

Αριθμός Κεντρική Βιβλιοθήκη Έφορος

GRVER-00270

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΒΕΡΟΙΑ

+300
not

Αριθ. εισ.

ΔΩΡΕΑ

Αγορά 62

ΗΤΟΙ

ΚΕΙΜΕΝΟΝ ΤΩΝ ΝΟΜΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΒΑΣΙΛΙΚΩΝ ΔΙΑΤΑΓΜΑΤΩΝ
ΜΕΤΑ ΤΗΣ
ΝΟΜΟΛΟΓΙΑΣ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

ΕΦΕΤΕΙΩΝ, ΝΟΜΙΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ, ΕΓΚΥΚΛΙΩΝ, ΓΝΩΜΟΔΟ-
ΤΗΣΕΩΝ ΝΟΜΟΜΑΘΩΝ, ΕΙΣΗΓΗΤΙΚΩΝ ΕΚΘΕΣΕΩΝ ΚΤΛ.

ΚΑΤΑΡΤΙΣΘΕΝΤΕΣ ΥΠΟ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΔΥΟΒΟΥΝΙΩΤΟΥ

Δικηγόρου, ύφηγητοῦ ἐν τῷ ἔθν. Πανεπιστημίῳ, πρώην Πρωτοδίκου.

ΠΟΙΝΙΚΗ ΔΙΚΟΝΟΜΙΑ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΥ Δ. ΦΕΞΗ

Πλατεῖα Λονδοθίκου, ἔναντι τοῦ νέου Δημ. Θεάτρου

1901

Δημόσια Κεντρικὴ Βιβλιοθήκη Βέροιας

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ ΚΑΚΟΥΡΓΙΟΔΙΚΩΝ

Νόμος ΒΚΗ'.

και

Νόμος ΒΡΒ'.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ΣΗΜΕΙΩΜΑ*

Διὰ τοῦ Νόμου τῆς 21 'Ιαν. 1834 Πρὸς Ὁργάνισμον τῶν Δικαστηρίων, καθιερούται ἐν Ἑλλάδι ὁ θεσμὸς τῶν ἐνόρκων ἐν τῇ ἐκδικάσει τῶν κακούργημάτων. Κατόπιν ἐξεδόθησαν Νόμοι τινες βραχείας εἰσάγοντας μεταρρυθμίσεις μέχρις οὗ ἐδημοσιεύθη ὁ Νόμος Α'ΦΝΒ' τῆς 30 'Ιουνίου 1887. Ἀλλὰ καὶ ὁ Νόμος οὗτος δὲν ἐβελτίωσε τὴν κατάστασιν τῶν πραγμάτων. Οὕτω δὲ εἰσῆλθῃ ὑπὸ τοῦ Α. Συμβούλου ὡς ὑπουργοῦ τῆς Δικαιοσύνης καὶ ἐψηφίσθη κατὰ τὸ 1892 ὁ Νόμος ΒΚΗ' τῆς 20 'Ιουλίου 1892 περὶ δικαστηρίων τῶν κακούργιδικίων, οὗτινος ἄρθρα τινὰ μεταρρύθμισεν ὁ Νόμος ΒΡΒ' τῆς 11 Δεκ. 1892.

Διὰ τῶν Νόμων τούτων ἐπῆλθε σημαντικὴ βελτίωσις ἐπὶ τῆς ἀπονομῆς τῆς Ποινικῆς δικαιοσύνης ἐνώπιον τῶν Κακούργιδικίων. Τὸ ἄμισθον τοῦ λειτουργήματος τοῦ ἐνόρκου καὶ ἡ ἐκλογή τῶν κατοικούντων ἐν τῇ ἔδρᾳ τοῦ Κακούργιδικείου ὡς ἐνόρκων ἐπέφερον ἀρίστους καρπούς. Τὸ μόνον μειονέκτημα τοῦ Νόμου εἶνε ὅτι δὲν καθώρισε τίνων διατάξεων αὐτοῦ ἡ παράθεσις ἐπάγεται ἀναίρεσιν καὶ τινες ἀπλῶς ἐπὶ πειθαρχικῇ ποινῇ ἐπιβάλλονται. Οὕτω δὲ πολλάκις ὁ Ἄρ. Πάρος ἀναίρετ διὰ διατάξεις μὴ οὐσιώδεις. Α. γ. ὅταν 30 ὀνόματα ἐκ τῶν ἐν τῷ γενικῷ καταλόγῳ τῶν ἐνόρκων ἐληγμένα τεθῶσιν ἐν τῇ κληρωτίδι, ἔδει νὰ ᾖ νόμιμος ἡ κλήρωσις· ἀν δὲ τακτικοὶ τινες ἐνόρκοι δὲν προσῆλθον διότι εἶνε πρόσωπα ἀνύπαρκτα ἢ δὲν ἐκλητεύθησαν, τοῦτο ᾔδυνάτο νὰ συνεπαγάγῃ τὴν πειθαρχικὴν ποινὴν τοῦ πταιστού, ἀλλ' οὐδέποτε λόγον ἀναίρεσως.

* Κατὰ τὸν Maurer, ὅταν ὁ Ὁθων κατέλθεν εἰς τὴν Ἑλλάδα, οὐδὲν ἔχον ποινικῆς δικαιοσύνης ὑφίστατο, ἀλλ' ἐβάσιλευεν ἡ χειροδικία. Ἀμα τῇ ἀφίξει τοῦ Ὁθωνος ἰδρύθησαν τρία δικαστήρια ἀνά ἐν ἐν Ναυπλίῳ, Θήβαις καὶ Μεσολογγίῳ. Οἱ Πρόεδροι καὶ οἱ Εἰσαγγελεῖς τῶν Δικαστηρίων τούτων ἀνῆκον εἰς τὰ διάφορα κόμματα τῆς τότε ἐποχῆς. Ὅποια τις ἦτο ἡ ἀπονομή τῆς Δικαιοσύνης χαρακτηρίζει τὸ γεγονός ὅτι, ἐν Μεσολογγίῳ συνεπεῖα ἀποφάσεως τοῦ ἐκεί Δικαστηρίου ἐκαρτομυήθησαν 8 κατάδικοι ἐν τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ χωρὶς νὰ ἔχῃ γνῶσιν τοῦτου ἡ Κυβέρνησις, ὅπως ἐρευνήσῃ ἀν ὑπῆρχον λόγοι χάριτος. Ἀλλοτε πάλιν 140 πειράται ᾔθωάθησαν, καίπερ πολλοὶ τούτων ὠμολόγησαν τὸ ἄδικημα. [Von Maurer, das griechische Volk. III § 363] Πρὸς ἄρτιν τῆς καταστάσεως ταύτης ἐβασπίσθη ὁ Νόμος περὶ Ποινικῆς Δικονομίας τῆς 10 [92] Μαΐου 1834 συνταχθεὶς μὲν ὑπὸ τοῦ Μάουερ μεταφρασθεὶς δὲ ὑπὸ τοῦ Σχοινᾶ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Νόμος ΒΚΗ' τῆς 20 'Ιουλίου 1892. Περὶ δικαστηρίου κακουργιοδικῶν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ

Γενικαὶ διατάξεις.

1. Ἐν τῇ περιφερείᾳ ἐκάστου δικαστηρίου ἐφετῶν συγκροτεῖται κατὰ μῆνα, πλὴν τῶν μηνῶν Ἰουλίου Αὐγούστου καὶ Σεπτεμβρίου, ἐν τοῦλάχιστον δικαστήριον κακουργιοδικῶν, οὗ τινος αἱ συνεδριάσεις δὲν δύνανται νὰ παραταθῶσι πλέον τῶν 20 ἡμερῶν.

2. Κατ' ἔτος ἐντὸς τοῦ μηνὸς Νοεμβρίου ὀρίζονται διὰ Β. Διατάγματος, δημοσιευομένου διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως, ἡ ἔδρα καὶ ὁ ἀριθμὸς τῶν κατὰ τὸ ἐπίον, συμφώνως τῷ προηγουμένῳ ἀρθρῷ, συγκροτηθησομένων κακουργιοδικείων καὶ ἡ ἡμέρα τῆς ἐνάρξεως αὐτῶν. — Ἐπιτρέπεται ὅπως διὰ Β. Διατάγματος ἀνακαλῇται ἤδη ἡ διαταχθεῖσα συγκρότησις κακουργιοδικείου τινός, ἐὰν δὲν ἤρξαντο αἱ ἐργασίαι αὐτοῦ, καὶ ὅπως συνιστῶνται καὶ ἄλλα κακουργιοδικεῖα πλὴν τῶν κατὰ τὸ προηγούμενον ἐδάφιον. Ἐν τῇ τελευταίᾳ περιπτώσει πρέπει τὸ Β. Διάταγμα νὰ δημοσιευθῇ διὰ τῆς Ἐφημ. τῆς Κυβερνήσεως ἐνὰ τοῦλάχιστον μῆνα πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῶν ἐργασιῶν τοῦ κακουργιοδικείου.

3. Πλὴν τῶν ὑποθέσεων τῶν ἀφορωσῶν εἰς φυγοδίκους κατὰ τὸ ἀρθρ. 464 τῆς Ποινικῆς Δικονομίας, ἀπαγορεύεται ἡ εἰσαγωγή ὑποθέσεως τινος ἐνώπιον κακουργιοδικείου συνεδριάζοντος ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ, ἐν τῇ περιφερείᾳ τῆς ὁποίας ἐγεννήθη ἢ ἀσκειῖ τὰ πολιτικά του δικαιώματα ὁ

κατηγορούμενος, ἐκτὸς ἐὰν τῇ αἰτήσῃ τοῦ παρ' ἐφέταις εἰσαγγελέως ἐπιτρέψῃ τοῦτο τὸ συμβούλιον τῶν Ἐφετῶν.—Ἐὰν ὁ κατηγορούμενος ἦναι γυνή ἢ ἀνήλικος, λαμβάνεται ὑπ' ὄψει διὰ τὴν ἀπαγόρευσιν τοῦ προηγούμενου ἐδαφίου ἐκτὸς τοῦ τόπου τῆς γεννήσεως τοῦ κατηγορουμένου καὶ ὁ τόπος, ἐνθα ἐγεννήθησαν ἢ ἀσχοῦσι τὰ πολιτικά των δικαιώματα ὁ πατήρ καὶ ὁ σύζυγος. Ἐκ τῆς ἀθετήσεως τῆς παρούσης διατάξεως δὲν παράγεται λόγος ἀναρμοδιότητος ἢ ἀναιρέσεως.

ΑΠ. 74 (1893). Ὁ λόγος ἀναιρέσεως, ὅτι ὁ ἀναιρεσείων ὡς καταγόμενος ἐκ τοῦ χωρίου Ματαράγκα τοῦ Δήμου Βουπρασίων τῆς ἐπαρχίας Ἡλείας δὲν ἠδύνατο κατὰ τὸν νέον Νόμον νὰ δικασθῇ ὑπὸ τοῦ Κακουργιοδικείου Ἡλείας, ἐστὶν ἀπορριπτέος, διότι κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἀρθροῦ 3 τοῦ Νόμου ΒΚΗ' τοῦ 1892, ἐκ τῆς ἀθετήσεως τῆς διατάξεως αὐτοῦ, δὲν παράγεται λόγος ἀναρμοδιότητος ἢ ἀναιρέσεως.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Δικαστήριον κακουργιοδικῶν.

4. Τὸ δικαστήριον τῶν κακουργιοδικῶν ἀποτελεῖται 1) ἐκ τοῦ δικαστηρίου τῶν συνέδρων καὶ 2) ἐκ δωδεκαμελοῦς δικαστηρίου ἐνόρκων.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΡΙΤΟΝ

Δικαστήριον συνέδρων.

5. Τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων σύγκαιται ἐξ ἐνὸς προέδρου, δύο δικαστῶν, ἐνὸς εἰσαγγελέως καὶ ἐνὸς γραμματέως.

ΑΠ. 238 (1898). Ἐπειδὴ κακὴ συνθεσις τοῦ δικαστηρίου τῶν συνέδρων ὕφίσταται κατὰ τὸ ἀρθρ. 5 τοῦ ΒΚΗ' Νόμου, ὅταν εἰς τοῦτο δὲν λάβωσι μέρος τρεῖς δικασταί, συμπεριλαμβανομένου τοῦ προέδρου, εἰσαγγελέως καὶ γραμματέως, τοῦτο ὁμῶς δὲν συνέβη ἐπὶ τοῦ προκειμένου.

τὸ νὰ λάβῃ δὲ μέρος εἰς αὐτὸ πρόσωπον, ἐνεργῆσαν ἐπουσιώδη τινα πράξιν τῆς προδικαστικῆς, δὲν δημιουργεῖ λόγον κακῆς συνθέσεως, ἀλλὰ μόνον λόγον ἐξαιρέσεως τοῦ προσώπου τούτου, ἥτις ὁμοίως, ἐπὶ τοῦ προκειμένου, δὲν ἐπροτάθη, ἵνα διὰ τὴν παρὰ τὸν νόμον τυχὸν μὴ παραδοχὴν αὐτῆς προκύψῃ ἕτερος λόγος ἀναιρέσεως.

6. Ὁ πρόεδρος τῶν ἐφετῶν δύναται νὰ προεδρεύῃ, ὁσάκις θεωρήσῃ τοῦτο ἀναγκαῖον, παντὸς δικαστηρίου συνόδων, συγκροτουμένου ἐν τῇ περιφερείᾳ τοῦ ἐφετείου. — Ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ ὁ κατὰ τὰ ἐπόμενα ἀρθρα διορισθεὶς πρόεδρος τῶν συνέδρων λαμβάνει μέρος εἰς τὴν συγκρότησιν τοῦ δικαστηρίου ὡς σύνεδρος, ἂν προσκληθῇ ὑπὸ τοῦ προέδρου τῶν ἐφετῶν.

7. Ὁ πρόεδρος, αἱ σύνεδροι, καὶ ὁ γραμματεὺς διορίζονται παρὰ τοῦ ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης Ὑπουργείου δεκαπέντε τοῦλάχιστον ἡμέρας πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς συνόδου. Οἱ διορισμοὶ οὗτοι δημοσιεύονται διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως. Ὅργ. 3ῃ. Ποιν. 411. 412.

A. Π. 141 (1873) 16 (1874) 88 (1875) 167 (1876) 10 (1877). Ὁ λόγος ὅτι δὲν ἐζημοσιεύθη ἡ ἡμέρα τῆς ἐνάρξεως τῆς συνόδου τῶν κακουργιοδικῶν ἢ ὅτι δὲν ἐδημοσιεύθησαν τὰ ὀνόματα τῶν συνέδρων ἐγκαίρως, δὲν εἶναι ἰσχυρὸς πρὸς ἀναίρεσιν ἀποφάσεως τῶν κακουργιοδικῶν, ὅτε εἰς οὐδεμίαν τῶν κατηγοριῶν τοῦ ἄρθρου 458 Ποιν. Δικον. περιλαμβανόμενος, ἀπορῶν ἄλλως εἰς μέτρον διοικητικῶν διατασσόμενον ὑπὸ τοῦ νόμου διὰ τὴν ἐγκαίρως προπαρασκευὴν καὶ μετάβασιν εἰς τὴν ἔδραν τοῦ κακουργιοδικείου τῶν πρὸς συγκρότησιν τοῦ δικαστηρίου διορισθέντων, οὐ οὐδαμῶς ἢ παραβίασις δύναται νὰ ἐπενέγκῃ βλάβην τῷ κατηγορουμένῳ.

8. Ἐν μὲν τοῖς κακουργιοδικείοις, τοῖς ἐδρεύουσιν ὅπου καὶ τὸ Ἐφετεῖον, ὁ πρόεδρος διορίζεται πάντοτε ἐκ τῶν ἐφετῶν, ἐν δὲ τοῖς λοιποῖς διορίζεται τοιοῦτος ἢ ἐκ τῶν ἐφετῶν ἢ καὶ ὁ πρόεδρος τοῦ δικαστηρίου τῶν πλημμελειοδικῶν, εἰς οὗ τὴν ἔδραν συνεδριάζει τὸ κακουργιοδικεῖον. — Τὸν πρόεδρον κωλυόμενον, ἀναπληροῖ ἐν μὲν τοῖς κακουργιοδικείοις, τοῖς ἐδρεύουσιν ὅπου καὶ τὸ Ἐ-

ΑΠ. 120 (1886). Ἡ ἀπώλεια τῆς δικαστικῆς ιδιότητος, ὅφ' ἣν διωρίσθη τις σύνεδρος ἐπιφέρει καὶ τὴν ἀπώλειαν τῆς ιδιότητος τοῦ συνέδρου· ὅθεν ἂν ὁ ἀπολέσας τὴν δικαστικὴν ιδιότητα, ὅφ' ἣν διωρίσθη σύνεδρος, μετέσχε τοῦ δικαστηρίου, ὑπάρχει κακὴ σύνθεσις τοῦ δικαστηρίου.

ΑΠ. 218 (1899). Ἐπειδὴ ὁ εἰς κακὴν σύνθεσιν τοῦ δικαστηρίου τῶν συνέδρων ἀναγόμενος λόγος, αἶτε προσληφθέντος τοῦ δικηγόρου Α., χωρὶς νὰ θεβαιῶται ἐν τοῖς πρακτικοῖς καὶ τῇ ἀποφάσει ὅτι ἐκωλύοντο οἱ Πλημμελειοδίκαι καὶ οἱ πάρεδροι, μὴ βάσιμος ἐστὶν διότι ἐκ τῶν πρακτικῶν καὶ τῆς ἀποφάσεως προκύπτει ὅτι οὗτος προσελήφθη ὡς σύνεδρος προτιμώμενος τῶν πλημμελειοδικῶν καὶ παρέδρων· δὲν ἰσχυρίζονται δὲ οἱ ἀναιρεσεύοντες ὅτι ὁ δικηγόρος οὗτος δὲν ἦτο καὶ πάρεδρος, ὅφ' ἣν καὶ μόνην ιδιότητα ἤδυνάτε νὰ διορισθῇ σύνεδρος, κατὰ τὸ ἀρθρον 9 Νόμου ΒΚΗ', ἵνα ἐξετασθῇ τὸ νόμιμον ἢ μὴ τοῦ διορισμοῦ ὑπὸ τῆς ἐκτελεστικῆς ἐξουσίας καὶ τὸ ἀνεξέλεγκτον ἢ μὴ τούτου ὑπὸ τῆς δικαστικῆς ἐξουσίας.

10. Τοὺς συνέδρους
λοι πλημμελειοδίκαι, καὶ
συνέδρων, μὴ ὑπαρχόντων
πάρεδροι καὶ δικηγόροι μετὰ πενταετη
ρεσίαν, οὕτως ὅμως, ὥστε ἡ πλειοψηφία τοῦ δικαστη
ρίου νὰ ἀποτελῇται ἐξ ἰσοβίων δικαστῶν. Ὁργ. 42.

ΑΠ. 99 (1873) 89 (1874). Μὴ ἀπαίτουστος τοῦ νόμου νὰ τηρῇται κατὰ τὴν ἀναπλήρωσιν συνέδρου τινὸς κωλυμένου ἢ κατὰ τὸν διορισμὸν ἀρχαιοῦς τῶν τακτικῶν δικαστῶν, ἐπεταὶ ὅτι ἀναπληροῦσιν αὐτὸν ἀδιαφόρως οἱ λοιποὶ πλημμελειοδίκαι, καλούμενοι ὑπὸ τοῦ προέδρου.

ΑΠ. 59 (1847) 55 (1871) 36 (1872) 172 (1872) 203 (1872) 27 (1875) 45 (1878) 48 (1884) 121 (1885). Τῶν πρακτικῶν βεβαιούντων, ὅτι, κωλυμένων ἀπάντων τῶν ἀρμοδιωτέρων ἀναπληρωτῶν τῶν συνέδρων (δηλονότι τῶν πλημμελειοδικῶν), μετέσχε τοῦ δικαστ. τῶν συνέδρων πάρεδρος ἢ δικηγόρος, εἶναι νόμιμος ἡ σύνθεσις τοῦ δικ. τῶν συνέδρων.

ΑΠ. 150 (1891). Οὐδόλως ἀναγκαῖον νὰ καλῇται ὁ ἀρχαιότερος μετὰ τῶν δικαιουμένων νὰ μετάρχωσι δικηγόρων, διότι τὸ ἀρθρ. 278 Ὁργ. Δικ. δὲν ἀπαιτεῖ νὰ γίνηται ἡ πρόσληψις τῶν δικηγόρων κατὰ τὴν σειρὰν τοῦ διορισμοῦ αὐτῶν.

ΑΠ. 24 (1853). Τεκμαίρεται αἰεποτε νόμιμον τὸ κώλυμα τοῦ κωλυμένου καὶ δὲν ἀνατρέπεται τὸ τεκμήριον διὰ τῆς κατόπιν ἐμφανίσεως αὐτοῦ ἐπ' ἀκρατηρίου.

ΑΠ. 16 καὶ 39 (1887). Ὅταν τις χρήζει συμπλη-
ριον τῶν συνέδρων καὶ ἡ Εἰσαγγελία, πρῶτον
στήριον καὶ ἔπειτα ἡ εἰσαγγελία κατὰ τὴν
τοῦ ἄρθρ. 27 τοῦ Ὁργ. τῶν δικαστηρίων, διό
δικαστοῦ εἶναι τὰ δικαστικά καὶ δευτερεύοντα
τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων συνεπληρώθη ὁ
γελία διὰ δικαστοῦ, ὑπάρχει κακὴ σύνθεσις τοῦ

ΑΠ. 157 (1871). Ἐπειδὴ βεβαιωμένου ἔκ
συνεδριάσεως καὶ ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀπο-
τοῦ συνέδρου Χ., προσελήφθη ὁ δικηγόρος Μ.
τὸ περὶ κακῆς συνθέσεως τοῦ δικαστηρίου τῶν
ἀπαιτοῦντος τοῦ νόμου ἄλλην περὶ τοῦ κωλύ-

ΑΠ. 33 (1871). Ἐπειδὴ τῶν πρακτικῶν
μένων ἀπάντων τῶν ἀρμοδιωτέρων ἀναπληρω-
μέρος εἰς τὴν σύνθεσιν τοῦ δικαστηρίου τῶν
ἀνυπόστατος ἀποβαίνει ὁ περὶ κακῆς συνθέ-
συνέδρων λόγος (Ὁργ. 278).

ΑΠ. 120 καὶ 136 (1857). Ἐάν ὁ ὡς πρὸς τὸν δικηγόρου συν-
δέχεται συγγενικῶς πρὸς τὸν συνήγορον τοῦ κατηγορουμένου, δύναται νὰ
καταδιωχθῇ πειθαρχικῶς, ἀλλὰ δὲν ὑπάρχει κακὴ σύνθεσις δικαστηρίου.

ΑΠ. 48 (1873). Ὑπὸ τοῦ νόμου δὲν ἀπαγορεύεται νὰ προσ-
ληφθῇ ὡς ἀναπληρωτικὸς σύμβουλος (ὡς καὶ νὰ διορισθῇ ἐξ ἐπαγγέλματος
συνήγορος) εἰς τῶν παραπληρωματικῶν ἐνόρκων, τῶν ἐν προλαβούσῃ
συνεδριάσει τοῦ δικαστηρίου τῶν συνέδρων κληρωθέντων, καὶ μάλιστα
μὴ ἀντιλέγοντος τοῦ κατηγορουμένου ἢ τοῦ συνήγορου του.

ΑΠ. 26 (1856). Ἐπίσης ὁ πάρεδρος, ὁ καὶ ἐνόρκος ἄμα, ἂν
οὐδενὸς νόμου ὑποχρεοῦντος τοὺς παρέδρους νὰ ἐκτελῶσι κατὰ προτίμη-
σιν τὰ καθήκοντα τοῦ ἐνόρκου.

ΑΠ. 253 (1898). Ἐπειδὴ ἡ ὑπὸ τῶν ἀναιρεσειόντων ἐπικαλουμένη
κακὴ σύνθεσις τοῦ τῶν ἐνόρκων δικαστηρίου, ἐπὶ λόγῳ ὅτι αἱ κατὰ τὴν
ἐνάρξιν τῆς συνόδου τοῦ Κακουργιοδικείου ἐκδοθεῖσαι ἀποφάσεις, αἱ δια-
τάξασαι τὴν διαγραφὴν τοῦ τακτικοῦ ἐνόρκου Π. καὶ τὴν ἐγγραφὴν
τῶν ἐνόρκων Κ. καὶ Ν. τῶν μετασχόντων εἰς τὴν ἐκδίκασιν τῆς κατὰ
τῶν ἀναιρεσειόντων ὑποθέσεως εἰσὶν ἄκυροι λόγῳ κακῆς συνθέσεως,
ἂν λαθόντος μέρους τοῦ πλημμελειοδίκου Ξ. ὡς συνέδρου, ἐνῶ οὗτος
ἦτο νεώτερος τοῦ τῆν θέσιν τοῦ εἰσαγγελέως ἀναπληρώσαντος πλημμε-
λειοδίκου Β, ἐστὶν μὴ βᾶσιμος, διότι κατὰ ἄρθρον 10 ΒΚΗ' Νόμου τοὺς
συνέδρους κωλυομένους ἀναπληρῶσιν ἄλλοι πλημμελειοδίκαι καλούμε-
νοι ὑπὸ τοῦ προέδρου χωρὶς νὰ διακρίνῃ τὸ ἄρθρον τοῦτο μεταξύ νεω-
τέρων καὶ ἀρχαιότερων.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθρον 37 νόμου ΒΚΗ', ἅμα τῇ ἐνάρξει τῆς συνό-
δου διαγράφονται δι' ἀποφάσεις τοῦ δικαστηρίου τῶν συνέδρων καὶ αἱ
μὴ κατακυλῶντες ἐν τῇ ἐδρᾷ τοῦ δικαστηρίου, βεβαιοῦν δὲ τὸ δικαστή-

τὸ δικαστή-
αι τὸ δικα-
ητον ἔννοιαν
καὶ ἔργα τοῦ
γελικά· ὅθεν ἂν
ω, ἡ δὲ εἰσαγ-
υ τῶν συνέδρων.
πρακτικῶν τῆς
τι, κωλυομένου
ατον ἀποβαίνει
παράπονον, μὴ
ἂν ἀποδείξιν.

ὅτι, κωλυο-
έδρου Π. ἔλαβε
Πταισματοδίκης,
δικαστηρί-υ τῶν

ριον τῶν συνέδρων διὰ τῆς 2 ἀποφάσεως ὅτι ὁ ἑνσρκος Β κατοικεῖ ἐκτός τῆς ἑδρας τοῦ δικαστηρίου, καλῶς ἀπεφάσισε τὴν διαγραφὴν του.

ΑΠ. 18 (1899). Ἐπειδὴ οἱ ἐν τῷ κατηγορητηρίῳ ἐγγράφῳ τοῦ εἰσαγγελέως ἀναφερόμενοι λόγοι βεβαιούνται διὰ τῶν προσαγομένων καὶ ἐν αὐτῷ μνημονευομένων ἐγγράφων, οἱ δ' ἐν τῷ ἀπολογητηρίῳ τοῦ κατηγορουμένου Συνέδρου Κ. ἀναφερόμενοι λόγοι δὲν δικαιολογοῦσι τὴν διαγωγὴν αὐτοῦ· οὐδὲ προκύπτει ἐκ τῶν πρακτικῶν τῆς δίκης τὸ αὐτὸ κώλυμα, ὅπερ ἐπρότεινεν οὗτος, ἵνα μὴ λάβῃ μέρος πρὸς συγκρότησιν τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐνόρκων, ἐκφωνηθέντος τοῦ νόματός του ὡς ἐνόρκου, ὡς ἐν τῷ ἀπολογητηρίῳ ἰσχυρίζεται, οὐδὲ προσάγει ἄλλην τινα βεβαίωσιν περὶ τοιαύτης τυχόν γενομένης προτάσεως. Ἐὰν δὲ καὶ ἄλλοι ὑπέπεσαν εἰς πειθαρχικὸν τι παράπτωμα ἐν ἄλλοις ἀντικειμένοις κατὰ τὴν διεξαγωγὴν τῆς ὑποθέσεως, περὶ ὧν νῦν δὲν πρόκειται, δὲν ἐπιτεταῖ ἐντεθῆναι ὅτι ἀπαλλάσσεται καὶ ὁ περὶ οὗ πρόκειται σύνεδρος διὰ τὸ ἴδιον ἐαυτοῦ παράπτωμα πάσης δι' αὐτὸ εὐθύνης.

Ἐπειδὴ ἡ τοιαύτη διαγωγὴ τοῦ Συνέδρου τούτου δὲν συνάδει πρὸς τὴν εὐθύτητα, τὸν δικαστικὸν χαρακτῆρα καὶ τὴν αξιοπρεπῆ συμπεριφορὰν, ὅπερ ὀφείλει νὰ τηρῇ κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ἐαυτοῦ καθηκόντων πᾶς δικαστικὸς λειτουργός, σεβόμενος ἑαυτὸν καὶ τὸ ἄξιωμα ὅπερ εἶναι περιδεβλημένος. Ἐπομένως δεκτὴ ἐστὶν ἡ περὶ πειθαρχικῆς διὰ προστίμιον τιμωρίας τοῦ Συνέδρου Κ. πρότασις τοῦ εἰσαγγελέως κατὰ ἄρθρ. 292, 293 § 2 καὶ 300 § 3 ὀργανισμοῦ Δικαστηρίων.

ΑΠ. 135 (1896). Ἐπειδὴ ὁ λόγος ἀναιρέσεως, ὃ εἰς κακὴν σύνθεσιν τοῦ δικαστηρίου τῶν συνέδρων ἀναγόμενος, ἦτοι ὅτι ὁ διορισθεὶς σύνεδρος Ι., ἀντικατέστη ὑπὸ τοῦ δικηγόρου Φ., δὲν στηρίζεται εἰς τὸν νόμον, διότι κατὰ τὴν ἀπόφασιν καὶ τὸ σχετικὸν πρακτικὸν πυνεδριάσεως, ἔλαβε μέρος εἰς τὴν συγκρότησιν τοῦ δικαστηρίου τῶν συνέδρων ὁ δικηγόρος Φ., κωλυομένου τοῦ συνέδρου Ι., καὶ τῶν λοιπῶν ἀρμοδιότητων κατὰ νόμον ἀναπληρωτῶν αὐτοῦ· ὥστε κωλυομένου τοῦ συνέδρου Ι., ἐγένετο ἡ ἀναπλήρωσις αὐτοῦ συμφώνως πρὸς τὸ ἄρθρον 10 τοῦ ΒΚΗ νόμου τοῦ 1892, καθ' ὃν ἡ ἀναπλήρωσις, δεόν νὰ γίνηται οὕτως ὥστε τὸ μείζον μέρος τοῦ δικαστηρίου τῶν συνέδρων, νὰ σύγκειται ἐξ ἰσοβίων δικαστῶν, ὡς ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἐγένετο, καταρτισθέντος τοῦ δικαστηρίου ὑπὸ δύο πλημμελειοδικῶν καὶ ἑνὸς δικηγόρου.

Ἐπειδὴ ὁ ἕτερος σχετικὸς τούτῳ λόγος ἀναιρέσεως, ὃ ἀναγόμενος εἰς κακὴν σύνθεσιν τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐνόρκων, καθόσον ἔλαβε μέρος ὡς ἑνσρκος ὁ ὡς σύνεδρος κωλυόμενος δικηγόρος Ι., ἐστὶν ἀπορριπτέος, διότι ὁ δικηγόρος οὗτος κωλυόμενος κατὰ τὴν συγκρότησιν τοῦ δικαστηρίου τῶν συνέδρων, ἠδύνατο εἰς τὸ μετέπειτα συγκροτούμενον δικαστήριον τῶν ἐνόρκων νὰ λάβῃ μέρος ὡς ἑνσρκος.

ΑΠ. 93 (1898). Ἐπειδὴ ὁ λόγος ἀναιρέσεως ὅτι συνετέθη κακῶς τὸ δικαστήριον τῶν Συνέδρων, τοῦ κωλυομένου συνέδρου ἀναπληρωθέντος ὑπὸ δικηγόρου, ἄνευ οὐδεμιᾶς βεβαιώσεως ὅτι ἐκωλύοντο οἱ ἐν τῇ ἑδρᾷ τοῦ δικαστηρίου ὑπάρχοντες εἰρηνοδίκης καὶ εἰδικὸς πταισματοδίκης,

ἐλέγχεται ἀστήρικτος· διότι κατὰ τὸ ἄρθρον 10 τοῦ ἰσχύοντος ΒΚΗ' Νόμου τοῦ 1892 τοὺς συνέδρους κωλυομένους ἀναπληρῶσιν ἄλλοι πλημμελειοδίκαι, μὴ ὑπάρχοντων δὲ πλημμελειοδικῶν, οἱ πᾶρεδροι καὶ δικηγόροι μετὰ πενταετῇ ὑπηρεσίαν.

ΑΠ. 16 (1893). Ἐπειδὴ κατὰ μὲν ἄρθρον 10 τοῦ Νόμου ΒΚΗ' τοῦ 1892 τοὺς κωλυομένους συνέδρους ἀναπληρῶσιν ἄλλοι πλημμελειοδίκαι μὴ διορισθέντες σύεδροι, καὶ μὴ ὑπάρχοντων πλημμελειοδικῶν οἱ πᾶρεδροι καὶ οἱ διανύσαντες πενταετῇ δικηγορικὴν ὑπηρεσίαν δικηγόροι κατὰ δὲ τὸ ἄρθρον 27 ὁργανισμοῦ δικαστηρίων κωλυομένου τοῦ τε Εἰσαγγελέως καὶ τοῦ ἀντεισαγγελέως ἀναπληροῦ τὴν θέσιν αὐτῶν ὁ νεώτερος τῶν δικαστῶν, καὶ τέλος κατὰ τὸ ἄρθρον 278 οἱ εἰρηνοδίκαι καὶ δικηγόροι προσλαμβάνονται κατ' ἐπικουρίαν πρὸς ἀναπλήρωσιν δικαστοῦ τινος ἢ Εἰσαγγελέως ἐν ἐλλείψει τῆς ἀπουσίᾳ τῶν παρέδρων· ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ δὲ τῶν διατάξεων τούτων προκύπτει ὅτι, ὅταν τὸ τε δικαστήριον τῶν Συνέδρων καὶ ἡ παρ' αὐτῷ Εἰσαγγελικὴ ἀρχὴ χρῆζουσιν ἀναπληρώσεως ἐνεκα τοῦ κωλύματος ἢ τῆς ἐλλείψεως συνέδρου τινός ἢ τοῦ εἰσαγγελέως, τὴν μὲν θέσιν τοῦ κωλυομένου ἢ μὴ ὑπάρχοντος τακτικοῦ συνέδρου λαμβάνει κατ' ἀνάγκην πλημμελειοδικὴς ἐκ τῶν μὴ διορισθέντων ὡς συνέδρων κατὰ τὴν καθιερωμένην ὑπὸ τοῦ δικαστικοῦ ὁργανισμοῦ τάξιν, ἐὰν δὲ μετὰ τὴν συμπλήρωσιν ταύτης τοῦ δικαστηρίου τῶν συνέδρων, ὑπολείπεται ἀριθμὸς πλημμελειοδικῶν μὴ κωλυομένων λαμβάνει τὴν θέσιν τοῦ κωλυομένου ἢ μὴ ὑπάρχοντος Εἰσαγγελέως ἢ ἀντεισαγγελέως ὁ νεώτερος αὐτῶν· καὶ μόνον ὅταν ἐλλείπωσιν ἢ κωλύωνται οἱ πλημμελειοδίκαι προσλαμβάνεται κατ' ἐπικουρίαν πᾶρεδρος ἢ Εἰρηνοδικὴς ἢ δικηγόρος κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἐκτεθέντα. Ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου, καθὰ βεβαίωται· ἐκ τῶν πρακτικῶν καὶ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, κωλυομένου τοῦ συνέδρου Ν., προσελήφθη ἀντ' αὐτοῦ πρὸς συγκρότησιν τοῦ δικαστηρίου τῶν Συνέδρων ὁ πλημμελειοδικὴς Α. μὴ ὑπάρχοντος δὲ εἰσαγγελέως ἢ ἀντεισαγγελέως προσελήφθη κατ' ἐπικουρίαν πρὸς ἀναπλήρωσιν τοῦ εἰσαγγελέως ὁ δικηγόρος Ζ. Ἐὰν δὲ ὁ προσληφθεὶς πρὸς ἀναπλήρωσιν τοῦ κωλυομένου Συνέδρου πλημμελειοδικὴς Α. εἶχεν ὑποκατασταθῇ παρὰ τοῦ Εἰσαγγελέως τῶν Ἐφετῶν ὡς Εἰσαγγελεὺς παρὰ τῷ Κακουργιοδικεῖῳ, δὲν ἐπεταί ἐντεῦθεν ὅτι δὲν ἦ δυνατόν νὰ ἀναπληρώσῃ τὴν θέσιν τοῦ κωλυομένου συνέδρου, ἀφοῦ καὶ μετὰ τὸν διορισμὸν αὐτοῦ ὡς ὑποκαταστάτου Εἰσαγγελέως δὲν ἔπαυσε νὰ διατελῇ δικαστὴς παρὰ τῷ Πλημμελειοδικεῖῳ.

11. Εἰς τὸ συγκροτηθησόμενον δικαστήριον τῶν συνέδρων πρὸς ὀριστικὴν ἐκδίκασιν ποινικῆς τινος ὑπεθέσεως δὲν δύναται νὰ συνεδριάσῃ οὔτε ὡς πρόεδρος οὔτε ὡς σύεδρος ὁ ἐπὶ τῆς αὐτῆς ὑποθέσεως ἀνακριτής, ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος.

ΑΠ. 195 (1900). 'Επειδὴ κατὰ τὸ ἄρθρον 11 τοῦ ΒΚΗ' τῆς 20 'Ιουλίου τοῦ 1892 Νόμου εἰς τὸ πρὸς ἐκδίκασιν ποινικῆς τινας ὑποθέσεως συγκροτούμενον δικαστήριον τῶν συνέδρων δὲν δύναται νὰ συνεδριάσῃ ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος ὁ ἐπὶ τῆς αὐτῆς ὑποθέσεως ἀνακριτὴς, οὐχὶ δὲ καὶ ὁ ὑποβαλὼν τὴν εἰς τὸ συμβούλιον πρότασιν ὡς εἰσαγγελεύων πλημμελειοδίκης. Ὡστε καὶ προκύπτοντος ἐκ τῶν πρακτικῶν συνεδριάσεως ὅτι ἐκωλύοντο οἱ ἀρχαιότεροι πλημμελειοδίκαι, νομίμως μετέσχεν εἰς τὴν συγκρότησιν τοῦ δικαστηρίου τῶν συνέδρων ὁ πλημμελειοδίκης Κ., καὶ ἀληθὲς ἂν ἐκληφθῇ ὅτι ὡς εἰσαγγελεύων ὑπέβαλε τὴν εἰς τὸ συμβούλιον πρότασιν.

ΑΠ. 140 (1898). 'Επειδὴ κατὰ τὸ ἄρθρ. 11 τοῦ ΒΚΗ' Νόμου τοῦ 1892 μόνον ὁ ἀνακριτὴς τῆς ὑποθέσεως δὲν δύναται νὰ συνδικάσῃ ὡς συνέδρος πρὸς ἐκδίκασιν αὐτῆς, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ προκειμένου ὁ Γ Π., μὴ ὢν ἀνακριτὴς τῆς περὶ τῆς ὁ λόγος ὑποθέσεως, μετασχὼν ἔξ μόνον ὡς δικαστὴς εἰς τὴν ἐκδόσιν τοῦ βουλευμᾶτος τοῦ συμβουλίου τῶν ἐφετῶν, νομίμως ἔλαβε μέρος ὡς πρόεδρος τοῦ δικαστηρίου τῶν συνέδρων κατὰ τὴν προκειμένην δίκην, ἐπομένως ὁ περὶ κακῆς συνθέσεως τοῦ δικαστηρίου τῶν συνέδρων λόγος ἀναιρέσεως ἐστὶν ἀστήρικτος.

12. 'Ο παρ' ἐφέταις εἰσαγγελεύς, ὁ ἀντεισαγγελεύς, ἢ ὁ ὑπὸ τοῦ εἰσαγγελέως ὑποκατασταθείς εἰσαγγελεύς δικαστηρίου τινὸς πλημμελειοδικῶν ἐκπληροῖ καθήκοντα δημοσίου κατηγόρου. Ὁργ. 43.

ΑΠ. 18 (1881) 155 (1855). 'Επιτρεπόντων δὲ τῶν ἄρθρων 27 καὶ 278 Ὁργ. Δικ. τὴν ὑπὸ δικηγόρου ἀναπλήρωσιν τοῦ εἰσαγγελέως κωλυομένου, ἀδιαιρέτου δὲ οὐσῆς τῆς εἰσαγγελικῆς ἀρχῆς, δύναται καὶ δικηγόρος ν' ἀναπληρώσῃ νομίμως τὸν ἀπελθόντα τοῦ δικαστηρίου πρὸ τῆς ἀνακεφαλαιώσεως εἰσαγγελείας τῶν κακούργιοδικῶν.

ΑΠ. 20 (1854). 'Αδιαιρέτου οὐσῆς τῆς Εἰσαγγελίας, δύναται ὁ εἰσαγγελεύς ἐν οἰαδήποτε στιγμῇ νὰποχωρήσῃ τῆς ἐδρας του, καταλάβῃ δὲ τὴν θέσιν αὐτοῦ αὐτοκλήτως ὁ ἀντεισαγγελεύς.

ΑΠ. 111 (1890). Δύναται νὰ ἀναπληρωθῇ καὶ ἐν τῷ μεταξύ τῆς συνεδριάσεως εἴτε ὑπὸ τοῦ ἀντεισαγγελέως εἴτε καὶ ὑπὸ δικηγόρου, οὗ ἡ ὑποκατάστασις γενομένη ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου, σιωπηρῶς ἐγκρίναντος αὐτήν, λογίζεται ὡς ὑπὸ τούτου γενομένη καὶ κατὰ τὴν 66 τοῦ 1881 ἀδιαιρέτου οὐσῆς τῆς εἰσαγγελικῆς ἀρχῆς δύναται ἀλλεπάλληλοι νόμιμοι ἀναπληρωταὶ τοῦ εἰσαγγελέως νὰ καταλαμβάνωσι τὴν ἐδραν αὐτοῦ, κατὰ δὲ τὴν 92 τοῦ 1883 οὐδ' ἀπαιτεῖται ρητὴ μνεία τοῦ κωλύματος ἐν τοῖς πρακτικοῖς πρὸς προσωρινὴν ἀναπλήρωσιν τοῦ εἰσαγγελέως ἀρκεῖ ὅτι ἐκ τῆς ὅλης ὑφῆς τῶν πρακτικῶν προκύπτει, ὅτι ἡ τοιαύτη ἀναπλήρωσις ἐγένετο ἕνεκα κωλύματος τοῦ εἰσαγγελέως. Ὁ

κληρωθείς καὶ ἐξαιρεθείς ἔνορκος δὲν κωλύεται, δικηγόρος ὢν, νάνα-
πληρώσει προέδουσης τῆς διαδικασίας τὸν εἰσαγγελέα, ἀτε μὴδ' αὖτως πα-
ραδιαζομένης τῆς ἀρχῆς ὅτι δὲν πρέπει νὰ ᾔναι τις δικηγόρος καὶ εἰσαγ-
γελεὺς ἐν τῇ αὐτῇ υποθέσει.

ΑΠ. 182 (1873). Οὕτως κατὰ τὰ ἄρθρα 91 καὶ 92 Ὁργ. Δικ.
ἀδιαίρετον τῆς εἰσαγγελικῆς ὑπηρεσίας, καὶ ἡ ἐν τοῖς πρακτικοῖς τῆς
ἐνώπιον τοῦ κακουργιοδικείου συζητήσεως μείνα, ὅτι ὁ τὰ τοῦ δημοσίου
κατηγόρου καθήκοντα ἐκπληρώσας ἀντεἰσαγγελεὺς πλημμελειοδικῶν ἀ-
μέσως ὑποκατέστη ὑπὸ τοῦ παρ' ἐφέταις εἰσαγγελέως, παρόντος καὶ μὴ
κωλυομένου τοῦ παρὰ τοῖς αὐτοῖς πλημμελειοδικαῖς εἰσαγγελέως, οὐδένα
χορηγεῖ λόγον εἰς ἀναίρεσιν, διότι ὑποτίθεται, ὅτι συμφώνως πρὸς τὰς
τοῦ νόμου διατάξεις ὑποκατέστη ἡ ἀρμοδίᾳ εἰσαγγελικῇ ἀρχῇ, ἥς τὰ
καθήκοντα ᾔδυνάτο νὰ ἐκπληρώσῃ καὶ ὁ ἀντεἰσαγγελεὺς, οὐδ' αὖτως ἀ-
παιτουμένης μείας τινὸς περὶ τοῦ κωλύματος τοῦ εἰσαγγελέως.

ΑΠ. 14 (1893). Ἐπειδὴ τὸ ἄρθρον 12 τοῦ ΒΚΗ Νόμου ἐρρίχον
ὅτι ὁ παρ' ἐφέταις Εἰσαγγελεὺς ἢ Ἀντεἰσαγγελεὺς ἢ ὁ ὑπὸ τούτου ὑπο-
κατασταθείς Εἰσαγγελεὺς τῶν Πλημμελειοδικῶν ἐκπληροῖ καθήκοντα
δημοσίου κατηγόρου, καὶ μὴ προνοοῦν, ὡς ἐν ἄρθρῳ 8 προκειμένου περὶ
Προέδρου, περὶ ἀναπληρώσεως τοῦ ὑποκατασταθέντος παρὰ Πλημμελει-
οδικαῖς Εἰσαγγελέως, ἐπαφίησιν ἰσχύον τὸ ἄρθρον 27 Δικαστ. ὀργανι-
σμοῦ, μὴ καταργηθὲν ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 59 τοῦ μνησθέντος νόμου κατ'
αὐτὸ δέ, κωλυομένου τοῦ Εἰσαγγελέως ἀναπληροῖ τὴν θέσιν του ὁ Ἀν-
τεἰσαγγελεὺς καὶ μόνον ἀμφοτέρων τούτων κωλυομένων ὁ νεώτερος δι-
καστῆς. Ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἄρα κακῶς συντετέθη τὸ Δικαστήριον τῶν
συνέδρων διὰ τῆς προσλήψεως ὡς Εἰσαγγελεύοντος τοῦ νεωτέρου πλημ-
μελειοδικού, ἀντὶ τοῦ ἀπολυθέντος ὑποκαταστάτου Εἰσαγγελέως τῶν
Πλημμελειοδικῶν, ἐνῶ τούτον, ἀναπληροῖ ὁ ἀντεἰσαγγελεὺς, καὶ τοῦ
του κωλυομένου ἢ μὴ ὑπάρχοντος ὁ νεώτερος πλημμελειοδικὴς κώλυμα
δμως ἢ ἀνυπαρξίαν τούτου δὲν βεβαιῶσιν οὔτε ἡ προσβαλλομένη ἀπό-
φασις οὔτε τὰ πρακτικὰ τῶν Συνέδρων.

ΑΠ. 16 (1867). Ὁ λόγος ὅτι οὐδεμίᾳ διάταξι Ποιν. Δικ. ἀπαγορεύει
τὴν μεταξὺ τῆς συζητήσεως πρὸς στιγμὴν ἀναπλήρωσιν τοῦ εἰσαγγε-
λέως παρ' ἄλλου νομίμου πρὸς ἐκπλήρωσιν εἰσαγγελίας καθήκοντων
προσώπων, ἀδιαίρετον οὕσης τῆς εἰσαγγελίας μεταξὺ τῶν νομίμως ἐκπλη-
ρούντων τὰ καθήκοντα αὐτῆς, τὰ δὲ ἄρθ. 27, 43, 278 Ὁργ. Δικ. καὶ
446 Ποιν. Δικ. ἐπιτρέποντα τὴν διὰ τῶν νομίμων προσώπων ἀναπλή-
ρωσιν τῶν εἰσαγγελέων, ἐὰν οὗτοι κωλύονται, ἐννοοῦσιν εὐλόγως οὐχ
μόνον τὴν ἀπ' ἀρχῆς τῆς συνεδριάσεως ἀναπλήρωσιν τῶν, ἀλλὰ καὶ
ἐν τῷ μεταξὺ, χάριν τῶν κατ' αὐτὴν συμβαινόντων, ὅπερ συνέβη
καὶ ἐπὶ τοῦ προκειμένου, ὡς βεβαιῶσαι τὰ πρακτικὰ ὅτι, μετὰ τὸ πέρας
τῆς διεξαγωγῆς τῶν ἀποδείξεων, τὰς ἀγορεύσεις τῶν μερῶν καὶ τὴν ὑπὸ
τοῦ κατηγορουμένου ἀποφαιτικὴν ἀπάντησιν εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ Προέδρου
ἐρώτησιν ἂν ἔχῃ νὰ προσθέσῃ τι, ὁ εἰσαγγελεὺς κλόγῳ κωλύματος ἀ-
πῆλθε τοῦ ἀκροατηρίου, εἰπὼν ὅτι ὑποκαθίστηται προσωρινῶς τὸν ἐν τῇ

ἀκροατηρίῳ εὐρίσκόμενον δικηγόρον Ζ., ἂν δὲ ὁ εἰσαγγελεὺς ὑποκατέστησε πρόσωπον, μὴ ὃν ἐκ τῶν ἐν ἄρθρ. 24 καὶ 43 Ὁργ. Δικ. ὀριζομένων καὶ 415 Ποιν. Δικ. ἀλλὰ ὃν δικηγόρος, ὁ διορισμὸς τοῦ ὁποίου πρὸς ἀναπλήρωσιν τῶν εἰσαγγελέων κωλυομένων ἀνετέθη ρητῶς εἰς τὰ δικαστήρια διὰ ἄρθρ. 278 Ὁργ. Δικ., ἢ τοιαύτη ὑποκατάστασις, γενομένη ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου, καὶ διὰ τοῦτο ἐγκριθεῖσα σιωπηρῶς ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου αὐτοῦ, λογίζεται ὡς ὑπὸ τοῦτου γενομένη.

ΑΠ. 45 (1868). Ἐπειδὴ, ἀδαιρέτου οὔσης τῆς εἰσαγγελίας, ἡδύνατο ὁ εἰσαγγελεὺς ν' ἀποχωρήσῃ ἀπὸ τὴν ἔδραν του καὶ ὁ ἀντεισαγγελεὺς ἡδύνατο χωρὶς νὰ προσκληθῇ παρὰ τοῦ δικαστηρίου τῶν Συνέδρων ἢ παρὰ τοῦ Προέδρου νὰ καταλάβῃ τὴν θέσιν τοῦ Εἰσαγγελέως, οὐδὲ στηρίζεται εἰς καμίαν νόμιμον διάταξιν ὁ ἰσχυρισμὸς τῶν ἀναιρεσιόντων, ὅτι ἡ ἀποχώρησις τοῦ Εἰσαγγελέως πρὸ τῆς ἐντελούς ἀποπεράτωσεως τῆς δίκης καὶ ἡ παρὰ τοῦ Ἀντεισαγγελέως ἀντικατάστασις αὐτοῦ δίδει χώραν πρὸς ἀναίρεσιν.

13. Ἐάν, κατὰ τὸ ἄρθρον 7, ὁ ἐπὶ τῆς Δικ. Ὑπουργὸς δὲν διορίσῃ εἰδικὸν γραμματέα, ὁ γραμματεὺς τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐφετῶν ἐκπληροῖ καθήκοντα γραμματέως κακουργιοδικῶν, ὅταν τὸ δικαστήριον ἐδρεύῃ ὅπου καὶ τὸ Ἐφετεῖον, ἄλλως τὰ καθήκοντα ταῦτα ἐκπληροῖ ὁ γραμματεὺς τοῦ δικ. τῶν πρωτοδικῶν, εἰς τὴν ἔδραν τοῦ ὁποίου συνεδριάζει τὸ κακουργιοδικεῖον. — Ὁ ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Δικαιοσύνης διοριζόμενος γραμματεὺς πρέπει νὰ ἔχῃ τὰ προσόντα γραμματέως πολυμελοῦς δικαστηρίου. Ὁργ. 44.

Α. Π. 159 καὶ 160 (1870) 19 (1880) 119 (1889). Ὁρίζοντας τοῦ ἄρθρου 44 Ὁργ. Δικαστηρίων ὅτι, μὴ διατάξαντος ἄλλως πῶς τοῦ ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης Ὑπουργοῦ, ἐκπληροῖ καθήκοντα γραμματέως τῶν κακουργιοδικῶν ὁ γραμματεὺς τοῦ δικ. τῶν πρωτοδικῶν, εἰς οὗ τὴν καθέδραν συγκροτεῖται τὸ δικαστ. τῶν κακουργιοδικῶν, ἐπεται, ὅτι, τοῦτου κωλυομένου, ἀναλαμβάνει ἀναγκάως τὴν θέσιν αὐτοῦ ὁ κατὰ νόμον ἀναπληρῶν αὐτὸν ὑπογραμματεὺς.

ΑΠ. 109 (1900). Ἐπειδὴ μὴ διορισθέντος ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Δικαιοσύνης εἰδικοῦ γραμματέως, καὶ μὴ ἐδρεύοντος τοῦ δικαστηρίου τῶν κακουργιοδικῶν ἐνθα ἐδρεύει τὸ ἐφετεῖον, τὰ καθήκοντα τοῦ γραμματέως ἐκπληροῖ ὁ γραμματεὺς τῶν πλειμμελειοδικῶν, εἰς τὴν ἔδραν τοῦ ὁποίου συνεδριάζει τὸ κακουργιοδικεῖον, κατὰ τὸ ἄρθρον 13 τοῦ ΒΚΗ' Νόμου ἐπομένως κωλυομένου τοῦ γραμματέως τῶν πλειμμελειο-

δικῶν, καθ' ἃ δηλοῦται ἐκ τῶν πρακτικῶν τῆς συνεδριάσεως, ὁρθῶς καὶ συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 122 Δικαστ. Ὁργανισμοῦ ἀνεπλήρωσε τοῦτον ὁ ὑπογραμματεὺς Σ.

ΑΠ. 126 (1898). Ἐπειδὴ ἀνυπόστατος ἐξελέγχεται καὶ ὁ διὰ τῶν προτάσεων ὑποβαλλόμενος καὶ εἰς κακὴν σύνθεσιν τοῦ δικάσαντος δικαστηρίου τῶν συνέδρων, ἔνεκα τῆς προσλήψεως ὡς γραμματέως τοῦ παρὰ τῷ πλειμμελειοδικίῳ ὑπογραμματέως Χ. ἀναγόμενος λόγος ἀναιρέσεως, διότι κατὰ τὸ ἄρθρ. 13 τοῦ περὶ ἐνόρκων ΒΚΗ' Νόμου, ὅταν δὲν διορισθῇ ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Δικαιοσύνης εἰδικὸς γραμματεὺς τοῦ Κακουργιοδικείου, ἐκπληροῖ τὰ καθήκοντα αὐτοῦ ὁ γραμματεὺς τοῦ δικαστηρίου τῶν πλειμμελειοδικῶν, ἐν τῇ ἔδρᾳ τοῦ ὁποίου συνεδριάσει τὸ κακουργιοδικεῖον, μὴ ἰσχυριζομένου δὲ ἐπὶ τοῦ προκειμένου τοῦ ἀναιρεσείοντος ὅτι διορίσθῃ εἰδικὸς γραμματεὺς τοῦ δικαστηρίου τῶν συνέδρων, ἐδικαιῶτο νὰ ἐκπληρώσῃ τὰ καθήκοντα αὐτοῦ, καὶ ἄνευ τῆς βεβαιώσεως κωλύματος τοῦ γραμματέως τοῦ πλειμμελειοδικείου, ἐν τῇ ἔδρᾳ τοῦ ὁποίου συνεδρίασε τὸ δικάσαν τὸν ἀναιρεσείοντα δικαστήριον τῶν συνέδρων, ὁ λαβὼν μέρος εἰς αὐτὸ ὑπογραμματεὺς κατὰ τὰ ἄρθρ. 122, 123 καὶ 124 τοῦ Δικαστ. Ὁργανισμοῦ, καθ' ἃ πρὸς διευκόλυνσιν τῶν ὑποθέσεων τοῦ γραφείου προσλαμβάνει ὁ γραμματεὺς ἕνα ἢ πλείονας ὑπογραμματεῖς ὡς βοηθοὺς αὐτοῦ καὶ ἀναπληρωτάς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

Δικαστήριον ἐνόρκων.

14. Ἴκανοὶ πρὸς ἐκπλήρωσιν καθηκόντων ἐνόρκου εἰσὶν οἱ τὸ 25 ἔτος τῆς ἡλικίας τῶν ὑπερβάντες καὶ εἰς τινὰ τῶν ἐπομένων κατηγοριῶν ὑπαγόμενοι Ἕλληνες πολῖται, ἤτοι α') ὅσοι διετέλεσαν ὑπουργοί, βουλευταὶ ἢ πρέσβεις, β') οἱ καθηγηταὶ τοῦ Πανεπιστημίου καὶ τῆς σχολῆς τῶν τεχνῶν, οἱ καθηγηταὶ τῶν γυμνασίων καὶ οἱ διδάσκαλοι τῶν ἐλληνικῶν σχολείων, γ') οἱ ἔχοντες δίπλωμα σχολῆς τινος τοῦ Ἑθν. Πανεπιστημίου ἢ τῆς πρώτης Ἰονίου Ἀκαδημίας ἢ τῆς σχολῆς τῶν τεχνῶν ἢ ἀλλοδαποῦ δημοσίου Πανεπιστημίου, δ') οἱ συμβολαιογράφοι, ε') οἱ φαρμακοποιοί, ς') οἱ ἔχοντες ἀπολυτήριον γυμνασίου καὶ ἀσκούντες ἐπιτήδευσά τι ἐκ τῶν ὑποκειμένων εἰς φορολογίαν ἢ, εἰς τὰς Ἰονίους νήσους, ἔχοντες

ἀκίνητον περιουσίαν ἀξίας δραχ. 10,000 ἢ ἐτήσιαν πρόσδοτον δρ. 1,500, ζ') οἱ διατελέσαντες πολιτικοὶ ὑπάλληλοι ἀπὸ τοῦ βαθμοῦ τοῦ ὑπουργικοῦ γραμματέως καὶ τῶν ὁμοιοβάθμων αὐτῶ καὶ ἄνω, η') οἱ ἐν ἀποστρατεία ἀξιωματικοὶ τοῦ στρατοῦ τῆς ξηρᾶς καὶ τῆς θαλάσσης ἀπὸ τοῦ βαθμοῦ τοῦ λοχαγοῦ ἢ τοῦ ὑποπλοίαρχου καὶ ἄνω καὶ οἱ ὁμοιοβάθμοι τούτοις, θ') οἱ γινώσκοντες γραφὴν καὶ ἀνάγνωσιν καὶ ἀσχοῦντες ἐπιτήδευμα ὑποβάλλόμενον εἰς ἐτήσιον φόρον τοῦλάχιστον δραχ. 60 ἢ ἔχοντες ἀκίνητον περιουσίαν, ἧς ἕνεκεν ὑποβάλλονται εἰς ἐτήσιον φόρον ἂν ὡς τῶν δραχμῶν ἑκατόν, ἢ ἔχοντες ἀκίνητον περιουσίαν ἀξίας 15,000 δρ. ἢ ἐτήσιαν πρόσδοτον 3,000 δραχμῶν καὶ ι') οἱ δικηγόροι. Ὅργ. 45.

ΑΠ. 109 (1900). Ἐπειδὴ ὁ λόγος ἀναίρεσεως ὅτι ἐναντίον τοῦ Νόμου ΒΚΗ' ἔλαβον μέρος εἰς τὴν συγκρότησιν τοῦ δικαστηρίου οἱ ἑνορκοὶ Β. καὶ Π., καίπερ στερούμενοι τῶν προσόντων τοῦ ἐνόρκου, ὡς μὴ κεκτημένοι τὴν ἀπαιτούμενὴν περιουσίαν, ἐλέγχεται ἀνυπόστατος, διότι ἐκτὸς τοῦ ὅτι ἡ ἄλλειψις αὕτη τοῦ τοιοῦτου προσόντος δὲν ὑπεβλήθη ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῶν συνόδων, εἰς οὗς ὁ νόμος ἀνέθηκε τὴν ἐξέλεγκσιν τῶν προσόντων τοῦ ἐνόρκου, ἀλλὰ καὶ οὐδεμία προσάγεται ἀπόδειξις περὶ τῆς ἀκτιμωσύνης τῶν διαληφθέντων ἐνόρκων.

15. Ἐνορκοὶ δὲν δύνανται νὰ ὦσιν ἰσοθίως μὲν οἱ ἰερωμένοι καὶ μοναχοί, προσκαίρως δὲ α') οἱ ὑπουργοί, οἱ βουλευταί, οἱ πρέσβεις, β') οἱ γενικοὶ γραμματεῖς, οἱ τμηματάρχαι, οἱ νομάρχαι, οἱ πρόξενοι, γ') οἱ δήμαρχοι καὶ οἱ ἀστυνόμοι, δ') οἱ ἰσόθιοι δικασταὶ καὶ οἱ εἰσαγγελεῖς καὶ ἀντεισαγγελεῖς, ε') ὁ δικαστικὸς σύμβουλος καὶ οἱ νομικοὶ σύμβουλοι, ς') οἱ εἰρηνοδίκαι, οἱ εἰδικοὶ πταισματοδίκαι, οἱ εἰδικοὶ δημόσιοι κατήγοροι, οἱ εἰδικοὶ ὑποθηκοφύλακες καὶ οἱ γραμματεῖς τῶν πολυμελῶν δικαστηρίων, τῶν εἰρηνοδικείων καὶ εἰδικῶν πταισματοδικείων, ζ') οἱ ἐν ἐνεργείᾳ, διαθεσιμότητι ἢ ἀργίᾳ ἀξιωματικοὶ τοῦ κατὰ γῆν καὶ θάλασσαν στρατοῦ, η') οἱ τελωνιακοί,

ταχυδρομικοί, τηλεγραφικοί καὶ τῶν οἰκονομικῶν ἐφο-
ριῶν ὑπάλληλοι, θ') οἱ δημοδιδάσκαλοι.

ΑΠ. 205 (1872). Τῶν ἀρθρῶν 449 καὶ 493 τοῦ Ποινικοῦ Νό-
μου ἐπιβαλλόντων μὲν χρηματικὴν ποινὴν εἰς τοὺς πρὸ τῆς δόσεως
τοῦ νενομισμένου τῆς ὑπηρεσίας ὅρκου ἀρχομένους τῶν ἐργασιῶν αὐ-
τῶν δημοσίους ἢ δημοτικούς λειτουργούς, ἀλλὰ μὴ κηρυττόντων τὰς
πρὸ ὀρκίσεως πράξεις αὐτῶν ἀκόρους· ἄλλως δὲ τοῦ ὅρκου τῆς ὑπηρε-
σίας θεωρουμένου ἀπλῶς ὡς ἐγγυήσεως τῆς ἀκριβοῦς τοῦ καθήκοντος ἐκ-
πληρώσεως, ἐπομένως μὴ προσδιδόντος τῷ διοριζομένῳ ἢ ἐκλεγομένῳ τὸν
χαρακτήρα τοῦ δημοσίου λειτουργοῦ, ὅστις τεκμαίρεται ὅτι ἀπεδέξατο
τὴν θέσιν ὑπὸ τοῦ διορισμοῦ ἢ τῆς ἐκλογῆς (μέχρις οὗ δὲν προσαχθῇ
ἐναντία ἀποδείξεις), ἔπεται ὅτι καὶ πρὸ τῆς ὀρκίσεως αὐτοῦ δῆμαρχος ἢ
ἄλλος τις τῶν ἐν τῷ νόμῳ ἀναφερομένων δυνάταται νὰ μετὰσχῃ τοῦ δι-
καστηρίου τῶν ἐνόρκων ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος τῆς ἀποφάσεως.

ΑΠ. 65 (1876). Ἀπαγορευομένης τῆς μετοχῆς τινος τῶν ἐν τῇ
προκειμένῳ ἀρθρῷ εἰς τὸ ἔναρκον δικαστήριον, ἔπεται, ὅτι καὶ μόνον τε-
θέντος ἐν τῇ κληρωτίδι τῶν ἐνόρκων τοῦ ὀνόματος ἐνὸς τοιοῦτου, ἡ δια-
δικασία εἶναι ἄκυρος.

ΑΠ. 176 (1895). Ἐπειδὴ ὁ διὰ τῶν προτάσεων ὑποβαλλόμενος λό-
γος κακῆς συνθέσεως τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐνόρκων, διότι ἔλαβε μέρος
κληρωθεὶς ὡς ἔναρκος ὁ Σ., ἐνῶ διετέλει πρόξενος τοῦ Βελγίου καὶ ἐνῶ
κατὰ τὸ ἀρθρον 15 τοῦ ΒΚΗ' νόμου τοῦ 1892, δὲν δύναται νὰ εἶναι
ἐνόρκος οἱ πρόξενοι, εἶναι ἀπορριπτέας, διότι ἡ διάταξις αὕτη, ὡς προ-
κύπτει ἐκ τοῦ συνόλου τοῦ ἀρθρου καὶ τῶν ἄλλων ἐν αὐτῷ περιπτώ-
σεων, καθ' ἃς δὲν δύναται νὰ εἶναι ἐνόρκαι ὠρισμένοι κατηγορίαι ὑπαλ-
λήλων τοῦ Κράτους, οἷον ὑπουργοί, βουλευταί, πρέσβεις, νομάρχαι, γε-
νικοὶ γραμματεῖς, τμηματάρχαι, πρόξενοι, δικασταὶ ἰσόβιοι, εἰσαγγε-
λεῖς, δῆμαρχοι, ἀξιωματικοὶ τοῦ στρατοῦ ἐν ἐνεργείᾳ κλπ. προξένους
ἐννοεῖ προδήλως οὐχὶ τοὺς ἐν Ἑλλάδι ἀναδεχομένους προξενικὴν ὑπη-
ρεσίαν ξένων Κρατῶν, ὡς ἐπὶ τοῦ προκειμένου, Ἑλληνας πολίτας, ἀλλὰ
τοὺς ἐν τῇ ἐλληνικῇ ὑπηρεσίᾳ ὑπὸ τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως διο-
ριζομένους καὶ διατελοῦντας, καθόσον ὁ ἡμεδαπὸς νομοθέτης δὲν ἠδύνατο
νὰ μεριμνήσῃ εἰμὴ περὶ τῆς ὑπηρεσίας τῶν ἐγγχεῖων ὑπαλλήλων.

ΑΠ. 81 (1871). Ἐπειδὴ βάσιμος εἶναι ὁ λόγος ἀναίρεσεως ὁ περὶ
κακῆς συνθέσεως τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐνόρκων· διότι ἐκ τοῦ προσαχθέν-
τος ὑπὸ τοῦ εἰσαγγελέως ἐγγράφου τῆς νομαρχίας Μεσσηνίας ἐμφαίνε-
ται, ὅτι ὁ Γ. προϊστάμενος τοῦ ὀρκωτικοῦ δικαστηρίου ἦτο ἥδη τότε
ἐξηλεγμένος δημοτικὸς πάρεδρος Καλαμών καὶ προσκεκλημένος νὰ δώ-
σῃ τὸν ὅρκον καὶ ἀνολάβῃ τὰ καθήκοντα αὐτοῦ. Δημοτικὸς δὲ πάρεδρος,
ὡς περ καὶ δημόσιος ὑπάλληλος εἶναι τις ὅμα ἐκλεγθῇ ἐν ὅσῳ δὲν ἀπ-
αλλαγῇ κατὰ νόμον παραιτούμενος καὶ εἰσέτι δὲν ἔστωκε τὸν ὅρκον, ὡς
τοῦτο ἐτάχεται ἐξ ἀρθρ. 449 καὶ 493 Ποιν. Νόμου, καθ' ὃ ὁ ἀρχόμε

νος τῶν ἐργασιῶν τοῦ πρίν ἢ ὀρκισθῇ δύναται μὲν νὰ τιμωρηθῇ μὲ χρηματικὴν ποινὴν δὲν κηρύττονται ὁμῶς ἄκυροι αἱ πράξεις τῆς ὑπηρεσίας τοῦ κατὰ δὲ τὸ ἄρθρον 46 Ὁργ. Δικ., ἑνόρκος δὲν δύναται νὰ ᾖ ἢ αἱ δὲ δημαρχικὸς πάρεδρος.

Ἐπειδὴ κατ' ἄρθρ. 458 § 3 Ποιν. Δικ. λόγος ἀναιρέσεως εἶναι ἡ μὴ προσήκουσα σύνθεσις δικαστηρίου ἐκ δωδεκά ἐνόρκων συγχειμένου, τουτέστι πολιτῶν δυναμένων κατὰ ἄρθρα 45 καὶ 46 Ὁργ. Δικ. νὰ ᾤσιν ἑνόρκοι.

16. Ἰσοβίως ἀνίκανοι πρὸς ἐκπλήρωσιν τῶν καθηκόντων τῶν ἐνόρκων καὶ μετὰ τὴν κατὰ τὰ ἄρθρα 564 καὶ ἐπόμενα τῆς Ποιν. Δικον. ἐπιλεθοῦσαν ἀποκατάστασιν εἰσιν α) οἱ καταδικασθέντες ἔνεκα κακουργήματος ἢ πλημμελήματος εἰς φυλάκισιν ἀνωτέραν τῶν δύο ἐτῶν ἢ ἔνεκά τινος τῶν ἐν τῷ ἄρθρῳ 22 τοῦ ποινικοῦ νόμου πλημμελημάτων οἰαδήποτε καὶ ἂν ᾖ ἡ ἐπιβληθεῖσα αὐτοῖς ποινὴ, β') οἱ ἐπὶ δωροδοκίᾳ, ἐκβιάσει ἢ καταπιέσει καταδικασθέντες καὶ εἰς βαθμὸν πλημμελήματος. Ὁργ. 47.

ΑΠ. 18 (1878) 41 (1893). Ἐκ τοῦ προκειμένου ἄρθρου συνδυαζομένου πρὸς τὰ 415 καὶ 458 Ποιν. Δικ. προκύπτει, ὅτι χωρεῖ ἀναίρεσις ἐπὶ κακῇ συνθείᾳ τοῦ ὀρκωτικοῦ δικαστηρίου, ὡς αἰεὶ μεταξὺ τῶν ριφθέντων εἰς τὴν κληρωτίδα 24 ὀνομάτων ἐνόρκων περιλαμβανεται καὶ ἑνόρκος, ἀποκλεισόμενος ἰσοβίως ἢ προκαίρως τῆς θέσεως ἐνόρκου κατὰ τὸ ἄρθρον τοῦτο.

ΑΠ. 92 (1898). Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθρον 16 τοῦ ΒΚΗ' Νόμου τῆς 20 Ἰουλίου 1892 ἰσοβίως ἀνίκανοι πρὸς ἐκπλήρωσιν καθηκόντων ἐνόρκου, καὶ μετὰ τὴν κατὰ τ' ἄρθρ. 564 καὶ ἐπόμε. Ποιν. Δικ. ἀποκατάστασιν των, εἰσὶ καὶ οἱ καταδικασθέντες ἔνεκα κακουργήματος ἢ πλημμελήματος εἰς φυλάκισιν ἀνωτέραν τῶν δύο ἐτῶν. Ὑπὲρ δὲ τοῦ προκειμένου ὁ εἰς τὴν κατὰ τῶν ἡδὴ ἀναιρεσειόντων ποινικὴν δίκην κληρωθεὶς ἑνόρκος, καὶ ὡς προϊστάμενος τῶν ἐνόρκων, κατ' ἐκλογὴν αὐτῶν, γενόμενος Ν. καταδικάσθῃ ἐπὶ ἀποπειρᾷ ἀναιρέσεως εἰς φυλάκισιν δύο ἐτῶν καὶ ἐξ μηνῶν, ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τε τῆς ἐν κεχωρημένῳ ἀντιγράφῳ προσαγομένης ἀποφάσεως τῶν ἐν Τριπόλει συνέδρων καὶ ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθ. 34 ἐ. ἑ. τοῦ αὐτοῦ δικαστηρίου τῶν συνέδρων, διαταξάσης λόγῳ τῆς καταδίκης ταύτης τὴν διαγραφὴν τοῦ ἐκ τοῦ καταλόγου τῶν τακτικῶν ἐνόρκων ὥστε ἀνικάνου τούτου ὄντος πρὸς ἐκπλήρωσιν καθηκόντων ἐνόρκου, μὴ προσηκόντως συνετέθη τὸ δωδεκαμελὲς Δικαστήριον τῶν ἐνόρκων καὶ βέβαιος ὁ σχετικὸς τοῦ ἀναιρετηρίου λόγος (458 § 3 Ποιν. Δικ.).

ΑΠ. 149 (1898). Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθρ. 16 τοῦ ΒΚΗ' Νόμου τῆς 20 Ἰουλίου 1897 ἰσοβίως ἀνίκαναι πρὸς ἐκπλήρωσιν καθηκόντων ἐνόρκου, καὶ μετὰ τὴν κατὰ ἄρθρ. 564 Ποιν. Δικον. ἀποκατάστασιν τῶν, εἰσὶν καὶ οἱ καταδικασθέντες ἐπὶ κακουργήματι ἢ πλημμελήματι εἰς φυλάκισιν ἀνωτέραν τῶν δύο ἐτῶν, ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ὁ εἰς τὴν κατὰ τοῦ νῦν ἀναιρεσειόντος ποινικὴν δίκην κληρωθεὶς ἐνόρκος καὶ προϋστάμενος τῶν ἐνόρκων κατ' ἐκλογὴν αὐτῶν γενόμενος Α. καταδικάσθη ἐπὶ ἀποπείρᾳ ἀναιρέσεως εἰς φυλάκισιν δύο ἐτῶν καὶ ἕξ μηνῶν, καὶ διὰ τῆς ἀποφάσεως τῶν ἐν Τριπλόι συνόδων διεγράφη ἐκ τοῦ καταλόγου τῶν ἐνόρκων διὰ τὴν ἀνωτέρω ἐκτεθεῖσαν ἀνικανότητα, τιμωρηθεὶς προσέτι διὰ τὴν ἀπόκρουσιν τῆς ἀνικανότητος ταύτης κατὰ τὴν ἀρχὴν τῆς συνόδου. Ὡστε ἀνίκανου ὄντος τούτου πρὸς ἐκπλήρωσιν καθηκόντων ἐνόρκου, μὴ προσηκόντως συνετέθη τὸ δωδεκαμελὲς δικαστήριον τῶν ἐνόρκων καὶ νομιμος ὁ σχετικὸς λόγος ἀναιρέσεως (§ 3 Ποιν. Δικ.).

17. Προσκαίρως ἀνίκαναι πρὸς ἐκπλήρωσιν τῶν καθηκόντων ἐνόρκων εἰσὶν α') οἱ καθ' ὧν ἐφηρμόσθη τὸ ἄρθρον 24 τοῦ Ποιν. νόμου, ἐφ' ὅσον διαρκεῖ ἡ ἀνικανότης, β') οἱ παραπεμφθέντες διὰ βουλευματος εἰς δίκην ἐπὶ κακουργήματι ἢ ἐπὶ πλημμελήματι ἐκ τῶν ἐν τῷ ἄρθρῳ 22 τοῦ Ποιν. νόμου ἢ ἐκ τῶν ἐν τῷ ἐδαφίῳ β' τοῦ ἄρθρου 16 ἀναγραφομένων, ἐφ' ὅσον εἶναι ἐκχερμῆς ἡ κατ' αὐτῶν κατηγορία, γ') οἱ ἐστερημένοι τῆς ἐλευθέρας διαχειρίσεως τῆς περιουσίας αὐτῶν, δ') οἱ διανοητικῶς πάσχοντες καὶ οἱ ἐστερημένοι τῆς ὁράσεως ἢ τῆς ἀκοῆς. Ὅργ. 47.

ΑΠ. 76 (1900). Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθρον 17 τοῦ ΒΚΗ' Νόμου τῆς 20 Ἰουλίου 1892 περὶ δικαστηρίου τῶν κακουργοδικῶν, προσκαίρως ἀνίκαναι πρὸς ἐκπλήρωσιν καθηκόντων ἐνόρκου εἰσὶ καὶ οἱ ἐστερημένοι τῆς ἐλευθέρας διαχειρίσεως τῆς περιουσίας τῶν, τοιοῦτοι δὲ εἰσὶ συνωδὰ τῷ ἄρθρῳ 445 τοῦ Ἐμπορικοῦ Νόμου, οἱ κηρυχθέντες εἰς κατὰστάσιν πτωχεύσεως. Ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου, ὡς προκύπτει ἐκ τοῦ προσαγομένου κεκυρωμένου ἀντιγράφου τῆς 606 (1896) ἀποφάσεως τῶν ἐν Κυπριασίᾳ πρωτοδικῶν, ὁ εἰς τὴν συγκρότησιν τοῦ δωδεκαμελοῦς δικαστηρίου τῶν ἐνόρκων μετασχὼν ὡς τοιοῦτος Γ. ἐκηρύχθη εἰς κατάστασιν πτωχεύσεως, ὑφισταμένην κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἐκδικάσεως τῆς κατὰ τῶν ἀναιρεσειόντων κατηγορίας, καθόσον οὐ μόνον δὲν προσάγεται ἀπόδειξις ὅτι ἡ πτώχευσις ἀνεκλήθη ἢ ἀποκατεστάθη ὁ πτωχεύσας ἀλλὰ τούναντίον ὁ ἀρμόδιος εἰσαγγελεὺς διὰ τοῦ ἐν τῇ δικογραφίᾳ τη-

λεγραφήματός του βεβαίωσι ότι υφίσταται εισέτι ἡ ἐκ τῆς πτωχεύσεως κατάστασις· ὥστε βάσιμος ὁ εἰς κακὴν σύνθεσιν τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐνόρκων ἀναγόμενος λόγος ἀναιρέσεως.

ΑΠ. 58 (1900). Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθρον 17 § 3 τοῦ ΒΚΗ' Νόμου τοῦ 1892 περὶ δικαστηρίου κακούργιαδικῶν προσκαίρως ἀνίκαναι εἰς πρὸς ἐκπλήρωσιν καθηκόντων ἐνόρκων καὶ οἱ ἐσπερημέναι τῆς διαχειρίσεως τῆς περιουσίας αὐτῶν· ἐπὶ τοῦ προκειμένου δέ, καθὰ ὁ ἀναιρεσίῳν ἰσχυρίζεται, ὁ κληρωθεὶς καὶ λαβὼν μέρος εἰς τὴν προκειμένην δίκην ὡς ἐνόρκος Θ. διετέλει ἐν κατάστασει πτωχεύσεως, καθ' ἃν χρόνον οὗτος ἐκληρώθη, καὶ ἐπομένως δὲν ἠδύνατο νὰ ἦναι ἐνόρκος· πρὸς ἀπόδειξιν δὲ τοῦ ἰσχυρισμοῦ τοῦ τούτου προσάγει καὶ ἐπικαλεῖται τὴν 1843 (1894) ἀπόφασιν τῶν ἐν Ἑλλάδι Πρωτοδικῶν ἐν ἀντιγράφῳ νομίμῳ κεκυρωμένῳ, ἐξ ἧς ἀποδεικνύεται ὅτι ὁ εἰρημένος Θ. ἔμπορος ὢν, ἐκηρύχθη εἰς κατάστασιν πτωχεύσεως ἀπὸ τοῦ ἔτους 1894 καὶ ἔκτοτε εἶχε στερηθῇ τῆς ἐλευθέρως διαχειρίσεως τῆς περιουσίας του, ἀλλὰ κατὰ τὸν ἰσχυρισμὸν τοῦ εἰσαγγελέως τοῦ δικαστηρίου τούτου, ἡ μνησθεῖσα ἀπόφασις, ἡ κηρύξασα τὸν περὶ οὗ ὁ λόγος ἐνόρκον εἰς κατάστασιν πτωχεύσεως, ἀνεκλήθη διὰ μεταγενεστέρας ἀποφάσεως 1270 (1895), δι' ἧς ἔπαυσεν ἡ τοιαύτη κατάστασις διὰ συμβιβασμοῦ, ὥστε πρὶν ἢ τὸ δικαστήριον ἀποφανθῇ ὀριστικῶς περὶ τῆς προκειμένης αἰτήσεως τοῦ ἀναιρεσίοντος κατὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, κρίνει δέον νὰ διατάξῃ τὴν παραγωγὴν κατὰ τὴν νέαν τῆς ὑποθέσεως συζήτησιν τῆς ἀνακλητικῆς ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἑλλάδι Πρωτοδικῶν.

18. Ἐπὶ τῇ αἰτήσει τοῦ εἰσαγγελέως, τοῦ ἰδιώτου κατηγοροῦ, τοῦ πολιτικῶς ἐνάγοντος καὶ τοῦ κατηγορουμένου δὲν τίθεται κατ' ἀπόφασιν τοῦ δικαστηρίου ἐν τῇ κληρωτίδι τὸ ὄνομα τοῦ ἐνόρκου, ὅστις, ὡς ἐκ τῆς ὑπηρεσίας αὐτοῦ, συνέπραξεν ἀμέσως εἰς τὴν κατὰ τοῦ κατηγορουμένου ἀνάκρισιν, ἢ ὡς μάρτυς ἔδωκε μαρτυρίαν, ἢ ὡς πραγματογνώμων ἐγνωμοδότησεν ἢ ἔχει συμφέρον ὡς ἀδικοηθεὶς ἢ ζημιωθεὶς, πρὸς δὲ τῶν κατ' εὐθεταν γραμμὴν ἢ ἐκ πλαγίου μέχρι τετάρτου βαθμοῦ ἢ ἐξ ἀγχιστείας μέχρι δευτέρου βαθμοῦ συγγενῶν τοῦ ἰδιώτου κατηγοροῦ, τοῦ πολιτικῶς ἐνάγοντος καὶ τοῦ κατηγορουμένου. (*)

Ὅργ. 48.

(*) Τὸ ἄρθρον 18 δημοσιεύεται ὡς μετερρυθμίσθη διὰ τοῦ νόμου 'ΒΡΒ' τῆς 11 Δεκεμβρίου 1892. Περὶ ἀντικαταστάσεως ἄρθρων τινῶν τοῦ ΒΚΗ' νόμου.

ΑΠ. 114 (1851), 58 (1863). Ὁ λόγος ὅτι μετέσχε τοῦ ὀρκω-
 τικοῦ δικαστηρίου δικηγόρος συντάξας τὴν τοῦ πολιτικῶς ἐνάγοντος ἀγω-
 γὴν δὲν ἀνάγεται εἰς τὰς περιστάσεις τοῦ νόμου.

ΑΠ. 26 (1890). Ἐτι δὲ μᾶλλον ὅτι μετέσχε δικηγόρος δοὺς ἀπλῶς
 συμβουλὰς τῷ παθόντι.

ΑΠ. 159 (1889). Ἐνορκος συντάξας ὡς δικηγόρος τὴν μήνυ-
 σιν κατὰ τοῦ κατηγορουμένου ὑπάγεται εἰς τὸ προκείμενον ἄρθρον.

ΑΠ. 6 (1857), 20 (1858). Ὁ μετασχὼν ὡς δικαστὴς τῆς ἐκδόσεως
 τοῦ βουλεύματος ὑπάγεται εἰς τὰς περιστάσεις τοῦ ἄρθρου.

ΑΠ. 119 (1858), 14 (1869) 99 (1882). Ἐπίσης ἔνορκος συμπράξας
 ὡς ἐπὶ τῆς ἀνακρίσεως ὑπάλληλος.

ΑΠ. 119 (1858), 116 (1872). Ἐνορκος καταρτίσας ὡς ἔνορκος ἐν
 προτέρα συζητήσει τῆς αὐτῆς δίκης πεποιθῆσθαι περὶ τῆς ἐνοχῆς ἢ μὴ
 τοῦ κατηγορουμένου.

ΑΠ. 119 (1868), 89 (1869), 269 (1873). Νομίμως κληροῦ-
 ται, μὴ ὑπαγόμενος εἰς τὰς περιστάσεις τοῦ 48 ἄρθρου ὁ λαβὼν μέρος
 ὡς ἔνορκος εἰς τὴν πρώτην δίκην, ὅτε ἀνεβλήθη ἀπλῶς αὐτὴ, ἔστω καὶ
 μετὰ τὴν διεξαγωγὴν τῆς ἀποδείκν. διαδικασίας.

ΑΠ. 49 (1850). Ἀποκλείεται τῆς εἰς τὸ δικαστήριον τῶν ἐνόρ-
 κων μετοχῆς, ἐπερχομένης ἄλλως ἀναίρεσεως, ὁ δικηγόρος, ὅστις
 ὑπῆρξεν ὑπερασπιστὴς τοῦ κατηγορουμένου, ἔστω καὶ ἐξ ἐπαγγέλματος.

ΑΠ. 79 (1850). Ἀλλὰ δύναται νὰ κληρωθῇ καὶ νὰ δικάσῃ ὡς
 ἔνορκος ὁ διαταχθεὶς μὲν νὰ ὑπερασπίσῃ ἐξ ἐπαγγέλματος, ἀλλὰ μὴ ἀνα-
 δεχθεὶς τὴν ὑπεράσπισιν.

ΑΠ. 10 (1853). Δὲν εἶναι ἀπολύτως ἀνίκανος εἰς ἐκπλήρωσιν ὀρκω-
 τικῶν καθήκόντων ὁ συμβουλευσας τὸν κατηγορούμενον ἢ καὶ συντάξας
 διαρκούσης τῆς ἀνακρίσεως ὑπόμνημα ἢ ἄλλην τινὰ πρᾶξιν δικαστικὴν
 ὑπὲρ αὐτοῦ, οἷον ἀνακοπὴν κατὰ τοῦ βουλεύματος.

ΑΠ. 63 (1848), 33 (1854), 47 (1869). Ὁ ἀναδεχθεὶς τὴν ὑπε-
 ράσπισιν τοῦ κατηγορουμένου καὶ παριστάμενος ὡς συνήγορος ἐνώπιον
 τοῦ δικαστηρίου ἀποκλείεται τῆς συγχρόνου ἐκπληρώσεως τῶν ὀρκωτι-
 κῶν καθήκόντων.

ΑΠ. 115 (1891). Δικαιοῦται ὁ δικηγόρος νὰ προτιμήσῃ τὰ καθή-
 κοντα τοῦ δικηγόρου τῶν τοῦ ἐνόρκου, ἀναδεχόμενος τὴν ὑπεράσπισιν τοῦ
 κατηγορουμένου, ἀνατιθεμένην αὐτῷ εἴτε ὑπὸ τοῦ κατηγορουμένου εἴτε
 καὶ ὑπὸ τοῦ προέδρου τῶν συνέδρων.

ΑΠ. 89 (1855), 101 (1851). Ἀποκλείεται τῆς μετοχῆς τοῦ ὀρκω-
 τικοῦ δικαστηρίου ὁ δηλώσας, ὅτι συνέπραξεν ὡς δικηγόρος εἰς τὴν προ-
 κειμένην δίκην, ἂν μὴ ἐπέλθῃ ἀντίρρησης.

ΑΠ. 19 (1869) Δύναται νὰ κληρωθῇ ὡς ἔνορκος δικηγόρος μελετή-
 σας τὴν δικαγραφίαν πρὸς ὑπεράσπισιν.

ΑΠ. 37 καὶ 94 (1875). Οἱ ἐν τῇ ποινικῇ δικονομίᾳ διαγραφόμενοι λόγοι
 ἐξαίρεσεως τῶν δικαστῶν δὲν ἐφαρμόζονται εἰς τοὺς ἐνόρκους, ἀλλὰ μό-
 νον οἱ ρητῶς ἐν τῷ νόμῳ τούτῳ προβλεπόμενοι, διότι ἐπὶ ἐξαίρεσεων δὲν

χωρεῖ ἐξ ἀναλογίας ἐφαρμογή, ἀλλὰ στενὴ τῶν περὶ τοῦτου διατάξεων τοῦ νόμου ἐρμηνεία.

ΑΠ. 49 (1853), 6 (1868). Ἡ πρὸς τὸν παθόντα οἰκειότης καὶ φι-
λία ἢ πρὸς τὸν κατηγορούμενον ἔχθρα τοῦ ἐνόρκου δὲν εἶναι λόγος
ἀνικανότητος εἰς ἐκπλήρωσιν καθηκόντων ἐνόρκου.

ΑΠ. 174 (1892). Ἐπίσης δήλωσις αὐτοῦ ὅτι αἰσθάνεται λόγον
ἐξαίρεσεως.

ΑΠ. 83, 99 (1855), 92 (1866), 30 (1874), 117 (1891). Δύνανται
νὰ συνεδριάσωσιν ὡς ἐνόρκοι συγγενεῖς τῶν διαδίκων, τῶν δικαστῶν ἢ
τῶν μαρτύρων ἢ τῶν συνηγόρων οἰουδήποτε βαθμοῦ.

ΑΠ. 83, 95 (1855), 124 (1865). Δύνανται νὰ δικάσῃ ὡς ἐνόρκος
συγγενὴς στενώτατος ἐνὸς τῶν συνέδρων.

ΑΠ. 88 (1854), 37 (1875). Ὁ ἀδελφὸς ἢ πενθερὸς τοῦ συνηγόρου.

ΑΠ. 92 (1866). Ὁ θεῖος τοῦ παθόντος.

ΑΠ. 172 (1892). Δύνανται νὰ συνεδριάσωσιν ἐν τῇ αὐτῇ δίκῃ ὡς
ἐνόρκοι στενοὶ συγγενεῖς, ἅτε οὔτε τοῦ ἀρθρ. 18 τοῦ νόμου ΒΚΗ', οὔτε
ἄλλου τινος ἀπαγορεύοντος τὸ συνδικάζειν τοὺς συγγενεῖς.

ΑΠ. 188 (1855). Ὅθεν συνδικάζουσι πατὴρ καὶ υἱός.

ΑΠ. 40, 109 (1851), 69 (1852), 131 (1865), 49 (1882) Ἐπίσης
δύο ἀδελφοί.

ΑΠ. 3 (1852). Ἐπίσης δύο σύγγαμβροί.

ΑΠ. 12 (1852). Ἐπίσης πενθερὸς καὶ γαμβρός.

ΑΠ. 78 (1869), Ἐπίσης γαμβρὸς καὶ γυναικάδελφος.

ΑΠ. 26 (1884), Ἐπίσης ἐνόρκοι κηδεσταὶ πρὸς ἀλλήλους.

ΑΠ. 63 (1848), 15 (1853), 33 (1854), 96 (1867), 47 (1869),
101 (1851). Τὸ ὄνομα τοῦ ἐνόρκου, ὅστις δὲν δύναται νὰ μετά-
σχῃ τῆς δίκης ὡς συνηγόρος τοῦ κατηγορουμένου, δὲν τίθεται εἰς τὴν
κληρωτίδα. Ὅθεν ὁ πρόεδρος ἀφ' ἑαυτοῦ δικαιούται νὰ διατάξῃ τὴν μὴ
ἐκφώνησιν τοῦ ὀνόματος τοῦ παρουσιαζομένου ὡς συνηγόρου.

ΑΠ. 78 (1852), 33 (1854), 89 (1855), 48, 53, 85 (1869), 96 (1867),
181 (1871). Οὐδεμία δὲ εἰς τοῦτο ἀπόφασις τοῦ δικαστηρίου τῶν συ-
νέδρων ἀπαιτεῖται, ὡσάκις ὁ κατηγορούμενος δὲν ὑπέβαλε παράπονον ἢ
αἴτησιν κατὰ τῆς διαταγῆς τοῦ προέδρου.

Α. Π. 112 (1890) 16 (1892) 49 (1892). Οὐδεμία διάταξις τοῦ
νόμου κηρύττει ἐπικρατεστέραν τὴν ιδιότητα τοῦ ἐνόρκου τῆς τοῦ
συνέδρου, διό οὐδαμῶς ὑποχρεοῦται ὁ δικηγόρος, κληρούμενος ἐνόρκος,
νὰ ἐκπληρώσῃ κατὰ προτίμησιν τὰ τοῦ ἐνόρκου καθήκοντα.

Α. Π. 56 (1856) 33 (1872) 119 (1890) 49 (1892). Ὅντων δὲ τῶν
καθηκόντων τοῦ συνέδρου ἀσυμβιβάστων φύσει πρὸς τὰ τοῦ ἐνόρκου,
δὲν ἀπαιτεῖται ν' ἀποφαίνεται ὁλόκληρον τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων
περὶ τῆς μὴ συμπράξεως αὐτοῦ ἐν τοῖς ριπτομένοις εἰς τὴν κληρωτίδα
ὀνόμασι τῶν ἐνόρκων, ἀλλ' ἄρκει ἡ διαταγὴ τοῦ προέδρου.

Α. Π. 94 (1868) 27 (1891) 49 (1892). Τῆς συγκροτήσεως τοῦ
δικαστ. τῶν συνέδρων προηγουμένης τῆς τοῦ τῶν ἐνόρκων δικαστη-

ρίου, πρόδηλον ὅτι οἱ διορισθέντες σύνεδροι δὲν δύναται νὰ ἐπέχῳσι τῶν τοῦ συνεδρίου καθήκόντων πρὸς ἐκτέλεσιν τῶν τοῦ ἐνόρκου καθήκόντων.

Α. Π. 110 (1867) 118 (1890). Καὶ τοῦ ἐν τῇ δίκῃ μάλιστα ἀποκλειομένου κατὰ τὸν νόμον τῆς ἐκπληρώσεως ὁρκωτικῶν καθήκόντων, ὁ πρόεδρος δικαιούται νὰ διατάξῃ τὴν μὴ ἐκφώνησιν τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ· μόνον δ' ἀντιρρήσεως γενομένης, ὀφείλει τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων νὰ ἐκδόσῃ ἀπόφασιν.

Α. Π. 238 (1898). Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθρον 18 τοῦ 'ΒΚΗ' Νόμου τοῦ 1892 δὲν τίθεται ἐν τῇ κληρωτίδι τὸ ὄνομα τοῦ ἐνόρκου, ὅστις ὡς ἐκ τῆς ὑπηρεσίας του συνέπραξεν ἀμέσως εἰς τὴν κατὰ τοῦ κατηγορουμένου ἀνάκρισιν, εἰς αἰτήρησιν τοῦτο ὁ εἰσαγγελεὺς, ὁ ἰδιώτης κατήγορος, ὁ πολιτικῶς ἐνάγων καὶ ὁ κατηγορούμενος, τοιαύτη δημοῖς αἰτήσις οὔτε ἰσχυρίζεται ὁ ἀναιρεσίωσις ὅτι ὑπεβλήθη εἰς τὸ δικαστήριον, οὔτε προκύπτει τοιοῦτον τι ἐκ τῶν πρακτικῶν τῆς συνεδριάσεως.

Α. Π. 288 (1898). Ἐπειδὴ, κατὰ τὸ 18 ἄρθρον τοῦ περὶ κακούργιδικῶν Νόμου ΒΚΗ', δὲν τίθεται ἐν τῇ κληρωτίδι, τῇ αἰτῇ τινὸς τῶν διαδίκων τὸ ὄνομα τοῦ ἐνόρκου, ὅστις ὡς ἐκ τῆς ὑπηρεσίας αὐτοῦ συνέπραξεν ἀμέσως ἢ ἐμμέσως εἰς τὴν κατὰ τοῦ κατηγορουμένου ἀνάκρισιν, ὡς δυνάμενος νὰ εἶναι προκατεκλημμένος κατὰ τοῦ κατηγορουμένου, ἀλλ' ὁ ἀναλαβὼν τὴν ὑπεράσπισιν αὐτοῦ δικηγόρος δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ὅτι, λόγῳ τῆς ἰδιότητος του ταύτης, συνέπραξεν εἴτε ἀμέσως εἴτε καὶ ἐμμέσως εἰς τὴν κατὰ τοῦ κατηγορουμένου διαταχθεῖσαν δίκην, εἴτε κατὰ τὸ στάδιον τῆς προδικασίας, εἴτε καὶ κατὰ τὴν ἐπ' ἀκροατηρίου συζήτησιν αὐτῆς, εἰς τὴν λέξιν τοῦ νόμου ἀνάκρισις δοθῇ τοιαύτη εὐρεία ἐρμηνεία, ὅθεν ἐπὶ τοῦ προκειμένου, εἴτε οἱ ἐμφανισθέντες κατὰ τὴν συζήτησιν καθ' ἣν ἐξεδόθη ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις ἑνόρκοι Π. Π. ἐδήλωσαν αἰκοθεν, ὅτι ὡς ἀναλαβόντες ἐν τῇ προγενεστέρᾳ συνεδριάσει τοῦ δικαστηρίου τῶν συνέδρων τὴν ὑπεράσπισιν τῶν ἀναιρεσιόντων, δὲν δύναται νὰ ἐκπληρώσῃσι καθήκοντα ἐνόρκου, καὶ ὁ θεσπισθεὶς τὰ πρακτικά, εἴτε ἐζητήσαν ρητῶς οἱ ἀναιρεσιόντες νὰ μὴ τεθῶσι τὰ ὀνόματα τῶν ἐνόρκων τούτων ἐν τῇ κληρωτίδι, δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς κακῶς συντελὲν τὸ δικαστήριον τῶν ἐνόρκων, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ τεθῶσιν ἐν τῇ κληρωτίδι τὰ ὀνόματα τῶν προειρημένων ἐνόρκων.

Α. Π. 107 (1896). Ἐπειδὴ ὁ δικηγόρος Γ. λαβὼν μέρος, ὡς προκύπτει ἐκ τῶν πρακτικῶν τῆς δίκης καὶ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, πρὸς συγκρότησιν τοῦ δικαστηρίου τῶν συνέδρων, οὗτινος ἦτο τακτικὸν μέλος καθ' ὃ διωρισμένος σύνεδρος, δὲν ἠδύνατο νὰ ἐκπληρώσῃ ἐν τῇ αὐτῇ δίκῃ καὶ καθήκοντα ἐνόρκου, ὁρθῶς ἄρα τὸ ὄνομα αὐτοῦ, καίτοι ἐγγεγραμμένον ἐν τῷ καταλόγῳ τῶν ἐνόρκων, δὲν ἐτέθη ἐν τῇ κληρωτίδι, διότι ἐκωλύετο νὰ δικασῇ ὡς ἑνόρκος, ἀφ' οὗ ἀπετέλει ἡδὴ μέρος τοῦ πρὸ τῆς κληρώσεως τῶν ἐνόρκων συγκροτηθέντος δικαστηρίου τῶν συνέδρων, δὲν ἦτο δὲ ἀνάγκη νὰ ἐκδοθῇ περὶ τούτου ἀπόφασις τοῦ δικαστηρίου τῶν συνέδρων, διότι δὲν ἰσχυρίζεται ὁ ἀναιρεσίωσις ὅτι ἐξή-

τῆς νὰ τεθῇ ἐν τῇ κληρωτίδι τὸ ὄνομα τοῦ Γ. καίτοι οὗτος συνέδρου, καὶ προεκάλεσε τὴν περὶ τούτου κρίσιν τοῦ δικαστηρίου, ἐξ οὐδεμιᾶς δὲ διατάξεως τοῦ περὶ Ἑνόρκων Νόμου ἢ τοῦ Δικαστ. Ὁργανισμοῦ ἀπαγορεύεται εἰς τοὺς δικηγόρους ἢ παρέδρους, ὅταν τυγχάνωσι ὄντες ἐγγεγραμμένοι ἐν τῷ καταλόγῳ τῶν ἐνόρκων, νὰ προσλαμβάνωνται πρὸς συζητησὶμόν τοῦ δικαστηρίου τῶν συνέδρων· οὗτε τοιοῦτόν τι συνάγεται ἐκ τῶν ἀρθρῶν 15 καὶ 18 τοῦ περὶ Ἑνόρκων ΒΚΗ' Νόμου, ἅτινα ὀρίζονται τὰ πρόσωπα ὅσα δὲν δύνανται νὰ εἶναι ἐνόρκοι ὡς ἐκ τῆς ὑπηρεσίας αὐτῶν ἢ δὲν δύνανται νὰ ἐκτελεσωσιν ἐν ὁρισμένῃ δίκῃ τοιαῦτα καθήκοντα.

ΑΠ. 145 (1897). Ἐπειδὴ ὁ δικηγόρος Δ. λαθὼν μέρος ὡς προκύπτει ἐκ τῶν πρακτικῶν καὶ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, εἰς τὸ πρὸ τῆς κληρώσεως τῶν ἐνόρκων συγκροτούμενον δικαστήριον τῶν συνέδρων, ὡς ἐπικουρικός δικαστὴς πρὸς ἀναπλήρωσιν τοῦ κολυομένου τακτικοῦ συνέδρου, δὲν ἠδύνατο νὰ ἐκπληρώσῃ ἐν τῇ αὐτῇ δίκῃ καὶ καθήκοντα ἐνόρκου, καλῶς ἄρα δὲν ἐτέθη τὸ ὄνομα αὐτοῦ, καίτοι ἐγγεγραμμένον ἐν τῷ καταλόγῳ τῶν ἐνόρκων, ἐν τῇ κληρωτίδι πρὸς κλήρωσιν τῶν μελλόντων νὰ δικάσῃ τὴν προκειμένην ὑπόθεσιν δικαστῶν, διότι ἐξ οὐδεμιᾶς τῶν διατάξεων τοῦ περὶ ἐνόρκων νόμου ἢ τοῦ δικαστικοῦ ὁργανισμοῦ προκύπτει, ὅτι οἱ ἐγγεγραμμένοι ἐν τῷ καταλόγῳ τῶν ἐνόρκων δικηγόροι, ὑποχρεοῦνται νὰ ἐκπληρώσῃ κατὰ προτίμησιν τὰ καθήκοντα τοῦ ἐνόρκου ἀντὶ τῶν καθηκόντων τοῦ συνέδρου, ὅταν καλῶνται νὰ ἐκπληρώσωσιν αὐτά.

ΑΠ. 58 (1898). Ἐπειδὴ ὁ λόγος ἀναιρέσεως, ὅτι κακῶς συντελέθη τὸ δικαστήριον τῶν ἐνόρκων, διότι παρὰ τὸν νόμον ἐκλήρωθη ὡς ἐνόρκος καὶ ἐδίκασεν ὁ Β., ὅστις ἦτο μάρτυς εἰς ἑτέραν δίκην κατὰ τοῦ Ι. ἐπὶ ἀποπειρᾷ βιασμοῦ τῆς νῦν παθούσης, ἣτις δίκη ἔχει ἄμεσον συνάφειαν πρὸς τὴν παρούσαν, ἐστὶν ἀπορριπτὸς ὡς μὴ ὑπαγόμενος εἰς οὐδεμίαν ἀπογορευτικὴν διάταξιν ἐκ τῶν διαλαμβανομένων ἐν τοῖς περὶ συστάσεως τοῦ δικαστηρίου τῶν κακοῦργιοδικῶν Νόμοις ΒΚΗ' καὶ ΒΡΒ' τοῦ 1892 καὶ ἐπομένως μὴ ἀποτελῶν λόγον ἀναιρέσεως.

ΑΠ. 26 (1894). Ἐπειδὴ οἱ διὰ τῶν προτάσεων ὑποβαλλόμενοι λόγοι ἀναιρέσεως, ὅτι δὲν ἐτέθη ἐν τῇ κληρωτίδι τὸ ὄνομα τοῦ τακτικοῦ ἐνόρκου Α., ἐν ᾧ οὗτος ἦτο παρὼν ὡς συνέδρος, χωρὶς νὰ ἐκδοθῇ περὶ τούτου ἀπόφασις τοῦ δικαστηρίου ἐστὶν ἀπορριπτὸς ὡς ἀβάσιμος, διότι ὁ ρηθεὶς δικηγόρος καὶ πάρεδρος παρὰ τῷ πρωτοδικεῖῳ Τριπόλεως καὶ διωρισμένος συνέδρος, ὡς ἐξάγεται ἐκ τῶν πρακτικῶν τῆς Συνεδριάσεως, πρὸ τῆς καταρτίσεως τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐνόρκων, τίχε λάβει μέρος εἰς τὴν συγκρότησιν τοῦ δικαστηρίου τῶν Συνέδρων καὶ ἐπομένως δὲν ἠδύνατο νὰ λάβῃ μέρος ὡς ἐνόρκος· ἀπόφασις δὲ τοῦ δικαστηρίου περὶ τούτου δὲν ἀπαιτεῖτο, τὸ δὲ ἄρθρον 18 τοῦ ΒΚΗ' νόμου, ὅπερ ἐπικαλεῖται ὁ ἀναιρέσειον, ἀφορᾷ τοὺς συμπράξαντας ὡς ἐκ τῆς ὑπηρεσίας τῶν ἁμέσως ἢ ἐμμέσως εἰς τὴν κατὰ τοῦ κατηγορουμένου ἀνάκρισιν ὡς μάρτυρας, ἐπαγγελομένους ἢ ἔχοντας συμφέρον ὡς ἀδίκη-

θέντας ἢ ζημιωθέντας καὶ οὐχὶ ὡς ἐπὶ τοῦ προκειμένου τὸν κωλυόμενον ὡς ἐκ τοῦ διορισμοῦ του ὡς συνέδρου νὰ συμπληρώσῃ τὸ δικαστήριον τῶν Συνέδρων.

ΑΠ. 35 (1899). Ἐπειδὴ, ὡς προκύπτει ἐκ τῶν πρακτικῶν τῆς δίκης, ὁ Μ. ἦτο διορισμένος συνήγορος τοῦ κατηγορουμένου ἐν τῇ δίκῃ, ἀναλαβὼν καὶ διεξαγαγὼν τὴν υπεράσπισιν αὐτοῦ, τοιοῦτος δὲ ὢν δὲν ἤδυνάτο νὰ ἐκτελέσῃ καὶ καθήκοντα ἐνόρκου δικαστοῦ, ἅτινα δὲν συμβιβάζονται, ἀντικείμενα καθ' ὁλοκληρίαν εἰς τὰ τοῦ συνηγόρου, καλῶς ἄρα δὲν ἐτέθη τὸ ὄνομα αὐτοῦ εἰς τὴν κληρωτίδα.

ΑΠ. 176 (1895). Ἐπειδὴ καὶ ὁ ἕτερος διὰ τῶν προτάσεων ὑποβαλλόμενος λόγος, ὅτι μετὰ τῶν 30 ἐκλεγέντων ἐνόρκων ἦτο καὶ ὁ Γ. οὗ ἐκφωνηθέντος τοῦ ὁνομάτος, ὡς ἐνόρκου, ὁ πρέεδρος τῶν Συνέδρων ἐδήλωσεν, ὅτι δὲν θέτει αὐτὸ ἐν τῇ κληρωτίδι, διότι εἶναι συνήγορος τοῦ κατηγορουμένου, ἐνῶ δὲν εἶχε τοιοῦτο δικαίωμα ὁ πρέεδρος, ἀλλὰ τὸ δικαστήριον δι' ἀποφάσεως ἐπὶ τῇ αἰτήσῃ τοῦ εἰσαγγελέως, τοῦ κατηγορουμένου, τοῦ πολιτικοῦ ἐνάγοντος κλπ. κατὰ τὸ ἄρθρον 18 τοῦ ΒΚΗ νόμου, εἰς μὴ προσήκουσαν σύνθεσιν τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐνόρκων καὶ οὗτος ἀφορῶν, εἶνε ἐπίσης ἀπορριπτέος, διότι, ὡς προκύπτει ἐκ τῶν πρακτικῶν τῆς δίκης ὁ Γ. εἶχε διορισθῇ ὑπὸ τοῦ κατηγορουμένου πρὸ τῆς ἐκφωνήσεως τῶν ὀνομάτων τῶν ἐνόρκων συνήγορός του ἐν τῇ δίκῃ, ἀναδεχόμενος τὴν υπεράσπισιν αὐτοῦ, τοιοῦτος δ' ὢν δὲν ἤδυνάτο βεβαίως νὰ εἶναι συγγρόνως καὶ ἐνόρκος, μὴ συμβιβαστέον ἀπολύτως τῶν τοῦ συνηγόρου καθηκόντων πρὸς τὰ τοῦ ἐνόρκου ἐπὶ τῆς αὐτῆς ὑποθέσεως, καὶ καλῶς διὰ τοῦτο δὲν ἐτέθη τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἐν τῇ κληρωτίδι τῶν ἐνόρκων, τὸ δ' ὅτι δὲν ἐτέθη διὰ δικαστικῆς ἀποφάσεως ἐπὶ τῇ αἰτήσῃ τῶν εἰρημένων, ἀλλὰ τῇ διαταγῇ τοῦ πρέδρου, μὴ ἀναγόμενον εἰς κακὴν σύνθεσιν τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐνόρκων, ὡς μὴν ἀφορῶν εἰς ἀνικανότητα αὐτοῦ πρὸς ἐκπλήρωσιν καθηκόντων τοῦ ἐνόρκου, δὲν εἶναι λόγος ἀναιρέσεως, μὴ δυναμένος νὰ ὑπαχθῇ εἰς οὐδεμίαν τῶν περιπτώσεων τοῦ ἄρθρου 458 τῆς Ποιν. Δικονομίας.

ΑΠ. 105 (1865). Ἐπειδὴ ὁ λόγος ὅτι δὲν ἐτέθη ἐν τῇ κληρωτίδι τῶν ἐνόρκων τὸ ὄνομα τοῦ συνηγόρου του, ὄντος καὶ ἐνόρκου, καὶ τοῦτο κατὰ παραβάσιν τοῦ ἄρθρου 18 τοῦ ΒΚΗ νόμου ἄνευ αἰτήσεως, ἄνευ ἀποφάσεως καὶ χωρὶς ν' ἀκουσθῇ, εἶναι ἀπορριπτέος, διότι διὰ τοῦ ἄρθρου τούτου ὀρίζονται εἰδικῶς αἱ περιπτώσεις, καθ' ἃς ἵνα μὴ τεθῇ τὸ ὄνομα τοῦ ἐνόρκου τινὸς ἐν τῇ κληρωτίδι ἀπαιτεῖται αἰτήσις ἢ ἀπόφασις τοῦ Δικαστηρίου, εἰς τὰς ἐποίας ὅμως δὲν ὑπάγεται ἡ προτεινόμενη, ὑπαγομένη εἰς τὴν γενικὴν ἀρχήν, ὅτι τὸ ἔργον τοῦ συνηγόρου δὲν συμβιβάζεται πρὸς τὸ τοῦ δικαστοῦ ἐν τῇ αὐτῇ δίκῃ, ἐπομένως καὶ μόνον ὁ πρέεδρος τῶν συνέδρων, ἔχων τὴν διεύθυνσιν τῆς συνεδριάσεως καὶ τὰ περὶ τὴν ἐκφώνησιν καὶ κλήρωσιν τῶν ἐνόρκων (417, 420 Ποιν. Δικ. καὶ 45 τοῦ ΒΚΗ νόμου), ἡδύνατο, ὡς καὶ ἔπραξε, νὰ διατάξῃ νὰ μὴ τεθῇ εἰς τὴν κληρωτίδα τῶν ἐνόρκων τὸ ὄνομα τοῦ συνηγόρου τοῦ κατηγορουμένου, ὄντος ἤδη πρὸ τῆς ἐκφωνήσεως τῶν ὀνομάτων

τῶν ἐνόρκων διωρισμένου συνηγόρου καὶ ἀναδεχθέντος τὴν ὑπεράσπισιν τοῦ κατηγορουμένου, ὡς προκύπτει ἐκ τῶν πρακτικῶν τῆς δίκης· ἂν δὲ ὁ κατηγορούμενος ἐπρόνοι τὸ ἐναντίον, ἀναλογιζόμενος τὸ ἑαυτοῦ συμφέρον, ἡδύνατο καὶ ὤφειλεν αὐτὸς νὰ προκαλέσῃ τὴν ἀπόφασιν τοῦ Δικαστηρίου (365. 420 Ποιν. Δικ.), ὅπερ ὅμως δὲν ἔπρατεν, ὡς προκύπτει ἐκ τῶν πρακτικῶν τῆς δίκης, ἀπ' οὗ δὲ οὐδὲν ἐπρότεινε, δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς μὴ ἀκουσθεὶς.

ΑΠ. 144 (1893). Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθρον 18 τοῦ ΒΚΗ' νόμου τοῦ 1892 δὲν τίθεται εἰς τὴν κληρωτίδα, κατ' ἀπόφασιν τοῦ Δικαστηρίου, τὸ ὄνομα μόνον τοῦ ἐνόρκου ἐκείνου, ὅστις, ὡς ἐκ τῆς ὑπηρεσίας αὐτοῦ συνέπραξεν ἀμέσως εἰς τὴν κατὰ τοῦ κατηγορουμένου ἀνάκρισιν, ἢ ὡς μάρτυς ἔδωκε μαρτυρίαν, ἢ ὡς πραγματοποιώμων ἐγνωμοδότησεν, ἢ ἔχει συμφέρον ὡς ἀδικηθεὶς ἢ ζημιωθεὶς· ἄρα ἐπὶ τοῦ προκειμένου, ὁρῶς ἐκληρώθη καὶ μετέσχε τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐνόρκων ὁ δικηγόρος, διότι ἡ ὑπ' αὐτοῦ ὡς πληρεξουσίου τοῦ παθόντος συνταχθεῖσα καὶ ὑπογραφθεῖσα ἀναφορά ὑποβληθεῖσα δὲ εἰς τὸ συμβούλιον τῶν Ἐφετών, μὴ ὑπαχθὲν εἰς οὐδεμίαν τῶν περιπτώσεων τοῦ προκειμένου ἁρθρου, δὲν ἀπέκλειε τοῦτον τοῦ νὰ κληρωθῇ ὡς ἐνόρκος καὶ νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὴν συγκρότησιν τοῦ δικαστηρίου.

ΑΠ. 171 (1892). Ἐπειδὴ οὕτε τὸ ἄρθρον 18 τοῦ ΒΚΗ' νόμου περὶ ἐνόρκων, οὐδ' ἑτέρα τις διάταξις ἀπαγορεύει εἰς τοὺς συγγενεῖς ἐνόρκους νὰ συνδικάσωσι, τὰ δὲ ἄρθρα 73 Δικ. Ὁργ. περὶ τῶν εἰς τὸ αὐτὸ δικαστηρίον συνυπερηρετούντων συγγενῶν, ὁρῶντα τοὺς αὐτοὺς μνημονευομένους δικαστικούς ὑπαλλήλους, δὲν ἔχουσιν ἐφαρμογὴν καὶ ἐπὶ τῶν ἐνόρκων.

ΑΠ. 147 (1898). Ἐπειδὴ μὴ προσηκόντως συντεθειμένον λογίζεται τὸ δικαστήριον τῶν ἐνόρκων, ὅταν πρὸς συγκρότησιν αὐτοῦ λάβῃ μέρος πρόσωπον μὴ ἔχον κατὰ τὸν νόμον τὰ προσόντα καὶ τὴν ιδιότητα ἐνόρκου ἢ κωλυόμενον δυνάμει διατάξεων αὐτοῦ ἐν δεδομένῃ ποινικῇ ὑποθέσει νὰ δικάσῃ· εἰς ὅπως ἀντίκειται εἰς τὰς διεπούσας τὴν καθ' ὅλου δικαιοσύνην ἀρχὰς νὰ ἦναι τις ἐν τῇ αὐτῇ ὑποθέσει συνηγόρος καὶ δικαστής, ὡς μὴ δυνάμενος νὰ δικάσῃ ἀνευ προκαταλήψεως καὶ μαρψώσῃ τὴν περὶ ἐνοχῆς ἢ ἀθωότητος πεποιθήσιν του ἐκ μόνης τῆς ἐπ' ἀκροατηρίου διαδικασίας, δὲν δύναται ἐντεῦθεν νὰ παραχθῇ λόγος ἀναιρέσεως ἐπὶ παρανόμῳ συνθέσει τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐνόρκων περὶ ἧς οὐδεμία τῶν κειμένων νόμων διατάξις προνοεῖ· ἀνυπόστατος ἄρα ἐξελέγχεται ὁ λόγος ἀναιρέσεως ἕνεκα παρανόμου συνθέσεως τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐνόρκων, ὡς λαβόντος πρὸς συγκρότησιν αὐτοῦ μέρος τοῦ Ε., ὅστις ἐν τῇ προηγουμένῃ τῆς προκειμένης ὑποθέσεως συζητήσῃ εἶχεν ἀναδεχθῇ τὴν ὑπεράσπισιν τοῦ ἀναιρεσέοντος.

ΑΠ. 47 (1892). Ἐπειδὴ εἰς τὸν οὐδενὸς νόμου ἀπαγορεύοντος, ὁ ἐνόρκος ἂν συνάμα καὶ δικηγόρος ἔλαβε μέρος εἰς τὴν συγκρότησιν τοῦ Δικαστηρίου τῶν Συνέδρων, ὅπερ συγκροτεῖται κατὰ νόμον πρὸ τῆς ἐκφωνήσεως τοῦ καταλόγου τῶν ἐνόρκων, τότε δὲν τίθεται εἰς τὴν κληρωτίδα τὸ ὄνομα

αὐτοῦ μεταξύ τῶν 24 ἐνόρκων, διότι καλύπτεται κατὰ τὴν ὥραν τῆς κληρώσεως νὰ εκπληρώσῃ καθήκοντα ἐνόρκου, εκπληρῶν ἤδη πρὸ αὐτῆς τὰ ἐξ ἑαυτοῦ ἐπιβαλλόμενα αὐτῷ ὑπὸ τοῦ νόμου καθήκοντα συνέδρου, μὴ δυνάμενος ἄλλως νὰ εἶναι συνάμα σύνεδρος καὶ ἐνόρκος ἐν τῇ αὐτῇ δίκῃ, οὔτε ὦν ὑπόχρεως ὑπὸ τοῦ νόμου νὰ προτιμήσῃ τὰ καθήκοντα τοῦ ἐνόρκου· ὅθεν ὀρθῶς δὲν ἐτέθη εἰς τὴν κληρωτίδα τὸ ὄνομα τοῦ ἀποποτελουμένου μέρους τοῦ Δικαστηρίου τῶν Συνέδρων δικηγόρου I.

ΑΠ. 73 (1871). Ἐπειδὴ τὰ ὀνόματα τοῦ Μ. καὶ τοῦ Σ., καὶ τοὶ ζῶντες ἐνόρκων, νομίμως δὲν ἐτέθησαν εἰς τὴν κληρωτίδα, ἀφοῦ οἱ ἀναίρεσιόντες διώρισαν αὐτοὺς συνηγόρους των, καὶ τὸ τοιοῦτον καθήκον ἀμφοτέρων οὐδαμῶς ἐσυμβιβάζετο πρὸς τὰ καθήκοντα τοῦ ἐνόρκου· ἂν δὲ τὰ πρακτικά δὲν ἀναφέραι τὴν λόγον, δι' ἣν τὰ ὀνόματα ἐκεῖνα δὲν ἐτέθησαν εἰς τὴν κληρωτίδα, τοῦτο δὲν δίδει ἀφορμὴν πρὸς ἀναίρεσιν.

ΑΠ. 181 (1871). Ἐπειδὴ τὴν κλήρωσιν τῶν παρόντων ἐνόρκων καὶ τὸν διορισμὸν δικηγόρων ὡς συνηγόρων τῶ κατηγορουμένων ἐνεργῶν κατὰ καθήκον ὁ πρόεδρος τῶν συνέδρων (69 Ὁργ. Δικ. καὶ 26 Ποιν. Δικ.) σύμφωνα τῷ νόμῳ πράττει δεχόμενος τοὺς προτεινομένους ὑπὸ τῶν κατηγορουμένων ὡς συνηγόρους δικηγόρους καὶ μὴ τιθεὶς τὰ ὀνόματα αὐτῶν εἰς τὴν τῶν ἐνόρκων κληρωτίδα, ἐὰν καὶ τοιοῦτοι τυγχάνουσιν ὄντες διὰ τὰ ἀδύνατον τοῦ πληρῶσαι τὸν δικηγόρον καθήκοντα συγχρόνως συνηγόρου καὶ ἐνόρκου. Ἀπόφασις δὲ τοῦ δικαστηρίου ἀπαιτεῖται μόνον ἐπὶ διαφωνίας τοῦ προέδρου καὶ τοῦ κατηγορουμένου περὶ τῆς εκπληρώσεως τοῦ ἑτέρου τῶν δύο καθήκοντων τοῦ ἐνόρκου δικηγόρου· τοιαύτη δὲ διαφωνία οὐδόλως προκύπτει ἐκ τῶν πρακτικῶν (400 καὶ 420 Ποιν. Δικ.).

ΑΠ. 119 (1868). Ἐπειδὴ ὁ λόγος ὅτι ὁ ἐνόρκος Γ. ἔλαβε μέρος ὡς τοιοῦτος ἐπὶ τῆς αὐτῆς ὑποθέσεως καὶ εἰς προγενεστέραν συνεδρίᾳσιν τὴν τῆς 13 Ἀπριλίου 1867 δὲν εἶναι βέβαιος διότι ἐκ τῶν πρακτικῶν τῆς συνεδριάσεως ἐκείνης ἀποδεικνύεται, ὅτι τότε δὲν ἐξεδικάσθη, ἀλλ' ἀνέβληθ' ἢ ὑπόθεσις εἰς ἄλλην συνεδρίᾳσιν κατὰ δὲ ἀρθρον 468 § 10 Ποιν. Δικ., ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, ἀναίρεσιν ἐπάγεται μόνον ἡ παράλειψις τῆς ἐκ νέου συθέσεως τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐνόρκων οὐχί· δὲ καὶ ἡ ἐν τῷ συζητηθέντι νέῳ δικαστηρίῳ ὑπαρξίς ἐνόρκου, λαβόντος μέρος ὡς τοιοῦτου καὶ εἰς τὸν σχηματισμὸν τοῦ πρώτου δικαστηρίου.

19. Κατὰ τοὺς μῆνας Ἰανουάριον καὶ Φεβρουάριον ἐκάστου ἔτους ἐπιτροπὴ συγκειμένη ἐκ τοῦ νομάρχου ἢ τοῦ νομίμου αὐτοῦ ἀναπληρωτοῦ ὡς προέδρου, τοῦ ταμίου, τοῦ οἰκονομικοῦ ἐφόρου ἢ, ὅπου δὲν ὑπάρχει τοιοῦτος, τοῦ τελώνου, τοῦ εἰρηνοδίκου καὶ τοῦ δημάρχου, τῶν ἐδρευόντων, ὅπου καὶ τὸ πρωτοδικεῖον, συντάσσει

κατάλογον περιέχοντα τὰ δνόματα τῶν πολιτῶν Ἑλλήνων, τῶν κατοικούντων ἢ μονίμως διαμενόντων ἐν τῇ πόλει, ἐν ᾗ ἐδρεύει τὸ πρωτοδικεῖον, καὶ ἔχόντων τὰ προσόντα τοῦ ἐνόρκου, μὴ ὑπαγομένων δὲ εἰς τινὰ τῶν ἐξαιρέσεων τῶν ἀρθρῶν 15-17. — Ἐν ταῖς πόλεσιν, ἐν αἷς ἐδρεύουσι πλείονες εἰρηνοδίκαι, μετέχει τῆς ἐπιτροπῆς ὁ εἰρηνοδίκης ὁ ἀρχαιότερος κατὰ τὸν διορισμὸν τοῦ ἐν τῇ πόλει. — Ἐν αἷς πόλεσι δὲν ἐδρεύει νομάρχης, ἡ ἐπιτροπὴ ἀποτελεῖται ἄνευ τούτου, προεδρεύοντος τοῦ εἰρηνοδίκου. — Ἐν τοῖς καταλόγοις τούτοις δὲν ἐγγράφονται οἱ συμπληρώσαντες τὸ 70 ἔτος τῆς ἡλικίας των, ἐκτὸς ἐὰν ζητήσωσιν ἐγγράφως δι' ἀναφορᾶς των πρὸς τὴν ἐπιτροπὴν, ἐπιδιδομένης ἀπ' εὐθείας πρὸς τὸν πρόεδρον αὐτῆς διὰ δικαστικοῦ κλητῆρος μέχρι τῆς 20 Φεβρουαρίου.

ΑΠ. 59 (1898). Ὡςπερὶ καὶ ὁ ἕτερος ἀναιρέτως λόγος εἶναι ἀπορριπτός, διότι ἀφορᾷ εἰς τὴν σύνταξιν τοῦ καταλόγου τῶν ἔχόντων τὰ προσόντα τοῦ ἐνόρκου πολιτῶν, ὅστις συντασσόμενος καὶ γενόμενος ὀριστικῶς κατ' εἰδικὰς τοῦ νόμου διατάξεις (ἀρθρ. 19—24 τοῦ ΒΚΗ' νόμου), δὲν ὑπόκειται εἰς τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

ΑΠ. 93 (1896). Ἐπειδὴ, ὡς προκύπτει ἐκ διαφόρων διατάξεων τοῦ ἰσχύοντος ΒΚΗ' νόμου τοῦ 1892 καὶ ἰδίως τῶν ἀρθρῶν 19—24, 28 καὶ 45, οἱ κατάλογοι τῶν ἐνόρκων συντάσσονται ὑπὸ ἐπιτροπῆς καὶ μετὰ διαφόρους διατυπώσεις σκοπούσας τὴν ὅσον ἔναστι ἀκριβεστέραν ἐξέλεξιν τῶν προσόντων καὶ τῆς ἱκανότητος τῶν ἐγγραφέντων καθίστανται ὀριστικαὶ δι' ἀποφάσεως τοῦ συμβουλίου τῶν πρωτοδικῶν, ἰσχύοντες ὡς τοιοῦτοι διὰ τὸ ἐπόμενον ἔτος, καὶ ἐκ τῶν καταλόγων τούτων ἐκλέγονται ὑπὸ τοῦ Ἐφετερίου οἱ ἑκατὸν ἐνόρκοι, ἐξ ὧν πάλιν κληροῦνται οἱ τριάκοντα τακτικοί, καὶ 20 ἀναπληρωτικοί, δι' ὧν σχηματίζεται ἐν ἑκάστῃ ὑποθέσει τὸ δικάζον δικαστήριον τῶν ἐνόρκων καὶ μόνον ἐάν, μετὰ τὴν προειρημένην κλήρωσιν, βεβαιωθῇ ὅτι τινὲς τῶν κληρωθέντων ἀπώλεσαν τὰ προσόντα τοῦ ἐνόρκου ἢ εἶναι ἀνύπαρκτα πρόσκαιρα, δικαιούται τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων νὰ διαγράψῃ τούτους ἐκ τοῦ καταλόγου καὶ νὰ προβῇ εἰς κλήρωσιν ἴσου ἀριθμοῦ ἐνόρκων ἐκ τῶν ἐν τῷ καταλόγῳ ἐγγεγραμμένων. ἐντεῦθεν δ' ἐπεταὶ ὅτι ἡ τῶν προσόντων καὶ τῆς ἱκανότητος τῶν ἐγγραφέντων ἐν τοῖς γενομένοις ὀριστικῶς καταλόγοις ἐνόρκων ἐξέλεξις δὲν ὑπάγεται εἰς τὴν ἐξουσίαν οὔτε τοῦ δικάζοντος δικαστηρίου τῶν συνέδρων, οὔτε εἰς τὴν τοῦ Ἀρείου Πάγου

ἀλλ' εἰς τὴν τοῦ δικάζοντος ἀνεκκλήτως ἐπὶ τῶν ὑποβαλλομένων περὶ ἐγγραφῆς ἢ διαγραφῆς ἐνστάσεων συμβουλίου τῶν πρωτοδικῶν, ἐπὶ τῇ βάσει τῆς αποφάσεως τοῦ ὁποίου οἱ διορθωθέντες κατάλογοι καθίστανται ὀριστικοί.

ΑΠ. 82 (1898). Ἐπειδὴ ὁ λόγος ὅτι ὁ Β. δὲν δύναται νὰ εἶναι ἔνορκος, ὡς κηρυχθεὶς εἰς κατάστασιν πτωχεύσεως τὸν Ὀκτώβριον 1896, ὁ δὲ Π. ὡς ἀνήλικος, ἐστὶν ἀπορριπτέος, διότι ὡς προκύπτει ἐκ τοῦ πρακτικοῦ συνεδριάσεως οἱ ἔνορκοι οὗτοι ἐκληρώθησαν ὑπὸ τοῦ Ἐφετείου ἐκ τοῦ ὑποβληθέντος εἰς αὐτὰ ὀριστικοῦ καταλόγου τοῦ συνταχθέντος κατὰ τὰ ἄρθρα 19—24 τοῦ ΒΚΗ' Νόμου, ἡ δὲ ταιαύτη ἐνέργεια τῶν νομίμων τούτων ἀρχῶν, διαφεύγει τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου, διότι ὁ σχηματισμὸς τοῦ περὶ ἐνόρκων καταλόγου ἀνάγεται ἀποκλειστικῶς εἰς τὰ καθήκοντα τῶν ἀρχῶν τούτων.

Ἐπειδὴ ἐπίσης ἀπορριπτέος τυγχάνει ὁ σχετικὸς τούτῳ λόγος ἀναιρέσεως ὅτι δῆθεν ὁ ἔνορκος Δ. ὁ λαβὼν μέρος ὡς ἔνορκος ἐστὶν ἕτερον παρὰ τὸ κληρωθὲν πρόσωπον Δ. διότι ἡ ταιαύτη περὶ τῆς ταυτότητος τοῦ ἐνόρκου ἀμφισβήτησις εἶναι ἀπαράδεκτος, ἐνώπιον τοῦ Ἀρ. Πάγου τὸ πρῶτον πρτετανομένη, τοῦ Νόμου ΒΚΗ', ἐν ἄρθ. 31 ὡς ἐτροποποιήθη ὑπὸ τοῦ ΒΡΒ' Νόμου, ὀρίζοντος ὅτι πᾶσα περὶ τῆς ταυτότητος τοῦ ἐνόρκου ἀμφισβήτησις προτείνεται ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῶν συνέδρων.

20. Οἱ κατάλογοι οὗτοι συντάσσονται εἰς τρία πρωτότυπα περιέχοντα κατ' ἀλφαριθμητικὴν τάξιν τοῦ ἐπωνύμου τὸ ὄνομα καὶ ἐπώνυμον, τὴν ἡλικίαν, τὸν τόπον τῆς κατοικίας, τὸν τῆς διαμονῆς, τὴν ἐπαρχίαν καὶ τὸν δῆμον, εἰς οὓς ἀνήκουσι, καὶ τὰ προσόντα τῶν ἐνόρκων.

21. Ἐντὸς τοῦ πρώτου δεκαημέρου τοῦ μηνὸς Μαρτίου ἀποστέλλονται ὑπὸ τοῦ προέδρου τῆς ἐπιτροπῆς ἀνά ἓν πρωτότυπον εἰς τὸν γραμματέα τοῦ δικαστηρίου, καὶ εἰς τὸν δήμαρχον τὸν ἐν τῇ ἑδρᾷ τοῦ πρωτοδικείου. Ἀπὸ τῆς 15 μέχρι τέλους Μαρτίου οἱ κατάλογοι οὗτοι μένουσιν ἐκτεθειμένοι ἐν τοῖς γραφείοις τοῦ πρωτοδικείου, τοῦ εἰρηνοδικείου, οὗ ὁ εἰρηνοδίκης μετέσχεν εἰς τὴν ἐπιτροπὴν, καὶ τοῦ δημαρχείου πρὸς γνῶσιν τῶν πολιτῶν.

22. Ἐντὸς τοῦ μηνὸς Ἀπριλίου οἱ ἐνδιαφερόμενοι, καθὼς καὶ πᾶς πολίτης Ἕλλην, δύνανται νὰ ἀπευθύνωσιν ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῶν πρωτοδικῶν ἐνστάσεις περὶ ἐγγραφῆς τῶν ἐχόντων τὰ προσόντα ἐνόρκου, ἢ

διαγραφῆς τῶν ἀπολεσάντων ταῦτα, τῶν καταστάντων ἀνικάνων, τῶν ἐχόντων λόγον ἀπαλλαγῆς ἢ τῶν ἀποβιωσάντων. Αἱ ἐνστάσεις κοινοποιῶνται τῷ ἀρμοδίῳ εἰσαγγελεῖ διὰ δικαστικοῦ κλητῆρος.

Γ 23. Τὰς ἐνστάσεις ταύτας ὁ εἰσαγγελεὺς ὑποβάλλει μετὰ τῶν προτάσεων του εἰς τὸ συμβούλιον τοῦ δικαστηρίου τῶν πρωτοδικῶν, ἐκ τακτικῶν δικαστῶν ἀποτελούμενον, ἐντὸς τοῦ πρώτου δεκαημέρου τοῦ μηνὸς Ἰουνίου. Ἐντὸς δὲ τῆς αὐτῆς προθεσμίας δύναται ὁ εἰσαγγελεὺς καὶ αὐτεπαγγέλτως νὰ ὑποβάλῃ προτάσεις περὶ ἐγγραφῆς ἢ διαγραφῆς.

Π 24. Τὸ συμβούλιον τῶν πρωτοδικῶν, ἀποφαινόμενον ὀριστικῶς ἐντὸς τοῦ ἰδίου μηνὸς ἐπὶ τῶν ἐνστάσεων, ἐγγράφει τοὺς παραλειφθέντας ἢ διαγράφει τοὺς μὴ ἐγγραπτεύους ἢ τοὺς μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης στερηθέντας τῆς ἱκανότητος τοῦ ἐνόρκου καὶ κηρύσσει ὀριστικὸν τὸν κατάλογον, ἰσχύοντα διὰ τὸ ἐπὶ ὅντος. —

25. Οἱ δημόσιοι ὑπάλληλοι καὶ ὑπηρέται καὶ οἱ δήμαρχοι, οἱ μὴ ἐκτελέσαντες ἐντὸς τῶν ὑπὸ τοῦ παρόντος νόμου ὀριζομένων προθεσμιῶν τὰς περὶ συντάξεως, ἀποστολῆς ἢ ἐκθέσεως τῶν καταλόγων καὶ τὰς περὶ ἐπιδόσεως τῶν ἐνστάσεων δηλώσεις καὶ λοιπὰς διατάξεις τοῦ νόμου τούτου, τιμωροῦνται διὰ πειθαρχικῆς ποινῆς μέχρι δραχμῶν 500, ὑπὸ τοῦ συμβουλίου τῶν πρωτοδικῶν, ἅμα ἀνακαλυφθῇ ὑπ' αὐτοῦ ἡ παράβασις, πλὴν τοῦ νομάρχου, ὅστις τιμωρεῖται ὑπὸ τοῦ συμβουλίου τῶν ἐφετῶν. — Κατὰ τῶν ἀποφάσεων τούτων οὐδὲν ἐνδίκον μέσον ἐπιτρέπεται.

26. Οἱ παρ' ἐφέταις καὶ παρὰ πρωτοδικαῖς εἰσαγγελεῖς ὑφείλουσι νὰ ἀποστέλλωσιν εἰς μὲν τὴν κατὰ τὸ ἄρθρ. 19 ἐπιτροπὴν ἐντὸς τοῦ μηνὸς Δεκεμβρίου, εἰς δὲ τὸ συμβούλιον τῶν πρωτοδικῶν μέχρι τῆς εἰς αὐτὸ ὑποβολῆς τῶν προτάσεων κατὰ τὸ ἄρθρον 23, κατάλογον τῶν

στερηθέντων τῆς ἱκανότητος τοῦ ἐνόρκου κατὰ τὰ ἄρθρα 16 καὶ 17.

27. Ἀντίγραφα τοῦ κατὰ τὸ ἄρθρον 24 καταρτισθέντος καταλόγου ἀποστέλλονται ὑπὸ τοῦ γραμματέως τοῦ δικαστηρίου ἐντὸς τοῦ μηνὸς Ἰουλίου εἰς τὸν πρόεδρον καὶ τὸν εἰσαγγελεῖα τῶν ἐφετῶν. — Τὸ πρωτότυπον καὶ τὰ ἀντίγραφα τῶν ὀριστικῶν τούτων καταλόγων συντάσσονται ὅπως καὶ οἱ κατὰ τὸ ἄρθρον 20 κατάλογοι.

28. Δέκα τοῦλάχιστον ἡμέρας πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῶν συνεδριάσεων ἐκάστου κακουργιοδικείου, τὸ δικαστήριον τῶν ἐφετῶν ἐν συμβουλίῳ καὶ μετὰ προηγουμένην δηλοποίησιν τοῦ προέδρου τῶν ἐφετῶν, τοιχοκολλωμένην εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ Ἐφετείου τρεῖς τοῦλάχιστον ἡμέρας πρότερον, παρόντος καὶ τοῦ εἰσαγγελέως, ἐκλέγει ἐκατὸν ἐνόρκους, λαμβανομένους ἐκ τοῦ κατὰ τὰ προηγούμενα ἄρθρα συσταθέντος ὀριστικοῦ καταλόγου τοῦ περιέχοντος τοὺς ἐνόρκους τοὺς διαμένοντας ἐν τῇ ἑδρᾷ τοῦ συγκροτηθησομένου κακουργιοδικείου. Ἐὰν ὁ κατάλογος αὗτος δὲν περιλαμβάνῃ ἀριθμὸν ἐνόρκων ἀνώτερον τῶν ἐκατὸν, οὐδεμία γίνεται ἐκλογή. — Τὴν αὐτὴν ἡμέραν τὸ δικαστήριον τῶν ἐφετῶν ἐν δημοσίᾳ συνεδριάσει προβαίνει εἰς τὴν κλήρωσιν τριάκοντα τακτικῶν καὶ εἴκοσιν ἀναπληρωματικῶν ἐνόρκων. — Πρὸς τοῦτο τίθενται εἰς τὴν κληρωτίδα τὰ ὀνόματα τῶν ἐκλεχθέντων ὑπὸ τοῦ συμβουλίου ἐκατὸν ἐνόρκων ἢ τὰ ὀνόματα πάντων τῶν ἐν τῷ καταλόγῳ ἐγγεγραμμένων, ὅταν ὁ ἀριθμὸς αὐτῶν εἴναι ἐλάσσων τῶν ἐκατὸν. Ἐξ αὐτῶν οἱ πρῶτοι κληρωθέντες τριάκοντα εἰσὶ τακτικοὶ ἐνόρκοι, οἱ δὲ μετὰ τούτους εἴκοσι ἀναπληρωτικοί.

ΑΠ. 144 (1898). Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθρον 28 τοῦ ΒΚΗ νόμου ἀπαιτεῖται νὰ διαμένωσι μόνον οἱ ἐνόρκοι ἐν τῇ ἑδρᾷ τοῦ κακουργιοδικείου καὶ οὐχὶ νὰ ἔχωσιν ἐν αὐτῇ καὶ τὴν νόμιμον κατοικίαν των· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου δὲν ἀμφισβητεῖται ὅτι ὁ ἐνόρκος Π. διαμένει ἐν τῇ

ἔδρα τοῦ δικάταντος κακουργιοδικείου, ἐν Σπάρτῃ, ὁ δὲ λόγος, ὅτι εἶνε δι' ἡρισμένους δικηγόρους παρὰ τοῖς ἐν Ἀθήναις δικαστηρίοις καὶ κατοικεῖ ἐν Ἀθήναις, ὅτι ἀπλῶς ἔχει τὴν ἐκ τοῦ ἐπαγγέλματος τούτου νόμιμον κατοικίαν του ἐν Ἀθήναις, οὐδεμίαν ἔχει σηνμασίαν καὶ ἐπιρροήν, ἀφ' οὗ διαμένει ἐν Σπάρτῃ, οὐδὲ ἰσχυρίζεται εἰδικῶς καὶ σαφῶς καὶ ὅτι κατοικεῖ πράγματι ἤτοι διαμένει ἐν Ἀθήναις, οὐδὲ προσάγεται τοιαύτη βεβήλωσις.

29. Οἱ κατὰ τὰ ἀνωτέρω κληρωθέντες τακτικοὶ καὶ ἀναπληρωματικοὶ ἐνόρκοι ἐγγράφονται ἐν καταλόγῳ, κατὰ τὴν τάξιν τῆς κληρώσεώς των, περιέχοντι τὸ ἐπώνυμον καὶ τὸ ὄνομα τοῦ ἐνόρκου καὶ τὸν ἀριθμόν, ἐν φέρει ἕκαστος ἐν τῷ γενικῷ καταλόγῳ.

30. Μεταξὺ τῶν ὑπὸ τοῦ συμβουλίου ἐκλεγομένων ἐνόρκων δὲν περιλαμβάνονται οἱ τακτικοὶ καὶ ἀναπληρωματικοὶ ἐνόρκοι, οἱ ἐκπληρώσαντες τὰ ἑαυτῶν καθήκοντα τὰς προηγουμένας συνόδους τοῦ αὐτοῦ ἔτους, ἐφ' ὅσον δὲν περιορίζεται ἐντεῦθεν ὁ κατὰ τὸ ἄρθρον 28 ἀπαιτούμενος κατ' ἐλάχιστον ὅρον ἀριθμὸς τῶν ἐνόρκων, ὧν τὰ ὀνόματα πρέπει νὰ τεθῶσιν ἐν τῇ κληρωτίδι (*).

31. Ὁ κατάλογος τῶν κατὰ τὰ προηγούμενα ἄρθρα κληρωθέντων ἐνόρκων δημοσιεύεται, τῇ ἐντολῇ τοῦ προέδρου τῶν ἐφετῶν, διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήτεως Ὀργ. 61.

32. Ἐάν μετὰ τὴν κατὰ τὸ προηγούμενον ἄρθρον κλήρωσιν παρὰ τοῦ Ἐφετείου βεβαιωθῇ ὅτι τινὲς ἐκ τῶν κληρωθέντων τακτικῶν ἢ ἀναπληρωματικῶν ἐνόρκων ἀπεβίωσαν, ἀπώλεσαν τὰ προσόντα τοῦ ἐνόρκου, ἀπηλλάγησαν ἢ εἰσὶν ἀνύπαρκτα πρόσωπα, τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων μετὰ τὴν διαγραφὴν τούτων ἐκ τοῦ καταλόγου τῶν ἐνόρκων κατὰ τὸ ἄρθρον 37, προβαίνει κατὰ τὰ ἐν τῷ ἄρθρῳ 28 διατασσόμενα εἰς τὴν κλήρωσιν ἴσου ἀρι-

* Τὸ ἄρθρον 30 δημοσιεύεται ὡς μετερρυθμίσθη διὰ τοῦ Νόμου ΒΡΒ' τῆς 11 Δεκ. 1893.

θμοῦ ἐνόρκων πρὸς τοὺς διαγραφέντας. — Ἐκ τῶν οὕτω κληρωθέντων οἱ μὲν τακτικοὶ ἐγγράφονται ἐν τῷ καταλόγῳ μετὰ τοὺς ὑπὸ τοῦ ἐφετείου κληρωθέντας τακτικούς, οἱ δὲ ἀναπληρωτικοὶ μετὰ τοὺς ἀναπληρωτικούς.

33 Οἱ τακτικοὶ καὶ ἀναπληρωτικοὶ ἐνόρκοι, οἱ κληρωθέντες ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐφετῶν, εἰδοποιούνται διὰ κλήσεως τοῦ παρ' ἐφέταις εἰσαγγελέως περὶ τῆς κληρώσεως τῶν ὡς ἐνόρκων καὶ περὶ τῆς ἡμέρας τῆς ἐνάρξεως τῶν ἐργασιῶν τοῦ κακουργιοδικείου. — Ἐν τῇ κλήσει σημειοῦνται ρητῶς αἱ ποιναί, αἵτινες ἐπιβάλλονται ἐν περιπτώσει μὴ ἐμφανίσεως.

ΑΠ. 37 (1878). Ὁ νόμος ὀρίζων, ὅτι οἱ κατὰ τὰ προηγούμενα ἄρθρα κληρωθέντες τακτικοὶ καὶ ἀναπληρωτικοὶ ἐνόρκοι εἰδοποιοῦνται ἑκαστος ἐγγράφως, προφανῶς ἀπαιτεῖ τὴν τοιαύτην εἰδοποίησιν ἐπὶ τῇ προϋποθέσει, ὅτι τοῦτο δὲν ἤθελεν εἶναι διὰ πάντας δυνατόν, εἴτε διότι δὲν ὑπάρχει τις ὑπὸ τοῦ ὀνόμα ὑφ' ὃ ἦν ἐγγεγραμμένος ἐν τῷ καταλόγῳ, εἴτε διότι μεταγενέστερος ἐτελεύτησε ἐπομένως βεβαιούμενου, ὅτι εἰς τὴν πλείονος τῶν κληρωθέντων ἐνόρκων δὲν ὑπῆρχον ὑπὸ τοιαῦτα ὀνόματα, ἢ μὴ κλητεύσεις αὐτῶν δὲν ἀποτελεῖ λόγον κακῆς συνθέσεως τοῦ δικαστηρίου.

ΑΠ. 171 (1871). Ἄν τινὲς τῶν κληρωθέντων τακτικῶν ἐνόρκων δὲν προσῆλθον ὡς μὴ εἰδοποιηθέντες περὶ τῆς κληρώσεως τῶν καὶ ἀνέντευθεν κατὰ τὴν δικάσιμον δίχης τινὸς δὲν παρίστανται τοῦλάχιστον 24 τακτικοὶ ἐνόρκοι, ὁ κατηγορούμενος δικαιούται νὰ φέρῃ ἀντίρρησης περὶ τῆς κλητεύσεως αὐτῶν, ὅπως ὑπὸ τοιούτων δικαστῶν ἢ δὲ ἐγγράφως ἀπέδειξις περὶ τῆς κλητεύσεως εἶναι ἀναγκαῖα πρὸς πειθαρχικὴν τιμωρίαν τῶν ἀδικαιολογητῶς μὴ ἐμφανισθέντων. Ἐὰν ὅμως ὁ κατηγορούμενος δὲν πρότεινε τοιαύτην ἀντίρρησιν, οἱ μὲν μὴ ἐμφανισθέντες τακτικοὶ ἐνόρκοι θεωροῦνται προτηχόντως κλητευθέντες, ἀφ' οὗ ὁ πρόεδρος τῶν συνόδων πρὸς συμπλήρωσιν τοῦ ἀριθμοῦ τῶν 24 προσεκάλεσεν ἀκαταλὰβως τὸν τόπον τῶν ἐλλειπόντων οἱ κατὰ νόμον ἀναπληροῦντες αὐτούς.

34. Ἡ πρὸς ἐμφάνισιν κλήσις ἐπιβίδοται διὰ δικα-

.. Τὸ ἄρθρ. 32 δημοσιεύεται ὡς μετερρυθμίσθη διὰ τοῦ Νόμου Β' Β'.

στικοῦ κλητῆρος, συντάσσοντος τὸ προτῆκον ἀποδεικτικόν, τοῦλάχιστον 48 ὥρας πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς συνόδου εἰς τὸν ἴδιον ἑνορκον, ἐν ἀπουσίᾳ τοῦτου εἰς τοὺς ἐν τῇ οἰκίᾳ αὐτοῦ εὐρισκομένους συγγενεῖς ἢ ὑπηρέτας, προσυπογράφοντος τοῦ παραλήπτου εἰς τὸ ἀποδεικτικόν, ἢ, ἐν περιπτώσει ἀγνοίας γραμμάτων ἢ ἀρνήσεως, γενομένης περὶ τοῦτου ῥητῆς μείας ὑπὸ τοῦ κλητῆρος ἐν τῷ ἀποδεικτικῷ. Ὅργ. 62. Ποιν. 146.

35. Οἱ νομίμως προσκληθέντες τακτικοὶ καὶ ἀναπληρωτικοὶ ἑνορκοὶ ὀφείλουσι νὰ ἐμφανισθῶσιν ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῶν συνέδρων κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἐνάρξεως τῆς συνόδου, ἐκτὸς ἐὰν νομίμως δικαιολογήσωσι τὴν ἀπουσίαν αὐτῶν.

36. Οἱ κληρωθέντες ἑνορκοὶ, πρὶν ἢ ἀναλάβωσι τὰ καθήκοντα αὐτῶν ἐν ἐκάστη συνόδῳ, ὀφείλουσι νὰ δηλώσωσι πρὸς τὸν εἰσαγγελέα, καλούμενοι παρ' αὐτοῦ ἐπὶ τούτῳ, ἐὰν ὑπάγωνται εἰς τινα τῶν περιστάσεων ἀπαλλαγῆς ἢ ἀνικανότητος τῶν προβλεπομένων ὑπὸ τῶν ἄρθρων 15-17. — Περὶ τῆς δηλώσεως ταύτης συντάσσεται ἐκθεσις κατὰ τὸν τύπον τῶν δικαστικῶν ἐκθέσεων, ὃ δ' ἑνορκος ὁ ἀποκρύψας τὴν ἀλήθειαν τιμωρεῖται διὰ χρηματικῆς ποινῆς 50-500 δραχμῶν. — Ἡ ποινὴ αὕτη ἐπιβάλλεται καὶ ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου τῶν συνέδρων, ἐὰν διαρκούσης τῆς συνόδου, βεβαιωθῇ ὅτι ὁ ἑνορκος ἀπέκρυψε τὴν ἀλήθειαν.

37. Ἀμα τῇ ἐνάρξει τῆς συνόδου τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων ἀποφαίνεται ἐπὶ τῶν ἐπιβληθέντων νομίμων δικαιολογημάτων περὶ ἀπαλλαγῆς. Οἱ δι' ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου ἀπαλλαγέντες ἑνορκοὶ διαγράφονται τοῦ καταλόγου. Ἐπίσης διαγράφονται ἐκ τοῦ καταλόγου καὶ οἱ ἀποβιάσαντες, οἱ μὴ κατοικοῦντες ἐν τῇ ἑδρᾷ τοῦ δικαστηρίου καὶ ἐκεῖνοι, περὶ ὧν βεβαιωθῇ τὸ δικαστήριον ὅτι εἶνε ἀγνώστου διαμονῆς. — Εἰὰν ἐγερθῇ

ἀμφισβήτησις περί τῆς ταυτότητος τοῦ κληρωθέντος ἐνόρκου πρὸς τὸν κλητευθέντα, ἀποφαίνεται περί τούτου τὸ δικαστήριον. — Μετὰ τοῦτο ἀναγινώσκεται ὁ κατάλογος τῶν τακτικῶν καὶ ἀναπληρωτικῶν ἐνόρκων, εἰς δὲ τοὺς μὴ ἐμφανιθέντας, μηδὲ ὑποβαλόντας νόμιμον λόγον δικαιολογοῦντα τὴν ἀπουσίαν των, ἐπιβάλλεται χρηματικὴ ποινὴ ὀραχμῶν δέκα (*).

ΑΠ. 8 (1894). Ἐπειδὴ, κατὰ μὲν τὸ ἄρθρον 37 τοῦ Νόμου ΒΚΗ' περί δικαστηρίου Κακομεριδικῶν, τὸ δικαστήριον τῶν Συνέδρων, ἅμα τῇ ἐνάρξει τῆς Συνόδου, ἀποφαίνεται ἐπὶ τῶν ὑποβληθέντων νομίμων δικαιολογημάτων περί ἀπαλλαγῆς, καὶ οἱ δι' ἀπόφασιν τοῦ δικαστηρίου ἀπαλλαγέντες διαγράφονται τοῦ καταλόγου, κατὰ δὲ τὸ ἐπόμενον 38 ἄρθρον, εἰς κατὰ τὴν ἐναρξιν τῆς συνόδου δὲν ἐμφανισθῶσι δι' οἷον, ὅποτε λόγον οἱ τριάκοντα τακτικοὶ ἐνόρκοι, ἢ διαγραφῶσι κατὰ τὸ προηγούμενον ἄρθρον τινὲς τούτων, οφείλουσι νὰ ἐμφανίζωνται κατὰ πᾶσαν συνεδρίαν καὶ κατὰ τὴν τάξιν τῆς κληρώσεως των ἐκ τῶν ἀναπληρωτικῶν ὅσοι ἀπαιτοῦνται πρὸς συμπλήρωσιν τοῦ ἀριθμοῦ τῶν τριάκοντα ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ ἄρα τῶν ἄρθρων τούτων προκύπτει, ὅτι μέχρι οὐ ἀντικατασταθῶσι οἱ ἀπαλλαγέντες τακτικοὶ ἐνόρκοι διὰ νέας κληρώσεως, ἢ συμπληρώσεως τοῦ ἀριθμοῦ τῶν τριάκοντα τακτικῶν γίνεται διὰ τῶν ἀναπληρωτικῶν κατὰ τὴν τάξιν τῆς κληρώσεως των, ὡς ἐγένετο ἐν τῇ προκειμένῃ δίκῃ, καθὰ βεβαιοῦται ἐκ τῶν πρακτικῶν διὰ τοὺς ἀπαλλαγέντας τακτικούς ἐνόρκους, ὧν τὰ ὀνόματα διέταξεν ὁ πρόεδρος τῶν Συνέδρων νὰ μὴν ἐκφωνηθῶσιν· ὁ δὲ νόμος ΒΡΒ' τῆς 11 Δεκεμβρ. τοῦ 1892 ρητῶς ἀναφέρει τὰ ὑπ' αὐτοῦ τροποποιούμενα ἄρθρα τοῦ διαληθέντος ἐν οἷς δὲν συμπεριλαμβάνεται καὶ τὸ ἄρθρον 38, τὸ προνοοῦν, καὶ ἂ τὰ ἐκτεθέντα, περί τῆς δι' ἀναπληρωτικῶν συμπληρώσεως τοῦ ἀριθμοῦ τῶν τριάκοντα τακτικῶν ἐνόρκων μέχρι τῆς διὰ νέας κληρώσεως ἀντικαταστάσεως τῶν ἀπαλλαγέντων ἐξ αὐτῶν ἐτροποποίησιν δὲ μόνον τὸν τρόπον τῆς ἀντικαταστάσεως, ἥτις κατὰ μὲν τὸ 32 ἄρθρον τοῦ πρώτου νόμου ἐγένετο διὰ νέας κληρώσεως κατ' ἀπόφασιν τοῦ Ἐφετερίου, κατὰ δὲ τὸν τελευταῖον ΒΡΒ' γίνεται διὰ νέας κληρώσεως ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου τῶν Συνέδρων. Ὁ λόγος ἄρα ἀναιρέσεως περί κακῆς συνθέσεως τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐνόρκων, ὡς μὴ δυναμὲν οὐ ἐν περιπτώσει ἀπαλλαγῆς τινῶν ἐκ τῶν τακτικῶν ἐνόρκων νὰ συμπληρωθῇ δι' ἀναπληρωτικῶν μέχρις ἀντικαταστάσεως τῶν ἀπαλλαγέντων, δὲν ἐστὶν ἱκίεται εἰς τὸν Νόμον.

(*) Τὸ ἄρθρον 37 δηλοποιεῖται ὡς συνεπληρώθη διὰ τοῦ νόμου ΒΡΒ'.

ΑΠ. 137 (1898). Ἐπειδὴ ὁ λόγος ἀναιρέσεως ὅτι, ἐν ᾧ ἐκληρώθη ὡς τακτικὸς ἐνόρκος καὶ ἐν τῇ ἐφημερίδι ἐδημοσιεύθη ὁ Μ. Χ. Β. Σ. ἐν τῷ ἀπορριπτικῷ ἐκληρώθη ἄλλος ἦται ὁ Μ. Β. Σ. ἐστὶν ἀπορριπτέος. Διότι κατὰ τὸ ἄρθρον 37 τοῦ ΒΚΗ' Νόμου, ὡς οὗτος ἐτραποποιήθη ὑπὸ ΒΠΒ μεταγενεστέρου Νόμου, εἰὰν ἐγεῖρθῃ ἀμφισβήτησις περὶ ταυτοτή-
 τος τοῦ κληρωθέντος ἐνόρκου πρὸς τὸν κληθέντα, ἀποφαίνεται περὶ τοῦ-
 τος τὸ δικαστήριον· ἐξ οὗ συνάγεται ὅτι μόνον ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου
 τῆς οὐσίας δύναται νὰ ἐγεῖρθῇ ἀμφισβήτησις περὶ τῆς ταυτότητος τῶν
 ἐνόρκων, ὡς δὲ προκύπτει ἐκ τῶν πρακτικῶν συνεδριάσεων οὐδεμίαν
 ἀντίρρησην ἢ ἀμφισβήτησιν ἔφερον ὁ νῦν ἀναιρεσιῶν ἐνώπιον τοῦ δικα-
 κατηρίου τῶν Συνέδρων ὡς ὥφελε περὶ τῆς τοιαύτης ταυτότητος.

ΑΠ. 169 (1893). Ἐπειδὴ ὁ λόγος ἀναιρέσεως, ὅτι ὁ λαβὼν μέρος
 εἰς τὸ δικάσαν τοὺς ἀναιρεσιζόμενους δικαστήριον τῶν ἐνόρκων τακτικὸς
 ἐνόρκος Κ. δὲν εἶνε ὁ κληρωθεὶς κατὰ τὴν γενομένην τῇ 18 Μαΐου
 1893 συνεδριάσιν τοῦ ἐν Πάτραις Ἐρετείου ἀλλ' ἕτερος φέρων μὲν τὸ
 αὐτὸ ὄνομα καὶ ἐπώνυμον, ὑπὸ διαφορὰν δὲ ἀριθμὸν ἐν τῷ γεν. κατα-
 λογῷ ἐγγεγραμμένος καὶ σημειούμενος ὡς κτηματίας καὶ ὡς ἄγων ἡλι-
 κίαν 60 ἐτῶν, καθ' ὃν τρόπον διατυπύεται ἐν τῷ ἀναιρετηρίῳ καὶ ἀνα-
 πύσσεται διὰ τῶν ἐγγράφων προτάσεων, ἀποτελεῖ προδήλως ἀμφισβή-
 τησιν τῆς ταυτότητος τοῦ κληρωθέντος ἐνόρκου πρὸς τὸν κλητευθέντα
 καὶ δικάσαντα περὶ τῆς κατὰ τὸ 37 ἄρθ. τοῦ μεταρρυθμισθέντος Νόμου
 ΒΚΗ' 1892 ἀποφαίνεται τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων. Ὅθεν ὁ κατὰ
 πρῶτον εἰς τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου ὑπαβαλλόμενος λόγος ἀν-
 αιρέσεως ὁ ἔχων ἀντικείμενον ἀμφισβήτησιν τῆς ταυτότητος τοῦ ἐνόρκου
 Κ. εἶναι ἀπαράδεκτος.

38 Ἐἰν κατὰ τὴν ἐναρξιν τῆς συνόδου δὲν ἐμφανι-
 σθῶσι οἱ οἰονόητατε λόγον οἱ τριάκοντα τακτικοὶ ἐνορ-
 κοὶ ἢ διαγραφῶσι κατὰ τὸ προηγούμενον ἄρθρον τινὲς
 τούτων, ὀφείλουσι νὰ ἐμφάνιζονται κατὰ πᾶσαν συνε-
 δρίασιν καὶ κατὰ τὴν τάξιν τῆς κληρώσεως ἐκ τῶν ἀ-
 ναπληρωτικῶν ὅσοι ἀπαιτοῦνται πρὸς συμπλήρωσιν τοῦ
 ἀριθμοῦ τῶν τριάκοντα. — Ἐὰν δὲ κατὰ τινὰ τῶν ἐ-
 πομένων συνεδριάσεων εἰς τὴν πλείονος τούτων μὴ ἐμ-
 φανισθῶσι, καλοῦνται πρὸς συμπλήρωσιν τοῦ νομίμου
 ἀριθμοῦ διὰ τὰς ὑπολειπομένας συνεδριάσεις ὅσοι ἀπαι-
 τοῦνται ἐκ τῶν ἀναπληρωτικῶν κατὰ τὴν αὐτὴν τάξιν
 τῆς κληρώσεως τῶν.

39. Οἱ τριάκοντα τακτικοὶ ἐνόρκοι καὶ οἱ ἀναπλη-

ροῦντες τοὺς ἀπουσιάζοντας ἢ ἐλλείποντας, κατὰ τὰ προηγουμένα ἄρθρα, τιμωροῦνται ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου ἀμέσως μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ καταλόγου διὰ χρηματικῆς, ποινῆς δέκα δραχμῶν ἐὰν ἀπουσιάζωσι τῶν συνεδριάσεων τοῦ δικαστηρίου ἄνευ νομίμου δικαιολογήματος καὶ ἐν ἐκάστη ὑποτροπῇ διὰ χρηματικῆς ποινῆς διπλάσιας τῆς ἐπιβληθείσης διὰ τῆς προηγουμένης ἀποφάσεως, χωρὶς τὸ σύνολον τῶν χρηματικῶν ποινῶν διὰ τὸν αὐτὸν ἔνορκον νὰ ὑπερβαίνει τὰς χιλίας δραχμὰς δι' ἐκάστην σύνοδον.

n2000

H. 9. 1.

συν. 1925

Φ. Κ. 169

169. 25 A.

ΑΠ. 108 (1878). Ἐὰν μετὰ τὴν κλήρωσιν τῶν δώδεκα ἐνόρκων εἰς τὸν κληρωθέντων καὶ μὴ ἐξαιρεθέντων ἐνόρκων ἀπομακρυνθῇ τοῦ ἀκροατηρίου, δηλώσας, ὅτι ἀρνείται νὰ λάβῃ μέρος, τιμωρεῖται καὶ οὗτος ὡσαύτως, ἀλλ' ἐν ταύτῃ ματαιουμένης τῆς κληρώσεως, δύναται ὁ πρόεδρος τῶν συνεδρῶν νὰ προβῇ εἰς τὴν αὐτὴν ἐκφώνησιν συμφώνως πρὸς τὸν νόμον τῶν ὀνομάτων τῶν ἐνόρκων, τακτικῶν καὶ ἀναπληρωτικῶν, καὶ ἀποτελεσθέντος τοῦ προσήκοντος ἀριθμοῦ νὰ προκαλέσῃ νέαν κλήρωσιν πρὸς συγκρότησιν ἄλλου ὁρκωτικοῦ δικαστηρίου.

40. Αἱ ἐπιβάλλουσαι τὰς ἀνωτέρω ποινὰς ἀποφάσεις ὑπογράφονται ἐντὸς 24 ὥρων καὶ ἀποστέλλονται τὸ βραδύτερον τὴν ἐπιούσαν τῆς ὑπογραφῆς τῶν εἰς τὸν εἰσαγγελέα, ὅστις ἐπιμελεῖται αὐθημερόν τὴν διὰ δικαστικοῦ κλητῆρος κοινοποίησιν τῆς ἀποφάσεως κατὰ τὸν ἐν τῷ ἄρθρῳ 34 ὀριζόμενον τρόπον. — Κατὰ τῶν ἀποφάσεων τούτων ἐπιτρέπεται τὸ ἐνδίκον μέρος τῆς ἀνακοπῆς ἐντὸς δύο ἡμερῶν ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως. — Ἡ ἀνακοπὴ γίνεται ἐνώπιον τοῦ γραμματέως τῶν συνεδρῶν καὶ εἰσάγεται τῇ ἐπιμελείᾳ τοῦ εἰσαγγελέως ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου, κατὰ τὴν ἀμέσως προσεχῇ συνεδριάσιν, ἄνευ κλήσεως τοῦ ἀνακοπόντος καὶ διακρίνεται κατὰ τὸ ἄρθρον 339 τῆς Ποινικῆς Δικονομίας. — Μετὰ τὴν λήξιν τῆς συνόδου τῶν κακουργιοδικῶν ἡ ἀνακοπὴ γίνεται ἐνώπιον τοῦ γραμματέως τῶν πρωτοδικῶν ἐνθα ἐδρεύει τὸ κα-

κουργιοδικεῖον, ἀποστέλλεται αὐθαρρὲς εἰς τὸν παρ' ἐφέ-
ταις εἰσαγγελέα καὶ εἰσάγεται κατὰ τὴν ἐπομένην σύ-
νοδον, μετὰ προηγουμένην κλήτευσιν τοῦ ἀνακόπτοντος.

ΑΠ. 67, (1842), 93, (1851), 44 (1866). Ὁρίζοντος τοῦ νό-
μου, ὅτι τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων ἀποφαίνεται περὶ τῆς ἰσχύος
τῶν ὑπὸ τῶν ἐνόρκων προβαλλομένων δικαιολογημάτων, ἐμφανὲς καθί-
σταται, ὅτι εἰς τοῦτο ἀπόκειται καὶ ἡ ἀπόφασις· δὲν ὑπόκειται δ' αὕτη
εἰς ἀναίρεσιν, τῆς ἐκτιμήσεως τῶν λόγων τούτων ἀναθεθεῖσθαι εἰς μόνην
τὴν συνέδρῳ τῶν συνέδρων.

ΑΠ. 44 (1866). Τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων δὲν ὀφείλει ἐν
τῇ ἀπόφασί, δι' ἧς ἀπορρίπτει τὴν ἀνακοπὴν καταδικασθέντος ἐνόρκου,
να παραθέσῃ τὸ ἄρθρον, οὗ δυνάμει κατεδίκασεν αὐτόν, μὴ ἐπεκτείνου-
μένης εἰς τὰς πειθαρχικὰς ἀποφάσεις τῆς ὑποχρεώσεως εἰς παρῶσιν τοῦ
ἐφαρμοζομένου ποινικοῦ νόμου, ἧς ἀφορᾷ εἰς τὰς κορίως ποινικὰς δίκας.

ΑΠ. 5 (1901). Ἐπειδὴ, ὡς προκύπτει ἐκ τῶν ἀποφάσεων τῶν συνέ-
δρων, ὁ μὲν παραπληρωματικὸς ἐνόρκος Π. ἀπηλλάγει τῆς ἐκπληρώσεως
τῶν καθηκόντων ἐνόρκου δυνάμει ἄρθρ. 49 Ὁργ. Δικ. ὡς ὑπερβὰς τὸ
70 ἔτος τῆς ἡλικίας, ὁ δὲ ἀναπληρωτικὸς ἐνόρκος Γ. ἀπηλλάγη δυνά-
μει ἄρθρ. 25 § 2 Δικ. Ὁργ., καθὼς καλούμενος δι' ἐπιστήμου ἐγγράφου
τοῦ νομάρχου νὰ ἐκπληρώσῃ καθήκοντα ἐπαρχιακοῦ συμβούλου, εἰς ᾗ
τὴν ἐκτίμησιν τῶν δικαιολογημάτων τούτων, ἀνέγκουσαν ἀποκλειστικῶς
εἰς τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων δὲν ἐπεμβαίνει ὁ Ἀρείος Πάγος.

41. Ἀπαται αἱ κατὰ τὸν παρόντα νόμον δηλώσεις
καὶ ἐνστάσεις περὶ ἐγγραφῆς ἢ διαγραφῆς ἐνόρκου, αἱ ἐπὶ
τούτων ἐκδιδόμεναι ἀποφάσεις τῶν δικαστηρίων, καθὼς
καὶ αἱ ἐκθέσεις ἐνώπιον τοῦ γραμματέως τοῦ δικαστηρίου
καὶ τὰ ἐπιδοτήρια τῶν δικαστικῶν κλητῆρων, συντάσσον-
ται ἐφ' ἁπλοῦ χάρτι.

42. Τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων τιμωρεῖται διὰ πει-
θαρχικῆς ποινῆς ὑπὸ τοῦ Αρείου Πάγου δραχμῶν 50—
200, ἐὰν ἀδικαιολογητῶς παραλείψῃ νὰ ἐπιβάλλῃ τὴν
κατὰ τῶν μὴ ἐμφανιζομένων ἢ ἀπουσιαζόντων ἐνόρκων
ποινὴν, ἢ παραλείψῃ τὴν τασσομένην προθεσμίαν πρὸς
ὑπογραφὴν τῶν ἀποφάσεων. Ἡ αὕτη ποινὴ ἐπιβάλλεται
καὶ εἰς τὸν εἰσαγγελέα ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου τοῦ Αρείου
Πάγου, ἐὰν παραλείψῃ τὴν ἐμπρόθεσμον κοινοποίησιν τῶν

ἀποφάσεων ἢ τὴν εἰσαγωγὴν τῶν ἀνακοπῶν ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου. — Οἱ δικαστικοὶ κλητῆρες οἱ παραμελοῦντες τὴν κοινοποίησιν τῶν ἀποφάσεων ἢ τῶν κλήσεων τιμωροῦνται ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου τῶν συνέδρων διὰ χρηματικῆς ποινῆς μέχρις ἑκατὸν δραχμῶν.

43. Νόμιμα δικαιολογήματα τῶν ἐνόρκων θεωροῦνται α) νόσος τοῦ ἐνόρκου ἢ μέλους τῆς οἰκογενείας αὐτοῦ, μὴ ἐπιτρέπουσα τὴν προσωπικὴν αὐτοῦ ἐμφάνισιν, βεβαιουμένη δι' ἐκθέσεως δύο ἐπιστημόνων ἰατρῶν, β') ἀπουσία τοῦ ἐνόρκου ἐκ τῆς ἐδρας τοῦ κακουργιοδικείου, πρὶν ἢ κοινοποιηθῇ αὐτῷ ἢ πρὸς ἐμφάνισιν κλήσις, γ') λόγοι ἐκτάκτου δημοσίας ὑπηρεσίας, βεβαιούμενοι ἐπισήμως ὑπὸ τῆς προϊτταμένης ἀρχῆς, δ') λόγοι σπουδαῖοι καὶ ἀποχρῶντως μεμαρτυρημένοι, καταστήσαντες ἀδύνατον τὴν προσωπικὴν ἐμφάνισιν τοῦ ἐνόρκου. — Οἱ ἰατροὶ τιμωροῦνται διὰ χρηματικῆς ποινῆς 100—300 δραχμῶν, δυναμένῃς νὰ ἐπιβληθῇ καὶ ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου τῶν συνέδρων, ἐὰν ἡ ἐκθεσίς των ἀποδειχθῇ ψευδής.

44. Καὶ διαρκούτης τῆς συναδου δύναται νὰ χρηγηθῇ ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου τῶν συνέδρων, τῇ αἰτήτῃ τοῦ ἐνόρκου, ἄδεια ἀπουσίας, ἐὰν τὸ δικαστήριον πεισθῇ ὅτι ὑπάρχει ἀπόλυτος ἀνάγκη, ὅπως ὁ ἐνέρκος ἀπόσχη τῶν συνεδριάσεων ἢ ἀπομακρυνθῇ τῆς ἐδρας τοῦ δικαστηρίου.

45. Πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς συζητήσεως ἐκάστης ποινικῆς δίκης, ἐν δημοσίᾳ συνεδριάσει, παρὸς τοὺς τοῦ εἰσαγγελέως καὶ τοῦ κατηγορουμένου, ἀναγινώσκειται ὁ κατάλογος τῶν τακτικῶν καὶ ἀναπληρωτικῶν ἐνόρκων μέχρις οὗ συμπληρωθῇ ὁ ἀριθμὸς τριάκοντα παρόντων ἐνόρκων, ὧν τὰ ὀνόματα τίθενται ὑπὸ τοῦ προέδρου ἐν κληρωτίδι πρὸς κλήρωσιν τοῦ δωδεκαμελοῦς δικαστηρίου, ὅπερ θίλει δικάσει τὴν ὑπόθεσιν. Ποιν. 417.

ΑΠ. 81 (1852), 11 (1859). Ἀπαγορεύεται κλήρωσις ἐνόρκου μὴ ὑπάρχοντος ἐν τοῖς καταλόγοις.

ΑΠ. 55 (1853). Σημειώται ἐν τοῖς πρακτικοῖς ὡς ἐμφανισθέντες οἱ μετέχοντες τοῦ δικαστηρίου ἑνόρκοι, ὅθεν ἡ παραλείψις τῆς ἐν αὐτοῖς σημειώσεως ἑνόρκου ὡς ἐμφανισθέντος ἐπάγεται ἀκυρότητα.

ΑΠ. 111 (1851), 80 (1854). Δὲν ἐπάγει ἀκυρότητα ἡ μὴ σημείωσις τῶν ὀνομάτων τῶν ἑνόρκων τῶν νομίμως καὶ ἀποδεδειγμένων κωλυομένων.

ΑΠ. 67, 69, 111 (1851), 66 (1858), 71, 74, 77 (1862). Δὲν ἐπάγει ἀκυρότητα ἡ μὴ σημείωσις τῶν ὀνομάτων ἑνόρκων τῶν ἐκφωνηθέντων μὴ ἀλλὰ μὴ ἐμφανισθέντων.

ΑΠ. 25 (1882). Ἡ ἐναλλάξ ἐν τῇ ἐκφωνήσει τοῦ καταλόγου ὑπὸ τοῦ γραμματέως μετάθεσις τοῦ κυρίου ὀνόματος καὶ τοῦ ἐπωνύμου τοῦ ἑνόρκου τιθεμένου τοῦ κυρίου ὀνόματος καὶ τοῦ ἐπωνύμου τοῦ ἑνόρκου ὡς κυρίου ὀνόματος δηλονότι, οὐδεμίαν παρέχουσα ἀμφιβολίαν περὶ τῆς ταυτότητος αὐτοῦ, δὲν προκαλεῖ τὴν κακὴν σύνθεσιν τοῦ ὁρκου δικαστηρίου.

ΑΠ. 125 (1849). Δὲν προκαλεῖ τὴν κακὴν σύνθεσιν τοῦ ὁρκωτικοῦ δικαστηρίου ἡ ἐν τῇ ἐκφωνήσει τοῦ καταλόγου ἀπαγγελία τοῦ ὀνόματος τοῦ ἑνόρκου ἄνευ τῶν ἀρχικῶν πατρωνυμικῶν στοιχείων.

ΑΠ. 55 (1887), 98 (1876). Δὲν ἀποτελεῖ ἀκυρότητα ἡ κατὰ γραφικὸν σφάλμα ἐσφαλμένη ἐν τοῖς πρακτικοῖς σημείωσις τοῦ ἐπωνύμου ἑνόρκου κληρωθέντος.

ΑΠ. 129 (1866).—Ἡ καταδικὴ ἑνόρκου τινος εἰς χρηματικὴν ποινὴν ἐπὶ τῇ μὴ ἐμφανίσει τοῦ κατὰ τὴν ἐκφωνήσιν τῶν ὀνομάτων τῶν ἑνόρκων συζαμῶς κωλύει αὐτὸν τοῦ νὰ μετέλξη τοῦ καταρτισμοῦ τοῦ ὁρκωτικοῦ δικαστηρίου ἐν τῇ αὐτῇ συνεδριάσει, εἰς ἐμφανισθῇ πρὸ τῆς συμπληρώσεως τοῦ ἀπαιτουμένου ἀριθμοῦ τῶν παρόντων ἑνόρκων, οὐδ' ἀπαιτεῖται δ' ἄνευ γνωστῆς ἐκ νέου ὁ κατάλογος, εἰς ὃν παραλαμβάνεται τὸ ὄνομα αὐτοῦ, ἐκφωνηθέντων ἤδη ἀπᾶς τῶν ὀνομάτων ὅλων τῶν ἑνόρκων κατὰ τὸν ὁρισμὸν τοῦ νόμου.

ΑΠ. 153 (1876). Ἀπαιτουμένης κατὰ τὸν νόμον πρὸς νόμιμον σύνθεσιν τοῦ δικαστηρίου τῶν ἑνόρκων τῆς ἐκφωνήσεως ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ εἰσαγγελλέως καὶ τοῦ κατηγορουμένου τῶν ὀνομάτων τῶν κληρωθέντων ὀνομάτων καὶ τῆς εἰς τὴν κληρωτίδα ρίψεως τῶν ὀνομάτων τῶν ἐμφανιζομένων, εἰς ὧν καὶ μόνων πρέπει νὰ κληρωθῶσιν οἱ δώδεκα ἑνόρκοι, ἔπεται, ὅτι ἡ κατ' ἄλλον τρόπον κλήρωσις καὶ κατάρτισις τοῦ δώδεκαμελοῦς τῶν ἑνόρκων δικαστηρίου ἐπάγει ἀνάρεσιν.

ΑΠ. 60 (1842).—Ὅταν οἱ ἑνόρκοι κλητεύονται ὡς μάρτυρες, τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων δίκαιοῦται νὰ ἀκυρώσῃ τὴν κλήτευσιν ταύτην καὶ νὰ ρίψῃ τὰ ὀνόματα αὐτῶν εἰς τὴν κληρωτίδα, ἂν πεισθῇ, ὅτι ἡ κλήτευσις γίνεται ἐπὶ τῷ ὁλίῳ σκοπῷ τοῦ νὰ μὴ τελεῶσι ταῦτα εἰς τὴν κληρωτίδα.

ΑΠ. 47 (1897). Ἐπειδὴ ὁ λόγος ὅτι δὲν συνετέθη προσηκόντως τὸ δικαστήριον τῶν ἑνόρκων, καθ' ὃ μὴ λαθόντος μέρους εἰς αὐτὸ τοῦ τακτικοῦ ἑνόρκου Μ., ἀλλὰ προτιμηθέντος αὐτοῦ ἑτέρου ἀναπληρωτικοῦ,

διότι ἐκ τῶν προταγομένων, νομίμως κεκυρωμένων πρακτικῶν τῆς συνεδριάσεως, βεβαιοῦται ὅτι ὁ ρηθείς τακτικός ἑναρκὸς ἐνεφανίσθη μετὰ τὴν ἐκφώνησιν τοῦ καταλόγου τῶν ἐνόρκων, ἢ αὖ μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τοῦ ἀριθμοῦ τῶν 30 ἐνόρκων, ἐξ ὧν ἔδει νὰ κληρωθῇ τὸ μέλλον νὰ δικάσῃ τὴν ὑπόθεσιν δωδεκαμελὲς δικαστήριον, κατ' ἀρθ. 45 Νόμου ΒΚΗ' τοῦ 1892, καὶ ὅ, ἐν τῇ κληρωτίδι τίθενται τὰ ὀνόματα τῶν ἐνόρκων, οἵτινες παρέστησαν κατὰ τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ καταλόγου τῶν τακτικῶν καὶ ἀναπληρωτικῶν ἐνόρκων, ὥστε μετὰ τὴν οὕτω πως συντελεσθεῖσαν ἐνέργειαν τοῦ δικαστηρίου, νομίμως δὲν ἐτέθη εἰς τὴν κληρωτίδα τὸ ὄνομα τοῦ μετὰ ταῦτα ἐμφανισθέντος τακτικοῦ ἐνόρκου, ὡς ἐξάγεται ἐκ τῆς ἐν αὐταῖς φράσεως ὅτι ἐπὶ ὀνόμα αὐτοῦ δὲν ἐτέθη εἰς τὴν κληρωτίδα, ὡς ἐμφανισθέντος μετὰ τὴν ἐκφώνησιν τοῦ καταλόγου τῶν ἐνόρκων.

ΑΠ. 59 (1898). Ὁ δικηγόρος Ε. λαβὼν ὡς τοιοῦτος μέρος πρὸς συγκρότησιν τοῦ δικαστηρίου τῶν συνόδων, δὲν ἤθύνετο νὰ παραιτήσῃ αὐτό, διαλυθεὶς διὰ τοῦτο, καὶ νὰ λάβῃ μέρος εἰς συγκρότησιν τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐνόρκων, ἐγγεγραμμένος ὧν εἰς τὸν κατάλογον αὐτῶν, καὶ καλῶς δὲν ἐτέθη ἔνεκεν τοῦ κινήματος τούτου τὸ ὄνομα τοῦ εἰς τὴν κληρωτίδα τῶν ἐνόρκων, ἀφ' οὗ δὲν ἤθύνετο νὰ ἐκπληρώσῃ ἀμφότερα τὰ καθήκοντα ταῦτα συνάμα, καὶ ἀφ' οὗ τὸ δικαστήριον τῶν συνόδων συνεκροτήθη πρὸ τοῦ τῶν ἐνόρκων κατὰ τ' ἀρθρα 5 ἐπ. καὶ 45 ἐπ. τοῦ ΒΚΗ' νόμου.

ΑΠ. 220 (1899). Ἐπειδὴ ἵνα προβῇ τὸ δικαστήριον νομίμως εἰς τὴν κληρωτὶν τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐνόρκων πρέπει ἀναγκαστικῶς νὰ τεθῶσιν εἰς τὴν κληρωτίδα 30 ὀνόματα ἐκ τῶν ἐμφανισθέντων ἐνόρκων κατὰ τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ καταλόγου. Ἐν δὲ τεθῶσιν ὀλιγώτερα τούτων ἐπέρχεται ἀκυρότης. Ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου, ὡς δηλοῦται ἐκ τῶν πρακτικῶν τῆς δίκης, εἶχον μὲν τεθῆ ἐν τῇ κληρωτίδι 30 ὀνόματα ἐνόρκων, ἀλλ' ἀπέβηχθη, κατὰ τὴν ὑπὸ τοῦ προέδρου γενομένην ἐξαγωγήν τῶν κλήρων, ὅτι τὸ ὄνομα τοῦ ἐνόρκου Ε. Μ. κατὰ λάθος ἐρρίφθη εἰς τὴν κληρωτίδα, ἐνῶ οὗτος δὲν ἦτο παρὼν ἐν τῷ δικαστηρίῳ κατὰ τὴν ὑπὸ τοῦ γραμματέως γενομένην ἐκφώνησιν τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ, καὶ ἐπομένως μὴ ἐμφανισθέντος τοῦ ἐνόρκου τούτου δὲν εἶχε συμπληρωθῇ ὁ ὑπὸ τοῦ ἀρθρου 45 τοῦ Νόμου ΒΚΗ' ἀπαιτούμενος ἀριθμὸς τῶν 30 ἐνόρκων. Τούτων δ' οὕτως ἐχόντων τὸ δικαστήριον τῶν συνόδων ἀντὶ ν' ἀκυρώσῃ ὡς ὤφειλε, τὴν πλημμελῆ ταύτην κλήρωσιν, καὶ νὰ ἐνεργήτῃ διὰ τοῦ προέδρου αὐτοῦ νέαν τοιοῦτην, ἀναγιγνωσκόμενον πάλιν ἐξ ἀρχῆς τοῦ καταλόγου τῶν ἐνόρκων, ἀπ' ἐνὸς τῶν ἐμφανισθέντων διέταξε τὴν περαιτέρω ἀνάγνωσιν τοῦ καταλόγου πρὸς συμπλήρωσιν τοῦ ἀριθμοῦ τῶν 30 ἐνόρκων, προσληφθέντος ἀντὶ τοῦ ἀπουσιάζοντος Ε. ὡς εἴρηται, τοῦ Ι. ὁστις δὲν παρέστη κατὰ τὸ μέρος τῆς διαδικασίας, καὶ ὅ ὁ κατὰ πρῶτον κληρωθεὶς ἑναρκὸς ἐξηρέθη ὑπὸ τῆς ὑπερασπίσεως· οὕτω δὲ πρᾶξαν τὸ δικαστήριον τῶν συνόδων, παρεβίβασε τὰς παρὶ προσηκούτης συνθέσεως τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐνόρκων σχετικὰς

διατάξεις τοῦ νόμου, καὶ συνεπῶς κατέστησεν ἀναιρετέαν τὴν προσβαλλομένην ἀπόφασιν (458 § 3 Ποιν. Δικ.)

ΑΠ. 185 (1899). Ὑπεῖδη ὁ λόγος ἀναίρεσεως, ὅτι τὸ ἀρχικῶς συγκροτηθὲν δικαστήριον τῶν συνέδρων κακῶς συνετέθη, καὶ ὅτι δὲν εἰδικαῖοτο ὁ πρᾶξος τῶν συνέδρων ν' ἀκυρώσῃ ἀρξαμένην διαδικασίαν καὶ νὰ διατάξῃ τὴν ἐκ νέου συγκρότησιν τοῦ μέλλοντος νὰ δικάσῃ τοὺς ἀναιρετέοντας δικαστηρίου τῶν κακούργιοδικῶν, δὲν ἀναφέρεται εἰς τὴν προσβαλλομένην ἀπόφασιν καὶ εἰς τὸ δικάσαν δικαστήριον τῶν κακούργιοδικῶν, καθ' ἣς καὶ μόνως δικαιῶνται ν' ἀπευθύνωσιν οἱ ἀναιρετέοντες λόγους ἀναίρεσεως, ἀλλὰ εἰς τὴν πρὸ αὐτῆς γενομένην καὶ ἀκυρωθεῖσαν διαδικασίαν, ἐξ' ἣς οὐδεμία ἐπὶ ἧλθε βλάβη εἰς τοὺς ἀναιρετέοντας, ὅθεν εἶναι ἀνυπόστατος.

ΑΠ. 37 (1893). — Κατὰ τὸ ἀρθ. 45 τοῦ ἀπὸ 21 Ἰουλίου 1892 περὶ ἐνόρκων νόμου πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς συζητήσεως ἐκάστης ποινικῆς δίκης, ἐν δημοσίᾳ συνεδριάσει, παρόντος καὶ τοῦ εἰσαγγελέως ἀναγινώσκεται ὁ καταλόγος τῶν τακτικῶν καὶ ἀναπληρωτικῶν ἐνόρκων μέχρι οὗ συμπληρωθῇ ὁ ἀριθμὸς 30 ἐξ αὐτῶν, τὰ δὲ ὀνόματα τούτων τίθενται ἐν τῇ κληρωτίδι πρὸς κλήρωσιν τοῦ μέλλοντος νὰ δικάσῃ δωδεκαμελοῦς δικαστηρίου ἐνόρκων. Ἐντεῦθεν δὲ ἐπεταὶ ὅτι ἐὰν καθ' ὃν χρόνον γίνεται ἡ ἀνάγνωσις τοῦ καταλόγου τῶν ἐνόρκων κατέχῃ τις ἐκ τούτων τὴν ἔδραν τοῦ συνέδρου, εἴτε ὡς τακτικὸν αὐτοῦ μέλος, εἴτε ὡς προσκληθεὶς κατ' ἐπικουρίαν, τὸ ὄνομα αὐτοῦ μὴ δυναμένου νὰ ἐκπληρώσῃ τὰ καθήκοντα τοῦ ἐνόρκου ἐν τῇ δικάζομένῃ ποινικῇ δίκῃ δὲν τίθεται ἐν τῇ κληρωτίδι οὐδεμία διάταξις τοῦ προσημειωθέντος νόμου ἢ τοῦ ὁργανισμοῦ τῶν δικαστηρίων δόξειε ὅτι ὁ ἐγγεγραμμένος ἐν τῷ καταλόγῳ τῶν ἐνόρκων δικηγόρος δὲν δύναται νὰ ἀποτελέσῃ μέλος τοῦ δικαστηρίου τῶν συνέδρων, ὅταν εἶναι διωρισμένος διὰ διατάγματος τακτικὸς σύμβουλος, ἢ προσκλητὴ πρὸς ἀναπλήρωσιν τῶν κωλυομένων συνέδρων.

46. Ἐὰν τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων νομίζῃ ὅτι ἕνεκα τῆς διάρκειας δίκης τινὸς ἐνδέχεται νὰ κωλυθῇ τις τῶν δώδεκα ἐνόρκων νὰ παραμείνῃ μέχρι τῆς ἐκδόσεως τῆς ἐτυμηγορίας, δύναται, πρὶν ἢ ἐξαχθῶσιν ἐκ τῆς κληρωτίδος τὰ ὀνόματα τῶν ἐνόρκων, νὰ διατάξῃ τὴν ἐξαγωγήν ἑνὸς ἢ δύο εἰσέτι ὀνομάτων, ἐκτὸς τῶν ἀπαιτούμενων δώδεκα πρὸς συγκρότησιν τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐνόρκων. Οἱ ἀναπληρωτικοὶ οὗτοι ἐνόρκοι παρευρίσκονται καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς συζητήσεως καὶ ἀναπληροῦσι, κατὰ τὴν τάξιν τῆς ἐξαγωγῆς τῶν ὀνομάτων αὐ-

τῶν, τὸν πρὸ τῆς ἐκδόσεως τῆς ἐτυμηγορίας οὕτως ἀποχωρήσαντα ἑνὸρκον. Ὅργ. 70. Ποιν. 415.

ΑΠ. 81 (1852) Ἐπιστάντος κωλύματος εἰς τινὰ τῶν κληρωθέντων ἐνόρκων, δὲν εἶναι ἀνάγκη νέας ἀποφάσεως ἐπιτροπούσης εἰς τὸν πρῶτον ἐπιλαχόντα νὰ καταλάβῃ τὴν θέσιν τοῦ κωλυθέντος, ὡς αἰεὶ οὐτε τὸ κώλυμα ἡμφισβητήθη ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ, οὐτε ἀτίρησις προϋτάθη κατὰ τῆς ἀναπληρώσεως.

ΑΠ. 40 (1846) Τὸ δικαίωμα τῆς ἀποφάσεως περὶ ἐξαγωγῆς ἐνὸς ἢ δύο ἐπὶ ὀνομάτων, πλὴν τῶν ἀπαιτούμενων γενικῶς 12 ἐνόρκων, ἀνατίθεται ὑπὸ τοῦ νόμου εἰς τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων· ἄρα διαφεύγει τὴν ἐπικρίσιν τοῦ Ἀρείου Πάγου.

47. Ἀφ' οὗ τεθῶσι κατὰ τὸ ἄρθρον 45 τὰ ὀνόματα τῶν τριάκοντα ἐνόρκων ἐν τῇ κληρωτίδι, ὁ πρὸεδρος τοῦ δικαστηρίου τῶν συνέδρων ἐξάγει ἐκ ταύτης ἀνὰ ἓν ὄνομα, ὅπερ ἐκφωνεῖ καὶ γνωστοποιεῖ ἰδιαιτέρως εἰς τὸν εἰσαγγελέα καὶ τὸν κατηγορούμενον. Ὅργ. 71.

ΑΠ. 118 (1869). Ὅρίζοντος τοῦ νόμου ὅτι ἐν πάσῃ συνεδριάσει τὸ ἑνὸρκον δικαστήριον αὐγκεῖται ἐκ 12 ἐνόρκων λαμβανόμενων ἐκ τοῦ νομίμου ἀριθμοῦ τῶν ἐν τῇ αὐτῇ συνεδριάσει παρευρεθέντων πρακτικῶν ἢ ἄλλων ἀναπληρωτικῶν ἐνόρκων, ὧν πρῶτον ἤθελον ἐκφωνήσῃ τὰ ὀνόματα, ἐπεταί ὅτι μὴ διαλαμβάνοντων τῶν πρακτικῶν, ὅτι τὰ ὡςδεκα ὀνόματα ἐλήφθησαν ἐκ τοῦ νομίμου ἀριθμοῦ ἐνόρκων, ὧν τὰ ὀνόματα εἶδε νὰ ριφθῶσιν ἐν τῇ κληρωτίδι, ληφθέντων δὲ τούτων ἐξ 22 μόνον, δὲν ὑφίσταται ἡ νόμιμος βεβαίωσις, ὅτι τὸ ἑνὸρκον δικαστήριον συγκαταστήθῃ νόμιμος.

48. Ὁ κατηγορούμενος καὶ ὁ εἰσαγγελεὺς δύνανται νὰ ἐξαιρέσωσιν ἑκάτερος ἀνὰ ἓξ ἐνόρκους, ἐν δὲ τῇ περιπτώσει τοῦ ἁρθρου 46, εἰάν μὲν διαταχθῇ ἡ κλήρωσις ἐνὸς περιπλέον ἐνόρκου, ὁ κατηγορούμενος δύνανται νὰ ἐξαιρέσῃ ἐπὶ τὰ ἐνόρκους, εἰάν δὲ διαταχθῇ ἡ κλήρωσις δύο περιπλέον, ὅτε εἰσαγγελεὺς καὶ ὁ κατηγορούμενος δύνανται νὰ ἐξαιρέσωσιν ἑκάτερος ἀνὰ ἑπτὰ. Ἐάν ὁμοῦς ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐνόρκων ᾖ περιττός, ὁ κατηγορούμενος ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἐξαιρέσῃ ἓνα περισσότερον. — Ὅταν ἐμφανισθῇ

ιδιότητος κατηγορος, ενεργεῖ τὸ εἰς τὸν εἰσαγγελέα ἀνῆκον δικαίωμα τῆς ἐξαίρεσεως συνεννοούμενος μετ' αὐτοῦ.
'Οργ. 72. Ποιν. 300. 418.

ΑΠ. 169 (1876). 'Ορίζοντος τοῦ νόμου ὅτι ὁ κατηγορούμενος δικαιούται νὰ ἐξαίρεσῃ ἕνα πλεόν τοῦ εἰσαγγελέως ὅταν ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐνόρκων ᾖ περιττός, ἀναιρετέα ἢ παραβιάσῃ τὸ δικ. τοῦτο λισδι-κασία.

ΑΠ. 61, 137 (1846), 18 (1858). 'Αντὶ τοῦ κατηγορουμένου δύνα-νται ὁ συνήγορος καὶ ἄνευ τῆς ρητῆς ἐντολῆς τοῦ κατηγορουμένου νὰ ἀσκήσῃ τὸ δικαίωμα τῆς ἐξαίρεσεως τῶν ἐνόρκων, ὅ ὅτι διὰ τῆς σιωπῆς αὐτοῦ ὑποτίθεται συναινῶν.

ΑΠ. 71, 78 (1845). 'Ἐν τῇ ἐξαίρεσει τῶν ἐνόρκων παραβιάσις τῆς διατάξεως περὶ ἰσότητος τοῦ δικαιώματος τῆς ὑπεραπτίσεως πρὸς τὴν κατηγορίαν ἐπιφέρει τὴν ἀναίρεσιν.

ΑΠ. 29 (1869), 43 (1857). 'Ὡς ὅτι ὁ ἐνόρκος δὲν ἐξηρέθη μὲν ἅμα τῇ ἐξαγωγῇ τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ ἐκ τῆς κληρωτίδος, ἀλλ' ἐξηρέθη, πρὶν ἢ ἐξαχθῇ ἄλλου ἐνόρκου ὄνομα, δὲν ὑπάρχει κακὴ σύνθεσις.

ΑΠ. 24 (1881). 'Ὡσαύτως ἐὰν ἐξηρέθη μὲν, ἀλλ' ἀνεκλήθη ἢ περὶ ἐξαίρεσεως αὐτοῦ δήλωσις πρὸ τῆς ἐκφωνήσεως ἐτέρου ὀνόματος ἐνόρκου.

ΑΠ. 98 (1871). 'Ὡς ὅτι μετὰ τὴν δήλωσιν τοῦ εἰσαγγελέως καὶ τοῦ κατηγορουμένου περὶ μὴ ἐξαίρεσεως ἐξαίρεσῃ ἔπειτα ὁ εἰσαγγε-λέως τὸν ἐνόρκον, ὑπάρχει κακὴ σύνθεσις, διότι ἐκ τῶν διατάξεων τοῦ νόμου προκύπτει ἀριθμητικῶς, ὅτι κατὰ τὴν ἐννοίαν τοῦ νομοθέτου ἐκαστοτε τελευταῖος ὁ κατηγορούμενος ἐξασκεῖ τὸ πρὸς ἐξαίρεσιν τῶν ἐνόρκων δικαίωμα.

ΑΠ. 62 (1872). Προκύπτει μὲν ἐκ τῶν διατάξεων τούτων, ὅτι ὁ κα-τηγορούμενος δικαιούται νὰ ἀσκήσῃ τελευταῖος τὸ δικαίωμα τῆς ἐξαίρε-σεως· ἀλλ' ἐντεῦθεν δὲν ἔπεται, ὅτι ἀποδεχθέντος σιωπηρῶς τοῦ κα-τηγορουμένου τὴν ὑπὸ τοῦ εἰσαγγελέως ὑστερόχρονον ἐξαίρεσιν ὑ-πάρχει κακὴ σύνθεσις, διότι τοῦ δικαιώματος αὐτοῦ δύναται καὶ νὰ πραιτηθῇ.

ΑΠ. 105 (1860). 'Αν ὁ κατηγορούμενος ἄνευ ἀντιρρήσεως τοῦ εἰσαγ-γελέως ἐξήρσεν 7 ἀντὶ 6 ἐκ τῶν ἐνόρκων, δὲν ὑπάρχει κακὴ σύνθεσις τοῦ δικαστηρίου, ὅς ὅτι τὸ δικάσαν δικαστήριον ἦν ἀναμφισβήτητως δωδεκαμελές, τοῦ 425 ἄρθρου ποιν. δικ. κηρύττοντες ἄκυρον τὴν ἀπό-φασιν μόνον ὅς ὅτι παρεβιάσθη ἢ διάταξις περὶ τοῦ δωδεκαμελοῦς τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐνόρκων, οὐχὶ δὲ καὶ περὶ τῆς ἐξαίρεσεως ὑπὸ τοῦ κα-τηγορουμένου ἀνίσου ἀριθμοῦ.

ΑΠ. 59 (1858). 'Ὁ κατηγορούμενος δὲν δύναται νὰ αἰτήσῃται ἐπὶ τῷ λόγῳ τούτῳ ἀναίρεσιν καὶ διότι τοῦτο ἐγένετο πρὸς τὸ συμφέρον αὐτοῦ.

καὶ διότι δὲν δύναται τις ἐκ τῶν ἰδίων πράξεων νὰ παραγάγῃ λόγον ναιρέσεως.

ΑΠ. 161 (1898). Ἐπειδὴ ὁ λόγος ἀναιρέσεως, ὅτι ὁ κατηγορούμενος ἐρωτηθεὶς ὑπὸ τοῦ προέδρου, ἂν αὐτὸς ἢ ὁ συνήγορος θέλει νὰ ἀσκήσῃ τὸ δικαίωμα τῆς ἐξαιρέσεως τῶν ἐνόρκων, οὐδὲν ἀπήντησεν ἄνευ εἰδικῆς ἐντολῆς ἐξήρασε ὁ συνήγορος ἐναντίον τοῦ νόμου ἐστὶν ἀπορριπτίος, διότι τοῦ κατηγορουμένου ὀφείλοντος κατὰ νόμον ἔχει συνήγορον καὶ κατὰ τὴν κλήρωσιν τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐνόρκων παρὰ τὴν θέλησίν του ἔτι διοριζομένου τοιοῦτου ὑπὸ τοῦ προέδρου, ἔπεται ὅτι, οὕτω διοριζόμενος ὁ συνήγορος δικαιούται νὰ ἐξασκήσῃ καὶ δικαίωμα τῆς ἐξαιρέσεως, ὅπερ ὁ κατηγορούμενος ἔχει ἐκ τοῦ νόμου ἄνευ ρητῆς ἐντολῆς αὐτοῦ παρόντος καὶ μὴ ἀντιλέγοντος, ὡς συντελεσθὲν ἐπὶ τοῦ προκειμένου, καθ' ὃ ἐκ τῶν σχετικῶν πρακτικῶν ἀποδεικνύεται.

49. Ἐὰν εἰς τὴν αὐτὴν δίκην ἐνέχωνται πλείονες ἐκ τῶν ἐνόρκων κατηγορούμενοι καὶ δὲν συμφωνήσιν πρὸς ἀλλήλους περὶ τῆς ἐξαιρέσεως τοῦ εἰς ἕκαστον ἀναλογοῦντος ἀριθμοῦ, προσδιορίζεται διὰ κλήρου ἢ τάξης, καθ' ἣν ἕκαστος τῶν κατηγορουμένων θέλει ἀσκήσῃ τὸ δικαίωμα τῆς ἐξαιρέσεως, οὕτως ὥστε ὁ πρῶτος λαχὼν κατηγορούμενος ἐρωτᾶται πρὸ τῶν ἄλλων καί, τούτου μὴ χρησαμένου τοῦ δικαιώματι τῆς ἐξαιρέσεως, ὁ δεύτερος καὶ οὕτω καθεὶς ἐξ ἑκαστοῦ μέχρις ἐξαντλήσεως τοῦ δικαιώματος τῆς ἐξαιρέσεως τῶν κατὰ τὸ πρηγοῦμενον ἀρθρον ἐξ ἐνόρκων. Ὅργ. 73

ΑΠ. 64, 137 καὶ 118 (1846). Ἐὰν ἀναδεχθέντες τὴν ἐξαιρέσιν τῶν ἐνόρκων οἱ δικηγόροι τῶν κατηγορουμένων, πολλῶν καὶ διαφόρων ὄντων, μὴ τηρήσωσι τὴν διάταξιν τῆς ἀναλόγου ἐξαιρέσεως, συμφωνήσαντες ἀλλήλοις ἢ ὅπωςδήποτε συναινέσαντες, δὲν ὑπάρχει παράβασις, ἀλλὰ τοῦ νόμου καταλιπέντος ἀπεριόριστον τὴν συμφωνίαν τῶν κατηγορουμένων, καθ' ὅσον αὕτη περιορίζεται ἐν τῷ ἀριθμῷ, ὃν κατὰ νόμον δικαιούσιν πάντες οἱ κατηγορούμενοι νὰ ἐξαιρέσωσι.

ΑΠ. 50 (1899). Ἐπειδὴ ἐξ ἀρθρ. 49 τοῦ ΒΚΗ' Νόμου, ὀρίζεται ὅτι ἐὰν οἱ πλείονες τοῦ εἰς τὴν δίκην ἐνέχοντες κατηγορούμενοι δὲν συμφωνήσιν πρὸς ἀλλήλους περὶ τῆς ἐξαιρέσεως τοῦ ἀναλογοῦντος εἰς ἕκαστον ἀριθμοῦ τῶν ἐνόρκων, ὀρίζεται διὰ κλήρου ἢ τάξης, καθ' ἣν ἕκαστος τῶν κατηγορουμένων δικαιούται νὰ ἐξασκήσῃ τὸ δικαίωμα τῆς ἐξαιρέσεως, οὕτως ὥστε ὁ πρῶτος λαχὼν κατηγορούμενος, ὅστις ἐρωτᾶται πρὸ τῶν ἄλλων καὶ δὲν ἐξήσκησε τὸ δικαίωμα τοῦτο, ἐρωτᾶται ὁ δεύτερος καὶ οὕτω καθεὶς ἐξ ἑκαστοῦ μέχρις ἐξαντλήσεως τοῦ δικαιώματος τῆς ἐξαιρέσεως τῶν ἐξ ἐνόρκων ἐξαιρέτων.

σεως, προκύπτει σαφώς, ὅτι ὅταν ὑπάρχωσι κατηγορούμενοι πλείονες τοῦ ἑνός, μὴ συμφωνοῦντες περὶ τοῦ ἀναλογούντος εἰς ἕκαστον ἀριθμοῦ τῶν ἐξαιρέσεων ἐνόρκων, ὁρίζεται διὰ κλήρου μόνον ἡ τάξις, καθ' ἣν ἕκαστος τῶν κατηγορουμένων θέλει ἐξασκήσει τὸ τῆς ἐξαιρέσεως δικαίωμα, καὶ ἐπομένως ὁ πρῶτος εὐνοηθεὶς ὑπὸ τοῦ κλήρου δικαιούται νὰ ἐξασκήσῃ πλήρως τὸ ὑπὸ τοῦ νόμου χρησιμοποιούμενον αὐτῷ δικαίωμα τῆς ἐξαιρέσεως ἐξ ἐνόρκων, ὅπερ μόνον, εἰάν δὲν θελήτῃ, οὗτος νὰ ἐξασκήσῃ ἐν ὅλῳ ἢ ἐν μέρει καὶ ἐφ' ὅσον ὑπολείπεται εἰσέτι ἀριθμὸς ἐξαιρέσεων ἐνόρκων, μεταβιβάζεται εἰς τοὺς κατὰ τὴν κλήρωσιν ἐπομένους κατηγορουμένους. ὅθεν ὁ προτεινόμενος διὰ τοῦ ἀναιρετηρίου καὶ διὰ τῶν ἐγγράφων προτάσεων ἀναπτυσσόμενος λόγος ἀναιρέσεως ὅτι ἔπρεπε νὰ εἰσθῇ διὰ τοῦ κλήρου ὁ ἀριθμὸς τῶν παρ' ἑκάστου αὐτῶν ἐξαιρέσεων ἐνόρκων καὶ ὅτι τούτου μὴ γενομένου κακῶς συνετέθη τὸ δικάσαν δικαστήριον τῶν ἐνόρκων ἐξελέγχεται ἀνυπόστατος.

ΑΠ. 232 (1898). Ἐπειδὴ, ἀρῶν οἱ ἀναιρεσεῖοντες ἀνέθεντο εἰς τοὺς συνηγόρους τῶν τὸ δικαίωμα τῆς ἐξαιρέσεως τῶν ἐνόρκων κατὰ συναίνεσιν τῶν λοιπῶν ὡς ἐξάγεται ἐκ τῶν πρακτικῶν, ἔπεται ὅτι ἡ πράξις αὕτη τῆς ἐξαιρέσεως ἐνηργήθη παρ' ὅλων τῶν συνηγόρων. Ἄλλως τε οἱ ἀναιρεσεῖοντες παρόντες κατὰ τὴν ἐνάσκησιν τοῦ δικαίωματος τούτου οὐδαμῶς ἀντεῖπον, ἐπομένως εἰκάζεται ὅτι ἀπεδέχθησαν τὴν πράξιν τῶν ἐντολοδόχων τῶν.

ΑΠ. 82 (1895). Ἐπειδὴ εἰάν ὁ εἰσαγγελεὺς τῶν Ἑβρετῶν Σ. ἐκλήθη ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσεῖοντος ὡς μάρτυς, ἵνα βεβαιώσῃ ὅτι ἡ κατὰ τοῦ συναιτίου αὐτοῦ Γ. κατηγορία ἦτο ὠριμος πρὸς ἐκδόκασιν, δὲν ἐκωλύετο ἐντεῦθεν νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὴν κατὰ τοῦ ἀναιρεσεῖοντος δίκην, καὶ ὁ σχετικὸς λόγος ἀναιρέσεως περὶ κακῆς δῆθεν συνθέσεως τοῦ δικαστηρίου τῶν Συνέδρων, ὡς ἀποτελέσαντος μέρος αὐτοῦ τοῦ εἰρημένου εἰσαγγελέως, ἐξελέγχεται ἀνυπόστατος.

Ἐπειδὴ ἐκ τοῦ ἀρθροῦ 49 τοῦ περὶ ἐνόρκων νόμου τῆς 20 Ἰουλίου 1892, ὁρίζοντες ὅτι εἰάν οἱ πλείονες τοῦ ἑνός κατηγορούμενοι δὲν συμφωνῶσι πρὸς ἀλλήλους περὶ τῆς ἐξαιρέσεως τοῦ εἰς ἕκαστον ἀναλογούντος ἀριθμοῦ, ὁρίζεται διὰ κλήρου ἡ τάξις, καθ' ἣν δικαιούται ἕκαστος τῶν κατηγορουμένων νὰ ἐξασκήσῃ τὸ δικαίωμα τῆς ἐξαιρέσεως, οὕτως ὥστε εἰάν ὁ πρῶτος λαχὼν κατηγορούμενος, ὅστις ἐρωτᾶται πρὸ τῶν ἄλλων, δὲν ἐξέσκησε τὸ δικαίωμα τῆς ἐξαιρέσεως ἐρωτᾶται ὁ δευτέρος καὶ οὕτω καθεστῆς μέχρις ἐξαντλήσεως τοῦ δικαίωματος τῆς ἐξαιρέσεως τῶν ἐξ ἐνόρκων, προκύπτει σαφώς, ὅτι ὅταν ὑπάρχωσι πλείονες τοῦ ἑνός κατηγορούμενοι, μὴ συμφωνοῦντες περὶ τοῦ ἀνήκοντος εἰς ἕκαστον ἀριθμοῦ τῆς ἐξαιρέσεως, ὁρίζεται διὰ κλήρου μόνον ἡ τάξις καθ' ἣν ἕκαστος τῶν κατηγορουμένων θέλει ἐξασκήσῃ τὸ τῆς ἐξαιρέσεως δικαίωμα καὶ ἐπομένως ὁ πρῶτος εὐνοηθεὶς ὑπὸ τοῦ κλήρου δικαιούται νὰ ἐξασκήσῃ πλήρως τὸ ἀνήκον εἰς αὐτὸν κατὰ τὸν νόμον δικαίωμα τῆς ἐξαιρέσεως τῶν ἐξ ἐνόρκων, ὅπερ μόνον εἰάν δὲν θελήῃ νὰ ἐξασκήσῃ μεταβιβάζεται εἰς τοὺς κατὰ τὴν κλήρωσιν ἐπομένους, ἐφ' ὅσον ὑπο-

λείπεται ἔτι ἀριθμὸς ἐξαιρετέων ἐνόρκων. Ὅθεν ὁ λόγος ἀναιρέσεως, ὃ ὑπ' ἀμφοτέρων τῶν ἀναιρεσειόντων προτεινόμενος, ὅτι δὲν ὠρίσθη διὰ τοῦ κλήρου ὁ ἀριθμὸς τῶν παρ' αὐτῶν καὶ τῶν λοιπῶν συγκατηγορουμένων ἐξαιρετέων ἐνόρκων καὶ ὅτι ἔνεκα τούτου μὴ νομίμως συνεκροτῆθη τὸ δικάσαν δικαστήριον τῶν ἐνόρκων, ἐξελέγχεται ἀνυπόστατος.

ΑΠ. 83 (1895). Ἐπειδὴ ὡς προκύπτει ἐκ τῶν πρακτικῶν τῆς δίκης καὶ τῆς προσβαλλομένης ὑπ' ἀριθ. 32 ἀποφάσεως, πέντε ὄντων τῶν κατηγορουμένων ἐν αὐτῇ καὶ μὴ συμφωνησάντων εἰς τὴν ἐξαίρεσιν τοῦ εἰς ἕκαστον ἀναλογούντος ἀριθμοῦ ἐκ τῶν ὑφ' ὧν ὁμοῦ ἐξαίρετέων 33 ἐνόρκων, τὸ δικαστήριον τῶν Συνέδρων, τῇ προτάσει τοῦ προέδρου καὶ ἀντεπιπόντος τοῦ κατηγορουμένου Κ., ἀπεφάνισεν δι' αὐτῆς, ὅτι ἕκαστος τῶν πέντε κατηγορουμένων δικαιούται κατ' ἀναλογίαν νὰ ἐξαίρεσῃ ἀνὰ ἓνα ἑνορκον, διὰ δὲ τὸν περισσεύοντα ἕκτον ἑνορκον νὰ ὀρισθῇ μεταξὺ αὐτῶν διὰ κλήρου ἡ τάξις, καθ' ἣν ἕκαστος θὰ ἀσκῇ τὸ δικαίωμα τῆς ἐξαίρεσεως αὐτῶν. Οὕτω δὲ καὶ ἐγένετο ἡ συγκρότησις τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐνόρκων δι' ἐξαίρεσεως τῶν ὑπὸ τῶν κατηγορουμένων ἐξαιρετέων ἐξ ἐνόρκων, κατὰ τὸν τρόπον τούτον γενομένης.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθρον 49 τοῦ περὶ Δικαστηρίου Κακοουργιοδικῶν ΒΚΗ' νόμου, τοῦ 1892, ἐπὶ πολλῶν ἐν τῇ αὐτῇ δίκῃ κατηγορουμένων, εἰς οὗτοι δὲν συμφωνήσωσι πρὸς ἀλλήλους περὶ τῆς ἐξαίρεσεως τοῦ εἰς ἕκαστον ἀναλογούντος ἀριθμοῦ, προσδιορίζεται διὰ κλήρου ἡ τάξις καθ' ἣν ἕκαστος αὐτῶν θέλει ἀσκῇ τὸ δικαίωμα τῆς ἐξαίρεσεως τῶν ἐξ ἐνόρκων, τοὺς ὁποίους βλοῖ ὁμοῦ δικαιουῖνται κατὰ τὸ ἄρθρον 48 νὰ ἐξαίρεσωσιν, οὕτως ὥστε ὁ πρῶτος λαχὼν ἐρωτᾶται πρὸ τῶν ἄλλων καὶ τούτου μὴ χρησαμένου τῇ δικαίωματι τῆς ἐξαίρεσεως, ἐρωτᾶται ὁ δευτέρως καὶ οὕτω καθέξῃς, μέχρις ἐκτελέσεως τοῦ δικαιώματος τῆς ἐξαίρεσεως τῶν ἐξαιρετέων ἐξ ἐνόρκων, οὐδὲν δὲ δικαίωμα ἐδόθη ἐκ τοῦ νόμου εἰς τὸν πρόεδρον ἢ τὸ δικαστήριον τῶν Συνέδρων νὰ κανονίζῃ ἄλλως, ἐν τῇ περὶ τῆς πρόκειται περιπτώσει τὸν τρόπον τῆς ἐξαίρεσεως, ὀρίζον αὐτὸ αὐτοβούλως τὸν ἀναγκαιοῦντα εἰς ἕκαστον ἀριθμὸν ἐξαιρετέων καὶ κληρόνων ἐπὶ τοῦ περισσεύματος μόνον τὴν τάξιν τῆς ὑφ' ἑκάστου ἐνασκήσεως τοῦ δικαιώματος τῆς ἐξαίρεσεως αὐτοῦ, ὥστε παρὰ τὸν νόμον γενομένης τῆς ἐξαίρεσεως τῶν ὑπὸ τῶν κατηγορουμένων ἐξαίρετέων ἐξ ἐνόρκων, ὡς εἴρηται, τὸ δικάσαν δικαστήριον τῶν ἐνόρκων δὲν συνετέθη προσηκόντως (ἄρθρ. 48 καὶ 49 τοῦ ΒΚΗ' νόμου) καὶ αἱ προσβαλλόμεναι ἀποφάσεις εἶναι ἀναιρέται (458 § 3 Ποιν. Δικ.).

50. Περὶ ἐκάστου ὀνόματος δύναται πρῶτον ὁ εἰσαγγελεὺς καὶ μετὰ ταῦτα ὁ κατηγορούμενος νὰ ἐκφρασθῇ ἐλευθέρως, ἂν θέλῃ νὰ ἐξαίρεσῃ τὸν ἑνορκον τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα ἐξήχθη. — Οὔτε ὁ κατηγορούμενος, οὔτε ὁ εἰ-

παγγελεύς υποχρεούνται νὰ ἐκθέσουν τοὺς λόγους τῆς ἐξαιρέσεως. Ὅργ. 74.

51. Ἡ κλήρωσις περατοῦται, ἅμα ἐξαχθῶσιν ἐκ τῆς κληρωτίδος τὰ ὀνόματα δώδεκα ἐνόρκων, κατὰ τῶν ὁπίων δὲν ἐγένετο χρῆσις τοῦ δικαιώματος τῆς ἐξαιρέσεως. Εἰς τὴν περίπτωσιν τοῦ ἀρθροῦ 46 ὁ πρὸς σύστασιν τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐνόρκων ἀπαιτούμενος ἀριθμὸς τῶν ἐκ τῆς κληρωτίδος ἐξακτέων ὀνομάτων αὐξάνεται μέχρι τῶν 13 ἢ 14. Ὅργ. 75. Ποιν. 415.

ΑΠ. 42 (1846). Ὑπάρχει κακὴ σύνθεσις τοῦ ὀρκωτικοῦ δικαστηρίου, ὅπότεν τις τῶν κληρωθέντων καὶ μὴ ἐξαιρεθέντων μὴ μετὰσχῃ τοῦ δικαστηρίου.

ΑΠ. 103 (1873). Ὅθεν ἂν τις κληρωθεὶς ἀποσυρθῇ, ἀνάγκη νέας κληρώσεως.

ΑΠ. 7 (1846). Ἐπίσης εἰάν ἀποδειχθῇ ὅτι ἐν τῇ κληρωτίδι ἐπλεόναζεν ὄνομά τι, ὁ πρόεδρος δικαιούται νὰ ἀκυρώσῃ δημοσίως τὴν κλήρωσιν καὶ νὰ προβῇ εἰς νέαν.

ΑΠ. 73 (1858). Δύναται τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων νὰ ἀκυρώσῃ τὴν κλήρωσιν καὶ τὴν γενομένην διαδικασίαν, νὰ προβῇ δὲ εἰς νέαν, ἂν πεισθῇ, ὅτι τις τῶν ἐνόρκων, παθὼν τὴν ὑγίαν, ἀδυνατεῖ νὰ περιμένῃ ἕως τῆς ἀποπερατώσεως τῆς δίκης ἀνευ βλάβης αὐτοῦ.

52. Ἀμα συγκροτηθῇ τὸ δικαστήριον τῶν ἐνόρκων, εἰ ἀπαρτίζοντες αὐτὸ ἑνορκοί, καθὼς καὶ οἱ κατὰ τὸ ἀρθρον 46 κληρωθέντες πρὸς ἀναπλήρωσιν ἐν περιπτώσει κωλύματος κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς συνεδριάσεως, ὀρκίζονται ἐν δημοσίᾳ συνεδριάσει παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως καὶ τοῦ κατηγορουμένου. Ὅργ. 77.

ΑΠ. 157 (1862). Τοῦ νόμου ὀρίζοντος, ὅτι οἱ ἑνορκοὶ ὀρκίζονται ἐνώπιον τοῦ εἰσαγγελέως καὶ τοῦ κατηγορουμένου δεόν νὰ προκύπτῃ ἡ τήρησις τῆς διατυπώσεως ταύτης ἐκ τῶν πρακτικῶν ἐπομένως δὲν εἶναι ἀποκρῶσα ἡ μνεία, ὅτι ἡ συνεδρίασις ἐγένετο δημοσίᾳ, διότι εἶναι πολὺ ἐνδεχόμενον ἐν ἡ στιγμῇ διδοταὶ ὁ ὅρκος ὑπὸ τῶν ἐνόρκων οὐδ' ὁ κατηγορούμενος οὐδ' ὁ εἰσαγγελεὺς νὰ ᾧσι παρόντες, ἀποχωρήσαντες πρὸς στιγμὴν, ἀφ' οὗ μάλιστα ἡ συζήτησις δὲν ἤρξατο ἔτι.

ΑΠ. 64 (1873). Μὴ μνημονευομένου ἐν τοῖς πρακτικοῖς, ὅτι κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς συνεδριάσεως κατέλιπε τὴν ἔδραν τοῦ ὁ εἰσαγγελεὺς

ἢ ἀπεχώρησεν ὁ κατηγορούμενος τοῦ ἀκροατηρίου, ἔπεται ὅτι ἡ ὁρκωδότης τῶν ἐνόρκων ἐγένετο ἐνώπιον ἑκατέρου.

ΑΠ. 17 (1869). Ἐν πρὶν ἢ ὁρκισθῶσιν οἱ ἐνόρκοι ἀποχωρήσασθαι ὁρκισθῶσι δὲ μετὰ τὴν ἐπάνοδον αὐτῶν, δὲν ὑπάρχει λόγος ἀναιρέσεως ἢ ἀτε τοῦ νόμου μὴ ἀπαιτήσαντος τὴν τήρησιν τῆς διατάξεως περὶ τῆς ἐν τῷ ᾧμα ὁρκίσεως τῶν ἐνόρκων ἐπὶ ποιῇ ἀκυρότητος τῆς διαδικασίας.

ΑΠ. 10 καὶ 28 (1843). Ὅταν ἐνόρκοι προβάλλωσιν, ὅτι ἕνεκα τοῦ ψόγους δὲν δύνανται νὰ παραμείνωσιν ἐν τῷ δικαστηρίῳ, ἀρνούμενοι εἶναι τῷ λόγῳ τούτῳ τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ καθήκοντος αὐτῶν, ἡ τοιαύτη ἀρνήσις ταύτιζεται παντελῶς κατὰ τὰ ποτελέσματα πρὸς τὴν ἀνευ ἀδείας ἀναχώρησιν ἐνόρκου, εἰς ἣν ἐπάγεται ἡ τοῦ 64 ἀρθροῦ τοῦ Ὁργ. ποινῆ ἀλλ' ἡ παράλειψις τῆς δεύσης περὶ τούτου ἀποφ. τοῦ δικ. τῶν συν. ὁρῶν, ὡς ἀφορῶσα εἰς μόνους τοὺς ἐνόρκους, δὲν παρέχει λόγον ἀναιρέσεως εἰς τὸν κατηγορούμενον.

ΑΠ. 125 (1856). Οἱ ἐνόρκοι κατ' ἰδίαν μὲν θεωρούμενοι καὶ ἐν ὅσῳ δὲν ἐκτελοῦσι τὰ ἐπιβληθέντα αὐτοῖς καθήκοντα δὲν κατατάσσονται ἐν τοῖς δημοσίοις ὑπαλλήλοις, ἀλλ' ἡ ἐμὰς τῶν ἀπαρτισάντων τὸ ἐνορκον δικαστήριον θεωρεῖται ἐν συνόλῳ ὡς δημοσία ἀρχή (κεφ. 6 ἀριθ. Β. ἀρθρ. 21 τοῦ περὶ ἐξουδένσεως νόμου), ἡ δὲ νομίμως κατηρητὴ σμένη ἐτυμηγορία αὐτῶν λογίζεται τελεία καὶ πλήρης δικαστικὴ ἀπόφασις καὶ ἐπομένως δημοσίον ἐγγραφον παρέχον πλήρη ἀπόδειξιν τῶν ἐν αὐτῇ μέγχις ἀποδείξεως τῆς πλαστογραφίας· ὅθεν ὁ προϊστάμενος τῶν ἐνόρκων ὁ κατὰ τὴν συντάξιν καὶ ἀνάγνωσιν τῆς ἐτυμηγορίας αὐτῶν γινώσκων βιβλαῖον καὶ ἐπιμαρτυρῶν ἄλλην ἐτυμηγορίαν παρὰ τὴν ἀληθῆς καταρτισθεῖσαν ὑπάγεται εἰς τὸν ὅρισμὸν τοῦ ἀρθροῦ 255 τοῦ ποινικοῦ νόμου ὡς αὐτουργὸς πλαστογραφίας.

53. Ὁ πρόεδρος τοῦ δικαστηρίου τῶν συνέδρων ἀναγινώσκει εἰς τοὺς ἐνόρκους τὸν ἑξῆς ὅρκον. — « Ὁμόσατε » καὶ ὑποσχεθῆτε, ὅτι θὰ θεωρήσῃτε μὲ ἀτενῇ προσοχῇ » χῆν, καὶ θὰ ἐξετάσῃτε εὐσυνειδητῶς, κατὰ τὴν προκει- » μένην δικαστικὴν συζήτησιν, τὴν κατὰ τοῦ δέινος κα- » τηγορίαν καὶ τὴν ὑπεράσπισίν του· ὅτι δὲν θὰ συνεννοή- » θῃτε μὲ κανένα περὶ τῆς ἐκδοθησομένης ἀποφάσεως » καὶ ὅτι, ἐκπληροῦντες τὰ εἰς ὑμᾶς ὡς ἐνόρκους ἐπι- » βαλλόμενα καθήκοντα, δὲν θὰ πράξῃτε κατὰ φιλίαν » ἑχθραν, φέβον, χάριν, οὔτε πρὸς ἰδιαιτέραν τινὰ ὥφελ- » λειαν, ἢ δι' ἄλλην τοιαύτην αἰτίαν, ἀλλὰ θὰ ἑχθῇ » πρὸ ὀφθαλμῶν μόνον τὸν Θεόν, τὴν δικαιοσύνην, καὶ τὴν

λέξιν «όμνυα», ἡ ἀπόφασις δὲν εἶναι ἀναιρέτεα, διότι ἡ αὐτὴ ἔννοια δηλοῦται καὶ διὰ τῆς λέξεως «προέτεινε».

ΑΠ. 219 (1899). Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθρον 53 τοῦ ΒΚΗ' Νόμου ἐκ τῶν μὴ πρεσβεύοντα τὴν χριστιανικὴν ὁρησκειᾶν ἑνορκον ἐπαναλαμβάνεται ὑπὸ τοῦ προέδρου ὁ ὅρκος ἄνευ τῆς ἐπικλήσεως τοῦ ἱεροῦ εὐαγγελίου, ἂν ὅμως ὁ ὅρκος δοθῇ ἄνευ τῆς ἀνωτέρω τροποποιήσεως, ἐν εἶναι ἄκυρος, μὴ γενομένης ἀντιρρήσεως, ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου, ὡς προκύπτει ἐκ τῶν σχετικῶν πρακτικῶν συνεδριάσεων, οὐδεμία ἀντιρρησης ἐγένετο κατὰ τὴν ὁρκισιν τοῦ περὶ οὗ πρόκειται ἐνόρκου Η., ἐβραβεύτο τὸ ὁρησκειῶμα, ὡς ὁ ἀναιρεσίῳν ἰσχυρίζεται νῦν.

ΑΠ. 117 (1862). Ἐπειδὴ ὁ λόγος ἀναιρέσεως, ὅτι περιωρίσθη τὸ δικαίωμα τῆς ὑπερασπίσεως, ὡς μὴ δοθέντος τοῦ λόγου τῷ ἀναιρεσίῳν μετὰ τὸ πέρας τῆς ἀποδεικτικῆς διαδικασίας, ἐνῷ ἐδόθη τῷ πολιτικῶς ἐνάγοντι, ἐστὶν ἀπορριπτέος, διότι ἐκ τῶν πρακτικῶν τῆς συνεδριάσεως οὐδὲν προκύπτει ὅτι ὁ ἀναιρεσίῳν ἠτήσατο τὸν λόγον κατὰ τὸ δικαστήριον ἡρηθή νὰ δώσῃ ἀκράσιν εἰς αὐτόν.

Ἐπειδὴ ὁ κληρωθεὶς ἑνορκος καὶ μετασχὼν εἰς τὴν συγκρότησιν τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐνόρκων Ἰσραηλῆτις Μουστάν-Σίδης ἔδωκε τὸν παρὰ ἄρθρου 78 τοῦ δικαστικοῦ ὀργανισμοῦ διατασσόμενον ὅρκον, ἀλλ' ἀντὶ νὰ ἐπικαλεσθῇ ὑπὲρ αὐτοῦ πρὸς ἐνίσχυσιν τῆς ἐνόρκου αὐτοῦ βεβαιώσεως ἀπὸ ἱερὸν τοῦ Θεοῦ Εὐαγγέλιον, ἐπεκαλέσθη τὸ ὄνομα τοῦ Ἰεχωβά, ἥτοι τοῦ Θεοῦ τοῦ κατὰ τοὺς τύπους τοῦ ὁρησκειώματος αὐτοῦ, ἐκ ταῦτα πάντα δηλοῦνται ἐκ τῶν σχετικῶν πρακτικῶν συνεδριάσεως ὅτι νομίμως ὠρκίσθη ὁ μνησθεὶς ἑνορκος.

54. Ὁ ἑνορκος, τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα πρῶτον ἐξηλήθεν ἐκ τῆς κληρωτίδος, θεωρεῖται ὡς προϊστάμενος τοῦ τῶν ἐνόρκων δικαστηρίου, ἂν δὲν διωρίσθῃ ἄλλος συναινέσει αὐτοῦ καὶ δι' ἐλευθέρας ἐκλογῆς τῶν ἐνόρκων. Ὁργ. 79.

ΑΠ. 159 (1856). Ὅταν ὁ ἐξαχθεὶς τῆς κληρωτίδος προϊστάμενος δηλώσῃ ἐνώπιον τῶν ἄλλων ἑνδεκα ἐνόρκων, ὅτι ἐξελέχθη ἄλλος ὡς τοιοῦτος, καὶ οἱ λοιποὶ δὲν ἀντιταγῶσιν, ἡ τοιαύτη δήλωσις ἱκανοποιεῖ τὴν ἀπαιτουμένην ὑπὸ τοῦ νόμου ἐλευθέραν ἐκλογὴν τῶν ἐνόρκων.

ΑΠ. 23 (1851) 86 (1870). Ἡ κατὰ τὴν βεβαιώσιν τῶν πρακτικῶν ἔκφρασις, ὅτι ἡ ἀντικατάστασις τοῦ κληρωθέντος προϊσταμένου ἐγένετο συναινέσει ἀπάντων τῶν ἐνόρκων, ἐμπεριλαμβάνει καὶ τὴν συναινέσει αὐτοῦ τούτου τοῦ κληρωθέντος.

ΑΠ. 110 (1869). Ἡ παρὰ τὴν συναινέσειν τοῦ πρώτου κληρωθέντος ἀνάληψις τῶν καθηκόντων τοῦ προϊσταμένου κατ' ἀπόφασιν τῶν ἄλλων ἐνόρκων δὲν ἀποτελεῖ κακὴν σύνθεσιν τοῦ ἐνόρκου δικαστηρίου.

55. Τούτου γενομένου, ἄρχεται ἡ συζήτησις τῆς δικασθησομένης υποθέσεως.— Ἄν διὰ τινὰ αἰτίαν ἀναβληθῇ ἡ συζήτησις εἰς ἐπομένην συνεδρίαν ἢ εἰς τὴν προσεχῆ σύνοδον τοῦ δικαστηρίου τῶν κακουργιοδικῶν, γίνεται τότε κατὰ τοὺς προηγουμένους κανόνας νέα σύστασις τοῦ τῶν ἐνόρκων δικαστηρίου. Ὅργ. 80. Ποιν. 444.

ΑΠ. 19 (1821) καὶ 71 (1846) 8 καὶ 119 (1858). Ἀναιρεθεὶς τῆς ἀποφάσεως κακουργιοδικεῖου, δὲν δύναται ὁ μετασχὼν τὸ πρῶτον τῆς δίκης νὰ μετᾷσῃ καὶ τὸ δεύτερον αὐτῆς μετὰ τὴν ἀναίρεσιν.

ΑΠ. 146 (1846). Ἀλλ' οὐδὲν κωλύει τὸν αὐτὸν ἑνόρκον νὰ δικάτῃ ἐπανειλημμένως τὰ αὐτὰ πρόσωπα, κατηγορούμενα ἐπὶ διαφόροις πράξεσι.

ΑΠ. 109 (1853). Οὐδὲν κωλύει ἐπίσης τὸν δικάσαντα ἑνόρκον, χωρισθεὶς τῆς δίκης τῶν παρόντων κατηγορουμένων ἀπὸ τῶν φυγοδικῶν, νὰ δικάσῃ εἴτα καὶ τὸν συλληφθέντα φυγόδικον.

ΑΠ. ἀποφ. 54 (1858). Τοῦ νόμου ἐρρίζοντος, ὅτι, ἀναβληθείσης τῆς δίκης εἰς ἄλλην συνεδρίαν, συντίθεται ἐκ νέου τὸ δικαστήριον τῶν ἐνόρκων, ὅτε ἄρχεται ἐξ ἀρχῆς ἡ συζήτησις τῆς υποθέσεως, ἔπεται, ὅτι, ἐσάκις διακόπτεται προσκαίρως πρὸς ἀναφυγὴν τῶν συνέδρων καὶ τῶν δικαστῶν ἡ ἀναβάλλεται ἢ περαιτέρω συζήτησις κατ' ἀνάγκην εἰς τὴν προτεχῇ συνεδρίαν καὶ ἄλλας συνεχεῖς συνεδριάσεις δι' ἑλλειψιν καιροῦ, δὲν ἀπαιτεῖται σύνθεσις ἐκ νέου τοῦ ὀρκωτικοῦ δικαστηρίου.

ΑΠ. 81 (1853) 11 (1857) 122 (1864). Ἀλλ' ἀναβληθείσης δι' ἀποφάσεως τῶν συνέδρων τῆς δίκης εἰς ἄλλην ἡμέραν, ἔστω καὶ τὴν ἐπισύσαν, δέον νὰ συντεθῇ ἐκ νέου τὸ ὀρκωτικὸν δικαστήριον.

ΑΠ. 44 (1886). Σημειωτέον ὅτι ἀναβληθείσης τῆς δίκης δι' ἀποφάσεως, ἔστω καὶ εἰς ἄλλην ὥραν τῆς αὐτῆς ἡμέρας, δύναται προδήλως καὶ τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων νὰ συντεθῇ ἐκ νέου.

ΑΠ. 14 (1855). Οὐδὲν ὁμολογῶνται ἐκ τοῦ νόμου ὅτι πρέπει νὰ στέρηθῃσι τοῦ κύρους αὐτῶν αἱ ἐπὶ τῶν παρεμπιπτόντων ζητημάτων ἐκδοθεῖσαι προδικαστικαὶ ἀποφάσεις τοῦ δικαστηρίου τῶν συνέδρων. ἐκ τῶν διατάξεων τῆς ποινικῆς δικονομίας τοῦναντίον προκύπτει, ὅτι τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων ἀποφαίνεται ὁριστικῶς ἐπὶ πάντων τῶν παρεμπιπτόντων ζητημάτων, δικαιοῦμενον μόνον αὐτὸ τοῦτο νὰ ἀνακαλέσῃ τὰς ἀποφάσεις αὐτοῦ.

ΑΠ. 71 (1857). Ἐκ τοῦ ἄρθρου 445 τῆς Ποιν. Δικον. συνδυαζομένου πρὸς τὰ περὶ δικαστηρίου κακουργιοδικῶν ἄρθρα συνάγεται, ὅτι μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ἐτυμηγορίας τῶν ἐνόρκων καὶ τὴν ἀναχώρησιν αὐτῶν ἐκ τοῦ δικαστικοῦ καταστήματος, δὲν ἐπιτρέπεται ἡ ἐκ νέου συγκρότησις τοῦ αὐτοῦ δωδεκαμελοῦς ἐνόρκου δικαστηρίου καὶ παρα-

πομπή αὐτοῦ εἰς τὸ δωμάτιον τῶν διασκέψεων πρὸς σύνταξιν νέας ἐτη-
μηγορίας (ἀκυρωθείσης τῆς πρώτης ὡς ἐλλιποῦς ἢ ἀτάκτου), διότι μόνον
πρὸς ἀναφυγὴν ἐπιτρέπει ὁ νόμος διαλείμματα, μεθ' ἃ συνέργεται τὸ
αὐτὸ δικαστήριον τῶν ἐνόρκων.

Εἰδικαὶ διατάξεις

56—58.*

59. Καταργοῦνται τὰ ἄρθρα 34—80 τοῦ Ὁργανι-
σμοῦ τῶν Δικαστηρίων, τὰ ἄρθρα 409—411, 416 καὶ
485 § 4 τῆς Ποιν. Δικονομίας, τὸ διάταγμα τῆς 21
Σεπτεμβρίου 1837 περὶ παρατάσεως τῶν συνεδριάσεων
τῶν κακουργιοδικείων, ὁ τροποποιῶν τοῦτο νόμος τῆς 26
Σεπτεμβρίου 1856, ὁ ἀπὸ 30 Ἰουνίου 1839 νόμος περὶ
ἀριθμοῦ τῶν συνέδρων δικαστῶν, ὁ νόμος ΑΦΝΒ' τῆς
30 Ἰουνίου 1887 περὶ ἐνόρκων, πᾶσα περὶ οἰαςδήποτε
ἀποζημιώσεως τῶν ἐνόρκων διάταξις καὶ πᾶσα ἄλλη διά-
ταξις ἀντικειμένη εἰς τὸν νόμον τοῦτον.

* Παραλείπονται ὡς περιλαμβάνοντα προσωρινὰς διατάξεις ἀχρη-
στους ἤδη.

ΠΟΙΝΙΚΗ ΔΙΚΟΝΟΜΙΑ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ΒΙΒΛΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ

Ἀντικείμενον τῆς Ποινικῆς Δικονομίας.

1. Ἀντικείμενον τῆς ποινικῆς δικονομίας εἶναι ὅλα τὰ ἐντὸς τοῦ Κράτους ὑπὸ τε Ἑλλήνων καὶ ξένων πρα-
τόμενα πταίσματα, πλημμελήματα καὶ κακουργήματα.
Π. Ν. 2. Π. Δ. 3.

ΑΠ. 11 (1835).—Ἐπειδὴ ὁσάκις δὲν ὑπάρχει ρητὸς Νόμος, τὸ Δι-
καστήριον ὀφείλει πάντοτε νὰ δικάσῃ κατὰ τὰς παραδεξιγμένας ἀρ-
γὰς τῆς νομολογίας, καὶ ὁ Νόμος τιμωρεῖ μάλιστα τὸν Δικαστὴν, ἂν
δὲν ἀναπληρώσῃ τὴν σιωπὴν του, δι' ἄρνησιν δικαιοσύνης, καὶ τότε
μόνον δίδει χώραν εἰς ἀναίρεσιν, ὁσάκις ὑπάρχουσιν διατάξιν δὲν ἐφαρ-
μόσῃ, ἀλλ' ὅχι ὅταν μὴ ὑπάρχουσιν ἀναπληρώσῃ.

Ἐπειδὴ ἡ μὴ τήρησις τῶν γενικῶν ἀρχῶν, καὶ ὅταν ὑπάρχουν, δὲν
δίδει χώραν εἰς ἀναίρεσιν, καὶ μάλιστα τὸ πρῶτον ἄρθρον τῆς Ποιν.
Δικ. ὁρίζει ρητῶς ὡς ἀντικείμενον δικῶν τῶν ποινικῶν Δικαστηρίων,
μόνον τὰ πταίσματα, πλημμελήματα καὶ κακουργήματα, ἀλλ' ὅχι πᾶ-
σαν πρᾶξιν τιμωρητέαν κατὰ ἐνδεχόμενα διατάγματα.

ΑΠ. 4σ (1845).—Οὐδεὶς δύναται νὰ θεωρηθῇ μετὰ βεβαιότητος ἔνο-
χος, ἂν δὲν ἀποδίδεται ρητῶς ἡ πρᾶξις εἰς ἓνα τῶν κατηγορηθέντων ἢ
εἰς ὅλους ὁμοῦ.

ΑΠ. 13 (1844).—Ἡ λέξις ἔνοχος συμπεριλαμβάνει ὅχι μόνον τὴν
ὀλικήν, ἀλλὰ καὶ τὴν ἠθικὴν ἐνέργειαν.

ΑΠ. 144 (1900). Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθρ. 5 τῆς μετὰξὺ Ἑλλάδος
καὶ Τουρκίας σύναφθεις τὴν 22 Νοεμβρίου 1897 συνθήκης, ἣτις ἐπε-
κυρώθη διὰ τοῦ ΒΦΕ' νόμου τοῦ αὐτοῦ ἔτους, ἀδίδεται πλήρης καὶ τε-
λεία ἀμνηστία ἀμφοτέρωθεν εἰς πάντας τοὺς ἐνοχοποιηθέντας κατὰ τὰ
πρὸ τῆς κηρύξεως ἢ μετὰ τὴν κήρυξιν τοῦ πολέμου συμβάντων. Κατὰ
δὲ τὴν ὀρθὴν ἔννοιαν καὶ ἐρμηνείαν τοῦ ἁρθροῦ τούτου ὑπάγονται εἰς
αὐτὸ πᾶσαι αἱ πρὸς τὸν πόλεμον σχετιζόμεναι καὶ ἕνεκα τοῦ πολέμου
γενόμεναι ἀξιοποῖνοι πράξεις, αἱ δὲ περὶ ὧν πρόκειται ληστεῖαι μετὰ
φόνου καὶ ἀπόπειρα φόνου, ὡς προκύπτει ἐκ τῆς ἐτυμηγορίας καὶ ἀπο-
φάσεως, ὡςδὲ ὡς σχετίζεται πρὸς τὰ πολεμικὰ συμβάντα, τὰ ὅποια
εἶχεν ὑπ' ὄψιν ἡ εἰρημένη συνθήκη. Καὶ οἱ ἄλλοδαποὶ δὲ, ἐν Ἑλλάδι
ἐκτελοῦντες ἀξιοποῖνους πράξεις, ὡς ἐπὶ τοῦ προκειμένου ὁ ἀναίρεσέων,

ὀπόκεινται εἰς ποινικὴν καταδίωξιν καὶ τιμωρίαν ὑπὸ τῶν ἐν Ἑλλάδι δικαστικῶν ἀρχῶν, δυνάμει ἄρθρου 1 Ποιν. Δικ.

ΑΠ. 69 (1900). [Ὁλομέλεια]. Ἐπειδὴ κατὰ μὲν τὴν μοναδικὴν διάταξιν τοῦ ΠΚΑ' Νόμου τοῦ 1881, δι' οὗ ἐτροποποιήθη τὸ 1 ἄρθρον τοῦ προγενεστέρου ΧΠΑ' Νόμου τοῦ 1861, αἱ παντὸς εἶδους ἀνωνύμοι ἐταιρεῖαι, ὅσαι ἐν Γαλλίᾳ συνέστησαν νομίμως δύνανται νὰ ἐξασκήσωσι πάντα τὰ δικαιώματά των καὶ νὰ παρίστανται ἐν Ἑλλάδι ἐπὶ δικαστηρίου, συμφώνως πρὸς τοὺς νόμους τοῦ Βασιλείου, εἰάν αἱ νομίμως συστάσῃ ἐν Ἑλλάδι ἐταιρεῖαι ἀπολαύουσι τῶν αὐτῶν δικαιωμάτων ἐν Γαλλίᾳ, κατὰ δὲ τὸ μὴ καταργηθὲν 2 ἄρθρον τοῦ ΧΠΑ' Νόμου, διὰ Β. Διατάγματος, ἐπὶ τῇ γνωμοδοτήσει τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου ἐκδιδόμενου, τὸ ἐν ἄρθρῳ 1 πλεονέκτημα, ἦτοι τὸ τῆς ἐν Ἑλλάδι ἐξασκήσεως ὑπὸ τῶν ἀλλοδαπῶν ἀνωνύμων ἐταιρειῶν πάντων τῶν δικαιωμάτων ὅσα παρέχει εἰς αὐτάς ὁ ἀλλοδαπὸς νόμος καὶ τῆς ἐνώπιον τῶν ἡμεδαπῶν δικαστηρίων παραστάσεως αὐτῶν δύναται νὰ παραχωρηθῇ εἰς πᾶσαν ἄλλην χώραν. Ἐντεῦθεν ἄρα ἐπεται ὅτι εἰάν διὰ Β. Διατάγματος παραχωρηθῇ εἰς τινα Ἐπικράτειαν τὸ ἐν τῷ Νόμῳ τοῦ 1881 πλεονέκτημα, πᾶσαι αἱ συμφώνως πρὸς τὴν νομοθεσίαν αὐτῆς συστάσῃ ἀνωνύμοι ἐταιρεῖαι δικαιούνται νὰ ἐξασκῶσιν ἐν Ἑλλάδι πάντα τὰ δικαιώματα ὅσα ἀπονέμει εἰς αὐτάς ἡ ἀλλοδαπὴ νομοθεσία καὶ νὰ παρίστανται ἐνώπιον τῶν ἡμεδαπῶν δικαστηρίων, χωρὶς νὰ δύναται ν' ἀμφισβητηθῇ ἡ νόμιμος αὐτῶν ὑπαρξις, ἥς οὐσιώδης ἀλλὰ καὶ μόνος ὄρεσιν εἶναι, κατὰ τὸν εἰρημένον νόμον, ἡ συμφώνως πρὸς τοὺς ὁρισμοὺς τῆς ἀλλοδαπῆς νομοθεσίας σύστασις αὐτῶν. Οὐχὶ ὁρθῶς ἄρα ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἔκρινε τὸ Πλημμελειοδικεῖον ὅτι ἡ παρασταθεῖσα ὡς πολιτικῶς ἐνάγουσα ἀνώνυμος ἀγγλικὴ ἐταιρεία ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν I. δὲν εἶχε νόμιμον ὑπαρξιν καὶ δὲν ἐδικαιούτο νὰ παραστῇ ἐνώπιον τῶν ἡμεδαπῶν δικαστηρίων, ὡς μὴ ἐγκριθεῖσα ὑπὸ τῆς ἡμεδαπῆς Κυβερνήσεως διὰ Β. Διατάγματος, εἰδικῶς ἐγκρίνοντος τὸ καταστατικὸν αὐτῆς, κατὰ τὸ ἄρθρ. 34 Ἐμπ. Νόμου, διότι διὰ τοῦ ἐκδοθέντος τῇ 21 Ἰουλίου 1888 Διατάγματος ἀπενεμήθη εἰς πᾶσας τὰς ἐν Ἀγγλίᾳ ἱδρυμένας παντὸς εἶδους ἀνωνύμους ἐταιρείας τὸ ὑπὸ τοῦ νόμου τοῦ 1881 ἀπονεμόμενον εἰς τὰς Γαλλικὰς ἐταιρείας πλεονέκτημα, δυνάμει δὲ τοῦ Διατάγματος τούτου ἡ πολιτικῶς ἐνάγουσα ἐταιρεία ἐδικαιούτο, κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ εἰρημένου νόμου, νὰ παρασταθῇ ἐνώπιον τῶν ἡμεδαπῶν δικαστηρίων καὶ νὰ ἐξασκήσῃ πάντα τὰ δικαιώματα, ὅσα εἰς τὰς νομίμως συστάσας ἐν Ἀγγλίᾳ ἐταιρείας ἀπονέμει ἡ ἐκεῖ ἰσχύουσα νομοθεσία, χωρὶς νὰ ἔχῃ ἀνάγκην ἐπὶ τούτῳ εἰδικῆς ἐγκρίσεως τοῦ καταστατικοῦ αὐτῆς, ἢν κατὰ τὸν εἰρημένον νόμον ἀναπληροῖ τὸ ἐκδιδόμενον ἐπὶ τῇ βάσει αὐτοῦ Διάταγμα, δι' οὗ ἀπενεμήθη γενικῶς εἰς τὰς ἐν Ἀγγλίᾳ ἀνωνύμους ἐταιρείας, ὑπὸ μόνον τὸν ὅρον τῆς νομίμου συστάσεως αὐτῶν, τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ παρίστανται ὑπὸ τὴν ιδιότητα αὐτῶν ὡς ἀνωνύμων ἐταιρειῶν ἐνώπιον τῶν ἡμεδαπῶν δικαστηρίων, συμ-

μορφούμεναι ὡς πρὸς τὴν παράστασιν ταύτην πρὸς τοὺς ἡμεδαποὺς νόμους.

ΑΠ. 76 (1895). Ἐπειδὴ ὁ λόγος, ὅτι τὰ ἡμεδαπὰ δικαστήρια δὲν εἶχον ἐξουσίαν νὰ καταδικάζωσι καὶ ἐπιβάλλωσι ποινὴν εἰς τὴν ἀποδοθεῖσαν εἰς τὸν ἀναιρεσείοντα πρᾶξιν, ὡς ἐκτελεσθεῖσαν ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ παρ' αὐτοῦ, τυγχάνοντος τότε ἀλλοδαποῦ, καὶ κατ' ἀλλοδαποῦ, ἐλέγχεται ἀνυπόστατος, διότι, ἐπελθούσης πρὸ τῆς ἐκδίκασεως τῆς προκειμένης πράξεως τῆς προσαρτήσεως τοῦ τόπου, εἴθα αὕτη ἐξετελέσθη, εἰς τὴν ἡμεδαπὴν ἐπικράτειαν, ὅθως τὰ ἡμεδαπὰ δικαστήρια ἐπελήφθησαν τῆς ἐκδίκασεως αὐτῆς καὶ ἐφήρμοσαν τὸν ἡμεδαπὸν νόμον, διότι κατὰ τὸν ὑπὸ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ἀναγνωριζόμενον κανόνα τοῦ δικαίου, αἱ πρὸ τῆς προσαρτήσεως χώρας τινὸς εἰς ἄλλην ἐπικράτειαν ἐκτελεσθεῖσαι πράξεις τιμωροῦνται ὑπὸ τῶν δικαστηρίων τῆς ἐπικρατείας ταύτης, ἐὰν δὲν εἶλον προηγουμένως ἐκδίκασθῃ, οὐδὲ ἐλογίζοντο ὑπὸ τῆς ἐν τῇ προσαρτηθείσῃ χώρᾳ ἰσχυούσης ποινικῆς νομοθεσίας ὡς ἀνέγκληται, διότι ἐκχωρουμένων εἰς τὴν ἐπικράτειαν, μεθ' ἧς ἐγένετο ἡ ἐνωσις τῆς χώρας ἐν ἣ ἐξετελέσθησαν αἱ ἀξιόποιναι πράξεις πάντων τῶν ἐκ τῆς κυριαρχίας αὐτῆς ἀπορρεόντων δικαιομάτων, δικαιούται ἕνεκα τούτου ἡ ἐπικράτεια, μεθ' ἧς ἐγένετο ἡ ἐνωσις, νὰ ἐνασκήσῃ καὶ τὴν μὴπω ἐνασκηθεῖσαν ποινικὴν ἀγωγὴν, ὡς πρὸς πάντα τὰ ὑπὸ τῶν κατοίκων τῆς ἐνωθείσης χώρας παχθέντα ἀδικήματα, ἐφαρμόζουσα εἴτε τοὺς τότε ἰσχύοντας νόμους, ὡς ἡμεδαποὺς θεωρουμένους, εἴτε τοὺς ἐν τῇ ἡμετέρᾳ ἐπικρατείᾳ ἰσχύοντας, ἐὰν κρίνῃ τούτους ἐπιεικτεστέρους.

ΑΠ. 24 (1893). Ἐπειδὴ τῆς πράξεως, ἐφ' ἣ παρεπέμφθη καὶ καταδικάσθη ὁ ἀναιρεσείων, τελεσθείσης ἐν ταῖς νέαις ἐπαρχίαις τῆς Θισσαλίας καὶ πρὸ τῆς προσαρτήσεως, ἐφαρμοστέας κατ' αὐτοῦ ποινικὸς νόμος εἶναι ὁ μεταξὺ τοῦ ἡμετέρου καὶ τοῦ Ὀθωμανικοῦ ἐπιεικτεστέρος, καὶ ἐπὶ ὑποθέσει ὅτι κατὰ τὴν διάπραξιν τοῦ ἐγκλήματος διετέλει, ὡς ἰσχυρίζεται, ὑπήκοος Ἑλλήνι, διότι δὲν ὑπέχει εὐθύνην ἐνώπιον τῆς ἐλληνικῆς δικαιοσύνης διὰ τὴν παραβίασιν μόνον τῶν ἐλληνικῶν νόμων ὡς ὁ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ υποπίπτων εἰς ἀξίόποινον πρᾶξιν ἡμεδαπός, ὁλλὰ καὶ διὰ τὴν παραβίασιν τῶν ἐν ταῖς παραχωρηθείσαις ἐπαρχίαις ἰσχυόντων τότε Ὀθωμανικῶν νόμων, ὧν τὸ πρὸς ἱκανοποίησιν δικαίωμα διὰ τὰ αὐτόθι πρὸ τῆς παραχωρήσεως παχθέντα καὶ μὴπω τιμωρηθέντα ἀδικήματα μετεβιβάσθη εἰς τὴν ἡμετέραν πολιτείαν, ἧς κατέστησαν ἐγγώριαι νόμοι ὡς πρὸς τὸ ὑπ' αὐτῶν διεσπόμενον μέρος τῆς Ἑπικρατείας. Προκειμένου δὲ περὶ ἀναιρέσεως ἐκ συστάσεως δικαγομίας καὶ τὴν ὑπὸ τοῦ Συμβουλίου τῶν Πλημμελειοδικῶν γενομένην παραπομπήν, ἐπιεικτεστέρος ἦτο ὁ Ὀθωμανικὸς νόμος, ὡς ἐπιβάλλων ἐλαφρότεραν ποινὴν καὶ μὴ ἀναγράφων τὴν περὶ συστάσεως διάταξιν. Ὅθως ἐπομένως διὰ τοῦ βουλευματος τῶν Ἐφετῶν ἐφαρκετήσθη τὸ ἐγκλήμα κατὰ τοὺς ἀρ. 168 καὶ 174 τοῦ ἐφαρμοστέου Ὀθωμανικοῦ Ποιν. Νομοῦ, μὴ διαφέροντος τῶν τοῦ ἀντιστοίχου 293 ἀρθροῦ τοῦ ἡμετέρου, εἰμὴ καθόσον τὸ στοιχεῖον τῆς προ-

θέσεως ἢ ἀποφάσεως ἐν μὲν τῷ ἡμετέρῳ νόμῳ ἀναφέρεται ρητῶς, δὲ τῷ Ὀθωμανικῷ ὑπονοεῖται συναγόμενον σιωπηρῶς. Ἐνεκα οὖν τῆς διαφορᾶς ταύτης δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ οὔτε ἐπιεικέστερος ὁ ἡμετέρος νόμος, διότι τοιοῦτος δὲν εἶναι ὁ σαφέστερον ἐκφράζων τὰ σπλάγχνα τοῦ ἀδικήματος ἀλλ' ὁ ἡπιώτερον τιμωρῶν αὐτό, οὔτε ὅτι κατεδικάσθη ὁ ἀναιρεσεῖον διὰ πράξιν μὴ προβλεπομένην ὑπὸ τοῦ ἡμετέρου ποιν. νόμου, ἀφοῦ ἡ πράξις ἥς ἐκηρύχθη ἔνοχος λογίζεται κατὰ τὸν δισέποντα αὐτὴν Ὀθωμανικὸν νόμον ὡς φέρουσα ἅπαντα τὰ σπλάγχνα τοῦ ἐγκλήματος, τοῦ τιμωρουμένου ὑπὸ τοῦ ἡμετέρου 293 ἄρθρου, τὰ ὁποῖον μετὰ τὴν ὑπὸ τῶν ἐνόρκων παραδοχὴν τῶν ἐν αὐτῷ ἀναγραφόμενων δύο ἐλαφρυντικῶν κατασταθὲν ἐπιεικέστερον ὡς πρὸς τὴν ἐπιβλητέαν ποινὴν, ὅρθως ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἐπιμέτρησιν αὐτῆς ἐφημερίσθαι ὑπὸ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως.

2. Ξένοι τιμωροῦνται ἐν τῇ ἡμεδαπῇ καὶ κατὰ τοὺς ἐγκυρίους νόμους, ἔνεκα τῶν ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ πραχθέντων κακούργημάτων καὶ πλημμελημάτων, τότε μόνον, ὅταν—1. ἔπραξαν ταῦτα κατὰ τινος Ἑλλήνου.—2. ἔπραξαν κακούργημα ἐσχάτης προδοσίας κατὰ τῆς Ἑλλάδος, ἐνόθευσαν ἢ παρεποίησαν ἐθνικὰ νομίσματα κυκλοφοροῦντα ἐντὸς τοῦ Κράτους, ἢ τὴν σφραγίδα τοῦ Κράτους, ἢ συμμετέσχον τῶν πράξεων τούτων.—3. ἔπραξαν ληστείαν ἐν τῇ ὁμόρῳ χώρᾳ, ἐὰν ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ ἐγκρίνη ὁ Ὑπουργὸς τῆς Δικαιοσύνης νὰ παραγγεῖλῃ ἐπὶ τούτῳ ἀνάκρισιν. * —Ἡ τιμώρησις αὕτη τότε μόνον γίνεται, ὅταν οἱ ἔνοχοι παραδοθῶσιν ἢ συλληφθῶσιν ἐν τῇ ἡμεδαπῇ. Π. Ν. 123. 234. 261. 264 Π. Δ. 4. 30.

ΑΠ. 13 (1844) Ἀλλοδαποὶ δὲν τιμωροῦνται ἐν τῇ ἡμεδαπῇ διὰ τὰ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ γενομένα μεθ' ἑλλήνων κλοπὰς καὶ ἀν' οἷς κλέπται συνελήφθησαν ἐντὸς τοῦ ἐλληνικοῦ κράτους, καὶ τὰ κλοπιμαῖα ἐξησφαλίσθησαν ἐντὸς αὐτοῦ.

ΑΠ. 157 (1873). Ὁ κατηγορούμενος καίτοι ἀλλοδαπός, ὑπάγεται

* Τὸ τρίτον ἐδάφιον προσετέθη δυνάμει τοῦ Νόμου ΑΧΙΣΤ' τῆς 22 Δεκ. 1887, «Περὶ προσθήκης ἐδαφίου εἰς τὸ ἄρθρον 2 τῆς Ποιν. Δικονομίας».

εἰς τὰ ἑλληνικὰ δικαστήρια, εἰς κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς πράξεως διετέλει ἐν ἑλληνικῇ προξενικῇ ὑπηρεσίᾳ δυνάμει τοῦ 1 ἁρθροῦ ΤΨΔ' νόμου 29 Ὀκτ. 1856, καὶ ὅ οἱ προξενικοὶ ὑπάλληλοι ὑπόκεινται εἰς τοὺς ἑλληνικοὺς νόμους, καὶ ἁλλοδαποὶ ὄντες, ὅσους οἱ νόμοι ἢ τὰ ἔθιμα τοῦ τόπου, ἐν ᾧ ἐδρεύουσιν, ἢ αἱ διπλωματικαὶ συμβάσεις δὲν ἐπιφέρουσιν πρόσκομμα εἰς τοῦτο. Ἀρμόδιοι πρὸς τὸ ἀνακρίνειν καὶ ἐκδικάζειν εἰσὶν οἱ ἐν Σύρῳ ἀνακριτικοὶ καὶ δικαστικοὶ ὑπάλληλοι, κατὰ τὸ ἄρθρον 9 Νόμου 12 Δεκεμβρίου 1841, προκειμένου περὶ ἀδικήματος ἐν ἁλλοδαπῇ πραχθέντος ὑπ' ἁλλοδαποῦ, μὴ οἰκοῦντος ἐν Ἑλλάδι.

ΑΠ. 147 (1876). Ἐάν ἁλλοδαπὸς διέπραξεν ἀδικήμα κατ' ἁλλοδαποῦ ἐν τῇ ἁλλοδαπῇ, δὲν δύναται νὰ δικασθῇ ὑπὸ τῶν ἑλληνικῶν δικαστηρίων· ἀλλὰ δικασθεὶς καὶ καταδικασθεὶς, δὲν δύναται νὰ ζητήσῃ ἀναίρεσιν, ὅτε τῆς μὲν ἀναρμοδιότητος ὡς λόγου ἀναίρεσεως ἐνώπιον τοῦ Ἀρ. Πάγου δυνάμενης νὰ προταθῇ μόνον ὑπὸ τοῦ παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ εἰσαγγελέως, τοῦ δὲ ἰσχυρισμοῦ, ὅτι κακῶς ἐφηρμόσθη εἰς αὐτὸν ὁ ἑλληνικὸς ποινικὸς νόμος, μὴ οὕτως καταδικασθεὶς τῆς πράξεως ἐν τῇ ἁλλοδαπῇ, ὄντος ἀπαράδεκτου, καὶ ὅσον δὲν ὑπεβλήθη εἰς τὰ τῆς οὐσίας δικαστήρια καὶ χρήζει πραγματικῆς ἐξετάσεως, εἰς ἣν δὲν δύναται νὰ ἐμφιλοχωρήσῃ ὁ Ἀρειος Πάγος.

ΑΠ. 88 (1847). Νέα ἰθαγενεῖα δὲν ἀποκτᾶται ἢ διὰ τῆς ἐκτελέσεως τῶν ἐν τοῖς νόμοις τοῦ Κράτους, εἰς ὃ θέλει νὰ πολιτογραφηθῇ ὁ ἁλλοδαπός, ὀριζομένων διατυπώσεων· ὅθεν δὲν δύναται νὰ συναχθῇ ἐκ μόνης τῆς αἰωπῆς ἢ τῆς ψευδοῦς ὁμολογίας ἢ τῶν πράξεων ἐκείνων, αἵτινες καὶ ὡς κοιναὶ καὶ τοῖς εἰς ξένην ἐπικράτειαν διατρίβουσιν ἁλλοδαποῖς, ἀποδεικνύουσι μᾶλλον νέαν κατοικίαν ἢ νέαν ἰθαγενεῖαν.

ΑΠ. 47 (1852). Ἐπειδὴ, ὡς ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως τῶν συνέδρων καὶ ἐκ τῆς δικαγραφίας, προκύπτει, ὅ ἀναίρεσεῖν ἀνακρινόμενος ὁμολόγησεν ὅτι ἐγεννήθη εἰς Ἀγραφα τῆς ἑλληνικῆς ἐπικρατείας καὶ ἔχει ἤδη τὴν κατοικίαν ἐν Σύρῳ, ὅτι ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας ὑπῆρτε εἰς τὸν ἑλληνικὸν Στρατόν, ἀκολούθως δὲ ὑπῆρτε ὡς ἐθνοφύλαξ καὶ ἐπὶ ἐννεα ἔτη ὡς στρατιώτης εἰς τὴν Ὀρεινὴν· ὅθεν μολοντί οὗτος ἐπὶ ἀκροατηρίου ἠρονήθη ὅτι ἐγεννήθη εἰς τὸ ἐν τῇ ἑλληνικῇ ἐπικρατείᾳ περιεχόμενον μέρος τῶν Ἀγραφῶν, ὁρθῶς τὸ δικαστήριον εἰς τὴν ἐξ ἀρχῆς ἐκείνου ὁμολογίαν στηριζόμενον, καὶ ἰδίως εἰς τὸ ἀναμφισβήτητον γεγονός τῆς πολυχρονίου δημοτικῆς καὶ στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας του, εἰς τὴν ὁποίαν κατὰ τοὺς περὶ δήμων καὶ ἀπογραφῆς νόμους, οὐδεὶς εἶναι δεκτὸς ἂν δὲν ἦναι ὑπήκοος Ἕλλην, θεωρήσεν αὐτὸν ὡς ἀπολαύοντα τῆς ἑλληνικῆς ἰθαγενείας, καὶ ἐπομένως δικαστέον ὑπὸ τῶν Ἑλληνικῶν δικαστηρίων, ὅτι δὲ ἀπέναντι τῶν εἰρημένων ἀποδείξεων ἔκρινεν ἀνίκανον ν' ἀποτελέσῃ ἐναντίαν περὶ τῆς ἰθαγενείας ἀποδείξιν τὸ ἐν τῇ δικαγραφίᾳ ἐπισυννημένον πιστοποιητικὸν τοῦ δημάρχου Ἀρχαίων, ὅτι δῆθεν ὁ ἀναίρεσεῖν δὲν εἶναι ἐγγεγραμμένος εἰς τὸν δῆμον ἐκεῖνον, ἢ τοιαύτη αὐτοῦ κρίσις, ἀφορῶσα ἐκτίμησιν πραγματικῇ, δὲν ὑπόκειται εἰς τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Ἐπειδὴ κατὰ ἄρθρ. 3 ποιν. δικ., Ἕλληνες ἐνεκα τῶν ἐν τῇ ἀπαπῇ ἀξιοποίνων πράξεων τῶν ὑποβάλλονται εἰς δίκην ἐν τῇ ἡμετέρῃ καὶ τιμωροῦνται κατὰ τοὺς ἐγγωρίους νόμους ὡς ἂν ᾔθελον γενῆ ἀξιοποίνων πράξεων ἐντὸς τοῦ Κράτους, ὅθεν ὁ ἀναιρεσίων Β. ὡς λην, καίτοι κατηγορηθεὶς ὅτι ἔπραξε ληστείαν ἐν τῇ Τουρκικῇ πικρατείᾳ, νομίμως ἐδικάσθη ἐνώπιον τοῦ ἐν Σύρῳ κακούργιοδικείου ὡς συνένοχον κατὰ τὴν αὐτὴν πράξιν τῆς ληστείας Α. μολονότι ἀναμφισβήτητον ὅτι οὗτος δὲν εἶναι ὑπὸ νόμου Ἕλληνα ὡς γεννηθέντα Σάμῳ, καὶ ἔχων τὴν κατοικίαν ἐν Σμύρῃ, οὐδὲν ἔττον ὅμως ὡς ὅταν, ἂν ὅχι, ὡς τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων ἐσφαλμένως παραδίδῃ δυνάμει 32 ποιν. δικ., καὶ ὅ ἡ ὡς πρὸς τὸν πρωταίτιον ἀρμοδιότης περικτείνεται καὶ ἐπὶ πάντας τοὺς συνενόχους, πάντως δὲ δυνάμει 2 ποιν. δικ., ὁρθῶς καὶ κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ ἐθνικοῦ δικαίου ἐρμηνεύμενου, καθόσον δηλονότι ἡ παρὰ τοῦ ξένου ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ συντελεσθεῖσα μετὰ ἡμεδαποῦ ἀξιοποίνος πράξις ἔφερε βλάβην καὶ εἰς τὴν ληνας ὑπὸ νόμου, καὶ ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἡ προσβαλλομένη τῶν συνέδρων ἀπόφασις βεβαίως ὅτι κατὰ τὴν γενομένην ἀνάκρισιν καὶ τὰ ἐν δικογραφίᾳ ἔγγραφα μετὰ τῶν ληστευθέντων πραγμάτων εὐρίσκει καὶ χρήματα ὑπὸ νόμου Ἕλληνων, ἥτοι τῆς ἐμπορικῆς ἐταιρείας Σ. ἡ ἐκίνησε καὶ πολιτικὴν περὶ τούτων ἀγωγὴν εἰς τὸ ἐν Σύρῳ πρωτοδικεῖον ὅπου παρατεθέντες ἀμφοτέρω οἱ κλημένοι συγκατηγορούμενοι δὲν νύθηνται τὴν περὶ ἧς ὁ λόγος ἀπαίτησιν.

ΑΠ. 58 (1901). Ἐπειδὴ διὰ τῶν προσβαλλομένων ἀποφάσεων ἐρύχθη ἔνοχος καὶ κατεδικάσθη εἰς θάνατον ὁ ἀναιρεσίων, ἐπὶ τῇ πράξει ὅτι ἐκ συστάσεως μετ' ἄλλων, ἀλλοδαπὸς ὢν καὶ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ ἐπέπταν κατὰ πλοίου ἀλλοδαποῦ ἐν θαλάσσῃ πλέοντος καὶ ἐθανάτωσαν τὸν πλοίαρχον, δύο ναύτας καὶ ἄλλον τινα, ἀλλοδαποὺς ὄντας, θίσαντες τὸ πλοῖον καὶ τὴν λεμβὸν αὐτοῦ καὶ λαθόντες λίρας Τουρκίας 238 1)2 καὶ ἄλλα πράγματα, ἥτις πράξις ἀνάγεται εἰς τὰς διατάξεις τοῦ περὶ πειρατείας Νόμου τῇ 30 Μαρτίου 1845. Οὕτως ὅμως χούτης τῆς πράξεως δὲν εἶναι ἀρμόδια τὰ ἐλληνικὰ δικαστήρια εἰς δίκασιν αὐτῆς, διότι, κατ' ἄρθρ. 2 Ποιν. δικ., οἱ ξένοι τιμωροῦνται τῇ ἡμεδαπῇ καὶ κατὰ τοὺς ἐγγωρίους νόμους, ἐνεκα τῶν ἐν τῇ ἀπαπῇ πραχθεισῶν ἀξιοποίνων πράξεων τότε μόνον, ὅταν 1) ἔπραξαν ταύτας κατὰ τινος Ἕλληνος, 2) ἔπραξαν κακούργημα ἐσχάτης πρᾶξις ἢ ἄλλο τοιοῦτο εἰς τὰ ἐθνικὰ νομίσματα καὶ τὴν σφραγίδα τοῦ Κράτους ἀφορῶν, καὶ 3) κατὰ τὸν ΑΧΙ5 Νόμον τοῦ 1887, ὅταν ἔπραξαν ληστείαν ἐν τῇ θαλάσσῃ ἢ ἄλλῃ, ἔαν ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ ὁ πουργὸς τῆς δικαιοσύνης ἐγκρίνῃ νὰ παραγγείλῃ ἐπὶ τούτῳ ἀνάκρισιν ἄλλ' ἢ τῆς πράξεως δι' ἣν ἐκλήχθη ἔνοχος καὶ κατεδικάσθη ὁ ἀλλοδαπὸς ἀναιρεσίων ἐπὶ τοῦ προκειμένου, εἰς οὐδεμίαν τῶν ἐξαιρετικῶν τούτων περιπτώσεων ὑπάγεται, οὐδ' εἰς τὴν τρίτην ἐξ αὐτῶν, διότι αὕτη ἀντὶ τῆς εἰς ληστείαν καὶ ὅχι εἰς πειρατείαν, εἶναι δὲ διάφοροι αἱ πράξεις.

αὗται, καθόσον ληστεία μὲν εἶναι ἢ ἐν τῇ ξηρᾷ, κατὰ τοὺς σχετικοὺς ὅρους τοῦ Ποιν. Νόμου, διαπραττομένη ἀξιοποίνος πράξις, πειρατεία δὲ πᾶσα κατὰ θάλασσαν διαπραττομένη ἀξιοποίνος πράξις, κατὰ τὰ ἐν τῷ εἰρημένῳ εἰδικῷ νόμῳ ὀριζόμενα, εἰς ἑτέραν παρὰ τὴν ληστείαν ἀρμοδιότητα καὶ δικαιοσύνην ὑπαγομένη, οὐ ἕνεκα, οὐδ' ἢ ὑπὸ τοῦ Ὑποουργοῦ τῆς Δικαιοσύνης δοθεῖσα ἐντολὴ πρὸς ἀνάκρισιν κατὰ τοῦ ἀναιρεσιέντος ἐπὶ λητείας ἐν τῇ ξηρᾷ καθ' ἑτέρου προσώπου ἐν ἑτέρῳ τόπῳ καὶ χρόνῳ ἐκτελεσθεῖση, καὶ ἂν εἴη ἀφεώρα αὕτη εἰς τὴν περὶ ἧς πρόκειται πειρατικὴν πράξιν, δύναται νὰ προσδώσῃ ἀρμοδιότητα εἰς τὰ ἐλληνικὰ δικαστήρια, ἀφοῦ αἱ πράξεις τῆς ληστείας καὶ πειρατείας διαφέρουσιν ἀλλήλων, μὴ ταυτιζόμεναι. Καὶ δύναται μὲν νὰ ἔχῃ ἐφαρμογὴν τὸ ἄρθρ. 12 ἐδ. 2 τῶν εἰρημένων περὶ πειρατείας εἰδικῶν Νόμων, καθ' ὃ ἀπρὸς ἐτι. ὡς πρὸς τοὺς ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ καὶ κατὰ θάλασσαν συλλαμβανόμενους ὑπαίτιους τῶν ἐν τῷ νόμῳ τούτῳ διαλαμβανόμενων ἀξιοποίνων πράξεων, ἀρμοδίος πρὸς μὲν τὸ ἀνακρίνειν εἶναι καὶ οἱ ἀνακριτικοὶ ὑπάλληλοι, εἰς οὓς κατὰ πρῶτον παρεδόθησαν καὶ τὸ αὐτὸ δικαστικὸν συμβούλιον, πρὸς δὲ τὸ ἐκδικάζειν, τὸ δικαστήριον τῶν ἐφετῶν ἐν τῇ περιφερείᾳ τοῦ ὁποῦ ἐδρεύουσιν οἱ ἐπιληφθέντες τῆς ἀνακρίσεως ἀνακριτικοὶ ὑπάλληλοι, ἀλλ' αἱ προσβαλλόμεναι ἀποφάσεις οὔτε ἀποδέχονται, οὔτε ἀποκρούουσι τὰ ὑπὸ τοῦ νόμου ἀπαιτούμενα πραγματικὰ ταῦτα περιστατικά, ὥστε νὰ δυνήθῃ τὸ δικαστήριον τοῦτο νὰ κρίνῃ περὶ τῆς ἀρμοδιότητος ἢ ἀναρμοδιότητος τοῦ δικάσαντος ἐφετείου. Ὅθεν ἐπιτρεπομένης ἀναιρέσεως καὶ δι' ἀναρμοδιότητα τῶν ἐφετῶν, δυνάμει τοῦ ἄρθρου 22 ἐδ. 2 τοῦ εἰρημένου εἰδικοῦ νόμου, ἐπ' ἀνάγκης καθίσταται νὰ ἀναιρεθῶσιν αἱ προσβαλλόμεναι ἀποφάσεις καὶ νὰ παραπεμφθῇ ἢ ὑπόθεσις πρὸς νέαν συζήτησιν καὶ ἐκδικασιν εἰς ἄλλο δικαστήριον ἐφετῶν κατὰ τὸ ἄρθρ. 23 τοῦ περὶ Πειρατείας Νόμου.

3. Ἕλληνες δὲν παραδίδονται ποτὲ εἰς ξένας ἀρχάς, οὐδ' ἕνεκα τῶν ἐν ἀλλοδαπῇ ἀξιοποίνων πράξεων τῶν. — Ὑποβάλλονται δὲ εἰς δίκην ἐν τῇ ἡμεδαπῇ διὰ τὰ ἐν ἀλλοδαπῇπραχθέντα κακουργήματα καὶ πλημμελήματα, καὶ τιμωροῦνται κατὰ τοὺς ἐγχωρίους νόμους, ὡς ἂν ἤθελον γίνῃ ἐνοχοὶ τοιούτων ἀξιοποίνων πράξεων ἐν τὸς τοῦ Κράτους, πλὴν τῶν ὅσα δημόσια συνθήκαι ἤθελον ὀρίσει ἰδίως περὶ τούτου. Π. Δ. 1. 30.

4. Δι' ἰδιαιτέρου νόμου θέλει αποφασισθῇ κατὰ ποίας περιπτώσεις, καὶ τίνι τρόπῳ πρέπει νὰ γίνεται ἡ παράδοσις ξένων εἰς ξένας ἀρχάς ἕνεκα τῶν ἐν ἀλλοδαπῇ

πραττομένων κακουργημάτων και πλημμελημάτων. (*)
Π. Δ. 2.

5. Ποινική διαδικασία δεν γίνεται, και παύει, εάν ήδη ἤρχισε, — 1. τελευτήσαντος τοῦ κατηγορουμένου· οἱ δὲ κληρονόμοι δὲν [ὑποβάλλονται] καταδικάζονται οὐδὲ εἰς χρηματικὰς ποινὰς ἢ πρόστιμα, οὐδὲ εἰς τὴν πληρωμὴν τῶν δικαστικῶν ἐξόδων. — 2. γενομένης ἀμνηστίας. — 3. παραγραφείσης τῆς ἀξιοποίνου πράξεως. — Κατὰ πάσαν τῆς ἀνακρίσεως κατάστασιν ἡ παραγραφή πρέπει νὰ βεβαιώνεται καὶ νὰ κηρύττεται παρὰ τοῦ δικαστηρίου αὐτεπαγγέλτως. Π. Ν. 116. Π. Δ. 9. 251 § 1. 548.

ΑΠ. 67 (1856) 47 (1879) 137 (1884). Ὁφείλοντος τοῦ δικαστηρίου καὶ αὐτεπαγγέλτως νὰ βεβαιῶι καὶ ἀπαγγέλλῃ κατὰ πᾶσαν τῆς ἀνακρίσεως κατάστασιν τὴν παραγραφὴν, ἐπεται, ὅτι τὴν περί παραγραφῆς πρότασιν τοῦ κατηγοροῦ ἡ κατηγορουμένου δεόν νὰ δέχεται τὸ δικαστήριον μέχρι τῆς καταδίκης, δηλονότι καὶ μετὰ τὴν ἀπαγγελίαν τῆς ἐνοχῆς.

ΑΠ. 70 (1898). Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθρον 5 Ποιν. Δικ. ἡ τῆς παραγραφῆς ὑπάρξις ἐξετάζεται αὐτεπαγγέλτως ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου κατὰ πᾶσαν στάσιν· ὅθεν καὶ ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου ὀφείλοντος νὰ εἰσέλθῃ τῆς κ' ἐφαρμογῇ αὐτῇ.

Ἐπειδὴ προκύπτει ἐκ τῆς δικογραφίας, ὅτι τὴν 24 Μαρτίου 1894 ὑπεβλήθη εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ εἰσαγγελέως περατωμένη ἡ ἀνάκρισις καὶ τὸ προκείμενον ἀδίκημα ἀφορῶσα· πλην ἡ δικογραφία αὕτη ἔμεινεν εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ εἰσαγγελέως ἀνενέργητος μέχρις Ἰουνίου 1896 ἤτοι πλέον τοῦ ἔτους, ὅπερ ἀπῆταιτο κατὰ τὰ προμνησθέντα ἄρθρα τοῦ νόμου, ὅπως παραγραφῇ ἡ προκείμενη πράξις πλημμεληματος· καταδικωκομένη κατ' ἐγκλήσιν κατὰ τὸ ἄρθρον 317 Ποιν. Νόμου.

Ἐπειδὴ ἐκ τῆς αὐτῆς δικογραφίας δὲν προκύπτει ὅτι οἱ κατηγορούμενοι νῦν ἀναιρεσεύοντες κατὰ τὸ χρονικὸν τοῦτα διάστημα τὸ πρὸς συμ-

(*) Διεθνεῖς συμβάσεις ἐκδόσεως συνήφθησαν αἱ ἐπόμεναι κυρωθεῖσαι διὰ τῶν Νόμων Χ4Β' 1878 περὶ ἐκδόσεως ἐγκληματιῶν (μετὰ Ἰταλίας) Νόμου ΦΟΕ' 1876 περὶ ἐκδόσεως ναυτῶν (μετὰ τῆς Ἀγγλίας) Νόμου Φ5' 1875 περὶ ἀποδόσεως ὁραπετῶν τοῦ ναυτικοῦ (μετὰ τῆς Αὐστρίας). Νῦν δὲ δυνάμει τῆς συνθήκης περὶ εἰρήνης τοῦ 1897 πρόκειται νὰ συναφῇ τοιαύτη σύμβασις περὶ ἐκδόσεως ληστῶν μεταξὺ Ἑλλάδος καὶ Τουρκίας. Συνήφθη δὲ τοιαύτη καὶ πρὸς τὸ Βέλγιον.

πλήρωσιν τῆς παραγραφῆς, ὡς εἴρηται, ἀπαιτούμενον, ὑπέπεσαν εἰς νέον πακούρηγμα ἢ πλημμέλημα ἢ ὅτι ἔλαβε χώραν πράξις ἐκ τῶν ἐν 121 Ποιν. Νόμου ἀναφερομένων διακόπτουσα τὴν παραγραφὴν.

ΑΠ. 20 (1899). Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἀρθρ. 5 Ποιν. Δικ. ἡ τῆς παραγραφῆς ὕπαρξις ἐξετάζεται αὐτεπαγγέλτως ὑπὸ τῶν δικαστηρίων κατὰ πᾶσαν στάσιν τῆς δίκης· ὅθεν καὶ ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου, ὀφείλοντος καὶ ἐξετάσῃ αὐτήν.

6. Ἐάν ὑπάρχωσιν *ιδιωτικαὶ ἀπαιτήσεις* ικανοποιήσεως, ἀποζημιώσεως, καὶ ἐξόδων ἔνεκα πταίσματος, πλημμελήματος, ἢ κακουργήματος, περὶ τούτων ἀποφασίζει ἐπίσης, κατ' αἴτησιν τοῦ ἀδικηθέντος, τὸ ἀρμόδιον ποινικὸν δικαστήριον εἰς τὴν ποινικὴν αὐτοῦ ἀπόφασιν. — Ἄλλως δέ, τοιαῦται πολιτικαὶ ἀγωγαὶ παραπέμπονται εἰς τὰ ἀρμόδια πολιτικὰ δικαστήρια. Π.Δ. 7.8. 12. 85. 302. 346. 399. 452. 477 § 1.

ΑΠ. 76 (1867). Ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου, ἐνῷ ἡ ἀξιόποινος πράξις, ἥτο ἀναίρεσις τοῦ πατρός τινων ἐκ τῶν ἀναιρεσιβλήτων καὶ συζύγου τῆς μητρός των, καὶ διὰ τὴν πράξιν ταύτην ὁ ἔνοχος κατεδικάσθη εἰς τὴν νόμιμον ποινὴν καὶ εἰς τὴν ἀποζημίωσιν τῆς ἐξ αὐτῆς προξενηθείσης ζητίας εἰς τοὺς πραγματικῶς βλαβέντας, ἡ ἀπόφασις κατεδίκασε τὸν ἔνοχον καὶ εἰς ικανοποίησιν λόγῳ ὕβρεως χωρὶς κατὰ τὴν ἀπόφασιν αὐτῇ νὰ προκύπτῃ ὅτι προσεβλήθη ἡ ὑπόληψις ἢ τιμὴ τῶν πολιτικῶς ἐναγόντων.

Ἐπειδὴ διὰ τοῦτο, ἐρ' ὅσον διετάχθη νὰ δοθῇ εἰς ἕκαστον τῶν ἀναιρεσιβλήτων ἰδιαιτέρα λόγῳ ικανοποιήσεως δι' ὕβριν χρηματικὴ ποσότης ἡ ἀπόφασις ὑπόκειται εἰς ἀναίρεσιν διὰ παραβίασιν τοῦ πολιτικοῦ νόμου, τῶν οὐσιωδῶν διατάξεων ἀρθρ. 6 καὶ 302 τῆς Ποιν. Δικ. ἀφορῶσιν τὴν πολιτικὴν ἀγωγὴν, καὶ ἀρθρ. 30 Ποιν. Νόμου.

Ἐπειδὴ ὁ λόγος ὅτι τὸ δικαστήριον δὲν βεβαίωσεν ὡς αἰτιολογεῖ πόθεν ἐπέσθη ὅτε ἡ σύζυγος καὶ τὰ τέκνα τοῦ παθόντος στεροῦνται περιουσίας, ὅτε καὶ μόνον δικαιῶνται εἰς διατροφήν, εἶναι ἀπαράδεκτος μὴ προταλεῖς ἐνώπιον τῶν Συνέδρων· ἄλλως τὸ δικαστήριον ἀρκούντως αἰτιολογεῖ τὴν ἀπόφασιν του, πεισθὲν ἐκ τῆς συζητήσεως περὶ τῆς ἀπορίας τῆς συζύγου καὶ θυγατρὸς τοῦ παθόντος ὡς τούτου παρέχοντος αὐταῖς τὰ μέσα τῆς διατροφῆς των καὶ διὰ τοῦτο ἔδωκεν εἰς ταύτας μόνον ἀποζημίωσιν, οὐχὶ εἰς τὰ λοιπὰ τέκνα τοῦ παθόντος.

ΑΠ. 47 (1844). Τὸ ποιν. δικαστήριον δὲν εἶναι ἀρμόδιον νὰ δικάσῃ περὶ ἀποζημιώσεως, ὅταν ἀποφασισθῇ ὅτι ἡ πράξις δὲν εἶνε κολάσιμος.

ΑΠ. 49, 56 (1849). Τὸ ποινικὸν δικαστήριον ἔχει τὸ δικαίωμα ν'

ἀποφασίζη καὶ περὶ τῶν ἰδιωτικῶν ἀπαιτήσεων μὴ χρῆζουσῶν ἀναστήσεως καὶ διευκρινήσεως.

ΑΠ. 1630 (1840). Ἡ περὶ ἀποζημιώσεως ἀγωγή εἰσάγεται ἐνὶ ὧπιον τῶν πολιτικῶν δικαστηρίων, εἰς τὰ ὅποια, πρὸς ὑποστήριξιν ἐκείνης, συγχωρεῖται ἀπόδειξις τῶν ἀξιοποιῶν πράξεων.

ΑΠ. 49 (1847). Τὸ ποινικὸν δικαστήριον εἶναι ἀρμόδιον νὰ κρίνῃ ἂν τὸ πολιτικὸν ζήτημα ἔχῃ ἐπιρρατὴν εἰς τὴν ὑπόθεσιν ἂν προτείνηται σπουδαίως, καὶ ἂν δὲν ἀνατρέπηται ἐκ τῶν ὑπαρχουσῶν ἀποδείξεων.

ΑΠ. 77 (1849). Ὁ ποινικὸς δικαστής, ἀποφασίζων τὸ περὶ νομοζήτημα, δὲν παραβιάζει διὰ τὰς τινὰ νόμου.

ΑΠ. 136 (1849) Κατὰ τὰ ἀρθρὰ 6, 85, 302 καὶ ἐπ. 346 καὶ 40 τῆς ποιν. δικονομίας, τὰ ποινικὰ δικαστήρια ἀποφαίνονται καὶ περὶ τῶν πολιτικῶν ἀπαιτήσεων δι' ἧς ἀποφάσεως καὶ περὶ τῆς ἀξιοποιήσεως πρὸς ἧς, ὅσῳκις χρῆζονται διευκρινήσεως καὶ ἀναπτύξεως, παρὰ πείσμα εἰς τὸ ἀρμόδιον πολιτικὸν δικαστήριον. Ὅθεν τὸ δικαστήριον, ὅπου ἐκδόν τὴν καταδικαστικὴν αὐτοῦ ἀπόφασιν, διέταξε περαιτέρω ἀποδείξεως ὡς πρὸς τὰς ἰδιωτικὰς ἀπαιτήσεις, ὑπερβαίνει τὰ καθήκοντα αὐτοῦ.

ΑΠ. 87 (1849). Ἀλλὰ δὲν ὑπερβαίνει τὰ καθήκοντα αὐτοῦ, ἐὰν προχωρήσῃς τῆς νυκτός, ἀναβῇ διὰ τῆς ποινικῆς αὐτοῦ ἀποφάσεως τὴν περὶ τῶν ἰδιωτικῶν ἀπαιτήσεων δημοσίευσιν τῆς ὀριστικῆς αὐτῆς ἀποφάσεως εἰς τὴν προσεχῇ συνεδρίαν.

ΑΠ. 44 (1841). Κατὰ τῶν ἀποφάσεων τῶν ποινικῶν δικαστηρίων δὲν συγχωροῦνται εἰρή τὰ ἐν τῇ Ποιν. Δικονομίᾳ ἀναφερόμενα ἐνδομίστα, μὴ ἐφαρμοζομένων κατὰ τοῦτο εἰς αὐτὰ τῶν διατάξεων τῆς Πολ. Δικονομίας.

ΑΠ. 9 (1858) 166 (1876). Ἐκ τοῦ ἀρθροῦ 6 συνάγεται, ὅτι, ἡ ποινικὴ ἀπόφασις ἵνα ἁλωτικὴ, παραπέμπονται εἰς τὰ πολιτικὰ δικαστήρια αἱ ἰδιωτικὴ ἀπαιτήσεις, ὅτε μὴ ὑπάρχοντος ἐνὶ ὧπιον τοῦ ποινικοῦ δικαστηρίου ἀδικηθέντος.

ΑΠ. 9 (1858). Ἡ ἀπόφασις, δὲ λογίζεται ἁλωτικὴ ἐνεκεν οὐδὲ ποτε λόγου ἁλωομένου τοῦ κατηγορουμένου, εἴτε δηλονότι διότι ἀγνωρίζει αὐτὸν ἁλῶν τὸ δικαστήριον, εἴτε διότι θεωρεῖ τὴν πρὸς αὐτὸν ἀτιμωρῆτον λόγῳ παραγραφῆς κτλ.

ΑΠ. 166 (1867). Τοῦ ποινικοῦ δικαστηρίου ἀρμοδίου ὄντος νὰ ἀποφαίνηται ἐν τῇ ἀπόφασί αὐτοῦ περὶ ἀποζημιώσεως μόνον ἐπὶ τῇ ἀτιμωρῇ τοῦ ἀδικηθέντος, ἔπεται, ὅτι ὁ πραισματοδίκης, κηρύττων παρὰ γεγραμμένας τὰς παραβάσεις τοῦ φορολογικοῦ νόμου καὶ παύων διὰ τοῦτο πᾶσαν ποινικὴν καταδίωξιν τῶν ἐπὶ ταῖς παραβάσεσι ταύταις κατηγορουμένων, δὲν δύναται καὶ νὰ κηρύξῃ τὸν δημόσιον κατηγοροῦν ὑπὸ λόγον ἀπέναντι τοῦ δημοσίου διὰ τὴν ἐκ τῆς παραγραφῆς τοῦ πρώτου κόλλου ἐπιγενομένην εἰς αὐτὸ ζημίαν ἄνευ αἰτήσεως αὐτοῦ τοῦτου τοῦ δημοσίου.

ΑΠ. 139 (1877), 63 (1878). Ἐξ 6 ἀρθρ. Ποιν. Δικ. συνδύα

ζομένου πρὸς τὰ 302 αὐτῆς προκύπτει, ὅτι δύναται νὰ ἐγείρῃ ἀγωγὴν ὃ διὰ τῆς ἀξιοποίνου πράξεως ἀδικηθεὶς ἕνεκα τῶν ἰδιωτικῶν αὐτοῦ ἀπαιτήσεων, ἀλλὰ τοιοῦτος εἶναι προφανῶς ὃ ἐκ τῆς προσβολῆς κεκτημένων αὐτοῦ δικαιωμάτων βλαφθεὶς ἢ ζημιωθεὶς καὶ ἐκ τῆς βλάβης ἢ ζημίας κτώμενος ἀληθὲς δικαίωμα εἰς ἀποζημίωσιν. Τοῦτο δὲ συμβαίνει, ὅτε τις προσεβλήθη εἴτε κατὰ τὸ πρόσωπον καὶ τὴν περιουσίαν αὐτοῦ, εἴτε κατὰ τὴν ὑπόληψιν καὶ τιμὴν αὐτοῦ.

ΑΠ. 213 (1877). Ὅθεν τὸ δικαίωμα, ὃ χορηγεῖται ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 6 τῶν ἀδικηθέντων τοῦ νὰ παραστῇ ὡς πολιτικὸς ἐνάγων καὶ νὰ ζητήσῃ ἱκανοποίησιν ἢ ἀποζημίωσιν προϋποτίθῃσιν ἀναγκαίως τὴν ὑπαρξίν δύο περιστατικῶν, 1) τὴν ὑπαρξίν ἀξιοποίνου πράξεως, 2) τὴν ὑπαρξίν βλάβης, ἐπελθούσης ἤδη ἐκ τῆς διαπράξεως αὐτῆς εἰς τὸν ἀδικηθέντα ἢ ἄλλα πρόσωπα μετ' αὐτοῦ συνδεόμενα καὶ προσενήσαντα αὐτοῖς ζημίαν ἀναγομένην εἴτε εἰς τὸ πρόσωπον, εἴτε τὴν περιουσίαν, εἴτε εἰς τὴν τιμὴν τῶν εἰρημένων προσώπων, ἀλλ' οὐχὶ καὶ εἰς τὰς κλίσεις καὶ συμπαθείας αὐτῶν. Ἐπομένως ἡ λύπη, ἣν ὑπέστη ὁ πατήρ ἐκ τῆς δι' ἀδικήματος στερήσεως τέκνου, δὲν χορηγεῖ αὐτῷ δικαίωμα νὰ παραστῇ ὡς πολιτικὸς ἐνάγων.

ΑΠ. 188 (1899). Ἐπειδὴ κατὰ ἄρθρ. 6 Ποιν. Δικ. εἰν ὑπάρχουσιν ἀπαιτήσεις ἱκανοποιήσεως ἀποζημιώσεως κλπ. ἕνεκα πλημμελήματος τινος οὐδὲποτε, ἀποφασίζει καὶ περὶ τούτων κατ' αἰτήσιν τοῦ ἀδικηθέντος τὸ ποινικὸν δικαστήριον ἐν τῇ ποινικῇ ἀπόφασιν οὐδεμίαν δὲ ὁ νόμος ποιεῖται διάκρισιν τῶν ἀντικειμένων, ἐφ' ὧν ἡ παράνομος προσβολὴ τοῦ νομίμου δικαιώματος καὶ ἐξ ὧν ἡ βλάβη, ἡ ἀνорβώσεως διομένη, εἰς κινήτὰ ἢ ἀκινήτα, ἀρκεῖ νὰ συνδέσθαι ἡ αἰτούμενη ἀνόρθωσις πρὸς τὴν κυρίαν πρᾶξιν, τὴν παραγαγοῦσαν τὸ πρὸς τοῦτο δικαίωμα καὶ νὰ εἶναι δυνατὴ ἡ ἀνόρθωσις. Ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου αὐτοδικίᾳ ἐπὶ ἀκινήτων ἀμύζουσα καὶ δυνατὴ ἱκανοποίησις καὶ ἀποζημίωσις εἰς τὸν ἀδικηθέντα εἶναι προφανῶς καὶ ἡ ἀποκατάστασις τῶν πραγμάτων εἰς ἣν ἦσαν πρὸ τῆς τετελεσμένης ἤδη παρὰ νόμου ταύτης πράξεως, ἣτις ἐπανορθοῦται μόνον διὰ τῆς ἀποβολῆς τοῦ αὐτοδικήσαντος ἐκ τῆς κατοχῆς τοῦ ἀκινήτου καὶ τῆς ἐν αὐτῷ ἐγκαταστάσεως τοῦ παρὰ νόμου ἀποβληθέντος. Ἐδικαιοῦτο δὲ νὰ ἐξετάσῃ τὸ ποινικὸν δικαστήριον παρεμπιπτόντως καὶ τὸ ζήτημα τῆς νομῆς, ἀφοῦ ἐκ τῆς λύσεως αὐτοῦ ἐξήρτητο ἡ ποινικὴ ἀπόφασις καὶ ἀφοῦ δὲν ὑπάρχει ἀπαγορευτικὴ τοῦτου διάταξις ἐν τῷ νόμῳ, ὡς ἐν ἄλλαις ὥρισμέναις ἐν αὐτῷ περιπτώσεσιν. Ὅρθως ἄρα ἔχει κατὰ ταῦτα ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις.

ΑΠ. 167 (1898). Ἐπειδὴ, ὡς προκύπτει ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τὸ δικαστήριον τῶν Συνέδρων παρεδέξατο τὴν ἐπίδικον ἀγωγὴν, χωρὶς προηγουμένως νὰ ἐξετάσῃ τὰ στοιχεῖα τῆς βάσεως αὐτῆς, τοῦτέστι τὴν ἡλικίαν τοῦ παθόντος, τὴν εἰκαζομένην διάρκειαν τῆς ζωῆς αὐτοῦ καὶ ὅτι διὰ τῆς ἐργασίας αὐτοῦ ἐπροστάτευε καὶ συνετήρει τοὺς ἐνάγοντας, ἰδίως δὲ δὲν ἐξήτασεν οὐτε ἐδεδείκνυσε τὴν ἀπορίαν

τοῦ πατρὸς, ἐνεκα τῆς ὁποίας οὗτος ἐδικαιούτο νὰ ζητήσῃ παρὰ τοῦ παθόντος τὰ μέσα πρὸς συντήρησιν καὶ διατροφὴν.

Ἐπειδὴ ἐπίσης ἀναιρετέα τυγχάνει ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις καὶ ὡς πρὸς τὴν ἐνάγουσαν χήραν, καθ' ὅσον δὲν ἐπέδικασεν εἰς αὐτὴν ἀποζημιώσιν λόγῳ τῆς ὀφειλομένης διατροφῆς ὑπὸ τοῦ συζύγου τῆς, ἀλλὰ λόγῳ ἱκανοποιήσεως, ἐνεκα τῆς ἐκ τῆς στέρησεως τοῦ συζύγου τῆς ἐπελθούσης καταστάσεως τῆς χηρείας, ἐν ᾗ ἡ ἀγωγή βάσιν εἶχε τὴν ἐκ τοῦ θανάτου τοῦ συζύγου ἐπελθούσαν ἀπώλειαν τῆς ὀφειλομένης διατροφῆς. Οὕτω δὲ ἀποφηνάμενον τὸ δικαστήριον, τὴν προσβαλλομένην ἀπόφασιν κατέστησεν ἀναιρετέαν (ἄρθρ. 807 § 6 Πολ. Δικ.)

ΑΠ. 136 (1897). Ἐπειδὴ τὸ ἄρθρ. 6 καὶ τὰ ἄρθρα 85 καὶ 303 Ποιν. Δικ. περιέχουσιν ἀπλῶς δικονομικὰς διατάξεις, αἵτινες προϋποτίθασιν ὑφιστάμενον πολιτικὸν νόμον κανονίζοντα τὴν τοιαύτην ἱκανοποίησιν διὰ χρηματικῆς δόσεως καὶ ρυθμίζουσι μόνον τὴν ἀρμοδιότητα τῶν ποινικῶν δικαστηρίων πρὸς ἐκδίκασιν τοιαύτης ἀπαιτήσεως, ἐξετάστων ἄρα ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἂν ἡ πολιτικὴ ἀγωγή περὶ ἀποζημιώσεως δι' ἱκανοποίησιν ἐνεκεν ἐξυδρίσεως ἐρείδεται ἢ μὴ ἐπὶ τοῦ παρ' ἡμῖν ἰσχύοντος Ρωμ. Δικαίου.

Ἐπειδὴ ἡ ἐν § 10 Εἰσηγ. (4. 4) ἀναγραφομένη ἱκανοποίησις διὰ χρηματικῆς δόσεως ποινὴ ἰδιωτικῇ τοῦ Ρωμαϊκοῦ δικαίου ἐστίν, ἐνασκούμενη διὰ πολιτικῆς ἀγωγῆς τοῦ παθόντος, ὡς τοιαύτη ὅμως κατὰ γὰρ ὑπὸ τοῦ ἰσχύοντος ἤδη Ποιν. Νόμου ἄρθρ. 705 ἐπομένως πολιτικὴ ἀγωγή περὶ ἀποζημιώσεως δι' ἱκανοποίησιν ἐνεκεν ἐξυδρίσεως οὐ στηρίζεται εἰς τὸν παρ' ἡμῖν ἰσχύοντα πολιτικὸν νόμον.

ΑΠ. 261 (1878). Ἐπειδὴ τὰ ἄρθρα 6 καὶ 86 Ποιν. Δικ. διακρίνοντα τὰ ἐν τῇ ποινικῇ δίκῃ ἐγειρομένας πολιτικὰς ἀπαιτήσεις τοῦ παθόντος ὡς ἀπαιτήσεως ἱκανοποιήσεως, ἀποζημιώσεως καὶ ἐξόδων, δὲν καθιεροῦσιν ἡ γωγὰς διακεκριμένας ἱκανοποιήσεως καὶ ἀποζημιώσεως, καθ' ἣν ἔννοια εἶχεν ἡ ἱκανοποιητικὴ τῆς φιλοτιμίας ἀγωγή ἐν τῷ ρωμ. Νόμῳ, ποινικὸν φέρουσα χαρακτῆρα, διότι τοιαῦται ποινικαὶ ἀγωγαὶ ὑπὸ τοῦ τοῦ ἐνώπιον δικαστηρίου πολιτικῶς δικάζοντος ἐνασκούμεναι δὲν ὀφίστανται κατὰ τὴν νῦν κρατούσαν παρ' ἡμῖν νομοθεσίαν, ἀλλ' ἀπλῶς ἐνδείκνυνται τὰ διάφορα πραγματικὰ στοιχεῖα, ἐξ ὧν δύναται ν' ἀποτισθῇ, κατὰ τὸ παρ' ἡμῖν ἰσχύον ἀπτικὸν δίκαιον, ἡ πολιτικὴ ἀγωγή τοιαύτης τὴν ἐκ τοῦ ἀδικήματος διὰ τὴν ἡθικὴν βλάβην, ἣν σκοπεῖ ἡ ἀνορθώσις ἡ χρηματικὴ ἱκανοποίησις, τὴν ὀλικὴν ζημίαν καὶ τὰ γὰρ μὲν ἐξόδα, ὅσα, ὅληλαδὴ, ἐνεκα τοῦ ἀδικήματος ἠναγκάσθη νὰ κατὰ βλάβη ὁ παθὼν. Ἀλλ' ἐκ τῆς διακρίσεως ταύτης, ἣ ἡ ἀκριβολογία τοῦ ἡμετέρου νομοθέτου ἐποίησεν ἐν τοῖς προσημειωθεῖσιν ἄρθροις, δὲν ἐστὶν, ὅτι ἡ πολιτικὴ ἀγωγή παύει ἀπὸ τοῦ νὰ ᾖ μία καὶ μόνη κατὰ τὴν οὐσίαν καὶ τὸν νόμιμον αὐτῆς τύπον, ἢ εἰς τὴν ἀποζημιώσιν, ὡς ὡς, τῆς ἐπελθούσης τῷ παθόντι βλάβης ἐν γένει ἀφορῶσα.

Ἐπειδὴ τὸ ἐφετέιον ἀπέριψε τὴν ἀγωγὴν τοῦ νῦν ἀναιρεσείοντος

ἀπαράδεκτον, ἐπὶ τῷ λόγῳ, ὅτι, ὡς ἐκ τοῦ περιεχομένου αὐτῆς προκύπτει, ὁ ἐνάγων ἐπιδιώκει τὴν τοῦ ἀντιδίκου αὐτοῦ καταδίκην καὶ τὴν πρὸς αὐτὸν πληρωμὴν δραχμῶν 40,000 διὰ τὴν ἐκπληροῦσιν καὶ ἀποζημιώσιν του, χωρὶς νὰ ὀρίσῃ τοὺς λόγους τῶν δύο τεύτων βάσεων τῆς ἀγωγῆς του μετὰ διευκρίσεως τοῦ εἰς ἑκατέραν αὐτῶν ἀναγομένου χρηματικοῦ ποσοῦ ἐκ τοῦ ζητουμένου τῶν δραχ. 40,000.

Ἐπειδὴ οὕτως ἀποφηνάμενον τὸ ἐφετεῖον ψευδῶς ἠκοήνευσε τὰς κανονίζουσας τὴν πολιτικὴν ἀγωγὴν ἀρχάς τῆς ἡμετέρας νομοθεσίας, καθ' ἣν, ἡ πολιτικὴ ἀγωγὴ μόνον νόμιμον λόγον ἔχει τὴν ἐκ τοῦ ἀδικήματος ἐν γένει βλάβην τοῦ παθόντος· ἀρὰ ἀπαιτῆσαν τὸ ἐφετεῖον παρὰ τοῦ ἐναγόντος νὰ ὀρίσῃ τοὺς διαφορὰς τῆς ἀγωγῆς του λόγους καθόσον αὕτη ἔχει δύο πραγματικὰς βάσεις (ὡς τὸ αὐτὸ ἐφετεῖον τὴν ἐκτιμᾷ) τὴν ἐκ τῆς ἠθικῆς, δηλονότι, προσβολῆς βλάβην καὶ τὴν ἐκ τοῦ ὕλικου γεγονότος τοῦ ἀδικήματος προκύψασαν ζημίαν, ἐσύγχυσε τὸν νόμιμον τῆς ἀγωγῆς λόγον πρὸς τὴν πραγματικὴν αὐτῆς βάσιν. Ἀφ' οὗ δὲ δὲν βεβαιῶται τὸ ἐφετεῖον, ὅτι ὁ ἐνάγων παρέλιπε νὰ ἀναφέρῃ ἐν τῇ ἀγωγῇ τὰ ἐφ' ὧν στηρίζει τὰς εἰρημένας δύο βάσεις πραγματικὰ περιστατικά, ὅτε ἡ ἀγωγὴ ἠδύνατο νὰ θεωρηθῇ ἁλλειπής, οὐκ ὀρθῶς θεωρήσεν αὐτὴν ἐπὶ τῷ προταθέντι ἐσφαλμένῳ λόγῳ ἀπαράδεκτον, κακῶς ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἐφαρμόσαν τὰ ἄρθρα 137 καὶ 533 § § 3 καὶ 5 Πολ. Δικ. ἀπερ' παρατίθενται ἐν τῇ ἀποφάσει.

Ἐπειδὴ δὲν στηρίζει τὸ διατακτικὸν τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ὁ ἕτερος λόγος, ὅτι ὁ ἐνάγων δὲν διακρίνει ἐκ τοῦ κατὰ σύνολον αὐτοῦ μένου ποσοῦ τῶν δραχ. 40,000 τὸ ἀνήκον εἰς ἑκατέραν τῶν διαληθευσῶν δύο βάσεων, διότι, κατὰ τὰ προειρημένα, ὁ ἐνάγων δὲν ἐνασκει δύο διαφορὰς ἀπαιτήσεις εἰς διάφορον νόμιμον λόγον στηριζόμενας, ὅτε θὰ ὑπερθεύετο ἐκ τοῦ νόμου νὰ ὀρίσῃ διακεκριμένως τὸ ποσὸν ἑκατέρας, ἀλλὰ μίαν, τὴν ἐκ τῆς γενομένης πρὸς αὐτὸν ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου ὕβρεως ἀνήκουσαν αὐτῷ πολιτικὴν ἀγωγὴν, ἐν τοιαύτῃ δὲ περιπτώσει ὑπὸ τὴν ἐκτίμην τοῦ Νόμου, ἀρκεῖ ὁ ἐν συνόλῳ προσδιορισμὸς τοῦ αἰτουμένου χρηματικοῦ ποσοῦ, ἵνα ἡ αἴτησις θεωρηθῇ ὀρισμένη κατὰ τὴν ὀρθὴν τοῦ προσημειωθέντος ἄρθρ. 533 ἔννοιαν, ὅπερ καὶ κατὰ τοῦτο παρεβίβασε τὸ ἐφετεῖον οὐκ ὀρθῶς ἐφαρμόσαν αὐτὸ ἐπὶ τοῦ προκειμένου.

Ἐπειδὴ αἱ παραβιάσεις αὗται τῶν τε παρ' ἡμῖν ἰσχυουσῶν γενικῶν ἀρχῶν περὶ πολιτικῆς ἀγωγῆς καὶ τῶν ἀνωτέρω παρατεθεισῶν οὐσιωδῶν διατάξεων Πολ. Δικ. ἐπάγονται τὴν ἀναίρεσιν τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως δυνάμει ἄρθρ. 807 § 5 καὶ 7 καὶ 201 Πολ. Δικ., παραπεμπτα δ' ἐστὶν ἡ δίκη πρὸς νέαν συζήτησιν εἰς ἕτερον ἐφετεῖον κατὰ τὸ ἄρθρ. 833 Πολ. Δικ.

ΑΠ. (πολιτικὴ) 50 (1876). Ἐπειδὴ διὰ τῆς ἐκ προθέσεως προσβολῆς τινος δυνατόν μὲν εἶναι καὶ ὀρισμένη ὕλικὴ νὰ προκύψῃ βλάβη, ὅσας, ἐνεκα τῶν κατ' ἴδιαν περιστάσεων, συμφέρον παρουσίας προσεβλήθη δι' αὐτῆς ἀνεξαρτήτως ὁμοῦς τῆς τοιαύτης ὕλικῆς βλάβης, πᾶς

ἀνθρώπων τῆς ὁποίας τείνει ἡ περὶ ἀποζημιώσεως ἀγωγή, ἡ ἐξυbris ἀφορῶσα προσβολὴν αὐτοτελοῦς δικαιώματος, ἥτοι τῆς ὀφειλομένης πρὸς τὸν προσβαλλόμενον ὑπολήψεως, συνεπάγεται, ἐπὶ ταύτῃ καὶ μόνῃ τῷ λόγῳ τὸ διὰ τῶν σχετικῶν τοῦ Ρωμ. Δικαίου διατάξεων δι' ἰδίας πολιτικῆς ἀγωγῆς ἐπιδιωκόμενον δικαίωμα τῆς ἀποκαταστάσεως τῆς ἐκ τῆς προσβολῆς ταύτης προηγνομένης ἠθικῆς βλάβης, ὅπερ ὑπὸ τὸν ὅρον ἱκανοποίησι καὶ ἐν τῷ ἄρθρῳ 6 Ποιν. Δικ. ἀναγνωρίζεται· οὔτε τὸν χαρακτῆρα ἅρα τῆς ἰδιωτικῆς ποινῆς ἢ τοιαύτη ἱκανοποίησις φέρει, οὔτε ἐπὶ μόνῃς διαδικαστικῆς διατάξεως, οἷα ἡ προεκτεθεῖσα τοῦ ἄρθρου 6, τὸ τοιοῦτο δικαίωμα στηρίζεται. § 7 Εἰσηγ. (4. 4). Ν. 7 § 6 Π. (47. 10) καὶ Ν. 24 Πανδ. (αὐτ.).

Ἐπειδὴ, καθόσον ἀφορᾷ τὴν αἵτησιν ἀναιρέσεως τοῦ Κ., παραδεχθὲν τὸ ἐφετεῖον μετὰ προηγνομένην ἐκτίμησιν τοῦ περιεχομένου τῆς ἀγωγῆς, ὅτι ἡ περὶ ἱκανοποιήσεως ἀπαίτησις ἐστηρίζετο μόνον εἰς τὰς δύο ἐν αὐτῇ ἀναφερομένας κατ' ἰδιαιτέρας ἐποχὰς ὡς γενομένας πρὸς αὐτὸν προσβολὰς, καὶ ὅτι ἡ κατὰ τὸν Νοέμβριον ἐν ταῖς προτάσεσι μνημονευομένη οὐδαμῶς περιέχεται εἰς τὸ τῆς ἀγωγῆς δικόγραφον· πεισθὲν δ' ἐκ τούτου ὅτι ἡ τοιαύτη μεταβολὴ δὲν ἦτο ἀπλῆ βελτίωσις τῆς βάσεως τῆς ἀγωγῆς, πρὸς τὸν νόμον συνεμορφώθη, ἀπορρίψαν, διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως του, ὡς ἀπαράδεκτον τὴν περὶ ἀποζημιώσεως ἀπαίτησιν, ἐφ' ὅσον εἰς τὴν ἐκτελεῖσαν ἰδιαιτέραν ἐστηρίζετο βάσιν· ἡ ἀνωτέρω δ' ἐκτίμησις, ἐφ' ἧς τὸ τοιοῦτον ἀπαράδεκτον στηρίζεται, εἰς πραγματικὰ στρεφόμενη γεγονότα καὶ μὴ παραδιόζουσα καὶ νόνα τινὰ τοῦ δικαίου, διαφεύγει τὸν τοῦ Ἀρείου Πάγου ἐλεγχον.

Ἐπειδὴ ἐπὶ τοιούτων περὶ ἱκανοποιήσεως λόγῳ προσβολῆς τῆς τιμῆς ἀπαίτησεων, κατὰ τὴν ἐκδίκασιν τῶν ὁποίων τὸ μὲν ἐπιδικαστέον ποσὸν ἀφίσταται εἰς τὴν τοῦ δικαστηρίου κρίσιν λαμβάνοντος ὑπ' ὄψιν τὰς ἰδιαιτέρας περιστάσεις, ὑπὸ τὰς ὁποίας ἐγένετο ἡ προσβολή, ἀντικείμενον δ' ἀποδείξεως δύναται νὰ ᾖ μόνον ἡ προσβολὴ καὶ αἱ ἰδιαιτέρας αὐταὶ περιστάσεις, διὰ τῆς παρὰ τοῦ ἐναγομένου ἀμφισβήτησεως τούτων καὶ τῆς ὑποβαλλομένης αἰτήσεως τοῦ ν' ἀπορριφθῇ ἡ ἀγωγή προκαλεῖται οὐ μόνον ἀπόδειξις πρὸς ἐξακρίθωσιν τῶν προεκτεθέντων γεγονότων ἀλλὰ συνάμα καὶ ἡ κρίσις τοῦ δικαστοῦ ὅπως εὐλογον καὶ δίκαιον προσδιορίσῃ τὸ διὰ τὴν αἰτίαν ταύτην ἐπιδικαστέον ποσόν· ἐξαγομένου ἐπομένως ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, ὅτι συνεπεία ἀμφισβήτησεως προὐκλήθη ἡ ἀναγκαία πρὸς ἐξακρίθωσιν τῆς προσβολῆς τῆς τιμῆς τοῦ ἀναιρεσιέντος Σ. ἀπόδειξις, καὶ ἂν ὡς ἤδη οὗτος διατείνεται, δὲν ὑπέβαλεν ὁ Ν. ἀντίρρῃσιν κατὰ τὴν πρώτην συζήτησιν ὡς πρὸς τὸ αἰτούμενον διὰ τῆς ἀγωγῆς ποσὸν τῶν 30.000 δραχ. δὲν παρεκωλύετο ὡς ἐκ τούτου κατ' εἰκείαν κρίσιν τὸ Δικαστήριον καὶ ἐπὶ τῇ βάσει τῆς μετὰ τὴν διεξαγωγὴν τῶν ἀποδείξεων ἐξακρίθωσής της κατὰ τὸ εἶδος καὶ κατὰ τὰς ἰδιαιτέρας περιστάσεις προσβολῆς νὰ ἐπιδικάσῃ ἔλασσον τοῦ αἰτηθέντος ποσόν, μὴ ὕψισταμένης ὡς ἐκ τοῦ Νόμου ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει τῆς ἐκ τῆς σιωπῆς ὁμολογίας, ἀφοῦ ἀποχρῶσα

ίτο καὶ μόνῃ ἡ ἀναιρεσίβητος ὡς πρὸς τὸ γεγονὸς τῆς προσβολῆς τούτων ἄρα οὕτως ἐχόντων, καὶ ἂν ὑπεβλήθη τῶντι παρὰ τοῦ ἡδῆ ἀναιρεσιέντος ἐνώπιον τῶν ἐφετῶν πρότασις περὶ τοῦ ὅτι δὲν ἐδύνατο τὸ Πρωτοδικεῖον νὰ προσδιορίσῃ ἔλαττον τὸ ποσὸν τῆς ἱκανοποιήσεως τοῦ διὰ τῆς ἀγωγῆς αἰτούμενου, διότι ὁ ἐναγόμενος καὶ ἀναιρεσίβητος δὲν ἡμφισβήτησεν εἰδικῶς κατὰ τὴν πρώτην συνεδρίασιν τοῦτο, τὸ ἐν τῇ προσβαλλομένῃ ἀποφάσει ἀναιτιολόγητον τῆς τοιαύτης προτάσεως οὐδεμίαν ἐξασκοῦν ὑπὸ τὴν ἔποψιν τοῦ Νόμου ἐπιρροὴν ὡς πρὸς τὴν λύσιν, ἣν παρεδέξατο τὸ ἐφετεῖον διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, δὲν ἐπάγεται καὶ ἀναιρεσιν, μὴ ὀφείλοντος ὡς ἐκ τοῦ νόμου τοῦ Δικαστηρίου νὰ αἰτιολογῇ καὶ τὰς προτάσεις ἐκεῖνας, αἰτίνες, καθ' ἃ διατυπώνται, καὶ ἀνεξαρτήτως τῆς ἐκτιμήσεως πραγματικῶν γεγονότων, ἀνυπόστατοι ὡς ἐξ αὐτοῦ τοῦ Νόμου εἰσίν.»

ΑΠ. (ποιν.) 139 (1877). Ἐπειδὴ αἱ τοῦ ἀρθρ. 6, συνδυαζομένου πρὸς ἀρθρ. 302 Ποιν. Δικ. διατάξεις περὶ τῆς ἐπὶ ἱκανοποιήσεϊ πολιτικῆς ἀγωγῆς τοῦ ὑπὸ τοῦ γενομένου ἐγκλήματος ἀδικηθέντος χωροῦσιν, ὅταν ὁ πολιτικὸς νόμος καθιερῇ ὑπὲρ τούτου δικαίωμα πρὸς ἱκανοποίησιν. Ἀλλὰ τῶν περὶ ἀμφοτερομερῶν ποινικῶν ἀγωγῶν διατάξεων τοῦ Ρωμαϊκοῦ καὶ Βυζαντινοῦ νόμου μὴ ἰσχυρῶσιν νῦν ὡς ἐκ τῆς νέας ποινικῆς νομοθεσίας κατὰ τὸ ἰσχύοντα πολιτικὸν νόμον, καθιερωσάντα μάλιστα ἐν ἀρθρῷ 30 Ποιν. νόμου καὶ τὴν εἰς ὁλόκληρον ἐναγὴν ἐκάστου τῶν πλειόνων αὐτουργῶν ἐνεκα τῆς ἀποζημιώσεως καὶ τῶν δικαστικῶν ἐξόδων ἐν περιπτώσει ἀνθρωποκτονίας τιμωρουμένης ὑπὸ τοῦ ποινικοῦ νόμου, οἱ γονεῖς ἔχουσι κατὰ τοῦ ἀποκτείναντος τὸ τέκνον αὐτῶν ἀγωγὴν μόνον ἐπὶ πληρωμῇ τοῦ διαφέροντος, ἐὰν καὶ καθόσον ἀποδείχθῃ ὅτι ὁ θάνατος τοῦ τέκνου τούτων ἐπὶ γαγεν αὐτοῖς ζημίαν περιουσίας, ὅλῳν ὅτι ἀγωγὴν περὶ ἀποζημιώσεως, οὐχὶ δὲ καὶ περὶ ἱκανοποιήσεως, ἀφοῦ περὶ τῆς τελευταίας ὁ πολιτικὸς νόμος δὲν διατάσσει πλεόν τι.

Ἐπειδὴ ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις βάσιν ἔχει, 1) ὅτι ἐκ τῆς περὶ τὴν ἀποδείξιν διαδικασίας ἀπεδείχθη ὅτι ὁ ἀναιρεσιβὴς υἱὸς τῶν πολ. ἐναγόντων ἦν κράσεως ὕψους, εἰργάζετο πάντοτε καλλιερῶν τοὺς ἀγροὺς τούτων ἢ ἄλλων, καὶ ἐκ τῆς ἐργασίας αὐτοῦ ἀπελάμβανε κέρδος καθαρὸν δραχ. τρεῖς καθ' ἑκάστην, δι' ὃν συνετῆρει καὶ τοὺς γονεῖς του, ἀνικάνους πλέον δι' ἐργασίαν ὡς ἐκ τῆς προδεδηχίας αὐτῶν ἡλικίας, καὶ 2) οὗτοι ἔχουσι δικαίωμα ἀπαιτήσεως ἐνεκα τῆς προκειμένης ἀξιοποινοῦ πράξεως, ὅχι μόνον διὰ τὴν ἐπελθοῦσαν ὕλικὴν βλάβην, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν ἡθικὴν, τοῦτίστι διὰ τὴν στέρησιν τοῦ φιλτάτου αὐτῶν τέκνου, οὗτω δὲ ἐπέδικασεν αὐτοῖς δραχ. 6000 πληρωτέας ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσιέντος οὐ μόνον λόγῳ ἀποζημιώσεως διὰ τὴν ἐπελθοῦσαν ζημίαν περιουσίας, ἀλλὰ καὶ λόγῳ ἱκανοποιήσεως διὰ βλάβην ἡθικὴν μὴ υποκειμένην εἰς χρηματικὴν ἐκτίμησιν, χωρὶς νὰ γίνηται διάκρισις τοῦ ἐπιδικαζομένου ποσοῦ λόγῳ ἀποζημιώσεως καὶ τοῦ ἐπιδικαζομένου

λόγῳ ἱκανοποίησεως. Ὅθεν ἡ ἀπόφασις αὕτη ἐστὶ κατὰ τὸ μέρος τοῦ ὁλοσχερῶς ἀναιρετέα. (ἄρθρ. 407 § 41 Ποιν. Δικον. καὶ 807 § Πολ. Δικ.).

Ἐπειδὴ, τῆς ἀποφάσεως ταύτης μὴ προσβληθεῖσθαι δι' ἀναιρέσεως ὡς πρὸς τὰ ποινικὰς αὐτῆς διατάξεις καὶ κατὰ τὰ προσκετέμεντα ἀνὰ καθαρίστου οὐσῃς τῆς περὶ ἀποζημιώσεως ἀπαιτήσεως τῶν πολ. ἐν γόντων, δὲν δύναται νὰ γενῇ ὑπὸ τοῦ Ἀρ. Πάγ. ἢ τοῦ πολιτ. νόμ. ἐφαρμογὴ ἀλλὰ πρέπει νὰ παραπεμφθῇ ἡ διαφορά εἰς τὸ ἀρμόδιον πολιτικὸν δικαστήριον. (ἄρθρ. 500 ποιν. καὶ 833 Πολ. δικ.) [Ὅμοι. ΑΠ. 98 (1880)].

ΑΠ. 26 (1880) Ἀλλὰ τοῦ υἱοῦ ὀφείλοντος κατὰ τὸν παρ' ἡμ. ἰσχύοντα Ῥωμαϊκὸν νόμον (Ἀρμεν. (3. 5) 78) νὰ διατάξῃ τὸν πενθερὸν αὐτοῦ πατέρα, κέκτηται ὁ πατήρ δικαίωμα ἀποζημιώσεως κατὰ τοῦ κτείναντος τὸν υἱὸν αὐτοῦ καὶ στερήσαντος οὕτως αὐτὸν τοῦ τῆς διατροφῆς δικαιώματος.

ΑΠ. 214 (1877). Εἰ καὶ αἱ διατάξεις τῶν ρωμαϊκῶν νόμων, αἱ ἐρηγοῦσαι δικαίωμα ἀποζημιώσεως ἐν περιπτώσει προσβολῆς τιμῆς οἰασδὴποτε παρανόμου πράξεως, ἔπαυσαν ἰσχύουσαι παρ' ἡμῶν, ὡς καὶ ἱεροῦσαι ἰδιωτικὴν ποινὴν, οὐχ ἥττον δύναται τοῦ ἄρθρου 6 τῆς Ποιν. Δικ. δύναται τις νὰ ζητήσῃ ἀποζημιώσιν διὰ τὴν ἐκ τῆς προσβολῆς τιμῆς προσγενομένην αὐτῷ ἡθικὴν βλάβην, ὅσας αὕτη δύναται νὰ τιμηθῇ χρηματικῶς· ἐπομένως καὶ κόρη ἀγάμος προσβληθεῖσα διὰ προσγενομένην αὐτῇ ἡθικὴν βλάβην, τὴν δυνάμενην νὰ ἀσκήσῃ ἐπιρροὴ ἐπιβλαθῇ εἰς τὴν ἀποκατάστασιν αὐτῆς.

ΑΠ. 36 (1876). Ἐκ δὲ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 600 τοῦ Ἐκ. Νόμου, καθ' ἣν ἐν πάσαις ταῖς ἐπὶ χρεωκοπίᾳ ποινικαῖς δίκαις αἱ πολιτικαὶ ἀγοραὶ, πλὴν τῶν κατὰ τῶν συναιτίων ἐγειρομένων, περὶ διαλαμβάνει τὸ 598 ἄρθρ. τοῦ ποιν. νόμου, ἀποχωρίζονται, συνάγεται ὅτι οἱ πράκτορες ἢ οἱ σύνδικοι τῆς ομάδος τῶν δανειστῶν δὲν δύναται νὰ παραταθῶσιν ὡς πολιτικῶς ἐλάγοντες. Ἐντεῦθεν δ' ἐπεταί, ὅτι, νωμοστὶ ἐξετασθέντων τῶν πρακτόρων, ὡς παρατάντων ὡς πολιτικῶς ἐναγόντων, ἐν ᾧ ὤφειλον νὰ ὀρκισθῶσιν, ἀπορριπτομένης ἐξ ὑπέρ τῆς ἀγωγῆς αὐτῶν ὡς ἀπαραδέκτου, αὐτὲ εἰσαχθείσης εἰς ἀναρμόδιον δικαστήριον, καθίσταται ἀναιρετέα ἡ ἀπόφασις.

ΑΠ. 100 (1880). Ἀλλὰ κατὰ τὰ ἄρθρα 596 καὶ 590 τοῦ νόμ. ΥΛΣ' περὶ πτωχεύσεως (τοῦ ἡ ἰσχύς ἤρξατο ἀπὸ τῆς 1 Ἰανουαρίου 1879) ἐπιτρέπεται παρὰ τὸν ἐν τῷ 305 ἄρθρῳ τῆς Ποιν. Δικ. κατὰ τοῖς συνδέοις πάντοτε ἡ παράστασις αὐτῶν ὡς ἰδιωτῶν κατηγορουμένων ὡς πολιτικῶς ἐναγόντων, ἥτις ὁμοῦ περιορίζεται εἰς τὴν δίωξιν τῆς τηγορίας, χωρίζομένων τῶν πολιτικῶν ἀπαιτήσεων κατὰ τὰ ἄρθρα 306 καὶ 307.

ΑΠ. 31 (1875). Κατὰ τὰ ἄρθρ. 382, 357 καὶ 273 Πολ. Δικ. ὁρκου, ἐπακτοῦ ἢ δικαστικοῦ, ἀποτελοῦντος μετὰ τῶν διαδίκων ἐντελὴ ἀπόδειξιν, ἀπαραδέκτου δὲ οὐσῃς διὰ τοῦτο πάσης ἀνταπόψεως, καὶ αὐτῆς ἐπὶ τῆς περὶ ψευδορκίας, ἐπεταί, ὅτι ἀποκλείεται.

θέντος τοῦ ἐπακτοῦ ἢ τοῦ δικαστ. ὅρκου, πᾶν μέσον ἐπανάδου πρὸς τὸ ἤδη πολιτικῶς ἀποφασισθὲν ἀντικείμενον. ὕφ' οἵανδήποτε ἐποψιν ἤθελε τοῦτο ζητηθῇ, ὡς φέρ' εἰπεῖν ὡς ἀποζημιώσις διὰ τὴν ἐκ τοῦ ψευδοῦς ὅρκου ἐπελθούσαν τῷ διαδίκῳ βλάβην, μόνον δὲ πρὸς τὸ συμφέρον τῆς κοινωνίας ἐπεφύλαξεν ὁ νομοθέτης τὴν ποινικὴν τῆς ψευδορκίας καταδιώξιν. Ὅθεν ὁ ἀντιδικὸς τοῦ ὁμόσαντος, καταδιωκόμενος ἐπὶ ψευδορκίᾳ, μηδεμίαν δυνάμενος νὰ ζητήσῃ ἀποζημιώσιν, μὴ ἔχων ἐπομένως κατ' αὐτοῦ πολιτικὴν ἀγωγὴν ἐπὶ ἀποζημιώσεσι, δὲν δύναται ποσῶς νὰ παρασταθῇ κατὰ τὴν ποινικὴν ἐπὶ ψευδορκίᾳ δίκην ὡς πολιτικῶς ἐνάγων καὶ ἐπομένως οὔτε ἔνδίκον τι μέσον νὰ ἐξασκήσῃ κατὰ τῶν ἐν ταύτῃ ἐκδιδομένων βουλευμάτων καὶ ἀποφάσεων.

ΑΠ. 70, 111 (1849). Πολιτικὸν ζήτημα, ὅπερ εἶναι οὐσιῶδες στοιχεῖον τῆς κατηγορίας, μὴ ὂν ἐκκρεμὲς ἐνώπιον πολιτικοῦ δικαστηρίου ἢ περὶ οὗ δὲν ὑπάρχει ρητὴ ἐν τῷ νόμῳ ἐξαίρεσις, δικάζεται παρεμπιπτόντως ὑπὸ τοῦ ποιν. δικαστηρίου.

ΑΠ. 1 (1849). Ὅταν ἡ πολιτικὴ δίκη περιέχῃ προδικαστικὸν ζήτημα ἀφορῶν τὴν ποινικὴν δίκην μὴ συνδεόμενον ἀμέσως μετὰ ταύτην, ἀποφαίνονται κατ' ἐξαίρεσιν πρῶτα τὰ πολιτικὰ δικαστήρια περὶ τῆς πολιτικῆς ἀγωγῆς.

ΑΠ. 74 (1849). Ἐπὶ ποινικῆς δίκης, προκειμένου περὶ ἰδιωτικοῦ δικαιώματος, ἰσχύουν καὶ περὶ ἀποδείξεως ἀρχαὶ τοῦ Πολ. Δικαίου.

ΑΠ. 104 (1866). Ἐπειδὴ καὶ ἡ ἐξ ὕβρεων ἡθικὴ προσβολὴ εἶναι ἀδίκημα, δυνάμενον νὰ ἐκτιμηθῇ εἰς χρήματα καὶ νὰ δώσῃ χώραν εἰς ἀπαιτήσιν πολιτικὴν κατὰ τὴν ὑπὸ τοῦ νόμου § 1 ἐδ. 10. Εἰς. 4. 4. καθιερωμένην ἀρχήν. Ἄν δὲ παρὰ τοῖς Ῥωμαίοις ἡ τοιαύτη πολιτικὴ ἀπαιτήσις ἐπεδιώκετο ὡς ποινὴ, κατὰ τὴν ἡμετέραν ὁμολ. Ποιν. Δικ. ἐπιτρέπεται ἀδιακρίτως καὶ ἡ ἐνώπιον ποινικοῦ δικαστηρίου ἐπιδιώξις παρὰ τοῦ ἀδικηθέντος ἐκ τοῦ ἀδικήματος ἰδιωτικῶν ἀπαιτήσεων καὶ ἰκανοποιήσεως (ἄρθρ. 6, 85, 302 Ποιν. Δικ.).

ΑΠ. 98 (1882). Αἱ διατάξεις τοῦ ἀρθρ. 6 συνδυασμένου ἀρθρου 202 Ποιν. Δικον. περὶ τῆς ἐπὶ ἰκανοποιήσεσι πολιτικῆς ἀγωγῆς τοῦ ὑπὸ τοῦ γενομένου ἐγκλήματος ἀδικηθέντος χωροῦσιν, ὅταν ὁ πολιτικὸς νόμος καθιερῶι ὑπὲρ τοῦτου δικαίωμα πρὸς ἰκανοποίησιν· ἀλλὰ τῶν περὶ ἀμφοτεροῦν ἀγωγῶν διατάξεων τοῦ Ῥωμαϊκοῦ καὶ Βυζαντινοῦ Νόμου μὴ ἰσχυουσὶν νῦν, ὡς ἐκ τῆς νέας Ποινικῆς Νομοθεσίας, καθιερούσης μάλιστα ἐν τῷ ἀρθρῷ 30 Ποιν. Νόμου καὶ τὴν εἰς ὁλόκληρον ἐνοχὴν ἐκάστου τῶν πλείονων αὐτουργῶν ἐνεκα τῆς ἀποζημιώσεως καὶ τῶν δικαστικῶν ἐξόδων, ἐν περιπτώσει ἀνθρωποκτονίας τιμωρουμένης ὑπὸ Ποιν. Νόμου· ἡ σύζυγος καὶ τὰ τέκνα ἔχουσι κατὰ τοῦ ἀποκτείναντος τὸν σύζυγον καὶ τὸν πατέρα αὐτῶν ἀγωγὴν μόνον ἐπὶ πληρωμῇ τοῦ διαιφροντος εἰς καὶ καθ' ὅσον ἀποδειχθῇ ὅτι ὁ θάνατος ἐπληρώθη αὐτοῖς ζημίαν περιουσίας, δηλαδὴ ἀγωγὴν περὶ ἀποζημιώσεως, οὐχὶ δὲ καὶ περὶ ἰκανοποιήσεως λόγῳ μάλιστα ἡθικῆς βλάβης ἣν ὑπέστησαν διὰ τὴν ὀλίφην καὶ τὴν πικρίαν ἣν ἠρθάνθησαν, καὶ ὡς διὰ βίου ἀπορφανισθὲν.

τες, ἀφοῦ διὰ τῆς τελευταίας ταύτης περιπτώσεως ὁ πολιτικὸς νόμος δὲν διευτύπως πλέον τι. Ὅθεν δικαστήριον δεγόμενον πολιτικὴν ἀγωγὴν δι' ἧς οἱ ἐνάγοντες οἰτοῦσιν ικανοποιῆσιν λόγῳ ἡθικῆς βλάβης ἐνεκα τῆς πικρίας καὶ τῆς θλίψεως, ἣν ἐνεκα τῆς ἀνθρωποκτονίας τοῦ συζύγου καὶ πατρὸς αὐτῶν ἠτθάνθησαν καὶ θά αἰσθάνωνται διὰ βίου ἀπορφανισθέντες, ψευδῶς ἐρμηνεύει τὸν Νόμον.

ΑΠ. 143 (1883). Τὸ ἄρθρ. 6 τῆς Ποιν. Δικον. ὡς καὶ τὸ ἄρθρον 85 περιέχουσιν ἀπλῶς δικονομικὰς διατάξεις.

ΑΠ. 71 (1885). Χρηματικὴ ἀπαίτησις διὰ τὰς ἀλληλόνας δὲν χωρεῖ κατὰ τὸν ἀστικὸν ἡμῶν νόμον, τὰ δὲ ἄρθρα 85 καὶ 302 τῆς Ποιν. Δικον. περιέχουσιν ἀπλῶς δικονομικὰς διατάξεις.

ΑΠ. 224 (1893). Ἐπειδὴ κατὰ ἄρθρ. 6 Ποιν. Δικον. ἐὰν ὑπάρχωσιν ἀπαίτησεις ἀποζημιώσεως ἐνεκεν ἀξιοποίνου πράξεως, ἀποφασίζει καὶ περὶ τούτων κατ' αἰτήσιν τοῦ ἀδικηθέντος τὸ ἀρμόδιον ποινικὸν Δικαστήριον, τὸ τὴν ποινὴν ἐπιβάλλον, ἐν τῇ ποινικῇ αὐτοῦ ἀποφάσει, χωρὶς νὰ γίνηται διάκρισις οὐδεμία, ἂν οἱ ἐναγόμενοι πρέπει νὰ εἶναι πάντες κατηγορούμενοι, εὐθυνόμενοι καὶ ποινικῶς ἢ οὐκ. Ἐντεῦθεν ἄρα ἔπεται, ὅτι πάντες οἱ ἐκ τῆς πράξεως τοῦ κατηγορουμένου εὐθυνόμενοι καὶ ὑποχρεούμενοι εἰς ἀποζημιώσιν δύνανται νὰ ἐναχθῶσι καὶ ἐνώπιον τοῦ Ποινικοῦ Δικαστηρίου δι' αὐτήν, καίπερ μὴ εὐθυνόμενοι ποινικῶς, ὥστε ἀρμοδίως εἰσῆχθη ἡ πολιτικὴ ἀγωγή καὶ κατὰ τοῦ πατρὸς τοῦ κατηγορουμένου ὡς εὐθυνομένου ἀτομικῶς εἰς τὸ ποινικὸν δικαστήριον.

7. Ὁ εἰσαγαγὼν ἅπαξ τοιαύτην ἀγωγὴν εἰς τὸ ἀρμόδιον πολιτικὸν δικαστήριον δὲν δύναται πλέον ἔπειτα, ἐξαιρουμένης μόνον τῆς νοθεύσεως τῶν ἐγγράφων, νὰ ἐμφανισθῇ ἐνώπιον ποινικοῦ δικαστηρίου ὡς πολιτικῶς ἐνάγων ἢ ὡς ἰδιώτης κατήγορος. Π. Δ. 283. 302. 316 442. Πολ. Δικ. 454. 459.

ΑΠ. 119 (1864). Ἐπειδὴ ὁ ἐκ τινος κολασίμου πράξεως ζημιωθείς δύναται μὲν νὰ εἰσαγάγῃ τὰς περὶ ἀποζημιώσεως ἀξιώσεις του εἰς τὸ ποινικὸν δικαστήριον, ἵνα δικάσῃ τοῦτο, περὶ αὐτῶν, ἀλλ' ἀφοῦ ἅπαξ εἰσαγάγῃ τὰς ἀξιώσεις του ταύτας εἰς τὸ πολιτικὸν δικαστήριον, δὲν δύναται πλέον ἔπειτα νὰ ἐμφανισθῇ ἐνώπιον τοῦ ποινικοῦ δικαστηρίου ὡς πολιτικῶς ἐνάγων οὐδὲ πρὸς ὑποστήριξιν ἀπλῶς τῆς δημοσίου κατηγορίας, ἀφοῦ δὲ οὗτος δὲν δύναται νὰ παρασταθῇ ὡς πολιτικῶς ἐνάγων, ἔπεται δι: οὐδὲ τὰ κατὰ τὴν ἀνάγκησιν τῆς ποιν. δίκης δικαιώματα τοῦ πολιτικῶς ἐνάγοντος ἔχει, οἷον εἶναι καὶ τὸ ἐνδίκον τῆς ἀναιρέσεως μέσον κατὰ τοῦ βουλευμάτος τοῦ συμβουλίου τῶν ἐφετῶν, ἐπομένως καὶ ἐπὶ τοῦ προκειμένου, εἰσαγαγόντος ἤδη τοῦ ἀναιρεσειόν-

τος εἰς τὸ πολιτ. δικαστήριον τὴν περὶ ἀποζημιώσεως ἀγωγὴν του, βάσιμος εἶναι ἡ πρότασις τοῦ παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ ἀντεισαγγελέως τοῦ νὰ ἀπορριφθῇ ὡς ἀπαράδεκτος ἡ αἰτήσις αὐτοῦ περὶ ἀναίρεσεως τοῦ βουλευμάτος.

ΑΠ. 3 (1849). Ὁ πολιτικὸς δικαστὴς τότε μόνον δύναται ν' ἀναβάλλῃ τὴν ἐκδόσιν τῆς οὐσιαστικῆς ἀποφάσεώς του, ὅταν προβάλληται ἔγγραφόν τι ὡς πλαστογραφημένον, καὶ θεωρήσῃ τοῦτο ἀναγκαῖον πρὸς ἀπόφασιν τῆς κυρίας ὑποθέσεως, καὶ τὸ ἀρμόδιον δικαστήριον δὲν ἀπεφάνθη ἤδη περὶ αὐτοῦ.

ΑΠ. 9 (1878). Κατὰ τὸ ἄρθρον 7 Ποιν. Δικον. ὁ εἰσαγωγὼν ἀπᾶς τὴν πολιτικὴν αὐτοῦ ἀγωγὴν εἰς τὸ ἀρμόδιον πολιτικὸν δικαστήριον δὲν δύναται πλέον νὰ ἐμφανισθῇ ἐνώπιον ποινικοῦ δικαστηρίου ὡς πολιτικῶς ἐνάγων· ταῦτό δὲ ἀποτέλεσμα ἀναγκαιῶς ἐπέρχεται καὶ ὅταν ἡ πολιτικὴ ἀγωγή χρήζουσα μείζονος διευκρινήσεως παραπεμφθῇ εἰς τὸ ἀρμόδιον πολιτικὸν δικαστήριον πρὸς περαιτέρω συζήτησιν, διότι καὶ τότε ἡ εἰς τὸ ἀρμόδιον πολιτικὸν δικαστήριον ὑποταγὴ τοῦ πολιτικῶς ἐνάγοντος, πηγάζουσα ἐκ δικαστικῆς ἀποφάσεως, εἶνε πλήρης. Ὅτι δὲ τοιαύτη ἡ ἐννοια τοῦ νόμου, ἐξάγεται ἀσκούτως καὶ ἐξ ἁρθρου 305 Ποιν. Δικον. καθ' ὃ αἱ ἐνώπιον τοῦ ποινικοῦ δικαστηρίου ἰδιωτικαὶ ἀπαιτήσεις τοῦ ἀδικηθέντος εἶναι καὶ τότε ἀπαράδεκτοι, ὅταν αἱ πρότασις αὐτοῦ περιορίζωνται εἰς τὴν εἰσαγωγὴν καὶ καταδίωξιν τῆς δημοσίας κατηγορίας.

8. Ἐὰν ἡ πολιτικὴ ἀγωγή εἰσαχθῇ εἰς τὸ ἀρμόδιον πολιτικὸν δικαστήριον προτοῦ ἀρχίσῃ ἡ ἐνῶ γίνεται ἡ ποινικὴ διαδικασία, ἀναβάλλεται ἡ πολιτικὴ δίκη μέχρι τῆς ὁριστικῆς ποινικῆς ἀποφάσεως, κατὰ τοὺς περὶ τούτου ἰδιαιτέρους ὁρισμοὺς τῆς πολιτικῆς δικονομίας. Πολ. Δικ. 11. Π. Δ. 6.

ΑΠ. 49 (1847). Ἐξ 8 ἁρθρ. Ποιν. Δικ. καὶ 553 Πολ. Δικ. συνάγεται, ὅτι ἀναστέλλεται ἡ πρόσδος τῆς ποινικῆς δίκης ὅτε ὑπάρχει ἀληθῶς ἐκκρεμοδικία, δηλονότι πρόκειται νὰ συζητηθῇ ἐνώπιον τοῦ ποινικοῦ δικαστηρίου δίκη, καθ' ἣν ἀναφύεται τὸ αὐτὸ πολιτικὸν ζήτημα, τὸ ὑποβληθὲν ἤδη τῷ πολιτικῷ δικαστηρίῳ· ὅθεν ἡ ἀπλὴ πρὸς τὸν ἀντίδικον κοινοποίησις τῆς ἀγωγῆς καὶ μάλιστα ἡ μετὰ τὴν ἐρήμην ἐκδίκασιν τῆς ποινικῆς ὑποθέσεως, δὲν ἐπιφέρει τὴν ἐκκρεμοδικίαν, ἀτε μὴ εἰσηγμένης οὕσης εἴη τῆς δίκης εἰς τὸ ἀρμόδιον πολιτικὸν δικαστήριον.

ΑΠ. 50 (1852). Ἡ ποινικὴ δίκη προηγεῖται συνήθως τῆς πολιτικῆς, ἐκτὸς ἂν ἡ ἀξιόποινος πρᾶξις ἔχῃ βάσιν πολιτικὸν ἀντικείμενον· ὅθεν οἱ

ἐκ συστάσεως ἐμφανισθέντες ἐνώπιον συμβολαιογράφου καὶ προκαλέσαντες τὴν σύνταξιν εἰκονικοῦ συμβολαίου παραστήσαντες ἐν γνώσει ψευδῆ πράγματα ὡς ἀληθῆ, δι' οὗ λ. χ. ὁ εἰς ἐπώλησε τῷ ἐτέρῳ αἶγας εἰς ἀπότισιν χρέους ἀνυπάρχοντος, ἵνα περιποιήσωσιν εἰς ἑαυτοὺς ἀθέμιτον ἐκ τῆς περιουσίας τρίτου ὠφέλειαν, ὁρθῶς εἰσάγονται πρότερον εἰς τὸ ποινικὸν δικαστήριον ἐπὶ ἀπάτῃ.

9. Πολιτικὴ ἀγωγὴ δύναται καὶ μετὰ θάνατον τοῦ κατηγορουμένου νὰ εἰσαχθῇ κατὰ τῶν κληρονόμων αὐτοῦ καὶ τῶν διαδόχων τῶν δικαιωμάτων του. Π. Δ. 5 § 1.548.

ΑΠ. 182 (1846). Κατὰ τὰς ἐν ἄρθροις 9, 11 καὶ 12 Ποιν. Δικ. καθιερωμένας ἀρχάς, ἡ δημοσία καὶ ἡ πολιτικὴ ἀγωγὴ εἶναι ἀνεξάρτητοι ἀλλήλων μηδαμῶς συγκρουόμεναι· διὸ καὶ τὸ ἄρθρον 302 τῆς Ποιν. Δικ. συνωδᾷ ταῖς ἀρχαῖς ταύταις ἐπιτρέπει ἀδιακρίτως παντὶ ἀδικηθέντι ἐκ κολασίμου πράξεως νὰ παρίσταται ἐν πάσει στάσει τῆς ἐνεργουμένης προανακρίσεως ὡς πολιτικῶς ἐνάγων ἕνεκα τῶν ἰδιωτικῶν αὐτοῦ ἀπαιτήσεων. ὅθεν ἔπεται, ὅτι ἡ εἰσαγωγὴ τῆς ποινικῆς δίκης οὐδέποτε ἀποκλείει τὸ δικαίωμα τῆς πολιτικῆς ἀγωγῆς.

10. Ἡ παραγραφὴ τῆς πολιτικῆς ἀγωγῆς κρίνεται κατὰ τὸ πολιτικὸν δίκαιον.

11. Ἡ παραίτησις τῆς πολιτικῆς ἀγωγῆς δὲν ἐμποδίζει τὴν ἐξακολούθησιν τῆς ποινικῆς δίκης. Π. Δ. 306. 343 Π. Ν. 116.

12. Ἡ ἀθωωτικὴ ἢ καταδικαστικὴ ἀπόφασις δὲν ἐμποδίζει [τὸν παθόντα τοῦ νὰ κάμῃ τὰς ἰδιωτικὰς ἀπαιτήσεις του] τὴν ἐπιδιώξιν τῶν ἰδιωτικῶν ἀπαιτήσεων ἐνώπιον τοῦ πολιτικοῦ δικαστηρίου. Π. Δ. 6. 7. 10.

ΑΠ. 240 (1858). Ὡς πρὸς τὸ 12 ἄρθρ. τῆς Ποινικῆς Δικονομίας, ἡ ἀθωωτικὴ ἀπόφασις δὲν ἐμποδίζει τὸν παθόντα τοῦ νὰ κάμῃ τὰς ἰδιωτικὰς ἀπαιτήσεις του ἐνώπιον τοῦ πολιτικοῦ δικαστηρίου, ἐπομένως ὁ Γ. καίτοι κηρυχθεὶς ὁθῶς τῆς κατ' αὐτοῦ ἐπὶ κλοπῇ κατηγορίας δυνάμει ἀποφάσεως τοῦ προέδρου τῶν ἐν Ναυπλίῳ συνέδρων, δὲν ἀπηλλάχθη διὰ τῆς ἀθωώσεως ταύτης καὶ πάσης πρὸς τὸν παθόντα πολιτικῆς εὐθύνης, ἥτις ἐκ τῆς πράξεως αὐτῆς ἡδύνατο νὰ προκύψῃ καὶ τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐφετῶν δικάσαν τὰς ἰδιωτικὰς ἀπαιτήσεις.

αιτήσεις τοῦ παθόντος Μ. κατὰ Γ'. δὲν ὑπερέβη τὰ καθήκοντά του, ἀλλ' ἐσυμμορφώθη μάλιστα μὲ τὸν νόμον.

ΑΠ. 364 (1840). Ὅταν τὸ ποιν. δικαστήριον κατεδίκασε σύζυγόν τινα ἐπὶ μοιχείᾳ, τὸ περὶ τούτου ζήτημα δὲν δύναται νὰ ἀνακριθῇ ἐκ νέου ἀπὸ τὸ ἐπιληφθὲν τῆς περὶ διαζεύξεως ἀγωγῆς δικαστήριον.

ΑΠ. 354 (1852). Κατὰ τὸ ἄρθρον 12 τῆς πολιτικῆς δικονομίας, ἀποφασισθέντος ἀπᾶς τοῦ προκαταρκτικοῦ ζητήματος παρὰ τοῦ ἀρμοδίου δικαστηρίου, δὲν δύναται πλέον ἄλλο δικαστήριον, εἴτε ποινικόν εἴτε πολιτικόν νὰ ἐπιχειρήσῃ τὴν συζήτησιν τοῦ αὐτοῦ ζητήματος. Τὸ δὲ ἄρθρον 12 τῆς ποινικῆς δικονομίας, τὸ ὁποῖον ὁ ἀνααιρεσίμων ἐπικαλεῖται ὡς ὀρθὸν παραβιασθὲν, δὲν ἐφαρμόζεται ἐπὶ τοῦ προκειμένου, διότι ἡ διατάξις αὕτη ἀφορᾷ τὴν περίστασιν ὅταν ὁ κατηγορούμενος κηρυχθῇ ὀθῶς καὶ τὸ γεγονός, ἕνεκα τοῦ ὁποῖου ἐκατηγορήθη ἐνώπιον τοῦ ποινικοῦ δικαστηρίου, δὲν ἀποφασίσθῃ, καὶ ἄλλας παρομοίας περιπτώσεις.

Ἐπειδὴ ἀφοῦ τὸ δίκασαν ἐφετεῖον ἐθεώρησεν ὡς δεδικασμένον τὸ κύριον ζήτημα, δὲν ὀφείλει πλέον νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν τὸν ἰσχυρισμὸν τοῦ ἀνααιρεσθέντος ὅτι ὁ ἀνααιρεσθὴς διὰ τῆς μετατυπώσεως τῆς Γεωγραφίας τοῦ παρεμπόδισε τὴν ἐλευθέραν χρῆσιν τοῦ βιβλίου του, καθότι ὁ ἰσχυρισμὸς αὗτος ἦτα παρεπόμενον τοῦ κυρίου ζητήματος.

ΑΠ. 361 (1840). Ὅταν τὸ πλημμελειοδικεῖον ἐκήρυξε γυναικὰ τινα ὡς μοιχαλίδα, ἡ ἀπόφασίς ἀποτελεῖ διδικοσμένον ὡς πρὸς τὴν πράξιν.

ΑΠ. 245 (1849). Ὅταν ὁ ἐπὶ ληστείας κατηγορηθεὶς ἐκηρύχθῃ ἄθῳς, δύναται νὰ γίνῃ ἐνώπιον τοῦ πολιτικοῦ δικαστηρίου ἀγωγή περὶ τῶν πολιτικῶν ἀπαιτήσεων τῶν ἐκ τῆς πράξεως ἐκείνης πηγάζουσῶν. Δὲν παραβιάζεται δὲ τὸ δεδικασμένον, διότι ἡ ἐτυμηγορία ἀποφανεῖται τὴν μὴ ἐνοχὴν τοῦ κατηγορηθέντος, δὲν περιέχει καὶ τὸν λόγον ἐρ' οὐ ἐστηρίχθη ὅθεν τὸ πολιτικὸν δικαστήριον δύναται νὰ διατάξῃ ἀποδείξεις περὶ τῶν γεγονότων.

ΑΠ. 184 (1854). Ἡ τῶν ἰδιωτικῶν ἀπαιτήσεων ἐπιδίωξις ἐνώπιον τοῦ πολιτικοῦ δικαστηρίου ἐπιτρέπεται ἀδιαφόρως, εἴτε ἄθῳστικῇ, εἴτε καταδικαστικῇ ἤθελεν εἶσθαι ἡ προηγηθεῖσα ποινικὴ ἀπόφασις, καθὼ μὴ ὑπαρχούσης ὡς ἐκ τούτου τελεσιδικίας τινός.

ΑΠ. 43 (1883). Ὅταν κηρυχθῇ ὁ κατηγορούμενος ἄθῳς τῆς κατηγορίας, τὸ δικαστήριον δὲν εἶναι πλέον ἀρμοδίον εἰς ἐδίκασιν τῆς πολιτικῆς ἀγωγῆς, ἀλλ' ὀφείλει νὰ παραπέμψῃ αὐτὴν εἰς τὰ ἀρμόδια πολιτικά δικαστήρια, καὶ οὐχὶ ἐπιλαβόμενον αὐτῆς νὰ ἀπορρίψῃ αὐτὴν κατ' οὐσίαν.

ΑΠ. 29 (1889). Κατὰ τὸ ἄρθρον 12 τῆς Ποιν. Δικονομίας ἡ καταδικαστικὴ ἀπόφασις τοῦ ποινικοῦ δικαστηρίου δὲν εἶναι ὑποχρεωτικὴ διὰ τὸν πολιτικὸν δικαστὴν καὶ ὡς πρὸς τὸν χρόνον τῆς νόσου, διότι τὸ ποινικὸν δικαστήριον δὲν λύει ζήτημα ποινικόν φέρον χαρακτῆρα προδικαστικοῦ ζητήματος διὰ τὴν πολιτικὴν δίκην (ἄρθρ. 12 Πολ. Δικον.), ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου τὸ δικαστήριον τῶν Συνόδων πέρασε ὅτι ὁ παθὼν ἐνόστησε πρὸς μῆνας ἐν ᾧ διὰ τῆς ἐτυμηγορίας τῶν οὐ ἐνοχῶν δι-

χονται, ὅτι ἐνόστησεν ὅχι πλέον τῶν τριάκοντα ἡμερῶν, ὁρθῶς ἤμηνεν
νευσε τὰς ἀνωτέρω διατάξεις τοῦ νόμου.

ΑΠ. 50 καὶ 51 (1845). Ἐπειδὴ ἡ διάταξις 12 ἄρθρ. Ποιν. Δικ., καθ' ἣν εἴτε καταδικαστικὴ εἴτε ἀθωωτικὴ ἀπόφασις τοῦ Ποιν. δικαστηρίου ὑπάρχει, ὁ παθὼν δύναται νὰ ἐπιδιώξῃ ἐνώπιον τοῦ πολιτικοῦ δικαστηρίου τὰς ἀπαιτήσεις του, δὲν εἶναι ἐν γένει ἐφαρμοστέα, καθὼς προκύπτει ἐκ τοῦ 12 ἄρθρ. Πολ. Δικ., καθ' ὃ ὁσάκις τὸ ἀρμόδιον Ποιν. δικαστήριον ἀποφασίσαι ἐπὶ τοῦ καταρκτικοῦ ζητήματος, δὲν δύναται πλέον τὸ πολιτ. δικαστήριον νὰ ἐπιχειρήσῃ τὴν ἀνάκρισιν τοῦ αὐτοῦ ζητήματος· ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ δὲ τῶν δύο τούτων διατάξεων γίνεται πρόδηλον, ὅτι ὁσάκις τὸ Ποιν. δικαστήριον ἀπήγγειλεν ἀθωωτικὴν ἀπόφασιν, διότι δὲν ὑπῆρξεν ἡ πράξις, ἥ διότι ὁ κατηγορηθεὶς δὲν εἶναι πράξας, δὲν δύναται πλέον νὰ εἰσαχθῇ εἰς τὸ πολ. δικαστήριον καὶ τοῦ κατηγορηθέντος ἀγωγή, πηγάζουσα ἐκ τῆς αὐτῆς δῆθεν πράξεως· ἐκτὸς ἂν ἡ ἀθώωσις τοῦ τελευταίου ἀπηγγέλθη, εἴτε διότι δὲν ἀπεδόχθη ἀρκούντως ἡ ἀξιόποινος πράξις ἐνώπιον τοῦ Ποιν. δικαστηρίου, εἴτε διότι δὲν ἠδύνατο, εἰ καὶ ἔλαβε χώραν ἡ πράξις, νὰ καταλογισθῇ πρὸς τὴν εἰς τὸν πράξαντα ἕνεκα νομίμων λόγων.

Ἐπειδὴ ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἡ ἐνώπιον τοῦ πρωτοδικείου Σύρου ἐκ τῆς Δ. γενομένη κατὰ τοῦ Γ. ἀγωγή περὶ ἀποζημιώσεων διὰ νόσον καὶ ἀργίαν, στηρίζεται εἰς τὴν διὰ τῆς ἀγωγῆς ταύτης ἀποδιδομένην εἰς τὸν ἐναγόμενον πρᾶξιν, ὅτι οὗτος ἐτραυματίσεν αὐτόν, καὶ ὡς ἐκ τοῦ τραυματισμοῦ τούτου ὑπέστη τὴν νόσον καὶ τὴν ἀργίαν, ἀλλὰ καὶ ὁ ἐνάγων ὁμολογεῖ καὶ ἐκ τῶν ἐν τῇ δικογραφίᾳ ἐγγράφων ἀποδεικνύεται περὶ τοῦ τραυματισμοῦ τούτου ὁ Γ. εὐκάλωσθαι ἀπὸ τοῦ ἐν Σύρῳ Πλημμελειοδικείου, τὸ ὅποιον ἠθώωσεν αὐτόν· ἐκ δὲ τῶν σκέψεων τῆς ἀθωωτικῆς ἀποφάσεως τοῦ Πλημμελειοδικείου ἀποδεικνύεται ὅτι τὸ Πλημμελειοδικεῖον ἀπήγγειλε τὴν ἀθώωσιν αὐτοῦ, διότι ἐκ τῶν ἐξετασθέντων ἐνώπιόν του μαρτύρων, ἐβεβαιώθη καὶ ἐπέστη, ὅτι οὔτε τραύματα Γ. ἐπῆνεγκε κατὰ τοῦ ρηθέντος Δ. οὔτε οὗτος ὑπέπεσεν ὡς ἐκ τῶν τραυμάτων τούτων εἰς νόσον καὶ ἀνικανότητα πρὸς ἐργασίαν· τοιοῦτον τρόπον δὲ ἀποφασίσαντος τοῦ Ποιν. δικαστηρίου, καὶ ὡς πρὸς τὴν πρᾶξιν καὶ ὡς τὸν πρὸς δι' αὐτὴν κατηγορηθέντα Γ. τὸ Πρωτοδικεῖον οὐδὲν ἠδύνατο, κατὰ τὸ 12 Ποιν. Δικ., νὰ ἐπιχειρήσῃ τὴν ἀνάκρισιν τῆς αὐτῆς πράξεως, ἐξ ἧς ὁ ἐνάγων παράγει τὴν πολιτικὴν του αἰτήσιν κατὰ τοῦ Γ. ἐπομένως ἡ ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου, δι' ἡμετέραν διατάχην ἀποδείξις περὶ τῆς ὑπάρξεως τῆς ἀνω μνησθείσης πράξεως, παραβιάζουσα τὸ δεδικασμένον, εἶναι ἀναιρετέα.

ΑΠ. 28 (1859). Ἐπειδὴ ἡ ἀπόφασις ἡ μὴ θεωρήσασα ὡς πτωχὸν ὄντα τὴν ἀναιρετέαν καὶ διὰ τοῦτο ἀκυλλάξασα αὐτὴν τῆς χρεωκοπίας κατηγορίας, δὲν ἀποτελεῖ δεδιδασμένον ἐνώπιον τῶν πολιτικῶν δικαστηρίων κατὰ τὸ ἄρθρ. 12 Πολ. Δικ. [Ὁμοιοι: 184 (1857) 234 (1857) 133 καὶ 156 (1859)] [Πολιτικαί].

ΑΠ. 133 (1859). Ἐπειδὴ τὸ 12 ἄρθρ. Πολ. Δικ. ὁρίζει ὅτι ἀπὸ

σισθέντος ἀπαξ τοῦ προδικαστικοῦ (γρ. προκαταρκτικοῦ) ζητήματος δὲν δύναται πλέον τὸ ἄλλο δικαστήριον, εἴτε πολιτικὸν εἴτε ποινικόν, νὰ ἐπιχειρήσῃ τὴν ἐξέτασιν τοῦ αὐτοῦ ζητήματος, ἐννοεῖ, ὡς προδικαστικὸν ζήτημα, γεγονὸς ἀνεξάρτητον καὶ χωριστὸν τῆς κυρίας δίκης ἔχον εἰς αὐτὴν ἐπιρροήν, ὡς εἶναι τὸ ζήτημα τῆς πλαστογραφίας, ὅπερ δὲν δύναται ν' ἀνακριθῇ ὑπὸ τοῦ πολιτικοῦ δικαστηρίου, ὅταν ἀποφασισθῇ ὑπὸ τοῦ ποινικοῦ, καὶ τὸ περὶ ἀκύρου γάμου τινός, ὅπερ δὲν δύναται ν' ἀνακριθῇ ὑπὸ τοῦ Ποιν. Δικαστηρίου κατὰ τὴν περίπτωσιν τοῦ 359 ἄρθρ. Ποιν. νόμου, ὅταν ἀποφασισθῇ ὑπὸ τοῦ ἀρμοδίου πολ. δικαστηρίου. ἄλλ' ὅταν τὸ γεγονὸς ᾖ ἡ βᾶσις τῆς κυρίας ἀπαιτήσεως, οἷον κλοπῇ, φόνος, τραῦμα κτλ. καὶ ἂν τὸ ποιν. δικαστήριον δι' οἰονδήποτε λόγον ἀθωώσῃ τὸν κατηγορηθέντα ἐπὶ τοιαύτῃ πράξει, ὁ παθὼν δύναται κατὰ τὸ 12 Ποιν. Δικ. νὰ ἐπιδιώξῃ τὴν ἰδιωτικὴν ἀπαιτήσιν του εἰς τὸ πολιτ. δικαστήριον, καθότι ἡ διάταξις τούτου τοῦ ἄρθρου εἶναι σαφὴς καὶ ρητὴ, λέγουσα ὅτι οὔτε ἡ ἀθωωτικὴ, οὔτε ἡ καταδικαστικὴ ἀπόφασις ἐμποδίζει τὸν παθόντα νὰ ἐπιδιώξῃ τὰς ἰδιωτικὰς ἀπαιτήσεις του εἰς τὸ πολ. δικαστήριον.

ΑΠ. 214 (1861) [Πολιτικὴ]. Ἐπειδὴ ὁ νομοθέτης καθιέρωσεν ἐν 12 Πολ. Δικ. τὴν ἀρχὴν ὅτι, ἀποφασισθέντος ἀπαξ τοῦ προκαταρκτικοῦ ἢ προδικαστικοῦ ζητήματος παρὰ τοῦ ἀρμοδίου δικαστηρίου, δὲν δύναται πλέον τὸ ἄλλο δικαστήριον, εἴτε πολιτικὸν εἴτε ποινικόν, νὰ ἐπιχειρήσῃ τὴν συζήτησιν τοῦ αὐτοῦ ζητήματος· ἐκ τῆς ἀρχῆς δὲ ταύτης γίνεται φανερόν, ὅτι, ἐναγομένου τινός ἐνώπιον τοῦ πολιτικοῦ δικαστηρίου περὶ ἀποζημιώσεως προερχομένης ἐξ ἀθεμίτου πράξεως, ἐνεκα τῆς ὁποίας κατεδικάσθη οὗτος εἰς ποινὴν, δὲν δύναται τὸ πολιτικὸν τοῦτο δικαστήριον νὰ ἐπιληφθῇ ἐκ νέου τῆς ἐξετάσεως τοῦ αὐτοῦ ζητήματος, ἥτοι τοῦ πραγματικοῦ γεγονότος, ἂν ἐπράχθῃ ἡ ἀξιοποινος πράξις καὶ ἂν ἐξετελέσθῃ ὑπὸ τοῦ καταδικασθέντος, ἀλλὰ χρεωστεῖ νὰ θεωρήσῃ ὡς δεδικασμένον, λαμβάνον αὐτὸ ὡς βᾶσιν τῆς πολιτικῆς ἀγωγῆς· ὅτι ὀρεῖται νὰ τὸ θεωρήσῃ τοιοῦτον, ἐξάγεται καὶ ἐξ ἄρθρων 10, 588 καὶ 455 Πολ. Δικ. καὶ 8 Ποιν. Δικ., καθ' ἣν ἡ συνήθως (τούτέστιν ἐκτὸς τῆς ἐξαιρετικῆς περιπτώσεως, καθ' ἣν ἡ πολιτικὴ δίκη αὐτὴ περιέχῃ προδικαστικὸν ζήτημα τῆς ποινικῆς διαδικασίας, (ἄρθρον 11 Πολ. Δικ.), ἡ πολιτικὴ δίκη ἀναβάλλεται μέχρι τέλους τῆς ποινικῆς· τὸ μὲν διὰ νὰ μὴ ἐκδύσῃ τὸ πολιτικὸν καὶ ποινικὸν δικαστήριον ἀντιφατικὰς ἀποφάσεις, ὅπερ ἤθελε συμβῇ, εἰάν τὸ πολιτικὸν ἐπέδικάζε τὰς ἰδιωτικὰς ἀπαιτήσεις, ἐνῷ τὸ πολιτικὸν ἤθελεν ἀποφανθῇ ὅτι δὲν ὑπῆρξεν ἡ ἀξιοποιεμένη, ἢ ὅτι δὲν τὴν ἐξετέλεσεν ὁ κατηγορούμενος· τὸ δὲ, διότι ὁ νομοθέτης ἠθέλησε νὰ ἔχῃ ἐπιρροὴν ἡ ποινικὴ ἀπόφ. τις ὡς πρὸς τὴν ὑπαρξίν, ἢ μὴ, τῆς κολασίμου πράξεως ἐν τῇ περὶ ἀποζημιώσεως πολιτικῇ δίκῃ· προκύπτει δὲ ἐκ τῶν ἄρθρων 85, 346, 394, 399 καὶ 452 Ποιν. Δικ., καθ' ἣν τὸ ποινικὸν δικαστήριον ἀποφασίζει ἐν ταύτῃ καὶ περὶ τῶν ἰδιωτικῶν ἀπαιτήσεων τοῦ πολιτικῶς ἐνάγοντος ἢ τοῦ παθόντος· ἂν δὲ αὐταὶ αἱ ἰδιωτικαὶ ἀπαιτήσεις δὲν ἐξεκαθαρίσθωσαν, ἀλλὰ χορήγῳσι καλ-

λιτέρας διευκρινήσεως, τότε παραπέμπει τὴν περὶ τοῦτου περαιτέρω συζητήσιν εἰς τὸ ἀρμόδιον πολιτικὸν δικαστήριον· ὥστε τὸ ὑπὸ τοῦ ποινικοῦ δικαστηρίου ἀποφασισθὲν ἀμετακλήτως πραγματικὸν ζήτημα, τοὔτεστιν ἂν ὁ καταδικασθεὶς ἐξετέλεσε τὴν ἀξιόποινον πράξιν ἢ μὴ, μένει ἄθικτον καὶ ἀνεξέταστον ὑπὸ τοῦ πολιτικοῦ, ὀφειλόντος μόνον τούτου νὰ ἐκκαθαρίσῃ καὶ ἀποφασίσῃ τὸ ποσὸν τῆς ἀποζημιώσεως ἐπὶ τῇ βάσει αὐτοῦ τοῦ προδεδικασμένου ὑπὸ τοῦ ποινικοῦ δικαστηρίου πραγματικοῦ γεγονότος· ἂν δὲ ὁ νομοθέτης εἶγῃ τὸν ἀντίθετον σκοπόν, δὲν ἤθελε περιορίσει τὴν ἐνώπιον τοῦ πολιτικοῦ δικαστηρίου παραπομπὴν πρὸς μόνην τὴν ἐξέτασιν καὶ μείζονα διευκρίνησιν τῶν ἰδιωτικῶν ἀπαιτήσεων, ἀλλὰ ἤθελεν ἐκφρασθῇ δι' ἄλλων ὅρων, ὥστε νὰ ῥευνῶνται σαφῶς ὅτι παραπέμπεται ἐν γένει ὅλη ἡ ὑπόθεσις, ἥγουν καὶ ἡ ἔρευνα ἂν ἐξετελέσθῃ ἢ ἀθιμῶτος πράξις· οὐδὲ ἀντιβαίνει ἡ ἀρχὴ αὕτη, ἣν καθιεροῖ ἡ νομοθεσία εἰς τὰς γενικὰς ἀρχὰς τῆς τελεσιδικίας, διότι κατ' αὐτὴν τὴν νομοθεσίαν τὰς κολασίμους πράξεις καταδιώκει ὅλη ἡ κοινωνία, ἐν ᾗ καὶ ὁ ἀδικηθεὶς πολιτικῶς ἐνάγων ἀντιπροσωπεύεται ὑπὸ τοῦ δημοσίου κατηγοροῦ ἢ εἰσαγγελέως, ὥστε ἐν τῇ ποινικῇ δίκῃ παρίσταται νομίμως ἀντιπροσωπευόμενος καὶ ὁ πολιτικῶς ἐνάγων ὡς διάδικος, ἂν καὶ προ σωπικῶς δὲν ἐμφανίζεται εἰς αὐτήν.

Ἐπειδὴ τὸ 82 Ποιν. Δικ. καθ' ὃ ἡ ἀθωωτικὴ ἢ καταδικαστικὴ ἀπόφασις δὲν ἐμφαίνει τὴν ἐπιδίωξιν τῶν ἰδιωτικῶν ἀπαιτήσεων ἐνώπιον τοῦ πολιτικοῦ δικαστηρίου, δὲν ἀντίκειται καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὰς καταδικαστικὰς ἀποφάσεις εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ 12 Πολ. Δικ. διότι μετὰ τὴν καταδικαστικὴν ἀπόφασιν, δι' ἧς ἀπαφασίσθῃ τὸ προδικαστικὸν ζήτημα ὁριστικῶς καὶ τελεσιδικίως, ἦτοι ὅτι ὁ κατηγορούμενος ἔπραξε τὴν κολάσιμον πράξιν, καὶ καταδικάσθῃ εἰς ποινὴν, δὲν ἐναπολείπεται εἰμὴ νὰ θεωρήσῃ τὸ πολιτικὸν δικαστήριον αὐτὸ τὸ γεγονός ὡς δεδικασμένον καὶ ὡς βάσιν τῆς ἰδιωτικῆς ἀπαιτήσεως, καὶ νὰ ἐπιδικάσῃ συμφώνως πρὸς τὴν ποινικὴν καταδίκην τὰς ἰδιωτικὰς ἀποζημιώσεις τοῦ παθόντος ἐναγόντος.

Ἐπειδὴ δὲν εἶναι ἀσυμβίβαστον τὸ ἄρθρ. 82 Ποιν. Δικ. πρὸς 12 Πολ. Δικ. καὶ ὡς πρὸς τὰς ἀθωωτικὰς ἀποφάσεις, διότι ἂν ὁ νομοθέτης δι' αὐτοῦ τοῦ ἁρθροῦ ἀφίνει τὸ στάδιον νὰ ἐξετάζῃ μετὰ τὴν ἀθωωτικὴν ἀπόφασιν τὸ πολιτικὸν δικαστήριον τὴν πολιτικὴν εὐθύνην τοῦ ἀθωωθέντος, ἐνῷ τὸ 12 Πολ. Δικ. δὲν ἐπιτρέπει τὴν ἐκ νέου ἐξέτασιν τοῦ αὐτοῦ ζητήματος περὶ τοῦ πραγματικοῦ γεγονότος, ἦτοι τῆς ἐκτέλεσεως ἢ μὴ τῆς πράξεως παρὰ τοῦ κατηγορουμένου, ὅπερ τυχόν προεδίκαξε τὸ ποινικὸν δικαστήριον, δὲν ἐννοεῖ ὅμως νὰ δώτῃ δι' αὐτῆς τῆς διατάξεως τῆς Ποιν. Δικ. εἰς τὸ πολιτικὸν δικαστήριον τὸ δικαίωμα νὰ ἐπιδικάσῃ ἀπολύτως τὰς ἰδιωτικὰς ἀπαιτήσεις τοῦ πολιτικῶς ἐνάγοντος καὶ ἀνεῖ τῆς ἔρευνῆς ἂν προεδικάσθῃ ὑπὸ τοῦ ποινικοῦ τὸ εἰρημένον πραγματικὸν γεγονός, ἀλλ' ἐννοεῖ νὰ ἐξετάζῃ προηγουμένως τὸ πολιτικόν, ἂν προεδικάσθῃ ἢ μὴ ἀπὸ τὸ ποινικόν αὐτὸ τὸ γεγονός, ὅπερ χρησιμεύει ὡς βάσις τῆς πολιτικῆς ἀγωγῆς, ὡς τοῦτο πράττεται καὶ ὑπὸ τοῦ ποιν.

νικῶν δικαστηρίου, ὅταν μετὰ τὴν ἀθωωτικὴν ἀπόφασιν τοῦ πρόκειται νὰ δικάσῃ ἐπὶ τῶν πολιτικῶν ἀπαιτήσεων κατὰ τοῦ ἀθωωθέντος κατηγορουμένου, καθὰ σαφῶς ὁρίζει τὸ ἀρθρ. 346 § 2 Ποιν. Δικ. λαμβάνον ὑπ' ὄψιν ἰδίως τὴν περίστασιν, καθ' ἣν ἀποδείχθη μὲν ἡ πράξις, δὲν εἶναι δὲ κολάσιμος, ὅποταν ἡ πράξις δύναται ν' ἀποτελέσῃ οἰονεὶ ἀδίκημα· καὶ εἰς μὲν τὴν πρώτην περίπτωσιν, καθ' ἣν δηλαδὴ τὸ ποινικὸν δικαστήριον προεδίκασε τὸ ζήτημα, κηρύξαν μὴ ἔνοχον τὸν ἀθωωθέντα διὰ τῆς συγχρόνου βεβαιώσεως ἐν τῇ ἀθωωτικῇ ἀποφάσει, ὅτι δὲν ἐπράχθη τὸ ἐγκλημα, ἢ ὅτι αὐτὸς δὲν τὸ ἐπραξε, χρεωστὲί τὰ πολιτικὸν δικαστήριον κατὰ ἀρθρ. 12 Πολ. Δικ. ν' ἀπέχῃ πάσης περαιτέρω ἐρεύνης ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ζητήματος ὡς δεδικασμένου ἀμετακλήτως ὑπὸ τοῦ ποινικοῦ δικαστηρίου, καὶ ἐπομένως ν' ἀπορρίψῃ τὴν πολιτικὴν ἀγωγὴν ὡς μὴ στηριζομένην ἐπὶ ἀποδεδειγμένης βάσεως· εἰς δὲ τὴν δευτέραν, καθ' ἣν τὸ ποινικὸν δικαστήριον δὲν προεδίκασε τὸ ζήτημα τῆς πράξεως, κηρύξαν, δηλαδὴ, ἀπλῶς τὸν κατηγορούμενον μὴ ἔνοχον, χωρὶς ὅμως ῥητῶς νὰ βεβαιώσῃ καὶ ὅτι ἡ πράξις δὲν ἐτετέλεσθη ἢ δὲν ἐτετέλεσεν αὐτὴν ὁ κατηγορούμενος, τότε ἔχει τὸ δικαίωμα καὶ τὸ καθήκον τὸ πολιτικὸν δικαστήριον νὰ ἐπιληφθῇ τοῦ ζητήματος τούτου καὶ νὰ ἐξετάσῃ ἂν ὁ ἐναγόμενος ἐτετέλεσεν, ἢ οὐ, τὴν ἀθέμιτον πράξιν, ἐκ τῆς ὁποίας ὁ ἐνάγων παράγει τὸ δικαίωμα τῆς ἀγωγῆς του· διότι δὲν ὑπάρχει δεδικασμένον τὸ ζήτημα τοῦ πραγματικοῦ γεγονότος· καὶ ἐπομένως νὰ ἐπιδικάσῃ ἢ ἀπορρίψῃ τὴν ἀγωγὴν, καθ' ἣν πεποιθῆσιν ἤθελε μορφώσῃ ἐκ τῶν ἀποδείξεων περὶ τῆς ὑπάρξεως, ἢ μὴ ὑπάρξεως, τῆς κολάσιμου πράξεως καὶ περὶ τοῦ αὐτουργοῦ αὐτῆς· οὕτως λοιπὸν τοιαύτης τῆς ἐννοίας τοῦ 12 Ποιν. Δικ. συμβιβάζεται πληρέστατα ἡ φαινόμενη ἀντίφασις μεταξὺ αὐτοῦ καὶ 12 Πολ. Δικ. ἄλλως ἤθελε συμβαίνει τὸ ἄτοπον ν' ἀντιπράσσωσι μετ' ἀλλήλων αἱ ἐκδιδόμεναι περὶ τοῦ αὐτοῦ ἀντικειμένου ἀποφάσεις τῶν ποινικῶν καὶ τῶν πολιτικῶν δικαστηρίων, καὶ τὸ σκάνδαλον ν' ἀποφασίζωσι τὰ δευτέρᾳ τὸ ἐναντίον παρ' ὅ,τι ὀριστικῶς καὶ τελεσιδικῶς ἀπεφάσισαν τὰ πρῶτα.

Ἐπειδὴ, τὸ ἀρθρ. 12 Ποιν. Δικ. δὲν ἔχει σκοπὸν νὰ καθιερώσῃ τὴν μὴ τελεσιδικίαν τῶν ποινικῶν ἀποφάσεων ὡς πρὸς τὸ προδικαστικὸν ζήτημα ἐπὶ τῆς πολιτικῆς δίκης, διότι οὐδὲν περὶ τελεσιδικίας λαλεῖ, ἀλλ' ἔχει σκοπὸν πρόδηλον (ἀφοῦ διὰ τοῦ προηγουμένου ἀρθρ. 6 ἐλήφθη ὑπ' ὄψιν ἡ περίπτωσις τῆς εἰς τὸ ποινικὸν δικαστήριον εἰσαγωγῆς τῆς πολιτικῆς δίκης, καὶ ὠρίσθησαν τὰ νόμιμα ἐπὶ τῆς περιπτώσεως ταύτης, καὶ ἀφοῦ διὰ τοῦ ἀρθροῦ 8 ἐλήφθη ὑπ' ὄψιν ἡ ἄλλη περίπτωσις τῆς εἰσαγωγῆς τῆς πολ. δίκης εἰς τὰ πολιτικὰ δικαστήρια προτοῦ ἀρχίσαι τῇ δυνάμει νὰ γίνεταί ἡ ποινικὴ διαδικασία καὶ ὠρίσθησαν τὰ νόμιμα ἐπὶ τῆς περιπτώσεως, καθ' ἣν δηλαδὴ ἀπεπερατώθη διὰ ποινικῆς ἀποφάσεως ἡ ποινικὴ δίκη χωρὶς νὰ εἰσαχθῇ ποῶς καὶ οὐδαμοῦ πολιτικὴ ἀπαιτήσις) καὶ ὁρίζει ὅτι ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἡ ποινικὴ ἀπόφασις δὲν ἀποκλείει ἢ δὲν ἐμποδίζει, κατὰ τὴν Γερμανικὴν φράσιν, τὴν ἐπιδιώξιν ἐνώπιον τῶν πολιτικῶν δικαστηρίων τῶν ἰδιωτικῶν ἀπαιτήσεων, τούτεστιν ὅτι

γίνεται αὐτὴ ἄνευ βλάβης τῶν τοχὸν ἰδιωτικῶν ἀπαιτήσεων, δυναμένων, ἐὰν ἔχωσιν ὑπόστασιν, νὰ εἰσαχθῶσι πάντοτε εἰς τὸ πολετικὸν δικαστήριον, κατὰ δὲ τὸ ἄρθρ. 346 καὶ εἰς τὰ ποινικὰ δικαστήρια, ἀρχὴν τὴν ὁποῖαν ὁμοίως ἔκρινεν εὐλογον νὰ διακηρύξη ρητῶς καὶ ἡ Γαλλικὴ νομοθεσία ἐν τῷ ἄρθρῳ 10 ποιν. Γαλλικοῦ κώδικος.

Ἐπειδὴ ἐπὶ τοῦ προκειμένου, καταδικασθέντος τοῦ Π. διὰ τῆς 14 (1852) ἀποφάσεως, τῶν ἐν Ναυπλίῳ συνέδρων εἰς τὴν ποινὴν τοῦ θανάτου ἕνεκεν ἀνθρωποκτονίας πραχθείσης παρ' αὐτοῦ κατὰ τοῦ Γ. νομίμως τὸ ἐφετεῖον ἐθεώρησε τὴν ἀπόφασιν τῶν συνέδρων ὡς ἀποτελοῦσαν ἐντελὴ ἀπόδειξιν τῆς πραγματικῆς βίσεως τῆς πολιτικῆς ἀγωγῆς, ἥτοι τοῦ γεγονότος τῆς πραχθείσης παρὰ τοῦ Π. ἀνθρωποκτονίας, ἂν δὲ τὸ ἐφετεῖον ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν ἐκ περισσοῦ ὡς ἀπόδειξιν καὶ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς μνημονευθείσης καταδικαστικῆς ἀποφάσεως, χωρὶς νὰ βεβαιῇ τὰ γεγονότα ἐπὶ ὧν ἐπαρτίσθη τὴν ἐκτέλεσιν ταύτην, ἐνῶ δὲν ἐξετελέσθη δὴθεν ἡ θανατικὴ ποινὴ, ἀλλ' ἐδόθη βασιλική, χάρις, κατὰ τὸν ἰσχυρισμὸν τῆς ἀναίρεσεως, μεταβάλλουσα τὴν θανατικὴν ποινὴν εἰς δεσμὰ, τοῦτο δὲν ἔχει σημασίαν τινὰ αὐτὴ δίδει χώραν εἰς ἀναίρεσιν, καθόσον μόνον ἡ καταδικαστικὴ ἀπόφασις, εἰς ἣν κυρίως ἐστῆριξε τὸ ἐφετεῖον τὴν ἀπόφασιν του, ἤρκει πρὸς ἀπόδειξιν τῆς πραγματικῆς βίσεως τῆς πολιτικῆς ἀγωγῆς τῆς ἀναίρεσιβλήτου.

Ἐπειδὴ, ἀπαδειχθείσης τῆς πραγματικῆς βίσεως τῆς ἀγωγῆς ἐκ τῆς καταδικαστικῆς ποινικῆς ἀποφάσεως, καθ' ἃ βεβαιῇ τὸ ἐφετεῖον, νομίμως αὐτὸ δὲν ἐπέτρεψε τὴν ἐναντίαν ἀπόδειξιν, καθότι κατὰ τὸ ἄρθρον 273 Πολ. Δικ. δὲν συγχωρεῖται ἡ ἀνταπόδειξις ἐπὶ τελεσιδικίων ἀποφάσεων, ὅποια ἐστὶ καὶ ἡ ἀνωτέρω κατὰ τοῦ Π. καταδικαστικὴ ἀπόφασις. [Ἑοσιὰ ΑΠ. 188 (1867)].

ΑΠ. 299 (1852). Ὅταν τὸ συμβούλιον ἀπεφάνητο ὅτι δὲν πρέπει νὰ γίνῃ κατηγορία κατὰ τοῦ Π. ἐπὶ πλαστογραφίᾳ, δὲν θεωρεῖται δεδικασμένον τὸ ζήτημα ἂν καὶ τὸ ἔγγραφον ᾖ καὶ ἡ μὴ πλαστογεγραμμένον.

ΑΠ. 152 (1854). Ὅταν διὰ βουλευματος ἀπελύθῃ τις τῆς ἐπὶ τραυματικῆς κατηγορίας ἐπὶ λόγῳ ὅτι εὗρεθῇ, ὅταν ἐξετέλεσε τὴν πρᾶξιν ἐκείνην, εἰς κατάστασιν νομίμου καὶ πλήρους ἀμύνης, τὸ προκαταρκτικὸν ποινικὸν ζήτημα, περὶ οὗ διαλαμβάνουσι τὰ ἄρθρ. 11 καὶ 12 Πολ. Δικ., δὲν θεωρεῖται ὀριστικῶς καὶ τελεσιδικῶς δεδικασμένον ὥστε χωρεῖ μετὰ ταῦτα ἀγωγὴ περὶ ἀποζημιώσεως.

ΑΠ. 35 (1857). Τὸ βούλευμα, δι' οὗ ἀποφαίνεται τὸ συμβούλιον ὅτι δὲν πρέπει νὰ γίνῃ κατηγορία κατὰ τοῦ δέινος ὡς ἐνεργήσαντος ἐν καταστάσει ἀμύνης, δὲν προδικάζει τὸ περὶ πολιτικῆς ἀπαιτήσεως ζήτημα ὡς ἀνεξάρτητον.

ΑΠ. 468 (1866). Ἐπειδὴ τὸ ἐφετεῖον ἀποφηνάμενον, ὅτι διὰ τοῦ βουλευματος τοῦ Συμβουλίου δὲν λύεται τελεσιδικῶς τὸ ζήτημα τῆς κυριότητος τῆς ἐπιδίκου ἵππου, δὲν ἡρμήνευσε ψευδῶς τὸ εἰρημένον βούλευμα, διότι πρῶτον τὸ ζήτημα, ἐπ' οὗ τὸ βούλευμα ἀπαφασισεν ὀριστικῶς, εἶναι μόνον τὸ ἀφορῶν τὸ ποινικὸν ἀντικείμενον, ἥρουν αὖ

υπάρχει ἢ μὴ ἀφορμὴ πρὸς κατηγορίαν ἐπὶ κλοπῇ τοῦ κατακυνηθέντος, δεύτερον δὲ τὸ ἐξετασθὲν ὡς πρὸς τὸν εἰρημένον σκοπὸν τῆς ποινικῆς ἀποφάσεως ζήτημα τοῦ ἀν' ἡ ἵππος ἦτο ξένον πρᾶγμα, ἐξετάσθη ἐπὶ ἀλλῶν ἐνδείξεων, ὡς τὸ βούλευμα ἐκθίτει καὶ ὅπως ἐπὶ βουλευμάτων ὁ νόμος ἐπιτρέπει, ἐνῶ ὡς πρὸς τὴν πολιτικὴν ἀγωγὴν ἀπαιτοῦνται αἱ νόμιμοι ἀποδείξεις, καὶ τρίτον διότι ὁ διεκδικῶν τὴν ἵππον ὡς κύριος αὐτῆς ὑπερασπίσθη εἰς τὴν ἐκδοσιν τοῦ βουλευματος, ὡς πολιτ. ἐνάγων.

ΑΠ. 331 (1865). Ἐπειδὴ κατὰ τὰς περὶ ἀρμοδιότητος τοῦ συμβουλίου διατάξεις Ποιν. Δικ. (ἄρθρ. 250), μετὰ τὴν διεξαγωγὴν τῆς διὰ ἄρθ. 69 καὶ 187 ὁρισθείσης προανακρίσεως ὡς προδικασίας καὶ πρὸς ἀποπεράτωσιν αὐτῆς (ἄρθρ. 75), τὸ συμβούλιον τῶν Πλημμελειοδικῶν δὲν ἀποφασίζει ὀριστικῶς περὶ τῆς ἀποδιδόμενης εἰς τὸν κατηγορούμενον πράξεως, οὐδὲ βιβαιοῖ θετικῶς ἂν αὕτη ἔλαβεν ἢ δὲν ἔλαβε χώραν, ἀλλ' ἐξετάζει μόνον ἂν τὸ γεγονός περιέχῃ ἀξιόποινον πρᾶξιν, ἂν δὲν ὑπάρχωσι λόγοι ἀναιροῦντες τὴν ποινὴν, καὶ ἂν ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ὕλης, ἢ τῇ προανάκρισις ἄνευ δημοσίας συζητήσεως καὶ ἐνόρκων μαρτυριῶν συνήθοισαι, δύναται νὰ γίνῃ εἰσαγωγή εἰς δίκην ἐνώπιον τοῦ ὡς ἐκ τῆς πράξεως ἀρμοδίου, πρὸς ἐκδίκασιν αὐτῆς Ποινικοῦ Δικαστηρίου ἐν ἑλλείψει δὲ πάντων ἐναντίον τοῦ κατηγορουμένου ἐνδείξεως ἀποφαίνεται διὰ βουλευματος τοῦ ἀπλῶς ὅτι δὲν ὑπάρχει ἀφορμὴ πρὸς κατηγορίαν.

Ἐπειδὴ ἐκ τούτων συνάγεται προδήλως, ὅτι τὸ εἰρημένον βούλευμα, τελεσιδικίαν κατασταθὲν, ἀπαλλάττει μὲν διὰ παντός τῆς ποινικῆς καταδιώξεως τὸν εἰς ἀνάκρισιν ὑποβληθέντα κατηγορούμενον, ἀλλὰ δὲν ἀποτελεῖ ὡς πρὸς τὴν ἀποδοθεῖσαν αὐτῷ πρᾶξιν, ἢ τὰ ἐξετασθέντα παρὰ τοῦ βουλευματος, ὀριστικὴν τοῦ ἀρμοδίου Ποινικοῦ Δικαστηρίου ἀπόφασιν, ἀφοῦ τὸ ποινικὸν δικαστήριον οὐδόλως ἐπελήφθη καὶ ἀπεφάσισε, μὴ εἰσαχθεῖσθαι ἐνώπιον αὐτοῦ κατηγορίας, ἀπὸ τῆς ὁποίας καὶ μόνης ἀρχεται ἡ δημοσία Ποιν. Δικ.) καὶ τοιαύτην ἀπόφασιν ποινικοῦ Δικαστηρίου, ὅποιαν τὴν χαρακτηρίζουσι τὰ ἄρθρα 81—84 Ποιν. Δικ. καὶ οὐχὶ βούλευμα Συμβουλίου, ἀπαιτεῖ τὸ ἄρθ. 12 Πολ. Δικ. ἵνα μὴ δυναθῇ τὸ Πολ. δικαστήριον νὰ ἐπιχειρήσῃ νέαν περὶ αὐτοῦ τοῦ ζητήματος ἐξέτασιν.

Ἐπειδὴ τὸ ἐφετεῖον ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἀπέρριψε τὴν περὶ τῆς ποινικῆς ναυταπάτης ἔνστασιν λόγῳ τελεσιδικίας, στηριχθὲν, ἐναντίον τῶν ἐκτεθέντων, εἰς τὸ βούλευμα δι' οὗ τὸ Συμβούλιον ἀπεφώνητο ἀπλῶς, ὅτι δὲν ὑπάρχει ἀφορμὴ πρὸς κατηγορίαν κατὰ τῶν ἐν αὐτῷ ἀναφερομένων προσώπων, ὡς ὑπακτιῶν τῆς εἰρημένης πράξεως. Ἀρὰ παρεβίασε ἄρθ. 12 Πολ. Δικ. ὅπερ ἐπάγεται ἀναίρεσιν.

ΑΠ. 212 (1867). Ἐπειδὴ, κατὰ ἄρθρ. 12 Πολ. Δικ., τότε μόνον δὲν δύναται τὸ πολιτικὸν δικαστήριον νὰ ἐπιληφθῇ τῆς ἐξετάσεως προδικαστικοῦ ζητήματος, ὅτε τὸ ζήτημα τοῦτο ἀπεφασίσθη ἤδη ὑπὸ τοῦ ἀρμοδίου ποινικοῦ δικαστηρίου· τοῦτέστιν, ὅτε ἀντικείμενον γινόμενον κατηγορίας, εἰσαχθεῖσθαι διὰ κλήσεως ἢ βουλευματος τοῦ συμβουλίου

εἰς τὸ ἀκροατήριον, καταφατικῶς ἢ ἀποφατικῶς ἐλύθη, οὐκ εἰ καὶ διὰ μέγρι βουλευμάτος τοῦ συμβουλίου, ἀποφαινομένου ὅτι δὲν ποῖπει ἡ γίνῃ κατηγορία, προέβη ἢ προδικαστικὴ ἐξέτασις τοῦ ζητήματος, διότι, κατὰ ἄρθρα 69, 70, 75, 76 καὶ 81 Ποιν. Δικ. σκοπὸς τῆς προδικαστικῆς ἐστὶ κυρίως ἡ συνάθροισις ὕλης πρὸς εἰσαγωγὴν ποινικῆς δίκης καὶ πάντως ὅ,τι δύναται ἐν τῇ εἰσαγομένη δίκῃ νὰ συντελέσῃ εἰς ἀνὸς κάλυψιν τῆς ἀληθείας καὶ τῆς ἐνοχῆς ἢ ἀθωώσεως τοῦ ὑποδίκου· ἐπομένως τὰ βουλευμάτα τοῦ συμβουλίου μὴ δικάζοντα περὶ τῆς ἐνοχῆς ἢ ἀθωώσεως, ἀλλ' ἀποφαινόμενα μόνον ἂν ὑπάρχῃ ὕλη πρὸς ποινικὴν κατηγορίαν καὶ λύσιν δικαστικὴν ποινικοῦ τινὸς ζητήματος, δὲν δύνανται νὰ θεωρηθῶσιν ὡς λύοντα τὸ ζήτημα τοῦτο, καὶ ἂν ἄλλως τῇ ἀρνήσει τῆς εἰς δίκην εἰσαγωγῆς τοῦ ὑποδίκου στηρίζωσιν ἐπὶ τῇ μὴ ἀξιοποίνῳ τῆς πράξεως ἢ ἄλλω λόγῳ ἀποκλείοντι τὴν ποινὴν, διότι ταῦτα λέγει τὸ συμβούλιον ὡς ὑπερτάτῃ ἀνακριτικῇ ἀρχῇ πρὸς ὑποστηρίξειν, ὅτι δὲν ὑπάρχει ὕλη πρὸς κατηγορίαν ἐπὶ ἀξιοποίνῳ πράξει, καὶ οὐκ ὡς δικαστήριον δικάζον καὶ ἀποφασίζον περὶ λύσεως τοῦ ποινικοῦ ζητήματος.

Ἐπειδὴ τὸναντίον ἀποφηνάμενον τὸ ἐφετέριον, ὅτι, δηλαδή, τὸ βούλευμα τοῦ συμβουλίου τῶν ἐν Ναυπλίῳ Πλημμελειοδικῶν, τὸ ἀποφαινόμενον ὅτι δὲν πρέπει νὰ γίνῃ κατηγορία ἐπὶ ἀναίρεσει ἐνεκα πλήρους καὶ νομίμου ἀμύνης, ἀποτελεῖ ἐν τῇ πολιτικῇ δίκῃ δεδικασμένον καὶ πρὸς τὰ ζητήματα ταῦτα τῆς ἀναίρεσεως καὶ ἀμύνης, καὶ ἐπὶ τοῦ δεδικασμένου τούτου στηρίζον τὴν ἀπορρίψαν τὴν ἔφεσιν τοῦ ἀνακριτοῦ σείοντος ἀπόφασίν του, κατὰ παρέμφνηϊαν ἀπεφάσισε τὸ ἄρθρον 11 Πολ. Δικ. ὅπερ ἐπάγεται ἀναίρεσιν.

ΕΦ. ΑΘΗΝΩΝ 2670 (1894) Ἐπειδὴ ἀληθῶς μὲν κατὰ τὴν ἐρμηνείαν ἄρθρου 12 Ποιν. Δικ. ἐν συνδυασμῷ πρὸς ἄρθρ. 12 Πολ. Δικ., ἀποφασισθέντος ἅπαξ τοῦ προκαταρκτικοῦ ζητήματος παρὰ τοῦ ἀρμοδίου δικαστηρίου δὲν δύναται μὲν πλέον τὸ ἄλλο δικαστήριον νὰ ἐπιχειρήσῃ τὴν ἐξέτασιν τοῦ αὐτοῦ ζητήματος, δὲν κωλύεται ὅμως παθὼν παρὰ τῇ ἀθωωτικῇ ἀποφάσει νὰ ἐπιδιώξῃ ἐνώπιον τοῦ πάλαι δικαστηρίου τὰς ἰδιωτικὰς αὐτοῦ ἀπαιτήσεις, ἐκ τούτου δ' ἔπεται, ὅτι ἐνῷ ὁ ἐκκαλῶν δὲν δύναται νὰ ἐπαναφέρῃ τὴν πλαστότητα τῆς ἀποφάσεως εἰς ὠρισμένον πρόσωπον, ἥτοι εἰς τοὺς εἰρημένους δικ. κλητῆς καὶ ἐρεσιβλήτον καὶ ἀποφασισθέντων παρὰ τοῦ ἀρμοδίου Συμβουλίου τῶν ἐνταῦθα πλημμελειοδικῶν, δύναται ἐκ νέου ἐπιδιώκων τὰς ἰδιωτικὰς αὐτοῦ ἀπαιτήσεις νὰ προβῇ πᾶσαν ἀκυρωτικὴν ἐναγίαν μὴ ἐξαρουμένην καὶ τῆς πλαστογραφίας τῇ, μὴ ἀποδιδόμενης πλέον εἰς τὰ ἐρρημένα ὠρισμένα πρόσωπα, ὀριστικῶς καὶ ἀρμοδίως ἀπαλλαγέντα τῆς ἢ ἄλλα, ἀλλ' ὁρώσης εἰς τὴν ἀπλὴν καὶ ἄνευ ἀποδόσεως εἰς ὠρισμένον πρόσωπον προσβολὴν τοῦ ἐν λόγῳ ἐπιδιοτηρίου, ὅτε τὸ δικαστήριον δύναται νὰ ἐπιληφθῇ τῆς ἐξετάσεως αὐτῆς διατάσσον τὰς δευτέρας ἀποδείξεις ἐν περιπτώσει ἀρνήσεως.

ΑΠ. 137 (1874) [Πολιτικὴ]. Ἐπειδὴ ἀληθῶς μὲν κατὰ ἄρθρ.

12 Πολ. Δικ. οὐ μόνον βεβαίως ζητήμα τι ἀποτελεῖ παρεμπόδιον τῆς κυρίας πολιτικῆς δίκης, ἥτοι ζήτημα προδικαστικὸν ἐκ πραγματικοῦ καὶ νομικοῦ μέρους σύνθετον, οὕτινος ἡ λύσις ἔχει ἐπιρροὴν εἰς τὴν λύσιν ἑτέρου ἐξ ἐκείνου ἐξαρτωμένου ζητήματος, τότε ἡ ἀρμοδίως λύουσα αὐτὸ ἀπόφασις ἔχει τοιαύτην ἰσχύον, ὥστε νὰ καταστήσῃ αὐτὸ ἀνεπίδεκτον νέας ἐξετάσεως ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου εἰς ὃ εἶναι ἐκκρεμῆς ἡ κυρία δίκη· ἀλλὰ τοῦτο αὐτὸ ἰσχύει καὶ ἐπὶ ζήτημά τι, δικασθὲν παρὰ τοῦ ἀρμοδίου δικαστηρίου, ἀποτελῇ τὴν ἀναγκαίαν βάσιν τῆς ἐνώπιον ἄλλου δικαστηρίου δίκης, ὡς ἐὰν ζήτημά τι ποινικόν, καθαρῶς πραγματικόν, ἀποτελοῦν τὴν ἀναγκαίαν βάσιν τῆς πολιτικῆς ἀπαιτήσεως λυθῇ ἀρμοδίως παρὰ τοῦ Ποινικοῦ Δικαστηρίου. Τοῦτο ὅμως ἐφ' ὅσον τὸ Ποιν. Δικαστήριον ἀποφαίνεται, ὅτι πράγματι ἔλαβε χώραν, ἢ δὲν ἔλαβε ποσῶς χώραν ἢ πράξις ἐπὶ τῆς ὁποίας καὶ μόνης στηρίζεται ἡ πολιτικὴ ἀπαιτήσις, οὐχὶ ὅμως καὶ ἂν ἐνεκεν ἄλλων λόγων ὁ κατηγορούμενος, παρ' οὗ ζητοῦνται πολιτικαὶ ἀποζημιώσεις, κηρύσσεται ἀθῶος τῆς εἰς αὐτὸν ἀποδιδουμένης πράξεως ὥστε, προκειμένης ἀποφάσεως Ποιν. Δικαστηρίου ἄλλου παρὰ τῶν Κακουργιοδικίων ἐν ἧ ἐκτίθενται οἱ λόγοι τῆς ἐκδιδουμένης ἀποφάσεως, ἐὰν κατ' αὐτοὺς ἀθῶος ἐκηρύχθῃ ὁ κατηγορούμενος, λόγω τοῦ ὅτι δὲν ἐπέσθῃ τὸ Δικαστήριον, ὅτι ἔλαβε χώραν ἢ ἀξιόποινος πράξις ἢ ὅτι ὁ κατηγορούμενος ἐξετέλεσε τὴν ἀξιόποινον πράξιν, τὸ πολιτικὸν Δικαστήριον, ἐνώπιον τοῦ ὁποίου θέλει ζητηθῇ πολιτικὴ ἀποζημιώσις ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἐκτελεσθείσης δι' αὐτὸν ἀξιόποινου πράξεως, δὲν δύναται νὰ ἐξετάσῃ ἐκ νέου ἐὰν τιwντε ἔλαβε χώραν ἢ πράξις, ἢ οὗτος ἐξετέλεσεν, ἢ οὐ, τὴν πράξιν· ἐνῷ ἂν ὁ κατηγορούμενος ἐκηρύχθῃ ἀθῶος, κατὰ τοὺς λόγους τῆς ἀποφάσεως, μόνον οἷοι ὑπῆρχον λόγοι ἐξαλείφοντες τὸ ἀξιόποινον ἢ ἄλλων ὁποιωνδήποτε λόγων, ἔνεκα τῶν ὁποίων δὲν ἤδυνάτο νὰ ἐπιβληθῇ εἰς αὐτὸν ποινὴ, φερεῖ εἰπεῖν λόγω παραγραφῆς, τότε οὐδέλλως ἀνεπίδεκτός ἐστίν ἡ παρὰ τοῦ πολ. δικαστηρίου ἐξέτασις τοῦ ζητήματος τοῦ ἀποτελοῦντος τὴν βάσιν αὐτῆς, ἥτοι ἡ ὑπαρξις, ἢ μὴ, τῆς ἐκτελεσθείσης πράξεως τῆς εἰς τὸν κατηγορούμενον ἀποδιδουμένης· τοῦτο δέ, διότι πράγματι δὲν λύεται ὑπὸ τοῦ ποινικοῦ Δικαστηρίου τὸ ζήτημα τὸ τὴν βάσιν τῆς πολιτικῆς ἀγωγῆς περὶ ἀποζημιώσεως ἀποτελοῦν, ἥτοι τὸ ἂν ἔλαβε χώραν ἢ ἐγκληματικὴν πράξιν ἢ διδουσα εἰς ἀποζημιώσιν χώραν. Τούτων τεθέντων, προκειμένου περὶ ἀποφάσεως ποινικοῦ δικαστηρίου κακουργιοδικίων, ὅπου οἱ ἔνορκοι διὰ τῆς ἐτυμηγορίας αὐτῶν ἀποφαινόμενοι περὶ τῆς μὴ ἐνοχῆς τοῦ κατηγορουμένου χωρὶς νὰ διδῶσι λόγον τῆς τοιαύτης ἀποφάσεώς των, ἥτοι περὶ τοῦ ἂν ἐπέσθῃσαν ὅτι ἔλαβε πράγματι χώραν, ἢ οὐ, ἢ ἀξιόποινος πράξις ἢ εἰς τὸν κατηγορούμενον ἀποδοθεῖσα, καὶ ἂν ἐξετελέσθῃ, ἢ οὐ, παρ' αὐτοῦ, ἢ ἐνεκεν ἄλλων λόγων ἐθεώρησαν αὐτὸν ἀθῶον, δὲν εἶναι ἀνεπίδεκτον ἐξετάσεως νέας παρὰ τοῦ πολιτικοῦ δικαστηρίου, ὅπου ζητοῦνται ἀποζημιώσεις, τὸ ζήτημα, ἐὰν ἔλαβε χώραν, ἢ οὐ, ἢ ἐγκληματικὴν πράξιν ἢ εἰς τὸν κατηγορούμενον ἀποδοθεῖσα, καὶ ἐξετελέσθῃ, ἢ οὐ, παρ' αὐτοῦ, ὅπου ἀποτελεῖ τὴν βάσιν τῆς πολιτικῆς

ἀγωγῆς πρὸς ἀποζημίωσιν. Οὕτω δὲ μόνον δύνανται νὰ συνδυασθῶσι τὸ άρθρον 12 Ποιν. Δικ. κατὰ τὸ ὅποιον ἡ ἀθωωτικὴ ἢ καταδικαστικὴ ἀπόφασις δὲν ἐμποδίζει τὴν ἐπιδίωξιν τῶν ἰδιωτικῶν ἀπαιτήσεων ἐνώπιον τοῦ πολ. δικαστηρίου. Ἐντεῦθεν δὲ κηρυχθέντος τοῦ ἀναιρεσεῖοντος ἀθώου τῆς ἀποδοθείσης πράξεως, τῆς τὴν βάσιν τῆς πολιτικῆς ἀγωγῆς περὶ ἀποζημιώσεως ἀποτελούσης, δι' ἀπεφάσεως τῶν κακουργηδικῶν, δὲν ἀπεκλείετο τὸ δικάσαν πολιτ. δικαστήριον, κατὰ τὰ ἐκτεθέντα, νὰ ἐπιληφθῇ τοῦ ζητήματος, εἰς ὃ ἀναιρεσεῖον ἐξετέλεσεν, ἢ οὐ, τὴν εἰς αὐτὸν ἀποδοθεῖσαν ἐγκληματικὴν πράξιν, ἐνεκα τῆς ὁποίας ἐζητήθη παρὰ τοῦ ἀναιρεσιθλήτου ἀποζημίωσις, ἐφ' ᾧ καὶ ἐτάχθησαν περὶ τοῦτου ἀποδείξεις διὰ τῆς ἐκδοθείσης τῶν Πρωτοδικῶν προδικαστικῆς ἀποφάσεως περὶ ἀποδείξεως, ἐπικυρωθείσης διὰ τῆς πρώτης διατάξεως τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως.

BIBLION ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Περὶ τῶν κατὰ τὴν ποινικὴν διαδικασίαν
παρισταμένων ἀνθρώπων.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

Περὶ τῶν ἐπὶ τῆς ἀνακρίσεως ὑπαλλήλων.

13. Ἡ ὑπερτάτη διεύθυνσις τῶν περὶ τὴν ἀνάκρισιν ἐναπόκειται, ὑπὸ τὸ κράτος τῶν ἐφετῶν, εἰς τὸν παρ' αὐτοῖς εἰσαγγελέα ἐντὸς τῆς περιφερείας του. Δικ. Ὁργ. 103. Π. Δ. 14.

14. Τὸ δικαστήριον τῶν ἐφετῶν, πλήρες ἐν τῷ συμβουλίῳ συνεδριάζον, ἔχει τὸ δικαίωμα—1. νὰ ἀκροᾶται τὰς παρὰ τινος τῶν μελῶν του πρὸς αὐτὸ γινομένας μηνύσεις, νὰ καλῇ ἐνώπιόν του τὸν εἰσαγγελέα, καὶ νὰ ἐπιτρέπῃ εἰς αὐτὸν τὴν προανάκρισιν τῶν μηνυθέντων.—2. νὰ ζητῇ [διὰ ζώτης, ὁσάκις κρίνῃ ἀναγκαῖον, λόγον] ὁσάκις κρίνῃ ἀναγκαῖον προφορικὰς πληροφορίας παρὰ

τοῦ εἰρημένου εἰσαγγελέως περὶ τῆς ἀρξαμένης προανακρίσεως. Π. Δ. 13.

15. Εἰς τὸν παρὰ τοῖς ἐφέταις εἰσαγγελέα—1. ἀνήκει ἡ ἐπιτήρησις πάντων τῶν ἐπὶ τῆς ἀνακρίσεως —2. στέλλεται καθ' ἐβδομάδα παρ' ἐκάστου τῶν παρὰ τοῖς πρωτοδικαῖς εἰσαγγελέων κατάλογος τῶν εἰσαγγελθέντων πλημμελημάτων καὶ κακουργημάτων.—3. στέλλουν κατὰ πᾶσαν τριμηνίαν οἱ παρὰ τοῖς πρωτοδικαῖς εἰσαγγελεῖς ἐκθέσεις περὶ τῆς καταστάσεως τῆς ποινικῆς δικαιοσύνης ἐντὸς τῆς περιφερείας τῶν.—Αὗται αἱ κατὰ τριμηνίαν ἐκθέσεις, μετὰ τῶν ἀναγκαίων παρατηρήσεων, υποβάλλονται παραχρῆμα ὑπὸ τῶν παρὰ τοῖς ἐφέταις εἰσαγγελέων εἰς τὴν ἐπὶ τῆς δικαιοσύνης γραμματεῖαν. Δικ. Οργ. 97. 105. Π. Δ. 13. 17.

16. Ἐκαστος παρὰ τοῖς πρωτοδικαῖς εἰσαγγελεὺς διευθύνει τὰ τῆς ἀνακρίσεως ἐντὸς τῆς περιφερείας τοῦ δικαστηρίου τῶν πλημμελειοδικῶν.—Ἐπομένως ἔχει οὗτος ἐντὸς τῆς περιφερείας του ὅσα καὶ ὁ παρὰ τοῖς ἐφέταις εἰσαγγελεὺς δικαιώματα.—Ὑπὸ τὴν ἐπιτήρησίν του διατελοῦσιν ὅλοι οἱ ἐντὸς τῆς περιφερείας του ἐπὶ τῆς ἀνακρίσεως ὑπάλληλοι. Κατὰ πᾶσαν ἐβδομάδα, ἕκαστος ἀπτυνόμενος, δημαρχικὸς πάρεδρος ἢ δήμαρχος πέμπει πρὸς αὐτὸν κατάλογον περὶ τῶν εἰσαγγελθέντων πταισμάτων, καὶ κατὰ πᾶσαν τριμηνίαν ὀφείλουν νὰ στέλλουν ἐκθεσὶν τῆς καταστάσεως τῆς περὶ τὰ πταίσματα δικαιοσύνης. Π. Δ. 13. Δικ. Οργ. 97. 103. 107. 108. 109.

(*) 17. Ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν καὶ κατὰ παραγγελίαν τοῦ παρὰ πρωτοδικαῖς εἰσαγγελέως γίνεται ἡ προανάκρι-

(*) Ἀνακριτικὰ καθήκοντα ἐκπληροῦσι λογιζόμενοι καὶ ἀνακριτικοὶ ὑπάλληλοι 1) οἱ δικονομικοὶ ὑπάλληλοι, 2) οἱ ἀγροφύλακες 3) οἱ τελωνιακοὶ ὑπάλληλοι 4) οἱ προξενικοὶ ὑπάλληλοι 5) οἱ σιδηροδρομικοὶ ὑπάλληλοι, 6) οἱ τηλεγραφικοὶ φύλακες.

σις—1. ὑπὸ τοῦ ἀνακριτοῦ —2. ὑπὸ τῶν εἰρηνοδικῶν —3. ὑπὸ τοῦ δημάρχου, δημαρχικοῦ παρέδρου, ἢ ἀστυνομικοῦ νόμου—4. ὑπὸ τῶν ἀξιωματικῶν τῆς χωροφυλακῆς καὶ ὅπου δὲν εὐρίσκονται ἀξιωματικοί, παρὰ τῶν ἐκ διοικούντων ὑπαξιωματικῶν. * Π. Δ. 13. 135. 181. 201. Δικ. Ὁργ. 118. 119.

ΑΠ. 54 (1842). Οἱ ἀπλοὶ χωροφύλακες, κατὰ τὸ ἄρθρον 17 Ποιν. Δικ. δὲν συγκαταλέγονται μεταξύ τῶν ἀνακριτικῶν ὑπαλλήλων.

ΑΠ. 80 (1893). Ἐπειδὴ ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἡ ἀπὸ 12 Ἀπριλίου 1891 ὑπὸ τοῦ ὑπαξιωματικοῦ τῆς χωροφυλακῆς, δυναμένου κατὰ τὸ ἄρθρον 17 ἐδ. 4 Ποιν. Δικ. νὰ ἐνεργήσῃ ἀνάκρισιν, γενομένη ἐκ τῆς οὐχὶ περὶ ἐξετάσεως μαρτύρων, ἀλλὰ περὶ κατ' οἶκον ἐρεύνης καὶ παρασχεσεως πιστηρίων, δυνάμει τοῦ ἄρθρου 136 Ποιν. Δικ. καθ' ὃ οἱ ἀνακριτικοὶ ὑπάλληλοι δύνανται νὰ συλλέγωσι πληροφορίας περὶ τῆς ἀνακριτέας πράξεως καὶ τοῦ πράξαντος, νὰ καταλαμβάνωσι τὰ πιστοποιητικὰ καὶ γενομένη κατὰ τὰς διατυπώσεις τῶν ἄρθρων 139, 169, 172 καὶ 73 Δικ. ἔχει ἰσχὺν ἀποδείξεως κατὰ τὸ ἄρθρ. 134 Δικ. καὶ δύναντο ν' ἀναγινώσθῃ ἐπ' ἀκροατηρίου, δυνάμει τοῦ ἄρθρ. 393 Ποιν. Δικ. καθ' ὃ ἀναγινώσκονται τὰ ἀποδεικτικὰ ἔγγραφα, καὶ νὰ δοθῇ τοῖς ἐν τοῖς μετὰ τῆς λοιπῆς δικογραφίας, δυνάμει τοῦ ἄρθρ. 431 Δικ. ὡς πρὸς εἰρήται.

ΑΠ. 18 (1895) Ἐπειδὴ ἔγεινε μὴνυσις ἐγγράφος ὑπὸ τῆς παθούσας καὶ ἐνεχειρίσθη εἰς τὸν ἐν Ζαγοράᾳ σταθμεύοντα ἐνωμοτάρχην Ζ. ὅφ' ἧς καὶ συνετάχθη ἐπ' αὐτῆς ἡ προσήκουσα ἐκθεσις καθ' ἣν ἐβεβαιώσθη παθούσα τὸ περιεχόμενον τῆς μηνύσεως, ὡς προκύπτει ἐκ τῶν προκειμένων σχετικῶν ἐγγράφων, ἦτο δὲ καὶ ὁ ἐνωμοτάρχης ἀνακριτικὸς ὑπάλληλος, ἀρμόδιος εἰς ἐγχείρησιν τῆς μηνύσεως, μὴ ἰσχυρίζομαι τοῦ ἀναιρεσεύοντος ὅτι ὑπῆρχεν ἐν Ζαγοράᾳ ἀξιωματικὸς τῆς χωροφυλακῆς (ἄρθρ. 17 § 4 καὶ 154 Ποιν. Δικον.).

18. Ὁ ἐπαρχος καὶ ὁ νομάρχης ἔχουν ὡσαύτως δικαίωμα τῆς βεβαιώσεως τῶν γενομένων ἀξιοποινιστικῶν πράξεων.—Ἐχουν ἐπομένως ὡς πρὸς τοῦτο τὰ δικαιώματα καὶ τὰς ὑποχρεώσεις τῶν ἐπὶ τῆς ἀνακρίσεως παλλήλων κατὰ τὰ ἄρθρα 153, 157, καὶ 159.**.

* Κανονισμὸς Χωροφυλακῆς ἄρθρ. 87 καὶ 112.

** Ἐπιθ. ἄρθρ. 3 τοῦ Β. Δ. 5 Δεκεμβρίου 1845 περὶ τῶν καθ' ἑαυτὸν τῶν νομαρχῶν.

(*) 19. Ὑπὸ τὰς διαταγὰς τῶν ἐπὶ τῆς ἀνακρίσεως ὑπαλλήλων διατελοῦν οἱ κλητῆρες. — Ἐκαστος τῶν ἐπὶ τῆς ἀνακρίσεως ἔχει προσέτι τὸ δικαίωμα νὰ ζητῇ τὴν ἐνοπλον δύναμιν, καὶ ἰδίως τὴν χωροφυλακὴν, καθόσον ἤθελε κριθῇ ἀναγκαία ἡ συνδρομὴ τῆς πρὸς τὴν ἀνάκρισιν. Π. Δ. 190. Δικ. Ὁργ. 104. 153.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Περὶ τῶν κατηγορῶν.

20. Ἡ καταδίωξις τῶν πταισμάτων, πλημμελημάτων, καὶ κακουργημάτων γίνεται συνήθως ἐξ ἐπαγγέλματος καὶ πάντοτε διὰ κατηγορίας. Π. Δ. 21. 350. 367. Πολ. Δικ. 166.

ΑΠ. 28 (1853). Ἐπειδὴ κατὰ τὰ συνδυασμένα τῆς Ποιν. Δικ. ἄρθ. 20, 143, 145, 333 καὶ 344, ἡ καταδίωξις τῶν πταισμάτων γίνεται πάντοτε διὰ κατηγορίας, προηγουμένης τακτικῆς τοῦ κατηγορουμένου κλητεύσεως καὶ τηρουμένων τῶν νομίμων προθεσμιῶν, ἐπομένως τότε μόνον ὁ πταισματοδίκης εἶναι ἀρμόδιος καὶ δύναται νὰ ἐπιληφθῇ καὶ δικάτῃ περὶ τινος πταισματος, ὅταν αἱ εἰρημέναι τοῦ νόμου διατυπώσῃς τηρηθῶσιν, ἐκτὸς τῶν ἀπὸ τὸν νόμον ρητῶς προνοουμένων ἐξαιρέσεων, περὶ ὧν δὲν πρόκειται ἐνταῦθα. Ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου, ἐκ τῆς ὑπὸ χρονολογίαν 21 Δεκεμβρίου 1852 κλήτεως τοῦ παρὰ τῷ ἐν Μεσολογίῳ Πταισματοδικεῖῳ δημοσίου κατηγοροῦ, ἐκ τῶν ἀπὸ 24 Δεκεμβρίου 1852 καὶ 9 Ἰανουαρ. 1853 ἐπιδοτηρίων τοῦ δικαστικοῦ κλητῆρος Μ., ἐκ τῶν πρακτικῶν τῆς συνεδριάσεως τοῦ πταισματοδικεῖου Μεσολογίου τῆς 14 Ἰανουαρίου 1853, καὶ ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθ. 16 προσβιλλομένης ἀποφάσεως, ἀποδεικνύεται ὅτι ἐνώπιον τοῦ πταισματοδικεῖου τούτου κατηγορήθη ἐπὶ ὁμοῦ ξένης ἰδιοκτησίας ὁ Σ. καὶ προσεκλήθη ὡς μάρτυς, ἐπὶ τῆς αὐτῆς δίκης, ὁ ὑπὸ τῆς τοῦ Ν., ὅτι ὁ πταισματοδίκης διὰ τῆς προσβιλλομένης ἀποφάσεως ἐκήρυξε τὸν μὲν κατηγορούμενον Σ. ἁθῶν, τὸν δὲ μάρτυρα Ν. ἔνοχον, χωρὶς οὔτε κατηγορίαν οὔτε κλήτευσιν νὰ ὑπάρχῃ κατὰ τοῦ τελευταίου, καὶ χωρὶς νὰ παραχωρηθῇ εἰς αὐτὸν τὸ δικαίωμα, τῆς ὑπερασπίσεως, ἅρα διὰ τῆς ἀποφάσεως ταύτης ὁ

(*) Ἐπιθι παρακατὸν «Κανονισμὸν Χωροφυλακῆς» ἄρθρα 11—19.

πταισματοδίκης Μεσολογγίου περιβίασε τὰς εἰρημέναις διατάξεις Ποιν. Δικ. ὑπερέβη τὰ καθήκοντά του καὶ προφανῶς παρεγνώρισε τὴν ἀρμοδιότητά του· ἡ δὲ παραβίασις αὕτη (360 4, καὶ 477 4, Ποιν. Δικ.) ἐπιφέρει ἀναίρεσιν τῆς ἀποφάσεως.

21. Αἱ αὐτεπαγγέλτως ἐν ὀνόματι τῆς κυβερνήσεως κατηγοροῦσαι ἀρχαὶ εἶναι, εἰς μὲν τὸ δικαστήριον τῶν πταισματοδικῶν ὁ δήμαρχος, ὁ δημαρχικὸς πάρεδρος, ἢ ὁ ἀστυνόμος· εἰς δὲ τὸ τῶν πλημμελειοδικῶν ὁ παρὰ τοῖς πρωτοδίκαις εἰσαγγελεὺς, καὶ εἰς τὰ δικαστήρια τῶν κακουργιοδικῶν ὁ παρὰ τῷ δικαστηρίῳ τῶν ἐφετῶν εἰσαγγελεὺς, ἢ ὁ παρ' αὐτοῦ ὑποκατασταθεὶς εἰσαγγελεὺς πρωτοδικῶν. Π. Δ. 331. 371. 418. Ὅργ. Δικ. 31. 43. 103.

ΑΠ. 169 (1845). Κατ' ἐξαίρεσιν ἀπαιτουμένης τῆς ἐγκλήσεως τοῦ παθόντος πρὸς καταδίωξιν τῶν ἀδικημάτων, οὐχὶ δὲ κατὰ κανόνα ἐπιτεταί, ὅτι δικαστὴς ἀποφηνάμενος, ὅτι ἀπαιτεῖται ἐγκλησις εἰς καταδίωξιν πράξεως, περὶ ἧς δὲν ὑπάρχει τοιοῦτος ὁρισμὸς ρητὸς τοῦ νόμου, ὑπερβαίνει τὰ καθήκοντα αὐτοῦ, ἐφ' ᾧ ἡ ἀπόφασις αὐτοῦ καθίσταται ἀναίρετέα.

22. Κατ' ἐξαίρεσιν, εἰς τὰς παρὰ τοῦ ποινικοῦ νόμου ἢ παρ' ἄλλων νόμων ρητῶς ὠρισμένας περιπτώσεις δὲν γίνεται ποινικὴ καταδίωξις αὐτεπαγγέλτως παρὰ τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων, ἀλλὰ μόνον κατ' ἐγκλησιν τοῦ ἀδικηθέντος.— Ὅσάκις ἐξυβρίζεται διὰ πλημμελημάτων ἢ κακουργημάτων τοῦ τύπου τὸ ἀξίωμα συλλόγου τινός, ἐνόρκου δικαστηρίου, ἢ συστήματος, δὲν δύναται νὰ γενῇ [καταδίωξις] ἐγκλησις, εἰμὴ κατ' ἀπόφασιν τοῦ συλλόγου ἢ τοῦ συστήματος. Π. Δ. 23. 278. 407. 458. Π. Ν. 116. 120. 192. § 2. 208. 280. 286. 317. 322. 333. 377. 426. 444. 448. 689. 692. Ν. Ἐξυβρ. 13. 36.

ΑΠ. 86 (1868). Ἐπειδὴ τὸ ἄρθρ. 317 Ποιν. Νόμου ὀρίζειν ὅτι αἱ

ἐν αὐτῷ ἀναφερόμεναι σωματικαὶ βλάβαι τιμωροῦνται μόνον κατ' αἵτησιν τοῦ βλαφθέντος, οὐδὲνα ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος τύπον τῆς αἰτήσεως ταύτης διαγράφει· ἄρα τὸ δικάσαν πλημμελειοδικεῖον πεισθὲν ἐντὸς τῆς ἐξουσίας του, ὅτι καὶ δι' ἐγγράφου μηνύσεως καὶ διὰ τῆς ἐν τῇ προανακρίσει ἐξετάσεώς του ὁ βλαφθεὶς ἐξέφρασεν ἐπὶ τοῦ προκειμένου τὴν θέλησιν αὐτοῦ, ὅπως τιμωρηθῶσιν οἱ κατηγορούμενοι ἕνεκα τῶν ὑπὸ τούτων ἐπενεχθέντων αὐτῷ τραυμάτων καὶ ἀπορρίψαν διὰ τοῦτο τὴν πρότασιν περὶ ἀπολύσεως τῶν κατηγορουμένων δι' ἑλλειψιν ἐγκλήσεως, δὲν παρηρμήνευσε τὸ προμνησθὲν ἄρθρον· οὔτε παρέβιασε τύπον τινὰ ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος διαγεγραμμένον, οὔτε ἀναιτιολόγητον κατέλιπε τὴν ἀπόφασίν του.

ΑΠ. 29 (1836). Ὑπειδὴ δὲν εἶναι ἀληθές ὅτι ἄνευ τακτικῆς μηνύσεως τῆς παθούσης ἐνηργήθη ἡ προκειμένη ἐπὶ βιασμῷ δίκη, καθόσον ἐκ τῆς ἐγγράφου μηνύσεως τῆς παθούσης, παραδοθείσης ὑπ' αὐτῆς τῆς ἰδίας εἰς τὸν ἐκπληροῦντα ἀνακριτικὰ καθήκοντα δῆμαρχον Καρυστίας τὴν 23 Μαρτίου 1865, ἀποδεικνύεται ὅτι αὕτη καταγγέλλασα τὴν πρᾶξιν τοῦ κατ' αὐτῆς ἐνεργηθέντος βιασμοῦ μὲ τὰ συνοδεύσαντα αὐτὸν περιστατικά, ἐξήτησε τὴν νόμιμον τιμωρίαν τοῦ βιαστοῦ· ἂν δὲ ἡ μήνυσις αὕτη περιεῖχεν ἀταξίαν τινὰ ἐν αὐτῇ, ὡς ἄξιοι ὁ ἀναιρεσεῖων, ὥφειλε νὰ τὴν προσβάλλῃ ἐγκαιρῶς ἐνώπιον τοῦ δικάσαντος τὴν ὑπόθεσιν κακούργιοδικεῖου.

ΑΠ. 64 (1864). Ὑπειδὴ τὸ ἄρθρ. 280 ποιν. ὅπερ ἐπικαλεῖται ὁ ἀναιρεσεῖων δὲν ὀρίζει, ὅτι πρέπει νὰ προηγηθῇ ἐγκλησις τῆς παθούσης, μήτε τὸν τύπον αὐτῆς καθιερεῖ, ὡς διατείνεται, ἀλλὰ διατάσσει ὡς καὶ τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων δοθῶς ἐσκέφθη, ὅτι μόνον κατ' αἵτησιν τῆς παθούσης ἢ τῶν ἐν τῷ αὐτῷ ἄρθρῳ ἀναφερομένων προσώπων δύναται νὰ γίνῃ ἀνάκρισις καὶ νὰ καταγνωσθῇ ποινὴ κατὰ τοῦ βιαίως καὶ ἀκούστης τῆς παθούσης ἀπαγωγῶν· ἀποφηνάμενον δὲ τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων, ὅτι ἡ θέλησις τῆς παθούσης νὰ καταδικωθῇ καὶ τιμωρηθῇ ὁ ἀναιρεσεῖων ἐδηλώθη ρητῶς καὶ σαφῶς διὰ τῆς ἐνώπιον τοῦ ἀνακριτοῦ γενομένης ἐξετάσεώς της, ἐφήρμωσε πληρέστατα ἄρθρ. 280 ποιν. νόμου.

ΑΠ. 60 (1866) Ὑπειδὴ, τοῦ μὲν πατρὸς τῆς παθούσης Κ. αἰτήσας μὲν διὰ τῆς ἀπὸ 13 Ὀκτωβρίου 1864 πρὸς τὸν εἰσαγγελεὰ τῶν πλημμελειοδικῶν ἀναφορᾶς αὐτοῦ, νὰ τιμωρηθῶσιν οἱ ἀναιρεσεῖοντες ὡς ἀπαγαγόντες ἐπὶ σκοπῷ ἀσελγίας τὴν θυγατέρα αὐτοῦ, τῆς δὲ παθούσης αὐτῆς ἐκφρασάσης κατ' ἐπανάληψιν τὴν περὶ καταδίωξεως καὶ τιμωρῆσεως αὐτῶν ἰδίαν αὐτῆς θέλησιν, ἀνυπόστατος ἀποδεικνύεται ὁ παρὰ τῶν ἀναιρεσεῖοντων προτεινόμενος λόγος, ὅτι κατὰ παράβασιν ἄρθρου 333 Ποιν. Νόμου ἐγένετο καταδίωξις καὶ ἐπεβλήθη κατ' αὐτῶν ποινὴ ἄνευ αἰτήσεων τῶν ἐχόντων δικαίωμα νὰ προσβάλλωσι τὸν γάμον ὡς ἄκυρον.

Ὑπειδὴ οἱ λόγοι, ὅτι ἡ ἀνωτέρω ἀναφορὰ δὲν φέρει τὴν ὑπογραφὴν τοῦ πατρὸς τῆς παθούσης Κ., ἀλλ' εἶναι ὑπογεγραμμένη ὑπὸ δικηγόρου μὴ ἔχοντος τὴν ἀπαιτουμένην πληρεξουσιότητα, ὅτι δὲν συνετάχθη ἐκ-

θεσις περί τῆς ἐγγειρίσεως αὐτῆς, καὶ ὅτι δὲν προσηρτήθη εἰς τὴν ἀναφοράν ταύτην τὸ πληρεξούσιον, μὴ προταθέντες ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῶν συνέδρων εἰσὶν ἀπαράδεκτοι κατὰ πρῶτον ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου προτεινόμενοι.

ΑΠ. 19 (1881). Ἡ ἐνώπιον τοῦ ἀνακριτοῦ δηλώσις τοῦ παθόντος ἐπέχει τόπον μηνύσεως, ἡδύνατο δὲ, προκειμένου περὶ βίαιου, ἢ ἐγκλησις νὰ γίνῃ καὶ ὑπὸ τοῦ παθόντος ἀνηλικίου.

ΑΠ. 167 (1888). Κατὰ ἄρθρον 22 Ποιν. Δικ. κατ' ἐξαιρέσιν τοῦ ἐν εἰκοστῷ ἄρθρῳ τεθέντος κανόνος τῆς αὐτεπαγγέλτου καταδιώξεως τῶν ἐγκλημάτων, ἢ τοιαύτη καταδίωξις δὲν ἐπιτρέπεται εἰμὴ μόνον κατ' ἐγκλησιν τοῦ παθόντος ἐν ταῖς παρὰ τοῦ ποινικοῦ νόμου ἢ ἄλλων νόμων ρητῶς ἐριζομέναις περιπτώσεσι κατὰ δὲ τὸ ἄρθρον 36 τοῦ περὶ ἐξουβρίσεως καὶ τύπου νόμου αἰ' ἐν τοῖς 27—30 ἀναφερόμεναι προσβολαὶ τῆς τιμῆς δὲν ὑποβάλλονται εἰς ἀνάκρισιν οὐδὲ τιμωροῦνται εἰμὴ μόνον κατ' ἐγκλησιν τοῦ παθόντος ἀνευ ἱπομένους τοιαύτης ἐγκλήσεως ἢ τῆς ποινικῆς ἀγωγῆς ἐνάσκησις ἀπαγορεύεται.

ΑΠ. 20 (1843). Ἡ περὶ ἀπαράδεκτου τῆς ποινικῆς καταδιώξεως δι' ἑλλειψιν ἐγκλήσεως ἀπόφασις δὲν ἀπολύει τὸν κατηγορούμενον, ἅτε μὴ δικάζουσα κατ' οὐσίαν τὴν δημοσίαν ἀγωγὴν· ὅθεν δύναται ἐκ νέου νὰ καταδιωγθῇ οὗτος ἐπὶ τῇ αὐτῇ πράξει, ἐὰν μετὰ ταῦτα δοθῇ ἐγκαίρως ἐγκλησις ὑπὸ τοῦ ἀδικηθέντος.

ΑΠ. 90 (1856). Ἄν ὁ παθὼν, ἀναφέρων ὀνομαστὶ ἐν τῇ μηνύσει αὐτοῦ τὸν αὐτουργὸν καὶ τινας συναιτίους, ἀποσιωπᾷ καὶ συναιτίους διὰ τῆς ἀνακρίσεως ἀκολούθως ἀνακαλυφθέντας, τοῦτο, δὲν δύναται ν' ἀπαλλάξῃ αὐτοὺς τῆς νομίμου καταδιώξεως, ἀρκούντως καταδειχθείσης τῆς ἐπιθυμίας τοῦ παθόντος περὶ τῆς τιμωρίας τῶν μετασχόντων τῇ κολασίμῳ πράξεως.

ΑΠ. 83 (1861). Ἐπὶ τῶν κατ' ἐγκλησιν καταδιωκομένων ἀδικημάτων ἀπαιτεῖται μὲν κατὰ τὸ ἄρθρον 278 νὰ παραδίδοται ἢ ἐγκλησις ὑπὸ τοῦ παθόντος τῷ εἰσαγγελεῖ, ἀλλὰ δὲν διαγράφεται ὑπὸ τῆς ποιν. Δικον. ὁ τύπος οὗτος ὡς μόνος παραδεκτός, διότι κατὰ τὰ ἄρθρα 152 δύναται νὰ δηλώσῃ τὴν περὶ τούτου θέλησιν αὐτοῦ ὁ παθὼν καὶ εἰς πάντας τοὺς λοιποὺς ἐπὶ τῆς ἀνακρίσεως ὑπαλλήλους.

ΑΠ. 137 (1878). Ὅθεν καὶ προφορικῶς ἐνώπιον τοῦ εἰσαγγελέως.

ΑΠ. 103 (1860). Ἀλλὰ καὶ ἀκύρου οὔσης τῆς δοθείσης μηνύσεως ἐκπληροῦται ὁ σκοπὸς τοῦ 22 ἁρθροῦ τῆς ποιν. Δικονομίας διὰ τῆς ἐνώπιον τοῦ ἀνακριτοῦ μεταγενεστέρας δηλώσεως τοῦ παθόντος, ὅτι θέλει νὰ καταδιωγθῇ τὸ εἰς αὐτὸν πραχθέν ἐγκλημα, νομιμοποιουμένων παντελῶς τῶν ἐνεργηθέντων πρότερον.

ΑΠ. 47 (1876). Ἐὰν ὅμως οὐδ' ἐγκλησις ἐγένετο (ἐγκυρος ἢ ἀκυρος), οὐδ' ὁ παθὼν ἐν τῇ ἐξετάσει αὐτοῦ ἠτήσατο τὴν καταδίωξιν τῇ πράξεως, ἀπλῶς ἐπὶ τῇ ἐρωτήσει τοῦ ἀνακριτοῦ δηλώσας τοὺς κατὰ τὴν πράξιν παρόντας, ὁ κατηγορούμενος δέον νὰ ἀθωωθῇ μὴ ὑπαρχούσης κολασίμου πράξεως.

ΑΠ. 48 (1879). Τὴν ἔγκλησιν δὲν ἀναπληροῖ καὶ ἡ ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου ἔννοχος ἐξέτασις τοῦ παθόντος, ἀν δὲν βεβαιούται συνάμα, ὅτι ὁ παθὼν ἐξέφρασε ρητῶς τὴν θέλησιν αὐτοῦ περὶ καταδιώξεως τοῦ κατηγορουμένου.

ΑΠ. 35 (1849). Ἀπαιτοῦντος τοῦ νόμου (22, 23, 407 καὶ 458 ποιν. δικον. 146 καὶ 317 ποιν. νόμου) αἰτήσιν ἡ ἔγκλησιν τοῦ παθόντος ἢ τῶν νομίμων αὐτοῦ ἀντιπροσώπων πρὸς καταδίωξιν ἀξιοποίνων τινῶν πράξεων, μὴ καταδιωκομένων ἐξ ἐπαγγέλματος, ἀρκεῖ πρὸς καταδίωξιν ἡ ἔγκλησις, οὐδεμία δ' ἀνάγκη νὰ σημειοῦται ἐν αὐτῇ καὶ ρητὴ αἰτήσις περὶ καταδιώξεως, ὅτε αὕτη ὑπονοουμένη.

ΑΠ. 61 (1849). Ἐγκλησις γυναικὸς ὑπογραφείσα ὑπὸ τοῦ συζύγου αὐτῆς καὶ ἐγκριθείσα ὑπ' αὐτῆς ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ πληροῖ τὴν διάταξιν τοῦ ἀρθροῦ 22 τῆς ποιν. δικονομίας.

ΑΠ. 64 (1846). Κατὰ τὸ ὑπ' ἀριθ. 5 ἐδ. τοῦ ἀρθροῦ 458 τῆς ποιν. δικονομίας ὑπάρχει λόγος ἀναίρεσεως εἰς ἐγένετο καταδίωξις τις ἐξ ἐπαγγέλματος ἐν ᾗ περιπτώσει δὲν ἐπιτρέπει ὁ νόμος καταδίωξιν εἰμὴ κατ' ἔγκλησιν, ἀλλ' οὐχὶ καὶ εἰς τὴν ἔγκλησιν ἐδόθη εἰς ἀναρμοδίαν ἀρχῇ, ὅτε τοῦ ἀρθροῦ 149 ποιν. δικ. ρητῶς ὀρίζοντος, ὅτι πᾶσαι αἱ πολιτικαὶ καὶ στρατιωτικαὶ ἀρχαὶ ὀφείλουσι ν' ἀνακοινῶσιν ἀμελλητί τῷ ἀρμοδίῳ εἰσαγγελεῖ ὅ,τι μαθάνουσιν ἐκ μηχανήσεως, ὅθεν καὶ νὰ δέχωνται καὶ ἀποστέλλωσι τῷ αὐτῷ τὰς αὐτοῖς δοθείσας τυχὼν ἐγκλήσεις.

ΑΠ. 138 (1856). Δὲν εἶναι ἀναγκαῖον νὰ γίνηται μνεία ἐν τῇ καταδικαστικῇ ἀποφάσει περὶ τῆς ἐγκλήσεως, μὴ διατάσσοντος τοῦ νόμου τὸ τοιοῦτον, ἀρκεῖ ὅτι ἄλλοθεν ἀποδεικνύεται, ὅτι ὑπῆρξεν ἔγκλησις.

ΑΠ. 165 (1877). Οὐδεμίαν διατάξιν τοῦ ΥΜ' νόμου περὶ βέβαιωσως τῶν ἐπὶ τῶν ζώων καὶ μελισσῶν φόρων ὀριζούσης, ὅτι ἡ παράλειψις τῆς δηλώσεως ἢ ἡ ἐλλιπὴς δήλωσις τῶν ζώων τιμωρεῖται κατ' ἔγκλησιν τοῦ οἴκου. Ἐφόρου, μηδὲν δὲ ἀποσκοπούσης εἰς τὴν καθιέρωσιν τῆς ἀρχῆς ταύτης τῆς διατάξεως τοῦ ἀρθροῦ 10, καθ' ἣν μετὰ τὸ πέρας τῆς ἀπαριθμήσεως ὀφείλει ὁ ἑφόρος νὰ παραπέμψῃ τῷ εἰσαγγελεῖ ἢ τῷ δημοσίῳ κτηνόγρῳ τὰ πρωτόκολλα τὰ ἀφορῶντα εἰς ἀπαριθμῆσιν ζώων μηδὲν ἢ ἐλλιπῶς δηλωθέντων, ἵνα ἐνεργήσῃ τὴν καταδίωξιν τῶν κτηνοτρόφων, ὅτε μόνον προτιθεμένης νὰ ἐπιβάλλῃ τὸ καὶ ὅσον τοῦ καταγγέλλειν καταχρήσεις τῶν κτηνοτρόφων, ἵνα εὐχερέστερον γνωρίζομεναι καταδιώκονται, ἔπεται, ὅτι τιμωρεῖται αὐτεπαγγέλτως.

ΑΠ. 93 (1878). Ἐκ τῶν ἀρθρῶν 3—5 τοῦ Διατάγ. τῆς 10 Ἰουλίου 1836, συνδυαζομένων πρὸς τὸ ἀρθρ. 10 τοῦ ἀπὸ 31 Δεκεμ. 1836 Διατ., καθ' ὃ χρεωστεῖ ὁ ἀγροφύλαξ νὰ πιστοποιῇ παραυτίκα καὶ ἐξ ἐπαγγέλματος τὴν εἰς δένδροφυτείας ἢ σποράς γενομένην βλάβην, νὰ στείλῃ δὲ τὸ περὶ τούτου πρωτόκολλον τῷ ἀρμοδίῳ πταισματοδίκῃ, συνάγεται, ὅτι αἱ εἰς δένδροφυτείας καὶ δάση βλάβαι ἀνακρίνονται καὶ καταδιώκονται ὑπὸ τῆς εἰσαγγελικῆς ἀρχῆς αὐτεπαγγέλτως.

23. Ἀφοῦ ἅπαξ ὁ ἀδικηθεὶς ἐμφανίσῃ ρητὴν ἐγκλήσιν, κατὰ τὰς εἰς τὸ προηγούμενον ἄρθρον ἀναφερομένας περιπτώσεις, δὲν δύναται πλέον νὰ ἐμποδίσῃ τὴν ποινικὴν διαδικασίαν καὶ τὴν τιμώρησιν τοῦ κατηγορουμένου, ἀνακαλῶν τὴν ἐγκλήσιν. Π. Δ. 22, 24, 279 Π.Ν. 116.

24. Κατὰ πᾶσαν περίπτωσιν συγχωρεῖται εἰς τὸν ἀδικηθέντα νὰ εἰσαγάγῃ ὁ ἴδιος τὴν ποινικὴν δίκην, καὶ νὰ κατηγορήσῃ ἰδιωτικῶς ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τὸν ἀδικήσαντα. — Παιταυόμενος ὁ ἰδιώτης κατήγορος τῆς ἡδὴ εἰσαχθείσης δίκης, ὑποβάλλεται εἰς ὅλα τὰ ἐξόδα καὶ τὰς ζημίας. Ἐν τοσοῦτῳ οἱ εἰσαγγελεῖς δύνανται νὰ ἐξακολουθήσωσιν αὐτεπαγγέλτως τὴν ἀνάκρισιν. Π. Δ. 21, 280 § 2, 283, 300.

ΑΠ. 189 (1874). Κατ' ἄρθρ. 24, 278—281 καὶ 301 Ποιν. Δικ. ἰδιωτικὴ κατηγορία ἐκ μέρους τοῦ ἀδικηθέντος εἶναι ἀδιακρίτως δεκτή ἐπὶ παντὸς ἀδικήματος, αὐτεπαγγέλτως ἢ καὶ κατ' ἐγκλήσιν κατατίτω κομένου. Καὶ ἂν ὑποτεθῇ ὁρθὴ ἡ δοξα, ὅτι εἰσαχθείσης αὐτεπαγγέλτως ὑπὸ τοῦ εἰσαγγελέως τῆς ποινικῆς ἀγωγῆς δὲν ἐπιτρέπεται τῷ ἀδικηθέντι νὰ παρασταθῇ καὶ ὡς ἰδιώτης κατήγορος, ἀναμφισβητήτως ὅμως δὲν ἄρκει ἡ μὴ ἀποποίησης τῆς εἰσαγγελίας εἰς καταδίωξιν τοῦ ἀδικήσαντος, ἵνα παραλίπη τὴν ἐπίσης νόμιμον ἐνέργειαν τοῦ ἀδικηθέντος ὡς ἰδιώτου κατηγοροῦ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΡΙΤΟΝ

Κατηγορούμενοι, συνήγοροι, καὶ ἀντίκλητοι.

25. Κατηγορούμενοι καὶ ἰδιῶται κατήγοροι ὀφείλουσιν νὰ ἐμφανίζωνται αὐτοπροσώπως εἰς τὸ ἀκροατήριον κατὰ τὴν συζήτησιν· δύνανται μολοντοῦτο νὰ διορίζωσι δικηγόρον τινὰ ὡς συνήγορον ἢ ἀντιλήπτορά των, διὰ νὰ ἀγορεύῃ ἀντ' αὐτῶν κατὰ τὴν ὑπεράσπισιν. — Μόνον ἐπὶ πλημμελημάτων καὶ πταισμάτων, ὅσα δὲν τιμωροῦνται μὲ φυλάκισιν ἢ μὲ κράτησιν ἀλλὰ μὲ ἀπλὴν χρηματικὴν ποινὴν ἢ πρόστιμον, συγχωρεῖται εἰς τὸν κατηγοροῦ-

μενον να παρίσταται διά [συνηγόρου] δικηγόρου· αλλά και εις τὴν περίπτωσιν ταύτην τὸ ποινικὸν δικαστήριον ἔχει τὴν ἐξουσίαν νὰ δικτάξῃ τὴν προσωπικὴν αὐτοῦ ἐμφάνισιν. Π. Δ. 26. 336. 358. Δικ. Ὁργ. 131.

ΑΠ. 48 (1844). Τῆς περὶ εἰδικῆς πληρεξουσιότητος διατάξεως τοῦ 97 ἄρθρου ἀριθ. 3 Πολ. Δικ. ἐφαρμοζομένης καὶ εἰς τὰς ποινικὰς ὑποθέσεις διὰ τὴν ἔλλειψιν ἐναντίου ὁρισμοῦ ἐν τῇ Ποιν. Δικονομίᾳ, ἐπε-
ταί, ὅτι ἡ ἐντολὴ τοῦ ἐν τῇ περιπτώσει τοῦ ἄρθρου 25 παριστάμενος τὸν κατηγοροῦμενον συνηγόρου ἢ ἀντικλήτου παύει ἀναγκαστικῶς κατὰ ἄρθρ. 102 Πολ. Δικ. ὅθεν ἡ ἐπὶ παρουσίᾳ αὐτοῦ δημοσίευσις τῆς ἀποφάσεως δὲν ἔχει ἐπακολούθημα τὴν ἐναεξίν τῆς πρὸς ἀναίρεσιν προθεσμίας· αἱ δὲ διατάξεις τῶν ἄρθρ. 40b, 305 καὶ 359 Ποιν. Δικ. ὁρίζουσαι εἰς 5 ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως ἡμέρας τὴν πρὸς ἀναίρεσιν προθεσμίαν, ὑποθέτουσι τὸν κατηγοροῦμενον παρόντα αὐτοπροσώπως ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ διότι ἄλλως τὸ δικαίωμα τῆς εἰς τὸν Ἀρειὸν Πάγον προσφυγῆς ἤθελεν ἀποδῆ διὰ τοῦς παρισταμένους διὰ συνηγόρου κατηγορουμένους ἐπισφαλές.

26. Εἰς δίκας ἐπὶ κακουργήματι πρέπει ὁ κατηγορούμενος νὰ ἔχῃ ἔξ ἀνάγκης εἰς τὴν συνεδρίασιν συνήγορόν τινα καὶ ἐὰν τυχὸν δὲν ἔχῃ, ὁ πρόεδρος τοῦ δικαστηρίου διορίζει αὐτεπαγγέλτως τινὰ τῶν παρὰ τῷ δικαστηρίῳ τοῦτῳ διατελούντων δικηγόρων. Π. Δ. 273. 423. 458 § 6. 464. 527 § 4. 509 § 9. Δικ. Ὁργ. 131. 140.

ΑΠ. 39 (1866). Ἐπειδὴ καὶ τὸ τῶν ἀναιρεσειόντων παράπονον, ὅτι ἀνετέθη ἡ υπεράσπισις αὐτῶν ὑπὸ τοῦ προέδρου τῶν συνεδρίων εἰς τὸν δικηγόρον Σ., ὅστις υπερασπίσθη καὶ τὸν μετ' αὐτῶν συγκατηγορηθέντα καὶ ἀθωωθέντα Γ., ἐνῷ ἡ υπεράσπισις τοῦτου ἦτον ἀντίθετος πρὸς τὴν υπεράσπισιν αὐτῶν δὲν ὑπάρχει εἰς οὐδεμίαν τῶν περιπτώσεων τοῦ ἄρθρου 458 Ποιν. Δικ., κατὰ τὸ ἐδ. 6 τοῦ ὁποίου λόγος ἀναίρεσεως ὑπάρχει, ὅταν ὁ κατηγορούμενος δὲν εἴχῃ συνήγορον, ἐνῷ ἐπὶ τοῦ προκειμένου εἶχον τοιοῦτον οἱ ἀναιρεσειόντες, αἵτινες οὐδόλως ἐποίησαν το λόγον ἐνόντιον τῶν συνεδρίων περὶ τοῦ ἀνωτέρω παραπόνου αὐτῶν.

ΑΠ. 82 (1895). Ἐπειδὴ ὡς προκύπτει ἐκ τῶν πρακτικῶν μετὰ τὴν ἀποχώρησιν τῶν διορισθέντων ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσειόντος Σ. δικηγόρων αὐτοῦ Κ. καὶ Ι. ὁ πρόεδρος τῶν Συνεδρίων διώρισεν αὐτεπαγγέλτως, καθ' ὃς εἶχεν ἐκ τοῦ νόμου δικαίωμα ὡς συνήγορον τοῦ ἀναιρεσειόντος τὸν

δικηγόρον Α., ὅστις ἀποδεχθεὶς τὸν διορισμὸν τοῦτον παρέστη καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς συζητήσεως καὶ τὸν λόγον ἔλαβε πρὸς ὑπεράσπισιν αὐτοῦ, οὕτω δὲ ἐξεπληρώθη ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρ. 26 Ποιν. Δικ. καθ' ἣν εἰς τὰς ἐπὶ κακουργήματι δίκας εἶναι ἀπαραίτητος ἡ παρουσία δικηγόρου καὶ τὸτῃς ὑπερασπίσεως δικαίωμα οὐδέλλως περιωρίσθη, ἂν δὲ ὁ ὑπὸ τοῦ προέδρου διορισθεὶς δικηγόρος ἦτο ἐκ τῶν ὑπὸ τοῦ συγκατηγορουμένου τοῦ ἀναιρεσεῖοντος Μ. ἐξαιρεθέντων ἐνόρκων, εἰς ὃν, ὡς ὁ ἀναιρεσεῖων ἰσχυρίζεται, δὲν ἠδύνατο νὰ ἔχῃ τὴν ἀπαιτουμένην ἐμπιστοσύνην, δὲν παράγεται ἐντεῦθεν λόγος ἀναιρέσεως, διότι τὸ 458 § 6 ὡς τοιοῦτον λόγον ἀναγράφει τὴν ἔλλειψιν συνηγόρου τῆς ὑπερασπίσεως καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς συζητήσεως ἢ κατὰ μέρος τι αὐτῆς, καὶ οὐχὶ τὸν διορισμὸν μὴ καταλλήλου προσώπου ὡς συνηγόρου.

27. Ἰδιῶται κατήγοροι καὶ πολιτικῶς ἐνάγοντες, ἐὰν δὲν κατοικῶσιν εἰς τὴν καθέδραν τοῦ ἀνακριτικοῦ καὶ τοῦ ποινικοῦ δικαστηρίου, ὀφείλουν νὰ διορίσωσιν αὐτόθι ἀντίκλητον [ἦτοι ἐπίτροπον—παρέλκει τό, ἦτοι ἐπίτροποι,] πρὸς τὸν ὁποῖον γίνονται ὅλαι αἱ ἐπὶ τῆς διαδικασίας συμπίπτουσαι δηληποιήσεις καὶ ἄλλαι ἀνακοινώσεις.—Οἱ κατηγορούμενοι ἔχουσιν τὸ αὐτὸ δ καίωμα, χωρὶς νὰ ἦναι ὁμῶς πρὸς τοῦτο ὑπόχρεοι. Π.Δ. 248. 291. 304. 309.

28*. Ἄνευ ἀδείας τῆς Κυβερνήσεως κανεῖς τῶν διοικητικῶν ὑπαλλήλων δὲν εἰσάγεται εἰς δίκην ἐκκαπλημμελήματος ἢ κακουργήματος ἀφερῶντος τὴν ὑπηρεσίαν αὐτοῦ. Π.Δ. 322-329.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

Περὶ ἀρμοδιότητος τῶν δικαστηρίων.

29. Πρὸς μὲν τὸ ἀνακρίνειν εἶναι ἀρμόδιοι καὶ ὑπόχρεοι εἰ κατὰ τὸν τόπον, ὅπου συνέβη ἡ πράξις, ἀνακρι-

* Τὸ ἄρθρον 28 κατηγγήθη διὰ τοῦ ἄρθ. 19 τοῦ Συντάγματος. αὐθιγὰ ἀποδεδειγμένη ἀδεια τῆς διοικητικῆς ἀρχῆς ἀπαιτεῖται πρὸς εἰσαγωγὴν εἰς δίκην τῶν ὁμολογιῶν καὶ δημοτικῶν ὑπαλλήλων διὰ τὰς περὶ τὴν ὑπηρεσίαν ἀξιοποίνους πράξεις αὐτῶν, ἐκτὸς τῶν περὶ ὑπουργῶν εἰδικῶς διατεταγμένων.η

τοῦ καθεδρεύοντος δικασταί· ἐπὶ δὲ πλημμελήμασι καὶ κακουργήμασι καὶ οἱ τοῦ τόπου, ἐνθα κατοικεῖ ἡ δια-
μένει προσωρινῶς ὁ κατηγορούμενος. Π. Δ. 30. 31. 35.
46. 135 156. Δικ. Ὁργ. 30.

ΑΠ. 147 (1837) - Κατὰ ἄρθρον 29 Ποιν. Δικ. ἀρμόδιοι πρὸς τὸ ἀποφασίζειν καὶ ἐκδικάζειν εἶναι οἱ καθεδρεύοντες δικασταί εἰς τὸν τόπον, ὅπου συνέβη ἡ ἀξιόποινος πράξις κατὰ δὲ τὸ ἄρθρον 333 Ποιν. Δικ. ὅλα τὰ ἐντὸς τῆς περιφέρειας τῶν εἰρηνοδικῶν πραχθέντα πταίσματα ὑπάρχοντα εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τῶν αὐτοῦ πταισματοδικῶν.

ΑΠ. 27 (1836).—Κατὰ 29 Πολ. δικ. πρὸς τὸ ἀποφασίζειν καὶ ἐκδικάζειν ἐπὶ πλημμελήμασι καὶ κακουργήμασι ἀρμόδιοι δικασταί εἶναι καὶ οἱ τοῦ τόπου, ἐνθα διαμένει προσωρινῶς ὁ κατηγορούμενος· προσωρινὴ δὲ διαμονὴ εἶναι ἡ πρὸς ὥρην καὶ ὀλιγόστιγμος διατριβὴ εἰς τὸν τόπον, ὅπου ἤθελεν εὐρεθῇ ὁ κατηγορούμενος.

ΑΠ. 127 (1837).—Κατὰ ἄρθρον 29 καὶ 333 Ποιν. Δικ. ὅλα τὰ ἐντὸς τῆς περιφέρειας τῶν εἰρηνοδικῶν πραχθέντα πταίσματα ὑπάρχοντα εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τῶν αὐτοῦ πταισματοδικῶν. Γενουμένης δὲ ἀναίρεσως διὰ παραβίασιν τῶν περὶ ἀρμοδιότητος διατάξεων διατάσσεται παραπομπή.

ΑΠ. 43 (1851).—Ὁ δημαρχικὸς πάρεδρος ἄλλου δήμου παρ' ἐκείνου, εἰς τὴν περιφέρειαν τοῦ ὁποίου ἐγένετο ἡ ἀποδιδόμενη εἰς τοὺς κατηγορουμένους πράξις, δὲν εἶναι ἀρμόδιος νὰ ἐκδώσῃ κλητήριον θέσπισμα (ἄρθρ. 31 Ὁργ. 29 ποιν. δικ.).

ΑΠ. 101 (1879).—Τοῦ ἄρθρου 29 ὁρίζοντος, ὅτι ἐπὶ κακουργημάτων ἀρμόδιοι καὶ ὑπόχρεοι εἰς τὸ ἀνακρίνειν εἰσὶν οἱ ὑπάλληλοι τοῦ τόπου, ἐνθα συνέβη ἡ πράξις, ἡ κατοικεῖ ἡ διαμένει προσωρινῶς ὁ κατηγορούμενος, τοῦ δὲ ἄρθρου 31 ὁρίζοντος, ὅτι μεταξὺ πολλῶν ἀρμόδιων δικαστηρίων καὶ ἐπὶ τῆς ἀνακρίσεως ὑπαλλήλων προτιμᾶται ἡ πρότερον καλέσασα τὸν κατηγορούμενον ἢ διατάξασα τὴν ἀνάκρισιν αὐτοῦ ἀρχή, ἔπεται ὅτι ὅτε συνέβη μὲν ἡ πράξις ἐν Ζηκυνθῳ, κατοικοῦσι δὲ οἱ κατηγορούμενοι ἐν Ἠλείᾳ, προτιμῶνται ἐκείνου τοῦ τόπου αἱ ἀνακριτικαὶ ἀρχαί, αἵτινες πρῶται ἐπιληφθεῖσαι τῆς ὑποθέσεως, ἐξέδωκαν ἐντάλματα συλλήψεως κατὰ τῶν κατηγορουμένων.

ΑΠ. 97 (1878).—Επιληφθεῖσων δὲ τῆς κατηγορίας τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἀνακριτικῶν ἀρχῶν, εἰς ὧν τὴν περιφέρειαν οὐκ ἐγένετο ἡ πράξις, κατῴκει δὲ μόνον εἰς τῶν κατηγορουμένων, καθ' οὗ ὁμοῦ ἐπαυσε τὴν ἀνάκρισιν διὰ βουλεύματος ὁριστικοῦ, ἐκλείπει τότε ὁ λόγος τῆς ἀρμοδιότητος τῶν ἐν Ναυπλίῳ δικαστικῶν ἀρχῶν καὶ ἀρμόδιον καθίσταται πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς πράξεως τὸ πλημμελειοδικεῖον Καλαμῶν, ἐν οὗ τῇ περι-
φέρειᾳ ἐτελέσθη ἡ πράξις.

ΑΠ. 87 (1835). Καὶ οἱ δικασταὶ τοῦ τόπου, ἐνθα διαμένει πρὸς ὄραν, ἔστω καὶ ἐπ' ὀλίγας στιγμάς, ὁ κατηγορούμενος, εἶναι ἀρμοδίος εἰς τὸ ἀποφαίνεσθαι καὶ ἐκδικάζειν ἐπὶ πλημμελήμασι καὶ κακουργήμασι.

ΑΠ. 7 (1863). Ἐπὶ κακουργήματος ὑπὸ συμμορίας διαπραχθέντος, ἀρμοδιοὶ πρὸς τὸ ἀνακρίνειν εἰσὶ μόνον οἱ ἀνακριτικοὶ ὑπάλληλοι τοῦ τόπου, ἐν ᾧ ἡ πράξις ἐτελέσθη ἢ ἐν ᾧ κατοικεῖ ἡ διαμένει προσκαίρως ὁ πρωταίτιος, οὐχὶ δὲ καὶ οἱ τῆς κατοικίας ἢ διαμονῆς παντὶ ἄλλου συναιτίου τῆς αὐτῆς πράξεως, ἅτε τῆς ὡς πρὸς τὸν πρωταίτιον ἀρμοδιότητος ἐκτεινομένης καὶ ἐπὶ πάντας τοὺς συναιτίους ἢ συνενόχους κατὰ τὸ ἄρθρ. 32.

30 Ἐπὶ πλημμελημάτων καὶ κακουργημάτων, πραττομένων μὲν ἐν τῇ ἄλλοδαπῇ, τιμωρητέων δὲ ἐν τῇ ἡμεδαπῇ, ἡ ἀρμοδιότης ἀκολουθεῖ τὸν τοπον τῆς τελειοποιήσεως κατοικίας ἢ ἐφημέρου διαμονῆς τοῦ κατηγορουμένου. Π.Δ. 2. 3.

31. Μεταξὺ πολλῶν συνεπιλαβομένων καὶ ἐπίσης ἀρμοδίων δικαστηρίων καὶ ἐπὶ τῆς ἀνακρίσεως ὑπαλλήλων προτιμᾶται ἡ πρότερον καλέσασα τὸν ἐγκαλούμενον ἢ διατάξασα τὴν φυλάκισιν αὐτοῦ ἀρχή. Π.Δ. 29, 158. Πολ. Δικ. 23.

ΑΠ. 88, 94, 144 (1846).—Ἡ πρότερον καλέσασα τὸν κατηγορούμενον ἀρχή προτιμᾶται ὡς πρὸς τὴν ἀρμοδιότητα.

ΑΠ. 11 (1891).—Κατὰ ἄρθρ. 31 Ποιν. Δικ., μεταξὺ πολλῶν συνεπιλαβομένων ἐπίσης ἀρμοδίων δικαστηρίων, καὶ τῆς ἀνακρίσεως ὑπαλλήλων, προτιμᾶται ἡ πρότερον καλέσασα τὸν ἐγκαλούμενον, ἢ ἡ διατάξασα τὴν φυλάκισιν αὐτοῦ ἀρχή.

ΑΠ. 100 (1892).—Ἐπειδὴ ἐπιληφθεῖσων τῆς ὑποθέσεως τῶν ἀρχῶν δύο ἐπίσης ἀρμοδίων, κατὰ τ' ἀνωτέρω δικαστηρίων, δεόν νὰ προτιμηθῇ ἡ ἀρχή ἡ πρώτη καλέσασα τοὺς ἐγκαλουμένους κατὰ ἄρθρ. 31 Ποιν. Δικ. τοιαύτη δ' ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἐστὶν ἡ δικαστικὴ ἀρχὴ Βιλλαν διότι ὁ παρὰ τῷ Πρωτοδικεῖῳ τούτῳ ἀνακριτὴς ἐξέδοτο τὸ ὑπ' ἀριθ. 30 καὶ ὑπὸ χρονολογίαν 7 Φεβρουαρίου 1892 ἐνταλμα συλλήψεως κατὰ τῶν κατηγορουμένων, ἐνῷ ὁ παρὰ τῷ Πρωτοδικεῖῳ Λαρισὲς ἀνακριτὴς ἐξέδοτο τοιοῦτον κατὰ τῶν αὐτῶν κατηγορουμένων πολὺ μεταγενεστέρως· μάταιον δὲ ἐστὶ νὰ ἐξετασθῇ εἰὰ ὁ ἐξ ἀνωτέρω φερόμενος, ὑπαγόμενος εἰς τὴν περιφέρειαν τοῦ Πρωτοδικείου Λαρισὲς ἐκλήφθη πρῶτος τῆς ἐξετάσεως τῆς περὶ ἧς πρόκειται πράξεως, ὡς ἀξιοῦσιν οἱ κατηγορούμενοι· ἀφοῦ δὲν βεβαιοῦται ἐκ τῆς ἀνακρίσεως, οὐκ

ισχυρίζονται οἱ κατηγορούμενοι ὅτι ἡ ἐξέτασις ἐγένετο κατὰ παραγγελίαν τοῦ Εἰσαγγελέως.

32. Ἡ ὥς πρὸς τὸν πρωταίτιον ἀρμοδιότης ἐκτείνεται καὶ ἐπὶ πάντας τοὺς συνενόχους καὶ συναιτίους. — Ἄνευ ἰδιαιτέρων λόγων, περὶ ὧν ἀποφασίζουσι τὰ δικαστήρια, δὲν πρέπει νὰ χωρίζεται ἡ περὶ πάντων τῶν συνενόχων καὶ συναιτίων [ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ ἀνάκρισις καὶ συζήτησις.] ἀνάκρισις καὶ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ συζήτησις. Π. Δ. 45. 474. 512. Π. Ν. 56.

ΑΠ. 52 (1847). Τὸ δικαστήριον δικάζον τινὰ, καίτοι ἀπόντων τῶν μετ' αὐτοῦ συγκαταδικωμένων δὲν παραβιάζει τὸ ἄρθρον 32 ποιν. Νόμου, οὔτε ὑποχρεοῦται, μὴ γενομένης αἰτήσεως, νὰ ἐκδώσῃ ἀπόφασιν περὶ χωρισμοῦ τῆς δίκης.

ΑΠ. 147 (1846). Ἡ πρὸς τὸν συνεργὸν ἀρμοδιότης δὲν ἐπεκτείνεται καὶ εἰς τοὺς πρωταίτιους· ἡ ὥς πρὸς τὸν πρωταίτιον ὅμως ἀρμοδιότης ἐκτείνεται καὶ ἐπὶ πάντας τοὺς συναιτίους.

ΑΠ. 50 (1856). Τινὲς παρεπέμφθησαν εἰς τὸ κακούργιοδικεῖον κατηγορούμενοι διὰ 3 κλοπᾶς· μετ' αὐτῶν δὲ συμπαραπέμφθη καὶ ἕτερος τις ἐνεκα μιᾶς τῶν κλοπῶν, ἣτις ἐπράχθη μὲν ἐκ συστάσεως, δὲν ὑπερέβαινε ὅμως τὴν ἀξίαν τῶν 400 δρ. — ἤλθεν ἡ δικάσιμος, καὶ κατ' αὐτὴν δὲν παρουσιάσθη ὁ τελευταῖος· ὅθεν ἐχωρίσθη ἡ δίκη καὶ παρεπέμφθη αὐτός εἰς τὸ πλημμελειοδικεῖον, καταδικαζόμενος δὲ ἐκεῖνος ἐπρότειναν τοῦτο ὡς λόγον ἀναίρεσεως, ἀλλ' ἡ πρότασις ἀπερρίφθη.

ΑΠ. 16. (1869) 77 (1873). Καίτοι οὐτιμώδους οὔσης τῆς τοῦ ἄρθρου 32 ποιν. δικ. διατάξεως, καθ' ἣν ἄνευ ἰδιαιτέρων λόγων, περὶ ὧν ἀποφασίζονται τὰ δικαστήρια, δὲν πρέπει νὰ χωρίζεται ἡ περὶ πάντων τῶν συνενόχων καὶ συναιτίων ἀνάκρισις καὶ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ συζήτησις, οὐχ ἥτιον ἡ παραβίασις αὐτῆς δὲν ἐπάγει ἀναίρεσιν, ἀτε μὴ διατεταγμένης ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος.

ΑΠ. 3 (1852). Κατηγορουμένου τινὸς ἐπὶ διαφοροῖς συναφέσι κακούργημασι, περὶ τινῶν ἐκ τῶν ὁποίων δὲν παρόστησαν οἱ ἰδίως περὶ αὐτῶν καταθέσαντες μάρτυρες, τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων συμμορφοῦται πρὸς τὸ 32 ἄρθρον, διαχωρίζον τὴν δίκην τῶν πράξεων τούτων ἀπὸ τῶν λοιπῶν καὶ μὴ ἀναδύλλον αὐτὴν δι' ἀπάσας τὰς πράξεις, διότι οὐδεμίαν ἐκ τοῦ χωρισμοῦ προσγίνεται βλάβη εἰς τὴν δικαιοσύνην ἢ τὴν κατηγορουμένον.

ΑΠ. 69 (1882). Ἐκ τοῦ ἄρθρου 32 δύναται μόνον νὰ παραχθῇ ἐνστάσις, προβλητέα ὑπὸ τοῦ κατηγορουμένου κατὰ τὴν ἐπ' ἀκροατηρίου

συζήτησιν· ἀλλ' οὐδαμῶς δύναται νὰ ὑποστηριχθῇ ἔνστασις τοῦ ἀναερε-
σεύοντος πολιτικῶς ἐνάγοντος περὶ ἀναβολῆς τῆς συζητήσεως τῆς καὶ
κατὰ τῶν ἐμφανισθέντων κατηγορουμένων ἀναιρέσεως αὐτοῦ, ὡς καὶ
τούτων ἐπὶ τῷ λόγῳ, ὅτι μὴ κλητευσθέντων τῶν ἀπολιπομένων ἀναερε-
σιβλήτων κατηγορουμένων, δεόν νὰ συνεδικασθῇ καὶ ὡς πρὸς αὐτοὺς ἡ
ἀναιρέσις αὐτῶν, ἅτε μὴ προκειμένου περὶ τῆς ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ συζη-
τήσεως κατ' οὐσίαν τῆς δίκης.

ΑΠ. 125 (1860) 198 (1873). Ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ ἄρθρ. 33, § 421 Ποιν. Δικον. προκύπτει, ὅτι κατηγορηθεὶς τι ἐπὶ συνεργείᾳ κα-
κουργήματος εἰς βαθμὸν πλημμελήματος καὶ παραπεμφθεὶς διὰ βουλεύ-
ματος ὀριστικοῦ ἐνώπιον τῶν κακουργιοδικῶν, ἵνα συνεδικασθῇ μετὰ τῶν
αὐτοῦργων τῆς αὐτῆς πράξεως, καταδικασθεὶς δ' ἐρήμην κατ' ἀνακρίψαν
τὴν ποινικὴν ἀπόφασιν, δὲν ἀφαιρεῖται εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ δι-
καστηρίου τῶν συνεδρίων, ἀλλ' εἰσάγεται ἐκ νέου ἐνώπιον τοῦ αὐτοῦ
δικαστηρίου, ἵνα δικασθῇ περὶ τῆς ἀποδιδομένης αὐτῷ συνεργείας.

33. Συναφῇ πλημμελήματα καὶ κακουργήματα ἀνα-
κρίνονται καὶ ἐκδικάζονται παρὰ τοῦ αὐτοῦ δικαστηρίου.
ἔαν τοῦτο δὲν φέρῃ βλάβην.—Τὸ δικαστήριον, ὅπερ δι-
κάζει περὶ τοῦ βαρυτέρου κακουργήματος ἢ πλημμελή-
ματος, εἶναι κατὰ τὴν περίπτωσιν ταύτην ἀρμοδίον καὶ
δι' ὅλα τὰ λοιπὰ πλημμελήματα καὶ πταίσματα.

ΑΠ. 4 (1857). Ὅταν κατηγορῇται τις διὰ πολλὰς πράξεις, ἀλλὰ
διὰ μίαν ἐξ αὐτῶν, ὥριμον οὖσαν, εἰσάγεται εἰς δίκην, δὲν ἔχει λόγον
ἀναιρέσεως, ἂν τὸ δικαστήριον δὲν ἀναβάλῃ, κατ' αἰτήσιν του, τὴν ἐκ-
δίκασιν, ὥστε νὰ δικασθῇ δι' ὅλας συνάμα, ἐν ᾧ αὐταὶ δὲν ὥριμασαν
εἰσέτι.

ΑΠ. 56 (1846). Εἰς τὰ πταίσματα δὲν ἐφαρμόζονται αἱ περίσυνα-
φείας ἀρχαί.

ΑΠ. 7 (1900). Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθρον 29 Ποιν. Δικ. ἐπὶ κακουρ-
γημάτων, πρὸς μὲν τὸ ἀνακρίνειν εἶναι ἀρμοδίοι καὶ ὑπόχρεοι οἱ κατὰ
τὸν τόπον, ὅπου συνέβη ἡ πράξις, ἀνακριτικοὶ ὑπάλληλοι, πρὸς δὲ τὴν
ἀποφασίζειν καὶ ἐκδικάζειν οἱ αὐτόθι καθεδρεύοντες δικασταί, προσέτι
δὲ καὶ οἱ τοῦ τόπου ἐνθα κατοικεῖ ἡ διαμένει προσωρινῶς ὁ κατηγορου-
μενος· κατὰ δὲ τὸ ἄρθρον 33, τὰ συναφῇ κακουργήματα ἀνακρίνονται
καὶ ἐκδικάζονται παρὰ τοῦ αὐτοῦ δικαστηρίου, ἔαν τοῦτο δὲν φέρῃ βλά-
βην· καὶ κατὰ τὸ ἄρθρον 31 μεταξύ πολλῶν συνεπιλαβομένων καὶ ἐπὶ
σης ἀρμοδίων δικαστηρίων καὶ ἐπὶ τῆς ἀνακρίσεως ὑπάλληλων, προτι-
μᾶται ἡ πρότερον καλέσασα τὸν ἐγκυλούμενον ἢ διατάξασα τὴν φυλά-
κισιν αὐτοῦ ἀρχή.

Ἐπειδὴ ἐπὶ τοῦ προκειμένου, ὡς προκύπτει ἐκ τῶν προσαγομένων ἐγγράφων, αἱ πράξεις αἱ ἀποδιδόμεναι εἰς τὸν κατηγορούμενον Κ. ἐξετέλεσθησαν ἐν Ἀρτῇ καὶ ἐν Βόλῳ, ὁ δὲ καταγγελλεὶς Κ. κατέφκει μὲν ἐν Ἀρτῇ, ἀλλὰ διέμενεν ἐν Ἀθήναις ὅτε καταγγέλλθη ὑπὸ τῆς Τραπέζης Ἑπειροθεσσαλίας καὶ ἐπελήφθη τῆς ἀνακρίσεως ὁ ἐνταῦθα ἐδρεύων ἀνακριτής, ἐκδοὺς τὸ ἀπὸ 22 Δεκεμβρίου 1899 ἔνταλμα συλλήψεως, ὁ δ' ἐν Ἀρτῇ ἐδρεύων ἀνακριτής ἐπελήφθη τῆς ἀνακρίσεως τὴν ἐπιούσαν, 23 Δεκεμβρίου 1899 ἐκδοὺς τὸ τῆς χρονολογίας ταύτης ἔνταλμα συλλήψεως, ἀμφότεροι ὄντες ἀρμόδιοι κατὰ τὰ εἰρημένα. Καὶ εἶναι μὲν ἀληθές, ὅτι ὁ ἐνταῦθα παρὰ πλημμελειοδικαίς εἰσαγγελεὺς ἔδωκε περιορισμένην πρὸς ἀνάκρισιν παραγγελίαν εἰς τὸν ἐνταῦθα ἀνακριτὴν, μόνον διὰ τὴν ἐν Βόλῳπραχθεῖσαν ἀπόπειραν ἀπάτης καὶ δι' αὐτὴν μόνον ἐξέδωκεν οὗτος τὸ εἰρημένον ἔνταλμα συλλήψεως, καὶ τοὶ καταγγέλλθησαν αὐτῷ ὑπὸ τῆς παθούσης Τραπέζης ἄνθρωποι αἱ περὶ ὧν πρόκειται πράξεις, καὶ δι' ὧς ἔτι ἐξεδόθη ὑπὸ τοῦ ἐν Ἀρτῇ ἀνακριτοῦ τὸ εἰρημένον ἔνταλμα συλλήψεως, ἀλλ' ὕφίσταται μεταξύ ὅλων τῶν εἰς τὸν Κ. καὶ τοὺς συναιτίους καὶ συνεργοὺς αὐτοῦ ἀποδιδόμενων πράξεων τοιαύτη συνάφεια, ὥστε καθίσταται ἀναγκαῖα ἡ ὑπὸ τῶν αὐτῶν ἀρχῶν ἀνάκρισις, ἐκδίκασις καὶ ἀπόφασις ἐπ' αὐτῶν, συμφώνως πρὸς ἄρθρ. 33 Ποιν. Δικ. ὥστε, οὐδὲν ἀρμόδιον ἀμφοτέρων τῶν τε ἐν Ἀρτῇ καὶ ἐν Ἀθήναις δικαστικῶν ἀρχῶν, προτιμητέα εἰσὶν αἱ ἐν Ἀθήναις ὡς πρότερον ἐπιληφθεῖσαι τῆς ὑποθέσεως, καλέσασαι τὸν ἐγκαλούμενον διὰ τοῦ ἐντάλματος συλλήψεως.

ΑΠ. 123 (1899). Ἐπειδὴ, ὡς προκύπτει ἐκ τῶν βουλευμάτων τῶν συμβουλίων τῶν ἐν Πάτραις καὶ Μεσολογγίῳ Πλημμελειοδικῶν διὰ τὴν ἐν Μεσολογγίῳ τελεσθεῖσαν ἐν τῷ καταστήματι Γ. τὴν 24 Δεκεμβρ. 1898 κλοπὴν ἐκήρυξαν ἀρμόδιαι τὸ μὲν ἐν Πάτραις τὰς ἐν τῇ ἐαυτοῦ περιφερείᾳ ἐδρευούσας ἀνακριτικὰς ἀρχάς, διότι ἐτελέσθη αὕτη ὑπὸ μελῶν συμμορίας ἐν Πάτραις συσταθείσης ὅπου διέμενε καὶ συνελήφθη ὁ ἐκεῖθεν κανονίζων τὰς ἐνεργείας τῆς ἀρχηγὸς Κ. καὶ διότι ἐν τῇ περιφερείᾳ Πατρῶν ἐτελέσθησαν καὶ ἄλλαι κλοπαὶ ὑπὸ τῆς συμμορίας καὶ ἐπελήφθησαν ἀνακρίσεων αἱ αὐτὰς ἐδρευούσαι ἀνακριτικαὶ ἀρχαὶ πρὶν ἢ ἐκτελεσθῇ ἡ ἐν Μεσολογγίῳ, τὸ δὲ ἐν Μεσολογγίῳ, ὡς προτιμώμενον καθ' ὃ πρότερον ἐπιληφθὲν ἀνακρίσεων κλπ. ἐπὶ τῆς κλοπῆς ταύτης εἰδικῶς.

Ἐπειδὴ αἱ διάφοροι αὗται κλοπαὶ εἶναι συναφεῖς πρὸς ἀλλήλας, ὡς τελεσθεῖσαι ἐν διαφόροις μὲν τόποις καὶ χρόνις ὑπὸ πολλῶν, ἀλλὰ μετὰ προηγηθεῖσαν συμφωνίαν ὑπὸ μελῶν τῆς αὐτῆς ἐπὶ τούτῳ συστάσης συμμορίας (ἄρθρ. 34 Ποιν. Δικ.), ἐπὶ δὲ συναφῶν ἀξιοποίνων πράξεων τὸ δικαστήριον ὅπου δικάζει περὶ τῆς βαρυτέρας εἶναι ἀρμόδιον καὶ διὰ τὰς λοιπὰς (ἄρθρ. 33. Ποιν. Δικ.), βαρύτερον δὲ τιμωρεῖται κατὰ Ποιν. Νόμον ὁ ἀρχηγὸς τῆς τὰς διαφορὰς ἀξιοποίνους πράξεις τελεσάσης συμμορίας, ὅστις ἐν τῇ περιφερείᾳ Πατρῶν διέμενε καὶ συνελήφθη, ὥστε ἀρμόδιαι πρὸς ἀνάκρισιν καὶ ἐκδίκασιν καὶ τῆς ἐν Μεσολογγίῳ

τελεσθείσης κλοπῆς εἶναι αἱ ἐν Πάτραις ἐδρεύουσαι ἀνακριτικαὶ ἀρχαί.

ΑΠ. 52 (1899). Ἐπειδὴ, καθ' ἃ ἐκηρύχθησαν ἔνοχοι διὰ τῆς προβαλλομένης ἀποφάσεως οἱ ἀναιρεσεῖοντες, αἱ ἀξιόποινοι πράξεις ἐτελέσθησαν ὑπ' αὐτῶν ἐκ μὴ ἀποκλεισμένης ὑπὸ τοῦ νόμου συστάσεως, ἐν τῇ περιφερείᾳ τοῦ δικάσαντος πλημμελειοδικείου, ἐν ἣ προσέτι εἶχε τὴν κατοικίαν του καὶ ὁ ἕτερος αὐτῶν, καὶ ἀρμόδιον ἦτο διὰ τοῦτο νὰ δικάσῃ αὐτοὺς τὰ δικάσαν δικαστήριον πλημμελειοδικῶν κατὰ τὰ ἄρθρα 29, 32, 33 καὶ 34 Ποιν. Δικ.

ΑΠ. 31 (1900). Ἐπειδὴ, κατὰ τὰ συνδυασμένα ἄρθρα 24 ΒΡΠΗ Νόμου περὶ Στρατιωτικῆς Ἀστυνομίας καὶ 46 Στρατ. Ποιν. Νομοθεσίας, ἅπαντα τ' ἀδικήματα, ὅσα πράττουσιν οἱ ὑπηρετοῦντες εἰς τὴν ἀστυνομίαν στρατιωτικοί, ὑπάγονται εἰς τὰ κοινὰ ποινικὰ δικαστήρια, ἐκτὸς τῶν καθαρῶς στρατιωτικῶν ἀδικημάτων, τῶν ἐν ἄρθροις 198 Στρατ. Ποιν. Νομοθεσίας ἀνφερομένων, κατὰ δὲ ἄρθρ. 205 Στρατ. Ποιν. Νομοθεσίας τὰ ἐν ἄρθροις 181, 182, 183, 184 καὶ 186 κοινῶς Ποιν. Νόμου ἐφαρμόζονται καὶ ἐπὶ τῶν στρατιωτικῶν ἐὰν κατέστησαν ἔνοχοι τούτων.

*Ἐπειδὴ ἐπὶ τοῦ προκειμένου, κατὰ τὸ 224 (1899) βούλευμα τοῦ συμβουλίου τῶν ἐν Καρδίτῃ Πλημμελειοδικῶν καὶ τὰ λοιπὰ ἔγγραφα τῆς δικογραφίας, ὁ κατηγορούμενος ἐνωμοτάρχης Ι. κατηγορεῖται ὅτι, διατελῶν ἀστυνομικὸς σταθμάρχης τοῦ δήμου Γόμφων τῆς ἐπαρχίας Καρδίτσης, ἀπέλυσε τὸν συλληφθέντα ὑπὸ τῶν χωροφυλάκων Α. φυγόντα στρατῶν, ἀντὶ ν' ἀποστείλῃ αὐτὸν πρὸς κατάταξιν, λαβὼν παρ' αὐτοῦ χρήματα πλεον τῶν 30 δραχμῶν καὶ ὅτι συλλαβὼν τοὺς ζωοκλέπτας ἀπέλυσεν αὐτοὺς, λαβὼν διὰ ἐκδίασεως 800 ἢ 500 δραχ.

Ἐπειδὴ κατὰ τὴν ἔννοιαν ἄρθρου 34 Ποιν. Δικ. ὑφίσταται συναφεία ὡς πρὸς τὰς προκειμένας πράξεις ὑπὸ τὰ στοιχεῖα Α' καὶ Β' τοῦ βουλεύματος. Ἐπομένως ἀρμόδια εἶναι τὰ Στρατοδικεῖα κατ' ἄρθρ. 47 § 4 Στρατ. Ποιν. Νομοθεσίας, καθ' ὅ, ἐὰν αἱ διχοφύρου ἀρμοδιότητος πράξεις εἰσὶ συναφεῖς καὶ μία ἐξ αὐτῶν προβλέπεται ὑπὸ τοῦ παρόντος νόμου, δικάζει περὶ ὅλων τὸ στρατιωτικὸν δικαστήριον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὰ προεκτεθέντα, λόγῳ συναφείας τῶν ἄρθρων 33 καὶ 34 Ποιν. Δικ., ἀρμόδια εἰσὶν ἐπὶ τοῦ προκειμένου, ἥτοι ὡς πρὸς τὰς πράξεις ὑπὸ τὰ στοιχεῖα Α' καὶ Β' τοῦ βουλεύματος, τὰ στρατιωτικὰ δικαστήρια.

ΑΠ. 34 (1871).—Ὅταν μετὰ τὴν ὑπεξαίρεσιν τελεσθῇ καὶ ἡ πράξις τῆς παραβιάσεως τῶν ὑγειονομικῶν διατάξεων, ἡ τελευταία αὕτη μὴ οὕσα συνοφής, δὲν δύναται νὰ δικασθῇ μετὰ τῆς ὑπεξαίρεσεως, ἀλλ' ὑπάγεται εἰς τὸ δικαστήριον τῶν πλημμελειοδικῶν ἐντὸς τῆς περιφέρειας τοῦ ὁποίου ἐπράχθη ἡ τελευταία πράξις.

ΑΠ. 69 (1891).—Κατὰ ἄρθρα 33 καὶ 34 Ποιν. Δικ. συναφῇ ἀδικήματα ἐκδικάζονται παρὰ τοῦ αὐτοῦ Δικαστηρίου, ἐὰν τοῦτο δὲν φέρῃ βλάβην. Ὡς συναφῇ δὲ θεωροῦνται ταῦτα ἐσάκις πράττονται ὑπὸ πάλιν ἂν καὶ εἰς διχοφύρους τόπους καὶ χρόνους, ἀλλὰ μετὰ προηγηθεί-

σαν συμφωνίαν. ἢ ὁσάκις πολλά ἀδικήματα πράττονται ὑπὸ τῶν αὐτῶν ὁραστῶν ἐπὶ σκοπῷ τοῦ νὰ εὐκολυνθῇ ἄλλο ἀδικήμα, ἢ χάριν εὐστοχώ-
τερας ἐκτελέσεως ἢ ἀποκρύψεως αὐτοῦ.

34. Ὡς συναφῇ θεωροῦνται τὰ πλημμελήματα, ὁσά-
κις πράττονται ὑπὸ πολλῶν. ἤτοι συγχρόνως, ἢ καὶ εἰς
διαφόρους μὲν χρόνους καὶ τόπους, ἀλλὰ μετὰ προηγη-
θεῖσαν συμφωνίαν, ἢ ὁσάκις πολλά πλημμελήματα ἐκ-
τελοῦνται ὑπὸ τῶν αὐτῶν ἀνθρώπων, ἐπὶ μόνῳ τῷ σκοπῷ
τοῦ νὰ εὐκολυνθῇ ἄλλο πλημμέλημα, ἢ χάριν εὐστοχω-
τέρας ἐκτελέσεως ἢ ἀποκρύψεως αὐτοῦ. Π.Δ. 33.46.

ΑΠ. 124 (1867). Ἐπειδὴ κατὰ 333 Ποιν. Δικ. τὰ πταίσματα ὑπά-
γονται εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τοῦ εἰρηνοδίκου ἐντὸς τῆς περιφέρειας τοῦ
ὁποίου ἐξετελέσθησαν, κατ' ἐξαιρέσιν δὲ εἰς ἐκείνην τῶν Πλημμελειοδι-
κῶν ὅταν κατὰ τὰ συνδυασμένα 373 καὶ 34 εἰσάγωνται νὰ δικάσῳσιν
ὡς συναφῇ μὲ πράξιν πλημμελήματος, ἀλλ' ἢ ἐξαιρέσις παύει αὐτὰ
ἐκλείψῃ ὁ τῆς συναφείας λόγος διότι τότε τὰ ἐνώπιον τῶν Πλημμε-
λειοδικῶν εἰσαχθέντα πταίσματα ἐκδικάζονται ἀπὸ τὸν ἀρμόδιον Πταισ-
ματοδίκην, ἵνα μὴ στερηθῇ ὁ κατηγορούμενος καὶ τοῦ δευτέρου βαθμοῦ
τῆς διαδικασίας, ὁσάκις ἐπιτρέπεται τὸ ἐνδίκον τῆς ἐφέσεως μέσον,
ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ἀποδεικνύ-
εται ὅτι ὁ κατηγορούμενος εἰσῆχθη εἰς δίκην ἐνώπιον τοῦ Πλημμελειο-
δικείου ἵνα δικάσῃ ἔνεκα πλημμελήματος ἐξυθρίσεως καὶ ἔνεκα αἰκιῶν
εἰς βαθμὸν πταίσματος, συναφοῦς μὲ τὸ πλημμέλημα τῆς ἐξυθρίσεως
τὸ δὲ Πλημμελειοδικεῖον ἀπέσχε νὰ ἀποφανθῇ ἐπὶ τῆς ἐπὶ ἐξυθρίσει
κατηγορίας διὰ τὴν ἑλλείψιν ἐγκλήσεως, ἐπομένως τῆς συναφείας ὁ λό-
γος ἐκλείπει καὶ τὸ πταῖσμα τῶν αἰκιῶν εἶναι ἀντικείμενον κατηγορίας
ὑπαγομένης εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τοῦ Πταισματοδικείου· ὅθεν ὀρθῶς
τὸ Πλημμελειοδικεῖον ἐκρῦχθη ἀναρμόδιον νὰ δικάσῃ περὶ τοῦ πταισ-
ματος καὶ παρέπεμψε τὴν ἐκδίκασιν αὐτοῦ εἰς τὸ ἀρμόδιον Πταισ-
ματοδικεῖον.

ΑΠ. 13 (1857). Ἐπειδὴ ὁ ἀναιρεσιῶν εἰσαχθεὶς εἰς δίκην ὁμοῦ μετὰ
τοῦ ἀδελφοῦ του διὰ πράξεις ἐγκληματικά, ὁμοειδεῖς μὲν, ἀλλὰ μὴ συν-
αφεῖς, οὐδεμίαν κατὰ τῆς ἐνώσεως ταύτης τῆς δίκης του ἐπέφερον ἀντίρ-
ρητὴν ἐνώπιον τοῦ δικάσαντος κακουργιοδίκου Πατρῶν, εἰς ὃ μόνον
ἀνήκε ν' ἀποφανθῇ περὶ τοῦ πραγματικοῦ τούτου ζητήματος· ἄρα ὁ περὶ
τοῦ ἀκύρου δῆθεν τῆς διαδικασίας ἔνεκα τῆς εἰσηγμένης συνδικάσεως λόγος
κατὰ πρῶτον ἤδη προτεινόμενος εἶναι ἀπαράδεκτος.

ΑΠ. 13 (1844).— Ἡ συναφεία πολλῶν πράξεων λαμβάνεται ὑπ'

ὄψιν ὡς πρὸς τὴν προσδιορισμὸν τῆς ἀρμοδιότητος μόνον, ὅταν ὅλοι αἱ πράξεις ᾖσι ἀξιόποιναι καὶ ὅλα τὰ πρόσωπα ἀξιολογώμενα.

Α. Π. 45 (1854) — "Ὅταν στρατιώτης τις κατηγορηθῇ, ὅτι ἐπιτετραμμένος ὢν ἐκ τῶν καθήκοντων τοῦ τὴν ἐπαγούνησιν καὶ φύλαξιν τῶν ὑποδίκων, ἀπεδέχθῃ ὥρᾳ ἐπὶ σκοπῷ τοῦ νὰ ἐπιχειρήσῃ, ὡς καὶ ἐπεχείρησε, πρᾶξιν ἀντιβαίνουσαν εἰς τὰ καθήκοντά του, δοὺς εἰς τοὺς ὑποδίκους σιδηροῦν τι ἐργαλεῖον πρὸς ἀποδράσιν ἐκ τῆς φυλακῆς, ἢ πράξιν ὑπάγεται εἰς τὸ κακουργιοδικεῖον (456 § 3 ποιν. νόμ.). ὅταν καὶ ἡ πρὸς ἕτερον στρατιώτην ἀποδιδιομένη ὁμοδοχία, καὶ ἡ πρὸς τοὺς ὑποδίκους ἀποδιδιομένη ἀποπειρὰ ἀποδράσεως, καίτοι πλημμελήματα ὑπάγονται εἰς τὸ κακουργιοδικεῖον διὰ τὴν μετὰ τῆς εἰρημένης πράξεως συνάφειάν τοιν.

35. Τὸ ἀναρμοδίον τῶν δικαστηρίων ἀποφασίζεται ἐξ ἐπαγγέλματος καὶ κατὰ πᾶσαν κατάστασιν τῆς δίκης. Π. Δ. 29. 333. 360 § 1. 373. 407 § 1. 477 § 1.

ΑΠ. 35 (1889) — "Ὡς προκύπτει ἐναργῶς ἐκ τοῦ 333 Ποιν. Δικ. καὶ ὁ τὸ Πταισματοδικεῖον εἶναι ἀρμοδίον νὰ δικάζῃ τὰ ἐν τῇ περιφερείᾳ αὐτοῦ παρθέντα πταίσματα, συνδυαζομένου πρὸς τε τὸ ἄρθρον 347, καὶ ὁ εἰς δεινότερα τις πρᾶξις παρεστάθῃ ὡς ἀπλοῦν πταῖσμα, ὀφείλει τὸ Πταισματοδικεῖον νὰ κηρύξῃ ἐαυτὸ ἀναρμοδίον, καὶ πρὸς τὴν γενικὴν τοῦ ἁρθρου 35 διάταξιν, καὶ ἢ τὸ ἀναρμοδίον πάντων τῶν ποινικῶν δικαστηρίων ἀποφασίζεται ἐξ ἐπαγγέλματος καὶ εἰς πᾶσαν τῆς δίκης στάσιν, ὅταν ἡ εἰσαγγεῖα εἰς τὸ Πταισματοδικεῖον ἀξιόποινος πρᾶξις παρίσταται ἐν τῷ ἐγκλητηρίῳ, ἐν ᾧ ἐκτίθενται ἐν συνόψει τὰ ἀποτελούντα αὐτὴν πραγματικὰ γεγονότα, ὡς φέρουσα χαρακτηριστὰ πλημμελήματα, ὀφείλει τὸ Πταισματοδικεῖον συμφώνως πρὸς τὰς ἐκτεθεῖσας ἀνωτέρω διατάξεις ν' ἀποφανθῇ ἐαυτὸ ἀναρμοδίον καὶ νὰ μὴ ἐπιληφθῇ τῆς ἐξετάσεως τῆς οὐσίας προβαίνον εἰς τὴν ἀποδεικτικὴν διαδικασίαν ἐπὶ μόνῳ τῷ λόγῳ ὅτι εἶναι δυνατόν ν' ἀποφανθῇ ἐξ αὐτῆς ὅτι ἡ πρᾶξις φέρει χαρακτῆρα πταίσματος, διότι ὁ δικαστὴς ἐνώπιον τοῦ ἀποφαινομένου προτείνεται ἡ ἐνστάσις τῆς ἀναρμοδιότητος, ὀφείλει ἀμέσως καὶ πρὸς πάντας ν' ἀποφανθῇ περὶ αὐτῆς διότι, εἰάν ᾖ αἰσθητῶς ἀναρμοδίον στερεῖται πᾶσης ἐξουσίας τοῦ νὰ ἐξετάσῃ ὅπως δὴποτε τὴν ὑποβληθεῖσιν εἰς αὐτὸ ὑπόθεσιν.

Ἐπειδὴ ὁμοῦ ἐπὶ τοῦ προκειμένου ὁ πταισματοδικὴς διὰ τῆς προβαλλομένης ἀποφάσεως, ἐν ᾧ ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσείουτος προεσθῇ ἐνστάσις ἀναρμοδιότητος, ὡς φερούσης τῆς πράξεως, δι' ἣν κατηγορεῖται, καὶ ὁ ἐχαρακτηρίζεται ἐν τῷ ἐγκλητηρίῳ καὶ τῇ μηνύσει τῆς παθούσης ἡ χαρακτηριστὰ πλημμελήματα, προέβη εἰς τὴν ἀποδεικτικὴν διαδικασίαν χωρὶς προηγουμένως νὰ ἐξετάσῃ καὶ λύσῃ τὸ ζήτημα τῆς ἰδίας ἐπὶ

τοῦ ἀναρμοδιότητος, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι οὐδεμίαν εἶχεν ὑποχρέωσιν ν' ἀποφασίσῃ περὶ αὐτῆς πρὸ τῆς ἐξετάσεως τῶν μαρτύρων μὴ δεσμευόμενα, ἐκ τοῦ χαρακτηρισμοῦ, ὃν τὸ ἐγκλητήριον ἔδωκεν εἰς τὴν πράξιν, ἀλλὰ δικαιούμενος καὶ ἐναντίον αὐτοῦ νὰ ἐξετάσῃ κατ' οὐσίαν τὴν ὑπόθεσιν καὶ τότε μόνον ν' ἀποφανθῇ ἐὰν ᾔνοι ἢ οὐχί ἀρμοδῖος νὰ δικάσῃ· οὕτως ὅμως ἀποφηνάμενος ὁ πταισματοδίκης καὶ ἀναρμοδίως ἐπιληφθεὶς τῆς ἐξετάσεως τῆς ὑποβληθείσης εἰς αὐτὸν καὶ χαρακτηρὰ πλημμελήματος, καθ' ἃ ὁ ἴδιος δέχεται, φεροῦσης πράξεως, παρεβίασε Ποιν. Δικ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΕΜΠΤΟΝ

Περὶ δικαιοδοσίας ἰδιαζούσης

(*) 36. Ἰδιαζούσαν δικαιοδοσίαν ἔχουσι.—1. οἱ στρατιωτικοὶ καὶ οἱ στρατιωτικοὶ ὑπάλληλοι, ἐπὶ στρατιωτικοῖς ἢ περὶ τὴν ὑπηρεσίαν [πλημμελήμασι] *Γουε-
νδίας* πα- *οὐχί
μοιδίου
αἰτίας* ραπτώμασι.—2. οἱ ἀξιωματικοὶ τοῦ ναυτικοῦ, ναῦται, καὶ ὑπάλληλοι τῆς ναυτικῆς ὑπηρεσίας, ἐπὶ ναυτικοῖς ἢ περὶ τὴν ὑπηρεσίαν (πλημμελήμασι) παραπτώμασι.—3. οἱ νομάρχαι *νοτ
1228* καὶ οἱ σύμβουλοι καὶ γραμματεῖς τῆς ἐπικρατείας.—4. οἱ ἐπίσκοποι, ἀρχιεπίσκοποι (μητροπολίται), καὶ τὰ μέλη τῆς συνόδου μετὰ τοῦ παρ' αὐτῇ βασιλικῷ ἐπιτρόπου, τῶν παρέδρων, καὶ τοῦ πρώτου γραμματέως.—5. ὅλοι οἱ δικαστικοὶ ὑπάλληλοι ἀπὸ τῶν δικαστηρίων τῶν πρωτοδικῶν καὶ ἐμποροδικῶν καὶ ἀνωτέρω.—6. ὁ πρόεδρος, ὁ βασιλικὸς ἐπίτροπος, ὁ ἀντιπρόεδρος τοῦ ἐλεγκτικοῦ συνεδρίου, καὶ οἱ ἐλεγκταί.
II. Δ. 37—328. 514. Δικ. Ὁργ. 232.

ΑΠ. 139 (1893). Ἐν γένει δὲν ἔχουσιν ἰδιαζούσαν δικαιοδοσίαν οἱ παρὰ τοῖς δικαστηρίοις προσλαμβανόμενοι ἐκάστοτε ὡς ἀναπληρωταὶ εἰς ἐκπλήρωσιν δικαστικῶν καθηκόντων, ὅποιοι καὶ οἱ εἰς συμπλήρωσιν

(*) Ἐπιθι Νόμον Φ4Β' τῆς 28 Μαΐου 1860. Περὶ στρατιωτικῆς ποινικῆς Νομοθεσίας ἀρθρα 42 καὶ 60. Νόμον ΑΥΞΕ' τῆς 28 Μαΐου 1887 ἀρθρα 42 § 2,—46, 00 ἐν τεύχει Στρατιωτικῇ καὶ Ναυτικῇ Ποινικῇ Νομοθεσίᾳ.

δικαστηρίου πρωτοδικῶν, ἐφετῶν, συνέδρων κτλ. προσλαμβανόμενοι δικηγόροι. Οὐδὲ προκύπτει ἐκ τοῦ ἀρθρ. 278 τοῦ Ὁργ. τῶν Δικαστηρίων ἢ ἐξ ἄλλης τινὸς διατάξεως, ὅτι οἱ κατὰ νόμον προσλαμβανόμενοι εἰς ἀναπλήρωσιν δικαστικοῦ λειτουργοῦ ὑπειστέργονται εἰς τὰ δικαιώματα τὰ παρομαρτουντα τῷ ἀξιώματι τοῦ ἀναπληρουμένου.

ΑΠ. 110 (1860). Καί ὅτε εἰς τῶν κατηγορουμένων στρατιωτῶν εἴναι μὲν μαθητεύμενος τεχνίτης τοῦ ὀπλοστασίου, μὴ δοῦς ἔτι τὸν στρατιωτικὸν ὄρκον, οὐχ' ἤττον φέρει στρατιωτικὴν στολὴν, καταγεγραμμένος ὢν ἐν τοῖς ἐλέγχοις τῆς δυνάμεως τοῦ τῶν τεχνιτῶν λόγου καὶ ὑποκείμενος εἰς τὰς ὑποχρεώσεις τοῦ τακτικοῦ στρατιώτου, ὑπάγεται εἰς τὰ στρατιωτικὰ δικαστήρια. ἄτε μὴ προκειμένου περὶ τοῦ κύρους τῶν στρατιωτικῶν αὐτοῦ πράξεων, ὅπως ἐξαοῦται ἀπὸ τῆς τακτικῆς στρατιωτικῆς ὁρκοδοσίας, ἀλλὰ περὶ κολασίμου πράξεως, ἣν ἐτέλεσεν ἐν ᾧ χρόνῳ διετέλει ὡς στρατιώτης ὑπὸ τὴν στρατιωτικὴν πειθρχίαν καὶ παρὰ τῷ στρατιωτικῷ σώματι αὐτοῦ.

ΑΠ. 23 (1897). Ὡς περὶ κατὰ τὸ ἀρθρον 36 § 5 Ποιν. Δικ., ἰδιὰ ζουσαν δικαιοδοσίαν ἔχουσιν οἱ δικαστικοὶ ὑπάλληλοι ἀπὸ τῶν δικαστηρίων τῶν πρωτοδικῶν, ἐμποροδικῶν καὶ ἀνωτέρω, τοιοῦτους δ' ἐννοεῖ προδήλως ὁ νόμος αὐτοῦ· τούτους, ἦτοι τὰ μέλη τῶν ἐν τῷ ἀρθρῳ μνημονευομένων δικαστηρίων, οὐχὶ τοὺς παρ' αὐτῶν, ὡς ἀναπληρωτικούς, προσλαμβανομένους ἐκάστοτε πρὸς ἀναπλήρωσιν τῶν δικαστικῶν καθήκοντων τῶν, οὐδὲ δύναται νὰ ἐξαχθῇ ἐκ τῶν ἐν τῇ προσβαλλομένῃ ἀποφάσει μνημονευομένων ἀρθρῶν τοῦ Ὁργανισμοῦ τῶν δικαστηρίων, ἢ ἐξ ἄλλης τινὸς διατάξεως τοῦ νόμου, ὅτι οἱ κατὰ νόμον προσλαμβανόμενοι πρὸς ἀναπλήρωσιν τῶν δικαστηρίων, ὑπειστέργονται εἰς ἅπαντα ἐν γένει τὰ δικαιώματα τὰ παρομαρτουντα τῷ ἀξιώματι τῶν παρ' αὐτῶν ἀναπληρουμένων, ὥστε νὰ κρίνῃ τις ἐντεῦθεν, ὅτι ὁ ὡς ἀναπληρωτὴς τοῦ εἰταγγελέως προσλαμβανόμενος δικηγόρος ἀπολαύει καὶ ἰδιοκρούσης δικαιοδοσίας, ὡς καὶ ὁ ἀναπληρούμενος εἰσαγγελεὺς.

ΑΠ. 14 (1850). Ἡ τοῦ στρατοδικείου ἀρμοδιότης, ἐξαιρετικὴ οὖσα, περιορίζεται στενῶς εἰς τὰς ὑπὸ τῶν στρατιωτικῶν ἐν ἐνεργείᾳ ἰδίως πραττομένας ἀξιοποίνους πράξεις καὶ παύει, ὅταν μετέλθωσι τούτων καὶ ἄλλοι πολῖται, διότι τότε ἢ εἰς ἣν οὗτοι ὑπάγονται τακτικὴ δικαιοδοσία ὑπερισχύει καὶ ἐπεκτείνεται καὶ εἰς τοὺς μετ' αὐτῶν συμπράξαντας στρατιωτικούς.

ΑΠ. 52 (1879). Τοῦτο δὲ ἐφαρμόζεται, καὶ ὅτε κατὰ τὸ στάδιον μὲν τῆς ἀνακρίσεως αὐτὴ ἐγένετο κατὰ τὴν τοῦ πολίτου καὶ κατὰ τοῦ συγκατηγορουμένου αὐτοῦ στρατιώτου, κατὰ τὸ στάδιον δὲ τῆς ἐκδικάσεως δὲν εὐρέθῃ ὁ πολίτης, ἵνα κλητευθῇ καὶ συνδικασθῇ· ὅθεν καὶ ἂν ἐνέγκῃ τῆς φυροδικίας τοῦ συγκατηγορουμένου πολίτου εἰσήγησιν εἰς δίκην μόνος ὁ στρατιώτης, διότι τὸ γεγονός τοῦτο οὐδαμῶς μεταβάλλει τὴν ὡς πρὸς αὐτὸν ἀρμοδιότητα τῶν τακτικῶν ποινικῶν δικαστηρίων.

ΑΠ. 133 (1868). Τοῦ 6 ἀρθρου τοῦ Ὁργ. Δικ. δεῖξεντος ὅτι πᾶν δικαστήριον πρωτοδ. σύγκαιται ἐξ ἐνὸς προέδρου, τριῶν τοῦλάχιστον

δικαστῶν, ἐνὸς εἰσαγγελέως, ἐνὸς γραμματέως καὶ 4 παρέδρων, ἔπεται ὅτι εἰς τὴν διά-αξιν τοῦ ἄρθρου 36 § 5 Πιν. Δικ., καθ' ἣν δικαιοδοσίαν ἰδιάζουσιν ἔχουσιν ὅλοι οἱ δικαστικοὶ ὑπάλληλοι ἀπὸ τοῦ δικαστηρίου τῶν Πρωτοδικῶν καὶ ἀνωτέρω, δὲν συμπεριλαμβάνονται καὶ οἱ ὑπογραμματεῖς ὅθεν οὗτοι δὲν ἔχουσιν ἰδιάζουσαν δικαιοδοσίαν. Τὸ συμπέρασμα τοῦτο ἐνισχύουσι καὶ αἱ ἄλλαι διατάξεις τοῦ Δικαστ. Ὁργανισμοῦ, καθ' ὅ, καὶ ἡ κατ' αὐτῶν πειθαρχικὴ ποινὴ ἐπιβάλλεται ὑπὸ τοῦ συμβουλίου, τοῦ παρ' ᾧ διατελοῦσι δικαστηρίου, ἐν ᾧ ἡ κατὰ τῶν γραμματέων ἐπιβάλλεται ὑπὸ τοῦ προϊσταμένου δικαστικοῦ συμβουλίου (ἀρθ. 300), καὶ βιβλίου στεροῦνται οἱ ὑπογραμματεῖς, (ἀρθ. 226), ἐν ᾧ οἱ παρέδροι ἐν ἐνεργείᾳ ὄντες ἔχουσι τὸν τῶν δικαστῶν.

ΑΠ. 68 (1879). Ἡ ὑπὸ ἀρθ. 36 καθιερωμένη ἰδιάζουσα δικαιοδοσία τῶν νομαρχῶν, προσωπικῇ αὐτᾷ, δὲν ἐπεκτείνεται καὶ ὑπὲρ τοῦ γραμματέως ἀναπληροῦντος τὸν Νομάρχην.

37. Εἰς τὰ παρὰ τῶν στρατοδικῶν τιμωρητέα στρατιωτικὰ παραπτώματα ὑπάγονται πάντα τὰ πταίματα, πλημμελήματα, καὶ κακουργήματα, ὅσα πράττει στρατιωτικὸς τις ἢ στρατιωτικὸς ὑπάλληλος ἐν ἐνεργείᾳ ὧν, διατελῶν παρὰ τῷ στρατιωτικῷ αὐτοῦ σώματι ἢ ἐφεδρεύων. — Ἐπομένως εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τῶν τακτικῶν ποινικῶν δικαστηρίων ἀνήκεισι μόνον τὰ καὶ ἂ κακουργήματα, πλημμελήματα, καὶ πταίσματα, τὰ πραττόμενα ὑπὸ στρατιωτικῶν ἀπόντων δι' ἀδείας, ἢ ὑπὸ λειποτακτῶν. Π.Δ. 36. 39. 44. 457 § 1.

ΑΠ. 25 (1841). Ἡ εἰς τὸ νοσοκομεῖον εἰσαγωγή τοῦ ἐν ἐνεργείᾳ στρατιωτικοῦ ἐπιφέρει τὴν ἐκ τοῦ σώματος ἀπουσίαν αὐτοῦ, καὶ τὰ κατὰ τὴν ἐκ τοῦ νοσοκομεῖου ἔξ.δον του πραττόμενα κοινὰ ἐγκλήματα, εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τῶν πολιτικῶν δικαστηρίων ὑπάγονται.

ΑΠ. 4 (1848). Ὁ ἐν ἀδείᾳ διατελῶν στρατιωτικὸς, ὅτε ἐξετέλεσε κοινὴν τιμὰ ἀξιοπονοῦν πράξιν, ὑπάγεται εἰς τὰ τακτικὰ δικαστήρια.

ΑΠ. 4 (1848). Καὶ οἱ στρατιωτικοὶ ὑπάγονται εἰς τὰ τακτικὰ δικαστήρια, ὅταν εἰς τὴν ἀξιοπονοῦν πράξιν αὐτῶν συμμετέσχον καὶ πολλοὶ τινες.

ΑΠ. 60 (1853). Εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τῶν στρατιωτικῶν δικαστηρίων ὑπάγονται καὶ οἱ ἀπομαχοὶ διὰ τὰς ἐπὶ τὴν ἐνέργειαν τῆς ὑπηρεσίας τῶν πραττομένων ἀξιοποινοῦν πράξεις.

ΑΠ. 80 (1853). Ἡ ψευδορκία στρατιώτου, προσκληθέντος ὡς μάρτυρος, καὶ ἀπομακρυνθέντος τοῦ στρατιωτικοῦ τοῦ σώματος δι' ἀδείας ἢ

διαταγῆς τῆς προϊσταμένης του ἀρχῆς, ὑπάγεται εἰς τὰ τακτικὰ δικαστήρια.

ΑΠ. 42 (1894). Ὑπάγεται εἰς τὰ στρατιωτικὰ δικαστήρια ὁ στρατιωτικὸς καὶ ἂν δὲν ἔδωκε τὸν ὄρκον τῆς ὑπηρεσίας.

ΑΠ. 24 (1888), 22 (1892). Εἰς τὴν ἰδιόζουσαν δικαιοδοσίαν ἐξακολουθοῦσιν ὑπαγόμενοι οἱ στρατιωτικοὶ καὶ θάλακς ἢ καταδίωξις ἐπὶ ἄλλῃ μετὰ τὴν ἀποχώρησιν αὐτῶν ἐκ τῶν τάξεων τοῦ στρατοῦ.

ΑΠ. 62 1887. 143 (1890). Ἐκ τοῦ ἀρθρ. 36 Ποιν. Δικ. καὶ ἐτι μᾶλλον τοῦ 43 τοῦ στρατ. ποιν. νόμου, καθ' ὃ οἱ στρατιωτικοὶ καὶ οἱ τούτοις ἐξομοιούμενοι ὑπάγονται εἰς τὸ στρατοδικεῖον, ἐφ' ὅσον διατελοῦσιν ἐν ὑπηρεσίᾳ, προκύπτει ὅτι οἱ κανονικῇ ἀδείᾳ διατελοῦντες ὑπάγονται εἰς τὰ τακτικὰ ποινικὰ δικαστήρια διὰ τὰ κατὰ τὴν ἀδειαν αὐτῶν διαπραχθέντα ὑπ' αὐτῶν ἀδικήματα.

ΑΠ. 105 (1887). Ἐκ τούναντιον εἰς τὰ στρατιωτικὰ δικαστήρια ὑπάγονται οἱ στρατιωτικῇ ἐγγεγραμμένοι ἐν τοῖς ἐλέγχοις τοῦ στρατοῦ ὡς παρόντες· τοιοῦτοι δὲ λογίζονται καὶ οἱ αὐτογνωμῶνως καταλιπόντες τὰς τάξεις τοῦ στρατοῦ πρὸ τῆς παρελεύσεως τοῦ χρόνου, μεθ' ὃν ἐκτρώθησαν ἢ ἐδύναντο νὰ κηρυχθῶσι λιποτάκται.

ΑΠ. 140 (1892). Ἐπειδὴ ἡ προκειμένη ὑπόθεσις εἰσάγεται εἰς τὴν ὁλομέλειαν δυνάμει τοῦ ἀρθροῦ 4 § 2 ΧΜΖ' νόμου καθ' ὃ ὁ Ἄρειος Πάγος δικάζει ἐν Ὁλομέλειᾳ ἐὰν αἰτῆται ἀναίρεσις ἐνεκεν ὑπερβάσεως τῆς περὶ τὴν ὑπηρεσίαν ἐξουσίας, κατὰ τὸ ἀρθρον 477 ἐδ. 1 περιπτ. 1 Ποιν. Δικ. οἷα περίπτωσις ἐστὶν ἡ προκειμένη, ὑποβαλλομένου λόγου ἀναιρέσεως ὑπὸ τοῦ Εἰσαγγελέως τοῦ Ἀρείου Πάγου δι' ἀναρμοδιότητά τοῦ δικάσαντος Κακορυσιοδικεῖου, ἐπιληφθέντος καὶ δικάσαντος στρατιωτικὸν ἐναντίον τοῦ ἀρθροῦ 60 τῆς στρατιωτικῆς ποινικῆς νομοθεσίας.

Ἐπειδὴ ὡς προκύπτει ἐκ τῶν βουλευμάτων τοῦ ἐπ' αὐτῶν στηριζόμενου κατηγορητηρίου τοῦ παρ' Ἐφέταις Εἰσαγγελέως, τῶν τεθέντων ζητημάτων, τῆς ἐτυμηγορίας τῶν ἐνόρκων καὶ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, ὁ Μ. παρεπέμφθη εἰς τὸ Κακορυσιοδικεῖον, κατηγορήθη καὶ καταδικάσθη ὅτι μετ' ἀγνώστου πολίτου ἐκ συστάσεως ἐνήργησε τὴν πρᾶξιν δι' ἣν καταδικάσθη.

Ἐπειδὴ, κατὰ τὸ ἀρθρ. 60 τῆς στρατιωτικῆς ποινικῆς νομοθεσίας, συναίτιοι καὶ συνεργοὶ ἀδικήματος ὑπαγόμενοι τινὲς μὲν εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τῶν στρατιωτικῶν, τινὲς δὲ εἰς τὴν τῶν κοινῶν Δικαστηρίων, εἰσάγονται ἅπαντες εἰς τὰ κοινὰ Δικαστήρια, ἐκτὸς ὅταν πρὸκειται περὶ τινος τῶν ἐν τῷ νόμῳ τούτῳ ἐξαιρετικῶν περιπτώσεων· ἤτοι διὰ νὰ λάβῃ χώραν ἡ προτίμησις τῶν τακτικῶν ποινικῶν δικαστηρίων ἀπαιτεῖται ἀναγκαιῶς νὰ δύνανται νὰ εἰσαχθῶσι κατὰ νόμον εἰς τὰ αὐτὰ κοινὰ Δικαστήρια οἱ εἰς τὰς ἀντιθέτους δικαιοδοσίας ὑπαγόμενοι συναίτιοι, τοῦ ὅπερ δὲν συντρέχει, ὡς προεῖρηται, ἐπὶ τοῦ προκειμένου, ὅτε ὁ συμπράξας μετὰ τοῦ στρατιωτικοῦ ἔμενεν εἰσέτι ἄγνωστος καὶ μέχρι τῆς καταδίκης τοῦ Μ. Ὅθεν δὲν ὑπῆρχε λόγος νὰ ἐπιληφθῇ τὸ κοινὸν ποιν.

νικόν δικαστήριον τῆς ἐκδίκασεως τοῦ στρατιωτικοῦ, μὴ ὑπαγομένου εἰς τὴν ἀρμοδιότητά του.

ΑΠ. 84 (1870) 22 (1879). Ἐκ τοῦ 37 ἄρθρου Ποιν. Δικον. καὶ τῶν διατάξεων τῆς στρατιωτικῆς ποινικῆς νομοθεσίας προκύπτει, ὅτι εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τῶν διαρκῶν στρατοδικείων ὑπάγονται πάντα τὰ πλημμελήματα καὶ κακουργήματα (ἐκτὸς τῶν ἐν τοῖς ἄρθροις 42 καὶ 68 τῆς στρατιωτικῆς νομοθεσίας ἀναφερομένων), ὅσα διαπράττουσιν οἱ στρατιῶται ἐφ' ὅσον διατελοῦσιν ἐν ἐνεργείᾳ καὶ εἶνε ἐγγεγραμμένοι εἰς τοὺς ἐλέγχους τοῦ στρατοῦ ὡς παρόντες, οὐγὶ δὲ καὶ οἱ λιποτάκται ὡς πρὸς τὰ κοινὰ ἀδικήματα αὐτῶν· θεωρεῖται δὲ ὡς λιποτάκτης εἰς τὰ ἐσωτερικὸν ὁ στρατιώτης ὁ ἄπὸν ἐκ τοῦ σώματος ἢ τοῦ ἀποσπάσματος αὐτοῦ ἄνευ ἀδείας μετὰ παρέλευσιν ἑξ ἡμερῶν ἀπὸ τῆς βεβαιωθείσης ἀπουσίας αὐτοῦ.

ΑΠ. 114 (1866). Τοῦ εἰς ἀποστρατεῖαν τιθεμένου ἀξιωματικοῦ ἐπανερχομένου εἰς τὸν ἰδιωτικὸν βίον κατὰ τὸ ἄρθρ. 14 τοῦ περὶ καταστάσεως τῶν ἀξιωματικῶν νόμου, ἔπεται, ὅτι ὑπάγεται οὗτος εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τῶν τακτικῶν ποινικῶν δικαστηρίων.

ΑΠ. 114 (1866). Ὡσαύτως ὑπάγεται εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τῶν τακτικῶν ποιν. δικαστηρίων ὁ ἀπόστρατος ἀξιωματικὸς καὶ διοριζόμενος διοικητὴς τῶν μεταβατικῶν, ἅτε τῆς ὑπηρεσίας ταύτης διδομένης ὑπὸ τῆς διοικητικῆς ἀρχῆς καὶ εἰς πάντα πολίτην.

ΑΠ. 43 (1846) 192 (1866). Ἀρμοδία πρὸς ἀνάκρισιν καὶ ἐκδίκασιν τῶν συνεργησάντων πολιταῖς εἰς τὴν τέλεσιν ἀδικήματος στρατιωτικῶν εἰσι τὰ τακτικὰ ποινικὰ δικαστήρια καὶ οὐχὶ τὰ στρατιωτικὰ (ὅσα καὶ εἰσι τῆς 2 Ἰουνίου 1833, 60 ἄρθρον τοῦ στρατιωτικοῦ ποινικοῦ νόμου).

ΑΠ. 13 (1868) 189 (1870) 240 (1871). Ἐν γένει οἱ συναίτιοι καὶ συνεργοὶ κακουργήματος ἢ πλημμελήματος ὑπαγόμενοι οἱ μὲν εἰς τὴν τῶν στρατιωτικῶν, οἱ δὲ εἰς τὴν τῶν κοινῶν δικαστηρίων ἀρμοδιότητα, ὑπάγονται ἅπαντες εἰς τὰ κοινὰ δικαστήρια, ἐξαιρουμένων τῶν ρητῶς ὑπὸ τῆς στρατιωτικῆς ποιν. νομοθεσίας προβλεπομένων περιπτώσεων.

ΑΠ. 43 (1846). Ἄλλ' οἱ στρατιωτικοὶ δὲν δύνανται νὰ στεστερῶσι τῶν φυσικῶν αὐτῶν δικαστῶν, ὅταν οἱ συγκατηγορούμενοι, πολῖται ἀπολυθῶσι τῆς κατηγορίας.

ΑΠ. 59 (1882). Δικάζοντα ἕνεκα συναιτιότητος ἢ συνεργείας στρατιωτικούς καὶ τακτικὰ ποινικὰ δικαστήρια ἐπερμύζουσιν εἰς αὐτοὺς τὰς ποινὰς τῶν στρατιωτικῶν νόμων, κατὰ τὸ ἄρθρον 186 τῆς στρατιωτ. ποιν. νομοθεσίας.

ΑΠ. 481 (1840). Τοῦ ἄρθρου μὴ διαστελλόντος μεταξὺ μακροῦ ἢ βραχείας καὶ ἐγγράτου ἢ προφορικῆς ἀδείας, ἔπεται, ὅτι καὶ ὁ διὰ προφορικῆς συγκαταθέσεως τοῦ σώματος μέινας ἐλεύθερος τῆς ἐφημέρου ὑπηρεσίας ὑπάγεται εἰς τὰ τακτικὰ ποινικὰ δικαστήρια.

38. Εἰς τὰ τακτικὰ ποινικὰ δικαστήρια ὑπάγονται

εἰ χωροφύλακες ἕνεκα τῶν κοινῶν κακουργημάτων, πλημμελημάτων, καὶ πταισμάτων, καὶ [ιδίως ἐκείνων], ιδίως δὲ καὶ ἐκείνων, τὰ ὅποια πράττουσιν [ἐνῶ ἐνεργοῦσιν ἐξ ἐπαγγέλματος] περὶ τὴν ὑπηρεσίαν ὡς δικαστικῆς ἀστυνομίας βοήθητικοὶ ὑπάλληλοι.

ΑΠ. 86 (1842). Τὰ ὑπὸ στρατιωτικῶν ἐκ συμφώνου μὲ χωροφύλακας πραττόμενα πταίσματα, πλημμελήματα ἢ κακουργήματα, ὑπάγονται εἰς τὰ τακτικὰ ποινικὰ δικαστήρια.

ΑΠ. 43 (1850) 45 (1855). Κατὰ τὴν ρητὴν διατάξιν τοῦ ἄρθρου 38 τῆς ποιν. δικον. καὶ τοῦ ἄρθρου 174 τοῦ κανονισμοῦ τῆς χωροφυλακῆς ἕνεκα κοινῶν ἀδικημάτων οἱ χωροφύλακες ὑπάγονται πάντοτε εἰς τὰ τακτικὰ ποιν. δικαστήρια, μόνον δ' ἐσάκις ἤθελον πράξει ἀδικημάτων ἀναφερόμενον ἀπ' εὐθείας εἰς τὴν στρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν ἢ πειθαρχίαν, ὑποβίλλονται εἰς τὴν στρατιωτικὴν δικαιοδοσίαν.

ΑΠ. 45 (1855). Ὅθεν χωροφύλαξ, ἔλθων εἰς διαπληκτισμοὺς πρὸς πολίτην καὶ τραυματίσας διὰ τοῦ ξίφους ὑπάγεται εἰς τὴν τακτικὴν ποινικὴν δικαιοδοσίαν, καίτοι ἀποτελῶν μέρος τοῦ πρὸς καταδίωξιν τῆς ληστείας μεταβιτιχοῦ, ἅτε τῆς ἀρμοδιότητος μὴ κανονιζομένης ὡς ἐκ τοῦ εἴδους τῆς ὑπηρεσίας, ἀλλ' ὡς ἐκ τῆς πράξεως καὶ τῆς αἰτίας αὐτῆς.

ΑΠ. 21 (1893). Ἐὰν ἀθωωθῶσιν οἱ κατηγορούμενοι πολῖται, ὁ μετὰ τὴν ἀθώωσιν αὐτῶν κατηγορηθεὶς στρατιωτικὸς ὑπάγεται εἰς τὰ στρατιωτικὰ δικαστήρια.

ΑΠ. 140 (1892). Ὑπάγεται εἰς τὰ στρατιωτικὰ δικαστήρια ὁ μετ' ἀγνώστων κατηγορούμενος στρατιωτικός.

ΑΠ. 88 (1888). Προδῆλον δὲ ὅτι ἡ στρατιωτικὴ διαδικασία προβαίνει κατὰ στρατιωτικῶν, ἐν ὧν δὲν ἐγείρονται ὑπόνοιαι συμπράξεως μετὰ πολιτῶν.

ΑΠ. 43 (1846) 52 (1856) 147 (1870) 109 (1860) 21 (1893). Ἐπίσης προδῆλον ὅτι οἱ στρατιωτικοὶ δὲν δύνανται νὰ στερηθῶσι τῶν φυσικῶν αὐτῶν δικαστῶν, ὅταν οἱ συγκατηγορηθέντες πολῖται ἀποβῶσι κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἀνακρίσεως ἢ ἀπολυθῶσι τῆς κατηγορίας.

ΑΠ. 43 (1890). Ἐπίσης θανόντος τοῦ στρατιωτικοῦ, δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ παρῇ πεμφθῇ εἰς τὸ στρατοδικεῖον ὁ ἕνεκα τῆς θέσεως αὐτοῦ κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς πράξεως εἰς τὰ κοινὰ δικαστήρια ὑπαγόμενος.

ΑΠ. 109 (1858). Ἀρμόδια πρὸς ἐκδίκασιν τῶν ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ ἀδικημάτων εἶναι αὐτὰ τὰ δικαστήρια, ὧν ἐν τοῖς ἀκροατηρίοις τελοῦνται, ἔστω καὶ ἐὰν οὗτοι τυγχάνωσιν ὄντες στρατιωτικοὶ ἐν ἐνεργείᾳ.

ΑΠ. 101 (1891). Ἀλλὰ πρὸς ἐκδίκασιν τῶν ὑπὸ στρατιωτικῶν ἐν ἐνεργείᾳ διαπραχθέντων ἀδικημάτων τοῦ τύπου δὲν εἶναι τὰ ὁμοειδή δικαστήρια, ἀλλὰ τὰ στρατοδικεῖα, ἅτε ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Συντάγματος

καθιερουμένης τῆς ἐκτάκτου διαδικασίας τῶν στρατοδικείων καὶ ναυτοδικείων.

ΑΠ. 124 καὶ 98 (1870). Κατὰ ἄρθρ. 38 Ποιν. Δικ. καὶ ἄρθρ. 174 κανονισμοῦ χωροφυλακῆς ἐνεκα κοινῶν ἀδικημάτων οἱ χωροφύλακες ὑπάγονται πάντοτε εἰς τὰ τακτικά ποιν. δικαστήρια, μόνον δ' ὅσῳκις ἤθελον πράξει ἀδίκημα ἀναφερόμενον ἀπ' εὐθείας εἰς τὴν στρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν ἢ πειθαρχίαν ὑπεβάλλονται εἰς τὴν στρατιωτικὴν δικαιοδοσίαν. Ἀλλὰ κατὰ ἄρθρ. 46 στρατ. ποιν. νομοθ. (μεταγενεστέρως πολὺ τῆς ποιν. δικον.) οἱ εἰς τὴν χωροφυλακὴν ἀνήκοντες ὑπάγονται εἰς τὰ στρατιωτικά δικαστήρια μόνον ὅσῳκις πρόκειται περὶ στρατιωτικῶν ἀδικημάτων κατὰ τὸ δεύτερον τμήμα τοῦ τετάρτου βιβλίου τῆς αὐτῆς νομοθεσίας. Ἀλλὰ κατ' ἐξαιρέσιν ὑπάγονται εἰς τὰ στρατιωτικά δικαστήρια συμπράττοντες μετ' ἀνδρῶν τοῦ στρατοῦ καὶ ἐνεκα μὴ στρατιωτικῶν ἐγκλημάτων δυνάμει τοῦ 61 ἄρθρ. Στρατ. Ποιν. Νομοθεσίας, καθ' ὅταν πάντες οἱ κατηγ. ὡς ὑπαίτιοι καὶ συνεργοὶ κακούργηματος ἢ πλημμελήματος ᾗσι στρατιωτικοὶ ἢ ἐξομοιωῦνται πρὸς στρατιωτικούς, εἰσάγονται πάντες εἰς τὰ στρατιωτικά δικαστήρια. Contra 32, 136, 161, 166, 198, 199 (1871) 24 (1872) 148 (1873).

ΑΠ. 71 (1855). Ἄλλως ἢ καταδίωξις τῶν ληπτῶν εἶναι ἀναντιρρήτως ἀστυνομικὴ ὑπηρεσία καὶ ἐπομένως ἀποτελοῦντος ἀπόσπασμα τοῦ πρὸς καταδίωξιν τῆς ληστείας μεταβατικοῦ σώματος τοῦ χωροφυλάκος, τὰ περὶ τὴν ὑπηρεσίαν ἀδικήματα διαπράττονται ὑπ' αὐτοῦ ὡς δικαστικῆς ἀστυνομίας ὑπαλλήλου.

ΑΠ. 43 (1850). Ἐπίσης ἢ ἐν τῇ ἐνεργείᾳ τῶν καθηκόντων χωροφύλακος παράνομος κατακράτης, ἢ ἐκδίασις, ἢ κατάχεσις ἐξουσίας κλπ. οὐδαμῶς ἀναφερόμεναι εἰς τὴν στρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν ἀλλὰ φέρουσαι χαρακτηριστὰ κοινῶν ἐγκλημάτων ὑπάγονται εἰς τὴν τακτικὴν ποινικὴν δικαιοσύνην.

ΑΠ. 124, 98 (1870). Κατὰ τὸ ἄρθρ. 46 τῆς Στρατ. Ποιν. Νομοθ. οἱ εἰς τὴν χωροφυλακὴν ἀνήκοντες ὑπάγονται εἰς τὰ στρατιωτικά δικαστήρια μόνον ὅσῳκις πρόκειται περὶ στρατιωτικῶν ἀδικημάτων κατὰ τὸ δεύτερον τμήμα τοῦ τετάρτου βιβλίου τῆς αὐτῆς νομοθεσίας.

ΑΠ. 116 (1879) Ὅθεν καὶ ὡς πρὸς τὴν ἀπόδρασιν καὶ τὴν ἀποκρυψίν παντὸς συλληφθέντος ἢ ἐμπιστευθέντος εἰς τὴν φύλαξιν αὐτῶν (ἄρθρ. 205 Στρατ. Ποιν. Νομοθεσίας).

ΑΠ. 124, 98 (1870). Ἀλλὰ κατ' ἐξαιρέσιν καὶ ἐνεκα μὴ στρατιωτικῶν ἐγκλημάτων δυνάμει τοῦ 61 ἄρθρου τῆς αὐτῆς νομοθεσίας, καθ' ὅταν ἅπαντες οἱ κατηγ. ὡς ὑπαίτιοι καὶ συνεργοὶ κακούργηματος ἢ πλημμελήματος ᾗσι στρατιωτικοὶ ἢ ἐξομοιωῦνται πρὸς στρατιωτικούς, εἰσάγονται πάντες εἰς τὰ στρατιωτικά δικαστήρια.

ΑΠ. 32, 136, 161, 166, 198, 199 (1871), 24 (1872), 148 (1873). Τοῦ ἄ. 43 καὶ ἐπομένως Ποιν. Στρατ. Νομοθεσίας ἀντικείμενον κύριον ἐχόντων τὸν κανονισμὸν τῆς δικαιοδοσίας ἢ ἀρμεδιότητος τοῦ ἄρθρου 61 μὴ περιλαμβανόντος εἰς τοὺς στρατιωτικούς ἢ ἐξομοιούμενους

στρατιωτικοῖς τοῖς χωροφύλακας, ἅτε περὶ ταύτων διαλαμβάνοντες ἄλλου ἄρθρου, τοῦ ἄρθρ. 46, ὅπερ ὀρίζει, ὅτι οὗτοι μόνον ἐπὶ τοῖς στρατιωτικοῖς αὐτῶν πλημμελήμασι καὶ κακουργήμασι (περὶ ὧν τὰ ἄρθρα 198—256 Στρατ. Ποιν. Νομοθ.) ὑπάγονται εἰς τὰ στρατοδικεῖα ἐπὶ δὲ τοῖς ἄλλοις ὑπάγονται εἰς τὰ τακτικὰ δικαστήρια κατὰ τὸ 38 ἄρθρ. Ποιν. Δικ., ὅθεν οὐδὲ τοῦ ἄρθρου 61 Στρατ. Ποιν. Νομοθ. ὅπερ ὀρίζει, ὅτι συναίτιοι καὶ συνεργοὶ εἰσάγονται εἰς τὰ στρατ. δικαστ., ἀνάπαντες ἵναί στρατιωτικοὶ ἢ ἐξομοιοῦνται, σιτισιωτικαῖς, συμπεριλαμβάνοντες τοὺς χωροφύλακας, περὶ ὧν δι' ἄλλου ἄρθρου προϋνόησεν ὁ νόμος, ἀλλ' ἀπλῶς ἐννοοῦντος τοὺς τοῦ ἄρθρ. 43 στρατιωτικούς, οἵτινες διὰ τὴν θέσιν αὐτῶν κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς πράξεως ἐξαιροῦνται τῆς στρατιωτικῆς δικαιοδοσίας, τοῦτέστι κατὰ τὰς περιπτώσεις τοῦ ἄρθρου 44, ἐπεταί, ὅτι οἱ χωροφύλακες δυνάμει τοῦ ἄρθρου 46 περιλαμβάνονται εἰς τοὺς ὅρους οὐχὶ τοῦ ἄρθρου 61 ἀλλὰ τοῦ ἄρθρου 60, καθ' ὃ συναίτιοι καὶ συνεργοὶ ἀδικήματος, ὑπαγόμενοι τινὲς μὲν εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τῶν στρατιωτικῶν δικαστηρίων, τινὲς δὲ εἰς τὴν τῶν κοινῶν, εἰσάγονται ἅπαντες εἰς τὰ κοινά.

ΑΠ. 64 (1842). Οἱ λογισταὶ τῆς χωροφυλακῆς, μὴ ὄντες χωροφύλακες, ἀλλὰ στρατιωτικοὶ οἰκονομικοὶ ὑπάλληλοι, προσκεκολλημένοι εἰς τὸ σῶμα τῆς χωροφυλακῆς, ὑπάγονται εἰς τὰ στρατιωτικὰ δικαστήρια.

ΑΠ. 39 (1894). Ἀλλὰ διὰ τοῦ νόμου ΔΥΞΕ' τοῦ 1887 μεταρρυθμισθέντος τοῦ ἄρθρ. 46 στρατ. ποιν. νομοθ. ὑπῆχθησαν εἰς τὴν στρατιωτικὴν δικαιοσύνην οἱ ὀπλῖται πάντες τῆς χωροφυλακῆς οὐ μόνον διὰ τὰ στρατιωτικὰ αὐτῶν ἀδικήματα, πλὴν τῶν ἐν τοῖς ἄρθρ. 198 § 4, 240, 250 καὶ 252 § 3 τῆς στρατ. ποιν. νομοθ. ἀλλὰ καὶ διὰ τὰ ὑπὸ τοῦ κοινῶν ποιν. νόμου τιμωρούμενα, ὅποταν ταῦτα διαπράττωνται κατὰ στρατιωτικῶν ὅθεν κατὰ τὰς ποινικὰς ἀποφάσεις Α. Π. 36 καὶ 811 τοῦ 1890 καὶ ὅποταν διαπράττωνται κατ' ἄλλων χωροφυλάκων· ἀλλ' οὐχὶ καὶ ὅταν διαπράττωνται κατὰ ἀφεθέντων καὶ διαγραφέντων στρατιωτικῶν, ἔστω καὶ πρὸ τῆς παρελεύσεως τῆς τριμῆνου προθεσμίας, διότι οἱ ἀφεθέντες καὶ διαγραφέντες δὲν δύνανται νὰ θεωρηθῶσι στρατιωτικοί.

ΑΠ. 188 (1894). Χωροφυλάκων θεωρουμένων ὡς πρὸς τὴν ποινικὴν δικαιοδοσίαν πάντων τῶν ἀνδρῶν τοῦ στρατοῦ τῶν κατὰ τὸν ἀπὸ 28 Μαΐου 1887 ὁργανισμὸν τοῦ στρατοῦ εἰς τὴν χωροφυλακὴν κατατασσόμενων, ἔπεται ὅτι πάντες οὗτοι ὑπακτεῖοι κατὰ τοῦτο εἰς τοὺς χωροφύλακας.

39. Εἰς τὰ παρὰ τῶν ναυτοδικῶν τιμωρητέα ναυτικὰ πειραπώματα ὑπάγονται ὅλα τὰ κακουργήματα, πλημμελήματα, καὶ πταίσματα, τὰ παρὰ τῶν ἀξιωματικῶν τοῦ ναυτικοῦ, τῶν ναυτῶν, καὶ τῶν ὑπαλλήλων τῆς ναυτικῆς ὑπηρεσίας ἐντὸς τοῦ πλοίου, εἰς λιμένα, ἢ εἰς

ναυπήγιον πραττόμενα. - Ὅθεν εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τῶν τακτικῶν ποινικῶν δικαστηρίων ὑπάγονται μόνα τὰ κοινὰ κακούργηματα, πλημμελήματα, καὶ πταίσματα, τὰ πραττόμενα ὑπὸ τινος ναυτικοῦ αξιωματικοῦ, ναύτου, ἢ ὑπαλλήλου τῆς ναυτικῆς ὑπηρεσίας, ἀπόντος δι' ἀδείας, ἢ ὑπὸ λιποτακτῶν. Π. Δ. 36. 44. 477 § 1.

ΑΠ. 249 (1899). Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἀρθρ. 4 § 8 τοῦ περὶ ναυτικῆς ποινικῆς νομοθεσίας ΧΝΘ' Νόμου τῆς 5 Αὐγούστου 1861 ἅπαντες οἱ ἐν τῷ βασιλικῷ ναυτικῷ τεταγμένοι, οἱ ἀδεία τῶν προϊσταμένων ἀπόντες τότε μόνον ὑπάγονται εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τοῦ δικαρχοῦς Ναυτοδικείου, ὅταν τὸ πλημμέλημα ἢ κακούργημα, τὸ παρ' αὐτῶν πράχθῃ, προβλέπεται καὶ τιμωρεῖται ὑπὸ τοῦ Ναυτικοῦ Ποινικοῦ Νόμου, ἄλλως ὑπάγονται εἰς τὰ τακτικὰ ποινικὰ δικαστήρια συμφώνως πρὸς τὸ ἀρθρ. 39 Ποιν. Δικ. οὐδεμία δ' ἐν χυρότεροις τοῖς νόμοις τούτοις γίνεται διάκρισις περὶ τῆς ἀδείας εἰς βραχεῖαν ἢ μακράν οὐδ' εἰς γραπτὴν ἢ προφορικὴν, οὐδ' εἰς κανονικὴν ἢ μὴ τοιαύτην, τὸ δὲ τυχὸν λαμβάνειν ἢ μὴ τῆς ἀποδοχῆς τὸν ἀπόντα δι' ἀδείας οἰοσθῆποτε, καὶ τὸ σημειοῦσθαι ἢ μὴ τὸν τοιοῦτον ὡς παρόντα ἢ ἀπόντα μὴ ἀναγραφόμενον ἐν τῷ νόμῳ οὐδεμίαν ἔχει ἐπιρροὴν ὡς πρὸς τὴν ἀρμοδιότητα τοῦ ναυτοδικείου. Δὲν προβλέπεται δὲ οὐδὲ τιμωρεῖται ὑπὸ τοῦ ἐν ἰσχύϊ ναυτικοῦ ποινικοῦ νόμου ἡ ἀνθρωποκτονία, δι' ἣν ἐκηρύχθη ἔνοχος καὶ καταδικάσθῃ ὁ ἀναιρεσίων, τοῦ ἐπικαλουμένου ἀρθρου 31 ἀφαιρῶντος εἰς τοὺς ἐπάγοντας ἐπικίνδυνον τραῦμα καὶ οὐχὶ εἰς τοὺς ἀνθρωποκτόνους ὥστε, τοῦ δικαστηρίου τῶν συνέδρων δεχθέντος κατὰ τὴν μὴ ὑποκειμένην εἰς τὸν ἐλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου ἐκτετακτὴν κρίσιν καὶ ἐκτίμησιν τῶν ἐνώπιόν του προσπαθόντων μέσων τῆς ἀποδείξεως, ὅτι ὁ ἀναιρεσίων, διόπος ὢν τοῦ βασιλικοῦ ναυτικοῦ, διατέλει ἐν ἀδείᾳ καθ' ὃν χρόνον ἐξετέλεσε τὴν περὶ ἣς πρόκειται ἀνθρωποκτονίαν, ἀρμοδίον εἰς ἐκδίκασιν αὐτῆς καὶ ἀπόφασιν ἢ το τὸ κακούργιοδικεῖον καὶ οὐχὶ τὸ ναυτοδικεῖον.

ΑΠ. 142 (1840). Τὰ παρὰ τῶν ναυτικῶν αξιωματικῶν ἢ τῶν ὑπαλλήλων τῆς ναυτικῆς ὑπηρεσίας πραττόμενα κοινὰ ἀδικήματα δὲν ὑπάγονται εἰς τὰ τακτικὰ δικαστήρια, εἰμὴ ὅσῳς ταῦτα πράττονται ὑπ' αὐτῶν, ἀπόντων δι' ἀδείας, ἢ ὑπὸ λιποτακτῶν.

ΑΠ. 77 (1855). Διὰ τῶν λέξεων κέντρος τοῦ πλοίου, εἰς λιμένα, ἢ εἰς ναυπήγιον ὁ νόμος δὲν δηλοῖ τὸν τόπον τῆς τελέσεως τοῦ ἀδικήματος, ἀλλὰ τὸ εἶδος τῆς ναυτικῆς ὑπηρεσίας, εἰς ὃ εἶναι προσδιωρισμένος ὁ ναυτικός.

ΑΠ. 72 (1876). Κατὰ ἐδάφ. ζ' τοῦ ἀρθρου 4 τοῦ ἀπὸ 5 Αὐγ. 1861 περὶ ναυτικῆς ποινικῆς νομοθεσίας ΧΝΘ' νόμου, οἱ λιμεναρχὲς καὶ ἄλλοι ὑπάγονται εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τοῦ ναυτοδικείου, ὅσῳς τὸ ὑπ' αὐτῶν

πραχθὲν ἀδίκημα προβλέπεται καὶ τιμωρεῖται ὑπὸ τοῦ ναυτ. ποιν. νόμου· ὅθεν ὑπάγονται εἰς τὰ κοινὰ ποιν. δικαστήρια κατηγορούμενοι ἐπὶ ἱξυβρίσει, μὴ προβλεπομένη εἰδικῶς ὑπὸ τοῦ ναυτικοῦ ποιν. νόμου.

40. Τὰ πταίσματα ὅλων τῶν εἰς τὸ ἄρθρον 36 ἀριθ. 3—6 ἀναφερομένων ὑπαλλήλων ἀνακρίνονται καὶ ἐκδικάζονται ἀνεκκλήτως ὑπὸ τῶν πληρμελειοδικῶν. Π. Δ. 45. 352. Δικ. Ὁργ. 232.

41. Τὰ πληρμελήματα τῶν εἰς τὸ ἄρθρον 36 ἀριθ. 3—6 εἰρημένων ὑπαλλήλων ἀνακρίνονται καὶ ἐκδικάζονται ἀνεκκλήτως παρὰ τῶν ἐφετῶν.—Εἰς ἕκαστον δικαστήριον ἐφετῶν ἀπαιτεῖται κατὰ τὴν περίπτωσιν ταύτην νὰ παρευρίσκωνται πέντε δικασταί, συμπεριλαμβανομένου καὶ τοῦ προέδρου, ὁ εἰσαγγελεὺς, καὶ ὁ γραμματεὺς.—Ὡς πρὸς τὴν διαδικασίαν ἰσχύουσιν οἱ γενικοὶ ὅροι καὶ ἰδίως αἱ διατάξεις τῶν ἁρθρῶν 248—263 καὶ 364—408. Π. Δ. 45. 161. 477. 479. 500. Δικ. Ὁργ. 232.

ΑΠ. 34 (1884).—Καθ' ἃ ἀριθμητικῶς συνάγεται ἐξ ἁρθρῶν 41 Ποιν. Δικ. τῶν ἐφετῶν βούλευμα, τὸ ἐκδιδόμενον ἐπὶ ἀδικημάτων τῆς ἰδιαζούσης δικαιοδοσίας, δὲν ὑπόκειται εἰς ἀνακοπὴν.

ΑΠ. 66 (1841).—Τοῦ ἁρθρῶν 41 ρητῶς ὀρίζοντος, ὅτι τὰ πληρμελήματα τῶν ἐν τῷ ἁρθρῷ 36 ἀρ. 3—6 διαλαμβανομένων ἀνωτέρων λειτουργῶν ἀνακρίνονται καὶ ἐκδικάζονται ἀνεκκλήτως ὑπὸ τῶν ἐφετῶν, ἔπεται ὅτι τὸ κατὰ τινος ἐξ αὐτῶν ἐκδοθὲν βούλευμα τοῦ συμβουλίου τῶν ἐφετῶν δὲν δύναται ν' ἀνακοπῇ ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου καὶ κατὰ τὴν γερμάνην τοῦ ἁρθρῶν 13 ἀρχὴν ἢ ὑπετάτῃ διεθνοσὶς τῶν περὶ τὴν ἀνάκρισιν ἐναπόκειται ὑπὸ τὸ κράτος τῶν ἐφετῶν εἰς τὸν παρ' αὐτοῖς εἰσαγγελέα, ἐπομένως δὲν ἐπιτρέπεται τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ νὰ ἐπευθῇ εἰς τὴν ἀνκριτικὴν αὐτοῦ ἐξουσίαν δι' ἀνακοπῆς τοῦ κατηγορουμένου· ἄλλως, ἐκ τοῦ τελευταίου ἐδ. τοῦ 41 ἁρθρ. καὶ τῶν ἁρθ. 263 καὶ 479 συνάγεται, ὅτι ἐνώπιον τοῦ Α. Π. δύναται νὰ γίνῃ ἐν τῇ περιπτώσει τοῦ 41 ἁρθρῶν ἀναίρεσις, ὅρα οὖν καὶ ἀνακοπὴ, διότι, ἀν ἐπιτρέπετο καὶ ἀνακοπὴ, ἦτορ προκύπτει τὸ ἀσάπρον, ὅτι τὸ αὐτὸ δικαστήριον εὐδυνάτο νὰ ἀναίρῃ τὸ ἐπ' ἀνακοπῇ ἐκδοθὲν βούλευμα αὐτοῦ.

ΑΠ. 45 (1849).—Ἐκ τῶν ἁρθρῶν 41 καὶ 42 προκύπτει, ὅτι ὁ νομοθέτης δὲν ἐπέτρεψεν εἰς τοὺς ὑποδίκους ὑπαλλήλους τοῦ ἁρθρ. 36 ἀρ. 3—6 εἰμὴ μόνον τὸ ἔκτακτον μέσον τῆς ἀναίρεσεως κατὰ τῶν βουλευ-

οὐκ ἐν τῇ ἐνσημασίᾳ διαφύλαξις (ἴσ. νόμ. 1926 ἀρ. 2) -

μέτων τοῦ συμβουλίου τῶν ἐφετῶν, δὲν ἔχουσι δὲ καὶ τὸ ἐνδίκον μέσον τῆς ἀνακοπῆς, ὅπερ οἱ λοιποὶ κατηγορούμενοι, διότι ἐξ ἑνὸς μὲν δὲν κρίνεται, ὅτι ἔχουσι καὶ οἱ ὑποδικοὶ ὑπάλληλοι τοῦ 36 ἄρθρ. δύο βαθμοὺς δικαιοῦ. ὡς οἱ ἰδιῶται, ἐξ ἄλλου δὲ δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ὑποτεθῇ, ὅτι τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου χρησιμεύει ὡς δευτεροβάθμιον δικαστήριον ἐν ταῖς ὑποθέσεσι τῶν ὑποδικῶν ὑπαλλήλων, ἅτε τοῦτο ἔχον κύριον ἔργον τὴν ἐπαγρύπνησιν εἰς τὴν ὑπὸ τῶν κατωτέρων δικαστηρίων τήρησιν τῶν νομίμων τύπων τῆς διαδικασίας καὶ ὁρθὴν ἐφαρμογὴν τῶν τοῦ οὐσιαστικοῦ νόμου διατάξεων· ἄλλως οἱ ἀνώτεροι δικαστ. ὑπάλληλοι, οἱ ἀνακρίνοντες ἀπ' εὐθείας τοὺς τοῦ 36 ἄρθρου ὑπαλλήλους, παρέχουσι διὰ τῆς θέσεως αὐτῶν πλείονας ἐγγυήσεις αὐτοῖς.

42. Τὰ δικαστήρια τῶν ἐφετῶν προανακρίνουσι τὰ κακουργήματα τῶν εἰς τὸ ἄρθρον 36 ἀριθ. 3—6 εἰρημέων ὑπαλλήλων, μέχρι τῆς εἰς τὴν δημοσίαν συνεδρίασιν παραπομπῆς τῆς δίκης, καὶ ἀποφασίζουσι περὶ τῆς [εἰς δίκην εἰσαγωγῆς] κατηγορίας αὐτῆς. — Τὰ δὲ δικαστήρια τῶν κακουργιοδικῶν ἐκδικάζουσι τὴν κυρίαν ὑπόθεσιν κατὰ τοὺς συνήθεις τύπους. Π. Δ. 45 Δικ. Ὁργ. 232.

43. * «Εἰς τὴν κατὰ τὰ προηγούμενα ἄρθρα 41 καὶ 42 προανάκρισιν τὰ μὲν ἔργα τοῦ παρὰ πρωτοδικαῖς εἰσαγγελέως ἐκπληροῖ ὁ παρ' ἐφέταις εἰσαγγελεύς, τὰ δὲ τοῦ ἀνακριτικοῦ ἐκπληροῖ ὁ πρόεδρος τῶν ἐφετῶν ἢ, τοῦτου κωλυομένου, ὁ παρὰ τῆς ὁλομελείας τοῦ συμβουλίου τῶν ἐφετῶν ἐπιτετραμμένος ταῦτα ἐφέτης. Ἐχουσιν ὅμως οὗτοι τὸ δικαίωμα νὰ ἐπιτρέψωσι πράξεις τινὰς τῆς προανακρίσεως εἰς ἄλλους εἰσαγγελεῖς πρωτοδικῶν ἢ ἀνακριτὰς». Π. Δ. 45. 183.

44. Οἱ λοιποὶ τῶν ἐκ τοῦ κλήρου, εἰ μὴ ἀναφερόμενοι εἰς τὸ ἄρθρον 36 ἀριθ. 4, ὑπάγονται εἰς τὰ τακτικὰ ποινικὰ δικαστήρια. — Δὲν ἐκτελεῖται ὅμως καθ' ὅποιου-

* Τὸ ἄρθρ. 43 δημοσιεύεται ὡς ἀντικατεστάθη ὑπὸ τοῦ Νόμου ΒΣΙΗ 8 Φεβρουαρίου 1894. «Περὶ ἀντικαταστάσεως τοῦ ἄρθρ. 43 τῆς Ποινικῆς Δικονομίας».

Γαλλικὴ μελέτη διὰ τὸν ἐν ἐξέτασιν αὐτοῦ ἀντικαταστάθη.

Νῦν Γ.Υ.Α.Α. 1910 Γαλλικὴ δὲ 242 -

Δημοσίον ἐν τῇ Βιβλιοθήκῃ τοῦ Παιδαγωγικοῦ Ἰνστιτούτου 1278 ἀριθ. 1211 τῆς 242

δὴποτε κληρικοῦ οὐδεμίᾳ ποινὴ ἐπὶ κακουργήματι. πρὶν εἰδοποιηθῇ περὶ τούτου ἡ ὑπερτάτη ἐκκλησιαστικὴ ἀρχή, καὶ γίνῃ ἡ διαταχθῇ παρ' αὐτῆς ἡ καθαίρεσις. — Ὁ τρόπος, καθ' ὃν γίνεται ἡ εἰδοποίησις, θέλει ὀρισθῇ δι' ἰδίαι-
τέρου διατάγματος. — Ἡ ἐκκλησιαστικὴ ἀρχὴ δὲν δύνα-
ται ἐπ' οὐδεμιᾷ προσφάσει νὰ ἀποποιηθῇ τὴν καθαίρεσιν,
οὐδὲ νὰ τὴν μεταχειρισθῇ ὡς μέσον πρὸς ἀναβολὴν τῆς
ἐκτελέσεως τῆς ποινικῆς ἀποφάσεως. — Ὅθεν τὸ πολὺ
δεκαπέντε ἡμέρας μετὰ τὴν εἰδοποίησιν, καὶ ἐὰν ἡ καθαί-
ρεσις δὲν γίνῃ, ἐκτελεῖται ἡ ποινικὴ ἀπόφασις.* Π.Δ. 459.

ΑΠ. 174 (1876). Ὅριζοντος τοῦ ἄρθρου 44, ὅτι, οἱ μὴ μνημονευ-
μενοὶ ἐν ἄρθρῳ 36 § 4 Ποιν. Δικ. κληρικοὶ ὑπάγονται εἰς τὰ τακτικά
Ποιν. Δικαστήρια, ἐπεταί, ὅτι ὑπάγονται εἰς αὐτὰ καὶ οἱ στρατιωτικοὶ
ἱερεῖς. Οὐδεὶς δὲ δύναται ἰσχυρισθῆναι, ὅτι ἀφαιρεῖ αὐτοὺς τῆς κοινῆς
ποιν. διαδικασίας τὸ κανονίζον τὴν ἐσωτερικὴν ὑπηρεσίαν τοῦ πειζικοῦ
Διατάγμα τῆς 16 Σεπτεμβρ. 1852, ὅπερ ὑπάγει καὶ τοὺς στρατιωτι-
κοὺς ἱερεῖς εἰς τὴν τῶν ἀξιωματικῶν ποινικὴν δικαιοδοσίαν, ὅτε προ-
νοεῖν ἀπλῶς περὶ πειθαρχικῶν ποινῶν, ἣ ὁ νόμος ΧΟΒ τῆς 8 Αὐγ.
1861, ὅστις ἐξομοιοῖ τοὺς ἱερεῖς πρὸς λοχαγοὺς, ὑπολοχαγοὺς καὶ ἀνθυ-
πασπιστάς, ὅτε κανονίζον τὰ περὶ συντάξεως ἀποστρατείας.

ΑΠ. 63 (1869). Ἀπόφασις, καθ' ἣν εἶναι ἀναρμοδία τὰ τακτικά
ποινικὰ δικαστήρια εἰς τὴν ἐκδίκασιν τῶν ἐκ τοῦ κλήρου κατηγορου-
μένων ἐπὶ παραβλάσει τοῦ ποινικοῦ νόμου, εἶναι ἀνατρετέα ὑπὲρ τοῦ νό-
μου ὡς ἀντικειμένη εἰς τε τὴν διάταξιν τοῦ ποιν. νόμου καὶ τὴν ἐν τῇ
κατάστ. νόμῳ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ὁμοίαν δικονομικὴν περὶ ἀρμοδιότη-
τος διάταξιν.

45. Ἡ ἀρμοδιότης τῶν εἰς τὰ ἄρθρα 40—43 εἰρη-
μένων δικαστηρίων καὶ ἐπὶ τῆς ἀνακρίσεως ὑπάλληλων
ἐκτείνεται καὶ εἰς ὅλους τοὺς συνενόχους καὶ συνακτίους.
Π.Δ. 32. Π.Ν. 56

ΑΠ. 133 (1868). Ἐπειδὴ ἐκ διατάξεως ἄρθρ. 36 § 5 Ποιν. Δικ., καθ'
ἣν ἰδιόζουσαν δικαιοδοσίαν ἔχουσιν ὅλοι οἱ δικαστικοὶ ὑπάλληλοι ἀπὸ τῶν

* Ἐπιθὶ παρακατὶν Β. Δ. 16 Ὀκτ. 1836 περὶ τῆς ἐπὶ κακουργήματι
καταδίκης τῶν κληρικῶν, στρατιωτῶν καὶ ναυτικῶν.

δικαστηρίων τῶν πρωτοδικῶν καὶ ἀνωτέρω, καὶ ἡτις ὡς ἐξαιρετικὴ πρέπει στενῶς νὰ ἐρμηνευθῇ συνδυαζομένη πρὸς ἄρθρον β' Δικ. Ὁργ., καθ' ὃ πᾶν δικαστ. πρωτοδικῶν σύγκειται ἐξ ἑνὸς προέδρου, τριῶν τοῦλάχιστον δικαστῶν, ἑνὸς εἰσαγγελέως, ἑνὸς ἀντεισαγγελέως, ἑνὸς γραμματέως καὶ τεσσάρων παρέδρων, προκύπτει ὅτι εἰς ἄρθρ. 36 § 5 δὲν συμπεριλαμβάνονται καὶ οἱ ὑπογραμματεῖς, καὶ ἐπομένως ὅτι οὗτοι δὲν ἔχουσιν ἰδιόζουσαν δικαιοδοσίαν, ἀκόμη καὶ ὅταν κατηγορῶνται δι' ἄξιοπρίτους πράξεις ἀναγομένας εἰς τὰ δημόσια αὐτῶν καθήκοντα, τόσῳ ὅ μᾶλλον, ὅσῳ καὶ ἡ κατ' αὐτῶν πειθαρχικὴ ποινὴ ἐπιβάλλεται παρὰ τοῦ συμβουλίου τοῦ δικαστηρίου, παρ' ᾧ διατελοῦσιν, ἐνῶ ἡ κατὰ τῶν γραμματέων ἐπιβάλλεται παρὰ τοῦ συμβουλίου τοῦ ἀμέσως ἀνωτέρω δικαστηρίου (ἄρθρ. 300 Δικ. Ὁργ.) καὶ ἀκόμη οὐδὲ βαθμὸν τινα ἔχουσιν οἱ ὑπογραμματεῖς (ἄρθρ. 226), ἐνῶ οἱ πάρεδροι ἐν ἐνέργειᾳ ὄντες ἔχουσιν τὸν τῶν δικαστῶν (ἄρθρ. 231).

Ἐπειδὴ κατὰ ταῦτα τὸ συμβούλιον ἀπορνήθην διὰ τοῦ βουλεύματος ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ γενῇ κατηγορία κατὰ τοῦ γραμματέως τῶν ἐν Κεοκῶν πρωτοδικῶν, ὡφείλεν ὡς πρὸς τοὺς συγκατηγορηθέντας ὑπογραμματεῖς ν' ἀπέγῃ ἀπὸ πᾶσαν παραποιήν αὐτῶν ὡς ἀναρμόδιον πρὸς τοῦτο καὶ νὰ πέμψῃ ἀπλῶς τὴν δικογραφίαν πρὸς τὸν ἀρμόδιον εἰσαγγελέα τῶν πλημμελειοδικῶν διὰ νὰ πράξῃ αὐτὸς τὰ κατὰ νόμον ὄντι τὸ βούλευμα, δι' οὗ οἱ κατηγορηθέντες ὑπογραμματεῖς παρεπέμφθησαν ὑπ' αὐτοῦ εἰς τὸ ἀκροατήριον τῶν αὐτῶν ἐφετῶν, ὅπως δικασθῶσιν ἐπὶ ἰδιοποιήσει καὶ ἀπιστίᾳ, ἐκδοθῶν καθ' ὑπέρβασιν τῶν καθηκόντων τοῦ ἐρρημένου συμβουλίου, ὑπόκειται εἰς ἀναίρεσιν (477 § 1 καὶ 461 Ποιν. Δικ.) καὶ πεμπτέα ἡ δικογραφία εἰς τὸν ἀρμόδιον εἰσαγγελέα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΚΤΟΝ

Κανονισμός τῆς ἀρμοδιότητος τῶν ἐπὶ τῆς ἀνακρίσεως ὑπαλλήλων καὶ τῶν δικαστηρίων

46. Ἐάν ἦναι ἀμφίβολος ἡ ἀμφισβητῆται ἡ ἀρμοδιότης πολλῶν ἐπίσης ἀρμοδίων καὶ μὴ ὑποκειμένων ἀλλήλοις δικαστηρίων ἢ ἐπὶ τῆς ἀνακρίσεως ὑπαλλήλων ὡς πρὸς ἓν καὶ τὸ αὐτὸ πταῖσμα, πλημμελήμα ἢ κακούργημα, ἢ ὡς πρὸς συναφῇ πταίσματα, πλημμελήματα καὶ κακούργηματα, ὁ Ἀρείος Πάγος κανονίζει καὶ προσδιορίζει ταύτην κατ' αἴτησιν τοῦ κατηγορουμένου, τοῦ πολιτικῶς ἐνάγοντος, τοῦ ἰδιώτου κατηγοροῦ, ἢ τοῦ εἰσαγγελέως. Π. Δ. 29. 34. 50. 477. Πολ. Δικ. 29.

ΑΠ. 52 (1856). Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθρ. 46 Ποιν. Δικ. ὑπάρχει περὶ πτωσις κανονισμοῦ ἀρμοδιότητος καὶ ὅταν ἡ ἀμφισβήτης περὶ τῆς ἀρμοδιότητος γίνεταί μεταξὺ ἀνακριτικῆς ἀρχῆς ἀφ' ἑνὸς καὶ δικαστηρίου ἀφ' ἑτέρου, ὅθεν δὲν ἐμποδίζει εἰς τὴν παρούσαν δίκην τὸ περὶ στατικὸν ὅτι διὰ βουλευμάτων τελεσιδίκου παρεπέμφθη ἡ ὑπόθεσις εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ ἐν Ναυπλίῳ πλημμελειοδικείου· διότι τοῦτο ἄλλο τι δὲν σημαίνει· εἰμὴ ὅτι τὸ πλημμέλημα, δι' ὃ αἰτεῖται ὁ κανονισμὸς, διήλθεν ἤδη τὸ στάσιον τῆς ἀνακρίσεως καὶ δύναται νὰ φερῇ εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ πλημμελειοδικείου πρὸς ἐκδίκασιν.

ΑΠ. 161. (1899). Ἐπειδὴ κατὰ μὲν ἄρθρ. 46 Ποιν. Δικ. εἰάν εἶναι ἀμφίβολος ἡ ἀμφισβητεῖται ἡ ἀρμοδιότης πολλῶν ἐπίσης ἀρμοδίων καὶ μὴ ὑποκειμένων ἀλλήλοις δικαστηρίων ἢ ἐπὶ τῆς ἀνακρίσεως ὑπαλλήλων ὡς πρὸς ἓν καὶ τὸ αὐτὸ πταῖσμα, πλημμέλημα ἢ κακούργημα ἢ πρὸς συναφῆ πταίσματα, πλημμελήματα καὶ κακούργηματα, ὁ Ἄρ. Πάγου κανονίζει καὶ προσδιορίζει ταύτην κατ' αἰτήσιν τοῦ κατηγορουμένου, τοῦ πολιτικῶς ἐνάγοντος, τοῦ ιδιώτου κατηγοροῦ ἢ τοῦ εἰσαγγελέως, κατὰ δὲ ἄρθρ. 47 Ποιν. Δικ. ἡ τοιαύτη περὶ κανονισμοῦ ἀρμοδιότητος αἴτησις ἀπευθύνεται εἰς τὸν εἰσαγγελέα τοῦ Ἄρ. Πάγου.

Ἐπειδὴ, ὡς προκύπτει ἐκ τοῦ βουλευματος τοῦ Συμβουλίου τῶν Πλημμελειοδικῶν τοῦτο ἐκρύχθη ἀναρμοδίαν νὰ δικάσῃ τὴν προκειμένην ὑπόθεσιν ἀπορνήσαντες ὅτι τὰ στρατιωτικὰ δικαστήρια εἰσὶν ἀναρμοδία πρὸς ἀνάκρισιν καὶ ἐκδίκασιν τῆς προκειμένης ὑποθέσεως, ἐκ δὲ τοῦ 55964 ἐγγράφου τοῦ Ὑπουργείου τῶν Στρατιωτικῶν προκύπτει ὅτι καὶ τοῦτο ἐκρύχθη ἀναρμοδίαν νὰ δικάσῃ τὴν προκειμένην κατηγορίαν, ἀπορνήσαντες ὅτι τὰ κοινὰ ποινικὰ δικαστήρια εἰσὶν ἀρμοδία πρὸς ἀνάκρισιν καὶ ἐκδίκασιν τῆς προκειμένης ὑποθέσεως.

Ἐπειδὴ ἐπομένως ὑπάρχει ἀνάγκη κανονισμοῦ ἀρμοδιότητος καὶ ἀρμοδίως εἰσάγεται αὕτη ὑπὸ τοῦ εἰσαγγελέως τοῦ Ἄρ. Πάγου πρὸς ὃν ἡ αἴτησις ἀπευθύνεται κατὰ τὰ ἀνωτέρω.

Ἐπειδὴ ἐκ μὲν τῶν ἀνωτέρω ἐγγράφων καὶ τῆς λοιπῆς διογραφίας προκύπτει ὅτι ὁ Κ. διετέλει ἀστυνομὸς ὅτε ἐτετέλεσε τὴν ἀποδιδωμένην αὐτῷ πράξιν κατὰ δὲ ἄρθρ. 27 Νόμου ΒΕΘ' τῆς 31 Ἰανουαρίου 1892 περὶ μεταβολῆς τοῦ συστήματος τῆς ἀστυνομικῆς διοικήσεως, οἱ ἐκτελοῦντες ἀστυνομικὴν ὑπηρεσίαν ἀξιωματικοὶ καὶ ὁπλίται ὑπάγονται εἰς τὰ κοινὰ ποινικὰ δικαστήρια· ὅθεν ἔπεται ἐκ τούτου ὅτι οἱ στρατιωτικοὶ οἱ ἀναλαβόντες ἀστυνομικὴν ὑπηρεσίαν δὲν ὑπάγονται εἰς τὴν ἰδιόζουσαν, ἥτοι τὴν στρατιωτικὴν.

ΑΠ. 30 (1899). Ἐπειδὴ τῆς κατὰ τοῦ ἀστυφύλακος Ρ ποινικῆς καταδιώξεως, ὡς ἐνεργήσαντος τὴν ἀπόδρασιν τοῦ ἐν τῷ ἀστυνομικῷ καταστήματι κρατουμένου ὑποδίκου Γ. ἐπληθθῆσαν ἢ τε παρὰ τοῖς ἐν Λαμίᾳ πλημμελειοδικαῖς ἀνακριτικῇ ἀρχῇ, ἐκδούσα κατὰ τοῦ ἐπὶ τῇ προεκτεθείσῃ πράξει κατηγορουμένου ἐντάλμα προφυλακίσεως καὶ ἡ ἀνακριτικὴ στρατ. ἀρχή· οὕτω δὲ κατασταθείσης ἀμφιβολίας τῆς ἀρμοδιότητος τῶν ἐπληθθιστῶν τῆς καταδιώξεως ἀνακριτικῶν ἀρχῶν, ὡς

πρὸς τὴν ἀποδοεῖται τῷ κατηγορουμένῳ πράξιν, ὑπάρχει κατὰ τὸ ἄρθρ. 46 Ποιν. Δικ. περίπτωσις, ἵνα τὴν ἀρμοδιότητα ταύτην κανονισῇ ὁ Ἀρειος Πάγος.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθρ. 24 τοῦ περὶ μεταβολῆς τοῦ συστήματος τῆς ἀστυνομικῆς διοικήσεως ΒΡΠΗ' Νόμου, ἀπαντες οἱ ἀστυνόμοι καὶ οἱ ἐκτελοῦντες ἀστυνομικὰ καθήκοντα ὑπλῆται ὑπάγονται εἰς τὰ τακτικὰ ποινικὰ δικαστήρια διὰ πᾶσαν ἀξιοποινον πράξιν, ἐκτὸς τῶν κακουργημάτων καὶ πλημμελημάτων, τῶν προβλεπομένων καὶ τιμωρουμένων ὑπὸ τοῦ β' τμήματος τοῦ Δ' βιβλ. τοῦ Νόμου ΦΗΒ' τῆς 1ης Μαΐου 1860 περὶ στρατιωτικῆς ποιν. νομοθεσίας, ὡς ἐτροποποιήθη ὑπὸ τοῦ νόμου ΑΥΞΕ' τῆς 28 Μαΐου 1887, ἐξαίρεται τῶν ἄρθρ. 238 § 4, 240, 250, 252, καὶ 254. Ἀλλ' ἡ πράξις δι' ἣν κατεδιώχθη ὁ ἀστυφύλαξ φέρουσα τὸν προεκτεθέντα ποινικὸν χαρακτήρα τῆς ἐνεργείας πρὸς ἀποδρασιν ὑποδίκου περιλαμβάνεται ρητῶς μεταξὺ τῶν ἀξιοποινων πράξεων, αἵτινες ἐν τῷ Β' τμήματι τοῦ Δ' βιβλ. τοῦ περὶ στρατ. ποιν. νομοθεσίας νόμου περιεχόμεναι, χαρακτηρίζονται ὡς καθαρῶς στρατιωτικὰ ἀδικήματα, προβλεπόμενα ὑπὸ τοῦ ἄρθρ. 205 τοῦ νόμου τούτου καὶ δὲν ὑπάγεται εἰς τὰς ἐξαίρεσεις τοῦ εἰρημένου ἄρθρου 14 αὐτοῦ· ἀρμοδιὰ ἄρα πρὸς ἐνεργεῖαν ἀνακρίσεως ἐπὶ τῇ εἰρημένη πράξει εἶναι ἡ στρατιωτικὴ ἀνακριτικὴ ἀρχὴ καὶ πρὸς ἐκδίκασιν αὐτῆς τὰ στρατιωτικὰ ποιν. δικαστήρια.

ΑΠ. 156 (1884). Ὅσακις Πταισματοδικεῖον καὶ Πλημμελειοδικεῖον ἐκηρύχθησαν ἀναρμόδια εἰς ἐκδίκασιν διαφορᾶς περὶ βλάβης προσηνεγηθείσης εἰς ἀκαλλιεργήτους βοσκητίμους γαίας εἰσαγγελθείσης οὐχὶ κατ' ἐφεσιν τῆς ἀποφάσεως τοῦ Πταισματοδικαίου.

ΑΠ. 100 (1890). Ὅσακις τὸ μὲν Ὑπουργεῖον τῶν Στρατιωτικῶν ἀπεφάνητο ὅτι εἶναι ἀναρμόδια αἱ στρατιωτικαὶ ποινικαὶ ἀρχαί, τὸ δὲ Συμβ. τῶν Πλημμελειοδικῶν ὅτι εἶναι ἀναρμόδια αἱ ἀνακριτικαὶ ἀρχαί.

ΑΠ. 201 (1877). Δὲν ὑφίσταται περίπτωσις κανονισμοῦ ἀρμοδιότητος, ὅσακις πρόκειται μεταξὺ τῆς εἰσαγγελικῆς ἀρχῆς τῶν ἐν Ἀθῆναις ἐφετῶν καὶ τῆς τῶν ἐν Ἀθῆναις πλημμελειοδικῶν, διότι ἡ δευτέρα ὑπόκειται τῇ πρώτῃ.

ΑΠ. 27 (1878). Δὲν ὑπάρχει περίπτωσις κανον. ἀρμοδιότητος, ὅτε ὁ κλητευθεὶς νὰ δικασθῇ κατ' ἀνακοπὴν ἐνώπιον τῶν πλημμελειοδικῶν ἀξιοῖ ὅτι ὑπάγεται εἰς τὴν ἰδιάζουσαν δικαιοδοσίαν τῶν ἐφετῶν, διαφωνῶν πρὸς τὸν παρὰ πλημμελειοδικῆς εἰσαγγελέα, διότι οὐδ' ἐπαλήφθησαν τῆς ὑποθέσεως πολλὰ δικαστήρια, οὐδ' ἔχουσι τοῦτα ἀντιθέτους ἰδέας περὶ τοῦ ἀρμοδίου νὰ δικάσῃ τὴν ὑπόθεσιν τοῦ δικαστηρίου.

ΑΠ. 57 (1863). Δὲν παρίσταται περίπτωσις κανονισμοῦ ἀρμοδιότητος, ὅτε ἐνεργεῖται μὲν ἀνακρισις ὑπὸ τῶν ἀνακριτικῶν ἀρχῶν κατὰ στρατιωτικοῦ τινος, συνειστάθῃ δὲ ἐν ταύτῳ ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῶν Στρατιωτικῶν ἀνακριτικὸν συμβούλιον ἵνα γνωμοδοτήσῃ ἐπὶ τῇ βᾶσει τῶν ἀποδεθέντων εἰς αὐτὸν ἂν ὑπάρχῃ λόγος νὰ τεθῇ εἰς ἀπόταξιν

ὁ ἀξιωματικὸς οὗτος, διότι ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει τὸ συμβούλιον τοῦτ' ὅν ἐνεργεῖ ὡς δικαστικὴ ἀρχή, ἀνακρίνουσα πρὸς ἐπιβολὴν ποινῆς· ἀλλὰ γνωμοδοτεῖ μόνον εἰς τὴν ἀνωτέραν διοικητικὴν ἀρχήν, τὸν ὑπουργὸν τῶν Στρατιωτικῶν, πρὸς ἐνάσκητιν κυβερνητικῆς ἐξουσίας κατὰ τὰ ἄρθρα 12 καὶ 13 τοῦ περὶ καταστ. τῶν ἀξιωματικῶν νόμου· καὶ δύναται μὲν τὸ συμβούλιον τοῦτο, ἂν αἱ περὶ ὧν καλεῖται νὰ γνωμοδοτήσῃ πράξεις διατελώσιν ἐκκρεμεῖς ἐνώπιον τῶν τακτικῶν ποινικῶν δικαστηρίων, νὰ ἀνάβῃ τὴν γνωμοδότησιν αὐτῷ μέχρι ἐκδίκάσεως αὐτῶν, ἀλλὰ τοῦτο ἵσχυται παντελῶς ἐκ τῆς κρίσεως αὐτοῦ, οὐδὲν ἄποτελοῦν κανονισμὸν ἀρμοδιότητος.

Α. Π. 8 (1843). Ὅσακις ἐξ ἑνὸς τὸ στρατοδικεῖον ἀπεφάνη αὐτὸ ἀρμοδίον, ἐξ ἄλλου δὲ ὁ παρὰ πρωτοδικαῖς εἰσαγγελεὺς νομίζει ἀρμόδια τὰ τακτικὰ ποινικὰ δικαστήρια, δὲν ὑπάρχει περίπτωσις κανονισμοῦ ἀρμοδιότητος, διὰ μόνον τὸν λόγον ὅτι ὁ εἰσηγητὴς τοῦ στρατοδικείου θεωρεῖ ἀρμόδια τὰ στρατιωτικὰ δικαστήρια. Περίπτωσις κανονισμοῦ ἤθελεν ὑπάρχει, ἐὰν ὁ εἰσαγγελεὺς πρὸ τῆς εἰσαγωγῆς τῆς δίκης εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ στρατοδικείου, διαφωνῶν πρὸς τὸν εἰσηγητὴν, ἤθελεν ἀπευθύνει αἴτησιν περὶ κανονισμοῦ.

ΑΠ. 61 (1877). Κανονισμὸν ἀρμοδιότητος δυναμένων νὰ ζητήσωσι μόνον τοῦ εἰσαγγελέως, τοῦ κατηγορουμένου, τοῦ πολιτικῶς ἐνάγοντος καὶ τοῦ ιδιώτου κατηγοροῦ, ἔπεται ὅτι δὲν δύναται νὰ ζητηθῇ κανονισμὸν ἀρμοδιότητος ἡ σύζυγος τοῦ παθόντος.

ΑΠ. 91 (1877). Ποῖν ἢ ἐπιλάβωνται τὰ δικαστήρια τῆς ἀνακρίσεως ἢ ἐκδίκάσεως, δὲν χωρεῖ αἴτησις περὶ κανονισμοῦ ἀρμοδιότητος.

ΑΠ. 53 (1845).—Ἡ καταφατικὴ ἢ ἀποφατικὴ σύγκρουσις τῆς ἀρμοδιότητος, ἣτις προκαλεῖ τὸν κανονισμὸν αὐτῆς, ἀπαιτεῖται νὰ ᾖται εἰς μεταξὺ δικαστηρίων, εἴτε μεταξὺ ἀνακριτικῶν ἀρχῶν, οὐχὶ δὲ μεταξὺ δικαστηρίων καὶ ἀνακριτικῶν ἀρχῶν.

ΑΠ. 9 (1847).—Ἀπλὴ παρατήρησις τοῦ ἐπὶ τῶν Στρατιωτικῶν ὑπουργείου ὅτι τὰ τακτικὰ δικαστήρια δὲν εἶναι ἀρμόδια εἰς τινὰ ὑποθεσιν, δὲν καθιστᾷ ἀμφισβητουμένην τὴν ἀρμοδιότητα· ἐπομένως κανονισμὸς ἀρμοδιότητος ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ, δὲν λαμβάνει χώραν.

ΑΠ. 53 (1845).—Κανονισμὸς ἀρμοδιότητος δὲν λαμβάνει χώραν, ὅσακις ἡ σύγκρουσις ὑπάρχῃ μεταξὺ δικαστηρίου καὶ ὑπουργείου.

ΑΠ. 386 (1839).—Δὲν ὑπάρχει ἀφορμὴ πρὸς κανονισμὸν ἀρμοδιότητος, ὅταν δὲν ὑπάρχῃ συνάφεια πράξεως· τὸ δὲ ἄρθ. 109 τοῦ ποιν. νόμου ἀφορᾷ τὴν ἐπιμέτρησιν τῆς καταφθριζομένης ποινῆς, καὶ οὐχὶ τὴν ἀνακρίσιν καὶ ἐκδίκασιν τῶν ἐν αὐτῷ αναφερομένων πράξεων.

ΑΠ. 104 (1842). Δὲν ὑπάρχει ἀφορμὴ πρὸς κανονισμὸν ἀρμοδιότητος ὅταν πλημμελειοδικεῖον τι παρέπεμψεν εἰς τὸ κακουργιοδικεῖον τὴν ἐκβουλεύματος παραπεμφθεῖσαν ἐνώπιόν του ὑπόθεσιν.

ΑΠ. 1 (1841).—Ἡ διοικητικὴ προανάκρισις δὲν ἀποτελεῖ πρᾶξιν δικαστικῆς προανακρίσεως· ἐπομένως δὲν δύναται νὰ δώσῃ ἀφορμὴν κανονισμὸν ἀρμοδιότητος.

ΑΠ. 271 (1848).—Οἱ πταισματοδίκαι ὡς ἀναρμοδία πρόσωπα δὲν ἔχουν δικαίωμα νὰ ζητῶσι κανονισμὸν ἀρμοδιότητος.

ΑΠ. 18 (1842).—Ὅταν ἀμφότερα τὰ δικαστικά συμβούλια κηρυχθῶσι ἀναρμοδία, ὁ Ἀρειὸς Πάγος κανονίζει τὴν ἀρμοδιότητα καὶ παρὰπέμπει τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸν κατὰ τὸν τόπον, ὅπου συνέβη, ἢ πράξις, ἀνακριτικὸν ὑπάλληλον.

ΑΠ. 98 (1883).—Κατὰ τὴν ρητὴν ἐρμηνείαν ἀρθροῦ 46 Ποιν. Δικ. περίπτωσις κανονισμοῦ ἀρμοδιότητος ὑπάρχει, καὶ ὅταν εἰσαχθεῖταις ὑποθέσει τις ἐνώπιον τοῦ Πταισματοδικοῦ καὶ πλημμελειοδικεῖου κηρυχθῶσι ἀμφότερα ἀναρμοδία.

ΑΠ. 36 (1890).—Κατὰ ἀρθρον 46 Ποιν. Δικ. ὅταν εἶναι ἀμφίβολος ἡ ἀμφισβητήται ἡ ἀρμοδιότης πολλῶν ἐπίσης ἀρμοδίων καὶ μὴ ὑποκειμένων ἀλλήλοις δικαστηρίων ἢ ἀνακριτικῶν ἀρχῶν ὡς πρὸς ἐν καὶ τὸ αὐτὸ ἐγκλήμα, ἢ ὡς πρὸς συναφῇ ἐγκλήματα, τὴν ἀρμοδιότητα κανονίζει ὁ Ἀρειὸς Πάγος τῇ αἰτῇσι τῶν ἀναφερομένων ἐν τῷ ἀρθρῷ τούτῳ προσώπων ἐν οἷς καὶ τοῦ Εἰσαγγελέως.

ΑΠ. 69 (1891).—Κατ' ἀρθρον 46 Ποιν. Δικ. ἐν εἰναι ἀμφίβολος ἡ ἀμφισβητουμένη ἡ ἀρμοδιότης πολλῶν ἐπίσης ἀρμοδίων καὶ μὴ ὑποκειμένων ἀλλήλοις δικαστηρίων ἢ ἐπὶ τῆς ἀνακρίσεως ὑπαλλήλων ὡς πρὸς ἐν καὶ τὸ αὐτὸ ἀδίκημα, ἢ ὡς πρὸς συναφῇ ἀδικήματα, ὁ Ἀρειὸς Πάγος κανονίζει.

47. Ἡ περὶ κανονισμοῦ τῆς ἀρμοδιότητος αἰτησις, ἣτις πρέπει νὰ ἦναι βεβαιωμένη, ἀπευθύνεται πρὸς τὸν παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ εἰσαγγελέα, παρὰ τοῦ ὁποῖου ἀνακρίνεται ἡ ὑπόθεσις συνοπτικῶς, καὶ κατ' εἰσήγησιν αὐτοῦ ἀποφασίζεται ἐπὶ δημοσίας συνεδριάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου. Πολ. Δικ. 29—31.

ΑΠ. 45 (1900). Ἐπειδὴ τοῦ μὲν ὑπουργοῦ τῶν Στρατιωτικῶν θεμισάντος, ὡς βεβαιοῖ διὰ τῆς προτάσεως του ὁ παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ εἰσαγγελέας, ἀναρμοδία τὰ στρατιωτικά δικαστήρια τοῦ νὰ ἐπιληφθῶσι τῆς εἰς τὸν λοχίαν Δ. ἀποδιδομένης ἀξιοποίνου πράξεως, ἣτις ἐν τῇ προτάσει τοῦ παρὰ τῷ δικαστηρίῳ τούτῳ εἰσαγγελέως ἀναφέρεται καὶ παραπέμπαντος τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὰ τακτικά ποινικά δικαστήρια, τοῦ δὲ τακτικοῦ ποινικοῦ δικαστηρίου κηρυχθέντος ἀναρμοδίου νὰ ἐπιληφθῇ τῆς αὐτῆς ὑποθέσεως, ὡς βεβαιοῦται ἐκ τοῦ ἐν τῇ δικογραφίᾳ ὑπάρχοντος βουλευματος τοῦ συμβουλίου τῶν ἐν Τρικκαλοῖς Πλημμελειοδικῶν 647 (1899) προῆλθεν ἀποφατικὴ σύγκρουσις ἀρμοδιότητος ἣν ὀρεῖται νὰ ἄρῃ ὁ Ἀρειὸς Πάγος κατὰ τὸ ἀρθρον 47 Ποιν. Δικ., προσδιορίζων αὐτὸς τὴν οὕτως ἀμφισβητουμένην ἀρμοδιότητα.

48. Καθ' ὅσον διαρκεῖ ἡ ἀνάκρισις αὕτη μέχρι τῆς ὀριστικῆς τοῦ Ἀρείου Πάγου ἀποφάσεως, τὰ κατώτερα δικαστήρια καὶ οἱ ἐπὶ τῆς ἀνακρίσεως ἀπέχουσι πάσης περαιτέρω διαδικασίας· πρὸς δὲ τοῦτο ὁ παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ εἰσαγγελεύς, εὐθὺς μετὰ τὴν παραλαβὴν τῆς αἰτήσεως, εἰδοποιεῖ περὶ τούτου τοὺς ἐπιλαβομένους τῆς δίκης ἀνακριτικούς ὑπαλλήλους ἢ δικαστάς. Εἰς τοὺς τελευταίους ἡ κοινοποίησις γίνεται διὰ τοῦ προέδρου αὐτῶν. Πολ. Δικ. 32. Π. Δ. 49. 56.

49. Ἐὰν οἱ τῆς δίκης ἐπιλαβομένοι δικασταὶ ἢ ἐπὶ τῆς ἀνακρίσεως ὑπάλληλοι, καὶ τοὶ εἰδοποιηθέντες, προχωρῶσι περαιτέρω, καταδικάζονται εἰς τὴν πληρωμὴν ὅλων τῶν ἐντεῦθεν προερχομένων ζημιῶν καὶ ἐξόδων ὑποβαλλόμενοι προσέτι καὶ εἰς πειθαρχικὴν ποινὴν. Π. Δ. 48. 68. Πολ. Δικ. 33. Δικ. Ὁργ. 292. 293.

50. Ἐὰν οἱ ἐξαιτούμενοι τὸν κανονισμόν τῆς ἀρμοδιότητος, εἴτε κατηγορούμενοι εἶναι, εἴτε πολιτικῶς ἐνάγοντες, εἴτε ἰδιῶται κατήγοροι, ἀπέτυχον, ὑποβάλλονται διὰ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως εἰς χρηματικὴν ποινὴν πεντήκοντα μέχρι διακοσίων δραχμῶν, καί, ἐὰν αἱ αἰτήσεις τῶν εἶναι παράλογοι, καταδικάζονται προσέτι καὶ εἰς κράτησιν μιᾶς μέχρι τριῶν ἡμερῶν καὶ εἰς τὴν πληρωμὴν τῶν ζημιῶν καὶ τῶν ἐξόδων Π. Δ. 46 Πολ. Δικ 35.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΒΔΟΜΟΝ

Ἐξαιρέσεις δικαστῶν καὶ ἐπὶ τῆς ἀνακρίσεως ὑπαλλήλων.

51. Πᾶς πρόεδρος, εἰσαγγελεύς, δικαστής, πάρεδρος, ἢ γραμματεὺς κεκλημένος εἰς τὸ νὰ συνεργήσῃ πρὸς ἀνάκρισιν ἢ ἀπόφασιν, δύναται νὰ ἐξαίρεθῇ ἢ αὐτὸς ἀφ' ἑαυτοῦ, ἢ ὑπὸ τῶν διαδίκων, ἐὰν τις τῶν εἰρημένων —

1. ἔχη ἔμεσον ἢ ἄμεσον ἴδιον συμφέρον, ἂν καὶ πόρρωθεν, εἰς τὴν ἐκδασιν τῆς ὑποθέσεως.—2. ἦναι συγγενὴς μὲ τὸν ἀδικηθέντα ἢ κατηγορούμενον εἰς ἀνιόντα ἢ κατιόντα βαθμόν, ἢ μέχρι τοῦ τετάρτου ἐκ πλαγίου βαθμοῦ συμπεριλαμβανομένου καὶ αὐτοῦ, ἢ κηδεστῆς μέχρι τοῦ δευτέρου βαθμοῦ, ἢ σύζυγος, ἂν καὶ χωρισμένος.—3. ἔχη μετὰ τοῦ ἀδικηθέντος ἢ τοῦ κατηγορουμένου ἰδιαίτην φιλίαν ἢ οἰκειότητα ἢ εἶναι ἢ ἐχθραν.—4. ἐγινε κατὰ τὴν ἀνάκρισιν ἐνοχος ἀθεμίτου μελλήσεως ἢ ἄλλης ἀθεμίτου πράξεως.—5. ἔλαβε μετοχὴν ἢ συνέπραξεν ὡς μέλος ἄλλου δικαστηρίου εἰς τὴν ἀνάκρισιν ἢ ἀπόφασιν τῆς αὐτῆς ὑποθέσεως. Π. Δ. 57. 363 416, 478. Δικ. Ὁργ. 48. Πολ. Δικ. 36.

ΑΠ. 28 (1896). Ἐπειδὴ κατὰ τὰ σχετικὰ ἄρθρα τῆς Ποιν. Δικ. οἱ πρὸς ἐξαίρεσιν δικαστοῦ ἢ δικαστῶν προτεινόμενοι λόγοι πρέπει νὰ ὦσι ἐπιβεβαιωμένοι, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ προκειμένου οὔτε ἐκ τῆς αἰτήσεως ἐξαίρεσεως οὔτε ἐκ τῆς διαταχθείσης ὑπὸ τοῦ εἰσαγγελέως τοῦ Ἀρείου Πάγου συνοπτικῇ προανακρίσεως προκύπτει τοιαύτη βεβαιώσις τῶν τῆς ἐξαίρεσεως λόγων, καθ' ὅσον οἱ τρεῖς τῶν καθ' ὧν ἡ ἐξαίρεσις προτείνεται δικασταὶ, ἐρωτηθέντες ὑπὸ τοῦ ἀρμοδίου εἰσαγγελέως, ἀναφέρουσιν ὅτι οὐδένα λόγον ἐξαίρεσεως αἰσθάνονται, οἱ δὲ ἐν τῇ αἰτήσει ἐξαίρεσεως ἀναφερόμενοι λόγοι ὅτι οὗτοι ἔχουσιν ἐχθραν κατ' αὐτοῦ, μαθόντες ὅτι ὁ αἰτῶν ἔλαβε θῆθεν χρήματα παρὰ τινος Α. ὅπως διωροδοκήσῃ τοὺς δικαστὰς πρὸς ἀπαλλαγὴν αὐτῆς καὶ τῆς θυγατρὸς τῆς τῆς ἐπὶ ἐκτρώσει κατηγορίας καὶ προέτρεψεν κατὰ τὴν ἐνέμητον οἰκὴν τὸν ἀτυνόμενον Χαλκίδος, ἵνα καταγγεῖλῃ τὸν νῦν αἰτοῦντα, ἐπὶ τῇ ἀνωτέρῳ πράξει, οὔτε ὠρισμένοι εἰσὶν οὔτε βεβαιῶνται οὐδ' ἀρμόθεν οἱ λόγοι οὗτοι.

ΑΠ. 52 (1899). Ἐπειδὴ καὶ ὁ περὶ ἐξαίρεσεως λόγος τοῦ εἰς συμπλήρωσιν τοῦ δικαστηρίου λαβόντος μέρος δικηγόρου Π. οὐ τὴν οἰκίαν ἐνέπλησεν ἀποκρυβεῖς ληστῆς Ν. μὴ προταθείς ἐνώπιον τοῦ πλημμελεστοῦ αἰτοῦ, εἶναι ἀπαράδεκτος ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου τὸ πρῶτον προτεινόμενος, οὐδὲ δύναται διὰ τοῦτο νὰ ἀποτελέσῃ κακὴν σύνθεσιν τοῦ δικαστοῦ δικαστηρίου.

Ἐπειδὴ οἱ πατέρες Κ. καὶ Δ. ὡς προκύπτει ἐκ τῆς προβαλλομένης ἀποφάσεως καὶ τῶν πρακτικῶν αὐτῆς δὲν ἐδήλωσαν λόγον ἐξαίρεσεως ὑποστὰς ἡτο ἐξεταστὴν ἂν ἀπηρτίτο ἀναγκαίως ἀπόφασιν διατάσσουσα τὴν ἐξαίρεσιν καὶ ἀπογὴν αὐτῶν, ἀφοῦ οὐδεμία παρ' οὐδενὸς ὑπεβλήθη ἀντίρρησης, ἀλλὰ λόγον ἀπλοῦ κωλύματος, ὡς δόντες συμ-

βουλὴν ἐπὶ τῆς ὑποθέσεως εἰς τοὺς κατηγορουμένους ἐν δικηγορικῇ συμβουλίᾳ· ἡ δὲ περίπτωσις αὕτη δὲν ἀναγράφεται ἐν τῷ τοῦ λόγου τῆς ἐξαιρέσεως ὀρίζοντι ἄρθρῳ 51 Ποιν. Δικ. μὴ ὀριζομένων δὲ τῶν καὶ λυμάτων ὑπὸ τοῦ νόμου, ὅποιά τινα πρέπει νὰ ᾧσι καὶ μὴ γενομένη ἀντιρρήσεως κατὰ τῆς δηλώσεως ὑπ' οὐδενός, καλῶς ἐθεωρήθησαν καὶ λυμένοι νὰ λάβουν μέρος πρὸς συγκρότησιν τοῦ δικαστηρίου καὶ ἀνεπλήρωθήσαν ὑπ' ἄλλων νομίμων ἀναπληρωτῶν αὐτῶν ὥστε ὁ εἰς κακὴν συγκρότησιν αὐτοῦ στηριζόμενος σχετικὸς λόγος εἶναι ἀπορριπτέος.

ΑΠ. 248 (1898). Ἐπειδὴ κατὰ ἄρθρ. 51 Ποιν. Δικ. οἱ πρὸς ἐξαιρέσει δικαστοῦ ἢ δικαστῶν προτεινόμενοι λόγοι πρέπει νὰ ᾧσι βεβαιωμένοι, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ προκειμένου οὔτε ἐκ τῆς αἰτήσεως ἐξαιρέσεως οὔτε ἐκ τῆς διαταγῆσεως ὑπὸ τοῦ εἰσαγγελέως τοῦ Ἀρείου Πάγου συνεισπικτικῆς προανακρίσεως προκύπτει τοιαύτη βεβαιώσις τῶν τῆς ἐξαιρέσεως λόγων, καθ' ὅσον οἱ τέσσαρες, καθ' ὧν προτείνεται ἡ ἐξαιρέσις δικασταὶ ἐρωτηθέντες ὑπὸ τοῦ ἀρμοδίου εἰσαγγελέως, ἀπεκρίθησαν, ὅτι οὐδὲν λόγον ἐξαιρέσεως αἰσθάνονται, οἱ δὲ ἐν τῇ αἰτήτῃ ἀναφερόμενοι λόγοι, ὅτι οἱ δικασταὶ αὗτοι ἔχουσιν ἔγθραν κατὰ τοῦ αἰτούντος, διότι πολλὰ τῶν ἔγθρων του, θέλοντες νὰ τὸν βλάψωσι, κατῴρθωσαν νὰ πείσωσιν αὐτοὺς ὅτι ὁ αἰτῶν κακὴν χρῆσιν ποιεῖται τοῦ ὀνόματος αὐτῶν παρὰ τοῦ ἀπλοῦς πολίταις, τοῖς ἔχουσι δικαστικὰς ὑποθέσεις, ὅτι δηλαδὴ αὗτοι δύναται νὰ διαθέσῃ τὰς ἀποφάσεις αὐτῶν κατὰ τὸ δοκοῦν καὶ ὅτι πρὸς τοῦτο λαμβάνει γρήματι καὶ ἐνεκα τούτου κατεξανέστησαν οἱ δικασταὶ καὶ δημοσίᾳ ἐξέφράσθησαν κατὰ τοῦ αἰτούντος, οἱ τοιοῦτοι λόγοι οὐ βεβαιοῦνται ἐκ τῶν ἐν τῇ δικηγορικῇ ὑπαρχουσῶν καταθέσεων τῶν ἐξετασθέντων μαρτύρων τῶν ὑπὸ τοῦ αἰτούντος προταθέντων.

ΑΠ. 11 (1895). Ἐπειδὴ οἱ λόγοι, ὅτι οὔτοι οὐ μόνον πρὸς τοὺς μεταθέντας συναδέλφους των, ἐπὶ ἐξυβοίσει τῶν ὁποίων κατηγορεῖται αὐτῶν, διάκεινται ἐν ἰδιαιτέρᾳ φιλίᾳ καὶ οἰκειότητι, ἀλλὰ καὶ μετ' αὐτοῦ περιήλθον εἰς ἐρίδας ἐνεκα τῶν παραπόνων, ὅτε ἐξέφρασε διὰ τὸ ἐναντίον του ἐνέργειάν των, ἀποβαίνουσι ἀπορριπτέοι· καθόσον οὔτε βεβαιοῦνται, ὅτι μεταξὺ τῶν νῦν δικαστῶν καὶ τῶν μεταθέντων ὑφίσταται σχέσις φιλίας, ἱκανὴ ν' ἀποτελέσῃ λόγον ἐξαιρέσεως κατὰ τὴν ἐννοίαν τοῦ νόμου ἀπαιτούντος πρὸς τοῦτο φιλίαν ἰδιόζουσαν, ἣν προδήλως δὲν ἀποτελεῖ ἡ ἐκ τῆς συνυπηρεσίας καὶ συναδελφότητος συνήθους γνωριμία, οὔτε πιθανοποιοῦνται ἀποχωρῶντως πράξεις, ἐμφαίνουσαι ἐρίδας τῶν δικαστῶν μετὰ τοῦ αἰτούντος, μὴ βεβαιουμένης τῆς ὑποθέσεως τοιοῦτων ἐκ μόνων τῶν μονομερῶς ὑπ' αὐτοῦ ἐκφρασθέντων τυχόν ἐναντίον των παραπόνων.

Ἐπειδὴ οὐχ' ἦτον ἀπορριπτέος καθίσταται καὶ ὁ λόγος, ὅτι ἐναντὶ αἰτίας ἀθεμίτου μελλήσεως, ἐπιδραδύναντες ἐπὶ πλείον τοῦ μὴ τὴν ὑπόβλην καὶ ἐκδίκασιν δύο αἰτήσεων περὶ ἀποφυλακίσεως τοῦ αἰτούντος δι' ἐγγυήσεως· διότι, ἐπεὶ ὁ νόμος ἀναγράφει ὡς λόγον ἐξαιρέσεως οὐχὶ πᾶσαν μελλήτιν, ἀλλὰ μόνον τὴν ἀθεμίτον, τὴν ἐκ προθέσεως ταύτης· προερχομένην πρὸς ἐπίταξιν ἀθεμίτου ἀποτελέσματος.

οὐδεμία προσάγεται βεβαίωσις τοῦ τοιούτου χαρακτῆρος τῆς αἰτούμενης μελλήσεως, ἥτις ἐκ τῶν ἐν τῇ αἰτήσει ἐν γένει διαλαμβανομένων φαίνεται μᾶλλον ὡς προελθοῦσα ἐξ ἀναφαισίων περὶ τὴν ὑπηρεσίαν ἀνωμαλιῶν, καθόσον ἐπηκολούθησαν συνεπεῖα αἰτιάσεων τοῦ αἰτούντος ἀνακρίσεις ἐναντίον τῶν δικαστῶν καὶ μεταθέσεις τῶν πλειόνων ἐξ αὐτῶν, τοῦ συμβουλίου ἄλλως τε μὴ εὐρισκομένου εἰς τὴν ἀνάγκην, ἐάν ὤρματο ἐκ δολίας προαιρέσεως, νὰ παρατείνῃ ἐπὶ τοσούτον χρόνον ἀδιαιολογήτως τὴν ἐκδίκασιν τῶν περὶ ἀποφυλακίσεως αἰτήσεων, καθὼ δυνάμενον νὰ ἀπορρίψῃ αὐτάς, καθ' ἣν εἶχεν ἐκ τοῦ νόμου ἐξουσίαν (ἄρθ. 236 καὶ 237 τῆς Ποιν. Δικ.)

Ἐπειδὴ ὁ τελευταῖος λόγος, ὅτι ἐξετέλεσαν ἀθέμιτον πρᾶξιν, ἐγκλείσαντες τὸν αἰτούντα ἐν τῷ ἐνετικῷ προσώπῳ μετὰ βαρυποινῶν καταδικῶν, ἐκτός ὅτι, ὡς ἀφορῶν τὸν εἰσαγγελέα καὶ ἀνακριτὴν μόνον, δὲν ἀνήκει εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τοῦ δικαστηρίου τούτου, καθὼ ἀπαλειπομένων πρὸς νόμιμον ἐκδίκασιν αὐτοῦ πλημμελειοδικῶν, μετὰ τὴν ἀπόρριψιν τῶν ἀνωτέρω περὶ ἐξαίρεσεως λόγων, ἀλλ' οὐδὲ βεβαιοῦται, ὅτι ἐν Χαλκίδι ὑπάρχουσι κειρωισμένοι φυλακαὶ ὑποδίκων ἐν αἷς ἡδύνατο νὰ φυλακισθῇ ὁ αἰτῶν, ἐνῷ ἐτέρωθεν πιστοποιεῖται διὰ τοῦ συνημμένου ἐγγράφου τ.ὑ εἰσαγγελέως, ὅτι ἐφυλακίσθη εἰς τὰς αὐτόθι φυλακάς, ἐνθα κρατοῦνται καὶ ὑποδικοί.

ΑΠ. 188 (1900) Ἐπειδὴ διὰ τῆς προκειμένης αἰτήσεως ζητεῖται ἡ παραπομπὴ ἀποδιδομένης τῷ αἰτούντι κατηγορίας εἰς ἄλλο ἰσόβαθμον καὶ ὁμοείδος δικαστήριον, ἔνεκεν ἐξαίρεσεως ἀπάντων τῶν μελῶν τοῦ κατὰ νόμον ἀρμοδίου δικαστηρίου προηγείται ἄρα ἡ ἐξέτασις τῶν πρὸς ἐξαίρεσιν ὑποβαλλομένων λόγων.

Ἐπειδὴ αἱ διατάξεις περὶ ἐξαίρεσεως τῶν δικαστῶν, οὐσαι τοῦ στενοῦ δικαίου, δὲν νὰ περιορίζονται εἰς τὰς ρητὰς ὑπὸ τοῦ νόμου ἐκπεφρασμένας περιπτώσεις, τὸ δὲ ἄρθρον 51 Ποιν. Δικ., ὅπερ καθορίζει τοὺς περὶ ἐξαίρεσεως αὐτῶν λόγους, δὲν ἀναγράφει ὡς τοιοῦτον καὶ τὴν συν-αδελφότητα συνυπηρετούντων δικαστῶν καὶ εἰσαγγελέως ἐπὶ δίκης ἀφορώσης τινὰ ἐξ αὐτῶν ἀπαράδεκτος ἐπομένως ἀποβαίνει ὁ προτεινόμενος σχετικὸς λόγος ἐξαίρεσεως.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 3 ἐδάφιον ἁρθρου 51 Ποιν. Δικ., ἡ μεταξύ τοῦ ἀδικηθέντος καὶ τῶν δικαστῶν ἰδιαιτέρα φιλία καὶ οἰκειότης ἀποτελεῖ μὲν λόγον ἐξαίρεσεως, ἀλλὰ κατὰ ἄρθρον 54 οἱ τῆς ἐξαίρεσεως λόγοι πρέπει νὰ ᾖσι τοῦλάχιστον βεβαιωμένοι, ἐνῷ ἐν προκειμένῳ οὐδὲ μὴς βεβαιοῦται οὐδὲ κανὼ πιθανοποιεῖται μεταξύ ἀπάντων τῶν ἐν Τριπλῇ δικαστῶν καὶ τοῦ αὐτόθι εἰσαγγελέως, τοῦ περισταμένου ὡς ἀδικηθέντος, φιλία καὶ οἰκειότης ἱκανὴ ν' ἀποτελέσῃ λόγον ἐξαίρεσεως, κατὰ τὴν ἐννοίαν τοῦ ἀνωτέρω ἁρθρου, ἀπὸ μάλιστα οἱ δικασταὶ οὗτοι ἐρωτηθέντες ἀρμοδίως, ἀπήντησαν ὅτι οὐδένα αἰσθάνονται λόγον ἐξαίρεσεως.

ΑΠ. 188 (1838). Δύναται νὰ ἐξαίρεθῇ πᾶς δικαστής, ἐάν ἔχῃ ἔμμεσαν ἢ ἄμεσον ἴδιον συμφέρον εἰς τὴν ἐκκασιν τῆς ὑπὸ δίκην ὑποβ.

σεως' επομένως, προκειμένου λόγου ν' ἀποφασίσῃ τις ἐπὶ τῆς ἀνακατ' ἐκ βουλευματος ἀφορώντος μήνυσιν αὐτοῦ, εἰ-αι ἰσχυροὶ λόγοι ἐξαίρεσεως.

ΑΠ. 386 (18-9). Ὁ νόμος δὲν παραδεχεται ὡς λαγὸν ἐξαίρεσεως τὸν πηγάζοντα ἀπὸ πνεῦμα συναδελφικότητος.

ΑΠ. 248 (18-8). Ὁ λόγος ὅτι ὁ προεδρὸς Π. τοῦ ὁποίου ὁ ἀδελφὸς ἔλαβε μέρος εἰς τὸ παραπομπῆς βούλευμα, συνεδίασεν εἰς τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων, εἶναι ἀνυποστάτος, διότι ὁ νόμος δὲν θεωρεῖ λόγον ἐξαίρεσεως, ὡς ἅκις δύο ἀδελφοὶ ἐδίκασαν ἐπὶ τῇ αὐτῇ ὑποθέσει ὡς μέλη διαφορῶν δικαστηρίων.

ΑΠ. 93 (1842). Ὁ λόγος ὅτι ὁ δικαζόμενος κατεχώρισεν εἰς τὴν ἐφημερίδα διατριβας, δι' ἧν ἐξέπραξε παράπονα κατὰ τοῦ δικαστοῦ, δὲν δύναται νὰ δώσῃ γῶραν εἰς ἐξήκ. εἰν αὐτοῦ.

ΑΠ. 311, 312, 323 (1839). Διὰ νὰ ἐξαίρεθῶσιν οἱ δικασταὶ ἕνεκα φιλικῆς, πρέπει νὰ ᾖ αἰ στενωτάτῃ.

ΑΠ. 26 (1860) Οὐδεμίᾳ βεβαιώτως ὑπαρχούτης, ὅτι ὁ οὐ ζητεῖται ἡ ἐξαίρεσις δικαστῆς δύναται νὰ χρησιμεύτῃ ἀναγκαιῶς ὡς μέτρον ὑπερασπίσεως, ἢ ὅτι ἔχει μετὰ τοῦ ιδιώτου κατηγοροῦ φίλιν ἰδιαιτέραν ἢ εὐκαιότητα, ἀπορρίπτεται ἡ περὶ ἐξαίρεσεως αἰτήσις.

Α.Ι. 26 (1860), 213 (1875). Ἡ μεταξὺ συνυπηρετούντων ἀλλήλων συνήθως σχέσις δὲν χορηγεῖ λαγὸν εἰς ἐξήκ. εἰν δικαστοῦ.

ΑΠ. 181 (1846). Διὰ τῶν λέξεων ἀθεμίτου μελλήσεως τὸ ἄ-θρο. 51 ἀρθ. 4 ἐννοεῖ τὴν ἐκ προθέσεως γενομένην κατὰ τὴν ἀνάγκην βεβαιότητα πρὸς βλάβην ἢ ὠφέλειαν τοῦ ἀνακρινόμενου ἢ ἄλλου τρίτου, ὅτε καὶ αὐτῇ τῆς λέξεως μελλήσεως τοιαύτην σημασίαν ἐχούσης, ὡς δηλοῦνται καὶ ἐκ τοῦ ἄ-θρο. 36 κ. 6 τῆς πολιτ. δικον., ὅπου ὁ νομοθέτης ἐποίησατο χρῆσιν τῆς λέξεως βεβαιότητος.

ΑΠ. 39 (1871). Τὸ ἄ-θρ. 51 εἰσαίρει τὸν ἐλαβόντα μετοχὴν ἢ συμβόλῃ κατὰ ὡς μέλος ἄλλου δικαστηρίου εἰς τὴν ἀνάκρισιν ἢ ἀποφασίν τῆς αὐτῆς ὑποθέσεως, ἀλλ' οὐχὶ καὶ τὸν διατάζοντα ὡς εἰταγγελέα τὴν συμπλήρωσιν τῆς κατὰ τοῦ κατηγο. κατηγορίας καὶ τὴν ἐκδόσιν ἐντάλματος κατ' αὐτοῦ.

ΑΠ. 118 (1873). Σημειωτέον, ὅτι καὶ ἂν τις τῶν δικαστῶν ᾖ ἐξαίρετός ὡς μεταγών τοῦ ἀνακαπέντος βουλευματος τοῦ συμβουλίου τῶν πλημμελειοδικῶν (ἄ-θρ. 51 § 5), δύναται νὰ ἐξαίρεθῇ ἡ αὐτοῦ ἀφ' ἐαυτοῦ συνειδώς τοιαύτην ἐξαίρεσιν αἰτεῖν ἢ ὑπὸ τῶν δικακῶν κατὰ τοὺς ὅρους τοῦ ἄ-θρ. 5: καὶ ἐπομένως, ὅτε καὶ ἀρτεῖται οὗτος νὰ ἀπέλθῃ τῆς ἐν τῇ ὑπὸ, ταύτῃ ἐκτελέσεως παντὸς δημοσίου ἔργου αὐτοῦ (ἄ-θρ. 56), ἀλλὰ τοιαύτης ἐξαίρεσεως μὴ προτοθεῖσθαι, κακῇ συνέθεσιν τοῦ συμβουλίου τῶν ἐφετῶν δὲν δύναται νὰ ὑπέλθῃ διὰ τῆς εἰς τὴν βούλ. τοῦ συμβουλίου τούτου συμπράξεως τοιοῦτου δικαστοῦ.

52. Ἡ ἐξαίρεσις τῶν εἰς τὸ προηγούμενον ἄρθρον εἰρημένων ὑπαλλήλων [ἐκτελεῖται] προτείνεται πάντοτε

πρὶν τις ἐκουσίως [ἐπιχειρήσῃ τὴν ὑπεράσπισιν τῆς δίκης] ἀναλάβῃ τὸν δικαστικὸν ἀγῶνα, καὶ μάλιστα πρὸ πάσης ἄλλης ἐνστάσεως καὶ αὐτῆς ἀκόμη τῆς ἐνεκὲν ἀναρμοδιότητος. — Δὲν συγχωρεῖται δὲ μετὰ ταῦτα, εἰμὴ μόνον, ὅταν δύναται νὰ ἀποδειχθῇ, ὅτι τῆς ἐξαιρέσεως ἡ αἰτία μετέπειτα ἀνεφύη ἢ ἔφθασεν εἰς γνῶσιν τοῦ ἐξαρχόντος. Π.Δ. 51. 54. Πολ. Δικ. 39.

ΑΠ. 100 (1865). Ἐπειδὴ ὁ λόγος τῆς ἐξαιρέσεως τοῦ εἰσαγγελέως εἶναι ἀπαράδεκτος κατὰ τὸ ἄρθρον 52 Ποιν. δικ. διότι ὁ αἰτῶν τὴν παρπομπὴν ὑπέβαλε καὶ ἄλλοτε αἰτησὶν ἐξαιρέσεως τοῦ εἰρημένου εἰσαγγελέως καὶ παρητήθῃ, μεταγενέστερον δὲ περιστάτικόν δικαιολογούν τὴν δευτέραν ταύτην αἰτησὶν ἐξαιρέσεως, δὲν ἀναφέρει ἐν τῇ ἀναφορᾷ αὐτοῦ.

53. Ἐκαστος τῶν εἰς τὸ ἄρθρον 51 ἀναφερομένων ὑπαλλήλων, συνειδὼς ἑαυτῷ αἰτίαν τινὰ ἐξαιρέσεως, ὀφείλει νὰ τὴν φανερῶσθαι εἰς τὸ δικαστικὸν συμβούλιον· τὸ δὲ συμβούλιον, ἀκοῦσαν τὴν γνώμην τοῦ εἰσαγγελέως, ἀποφασίζει, ἂν πρέπη νὰ κάμῃ ἀποχὴν, ἢ μὴ, τῶν δημοσίων ἔργων του. — Ἐάν ὁ ἐξαιρούμενος ᾔνοι εἰρηνοδίκης, χρεωστεῖ νὰ ἀναβάλῃ τὴν δίκην, νὰ εἰδοποιήσῃ περὶ τούτου τὸν παρὰ τοῖς πρωτοδίκαις εἰσαγγελέα, καὶ νὰ περιμεῖνῃ τὴν ἀπόφασιν τῶν πλημμελειοδικῶν. Π. Δ. 55. Πολ. Δικ. 37.

ΑΠ. 67 (1857). Ἐπειδὴ προταθείσης ἐν τῷ δικαστικῷ συμβουλίῳ τῆς ἐξαιρέσεως παρὰ τοῦ ἰδίου ἐξαιρουμένου δικαστοῦ Μ. καὶ ἀποφασίσθαι ταύτης αὐτόθι, τὸ δικαστικὸν συμβούλιον κατὰ τὸ ἄρθρ. 53 ποιν. δικ. δὲν ὀφείλει ν' ἀκούσῃ εἰμὴ τὴν γνώμην τοῦ εἰσαγγελέως, ὅπερ καὶ ἔπραξεν, οὐχὶ δὲ καὶ τοῦ κατηγορουμένου, ὡς ἐσφαλμένως οὕτως ἰσχυρίζεται, δὲν εἶναι δὲ ἀληθές, ὅτι καὶ ὁ κατηγορούμενος οὗτος ἐπρότεινε τὴν ἐξίρεσιν τοῦ εἰρημένου δικαστοῦ καὶ ὅτι τὸ δικαστήριον ἐμπόδισε τὸν συνήγορον αὐτοῦ ν' ἀναπτύξῃ τὴν πρότασιν τοῦ ταύτην καθέσσαν ἐκ τῶν πρακτικῶν καὶ ἐκ τῶν προσβαλλομένων ἀποφάσεων δὲν ἐξάγεται τοῦτο.

Ἐπειδὴ τὸ συμβούλιον τῶν πλημμελειοδικῶν ἀπορρίψαν ὡς μὴ βέβαιον τὴν προταθεῖσαν ὑπὸ τοῦ προέδρου αὐτοῦ Γ. ἐξίρεσιν τοῦ ἐπὶ

τῆς περὶ ἐξαιρέσεως τοῦ παρὰ τῶ αὐτῶ δικαστηρίου εἰσαγγελέως καὶ ἄλλων δικαστῶν προκειμένης δίκης κατεδίκασεν αὐτὸν δυνάμει ἄρθρ. 57 Ποιν. Δικ. εἰς γρηματικὴν ποινὴν δραχμῶν εἴκοσι καὶ εἰς τὰ ἐξόδα τὸ ἄρθρον ὁμῶς τοῦτο, ὡς ἐκ τοῦ ρήματος αὐτοῦ προδήλως καὶ ἀδιστάκτως ἐξάγεται, τιμωρεῖ ρητῶς μόνον τὸν προτείναντα τὴν ἐξαίρεσιν τινος ἐκ τῶν δικαστικῶν ἢ ἐπὶ τῆς ἀνακρίσεως ὑπαλλήλων, ὀνομαστὶ ἀναφερομένων ἐν ἄρθρ. 51 Ποιν.δικ. καὶ ὅταν ἀποβληθῇ ἡ περὶ ἐξαιρέσεως αἰτήσις του, οὐχὶ δὲ καὶ τὸν συνειδῶτα ὡς ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἑαυτῷ αἰτίαν τινὰ ἐξαιρέσεως δικαστοῦ ἢ ἐπὶ τῆς ἀνακρίσεως ὑπαλλήλου, ὅστις τότε μόνον καταδικάζεται πειθαρχικῶς εἰς πρόστιμον κλπ. κατὰ ἄρθρ. 59 Ποιν. δικ. ὅταν σύνοδον ἑαυτῷ αἰτίαν τινὰ ἐξαιρέσεως καὶ ἐξαιρούμενος ἀρνέται τὴν αἰτίαν ταύτην· ὅθεν τὸ συμβούλιον παρεμόρφωσε προφανῶς τὸ ἄρθρ. 57 καὶ ὡς ἐκ τούτου τὸ μὲν βούλευμα ὑπόκειται εἰς ἀναίρεσιν καθόσον ἀφορᾷ τὴν ἐπιβληθεῖσαν ποινὴν, ἀλλὰ καὶ οἱ ἐκδόσαντες αὐτὸ κατὰ πλειοψηφίαν δικασταὶ ἐπισύρουν εἰς ἑαυτοὺς πειθαρχικὴν ποινὴν κατὰ ἄρθρα 292 καὶ 299 ἀρχ. δικ. ἐνεκα τῆς κρυφότητος δι' ἧς παρεβίασαν τὰ καθήκοντά των, μὴ προσέξοντας ὡς ἄρειλον εἰς τὴν μετ' ἐπιστάσεως ἀνάγνωσιν τοῦ παραμορφωθέντος ἄρθρου καὶ ὅταν μάλιστα ἐδόθη πρὸς τοῦτο ἀφορμὴ εἰς αὐτοὺς ἐκ τῶν παρατηρήσεων τοῦ διαφωνοῦντος δικαστοῦ Κ. ὡς ἐξάγεται ἐκ τοῦ προσαχθέντος πρακτικοῦ τῆς διασκέψεως.

Ἐπειδὴ κατὰ ἄρθρ. 53 καὶ 58 Ποιν. Δικ. ἕκαστος τῶν ὀνομαστῶν ἐν ἄρθρῳ 51 ἀναφερομένων ὑπαλλήλων, συνειδῶς ἑαυτῷ αἰτίαν ἐξαιρέσεως, ὀφείλει νὰ τὴν φανερώσῃ εἰς τὸ δικαστικὸν συμβούλιον, τὸ ὁποῖον ἀκούσαν τὴν γνώμην τοῦ παρ' αὐτῷ εἰσαγγελέως ἀποφασίζει περὶ αὐτοῦ, δικαστικὸν δὲ συμβούλιον δὲν ἐννοεῖ ἐνταῦθα ὁ νόμος τὸ ὑπὸ τῶν ἄρθρ. 247 καὶ 251 Ποιν. δικ. προβλεπόμενον τὸ ὁποῖον συνίσταται δι' ἰδιαίτεραν αὐτοῦ ὠρισμένην ἀρμοδιότητα, ἐνῷ δὲν περιλαμβάνεται ἡ ἐκδικασίς ἐξαιρέσεων, ἀλλὰ τὸ δικαστήριον πλήρες ἐν συμβουλίῳ συνεργούμενον, ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου δικαστικὸν συμβούλιον ἐκ τριῶν μελῶν μόνον συντιθέμενον ὡς εἶναι τὸ παρὰ ἄρθρ. 251 καὶ ἐπόμεν. προνοούμενον, δικάσαν περὶ τῆς ἐξαιρέσεως τοῦ προέδρου τῶν ἐν Σπάρτῃ πλητουμελειδικῶν Γ'. εἰδίκασε καθ' ὑπερβάσιν τῶν καθήκοντων τῆς ὑπηρεσίας του ἐξ ἀναρμοδιότητος· ἄρα τὸ βούλευμα ὑπόκειται εἰς ἀναίρεσιν.

ΑΠ. 440 (1840), 463 (1840). Πᾶς δικαστὴς, συνειδῶς ἑαυτῷ αἰτίαν τινὰ ἐξαιρέσεως, ὀφείλει, (53 Ποιν. Δικ.) νὰ φανερώσῃ τὴν αἰτίαν τῆς ἐξαιρέσεως εἰς τὸ συμβούλιον, τὸ ὁποῖον ἀποφασίζει περὶ τούτου· αἱ δὲ τοιαῦται τοῦ δικαστικοῦ συμβουλίου ἀποφάσεις, μὴ κοινοποιούμεναι εἰς τὰ μέρη, δὲν ὑπόκεινται εἰς κανὲν ἐνδίκον μέσον.

ΑΠ. 278 (1838). Τὸ 53 Ποιν. Δικ., ἀφορῶν τὴν ἐξ ἐπαγγέλματος ἐξαιρέσιν τῶν δικαστ. ὑπαλλήλων, διατάσσεται ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος, οὔτε δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς τύπος οὐτιῶδης, καθότι ἕκαστος διάδικος δύναται νὰ προτείνῃ τὴν ἐξαιρέσιν αὐτήν.

ΑΠ. 142 (1864). Διὰ τῶν λέξεων δικαστικὸν συμβούλιον δὲν ἐννοεῖ ἐνταῦθα ὁ νόμος τὸ ὑπὸ ἄρθρων 247 καὶ 251 Ποιν. Δικ. προβλεπόμενον συμβούλιον, ἀλλὰ τὸ δικαστήριον πλήρες ἐν συμβουλίῳ συνεργούμενον.

ΑΠ. 24 (1858). Ἀποφάσεις τῶν συνέδρων ἀναφέρουσα ἀπλῶς, ὅτι ὁ ἐξαιρούμενος σύνεδρος ἀνεπληρώθη ὑπὸ ἄλλου δικαστοῦ, καὶ μὴ βεβαιῶσα, ὅτι ἡ ἐξαίρεσις ἀπεφασίσθη διὰ δικαστικῆς τοῦ ἀρμοδίου συμβουλίου ἀποφάσεως, μήτε ποιοῦσα ἐν ταύτῳ μείαν τοῦ ἀριθμοῦ καὶ τῆς χρονολογίας αὐτῆς ἐστὶν ἀναιρετέα, ὅτε ἄνευ ἀποφάσεως ἀποσχόντος νὰ δικάσῃ τοῦ φυσικοῦ δικαστοῦ.

ΑΠ. 463 (1840). Τοῦ ἄρθρου 53 μὴ ἐπιτάσσοντος τὴν κλήτευσιν τῶν σταδίκων καὶ τὴν εἰς αὐτοὺς ἐπίδοσιν τῆς ἀποφάσεως τοῦ συμβουλίου, ἐπεται, ὅτι ὡς πρὸς τὴν ἀπόφασιν ταύτην οἱ κατηγορούμενοι θεωροῦνται τρίτα πρόσωπα μὴ δικαιούμενα νὰ προσβάλωσιν αὐτὴν δι' ἐνδίκου τινὸς μέσου.

54. Οἱ λόγοι τῆς ἐξαίρεσεως πρέπει νὰ περιλαμβάνονται εἰς τὴν περὶ αὐτῆς αἵτησιν καὶ νὰ ᾔναι τοῦλάχιστον βεβαιωμένοι· ἐλλειπόντων δὲ τῶν λόγων τούτων ἡ τῆς ἀναγκαίας βεβαιώσεως, ἡ αἵτησις ἀποβάλλεται κατὰ πρότασιν τοῦ παρὰ τῷ ἀρμοδίῳ δικαστηρίῳ εἰσαγγελέως. Π. Δ. 52. 57. Πολ. Δικ. 41. 42.

ΑΠ. 151 (1892). Ἐὰν μὴ βεβαιοῦνται διὰ τῆς ἀναφορᾶς οἱ λόγοι περὶ ἰδιαιτέρας φιλίας τοῦ δικαστοῦ πρὸς τὸν μηνυτὴν τοῦ ἀναφερομένου καὶ ἔχθρας αὐτοῦ πρὸς τὸν ἀναφερόμενον, ἀπορρίπτεται ἡ περὶ ἐξαίρεσεως αἵτησις.

ΑΠ. 120 (1846). Ἡ ἐξαίρεσις διὰ νὰ γίνῃ δεκτὴ, πρέπει νὰ φέρῃ μεθ' αὐτῆς τοὺς λόγους, ἐπὶ τῶν ὁποίων βραϊζεται, καὶ νὰ ᾔναι προσηκόντως βεβαιωμένη.

55. Ἡ αἵτησις, προκειμένης μὲν ἐξαίρεσεως [πταιματοδίκου τινὸς] μέλους πταιματοδικείου, παραδίδεται πρὸς τὸν παρὰ τοῖς πλημμελειοδίκαις εἰσαγγελέα· εἰς τὴν δὲ πρόκειται νὰ ἐξαίρεθῇ τις τῶν πλημμελειοδικῶν, τῶν συ ἐδρῶν, τῶν ἐφετῶν, τῶν ἀρειοπαγινῶν, ἢ τῶν δικαστῶν, ἐκτάκτου τινὸς [στρατιωτικῆς δικῆς] στρατοδικείου, πέμπεται εἰς τὸν παρ' ἐκάστῳ τῶν δικαστηρίων τούτων εἰσαγγελέα Π. Δ. 477. Πολ. Δικ. 41.

ΑΠ. 325 (1836) 463 (1840). Τὰ πταισματοδικεῖα δὲν ἔχουν δικαίωμα ν' ἀποφασίζωσι περὶ ἐξαιρέσεως τῶν παρ' αὐτοῖς δημοσίων κατηγορῶν· παραπέμπουσι δὲ τὴν περὶ τούτου αἴτησιν εἰς τὰ πλημμελειοδικεῖα.

56. Ἡ περὶ ἐξαιρέσεως αἰτήσις συνταχθεῖσα κατὰ τὸν πρόποντα τύπον, καὶ παραδοθεῖσα ὅπου ἀνήκει, κατὰ πρῶτον μὲν κοινοποιεῖται εἰς τὸν ἐξαιρούμενον ὑπ' ἀλλήλων διὰ τὰ ἐκφρασθῆ, μετὰ δὲ ταῦτα, ἐπιμελεία τοῦ εἰσαγγελέως, φέρεται εἰς τὴν δημοσίον συνεδρίασιν, ὅπου ἀφοῦ ἀγορεύσεν οἱ διάδικοι, ἂν τυχὸν ᾖαι παρόντες, τῶν ὁποίων μολοντοῦτο ἡ πρόσκλησις δὲν εἶναι ἀναγκαῖα καὶ ὁ εἰσαγγελεὺς, γίνεται ἡ ἀπόφασις. — Ὁ ἐξαιρεθείς, ἀφ' ἧς στιγμῆς λαβῇ τὴν κοινοποίησιν, ἀπέχει τῆς ἐκτελέσεως τῶν δημοσίων ἔργων του· ἄλλως καταδικάζεται εἰς ποινὴν πειθαρχικὴν καὶ εἰς τὴν πληρωμὴν ὅλων τῶν ζημιῶν καὶ τῶν ἐξόδων. Π. Δ. 48. 68. Πολ. Δικ. 43. Δικ. Ὁργ. 292.

ΑΠ. 266 (1848). — Κατὰ τὸ 56 ἄρθρον Ποιν. Δικ., ἡ ἐξαιρεθεὶς ὑπ' ἀλλήλους, ἀφ' ἧς στιγμῆς κοινοποιήσῃ εἰς αὐτὸν ἡ περὶ ἐξαιρέσεως αἴτησις ἀπέχει τῆς ἐκτελέσεως τῶν δημοσίων ἔργων του· ἐπρωτάθῃ λοιπὸν ἐπὶ συνεδριάσεως ἐξαιρέσεως κατὰ δημοσίου κατηγοροῦ, καὶ ἐγένετο δεκτὴ ὑπὸ τοῦ πταισματοδίκου ὁ Δημ. Κατήγορος δὲν εἶχε πλέον χαρακτῆρα διὰ νὰ κάμῃ αἴτησιν ἀιρέσεως κατὰ τῆς ἀποφάσεως ταύτης.

ΑΠ. 4 (1842). — Ἡ αἴτησις διαδίκου τινὸς τὸ νὰ ἐξετασθῇ τις τῶν δικαστῶν ὡς μάρτυς εἰς αὐτὴν ἐκείνην τὴν δίκην, εἰς ἣν μέλει νὰ ἐκπληρώσῃ τὰ δικαστικά του καθήκοντα, ἰσοδυναμεῖ μετὰ πᾶσαν αὐτοῦ ἐξίρεσιν, καὶ ἐπομένως ἡ ἐπὶ τῆς αἰτήσεως ταύτης διαδικασία πρέπει νὰ γίνῃ κατὰ τοῦ ὑπὸ τοῦ νόμου ἐπὶ ἐξαιρέσει δικαστῶν ἀπαιτουμένου τύπου· ὅθεν, προκειμένης ἐξαιρέσεως πολλῶν μελῶν δικαστηρίου τινός, ὥστε τὰ λοιπὰ μέλη νὰ μὴ συμπληρώσῃ τὸν ἀπαιτούμενον πρὸς ἐκδίκασιν ἀριθμὸν, ἡ περὶ πραραπομπῆς αἰτίσις γίνεται εἰς τὸν παρὰ τῇ Ἀρείῳ Πάγῳ εἰσαγγελεῖ· ἄλλως καθίσταται ἀπαράδεκτος.

57. Βεβαιωμένων ὄντων τῶν περὶ ἐξαιρέσεως λόγων, γίνεται δεκτὴ ἡ ἐξαιρέσις καὶ διατάσσεται ὁ ἐξαιρεθείς νὰ ἀπέχῃ τῶν δημοσίων ἔργων του. — Ἄλλως, κατὰ

τάς περιστάσεις, ἤτοι ἀποβάλλεται ἡ αἵτησις, ἢ διατάσσεται ὁ ἐξαιρῶν νὰ φέρῃ ἀποδείξεις καλητέρας. — Κατὰ πᾶσαν περίπτωσιν ὁ ἐξαιρῶν καταδικάζεται εἰς τὴν πληρωμὴν τῶν ἐξόδων, καὶ ἐὰν οἱ λόγοι τῆς ἐξαιρέσεως ἤθελον ἀποδειχθῇ μὴ ἐχόμενοι ἀληθείας, εἰς χρηματικὴν ποινὴν εἴκοσι μέχρις ἑκατὸν δραχμῶν· παραλόγου δὲ οὐσης τῆς ἐξαιρέσεως, καταδικάζεται προσέτι εἰς κράτησιν μιᾶς μέχρι τριῶν ἡμερῶν καὶ εἰς ἀπόδοσιν τῆς ζημίας. Π. Δ. 54. Πολ. Δικ. 45.

ΑΠ. 57 (1865). Ὅσακις πρὸ πάσης ἀποδείξεως τοῦ ἀληθοῦς ἢ μὴ τῶν λόγων τῆς ἐξαιρέσεως ὁ ἐξαιρῶν παρητήθη ἐπ' ἀκροατηρίου τὴν αἵτησιν αὐτοῦ καὶ τὸ δικαστήριον δὲν προέβη διὰ τοῦτο εἰς τὴν εξέταση τῶν λόγων τῆς ἐξαιρέσεως, δὲν δύναται νὰ καταδικασθῇ εἰς τὴν ὑπὸ 57 § 2 ποιν. δικ. ὀριζομένην χρηματικὴν ποινὴν.

ΑΠ. 171 (1900). Ἐπειδὴ ὁ αἰτῶν Χ., δι' ἐγγράφου πρὸς τὸν ἐισαγγελέα τοῦ δικαστηρίου τούτου παρητήθη ρητῶς τῆς αἵτήσεως περὶ ἐξαιρέσεως τῶν ἐν τῇ αἵτῃσι ταύτῃ ἀναφερομένων δικαστῶν τοῦ Πλημμελειοδικείου Πύργου καὶ τῆς παραπομπῆς εἰς ἄλλα ὁμοιοεῖδεις καὶ ἐσθθμόν δικαστήριον ἢς κατ' αὐτοῦ ἀποδιδόμενη κατηγορίας. Ἐπομένως τῆς τοιαύτης παραίτησεως οὐσῆς νομίμου καὶ ἰσχυρᾶς, μάταια καὶ περιττὴ ἀποβαίνει ἡ ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου τούτου εξέτασις τῶν λόγων τῆς ἐξαιρέσεως τῶν εἰρημένων δικαστῶν.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθρον 57 § 2 Ποιν. Δικ., τότε μόνον ὁ ἐξαιρῶν καταδικάζεται εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ ἄρθρου τούτου ὀριζομένην χρηματικὴν ποινὴν, ὅταν οἱ λόγοι τῆς ἐξαιρέσεως ἤθελον ἀποδειχθῇ μὴ ἀληθεῖς, οὐχὶ δὲ ὅταν, ὡς ἐπὶ τοῦ προκειμένου, πρὸ πάσης τοιαύτης ἀποδείξεως ὁ ἐξαιρῶν παρητήθη, καθ' ἃ εἴρηται, τῆς αἵτήσεώς του, καὶ ἔνεκα τούτου ἀποβαίνει μάταιον νὰ ἐξετάσῃ τοὺς λόγους τῆς ἐξαιρέσεως· ἐν πάσῃ ὁμῶς περιπτώσει ὁ αἰτήσας τὴν ἐξαίρεσιν καὶ παραιτηθεὶς ὑπόκειται εἰς τὴν πληρωμὴν τῶν ἐξόδων καὶ τελῶν ὡς ὑπαίτιος αὐτῶν.

ΑΠ. 57 (1865). Ἐπειδὴ κατὰ ἄρθρ. 57 § 2 Ποιν. δικ. τότε μόνον ὁ ἐξαιρῶν καταδικάζεται εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ ἄρθρου τούτου ὀριζομένην χρηματικὴν ποινὴν, ὅταν οἱ λόγοι τῆς ἐξαιρέσεως ἤθελον ἀποδειχθῇ μὴ ἀληθεῖς, οὐχὶ δὲ καὶ ὅταν, ὡς ἐπὶ τοῦ προκειμένου, πρὸ πάσης τοιαύτης ἀποδείξεως ὁ ἐξαιρῶν παρητήθη ἐπὶ ἀκροατηρίου τῆς αἵτήσεώς του καὶ τὸ δικαστήριον δὲν προέβη διὰ τοῦτο εἰς τὴν εξέτασιν τῶν λόγων τῆς ἐξαιρέσεως· ἄρα τὸ πημμελειοδικεῖον στηριχθὲν ἐπὶ τῆς ἐναντίας βεβαιώσεως καὶ καταδιᾶσαν τὸν ἐξαιροῦντα εἰς τὴν εἰρημένην ποινὴν ἐπὶ λόγῳ, ὅτι βραδύως παρητήθη τῆς αἵτήσεώς του καὶ διὰ τοῦτο θεωρεῖται ἡττηθεὶς καὶ ἀποδεδειγμένη δῆθεν ἡ μὴ ἀλήθεια τοῦ λόγου του,

ἐνῶ ἡ γενομένη παραίτησις δὲν ἀποτελεῖ νομίμως τοιαύτην ἀπόδειξιν, ψευδῶς ἐφήρμοσε τὴν παρατεθεῖσαν ποινικὴν διάταξιν τοῦ νόμου, ὅπως ἐπιφέρει ἀναίρεσιν πρὸς ὁρθὴν ἐφαρμογὴν τοῦ νόμου.

58. Τὸ πολυμελὲς δικαστήριον, εἰς τὸ ὁπεῖτον συνεδρεύει ὁ ἐξαιρούμενος, ἀποφασίζει περὶ τῆς αἰτήσεως ἀνεκκλητήως, [μὴ συνεδρεύοντος] ἀλλ' ἐν ἀπουσίᾳ τοῦ ἐξαιρουμένου· ὅθεν πρὸς ἔκδοσιν τῆς προκειμένης ἀποφάσεως πρέπει νὰ παραλάβῃ τὸ δικαστήριον τὸν ἀναπληρώσαντα, ἐὰν δὲν ὑπάρχουν ἄλλοι ἐκ τῶν συγκροτούντων αὐτό.— Ἐὰν προκειται περὶ ἐξαίρεσεως [πταισματοδίκου τινός] μέλους τινὸς πταισματοδικείου, τὸ δικαστήριον τῶν πλημμελειοδικῶν ἀποφασίζει ἀνεκκλητήως, καὶ ἐν ταύτῳ, ἐὰν ἡ ἐξαίρεσις ᾖ βάσιμος καὶ δὲν ὑπάρχῃ πλέον ὁ ἀναπληρώσων, παραπέμπει τὴν δίκην τῆς κυρίας ὑποθέσεως εἰς ἄλλο δικαστήριον πταισματοδικῶν. Π. Δ. 60. 61. 63. Πολ. Δικ. 46. 47. Δικ. Ὅργ. 27.

59. Πᾶς δικαστικὸς ὑπάλληλος, ὅστις σύνοιδεν ἐν αὐτῷ αἰτίαν τινὰ ἐξαίρεσεως, καὶ ἐξαιρούμενος ἀρνεῖται τὴν αἰτίαν ταύτην, καταδικάζεται πειθαρχικῶς εἰς πρόστιμον εἴκοσι μέχρις ἑκατὸν δραχμῶν, εἰς τὴν ἀποζημίωσιν, καὶ εἰς τὴν πληρωμὴν τῶν ἐξόδων, παρεκτός τῆς μεγαλητέρας ποινῆς κατὰ τὰ ἐν τῷ ποινικῷ νόμῳ ὥριτμένα. Π. Ν. 463. Π. Δ. 53. 68. Πολ. Δικ. 48. Δικ. Ὅργ. 292. 293.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΟΓΔΩΟΝ

Παραπομπὴ ἀπὸ δικαστηρίου εἰς δικαστήριον.

60. Παραπομπὴ ἀπὸ δικαστηρίου εἰς δικαστήριον ἐξ ὁρισμένου καὶ ὁμοειδὲς δύναται νὰ γίνῃ ὅταν—1. ἐξαίρηται ὁλόκληρον δικαστήριον, ἢ τόσα μέλη δικαστηρίου τινός,

ὥστε τὰ ὑπόλοιπα δὲν συμπληροῦσι τὸν κατὰ νόμον πρὸς συζήτησιν τῆς δίκης ἀπαιτούμενον ἀριθμόν — 2. δὲν ὑπάρχει ὁ κατὰ νόμον ἀπαιτούμενος ἀριθμὸς δικαστῶν ἕνεκα νόσου ἢ ἄλλης αἰτίας. — 3. ἦναι ὑποψία ὅτι κινδυνεύει ἡ δημόσιος ἀσφάλεια ἐκ τῆς εἰς ὠρισμένον τινὰ τόπον συζήτησεως τῆς δίκης. Π. Δ. 58. 61 Πολ. Δικ. 49.

ΑΠ. 35 (1835). Τὸ ἄρθρον 60 § 3 προβλέπει μόνον τὸν κίνδυνον τῆς διαταράξεως τῆς κοινῆς ἡσυχίας ἢ δύναται νὰ προκαλέσῃ πολ-
λοὶ κάτοικοι τῆς ἐν ᾗ ἐδρεύει τὸ δικαστήριον πόλεως δι' αἰτίας προσω-
πικοῦ συμφέροντος ἢ φιλικῶν σχέσεων ἐν τῇ διαρκείᾳ τῆς συζήτησεως
τῆς δίκης, οὐχὶ δὲ καὶ τὸν κίνδυνον τῆς δραπετεύσεως τῶν κατηγορου-
μένων.

ΑΠ. 49 (1863). Ἡ δημοσία ὑγεία περιλαμβάνεται εἰς τὴν δημο-
σίαν ἀσφάλειαν. ὅθεν καὶ νόσου ἐπιδημικῆς ἐνσκηψάσης ἐν ταῖς φυλα-
καῖς τῶν ὑποδίκων, ἐπιτρέπεται ἡ παραπομπή τῶν δικῶν εἰς δικαστή-
στηριον ὁμοειδὲς καὶ ἰσόβαθμον.

ΑΠ. 59, 65 (1841), 13 (1842), 51 (1843). Ἡ αἰτήσις, δι'
ἧς κατηγορούμενός τις καλεῖ δικαστὴν ἢ δλόκληρον δικαστήριον, οὐ
ἐνώπιον εἶναι ἐκκρεμῆς ἢ κατ' αὐτοῦ ἀρξαμένη ἀνάκρισις, νὰ μαρτυ-
ρήσῃ κατὰ τὴν ποινικὴν ταύτην δικὴν, ἰσοδυναμεῖ πρὸς ἐξαίρεσιν
τοῦ δικαστοῦ ἢ τοῦ δικαστηρίου, ἅτε ἀδυνάτου οὗτος τῆς ἐν τῇ αὐτῇ
δίκῃ ἐκπληρώσεως χρεῶν δικαστοῦ καὶ μάρτυρος. ὅθεν κανονιστέα κατὰ
τάς διατάξεις ποιν. δικον. περὶ ἐξαίρεσεως δικαστῶν καὶ παραπομπῆς
ἀπὸ ἐνὸς εἰς ἄλλο δικαστήριον.

Γνωμοδότησις (467 τοῦ 1899) εἰσαγγελέως Ἀρ. Πάγου κ. Δ. Τσιβα-
πούλου.

Ὁ Μ. δικηγόρος παρὰ τῇ ἐν Λευκάδι Πρωτοδικεῖᾳ ἐκλήθη εἰς ἀπο-
λογίαν ἐνώπιον τοῦ συμβουλίου τῶν αὐτῶν Πρωτοδικῶν διὰ κατηγορη-
τηρίου τοῦ εἰσαγγελέως ἐπὶ πειθαρχικῷ παραπτώματι, ἧτοι ἐπὶ ἀνευ-
λαθείᾳ πρὸς τοὺς ἀποτελοῦντας τὸ δικαστήριον οὗτο δικαστάς. Διὰ τῆς
ἀπὸ 19 Μαρτίου 1899 αἰτήσεως αἰτεῖται τὴν παραπομπὴν τῆς ἐκδικά-
σεως τοῦ παραπτώματος τούτου εἰς ἕτερον δικαστήριον, ἕνεκα λόγων
ἐξαίρεσεως καὶ τῶν τριῶν ὑπαρχόντων δικαστῶν, στῆριζας δὲ τοὺς λό-
γους εἰς τὸ ὅτι ἔχουσιν ἴδιον συμφέρον εἰς τὴν ἔκβασιν τῆς κατηγορίας
καὶ πρὸς ἀποδείξιν προσάγει ἀντίγραφον ἐπιστολῆς, ἐν ᾗ ἐμφαίνεται ὅτι,
καθ' ὑπαγόρευσιν τῶν δικαστῶν, ὁ ὑπογραμματεὺς συνέταξε τὴν περὶ

τῶν λαδόντων χώραν γεγονότιον ἀναφορὰν. Κατὰ ἄρθρον 60 Ποιν. Δικ. παραπομπὴ εἰς ἕτερον δικαστήριον δύναται νὰ γίνῃ καὶ διὰν ἐξαίρηται ὁλόκληρον δικαστήριον, ἐν τοιαύτῃ δὲ περιπτώσει ὁ Λ. Πάγος δικαιούται καὶ ὀφείλει νὰ ἐξετάσῃ τὸ κατ' οὐσίαν βάσιμον τῶν λόγων, ἐφ' ὧν ἡ περὶ περὶ παραπομπῆς αἰτήσις στηρίζεται. Ἐπὶ τοῦ προκειμένου οἱ προβαλλόμενοι λόγοι ἐξαιρέσεως δὲν βεβαιοῦσιν, ὅτι οἱ δικασταὶ ἔχουσι ἄμεσον συμφέρον εἰς τὴν ἔκβασιν τῆς κατηγορίας, αὐτοὶ δὲ οὗτοι ἐρωτηθέντες ἐδήλωσαν διὰ τῶν συνημμένων ἀναφορῶν τῶν ὅτι οὐδένα λόγον ἐξαιρέσεως αἰσθάνονται. Ἀφ' οὗ δὲ ὁ νόμος (ἄρθρ. 21, 23 τοῦ περὶ ἐκθέσεως Νόμου) δὲν ἀπαγορεύει εἰς τοὺς δικαστὰς νὰ δικάσωσι τὴν ἐν δημοσίᾳ συνεδριάσει τοῦ δικαστηρίου ὕβριν ἢ αἰκίαν κατὰ τοῦ δικαστηρίου ἢ μελῶν αὐτοῦ. τιμωρουμένην ὡς βερὺ πλημμέλημα, κατὰ μείζονα λόγον δὲν ἀπαγορεύει νὰ δικάσωσι τὸ πειθαρχικὸν παράπτωμα, ἔστω καὶ ἂν ἀναφέρεται εἰς αὐτοὺς τούτους, διότι ἄλλως ἤθελεν ἐκλείπει ὁ πρὸς τὰ δικαστήρια ὀφειλόμενος σεβασμὸς καὶ δὲν θὰ ἠδύναντο ταῦτα νὰ τηρήσωσι τὸ γόητρόν των.

ΑΠ. 224 (1898) Ἐπειδὴ, ἵνα ὑπάρξῃ περίπτωσις πρὸς ἐφαρμογὴν τοῦ ἄρθρου 60 § 1 Ποιν. Δικ. ἀπαιτεῖται νὰ ἐξαίρωνται, ἢ ὁλόκληρον τὸ δικαστήριον, ἢ τόσα μέλη αὐτοῦ, ὥστε τὰ ἀπομένοντα νὰ μὴ ἀποτελῶσι τὴν πλειονοψηφίαν τοῦ νομίμου ἀριθμοῦ τῆς ἀπαρτίσεως αὐτῶν (ἄρθρ. 61), ὥστε ἐπὶ τοῦ προκειμένου αἰτουμένης τῆς παραπομπῆς εἰς ἄλλο δικαστήριον, λόγῳ ἐξαιρέσεως ὅλων τῶν δικαστῶν τοῦ Πλημμελειοδικείου Τρικινάλων ἀνάγκη νὰ ἐξετασθῇ τὸ βάσιμον τῶν πρὸς τοῦτο προτεινομένων λόγων ἐξαιρέσεως αὐτῶν.

Ἐπειδὴ ὁ λόγος ἐξαιρέσεως τοῦ προέδρου Σ. καὶ τοῦ πλημμελειοδίκου Γ. εἶναι βάσιμος, μόνον ὅσον ἀφορᾷ τὴν πράξιν τοῦ ἐμπρησμοῦ, εἰς ἣν ἐξετάσθησαν ὡς μάρτυρες, ὡς βεβαιοῖ ὁ τε εἰσαγγελεὺς καὶ αὐτοὶ οἱ δικασταί, διότι ἡ ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ προσώπου ἐκπλήρωσις τῶν καθηκόντων τοῦ δικαστοῦ καὶ τοῦ μάρτυρος ἐν τῇ αὐτῇ δίκῃ εἶναι ἀδύνατος.

Ἐπειδὴ ὁ λόγος ἐξαιρέσεως τοῦ δικαστοῦ Π. ὁ στηριζόμενος εἰς τὸ γεγονὸς ὅτι τρέφει μεγίστην ἔχθραν κατὰ τοῦ αἰτουντος, ὡς καταγγέλλαντος αὐτὸν ἐπὶ ἐκδίασει, δὲν εἶναι βάσιμος, διότι ὁ νόμος ἀπαιτεῖ ἐκδήλωσιν ἔχθρας τοῦ δικαστοῦ κατὰ τοῦ κατηγορουμένου, τοιαύτη ὁμοῦ δὲν προέκυψεν ἐκ τῶν ἐξετασθέντων μαρτύρων, μόνη δὲ ἡ μήνυσις δὲν ἀρκεῖ νὰ πείσῃ τὸ δικαστήριον ὅτι καὶ πράγματι τοιαύτη ἔχθρα ἀνέπτυχθη ἐν τῇ συνεδίῳ τοῦ καταγγελθέντος δικαστοῦ ἐνεκεν μόνης τῇ μήνυσεως, ἥτις οὐκ ἀπίθανον καὶ νὰ ἐγένετο ἀπλῶς πρὸς δημιουργίαν λόγου ἐξαιρέσεως.

ΑΠ. 13 (1842). Ἐπειδὴ ἡ πράξις κατηγορουμένου τινὸς δι' ἧς καλεῖται ὡς μάρτυρας εἰς τὴν κατ' αὐτοῦ δίκην αὐτοὺς ἐκείνους τοὺς δικαστὰς οἵτινες μέλλουν νὰ τὴν δικάσωσιν, ἰσοδυναμεῖ μὲ πλῆγίαν αὐτῶν ἐξαιρέσιν, ἐπομένως ἡ παραπομπῆς αἰτήσις τοῦ Π. δι' ἧς ἐξαίτεται νὰ

παραπομπῇ ἢ κατ' αὐτοῦ ἐπὶ παρανόμῳ κατακρατῆσει δίκῃ ἀπὸ τῶ ἐν Χαλκίδι δικαστηρίου τῶν πλημμελειοδικῶν εἰς ἄλλο δημοιδὲς καὶ ἰσάβαθμον δικαστήριον, ἐπὶ λόγῳ ὅτι ἐκλήτευσεν εἰς τὴν δίκην ταύτην μάρτυρας τὸν πρόεδρον καὶ δύο δικαστὰς τοῦ διαληφθέντος πλημμελειοδικείου, οἱ δὲ ὑπόλοιποι δὲν συμπληροῦσι τὸν ἀπὸ τὸν νόμον απαιτούμενον ἀριθμόν, ὑπάγεται εἰς τὸ 1 ἐδάφ. ἄρθρ. 60 ποιν. δικ.

Ἐπειδὴ ἐνεργηθείσης ἐπιμελείᾳ τοῦ παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ εἰσαγγελέως τῆς ἀπὸ τὰ συνδυασμένα ἄρθρ. 64, 47, 56 καὶ ἐπ. ποιν. δικ. απαιτουμένης διαδικασίας, καὶ χρησιμοποιοθέντων πρὸς τοὺς εἰρημένους δικαστικοὺς ὑπαλλήλους τῶν λόγων τῆς ἐξαιρέσεώς των, τούτεστι τῶν εἰς τὴν τῆς παραπομπῆς αἴτησιν τοῦ Π. Κ. ἀναφερομένων θεμάτων περὶ ὧν προσκαλεῖ αὐτοὺς μάρτυρας εἰς τὴν εἰρημένην δίκην τῆς, οἱ δικασταὶ οὗτοι ἀπεκρίθησαν ὅτι δὲν ἔχουν καμμίαν περὶ τούτου γνῶσιν, ὁ δὲ Π. Κ. δὲν προσήγαγε ἐναντίαν ἀπόδειξιν, ὅθεν ἐξάγεται ὅτι εἶναι ψευδὴς ὁ λόγος τῆς ἐξαιρέσεως τῶν διαληφθέντων δικαστῶν, ἀνυποστήρικτος δὲ ἡ περὶ παραπομπῆς αἴτησις τοῦ αὐτοῦ Κ.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθρ. 50, εἰς ὃ παραπέμπει τὸ 64 ποιν. δικ. οἱ ἐξαιτούμενοι τὴν παραπομπήν, ἀποτυχόντες, ὑποβάλλονται εἰς χρηματικὴν ποινὴν πεντήκοντα μέχρι διακοσίων δραχμῶν.

ΑΠ. 115, 116 (1893). Κατὰ τὸ ἄρθρ. 60 ἐδάφ. 2 τῆς Ποιν. Δικ. παραπομπὴ ἀπὸ δικαστηρίου τινος εἰς ἕτερον ἰσάβαθμον καὶ δημοιδὲς δύναται νὰ γίνῃ ὅταν ὑπάρχῃ ὑποψία ὅτι κινδυνεύει ἡ δημοσία ἀσφάλεια ἐκ τῆς ἐν ὠρισμένῳ τόπῳ συζητήσεως τῆς δίκης.

ΑΠ. 179 (1893). Ἐπειδὴ ἐκ τῶν ἐγγράφων καταθέσεων τῶν τε μαρτύρων τῶν παρὰ τοῦ αἰτούντος προταθέντων καὶ τῶν καθ' ὧν ἡ ἐξαιρέσις ἀπευθύνεται δικαστῶν, δὲν ἀποδεικνύεται, ὅτι οἱ ὡς μάρτυρες κλητευθέντες δικασταὶ γινώσκουσιν τι ἐκ τῶν, κατὰ τοὺς ἰσχυρισμοὺς τῶν αἰτούντων, συμβάντων μεταξὺ αὐτῶν καὶ τοῦ ἀνακριτοῦ Σ., ἐφ' ὧν στηρίζει τὴν ἐξαιρέτιν τοῦ ἀνακριτοῦ τούτου. Ὅθεν, κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ δικαστηρίου τούτου, οἱ αἰτούντες ἐκάλεσαν μάρτυρας τοὺς λοιποὺς πρωτοδικὰς ἀπαντὰς σκοπίμως, ὅπως ἐπιτύχωσι τὴν ἐξαιρέτιν αὐτῶν καὶ ἐπομένως γείνη δεκτὴ ἡ ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου αἴτησις αὐτῶν, περὶ παραπομπῆς εἰς ἕτερον Πρωτοδικεῖον τῆς περὶ ἐξαιρέσεως τοῦ ἀνακριτοῦ Σ. αἰτήσεώς των, ὡς μὴ ὑπολειπομένων δῆθεν δικαστῶν πρὸς ἐκδίκασιν τῆς περὶ ἐξαιρέσεως τοῦ ἀνακριτοῦ Σ. αἰτήσεώς των.

Ἐπειδὴ τοιοῦτος πρὸς ἐξαιρέσιν λόγος δὲν κρίνεται ἀπογρῶν, ὅπως ἀφαιρέσῃ τὴν αἴτησιν περὶ ἐξαιρέσεως ἀπὸ τῶν φυσικῶν αὐτῆς δικαστῶν.

Ἐπειδὴ, κατὰ ταῦτα, μὴ ὄντων ἐξαιρετίων τῶν δικαστῶν τούτων, δὲν ὑπάρχει περίπτωσις παραπομπῆς εἰς ἄλλο δικαστήριον τῆς περὶ ἐξαιρέσεως τοῦ ἀνακριτοῦ Σ. αἰτήσεως τῶν Π. καὶ Κ., ὑπάρχοντος τοῦ νομίμου ἀριθμοῦ δικαστῶν πρὸς ἐκδίκασιν τῆς ἐξαιρέσεως τοῦ ἀνακριτοῦ Σ., ὅθεν ἡ προκειμένη αἴτησις αὐτοῦ περὶ παραπομπῆς εἰς ἄλλο δικαστήριον ἀποβαίνει ἀπαράδεκτος καὶ τούτῳ τῷ λόγῳ ἀπορριπτεία.

ΑΠ. 24 (1900). 'Επειδὴ κατ' ἄρθρ. 60 § 3 Ποιν. Δικ. παραπομπή ἀπὸ δικαστηρίου εἰς δικαστήριον χωρεῖ, ὅταν εἴναι ὑπόφθαλμον ὅτι καὶ δυνεῦσι ἡ δημοσία ἀσφάλεια ἐκ τῆς εἰς ὠρισμένον τόπον συζήτησιν τῆς δίκης, ἥτοι ὁ νόμος ἀπαιτεῖ ἡ συζήτησις νὰ μὴ γίνῃ εἰς ὠρισμένον τόπον, καθόσον ἐξ αὐτῆς δυνατόν νὰ προκύψωσι γεγονότα, δυνατόν νὰ ἐκθίσωσιν εἰς κίνδυνον τὴν δημοσίαν ἀσφάλειαν, οὐχὶ δὲ καὶ διεξαγωγῇ τῆς ὑποθέσεως ἐνώπιον τοῦ ἀνακριτοῦ, παρ' ᾧ πάντα ἡ ἀλήθεια κρίσις εἶναι μυστική.

ΑΠ. 65 (1899). 'Επειδὴ παραπομπή ὑποθέσεως τινος ἀπὸ δικαστηρίου εἰς ἕτερον δικαστήριον ἐξουσιοδοτεῖται καὶ ἐμοιρῶνται δύνανται νὰ γείνηται ἐξαιρητικῶς ὁλόκληρον τὸ δικαστήριον ἢ τὸσα μέλη αὐτοῦ, ὥστε τὰ λοιπὰ δὲν συμπληρῶσι τὸν κατὰ νόμον ἀπαιτούμενον ἀριθμὸν πρὸς συζήτησιν τῆς δίκης (ἄρθρ. 60 § 1 Ποιν. Δικ.), ζητουμένης ἅρα τῆς παραπομπῆς λόγῳ τῆς ἐξαιρέσεως καὶ τῶν τριῶν δικαστῶν Ν. Γ. καὶ Α. οἵτινες ἀποτελοῦσι τὸ δικαστήριον Λευκάδος, ἀνάγκη κατὰ πρῶτον νὰ ἐκτασθῇ, ἂν ὑπάρχῃ νόμιμος λόγος ἐξαιρέσεως αὐτῶν, ὅτε καὶ μόνον ἡ δικαιοδοτικὴ ἢ ζητουμένη παραπομπή.

'Επειδὴ κατὰ ἄρθρ. 51 § 1 Ποιν. Δικ. πᾶς δικαστὴς δύναται ἐξαιρηθῇ ἐὰν ἔχῃ ἄμεσον ἢ ἑμμεσον συμφέρον, ἂν καὶ πόρρωθεν, εἰς τὴν ἐκδίκασιν τῆς ὑποθέσεως, τοιοῦτον δὲ συμφέρον ἐπὶ τοῦ προκειμένου ὑπάρχει κατατὰ τὴν κρίσιν τοῦ δικαστηρίου τούτου, καθόσον αἱ ὑβριστικαὶ καὶ ἀνευλαβεῖς ἐκφράσεις τοῦ αἰτουῦντος κατὰ τῶν ἀνωτέρω δικαστῶν ἀπηρῶνθησαν καὶ δι' αὐτὰς ἐκλήθη ὁ αἰτῶν εἰς ἀπολογία, ἵνα μὴ αὐτὴν δικασθῇ πειθαρχικῶς ὑπὸ τῶν αὐτῶν δικαστῶν, ὡς συνάγεται ἐκ τοῦ πρὸς τοῦτον κοινοποιηθέντος ἐγγράφου τοῦ εἰσαγγελέως, δι' ὃ ἐκλήθη εἰς ἀπολογία ἐνώπιον τοῦ συμβουλίου τῶν πλημμελειοδικῶν, καθ' ὃ πρόκειται νὰ καταδιωχθῇ οὗτος ἐπὶ πειθαρχικῶν παραπτώματι διαπραχθέντι κατ' αὐτῶν τῶν δικαστῶν ἅρα ἐξαιρετικοί εἰσιν οὗτοι δικασταὶ ὡς ἔχοντες ἴδιον συμφέρον νὰ τιμωρηθῇ ὁ αἰτῶν διὰ τὴν ὑβριστικὴν ἢ ἀνευλαβὴ πρὸς αὐτοὺς συμπεριφορὰν ἐπομένως βέβαιον θεωρεῖται ἡ ρηθεῖσα αἵτησις.

ΑΠ. 17 (1899). 'Επειδὴ κατὰ ἄρθρ. 60 Ποιν. Δικ. λόγος παραπομπῆς ὑποθέσεως τινος ἀπὸ δικαστηρίου εἰς δικαστήριον εἶναι πρὸς τὸν ἄλλον καὶ ἡ περίπτωσις, καθ' ἣν δὲν ὑπάρχει ὁ κατὰ νόμον ἀπαιτούμενος ἀριθμὸς δικαστῶν ἕνεκα νόσου ἢ ἄλλης αἰτίας καὶ ἕνεκα τῆς καθίσταται ἀδύνατος ἡ ὑπὸ τοῦ ἀρμοδίου δικαστηρίου ἐκδίκασις ὑποθέσεως τινος εἰς τὴν ἀρμοδιότητα αὐτοῦ ὑπαγομένης.

'Επειδὴ ἡ συγχρότης δικαστηρίου κακουργιοδικῶν ἐν τῇ περιφέρειᾳ τοῦ ἐφετερίου Λαρίσης δὲν εἶναι δυνατὴ κατὰ τὸ ἀρξάμενον ἔτος, ἐνῷ μὴ συντάξεως κατὰ τὸ παρελθὼν ἔτος καταλόγου ἐνόρκιων, ἅρα ὑπάρχει νόμιμος περίπτωσις, ἵνα αἱ ποινικαὶ ὑποθέσεις, περὶ ὧν ἀναφέρει ὁ παρ' αὐτῷ δικαστηρίῳ τούτῳ εἰσαγγελεὺς ἐν τῇ προτάσει αὐτοῦ παραπεμφθῶσι εἰς ἕτερον ἐξουσιοδοτεῖται καὶ ἐμοιρῶνται ποιν. δικαστήριον.

ΑΠ. 158 (1900). Ἐπειδὴ ἐπὶ τοῦ προκειμένου, κατὰ τὸ 883 τῆς 12 Σεπτεμβρίου 1900 ἔγγραφον τοῦ Ὑπουργείου τῆς Δικαιοσύνης, εἰς τὸ Πρωτοδικεῖον Χαλκίδος, ἐκτὸς τῶν μελῶν τῶν ὁποίων ἡ ἐξαίρεσις ζητεῖται, ὑπάρχει ὁ κατὰ νόμον ἀπαιτούμενος ἀριθμὸς πρὸς ἐκδίκασιν τῆς προκειμένης κατηγορίας.

Ἐπειδὴ, ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὸν καθ' οὗ ἐπίσης ζητεῖται ἡ ἐξαίρεσις εἰσαγγελέα Γ. οὗτος δύναται ν' ἀναπληρωθῇ ὑπὸ τοῦ νομίμου αὐτοῦ ἀναπληρωτοῦ, ὅθεν δὲν ὑφίσταται ἤδη ἡ περίπτωσις τοῦ ἀρθρου 60 ἐδ. Ποιν. Δικ. ἵνα διαταχθῇ ἡ παραπομπή τῆς ὑποθέσεως εἰς ἄλλο.

61. Ὁ κατὰ τὸ προηγούμενον ἀρθρον 60 ἀριθ. 1 καὶ 2 ἀπαιτούμενος ἀριθμὸς θεωρεῖται ὡς μὴ ὑπάρχων, ὅτ' αὖς τόσοι δικασταὶ ἐξηρέθησαν, ὥστε νὰ ἐπεταί ἀναγκαίως τὸ νὰ ληφθῇ ἐκ τῶν παρέδρων ἢ ἄλλων ἀναπληρωτικῶν ὑπαλλήλων τὸ μεῖζον μέρος τῶν δικαζόντων. Πολ. Δικ. 50. Δικ. Ὁργ. 278.

ΑΠ. 126 (1874). Ἐκ τοῦ ἀρθρου 61 προκύπτει ὅτι αἰτήσεις ἐξαίρεσις δύο ἐκ τῶν τεσσάρων δικαστῶν ὡς κληθέντων νὰ μαρτυρήσωσιν ὑπὲρ τῶν αἰτούντων ἐστὶν αἰτήσις περὶ παραπομπῆς τῆς δίκης εἰς ἕτερον δικαστήριον δι' ἐξαίρεσιν δικαστῶν κατὰ τὸ ἀρθρον 60 ἀριθ. 1, διότι, ὡς περ ἐπὶ αἰτήσεως περὶ ἐξαίρεσεως πταισματοδίκου, εἰάν δὲν ὑπάρχῃ ὁ ἀναπληρώτων τὸν ἐξαιρούμενον, ἡ δίκη παραπέμπεται εἰς ἕτερον πταισματοδικεῖον, οὕτως ἀναγκαῖον ἐπακολούθημα τῆς παραδοχῆς τῆς περὶ ἐξαίρεσεως δύο ἐκ τῶν 4 δικαστῶν αἰτήσεως ἐστὶν ἡ παραπομπή τῆς δίκης εἰς ἕτερον δικαστήριον· ὅθεν ἡ αἰτήσις οὕτη δεῖν νὰ ποσταλῇ πρὸς τὸν παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ εἰσαγγελέα.

62. Πᾶς κατηγορούμενος, πολιτικῶς ἐνάγων, ἰδιώτης κατηγορος, καὶ εἰσαγγελεύς, ἐν ἐνὶ λόγῳ πᾶς διάδικος ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ζητῇ τὴν παραπομπήν, ἐξαίρουμένης τῆς διὰ λόγους δημοσίου ἀσφαλείας παραπομπῆς, ἣτις δὲν δύναται νὰ γίνῃ εἰμὴ μόνον κατὰ διαταγὴν τῆς ἐπὶ τῆς δικαιοσύνης γραμματείας διὰ τοῦ παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ εἰσαγγελέως. — Ὅθεν κατὰ τὴν περίπτωσιν ταύτην (ἀρθρ. 60 ἀριθ. 3) χρεωστοῦσιν οἱ εἰσαγγελεῖς νὰ πέμπωσιν εἰς τὴν ἐπὶ τῆς δικαιοσύνης γραμματείαν τὰς ἀπαιτήσεις των ὁμοῦ με τοὺς λόγους καὶ τὰ πρὸς

ὑποστήριξιν τούτων ἀπάντων συντείνοντα ἔγγραφα, εἰ
 ἦν ἀνήκει νὰ ἐκδώσῃ τὰς περαιτέρω διαταγὰς. Π. Δ.
 477. Πολ. Δικ. 54.

63. Περὶ τῆς παραπομπῆς ἀποφασίζει ὁ Ἀρειος Πά-
 γος, ἐκτὸς ἐὰν κατὰ τὰ ἄρθρα 55 καὶ 58 ζητηθῇ ἡ ἀπα-
 ρτινος δικαστηρίου πταισματοδικῶν εἰς ἄλλο τοιοῦτον ἐ-
 νεκεν ἐξαιρέσεως παραπομπή. — Εἰς τὴν σοφὴν κρίσιν τοῦ
 Ἀρείου Πάγου ἀνατίθεται ἡ ἐκτίμησις τῶν εἰς τὸ ἄρθρον
 60 ἀριθ. 2 καὶ 3 διαλαμβανομένων λόγων τῆς παραπομ-
 πῆς, ἡ κατὰ τὴν περίπτωσιν τοῦ ἄρθρου 60 ἀριθ. 1. τῶν
 εἰς τὸ ἄρθρον 51 εἰρημένων λόγων. Π. Δ. 64. 477.
 Πολ. Δικ. 51.

64. Ἡ διαδικασία γίνεται κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον
 καθ' ὃν καὶ ἡ περὶ καινοτισμοῦ ἀρμοδιότητος τῶν δι-
 καστηρίων κατὰ τὰ ἄρθρα 47-50. — Ἀποβληθείσης τῆς
 περὶ παραπομπῆς αἰτήσεως, δύναται διὰ νέους λόγους νὰ
 προταθῇ νέα αἰτήσεις. Πολ. Δικ. 52. 53. 55.

ΑΠ. 218 (1900). Ἐπειδὴ ἡ κατὰ τοῦ αἰτούντος ἀναφερομένη ἐν τῇ
 κυρίᾳ αἰτῇ εἰς τὰς τῶν δικαστῶν, ὧν ζητεῖται ἡ ἐξαίρεσις, καὶ συν-
 πῶς ἡ παραπομπὴ τῆς κατ' αὐτοῦ ἐκκρεμοῦς ἐνώπιον τοῦ ἐν Ἀλῆσιν
 ὁρεῖα προξενικοῦ δικαστηρίου ἐπὶ ἐξουρίσει κατηγορίας εἰς ἄλλο ἡμι-
 σταθμον δικαστήριον δὲν ἀναγράφεται ἐν τῷ ἐφαρμοστέῳ ἄρθρῳ 127 τῆς
 ΧΝΣ' Προξενικοῦ Νόμου ὡς λόγος ἐξαιρέσεως, ἐπομένως ἡ αἰτήσις αὐ-
 τοῦ, στηριζομένη εἰς τὸν λόγον τοῦτον τῆς ἐχθρας, ἐστὶν ἀπορριπτέα
 ἀπαράδεκτος.

Ἐπειδὴ ὁ ἐν τῇ ἐτέρᾳ συμπληρωματικῇ αἰτῇ μνημονεύμενος λό-
 γος τοῦ ἀμέσου ἰδιωτικοῦ συμφέροντος προβλέπεται μὲν ὑπὸ τοῦ αἰ-
 μένου ἄρθρου 127 τοῦ ἀνωτέρου νόμου ὡς λόγος ἐξαιρέσεως, ἀλλὰ στε-
 ρίζεται ἀπλῶς ὁ λόγος αὗτος εἰς τὸ ὅτι ὁ αἰτῶν μέλλει νὰ χρησιμεύ-
 ῃ ὡς μάρτυς κατηγορίας εἰς τὴν παρ' ἄλλων δοθείσαν μήνουσιν κατὰ τὴν
 ἐξαίρετέων δικαστῶν, ἐνῷ οὔτε εἶναι βεβαιωμένον ὅτι ὁ αἰτῶν προέχει
 νὰ ἐξετασθῇ εἰς τοιαύτην ὑπόθεσιν ὡς μάρτυς κατηγορίας, οὔτε,
 βεβαίον ὄντος τούτου, δύναται ν' ἀποτελέσῃ τὸ κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ
 νόμου προβλεπόμενον ἄμεσον ἰδιωτικὸν συμφέρον, καθ' ὅσον οὔτε ἐκ τῶν
 προτέρων δύναται νὰ ᾔται γνωστὴ ἡ ἔνορκος ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει δι-
 ῆτομένη κατάθεσις του, ἐπομένως ὁ τοιοῦτος λόγος ἐστὶν ἀπορριπτέος.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθρον 64 ἐν συνδ. πρὸς ἄρθρον 50 Ποιν. Δικ.

αἰτῶν ἐν ἀποτυχίᾳ τῆς περὶ παραπομπῆς αἰτήσεώς του καταδικάζεται εἰς τὰ ἔξοδα καὶ τέλη, πρὸς δὲ εἰς χρηματικὴν ποινὴν 50—200 δραχμῶν.

(*) ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΝΑΤΟΝ

Ἀγωγή κατὰ δικαστικῶν ὑπαλλήλων
καὶ ὑπηρετῶν.

65. Ὅστις νομίζει ἑαυτὸν ἡδίκημένον ἕνεκα ἀρνήσεως ὑπηρεσίας, ἕνεκα δόλου, ἀπάτης, μεγάλης ἀμελείας, ἢ ἀσυγγνώστου παραδρομῆς κλητῆρός τινος, δικαστικοῦ γραμματέως, ἀστυνόμου, δημάρχου, δημαρχικοῦ παρέδρου, ἀξιωματικοῦ τῆς χωροφυλακῆς, εἰρηνοδίκου, ἀνακριτοῦ, εἰσαγγελέως, ἢ ἀντεισαγγελέως, ἢ δικαστοῦ ποινικοῦ τινος δικαστηρίου, ἢ ὁλοκλητῆρου ποινικοῦ δικαστηρίου, καθ' ὅν χρόνον οὗτοι ἐκτελοῦν ποινικά ἢ δικαστικὰ ἀστυνομίας ἔργα, ἔχει τὸ δικαίωμα, ἐὰν χωρὶς τούτου δὲν ἤθελεν ὑπερέβῃ τὴν βλάβην ταύτην, νὰ κινήσῃ πολιτικὴν ἀγωγὴν ἐπὶ ἀπεζημιώσει ἐνώπιον τοῦ ἀρμοδίου δικαστηρίου, παρεκ-ὅς τῆς ἐπὶ πειθαρχικῇ ἢ ἄλλῃ ποινῇ περαιτέρω καταδιώξεως. Π.Ν. 480. Πολ. Δικ. 56. Ὁργ. Δικ. 141. 161 172. 279. 292.

ΑΠ. 195 (1868). Ἐπεὶ δὲ τὸ Ἐφετεῖον ἀποφηνάμενον ὅτι τὸ δημόσιον δὲν εἶναι ὑπόχρεον πρὸς ἀποζημιώσεις ἕνεκα τῶν παρανόμων πράξεων τῶν ἐπὶ τῆς ἀνακρίσεως ὑπαλλήλων, οὐδένα νόμον παρεβίασεν, οὐδ' ἐφῆρμεν ἐπὶ τῆς ἀποζημιώσεως τὸ ἀρθρον 65 Π.Ν. Δικ. διότι τὸ ἀρθρον 65 δίδει δικαίωμα εἰς τὸν ἀδίκηθέντα παρὰ τινος τῶν αὐτόθι μνημονευμένων ὑπαλλήλων (ἐν εἰς ρητῶς μνημονεύονται καὶ οἱ ἐκτελοῦντες ἔργα δικαστικῆς ἀστυνομίας) νὰ κινήσῃ ἀτομικῶς κατ' αὐτῶν ἀγωγὴν ἐπὶ ἀποζημιώσει, ὥστε ἀπὸ τῆς κατάστασις, ἐξ ἧς προέβλεπεν ἡ ἀξιουμένη ζημία, ἐνταχθῆναι παρὰ τοῦ δασυνόμου Βέλτου ἐκτελοῦντος ἔργα ἐπὶ τῆς ἀνακρίσεως ὑπαλλήλου δυνάμει τῶν ἀρθρῶν 3 καὶ 4 τοῦ ἀπὸ 10 Ἰουλίου

(*) Διὰ τοῦ ἰσχύοντος Νόμου ἔχοντος Β. Διατάγματος τῆς 8 Ἰουλίου 1898 [καταχωρουμένου ἐν τεύχει : Πολιτικὴ Δικονομία σελ. 1488] περὶ ἀγωγῆς κακοδικίου, ἐπέρχεται τροποποίησις τοῦ κεφαλαίου τούτου.

1836 νόμου, τὸ δημόσιον οὐδόλως εὐθύνεται ἂν τυχὸν ἡ κατάσχεσις αὐτῆς ἐγένετο ἐναντίον τοῦ νόμου.

Ἐπειδὴ τὸ εἰρημένον δικαστήριον ἐκτιμῆσαν τὰ πραγματικὰ γεγονότα καὶ πεισθὲν ὅτι ἡ κατάσχεσις τῆς περὶ ὃ λόγος ξυλείας ἐνηργήθη ὑπὸ τοῦ δασονόμου Βάλτου, πρὸς ἐκπλήρωσιν τῶν καθηκόντων του θεωρήσαντος αὐτὴν ὡς ὑλοτομηθεῖσαν ἄνευ ἀδείας καὶ οὐχὶ πρὸς ἐκτέλεσιν ἐντολῆς δοθείσης αὐτῷ παρὰ τοῦ ἐπὶ τῶν οἰκονομικῶν ὑπουργείου, ἐποιήσατο χρῆσιν τοῦ δικαιώματος ὅπερ ὁ νόμος ἀπέδωκεν εἰς αὐτό, ἢ δὲ ἐκτίμησιν τοῦ αὐτοῦ μὴ προσβάλλουσα κανόνα τινὰ τοῦ δικαίου διαφεύγει τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου· ἄλλως τε, ὡς ὁρθῶς τὸ δικαστήριον τῶν ἐφετῶν ἀποφαίνεται, ἡ ἐντολὴ τοῦ ὑπουργείου μὴ δυναμένη νὰ ὑποχρεώσῃ τὸν ἐπὶ τῆς ἀνακρίσεως ὑπάλληλον εἰς ἐκτέλεσιν πράξεως παρανόμου, δὲν μετοτίθῃσι τὴν εὐθύνην ἀπὸ τοῦ προσώπου τοῦ ἀνακριτικοῦ ὑπαλλήλου εἰς τὸ δημόσιον.

66. Ἀρμόδια δικαστήρια εἶναι.—1. τὸ τῶν πρωτοδικῶν εἰς ἀγωγὰς κατὰ κλητῆρων, γραμματέων τῶν πταισματοδικῶν, ἀστυνόμων, δημάρχων, δημαρχικῶν παρέδρων, ἀξιωματικῶν τῆς χωροφυλακῆς, εἰρηνοδικῶν, καὶ τῶν παρέδρων αὐτῶν.—2. τὸ τῶν ἐφετῶν εἰς ἀγωγὰς κατὰ εἰσαγγελέων ἢ ἀντεισαγγελέων, γραμματέων τῶν πλημμελειοδικῶν, ἀνακριτῶν, καὶ ἄλλων πλημμελειοδικῶν ἢ καθ' ἐλεγκλήρου τοῦ δικαστηρίου τῶν πλημμελειοδικῶν.—3. ὁ Ἀρεῖος Πάγος εἰς ἀγωγὰς κατὰ τινος δικαστηρίου τῶν συνέδρων, τῆς στρατιωτικῆς δίκης, ἢ τῶν ἐφετῶν, ἢ τινων [δικαστῶν] μελῶν τῶν δικαστηρίων τούτων.—4. εἰς ἀγωγὰς κατὰ τοῦ Ἀρείου Πάγου πρᾶττονται τὰ ἐν τῇ Πολ. Δικ. ὠρισμένα. Πολ. Δικ. 58.

67. Ὡς πρὸς τὴν διαδικασίαν καὶ τὰς ἐφέσεις ἐφαρμόζονται τὰ διὰ τῆς Πολ. Δικονομ. διατεταγμένα. Πολ. Δικ. 59.

68. Κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον γίνεται ἡ διαδικασία καὶ ὅταν νόμος μὲν τις κηρύττῃ ὑπεύθυνόν τινα τῶν εἰς τὸν ἀρθρον 65 εἰρημένων δικαστικῶν ὑπαλλήλων ἢ ὅποιον ἕξοτε τῶν αὐτοῦ διαλαμβανόμενων δικαστηρίων, εἰς τὴν ποινικὴν ἀπόφασιν παρελείφθῃ ἡ καταψήφισις. Π.Δ. 49. 56. 59. 74. 87. 235. 499. Πολ. Δ. 66.

ΒΙΒΛΙΟΝ ΤΡΙΤΟΝ

Διαδικασία εἰς ποινικὰς ὑποθέσεις.

ΤΜΗΜΑ ΠΡΩΤΟΝ

Γενικοὶ ὁρισμοὶ περὶ πάντων τῶν ποινικῶν δικαστηρίων.

Α' Προανάκρισις.

69. Τῆς προανακρίσεως σκοπὸς εἶναι ἡ συνάθροισις ὅλης τῆς ὕλης, ἥτις ἀπαιτεῖται διὰ νὰ ἀποφασισθῇ, ἂν δύναται νὰ γίνῃ εἰσαγωγή εἰς δίκην. — Ὅθεν ἴδιον αὐτῆς εἶναι ὄχι μόνον νὰ βεβαιώσῃ τὸ [ἀντικείμενον] γεγονὸς τῆς παραβάσεως ποινικοῦ τινος ὅρου, καὶ τὴν ποινικὴν ἰδιότητα τοῦ [ἀντικειμένου] γεγοιότος τούτου, ἀλλὰ καὶ νὰ συλλέξῃ τὰς ἐπιτηδεῖας νὰ στηρίξωσι τὴν κατὰ τινος ἀνθρώπου ὑπόνοιαν ἐνδείξεις καὶ ἀποδείξεις. Π. Δ. 70.

ΑΠ. 78 (1842) Κατὰ τὰ ἄρθρα 69 καὶ 70 Ποιν. Δικ. σκοπὸς τῆς προανακρίσεως εἶναι ἡ συνάθροισις ὅλης τῆς ὕλης, ἥτις ἀπαιτεῖται, διὰ νὰ ἀποφασισθῇ ἂν δύναται νὰ γίνῃ εἰσαγωγή εἰς δίκην, καὶ κατὰ τὴν διάρκεια αὐτῆς γίνεται πᾶν ὅ,τι δύναται νὰ συντείνῃ πρὸς ἀνακάλυψιν τῆς ἀληθείας. ὅθεν ἐπεται, ὅτι ἀποφασισθείσης ἀπαξ τῆς εἰς δίκην εἰσαγωγῆς, ὁ σκοπὸς τῆς προανακρίσεως συνεπληρώθη, καὶ διὸ τοῦτο κατὰ τὰ ἄρθρα 75 καὶ 106 ἡ προανάκρισις ἀποπεραίνεται διὰ τοῦ περὶ παραπομπῆς βουλεύματος, καὶ ἐπομένως ἅπαντες οἱ ἀνακριτικοὶ ὑπάλληλοι εἶναι ἀπὸ τοῦδε ἀναμώδιοι νὰ κάμωσι νέας προανακριτικὰς πράξεις. ἂν κατὰ τὸ ἄρθρον 76, παρεκτὸς τῶν ἐν τῇ προανακρίσει μαρτύρων καὶ ἀποδείξεων, δύναται νὰ παρασταθῶσιν ἐπὶ ἀκροατηρίου νέοι μάρτυρες καὶ νέα ἀποδείξεις, τὸ ἄρθρον ὁμῶς τοῦτο δὲν ἐπιτρέπει μετὰ τὴν ἀποπεράτωσιν τῆς προανακρίσεως καὶ πρὸ τῆς ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ γενησομένης συζητήσεως νέαν προανάκρισιν πρὸς ἀνακάλυψιν καὶ βεβαίωσιν τῶν νέων τούτων ἀποδείξεων. Δὲν λαμβάνονται λοιπὸν ὑπ' ὄψιν αἱ τοιαύτης φύσεως ἀνακριτικαὶ πράξεις.

70. Κατὰ τὴν προανάκρισιν γίνεται πᾶν ὅ,τι δύναται νὰ συντείνῃ πρὸς ἀνακάλυψιν τῆς ἀληθείας, ἐξετάζεται

καὶ βεβαιούται ἐξ ἐπαγγέλματος ὅχι μόνον ἡ ἐνοχή, ἀλλὰ καὶ ἡ ἀθωότης τοῦ κατηγορουμένου.

71. Ὁ τόπος καὶ ὁ χρόνος τῆς προανακρίσεως εἶναι ἀδιάφορος, ἀρκεῖ μόνον νὰ ᾔηται κατάλληλος. — Ὅθεν δύναται αὕτη νὰ γίνη ἐν καιρῷ νυκτός, καθὼς καὶ τὰς Κυριακάς καὶ τὰς ἑορτάς. — Πρὸς ἐπιχείρησιν ὅμως τῶν συνήθων ἀνακριτικῶν πράξεων πρέπει ἕκαστος τῶν ἐπὶ τῆς ἀνακρίσεως νὰ ἔχῃ ὠρισμένον κατάστημα. Π. Δ. 170. 223. Δικ. Ὁργ. 250.

72. Ἡ προανάκρισις γίνεται μὲν ἐγγράφως, ὅχι δὲ καὶ δημοσίως, ἀλλ' ἐπὶ παρουσία ἐνὸς δικαστικοῦ γραμματέως, ἢ δημάρχου, δημαρχικοῦ πρεέδρου, ἢ ἀστυνομου, ἢ, ἐν ἐλλείψει αὐτῶν, ἐνώπιον δύο μαρτύρων. — Ὅθεν πρέπει νὰ συντάσσεται ἔκθεσις περὶ πάσης ἀνακριτικῆς πράξεως. Δικ. Ὁργ. 122. Π. Δ. 74. 77. 79. 183. 303. Πολ. Δικ. 133.

ΑΠ. 55 (1868). Ἐπειδὴ, ὡς προκύπτει ἐκ τῆς μηνύσεως τῆς παρούσης Μ. ἀπευθυνθείσης πρὸς τὸν ἐπαρχὸν Κυθήρων, ἡ ἐπ' αὐτῆς ἀποκρίσις τοῦτου συνταχθεῖσα ἔκθεσις ἐγχειρίσεως, καὶ ὑπογραφεῖσα παρ' αὐτοῦ καὶ δύο μαρτύρων, ἐγένετο σύμφωνα μὲ τὰ ἀρθρὰ 154. 72 καὶ 73 Ποιν. Δικ., διότι φέρουσα ὅτι ὑπεγράφη παρ' αὐτοῦ καὶ τῶν δύο πρεσβεσθέντων μαρτύρων, δηλοῖ προφανῶς ὅτι ἔλειπον τὰ λοιπὰ ἐν ἀρθρῳ 72 ἀναφερόμενα πρόσωπα, μὴ διαταττόντων ἀρθρῶν 72 καὶ 73 ὅτι ἀπαίρειται, ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος, νὰ γίνη μνεῖα ἐν τῇ ἔκθεσι περὶ τῆς ἐλλείψεως τῶν ἐτέρων ἐν αὐτοῖς ἀναφερομένων προσώπων.

ΑΠ. 141 (1836). Τότε μόνον ἔκθεσις τις δύναται νὰ δώσῃ χώρα εἰς ἀναίρεσιν, ὅταν αὕτη δὲν φέρῃ τὰ προσόντα, τὰ ὅποια διατάττονται παρὰ τῶν 72 καὶ 74 ἀρθρῶν Ποιν. Δικ., καὶ ὅταν συγχρόνως ὁ κατηγορούμενος προτείνῃ τὴν ἀκυρότητα εἰς τὸ δικάζον δικαστήριον, καὶ αὐτὸ ἀπορρίψῃ τὴν πρότασιν.

ΑΠ. 124 (1855). Κατὰ τὸ ἀρθρὸν 72 Ποιν. Δικ. τότε πρέπει νὰ γίνηται μνεῖα εἰς πᾶσαν ἔκθεσιν τῆς ἐλλείψεως γραμματέως ἢ ἐτέρου ἀνακρ. ὑπαλλήλου, ὅταν προσλαβάνωνται μάρτυρες εἰς ἔλεψιν αὐτοῦ καὶ ὅχι ὅταν ἡ ἔκθεσις συντάσσεται ἐνώπιον δύο ἀνακρ. ὑπαλλήλων.

ΑΠ. 22 (1848). Ἐκ τῶν ἀρθρ. 72. 74 Ποιν. Δικ. συνάγεται, ὅτι εἰναι ἔχῃ ἰσχύϊ ἀποδείξεως ἔκθεσις ἀνακριτικῇ, δεόν νὰ συντάσσεται ἐπὶ τοῦ ἐπὶ τῆς ἀνακρίσεως ἐπὶ παρουσίᾳ δικαστικοῦ γραμματέως ἢ δημάρχου.

χου, δημαρχικοῦ παρέδρου ἢ ἀστυνόμου, ἢ, ἐν ἑλλείψει αὐτῶν, παρόντων δύο μαρτύρων καὶ μόνον ἀν' ἀποβαίνῃ ἀδύνατος ἢ εὐρεσις τοιούτων, δύναται καὶ ὀφείλει νὰ συντάσῃ τὴν ἔκθεσιν αὐτοῦ καὶ ἄνευ αὐτῶν· ἀλλὰ δεόν τότε ρητῶς νὰ μνημονεύηται ἐν τῇ ἔκθεσι τὸ ἀδύνατον τῆς εὐρέσεως αὐτῶν. Ὅθεν ἄνευ τῆς μνείας ταύτης εἶναι ἄκυρος ἡ ἔκθεσις καὶ ἡ εἰς αὐτὴν στηριχθεῖσα καταδικαστικὴ ἀπόφασις.

ΑΠ. 93. (1856). Τὸ ἄρθρον 72 προδήλως θέλει νὰ ὑποσημάνῃ τὸν δῆμαρχον, ἀμαρχανὸν παρέδρον ἢ ἀστυνόμον τοῦ δήμου, ἐν οὗ τῇ περιφερείᾳ ἐνεργεῖται ἡ προανάκρισις.

73. Ἐκάστη ἔκθεσις πρέπει νὰ υπογράφεται παρὰ τῶν ἐξετασθέντων ἢ παρόντων διαδίκων καὶ μαρτύρων, παρὰ τοῦ ἐπὶ τῆς ἀνακρίσεως, καὶ τοῦ δικαστικοῦ γραμματέως, ἢ παρ' ἄλλων ἐκ τῶν εἰς τὸ ἄρθρον 72 εἰρημέων ὑπαλλήλων, ἢ, ἐν ἑλλείψει αὐτῶν, παρὰ τῶν [προσκληθέντων] προσβληθέντων δύο μαρτύρων. — Οἱ μάρτυρες οὗτοι πρέπει νὰ ἔχωσιν ἡλικίαν τοῦλάχιστον δεκαοκτῶ ἐτῶν, νὰ ἦναι ἄρρενες, καὶ νὰ μὴ ἔχωσι συμφέρον εἰς τὴν ἔκθεσιν τῆς ὑποθέσεως — Ἐὰν οἱ διάδικοι ἢ οἱ μάρτυρες δὲν δύνανται ἢ δὲν θέλωσι νὰ υπογράψωσι, γίνεται μνεῖα τοῦτου εἰς τὴν ἔκθεσιν. Π. Ν. 23 § 4. Δικ. Ὁργ. 126. Πολ. Δικ. 133.

ΑΠ. 142 (1855). Κατὰ τὴν 3 § τοῦ 73 ἁρθρου ὁ ἀνακριτὴς ὀφείλει μόνον νὰ ποιηθῇται μνεῖαν τοῦ οἵου δὲν ἠθέλησεν ἢ δὲν εὐυνήθη ὁ μάρτυς νὰ υπογράψῃ, οὐχὶ δὲ νὰ μνημονεύῃ καὶ οἵον ἀνεγνώσθη μεγαλοφώνως ἐνώπιον αὐτοῦ, διότι ἡ μνεῖα αὕτη δὲν διατάσσεται ὑπὸ τοῦ νόμου.

ΑΠ. 133 (1896). Ἐπειδὴ κατὰ τὰ ἄρθρα 482, 483 καὶ 73 Ποιν. Δικ. ἡ περὶ ἀναίρεσεως αἰτήσις γίνεται παρὰ τοῦ γραμματέως τοῦ δικαστηρίου, τῆς ἀποφάσεως τοῦ οἵου ζητεῖται ἡ ἀναίρεσις, περὶ τῆς αἰτήσεως δὲ ταύτης συντάσσεται ἔκθεσις ἣτις δεόν νὰ υπογραφῇται παρὰ τοῦ αἰτούντος τὴν ἀναίρεσιν καὶ τοῦ γραμματέως τοῦ δικαστηρίου, ἀν' ὃς ἑλλείπῃ τι ἐκ τῶν ἀπαιτουμένων ταύτων, ἡ ἔκθεσις δὲν ἔχει ἰσχύον ἀποδείξεως ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ἢ ἀπὸ 19 Ἰουνίου ε. ε. ἔκθεσις περὶ ἀναίρεσεως τῶν ὑπ' ἀριθ. 35 καὶ 37 ε. ε. ἀποφάσεων τῶν ἐν Τριπόλει συνέδρων, συνταχθεῖσα ἐνώπιον τοῦ ὑπογραμματοῦ Π. (χωλυμένου τοῦ γραμματέως) δὲν εἶναι ὑπογεγραμμένη, ὡς ὁ νόμος ἀπαιτεῖ, καὶ παρὰ τοῦ ρηθέντος ὑπογραμματοῦ, ἐπομένως δὲν ἀποτελεῖ ἀποδείξιν περὶ τῆς αἰτήσεως ἀναίρεσεως τοῦ καταδικασθέντος καὶ ἤδη ἀναφερομένου, ὥστε καθίσταται ἀπαράδεκτος.

Ἐπειδὴ ὁ ἀνωτέρω δικαστικὸς ὑπάλληλος παραβὰς ἐκ ραθυμίας ἢ κουφότητος τὸ καθήκον του, τοῦ νὰ συνοπογράψῃ τὴν ρηθεῖσαν ἐκθεσιν, καθίσταται τιμωρητὸς πειθαρχικῶς ἐπὶ τῷ πειθαρχικῷ τούτῳ παραπτώματι, ὅπερ ἀνεκαλύφθη ἐπ' ἀκροατηρίου κατὰ τὴν συζήτησιν τῆς περὶ ἧς πρόκειται αἰτήσεως ἀναίρεσεως, συμφώνως πρὸ τὰ ἄρθρα 292, 213, 299 τοῦ Ὁργανισμοῦ τῶν Δικαστηρίων, καὶ 74 Ποιν. Δικ.

ΑΠ. 247 (1898). Ἐπειδὴ ὁμότεραι αἱ ἐκθέσεις τῆς ἐξετάσεως τῶν μαρτύρων τῆς κατηγορίας Ν. καὶ Κ. συνετάχθησαν κατὰ ἄρθρ. 72 καὶ 73 Ποιν. Δικ., ἤτοι ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ ἐν Πειραιεὶ ἀστυνομικοῦ καὶ ἐνώπιον δύο μαρτύρων, ὡς προκύπτει ἐκ τῶν ἀπὸ 4 Νοεμ. 1896 σχετικῶν ἐκθέσεων, ὧν ἡ ἑτέρα φέρει μάλιστα καὶ τὴν σχετικὴν ὑπογραφὴν τοῦ ἐξετασθέντος μάρτυρος Ν. δι' ἧς βεβαιοῦνται τὸ ἐμπειρογόμενον αὐτῆς, τοῦ ἑτέρου μάρτυρος Κ. ὁμολογήσαντος ἄγνοιαν γραμμάτων, ἄρα ἔγκυροί εἰσιν αἱ περὶ αὐτοῦ λόγοι ἐκθέσεις.

74. Ἐὰν ἐλλείπη τι ἐκ τῶν απαιτούμενων τούτων, ἡ ἐκθεσις δὲν ἔχει ἰσχύον ἀποδείξεως, καὶ πᾶς δημόσιος ὑπάλληλος, ὅστις ἀντιβαίνει εἰς τὰ ἀνωτέρω διατεταγμένα. ὑποβάλλεται πειθαρχικῶς εἰς πρόστιμον δέκα μέχρι [ἐκατὸν] διακοσίων δραχμῶν, εἰς τὴν ἀποζημίωσιν, καὶ εἰς τὰ ἐξόδα — Αἱ αὗται ποιναὶ ἐφαρμοζονται καὶ ὅταν [εἰς ἀνακριτικὴν τινα πράξιν] περὶ ἀνακριτικῆς τιμῆς πράξεως δὲν συνετάχθῃ ἐκθεσις. — Μόνον ἐν ἐλλείψει δικαστικοῦ γραμματέως ἢ ἄλλου τινος ὑπαλλήλου ἐκ τῶν εἰς τὸ ἄρθρον 72 ἀναφερομένων καὶ μαρτύρων, ἢ ἂν δὲν δύνανται νὰ εὐρεθῶσι τοιοῦτοι, ἔχει τὸ δικαίωμα ὁ [ἀνακριτὴς] ὁ ἀνακριτικὸς ὑπάλληλος, καὶ εἴ-αι μάλιστα ὑπόχρεως νὰ συντάττῃ καὶ μόνος του τὴν ἐκθεσιν. Π. Δ. 134. Πολ. Δικ. 133. Δικ. Ὁργ. 292.

ΑΠ. 39 (1871). Ὁρίζοντος τοῦ ἁρθροῦ 74, ὅτι ἡ ἑλλείψις τινος τῶν ἐν τοῖς ἁρθρ. 71—73 ὡρισμένων διατυπώσεων καθίστησιν ἀνίσχυρον τὴν ἀνακριτικὴν ἐκθεσιν, ἐλέγεται ὅτι ἐφαρμόζεται τοῦτο εἰς τὰς ἐμπειρογόμενας καὶ ἐμογγόνας ἐν μίᾳ συναφῇ συνταχθεμένης ἐκθέσεως, ὅτε καὶ αἱ γενόμεναι τυχόν μεταβολαὶ ἢ προσθήκαι ἐν τῷ περιθωρίῳ ἀποτέλουσι μετὰ τοῦ κειμένου τὴν αὐτὴν ἐκθεσιν, βεβαιούμεναι διὰ τοῦτο διὰ μόνῃ τῆς ὑπογραφῆς τῶν κατὰ νόμον παρισταμένων, ὅθεν, ὅτε καθίσταται ἀναγκαστὸν νὰ ἐπιλωσιν αἱ προσθήκαι μετὰ τὴν ὁλοκληρῆ α-

ποπεράτωσιν τῆς ἐκθέσεως, δεόν νά γένωνται αὐταὶ διὰ νέας ἐκθέσεως κατὰ τὰς νομίμους διατυπώσεις. ὅπως ἔχουσιν ἀποδεικτικὸν κύρος.

ΑΠ. 143 (1837). Κατὰ τὸ ἄρθρον 74 Ποιν. Δικ. ὁ ἀνακριτὴς ἐν ἁλλείφει δικαστικοῦ γραμματέως ἔχει τὸ δικαίωμα καὶ εἶναι μάλιστα ἀποφασίζων νά συντάτῃ καὶ μόνος τοῦ τὴν ἐκθεσιν, ἐπομένως ἡ παραλήθη τοῦ δικαστικοῦ γραφέως εἰς τὴν σύνταξιν τῶν ἐκθέσεων, ἐν τῇ ἀνωτέρῳ περιπτώσει, δὲν δύναται νά ἐπισύρῃ τὴν ἀκυρότητα αὐτῶν.

75. Ἡ προανάκρισις ἀποπεραίνεται, [ὅταν ἡ ὑπόθεσις εἰσαχθῇ διὰ νά συζητηθῇ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ] διὰ κλήσεως εἰς τὸ ἀκροατήριον, ἢ διὰ τινος βουλευματος τοῦ συμβουλίου.

ΑΠ. 78 (1842). Ἀποφαινομένου τοῦ ἁρθρου 75, ὅτι ἡ προανάκρισις περαίνεται διὰ τοῦ περὶ παραπομπῆς βουλευματος, ἔπεται, ὅτι μετὰ τὴν ἐκδοσιν αὐτοῦ δὲν ἐπιτρέπεται ἡ ἐνέργεια νέων προανακριτικῶν πράξεων. τὸ δὲ ἄρθρον 76 ἐπιτρέπει μόνον τὴν ἐπὶ ἀκροατηρίῳ παστάσασιν νέων μαρτύρων καὶ νέων ἀποδείξεων, ἀλλ' οὐχὶ καὶ νέαν προανάκρισιν πρὸ τῆς ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ συζητήσεως.

Β'. Διαδικασία ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ.

76. Ἡ κατηγορητικὴ διαδικασία ἀρχεῖται ἀφοῦ ἡ ὑπόθεσις εἰσαχθῇ εἰς τὸ ἀκροατήριον — Περὶ τῶν ἐν τῇ προανάκρισει μαρτύρων καὶ ἀποδείξεων, δύνανται νά παρασταθῶσιν ἐπὶ τῆς δημοσίας συνεδριάσεως νέοι μάρτυρες καὶ νέοι ἀποδείξεις. Π.Δ. 166.

77. Ἡ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ συζήτησις, συμπεριλαμβανομένης καὶ τῆς ἀπαγγελίας τῆς ἀποφάσεως, γίνεται δημοσία εἰς ὅλα τὰ ποινικὰ δικαστήρια. * ὅθεν καὶ καθεὶς δύναται νά παρευρίσκηται ἀκωλύτως εἰς τὰς συζητήσεις. — Μόνον ἡ ἀμέσως πρὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς ἀποφάσεως γινεμένη διάσκεψις δὲν εἶναι δημοσία. ὅθεν τὸ δικαστήριον, θέλον νά διασκεφθῇ, δύναται ἢ αὐτὸ νά ἀποχωρῇ ἀπὸ τὸν τόπον τῆς συνεδριάσεως, ἢ κατὰ τὰς πε-

* Ἡ ἐν τῇ Συντάγμα ἄρθρα 92 καὶ 93.

ριστάσεις νά απομακρύνῃ τοὺς ἀκροατὰς καὶ τοὺς διαδίκους.

ΑΠ. 65 (1868). Ἐπειδὴ ἡ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ συζήτησις κατηγορίας τινὸς γίνεται δημοσίᾳ (77 Ποιν. Δικ.), καὶ τότε μόνον τὸ δικαστήριον δι' ἡτιολογημένης ἀποφάσεως δύναται νά κάμῃ αὐτὴν κεκλεισμένων τῶν θυρῶν, καὶ ν' ἀπομακρύνῃ ἕνεκα τούτου τοὺς ἀκροατὰς, ὅταν ἡ συζήτησις γινομένη δημοσίᾳ ἤθελον εἰσθαι ἐπιβλαβὴς εἰς τὴν κοινὴν εὐταξίαν καὶ εἰς τὴν χρηστούθειαν (ἄρθρον 78 αὐτοῦ). ἀλλ' ἐξ ἁθροῦ 401 Ποιν. Δικ. καθ' ὃ ἀναγνωσθέντος ὑπὸ τοῦ γραμματέως τοῦ περὶ παραπομπῆς βουλευμάτων καὶ τοῦ ἐγκλητηρίου ἐγγράφου, ὁ πρόεδρος σαφηνίζει με συνοπτικὴν ἀκριβείαν τὰς κατὰ τοῦ κατηγορουμένου αἰτιάσεις, καὶ διατάττει τὴν ἑναρξιν τῆς συζήτησεως, ἔπεται ὅτι ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης, ἄρχεται κατὰ τὴν ἐπ' ἀκροατηρίου διαδικασίαν παρὰ τοῖς κακουργιοδίκαις ἡ συζήτησις. Ἄρα μετὰ τὴν ἐνέργειαν πάντων τούτων δύναται νά διαταγῇ ἡ κεκλεισμένων τῶν θυρῶν συζήτησις τῆς δίκης παρὰ τοῖς κακουργιοδίκαις.

Ἐπειδὴ ἐκ τῶν πρακτικῶν συνεδριάσεως τῶν κακουργιοδικῶν ἀποδίδνύεται ὅτι ὄχι μόνον πρὸ τῆς ὑπὸ τοῦ προέδρου σαφηνίσεως τῶν κατὰ τοῦ κατηγορουμένου αἰτιάσεων, ἀλλὰ καὶ πρὸ τῆς ἀναγνώσεως τοῦ περὶ παραπομπῆς βουλευμάτων καὶ τοῦ ἐγκλητηρίου ἐγγράφου κατὰ πρότασιν τοῦ παρ' αὐτοῖς Εἰσαγγελέως διετάχθη ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου τῶν Συνέδρων ἡ κεκλεισμένων τῶν θυρῶν συζήτησις τῆς προκειμένης κατηγορίας, καὶ ὅτι ἕνεκα τούτου ἀπομακρύνθησαν οἱ ἀκροαταί. Ἄρα τῶσι ἡ ἀπόφασις αὕτη, καθὼς καὶ ἡ 82 τοῦ αὐτοῦ δικαστηρίου, δι' ἧς κατεδικάσθη ὁ ἀνατρεσίων εἰς πενταετὴ εἰρκτὴν, ὑπόκειται εἰς ἀναίρεσιν (458 § 8 Ποιν. Δικ.).

ΑΠ. 5 (1852). Ἐπειδὴ τὸ ἄρθρ. 77 Ποιν. Δικ. λέγον ὅτι ἡ ἀπόφασις πρὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς ἀποφάσεως γενομένη διάσκεψις δὲν εἶναι δημοσία, καὶ ὅτι τὸ δικαστήριον θέλον νά διασκεφθῇ ἢ ἀποχωρεῖ τοῦ ἀκροατηρίου ἢ ἀπομακρύνει τούτου τοὺς ἀκροατὰς ἐννοεῖ ὅτι ἀφίνει τοὺς εἰς τὴν κρίσιν τοῦ δικαστηρίου, ἀλλ' οὐδόλως ἀπαγορεύει καὶ τὴν συνοπτικὴν ἐπὶ τῶν ἑρῶν τοῦ δικαστηρίου διάσκεψιν ἐπὶ ἀντικειμένων ἐννοημάτων, ὡς ἐπράξεν ἐπὶ τοῦ προκειμένου τὸ δικαστήριον τῶν Συνέδρων, ἐκ τοῦ ὅτι δὲ ἐσκεψθῇ ἐπὶ τῶν ἑρῶν του, δὲν ἔπεται καὶ ὅτι ἐν ἐτήρησεν τὴν πρὸς τοῦτο μυστικότητα, ὡς ἀπλῶς ἰσχυρίζεται ὁ ἀνατρεσίων ὅτι δὲν ἀπήγγειλε διὰ τοῦ προέδρου ἐγγράπτῳ τὴν ἀπόφασιν ἀποδεικνύεται ἐκ τῶν πρακτικῶν καὶ ἐξ αὐτῆς τῆς ἀποφάσεως.

ΑΠ. 30, 81. (1852). Εἰς τὰ ζητήματα, ὅσα ἤθελον προκύψει ἀπὸ τῆς ἀναγνώσεως τῆς ἐτυμηγορίας μέχρι τῆς υπογραφῆς τῆς, δὲν πρέπει νά παρευρίσκηται ὁ κατηγορούμενος.

ΑΠ. 115, 117 (1855). Βιβαδιουμένου ἐν τοῖς πρακτικοῖς ὅτι ἡ συνεδρίασις ἤρξατο δημοσίᾳ, ἔπεται ὅτι καὶ τὰ μετὰ τὴν ἐπάνοδον τῶν ἐ

νόρκων ἐκ τοῦ ὁωματίου τῆς διασκέψεως ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ, δημοσίως γίνοντο.

ΑΠ. 1, 23 (1852). Μόνον ἡ ἀμέσως περὶ τῆς δημοσιεύσεως τῆς ἀποφάσεως διάσκεψις δὲν εἶναι δημοσία (77 Ποιν. Δικ.), ἀλλ' ὁ νόμος δὲν ἀπαγορεύει εἰς τὸ δικαστήριον εὐκολυνόμενον νὰ διασκέπτηται καὶ ἐπ' αὐτῶν τῶν ἐδρῶν του, τηροῦν τὴν ἀπαιτουμένην πρὸς τοῦτο μυστικότητα.

ΑΠ. 55 (1846). Ὅσάκις ἐκ τῆς ἀποφάσεως καὶ τῶν πρακτικῶν τῆς συνεδριάσεως δὲν προκύπτει ἀδιστάκτως, ὅτι καὶ ἡ περὶ ἐνοχῆς ἀπόφασις ἀπηγγέλθη δημοσίως, ἡ ἀπόφασις εἶναι ἀναιρετέα, διότι ἡ δημοσιότης τῆς συζητήσεως καὶ τῆς ἀπαγγελίας τῆς ἀποφάσεως διετάχθη πρὸς τὸ συμφέρον τῆς δικαιοσύνης, ἐπομένως ἡ μὴ τήρησις αὐτῆς ἐπιφέρει ἀναιρεσιν.

ΑΠ. 29 (1853) 125 (1874) 176 (1873). Τοῦ μὲν ἄρθρου 77 ὀρίζοντος, ὅτι ἡ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ συζήτησις γίνεται δημοσίως, ἐξαιρετικῶς δὲ τοῦ ἄρθρου 78 ἐπιτρέποντος εἰς τὸ δικαστήριον τὴν κεκλεισμένων τῶν θυρῶν συζήτησιν μετὰ ἡτιολογημένην ἀπόφασιν κατὰ τὰς ἐν αὐτῷ περιπτώσεις, τοῦ δὲ ἄρθρου 424 ὀρίζοντος, ὅτι ἡ συζήτησις ἄρχεται μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ βουλευματος καὶ τοῦ ἐγκλητηρίου καὶ τὴν διὰ συνοπτικῆς ἀκριβοῆς διασαφηνίσιν ὑπὸ τοῦ προέδρου τῶν κατὰ τοῦ κατηγορουμένου αἰτιάσεων, ἐπεταί, ὅτι μόνον μετὰ τὴν ἐνέργειαν πάντων τούτων δύναται νὰ διαταχθῇ ἡ κεκλεισμένων τῶν θυρῶν συζήτησις τῆς δ' κῆς παρὰ τοῖς κακουργιοῦκαί· ἐπομένως, ἐὰν ἐκλείσθωσιν αἱ θύραι πρὸ τῆς ὑπὸ τοῦ προέδρου σαφηνίσεως τῶν κατὰ τοῦ κατηγορουμένου αἰτιάσεων, ἡ τε περὶ τούτου ἀπόφασις καὶ ἡ κατόπιν καταδικαστικὴ ἀπόφασις τοῦ τῶν συνεδρῶν δικαστηρίου ἀναιρεῖται. Contra ΑΠ. 99 (1892) Πᾶσα ἐπ' ἀκροατηρίου διαδικαστικῇ πρᾶξι, (πλὴν τῆς ἀπαγγελίας τῆς ἀποφάσεως) δύναται νὰ γείνη κεκλεισμένων τῶν θυρῶν μετὰ ἡτιολογημένην ἀπόφασιν.

ΑΠ. 82 (1860) 75 (1859) 17 (1875). Ἐπίσης ἀναιρετέα ἡ ἀπόφασις, ὡσάκις αἱ θύραι ἡνεώχθησαν μὲν μετὰ τὴν ἀποπεράτωσιν τῆς περὶ ἀποδείξεως διαδικασίας καὶ τὴν ἀγόρευσιν τοῦ εἰσαγγελέως καὶ τοῦ συνηγόρου, ἀλλ' ἐξεδέσθῃ ἀπόφασις ἐν τῷ μεταξύ κεκλεισμένων τῶν θυρῶν, δι' ἣς ἀπερρίφθη πρότασις τοῦ κατηγορουμένου.

ΑΠ. 60 (1852). Δηλονότι ἡ μυστικότης τῆς συνεδριάσεως καὶ ἡ κεκλεισμένων τῶν θυρῶν συζήτησις δὲν ἐπεκτείνεται καὶ εἰς τὴν ἀπαγγελίαν τῆς ἀποφάσεως, διότι αὕτη πρέπει πάντοτε δημοσίως ν' ἀπαγγέλληται· εἶναι δὲ ἀδιάφορον τὸ εἶδος τῆς ἀποφάσεως, ἂν δη' αὐτὴ ᾖ ἀριστική ἢ παρεμπύπτουσα, ἅτε τοῦ 93 ἄρθρου τοῦ Συντ. ὀρίζοντος διαρρήδη, ὅτι πᾶσα ἀπόφασις ἀπαγγελλέα ἐν δημοσίᾳ συνεδριάσει.

ΑΠ. 4 (1845). Ἐν γένει ἡ δημοσιότης παραβιάζεται, ὡσάκις ἡ μυστικότης δὲν περιορίζεται ἐντὸς τῆς κυρίας συζητήσεως, ἀλλ' ἐξακολουθεῖ καὶ κατὰ τὴν ἀνακεφαλαίωσιν καὶ τὴν θέσιν τῶν ζητημάτων.

ΑΠ. 49 (1874). Ἡ ὑπὸ τοῦ προέδρου ὑποβαλλομένη τοῖς ἐνόρκοις συ-

νοπικὴ ἀνακεφαλαιώσις τῆς ἤδη γενομένης συζητήσεως δὲν ὑπάρχει εἰς τὴν κατ' ἐξάίρεσιν ριτασσομένην αἱ δημοσιότητα τῆς συζητήσεως.

ΑΠ. 125 (1874) 27 (1876). Ἡ περαιτέρω διαδικασία ἀπὸ τῆς ἀνακεφαλαιώσεως τοῦ προέδρου γίνεται δημοσίᾳ, ἅτε κατὰ τὸ ἄρθρον 127 τότε περαιομένης τῆς συζητήσεως.

ΑΠ. 59 (1869). Ἀλλ' ἡ ἔλλειψις δημοσιότητος κατὰ τὴν συζήτησιν καὶ τὴν ἀπαγγελίαν παρεμπιπτούσης αποφάσεως περὶ ἀναβολῆς ἐπὶ τῷ παραδεκτοῦ τῆς πολιτικῆς ἀγωγῆς, ὡς οὐδεμίαν δύναμένη νὰ ἐπιφέρει βλάβην εἰς τὴν ἀλλοίαις φύσεως καὶ μὴ ἀπ' αὐτῆς ἐξαχρωμένην ποινικὴν δίκην, δὲν ἐπάγει ἀναίρεσιν.

ΑΠ. 49 (1850) 10 (1851) 1, 5 (1852). Τοῦ ἄρθρου 77 ἀπαρρέουστος τὴν δημοσίαν διάσκεψιν, δὲν ἀποκλείεται ἡ ἐπὶ ἀκροατηρίου ἐπὶ τῶν δικαστικῶν ἐδρῶν μυστικὴ διάσκεψις.

ΑΠ. 17 (1843). Τῶν πρακτικῶν ρητῶς βριδχιούντων, ὅτι ὁ πρόεδρος τῶν συνέδρων ἀπήγγειλε τὴν ἀπόφασιν δημοσίως, ὅ ἐπεταὶ ὅτι ἡ δημοσιότης διετηρήθη κατ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς δίκης, μὴ πρὸς τὴν ἀντιθέτου ἀποδείξεως.

ΑΠ. 143 (1872) 140 καὶ 150 (1873), 163 (1892). Ἐν ἀρχῇ τῶν πρακτικῶν ἀναφερομένου, ὅτι ἡ συζήτησις ἐγένετο δημοσίᾳ, ἐπεταὶ, ὅτι πᾶσαι αἱ ἐν αὐταῖς ἀναφερόμεναι ἐπὶ ἀκροατηρίου τῆς διαδικασίας πράξεις θεωρητέαι ὡς δημοσίᾳ γινόμεναι, ἐπομένως καὶ ἡ ἀπαγγελία τῆς καταδικαστικῆς αποφάσεως, ἐφ' ὅσον οὐδαμοῦ τῶν πρακτικῶν ἀναφέρεται, ὅτι ἐκλείσθησαν αἱ θύραι τοῦ δικαστηρίου.

ΑΠ. 162 (1892). Ἐὰν ὁ Πταισματοδίκης συνεδριάσῃ ἐπὶ τοῦ τόπου τῆς διαπράξεως τοῦ ἀδικήματος πρὸς σκοπὸν αὐτοψίας, δὲν παρὰ τὴν διεύθυνσιν τῆς διαδικασίας, ὡς δυναμένου νὰ παραστῇ, ὡς ἀκροατοῦ κατ' αὐτὴν παντὶς βυλομένου.

ΑΠ. 24 (1866). Ἐπειδὴ τὰ πρακτικὰ τῆς συνεδρέσεως διαλαμβάνουσι ἐν ἀρχῇ ὅτι ἡ συνεδρίασις ἤρξατο δημοσίως, μὴ ὄντος δὲ βεβαιωμένου ἐξ αὐτῶν τῶν πρακτικῶν ὅτι κατὰ τὴν ἐπὶ ἐν τέταρτον τῆς ὡς γενομένην διακοπὴν τῆς συζητήσεως πρὸς ἀναφυκτὴν τῶν ἐνόρκων καὶ λοιπῶν ἐκλείσθησαν αἱ θύραι τοῦ ἀκροατηρίου ἀπομακρυνθέντων τῶν ἀκροατῶν, ἐπεταὶ ὅτι ἡ συζήτησις ἐπαναληφθεῖσα ἐξηκολούθησε δημοσίως ὅπως ἤρξατο καὶ οὐδεμίαν ἀνάγκη ἦτο νὰ γίνῃ περὶ τούτου νέα μείζονα τοῖς πρακτικοῖς, ἀφοῦ δὲν προηγήθη ἡ δήλωσις ὅτι ἐκλείσθη τὸ ἀκροατήριον εἰς τὸ κοινόν.

ΑΠ. 158 (1865). Ἐπειδὴ ἡ κατὰ ἄρθρ. 77 ποιν. δίκ. ἡ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ συζήτησις γίνεται δημοσίως εἰς ὅλα τὰ ποινικὰ δικαστήρια, περ κατὰ ἄρθρ. 80 πρέπει ν' ἀποδεικνύεται διὰ τῶν παρὰ τοῦ γραμματέως τοῦ δικαστηρίου συντασσόμενων πρακτικῶν συνεδριάσεως. Ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἐκ τῶν πρακτικῶν συνεδριάσεως ἐν ᾧ βεβαιώσεται ὅτι διακοπείσης τῆς συζητήσεως ἐπὶ ἡμίσειαν ὡς ἐπανεληφθῇ ἡ συνεδρίασις δὲν ἀποδεικνύεται ὅτι αὕτη κατὰ τὴν ἐπαναλήψιν ἐγένετο δημοσίως καθόσον οὐδὲν περὶ τούτου ἀναφέρεται ἐν τοῖς πρακτικοῖς. Ἐκ τοῦ ἐν

δὲ κατὰ τὰ εἰρημένα πρακτικὰ ἢ συνεδριαστικὰ ἤξουντο δημοσίως καὶ ὁ πρόεδρος ἀνέγνω δημοσίως τὰ εἰς τοὺς ἐνόρκους ὑποβληθέντα ζητήματα δὲν ἔπεται ἀναγκαστικῶς ὅτι καὶ μετὰ τὴν διακοπὴν ἐγένετο ἡ συζήτησις δημοσίως. Ὡς δὲ παράλειψις αὐτὴ ἐπιφέρει (458 § 8 ποιν. δικ.) τὴν ἀναίρεσιν τῆς ἀποφάσεως καὶ ἀπάσης τῆς ἐν νῷ ἀκροατηρίου διαδικασίας.

ΑΠ. 184 (1865). Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 77 ποιν. δικ. ἡ ἀπαγγελία τῆς ἀποφάσεως γίνεται δημοσίᾳ εἰς ὅλα τὰ ποινικὰ δικαστήρια, ὅπερ κατὰ τὸ 80 πρέπει ν' ἀποδεικνύεται ἐκ τῶν πρακτικῶν τῶς συνεδριάσεως.

Ἐπειδὴ ἐπὶ τοῦ προκειμένου τὰ μὲν πρακτικὰ συνεδριάσεως διαλαμβάνουσιν, ὅτι μετὰ τὴν συζήτησιν οἱ δικασταὶ μετὰ τοῦ Προματιῶς ἀπῆλθον εἰς τὸ δωμάτιον τῶν διασκέψεων καὶ ὅτι ἐπανελθόντες καὶ καταλαβόντες τὰς ἐδράς τῶν ἀπῆγγελλον διὰ τοῦ προέδρου τὴν ἀπόφασιν ἢ δὲ προσβαλλομένη αὐτὴ ἀπόφασιν δι' ἣς ὁ ἀναίρεσις ἐκηρύχθη ἐνόρκως ἀπάτης, διαλαμβάνει ὅτι ἀπῆγγελλθη ἐπ' ἀκροατηρίου παρόντος τοῦ κατηγορουμένου, ἐκ τούτου δέ, (εἰάν καὶ τὰ εἰρημένα πρακτικὰ ὡς καὶ ἡ ἀπόφασις διαλαμβάνουσιν ἐν ἄρχῃ, ὅτι ἡ συνεδρίασις ἐγένετο δημοσίᾳ), δὲν ἀποδεικνύεται, ὅτι καὶ ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις ἀπῆγγελλθη δημοσίᾳ, καθ' ὅσον περὶ τοῦ οὐσιώδους τούτου γεγονότος πρέπει νὰ γίνεται ἰδίως μνεία ἐν ταῖς πρακτικαῖς πρὸς βεβαίωσιν, ὅτι ἐξετελέσθη ἡ διάταξις ἀρθροῦ 77 ποιν. δικ. κατὰ συνέπειαν δὲ ἡ μὴ ἀπαγγελία τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ἐν δημοσίᾳ συνεδριάσει ἐπάγεται (407 § 5 καὶ 77 ποιν. δικ.) τὴν ἀναίρεσιν τῆς ἀποφάσεως.

78. Ὅταν ἡ δημοσία συζήτησις ᾔθελεν εἶσθαι ἐπιβλαβὴς εἰς τὴν καινὴν εὐταξίαν καὶ εἰς τὴν χρησιμοποίησιν, τὸ δικαστήριον δύναται νὰ κάμνη τὴν συζήτησιν κεκλεισμένων τῶν θυρῶν, καὶ νὰ ἀπομακρύνῃ ἕνεκα τούτου τοὺς ἀκροατάς. — Κατὰ τὴν περίπτωσιν ταύτην ὁμοῦς χρεωστεῖ τὸ δικαστήριον, ἀφοῦ ἀκούσῃ τοὺς δικαζομένους καὶ τὸν εἰσαγγελέα, ἢ, ἂν ᾖ πταισματοδικὸν δικαστήριον, τὸν δῆμαρχον, τὸν δημαρχικὸν πᾶρεδρον, ἢ τὸν ἀστυνόμον, νὰ ἐκδώσῃ περὶ τούτου [αἰτιολογημένον βούλευμα] αἰτιολογημένην ἀπόφασιν καὶ νὰ τὴν ἀπαγγείλῃ ἐπὶ δημοσίᾳ συνεδριάσει. — [Τοῦ τοιούτου βουλευματος,] τῆς τοιαύτης ἀποφάσεως οἱ δικαζόμενοι καὶ οἱ εἰσαγγελεῖς ἔχουσι τὸ δικαίωμα νὰ αἰτήσωσι τὴν ἀναίρεσιν, χωρὶς μολοντοῦτο νὰ ἐμποδισθῇ ἐντεῦθεν ἡ περὶ τῆς κυρίας ὑποθέσεως συζήτησις. Δὲν δύναται ὁμοῦς πώποτε τὸ δικαστήριον νὰ ἀπομακρύνῃ τοὺς δικαζομένους

καὶ τοὺς συνηγόρους ἢ ἀντιληπτορας αὐτῶν.— Ἡ δὲ ἀπόφασις αὕτη ἀπαγγέλλεται πάντοτε ἐπὶ δημοσίας συνεδριάσεως. Π. Δ. 360 § 3. 407 § 5. 458 § 8. 498. Πολ. Δ. 163.

ΑΠ. 31 (1891). Ἡ τοῦ 78 ἄρθρου διάταξις δι' ἣς ἐπιτρέπεται ἡ κεκλεισμένων τῶν θυρῶν συζήτησις ὅποτε ἡ δημοσία συζήτησις προσκρούει εἰς τὴν κοινὴν εὐταξίαν καὶ τὴν χρηστοθήειαν ὡς διάταξις δυνητική, ἀπὸ τῆς κρίσεως τοῦ δικαστηρίου ἀρτῶσα τὴν περὶ τούτου ἀπόφασιν, οὐδὲνα παρέχει λόγον ἀναιρέσεως διὰ τὴν δημοσίαν γενομένην συζήτησιν ἐν τῇ ἐκδικάσει ἀδικήματος προσβάλλοντος τὴν δημοσίαν αἰδῶ.

ΑΠ. 68 (1878), 84 (1881), 48 (1894).—Δὲν παρέχει λόγον ἀναιρέσεως ἡ προσώπων τινῶν μὴ μετεχόντων τῆς δίκης παραμονὴ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ, διαταχθείσης τῆς κεκλεισμένων τῶν θυρῶν συζητήσεως, ὅτε τῶν ἄρθρων 360, 407 καὶ 358 ἀναγραφόντων ὡς λόγον ἀναιρέσεως μόνον τὴν μὴ τήρησιν τῆς δημοσιότητος, ὡς αἱ αὕτη εἶναι ἀναγκαῖα, οὐχὶ δὲ καὶ τὴν δημοσιότητα καὶ τὴν κεκλεισμένων τῶν θυρῶν συζήτησιν.

ΑΠ. 36 (1863) Δυνητικῆς οὗσης τῆς τοῦ 78 ἄρθρ. διατάξεως, ἐπεται ὅτι ἡ ἐκτίμησις τῶν περιστάσεων, ὧν ἕνεκα δύνανται ἡ δημοσιότης νὰ ᾖ ἢ μὴ ἐπιβλαβὴς εἰς τὴν κοινὴν εὐταξίαν ἢ τὰ χρηστὰ ᾖ, ἀνήκουσα ἀποκλειστικῶς εἰς τὸ δικαστήριον. οὐ ἐνώπιον πρόκειται νὰ συζητηθῇ ἡ ὑπόθεσις διαφεύγει τὴν κρίσιν τοῦ Ἀρείου Πάγου. Δηλονότι εἰς τὴν κυριαρχικὴν ἐκτίμησιν τοῦ δικαστηρίου ἀπόκειται παντελῶς ἡ ὑπαρξίς τῶν πρὸς τοῦτο νομίμων προσόντων τῆς βλάβης τῶν ἡθῶν ἢ τῆς δημοσίας τάξεως.

ΑΠ. 47 (1887). Τοῦ ἄρθρ. 78 ὀρίζοντος ὅτι καὶ ὅταν διαταχθῇ ἡ συζήτησις κατηγορίας τινὸς κεκλεισμένων τῶν θυρῶν, αἱ κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς συζητήσεως ἐκδιδόμεναι ἀποφάσεις, ὡς καὶ ἡ ὁριστικὴ, πρέπει ν' ἀπαγγέλλωνται ἐπὶ δημοσίας συνεδριάσεως, ἐπεται, ὅτι, μὴ ἐξαγνίσαντο ἐκ τῶν πρακτικῶν, ὅτι διετάχθη νὰ ἀνοιχθῶσι αἱ θύραι τοῦ δικαστηρίου κατὰ τὴν δημοσίευσιν τῶν ἀποφάσεων, καθίστανται αὗται ἀναιρέται ὡς παραβιασθείσης τῆς δημοσιότητος.

ΑΠ. 73 (1862). Ἡ ἔλλειψις τῆς ἀκροάσεως τοῦ εἰσαγγελέως ἐν τῷ ζητήματι τῆς δημοσιότητος ἢ μὴ τῆς συζητήσεως ἐπιφέρει ἀκυρότητα, εἰάν διεξαχθῇ ἡ συζήτησις κεκλεισμένων τῶν θυρῶν, οὐχὶ δὲ καὶ εἰάν διεξαχθῇ δημοσίως.

ΑΠ. 20 (1854). Ἐπειδὴ τὸ δικαστήριον, βεβαιῶν ὅτι ἡ δημοσία συζήτησις τῆς ὑποθέσεως ἦτο ἐπιβλαβὴς εἰς τὴν χρηστοθήειαν, νομίμως διέταξε νὰ γίνῃ ἡ συζήτησις κεκλεισμένων τῶν θυρῶν τὸ δὲ ἄρθρ. 78 Ποιν. Δικ. δὲν ἀπαιτεῖ εἰμὴ θάτερον τῶν δύο ὁρῶν, δηλ. νὰ ᾖ ἐπιβλαβὴς ἡ συζήτησις εἰς τὴν κοινὴν εὐταξίαν ἢ εἰς τὰ χρηστὰ ᾖ.

ΑΠ. 7 (1870). 'Επειδὴ ἐξ ἄρθρου 93 Συντάγματος καθ' ὅσον ἡ πᾶσα ἀποφάσις πρέπει νὰ ἀπαγγέλληται ἐν δημοσίᾳ συνεδριάσει, ἐπεὶ οὖν, καὶ διὰ τὴν χάριν τῆς κοινῆς εὐταξίας καὶ τῆς χρηστοτηθείας διαταχθῇ ἡ συζήτησις κατηγορίας τινὸς κεκλεισμένων τῶν θυρῶν, ὅχι μόνον ἡ ὀρι-
στικὴ, ἀλλὰ καὶ αἱ κατὰ τὴν διάκρισιν τῆς συζητήσεως ἐκδιδόμεναι ἀποφάσεις, πρέπει νὰ ἀναγγέλλωνται ἐν δημοσίᾳ συνεδριάσει.

'Επὶ δὲ τοῦ προκειμένου δὲν ἀποδεικνύεται νομίμως ὅτι ἐν τοιαύτῃ συνεδριάσει ἀπηγγέλθησαν καὶ αἱ ἀποφάσεις τοῦ δικαστηρίου τῶν συν-
εδρῶν, δι' ὧν ἀπερρίφθησαν αἱ αἰτήσεις τοῦ κατηγορουμένου περὶ λύ-
σεως ζητημάτων ἐκουσίας ἀπαγωγῆς καὶ προσβολῆς τῆς αἰδοῦς δι' ἀκα-
τάκτων πράξεων, διότι μόνον ἐν τέλει τῶν ἀποφάσεων τούτων ἀναφέρε-
ται, ὅτι αὗται ἐδημοσιεύθησαν, ἐνῶ ἐν τοῖς πρακτικοῖς τῶν συνεδριά-
σεων τῶν κακουργιοδικῶν, τὰ ὅποια εἶναι ἡ νόμιμος ἀπόδειξις περὶ τῆς
τηρήσεως τῆς δημοσιότητος, ἀναφέρεται μὲν, ὅτι μετὰ τὴν ἀπαγγε-
λίαν τῆς 38 ἀποφάσεως, δι' ἧς ἐπετράπη ἡ κεκλεισμένων τῶν θυρῶν
συζήτησις τῆς ὑποθέσεως χάριν τῆς κοινῆς εὐταξίας καὶ χρηστοτηθείας,
ὁ κλητὴρ ἀπεμάκρυνε τοὺς ἀκροατάς, δὲν ἐκτίθεται δὲ, ὅτι αἱ εἰρημέ-
ναι ἀποφάσεις ἀπηγγέλθησαν ἐν δημοσίᾳ συνεδριάσει, ἢ τοῦλάχιστον,
ὅτι πρὸ τῆς ἀπαγγελίας αὐτῶν ἠνεώχθησαν αἱ θύραι, ἀλλὰ μόνον, ὅτι
αὗται ἀπηγγέλθησαν ὑπὸ τοῦ προέδρου.

'Αρα ἀμφότεραι αἱ ρηθεῖσαι ἀποφάσεις, καθὼς καὶ ἡ μετ' αὐτάς ὑπ'
ἀριθμὸν 40 ὀριστικὴ, ὑπόκεινται εἰς ἀναίρεσιν διὰ τὰς ἀδυσίαν τῶν περὶ
δημοσιότητος τῆς διαιδικασίας διατεταγμένων (458 § 8 Ποιν. Δικ.).

'Επειδὴ τῆς παραβάσεως ταύτης ὑπαίτιος ἐξ ἀσυνγνώστου πρὸς ὁδο-
μῆς εἶναι ὁ προεδρεύων τοῦ δικαστηρίου τῶν συνεδρῶν, ὡς διευθύνων
τὴν συζήτησιν. 'Ὅθεν ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ ἀνακαλυπτομένου τοῦ πειθαρχ-
ικοῦ τούτου παραπτώματος, πρέπει νὰ υποβληθῇ τῷ εἰρημένῳ ὑπαλ-
λάτῳ πειθαρχικῇ ποινῇ. 'Ὡς τοιαύτη δὲ ἀνάλογος κρίνεται ἡ τῆς ἐπι-
πλήξεως, μὴ προτεινομένου κἄν, ὅτι καὶ ἄλλοτε ὑπέπεσεν οὗτος εἰς
ἐλλείψιν τινα (296, 299 καὶ 293 § 1 Δικ. 'Οργ.).

ΑΠ. 81 (1812). 'Ὅταν ἡ δημοσία συζήτησις ἤθελεν εἰσελθεῖ ἐπιβλα-
βῆς εἰς τὴν κοινὴν εὐταξίαν, δύναται μὲν τὸ δικαστήριον νὰ κάμῃ τὴν
συζήτησιν κεκλεισμένων τῶν θυρῶν, χρεωστῇ ὅμως νὰ ἐκδώτῃ ἀπόφα-
σιν αἰτιολογημένην.

ΑΠ. 20 (854). Τὸ ἄρθρ. 18 ποιν. δικ. δὲν ἀπαιτεῖ εἰμὴ θάτερον
τῶν ἐν αὐτῷ ὁρῶν, δηλ. νὰ ᾔναι ἐπιβλαβῆς ἡ συζήτησις εἰς τὴν κοινὴν
εὐταξίαν ἢ εἰς τὰ χρηστὰ ἥθη.

ΑΠ. 72 (1847). 'Ἡ ἐκτίμησις τῶν περιπτώσεων καθ' ἃς ἡ δημοσία
συζήτησις ἤθελεν εἰσελθεῖ ἐπιβλαβῆς εἰς τὰ χρηστὰ ἥθη, ἀνήκει εἰς τὰ κατώ-
τερα δικαστήρια.

ΑΠ. 4 (1845). 'Ὅταν ἡ συζήτησις εἶναι ἐπιβλαβῆς εἰς τὰ χρηστὰ
ἥθη, αὕτη γίνεται κεκλεισμένων τῶν θυρῶν, ἀλλὰ μόνον καθόσον δια-
κρίνῃ ἡ συζήτησις, κατὰ δὲ τὴν ἀνακεφαλαιώσιν αἱ θύραι πρέπει νὰ ἀνοί-
γωνται.

ΑΠ. 54 (1846). "Όταν ἡ συζήτησις γίνεται κεκλεισμένων τῶν θυρῶν, ἡ ἀνακεφαλαίωσις καὶ δημοσίευσις τῆς ἀποφάσεως πρέπει νὰ γίνηται δημοσίως.

ΑΠ. 60 (1851). "Η μυστικότης λοιπὸν δὲν ἐπεκτείνεται καὶ εἰς τὴν ἀπαγγελίαν τῆς ἀποφάσεως, διότι αὕτη πρέπει ν' ἀπαγγέλληται πάντῃ δημοσίως (78 ἐδ. 4 ποιν. δικ.) εἶναι δὲ ἀδιάφορον τὸ εἶδος τῆς ἀποφάσεως, ἂν δηλ. ᾖ οὐριστική ἢ παρεμπιπτόυσα.

ΑΠ. 75 (1859). Ἀποφάσεις ἀπαγγελθεῖσα κεκλεισμένων τῶν θυρῶν εἶναι ἀναιρέτα.

ΑΠ. 75 (1859). Ἡ παράλειψις τῆς ἐν τοῖς πρακτικοῖς σημειώσεως ὅτι ἡ ἀπόφασις ὑποθέσεως συζητηθείσης κεκλεισμένων τῶν θυρῶν ἀπὸ τῆς γέλθῃ δημοσίᾳ, δίδει ἀφορμὴν εἰς ἀναίρεσιν.

ΑΠ. 101 (1877). Δὲν ἀναπληροῖ δὲ τὴν τῶν πρακτικῶν σιωπὴν ἐν τῇ ἀπόφασί μνηεῖα, ὅτι τὸ δικαστήριον συνεδρίασε δημοσίᾳ καὶ ὅτι ἀπόφασις ἐδημοσιεύθη, διότι κατὰ τὸν νόμον τὰ πρακτικά δεόν νὰ περιεχῶσιν ἐν λεπτομερείᾳ τὰ τῆς γενομένης διαδικασίας (ἄρθρ. 79 καὶ 343 Ποιν. Δικ.).

ΑΠ. 122 (1858). Δὲν ἀπαιτεῖται νὰ ᾖ παρόντες οἱ μάρτυρες, ὅταν γίνεται ἡ πρότασις τῆς συζητήσεως κεκλεισμένων τῶν θυρῶν. Ἡ ἀνὴρ γνωσις τοῦ βουλευματος καὶ ἡ ἀνακεφαλαίωσις πρέπει (424, 427 ποιν. δικ.) νὰ γίνηται ἢ μὲν πρὸ τῆς ἐνάρξεως, ἢ δὲ μετὰ τὸ πέρας τῆς συζητήσεως, ὅταν ᾖ ἀνεωγμένοι αἱ θυρεὶ τοῦ δικαστηρίου, μόνῃ δὲ συζήτησις τῆς ὑποθέσεως γίνεται κεκλεισμένων τῶν θυρῶν.

ΑΠ. 123 (1837). Ἡ ἀδιάκοπος παρουσίᾳ τῶν κατηγορουμένων καὶ τὴν διάρκειαν τῆς ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ συζητήσεως θεωρεῖται ὡς ἀπὸ ἀχώριστος ἀπὸ τῆς δημοσιότητος, καὶ ἀναπόφευκτος ἀπὸ τῆς τελείας ὑπερασπίσεως, ἣτις θεωρεῖται περιοριζομένη, ὅταν ὁ πρόεδρος διατάξῃ ἓνα τῶν κατηγορουμένων ν' ἀπέλθῃ εἰς ἰδιαιτερον δωματίον, προδόντα εἰς ἐξέτασιν τῶν ἄλλων ἐν ἀπουσίᾳ ἐκείνου.

ΑΠ. 23 (1841). Ἡ βεβελίωσις διὰ (γενομένης τῆς συζητήσεως κεκλεισμένων τῶν θυρῶν) ἡ ἀπαγγελία τῆς ἀποφάσεως ἐγένετο ἐπὶ δημοσίᾳ συνεδριάσεως πρέπει ἀναγκάτως νὰ προκύπῃ ἐκ τῶν πρακτικῶν.

ΑΠ. 50 (1847). Κατὰ τὴν ἐπάνοδον τῶν ἐνόρκων εἰς τὸ ἀκροατήριον δὲν εἶναι ἀνάγκη ν' ἀναφέρηται ἐκ νέου, ὅτι ἡ συζήτησις ἐγένετο δημοσίως, ὅταν ἀφ' ἐνὸς μὲν βεβαιουῖται ὅτι ἡ συνεδρίασις ἦ-ἐξαστο δημοσίως, ἀλλὰ δὲν ὑπάρχει οὔτε τεκμήριον ὅτι δὲν ἐξηκολούγησε δημοσίως ἄχρι τῆς ἀποπερατώσεως τῆς δίκης.

ΑΠ. 153 (1867). Ἡ τοῦ 78 ἄρθρου διάταξις δι' ἣς ἐπιτρέπεται κεκλεισμένων τῶν θυρῶν συζήτησις ὅποτε ἡ δημοσία συζήτησις προκύβηται εἰς τὴν κοινὴν εὐταξίαν καὶ τὴν χρησιμοθηρίαν, ὡς διάταξις δημοσίου δικαστηρίου, ἀπὸ τῆς κρίσεως τοῦ δικαστηρίου ἄρτῳσα τὴν περὶ τούτου διατάξιν, οὐδένα παρέχει λόγον ἀναιρέσεως διὰ τὴν δημοσίᾳ γενομένην συζήτησιν ἐν τῇ ἐκδικάσει ἀδικήματος προσβάλλοντος τῇ δημοσίᾳ οὐδὲν.

ΑΠ. 30 (1869). "Εἰ δὲ ἤττον παρέχει λόγον ἀναιρέσεως ἡ προ-

πων τινῶν μὴ μετεχόντων τῆς δίκης παραμονὴ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ, διαταχθεὶς τῆς κεκλεισμένων τῶν θυρῶν συζητήσεως.

ΑΠ. 9 (1860). Καὶ τοῦ δικαστηρίου μὴ δια-ἄξιαντος αὐτεπαγγέλτως τὴν συζήτησιν κεκλεισμένων τῶν θυρῶν δὲν ἐπέρχεται ἀναίρεσις, οἰασδήποτε καὶ ἂν ᾗ ἡ συζητηθεῖσα ὑπὸ θ-σι, διότι ἡ τοιαύτη συζήτησις, ἐξαιρέσις οὕτα τοῦ γενικοῦ κανόνος τῆς δημοσιότητος, ἐφαρμύζεται, ὅτανκις τὸ δικαστήριον πείθεται, ὅτι ὑπάρχει ἡ περίστασις τῆς ἐπαιρμογῆς αὐτῆς.

ΑΠ. 10 (1858). Ἄλλως τὸ δικαστήριον δὲν εἶναι ὑπόχρεων, ἀλλ' ἔχει τὸ δικαίωμα, ἂν κρίνῃ ἀναγκαῖον, νὰ προκαλεσθῇ τὴν κεκλεισμένων τῶν θυρῶν συζήτησιν.

ΑΠ. 7 (1861) 18 (1869). Τοῦ ἄρθρ. 78 ὁρίζοντος ὅτι καὶ ὅταν διαταχθῇ ἡ συζήτησις κατηγορίας τινὸς κεκλεισμένων τῶν θυρῶν, αἱ κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς συζητήσεως ἐκδιδόμεναι ἀποφάσεις, ὡς καὶ ἡ ἐριστική, πρέπει ν' ἀπαγγέλλωνται ἐπὶ δημοσίας συνεδριάσεως, ἔπεται, ὅτι μὴ ἐξαγομένου ἐκ τῶν πρακτικῶν, ὅτι διετάχθῃ νὰ ἀνοιχθῶσιν αἱ θύραι τοῦ δικαστηρίου κατὰ τὴν δημοσίευσιν τῶν ἀποφάσεων, κλίστανται αὗται ἀναγκαστικῶς ὡς παραβιασθείσης τῆς δημοσιότητος.

79. Ἡ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ διαδικασία γίνεται διὰ ζώσης· μολοντοῦτο πρέπει νὰ συντάσσεται ἐκθεσις περὶ τῆς συζητήσεως, καὶ ἡ ἀπόφασις αὕτη νὰ ἐκτίθεται ἐγγράφως. Π. Δ. 72. 345.

80. Τὰ παρὰ τοῦ γραμματέως τοῦ δικαστηρίου συντασσόμενα πρακτικὰ τῆς συνεδριάσεως πρέπει νὰ περιέχουν συντόμως τὰς προτάσεις καὶ αἰτήσεις τῶν δικαζομένων καὶ τοῦ εἰσαγγελέως, τὰς μαρτυρίας, ἐὰν αἱ μάρτυρες δὲν εἶχον ἀκουσθῇ εἰς τὴν προανάκρισιν, τὰς μεταξὺ τῶν μαρτυριῶν τῶν προακουσθέντων ἤδη μαρτύρων διαφορὰς, τὸ περιεχόμενον τῆς ἀποφάσεως, καὶ ἐν γένει ὅ,τι λόγου ἄξιον συνέβη, διαρκούσης τῆς συνεδριάσεως. Π. Δ. 345. 390. Δικ. Ὁργ. 126. § 1. Πολ. Δικ. 175.

ΑΠ. 68 (1871). Ἐπειδὴ ἐξ ἄρθρ. 80 Ποιν. Δικ. καὶ τὰ παρὰ τοῦ γραμματέως συντασσόμενα πρακτικὰ πρέπει νὰ περιέχωσι συντόμως τὰς προτάσεις καὶ αἰτήσεις τῶν δικαζομένων καὶ τοῦ εἰσαγγελέως, τὰς μαρτυρίας, ἐὰν αἱ μάρτυρες δὲν εἶχον ἀκουσθῇ εἰς τὴν προδικασίαν, τὰς μεταξὺ τῶν μαρτυριῶν τῶν προακουσθέντων ἤδη μαρτύρων διαφο-

ρὰς, καὶ ἐν γένει ὅτι λόγου ἄξιον συνέβη διαρκούσης τῆς συνεδριάσεως καθίσταται πρόδηλον, ὅτι ἡ θέλησις τοῦ νομοθέτου εἶναι νὰ μὴν ὡς ταῦτα ἐντυπῇ ἢ ἄλλως οὔτε πρὸ τῆς συνεδριάσεως συντεταγμένα ἀλλ' ὅμως, οὔτε τὸ προσηνυμένον 80 ἄρθρον, οὔτε ἄλλη τις διάταξις ἀπαγορεύει ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος τὸ νὰ ὦσιν ἐντυπῇ ἢ λιθογραφημένα ἐκεῖνα τὰ μέρη τῶν πρακτικῶν ὅτινα ἀφορῶσι τοὺς συνήθεις καὶ εἰς ὅλας τὰς δίκας τηρητέους τύπους· ἀποτελοῦσι δὲ ἀπόδειξιν τῆς πραγματικῆς τῇ ρήσει τῶν ἐν τοιοῦτοις πρακτικοῖς διαλαμβανόμενων τύπων, αἱ ἐπισημασθεῖσαι τὸ περιεχόμενον αὐτῶν ὑπογραφαὶ τοῦ προέδρου καὶ τοῦ γραμματέως.

ΑΠ. 6 (1865). 'Επειδὴ ἡ διάταξις ἀρθρ. 80 Ποιν. Δικ. καθ' ἣν τὸ παρὰ τοῦ γραμματέως τοῦ δικαστηρίου συντασσόμενα πρακτικὰ τῆς συνεδριάσεως, ἀποδεικνύει μὲν ὅτι ἡ θέλησις τοῦ νομοθέτου εἶναι νὰ μὴ ὡς συντεταγμένα τὰ πρακτικὰ ταῦτα πρὸ τῆς συνεδριάσεως, ἀλλ' ὅμως οὔτε τὸ ἀνωτέρω ἄρθρον, οὔτε ἄλλη τις διάταξις ἀπαγορεύει ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος τὸ νὰ λιθογραφῶνται προηγουμένως, ἐκεῖνα τὰ μέρη τῶν πρακτικῶν, ὅτινα ἀφορῶσι τοὺς συνήθεις καὶ εἰς ὅλας τὰς δίκας τηρητέους τύπους, ἐπομένως ἔγκυρα εἰσὶ τὰ πρακτικὰ ἀφ' οὗ φέρουσι τὰς ὑπογραφὰς τοῦ τε γραμματέως καὶ τοῦ δικαστηρίου τῶν συνέδρων.

ΑΠ. 119 (1868). 'Επειδὴ τὰ πρακτικὰ τῆς συνεδριάσεως Κακούργιοδικῶν δὲν στεροῦνται τῆς ἀποδεικτικῆς αὐτῶν ἰσχύος, διὰ τοῦτο καὶ μόνον, ὅτι εἰσὶν (ἐν μέρει) ἐντυπῇ, ὅταν ὡς ἐπὶ τοῦ προκειμένου τὸ περιεχόμενον αὐτῶν βεβαιουται διὰ τῆς ὑπογραφῆς τοῦ τε Γραμματέως τοῦ δικαστηρίου καὶ ὅλων τῶν εἰς τὴν συζήτησιν παρευρεθέντων καὶ ἐν τὴν ἀπόφασιν τῆς ὑποθέσεως συμπραξάντων δικαστῶν. σύμφωνα ἀρθρ. 86 ποιν. δικ.

ΑΠ. 55 (1867). 'Επειδὴ ὁ λόγος ὅτι δὲν σημειοῦται ἐν τοῖς πρακτικοῖς ἡ κατάθεσις τοῦ μάρτυρος τῆς υπερασπίσεως, Κ. ἐνῷ οὗτος δὲν ἐξετάσθη κατὰ τὴν προανακρίσιν, ἐκτὸς ὅτι ἀποκρούεται ἀπὸ τὰ βεβαιούμενα ὅτι ἐξετάσθη ἐν τῇ προανακρίσει πρακτικὰ, καὶ ἀληθὲς ἂν ἦτο, δὲν ἔδυνάτο νὰ φέρῃ ἀναίρεσιν, διότι ὁ νόμος δὲν ἀπαιτεῖ ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος νὰ σημειοῦται ἐν τοῖς πρακτικοῖς ἡ κατάθεσις ἐνὸς ἐκάστου τῶν μαρτύρων ὁλόκληρος, ἀλλὰ μόνον ἡ διαφορὰ, ἥτις ἤθελεν ἀναφανῆ μὲν ταῦτ' ἐν τῇ προανακρίσει καὶ τῆς ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ καταθέσεως μάρτυρος τινος.

ΑΠ. 94 (1868). 'Επειδὴ ὅχι μόνον δὲν εἶναι διατεταγμένον νὰ ἐκτιθηται ἐν τοῖς πρακτικοῖς ὅτι μετὰ τὸ τέλος τῆς ἐξετάσεως ἐκάστου μάρτυρος ὁ πρόεδρος τῶν Συνέδρων ἠρώτητε τοὺς συνηγόμενους καὶ τοὺς κατηγορουμένους ἂν ἔχωσι ν' ἀπευθύνωσιν αἰτιάσεις κατὰ τῶν μαρτύρων ἢ νὰ ἐρωτήσωσιν αὐτοὺς περὶ τίνος πράγματος, καὶ νὰ γίνηται ἐν αὐταῖς μνεία περὶ τούτων καὶ τῶν ἀπαντήσεων, ἀλλ' ἀπεναντίας ἐκ τῶν πρακτικῶν τοῦ κακούργιοδικείου ἀποδεικνύεται ὅτι ὁ πρόεδρος μετὰ τὴν ἐξέτασιν ἐκάστου μάρτυρος ἠρώτα τοὺς κατηγορουμένους καὶ τοὺς συνηγόμενους αὐτῶν ἂν ἔχωσι νὰ ἐρωτήσωσιν ἢ ὑπομνήσωσιν τι εἰς τὸν μάρτυρα κατὰ

τῆς μαρτυρίας του, καὶ ὅτι οἱ συνήγοροι ἔκαμον διαφόρους ἐρωτήσεις οὐχὶ δὲ καὶ οἱ κατηγορούμενοι.

ΑΠ. 10 (1870). Ἐπειδὴ, ὡς ἀληθὲς ἂν ὑποτιθεῖ, ὅτι δὴ ἐκ τῶν μαρτύρων, ἢ Δ. καὶ ὁ Α. δὲν ἐζητήθησαν ἐν τῇ ἀνακρίσει, ἐπικαλεσθέντες δὲ ἐσημειώθη ἐν τοῖς πρακτικοῖς, ὅτι κατέθεσαν ὅσα καὶ ἐν τῇ ἀνακρίσει τοῦτο ἂν ἐπάγεται ἀναίρεσιν, ὡς μὴ ὑπάρχοντων εἰς τινὰ τῶν περιπτώσεων ἄρθρ. 458 Ποιν. δικ.

ΑΠ. 22 (1841). Ἡ βεβαίωσις τῆς δημοσιεύσεως τῆς ἀποφάσεως, καθὼς πρῶξις μεταγενεστέρᾳ τῆς συντάξεως αὐτῆς, δὲν ἀποτελεῖ οὐσιώδους προτὴν τῆς ἀποφάσεως, καὶ δύναται νὰ γείνη διὰ τῶν πρακτικῶν τῆς συνεδριάσεως.

ΑΠ. 24 (1899). Ἐπειδὴ κατὰ τὰ συνδυασμένα ἄρθρα 80 καὶ 345 Ποιν. δικ. ἐν τοῖς πρακτικοῖς πρέπει νὰ σημειῶνται αἱ καταθέσεις τῶν μαρτύρων ἐφ' ὅσον δὲν ἐζητήσθησαν κατὰ τὴν προανάκρισιν, ἤτοι αἱ διαφοραὶ πρὸς τὰς καταθετικὰς ἐξετασθέντων, ἐξ οὗ συνάγεται, ὅτι ἐὰν δὲν ὑπάρχωσι διαφοραὶ δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ ἐκτίθενται αἱ καταθέσεις τῶν μαρτύρων, ἀλλ' ἀρκεῖ νὰ τεθῇ ἐν τοῖς πρακτικοῖς, ὡς ἐν προκειμένῳ ἐγένετο, ὅτι ὁ μάρτυς κατέθεσεν ὅσα καὶ ἐν τῇ προανάκρισει του.

ΑΠ. 66 (1899). Ἐπειδὴ ἐκτός τοῦ ὅτι ἡ ἐν τοῖς ἄρθρ. 80 καὶ 345 Ποιν. δικ. ἐπιβαλλομένη τῷ γραμματεῖ ὑποχρέωσις τοῦ ν' ἀναφέρει συντόμως ἐν τοῖς πρακτικοῖς τὰς καταθέσεις τῶν μαρτύρων, δὲν διατάσσεται ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος. Ὅθεν ἡ παραβίασις αὐτῆς δὲν ἀποτελεῖ λόγον ἀναίρεσεως· αὐτὸ τὸ ἄρθρον 80 τὴν τικαιότητα ὑποχρεῖται ἐπιβάλλει μόνον ἐν ἡ περιπτώσει οἱ μάρτυρες δὲν εἶχον ἐξετασθῇ εἰς τὴν προανάκρισιν, ἐπὶ τοῦ προκειμένου ὅπως πάντες οἱ ἐξετασθέντες μάρτυρες εἶχον ἐξετασθῇ εἰς τὴν προανάκρισιν, καὶ ἤρκει ἡ εἰς ταύτην ἀναφορά τῶν πρακτικῶν.

ΑΠ. 218 (1879). Ἐπειδὴ κατὰ τ' ἄρθρα 80 καὶ 345 Ποιν. δικ. καταχωρίζονται ἐν τοῖς πρακτικοῖς αἱ μαρτυρίαι, ὅταν δὲν εἶχον ἐξετασθῇ εἰς τὴν προανάκρισιν, ἀλλ' ὅταν ἐζητήσθησαν καταχωρίζονται μόνον αἱ διαφοραὶ, ὡς ἐγένετο ἐπὶ τοῦ προκειμένου· ἐκτός ὅμως τούτου ἡ παραβίασις τῆς κανονικοῦσας τὴν σύνταξιν τῶν πρακτικῶν διατάξεως μὴ ἀναγραφόμενης ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος τῆς διαδικασίας, δὲν ἀποτελεῖ λόγον ἀναίρεσεως.

ΑΠ. 34 (1830). Θεωρεῖται ὡς οὐσιώδους τῆς ἀποφάσεως μέρος ἡ περὶ τῆς δημοσιεύσεως αὐτῆς μνεία, Ὅχι, ὅταν μάλιστα τὰ μὲν πρακτικὰ βεβαιώσιν αὐτήν, εἰς δὲ τὴν ἀπόφασιν δὲν ὑπάρχῃ ἰσχυρὰ ἀποδείξις.

ΑΠ. 9 (1842). Ὅταν εἰς τὰ πρακτικὰ καὶ εἰς τὴν ἀπόφασιν ἀναφίηται ἡ παρουσία τοῦ εἰσαγγελέως, ὑποτίθεται, μὴ ὑπαρχούσης μάλιστα ἐναντίας ἀποδείξεως, ὅτι ἴσο παρὼν καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς δίκης.

ΑΠ. 18 (1846). Δὲν ἀπαιτεῖται νὰ σημειῶνται εἰς τὰ πρακτικὰ αἱ μαρτυρίαι, ὅταν ᾖναι σύμφωνοι μετὰ τὴν ἀνάκρισιν.

ΑΠ. 62 (1843). Τὸ ἄρθρον 345 καὶ 80 ποιν. δικ. δὲν διατάττουσι τὴν εἰς τὰ πρακτικὰ καταχώρισιν τῶν μαρτυριῶν, εἰμὴ μόνον, ὅταν δὲν συνάδωσιν αἱ ἐν τῷ ἄκροατηρίῳ μαρτυρίαι μετὰ τὰς τῆς ἀνάκρισεως ὅθεν, ὅταν τὰ πρακτικὰ βεβαιώνωσιν, ὅτι οἱ μάρτυρες εἶπον ὅ,τι καὶ εἰς τὴν ἀνάκρισιν, δὲν ὑπάρχει παρανομία τις.

ΑΠ. 13 (1846). Καμία διάταξις τοῦ νόμου δὲν ἀπαιτεῖ, ὥστε νὰ σημειῶνται εἰς τὰ πρακτικὰ αἱ μαρτυρίαι τῶν κατὰ τὴν ἀνάκρισιν ἐξετασθέντων ἡδὴ καὶ ἐν τῷ ἄκροατηρίῳ ἐξεταζομένων ἐκ νέου μαρτύρων, ὅταν ἀλλιστα αὗται ᾗναι σύμφωνα μετὰ τὰς ἐν τῇ ἀνακρίσει ληφθεῖσαι καὶ τοῦτο βεβαιῶται ἐκ τῶν πρακτικῶν.

ΑΠ. 61 (1880). Ὅταν ἐκ τῶν πρακτικῶν βεβαιῶται, ὅτι ἀνεγνώσθησαν τὰ πρακτικὰ τῆς κατ' ἐρήμην δίκης, τεκμαίρεται ὅτι καὶ ἅπασαι αἱ περὶ τῶν μαρτύρων ἐκθέσεις ἀνεγνώσθησαν ἐν τῷ ἄκροατηρίῳ, διότι καὶ αὗται ἀναπόσπαστον τῶν πρακτικῶν αποτελοῦσι μέρος.

ΑΠ. 47 (1881). Δὲν εἶναι ἄκυρα τὰ πρακτικὰ ὅταν ἐν μέρει εἰσὶν ἔντυπα.

ΑΠ. 54 (1888). Κατὰ τὸ ἄρθρον 80 Πολ. Δικ. ἐν τοῖς πρακτικοῖς, πρέπει νὰ σημειῶνται αἱ καταθέσεις τῶν μαρτύρων ἐφ' ὅσον δὲν ἐξητάσθησαν κατὰ τὴν ἀνάκρισιν, ἥτοι αἱ διαφοραὶ πρὸς τὰς καταθέσεις ἐξετασθέντων μαρτύρων, ἐξ αὐτῶν συνάγεται, ὅτι ἐὰν δὲν ὑπάρχωσι διαφοραὶ, δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ ἐκτίθωνται αἱ καταθέσεις τῶν μαρτύρων, ἀλλ' ἀρκεῖ νὰ τεθῇ ἐν τοῖς πρακτικοῖς ὅτι ὁ μάρτυς κατέθεσεν ὅσα καὶ ἐν τῇ ἀνακρίσει.

ΑΠ. 46 (1864). Νόμιμον ἀποδείξιν περὶ τῶν ἐν τῷ ἄκροατηρίῳ συμβάντων αποτελοῦσι μόνον τὰ πρακτικὰ μέχρι τῆς ἐπὶ πλαστογραφίᾳ προσβολῆς αὐτῶν.

ΑΠ. 65 (1865) 38 (1863). Οὐδέποτε τὸ 80 ἄρθρον ἀπαγορεύει ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος τὸ νὰ λιθογραφῶνται προηγουμένως ἐκεῖνα τὰ μέρη τῶν πρακτικῶν, ὅτινα ἀφορῶσιν εἰς τοὺς συνθέσεις καὶ ἐν πάσας ταῖς δίκαις τυχόντες τύπους.

ΑΠ. 141 (1866) 110, 119 (1868) 68 (1871) 16 (1880). Ἄλλ' οὐδὲ τὸ νὰ ἐκτυπῶνται.

ΑΠ. 141 (1866) 119 (1868) 169 (1869) 16 (1880). Ὅθεν, τοῦτο δὲν εἶνε λόγος τῆς στέρσεως τῶν πρακτικῶν τῆς ἀποδεικτικῆς αὐτῶν ἰσχύος, ἐὰν τὸ περιεχόμενον αὐτῶν βεβαιῶται διὰ τῆς ὑπογραφῆς τοῦ γραμματέως καὶ τῶν εἰς τὴν ἀπόφασιν συμπραξάντων δικαστῶν συνψῆς πρὸς τὸ 88 ἄρθρον.

ΑΠ. 32 (1850) 29 (1866) 89 (1869). Ἡ μὴ κατὰ τὴν εἰς τὰς πρακτικοὺς σημειώσεις τῶν ὑπὸ τῶν μαρτύρων καταθέντων, ἀλλὰ κατὰ περίληψιν, δὲν ἀποτελεῖ λόγον ἀναίρεσεως (458 Ποιν. Δικ.).

ΑΠ. 83 (1866) 55 (1867) 21 (1863) 90 (1862) 48 (1856) 36 (1854) 42 (1865) 41 (1869). Ἐν τοῖς πρακτικοῖς σημειοῦνται μόνον αἱ διαφοραὶ αἱ ἀναφαινόμεναι μετὰ τῶν ἐν τῇ ἀνακρίσει καὶ τῶν

ἐν τῇ δημοσίᾳ συζητήσει καταθέσεων τῶν μαρτύρων καὶ οὐχὶ ὁλόκληροι αἱ καταθέσεις αὐτῶν.

ΑΠ. 159 (1856). Ἄλλ' οὐδὲ ἀναγκαῖον εἶναι νὰ σημειῶνται ἐν ταῖς πρακτικοῖς τῶν συνεδριάσεων τοῦ κκυργιοδικείου ἐν ἐκτάσει καὶ ἀνεπτυγμένῳ αἱ γενόμεναι πρὸς ἕκαστον μάρτυρα ἐρωτήσεις καὶ παρατηρήσεις, ἅτε τῆς πεποιθήσεως τῶν ἐνόρκων μὴ μορφουμένης ἐκ τῶν πρακτικῶν, ἀλλ' ἐκ τῆς δημοσίας ἐξετάσεως τῶν μαρτύρων καὶ τῆς γενομένης προφορικῆς συζητήσεως.

81. Ἡ ἀπόφασις πρέπει νὰ ᾖ αἰτιολογημένη καὶ νὰ περιεχῇ τὸ ἐφαρμοζόμενον ἄρθρον τοῦ νόμου. Π. Δ. 92. 349. 360 § 5. 397. 407 § 10. 458 § 18. Π. Ν. 18. Πολ. Δ.κ. 182.

Γαῖτες-
πρόδω-
απομνημό-
νεον
Π. Ν. 18. 182
Π. Ν. 18. 182
Π. Ν. 18. 182

ΑΠ. 172 (1870). Ἐπειδὴ ἀληθῶς ἐν ᾧ οἱ ἐνόρκοι παραδέχονται ὅτι οἱ ἀναιρεσεῖοντες ἐξετέλεσαν τὴν ἀνθρωποκτονίαν ἐκ συστάσεως καὶ τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἐτοιμηγορίας ταύτης ἀπήγγειλεν ἐπ' αὐτῶν τὴν καταγνωθεῖσαν ποινὴν, ὅμως ἐν τῇ καταδικαστικῇ ἀποφάσει παρατίθεται μόνον τὸ περὶ ἀνθρωποκτονίας ἄρθρ. ποιν. νόμου, οὐχὶ δὲ καὶ τὸ περὶ συστάσεως ἄρθρ. 57. Ὅθεν ὡς πρὸς τοῦτο ἡ ἀπόφασις εἶναι ἀναιρετέα (458 ἐδ. 18 ποιν. δικ.) ἀλλ' ἡ παράθεσις αὐτοῦ γίνεται ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου τοῦ Ἀρείου Πάγου (500 Ποιν. Δικ.)

Ἐπειδὴ τὰ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ καὶ κατὰ τὴν δημοσίαν συνεδρίαν λαβόντα χώραν πρέπει νὰ ἀποδεικνύεται ἐκ τῶν τῆς συνεδριάσεως πρακτικῶν καὶ πᾶσα ἄλλη ἀπόδειξις μὴ προσβαλλομένων αὐτῶν ὡς πλαστῶν δὲν ἐπιτρέπεται περὶ αὐτῶν τῶν γεγονότων, ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ἐκ τῶν τῆς συνεδριάσεως πρακτικῶν τοῦ δικαστηρίου τῶν συνέδρων δὲν ἀποδεικνύεται ὅτι κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς συζητήσεως τῆς προτεινομένης κατηγορίας, ἐκοιμᾶτο ὁ ἐνόρκος Ζ. καὶ αὐτῶν μὴ προσβαλλομένων ἐπὶ πλαστογραφίᾳ δὲν συγχεῖται ν' ἀποδειχθῇ διὰ μαρτύρων ὅτι τῷ ζῆντι ἐκοιμᾶτο καὶ ὅτι δὲν ἐνόησε τὰ πρὸς τοὺς ἐνόρκους τεθέντα ζητήματα ὡς ἀξιοῦσιν οἱ ἀναιρεσεῖοντες.

ΑΠ. 9 (1870). Ἐπειδὴ τὸ παράπονον, ὅτι δὲν παρατέθησαν ἐν τῇ ἀποφάσει τῶν συνέδρων τὰ ἄρθρα 49 καὶ 50 εἶναι βάσιμον, διότι ἐν τῇ προσβαλλομένῃ ἀποφάσει παρατίθενται μόνον τὰ ἄρθρα 273 § 3 καὶ 87 ποιν. Νόμου, ἀλλ' οὐχὶ καὶ τὰ ἄρθρα 49 καὶ 50, ἅτινα περιέχουσι τὸ μέτρον τῆς ἐν τῇ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 70 προνοουμένης περιστάσεως ἐπιβλητέας ποινῆς.

Ὅθεν κατὰ τοῦτο εἶναι ἀναιρετέα ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις καὶ πρέπει νὰ προστεθῶσιν ἐν αὐτῇ αὐτολεξεῖ τὰ ἄρθρα ταῦτα 49 καὶ 50, ἅτινα μνημονεύονται ἐν τῷ παρατεθέντι ἄρθρῳ 87.

ΑΠ. 236 (1871). Ἐπειδὴ διὰ τοῦ προσβαλλομένου βουλευματος ἀ-

περιβλήθησαν αἱ ἀνακοπαὶ τοῦ ἀναιρεσεύοντος κατὰ τῶν περὶ παραπομπῆς αὐτοῦ εἰς τὸ κακυργιδικεῖον βουλευμάτων τοῦ συμβουλίου τῶν πλημμελειοδικῶν καὶ ἐπεκυρώθησαν ταῦτα. Ὅθεν δὲν ἦτο ἀνάγκη ἐν τῷ προεχλωμένῳ βουλευματι νὰ παρατεθῶσι τὰ ἄρθρα Ποιν. Νόμου κατὰ παραβίασιν τῶν ὁποίων ὁ ἀναιρετεῖων παρεπέμφθη εἰς τὸ κακυργιδικεῖον. Ἐλλείψεις δὲ παραθέσεως ἄρθρου τινὸς Ποιν. Νόμου ἐν τοῖς πρὸ παραπομπῆς βουλευμασι τοῦ συμβουλίου τῶν πλημμελειοδικῶν δὲν πρὸ τείνεται.

ΑΠ. 88 (1842). Ἐπειδὴ κατὰ 81 ἄρθρ. ποιν. δικ. τοῦ ὁποίου διατάξεις εἶναι δημοσίας τάξεως καὶ ἀφορᾶσι τὰ οὐσιώδη συστατικὰ τῶν ἀποφάσεων, πᾶσα ποινικὴ ἀπόφασις πρέπει νὰ ᾔηται αἰτιολογημένη, αἰτιολογίας δ' ἐννοεῖ ὁ νόμος τὴν ἐν τῇ ἀπόφάσει ἔκθεσιν τῶν λόγων, αἵτινες πείθουσι τὸ δικαστήριον, ὅτι ὁ κατηγορούμενος ἐπράξεν ἢ δὲν ἐπράξεν τὴν εἰς αὐτὸν ἀποδιδόμενην πρᾶξιν· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου, καὶ τηγορηθέντος τοῦ Γ. ὑπευθύνου συντάκτου τοῦ Τερπνοῦ Ζεφύρου ἐκ παραβίασε τὸ 59 ἄρθρ. τοῦ περὶ ἐξουσίσεως ἐν γένει καὶ περὶ τούτου Νόμου, καταχωρίσας εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 110 φύλλον τῆς ρηθείτης ἐφημερίδος ἄρθρον τοῦ ὁποίου τὸ περιεχόμενον δὲν εἶναι ἀπλῶς φιλολογικὸν ἐπιστημονικὸν ἢ τεχνολογικὸν οὐδὲ φέρει τὸν χαρακτῆρα ἀπλῆς εἰδοποιήσεως, τὸ πταισματοδικεῖον περιορίσθη μόνον εἰς τὸ νὰ βεβαιώσῃ τὴν προεχλωμένην ἀπόφασιν ὅτι ὁλόκληρον τὸ περιεχόμενον τοῦ κατηγορουμένου ἄρθρου δὲν εἶναι ἀπλῶς φιλολογικὸν, ἐπιστημονικὸν οὐδὲ φέρει τὸν χαρακτῆρα ἀπλῆς εἰδοποιήσεως, τούτῳ ἐβεβαίωσε τὴν ἐν πρᾶξιν τοῦ ἀντικειμένου τῆς κατηγορίας, χωρὶς νὰ ἐκθέσῃ καὶ τοὺς λόγους τῆς πεποιθήσεώς του ἐπομένως ὑπαρχούσης ἐντελοῦς ἐλλείψεως αἰτιολογικοῦ ἢ ἀποφασίς εἶναι ἀναιρετέα.

ΑΠ. 83, 88 (1842). Πᾶσα ποινικὴ ἀπόφασις πρέπει νὰ ᾔηται αἰτιολογημένη, αἰτιολογίας δὲ ἐννοεῖ ὁ νόμος τὴν ἐν τῇ ἀπόφάσει ἔκθεσιν τῶν λόγων, αἵτινες πείθουσι τὸ δικαστήριον ὅτι ὁ κατηγορούμενος ἐπράξεν ἢ δὲν ἐπράξεν τὴν πρᾶξιν.

ΑΠ. 148 (1837). Αἱ αἰτιολογίαι, οὗτοι σύμφωνοι μὲ τὸ διατακτικὸν τῆς ἀποφάσεως καὶ βεβαιοῦνται πράγματα, τὰ ὁποῖα τὸ διατακτικὸν ἀνείκει, ἢ περιέχονται ἄρνητιν πραγμάτων, τὰ ὁποῖα τὸ διατακτικὸν ἀνγκυλωρίζει ὡς ὑπάρχοντα, καθιστῶσι τὴν ἀπόφασιν ἄμορφον.

ΑΠ. 457 (1810). Ἐπεὶ δὲ ὁ σκοπὸς τοῦ νομοθέτου διατάξαντος τὴν παραθέσιν τοῦ προσήκοντος ἄρθρου τοῦ ποινικοῦ νόμου εἶναι τὸ νὰ παραλαμβάνῃ τὸ αὐθαίρετον εἰς τὴν διαχείρισιν τῆς ἐγκληματικῆς δικαστικῆς οὐκίας καὶ νὰ χορηγῇ εἰς τοὺς καταδικασθέντας τὰ μέσα τοῦ νὰ βεβαιώται ὅτι ἡ κατ' αὐτῶν ἀπαγγελθεῖσα ποινὴ εἶναι αὕτη ἐκείνη, τὴν ποῖαν προσδιορίζει ὁ νόμος, καὶ νὰ ζητῶσι τὴν διόρθωσιν τῆς ἀποφάσεως ἂν τυγὼν τὰ δικαστήρια ἐπέβηον εἰς αὐτοὺς ἄλλην παρὰ τὴν ποινὴν τῆς ὁποίας κατέστησαν ἔνοχοι, ἐκ δὲ τῆς εἰς τὴν παραθέσιν τοῦ κατὰ 81 ἄρθρου ποιν. νόμου παραλείψεως λέξεων τινῶν δὲν προκύπτει οὐδὲν.

ἀδικοῦντος ὡς πρὸς τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ προσήκοντος ἄρθρου τοῦ ποιν. νόμου.

ΑΠ. 9 (1845).—Ἡ ἐφαλμένη παράθεσις ἄρθρου τινός, μὴ ἔχουσα ἐπιρροὴν εἰς τὸ διατακτικόν, δὲν δίδει γώραν εἰς ἀναίρεσιν.

ΑΠ. 5 (1836).—Ἡ ποινικὴ ἀπόφασις θεωρεῖται ὡς ἀναιτιολόγητος, ὅταν περιορίζεται ν' ἀναφέρῃ μόνον ὅτι δὲν ὑπάρχει συκοφαντία, χλεύη, ὕβρις καὶ λοιδορία.

ΑΠ. 41 (1846).—Ὅταν γίνηται πρότασις, ὅτι τὸ δικ. εἶναι ἀναρμόδιον νὰ δικάσῃ ἐξ ὑβριστῶν τινὰ ἢ συκοφαντῶν γενομένην δι' ἐφημερίδος τινος ἐπὶ λόγῳ, ὅτι ἡ πράξις, ἀφορώσα δημόσιόν τινὰ ὑπάλληλον, ὑπάγεται εἰς τοὺς ἐνόρκους, τὸ πλημμελειοδικεῖον ὀφείλει νὰ ἐκδῇ τὰς λόγους, δι' οὓς τὸ κατηγορούμενον ἄρθρον ἀφορᾷ τὸν ιδιωτικὸν βίον τῶν πλείον, ὅσον ἡ σημειώσις ιδιοτήτων τινῶν τοῦ δημόσιου ὑπάλληλου δὲν ἀποκλείει καὶ τὴν ὑπαρξίν ἄλλης τινος ιδιότητος.

ΑΠ. 285 (1839).—Τὰ δικαστήρια κηρύττοντα ἔνοχον ὡς συνεργόν, ὀφείλουσιν ν' ἀναφέρωσι τὰς περιπτώσεις αἱ ὁποῖαι ἀποτελοῦν τὴν συνεργίαν.

ΑΠ. 51 (1842).—Ἀπόφασις ἐπιβάλλουσα καταδίκην ἔνεκα διαταράξεως ἐκκλησιαστικῆς εἰρήνης καὶ περιοριζομένη ν' ἀναφέρῃ μόνον τὰς γενικὰς τοῦ νόμου φράσεις, χωρὶς νὰ ὀρίξῃ εἰδικῶς τὰ ἀξιοποίνους πράξεις, καθίσταται ἀναιτιολόγητος.

ΑΠ. 5 (1862).—Ὅντων καὶ τῶν βουλευμάτων ἀποφάσεων κατὰ τὸ ἄρθρον 249 τῆς ποιν. δικον. ἡ διάταξις τῶν ἄρθρων 81, 92 καὶ 397 περὶ αἰτιολογίας τῶν ἀποφάσεων (ἡτις, ὡς οὐσιώδης καὶ παρέχουσα ἀπαραίτητους ἐγγυήσεις κατὰ τοῦ αὐθαίρετου, περιελήφθη κατόπιν ἐπιτακτικῶς καὶ ἐν τῷ Συντάγματι) ἐφαρμόζεται καὶ εἰς τὰ βουλευματα. Ὅθεν βούλευμα παραλείπον ἐντελῶς νὰ ἐκτιμῇσιν εἴτε δι' ἰδίων αὐτοῦ λόγων εἴτε διὰ ρητῆς παραδοχῆς τῶν σκέψεων τοῦ πρωτοδίκου βουλευματος ἢ τῆς προτάσεως τοῦ παρὰ τῷ δικαστηρίῳ εἰσαγγελέως τὴν πράξιν τοῦ κατηγορουμένου ὑπὸ τὸν πραγματικὸν καὶ τὸν νομικὸν αὐτῆς χαρακτῆρα εἶναι ἀναίρετέον.

ΑΠ. 23 (1858).—Ἄν ἡ αἰτιολογία ᾖ ἐφαλμένη, τὸ ἐφαλμένον αὐτῆς δὲ παρέχει λόγον εἰς ἀναίρεσιν, ὅσάκις τὸ διατακτικὸν συνάδει τῷ Νόμῳ.

ΑΠ. 4 (1850).—Ἀπαιτῶν ὁ νομοθέτης τὴν εἰς τὴν ποινικὴν ἀπόφασιν παράθεσιν τοῦ ἐφαρμοζομένου ἄρθρου τοῦ ποινικοῦ νόμου, νοεῖ τὴν τοῦ ἄρθρου τοῦ περιέχοντος τὴν ἐφαρμοζομένην ποινήν, ἵνα καταφανῇται ἐκ τῆς παραθέσεως αὐτοῦ, ὅτι ὁ δικαστὴς ἐφήρμοσε τὴν νομιμοποιήν. ἢ μὴ παράθεσις δὲ αὐτοῦ, ἐπιφέρει ἐλλόγως κατ' ἄρθρα 263, 300, 487 καὶ 458 ποιν. δικ. ἀναίρεσιν. ἄλλ' οὐδόλως ἀναγκαῖα ἡ παράθεσις ἄρθρου, ἀφορῶντος οὐχὶ εἰς ἐφαρμογὴν ποινῆς, ἀλλὰ τὴν διὰ προσωπικῆς κρατήσεως ἐκτέλεσιν καὶ τὴν ἀπότισιν τῶν δαπανῶν καὶ τελῶν.

ΑΠ. 9 (1870).—Ἀλλὰ δεόν νὰ παρατίθενται πάντα τὰ σχετικὰ ἄρθρα ποινικῆς ΔΙΚΟΝΟΜΙΑ

πρὸς τὴν ἐφαρμοζομένην ποινὴν, ὅθεν καὶ τὰ ἄρθρα τοῦ ποιν. νόμου τὰ περὶ ἐιέγοντα τὸ μέτρον τῆς ἐπιβλητέας ποινῆς.

ΑΠ. 172 (1870).—Ἐπομένως οὐχ ἦττον καὶ τὸ περὶ συστάσεως ἄρθρον 57, προκείμενης συστάσεως.

ΑΠ. 81 (1875).—Ἀλλ' οὐδόλως ἀναγκαῖα ἡ παράθεσις τοῦ ἄρθρου καθ' ὃ ἡ πράξις, ἥς ἐκπύρχυθ' ἔναχος ὁ κατηγορούμενος, καταδικωμένη ἐξ ἐπαγγέλματος, ὑπόκειται εἰς πενταετὴ παραγραφὴν.

ΑΠ. 93 (1877).—Οὐδόλως ἐπίσης ἀναγκαῖα ἡ παράθεσις ἄρθρου 696 Ἑμπ. Νόμ. κηρυττομένου τινὸς ἐνόχου ἐπὶ δολίᾳ χρεωκοπίᾳ, διότι τὸ 596 ἄρθρ. οὔτε τὸν ὅρισμόν τῆς δολίας χρεωκοπίας δίδωσιν, οὔτε τὴν ποινὴν τῆς πράξεως ταύτης προσδιορίζει, ἀλλ' ἀπλῶς ὁρίζει, ὅτι ὁ ἐνόχος ἀδικήματός τινος δολίας χρεωκοπίας τιμωρεῖται διὰ τῶν ἐν ποινικῇ νόμῳ ὡρισμένων ποινῶν περὶ δολίας χρεωκοπίας.

ΑΠ. 9 (1848) 134 (1872).—Τὸ βούλευμα τῶν ἐρετῶν ἀπερίπτων ἀπλῶς καὶ καθαρῶς τὴν κατὰ τοῦ βουλεύματος τῶν πλημμελειοδικῶν ἀνακοπὴν τοῦ κατηγορουμένου, δὲν εἶναι ἀληθῶς βούλευμα παραπομπῆς τοῦ κατηγορουμένου εἰς τὸ ποινικὸν δικαστήριον, ὅθεν ἡ μὲν ἐν αὐτῷ παράθεσις τῶν ἄρθρων τοῦ ποιν. νόμου, ὧν ἐπὶ παραβάσει παρὲμφορὴ ἵνα δικασθῇ, δὲν χορηγεῖ λόγον εἰς ἀναίρεσιν.

ΑΠ. ρυθ' (1833).—Ἐν τῇ ἀποφάσει δέον νὰ παρατίθεται τὸ εἰς τὴν κατηγορουμένην πράξιν ἀκριβῶς ἐφαρμοζόμενον ἄρθρον, ὅθεν κατηγορουμένου τινός, ὅτι βόσκων νέμει τὰ ζῶα αὐτοῦ ἐπὶ ξένων γαιῶν κατὰ παράθεσιν τοῦ 696 ἄρθρου τοῦ ποιν. νόμου, παραπέμποντος ὡς πρὸς τὴν ἐπιβλητέαν ποινὴν εἰς τὰ περὶ τῶν ἀγρῶν καὶ λειμῶνων ἰδιαιτέρας διατάξεις, δέον νὰ παρατεθῇ τὸ ἄρθρ. 14 τοῦ ἀπὸ 31 Δεκ. 1836 περὶ δεινδροφυτεῶν νόμου τὰ ἄρθρ. 1, 2 καὶ 3 τοῦ ἀπὸ 13 Μαΐου 1835 νόμου, οὐχὶ δὲ μόνον τὸ 616 ἄρθρον.

ΑΠ. 132 (1875).—Ὁ δικαστικὸς κλητὴρ ὁ διαπράξας ἢ τιμωρεῖται ἄρθρον 487 § 1 ποιν. νόμου, οὐχ ἦττον δὲ τὸ 24. παράδασιν καθήκοντος, τιμωρεῖται μὲν κατὰ τὰ ἄρθρα ταῦτα, ἀλλὰ δυνάμει τοῦ ἄρθρ. 489 τοῦ αὐτοῦ νόμου, διότι οἱ δικαστικοὶ κλητῆρες δὲν εἶναι δημόσιοι ὑπάλληλοι ἀλλὰ δημόσιοι ὑπηρεταί. Ὅθεν ἐν τῇ ποινικῇ καταδικαστικῇ ἐπὶ τοιαύτῳ ἀδικήματι ἀποφάσει δέον νὰ προστιθῇ καὶ τὸ ἄρθρον 489, ἄλλως ἐπέρχεται ἀναίρεσις.

ΑΠ. 7, 8, 20, 13 (1833).—Ἡ παράθεσις τοῦ προσήκουτος ἄρθρου τοῦ Π. Ν. συνίσταται οὐχὶ εἰς τὴν ἀπλὴν μνησίαν αὐτοῦ, ἀλλ' εἰς τὴν ἐξ ὅλης κλήρου καταχώρισιν αὐτοῦ ἐν τῇ ἀποφάσει.

ΑΠ. 79 (1836) 221, 261, (1838).—Σκοπὸς δὲ τῆς διατάξεως τῶν τῆς εἶναι ἡ πρόληψις τῆς αὐθαιρεσίας ἐν τῇ διαχειρίσει τῆς ποινικῆς δικαιοσύνης καὶ ἡ τοῖς καταδικασθεῖσι παροχὴ τῶν μέσων τῆς βελτιώσεως, ὅτι ἡ κατ' αὐτῶν ἀπαγγελλομένη ποινὴ εἶναι ἡ τοῦ νόμου καὶ κατ' ἀκολουθίαν τῆς αἰτήσεως τῆς διορθώσεως τῆς ἄλλῃν τυχόν ποινῶν ἐπιβαλοῦσης ἀποφάσεως. Ὅθεν ὁ οἰκείος τόπος τῆς παραθ. τοῦ ἄρθρου τοῦ ποιν. νόμου εἶναι ἡ περὶ ἐφαρμογῆς τῆς ποινῆς ἀπόφασις, οὐχὶ δὲ ἡ προ-

γυμνή αὐτῆς ἀπόφασις περὶ ἐνοχῆς τοῦ κατηγορουμένου, περὶ ἧς τὰ δικαστήρια ἀποφαίνονται κατὰ τὴν ἐνδόμυχον αὐτῶν πεποίθησιν.

ΑΠ. 457 (1840).—Ὅθεν, ἂν μόνον παραλειφθῶσι λέξεις τινές, ἐκπληροῦται ὁ σκοπὸς τοῦ νόμου, ὡς ὅτις ἐκ τῆς παραλείψεως ταύτης οὐ δεῖν προκύπτει ἀβεβαιότης ὡς πρὸς τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ προσήκοντος ἄρθρου ποιν. νόμου.

ΑΠ. 68 (1841).—Δὲν ἐκπληροῦται ὁμως οὗτος, ὡς ὅτις δὲν παρατίθεται τὸ ἀνήκον εἰς τὴν περίπτωσιν μέρος τοῦ ἐφαρμοζομένου ἄρθρου. Ὅθεν ἐν τῇ αὐτῇ περιπτώσει καθισταμένης ἀναιρετέας τῆς ἀποφάσεως ἐφαρμόζει ὁ Ἀρειὸς Πάγος τὸ προσήκον ἄρθρον ποιν. νόμου.

ΑΠ. 39 (1843).—Τῆς διαστολῆς τῶν ποινικῶν ἀποφάσεων εἰς δύο διακεκριμένα μέρη, τὸ ἀφορῶν δηλονότι εἰς τὴν ἐνοχὴν τοῦ ἐγκαλουμένου καὶ τὸ περὶ τῆς ἐφαρμοστέας ποινῆς, συμβαδινούσης μόνον ἐν τῇ ἐνώπιον τῶν πλημμελειοδικῶν καὶ τῶν κακουργιοδικῶν διαδικασίᾳ ὡς γίνεται ὅλῳ ἐκ τῶν ἄρθρων 366, 397, 449 καὶ 450 ποιν. δικ., οὐχὶ δὲ καὶ ἐν τῇ ἐνώπιον τῶν πραιστοδικῶν, ἐπεταί, ὅτι ἐν τῇ ἀποφάσει αὐτῶν δι' ἧς κηρύττεται ἐνοχὸς καὶ ἐφαρμόζεται αὐτῷ εἰς αὐτὸν ἡ ποινή, ὅθεν νὰ περιέχεται τὸ ἐφαρμοζόμενον ἄρθρον τοῦ ποινικοῦ νόμου.

ΑΠ. 26 (1892). Ἀλλ' εἶναι περιττὴ ἡ παράθεσις, ὡς ὅτις τοῦτο παρετέθη εἰς προγενεστέραν καταδικαστικὴν ἀπόφασιν, περὶ τοῦ αὐτοῦ ἀδικήματος διαλαμβάνουσαν.

ΑΠ. 87 (1887). Ἀλλ' ἡ μὴ ἀνάγνωσις ὑπὸ τοῦ προέδρου κατὰ τὴν ἀπαγγελίαν τῆς ἀποφάσεως ἄρθρου τινὸς τοῦ Ποινικοῦ νόμου δὲν ἐπιφέρει ἀναίρεσιν.

ΑΠ. 50 (1894). Τὰ ἀναγόμενα εἰς τὰ ἐπακολουθήματα τῆς καταδίκης ἢ τὰς δικαστικὰς δαπάνας ἄρθρα οὐδαμῶς ἀναγκάζον νὰ ἀντιγράφωνται, ἀπογνώσης τῆς ἀπλῆς μνείας αὐτῶν.

82. Πᾶσα ἀπόφασις πρέπει συγχρόνως νὰ ἀναφέρῃ ρητῶς τὴν εἰς τὰ ἐξόδα καταψήφισιν τοῦ νικωμένου, καθ' ὅσον ταῦτα δὲν ἐπροξενήθησαν ἐξ αἰτίας τοῦ ἀντιδίκου ἢ τινος ἄλλου, ἀδιαφόρως ἂν ὁ νικηθεὶς ἦναι ὁ κατηγορούμενος, ὁ πολιτικῶς ὑπεύθυνος, ὁ ἐνάγων, ἢ ὁ ιδιώτης κατήγορος.—Εἰς τὴν αὐτὴν ἀπόφασιν ἐκκαθαρίζονται τὰ ἐξόδα. Π.Ν. 30. 32. 34. Π.Δ. 346.

ΑΠ. 21 (1885). Ἐπειδὴ ὁ πραιστοδικῆς, ἀθώωντας τὸν κατηγορούμενον Σ καὶ καταδικάσας εἰς τὰ δικαστικὰ ἐξόδα καὶ τέλη τὴν μὴ νύστασαν τοῦτον Β., ἐνῶ τὴν ὑπόθεσιν ταύτην ἀνέλαβε καὶ εἰσήγαγε κρῖναι εἰς τὸ δικαστήριον ὁ δημόσιος κατήγορος, παρεδίωκε τὸ ἄρθρον 32 Ποιν. Δικ. καθ' ὃ εἰς μόνον τὸν κατηγορούμενον, τὸν πολιτικῶς

ὁπεύθυνον, τὸν πολιτικῶς ἐνάγοντα καὶ τὸν ἰδιώτην κατήγορον ἐπιβάλλονται τὰ δικαστικά ἐξόδα, διότι οὗτοι μόνοι λαμβάνουσι μέρος ὡς διάδικοι.

ΑΠ. 55 (1866). Ἐπειδὴ κατ' ἄρθρον 82 Ποιν. Δικ., συνδουαζόμενον πρὸς ἄρθρα 30, 31 καὶ 32 Ποι. Νόμου, τὰ ἐξόδα καταψηφίζονται εἰς τὸν νικῶμενον, καθόσον δὲν ἐπροξενήθησαν ταῦτα ἐξ αἰτίας τοῦ ἀντιδίκου ἢ τινὸς ἄλλου, ἀδιαφόρως ἂν ὁ νικηθεὶς ἦναι ὁ κατηγορούμενος, ὁ πολιτικῶς ὑπεύθυνος, ὁ ἐνάγων ἢ ὁ ἰδιώτης κατήγορος· ἀλλ' ἐπὶ τοῦ προκειμένου τὸ δικαστήριον τῶν συνόδων, ἐνῷ διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ἀπέλυσε τὸν ἀναιρεσείοντα τῆς κατ' αὐτοῦ ἐπὶ τραύματι γενομένης κατηγορίας, κατέδικασεν αὐτὸν εἰς τὰ ἐξόδα τῆς δίκης, θεωρήσαν αὐτὸν ὡς παραίτιον τούτων, χωρὶς νὰ ἐκφέρῃ λόγον τινὰ ἰδιαίτερον τούτου, καὶ ἐπομένως κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ δικαστηρίου μόνον καὶ μόνον διότι ἐπραξέ τὴν πράξιν, ἀπὸ τὴν εὐθύνην τῆς ὁποίας ἀπηλλάχθη λόγῳ τῆς παραδεχθείσης ἐντελοῦς ἀμύνης· διὰ τῆς ἀποφάσεως οὗτως ταύτης ἐσφαλμένως ἡρμηνεύθησαν καὶ κακῶς ἐφηρμύθησαν τὰ εἰρημένα ἄρθρα, κατὰ τὰ ὁποῖα εἰς μόνον τὸν νικῶμενον καταψηφίζονται τὰ ἐξόδα, οὐχὶ δὲ καὶ εἰς τὸν νικήσαντα, οἷος εἶναι ἐπὶ τοῦ προκειμένου ὁ ἀναιρεσείων, ἀφοῦ ἡ πράξις αὐτοῦ ἐκηρύχθη μὴ ἀξιόποινος καὶ ἐπομένως νομίμως ἐκτελεσθεῖσα.

ΑΠ. 44 (1867). Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθρον 30 Ποιν. Νόμου συνδουαζόμενον πρὸς ἄρθρον 82 Ποιν. Δικ. ἡ καταψήφισις τῶν δικαστικῶν ἐξόδων κατὰ τοῦ νικωμένου εἶναι συνέπεις τῆς ἐπιβληθείσης αὐτῷ ποινῆς τῆς πράξεως ἧς ἀπεδείχθη ἐνοχος, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ προκειμένου τὸ δικαστήριον τῶν Συνόδων ἀπήλλαξε τὸν ἀναιρεσείοντα τῆς κατ' αὐτοῦ γενομένης κατηγορίας, μηδεμίαν αὐτῷ ἐπιβαλὼν διὰ τοῦτο ποινήν· θὼν καταδίκασαν αὐτὸν εἰς τὰ δικαστικά ἐξόδα τῆς δίκης, ψευδῶς ἡρμηνεύσας καὶ ἐσφαλμένως ἐφήρυσσε τὰ ρηθέντα ἄρθρα Ποιν. Νόμου καὶ Ποιν. Δικ. ὅπερ ἐπάγεται τὴν κατὰ τοῦτο ἀναίρεσιν (458 § 19 Ποιν. Δικ.) καὶ μὴ ὑπαργούσης ἐπὶ τοῦ προκειμένου κολασίμου πράξεως ὁ ἀναιρεσείων πρέπει νὰ ἀπαλλαγῇ τῆς καταδίκης.

ΑΠ. 38 (1851). Ἐκ τοῦ ἄρθρου 82 συνδουαζόμενον πρὸς τὰ 6, 24, 27, 301, 306, 324 καὶ 480—489 Ποιν. Δικ. προκύπτει, ὅτι εἰς τὴν δικαστικὴν δαπάνην ὑπεβάλλονται μόνοι οἱ διάδικοι (πολιτικῶς ἐνάγων κτλ.) οἵτινες, ἀναγκαστικῶς καλούμενοι εἰς τὴν δίκην, ὅπου κινεῖται μόνος καὶ εἰς τὰ ἐπακολουθήματα αὐτῆς, οὐχὶ δὲ καὶ ὁ ἄπλος καταμνηστὴς, ἔστω καὶ ἂν ἡβαιώθῃ ὁ κατηγορούμενος.

ΑΠ. 95 (1850). Κατὰ τὴν ἐννοίαν τοῦ 82 ἄρθρου τῆς Ποιν. Δικ. τὸ δικαστήριον δύναται νὰ καταψηφίσῃ τὰς δαπάνας εἰς τὸν κατήγ. καὶ ἂν εἴη ἀπελύθη, ὅσας παραίτιος τῶν δαπανῶν ὑπῆρξεν αὐτὸς ὡς προκλήσας διὰ τῆς ἰδίας αὐτοῦ πράξεως τὴν προσηγνηθεῖσαν ἀνάγκην.

ΑΠ. 11 (1843), 56 (1865). Ὁ ἀπολυθεὶς τῆς κατηγορίας ὡς μὴ νενικημένος δὲν δύναται νὰ καταδικασθῇ εἰς τὴν δαπάνην.

83. Εἰς τὴν αὐτὴν ἀπόφασιν πρέπει νὰ ἀναφέρεται ρητῶς καὶ ἡ εἰς τὸν ἰδιοκτήμονα ἀπόδοσις τῶν ὑφαιρεθέντων, ἢ ἄλλως [εἰς τὸν φάκελλον τῆς δικογραφίας εὐρισκομένων πειστηρίων ἐγγράφων,] ἐν τοῖς ἀρχείοις τῆς ἀνακρίσεως εὐρισκομένων πειστηρίων, καθὼς καὶ ἡ δήμευσις, ὅταν αὕτη διατάσσεται παρὰ τῶν νόμων. Π.Ν. 20. Π.Δ. 90. 346.474.*

ΑΠ. 54 (1880). Τῶν ἀπολεσθέντων δεσπότης μένει ὁ ἀπολέσας, καὶ ἀπομένως ταῦτα δὲν εἶναι ἀδέσποτα, ἀλλὰ κλοπιμαῖα καὶ δὲν δύναται νὰ διαταχθῇ ἡ εἰς τὸ Δημόσιον Ταμεῖον κατάθεσις.

84. Ἐν τῇ δημοσίᾳ συνεδριάσει ἀπαγγέλλεται μόνον ἡ καταδίκη ἢ ἡ ἀθώωσις, δὲν δύναται ὅμως νὰ [ρηθῇ] ὅτι δὲν εἰμπορεῖ πλέον νὰ γενῇ περαιτέρω καταδίωξις] διαταχθῇ ἀπλῶς ἡ παῦσις τῆς περαιτέρω καταδιώξεως.— Ὅταν ἡ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ ἀπαγγελθεῖσα καταδικαστικὴ ἢ ἀθωωτικὴ ἀπόφασις κατασταθῇ [ἀμετάκλητος] τελεσιδικος, δὲν συγχωρεῖται πλέον ἡ εἰς τὴν δεδικασμένην πράξιν ἐπάνοδος, ἐξαιρουμένων τῶν εἰς τὸ ἄρθρον 502 περὶ ἐπαναλήψεως τῆς ἀνακρίσεως ὁρισθέντων. Π. Δ. 251—253. 346. 398. 500.

ΑΠ. 24 (1870). Ἐπειδὴ τὸ συμβούλιον παρέπεμψεν εἰς δίκην τὸν ἀναιρεσείοντα ἵνα δικασθῇ, ὅτι ἐν γνῶσει ἄνευ προηγουμένης συνενόησεως καὶ χωρὶς ἰδιοτελεῖ σκοπὸν ἐδέχετο καὶ ἀπέκρουπτεν ἐν τῷ δημαγωγικῷ καταστήματι καὶ ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ ἀπὸ τὸν Ἰούλιον 1865 μέχρι τῆς συλλήψεως τὸν φυγόδικον Δ. παραπεμφθέντα εἰς τὸ κακουργοδικεῖον ἐπὶ λησταίᾳ, στήριχθεν εἰς τὴν σκέψιν ὡς ἐξάγεται ἐκ τῆς παραβολῆς τῶν εἰρημένων βουλευμάτων, ὅτι ὁ νῦν ἀναιρεσείων παρεβίβασε τὸ 5 ἐδ. 72 καὶ ἐδάφ. 1 τοῦ 74 Ποιν. Νόμου, ἀλλὰ κατὰ τὸ ἐδάφ. τοῦτο, τιμωροῦνται οἱ ἐν γνῶσει ἀποκρούοντες τοὺς πράξαντας, τοῦτέστι τοὺς ἐνάχους.

* Δήμευσις χωρεῖ ἐπὶ τῶν θεμάτων τῶν ἁρθρῶν 216, 243, 260, 264, 268, 400, 448, 460, 466, 500, 519, 561, 564, 572, 574, 582, 583, 600, 621, 622, 665, 667, 670, 686, 702 Ποιν. Νόμου.

Καὶ ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἐκ τοῦ βουλευματος περὶ τῆς εἰς δίκα παραπομπῆς τοῦ Δ. σχετιζομένου πρὸς τὴν ἀπόφασιν τοῦ προέδρου τῶν ἐν Τριπόλει συνόδων ἀποδεικνύεται, ὅτι πρὸ τοῦ προσβαλλομένου βουλευματος ἐκηρύχθη συλλογὴ ἐτυμηγορίας τῶν ἐνόρκων ἀδῶς τῶν κολασίμων πράξεων, ἐνεκα τῶν ὑποίων παρεπέμφθη εἰς τὸ κακούργιον αὐτῶν διὰ τοῦ βουλευματος, ἀβιωθέντος δὲ τούτου ἔπεται, ὅτι ὁ αὐτοὺς δὲν ἀπέκρυπτεν ἔνοχον ἢ αὐτουργὸν κολασίμων πράξεων καὶ κατ' αὐτοῦ δὲν ἔχουν ἐφαρμογὴν οὔτε τὰ προσημειωθέντα ἐδάφ. 5 τοῦ 72 καὶ ἐδάφ. 1 τοῦ 74, οὔτε ἄλλη τις διάταξις Ποιν. Νόμου, καὶ κακὴ ἐφαρμογὴ ἐγένετο ἐκείνων, ὅπερ ἐπάγεται ἀναίρεσιν (263 καὶ 500 Ποιν. Δικ.).

Ἐπειδὴ ἐκ τῆς προηγουμένης σκέψεως ἀποδεικνύεται, αἱ διὰ τὴν ἀποκρυψιν, περὶ ἧς κατηγορεῖται καὶ παρεπέμφθη νὰ δικασθῇ ὁ ἀναίρεσις δὲν ὑπάρχει κολάσιμος πρᾶξις καὶ ἐπομένως πρέπει νὰ διαταχθῇ ἡ ἐκ τῆς κατηγορίας ἀπόλυσις.

ΑΠ. 76 (1865). Ἐπειδὴ κατὰ τὰ ἄρθρα 598—608 ποιν. νόμου περὶ ἀφορμῆς δημοσίων δυστυχημάτων δι' ἐπιχειρήσεων οἰκοδομῶν, αἱ μὲν παραβάσεις τῶν πρὸς πρόληψιν αὐτῶν ἀστυνομικῶν διατάξεων ἐκδικάζονται καὶ τιμωροῦνται ὑπὸ τοῦ ἀρμοδίου πταισματοδικείου, αἱ δὲ ἐπισκευαὶ καὶ κατεδαφίσεις, ἐπιδιορθώσεις κλπ. τῶν ἐναντίων τῶν ρηθεισῶν διατάξεων γενομένων οἰκοδομῶν ὑπάγονται εἰς τὴν διαδικασίαν τῆς ἀρμοδίου διοικητικῆς ἀρχῆς, ἣτις διατάσσει τὴν κατεδαφίσιν χρείας καὶ λύσεως διὰ δαπάνης τοῦ παραβάτου. Ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ὁ πταισματοδικὴς ἀφ' οὗ διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως κατεδίκασεν εἰς πρᾶσιμον τοὺς παραβάτας τὰς περὶ οἰκοδομῶν ἐντὸς τῆς πόλεως διατάξεις καὶ τὴν κατεδαφίσιν τῶν οἰκοδομημάτων ἀπεφώνησε καὶ κατεδίκασε τοὺς παραβάτας τούτους ν' ἀποσπᾶσιν διὰ δαπάνης αὐτῶν τὰ οἰκοδομηθέντα, ὑπερβάς κατὰ τοῦτο τὰ καθήκοντά του, ἐν ᾧ τὰ περὶ τούτου ἀνάγονται εἰς τὴν ἀπεκλειστικὴν δικαιοδοσίαν τῆς ἀρμοδίας διοικητικῆς ἀρχῆς, ὥστε ἡ ἀπόφασις ὑπάγεται εἰς ἀναίρεσιν (477 § 1 ποιν. δικ.).

ΑΠ. 115 (1852). Ἐπειδὴ τὸ ἀρθ. 56 ποιν. νόμου, τιμωροῦν ὡς αὐτουργοὺς τοὺς συναιτίους μὲ τὴν ὑπὸ τοῦ νόμου ὀρισμένην πλήρη ποινὴ τοῦ πραγθέντος πλημμελήματος ἢ κακούργηματος, βάσιν ἔχει αὐτὸ τὸ πλημμέλημα ἢ κακούργημα ὡς ἐπράχθη ὑπὸ τοῦ αὐτουργοῦ, καὶ ἐπομένως θεωρεῖ ἀναγκάσιον αὐτὸ ὡς πραγθὲν καὶ ὑπὸ τῶν συναιτίων ὑπὸ τῶν αὐτῶν περιστάσεων, ἄλλως καὶ ἡ ἐκτελεσθεῖσα δὲν ἔοικεν εἶναι ἡ αὐτὴ ὡς πρὸς τὸν αὐτουργὸν καὶ τοὺς συναιτίους. Ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τῆς ἀποφάσεως τῶν συνόδων, ὁ αὐτουργὸς τῆς πράξεως Ι. καὶ παρεπέμφθη καὶ κατεδίκασθη ἡδὴ διὰ τῆς μνησθείσης ἀποφάσεως ἐπὶ τραύματι θανατηφόρῳ ἐπανεχθῆναι ἀπρομελετήτως εἰς ἄρσημόν ψυχικῆς βλάβης καὶ κατ' ἐρήθειαν ὑπὸ τοῦ βλαφθέντος διὰ χαλεπῶν ὀνειδισμῶν καὶ ὕβρεων, ἄρα, κατὰ τὸν μνησθέντα νόμον, καὶ ὁ ἀναίρεσις, ὡς συναιτίας εἰς τὴν αὐτὴν πρᾶξιν, δὲν εὐνᾶται νὰ καταδικασθῇ εἰμὴ ὅπως καὶ ὑπὸ τὰς ὁποῖας ἐπράχθη αὕτη περιστάσεις ὑπὸ τοῦ αὐ

τουργόν διὰ τὰ συνεπιφέρῃ καὶ εἰς ἐκεῖνον τὴν αὐτὴν κατὰ τὸ εἶδος ἐφαρμοσθεῖσαν ποινὴν εἰς τὸν αὐτουργόν, ἐπομένως, ἄλλως ἀποφανθέντος τοῦ ἐρεταίου περὶ τοῦ συναιτίου ἀναιρεσειόντος διὰ τοῦ προσβαλλομένου βουλήματος, κακῶς ἐφηρμόσθη ὁ ὑπ' αὐτοῦ ἐφαρμοσθεὶς νόμος, καὶ ὡς ἐκ τούτου πρέπει νὰ ἀναιρεθῇ τὸ βούλευμα αὐτὸ καὶ νὰ παραβῇ τὰ κατὰ τὰ ἄλλα ἄρθρα τοῦ νόμου ὁ Ἄρειος Πάγος.

ΑΠ. 70 (1876). Τὸ πλημμελειοδικεῖον ὀφείλει ν' ἀπαγγεῖλῃ τὴν καταδίκην ἢ ἀθώωσιν τοῦ κατηγορουμένου, τοῦ νόμου μὴ παραδεχομένου ἄλλον τινὰ ἰδιαίτερον τύπον εἰς τὴν ἀποπεράτωσιν τῶν ποινικῶν δικῶν.

ΑΠ. 160 (1867). Ὁφείλων ὁ ποινικὸς δικαστὴς κατὰ τὸ ἄρθρον 84 νὰ περιορισθῇ εἰς μόνην τὴν ἀπαγγελίαν τῆς καταδίκης ἢ τῆς ἀθώωσης τοῦ κατηγορουμένου, ἔπεται ὅτι, δὲν δύναται συν τῇ ἀθώωσει τοῦ κατηγορουμένου νὰ κηρύξῃ διὰ τοῦ διατακτικοῦ τῆς ἀποφάσεως αὐτοῦ ῥητῶς καὶ ἀπολύτως ἀνεπίδεκτον ἐκτελέσεως τὴν ἀστυνομικὴν διάταξιν, ἣν ὡς παραβιασθεῖσαν ἡ κατηγορία ἐπεκαλέσθη· ὅθεν πράττων τοῦτο ὑπερβαίνει τὰ τῆς ὑπηρεσίας αὐτοῦ καθήκοντα.

ΑΠ. 152 (1840). Κατὰ τὴν συζήτησιν ἀπαγγέλλεται μόνον ἡ καταδίκη ἢ ἡ ἀθώωσις, καὶ δὲν δύναται νὰ διαταχθῇ ἄλλως ἢ παύσις τῆς περαιτέρω καταδιώξεως.

ΑΠ. 20 (1843). Μὴ ὑπαρχούσης τῆς ὑπὸ τοῦ νόμου ἀπαιτουμένης ἐγκλήσεως, τὰ δικαστήρια δὲν πρέπει νὰ ἀθωώνωσιν, ἀλλὰ νὰ ἀποφαίνωνται ὅτι δὲν δύναται νὰ ἐπιληφθῇ τῆς κατηγορίας. Ἐπομένως ἐπιτίπεται ἡ ἐκ νέου καταδίωξις τῆς αὐτῆς πράξεως, ἂν μετὰ ταῦτα γίνῃ ἐγκλήσις.

ΑΠ. 72 (1846). Ἐν τῇ δημοσίᾳ συνεδριάσει ἀπαγγέλλεται ἡ καταδίκη ἢ ἡ ἀθώωσις. Τοῦτο δ' ἐφαρμόζεται καὶ εἰς τὰς ἐρήμην δίκας.

Ἀγόρευσις Εἰσαγγελέως Ἀρ. Πάγου Δημ. Τσιβινοπούλου (1900).

Ὁ ἀναιρεσειὼν ἐπικαλεῖται τὸ δεδικασμένον, διότι τὸ 452 (1898) βούλευμα τοῦ συμβουλίου τῶν ἐν Πάτραις Ἐρετῶν ἀπεφάνηκε ὅτι δὲν πρέπει νὰ γείνῃ κατηγορία ἐπὶ ψευδορκίᾳ κατὰ τοῦ ἀναιρεσειόντος, δόντος τὸν ὅρκον ὅτι ἀτὰ ἀπὸ δύο ἑβρίου 1880 δύο γραμματίαι, ἐκδοθέντα ὑπὸ τοῦ Γ. Π. εἰς τὴν διαταγὴν τοῦ Ν. Γ. μετεδιδάσθησαν αὐτῷ διὰ τεκτικῆς ὁπισθογραφίσεως. Ὡς συνάγεται ἐκ τοῦ σκεπτικοῦ τοῦ βουλήματος, ὁ ἀθώωσις ἐπῆλθεν, διότι δὲν προσήχθη ἔγγραφος ἀποδείξις τῆς παραδόσεως τῶν γραμματίων, κατὰ τὸ ἄρθρ. 84 Ποιν. Δικ. Τὸ δεδικασμένον κυμαίνεται ὑπὸ τῆς νομολογίας τοῦ Ἀρ. Πάγου, ἂν ἀνήκῃ εἰς διάταξιν Ποιν. Δικονομίας ἢ Ποιν. Νόμου. Ἀλλὰ καὶ ἂν δεχθῶμεν ὅτι ὑπάγῃ εἰς τὸν Ποιν. Νόμον, δὲν χωρεῖ ἐνταῦθα, διότι δὲν ὑπάρχει ταυτότης πράγματος. Τὸ ἐν ἀπορᾷ ψευδορκίαν, ἢ ἐν παρούσῃ κατηγορίᾳ πλαστογραφίαν. Διαφέρουσι δὲ ἀμφοτέραι αἱ πράξεις καὶ κατὰ χρόνον. Ἡ τοῦ δεδικασμένου ἔνστασις ἀναφέρεται ἐν τῇ Ποιν. Δικον. (ἄρθρον 84), ὁρίσεται δὲ ὅταν συντρέχωσιν οἱ εἴης ὅροι: 1) ἀπόφασις

δικαστική τελεσιδικος, καταδικαστική ή αθωωτική. 2) ταυτότης προσώπου, και 3) ταυτότης τῆς πράξεως ἢ δεδικασμένη πράξις. Ταυτότης τῆς πράξεως ὑπάρχει ὅταν ἡ κατηγορία στηρίζεται ἐπὶ : α') γεγονότων, τὰ ὁποῖα ὑπεβλήθησαν εἰς τὸ δικαστήριον ὡς οὐσιώδη ταύτης συστατικά· β') ἐπὶ γεγονότων μετὰ τῶν εἰρημένων συνυπαρχόντων ἢ καὶ αἰτίων συνδεομένων, τὰ ὁποῖα ἠδύνατο νὰ χρησιμεύσωσι πρὸς ὑποστήριξιν τῆς κατηγορίας, μὴ παραλλάσσοντα τὴν ἀρχικὴν βάσιν ἀλλὰ τροποποιούντα μόνον τὸν βαθμὸν τῆς ἐνοχῆς καὶ τὸ ἀξιοποιῶν τοῦ κατηγορουμένου. Ἐνταῦθα ἐλλείπουσιν αἱ προϋποθέσεις αὐταί, ὡς αἰετως δείκνυται. Ὑπὸ τῶν συγγραφέων ἐξετάζεται, ἂν ὁ ἀθωωθείς ἐπὶ πλαστογραφίᾳ πιστοποιητικοῦ δύναται νὰ καταδιωχθῇ ἐπὶ ἀπάτῃ διὰ τοῦ πλαστοῦ πιστοποιητικοῦ ἐνεργηθεῖσθαι. Ἡ γαλλικὴ νομολογία, ὡς καὶ πλείστοι τῶν συγγραφέων ἀποφαίνονται ἀποφατικῶς. Ἰδίως ὁ Helio λέγει, ὅτι, ὅταν τὰ γεγονότα εἶναι ἀδιαίρετα εἰς τρόπον ὥστε ἡ ἐκτίμησις τοῦ ἐνὸς νὰ ἐπηρεάξῃ ἀναγκαιῶς τὴν τοῦ ἄλλου, δὲν δύναται τί νὰ καταδιωχθῇ ἐνώπιον δύο δικαστηρίων διὰ τὴν αὐτὴν πρᾶξιν. Ὅταν δύο γεγονότα συνδέωνται οὕτω τὸ ἐν πρὸς τὸ ἄλλο, ὥστε εἶναι ἀδύνατον τὰ ἐν διατηρῇ τὸν ἐγκληματικὸν χαρακτήρα, ἐνῷ τὸ ἕτερον δὲν διατηρεῖ αὐτόν. Εἰς τὴν γνώμην ταύτην ἀντιτίθεται ὁ Griolet, λέγων ἐπὶ δύο ἀδικήματα οὐδέποτε δύναται νὰ ᾧσι τόσον στενῶς συνδεόμενα, ὥστε ἡ ἀθώωσις τοῦ κατηγορουμένου, ὡς πρὸς τὸ ἐν, νὰ ἐπιφέρῃ ἀναγκαιῶς τὴν ἀθώωσιν αὐτοῦ καὶ ὡς πρὸς τὸ ἕτερον. Ὁ δικαστὴς βεβαιῶν ἢ ἀρνούμενος στοιχεῖόν τι τοῦ ἀδικήματος, ἀποφαίνεται μόνον σχετικῶς μετὰ τὴν ὑπαρξίν τοῦ ἀδικήματος τούτου καὶ οὐχὶ ἀπολύτως. Ὅθεν περὶ τοῦ αὐτοῦ στοιχείου δύναται ν' ἀποφασίσῃ ἄλλως, προκειμένου περὶ ἄλλου ἀδικήματος. Ἄνευ τούτου ἔπρεπε νὰ παραδεχθῶμεν ὅτι καὶ ὁ ἀθωωθείς, διότι ἀπέδειξε τὸ ἄλλοθι, ἔπρεπε νὰ μείνῃ ἀκαταδίωκτος, δι' ὅλα τὰ κατὰ τὸν αὐτὸν τόπον καὶ χρόνον πραγθέντα ἀδικήματα. Ὅθεν καὶ ὁ ἀθωωθείς ἐπὶ πλαστογραφίᾳ πιστοποιητικοῦ, δὲν ἔπεται ὅτι εἶναι ἀθῶος καὶ τῆς ἀπάτης, ἣν διὰ τῆς πλαστογραφίας ἐποιήτατο (Revue Pratique Τόμ. 24 σελ. 174). Τὴν γνώμην ταύτην συμμερίζεται καὶ ὁ κ. Κωνσταντόπουλος ἐν τῇ Ποιν. αὐτοῦ Δικονομίᾳ.

ΑΠ 94 (1860). Ἐπειδὴ τὸ ἐν Χαλκίδι πλημμελειοδικεῖον, διεξελθὼν τὴν προκειμένην κατὰ τοῦ ἀναιρεσεύοντος κατηγορίαν καὶ πεισθὼν ἐκ τῶν ἀπαρτιζόντων αὐτὴν στοιχείων, ὅτι δὲν ἀποτελεῖ καταπίεσιν ἢ κατηγορουμένη πρᾶξις, ὡς ἐχαρακτηρίσθη, ἀλλ' εἰσπράξιν ὀφειλομένου φόρου, μὴ ἐκδόσεως τῆς πρὸς περιλυσθὴν ἀποδείξεως, ἀπέλυσε τῆς κατ' αὐτοῦ κατηγορίας τὸν ἀναιρεσεύοντα, ἀλλὰ ἡ μετὰ ταῦτα ἐπελευθύνσα ὑπ' ἀριθ. 234 τοῦ αὐτοῦ πλημμελειοδικείου καὶ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἀντικειμένου ἐτέρᾳ ἀπόφασιν ἐκήρυξεν ἔνοχον τὸν ἀναιρεσεύοντα ὡς εἰσπράξαντα φόρον ὀφειλόμενον, καὶ ἀντὶ νὰ τὸν παραδώσῃ εἰς τὴν ἡνίκουσαι ἀρχὴν τὸν ἰδιοποιήσῃ· ἡ δὲ τελευταία αὕτη ἀπόφασις παρεβίβασε τὸ δεδικασμένον, καθόσον διὰ τῆς προηγουμένης, ἐνῷ ἠδύνατο νὰ ἐφαρμόσῃ τὸν προτῆχοντα νόμον κατὰ τῆς περὶ παρανόμου εἰσπράξεως πράξεως.

ἀπαλλαγέντος τοῦ ἀναιρεσειόντος τῆς ἐνοχῆς ἐνεκα τοῦ πλημμελοῦς τῆς ἐπαρξέως τοῦ φόρου πράξεώς του, δὲν ἡδύνατο (οὗτος) νὰ δικασθῇ αὐτὸς καὶ νὰ καταδικασθῇ περὶ τῆς αὐτῆς πράξεως ἄρα ἡ ἀπόφασις αὕτη εἶναι κατὰ τὸ ἄρθρ. 407 ἀναιρετέα.

ΑΠ. 47 (1842). Ὁ ἐισαγγεὺς ἀπαξ εἰς δίκην ἐπὶ ψευδορκία διότι εἰς πολιτικὴν δίκην ὠρκίσθη ψευδῶς ὡς ἐφείξῃ: ὀρκίζομαι ὅτι εἰς τὴν μεταξὺ ἐμοῦ καὶ τοῦ Α. διαφορὰν περὶ τοῦ ἐνδύματός μου ἐσυμβιβάσθημεν μόνον νὰ τὸ διορθώσω καὶ ὅτι δὲν συνεβιβάσθη νὰ πληρώσω δραχ. 38 δικαστικὰ ἐξοδα καὶ ἀπολυθεῖς, δὲν δύναται νὰ κατηγορηθῇ ἐκ νέου ἐπὶ ψευδορκία διὰ τὸ πρῶτον μέρος τοῦ ἄρκου, διότι τοῦτο δὲν ἔχει αὐτοπαρκτον σημασίαν καὶ ἐπιρροὴν εἰς τὴν δίκην, ἀλλὰ συντείνει μόνον πρὸς ἐρμηνείαν τοῦ δευτέρου, προσδιορίζον τὴν ὑπόθεσιν, περὶ ἧς ἐγείνεν ὁ συμβιβασμός.

ΑΠ. 208 (1875). Ἐὰν τις, κατηγορηθεὶς ὅτι ἐπλαστογράφησε συναλλαγματικὰς τινας, ἐκηρύχθη ἄθῳς, δύναται νὰ καταδικωθῇ ἐκ νέου κατηγορούμενος ὅτι ἐπλαστογράφησε καὶ ἑτέρας κατὰ τὴν αὐτὴν χρόνον, εἰάν κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας ἐκάστη τῶν πλαστογραφιῶν αὐτῶν ἀποτελεῖ αὐτοτελὲς ἄδίκημα, δι' ὃπερ καὶ αὐτοτελὲς ἐκάστοτε κατηγορεῖτο δολία προαίρεσις, καὶ οὐχὶ συνεχὲς ἔγκλημα, ἀπαυγασμα μιάς καὶ τῆς αὐτῆς δολίας προαιρέσεως, ὅτε δύναται νὰ ἐφαρμοσθῇ τὸ δεδικασμένον.

ΑΠ. 102 (1877). Ἐὰν συστασιώτης τις καταδικασθῇ ὡς ἐνοχος ἀναιρέσεως, δὲν παράγεται ἐκ τούτου δεδικασμένον καὶ ὑπὲρ τοῦ ἑτέρου συστασιώτου ὡς πρὸς τὸν χαρακτηρισμὸν τῆς πράξεως, ἀφοῦ οἱ δικάζεται δὲν ἀπεράνθησαν ἀπολύτως ἐπὶ τῆς πράξεως, ἀλλὰ σχετικῶς πρὸς τὴν ἐνοχὴν τοῦ τότε δικαζομένου δὲν εἶναι δὲ ἀπολύτως ἀδύνατον ὁ μὲν ἐκ προμελέτης ν' ἀποφασίγῃ τὴν πρᾶξιν, ὁ δὲ ἕτερος ἐν βρασμῷ ψυχῆς ὀρμῆς.

85. Εἰς πᾶσαν ποινικὴν ἀπόφασιν ἀποφασίζονται ἐν ταύτῃ καὶ αἱ γινόμεναι ἰδιωτικαὶ ἀπαιτήσεις. — Ἐχει δὲ τὸ ποινικὸν δικαστήριον τὸ δικαίωμα νὰ παραπέμψῃ τὴν περὶ τούτου περαιτέρω συζήτησιν εἰς τὸ ἀρμοδίον πολιτικὸν δικαστήριον, ἂν αἱ ἰδιωτικαὶ ἀπαιτήσεις δὲν ἐξεκαθαρίσθωσαν, ἀλλὰ χρῆζουσιν μείζονος διευκρινίσεως καὶ ἀναπτύξεως. Π. Δ. 302. 316.

ΑΠ. 163 (1889) Γενομένης ἐστάσεως πλαστότητος τῆς ἐπιδόσεως τῆς πολιτ. ἀγωγῆς καὶ τῆς πλαστογραφίας ἀποδοθείσης εἰς ὠρισμένον πρόσωπον, ἤτοι τὸν ἐνεργήσαντα τὴν ὡς πλαστὴν προσβαλλομένην ἐπίδοσιν δικαστικὸν κλητῆρα, ὥφειλε τὸ Δικαστήριον τῶν Συνέδρων ν' ἀ-

ναβάλῃ τὴν ἐκδίκασιν τῆς πολιτικῆς ἀγωγῆς παραπέμπον αὐτὴν εἰς τὰ πολιτικά Δικαστήρια ἵνα ταῦτα δικάσωσιν ἐπὶ τῆς πολιτικῆς ἀγωγῆς μετὰ τὴν ἀπόφασιν τῶν ποινικῶν Δικαστηρίων ἐπὶ τῆς ἐπὶ πλαστογραφίᾳ κατηγορίας, δοῦναι τῶν ἀρθρῶν 454 καὶ 455 Πολ. Δικ. καὶ 86 Ποιν. Δικ. καὶ οὐχὶ νὰ ἐπιβάλῃ ὄρκον πρὸς ἀπόδειξιν, καὶ τοῦτο δοθέντος, ν' ἀπορρίψῃ τὴν ἐνστάσιν ἀπαράδεκτου καὶ δεγθῇ τὴν πολιτικὴν ἀγωγὴν καθόσον ἐπιτρέπεται μὲν ν' ἀποδειχθῶσιν ἐνστάσεις ἀπαράδεκται τῆς ἀγωγῆς καὶ δι' ὄρκου ἐνώπιον τοῦ Ποιν. Δικαστηρίου ἀλλ' εἰς τοῦτο ἐπιτρέπηται καὶ ἐνώπιον τοῦ Πολιτικ. Δικαστηρίου ὑπὸ Πολ. Δικ. ἥτις ἐν περιπτώσει, καθ' ἣν ἡ πλαστογραφία ἀποδίδεται εἰς ὁρισμένον πρόσωπον, διατάσσει τὴν παραπομπὴν τῆς ποινικῆς κατηγορίας καὶ συνεπῶς τὴν ἀναβολὴν τῆς ποινικῆς ἀγωγῆς, μὴ ἐπιτρέπουσα τὴν ἐπιβολὴν ὄρκου πρὸς ἀπόδειξιν τῆς ἐνστάσεως ταύτης.

ΑΠ. 47 (1844). Ὡς ἐκ τοῦ 85 ἀρθρου προκύπτει, τὸ ποινικὸν δικαστήριον ἔχει μόνον ἀρμοδιότητα νὰ συνδικάζῃ τὰς ἀπαιτήσεις τοῦ πολιτικῶς ἐνάγοντος, ὅταν κηρύξῃ τὸν κατηγορούμενον ἔνοχον· ἀντὶ τοῦ 346 ἀρθρ. διαλαμβάνει, ὅτι, ἀποδειχθείσης μὲν ἀλλὰ μὴ οὕτως καὶ λασίμου τῆς πράξεως, ἀπολύεται ὁ κατηγορούμενος καὶ, γενεμένης εἰς τῆσεως, ἐκδίδεται κατὰ τὸ ἀρθρον 86 ἀπόφασις περὶ τῶν ἰδιωτικῶν ἀπαιτήσεων, τὸ ἀρθρον τοῦτο, ὡς ἐκ τῆς εἰς τὸ 86 ἀρθρον παραπομπῆς αὐτοῦ δηλοῦται, ἀφορᾷ εἰς μόνας τὰς ἰδιωτικὰς ἀπαιτήσεις τοῦ ἀδικοῦθέντος κατηγορουμένου. [Ὅμοιοι ΑΠ, 91 (1885) 249 (1894).]

ΑΠ. 427 (1894). Ἐπειδὴ ἀληθῶς κατὰ τὸν νόμον, ὡς καὶ τὸ δίκαιον ἐφετεῖον δέχεται, τὸ πρὸς διατροφὴν δικαίωμα τῆς συζύγου καὶ τῶν τέκνων ἥρτηται ἐκ τῆς ἀπορίας αὐτῶν καὶ τῆς πρὸς τοῦτο ἰκανότητος τοῦ συζύγου καὶ πατρός, ἀλλ' ἀφοῦ τὸ δικάσαν ἐφετεῖον δέχεται, ὅτι ὁ σύζυγος καὶ πατὴρ τῶν ἀναιρεσειόντων ἀπελάμβανεν ἐκ τῆς προσωπικῆς αὐτοῦ ἐργασίας τὸ ἐν τῇ προσβαλλομένῃ ἀποφάσει μνημονευόμενον χρηματικὸν ποσόν, ὅπερ καὶ ἐδαπάνη πρὸς διατροφὴν τῶν ἀναιρεσειόντων, ὅτε στερουμένων περιουσίας καὶ μὴ δυναμένων ἐκ τῆς ἐργασίας αὐτῶν νὰ πορισθῶσι τὰ πρὸς διατροφὴν, καὶ ὅτι τοῦτου ἐστὶν ῥηθῆσαν οἱ ἀναιρεσειόντες ἐκ τῆς ἀναιρέσεως τοῦ συζύγου καὶ πατρός αὐτῶν, πρόβηλον τὸ κεκτημένον τοῦ πρὸς διατροφὴν δικαιώματος τῶν ἀναιρεσειόντων ἀπὸ τῆς ἀναιρέσεως τοῦ διατροφῆς αὐτῶν συζύγου καὶ πατρός, ἐπομένως τὸ δικάσαν ἐφετεῖον, ἀρνήθην τὴν ἐπιδίκασιν οὕτως ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς ἀγωγῆς καὶ ἐφεῖξ, παρέδωκε τὴν οὐσιώδη διάταξιν τοῦ ἀρθρου 1 Πολ. Δικ. καθ' ἣν τὰ δικαστήρια ἐφείλουσι ἐπιδικάσῃ τὰς ἐκ κεκτημένων δικαιωμάτων ἀπαιτήσεις, καταστήσαν οὕτω τὴν ἀπόφασιν του, κατὰ τὸν περὶ τοῦτου σχετικὸν λόγον, ἀναιρετέαν, κατ' ἐφαρμογὴν τοῦ ἀρθρου 807 § 5 Πολ. Δικ. δὲν δύναται δὲ νὰ ἀποστηρίξῃ τὴν ἀπόφασιν τῶν ἐφετῶν ὁ λόγος, ἐφ' οὗ στηρίζεται, ὅτι ἂν δὲν ἐφρονέετο ὁ σύζυγος καὶ πατὴρ τῶν ἀναιρεσειόντων, ἦτο ἐνδεόμενος εἰς τὸ μέλλον οἱ ἀναιρεσειόντες νὰ ὑποστῶσι τὴν αὐτὴν στέρησιν ἣν διὰ τῆς ἀναιρέσεως αὐτοῦ ὑπέστησαν, διότι, τῆς ζημίας ἀπὸ τῆς

σάσης, ἢ ἐπιδικασίς τῆς περὶ ἀποζημιώσεως ἀγωγῆς, κατὰ τὴν ρητὴν διάταξιν τοῦ Ν. 7 § 4 Π. (43.24), δὲν κωλύεται εἰάν ὁ ζημιωθείς τὴν αὐτὴν ζημίαν ὑποστῇ διὰ μεταγενεστέρου γεγονότος.

ΑΠ. 8 (1894). Ἐπειδὴ ὁ λόγος ἀναιρέσεως, ὅτι τὸ δικαστήριον τῶν Συνέδρων ἡμαρτημένως ἐδέχθη τὴν πολιτικὴν ἀγωγὴν, χωρὶς τὸ εἶσαγωγικὸν τοῦτο δικόγραφον τῆς δίκης νὰ προσαχθῇ, ὡς ἀπαιτεῖ ὁ Νόμος, ἐπὶ τριδράχμου χαρτοσήμου, ἀποβαίνει ἀποροπτεὸς ὡς ἀναπόδεικτος, μὴ προταγομένου μὲν τοῦ πρωτοτύπου τῆς ἀγωγῆς, ἰσχυριζομένης δὲ τῆς ἐναγούσης, ὅτι ἦτο γεγραμμένον ἐπὶ τριδράχμου χαρτοσήμου.

ΑΠ. 232 (1898). Ἐπειδὴ πρὸς τὰς κατηγορουμένας, καθ' ὧν ἡ πολιτικὴ ἀγωγὴ ἀπευθύνεται, ἐγνωστοποιήθη ὑπὸ τῆς ἐναγούσης ὁ ἐξετασθεὶς μάρτυς αὐτῆς Ι. εἶνα ἐξετασθῇ ἐπὶ τῆς βάτεως τῆς ἀγωγῆς ταύτης, ἥτοι ἐπὶ τῶν γεγονότων ἐκείνων, ἅτινα ἀποτελοῦσι τὴν ἐνοχλὴν τῶν ἐναγομένων τούτων καὶ σπηρίζουσι τὸ κατ' αὐτῶν πρὸς ἀποζημιώσιν δικαίωμα τῆς ἐναγούσης. Καὶ οὐδεμίαν δὲ Ποιν. Δικ. διάταξιν ἢ ἐνάγουσα ἐκωλύετο ἐπὶ πολλῶν κατηγορουμένων ν' ἀπευθύνῃ τὴν ἀγωγὴν κατὰ τινων μόνον ἐξ αὐτῶν, ὡς συνέβη ἐπὶ τοῦ προκειμένου, οὐδ' ὑποχρεοῦται νὰ γνωστοποιήσῃ τὸν εἰρημένον μάρτυρα αὐτῆς καὶ πρὸς τὸν ἀναιρετείνοντα Κ. μὴ ὄντα ἐναγόμενον, ὡς ἐκ τοῦ ἐγγράφου τῆς ἀγωγῆς προκύπτει ἄλλως τε, ὡς ἐξάγεται ἐκ τῶν πρακτικῶν τῆς δίκης, ὁ πληρεξούσιος τῆς πολιτικῆς ἐναγούσης ρητῶς ἐδήλωσεν ὅτι ὁ ἀνωτέρω μάρτυς αὐτῆς θέλει ἐξετασθῇ μόνον ὅσον ἀφορᾷ τοὺς κατηγορουμένους, καθ' ὧν ἔχει ἐγερθῇ ἡ πολιτικὴ ἀγωγὴ καὶ οὐχὶ ἐπομένως κατὰ τοῦ Κ.

86. Ὁ κατηγορούμενος, ἀφοῦ ἀθωωθῇ, δύναται, ὑπὸ τὸν εἰς τὸ ἄρθρον 85 ἐκτεθέντα περιορισμόν, νὰ παραστήσῃ ἐνώπιον τοῦ ποινικοῦ δικαστηρίου τὰς περὶ ἀποζημιώσεως, ἰκανοποιήσεως, καὶ ἐξόδων ἰδιωτικᾶς ἀπαιτήσεις του. Π. Δ. 302. 346. 448. 480. 500.

87. Δημόσιοι ὑπάλληλοι καταδικάζονται εἰς ἀποζημιώσεις καὶ εἰς τὰ ἐξόδα μόνον κατὰ τὰς παρὰ τῶν νόμων ρητῶς ὀριζομένας περιπτώσεις (ἄρθρ. 65 καὶ 68).

ΑΠ. 154 (1865). Ἐπειδὴ κατ' ἄρθρ. 87 συνδυασμένον ἄρθρ. 65 καὶ 68 Ποιν. Δικ. δημόσιος ὑπάλληλος καταδικάζεται εἰς ἀποζημιώσεις καὶ εἰς τὰ ἐξόδα, παρὰ μὲν τοῦ Ποιν. Δικαστηρίου μόνον κατὰ τὰς παρὰ τοῦ νόμου ρητῶς ὀριζομένας περιπτώσεις, ἄλλως δὲ διὰ πολιτικῆς ἀγωγῆς κινουμένης ἐνώπιον τοῦ ἀρμοδίου δικαστηρίου, ὅπερ εἶναι τὸ πρωτοδικεῖον, ἐπὶ ἀγωγῶν κατὰ κλητῶν, γραμματέων τῶν πταισματοδικῶν

ἀστυνομίων, δημάρχων, δημοθροικίων παρέδρων, αξιωματικῶν τῆς χωρῆς φυλακῆς, εἰρηνοδικῶν καὶ τῶν παρέδρων αὐτῶν, οὕτως ἕνεκα ἀρνήσεως ὑπηρεσίας, ἕνεκα δόλου, ἀπάτης, μεγάλης ἀμελείας ἢ ἀσυγνώστου παραδρομῆς, καθ' ὃν χρόνον οὗτοι ἐκτελοῦν ποινικὰ ἢ δικαστικὰ ὑπηρεσία ἔργα ἐπροξένησαν βλάβην. Ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ὁ πταισματοδότης Τήνου ἀναρμοδίως κατεδίκασεν εἰς περίπτωσιν μὴ παρὰ τινος νόμου ρητῶς ὀριζομένην τὸν ἀστυνόμον Τήνου εἰς τὰ ἔξοδα καὶ τὰ τέλη τῆς σημανσεως ἕνεκα τῆς ἀκυρότητος τῶν ὑπ' αὐτοῦ ἐναντίον ἄρθρ. 161 καὶ 162 Ποιν. Δικ. συνταχθέντων κλητηρίων θεσπισμάτων, δυνάμει τῶν ὁποίων ἐμελλε νὰ δικάσῃ τοὺς ἐπὶ παραβάσει ἀστυνομικῶν καὶ κόντων κατηγορηθέντας.

Ἐργ. ποιν. δ. 88. Τὰ πρακτικὰ τῆς συνεδριάσεως καὶ ἡ ἀπόφασίς ὁμοῦ μὲ τὰς εἰς τὸ περιθώριον παρατηρήσεις καὶ μεταβολὰς ὑπογράφονται ἐντὸς 24 ὥρῶν παρὰ πάντων τῶν εἰς τὴν συζήτησιν παρευρεθέντων καὶ εἰς τὴν ἀπόφασιν συμπραξάντων δικαστῶν, καὶ παρὰ τοῦ γραμματέως τοῦ δικαστηρίου, ἐπὶ προστίμῳ ἑκατὸν μέχρι δικαστῶν δραχμῶν, ἐπιβαλλομένῳ εἰς τὸν γραμματέα τοῦ δικαστηρίου, καὶ ἐπὶ πειθαρχικῇ ποινῇ κατὰ πάντων τῶν παρευρεθέντων τὴν διάταξιν ταύτην ὑπαλλήλων. — Ἡ αὕτη ποινὴ καταγινώσκειται, καὶ ὅταν δὲν συντάσσονται παντάπασι πρακτικὰ, ἢ δὲν ἐκτίθεται ἐγγράφως ἡ ποινικὴ ἀπόφασις. Πολ. Δ. 174. Δ. Ὁ. 126, 1. 261. 270. 292. Π. Δ. 345.

ΑΠ. 71 (1853). Ἐπειδὴ κατὰ ἄρθρον 265 § 2 συνδυασμένον καὶ μὴ νόμον 30 Νοεμβρίου 1839, διὰ νὰ ἔχῃ κύρος ἡ συζήτησις καὶ ἀπόφασις τοῦ δικαστηρίου τῶν συνέδρων ἀπαιτεῖται νὰ σύγκειται τοῦτο ἐξ ἐνὸς προέδρου, δύο δικαστῶν τοῦ εἰσαγγελέως καὶ τοῦ γραμματέως. Ἐκ τῆς διατάξεως ταύτης, συνδυασμένης καὶ μὲ ἄρθρ. 458 § 3 προκύπτει σαφῶς ὅτι δὲν εἶναι ἄκυρος ἡ συζήτησις καὶ ἀπόφασις, εἰάν, βεβαιωμένης οὐσῆς τῆς νομίμου συνθέσεως τοῦ δικαστηρίου, ἐλλείπῃ ὑπογραφή τῶν εἰς τὴν ἀπόφασιν αὐτοῦ τοῦτο δὲ προκύπτει ρητῶς καὶ ἐξ ἄρθρ. 88 καὶ ὅ ἡ ἐλλείψις τῶν εἰς τὰ πρακτικὰ καὶ τὴν ἀπόφασιν τῶν παρευρεθέντων καὶ συμπραξάντων δικαστῶν καὶ τοῦ γραμματέως ἐντὸς 24 ὥρῶν δὲν ἐπιφέρει τὴν ἀκυρότητα αὐτῶν· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου, βεβαιωμένου ὅτι τος ἐκ τῶν πρωτοτύπων πρακτικῶν, ὅτι εἰς τὴν κατὰ τοῦ ἀναιρεσιέοντος οἰκὴν παρεστάθησαν καὶ συνέπραξαν εἰς τὴν ἔκδοσιν τῆς κατ' αὐτοῦ ἀποφάσεως οἱ σύνεδροι Α. Γ. καὶ Ι. οἵτινες καὶ ὑπέγραψαν μετὰ

τοῦ γραμματέως τὰ πρακτικά αὐτά, ἢ ἔλλειψις τῆς εἰς τὴν ἀπόφασιν αὐτὴν υπογραφῆς τοῦ πταισματοδίκου Π. δὲν καθιστᾷ αὐτὴν ἄκυρον κατὰ τὰ ἐκτεθέντα.

ΑΠ. 73 (1853). Ἐπειδὴ ἐκ τῶν πρακτικῶν τῆς συνεδριάσεως ἀποδεικνύεται ἀριθμητικῶς ὅτι ὁ ὑπογραμματεὺς Κ. ἔλαβε μέρος εἰς τὴν δίκην ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους, καὶ αὐτὸς ὑπέγραψε τὰ πρακτικά ταῦτα καὶ τὰς ὑπ' ἀρ. 10, 11 καὶ 12 ἀποφάσεις, ἀλλ' ἂν δὲν ὑπέγραψε μόνον τὴν ὑπ' ἀριθ. 13 τελευταίαν ὀριστικὴν ἀπόφασιν, καὶ ὑπέγραψεν αὐτὴν ὁ γραμματεὺς ἀντ' ἐκείνου. τοῦτο ἂν καὶ ἔλαβε γῶραν ἐκ παραδρομῆς, κατὰ τὴν πεποίθησιν τοῦ δικαστηρίου τούτου, δὲν ἀποτελεῖ ὅμως λόγον ἀναίρεσως, διότι, ὡς ἐκ τῶν πρακτικῶν ἀποδεικνύεται, ὁ εἰρημένος παρρεῖσθαι κατὰ τε τὴν κατάρτισιν καὶ τὴν δημοσίευσιν, καὶ μόνον ἢ ἔλλειψις γραμματέως καθιστᾷ πλημμελῆ τὴν ἀπόφασιν, ὅπερ δὲν ὑπάρχει, ὡς ἐκ τῶν πρακτικῶν ἀποδεικνύεται.

Γνωμοδότησις Εἰσαγγελέως Ἀρ. Πάγου Δ. Τσιβανοπούλου (1898).

Τὸ ἄρθρον 249 τῆς Ποιν. Δικ. ὁρίζει ὅτι αἱ ἀποφάσεις τῶν δικαστικῶν συμβουλίων, αἵτινες καλοῦνται βουλευματα, ἐκδίδονται διὰ τῆς ψήφου τῶν πλειονῶν, ὑπογράφονται δὲ κατὰ τὸ ἄρθρον 88 τῆς Ποιν. Δικονομίας καὶ 261 τοῦ Ὁργ. τῶν Δικαστηρίων, ἐφαρμοστέων καὶ ἐπὶ τῶν βουλευμάτων, τὰ ὅποια ἀποφάσεις εἰσὶ, κατὰ τὸ ἄρθρον 247 τῆς Ποιν. Δικον. ὑπὸ πάντων τῶν δικαστῶν καὶ τοῦ γραμματέως τοῦ δικαστηρίου, ὅταν δὲ κωλύεται τις νὰ ὑπογράψῃ, ἀρκεῖ νὰ γίνῃ μνεία τοῦτου ὑπὸ πάντων τῶν δικαστῶν παρὰ τῇ ὑπογραφῇ των, μὴ ὄντα δὲ οὕτω ὑπογεγραμμένα δὲν ἀποδεικνύουσιν οὔτε τὴν νόμιμον τοῦ συμβουλίου σύνθεσιν, ἀπαιτούμενην κατὰ τὸ ἄρθρον 247 Ποιν. Δικ. ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητας, οὔτε τὸ περιεχόμενον αὐτῶν. Τὰ βουλευματα, πρὶν ἢ οὕτως ἐκδοθῶσι, δὲν εἶναι ἀμετάβλητα, δύνανται δὲ οἱ δικασταὶ μέχρι τῆς ἐκδόσεως νὰ μεταβάλλωσι γνώμην καὶ δὲν κωλύεται ὁ δικαστὴς, τοῦναντίον δὲ ὀφείλει, νὰ προκαλέσῃ νέαν διάσκεψιν ἐνεκὰ παραλειφθέντων ἐν τῇ διασκέψει γεγονότων ἢ νέων ἐπιχειρημάτων, δι' ὧν ἐλπίζει νὰ μεταπείσῃ τοὺς διαφωνοῦντας πρὸς αὐτόν. Ἐν προκειμένῳ, ὡς ὁ παρὰ πλημμελειοδικαίς εἰσαγγελεὺς διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 25967 ἐ. ἔ. ἐγγράφου του ἀναφέρει, ὁ ἀποκαίθεσις νὰ ὑπογράψῃ τὸ παρὰ τῶν δύο συναδέλφων του ὑπογεγραμμένον βούλευμα πρωτοδίκης Γ. Π. ὁ καὶ ἀνακριτὴς ἐπὶ τῆς ὑποθέσεως, ἤξιωσε νὰ ἰδῇ καὶ πάλιν τοὺς ἀποτελοῦντας μετ' αὐτοῦ τὸ συμβούλιον συναδέλφους του, καθόσον ἐφράνει ὅτι δὲν διετυπώθη καλῶς τὸ βούλευμα καὶ ἔδει νὰ ἐπέλθῃ συνεννόησις. Τοῦτο δὲ μαρτυρεῖ ὅτι, μὴ θεωρῶν ἐν τῇ συνειδήσει τοῦ περατωθεῖσαν τὴν διάσκεψιν, ἤξιωσε τὴν ἐπανάληψιν αὐτῆς. Ἐπομένως δὲν πρόκειται περὶ κωλύματος πρὸς ὑπογραφήν τοῦ βουλευματος, ὅτε καὶ μόνον ἐφαρμόζονται αἱ διατάξεις τοῦ ἁρθρου 261 τοῦ Ὁργαν. τῶν δικαστηρίων περὶ μνείας τοῦ κωλύ-

ματος ὑπὸ τῶν λοιπῶν δικαστῶν, ἀλλὰ περὶ ἀποποιήσεως ἕνεκα ἀνάγκης νέας διασκέψεις πρὸς ὁρθὴν ἀπονομὴν τῆς δικαιοσύνης. Ὁ δὲ κατηγορούμενος οὐδὲν δικαίωμα αποκτᾷ πρὸ τῆς νομίμου καταρτίσεως καὶ ἐκδόσεως τοῦ βουλευματος, οὔτε ἐπιτρέπεται αὐτῷ νὰ διαρρήξῃ τὸν πῦλον τῆς ἐχεμυθίας τῶν διασκέψεων, ἵνα ἀνεύρῃ οὕτω ἐν αὐταῖς, δι' ἀποτελέσθη ὑπὲρ αὐτοῦ πλειονοψηφία καὶ πλάσῃ δεδικασμένον μὴ ἀγνωρίζομενον ὑπὸ τοῦ νόμου κατὰ τὰ ἀνωτέρω εἰρημένα.

ΑΠ. 231 (1871). Ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ ἄρθρων 261 καὶ 270 Ὁργ. Δικ. καὶ ἄρθρ. 88 Ποιν. Δικ. ἐξάγεται, ὅτι προηγεῖται τῆς συντάξεως τοῦ περὶ τῆς αποφάσεως ἐγγράφου ἡ ἀπόφασις τῶν δικαστῶν, μεθ' ἧς συντάσσεται τὸ περὶ αὐτῆς ἐγγράφον καὶ τὰ πρακτικά, κωλυομένου οὕτως τινος τῶν ποινικῶν δικαστῶν νὰ ὑπογράψῃ, ἀρκεῖ νὰ γένηται μὲν τούτου ὑπὸ τῶν λοιπῶν δικαστῶν παρὰ τῇ ὑπογραφῇ αὐτῶν.

ΑΠ. 30 (1876). Ἄλλως δὲν παρέχουσιν ἀπόδειξιν οὔτε περὶ τῆς νομίμου συνθέσεως τοῦ δικαστηρίου, οὔτε περὶ τοῦ περιεχομένου αὐτῶν.

ΑΠ. 231 (1871). Ὅντων δὲ καὶ τῶν βουλευμάτων αποφάσεων κατὰ τὸ ἄρθρ. 249 Ποιν. Δικ. ὅθεν καὶ τοῦ κύρους αὐτῶν κρινομένου κατὰ τὰς περὶ κύρους τῶν αποφάσεων γενικὰς διατάξεις, ἔπεται, ὅτι τὸ περιέχον τὴν βεβαίωσιν τοῦ κωλύματος τῆς ὑπογραφῆς ἐνὸς δικαστοῦ ὑπὸ τῶν λοιπῶν βούλευμα οὐδὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ἄκυρον.

ΑΠ. 139 (1874). Ὁ νόμος δὲν ἀπαιτεῖ νὰ βεβαιωθῇ ἐκάστη τῶν ἐν τῷ περιθωρίῳ προσθηκῶν διὰ τῆς ὑπογραφῆς τῶν δικαστῶν καὶ τοῦ γραμματέως, ἀλλὰ μόνον ἐν συνόλῳ αἱ ἐν τῷ περιθωρίῳ τῶν πρακτικῶν παρατηρήσεις καὶ μεταβολαί.

89. Οἱ εἰσαγγελεῖς χρεωστοῦν νὰ ἐξετάζωσι κατὰ πᾶσαν τριμηνίαν τὰ γραφεῖα τῶν εἰς τὴν περιφέρειάν των δικαστηρίων, νὰ βεβαιώνωσι πᾶσαν παράβασιν δι' ἐκθέσεως, καὶ νὰ προκαλῶσι τὴν τιμώρησιν. Πολ. Δικ. 198. Ὁργ. Δικ. 96. 211.

90. Μετὰ τὴν ἀποπεράτωσιν τῆς συζητήσεως κατατίθενται [δλαι αἱ πράξεις] ὅλα τὰ ἐγγράφα παρὰ τὸν γραμματεῖ τοῦ δικαστηρίου, καὶ φυλάττονται ὑπ' αὐτοῦ. — Ὡσαύτως ὁ γραμματεὺς τοῦ δικαστηρίου χρεωστὲς νὰ φυλάττῃ τὰ πρακτικά τῶν συνεδριάσεων καὶ τὰ πρῶτα τότυπα τῶν αποφάσεων, καὶ νὰ δίδῃ εἰς τὸν εἰσαγγελεῖ καὶ εἰς τοὺς διαδίκους τὰ ζητούμενα ἀντίγραφα αὐτῶν. — Ὁ αὐτὸς εἶναι καὶ φύλαξ τῶν εἰς τὸ δικαστήριον παρακατατιθεμένων ἀποδεικτικῶν καὶ ἄλλων πειστηρίων.

[Ἐγγράφων παρέλκει τό, ἐγγράφων.] Π. Δ. 83. 277.
Δικ. Ὁργ. 126 § 2. 260.

ΑΠ. 106 (1852). Ἀρκεῖ ἡ ἐν τοῖς πρακτικοῖς μνεία ὅτι ὁ μάρτυς κατέθεσεν ὅσα καὶ ἐν τῇ προανακρίσει.

ΑΠ. 36 (1847). Δὲν εἶναι λόγος ἀναιρέσεως (458 Ποιν. Δικ.) ὅτι εἰς τὰ πρακτικά δὲν ἐσημειώθη ἡ κατάθεσις μάρτυρος, μὴ ἐξετασθέντος κατὰ τὴν ἀνάγκησιν.

ΑΠ. 83 (1850). Δὲν ἀπαιτεῖ ὁ νόμος νὰ περιγράφωνται ἐν τοῖς πρακτικοῖς λεπτομερῶς αἱ ἐρωτήσεις καὶ ἀπαντήσεις τῶν μαρτύρων.

ΑΠ. 7 (1850). Ἡ μὴ ρητὴ εἰς τὰ πρακτικά μνεία τῆς θέσεως, ἣν ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ κατέλαβον οἱ ἑνορκοὶ, δὲν εἶναι λόγος ἀναιρέσεως.

ΑΠ. 49 (1850). Δὲν εἶναι ἀνάγκη ν' ἀναφέρῃ ὁ γραμματεὺς εἰς τὰ πρακτικά τὴν κατηγορίαν καὶ τὰς ἐν αὐτῇ αἰτήσεις, καθότι ἡ κατηγορία εἶναι ἐγγράφος.

ΑΠ. 221 (1838). Τὰ πρακτικά τῶν δικαστηρίων φέρουν πλήρη πίστιν δι' ὅσα ἐν τῷ δικαστικῷ καταστάματι πράττονται ἐπομένως ἡ βεβαίωσις τοῦ κωλύματος δικαστοῦ τινος θεωρεῖται ὡς ἀληθὴς καὶ δὲν συγχωρεῖται ἡ ἀπόδειξις τοῦ ἐναντίου.

91. Κατὰ τὰς διατάξεις τῆς πολιτικῆς δικονομίας, τὰ πρακτικά καὶ τὰ πρωτότυπα τῶν ἀποφάσεων, πρέπει κατὰ μῆνα, καθὼς καὶ εἰς τὰς πολιτικὰς ὑποθέσεις, νὰ συρράπτονται, νὰ ἀριθμῶνται κατὰ σελίδας, καὶ νὰ μονογραφῶνται ἄλλως, ὁ γραμματεὺς τοῦ δικαστηρίου εἶναι ὑπεύθυνος διὰ τὰς ζημίας, καὶ τιμωρεῖται κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἀρθροῦ 260 τοῦ δικαστικοῦ ὀργανισμοῦ. Π. Δ. 349. Πολ. Δικ. 189. Ὁργ. Δικ. 260. 292.

ΤΜΗΜΑ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Περὶ ἀποδείξεως.

Α'. Γενικοὶ ὅρισμοί.

92. Οἱ δικασταὶ δὲν εἶναι ἠναγκασμένοι νὰ παρακολουθῶσι νομικοὺς κανόνας ἀποδείξεων, ἀλλὰ μᾶλλον πρέπει νὰ ἀποφασίζωσι κατ' ἰδίαν πεποιθήσιν, ἀκούοντες

πρὸς τοῦτο τὴν φωνὴν τῆς συνειδήσεώς των, καὶ ὁδηγοῦ-
μενοι ἀπὸ τὴν ἐκ τῶν συζητήσεων προκύπτουσιν ἀπρο-
σώποληπτον κρίσιν περὶ τῆς ἀληθείας τῶν [πραγμάτων]
γεγονότων, περὶ τοῦ ἀξιοπίστου τῶν μαρτύρων, καὶ περὶ
τοῦ ἐχεγγύου τῶν λοιπῶν ἀποδείξεων. — Ὅφειλουν δὲ νὰ
ἐκθέτωσι τοὺς λόγους τῆς πεποιθήσεώς των εἰς τὴν ἀπό-
φασιν. Πολ. Δικ. 256. Π. Δ. 81. 107. 111. 131. 527.

ΑΠ. 10 (1854). — Τῆς κρίσεως τοῦ καταλληλοτέρου ἀποδεικτικοῦ μέ-
σου καὶ τῆς ἐκτιμήσεως τῶν ἐκ τούτου προκύπτουσιν ἐνδείξεων ἀφαιρέ-
της εἰς τὸ δικαστήριον, ἔπεται, ὅτι τὸ δικαστήριον, πεισθὲν ἐκ τῶν κα-
ταθέσεων τῶν μαρτύρων, ὅτι ὁ κατηγορούμενος ἔκαυσεν ἐκ προθέσεως
ὕλην δυσώδεις καὶ θειώδεις ἐπιτηδεύας πρὸς φθορὰν τῶν μεταξοσκώλη-
κων τοῦ παθόντος, δὲν ὑποχρεοῦται νὰ διορίσῃ πρὸς τοῦτο πραγματικῶς
γνώμονας.

ΑΠ. 192 (1870). — Τὸ δικαστήριον δύναται νὰ ἐπιτρέψῃ τὴν ἐπι-
τασιν μαρτύρων περὶ τῆς ἐνοικιάσεως τῶν δημοτικῶν φώρων, καὶ ὅτι
ἔγγραφοι ὑπῆρξαν περὶ τούτων ἀποδείξεις ὡς πρὸς ὠρισμένους ἐνοικια-
στάς.

ΑΠ. 392 (1839). — Πρὸς ἀπόδειξιν τῆς διαρκείας τῆς πρὸς ἐργασίαν
ἀνικανότητος οὐδαμῶς ὁ νόμος διατάττει ὡς μόνον μέσον τὴν ἰατρικὴν
αὐτοψίαν· ἐπομένως ἀπόκειται εἰς τὸ δικαστήριον νὰ διατάξῃ ἢ μὴ, καὶ
ὅσον θεωρεῖ αὐτὴν χρήσιμον.

93. Τὰ κυριώτερα ἀποδείξεις μέσα εἰς τὴν ποιν-
κὴν διαδικασίαν εἶναι — 1. ἐνδείξεις — 2. δικαστικὴ αὐτο-
ψία. — 3. γνωμοδότησις τῶν πραγματογνωμόνων. — 4.
[ἔγγραφα] ὑπομνήματα. — 5. ὁμολογία τοῦ κατηγορου-
μένου. — 6. μάρτυρες. Π. Δ. 95. 111. 133. Πολ.
Δικ. 252.

ΑΠ. 70 (1895). — Ἐπειδὴ ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, παραδεχθεῖσα
τὴν ἀγωγὴν τῶν παθόντων ὡς πολιτ. ἐναγόντων καὶ καταδικάσασα τὸν
ἀναιρεσέοντα νὰ πληρώσῃ αὐτοῖς 80. ὀκτώ χιλιάδας λόγῳ ἀποζημιώ-
σεως, δὲν ἀναφέρει εἰς ποίας δικονομικὰς ἀποδείξεις ἐπηρεχθῇ, ἀλλ'
ἀπλῶς παραδέχεται ὅτι οἱ πολιτικῶς ἐνάγοντες ὑπέστησαν θετικὴν ἔν-
μιν τι ποσὸν τῆς ὁποίας ἀνέρχεται κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ δικαστηρίου
εἰς 8 χιλ. 80. Ἡ κρίσις ὁμοῦς τοῦ δικαστηρίου δὲν εἶναι μέσον ἀπο-
δεικτικόν, ἀλλὰ πόρισμα ἐξαγόμενον ἐκ νομίμων ἀποδεικτικῶν μέσων.

ἀπερ ἀναγράφονται ἐν τῷ ἄρθρῳ 252 Πολ. Δικ. ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὰ ἄρθρα 93 καὶ 94 Ποιν. Δικον. καὶ ὅτινα δύνανται νὰ χρησιμεύσωσιν εἰς τὸν δικαστὴν ὡς στοιχεῖα νόμιμα πρὸς μὴδυσιν τῆς πεποιθήσεως τοῦ ἡτοιαύτη δ' ἔλλειψις, ἀποτελεῖ λόγον ἀναιρέσεως.

ΑΠ. 200 (1873) 67 (1874) 126 (1877).—Τασσομένης καὶ τῆς δικαστικῆς αὐτοψίας ἐν τοῖς κυριωτέροις ἀποδεικτικοῖς μέσοις, ἐπεταί, ὅτι τὸ ποιν. δικαστήριον δύναται νὰ σχηματίσῃ πεποιθήσιν περὶ τῆς ἡλικίας τοῦ κατηγορουμένου ἢ τοῦ μάρτυρος ἐκ τῆς σωματικῆς αὐτοῦ ἀναπτύξεως, ἡ τοιαύτη δ' ἐκτίμησις τοῦ δικαστηρίου διαφεύγει τὸν ἔλεγον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

ΑΠ. 117 (1878) 92 (1889).—Τοῦ 20 ἄρθρου τοῦ Συντάγματος διακαυθάνοντος, ὅτι τὸ ἀπόρητον τῶν ἐπιστολῶν εἶναι ἀπολύτως ἀπαράδιατον, ἐπεταί, ὅτι δὲν δύναται νὰ χρησιμεύσῃ ὡς μέσον ἀποδείξεως τῆς ἐνοχῆς τοῦ κατηγορουμένου. *Contra* [89 (1871), 120 καὶ 169 (1892) 78 (1894).]

ΑΠ. 114 (1877).—Ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 20 τοῦ Συντάγματος κεῖται ἀπλῶς ὡς χαλινὸς κατὰ ἐνδεχομένης καταχρήσεως τῆς ἐκτελεστικῆς ἐξουσίας ἐπὶ τῆς ὑπ' αὐτῆς διὰ τῶν δημοσίων ταχυδρομείων διαβιβαζομένης ἰδιωτικῆς ἀλληλογραφίας.

ΑΠ. 128 (1883).—Καὶ ἀληθῆς ὑποτιθεμένη ἡ παραβίασις τῆς καθιερούσης τὸ ἀπαρρήτου τοῦ ἀπορρήτου τῶν ἐπιστολῶν διατάξεως τοῦ Συντάγματος, δὲν ἀποτελεῖ λόγον ἀναιρέσεως, ὡς ἀναγομένη εἰς παραβίασιν δικονομικῆς περὶ ἀποδείξεως διατάξεως καὶ μὴ ἀποτελοῦσα ψευδῆ ἑφαρμογὴν ἢ ἐσφαλμένην ἐρμηνείαν τοῦ ποινικοῦ νόμου.

Ἀγορευθεὶς Εἰσαγγελέως Ἀρ. Πάγου κ. Δημ. Τσιβανοπούλου (1893).

Συμπεραίνων λέγω, ὅτι τὸ ἄρθρον 20 τοῦ Συντάγματος ἡνιόχτε νὰ παράσχῃ πλήρη ἐκστράλιν τοῦ ἀπορρήτου τῶν ἐπιστολῶν, δικαιώματος τιμαλφῶς ἀληθῶς καὶ περιφρουρητέου, χωρὶς ὅμως ἐξ ἄλλου ἡ τοιαύτη προστασία, ὑπερβαίνουσα τὰ ἔλλογα ὅρια, νὰ χρησιμεύσῃ ὡς ὄπλον κατὰ τῆς πολιτείας, ὡς μέσον προσβολῆς καὶ βλάβης νομίμων δικαιωμάτων αὐτῆς. Ἐπὶ τοῦ ἀπορρήτου τῶν ἐπιστολῶν δύο δικαιώματα ὑπερτάτης δημοσίας τάξεως γεννῶνται, ὅτινα εὐρίσκονται τὸ ἐν ἀπέναντι τοῦ ἐτέρου καὶ πρέπει νὰ ἔλθωσιν εἰς συμβιβασμὸν τινά. Ἐκαστος ἔχει δικαίωμα νὰ πέμπῃ ἐλευθέρως τὰς ἐπιστολάς του εἰς ἄλλους, ἀπῆλλαγμένους ἀπὸ τοῦ κινδύνου τῆς ἀποσφραγίσεως αὐτῶν ὑπὸ τῆς ἐξουσίας. Ἀπέναντι δὲ αὐτοῦ τοῦ δικαιώματος εὐρίσκεται τὸ δικαίωμα, ὃ ἔχει ἡ κοινωνία εἰς τὴν βεβαιώσιν τῶν ἀδικημάτων καὶ τὴν ἀνακάλυψιν τῶν διαπραχέντων αὐτά, πρὸς ἐπιβολὴν τῆς νομίμου ποινῆς, διότι ἡ ἀτιμωρησία τῶν ἐγκλημάτων συνεπάγεται τῆς κοινωνίας τὴν διάλυσιν, καὶ αὕτη ἐπιφέρει ἐκμηδένισιν τοῦ Συντάγματος ὡς ἀχρήστου πλέον καθισταμένου.

Διὰ ταῦτα προτείνω τὴν ἀπόρριψιν τῆς περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως.

ΑΠ. 247 (1871). Ἐπιστολή ἀπευθυνομένη πρὸς τοὺς ἀδελφοὺς Τῆς καὶ γεγραμμένη διὰ χειρὸς τοῦ Κελοβοῦ εὐρέθῃ ἀπεσφραγισμένη ἐπὶ τοῦ πτώματος τοῦ ἀρχιεπιστοῦ Ἀρσανιτάκη καὶ οὕτω πῶς ἀπεστάλη εἰς τὴν ἀνάκρισιν οὕτω πῶς περιελθούσης τῆς ἐπιστολῆς εἰς τὴν ἀνάκρισιν, ἢ χρήσις αὐτῆς δὲν ἀπαγορεύεται εἰς τὴν δικαστικὴν ἀρχήν, ὡς μὴ ἀντιβαίνουσα εἰς τὸ ἀληθές πνεῦμα τοῦ ἄρθ. 20 τοῦ Συντάγματος, διότι παραδοθείσης τῆς ἐπιστολῆς πρὸς ὃν αὕτη ἀπηύθυνετα, καὶ γνωστοῦ γενομένου οὕτω τοῦ περιεχομένου, ἔπαυσε τὸ ἀπόρρητον.

ΑΠ. 89 (1871). Ἐπειδὴ τὸ Συμβούλιον τῶν Πλημμελειοδικῶν ἐξήγαγε τὰς ἐνδείξεις, συνεπεία τῶν ὁποίων παρέπεμψεν εἰς τὸ Κακούργιον τοὺς ἀναίρεσιόντων, ἐξ ἐπιστολῆς αὐτοῦ, εὐρεθείσης εἰς τὸ πλάγιον τοῦ φονευθέντος ὡς ληστοῦ Κουμάρα, ἀπευθυνομένης δὲ πρὸς τὸν Σπαθιῶν. Ἐπειδὴ ἡ ἐπιστολή αὕτη δὲν ἤδυνάτο νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν διότι τὸ ἄρθ. 20 τοῦ Συντάγματος διαλαμβάνει, ὅτι τὸ ἀπόρρητον τῶν ἐπιστολῶν εἶναι ἀπολύτως ἀπαράβιαστον.

ΑΠ. 92 (1889). Κατὰ τὸ Σύνταγμα δὲν ἤδυνάτο νὰ γίνῃ χρήσις πρὸς ἀπόδειξιν τῆς ἐνοχῆς τοῦ κατηγορουμένου ἐπιστολῶν, κατασχεθεισῶν ἐκ χειρὸς τοῦ πρὸς ὃν αὐταὶ ἀπηυθύνθησαν παρὰ τὰς ἀντιρρήσεις τοῦ κατηγορουμένου. Τὸ δὲ ἀκρωτικὸν τῆς Γαλλίας δι' ἀποφάσεως τῆς Δεκ. 1816 ἀπεφάνητο, ὅτι ἡ ἐπιστολή εἶναι παρακαταθήκη οὐκ ἐκ μυστικῆς, ὅτι πᾶν ὅ,τι ἐγγράφῃ δὲν ἔχει εἰμὴ τὸν χαρακτήρα τῆς ἐκνοίας· μέχρις οὗ δι' ἄλλου γεγονότος ἀλλοτρίου τοῦ τῆς ἀνωτέρας βίαις παύσῃ τὸ ἀπόρρητον, ὅτι ἐκτὸς τῶν παρὰ τοῦ νόμου ὁρισμένων περιπτώσεων, μόνον διὰ τῆς διαδόσεως ἢ κοινοποιήσεως τοῦ περιεχομένου δύναται τοῦτο νὰ γίνῃ βάσις τῆς ποινικῆς ἀγωγῆς.

ΑΠ. 169 (1893). Ἐπειδὴ τὸ ἡμέτερον Σύνταγμα, καθιερώσαν διὰ τοῦ 20 ἁρθροῦ τὴν θεμελιώδη διάταξιν ὅτι τὸ ἀπόρρητον τῶν ἐπιστολῶν εἶναι ἀπολύτως ἀπαράβιαστον, ἐσκόπει προφανῶς νὰ ἐξασφαλίσῃ διὰ τῆς ἀπολύτως καὶ κατὰ πάντων ἀδιακρίτως τὴν διὰ τῶν διαμεμβρωμένων μεταξὺ τῶν πολιτῶν ἐπιστολῶν ἐμπιστευτικὴν τῶν ἐν αὐταῖς περιεχομένων στοχασμῶν καὶ σκέψεων τῶν ἀντεπιστελλόντων ἀνακοίνωσιν, ἀλλ' ὅταν ἡ ἀπευθυνομένη πρὸς τινὰ ἐπιστολή περιέλθῃ εἰς τὸν ὃν ἀπευθύνεται καὶ τὸ περιεχόμενον αὐτῆς ἀνακοινωθῇ ὑπ' αὐτοῦ ἢ παρὰ τοῦ αὐτῆς εἰς τὴν ἀρχὴν ἢ εἰς τρίτον τινά, παύει ὑφιστάμενον τὸ ἀπόρρητον, ὅπερ ἡθέλησε τὸ Σύνταγμα διὰ τῆς εἰρημένης διατάξεως αὐτοῦ νὰ προστατεύσῃ ὅθεν οὐδόπως ἐσφαλὲν ἡ ἀπόφασις τῶν Συνεδριῶν ἀποφανθεῖσα ὅτι δὲν ἀντέκειτο εἰς τὸ Σύνταγμα ἡ ὑπὸ τοῦ μάρτυρος Π. προσαγωγή καὶ ἀνάγνωσις τῆς ὑπὸ τοῦ ἀναίρεσιόντος Μενελάου ἀποσταλείσης εἰς τὸν Σ. ἐπιστολῆς, ἀφ' ὧν δὲν ἐβδαιώθη, ὅτι ὁ προσαγωγὴ τῆς ἐπιστολῆς ταύτης εἰς τὸ δικαστήριον ὑπεξήρτησεν ἢ ἔλαβεν αὐτὴν εἰς τὴν κατοχὴν τοῦ ἄκοντος τοῦ παραλήπτου καὶ πρὶν ἢ περιέλθῃ εἰς τὸν πρὸς ὃν ὅρον καὶ κατασταθῇ οὕτω γνωστὸν τὸ περιεχόμενον αὐτῆς ἢ καὶ κατόπιν. Ὅθεν ὁ ἐπὶ τῆς ἐναντίας ὑποθέσεως στηριζόμενος ἄνθρωπος ἀναίρεσις ἐξελέγχεται ἀνυπόστατος.

94. Εἰς τὴν ποινικὴν διαδικασίαν συγχωρεῖται ἐν γένει πᾶν εἶδος ἀποδεικτικῶν μέσων. — Ἐξαίρεσις τοῦ γενικοῦ κανόνος ὡς πρὸς τὴν παραδοχὴν τῆς διὰ μαρτύρων ἀποδείξεως τότε μόνον γίνεται, ὅταν ἡ βάσις τοῦ πταίσματος, τοῦ πλημμελήματος ἢ τοῦ κακουργήματος εἶναι ἰδιωτικὴ τις ὑποχρέωσις. — Εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην ἢ ἀποδείξις τῆς ἰδιωτικῆς ὑποχρεώσεως, ἥτις προηγείται τῆς ἀξιοποίνου πράξεως, κρίνεται κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ πολιτικοῦ δικαίου πρὸς ἀπόδειξιν δὲ αὐτῆς ταύτης τῆς ἀξιοποίνου πράξεως, συγχωρεῖται ἐπίσης πᾶν ἀποδεικτικὸν μέσον. Π.Δ. 93. 315. Πολ. Δικ. 252. 300.

ΑΠ. 111 (1849), 64 (1869), 139 (1860), Ἐκ τοῦ συνδ. τοῦ ἄρθρ. 94 πρὸς τὰ ἄρθρ. 400 καὶ 420 προκύπτει ὅτι ὁ δικαστὴς τῆς οὐσίας εἶναι ἀρμόδιος νὰ αποφαινῇται καὶ περὶ πάντων τῶν ἐν τῇ δίκῃ παρεπιπτόντων ζητημάτων καὶ ἐνστάσεων.

ΑΠ. 139 (1860). Ἐὰν ἐγερθεῖται κατηγορία ἐπὶ διγαμίᾳ, ἀναφυῇ τὸ ζήτημα περὶ ὑπάρξεως ἢ τοῦ κύρους τοῦ πρώτου ἢ δευτέρου γάμου, ἀρμόδιον ἀποφῆναι περὶ τούτου εἶναι τὸ ποινικὸν δικαστήριον.

ΑΠ. 7 (1847), 1 (1849), 49 (1847). Ἀλλ' ὅσκις τὰ προδικαστικὰ ζήτῃματα εἶναι ἐκκρεμῆς ἐνώπιον τοῦ πολιτικοῦ δικαστηρίου, ἀναβλητέα ἢ ἀπόφασις τοῦ Ποιν. Δικ. ἕως τῆς ὑπ' αὐτοῦ λύσεως τοῦ ζητήματος.

ΑΠ. 120 (1888). Ὅριζοντος τοῦ ἄρθρ. 94 ὅτι, ὅταν ἔννομος βάσις τῆς ἀξιοποίνου πράξεως ᾖ αὐθιγία τοῦ ἀστικοῦ δικαίου, ἢ ἀποδείξις αὐτῆς ὡς ἀποτελούσης ἀναγκαίαν προϋπόθεσιν τῆς ἀξιοποίνου πράξεως γίνεται κατὰ τοὺς ὅρισμους τοῦ ἀστικοῦ δικαίου, ἔπεται ὅτι καὶ ἡ ὁμολογία τοῦ κατηγορουμένου, ὁποτελούσα ἀποδεικτικὴν λύσιν, ρυθμίζεται ὑπὸ τῶν περὶ αὐτῆς διατάξεων τῆς Πολ. Δικονομίας.

ΑΠ. 76 (1889). Δὲν ἐπιτρέπεται δὲ τὸ μέσον τῶν μαρτύρων ὅσκις ἐπὶ τῆς ἀποδεικτέας ἰδιωτικῆς ὑποχρεώσεως δὲν ἐπιτρέπεται τοῦτο.

ΑΠ. 59 (1853). Τοῦ ἀπὸ 10 Ἰουλίου 1836 Β. Δ. περὶ τῶν εἰς τὰ δάτη ἀνομημάτων (ἄρθρ. 3, 4, καὶ 5) ἐπιβάλλοντος μὲν τοῖς δικαστικοῖς ὑπαλλήλοις τὸ χρέος τοῦ ἐρευνᾶν ἐν τῇ περιφερείᾳ αὐτῶν τὰ δικαστικά ἀνομήματα καὶ συντάττειν τὰς προσηκούσας ἐκθέσεις, ἀλλ' οὐδαμῶς ἀπογορεύοντος τῷ δικαστηρίῳ νὰ ἐξετάζη καὶ μάρτυρας πρὸς ἀπόδειξιν, ἔπεται ὅτι ἰσχύει καὶ ἐπὶ τῶν ἀνομημάτων τούτων τὸ ἄρθρον 94, οὗ ἢ παραβίασις ἐπάγει ἀναίρεσιν.

ΑΠ. 14 (1868). Λαβόντος ὑπ' ὄψιν τοῦ συμβουλίου μαρτυρίας παρὰ ἄρθρον 94 Ποιν. Δικ. ἐν συνδυασμῷ πρὸς ἄρθρ. 30 Πολ. Δικ. τὸ ἐπὶ

τούτω παράπονον περιστρεφόμενον εἰς παραβίασιν διατάξεως τῆς Ποιν. Δικ. καὶ οὐχὶ τοῦ Ποιν. Νόμου, εἰς οὐδεμίαν ὑπάγεται τῶν περιπτώσεων τοῦ ἄρθρου 263 Ποιν. Δικ. δι' ἧς συγχωρεῖται ἀναίρεσις κατὰ βουλεύματος, δύναται δὲ μόνον ὁ κατηγορούμενος νὰ προτείνῃ ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τὸ ἀπαράδεκτον τῆς διὰ μαρτύρων ἀποδείξεως.

ΑΠ. 2 (1847). Τοῦ ποινικοῦ δικαστηρίου ὄντος κατὰ τὸ ἄρθρον 94 ἀρμοδίου, καὶ ὅτε ἐτι ἡ βῆσις τῆς δικαζομένης ἀξιοποίνου πράξεως εἶναι ἰδιωτικὴ ὑποχρέωσις, νὰ ἐκτιμῇσθαι τὴν ἀπόδειξιν τῆς ὑπάρξεως αὐτῆς ἐπεταί, ὅτι πολλῶ μᾶλλον εἶναι ἀρμοδίον, ὅτε πρόκειται περὶ τῆς ἀποδείξεως ἐνὸς ἀπλοῦ πραγματικοῦ γεγονότος, οἷον εἶναι, τὸ ἂν ἡ κατηγορία τοῦ κτήματος ἔκειτο πράγματι παρὰ τῷ κατηγορουμένῳ ἢ οὐ, καθ' ὅσον ἐποχὴν κατηγορεῖται, ὅτι αὐθαρέτως ὤφθεν ἐνήργησεν, ἢ ἐνόμιζεν, ὅτι ἔχει δίκαιον.

ΑΠ. 96 (1867). Ἐπειδὴ ὁ περὶ ψευδοῦς ἐρμηνείας καὶ ἐσφαλμένης ἐφαρμογῆς ἄρθρ. 283 Ποιν. Νόμου λόγος τῶν ἀναιρεσιέντων στηρίζεται εἰς τὸν ἰσχυρισμὸν ὅτι ὁ μεταξὺ αὐτῶν τελεσθεὶς γάμος, καθὼς καὶ ὁ προϋπάρχων, εἶναι ἄκυρος, καθὼς μὴ προηγηθείσης ἀδείας τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἀρχῆς· αἱ ἄκυρότητος ὅμως αὗται οὐ μόνον ἐπρωτάθηνται ἀρρισμένως καὶ δὲν ἐβεβαιώθησαν ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας, ἀλλὰ μάλιστα ἡ ἀφορώσα τὸν πρῶτον γάμον ἀποκρούεται ὑπ' αὐτῆς τῆς ἐτυμηγορίας τῶν ἐνόρκων παραδεχομένης ὅτι οἱ ἀναιρεσειέντες ἐπὶ τῶν εἰς γάμον καὶ τοι εἰδότες ὅτι προὔπηρχε νόμιμος γάμος ὁρῶντες ἐφημερόσθη ἐπομένως τὸ προμνησθὲν ἄρθρ. τοῦ Ποιν. Νόμου, ἀφοῦ καὶ τὴν καταδικαστικὴν ἐτυμηγορίαν τῶν ἐνόρκων περιεῖχεν ὅλα τὰ περιστατικά ὅσα ἀπαρτίζουν τὸ ἔγκλημα τῆς διγαμίας.

Β' Ἐνδείξεις.

95. [Ἐνδείξεις εἶναι πᾶν ὃ τι ἔχει] ἐνδείξεις εἶναι γεγονότα ἔχοντα φυσικὴν συνάφειαν μετὰ τινος ἀξιοποίνου πράξεως, ὥστε νὰ εἰσπορῇ τις ἐντεῦθεν νὰ συμπεράνῃ λογικῶς περὶ αὐτῆς ταύτης τῆς πράξεως ἢ περὶ τοῦ πράξαντος, ἢ περὶ τῶν λόγων τοῦ καταλογισμοῦ, ἢ περὶ τῆς ἀθωότητος ἀνθρώπου τινός. — Ἡ ἀκριβὴς ἐκτίμησις τοιούτων διδομένων ἀφίνεται εἰς τὴν κρίσιν τοῦ δικαστηρίου. Π.Δ. 93 Πολ. Δ.κ. 272. 276.

Γ' Αὐτοψία.

96. Ὡς δικαστικὴ αὐτοψία θεωρεῖται πᾶσα δικαστική

στική πράξις, δι' ἧς ὁ δικαστὴς ἢ ὁ ἐπὶ τῆς ἀνακρίσεως ὑπάλληλος [πειθεται] πληροφοροῦται περὶ τῆς ὑπάρξεως τινῶν [πραγμάτων] γεγονότων δι' ἰδίας ἀντιλήψεως, ὅποιαδήποτε καὶ ἂν ᾖναι ἡ αἴσθησις, δι' ἧς ἐγίνεν ἡ ἀντιληψὶς αὕτη. Π.Δ. 93. Πολ. Δικ. 277.

ΑΠ. 78 (1854). Δὲν ὑποχρεοῦται τὸ δικαστήριον νὰ διατάξῃ δικαστικὴν αὐτοψίαν, ὅταν ἐκ τῶν ληρθείσων μαρτυριῶν ἐπίσθῃ περὶ τῆς πράξεως.

97. Ἡ αὐτοψία δύναται νὰ γενῇ εἰς ἀνθρώπους ἢ πράγματα, εἰς τὸ ἀντικείμενον τῆς κολασίμου πράξεως, ἢ εἰς ὠρισμένον τινὰ τόπον πρὸς ἀνεύρεσιν τοῦ χωρίου. — Περὶ τῆς αὐτοψίας πρέπει πάντοτε νὰ συντάσσεται ἀκριβὴς καὶ περιεκτικὴ ἐκθεσις κατὰ τὸν νόμιμον τύπον. Π.Δ. 72. 73.

Δ' Πραγματογνωμόνες.

98. Ἐὰν ἡ αὐτοψία ἀπαιτῇ γνώσεις καὶ πείρας, ἰδίως δὲ ἰατρικὰς, χειρουργικὰς, χημικὰς, καὶ παρομοίας ἄλλας, τὰς ὁποίας οἱ δικασταὶ ἢ οἱ ἐπὶ τῆς ἀνακρίσεως ὑπάλληλοι, ὡς τοιοῦτοι, δὲν ἔχουν συνήθως, προσκαλοῦνται τότε κατὰ τὰς περιστάσεις εἰς ἣ καὶ πλείονες ἐμπειροτέχνη. Π.Δ. 93. 157. Πολ. Δικ. 278. 291.

ΑΠ. 24 (1842). Δὲν ὑπάρχει παραβίασις τοῦ ἀρθροῦ 98 τῆς Ποιν. Δικ., ὅταν οἱ ἐπὶ τῆς ἀνακρίσεως ὑπάλληλοι ἐβεβαίωσαν ἄνευ συμπαραλήψεως πραγματογνωμόνων, ἂν κλείς τις προσηρμάζετο εἰς θύραν τινά, καθότι δὲν ἀπαιτεῖται πρὸς τοῦτο ἰδιαιτέρα τις γνώσις. Ἐκτὸς δὲ τούτου, ἡ ἐνστάσις αὕτη πρέπει νὰ προτείνηται εἰς τὰ κατώτερα δικαστήρια (458 Ποιν. Δικ.).

ΑΠ. 78 (1884). Οἱ τὸν ἱατρὸν ἐπαγγελλόμενοι, καὶ μὴ ὄντες διωριζόμενοι Νομαρχιακοὶ ἢ Ἐπαρχιακοὶ ἱατροί, καλούμενοι παρὰ τῆς δικαστικῆς ἀρχῆς εἰς ἐνέργειαν ἱατροδικαστικῆς ἐκθέσεως καὶ ἀρνούμενοι δὲν παραβαίνουν τὸ καθήκον τοῦ δημοσίου ὑπαλλήλου.

99. Πᾶς ἐπὶ τῆς ἀνακρίσεως ὑπάλληλος καὶ τὸ δικαστήριον αὐτὸ ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ διορίζῃ πραγματογνώμονας, καθ' ὅσον δι' ὠρισμένας τινὰς δικαστικὰς παρατηρήσεις δὲν ὑπάρχουν τοιοῦτοι [δημοσίως] καθὼς δημοσίοι ὑπάλληλοι διωρισμένοι παρὰ τῆς κυβερνήσεως.

100. Οἱ πραγματογνώμονες δύνανται νὰ ἐξαιρῶνται παρὰ τῶν διαδίκων διὰ τε τοὺς αὐτοὺς λόγους, οἳ οὐκ καὶ οἱ μάρτυρες (ἄρθ. 114), καὶ προσέτι, ἐὰν ἔχωσι ἔμμεσον ἢ ἄμμεσον ἰδιωτικὸν συμφέρον, ἂν καὶ πόρρωθεν, εἰς τὴν ἐκβασιν τῆς ὑποθέσεως, ἢ ἂν [ἢ ἐνεστῶσα καὶ τὰς τασίς] κατὰ τὴν γένεσιν τῆς ἐνεστώσης καταστάσεως τοῦ εἰς αὐτοψίαν προκειμένου ἀνθρώπου ἢ πράγματος [παρήχθη διὰ συμπράξεως αὐτῶν] συνέπραξιν, ἰδίως δὲ ἂν ὡς ἱατροὶ ἔδωκαν εἰς τὸν ἀποθανόντα τὴν ἀπὸ τῆς τέχνης τῶν βοήθειαν κτλ. Π. Δ. 132. Π. Ν. 33. Πολ. Δικ. 295.

101. Πρὶν εἰ πραγματογνώμονες ἀναλάβωσι τὰς ἐργασίας, ὁρκίζονται ἐνώπιον τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων παρὰ τῶν ὁποίων διωρίσθησαν, ἐκτὸς ἂν ἐφάπαξ ὁρκίσθησαν πρὸς ἐκπλήρωσιν τοιούτων ἔργων. Π. Δ. 133. Πολ. Δικ. 288. 297.

ΑΠ. 165 (1876). Οἱ πραγματογνώμονες, πρὶν ἀναλάβωσι τὰς ἐργασίας τῶν, πρέπει νὰ ὁρκίζονται ἐνώπιον τῶν διοριζόντων αὐτοὺς ὑπαλλήλων, ἐκτὸς ἐὰν ἐφάπαξ ὁρκίσθησαν πρὸς ἐκπλήρωσιν τοιούτων ἔργων.

ΑΠ. 31 (1853). Τὸ περὶ ὁρκωμοσίας τοῦ πραγματογνώμονος πρέπει νὰ αἰτιολογῆται ὁδόντως μόνη ἢ πρὸς τὸν ἱατρὸν πρέσβησιν τοῦ νὰ πιχειρήσῃ ἀνακριτικὴν τινα πράξιν, δὲν ἐμφαίνει ὅτι καὶ ὁρκίσθη.

ΑΠ. 42 (1852). Δὲν ἀπαιτεῖται νὰ ἐξαγγεῖται ἐκ τῆς ἐκθέσεως ἱατροῦ, ἂν οὗτος ἔδωκεν ὅρκον, ὅταν ἄλλοθεν ἦται ἀποδεδογμένον ὁρκίσθη.

* Δημοσίως διορίζονται α') Νόμος ΑΦΚΣΤ' τῆς 27 Μαΐου 1876 περὶ ποινικοδοσίας ἄρθ. 10.—β') Νόμος ΒΜΕ' τῆς 27 'Ιουλίου 1876 ἄρθ. 5.—γ') Β. Διάταγμα 30 'Οκτ. 1833 περὶ συστάσεως ἱατρῶν καὶ Νομῶν.

ΑΠ. 39 (1848). Ἡ μὴ ὀρκίσις πραγματογνώμονος δὲν ἐπιφέρει ἀντίρρην.

ΑΠ. 59 (1868). Καὶ μὴ ὁμολώντων τὸν τοῦ πραγματογνώμονος ὄρκον τοῦ ἱατροῦ, εἰς ὃν ἀνετέθη ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου τὸ χρέος νὰ ἐπισκερθῇ τὸν ἀπόντα μάρτυρα καὶ γνωμοδοτήσῃ, ἂν ὁ πάγων ἀδυνατῇ νὰ ἐμφανισθῇ εἰς τὸ ἀκροατήριον, δὲν ὑπάρχει λόγος ἀναιρέσεως, εἰς μετὰ τοῦτο ὁ μάρτυς ἐνεφανίσθη εἰς τὸ ἀκροατήριον καὶ ἐξητάσθη κατὰ τὸν νόμον.

ΑΠ. 9. (1870). Μὴ διατασσομένης ἐξ ἑνὸς ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος τῆς ὀρκίσεως τῶν πραγματογνώμωνων ὑπὸ τοῦ ἄρθρ. 101 τῆς ποιν. δικον. ἐξ ἄλλου δὲ τοῦ 458 ἄρθρου ρητῶς συμπεριλαμβανόντος ἐν ταῖς λόγοις ἀναιρέσεως τὴν παράλειψιν τῆς ὀρκίσεως τῶν κατὰ τὰ ἄρθρα 116 καὶ 121—124 ὀρκιστέων μαρτύρων καὶ τῶν κατὰ τὸ ἄρθρον 133 ὀρκιστέων διεμνηνένων, μὴ δυνατῆς δὲ οὗτης τῆς ἐξουσιώσεως τῶν πραγματογνώμων πρὸς τοὺς μάρτυρας, διότι οὗτοι ἐν μέρει μόνον εἰσὶ μάρτυρες καὶ ἐν μέρει κριταί, καθὼ ἀντιλαμβανόμενοι γεγονότων τινων καὶ ἐξ αὐτῶν ἐξάγοντες συμπεράσματα, ἐπεταί, ὅτι ἡ μὴ ὀρκίσις τῶν πραγματογνώμων δὲν ἐπιφέρει ἀναιρέσιν.

ΑΠ. 42 (1852). Ὁ νόμος δὲν ἀπαιτεῖ ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος τὴν ἐν τῇ ἐκθέσει τῆς ἱατρικῆς αὐτοψίας μείαν, ὅτι ὁ ἱατρός ὤρκισθη.

ΑΠ. 74 (1854). Ἐπειδὴ κατὰ ἄρθρ. 101 ποιν. δικ. οἱ πραγματογνώμονες, ποῖν ἀναλάβωσι τὰς ἐργασίας, ὀρκίζονται ἐνώπιον τῶν ἀνημοσίων ὑπαλλήλων πρὸς τῶν ὁποίων διωρίσθησαν, ἐκτός ἐὰν ἐφάπαξ ὤρκισθησαν πρὸς ἐκπλήρωσιν τῶν τοιούτων ἔργων ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ὁ Νομοκράτης Β., ὅστις συνέταξε τὰς ἱατρικὰς γνωμοδοτήσεις εἶναι ὁμολογούμενος ἐκ τῶν ἐφάπαξ ὀρκισθέντων πρὸς ἐκπλήρωσιν τῶν τοιούτων ἔργων, ὡς καὶ ὁ ἀναιρεσίαν ὁμολογεῖ ὁ δὲ λόγος ἀναιρέσεως, ὅτι μεταθεθέντος τοῦ Β. εἰς ἄλλον Νόμον, ὅτε συνέταξε τὰς περὶ αὐτοῦ ὁ λόγος ἐκθέσεις δὲν εἶναι ἰσχυρὰ ἡ ὀρκίσις τοῦ, ὥφειλε νὰ προταθῇ κατὰ ἄρθρ. 490 καὶ 407 § 11 ποιν. δικ. ἐνώπιον τῶν ἐν Τριπλίῃ Κακουργιοδικῶν ὅταν ἀνεγνωσθῇσαν δημοσίως αἱ ρηθείσαι ἐκθέσεις, τοῦτο δὲ μὴ γενομένου ἡ πρότασις αὕτη εἶναι ἀπράκτος, ὡς κατὰ πρῶτον προτεινομένη ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

ΑΠ. 40 (1856). Ἐπειδὴ ἂν καὶ ἡ μάρτυς Σ. ὁμολόγησεν ἐπὶ ἀκροατηρίου, ὡς φέρεται ἐν τοῖς πρακτικοῖς, ὅτι ἔχει ἡλικίαν δεκατριῶν ἐτῶν, καὶ κατὰ συνέπειαν οἱ τῶν κατηγορουμένων συνήγοροι ἀντέτειναν εἰς τὴν ὀρκίσιν αὐτῆς, ἀφοῦ ὅμως τὸ δικαστήριον ἐπέισθη ἐξ ἰδίας ἀντιλήψεως, ὅτι ἐκείνη κατὰ τὴν ἐξωτερικὴν ἀνάπτυξιν τῆς εἶχε προφανῶς πολὺ μείζονα ἡλικίαν ἥτοι 16—17 ἐτῶν, οὐδὲνα νόμον παρεδίκευ, ἀποφασίσαν, ὡς ἐκ τῶν πρακτικῶν φαίνεται, νὰ παραδεχθῇ τὴν ἑσπέραν αὐτῆς κατὰθεσιν, οὔτε ὑπεχρεοῦτο ἄλλως νὰ παραπέμψῃ εἰς πραγματογνώμονας, κατὰ τὸν ἰσχυρισμὸν τῶν ἀναιρεσιόντων, τὸ περὶ ἡλικίας τοῦτο ζήτημα, ἐνῶ ἡδύνατο νὰ κρίνῃ περὶ αὐτοῦ προχείρως διὰ τῶν ἰδίων αὐτοῦ αἰσθησέων ἢ δὲ μὴ ἀγόρευσις τοῦ εἰσαγγελέως ἐκ-

φαίνει τὴν εἰς τὴν κρίσιν καὶ ἀπόφασιν τοῦ δικαστηρίου σωτηρίαν συναίνεσιν αὐτοῦ.

Ἐπειδὴ, κατὰ 98 ἄρθρ. Ποιν. Δικ., τὸ δικαστήριον, ὅσαςκι τὸ ἀντικείμενον περὶ οὗ πρόκειται ν' ἀποφασίῃ, ἀπαιτεῖ γνώσεις καὶ πείραν ἰδίως ἱατρικὰς, χειρουργικὰς καὶ παρομοίας, τὰς ὁποίας αὐτὸ συνήθως δὲν ἔχει, δύναται νὰ διορίζῃ ἐπὶ τούτῳ πραγματογνώμονας· ὅθεν ἐπὶ τοῦ προκειμένου, προτείναντος τοῦ εἰσαγγελέως, καθ' ἣν στιγμὴν ἐμελλε ν' ἀναγνώσθῃ ἡ ἱατροδικαστικὴ ἔκθεσις τοῦ ἱατροῦ Π., νὰ διορισθῇ ὁ νομοίατρος Μεσσηνίας Α. εἰς ὃν νὰ υποβληθῶσι τὰ ἐν τῇ ἐκθέσει ἐκείνῃ περιγραφόμενα περιστατικὰ καὶ τὰ ἐκ τῆς συζητήσεως ἐξαχθέντα, ὥστε οὕτω νὰ δυναθῇ νὰ γνωμοδοτήσῃ ἀκριβέστερον ἂν ὁ θάνατος τοῦ Γ., ἔνεκα τοῦ ὁποίου οἱ ἀναιρεσεῖοντες ἐκατηγοροῦντο προῆλθεν ἐκ πνιγμοῦ ἢ ἐξ ἀποπληξίας, τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Καλάμαις συνέδρων ὁρθῶς δυνάμει τῆς εἰρημένης δικονομικῆς διατάξεως, καίτοι ἀντιτεινόντων τῶν συνηγόρων τῶν κατηγορουμένων, διώρισεν ἂνδ' ἐνὸς μάλιστα δύο ἱατροὺς, τὸν Α. καὶ τὸν Ν., καὶ ὁρθῶς ἐπίσης, ἀφοῦ τοὺς ὥρκισε προστηκόντως, παρέδωκεν αὐτοῖς μετὰ τῶν ἐκ τῆς συζητήσεως προκαλεσθέντων ζητημάτων καὶ τὴν κατ' αὐτοψίαν προγεγονοῦσαν ἱατροδικαστικὴν ἔκθεσιν, ἵνα ἔχοντες οὗτοι ὑπ' ὅψιν ὅλα τὰ περιστατικὰ ἐπιφέρωσι γνώμην ἐπιστημονικὴν καὶ αἰτιολογημένην περὶ τῶν ἀποτελεσμάτων τοῦ ἐκ πίεσεως τοῦ λαμποῦ, ἢ ἐξ ἀποπληξίας προερχομένου θανάτου, καὶ οὕτω διευκρινισθῶσιν αἱ ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου διεγερθεῖσαι ἀμφιβολίαι.

Ἐπειδὴ οἱ διορισθέντες πραγματογνώμονες ἐξομοιούμενοι μὲ μάρτυρας ὁρθῶς καὶ νομίμως ὥρκισθησαν κατὰ 121 ἄρθρ. ποιν. Δικ.

Ἐπειδὴ, ἀφοῦ οἱ ἀναιρεσεῖοντες κατὰ τὴν συζήτησιν οὐδεμίαν ἐπιφερον παρατήρησιν ἐπὶ τῶν ὑποβ. ἠθέντων εἰς τοὺς ἱατροὺς ζητημάτων, καὶ τοι ἐρωτηθέντες ὑπὸ τοῦ προέδρου τῶν ἐνόρκων, ὡς βεβαιούσι τὰ πρακτικὰ, μαγαίως ἤδη παραπονοῦνται, διατὶ μετὰ τῶν ζητημάτων νὰ προστεθῇ καὶ τὸ περιστατικὸν τῆς ἀλλοσιώσεως τῶν πνευμόνων τοῦ ἀποθανόντος.

Ἐπειδὴ ἂν ὁ εἰς τῶν συνηγόρων Γ. δὲν ἔλαβε τὸν λόγον κατὰ τὴν παράδοσιν τῆς ἐκθέσεως τοῦ ἱατροῦ Μ., ταῦτο δὲν δίδει χώραν εἰς ἀναιρεσιν, διότι ἡδύνατο καὶ οὗτος ζητήσας νὰ λάβῃ αὐτὸν ὑπὸ τοῦ προέδρου, ὡς τὸν ἔλαβε καὶ ὁ ἕτερος συνηγόρος Κ.

Ἐπειδὴ, ὅτι ἡ ἔκθεσις τῶν νεοδιορισθέντων πραγματογνωμόνων ὑπεγράφη καὶ ἐχρονολογήθη ὑπ' αὐτῶν ὅχι πρὸ τῆς ἀναγνώσεως, ἀλλ' αἶμα μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν, τὸ περιστατικὸν ταῦτο δὲν περιέχει οὐδεμίαν ρητοῦ νόμου παραβίασιν, ἀφοῦ ὡς ἐκ τῶν πρακτικῶν βεβαιούται, ἡ συμπλήρωσις τῆς πράξεως ἐγένετο εὐθὺς καὶ ἄνευ τινὸς διακοπῆς.

Ἐπειδὴ καὶ τὸ ἕτερον περιστατικόν, ὅτι ὁ εἰς τῶν νεοδιορισθέντων ἐμπειροτεχνῶν, ὁ Α. ὅτε διωρίσθη ὡς τοιοῦτος, εὕρισκετο παρῶν εἰς τὴν συνεδρίαν καὶ παρευρέθη εἰς τὴν ἐξέτασιν τῶν μαρτύρων, δὲν παύει ὡσαύτως λόγον εἰς ἀναιρεσιν, καθόσον προκειμένου ὅχι περὶ μαρτυ-

ρίας, ἀλλὰ περὶ γνώμης ἱατρικῆς, τὴν ὁποίαν ἐκεῖνος ἐμελλε νὰ δώσῃ, ἢ το πᾶντι ἀδιάφορος ἢ εἰς τὴν συνεδρίασιν παρεύρεσις του.

Ἐπειδὴ ἐκ τῶν πρακτικῶν δὲν βεβαιοῦται, ὅτι οἱ συνήγοροι τῶν ἀναίρεσιόντων ἐζήτησαν τὸν λόγον κατὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῶν ἱατρικῶν ἐκθέσεων, ὥστε πᾶντι ἀκκίρον εἶναι τὸ νῦν ὑπ' αὐτῶν προτεινόμενον παράπονον, ὅτι δὲν τοῖς ἐδόθη ὁ λόγος.

102. Ὁ ἐπὶ τῆς ἀνακρίσεως χρεωστεῖ νὰ προτείνῃ ὠρισμένως εἰς τοὺς πραγματογνώμονας τὰ ζητήματα, περὶ τῶν ὁποίων πρόκειται κυρίως ν' ἀπαντήσωσι, καὶ νὰ προσπαθήσῃ ὥστε νὰ μὴ παραβλέψωσιν οὗτοι μηδὲν τῶν πρὸς τὸ πρᾶγμα [ἀπαιτουμένων] χρησίμων καὶ νὰ δώσωσι [ἀκριβῆ καὶ ὁλοσχερῇ] βάσιμον καὶ ἐξαντλοῦσαν τὸ ζήτημα γνώμην. — Αὐτοὶ δὲ οὗτοι οἱ πραγματογνώμονες δὲν περιορίζονται εἰς μόνα τὰ παρὰ τῶν ἐπὶ τῆς ἀνακρίσεως προτεθέντα αὐτοῖς ζητήματα, ἐὰν ὡς ἐκ τῆς τέχνης ἢ ἐπιστήμης των νομίζωσιν ἄξια λόγου καὶ ἄλλα ζητήματα.

103. Ἡ γνωμοδότησις τῶν πραγματογνωμόνων πρέπει, ἐξαιρουμένων τῶν ἐκτιμήσεων, νὰ ᾔναι αἰτιολογημένη. — Ἐκθέτοντες οὗτοι τὴν γνώμην των ὀφείλουν νὰ μὴ παρενέρῳσι ψευδῆ πρᾶγματα, νὰ ἀποφεύγουν τὰς ἀντιφάσεις καὶ τὰς ἀορίστους ἐκφράσεις καὶ ἄλλας ἑλλείψεις, δυναμένας νὰ διεγείρῳσιν ὑπόνοιαν προσωποληψίας ἢ ἀνεπιτηδεϊότητος. Π.Δ. 106. Πολ. Δικ. § 86.

104. Ἐὰν ἐπὶ τῶν ἐκτιμήσεων οἱ πραγματογνώμονες διαφωνῶσι περὶ τὴν ποσότητα, λαμβάνεται τότε ὡς βάσις ἡ ἐλαχίστη ἐκ τῶν παρ' αὐτῶν προβληθεισῶν διαφύρων ποσοτήτων.

105. Ἐὰν ἐκτὸς τῶν ἐκτιμήσεων πολλοὶ πραγματογνώμονες προσκληθέντες νὰ γνωμοδοτήσωσι δὲν συμφωνῶσι μετ' ἀλλήλων, τῶν πλειόνων ἢ ψῆφος νικᾷ. — Ἄλλως δέ, προστιθενται εἰς τοὺς προλαβόντας καὶ ἄλλοι οὗο πραγματογνώμονες, οἵτινες, συνδιασκεψάμενοι μετ'

αὐτῶν περὶ τοῦ πράγματος καὶ αὐθις μετ' ἀκριθείας, ἐκδίδουσι νέαν περὶ τούτου γνωμοδότησιν. — Ἐὰν δὲ καὶ κατὰ τὴν περίπτωσιν ταύτην δὲν ὑπάρχῃ πλειονοψηφία ὑπὲρ τινος γνώμης, εἶναι τότε ἀποδεκτέα ἡ μᾶλλον ὑπὲρ τοῦ κατηγορουμένου.

106. Ἐὰν ἡ γνωμοδότησις τῶν πραγματογνωμόνων ἦναι ἀόριστος, ἀτελής, καὶ ἀναιτιολόγητος, πρέπει νὰ ἐπιστραφῇ εἰς τοὺς ἰδίους, διὰ νὰ ἀναπληρώσουν τὰς ἐλλείψεις ταύτας. Π.Δ. 103.

107. Ἐὰν ἡ ἀπόφασις τοῦ πράγματος ἐξαρτᾶται ἀπὸ τινος ζητήματος, πρὸς λύσιν τοῦ ὁποίου ἀπαιτεῖται ἰδιαίτερα πείρα, ἡ γνώσις ἰδιαζούσης τέχνης ἢ ἐπιστήμης, διορίζονται τοῦλάχιστον δύο ἐμπειροτέχναι. — Ἀρτίου ὄντος τοῦ ἀριθμοῦ τῶν πραγματογνωμόνων, ἐὰν δὲν δύνανται νὰ συμφωνήσωσι πρὸς ἀλλήλους, προστίθεται παρὰ τῶν ὑπαλλήλων, οἵτινες τοὺς διώρισαν, καὶ εἰς ἐπικριτής. — Τότε νικᾷ ἡ ψῆφος τῶν πλειόνων, ὡς ἂν ἦτο περὶ τοῦ ὁ ἀριθμὸς τῶν πραγματογνωμόνων. — Ἡ ἀπόφασις, ἡ ἢ γνωμοδότησις, ἐὰν συνετάχθῃ κατὰ τοὺς διατεταγμένους τύπους, εἶναι [κατ' ἀνάγκην ἀποδεκτὴ ἐκ τῆς] ὑποχρεωτικὴ διὰ τὰ δικαστήρια, καὶ ἀποτελεῖ ὡς πρὸς τὸ [προκείμενον] προδικαστικὸν ζήτημα τελείαν ἀπόδειξιν. Π.Δ. 92. 108. 109. Πολ. Δικ. 256. 298.

ΑΠ. 8 (1853). Ἡ γνωμοδότησις τῶν πραγματογνωμόνων, ἐπὶ τῶν νικῶν δίκων, εἶναι ὑποχρεωτικὴ μόνον, ὅταν ἀφορᾷ πράγματα, πρὸς διάλυσιν τῶν ὁποίων ἀπαιτεῖται ἰδιαίτερα πείρα, ἡ γνώσις ἰδιαζούσης τέχνης ἢ ἐπιστήμης, καὶ διορισθῶσι πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον τρεῖς πραγματογνώμονες (107 Ποιν. Δικ.). Ἄλλως τὸ δικαστήριον δύναται μακρυνθῆ ἀπ' αὐτῆν.

ΑΠ. 289 (1898). Ὅπως ἀπορριπτὸς τυγχάνει καὶ ὁ λόγος ἀντιθέτως ὅτι οἱ μάρτυρες ἐξητάσθησαν ὡς πραγματογνώμονες χωρὶς νὰ δώσωσι περὶ τῆς γνώμης τῶν ἑκάστων, ὑποβληθεῖσαν τοῖς ἐνόμοις. Ὅτι οἱ πραγματογνώμονες οὗτοι, διορισθέντες τοιοῦτοι ἐπ' ἀκροατηρίου τοῦ δικαστηρίου τῶν συνέδρων διὰ τῆς 41 ἀποφάσεως, μετὰ τὴν δυνάμειν τοῦ ὅρκου αὐτῶν ὡς πραγματογνώμονες, ἐπανελθόντες εἰς τὸ ἀκροατήριον

ριαν καὶ ἐρωτηθέντες ὑπὸ τοῦ προέδρου τῶν συνόδων, κατέθεσαν προφορικῶς τὴν ἑαυτῶν γνώμην, σημειωθείσαν ἐν τοῖς πρακτικοῖς παρὰ τοῦ γραμματέως, ὅθεν οὐδεμία παράβασις διατάξεως τινος τοῦ νόμου, ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος διατεταγμένης, ἔλαβε χώραν, μάλιστα δὲ ὁ νόμος δὲν ἀπαγορεύει τὴν ἐν τοῖς πρακτικοῖς σημείωσιν τῆς ἀπαντήσεως τῶν πραγματοποιησάντων, ὅταν ἡ πραγματογνωμοσύνη διετάχθῃ ἐπ' ἀκροατηρίου ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου.

108. Τὰ ἔργα τῶν πραγματοποιησάντων, ἐκτὸς τῆς εἰς τὸ ἄρθρον 107 ἀναφερομένης περιπτώσεως, εἰμποροῦν νὰ διευθύνωνται παρὰ τοῦ ἐπὶ τῆς ἀνακρίσεως* εἰς τὴν περίπτωσιν δὲ ταύτην ἡ περὶ τούτου συνταχτομένη ἐκθεσις πρέπει νὰ υπογράφεται παρ' αὐτοῦ. παρὰ τοῦ γραμματέως τοῦ δικαστηρίου, ἢ ἄλλου τινὸς τῶν εἰς τὸ ἄρθρον 60 * διαλαμβανομένων ὑπαλλήλων, ἢ τῶν δύο μαρτύρων (ἄρθρ. 73) καὶ παρ' ὅλων τῶν πραγματοποιησάντων.

109. Συναινέσει τοῦ ἐπὶ τῆς ἀνακρίσεως εἰμποροῦν οἱ πραγματογνώμονες νὰ ἐπιχειρῶσι καὶ καθ' ἑαυτοὺς τὰς ἐργασίας των. Τότε δὲ οἱ ἐμπειροτέχνηαι χρεωστοῦν νὰ ἐκθέτωσιν ἐγγράφως τὴν γνωμοδότησίν των, νὰ τὴν υπογράψωσι, καὶ νὰ τὴν παραδίδωσιν εἰς τὸν διορίσαντα αὐτοὺς ἀνακριτικὸν ὑπάλληλον, ὅστις ἐπιβεβαιῶσιν συντόμως ὑπὸ τὸ ἐγγραφον τοῦτο τὴν παράδοσιν, τὴν υπογράφει μετὰ τοῦ γραμματέως τοῦ δικαστηρίου [καὶ] ἢ τῶν δύο μαρτύρων. — Εἰς τὴν περίπτωσιν τοῦ 107 ἁρθρου οἱ πραγματογνώμονες ἐνεργοῦν πάντοτε κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον. Απ. 123 (1919) θ ο. τ. 341 —

110. Οἱ ἐμπειροτέχνηαι, εἰς τὸν δὲν δύνανται νὰ χρησιμεύσωσι συγχρόνως καὶ ὡς μάρτυρες, δὲν προσκαλοῦνται συνήθως εἰς τὸ ἀκροατήριον, ἀλλὰ μόνον ἀναγινώσκεται ἡ περὶ τῶν ἔργων αὐτῶν συνταχθεῖσα ἐκθεσις. Π. Δ. 393.

* Γραπτὸν ἄρθρον 72.

Ε' Ὁμολογία.

111. Ἡ ἐνώπιόν τινος τῶν ἐπὶ τῆς ἀνακρίσεως ἢ ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου αὐτοῦ γενομένη καὶ μὲ [τὴν συνήθη πεῖραν] τὰς ἄλλας πληροφορίας καὶ τὰς λοιπὰς ἀποδείξεις συμφωνοῦσα ὁμολογία ἀποτελεῖ πλήρη ἀπόδειξιν. — Δὲν πρέπει δὲ νὰ ἀπαιτῇται ρητῶς μήτε εἰς τὴν προανάκρισιν μήτε ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ ἡ ὁμολογία τοῦ κατηγορουμένου, ἀλλὰ μόνον νὰ ἀνακοινώνωνται εἰς αὐτὸν [παριστάμενον] ἐξεταζόμενον οἱ λόγοι τῆς κατηγορίας, καὶ νὰ προσκαλῇται νὰ ἀπαντήσῃ εἰς τοὺτους καὶ νὰ ἐκθέσῃ τῆς ὑπερασπίσεως τὰ μέσα καὶ τὰς περὶ τούτων ἀποδείξεις· (ἐν ἐνὶ λόγῳ δὲν πρέπει νὰ ὑποβάλλεται οὗτος εἰς ἐρωτήσεις ζητητικὰς) καὶ πρέπει ἐν γένει ν' ἀποφεύγεται πᾶσα ζητητικὴ ἐρώτησις. Π. Δ. 92. 126. 127. 472. Πολ. Δικ. 264.

ΣΤ' Μάρτυρες.

112. Ἐκαστος, ἄνευ διαστολῆς τάξεως καὶ γένους, ὑποχρεοῦται συνήθως ζητούμενος νὰ μαρτυρῇ ἐπὶ δικαστηρίου περὶ παντὸς πράγματος, τοῦ ὁποίου ἀντελάβετο διὰ τῶν ἰδίων αὐτοῦ αἰσθήσεων. — Ἐξαιροῦνται μόνον οἱ εἰς τὰ ἄρθρα 113—115 ἀφερόμενοι. Π. Δ. 93. Πολ. Δικ. 313.

ΑΠ. 241 (1899). Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθρον 112 τῆς Ποιν. Δικονομ. ἑκαστος ὑποχρεοῦται νὰ μαρτυρῇ ἐπὶ δικαστηρίου περὶ παντὸς πράγματος, τοῦ ὁποίου ἀντελάβετο διὰ τῶν ἰδίων αὐτοῦ αἰσθήσεων, καταθέτουσιν ἐπομένως οἱ μάρτυρες καὶ περὶ ὧν γνωρίζουσι ἐξ ἀκοῆς παρὰ τρίτων, αἱ δὲ καταθέσεις αὐτῶν, ἐὰν νομίμως ἐρκισθῶσιν, δὲν λογίζονται ὑπὸ τοῦ νόμου ὡς ἀνωμοτί ληφθεῖσαι, καὶ ὅταν καταθέσωσιν ὅσα ἀποκλειστικῶς ἤκουσαν παρὰ τῶν τρίτων δὲν ἔχεται ἄρα βασιμότητος ὁ προτεινόμενος λόγος ἀναιρέσεως, ὅτι οἱ ἑνορκιοὶ ἐτχημάτισαν τὴν ἐαυτῶν πεποίθησιν, ἐκ τῶν ἐξετασθέντων μαρτύρων ἀνακριτοῦ καὶ γραμμα-

δελφός του κατηγορουμένου δεν εξετάζεται εις τὴν ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ διαδικασίαν καὶ διὰ τοῦτο δεν προσκαλεῖται, ἂν δὲ εξετασθῇ ἄνευ ἐναντιώσεως τοῦ εἰσαγγελέως, τοῦ κατηγορουμένου καὶ λοιπῶν, ἡ διαδικασία δεν θεωρεῖται ἄκυρος, πλην ἂν οὗτος εξετασθῇ ἄνευ τῆς μνησθείσης ἐναντιώσεως, ὁφείλει πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς εξέτασέως του νὰ υποβληθῇ εἰς τὸν ὁπὸ ἄρθρ. 121 Ποιν. Δικ. κανονιζόμενον ὅρον τῶν μαρτύρων καθ' ὅσον ἀνωμοτί εξετάζονται μόνον οἱ ἐν ἄρθρῳ 122 Ποιν. Δικ. ἀναφερόμενοι, εἰς οὓς δεν καταλέγονται καὶ οἱ ἐν ἄρθρῳ 114 μνημονευόμενοι συγγενεῖς τοῦ κατηγορουμένου ὥστε ἐπὶ τοῦ προκειμένου, εξέτασθαι, ὡς προκύπτει ἐκ τῶν σχετικῶν πρακτικῶν τοῦ πλημμελειοδικείου, ἀνωμοτί τοῦ τῆς κατηγορίας μάρτυρος Α, ἀδελφοῦ τοῦ κατηγορουμένου, βάσιμος ἐστὶν ὁ λόγος ἀναιρέσεως (407 § 6 Ποιν. Δικ.).

ΑΠ. 44 (1895). Ἐπειδὴ ὁ λόγος ἀναιρέσεως ὅτι ὁ μάρτυς, πενθερὸς ὢν τοῦ κατηγορουμένου, ἐφαλμένως ἀπεκλείσθη τῆς εξέτασέως, ἀφοῦ διὰ τοῦ θανάτου τῆς θυγατρὸς του καὶ συζύγου τοῦ κατηγορουμένου διελύθη ὁ γάμος, ἐστὶν ἀπορριπτέος. Διότι καὶ μετὰ τὴν διάλυσιν τοῦ γάμου ἡ ἐκ κηδεστέας συγγένεια αὕτη ἐξακολουθεῖ οὕσα κώλυμα πρὸς τὸ μαρτυρεῖν κατὰ τὸ ἄρθρον 114 Ποιν. Δικ. καθ' ὃ ὁ πενθερὸς τοῦ κατηγορουμένου δεν εξετάζεται.

ΑΠ. 38 (1845). Κατὰ τὸ ἄρθρ. 114 Ποιν. Δικ. τότε μόνον δύναται νὰ εξετασθῶσιν ὡς μάρτυρες οἱ συγγενεῖς τοῦ κατηγορουμένου, ἐὰν δεν ἤθελε γίνῃ ἀντίρρηση· ἄρα, ὅταν καὶ ὁ εἰσαγγελεὺς καὶ ὁ ἕτερος κατηγορούμενος, ὁ καὶ ἀθωωθείς, ἐσυμφώνησαν εἰς τὸ νὰ μὴν εξετασθῇ ἡ ἀδελφὴ τοῦ ἑτέρου συγκατηγορουμένου, χωρὶς ν' ἀντίπη καὶ οὗτοι δεν ὑπάρχει λόγος ἀναιρέσεως.

ΑΠ. 56 (1843). Ὁ λόγος, ὅτι εξετάσθη ὁ σύζυγος συγκατηγορουμένης τινός, εἶναι ἀνίσχυρος ὡς πρὸς ἕτερον συγκατηγορούμενον, μετ' οὗ συγγένειαν δεν εἶχεν.

ΑΠ. 59 (1846). Ἡ πενθερὰ τοῦ κατηγορουμένου δεν δύναται, γενόμενης ἀντίρρησης, νὰ εξετασθῇ ὡς μάρτυς.

ΑΠ. 346 (1839). Ἡ Ποιν. Δικ. προβλέπει εἰδικῶς κατὰ τίνας περιπτώσεις εἶναι ἀνεπιτήδευτοι ἢ ἐξαιρετέοι οἱ μάρτυρες· ἄρα δεν δύναται νὰ ἐφαρμοσθῶσιν εἰς ποινικὰς ὑποθέσεις αἱ περὶ ἐξαιρέσεως τῶν μαρτύρων διατάξεις Πολ. Δικ. ὁ λόγος δὲ, ὅτι τὸ δικαστήριον, παραβιάσας ὡς μάρτυρα τὸν πολιτικῶς ἐνάγοντα, παρεβίασε 324 § 7 Πολ. Δικ. εἶναι ἀνίσχυρος.

ΑΠ. 29 (1837). Ὅταν ἐκ τῶν πρακτικῶν ἐξάγεται ὅτι ὁ συνήγορος τῶν ἐγκαλουμένων ἐσυμφώνησε μετὰ τοῦ εἰσαγγελέως ὅτι ὁ μάρτυς εἶναι ἐξαιρετέος, τὸ δικαστήριον, μετὰ τὴν ὁμολογίαν ταύτην, δεν ἔσται νὰ ἐκδῶσιν ἀπόφασιν δι' ἐξαιρέσιν ἀνακληθείσαν.

ΑΠ. 67 (1841). Ὅταν ᾔναι πολλοὶ συγκατηγορούμενοι καὶ κατηγορῶνται διὰ πολλὰς πράξεις, εἰς δὲ τῶν μαρτύρων τῆς κατηγορίας εἶναι μὲν ἀδελφός τοῦ ἑνὸς τῶν κατηγορουμένων, δεν προσεκλήθη ὁμοῦ νὰ καταθέσῃ περιστατικά, ἀφορῶντα τὴν εἰς τὸν ἀδελφόν του ἀποδομιάν.

πρᾶξιν, ἀλλὰ διὰ τὴν βεβαιώσιν πρᾶξιν ἐνεργηθεῖσαν παρ' ἄλλου συγκατηγορουμένου, ἢ μόνῃ αὐτῇ περιστάσει ὅτι εἶναι ἀδελφὸς τοῦ συγκατηγορουμένου, καθ' οὗ θὰ μαρτυρήσῃ, δὲν εἶναι λόγος ἐξαιρέσεως τοῦ μάρτυρος.

ΑΠ. 44 (1885). Μάρτυρες ἐξαιρετέοι εἰσὶ καὶ οἱ γυναικάδελφοι ἐγκαίρως δὲ κατὰ τοιοῦτων μαρτύρων δύναται νὰ γείνη ἐναντιώσις πρὸς ἐξέτασιν καὶ μετὰ τὴν ὁρκισιν αὐτῶν, ἀλλὰ πρὶν ἀρχίσῃ ἡ ἐξέτασις των.

ΑΠ. 42 (1861). Πολλῶν ὄντων τῶν κατηγορουμένων, ἐν μιᾷ καὶ τῇ αὐτῇ δίκῃ σύναμα καὶ ἀδιαιρέτως δικαζομένων, δὲν ἐξετάζεται ὁ μάρτυς, καὶ ἂν ἐνὸς τούτων ἤθελεν εἰσθαι συγγενῆς.

ΑΠ. 132 (1874). Ἐξετάζεται ὁμοῦ ὁ μάρτυς, ὁ συγγενὴς κατηγορουμένου τινός, ὡς ἂν δὲν ὑπάρχει σύστασις ἢ συναιτιότης μετὰ τοῦ κατηγορουμένου πρὸς τὴν συγγενεῖν ὁ μάρτυς, καὶ τοῦ κατηγορουμένου οὐ πρὸς ἀπόδειξιν τῆς ἐνοχῆς καλεῖται ὁ μάρτυς.

ΑΠ. 1 (1859) 169 (1883). Μὴ κηρυτταμένης ἀκύρου τῆς διαδικασίας ἐάν ἐξετασθῇ συγγενὴς τις τοῦ κατηγορουμένου εἰς βαθμὸν ἐξαιρέσεως ἄνευ ἐναντιώσεως τοῦ εἰσαγγελέως κτλ. ἔπεται, ὅτι τὸ δικαστήριον δὲν ὑποχρεοῦται οἴκοθεν ν' ἀποβάλλῃ τοιοῦτον συγγενῆ μάρτυρα τοῦ κατηγορουμένου.

ΑΠ. 1 (1859). Καὶ μάλιστα ὅταν ὁ κατήγορος καὶ ὁ κατηγορούμενος ζητήσωσι νὰ ἐξετασθῇ.

ΑΠ. 23 (1852). Ἐπειδὴ οἱ μάρτυρες ὑπερασπίσεως Α. καὶ Δ. ἦσαν κατὰ τὰ πρακτικά, ὁ μὲν γαμβρὸς ἐπ' ἀδελφῇ, ὁ δὲ γυναικάδελφος τοῦ ἀναίρεσειντος, ὡς τοιοῦτοι δὲ, ἐξαιρούμενοι ρητῶς ὑπὸ ἀρθρ. 113 Ποιν. Δικ., τοῦ ἀπαγορεύοντος τὴν ἐξέτασιν καὶ κλήσιν αὐτῶν εἰς τὴν ἐπὶ ἀκροατηρίου διαδικασίαν, ἠδύναντο ν' ἀποβληθῶσι καὶ αὐτεπαγγέλτως, ἄνευ τῆς πρὸς τοῦτο ἐναντιώσεως τῶν διαδίκων.

ΑΠ. 140 (1856). Ἐπειδὴ ἡ λόγῳ στενῆς συγγενείας πρὸς ἓνα ἐκ τῶν κατηγορουμένων ἐξαιρέσις τοῦ μάρτυρος τῆς ὑπερασπίσεως II. προταθεῖσα ὑπὸ τοῦ ἀντεισαγγελέως καὶ μὴ ἀντικρουθεῖσα ὑπὸ τῶν ἀναίρεσειντων ὑποτίθεται, ὅτι ἐγένετο κατὰ κοινὴν συναίνεσιν, ἐνεκα τῆς ὁποίας οὐδὲ κἂν ἀπόφασιν τίνα τὸ δικαστήριον ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἐξέδικεν· ὅθεν ἡ οὕτω πως γενομένη ἐξαιρέσις οὐδένα εἰς ἀναίρεσιν δύναται νὰ παράσχῃ λόγον.

115. Δὲν ἐξετάζονται οὔτε εἰς τὴν προανάκρισιν οὔτε ἐν τῇ ἀκροατηρίᾳ.—1. οἱ ἐκ τοῦ κλήρου ὡς πρὸς ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα γνωρίζουν ὡς ἐκ τῆς ἐξομολογήσεως.—2. συνήγοροι ἢ δικαστικοὶ ἀντιλήπτορες ὡς πρὸς ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα διεπιστεύθησαν εἰς αὐτοὺς ὡς συνηγόρους καὶ ἀντιλήπτορας.—3. δημόσιοι ὑπάλληλοι ὡς πρὸς τὰ μυ-

στικά τῆς δημοσίου ὑπηρεσίας των, καθ' ὅσον ἡ κυδὴρ νησις δὲν συγχωρεῖ τὴν ἐξέτασιν αὐτῶν. Πολ. Δικ. 321 § 3. 324 § 4.

116. Ἄνευ βασιλικῆς συνευδοκήσεως δὲν προσκαλοῦνται ὡς μάρτυρες βασιλόπαιδες, ἀλλ' ὀρκίζονται καὶ ἐξετάζονται κατ' οἶκον, ἡ δὲ μαρτυρία των ἀναγινώσκεται, γενομένης περὶ τούτου αἰτήσεως, ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος τῆς διαδικασίας. Π.Δ. 9. 117. 360 § 4. 384. 407 § 6. 431. 458 § 14. 17. Πολ. Δικ. 319.

117. Ἐὰν εἰς τὴν περίπτωσιν τοῦ προηγουμένου ἀρθροῦ 116 συγχωρηθῇ ἡ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ ἐξέτασις, προσδιορίζεται εἰς τὸ αὐτὸ Β. Διάταγμα καὶ ὁ τρόπος καθ' ὃν οἱ εἰρημένοι βασιλόπαιδες προσκαλοῦνται καὶ ἐξετάζονται ἐν δημοσίᾳ συνεδριάσει. Π.Δ. 116.

118. Γραμματεῖς τῆς ἐπικρατείας, στρατάρχαι, εἰσαγγελεῖς, νομάρχαι καὶ πρέσβεις, ἢ ἄλλοι εἰς ξένας αὐτῶν διπλωματικά πράγματα ἐπιτετραμμένοι πράκτορες ἢ πρόξενοι, προσκαλοῦνται καὶ ἐξετάζονται κατὰ τοὺς συνήθεις νομίμους τύπους, ἐὰν πρόκηται νὰ ληφθῇ ἡ μαρτυρία των εἰς τὸν τόπον τοῦ διορισμοῦ των, ἢ ὅπου κατὰ περίστασιν διατρίβουσιν. Π.Δ. 119. Πολ. Δικ. 320.

119. Οἱ εἰς τὸ προηγούμενον ἄρθρον 118 ἀναφερόμενοι δημόσιοι ὑπάλληλοι, ἐὰν πρόκηται νὰ ἐξετασθῶσιν ὡς μάρτυρες κατὰ τινὰ προανάκρισιν, γινομένην ἐκτὸς τοῦ τόπου, ἐν ᾧ καθεδρεύουσιν ἢ κατὰ σύμπτωσιν διατρίβουσιν, ἐξετάζονται ἐνθα διατρίβουσι, καὶ—1. οἱ μὲν γραμματεῖς τῆς ἐπικρατείας, οἱ στρατάρχαι, οἱ εἰσαγγελεῖς, καὶ νομάρχαι, παρὰ τῶν τακτικῶν ἐπὶ τῆς ἀνακρίσεως ὑπαλλήλων τοῦ τόπου ἢ τῆς ἐπαρχίας—2. οἱ δὲ πρέσβεις, ἢ ἄλλοι διπλωματικοὶ πράκτορες καὶ πρόξενοι, ὑπὸ τῶν ἐπὶ τούτῳ παρὰ τῆς ἐπὶ τῆς δικαιοσύνης γραμματείας διοριζομένων ὑπαλλήλων.—Ἡ ἐξέτασις

γίνεται κατὰ τοὺς συνήθεις νομίμους τύπους, ἀλλ' ἐνόρκως, καὶ ἡ ἐκθεσις τῆς ἐξετάσεως πέμπεται [σῶα] καλῶς προπεφυλαγμένη εἰς τὰ δικαστήρια, ἢ εἰς τοὺς ἐπὶ τῆς ἀνακρίσεως ὑπαλλήλους, παρ' ὧν [ἤθελε ζητηθῇ] ἐζητήθῃ.

120. Ἐὰν οἱ εἰς τὸ ἄρθρον 118 ἀναφερόμενοι δημόσιοι ὑπαλλήλοι πρόκηται νὰ ἐξετασθῶσιν ὡς μάρτυρες ἐπὶ δημοσίας συνεδριάσεως, γινομένης ἐκτὸς τοῦ τόπου ἐν ᾧ καθεδρεύουσιν ἢ κατὰ σύμπτωσιν διατρίβουσιν, —

1. εἰς μὲν τὰ δικαστήρια τῶν κακουργισδικῶν προσκαλοῦνται καὶ ἐξετάζονται κατὰ τοὺς συνήθεις νομίμους τύπους· δύνανται ὁμῶς νὰ ἀπαλλαχθῶσι τῆς ἐμφανίσεως διὰ Βασ. διατάγματος· τότε δὲ ἡ ἐγγραφὸς αὐτῶν μαρτυρία ἀναγινώσκεται, γενομένης περὶ τούτου αἰτήσεως, ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ, ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος τῆς διαδικασίας. — 2. εἰς ὅλα τὰ λοιπὰ ποινικὰ δικαστήρια δὲν προσκαλοῦνται νὰ ἐμφανισθῶσιν αὐτοπροσώπως, ἀναγινώσκονται δέ, γενομένης περὶ τούτου αἰτήσεως, αἱ ἐγγραφὸι αὐτῶν μαρτυρίαι, ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος τῆς διαδικασίας. Π.Δ. 124. 336. § 4. 407 § 6. 9. 431. 458 § 14. 17.

121. Οἱ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ ἐξετασθησόμενοι μάρτυ-
ρες χρεωστοῦν, πρὶν ἢ ἀρχίσῃ ἡ ἐξέτασις, νὰ ὀρκισθῶσι. *Α.Π. 228/1919*
δημοσίως ἐπὶ τοῦ Εὐαγγελίου ὅτι θέλουν ὁμιλήσει ἀφόβως
καὶ ἀπαθῶς, καὶ ὅτι θέλουν εἰπεῖν ὅλην τὴν ἀλήθειαν καὶ
μόνην τὴν ἀλήθειαν. — Ἐὰν ὁ μάρτυς πρεσβεύῃ θρησκείαν
τινὰ ἀναγνωρισμένην παρὰ τῆς κυβερνήσεως, ἢ καὶ μό-
νον ἀνεκτὴν, παρὰ τῇ ὁποίᾳ νενόμισται ἡ εἴθισται ἰδιαί-
τερός τις τοῦ ὀρκίζεσθαι τρόπος, ἔχει κῦρος καὶ οὗτος εἰς
τὴν ποινικὴν δίκην. Π.Ν. 268. 365. Πολ. Δικ. 335.
373. 384.

Ὁ τύπος τοῦ Ὁθωμανικοῦ ὀρκου «Βιλαχί, Μπιλαχί, Τα-
λαχί, μπαυγιοῦν ντευνικὴ γιάκουν ἀχρέτ». Ὁ δὲ τοῦ Ἰσραη-
ποινικὴ ΔΙΚΟΝΟΜΙΑ

λιτικού «Εὐλογητός Κύριος ὁ Θεός τῶν πατέρων ἡμῶν, ὁ ποιήσας τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν καὶ διαγαγὼν ἡμᾶς διὰ ἔσραος τὴν Ἐρυθρὰν θάλασσαν ὅτι οὐ ψεύδομαι, εἰ δὲ καὶ ψευδόμενος εὐρεθῶ, δώῃ μοι Κύριος ὁ Θεός τὴν λέπραν τοῦ Γιεζὲ καὶ τοῦ Ἀμμά, Ἡλὶ τοῦ ἱερέως τὴν καταδίκην καὶ ἀνορίζτω ἡ γῆ τὸ στόμα αὐτῆς καὶ καταπίετω με ζῶντα ὡς τὸν Δαθὴν καὶ Ἀβειρών.

ΑΠ. 146 (1866). Ἐπειδὴ ἡ ἐκθεσις τῆς ἐνάρκου ἐξετάσεως τοῦ μάρτυρος Β. τῆς ὁποίας τὴν ἀνάγνωσιν ἐπέτρεψε τὸ δικαστήριον τῶν συνδράων, καίτοι ἀντιστάντος τοῦ ἀναιρεσεύοντος, διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 103 ἀποφάσεως, φέρεי ἐπὶ γράμματος ταῦτα, ὡς πρὸς τὸν δοθέντα ὅρκον. «Ὁρκίζομαι εἰς τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιον νὰ ὁμολογήσω ὅλην τὴν ἀλήθειαν καὶ μόνην τὴν ἀλήθειαν εἰς ὅ,τι ἐρωτηθῶ» ἀλλὰ τοῦ ἄρθρου 121 Ποιν. Δικ. ὅπερ δὲν ἀναφέρεται εἰς τὴν ἐκθεσιν αὐτὴν ὡς τηρήθέν, ὀρίζονται ὅτι οἱ μάρτυρες ὀρκίζονται ἐπὶ τοῦ Εὐαγγελίου, ὅτι θέλουν ὁμιλῆσαι ἀφρόως καὶ ἀπαθῶς, καὶ ὅτι θέλουν εἶπει ὅλην τὴν ἀλήθειαν καὶ μόνην τὴν ἀλήθειαν, ἐπεταί, ὅτι ἀπὸ τοῦ θέματος τοῦ δοθέντος ὑπὸ τοῦ εἰρημνικοῦ μάρτυρος ὅρκου, λείπουνι προφανῶς αἱ λέξεις, θέλω ὁμιλῆσαι ἀφρόως καὶ ἀπαθῶς, τοῦτέστιν, ὅτι ὁ ὅρκος δὲν ἐδόθη, ἐπὶ εὐσιαστικοῦ μέρους αὐτοῦ κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ Νόμου, ὅπερ ἰσοδυναμεῖ μὲ τὴν νόμιμον ὀρκισιν, ἥτις ἐπάγεται ἀναίρεσιν.

ΑΠ. 66 (1871). Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθρον 121 Ποιν. Δικ. οἱ μάρτυρες ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ ὀφείλουσι νὰ ὀρκισθῶσιν ἐπὶ τοῦ Εὐαγγελίου τὴν ἐν ἐκείνῳ διαγραφόμενον ὅρκον. ἐὰν δὲ ὁ μάρτυς πρεσβεύῃ θρησκείαν ὑπὲρ τῆς κυβερνήσεως ἀνεγνωρισμένην ἢ καὶ μόνον ἀνεκτὴν, παρὰ τῇ ὁποίᾳ νενόμισται ἢ εἰθισται ἰδιαιτέρως τις τρόπος τοῦ ὀρκίζεσθαι, ἔχει κύρος καὶ οὗτος εἰς τὴν ποινικὴν δίκην, ὥστε μὴ προκύπτουτος ἐκ τῶν πρακτικῶν μῆτε ἰσχυριζομένων τῶν ἀναιρεσειόντων ὅτι ὁ μάρτυς Π. διενελεῖ εἰς τὴν ἐξαιρετικὴν περίπτωσιν τοῦ πρεσβεύειν ἄλλην τινα θρησκείαν καὶ οὐχὶ τὴν ἐν Ἑλλάδι ἐπικρατοῦσαν, νομίμως ὁ μνησθεὶς μάρτυς ὀρκίσθη ἐπὶ τοῦ Εὐαγγελίου τὸν ἐν ἄρθρῳ 121 Ποιν. Δικ. διαγραφόμενον ὅρκον, ἂν κατὰ κανόνα ὀρκίζονται οἱ ἐπὶ ἀκροατηρίῳ ἐξεταστικοὶ μάρτυρες, ἂν δὲ τὰ πρακτικὰ τῆς συνεδριάσεως δὲν μνημονεύωσι τὴν θρησκείαν τοῦ ἀνωτέρω μάρτυρος, οὐδόλως ἐντεῦθεν προκύπτει λόγος ἀναίρεσιν.

ΑΠ. 101 (1864). Ἐπειδὴ, τῶν πρακτικῶν διαλαμβανόντων, ὅτι ὁ μάρτυς Μ. Ἰσραηλῆτης, ὀρκίσθη ἐπὶ τῆς παλαιᾶς διαθήκης τὸν ἐν θρησκείᾳ του εἰθισμένον ὅρκον κατὰ ἄρθρ. 121 Ποιν. Δικ. ἀνυπόστατον ἐστὶ τοῦ ἀναιρεσεύοντος τὸ παράπονον, ὅτι ὁ μάρτυς αὐτὸς δὲν ὥμιλον τὸν εἰθισμένον παρὰ τοῖς Ἰσραηλῆταις ὅρκον, οὐδεμίᾳ δὲ τοῦ νόμου διαταξὶς ὀρίζει, ὅτι ὁ ὅρκος αὐτὸς πρέπει νὰ ἐκτίθεται ρητῶς ἐν τοῖς πρακτικοῖς.

Ἐπειδὴ τὸ τοῦ ἀναίρεσέοντος παράπονον, ὅτι δὲν βεβαιούται ὑπὸ τῶν τύπων ἐγένετο ἐν τῇ ἀνακρίσει ἢ διὰ χειρογράφου ὑπόσχεσις δὲν ὑπάγεται εἰς οὐδεμίαν τῶν περιστάσεων ἀρθρ. 458 Ποιν. Δικ.

ΑΠ. 2 (1854). Ἐπειδὴ ἐκ τῶν πρακτικῶν τῆς συνεδριάσεως τοῦ πταιματοδίκειου ἀποδεικνύεται, ὅτι ὁ μάρτυς Χ ὠρκίσθη μὲν, χωρὶς νὰ βεβαιούται ὅμως ὅτι ὠρκίσθη κατὰ τὸ ἀρθρ. 121 Ποιν. Δικ., τοῦ ὁποῖου ἡ διάταξις εἶναι οὐσιώδης, ὡς ἐγγυωμένη ἐνώπιον τῆς δικαιοσύνης τὴν ἀλήθειαν τῶν παρὰ τοῦ μάρτυρος κατατιθεμένων, καὶ ἐπομένως ἡ ἔλλειψις αὐτῇ δίδει χώραν εἰς ἀναίρεσιν.

ΑΠ. 65 (1855). Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 23 ἀρθρον τοῦ ἀπὸ 9 Ἰουλίου 1852 νόμου μόνοι οἱ ἀρχιερεῖς καὶ ἱεροδίακονοὶ ἀπαλλάττονται τοῦ συνήθους ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου ὅρκου, ὑποχρεούμενοι ἀπλῶς εἰς τὴν ἐπὶ τῆς ἱερωσύνης τῶν διαβεβαίωσιν, ὁ δὲ Π. εἰς τῶν κατὰ τὴν προκειμένην δίκην μαρτύρων, μοναχὸς ὢν, κατὰ τὴν ἐν τοῖς πρακτικοῖς τῆς συνεδριάσεως τῶν ἐνταῦθα κακουργιοδικῶν τῆς 19 Ἀπριλίου ἐ. ἐ. ἐμπεριεχομένην ὁμολογίαν αὐτοῦ, ὡς καθαιρεθεὶς πρὸ πολλοῦ ἤδη τῆς ἱερωσύνης, καθὰ ἡ ἱερά σύνοδος ἐρωτηθεῖσα ἀκολούθως ἐβεβαίωσε διὰ τοῦ ἀπὸ 10 Ἰουνίου ἐ. ἐ. πρὸς τὸ ὑπουργεῖον τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἐγγράφου τῆς, δὲν ἠδύνατο ἐξεταζόμενος εἰμὴ νὰ ὀρκισθῇ τὸν ὑπὸ τοῦ ἀρθρ. 121 τῆς Ποιν. Δικ. ἀπαιτούμενον κοινὸν ὅρκον. Ὅθεν τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων, μὴ ἀπαιτήσαν ἀπὸ τὸν εἰρημένον μάρτυρα νὰ δώσῃ τὸν ὑπὸ ἀρθρ. 121 διαγραφόμενον ὅρκον τῶν μαρτύρων, παρεβίβασε προφανῶς τὴν προμνησθεῖσαν οὐσιώδη δικονομικὴν διάταξιν ἢ δὲ παραβίασις αὐτῇ ἐπιφέρει τὴν ἀναίρεσιν.

ΑΠ. 64 (1865). Ἐπειδὴ τὰ πρακτικὰ τοῦ δικαστηρίου τῶν συνέδρων περιέχουσι, ὅτι ὁ ἱερεὺς Δ. μάρτυς τῆς κατηγορίας ὠρκίσθη ἐπὶ τῇ ἱερωσύνῃ τοῦ κατὰ τὸ ἀρθρον κγ'. τοῦ καταστατικοῦ τῆς ἱερᾶς Συνόδου νόμου καὶ ἐξετασθεὶς ἐπὶ τῆς δικαζομένης πράξεως κατέθεσεν ὅσα καὶ ἐν τῇ προανακρίσει, ἐντεῦθεν δὲ ἀποδεικνύεται ὅτι εἰς τὴν ὀρκισιν τοῦ μάρτυρος τούτου ἐτηρήθη μὲν ὁ τύπος τοῦ ὅρκου ὁ διὰ τοῦ ἱερεῖς διαγραφόμενος ἦτοί ὁ τῆς «διαβεβαίωσης» οὐχὶ ὅμως καὶ ὁ τύπος ἐν τῷ ἀρθρ. 121 Ποιν. Δικ. ἐπιβάλλει εἰς πάντα μάρτυρα, ἦτοι ὅτι θέλει ὁμολῇ ἀφ᾽ ὧς καὶ ἀπαθῶς καὶ θέλει εἰπεῖ ὅλην τὴν ἀλήθειαν καὶ μόνον τὴν ἀλήθειαν, ἐπομένως ὁ εἰρημένος μάρτυς ἐξετάσθη χωρὶς νὰ ὀρκισθῇ προσηκόντως ὅπερ (458 § 14 Π.ιν. Δικ.) ἐπάγεται ἀναίρεσιν.

ΑΠ. 125 (1867). Ἐπειδὴ κατὰ ἀρθρ. 458 § 14 Ποιν. Δικ. λόγος πρὸς ἀναίρεσιν ὑπάρχει, ἐάν τις τῶν ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ ἐξετασθέντων καὶ κατὰ τὸ ἀρθρ. 121 ὀριστεῶν μαρτύρων δὲν ὠρκίσθῃ ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ἐκ τῶν πρακτικῶν τῆς συνεδριάσεως τῶν Κακουργιοδικῶν, βεβαιούντων ἀπλῶς ὅτι ὁ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ ἐξετασθεὶς μάρτυς Σ. ὠρκίσθη ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου δὲν ἀποδεικνύεται, ἡ κατὰ τὸν τύπον τοῦ ἀρθρ. 121 ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητας, ἀπαιτούμενη, ὀρκισις τοῦ μάρτυρος.

ΑΠ. 31 (1866). Ἐπειδὴ κατ' ἀρθρον 121 Ποιν. Δικ. οἱ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ ἐξετασθέντες μάρτυρες χρεωστοῦσι πρὶν ἢ ἀρχίσθαι ἢ ἐξέ-

τας ἐν ὁρκισθῶσι δημοσίως ἐπὶ τοῦ Εὐαγγελίου ὅτι θέλουν διηγήσασθαι ἀφ' ὧς καὶ ἀπαθῶς καὶ ὅτι θέλουν εἰπεῖ ὅλην τὴν ἀλήθειαν καὶ μόνην τὴν ἀλήθειαν, ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου τὰ πρακτικὰ συνεδριάσεως τῶν κακούργιοδικῶν διαλαμβάνουσι μὲν ὅτι ἡ μάρτυς Μ πρὶν ἢ ἐξετασθῆ ὠρκίσθη ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου, δὲν βεβαιοῦται ὅμως ἐξ αὐτῶν καὶ ὅτι ἡ μάρτυς ὥμοσε τὸν διὰ τοῦ ἄρθρου 121 Ποιν. Δικ. ὠρισμένον διὰ τὸν μάρτυρα ὅρκον. Ἐπομένως ἡ παράλειψις αὐτῇ ἐπάγεται (458 § 14 Ποιν. Δικ., τὴν ἀναίρεσιν τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, καθ' ὅσον δὲν ἀποδείκνυται ὅτι ἡ ρηθεῖσα μάρτυς ὠρκίσθη νομίμως.

Ἐπειδὴ ἡ ἀναίρεσις προῆλθεν ἐκ τῆς ἀσυγγνώστου παραδρομῆς τοῦ παρὰ τοῖς κακούργιοδικαῖς γραμματέως Ν. διότι, ἀφοῦ μετὰ τὰ ποινικὰ σθέντα πρακτικὰ συνεδριάσεως ἡ μάρτυς Μ ὠρκίσθη ἐπὶ τοῦ Εὐαγγελίου, ὥφειλεν ὁ γραμματεὺς κατ' ἄρθρ. 80 Ποιν. Δικ. ν' ἀναφέρῃ ἐν τοῖς πρακτικοῖς ὁποῖον ὅρκον ἡ μάρτυς ὥμοσε, καθ' ὅσον μάλιστα παράλειψις τοῦ γεγονότος τούτου ἐπιφέρει τὴν ἀναίρεσιν τῆς ἀποφάσεως. Ἐπομένως (499 Ποιν. Δικ.) ὑπόκειται ὁ γραμματεὺς εἰς πειθαρχικὴν ποινὴν.

ΑΠ. 64 (1868). Ἐπειδὴ κατὰ μὲν τὸ ἄρθρον 458 Ποιν. Δικ. ἀναρεῖται ἡ ἀπόφασις τῶν Συνόδων, ἐὰν τις τῶν ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ ἐξετασθέντων μαρτύρων δὲν ὠρκίσθη ὅπως τὸ ἄρθρ. 121 Ποιν. Δικ. ἀπαθῶς, τοῦτέστι δὲν ἐβεβαίωσεν, ὅτι θέλει ἐμολογήσασθαι ἀφ' ὧς καὶ ἀπαθῶς, ὅτι θέλει εἰπεῖ ὅλην τὴν ἀλήθειαν καὶ μόνην τὴν ἀλήθειαν, ἐπὶ δὲ τῶν προηγουμένων πρακτικῶν τῆς συνεδριάσεως τῶν Κακούργιοδικῶν ἐξάγεται ὅτι ὁ μάρτυς Α. ἱερεὺς ἐξετασθεὶς ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ, διέβεβαίωσεν ἐπὶ τῇ ἱερῳσύνῃ του, ὅτι θέλει διηγήσασθαι ἀφ' ὧς καὶ ἀπαθῶς καὶ θέλει εἰπεῖ τὴν ἀλήθειαν καὶ μόνην τὴν ἀλήθειαν εἰς ὅ, τι ἐρωτηθῇ τοῦτέστι παρέλειπε νὰ προσεπιβεβαιώσῃ ὅτι ὅλην τὴν ἀλήθειαν θέλει εἰπεῖ ὑπερ ἐκφράζον τοῦτο, ὅτι δὲν θέλει δι' ἀποσιωπήσεως μέρος τῆς ἀληθείας διαστρέφει αὐτήν, οὐδόλως ἀναπληροῦται ἐκ τῆς βεβαιώσεως ὅτι μόνην τὴν ἀλήθειαν θέλει εἰπεῖ εἰς ὅ, τι ἐρωτηθῇ.

Ἐπειδὴ τοιοῦτου ὄντος τοῦ δοθέντος ὅρκου κατὰ τὰ πρακτικὰ, ὁ εἰρημένος μάρτυς δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς δούς τὸν ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 121 Ποιν. Δικ. διαγραφόμενον ὅρκον.

Ἐπειδὴ ὁ τοῦ δικαστηρίου τῶν Συνόδων προεδρεύων παραλιπὼν τὴν ἀποσεξίαν νὰ ὁρκίσῃ τὸν μάρτυρα κατὰ τύπον καὶ γινόμενος διὰ τοῦτο παρὰ τὴν τῆς ἀναίρεσεως τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, καθίσταται τιμωρητὴς πειθαρχικῶς (499 Ποιν. Δικ. καὶ 293 § 2 Ὁργαν. Δικ.).

ΑΠ. 86 (1883). Ὁ ἱερεὺς δὲν ὁρκίζεται νομίμως, ὅταν μνημονεύται μὲν ἐν τοῖς πρακτικοῖς, ὅτι ὁ μάρτυς καθὼς ἱερεὺς, ὠρκίσθη ἐν ὀνόματι τοῦ καταστατικοῦ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ἀδιαβεβαίωτας ἐπὶ τῇ ἱερῳσύνῃ του· ἀλλὰ δὲν ἀναφέρεται συνάμα τί διαβεβαίωσεν, ὅτι δηλαδὴ θὰ διηγήσῃ ἀφ' ὧς κλπ. ὡς ἐν ἄρθρ. 121 Ποιν. Δικ. ἐκτίθεται, οὔτε καὶ ἀναφέρεται ἐν τῷ πρακτικῷ τὸ ἄρθρον τοῦτο.

ΑΠ. 92 (1887). Κατὰ ἄρθρον 121 Ποιν. Δικ. ἐὰν ὁ ἐν τῷ ἀκροα-

τηρίω, ἐξετασθέντες: μάρτυς πρεσβυῆ θρησκείαν ἀνεγνωρισμένην παρὰ τῆς Κυβερνήσεως ἢ καὶ μόνον ἀνεκτὴν, παρὰ τῇ ὁποίᾳ νενομίσται ἢ εἰθισται ἰδιαιτέρως τις τοῦ ὀρκίζεσθαι τρόπος, ἔχει κύρος καὶ οὗτος εἰς τὴν ποινικὴν δίκην· μὴ ὅντος δὲ ὠρισμένου διὰ Νόμου τοῦ τύπου τοῦ ὅρκου, ὃν ὁμνύουσιν οἱ τὸ Ἰσραηλιτικὸν πρεσβεύοντες δόγμα, πρέπει νὰ θεωρηθῇ ὡς τακτικὴ καὶ ἐγκυρος ἡ ὁρκισὶς τῶν Ἰσραηλικῶν μαρτύρων ἐπὶ τοῦ προκειμένου, γενομένη, ὡς ὠρισμένως βεβαιουσι τὰ πρακτικὰ, συμφώνως πρὸς τὰς διατυπώσεις τοῦ θρησκευματός των, ἐπὶ τῆς Ἱερᾶς Βίβλου, ἐφ' ἣς ἔθθησαν τὴν χειρὰ των οἱ μάρτυρες φέροντες ἐπὶ κεφαλῆς τὸν πῖλον, ἅφ' οὗ οἱ ἀναιρεσεῖοντες οὐδεμίαν προσαγοῦσιν ἀποδείξιν τοῦ ἰσχυρισμοῦ των, ὅτι ἄλλοιός εἶναι ὁ κατὰ τὸ Ἰσραηλιτικὸν ὀρκίσκειμα εἰθισμένος τρόπος τοῦ ὅρκου.

ΑΠ. 64 (1889). Κατὰ ἄρθρον 121 Ποιν. Δικ., ὁ ὅρκος τῶν μαρτύρων ἔν συνίσταται μόνον εἰς τὴν λέξιν «ὀρκίζομαι», ἀντ' ἣς οἱ ἱερωμένοι προφέρουσι τὰς λέξεις «διαβεβαίω ἐπὶ τῇ ἱερωσύνῃ μου» (ἄρθρ. ΚΓ' τοῦ Καταστατικοῦ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου νόμου), ἀλλὰ περιέχει καὶ τὴν φράσιν «ὅτι θέλω ὁμιλήσῃ ἀφόθως καὶ ἀπαθῶς καὶ θέλω εἰπῇ ὅλην τὴν ἀλήθειαν καὶ μόνην τὴν ἀλήθειαν» ἐπομένως ὁλόκληρον τοῦτον τὸν τύπον τοῦ ὅρκου ἀναγκαῖον εἶναι νὰ ἐκφωνῇ ὁ ὀρκίζομενος.

ΑΠ. 18 (1891). Ἐπειδὴ, ὡς προκύπτει ἐκ τῶν πρακτικῶν τῆς προβαλλομένης ἀποφάσεως, ὁ μάρτυς τῆς κατηγορίας Κ. ὠρκίσθη ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου κατὰ τὸ ἄρθρ. 321 Ποιν. Δ., χωρὶς νὰ σημειοῦται ὁ ὅρκος ὃν ᾤωνεν, ἀλλὰ τὸ ἄρθρ. 321 δὲν περιέχει τὸν ὅρκον ὃν δίδουσιν οἱ ἐξεταζόμενοι μάρτυρες, περὶ ἄλλου ἀντικειμένου ὀρίζον, τὸν δὲ ὅρκον περιέχει τὸ ἄρθρον 121 Ποιν. Δ., ὥστε, μὴ ὀριζομένου ἐν τοῖς πρακτικαῖς τοῦ ὅρκου ὃν ὠρκίσθη ὁ μάρτυς, μὴδὲ μνημονευομένου τοῦ ἄρθρου τοῦ ὀρίζοντος αὐτόν, ὅπως ἀναπληρωθῇ ἐντεῦθεν ἡ ἑλλειψίς τοῦ ὅρκου, ἢ ἀποφασί: ἤθελεν εἶναι ἀναιρετέα κατὰ τὸ ἄρθρ. 403 § 6 Ποιν. Δικ. πλὴν ἐνδεχόμενον κατὰ γραφικὸν λάθος νὰ ἐσημειώθῃ ἐν τῷ προσαγομένῳ ἀντιγράφῳ τῶν πρακτικῶν τὸ ἄρθρ. 321 ἀντὶ τοῦ 121, καὶ ἐν τῷ πρωτοτύπῳ νὰ ἀναφέρεται τὸ 121, ὁπότε δὲν χωρεῖ βεβαίως ἀναιρέσις ὡς τοῦ μάρτυρος ὀρκισθέντος νομίμως, ὥστε πρὶν ἢ προβῇ εἰς τὴν δριστηκὴν ἀπόφασιν τὸ δικαστήριον, ἀναγκαῖον ἐστὶ νὰ διαταχθῇ ἡ προσαγωγή τοῦ πρωτοτύπου τῶν εἰρημένων πρακτικῶν.

ΑΠ. 37 (1893). Ἐπειδὴ οἱ ἐξετασθέντες ἐν τῇ ἀνακρίσει μάρτυρες, ὡς προκύπτει ἐκ τῶν συνταχθεῖσων ἀνακριτικῶν ἐκθέσεων, ὅτι πρεσβεύουσι τὴν μωαμεθανικὴν θρησκείαν ὠρκίσθησαν ἐπὶ τοῦ Κορανίου κατὰ τὸ θρησκευμα αὐτῶν καὶ συμφώνως πρὸς τὸ ἄρθρ. 121 Ποιν. Δικ. ἐν ᾧ περιέχεται ὁ τύπος τοῦ διδομένου ὑπὸ τῶν μαρτύρων ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου ὅρκου καὶ καθ' ὃ ἐπίσης, ὅταν ὁ μάρτυς πρεσβυῆ θρησκείαν τινὰ ἀνεγνωρισμένην, ἢ καὶ μόνον ἀνεκτὴν, παρ' ἣς εἰθισται ἢ νενομίσται ἰδιαιτέρως τοῦ ὀρκίζεσθαι ἔχει κύρος καὶ οὗτος εἰς τὴν ποινικὴν δίκην. Ὅθεν ὁ λόγος ἀναιρέσεως ὅτι δὲν προκύπτει ἐκ τῶν ἀνεγνωσθεῖσων ἀνακριτικῶν ἐκθέσεων ὅτι οἱ ἐξετασθέντες ἐν τῇ ἀνακρί-

σει μάρτυρες ώρκίσθησαν κατά τὸν νενομισμένον ἢ εἰθισμένον παρὰ τῇ θρησκείᾳ αὐτῶν τύπον τοῦ ὅρκου, ἐνῶ ἐν ταῖς ἐκθέσεσι ταύταις γίνεται ρητὴ μνεία τῆς ἐπὶ τοῦ Κορανίου ὀρκίσεως τῶν αὐτῶν, μαρτυρῶν ὄντων, εἶναι ἀνυπόστατος.

ΑΠ. 4 (1844). Ἐπειδὴ ἐκ τῶν ἐγγράφων βεβαιοῦται, ὅτι οἱ μάρτυρες πρὶν ἐξετασθῶσιν, ὀρκίσθησαν· ἂν δὲ δὲν φαίνεται, ὅτι διδόντες τὸν ὅρκον ἐπρόφερον καὶ τὰς λέξεις ἀφόθως καὶ ἀπαθῶς, τοῦτο δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς λόγος ἀναιρέσεως· καθότι ὁ νόμος ἀπαιτεῖ μὴ τὸν ὅρκον τῶν μαρτύρων, ἀλλὰ δὲν διατάσσει, ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος, τὴν ρητὴν μνείαν τῶν εἰρημένων λέξεων.

ΑΠ. 87 (1847). Ἐκθέσεις φέρουσα ὅτι ὁ ὅρκος κατὰ τοὺς διαγεγραμμένους τύπους ἐμπεριλαμβάνει ὅτι οὗτος ἐδόθη κατὰ τὸ ἄρθρ. 121 τῆς Ποιν. Δικονομίας.

ΑΠ. 88 (1893). Ἐπειδὴ ὁ τύπος τοῦ ὅρκου ἐν γένει τῶν μαρτύρων ὁ ὑπὸ ἄρθρου 121 Ποιν. Δικ. καθοριζόμενος, ἐτροποποιήθη, ὅσον ἀφορᾷ τοὺς ἱερεῖς διὰ τοῦ ΚΓ' ἄρθρου τοῦ καταστατικοῦ νόμου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου μόνον ὡς πρὸς τὴν λέξιν ὀρκίζομαι, ἀντικατασταθεῖσαν διὰ τῆς φράσεως «διαβεβαίω ἐπὶ τῇ ἱερωσύνῃ μου» διατηρηθεῖς, κατὰ τὰ λοιπὰ καὶ δι' αὐτοὺς, ὡς οὐσιώδους διατύπωσης τοῦ ὅρκου, σκοποῦσα ν' ἀσφαλίσῃ τὴν εἰλικρίνειαν τῆς καταθέσεως τοῦ μάρτυρος, πᾶσα ἐπομένως παράλειψις τοῦ τύπου τούτου ἐκ τοῦ ὑπὸ τῶν ἱερῶν δεδομένου ὅρκου ἐπιφέρει ἀκυρότητα αὐτοῦ, καθὼς μειοῦσα τὴν ἐγγύησιν, ἐφ' ἧς ἐρείδεται ἡ ἀξιοπιστία τῆς καταθέσεως τῶν. Ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἄρ. ὁ ἐν τῷ ἀποστολικῷ τοῦ Πλημμελειοδικείου ἐξετασθεὶς ὡς μάρτυς ἱερεὺς Π. διαβεβαίωσε ἐπὶ τῇ ἱερωσύνῃ του κατὰ τὸ καταστατικὸν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ἀπλῶς, ὅτι θέλει ὁμολογήσῃ τὴν ἀλήθειαν, ἔδωκεν ὅρκον ἀκυρον, ὅτι μὴ ἐμπεριέχοντα τὸν τύπον τοῦ νόμου ἀλλὰ διάφορον καὶ πάντῃ ἀλλοτρίον, ὅπερ ἐπάγεται ἀναίρεσιν (407 § 6 Ποιν. Δικ.).

ΑΠ. 21 (1851). Ἡ ἐν ταῖς πρακτικαῖς μνεία, ὅτι ὁ μάρτυς ὀρκίσθη κατὰ τὸ ἄρθρον 121 Ποιν. Δικ. συνεπάγει, ὅτι ὀρκίσθη ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου.

ΑΠ. 3 (1844). Ἡ κατὰ τὴν ὀρκωμοσίαν παράλειψις τῶν λέξεων ἀφόθως καὶ ἀπαθῶς δὲν εἶναι λόγος ἀναιρέσεως, διότι ὁ νόμος ἀπαιτεῖ μὴ τὴν ὀρκισιν τῶν μαρτύρων, ἀλλὰ δὲν διατάσσει ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος τὴν ρητὴν μνείαν τῶν εἰρημένων λέξεων.

ΑΠ. 349 (1838). Κατὰ τὸ ἄρθρ. 121 τῆς Ποιν. Δικ. οἱ ἱερεῖς, μαρτυροῦντες πρέπει νὰ ὀρκίζωνται ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ εὐαγγελίου· ἄλλως δὲν ἔσθ' ὅπως ὁ ὅρκος τῶν καὶ ἡ παραβίασις αὐτῇ ἐπιφέρει ἀναίρεσιν (407 § 6 Ποιν. Δικ.).

ΑΠ. 18 (1847). Ἄσρκος μαρτυρία, ληφθεῖσα κατὰ τὴν ἀνάγκην δὲν δύναται νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν, διότι τὸ δικαστήριον δὲν δύναται στηριχθῆναι εἰς μαρτυρίας ἄλλας παρὰ τὰς προφορικῶς καὶ ἐνόςρκως γενομένας ἐνώπιόν του (112, 121 καὶ 284 Ποιν. Δικ.), ἐκτὸς τῶν εἰδικῶν.

καὶ ὠρισμένων περιπτώσεων, καθ' ἃς ἐπιτρέπεται ἡ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ ἀνάγνωσις μαρτυρίας δοθείσης ἐν τῇ προδικασίᾳ πάντοτε δὲ ἐνόρκου.

ΑΠ. 83 (1851). Δὲν ὑπάρχει νόμος καθ' ὃν οἱ Ἰουδαῖοι πρέπει νὰ ὀρκίζωνται ἐπὶ τῆς Παλαιᾶς Γραφῆς γεγραμμένης ἐν ἐλληνικῷ κειμένῳ.

ΑΠ. 111 (1851). Ὁ νόμος παραδίδεται ὡς ἐγκυρὸν καὶ τὸν ἰδιαιτέρον τρόπον τοῦ ἀμνύνει ὡς πρὸς τοὺς πρεσβυόντας ἄλλην τινὰ θρησκείαν ἀνεγνωρισμένην ἢ ἀνεκτὴν. Δὲν ἀπαιτεῖ δὲ, ὥστε συνάμα μὲ τὸν κατὰ τὴν θρησκείαν τῶν ὁρκῶν νὰ προσφέρωσι καὶ τὸν διὰ τοὺς χριστιανούς διαγραφέντα τρόπον ὅτι αὐτὰ ὁμολογήσουσι ἀρέθως καὶ ἀπαθῶς.

ΑΠ. 76 (1842). Οἱ μάρτυρες ὀρκίζονται τὸν ὁρκὸν τῆς πίστεως τῶν.

ΑΠ. 78 (1845). Κατὰ τὸν τουρκικὸν νόμον εἰς τοὺς μάρτυρας ὁρκὸς δὲν ἐπιβάλλεται, ἀλλ' αὐτοὶ εἴθιστα νὰ προσιμιάζωσι μὲ τινὰς τουρκικὰς λόγους σημαίνοντας εἰς τὴν ἡμετέραν γλῶσσαν τὸ σήμερον κόσμος καὶ αὐριον δευτέρα παρουσία καὶ αὐτοῦτο πέρνω εἰς τὴν ψυχὴν μου ἢ δὲ διατύπωσις αὕτη τόπον ἐπέχει ὁρκου.

ΑΠ. 72 (1870) 2 (1854) 81 (1879) 146 (1866). Ἐκ τῶν πρακτικῶν δὲν ἐπιδάλλεται οὐ μόνον ὅτι ὁ μάρτυς ὠρκίσθη ἐπὶ τοῦ Ἱεροῦ Ευαγγελίου, ἀλλ' ὅτι καὶ ὠκισεν ἐλοχθέως τὸν διὰ τοῦ ἄρθρου 121 ὠρισμένον διὰ τὸν μάρτυρα ὁρκὸν, ἢ, ὅπερ τὸ αὐτὸ, ὅτι ὠρκίσθη κατὰ τὸ ἄρθρον 121 τῆς Ποιν. Δικ. ἄλλως ἐπέρχεται ἀναίρεσις συνωδᾶ πρὸς τὸ 458 ἀριθ. 4 τῆς Ποιν. Δικ.

ΑΠ. 12 (1867). Ἀλλὰ δὲν ἀπαιτεῖται ν' ἀναγέρονται καὶ αὐταὶ τοῦ ὁρκου αἱ λέξεις ἐν τοῖς πρακτικοῖς, διότι ταύτας ὀρίζει τὸ μνημονευθὲν ἄρθρον.

ΑΠ. 79 (1876). Ὅθεν ἡ πρέπει νὰ σημειοῦται ὁ ὁρκὸς ἐν τοῖς πρακτικοῖς ἀπαρλλάκτως ὡς ἔχει ἐν τῷ ἄρθρῳ 121, ἢ, ὅπερ ἰσοδύναμον, νὰ γίνηται σημείωσις ἐν αὐτοῖς, ὅτι ὁ μάρτυς ὠρκίσθη κατὰ τὸ 121 ἄρθρον τῆς Ποιν. Δικονομίας.

ΑΠ. 79 (1876). Ὅθεν εἰ σημειοῦται ὁ ὁρκὸς αὐταῖς λέξεσι, ἐλλείπει δὲ λέξις τις, μάλιστα δὲ λέξις καθιερωμένη ὡς ἀπαραίτητος τοῦ ὁρκου ὅρος (οἷα ἡ λέξις ὅλην τὴν ἀλήθειαν), ἀναίρετά καθίσταται ἡ ἀπόφασις.

ΑΠ. 40 (1847). Καὶ ἡ ἀπλή ἐν τοῖς πρακτικοῖς μνεία, ὅτι ὠρκίσθη κατὰ τὸν νόμον, ἄρκει, διότι ἄλλον νόμον ἰσχύοντα καὶ διατάσσοντα πᾶ τῆς ὁρκοδοσίας τῶν μαρτύρων ἐν τῇ ποινικῇ δικαιοσύνῃ δὲν ἔχομεν.

ΑΠ. 1 (1847). Ἀρκεῖ ἡ μνεία, ὅτι ὠρκίσθη κατὰ τοὺς νομίμους διατάξεις.

ΑΠ. 3 (1845). Ὁ νόμος ἀπαιτεῖ μὲν τὴν ὀρκισιν τῶν μαρτύρων, ἀλλὰ δὲν διατάσσει ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος τὴν μνείαν τῶν ἐν τῷ νόμῳ λέξεων τοῦ ὁρκου.

ΑΠ. 64 (1865), 37, 138 (1886), 130 (1869), 237 (1873), 91 (1879), 108 (1882). Οἱ ἱερεῖς ἐξεταζόμενοι ὡς μάρτυρες ὀρκίζονται μὲν ἐπὶ τῇ ἱερουσύνῃ αὐτῶν κατὰ τὸ ἄρθρον ΚΓ' τοῦ καταστατικοῦ νόμου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, δὲν οὐχ ἥτιον ἐν τῇ ὀρκίσει αὐ-

τῶν νὰ τηρηθῇ ὁ ἐσωτερικὸς τύπος τοῦ ὁρκου, ὁ ἐπιβαλλόμενος ὑπὸ τοῦ 121 ἄρθρου τῆς Ποιν. Δικονομίας, ἥτοι ὅτι θέλουσιν ἐμιλήσει ἀφο-
δῶς καὶ ἀπαθῶς κτλ. καὶ νὰ συνάγῃται τοῦτο ἐκ τῶν πρακτικῶν
ἄλλως ἐπέρχεται ἀναίρεσις.

ΑΠ. 6 (1874). Ἄλλ' οὐχ ἤττον τροποποιηθέντος τοῦ ἁρθρου 121
ὡς πρὸς τὸν τύπον τῆς τῶν ἱερέων ὁρκοδοσίας, ἀντικαταστάθεντος δὲ
τοῦ τύπου τούτου διὰ τῆς ὀριζομένης ἐν τῷ ἁρθρῷ ΚΓ' τοῦ καταστα-
τικοῦ νόμου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου διαθεβαίωσεως, ἐπεταί, ὅτι ἀναίρεσις
εἶναι κατὰ τὸ ἐδ. 6 τοῦ ἁρθρ. 407 καὶ ἐδ. 14 τοῦ ἁρθρ. 458 ἀπόφασις
στηριζομένη εἰς τὴν κατάθεσιν μάρτυρος, ὅστις, ἱερεὺς ὢν, δὲν ὠρκίσθη
συμφώνως πρὸς τὴν προμνησθεῖσαν διάταξιν τοῦ καταστατικοῦ, ἀλλ' ἐπὶ
τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου κατὰ τὸ 121 Ποιν. Δικ.

ΑΠ. 122 (1883). Ἐὰν δὲ τὴν λέξιν «ὀμνῶν» ἢ «ὀρκίζομαι» ἀντικα-
τέστησεν ἡ λέξις «διαθεβαίω» ἐν τῷ ὁρκῷ τῶν κληρικῶν ὁ ὁρκος γεννη-
μένος οὐχ ἤττον συμφώνως πρὸς τὸ ἁρθρ. ΚΓ' τοῦ καταστατικοῦ νόμου
καὶ τὸ ἁρθρον 121 τῆς Ποιν. Δικ. εἰς οὐδεμίαν νόμου διάταξιν ἀντι-
κείμενος, ἔγκυρός ἐστί.

ΑΠ. 24 (1876). Ἄλλ' εἶναι ἀποχρῶσα ἡ ἐν τοῖς πρακτικοῖς βε-
βαιώσεις, ὅτι ὁ ἱερεὺς θεὶς τὴν δεξιὰν ἐπὶ τοῦ στήθους αὐτοῦ ἔδωκε τὴν
κατὰ τὸ ἁρθρ. ΚΓ' τοῦ καταστατικοῦ νόμου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ἐν συν-
δυασμῷ πρὸς τὸ 121 ἁρθρ. τῆς Ποιν. Δικ. διαβεβαίωσιν. Οὐδεμία δὲ
ἀνάγκη νὰ βεβαιῶται ἐν αὐτοῖς, ὅτι διαβεβαίωσεν ἐπὶ τῇ ἱερωσύνῃ αὐ-
τοῦ, διότι ἀκριβῶς ἐκφράζει τοῦτο ἡ παράθεσις τοῦ ἁρθρ. 23 τοῦ κα-
ταστατικοῦ νόμου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου συνδυαζομένου πρὸς 121 Ποιν.
Δικονομίας.

ΑΠ. 122 (1866). Τοῦ 23 ἁρθρου τοῦ καταστατικοῦ τῆς Ἱερᾶς Συ-
νόδου ὀρίζοντος, ὅτι οἱ ἱερεῖς διαθεβαίουσιν ἐπὶ τῇ ἱερωσύνῃ αὐτῶν, ἐ-
πεταί, ὅτι δὲν ἀπαιτεῖται ἄλλος τις ἐξωτερικὸς τύπος κατὰ τὴν διαβε-
βαίωσιν ταύτην· ὅθεν οὐδὲ τὸ νὰ διδῶται ἡ διαβεβαίωσις προκειμένου
τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου.

ΑΠ. 101 (1864). Τῶν πρακτικῶν διαλαμβανόντων, ὅτι μάρτυς Ἱε-
ραρχλήτης ὠρκίσθη ἐπὶ τῆς παλαιᾶς διαθήκης τὸν τῆς ἱεραρχείας αὐτοῦ
νενομισμένον ὁρκον κατὰ τὸ ἁρθρ. 121 τῆς Ποιν. Δικ. ὁ δοθείς ὁρκος
θεωρεῖται ἰσχυρὸς· οὐδεμία δὲ τοῦ νόμου διάταξις ὀρίζει, ὅτι ὁ ὁρκος τοῦ
ἁλλοθρήσκου δεόν νὰ ἐκτίθεται ρητῶς ἐν τοῖς πρακτικοῖς.

ΑΠ. 65 (1855). Ἀπαλλαστομένων κατὰ τὸ 23 ἁρθρον τοῦ ἀπὸ 9
Ἰουλίου 1852 νόμου μόνον τῶν ἀρχιερέων, ἱερέων καὶ ἱεροδικόνων τοῦ
συνήθους ὁρκου, ἐπεταί, ὅτι, ἂν μοναχός, καθαιρεθείς τῆς ἱερωσύνης· δεσ-
βεβιώσῃ ἐπὶ τῇ ἱερωσύνῃ αὐτοῦ, ἐπέρχεται ἀναίρεσις.

ΑΠ. 109 (1899). Ὡς ἐξετασθείς μάρτυς Α. ἱερομόναχος λειτουργὸς ὢν, ὡς ἐβεβαίωσεν, ἥτοι ἱερωμένος καὶ ἔχων ὡς ποιῶντος τὸ
δικαίωμα τοῦ ἱερουργεῖν, καλῶς ἔδωκε τὸν ὑπὸ τοῦ ἁρθρου ΚΓ' τοῦ κα-
ταστατικοῦ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ὀριζόμενον τύπον τοῦ ὑπὸ τῶν ἱερέων

καὶ ἱεροδιακόνων, εἰς οὓς ὑπάγονται προδήλως καὶ οἱ ἱερομόναχοι, δεδομένου ὅρκου.

ΑΠ. 96 (1899). Ἐπειδὴ ὁ τύπος τοῦ ὅρκου ἐν γένει τῶν μαρτύρων, ὁ ὑπὸ ἄρθρ. 121 Ποιν. Δικ. καθοριζόμενος, ἐτροποποιήθη, ὅσον ἀφορᾷ τοὺς ἱερεῖς διὰ ἄρθρ. ΚΓ' καταστατικοῦ Ἱερᾶς Συνόδου Νόμου, μόνον ὡς πρὸς τὴν λέξιν «ὀρκίζομαι» ἐπὶ τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγ. ἀντικατασταθεῖσα διὰ τῶν «διαβεβαίω ἐπὶ τῇ ἱερωσύνῃ μου», διατηρηθεῖς κατὰ τὰ λοιπὰ καὶ δι' αὐτοὺς, ὡς διατύπωσης τοῦ ὅρκου, σκοποῦσα νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν εὐλικρίνειαν τῆς καταθέσεως τοῦ μάρτυρος· πάντα ἐπομένως παράλειψις τοῦ τύπου τούτου ἐκ τοῦ ὑπὸ τῶν ἱερῶν δεδομένου ὅρκου ἐπιφέρει τὴν ἀκυρότητα, καθ' ὃ μειοῦσα τὴν ἐγγύησιν, ἀφ' ἧς ἐρείδεται ἡ ἀξιοπιστία τῆς καταθέσεώς των, ὁ δὲ ἀκύρως διδόμενος ὅρκος θεωρεῖται ὡς μηδέποτε δοθείς, καὶ μὴ ὑπάρχων κατὰ νόμον· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου, ὡς προκύπτει ἐκ τῶν πρακτικῶν τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, ὁ ἐν τῇ ἀκροατηρίῳ ἐξετασθεὶς ὡς μάρτυς ἱερεὺς Χ. αὐρίκισθη ἐπὶ τοῦ στήθους του θεῖς τὴν δεξιάν του κατὰ τὸ καταστατικὸν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου κεφ. ΚΓ' » καὶ οὐδὲν πλέον, ἀλλ' οὕτω γινόμενος ὁ ὅρκος εἶναι ἐντελῶς ἄκυρος, οὐδενὸς τῶν διὰ τοῦ ΚΓ' ἄρθρου τοῦ καταστατικοῦ Νόμου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καὶ ἄρθρου 121 Ποιν. Δικ. ἀπαιτουμένων τηρηθέντος, οὔτε διαβεβαίωσης ἐπὶ τῇ ἱερωσύνῃ του δοθείσης (ἄρθρον ΚΓ') ὑπὸ τοῦ ἐξετασθέντος, οὔτε ὑποσχέσεως «ὅτι ὁ μάρτυς θέλει ὁμιλήσῃ ἀφῶς καὶ ἀπαθῶς, καὶ ὅτι θέλει εἰπεῖ ὅλην τὴν ἀλήθειαν καὶ μόνην τὴν ἀλήθειαν» (ἄρθρ. 121 Ποιν. Δικ.), οὔτε ἀναφέρεται τοιούταχιστον, ὅτι κατὰ τὰ ἄρθρα ταῦτα ἔδωκε τὴν προσήκουσαν διαβεβαίωσιν καὶ ὑποσχέσιν, ὅπως οὕτω θεωρηθῇ ἀναπληρουμένη ἡ τελεία ἔλλειψις τῶν ὑπὸ τοῦ νόμου ἀπαιτουμένων. Ὡστε ἀναιρέτη ἐστὶν ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις δυνάμει ἄρθρ. 458 § 14 Ποιν. Δικ.

Ἐπειδὴ ἡ ἀναίρεσις τῆς ἀποφάσεως προήλθεν ἐξ ἀσυγγνώστου παραδρομῆς τῶν ἀπαρτιζόντων τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων μελῶν, ὡς μὴ καταβαλόντων τὴν δέουσαν ἐπιμέλειαν καὶ προσοχὴν, ὅπως διατυπωθῇ καὶ δοθῇ ὁ πρὸς ἐξέτασιν ἱερέως ὡς μάρτυρος ἀναγκαῖος ὅρκος κατὰ τοὺς ὅρισμους τοῦ νόμου· δι' ὃ ἐπιβλητέα εἰς αὐτοὺς τὰ ἐκ τῆς ἀναίρεσεως τῆς ἀποφάσεως προελθόντα ἐξοδα συμφάνως πρὸς ἄρθρ. 499 Ποιν. Δικ.

ΑΠ. 285 (1898). Ἐπειδὴ ὁ τύπος τοῦ ὅρκου ἐν γένει τῶν μαρτύρων, ὁ ὑπὸ τοῦ ἄρθρ. 121 Ποιν. Δικ. ὀριζόμενος, ἐτροποποιήθη, ὅσον ἀφορᾷ εἰς τοὺς ἱερεῖς, διὰ διὰ τοῦ ΚΓ' ἄρθρου τοῦ καταστατικοῦ νόμου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ὡς πρὸς τὴν λέξιν «ὀρκίζομαι» ἀντικατασταθεῖσαν διὰ τῆς φράσεως «διαβεβαίω ἐπὶ τῇ ἱερωσύνῃ μου», διατηρηθεῖς κατὰ τὰ λοιπὰ καὶ δι' αὐτοὺς ὡς οὐσιώδης διατύπωσης τοῦ ὅρκου, σκοποῦσα ν' ἀσφαλίσῃ τὴν εὐλικρίνειαν τῆς καταθέσεως τοῦ μάρτυρος· πᾶσα ἐπομένως παράλειψις τοῦ τύπου τούτου ἐκ τοῦ ὑπὸ τῶν ἱερῶν δεδομένου ὅρκου ἐπιφέρει ἀκυρότητα αὐτοῦ, ὡς μειοῦσα τὴν ἐγγύησιν, ἀφ' ἧς ἐρείδεται ἡ ἀξιοπιστία τῆς καταθέσεώς των. Ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἄρα,

ὁ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τοῦ δικάσαντος πλημμελειοδικείου ἐξετασθεὶς ὡς μάρτυς ἱερεὺς Δ. διαβεβαιώσας ἐπὶ τῇ ἱερωσύνῃ του, κατὰ τὸ ἄρθρ. 121 τοῦ καταστατικοῦ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ἀπλῶς ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τοῦ συνημμένου ἐν τῇ δικογραφίᾳ καὶ προσηκόντως ἐπικεκυρωμένου ἀντιγράφου τῶν σχετικῶν πρακτικῶν, ἔδωκεν ὅρκον ἄκυρον ἅτε μὴ ἐμπιέχοντα τὸν τύπον τοῦ ἁρθροῦ 121, τοῦτ' ἐστὶν ὅτι θέλει οὐκ ἀληθῶς καὶ ἀπαθῶς καὶ ὅτι θέλει εἰπῇ ὅλην τὴν ἀλήθειαν καὶ μόνην τὴν ἀλήθειαν, ἀλλ' ὅπως διάφορον τοῦτου καὶ πάντα ἠλλειπῇ, ὅπερ ἐπαγίγεται τὴν ἀναίρεσιν τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως (ἄρθρ. 407 § 1 Ποιν. Δικ.).

ΑΠ. 12 (1897). Ἐπειδὴ οἱ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ ἐξεταζόμενοι μάρτυρες, πρὶν ἢ ἀρχίσῃ ἡ ἐξέτασις των, πρέπει νὰ ὀρκίζωνται δημοσίᾳ τὸν ὠρισμένον τοῦ μάρτυρος ὅρκον (121 Ποιν. Δικ.), ἐξαίρεσις δὲ τοῦ κανόνος τούτου γίνεται μόνον ἐν ταῖς περιπτώσεσι τοῦ ἁρθροῦ 122 Ποιν. Δικ. ἐν αἷς (§ 2) καὶ ἡ περίπτωσις καταδεδικασμένου ἐνεκὸν κακουργήματός ἢ πλημμελήματος ἐκ τῶν ἐν τοῖς ἁρθροῖς 22 καὶ 23 τοῦ Ποινικοῦ Νόμου ἀναφερομένων, οἵτινες ἐξετάζονται ἀνωμοσί, καὶ ἐὰν τις ἐξετασθῇ καὶ χωρὶς νὰ ὑπάγῃται εἰς τὰς ἐξαίρεσεις ταύτας, τότε ἡ ἀπόφασίς αὐτῆς ἀναιρετέα κατὰ τὸ ἄρθρον 458 § 14 Ποιν. Δικ., προκειμένου περὶ ἀνωμοτικῶς δικαστηρίου συνέδρων.

Ἐπειδὴ κατὰ τὴν ἀληθῆ ἔννοιαν τῶν ἁρθρῶν 121, 122 § 2 καὶ 123 § 14 Ποιν. Δικ. μόνον τὰ πραγματικὰ γεγονότα τῆς καταδίκης εἰς ποινὴν, ἐπαγομένην στέρησιν τοῦ δικαιώματος τοῦ μαρτυρεῖν ἐν ὁρκῷ ἐνώπιον δικαστηρίου, καθιστὰ νόμιμον τὴν ἀνωμοσί γενομένην ἐξέτασιν τοῦ εἰρημένου μάρτυρος καὶ μὴ ἀναιρετέαν τὴν ἀπόφασιν, οὐχὶ δὲ ἡ ἀπλήρως περὶ τοιαύτης καταδίκης δήλωσις τινὸς τῶν διαδίκων καὶ ἡ ἀμφισβήτησις ὑπὸ τῶν ἄλλων, ἀφ' οὗ ρητῶς διατάσσεται ἡ ὀρκισία τοῦ μάρτυρος πρὸ τῆς ἐξετάσεως των καὶ ἡ ἀναίρεσις τῆς ἀποφάσεως μὴ ὀρκισιν, δὲν δύναται δὲ νὰ θεωρηθῇ ὀρκισθεὶς ὁ ἀνωμοσί ἐξετασθεὶς ἐὰν πράγματι καὶ οὐχὶ σιωπηλῶς διὰ παραλείψεως τῆς περὶ τούτου ἐξετάσεως δὲν ὑπήγῃτο εἰς τὴν ἐξαίρετικὴν περίπτωσιν τοῦ καταδεδικασμένου εἰς ἐγκληματικὴν ποινὴν, διὰ τοῦτο δὲ καὶ δὲν καλύπτει ἡ παραδίσις τῆς περὶ ὀρκίσεως τοῦ μάρτυρος διατάξεως, δυναμένην προταθῆναι, ἀποδεικνυμένη καὶ ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου κατὰ τὸν ἁρθρ. 458 § 14 Ποιν. Δικ.

ΑΠ. 66 (1899). Ἐπειδὴ ἡ ἐν τοῖς πρακτικοῖς μνεία ὅτι οἱ μάρτυρες ὀρκισθῆσαν κατὰ ἄρθρ. 121 Ποιν. Δικ. πληροῖ τὸν σκοπὸν τοῦ ἁρθροῦ καὶ οὐκ ἐστὶν ἀναγκασία ἡ ἐν τοῖς πρακτικοῖς ἀναγραφὴ καὶ τοῦ περιεχομένου τοῦ ὅρκου, ἢ ἀναπληροῖ ἡ μνεία τοῦ τὸν τύπον τοῦ ὀρκίζοντος ἁρθροῦ 121.

ΑΠ. 58 (1900). Ἐπειδὴ ὁ λόγος ὅτι κακῶς ὀρκισθῇ ἐπὶ τοῦ Εὐαγγελίου κατὰ τὸ ἄρθρον 121 Ποιν. Δικ. ὁ μάρτυς τῆς κατηγορίας Χ. ἐνῶ ἔπρεπε νὰ ὀρκισθῇ ἐπὶ τοῦ Κορανίου, διότι εἶναι Ὁσμανικὸν τὸ ὀρθόκρυμμα, ἐστὶ καὶ οὗτος ἀπορριπτὸς ὡς ἀναπόδεικτος, ἀπὸ τοῦ προτάγοντος τοῦ ἀναιρεσίουτος μηδεμίαν ἀπόδειξιν, ὅτι ὁ μάρτυς

ἐπρέσβευε τῷ ὄντι τὴν ὀθωμανικὴν θρησκείαν καθ' ὃν χρόνον ὠρκίσθη ὡς τοιοῦτος ἐνώπιον τοῦ κακουργιοδικείου.

Ἐπειδὴ μὴ προσάγοντος τοῦ ἀναιρεσειόντος τὸν κοινοποιηθέντα πρὸς αὐτὸν κατάλογον τῶν μαρτύρων τῆς κατηγορίας ὑπὸ τοῦ εἰσαγγελέως τῶν Ἑφεσῶν, ἵνα οὕτω ἀποδειχθῇ ἂν ἀληθῶς οἱ μάρτυρες Β καὶ ὁ Γ· δὲν ἐγνωστοποιήθησαν αὐτῷ, ὡς μὴ περιεχόμενοι εἰς τὸν κοινοποιηθέντα κατάλογον, ἐπεται ὅτι ὁ λόγος ἀναιρέσεως περὶ ἀκυρότητας τῆς γνωστοποιήσεως αὐτῶν ἐστὶν ὡσαύτως ἀπορριπτέος ὡς ἀναπόδεικτος.

ΑΠ. 29 (1870). Ὁ ἐπὶ τοῦ Εὐαγγελίου δοθείς ὅρκος τότε λογίζεται νόμιμος ὅρκος. ὅτε ἐκ τῶν πρακτικῶν βεβαιούται, ὅτι ἐρωτηθεὶς ὡμολόγησεν, ὅτι ἦν χριστιανὸς ὀρκιζόμενός.

ΑΠ. 192 (1874). Ἡ παράβασις τοῦ ἀρθρ. 125, καθ' ἣν δέον νὰ ἐρωτᾶται ὁ μάρτυς περὶ τῆς θρησκείας αὐτοῦ, δὲν εἶναι λόγος ἀναιρέσεως, ὡς ὅτι δὲν ἀμφισβητῆται ὅτι ὁ ἐξετασθεὶς ὡμωσε τὸν προσήκοντα τῇ θρησκείᾳ αὐτοῦ ὅρκον.

ΑΠ. 66 (1874). Ὅθεν μὴ προκύπτοντος ἐκ τῶν πρακτικῶν, οὔτε τοῦ ἀναιρεσειόντος ἰσχυριζομένου, ὅτι ὁ μάρτυς διετέλει ἐν τῇ ἐξαιρητικῇ πεισιπῴσῃ τοῦ πρεσβεύειν ἄλλην θρησκείαν παρὰ τὴν ἐν Ἑλλάδι ἐπικρατοῦσαν, νόμιμος οὗτος θεωρεῖται ὀρκισθεὶς ἐπὶ τοῦ Εὐαγγελίου τὸν ἐν ἀρθρῷ 121 τῆς Ποιν. Δικον. διαγραφόμενον ὅρκον· ἂν δὲ τὰ πρακτικά τῆς συνεδριάσεως δὲν μνημονεύσῃ τὴν θρησκείαν τοῦ μάρτυρος, αὐθόρως ἐντεῦθεν προκύπτει λόγος ἀναιρέσεως.

ΑΠ. 78 (1846). Τοῦ Τουρκικοῦ θρησκευτικοῦ νόμου μὴ ἐπιτρέποντος τοῖς μάρτυσιν ὅρκον ὅμοιον πρὸς τὸν ἡμέτερον, ἀλλὰ καθιερωντος τὴν χρῆσιν ἀντὶ ἐπικλήσεως τοῦ θεοῦ Τουρκικῶν τινων φράσεων, ἀνταποκρινόμενων πρὸς τῆς ἡμετέρας γλώσσης τὸ «σήμερον κόσμος καὶ αὐσίον δευτέρα παρουσία» καὶ «τοῦτο τὸ «παίρω εἰς τὴν ψυχὴν μου», ἐπεται, ὅτι, ὅταν συνοδεύσῃ τὴν κατάθεσιν τοῦ ὀθωμανοῦ μάρτυρος αἱ τοιαῦται φράσεις, ἐκπληροῦνται ἡ διατάξις τοῦ 121 ἀρθρου.

ΑΠ. 44 (1873). Τὸ κρίνειν περὶ τοῦ εἰθιμμένου παρὰ τινι ἑτεροδόξῳ ὅρκου, ἔργον ἐν τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας, διαφεύγει τὸν ἑλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

ΑΠ. 106 (1874). Προκειμένου περὶ βεβαιώσεως πειθαρχικοῦ παραπτώματος, πραχθέντος ἢ ἀνακαλυφθέντος κατὰ τὴν δημοσίαν συνεδρίαν, ὡς ὅτι οἱ οἰκισταὶ δὲν ἀντελήφθησαν τῶν περιστατικῶν τῶν ἀποτελούντων τὴν ἐνοχὴν ἐκείνου, ὃ τὸ παράπτωμα ταῦτα ἀποδίδεται, δὲν εἶναι δὲ δυνατόν ἢ οἱ ἐγγράφου ἀποδείξεις αὐτοῦ, ἀναγκάζον ἐπομένως ἀποβαίνει νὰ ἐξετασθῇ περὶ τούτων ὡς μάρτυρες οἱ ἀντιληφθέντες τῶν περιστατικῶν τούτων, ἢ διεξαγωγῇ τῆς μαρτυρικῆς ἀποδείξεως δέον νὰ τελεσθῇ καθ' ὅλους τοὺς νόμιμους τύπους, τοὺς διὰ τὴν ἀξιόπιστιαν τῶν μαρτύρων φυλαττομένους ἐν τῇ διαδικασίᾳ τοῦ αὐτοῦ δικαστηρίου κατὰ τὴν ἐπ' ἀπρωτηρίου ἐξέτασιν αὐτῶν, ἐπομένως δέον οἱ μάρτυρες αὗτοι νὰ ὀρκίζονται κατὰ τὸ ἀρθρ. 121 τῆς Ποιν. Δικ. ἄλλως ἢ πειθαρχικῇ ἀπόφασιν ἀναιρεῖται.

ΑΠ. 20 (1835). Κατὰ 407 § 6 Ποιν. Δικ. ἐπερχομένης ἀναίρεσως εἰς τὴν ἀπόφασιν οἱ ἐξετάζοντες μάρτυρες, ἐπεταί, ὅτι πολλῶ μάλ-
λον ἐπέρχεται ἀναίρεσις, εἰς τὸ δικαστήριον προῦν εἰς ἀπόφασιν, ἀρ-
κούντων μόνον εἰς τὰς ἐν τῇ προδικασίᾳ ἐξετάσεις τῶν μαρτύρων, παρα-
λίπη τὴν ἐπ' ἀκροατηρίου ἐξέτασιν αὐτῶν.

ΑΠ. 71 (1854). Ὁ ἐξετασθέντος τινὸς μάρτυρος ἀνωμοτὶ ἐκ τῶν ὀρι-
ζόντων νὰ ὀρκισθῶσι, διότι ἐπὶ τῇ περὶ αὐτοῦ του συνήνεσεν ἢ τε κα-
τηγορία καὶ ἢ ὑπεράσπισις νὰ ἐξετασθῇ ἀνωμοτὶ, ἐπέρχεται ἀναίρεσις
τῆς στηριχθείσης εἰς τοιαύτην παρανόμως δοθείσαν μαρτυρίαν ἀποφάσεως.

ΑΠ. 120 (1860). Ἐξ ἄρθρ. 121, 458 § 14 Ποιν. Δικ. προκύπτει,
ὅτι ἡ διαδικασία δὲν ἔχει κύρος εἰς τοὺς ἐπὶ ἀκροατηρίου ἐξεταζόμενους
μάρτυρας δὲν ὀρκισθῶσι πρὶν ἢ ἀρξῇ ἡ ἐξέτασις αὐτῶν, ἐξαιρέσις δὲ
γίνεται μόνον εἰς τὸν ὅταν ὑπάρχῃ λόγος κατὰ τὸ ἄρθρον 122 ἐν τῇ περιπτώ-
σει δὲ ταύτῃ δέον νὰ εἴναι ἀποδεδειγμένος ὁ νόμιμος λόγος, δι' ὃν τὸ δικα-
στήριον ἐπέτρεψε νὰ ληφθῇ ἀνωμοτὶ ἡ ἐξέτασις τῶν μαρτύρων, διότι
ἄλλως δὲν ἀποδεικνύεται τῆς ἐξαιρέσεως ἡ νομιμότης καὶ ἡ μαρτυρία
θεωρεῖται ἄκυρος ὡς καὶ ἅπαντα ἡ διαδικασία καὶ ἡ μετ' αὐτὴν ἐκδο-
θεῖσα ἀπόφασις τοῦ ποινικοῦ δικαστηρίου.

122. Ἀνωμοτὶ ἐξετάζονται ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ καὶ εἰς
τὴν προανάκρισιν — 1. παῖδες νεώτεροι τῶν δεκατεσσά-
ρων ἐτῶν — 2. καταδικασμένοι ἐνεκα κακουργήματος ἢ
τινὸς τῶν ἐν τοῖς ἄρθροις 22 καὶ 23 τοῦ ποινικοῦ νόμου
ἀναφερομένων πλημμελημάτων — 3. οἱ πολιτικῶς ἐνά-
γοντες. — Ἐάν ὅμως οἱ εἰρημένοι ἤθελαν ὀρκισθῇ, μηδε-
νὸς ἐναντιουμένου, ἡ διαδικασία δὲν θεωρεῖται ὡς ἄκυ-
ρος Π.Δ. 123. Π.Ν. 7. 22. 302. Πολ. Δικ. 324 §
8. 331.

ΑΠ. 7 (1853). Ἐπειδὴ, ἀφοῦ τὸ δικαστήριον, ὡς ἐκφράζεται διὰ τῆς
ὑπ' ἀριθ. 32 ἀποφάσεως αὐτοῦ ἐπίσθη ἀδιττάτως ἐκ τῆς ἐξωτερικῆς
ὁψέως τοῦ μάρτυρος Σ. ὅτι οὗτος εἶχε συμπληρωμένον τὸ 14 ἔτος
τῆς ἡλικίας του, ὁρῶς ἐξέτασεν αὐτὸν ἐνόρκως κατὰ τ' ἄρθρα 121 καὶ
122 Ποιν. Δικ. οὐδὲ ἦτον ἀναγκαῖον νὰ διατάξῃ δοκιμασίαν ἐμπει-
τεργῶν, καθότι ἀκοῦσαν εὔρε τὴν ἰδίαν αὐτοῦ αὐτοψίαν.

ΑΠ. 61 (1857). Παῖδες νεώτεροι τῶν 14 ἐτῶν ἐξετάζονται ἀνωμοτὶ
πρὸς τοῦτο δὲ δὲν ἀπαιτεῖται ἡ συναίνεσις τοῦ κατηγορουμένου οὔτε νὰ
τῷ ἐρμηνευθῇ ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρ. 122, ἂν δὲν γινώσκῃ τὴν ἑλλην-
γλῶσσαν.

ΑΠ. 113 (1888). Κατ' ἄρθρον 122, § 2 Ποιν. Δικ. ἀνωμοτὶ ἐξε-

τάζονται ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ οἱ μάρτυρες οἱ καταδικασμένοι ἐνεκα κακουργήματος ἢ τινος τῶν ἐν τοῖς ἄρθροις 22 καὶ 23 τοῦ Ποιν. Νόμου ἀναφερομένων πλημμελημάτων· ἐὰν ὅμως οἱ εἰρημένοι ἤθελον ὀρκισθῇ μὴδεὺς ἐναντιουμένου, ἢ διαδικασία δὲν θεωρεῖται ἄκυρος· ἐκ τοῦ ἐναντίου δέ, κατὰ τὴν ἐννοίαν τοῦ ἄρθρου τούτου, ὅσῳ τις τῶν διαδίκων ἐναντιωθῇ εἰς τὴν ὀρκισιν τοῦ τοιοῦτου μάρτυρος, ἢ διαδικασία θεωρεῖται ἄκυρος.

ΑΠ. 80 (1877) 200 (1877). Τὸ δικαστήριον, πειθόμενον διὰ τῆς ἰδίας αὐτοῦ αὐτοφίας ἀδιστακτικῶς ἐκ τῆς ἐξωτερικῆς ὀφείας τοῦ μάρτυρος, ὅτι ἔχει συμπληρωμένον τὸ 14 ἔτος τῆς ἡλικίας αὐτοῦ, διακαίεται νὰ ἐξετάσῃ αὐτὸν ἐνόρκως, οὐδόλως δὲ ὑποχρεωὴ νὰ διατάξῃ δοκιμασίαν ἐμπειροτεχνῶν ἀπὸ τοῦ δικαστοῦ κατὰ νόμον (244 Πολ. Δικ.) μόνον περὶ τῶν πραγματικῶν ἰσχυρισμῶν, περὶ ὧν τῆς ἀληθείας δὲν εἶναι δικανικῶς πεπεισμένος, ὑποχρεουμένου νὰ διατάξῃ ἀποδείξιν.

ΑΠ. 57 (1882). Ἄλλως τὸ ἀνεπαρκὲς τυχὸν ἢ ἀτελὲς τῶν ἀποδεικτικῶν μέσων καὶ τὸ μὴ ὄρθον τῆς ἐκτελέσεως τῶν ἀποδείξεων δὲν ἀποτελοῦσι λόγον πρὸς ἀναίρεσιν.

ΑΠ. 58 (1882). Ἐπίσης ἢ τῶν περὶ ἀποδείξεων διατάξεων παραβίασις.

ΑΠ. 58 (1850). Ἄλλ' ὅπως ἐξετασθῇ ὁ μάρτυς ἀνωμοτὶ δεῖν νὰ βεβαιωθῇ ἐν τοῖς πρακτικοῖς ὅτι τὸ δικαστήριον ἐξετίμησε τὴν ἡλικίαν αὐτοῦ ὡς μὴ ὑπερβῆσαν τὸ δέκατον τέταρτον ἔτος, διότι ἄλλως ἐπέρχεται ἀναίρεσις.

ΑΠ. 58 (1880). Δὲν ὀρκίζεται ὁ μάρτυς, ὅταν τρέχῃ τὸ δέκατον τέταρτον ἔτος τῆς ἡλικίας αὐτοῦ, ὅχι δὲ καὶ ὅταν συμπληρώσῃ τὴν ἡλικίαν τῶν δεκατεσσάρων ἐτῶν.

ΑΠ. 54 (1868). Κατὰ τὸν νόμον (L. 48 II. 35. 1) νεώτεροι τοῦ 14 ἔτους παῖδες εἶναι οἱ μὴ πληρώσαντες ὁλόκληρον τὸ δέκατον τέταρτον ἔτος τῆς ἡλικίας αὐτῶν.

ΑΠ. 56 (1876) 41 (1877). Ἐκ τῶν διατάξεων τῶν ἄρθρων 302 — 306 Ποιν. Δικ. καὶ ἰδίως ἐξ ἄρθρ. 7 προδήλως συνάγεται, ὅτι ὁ νομοθέτης διατάσων ἐν ἄρθρ. 122 § 3 ὅτι οἱ πολιτικῶς ἐνάγοντες ἀνωμοτὶ ἐξετάζονται ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ καὶ ἐν τῇ προδικασίᾳ, ἐννοεῖ τοὺς ὡς τοιοῦτους ἢ ἢ παρὰ τὸν ἐνώπιον τοῦ ποιν. δικαστηρίου κατὰ τὸ ἄρθρ. 302, ὅχι δὲ καὶ τοὺς ἢ ἢ εἰσαγαγόντας πρὸ τῆς ποινικῆς δίκης ἐνώπιον τοῦ πολιτικοῦ δικαστηρίου τὰς περὶ ἀποζημιώσεις ἀπαιτήσεις αὐτῶν καὶ διότι ἐξ ἄρθρ. 7 σαφῶς ἐξάγεται, ὅτι τὴν προσηνυμίαν τοῦ πολιτικῶς ἐνάγοντος ὁ νόμος ἀποδίδωσιν ἰδίᾳ εἰς τὸν ἐν τῇ ποινικῇ δίκῃ παριστάμενον ὡς ἐνάγοντα παθόντα, αἱ δὲ ἐξαίρεσις, οἷα καὶ ἡ ἐν τῷ ἄρθρ. 122 § 3 καθιερωμένη, εἶναι πτενῆς ἐρμηνείας, καὶ διότι ὁ εἰσαγαγὼν εἰς τὸ πολιτικὸν δικαστήριον τὴν ἀγωγὴν αὐτοῦ, εἶναι ξένος πρὸς τὴν ποινικὴν δίκην, ἐν ᾧ ὁ ἐν τῇ ποινικῇ δίκῃ εἰσάγων πολιτικῶς λαμβάνει μέρος ἐνεργὸν κατ' αὐτὴν συνεπίκουρος γινόμενος τῆς κατηγορίας· ὥστε

ἀναγκαιώς υποτίθεται, ὅτι καὶ ἡ μαρτυρία αὐτοῦ δὲν δύναται νὰ ᾖ τοσοῦτον ἀπαθής, οὐδὲ συμβιβάζεται ἄλλως ἢ ἰδιότης αὐτοῦ τοῦ δικαστοῦ πρὸς τὴν τοῦ μάρτυρος, ὅπερ δὲν ὑπάρχει κατὰ τὴν ἐναντίαν ὑπόθεσιν τῆς εἰς τὸ πολιτικὸν δικαστήριον εἰσαγωγῆς τῆς πολιτικῆς ἀγωγῆς.

ΑΠ. 238 (1898). Ἐπειδὴ κατὰ ἄρθρ. 122 § 3 Ποιν. Δικ. οἱ πολιτικῶς ἐνάγοντες ἐξετάζονται ἀνωμοτί· ἐπομένως ὁρθῶς τὸ δικαστήριον ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν τοὺς ἀνωμοτὶ ληφθείσας ἐπ' ἀκροατηρίου καταθέσεις τῶν πολ. ἐναγόντων.

ΑΠ. 46 (1899). Ἐπειδὴ κατὰ ἄρθρ. 122 § 2 Ποιν. Δικ. οἱ ἐνώπιον κακουργήματος καταδικασμένοι ἐξετάζονται ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου ἀνωμοτί· ἐὰν δὲ γενομένης ἀντιρρήσεως ἐξετασθῶσιν ἐν ὁρκῷ, ἡ διαδικασία εἶναι ἄκυρος κατὰ τὴν ρητὴν διάταξιν τοῦ δευτέρου ἐδαφίου τοῦ αὐτοῦ ἁρθροῦ καὶ ἡ ἀπόφασις ἐπομένως ἀναιρετέα, διὰ τοῦτο τοῦ ἁρθροῦ 148 § 17 Ποιν. Δικ. Ἡ δὲ ἀπόδειξις τῆς τοιαύτης καταδίκης τοῦ ἐν ὁρκῷ ἐξετασθέντος μάρτυρος δύναται καὶ ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου νὰ προσαχθῇ καίπερ μὴ προσαχθεῖσα ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῶν Συνέδρων, διότι ἀκύρωσις ἀπαγγέλλεται ρητῶς καὶ διὰ τοῦτο μὴ βεβαιωθείσα ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας, δὲν καλύπτεται, δυναμένη νὰ ἀποδειχθῇ κατὰ πᾶσαν τῇ δίκῃ κατάστασιν.

Ἐπειδὴ ὡς προκύπτει ἐκ τῶν πρακτικῶν τῆς δίκης, ἐν τῇ δίκῃ ἐτάθη ὡς μάρτυς κατηγορίας σὺν τοῖς ἄλλοις καὶ ὁ Α. ἐξητάσθη ὡς ἐν ὁρκῷ καὶ ἐγένετο ἀντιρρήσις κατὰ τῆς τοιαύτης ὁρκίσεως ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι ἦτο καταδικασμένος ἐπὶ κακουργήματι, ἀπορριφθείσης τῆς ἀντιρρήσεως ὡς ἀναποδείκτου· ἀλλ' ἤδη ὁ ἀναιρεσιῶν εἰς ἀπόδειξιν αὐτῆς παρατίθηται τὴν ἀπὸ 2 Μαΐου 1877 ἀπόφασιν τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Τραπεζούνῃ Συνέδρων, ἐν ἀποσπασματι νομίμως κεκυρωμένῳ, ἐξ ἧς ἐμφαίνεται ὅτι ὁ Α. γεννηθεὶς καὶ κατοικῶν ἐν Ἀνδρτσαινῇ, ὅπου καὶ ἐξετασθεὶς ἐπὶ πρῶτης ἡδὴ καὶ τῆς ἡλικίας, κατεδικάσθη ἐπὶ πλαστογραφίᾳ εἰς τὴν αἰσχροῦ δεσμῶ δέκα ἐτῶν ὡς δὲ βεβαίῳ ὁ εἰσαγγελεὺς τῶν ἐν Ναυπλίῳ Ἐφετῶν, διὰ τηλεγραφήματος πρὸς τὸν εἰσαγγελεὰ τοῦ Ἀρείου Πάγου ἐν τῇ περιγραφῇ τῆς ἀποφάσεως ταύτης, δὲν ὑπάρχει ἐγγεγραμμένη διάταγμα περὶ ἀποκαταστάσεως αὐτοῦ εἰς τὰ πολιτικά του δικαιώματα· δὲν ὑποβάλλεται δὲ καὶ ἀμφισβήτησις περὶ τῆς ταυτότητος τοῦ ἐξετασθέντος μάρτυρος πρὸς τὸν καταδικασθέντα· ἐπομένως ἀναιρετέα ἐστὶν ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις.

ΑΠ. 238 (1898). Ἐπειδὴ ἐκ τῆς πολιτικῆς ἀγωγῆς, ἣν ἐπικαλεῖται ὁ ἀναιρεσιῶν, ἐάγεται ὅτι πολιτικῶς ἐνάγων, ζητῶν ἀποζημιώσεως καὶ ζήτησιν ἣν οὗτος ὑπέστη ἐκ τοῦ ἀδικήματος τοῦ ἀναιρεσιέντος, ὁ πατὴρ τῆς παθούσης καὶ οὐχὶ αὐτὴ, ἐπομένως νομίμως τὸ δικαστήριον ἐπέτρεψε τὴν ὁρκίαν αὐτῆς.

ΑΠ. 440 (1898). Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθρ. 122 § 3 Ποιν. Δικ. οἱ ἀνωμοτὶ ἐξετάζονται ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ οἱ πολιτικῶς ἐνάγοντες, ἐὰν οἱ εἰρηκμένοι ἤθελον ὁρκισθῇ, μηδενὸς ἐναντιουμένου, ἡ διαδικασία θεωρεῖται ἄκυρος· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου, μὴ γενομένης ὑπ' αὐτοῦ

ἐναντιώσεως, ὡς ἐξάγεται ἐκ τῶν πρακτικῶν τῆς συνεδριάσεως, ὁρθῶς ἐξετάσθη ἐνὸρκως ἢ δεκαπενταετίς Κ. θυγάτηρ τῆς πολιτικῆς ἐναντιώσεως Μ.

ΑΠ. 59 (1896). Ἐπειδὴ ὡς προκύπτει ἐκ τῶν πρακτικῶν τῆς δίκης, ἢ ἐξετασθεῖσα μάρτυς Μ. δὲν ὠρκίσθη πρὶν ἐξετασθῆ, καθ' ὃ γενομένη δεκτὴ καὶ παραστᾶσα ὡς πολιτικῶς ἐνάγουσα, συμφώνως πρὸς ἄρθρον 122 § 3 Ποιν. Δικ. δὲν ἀπαιτεῖ δὲ ὁ νόμος νὰ ἐρωτᾶται ὁ κατηγορούμενος ἂν ἔχῃ ἀντίρρῃσιν ἢ ὄχι, ὀφείλων ἂν ἔχῃ παρατήρησιν νὰ ὑποβάλῃ αὐτὴν ἀφ' ἑαυτοῦ, οὐδὲ νὰ σημειοῦται ἐν τοῖς πρακτικοῖς τοιαύτη ἐρώτησις.

Ἐπειδὴ ἡ κατὰ τὴν ἐξέτασιν μαρτύρων τινῶν παρουσία τοῦ μάρτυρος Γ. δὲν ἀποτελεῖ λόγον ἀναίρεσεως, εἰς μηδεμίαν τῶν περιπτώσεων τοῦ ἄρθρου 458 Ποιν. Δικ. δι' αὐτὴν καὶ μόναν ἐπιτρέπεται ἀναίρεσις, θυγάτηρ νὰ ὑπαχθῇ.

ΑΠ. 107 (1878).—Ὅθεν πολιτικῶς ἐνάγων, ὑπαγόμενος εἰς τὴν διάταξιν ταύτην, εἶναι ὁ ἐνώπιον τοῦ ποιν. δικαστηρίου ἀπευθύνας πολιτικὴν ἀγωγὴν καὶ ὑποστηρίζων αὐτὴν κατὰ τὴν συζήτησιν.

ΑΠ. 127 (1867) 111 (1864).—Οὐχὶ ἐπομένως ὁ ἀπλῶς δηλώσας πρῶτον, ὅτι παρασταθῆσεται ὡς πολιτικῶς ἐνάγων ἢ κοινοποιήσας μὲν πολιτικὴν ἀγωγὴν ἀλλὰ μὴ παρασταθεὶς ὡς τοιοῦτος ἐνώπιον τοῦ ποιν. δικαστηρίου.

ΑΠ. 6 (1875). Τοῦ παριστῶντος ἀνῆλικον ἐπιτρόπου κινουντος πολιτικὴν ἀγωγὴν ἐν ὀνόματι ἄλλου, δὲν ἐπιτρέπεται ἡ ἀνωμοτιὴ ἐξέτασις ὡς διεκδικουντος ἄλλότριον δικαίωμα.

ΑΠ. 185 (1865) 50 (1867). Τοῦ ἄρθρ. 122 ὁρίζοντος, ὅτι οἱ πολιτικῶς ἐνάγοντες ἐξετάζονται ἀνωμοτὶ καὶ μόνον ὅσαςκις ἄνευ ἐναντιώσεως τῶν διαδίκων ἤθελον ὀρκισθῆ, ἡ ὀρκισις δὲν ἐπιφέρει ἀκυρότητα, ἔπεται κατ' ἀντίθετον λόγον, ὅτι γενομένης ἐναντιώσεως, ἡ ὀρκισις ἐπάγει ἀκυρότητα.

ΑΠ. 163 (1883).—Ἄλλ' ἔπεται προσέτι, ὅτι ἡ ὀρκισις αὐτῶν εἶναι ὑπωσθενηθεῖσα ἀπηρεστευμένη καὶ ἐπομένως ὁ πρόεδρος καθῆκον ἔχει νὰ μὴ προβαίνειν εἰς τὴν ὀρκισιν αὐτῶν, ἀδιάφορον ἂν διὰ τὴν παράλειψιν ταύτην τοῦ προέδρου δὲν ἐπέρχεται ἀκυρότης.

ΑΠ. 163 (1883).—Ἐκ τούτου προκύπτει, ὅτι δὲν ἐπιτρέπεται καὶ ἡ ἀνάγκη τῆς ἐνὸρκως ληφθείσης καταθέσεως τοῦ παθόντος, ὅστις δι' ἀντιπροσώπου παρίσταται ὡς πολιτικῶς ἐνάγων.

ΑΠ. 45 (1865) 38 (1852).—Τοῦ ἄρθρ. 122 περιορίζοντος τὴν ἀνωμοτιὴν ἐξέτασιν εἰς μόνον τὸν πολιτικῶς ἐνάγοντα, οὐχὶ δὲ καὶ τὸν υἱὸν ἢ τὴν συζυγον αὐτοῦ ἢ ἄλλον συγγενῆ, ἔπεται ὅτι οὗτοι ἐξετάζονται ἐνὸρκως, ἡ δὲ ἀνωμοτιὴ ἐξέτασις αὐτῶν καθίστησιν ἄκυρον τὴν διαδικασίαν.

ΑΠ. 80 (1866). Τοῦ ἄρθρου 122 καθιερουντος τὴν ἀνωμοτιὴν ἐξέτασιν τοῦ πολιτικῶς ἐνάγοντος, ἔπεται ὅτι δεόν νὰ προηγηθῇ ἡ ἐκδίκασις πάσης κατὰ τῆς νομιμοποιήσεως αὐτοῦ ὑποβληθείσης τυχόν ἐνστάσεως.

ἐπομένους υποβαλλόντος τοῦ κατηγορουμένου ρητὴν ἔνστασιν περὶ τοῦ παραδέκτου τῆς πολιτικῆς ἀγωγῆς τοῦ ὡς ἐνάγοντος παρισταμένου, συρριζομένην εἰς τὸ ὅτι δὲν δικαιούται νὰ παρασταθῇ ὡς τοιοῦτος (ὡς π. π. λ. χ. πατὴρ τοῦ φονευθέντος ἢ υἱὸς γνήσιος τοῦ φονευθέντος κτλ.) τὸ δικαστήριον δὲν δύναται νὰ προβῇ εἰς τὴν ἀνωμοτί αὐτοῦ ἐξέτασιν ὡς πολιτικῶς ἐνάγοντος ἐπὶ τῇ ἐπιφυλάξει νὰ ἐκδικάσῃ τὴν ἔνστασιν ταύτην.

ΑΠ. 53 (1867). Ἐάν τις ἐξετασθῇ ἀνωμοτί ὡς καταδικασθεὶς κακουργήματι, καὶ ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ὅτι δὲν καταδικάσθη πράγματι, χωρεῖ ἀναίρεσις, διότι ἡ σχηματισθεῖσα πεποίθησις τοῦ ποινικοῦ δικαστηρίου περὶ τῆς τοῦ μάρτυρος καταδικῆς δὲν παρέχει ἀφορμὴν ἀναίρεσιν. Ἀποφάσεις δὲ χρειάζονται περὶ τῆς ἀνωμοτί ἐξετάσεως τίνος ὑπάρχει, ἂν μὴ ἐπέλθῃ ἀντίρρησης κατὰ τῆς ἀνωμοτί ἐξετάσεως τῆς κατηγορίας ἢ τῆς ὑπερασπίσεως.

ΑΠ. 6 (1856). Ὁ δὲ καταδικασθεὶς ἐπὶ τινὶ πλημμελήματι τοῦ ἄρθρου τοῦ ποιν. νόμου στερεῖται δυνάμει δικαστικῆς ἀποφάσεως καὶ προσκαίτως τῶν δικηιωμάτων, περὶ ὧν τὸ 23 ἄρθρον τοῦ αὐτοῦ νόμου διαλαμβάνει, ἐν οἷς καὶ ἡ ἱκανότης τοῦ μαρτυρεῖν ἐνόρκως ἐνώπιον δικαστηρίου. Ὅθεν ἀνάγκη πρὸς τὴν ἀνωμοτί ἐξετάσιν τοῦ μάρτυρος ἐξετασθῇ οὐ μόνον ἂν οὗτος καταδικάσθη, ἀλλὰ καὶ ἂν ἐπεσθῇ τοῦ καταδικάσαντος αὐτὸν δικαστηρίου τῶν δικηιωμάτων τοῦ 23 ἄρθρου καὶ ἂν διατελῇ ἐστερημένος ἐν τῇ ὥρᾳ προσέρχεται νὰ ἐξετασθῇ.

ΑΠ. 155 (1876). Τῆς διαδικασίας οὗτης ἀκύρου κατὰ τὸ ἄρθρ. 12 ἔάν μάρτυς τις καταδικασθεὶς ἐπὶ κακουργήματι ἐξετασθῇ ἐνόρκως καὶ τοι ἐναντιουμένου τοῦ κατηγορουμένου, ἔπεται, ὅτι ἡ παραβίασις αὐτῆς καθὼς παράβασις τύπου τῆς διαδικασίας ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος διατηρομένου δύναται νὰ ἀποδεχθῇ καὶ ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἂν οἱ ἡμετέροις ἀποδείξεως ἐτελέσθῃ ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας καὶ ποδεδειγμένη οὕτα, ἐπιφέρει τὴν τῆς διαδικασίας ἀκύρωσιν.

ΑΠ. 168 (1883). Ἀλλὰ μόνον οἱ καταδικασθέντες ἐνεκὰ κακουργήματος ἢ τίνος τῶν ὑπὸ τοῦ νόμου δοξαζομένων πλημμελημάτων, καὶ οἱ ἄλλως παραπεμφθέντες νὰ δικασθῶσι δυνάμει βουλευμάτων ἐξετάζονται ἀνωμοτί.

ΑΠ. 51 (1852). Δύναται δὲ νὰ ἐξετασθῇ ἐνόρκως ὡς μάρτυς καὶ καταδικασμένος καὶ ὁ ἡ καταδικαστικὴ ἀπόφασις δὲν ἔχει αὐτὴν καταστῇ ἀμετάκλητος, ὑπολειπομένης ἔτι αὐτῇ προθεσμίας πρὸς χορὴν τοῦ ἐνόρκου τῆς ἀναίρεσεως μέσου.

ΑΠ. 94 (1855). Δὲν δύναται νὰ ἐξετασθῇ ἐνόρκως ὁ καταδικασμένος ἔτι καὶ προσβαλὼν 31 ἀναίρεσιν τὴν καταδικαστικὴν ἀπόφασιν, δυνάμει ἄρθρ. 21 καὶ 22 Ποιν. Νόμου στερούμενος πρὸς τοὺς ἄλλους τῆς ἱκανότητος τοῦ μαρτυρεῖν ἐνόρκως, ἕως ὅτου αὕτη διατηρεῖ τὸ ἰσχύον αὐτῆς.

ΑΠ. 99 (1859). Τῆς διαδικασίας οὗτης ἀκύρου κατὰ τὸ 122 ἄρθρ. ἔάν, γενομένης ἀντιρρήσεως, ἐξετασθῶσι ἐνόρκως παῖδες νεώτεροι τοῦ

14 ἐτῶν (διότι ἡ ἐνόρκος εξέτασις αὐτῶν συγχωρεῖται, ὅτε οὐδεὶς ἐναντιοῦται), ἔπεται, ὅτι ἄκυρος εἶναι καὶ ὅταν μετὰ προηγηθεῖσαν ἀντίρρησην ἀναγνωσθῇ ἐπ' ἀκροατηρίου εξέτασις παιδὸς νεωτέρου τῶν 14 ἐτῶν ληφθεῖσα ἐνόρκως κατὰ τὴν ἀνάκρισιν, διότι κατὰ τὸ 124 ἢ ἐπ' ἀκροατηρίου ἀνάγκησις ἐνόρκου ματυρίας συγχωρεῖται ἐν αἷς περιπτώσεσι ὃ μάρτυς δύναται νὰ ὀρκισθῇ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ.

123. Οἱ μέλλοντες νὰ ἀκουσθῶσιν ὡς μάρτυρες εἰς τὴν προανάκρισιν δίδουσι μόνον τὴν διὰ χειραφίας ὑπόσχεσιν, ὑπομιμνησκόμενοι περὶ τοῦ ὅρκου, τὸν ὅποιον ὀίλου δῶσει ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ. — Οἱ εἰς τὰ ἄρθρα 114 καὶ 122 ἀναφερόμενοι ἀπαλλάττονται καὶ τῆς διὰ χειραφίας ὑποσχέσεως. Π. Ν. 270

124. Ἡ κατὰ τὴν προανάκρισιν ἐνόρκος εξέτασις συγχωρεῖται κατ' ἐξαίρεσιν, ἐκτὸς τῶν εἰς τὰ ἄρθρα 116, 119, καὶ 120 ὀρισμένων περιπτώσεων, καὶ ὅταν προσέτι ἐκ τῆς ἀναβολῆς ἐπικηται κίνδυνος ἢ διὰ βαρεῖαν νόσον, ἢ διὰ τὸ βαθὺ γῆρας τῶν μαρτύρων, ἢ ὅταν ἢ εἰς τὸ ἀκροατήριον ἐμφάνισις αὐτῶν ἦναι ἀνέφικτος διὰ τὴν ἐν ἀλλοδαπῇ διατριβὴν των, ἢ δι' ἄλλα τοιαῦτα κωλύματα. — Κατὰ τὰς περιπτώσεις ταύτας, ἀναγινώσκεται, γενομένης περὶ τούτου αἰτήσεως, ἡ ἔγγραφος ματυρία ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ, ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος τῆς διαδικασίας. Π. Δ. 199. 360 § 4. 384. 407 § 6. 9. 431. 458 § 14. 17.

ΑΠ. 182 (1868). Ἐπειδὴ ὁ λόγος ὅτι ἡ ἀπὸ 12 Ἰουλίου 1867 ἐνόρκος κατάθεσις τοῦ μάρτυρος Α εἶναι ἄκυρος, ὡς μὴ ἀναφερομένου τοῦ λέγου ἕνεκα τοῦ ὁποίου ὁ μάρτυς οὗτος ἐζητάσθῃ ἐνόρκως, δὲν εἶναι βάσιμος, διότι ἐκ τῆς αὐτῆς ἐκθέσεως ἐξάγεται ὅτι ὁ Εἰρηνοδίκης καὶ Ἀἰμαρχος Ἑλκατείας ἐπῆλθον εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Α. πρὸς εξέτασίν του, εὗρον αὐτὸν ἐν κινδύνῳ ζωῆς εὐρισκόμενον, κατὰ δὲ ἄρθρ. 124 Ποιν. Δικ., ἡ ἐνόρκος εξέτασις ἐπιτρέπεται προσέτι καὶ ὅταν διὰ βαρεῖαν νόσον, ἢ διὰ τὸ βαθὺ γῆρας τῶν μαρτύρων, ἐπικηται κίνδυνος ἐκ τῆς ἀναβολῆς ἀδιάφορον δὲ εἶναι ἂν δὲν ἀναφερεται ρητῶς ὅτι ὁ λόγος τῆς ὀρκίσεως τοῦ μάρτυρος ἦτον ὁ εἰς ἐν εὖρον αὐτὸν διατελοῦντα κίνδυνος, ἀφ' οὗ γίνεται μνηεὶα τοῦ πράγματος οὗτοῦ.

ΑΠ. 35 (1899). 'Επειδὴ ἡ κατὰ τὴν προανάκρισιν ὁρκισις τοῦ τ' θόντος δι' ἐνδεχόμενον κίνδυνον τῆς ζωῆς αὐτοῦ, ὡς ἀναφέρεται ἐν τῇ περὶ τῆς ἐξετάσεως αὐτοῦ ἀνακριτικῇ ἐκθέσει καὶ οὐχὶ δι' ἐπικείμενον κίνδυνον, ὡς ἐκφράζεται τὸ ἐπιτρέπον τὴν ὁρκισιν ἄρθρ. 124 Ποιν. Δικ. δὲν καθιστᾷ τὴν ἐκθεσιν ταύτην ἄκυρον, διότι ἀμφότεραι αἱ ἐκφράσεις αὗται εἶναι ταυτοσημαντοί, τὴν αὐτὴν ἔννοιαν ἔχουσαι καὶ εἰς τὸ αὐτὸ τέλος ἀφορῶσαι (§ 3), τοῦ νόμου ἐνδεικτικῶς ἐκφραζομένου καὶ μὴ ἀπαιτοῦντος, ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος μάλιστα, νὰ ἀναφέρονται ἐν τῇ ἐκθέσει αὗται αὐταὶ αἱ λέξεις αὐτοῦ, ὥστε ἡ ἀνάγνωσις τῆς εἰρημένης ἐκθέσεως, νομίμως ὁρκισθέντος τοῦ ἐξετασθέντος μάρτυρος δὲν ἐπιφέρει ἀναρρῆσιν τῆς ἀποφάσεως.

ΑΠ. 69 (1898). 'Επειδὴ κατὰ τὸ ἄρθρον 124 Ποιν. Δικ. ἡ κατὰ τὴν προανάκρισιν ἔνορκος ἐξέτασις, γενομένης αἰτήσεως περὶ τούτου, ἀναγινώσκεται ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος τῆς διαδικασίας· ἀλλ' ἐπὶ τοῦ προκειμένου, ὡς προκύπτει ἐκ τῶν πρακτικῶν συνεδριάσεως, ὁ ἕτερος τῶν δύο συνηγόρων τῶν κατηγορουμένων, νῦν ἀναρρῶσιόντων, ἤγησάτο ἀγορεύων, ν' ἀναγνωσθῇ ἡ κατάθεσις τοῦ ἐνόρκου ἐξετασθέντος μάρτυρος Μ. ὁ δὲ πρόεδρος τῶν συνέδρων παρετήρησεν ὅτι εἶναι ταῦτο περιττόν, ὥς οὐ αὕτη θέλει παραδοθῇ πρὸς τοὺς ἐνόρκους μετὰ τῶν λοιπῶν ἐγγράφων· κατὰ δὲ τὸ ἄρθρον 458 § 17 ἀναρρῶσις ἐπέρχεται ἐὰν γίνῃ παράθεσις τύπου τινος τῆς διαδικασίας ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος διατεταγμένου.

*Εγκύκλιος τοῦ Ὑπουργείου τῆς Δικαιοσύνης τῆς 20 Σεπτ. 1880.

Παρατηρήσατε βεβαίως, ὅτι πολλάκις ἐπέρχονται ἀναβολαὶ τῶν δικῶν ἐνώπιον τῶν κακούργιοδικεῖων καὶ τῶν πληρμελειοδικεῖων ἕνεκα τῆς προσέλευσεως στρατιωτικῶν ὡς μαρτύρων, προέρχεται δὲ συνήθως ἡ παρουσία αὐτῶν εἴτε διότι αἱ ἀνάγκαι τῆς στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας ἢ τῆς δημοσίας ἀσφαλείας δὲν ἐπιτρέπουσιν ἀπολύτως τὴν ἀπομάκρυνσιν τῶν κλητευομένων ἐκ τῶν θέσεων εἰς ἃς εὐρίσκονται, ὁσάκις μάλιστα τυγχάνουσιν ὑπηρετοῦντες εἰς τὰς μεθορίους ἐπαρχίας ἢ εἰς ἄλλα σημεῖα μεμακρυσμένα τῶν δικαστηρίων ἐνώπιον τῶν ὁποίων προσκαλοῦνται, εἴτε διότι κατὰ τὸν μεσολαβοῦντα χρόνον μετὰ τῆς ἐπιδόσεως τῆς κλήσεως καὶ τῆς ἡμέρας τῆς δίκης δὲν καθίσταται ἐφικτὴ ἡ δι' ἄλλου ἀναπλήρωσις τῶν ἀξιωματικῶν καὶ ὑπαξιωματικῶν, ἰδίως τῆς χωροφυλακῆς ἐν ταῖς ὑπομειραρχίαις ἢ τοῖς σταθμοῖς οὗς διοικοῦσιν· οὐχὶ δὲ σπανίως καὶ ἀνέφικτος καθίσταται ἡ κλήτευσις, διότι οἱ ὡς μάρτυρες καλούμενοι καθ' ὃν χρόνον ζητοῦνται πρὸς κοινοποίησιν τῶν κλήσεων δὲν ὑπηρετοῦσι πλέον ἐν τῷ στρατῷ ἢ τῇ Χωροφυλακῇ.

'Επειδὴ αἱ περιστάσεις αὗται ἀποτελοῦσι κωλύματα εἰς τὴν ἐνώπιον τοῦ ἀκροατηρίου προσέλευσιν οὐσιωδῶν πολλάκις μαρτύρων καὶ ἐντεῦθεν παρεμποδίζεται ἡ πρόδος τῶν δικῶν καὶ ἡ ταχέως τῆς Ποιν. Δικαιοσύνης ἀπονομή, φρονούμεν ὅτι λίαν σκόπιμον εἶναι ὅπως αἱ μάρτυ-

ραι τῶν στρατιωτικῶν ἐν γένει λαμβάνονται ἐν τῇ ἀνακρίσει ἐνόρκως, κατὰ τοὺς ὁρισμούς τῶν ἄρθρων 121 καὶ 124 τῆς Ποιν. Δικ. καὶ πρὸς τοῦτο παρακαλοῦμεν ὑμᾶς νὰ ἐπιστείλητε τὰ δέοντα πρὸς τοὺς ἀνακριτάς καὶ τοὺς ἀνακριτικούς ὑπαλλήλους. Διὰ τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ μέτρου τούτου, ἐνὶ διευκολύνονται μεγάλως ἢ τε κανονικῇ λειτουργίᾳ τῆς Ποιν. Δικαιοσύνης καὶ ἡ στρατιωτικῇ ὑπηρεσίᾳ, οὐδεμία εἶναι δυσκολία νὰ ἐπὶ λῶν ζημία καὶ εἰς τὴν ἀκριβῆ τῶν πραγμάτων ἐν τῇ ἀκροατηρίᾳ ἐξετάσιν, καθόσον οἱ Εἰσαγγελεῖς δὲν θέλουσι βεβαίως παραλείπει νὰ κλητεύωσι καὶ τοὺς ἐνόρκως ἐξετασθέντας μάρτυρας, ὅταν ἡ ἐν τῇ ἀκροατηρίᾳ ἐξέτασις κρίνεται ἀναπόφευκτος.

ΑΠ. 87 (1887) καὶ 17 (1860). Ἡ ἀνάγνωσις τῆς κατὰ τὴν προανάκρισιν ἐνόρκως γενομένης ἐξετάσεως μάρτυρος, καὶ ἂν διαταχθῇ ὑπὸ τοῦ προέδρου καὶ μὴ παρεχομένου τοῦ λόγου εἰς τὸν κατηγορ., ἀνευ δηλονότι τῆς ἀλλοτρίως αποφάσεως, δὲν ἐπέρχεται ἀναίρεσις, διότι λόγος ἀναίρεσεως ὑπάρχει μόνον ὅταν τὸ δικαστήριον ἀρνηθῇ τὸν λόγον εἰς τὸν κατηγορούμενον ὑψηλότερα τοῦτον, καὶ διότι, καὶ ἂν ἡ μαρτυρία ἐλήφθῃ ἐν τῇ ἀνακρίσει, οὐδεμίαν τῶν ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 124 προβλεπομένων περιπτώσεων συντρέχουσιν, ταῦτο δύναται νὰ προταθῇ μόνον κατὰ τὴν συζήτησιν ὡς παράβασις τῆς προδικασίας.

ΑΠ. 76 (1891). Ἄλλ' ἢ μὴ ἀνάγνωσις τῆς ἐνόρκου καταθέσεως ἐπέρχεται ἀκύρωσις, ἂν ἐκλήθησιν ἡ ὑπεράσπισις νὰ ἀναγνωσθῇ.

ΑΠ. 66-87 (1887) καὶ 102 (1868). Οὐτε τὸ 124 ἄρθρον, οὔτε ἄλλη τις διάταξις ἀπαιτεῖ ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος τῆς διαδικασίας τὴν εἰς τὸν κατηγορούμενον κοινοποίησιν τῶν κατὰ τὴν προδικασίαν ἐνόρκως ληφθεῖσων μαρτυριῶν, ὡς ἂν γενήσεται χρῆσις αὐτῶν ἐν τῇ ἀκροατηρίᾳ.

ΑΠ. 40 (1871). Ἡ κρίσις τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας περὶ τοῦ ἐγκλήρου ἢ ἀκύρου τῶν ἐν τῇ προανάκρισει ληφθεῖσων ἐνόρκων καταθέσεων τῶν μαρτύρων διαφεύγει τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

ΑΠ. 56 (1845). Ἄν ἡ κατὰ τὴν ἀνάκρισιν ἐνόρκως ληφθεῖσα μαρτυρία δὲν ἀνεγνώσθῃ ἐπ' ἀκροατηρίου, δὲν ὑπάρχει ἐκ τούτου λόγος ἀναίρεσεως, διότι, κατὰ τὸ ἄρθρ. 124 Ποιν. Δικ., ἀκυρότης ὑπάρχει, ὅταν, γενομένης αἰτήσεως, δὲν ἀνεγνώσθῃ ἡ κατὰ τὴν ἀνάκρισιν ληφθεῖσα ἐνόρκος μαρτυρία.

ΑΠ. 35 (1880). Ἡ ἀνάγνωσις μαρτυρικῆς καταθέσεως, εἰς τὴν ὁποίαν δὲν ἀναφέρεται, ὅτι ὁ μάρτυς ὠρκίσθη ὡς κατὰ τὸ ἄρθρ. 124 τῆς Ποιν. Δικ., ὀρίζῃ, ἐπάγεται ἀναίρεσις.

ΑΠ. 83 (1880). Ἡ ἐν τῇ ἀναγνώσει ἐκθέσει τῆς ἐξετάσεως τῆς ἀπολύτης παράλειψις τῆς μνείας τοῦ ἄρθρου 124 τῆς Ποιν. Δικ., τοῦ ἀπολύτως ἀνεγνώστου τὴν κατὰ τὴν προδικασίαν ἐνόρκον ἐξέτασιν, ἀναπληροῦται ἐκ τῆς ἐν αὐτῇ βεβαιώσεως ὅτι ὁ παθὼν διέσχε τὸν ἔργατον κίνδυνον τῆς ζωῆς, ἤγουν ἐκ τοῦ περιεχομένου τοῦ ἄρθρου 124 Ποιν. Δικ. ὅτι, ἐγκυρὸς ἐστὶν ἡ μνησθεῖσα ἐκθεσις, ὡς καὶ ἡ εὐθιμεία ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ ἀνακριτικοῦ ὑπαλλήλου κατὰ προσθήκην ἐξετάσεως, δι' ἣν ἀπληροῦται ἰδιαιτέρως μνεία τῆς ἐνόρκου ἐξετάσεως, διότι μία καὶ ἡ αὐτὴ ἐν

συνεχεία ἦτο. Ὡσαύτως δέ, ἀποῦ ἐκ τῆς ἐκθέσεως βεβαιούται ὅτι ἡ παθὴν ἦτο Χριστιανὸς καὶ ἐξετάσθη κατὰ τὸ ἄρθρ. 121 τῆς Ποιν. Δικ. ἐνόρκως, ἀριδιήλως ἐκ τῆς ἐπικλήσεως τοῦ ἄρθρ. 121 συνάγεται ὅτι ὡ, κίσθη ἐπὶ τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου τὸν ὑπὸ τοῦ ἄρθρου τούτου καὶ νιζόμενον ὄρκον.

ΑΠ. 124 (1868) 81 (1869). Μὴ ὀρκισθέντος προσηκόντως, δηλοῦται κατὰ τὸ ἄρθρον 121, ἐνώπιον τοῦ ἀνακριτικοῦ ὑπάλληλου τοῦ μάρτυρος οὐ ἐλήφθη ἡ μαρτυρία δυνάμει τοῦ 124 ἄρθρου, δὲν ἐπιτρέπεται ἡ γνώσις τῆς καταθέσεως αὐτοῦ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ. Ἐὰν δὲν ἐπιτρέπῃ ἔστω καὶ ἐπὶ τῇ αἰτήρει τοῦ κατηγορουμένου, ὑπάρχει λόγος ἀναμνήσεως.

ΑΠ. 92 (1869). Ἄλλ' ἂν ὁ ἀρμόδιος ἀνακριτικὸς ὑπάλληλος πρὶν εἰς δευτέραν ἐξετάσιν τῶν μαρτύρων τῆς κατηγορίας ἐπὶ τιμῶν συμπτῶν ρωματικῶν παραστάσεων τῆς πρώτης αὐτῶν καταθέσεως ἀναμνήσῃ αὐτοῖς τὸν κατὰ τὴν πρώτην αὐτῶν καταθέσιν δοθέντα σύμφωνον τὸν Νόμον ὄρκον, ἡ ὀρκισις αὕτη ἰσχύει διὰ πάσας τὰς ἐν τῇ αὐτῇ ὑπόθεσιν ἐρωτήσεις, ἔστω καὶ ἂν δὲν ἐγένοντο πᾶσαι κατ' ἐξακολουθήσιν καὶ ἐν τῷ αὐτῷ χρόνῳ.

ΑΠ. 116 (1870). Αἱ λέξεις ἐπὶ ταιτῇ ἀκυρότητος τῆς διαδικασίας ἀναφέρονται προφανῶς μόνον εἰς τὸ τελευταῖον μέρος τοῦ ἄρθρου τῆς τὸ ἀναμνήσκειται γενομένης αἰτήσεως ὅθεν ἡ παραβίασις τοῦ πρώτου μέρους τοῦ ἄρθρου δὲν χορηγεῖ λόγον ἀναίρεσεως.

125. Ὁ μάρτυς, πρὶν μαρτυρῆσαι, ἐρωτᾶται πρὶν τοῦ ὀνόματος καὶ τοῦ ἐπωνύμου, τοῦ τόπου τῆς γεννήσεως, τῆς κατοικίας, τῆς ηλικίας, καὶ τῆς θρησκείας τοῦ

ΑΠ. 29 (1870). Ἐπειδὴ τὸ ἄρθρ. 121 Ποιν. Δικ. λέγον, ὅτι οἱ πρὸς τοῦ ὀρκισθῆναι, ἔχει κύρος καὶ αὐτὸς εἰς τὴν ποινικὴν δίκην, νοεῖ, ὅτι ὁ ὄρκος οὗτος τῶν ἐπεροδῶσιν ἔχει ἔτι κύρος καὶ εἰς τὴν ποινικὴν διαδικασίαν ὅπως καὶ εἰς τὴν ἄλλην ἥτοι τὴν πολιτικὴν διαδικασίαν, καὶ ἦν (ἄρθρον 373 Πολ. Δικ.) πρέπει πάντοτε κατὰ τὴν ποινικὴν διαδικασίαν νὰ λαμβανῇται ὑπ' ὄψιν ἡ θρησκεία τῶν ὀρκισάντων καὶ νὰ ἐκτιμᾷται παρ' αὐτῶν ὁ ὄρκος κατὰ τῶν εἰς τὴν θρησκείαν ἐκάστου ἐκτελούμενον τύπον, τοῦ ὄρκου ἢ τῆς διαβεβαιώσεως· διότι ὁ τῶν ἀλλοθιτικῶν ὄρκος τοῦ Εὐαγγελίου δὲν εἶναι ὄρκος, ὡς μὴ πιστευόντων ἐν Χριστῷ, ἢ μὴ λογιζομένων ὄρκον τὸν ὑπ' αὐτοῦ διδόμενον κατὰ τὰς θρησκευτικὰς δοξὰς αὐτῶν.

Ἐπειδὴ ταιαύτης οὕσης τῆς διατάξεως ἄρθρου 121, ὁ ἐπὶ τοῦ Εὐαγγελίου δοθεὶς ὄρκος τότε νόμιμος λογιζέται ὄρκος ὅτε ἐκ τῶν πρακτικῶν βεβαιούται τοῦλάχιστον, ὅτι ἐρωτηθεὶς ὡμολόγησεν, ὅτι Χριστιανὸς ἦτο ὅτε ὠρκίετο (125 Ποιν. Δικ.).

Ἐπειδὴ ἐκ τῶν προσχωμένων πρακτικῶν ἐξάγεται, ὅτι ὁ δοῦς ἐπὶ τοῦ Εὐαγγελίου τὸν ὅρκον μάρτυς, Δ. καὶ ἔπειτα ἐξετασθεὶς περὶ τῆς κατηγορίας αὐτοῦ ἠρωτήθη περὶ τῆς κατὰ τὸν χρόνον τῆς ὀρκοδοσίας ὀρκείας αὐτοῦ, ἐπομένως κατὰ τὰ προεκτεθέντα δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ βίβλαιον, ὅτι ὠρκίσθη κατ' ἄρθρον 121 Ποιν. Δικ. τουτέστιν ὡς δοῦς τὸν κατὰ τὴν ὀρκίσκειαν αὐτοῦ νενομισμένον ὅρκον, καὶ διὰ τοῦτο βλαβερὸς ἐστὶ ἢ διὰ τοιοῦτον λόγον αἰτουμένη ἀναίρεσις (458 § 14 Ποιν. Δικ.).

ΑΠ. 88 (1847). Ἡ ἔλλειψις τῆς μνείας τῆς ἡλικίας τῶν ἐν τῷ ἀποκρητικῷ ἐξετασθέντων μαρτύρων δὲν εἶναι λόγος ἀναίρεσεως, κατὰ ἄρθρα 125, 384, 425 καὶ 458 Ποιν. Δικ., ἂν μάλιστα δὲν ἐπρότεινεν ὁ κατηγορούμενος τὴν ἔλλειψιν ταύτην ἐνώπιον τοῦ κατωτέρου δικαστηρίου.

ΑΠ. 8 (1853). Δὲν εἶναι ἀναγκαῖον κατὰ τὰ ἄρθρα 125 καὶ 594 Ποιν. Δικ. νὰ ἐρωτᾶται ὁ μάρτυς περὶ τῆς συγγενείας τοῦ πρὸς τὴν κατηγορούμενον.

ΑΠ. 111 (1846). Ἡ ἔλλειψις τῆς μαρτυρίας εἰς τὰ πρακτικὰ περὶ τῆς ἡλικίας τοῦ μάρτυρος δὲν ἐπιφέρει ἀναίρεσιν.

ΑΠ. 48 (1875), 174 (1878). Κατὰ τὸ ἄρθρον 125 ὁ μάρτυς ἐρωτᾶται καὶ περὶ τῆς ὀρκείας αὐτοῦ, ἵνα δώσῃ τὸν κατὰ τοὺς τύπους αὐτῆς ὅρκον. Ἀλλὰ τοῦτο δὲν διατάσσεται ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος.

ΑΠ. 18 (1875). Ὅθεν, ἂν μάρτυς τις προσκληθεὶς, ἄνευ ἀντιρρήτως τινος, δώσῃ τὸν ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου νενομισμένον ὅρκον, ὑποτίθεται ἀναγκάτως, ὅτι ὁ τύπος οὗτος εἶναι σύμφωνος πρὸς τὸ πρεσβυμένον ὑπ' αὐτοῦ ὀρκίσκειν καὶ ἐπομένως ὁ ὅρκος ὑποχρεωτικὸς ὡς πρὸς αὐτόν, ἵνα καταθέσῃ τὴν ἀλήθειαν.

ΑΠ. 8 (1853). Ἐκ τοῦ ἄρθρου 125 προκύπτει, ὅτι δὲν εἶναι ἀπαραιτήτως ἀναγκαῖον νὰ ἐρωτᾶται ὁ μάρτυς περὶ τῆς συγγενείας αὐτοῦ πρὸς τὸν κατηγορούμενον.

126. Οἱ μάρτυρες ἐξετάζονται καθεὶς χωριστὰ, καὶ εἰς τὴν προανάκρισιν, μὴ παρόντος τοῦ κατηγορουμένου. — Ὡσαύτως καὶ ὁ κατηγορούμενος ἐξετάζεται ἐν ἀπουσίᾳ τῶν μαρτύρων καὶ κατὰ τὰ ἐν τῷ ἄρθρῳ 111 διατεταγμένα. — Δύνανται δὲ οἱ μάρτυρες, ὅταν τοῦτο εἶναι ἀπαραιτήτως ἀναγκαῖον πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς δίκης, νὰ ἀντεξετάζωνται πρὸς τὸν κατηγορούμενον καὶ κατὰ τὴν προανάκρισιν αὐτήν.

127. Παραπειστικαὶ ἐρωτήσεις, καθ' ἃς [ἐκτίθενται] ὑποτίθενται ἢ ἐκλαμβάνονται ὡς ἀληθῆ πράγματα μὴ πο

ὁμολογηθέντα παρὰ τοῦ κατηγορουμένου ἢ μηκέτι ἐφ' ἑαυτὸν μάρτυρος, ἢ αἱ ὁποῖαι διὰ τὴν ἀσφάλειαν αὐτῶν σημασίαν δύνανται νὰ παρεξηγηθῶσι, δὲν πρέπει μῆτε εἰς τὸν πρῶτον μῆτε εἰς τὸν δεῦτερον νὰ προδῶνται.

³ *Εὐνομίου δὲ* **§ 128.** Οἱ μάρτυρες καὶ ἐμπειροτέχναι, ἐὰν τὸ ἀπαρ-
τῶ ἀφ' ἑαυτοῦ τήσωσιν, ἀπεζημιοῦνται κατὰ τὴν νόμιμον διατίμησιν
τῶ Γ' § 112. διὰ τὰ ἐξόδα τῆς ὁδοιπορίας, τροφῆς καὶ διὰ τὴν χρόνον
εἰς τὸν Νόμον τριβὴν των. — Τὸ ποσὸν προσδιορίζεται εὐθὺς μετὰ τὴν
Γενικὴν ἀπόφασιν ἐξετάσιν παρὰ τῶν δικαστικῶν ὑπαλλήλων ἢ παρὰ τοῦ
 223. δικαστηρίου, ὅπου οἱ μάρτυρες ἐξετάζονται, ἐπομένως ἐν

τῇ προανακρίσει παρὰ τοῦ ἐπὶ τῆς ἀνακρίσεως ἐν
 τῷ ἀκροατηρίῳ παρὰ τοῦ πταισματοδίκου ἢ τοῦ
 προέδρου (*). — Ἡ περὶ τῆς πληρωμῆς διαταγὴ σηματοδο-
 ταί ὑπὸ τὴν πρόσκλησιν, ἐὰν ὑπάρχῃ πρόσκλησις ἐν
 γραφῇ· ἄλλως δέ, εἰς χωριστὸν φύλλον. Π. Δ. 23.

129. Ἐάντις τῶν κατηγορουμένων ἢ μαρτύρων ἦν
 κωφός, ἢ ἄλαλος, ἢ κωφὸς καὶ ἄλαλος ἐν ταύτῳ, ἀλλὰ
 ἠξέυρη νὰ γράφῃ, τότε εἰς τε τὴν προανάκρισιν καὶ εἰς
 τὸ ἀκροατήριον ὅλαι αἱ ἐρωτήσεις καὶ ἄλλαι παρατηρή-
 σεις καταγράφονται παρὰ τοῦ γραμματέως τοῦ δικαστη-
 ρίου, οἱ δὲ εἰρημένον ἀπαντῶσιν εἰς αὐτὰς ἐγγράφως.
 Εἰς τὸ ἀκροατήριον, γενομένης αἰτήσεως, ἀναγινώσκου-
 νται πάντα ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος τῆς διαδικασίας. Π. Δ.
 360 § 4, 384, 407 § 6, 9, 431, 458 § 14, 17. Πολ.
 Δικ. 311.

130. Ἐὰν οἱ κωφοὶ ἢ οἱ ἄλαλοι, ἢ οἱ κωφοὶ ἐν
 ταύτῳ καὶ ἄλαλοι κατηγορούμενοι, ἢ μάρτυρες, ἦναι ἀ-
 πειροὶ τοῦ γράφειν, διορίζεται ἕνεκα τούτων ἐρμηνευ-
 τὴν εἰς μὲν τῇ προανάκρισιν παρὰ τοῦ [ἀνακριτοῦ] ἀνακρί-
 νου.

(*) Ἐπιθετὴ παρακατὸν Β. Δ. 21 Σεπτεμβρίου 1837 περὶ ἀποζημιώ-
 σεως τῶν εἰς ποινικὰς ὑποθέσεις προσκαλουμένων μαρτύρων.

εικού ὑπαλλήλου, εἰς δὲ τὸ ἀκροατήριον παρὰ τοῦ προέδρου τοῦ δικαστηρίου· εἰς ὅλας δὲ τὰς περιπτώσεις, καθ' ἃς οἱ μάρτυρες χρεωστοῦν νὰ ὑπογράψωσι, πρέπει νὰ ὑπογράφεται ἡ ἐκθεσις καὶ παρὰ τοῦ ἐρμηνέως. — Τὸ αὐτὸ γίνεται καὶ ὅταν οἱ κατηγορούμενοι καὶ οἱ μάρτυρες δὲν ᾔναι ἐγκρατεῖς τῆς ἐλληνικῆς γλώσσης. Π. Δ. 133. 407 § 7. Πολ. Δικ. 340. 342.

ΑΠ. 97 (1853). Ἐπειδὴ εἰς τὸν ἀγνοοῦντα τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν κατηγορούμενον, πρέπει νὰ διορίζεται κατὰ 130 ποιν. δικ. διερμηνεύς· ἡ διάταξις δὲ αὕτη τοῦ νόμου εἶναι οὐσιώδης καὶ ἐπιφέρει ἀναίρεσιν παραβιάζομένη (458 § 15 ποιν. δικ.).

Ἐπειδὴ ὁ διερμηνεύς διορίζεται ἵνα διερμηνεύῃ εἰς τὸν κατηγορούμενον τὰ κατὰ τὴν διαδικασίαν διατρέχοντα καὶ θεσῇ αὐτὸν εἰς κατάστασιν ν' ἀντικρούσῃ ὅσα τὸν ἐπιβαρύνουσιν· ὥστε ἡ ἔλλειψις διερμηνέως ἰσοδυναμεῖ μὲ ἔλλειψιν διορισμοῦ διερμηνέως.

Ἐπειδὴ ἐκ τῶν πρακτικῶν τῆς συνεδριάσεως ἐξάγεται ὅτι εἰς τὸν ἀναιρεσιόντα Β. ἀγνοοῦντα τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν, δὲν ἐξήγησεν ὁ διερμηνεύς τὴν ἔννοιαν τῶν δοθέντων εἰς τοὺς ἐνόρκους ζητημάτων· ἡ γλῶσσις δὲ αὐτῶν ἦτο ἀναγκαία, διότι ἐπ' αὐτῶν ἐμῆλλον ν' ἀποφασίσωσιν οἱ ἐνόρκοι καὶ νὰ στηρίξωσι τὴν ἀπόφασίν των οἱ σύνεδροι.

ΑΠ. 2 (1870). Ἐπειδὴ προκύπτει ἐκ τῶν πρακτικῶν τῆς συζητήσεως, ὅτι ἀγνοοῦντος τοῦ μάρτυρος Γ. τὴν ἐλληνικὴν γλῶσσαν ἐλήφθη διερμηνεύς πρὸς ἐξέτασιν αὐτοῦ διὰ τοῦ ὁποίου καὶ πραγματικῶς ἐξετάσθη ὡς πρὸς τὴν ταυτότητά του, ἀλλὰ μετὰ τὴν ἐξέτασιν ταύτην δὲν ἐγένετο πλέον μνεία τοῦ διερμηνέως ἀναφερομένου ἁπλῶς ἐν τοῖς πρακτικοῖς ὅτι «ὀρκισθεὶς (ὁ μάρτυς) ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου κατέθεσεν κτλ.» ὥστε ἔλλειψούσης ὡς πρὸς τὸ μέρος τοῦτο τῆς μεσολαβήσεως τοῦ διερμηνέως οὐδεμία ὑπάρχει ἡ βεβαιότης, ὅτι ὁ μάρτυς ἔδωκεν ἐν γνώσει τὸν παρὰ τοῦ νόμου ἀπαιτούμενον ὅρκον τοῦθ' ὅπερ ἐπάγεται ἀναίρεσιν (407 Ποιν. Δικ.).

ΑΠ. 19 (1842). Ἐπειδὴ τὸ 130 ποιν. δικ. διατάττον τὸν διορισμὸν διερμηνέως, δὲν διατάττει καὶ τὴν ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ διαμονὴν τοῦ αὐτοῦ διερμηνέως μέχρι τοῦ τέλους τῆς συζητήσεως, καθότι χρεὶας τοχούσης δύναται τὸ δικαστήριον νὰ διορίσῃ ἄλλον ἀντὶ τοῦ ἀναχωρήσαντος· ἐπομένως ὁ λόγος ὅτι ὁ διερμηνεύς Α. δὲν παρευρέθη εἰς τὸ ἀκροατήριον μέχρι τέλους τῆς συζητήσεως εἶναι ἀνίσχυρος.

Ἐπειδὴ διορισθέντος παρὰ τοῦ προέδρου τῶν συνέδρων διερμηνέως καὶ ὀρκισθέντος κατὰ τὸν νόμον, χωρὶς νὰ κάμωσι κάμιναν παρατήρησιν οἱ κατηγορούμενοι ὡς πρὸς τὰ παρὰ τοῦ νόμου ἀπαιτούμενα προσόντα αὐτοῦ, ὑπάρχει τεκμήριον, ὅτι ὁ διορισθεὶς διερμηνεύς εἶχεν ὅλα τὰ νό-

μιμα προσόντα, οὐδ' ἀπέδειξαν τὸ ἐναντίον οἱ ἀναιρεσέοντες· ἐπομένως ὁ λόγος ὅτι διερμηνεύς δὲν εἶχε τὴν νόμιμον ἡλικίαν εἶναι ἀνυπόστατος.

Ἐπειδὴ ἐκ τῶν πρακτικῶν τῆς συνεδριάσεως, γίνεται δῆλον, ὅτι κατὰ τὴν ἀρχὴν τῆς συζητήσεως ἐδόθη διερμηνεύς εἰς τὸν μάρτυρα. Μετὰ ταῦτα δὲ ἀναχωρήσαντος τοῦ διερμηνέως, ἐρωτήθη ὁ μάρτυς περὶ τοῦ εἰσαγγελλένου, ἂν ἴστανται νὰ ἐννοήσῃ ὅ,τι θέλει τὸν ἐρωτῆσαι περὶ τὴν Ἑλλ. γλῶτταν, ἀλλὰ δὲν δύναται νὰ ἐκφρασθῇ ἐλευθέρως, ἀκούσας οὕτως δὲ ἐρωτηθεὶς Ἑλληνιστὶ ἀπεκρίθη εὐκρινῶς· ἐπομένως μὴ οὕτως πλέον ἀναγκαίως τῆς παρουσίας τοῦ διερμηνέως δὲν παρεβιάσθησαν ἀπορῶσαι τὸν διορισμὸν διερμηνέως διατάξεις τοῦ νόμου.

ΑΠ. 131 (1900). Ἐπειδὴ ἡ βαρυκοία τοῦ κατηγορουμένου Μ. καὶ ἂν τυχὸν θεωρηθῇ ἀληθής, κτηδεμίας προσαγομένης ἀποδείξεως περὶ αὐτῆς ὡς ὑπαρχούσης, δὲν ἐλάγεται ἀναρῶσαι τῆς ἀποφάσεως διὰ μὴ διορισμὸν διερμηνέως, διότι κατὰ Ποιν. Δικ. ἄρθρ. 130 μόνον εἰς τοὺς ὑπὸ γνωρίζοντας νὰ γράφωσι κωφοὺς διδεται διερμηνεύς.

Ἐπειδὴ ἐκτὸς τοῦ ὅτι οὐδὲν τὸ ἀσυμβίβαστον μεταξὺ βιαιῶς ἀπαγωγῆς καὶ ἀδικου ἐπιθέσεως ὑπάρχει, προσέτι ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἡ ἐν δίκῳ ἐπιθεσις, δι' ἣν ἐκηρύχθησαν ἔνοχοι οἱ ἀναιρεσέοντες, ἀπηγορεύθη καὶ κατ' ἄλλων προσώπων πλην τῶν βιαιῶς ἀπαχθεῖσιν· ἐκτὸς οὖν τούτου οὐδὲν ἔχουσι συμφέρον αἰτούμενοι τὴν ἀναίρεσιν τῆς δεκτῆς νομμένης ἀδικου ἐπιθέσεως κατ' οὐδὲν ἐπιβαρυνούσης τὴν θέσιν τῆς δίκης· διότι ἡ ποινὴ ἐπεβλήθη αὐτοῖς κατὰ τὸν ἐλάχιστον ὅρον μόνον τῆς βιαιῶς ἀπαγωγῆς.

ΑΠ. 105 (1900). Ἐπειδὴ, καὶ μὲν κατὰ ἄρθρ. 130 Ποιν. Δικ. διορίζεται κατὰ τὴν ἐξέτασιν μάρτυρος ἄλλαι καὶ ἐν ταύτῃ ἀπείρου τῶν γράφειν διερμηνεύς, ἀλλὰ τὸ ἄρθρον τοῦτο ἐννοεῖ ἄλλαι ἐκ γενετῆς καὶ κατόπιν ἀπολέσαντες τὴν χρῆσιν τῆς λαλιᾶς, ὅστις ὅμως ἀπέκτησε τὴν ἔξιν ἐκ μαθήσεως ἢ ἐκ συνηθείας τοῦ συνεννοεῖσθαι δι' ἰδιαιτέρων σχημάτων καὶ σημείων, εἰς δὲν διορίζεται διερμηνεύς ἐκ τῶν ἐξοικειωθέντων πρὸς τὰ σημεῖα ταῦτα, μεθ' οὗ δύναται ὁπωσδήποτε νὰ συνεννοῇται ὁ ἄλλος, οὐχὶ δὲ καὶ τὸν ὡς μάρτυρα ἐξεταζόμενον παθόντα· ὅστις, ὡς ἐπὶ τοῦ προκειμένου, ἐκ βαρέων τραυμάτων, προσφάτως ἐπεχθέντων αὐτῷ, ἀδυνατεῖ νὰ λαλήσῃ, εἰς δὲν ὁ διορισμὸς διερμηνέως ἢ θελὼν εἶσθαι πάντῃ ἄσκοπος, κηθόσθαι οὗτος οὐδεμίαν ἀπέκτησεν ἔξιν, οὐδὲ δύναται βαρέως ὢν τετραυματισμένος, νὰ συνεννοῇται διὰ σημάτων ἢ σημείων, οὐδεμία δὲ ἀκυρότης δύναται νὰ ἐπέλθῃ εἰς τὴν κατὰ τὴν προανάκρισιν ὁρκισμὸν τοῦ τοσούτου μάρτυρος, ὡς ἐπιθανάτου ἐκ τῶν τραυμάτων, καὶ μὴ δυναμένου νὰ προσφέρῃ τὰς λέξεις τοῦ ἔρκου, ἔξιν ἀναγνωσθῇ καὶ ἀνακαινωθῇ εἰς αὐτὸν ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ὁ ὅρκος καὶ συναινέσῃ διὰ νευμάτων εἰς τὴν δόσιν αὐτοῦ, ὅπως γίνεται κατ' ἀνάγκην καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων καὶ κωφαλλῶν τῶν διὰ διερμηνέως ἐξεταζομένων. Ἐπομένως οἱ σχετικοὶ λόγοι ἀναίρεσεως ὅτι ἀνεγνώσθη ἐπ' ἀκρατηρίῳ ἢ ὡς ἔνορκος θεωρηθεῖσα κατάθεσις τοῦ παθόντος εἰς ἐν.

ἢ δὲν ἡδύνατο νὰ λαλήσῃ, δὲν εἶχε διορισθῇ διερμηνεύς, οὐδὲ ἡδύνατο νὰ προσφέρῃ τὰς λέξεις τοῦ ὅρκου, ἀποβαινόντων ἀπορριπτέαι.

ΑΠ. 97 (1853). Εἰς τὸν ἀγνοοῦντα τὴν ἐλληνικὴν γλῶτταν κατὰ γράμματος πρέπει νὰ διορίζηται διερμηνεὺς: (130 Ποιν. Δικ.) ἐπὶ ποινῇ ἀναίρεσως (458 § 15 Ποιν. Δικον.).

ΑΠ. 97 (1853). Ἡ ἔλλειψις διερμηνείας ἰσοδυναμεῖ μὲ ἔλλειψιν διορισμοῦ διερμηνέως.

ΑΠ. 206 (1839). Ἡ διερμηνεία εἶναι περιττή, ὅταν ὁ κατηγορούμενος βεβαιώσῃ, ὅτι ἐννοεῖ τὴν καθομιλουμένην, καίτοι μὴ ὁμιλῶν αὐτήν.

ΑΠ. 320 (1839). Ἐρμηνεὺς διορίζονται, ὅταν οἱ ἐξεταζόμενοι δὲν ᾔδει ἐγκρατεῖς τῆς γλώσσης.

ΑΠ. 254 (1838). Ὅταν ἐκ τῶν πρακτικῶν προκύπτῃ, ὅτι διορίσθῃ ἔρμηνεύς τις, ἀλλὰ δὲν βεβαιώσῃ ἐκ τῶν πρακτικῶν ὅτι ἡρμήνευσε τὴν ἀπάντησιν τῆς κατηγορίας, δὲν ὑπάρχει λόγος ἀναίρεσως, ἂν δὲν ἔγινε πρότασις περὶ τῆς παραλείψεως ταύτης εἰς τὸ δικαστήριον.

ΑΠ. 9 (1880). Ὅταν ἀγνοοῦντος τοῦ κατηγορουμένου τὴν Ἑλληνικὴν προσλαμβάνηται δι' αὐτὸν διερμηνεὺς, ὅσον νὰ παραμείνῃ αὐτός ἄχρῃ ἐντελοῦς ἀποπερατώσεως τῆς διαδικασίας.

ΑΠ. 276 (1838). Ὁ διορισμὸς ἔρμηνεως ἐνὸπριον τῶν κακούργων πρέπει νὰ τελεσθῇ πρὸ τῆς κληρώσεως τῶν ἐνόρκων.

ΑΠ. 61 (1882). Ἀλλ' εἰὰν ὁ μάρτυς δὲν ἀγνοῇ τοσοῦτον τὴν ἐλληνικὴν, ὥστε νὰ μὴ δύναται ν' ἀπαντήσῃ εἰς συντόμους ἐρωτήσεις, οἷαι αἱ περὶ ἐνόρκου, κατοικίας αὐτοῦ, συγγενείας αὐτοῦ, δύναται μάλιστα νὰ νοῇ τὸν ὅρκον ἐλληνιστί, καὶ ὁρκισθῇ, μόνον δ' ἐκτενεστέρας ἀφηγήσεις ἀδυνατῇ νὰ ποιήσῃται ἐλληνιστί, ἰσχύει ὁ διορισμὸς ἔρμηνεως καὶ μετὰ τὴν ὁρκισιν αὐτοῦ τε καὶ τῶν λοιπῶν μαρτύρων.

ΑΠ. 276 (1838). Οὐδὲν ἄρθρον τοῦ νόμου ὑποχρεοῖ τὸν γραμματέα νὰ βεβαιώσῃ ὠρισμένως ἐν τοῖς πρακτικοῖς, ὅτι ὁ διερμηνεὺς ἡρμήνευσε πᾶν ὅ,τι ἐλέγχθη καὶ ἀνεγνώσθη ἐν τῇ συζητήσει, διότι μόνον ἡ βεβαίωσις τῆς παρουσίας τοῦ διερμηνέως παράγει τὴν νομικὴν πρόληψιν ὅτι αὐτὸς ἐξεπλήρωσεν ἐντελῶς τὰ ἐπιβαλλόμενα αὐτῷ καθήκοντα.

ΑΠ. 64 (1845) 6 (1846) 47 (1859). Ἄν τὰ πρακτικά δὲν ὀρίξωσι, ὅτι ὁ ἔρμηνεύς ὠρκίσθη κατὰ τὸ 133 ἄρθρ. βεβαιώσας δηλονότι διὰ τῆς ἐν τῷ ἄρθρ. τούτῳ ρήσεως ἢ ἄλλης ταυτοδυνάμου, ὅτι θέλει κάμει πιστὴν διερμηνέυσιν, ὑπάρχει λόγος πρὸς ἀναίρεσιν.

ΑΠ. 124 (1872). Ἐὰν ἐκ τῶν πρακτικῶν προκύπτῃ, ὅτι ὁ ἔρμηνεύς ὠρκίσθη μὲν, ὅτι ποιήσεται πιστὴν διερμηνέυσιν τῶν ἐρωτήσεων τοῦ προέδρου καὶ ἀπαντήσεων τῶν μαρτύρων, ἀλλ' οὐχὶ καὶ τῶν ἐρωτήσεων τῶν λοιπῶν (δηλονότι δικαστῶν, εἰσαγγελέως, κατηγορουμένου καὶ πυνουνηγῶν αὐτοῦ), ὁ ἔρμηνεύς θεωρεῖται ὡς ὁρκισθεὶς περιορισμένως, ὅτι ἀνωμοτὶ ἔρμηνευσας πρὸς τοὺς μάρτυρας τὰς ἐρωτήσεις τῶν λοιπῶν καὶ τὰς σχετικὰς ἀπαντήσεις, ὅθεν δὲν ὠρκίσθη προσήκοντως, ὅπως ἐπάγει ἀναίρεσιν. Ἀλλὰ καὶ μόνον τοῦ ἔρμηνεως μὴ ἔρμηνευσαντος τὰς κα-

ἡ ἀθέσις τῶν μαρτύρων πάντων εἰς τοὺς κατηγορουμένους, περιορίζεται τὸ δικαίωμα τῆς ὑπερασπίσεως, ἐξ οὗ ἐπέρχεται ἀναίρεσις.

ΑΠ. 11 (1853). Ἐξ ἄρθρ. 130, 426 καὶ 427 Ποιν. Δικ. πρὸς τὴν πται, ὅτι ὁ διερμηνεύς δεόν οὐ μόνον νὰ γνωρίζῃ τῷ κατηγορουμένῳ τὴν κατηγορίαν καὶ τὰ ὑπὸ τῶν μαρτύρων κατατιθέμενα, ἀλλὰ καὶ τὴν ὑπὸ τοῦ εἰσαγγελέως ἀνάπτυξιν τῆς κατηγορίας καὶ τὰ συμπεράσματα αὐτοῦ καὶ τὰ εἰς τοὺς ἐνόρκους τεθέντα ζητήματα, διότι ὅσον δὲν δύναται ὁ κατηγορούμενος νὰ ὑπερασπίσῃ ἑαυτὸν προστηκόντως ὅθεν μὴ ἐρμηνεύσαντος τοῦ ἐρμηνεύς ταῦτα, ἡ ἀπόφασις ἀναίρεται. ὁ περιορισθείσης τῆς ὑπερασπίσεως.

ΑΠ. 89 (1858). Δεόν νὰ ἐρμηνεύηται τοῖς μάρτυσιν ὁ ὅρκος κατὰ νόμον δεόν νὰ δώσωσιν ὅθεν δεόν νὰ ἐξηγητῇ ἐκ τῶν πρακτικῶν, ὅτι ἐγένετο αὐτοῖς ἡ ἐρμηνεία αὕτη ἄλλως ὑποτίθεται, ὅτι οὐκ εἶχον ἐρμηνεία ὡς πρὸς τὸ οὐσιώδες τοῦτο μέρος τῆς δίκης, τὸ ἐπὶ ἐκδοσίας τοῦτα δὲ ἐπιφέρει ἀναίρεσιν.

ΑΠ. 33 (1862). Δεόν διὰ τῶν πρακτικῶν νὰ βεβαιούται, ὅτι διερμηνεύσεν ὁ ἐρμηνεύς πρὸς τὸν μάρτυρα καὶ τὸν τύπον τοῦ αὐτοῦ δοθέντος ὅρκου ἡ δὲ τῆς βεβαιώσεως ταύτης ἔλλειψις, ἀφαιρῶσα τὴν περὶ τῆς εἰλικρινείας τῆς μαρτυρίας ἐγγύησιν, ἣν παρέχει ἡ δεικνύουσα, ὅτι ὁ μάρτυς ὠρίσθη ἐν γνώσει τοῦ τύπου τοῦ δοθέντος ὅρκου καθίσταται πλημμελὴς τὴν ὀρκισιν τοῦ μάρτυρος καὶ κατ' ἀκολουσίαν ἀναίρετέαν τὴν ἀπόφασιν.

ΑΠ. 85 (1859). Ἄλλ' οὐδεμία διάταξις ἀπαιτεῖ νὰ διερμηνεύηται τῷ μὴ εἰδῶτι τὴν ἐλλληνικὴν γλῶσσαν μάρτυρι τὸ παρατετακτικὸν βούλευμα ἢ ἐγκλητήριο. καὶ εἰκότως, διότι οὕτε τὰ ἄρθρα 424 καὶ 378 ἀπαιτοῦσι νὰ ἀναγινώσκονται ταῦτα ἐνώπιον τῶν μαρτύρων.

ΑΠ. 9 (1880). Τῆς τοῦ διερμηνεύς λειτουργίας μὴ διαρκεσάσης καὶ ἄπασαν τὴν ἐπὶ ἀκροατηρίου διαδικασίαν, ἰδίως δὲ μὴ διερμηνευθείσης τῇ τῷ κατηγ. τῆς ἐτυμολογίας τῶν ἐνόρκων, μηδὲ μετενεχθείσης τῇ παντήσεως τοῦτου διὰ τοῦ ἐρμηνεύς εἰς τὴν τοῦ προέδρου ἐρώτησιν ἢ ἔχῃ νὰ προσβῇ τι ὑπὲρ ἑαυτοῦ κατὰ τὴν ἐπιβολὴν τῆς ποινῆς καὶ χεταί ἀναίρεσις.

ΑΠ. 83 (1871). Ὁ πρόεδρος δὲν ὑποχρεοῦται νὰ ἐρωτᾷ τὸν ἐρμηνεύσαντα περὶ τῆς πρὸς τοὺς μάρτυρας σχέσεως αὐτοῦ, ἀλλ' ὁ κατηγ. νὰ ὡς καὶ ὁ εἰσαγγελεὺς τὸ δικαίωμα κατὰ τὸ ἄρθρ. 132 νὰ προτείνῃ τὴν ἐξαιρέσιν αὐτοῦ, ἂν τοχὸν ὑπάρχῃ τις τῶν λόγων ὧν ἐνεκα ἐξαιροῦνται οἱ πραγματογνώμονες.

ΑΠ. 86 (1846). Οὕτε ἡ ποινικὴ οὕτε ἡ πολιτικὴ δικονομία περιορίζουσι τὴν ἱκανότητα τῶν διερμηνεύων εἰς ὠρισμένην ἡλικίαν, τοῦτον ἐκ τοῦ πνεύματος τῆς νομοθ. ἡμῶν συνάγεται, ὅτι ἀναγινώσκουσα τοιαύτην ἱκανότητα εἰς τοὺς ὑπερβάντας τὸ δέκατον τέταρτον τῆς ηλικίας ἔτος, ἅτε οὐ μόνον οὗσης δεκτικῆς τῆς ἐνόρκου αὐτῶν μαρτυρίας (122 καὶ 131 Ποιν. καὶ Πολ. Δικ.), ἀλλὰ καὶ ἐπιτρεπομένης τοιοῦτοις τῆς αὐτοπροσώπου δικαστικῆς ἐκδοσίας εἰς ἰδίαν ὑποτίθεται.

(ἄρθρ. 358 Πολ. Δικ.), καταλογιζομένης δὲ ἐντελῶς πάσης αὐτῶν πράξεως.

ΑΠ. 205 (1839). Τοῦ ἐρμηνεύου χρησιμεύοντος μόνον εἰς τὴν ἐξέτασιν τοῦ μὴ εἰδότες τὴν ἐλληνικὴν μάρτυρος, ὅστις οὐ μόνον οὐδεμία ἀνάγκη νὰ γινώσκῃ τί κατέθεσαν αἱ πρὸ αὐτοῦ ἐξετασθέντες, ἀλλ' οὐδ' ἐπιτρέπεται καὶ νὰ γινώσκῃ, δι' ὅπερ ρητῶς ὁ νόμος διὰ τοῦ 383 ἄρθρου τῆς Ποιν. Δικ. ὁρίζει, ὅτι αἱ μάρτυρες ἀποχωροῦσιν εἰς τὸ δι' αὐτοῦ παρεσκευασμένον δωμάτιον, ἔπεται, ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἐπαναλαμβάνηται ἐξ ἀρχῆς ἡ διαδικασία, ἂν παραστάσης ἀνάγκης διορισθῇ διερμηνεὺς εἰς ἐξέτασιν πολλῶν μαρτύρων.

131. Οἱ ἐρμηνεῖς οὗτοι δὲν πρέπει, ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος, νὰ ἦναι ἐκ τῶν κατηγορουμένων, συνηγόρων, μαρτύρων, ἢ δικαστῶν, οὐδὲ [νὰ διορίζωνται συναινέσει τοῦ κατηγορουμένου ἢ τοῦ εἰσαγγελέως] ἂν ἤθελαν συναινέσει ὁ κατηγορούμενος ἢ ὁ εἰσαγγελεὺς. Π. Δ. 407 § 7.

ΑΠ. 54 (1853). Ἐπειδὴ αἱ ἀπαγορευτικαὶ ἄρθ. 131 Ποιν. Δικ. διατάξεις ἐννοοῦσι προφανῶς ὅτι δὲν δύναται νὰ χρησιμεύσῃ ὡς διερμηνεὺς ἐκεῖνος, ὅστις ὡς μάρτυς ἐξετάζεται ἐπὶ ἀκροατηρίου πρὸς ὑποστήριξιν τῆς κατηγορίας ἢ τῆς ὑπερασπίσεως· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου, ὁ διερμηνεὺς Π. δὲν ἐξετάσθη ἐπὶ ἀκροατηρίου ὡς μάρτυς, ἀλλ' ἦτον ἀπλὸς ἀκροατής, ὡς τὰ πρακτικὰ τῆς συνεδριάσεως βεβαιοῦσιν, ἄλλως τε καὶ ὡς ἐκ περισσοῦ ἐκ τῆς δικογραφίας δὲν προκύπτει οὔτε καὶ ὅτι ὁ Π. ἐξετάσθη ὡς μάρτυς ἐν τῇ ἀνακρίσει.

ΑΠ. 115 (1896). Ἐπειδὴ ἀληθῶς μὲν κατὰ τὸ ἄρθρον 131 Ποιν. Δικ., οἱ διερμηνεῖς δὲν πρέπει νὰ εἶναι ἐκ τῶν μαρτύρων, ἄλλως ἢ διαδικασία εἶναι ἄκυρος, ὅλλ' ἐντεῦθεν δὲν δύναται νὰ παραγάγῃ λόγον ἀναιρέσεως ὁ καταδικασθεὶς ἀναιρεσείων, ὃν ἡ ἐκ τῆς προσλήψεως μάρτυρος τῆς κατηγορίας ὡς διερμηνεύου ἐπελθοῦσα ἀκυρότης τῆς διαδικασίας, οὐδαμῶς ἀπέβλεπεν.

Ἐπειδὴ δὲν ἀποτελεῖ λόγον ἀναιρέσεως ἡ τυχὸν παρουσία μάρτυρος τινός ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ καθ' ὃν χρόνον ἐξετάζονται ἄλλοι τῶν μαρτύρων, διότι αἱ περὶ τούτου διατάξεις Ποιν. Δικ. δὲν κεῖνται ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος, ἵνα ἐκ τῆς παραδίσεως αὐτῶν συναχθῇ λόγος ἀναιρέσεως.

132. Πὰς διάδικος, ἐπομένως καὶ ὁ εἰσαγγελεὺς ἔχει τὸ δίκαιον νὰ ἐξαίρῃ τὸν διορισθέντα ἐρμηνέα διὰ

τοὺς αὐτοὺς λόγους, διὰ τοὺς ὁποίους δύνανται νὰ ἐξαι-
ρῶνται οἱ πραγματογνώμονες (ἄρθρ. 100). — Περὶ τῆς
ἐξαιρέσεως ταύτης, εἰς μὲν τὴν προανάκρισιν ἀποφασι-
ζει ὁ ἐπὶ τῆς ἀνακρίσεως, ἐν δὲ τῷ ἀκροατηρίῳ δλον τὸν
δικαστήριον.

ΑΠ. 247 (1838). Ἡ συγγένεια ἀποτελοῦτα λόγον ἐξαιρέσεως τοῦ
ἐρμηνεύει δύναται καὶ πρέπει νὰ προταθῇ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ ὑπὸ τῶν
διαδίκων ἢ αὐτοῦ τοῦ ἐρμηνεύει· ἀλλ' οὐδεμία διάταξις ὑποχρεοῖται
τὸν πρόεδρον τοῦ δικαστηρίου νὰ ἐρωτᾷ τὸν ἐρμηνέα, ἂν ἔχῃ συγγένειαν
πρὸς τὸν κατήγ. ἢ τὸν παθόντα.

ΑΠ. 61 (1882). Οὐδὲ δύναται νὰ ἀναγθῇ ἡ παράλειψις τῆς ἐρωτη-
σεως ἂν συγγενεῦσιν πρὸς τοὺς κατηγορουμένους ἢ γινώσκῃ αὐτοὺς εἰς τὸν
εδ. 9 τοῦ ἄρθρ. 407 τῆς Ποιν. Δικ.

133. Προτοῦ ἀρχίσωσι τὸ ἔργον των οἱ ἐρμηνεῖς
ὕποχρεοῦνται παρὰ τοῦ διορίσαντος αὐτοὺς ὑπαλλήλου
νὰ ὀρκισθῶσιν, ὅτι θέλουν κάμει πιστὴν διερμηνεύσιν.
Π. Δ. 101. 407 § 7.

ΑΠ. 66 (1855). Ἐπειδὴ ἐκ τῶν εἰρημένων πρακτικῶν ἀποδεικνύει
ὅτι ὁ μάρτυς ἀπεκρίθη, ἐνῶ ἐρωτήθη περὶ τῆς ταυτότητός του, καὶ ἔ-
δωκε τὸν κατὰ νόμον ὅρκον εἰς τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν· ἔπειτα δὲ ἀν-
ταρξάμενος τῆς ἐξετάσεως αὐτοῦ ἀπήντησεν ὅτι δὲν δύναται νὰ ἐξηγήθῃ
καλῶς εἰς αὐτὴν τὴν γλῶσσαν, ἀλλ' εἰς τὴν Ἀλβανικὴν· τότε ὁ πρὸς
τῷ διώρισε διερμηνέα κατὰ τὸν νόμον· ἀλλ' ἂν δὲν διώρισεν αὐτὸν
ἂν ἀρχῇ, μὴ γνωρίζων ὅτι ὁ μάρτυς δὲν ἦτο ἐντελῶς ἐγκρατής τῆς
Ἑλληνικῆς, τοῦτο δὲν δίδει χώραν εἰς ἀναίρεσιν, καθότι δὲν παρεβιάσθη
νόμος τις.

Ἐπειδὴ, ὡς βεβαιοῦται ἐκ τῶν αὐτῶν πρακτικῶν, ὁ μάρτυς ἔξετα-
σθεὶς ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ διὰ διερμηνείας Ἀλβανιστῆ, ὡς μὴ γνωρίζων
τὴν Ἑλληνικὴν, κατεθέσεν ὅσα καὶ εἰς τὴν ἀνάκρισιν· ἂν δὲ οἱ ἀνακρι-
τεῖς εἶχον ἀνάγκην διασαφίσαι τινὰς ἐπὶ τῆς μαρτυρίας αὐτοῦ, ἢ
ἤθελαν νὰ ἐρωτήσωσιν τι τὸν μάρτυρα, ὥφειλον νὰ συμμορφωθῶσι πρὸς
386 Ποιν. Δικ.

ΑΠ. 32 (1895). Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθρ. 133 Ποιν. Δικ. προτοῦ ἀρ-
χίσωσι τὸ ἔργον των οἱ διερμηνεῖς ὑποχρεοῦνται παρὰ τοῦ διορίσαντος
αὐτοὺς ὑπαλλήλου νὰ ὀρκισθῶσιν, ὅτι θέλουσι κάμει πιστὴν διερμηνεύ-
σιν, ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου κατὰ τὰ πρακτικὰ συνεδριάσεως τοῦ κακοῦ-
ρηγοδικείου, δηλωσάσης τῆς μάρτυρος Μ. ὅτι αὕτη ἀγνοεῖ τὴν ἑλληνικὴν

γλώσσαν, καὶ ὅτι γνωρίζει τὴν Ἀλθαικὴν διέλεκτον, ὁ πρόεδρος τῶν συνόδων διώρισε διερμηνέα τὸν Γ. γνωρίζοντα τὴν Ἀλθαικὴν διέλεκτον, δι' αὐτοῦ δὲ ἡρμηνεύθησαν αἱ ἐρωτήσεις τοῦ προέδρου τῶν συνόδων, τοῦ εἰσαγγελέως καὶ τῶν ἐνόρκων ὡς καὶ αἱ σχετικαὶ ἀπαντήσεις τῆς ρηθείας μάρτυρος χωρὶς προηγουμένως νὰ ἐρκισθῇ ὁ Γ. II. ὅτι θέλει κάμει πιστὴν διερμηνεύσιν αὐτῶν, ἐπὶ τῷ λόγῳ, ὅτι ἐφάπαξ ἐπὶ τῷ σκοπῷ τούτῳ, ὠκίσθη, ἐνῷ ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τῶν προμνησθέντων πρακτικῶν συνεδριάσεως ὁ πρόεδρος τῶν συνόδων δὲν ὠκίσειν αὐτὸν διὰ νὰ χρησιμεύσῃ ὡς διερμηνεύς ὅλων τῶν ἀγνοούντων μὲν τὴν ἑλληνικὴν γλῶσσαν, γνωρίζοντων δὲ τὴν Ἀλθαικὴν μαρτύρων, ἀλλὰ μόνον διὰ νὰ διερμηνεύσῃ τὰς ἐρωτήσεις τοῦ προέδρου, τῶν συνόδων, τοῦ εἰσαγγελέως, τῶν ἐνόρκων, τῶν κατηγορουμένων καὶ τῶν συνηγόρων αὐτῶν, ὡς καὶ τὰς σχετικὰς ἀπαντήσεις τῆς προσετασθείσης ἑτέρας μάρτυρος Μ. Τούτων δ' οὕτως ἐχόντων ὁ Γ. ἐχρησίμωσεν ὡς διερμηνεύς κατὰ τὴν ἐξέτασιν τῆς μάρτυρος Μ. χωρὶς προηγουμένως νὰ δώσῃ τὸν παρὰ τοῦ ἄρθρ. 133 Ποιν. Δικ. διαταττόμενον ὅρκον, ὅπερ (458 §, 15 Ποιν. Δικ.) ἐπιφέρει τῇ ἀναίρεσιν τῶν ἐκδοθεισῶν ἀποφάσεων.

ΑΠ. 83 (1871). Ἐπειδὴ κατ' ἄρθρ. 133 συνδυασμένον πρὸς ἄρθρ. 130 Ποιν. Δικ. καθ' ἣν περίπτωσιν οἱ κατηγορούμενοι ἢ οἱ μάρτυρες δὲν εἶναι ἐγκρατεῖς τῆς ἑλληνικῆς γλώττης διορίζεται διερμηνεύς, ὅστις πρὶν ἀρχίσῃ τὸ ἔργον τοῦ ἐρκίσθῃ ὅτι θέλει κάμει πιστὴν διερμηνεύσιν, ἐκ δὲ τῶν πρακτικῶν προκύπτει ὅτι ἐ' ὅθῃ ὁ τοιοῦτος ὅρκος ὑπὸ τοῦ διερμηνεύς Μ., ὅτε ἐμέλλε νὰ ἐξετασθῇ ἡ πρώτη μάρτυς Φ., ἡ δὲ ἀπαξ γενομένη ὅρκισις περιέχουσα γενικὴν περὶ τῆς πιστῆς διερμηνεύσεως ὅλων τῶν καταθέσεων τῶν μαρτύρων ὑπόσχεσιν ἔχει, ὥστε ὁ ἰσχυρισμός τῆς ἀναιρεσιούσης ὅτι ὁ ὅρκος ἔπρεπε νὰ ἐπαναλαμβάνεται ἐφ' ἑκάστης μαρτυρίας μὴ στηριζόμενος οὔτε εἰς τὸ γράμμα οὔτε εἰς τὴν ἐννοίαν τοῦ 133 Ποιν. Δικ. εἶναι ἀνυπόστατος.

Ἐπειδὴ ὁ λόγος ὅτι ὁ διερμηνεύς δὲν ἤρωτάτο περὶ τῆς πρὸς τὰς μάρτυρας σχέσεως αὐτοῦ δὲν εἶναι βάσιμος, διότι ὁ πρόεδρος δὲν ὑποχρεῖται νὰ ἐρωτᾷ τὸν διερμηνέα περὶ τῆς πρὸς τὰς μάρτυρας σχέσεως του ἀλλ' ἡ κατηγορουμένη εἶχεν ὡς καὶ ὁ εἰσαγγελεὺς δικαίωμα κατὰ τὸ ἄρθρ. 132 Ποιν. Δικ. νὰ προτείνῃ τὴν ἐξαίρεσιν αὐτοῦ ἂν τυχὼν ὑπῆρχε τις τῶν λόγων ἐνεκα τῶν ὁποίων ἐξαίρουνται οἱ πραγματογνώμονες ἀλλ' ἡ ἀναιρεσιούσα οὐδεμίαν ἐξαίρεσιν προέτεινε.

ΑΠ. 84 (1889). Ὁ ἐρμηνεύς δὲν ἀπαιτεῖται νὰ ἐπαναλαμβάνῃ κατὰ πᾶσαν μαρτυρίαν τὸν ὅρκον.

ΑΠ. 88 (1856). Ὁ ἐρμηνεύς, ὅστις ὥμοσε νὰ κάμῃ διερμηνεῖαν ἐρωταποκρίσεων δι' ἓνα μόνον μάρτυρα, δὲν δύναται νὰ χρησιμεύσῃ εἰς τὴν ἐξέτασιν ἄλλου μάρτυρος, ἂν δὲν ὀρκισθῇ ἐκ νέου, ἢ δὲν τῷ ὑπομνησθῇ τοῦλάχιστον ὁ ὅρκος.

ΑΠ. 155 (1885). Ὅταν ὁ λόγος τῆς ἀναιρέσεως περὶ τῆς ὀρκοδοσίας τοῦ διερμηνεύς ἀνευ τῆς παρουσίας τοῦ συνηγόρου τῶν κατηγορουμένων ἀφορᾷ τὸν ἀθωωθέντα ἕτερον συγκατηγορούμενον, ὑπὲρ οὗ διωρίσθη

διερμηνεύς, ὡς μὴ γνωρίζοντας τὴν Ἑλλην. γλῶσσαν, δὲν ἔχει συμφέρον νὰ προτείνῃ αὐτὸν ἄλλος συγκατηγορούμενος.

ΑΠ. 247 (1838). Τὸ 133 ἄρθρον ἀπαιτεῖ νὰ ὀρκίζωνται οἱ ἐρμηνεῖς πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῶν ἐργασιῶν αὐτῶν· ὅλλ' οὔτε τὸ ἄρθρον τοῦτο οὐδ' ἄλλη τοῦ νόμου διάταξις ὑποχρεοῖ τὸν πρόεδρον τῶν συνέδρων νὰ ἐρωτᾷ τοὺς ἐρμηνεῖς περὶ τοῦ ὁρσκακεύματος αὐτῶν.

ΑΠ. 20 (1863). Ὁ πρὸς ἐξέτασιν πολλῶν μαρτύρων διορισθεὶς διερμηνεύς ὑποχρεοῦται νὰ ὀρκισθῇ ἅπαξ πρὸ τῆς ἐνάρξεως τοῦ ἐρμηνευτικοῦ αὐτοῦ ἐργου, οὐχὶ δὲ κατὰ πᾶσαν μάρτυρος ἐξέτασιν.

Ε'. Ἐκθέσεις καὶ ἄλλα [ἐγγραφὰ] ὑπομνήματα.

134. Ὅλαι αἱ κατὰ τοὺς προσήκοντας τύπους συντεταγμέναι ἐκθέσεις τῶν ὑπαλλήλων, ὅσοι ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ βεβαιώνωσι καὶ νὰ ἀνακρίνωσι πταίσματα, πλημμελήματα, ἢ κακουργήματα, ἔχουν ὡς πρὸς τὸ περιεχόμενόν των ἰσχὺν ἀποδείξεως μέχρις ὅτου ἀποδειχθῇ τὸ ἐναντίον.— Ἡ ἄρνησις τῶν περιεχομένων δὲν ἀφαιρεῖ μόνη τὴν περὶ τὴν ἀπόδειξιν ἰσχὺν των.— Ἄλλα ἐγγραφα [θεωροῦνται ὡς ἀποδείξεις] ἀποδεικνύουν μόνον, ὅταν ἡ γνησιότης των ἦναι ἀναμφισβήτητος. Π. Π. 73. 92 93. Πολ. Δικ. 134. 400.

ΑΠ. 79 (1867). Ἐπιτρέπεται νὰ πευθυνθῶσιν εἰς τοὺς μάρτυρας ἐρωτήσεις καὶ κατὰ τοῦ περιεχομένου τῶν ἐκθέσεων, ἂς συνέταξαν ἐπιτοπῶς οἱ ἀνακριτικοὶ ὑπάλληλοι.

ΤΜΗΜΑ ΤΡΙΤΟΝ

Προανάκρισις.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ

[Προκοταρκτικὴ] προεισαγωγικὴ ἀνάκρισις τῶν ἐξ ἐπαγγελματός καταδιωκτέων ἀξιοποιήτων πράξεων

Α'. Τῶν πταισμάτων.

1. Ἀνακριτικαὶ ἀρχαί.

135.* Οἱ ἀρμόδιοι ἀστυνομοὶ, ἢ δήμαρχοι, ἢ δη-

(*) Διὰ τοῦ Νόμου ΒΡΠΗ' τῆς 20 Μαρτίου 1893 οἱ Δήμαρχοι καὶ δημαρχικοὶ πάρεδροι ἀπηλλάγησαν τῶν ἀστυνομικῶν καθηκόντων.

μαρχηκοὶ πάρεδροι ἔχουσι δικαίωμα καὶ χρεωστοῦν ἦται αὐτεπαγγέλτως ἢ κατ' ἐγκλησιν ἢ καταμήνυσιν, νὰ ἐνεργοῦν τὰ πρὸς βεβαίωσιν τῶν πταισμάτων. Π. Δ. 17. 21. 29. 134. 156. 282. 292. 334. Δικ. Ὁργ. 31.

2. *Εγγραφὸς προανάκρισις.

136. Αἱ ἐν τῷ προηγουμένῳ ἄρθρῳ εἰρημέναι ἀστυνομικαὶ ἀρχαὶ δύνανται, λαβοῦσαι μήνυσιν προφορικὴν ἢ ἐγγραφον ἢ καὶ αὐτεπαγγέλτως, νὰ συλλέγωσι πληροφориὰς περὶ τῆς ἀνακριτέας πράξεως καὶ περὶ τοῦ πράξαντος, νὰ ἐξετάζωσι μάρτυρας καὶ κατηγορουμένους συνοπτικῶς, νὰ μεταβαίνωσιν εἰς τὸν τόπον διὰ νὰ παρατηρῶσιν αὐτοφεί τὰ πράγματα, νὰ καταλαμβάνωσι τὰ πιστήρια [ἐγγραφα παρέλκει τό, ἐγγραφα] νὰ κάμνωσιν ἐπισκέψεις κατ' οἶκον, ἐν ἐνὶ λόγῳ νὰ συναθροίζωσι τὰς περὶ τῆς πράξεως καὶ τοῦ πράξαντος [ἀναγκαίως] ἀπαιτούμενας ἀποδείξεις. — Περὶ πάντων τούτων πρέπει νὰ συντάσσεται ἐκθεσις ἀκριβής. Π. Δ. 72. 143. 152.

137. [Ἐπὶ παραβάσεων τῶν περὶ καταχρήσεως τοῦ τύπου καὶ τῆς βιβλιομπορίας ὅρων τοῦ ποινικοῦ νόμου, αἱ εἰς τὸ ἄρθρ. 135 διαλαμβανόμεναι ἀστυνομικαὶ ἀρχαὶ χρεωστοῦν νὰ [καταλαμβάνωσι] κατὰσχωσιν ἀνυπερθέτως τὰ εἰς τὸ ἄρθρ. 535 ἐδάφ. 2 καὶ ἄρθρ. 536 ἐδάφ. 2 τοῦ ποινικοῦ νόμου ἀναφερόμενα ἀντικείμενα, καὶ νὰ τὰ φυλάττωσι προσωρινῶς. Ἡ εἰς τὸ ἄρθρον 542 ἐδάφ. 3 τοῦ ποινικοῦ νόμου διατεταγμένη [προσωρινὴ παῖσις τοῦ ἐργολάβου] ἀναστολὴ τῆς ἐπιχειρήσεως ἐφημερίδος τιμῆς, ἢ περιοδικοῦ συγγράμματος διατάσσεται παρ' αὐτοῦ [προχείρως] προσωρινῶς.] (*) Περιπλέον χρεωστοῦσιν

(*) Ἀλλὰ μετὰ τὸ ἄρθρ. 14 τοῦ Συντάγματος ἀπώλεσαν πᾶσαν ἔννοιαν τὰ ἐδάφια α' καὶ β' τοῦ προκειμένου ἄρθρου 137.

οὔτοι, κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ προηγηθέντος ἄρθρου 136, νὰ συλλέγωσι τὰ ὑπάρχοντα [ἀποδεικτικά ἔγγραφα] πιν-
στήρια, νὰ ἐξετάζωσι συνοπτικῶς τοὺς μάρτυρας, ὅσοι
δύνανται νὰ δώσωσι πληροφορίας περὶ τοῦ γεγονότος, κα-
θὼς καὶ τοὺς κατηγορουμένους, καὶ ταῦτα πάντα νὰ ὑ-
ποβάλλωσιν ὅσον τάχιστα εἰς τὸν παρὰ τοῖς πταισματο-
δίκαις δημόσιον κατήγορον, ἢ νὰ εἰσάγωσιν αὐτοὶ τὴν ὑ-
πόθεσιν εἰς τὸ ἀκροατήριον. Π. Δ. 132.

Προστίθεται ὅτι οἱ μάρτυρες καὶ κατηγορούμενοι ὁδὲν κλητεύονται ἐπισήμως εἰς τὴν προανάκρισιν, ἀλλὰ καλοῦνται μόνον διὰ ζώσης. Μὴ ἐμφανιζόμενοι δύνανται καὶ βιαίως νὰ ἀλ-
θῶσιν. Π. Δ. 189.

139. Αἱ κατ' οἶκον ἔρευναι καὶ αἱ κατασχέσεις δύναν-
ται νὰ γινώσιν μόνον ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ εἰρηνοδίκου, ἢ
τοῦ δημάρχου ἢ τοῦ δημαρχικοῦ παρέδρου, ἢ ἄλλου π-
νὸς τῶν ἐπὶ τῆς ἀνακρίσεως· ἢ δὲ ἐπὶ τούτῳ συντασσό-
μενη ἔκθεσις συνοπογράφεται καὶ παρ' αὐτῶν Π. Δ. 70.
73. 173.*

140. Εἰς πταίσματα τιμωρούμενα μὲ κράτησιν, δύνανται νὰ [διορίζωσι καὶ φυλακίσαι] ἐφεργῶ καὶ συλ-
ληθῶσι οἱ ἀστυνόμοι, οἱ δήμαρχοι καὶ οἱ παρέδροι αὐτῶν, καθὼς καὶ ἕκαστος τῶν ἐπὶ τῆς ἀνακρίσεως ὅταν οἱ π-
ξάντες συλληφθῶσιν ἐπ' αὐτοφώρῳ· ἀλλ' οἱ [φυλακισθέν-
τες] συλληφθέντες πρέπει νὰ ἐξετασθῶσι παραχρῆμα καὶ μετὰ εἰκοσιτέσσαρας ὥρας τὸ πολὺ ἂ εἰσαχθῶσιν εἰς τὸ δικαστήριον ἢ νὰ ἀπελυθῶσιν ἐκ τῆς φυλακῆς Π. Δ. 141. 159. 168. 207. 208.

141. Ἐκτὸς τῆς περιπτώσεως τοῦ προηγουμένου ἄρ-
θρου 140 δύναται ὁ εἰρηνοδίκης νὰ διατάξῃ τὴν προσωρι-
νὴν [κράτησιν] φυλάκισιν εἰς τὴν περίπτωσιν τῶν ἄρθρ.

* Σύνταγμα ἄρθρον 12

** Κανονισμὸς Χωροφυλακῆς ἄρθρον 202 καὶ 223.

519, 524, 526, 528, 663, 664, 666, 673, 688, καὶ τῶν
ἀρθρ. 689, 693 καὶ 699 τοῦ ποιν. νόμου, εἰς τὴν φέρει
ἐντεύξεως μετ' ἄλλους συνενόχους, ἢ ἂν ὑπάρχῃ μία τῶν
εἰς τὸ ἀρθρον 208 ἀρ. 2—4 ἀναφερομένων περιπτώσεων.
— Τότε δὲ πράττονται τὰ ἐν τοῖς ἀρθροῖς 209 ἀρ. καὶ 236
ἀρ. ὡρισμένα, μετ' ὁμολογίαν τῆς διαστολῆς, ὅτι τὰ ἐκεῖ περὶ τοῦ
ἀνακριτοῦ καὶ τοῦ γραμματέως τοῦ δικαστηρίου, περὶ
τοῦ συμβουλίου, καὶ τοῦ εἰσαγγελέως εἰρημένα, ἐφαρμό-
ζονται ἐπίσης εἰς τὸν εἰρηνοδίκην, τὸν γραμματέα τοῦ
δικαστηρίου τῶν πταισματοδικῶν, καὶ τὸν παρ' αὐτοῖς
διωρισμένον δημόσιον κατήγορον. — Ἡ ἐπὶ πρωτοδικῶν
ἀπολύσεων [παρὰ κατατιθεμένη παρέλκει] ἐγγύησις δὲν
πρέπει εἰς τοιαύτας περιπτώσεις νὰ ᾖ κατωτέρα τῶν
πεντήκοντα δραχμῶν. Π.Δ. 240. 259.

142. Εἰς τὰς περὶ πταισμάτων δίκας δὲν γίνεται περαιτέρω ἔγγραφος προανάκρισις. — "Ἄλλως δὲ κατὰ τὰ λοιπὰ ἰσχύουσιν ὡς πρὸς τὴν προανάκρισιν οἱ γενικοὶ ὅροι περὶ τῆς ἐπ' αὐτοφώρῳ πράξεως (ἄρθρ. 168), τῆς κατ' οἶκον ἐρεῦνης, τῆς κατασχέσεως (ἄρθρ. 169—176), περὶ τῶν πρὸς κατάπαυσιν τοῦ θορύβου μέτρων (ἄρθρ. 176, 181, καὶ 182), καὶ περὶ τῆς προανακρίσεως ἐν γένει (ἄρθρ. 69 καὶ 95) (69 ἐπ. καὶ 95 ἐπ.). Π. Δ. 159. 207. 208.

143. Καὶ ἄνευ ἐγγράφου προανακρίσεως ἔχει τὸ δικαίωμα ὁ ἀρμόδιος ἀστυνομός, δήμαρχος ἢ δημοκριτὴς πᾶρεδρος τοῦ νὰ καλῇ ἀπ' εὐθείας εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ δικαστηρίου τῶν πταισματοδικῶν τοὺς κατηγορουμένους καὶ μάρτυρας.—Τοιαύτη ἀπ' εὐθείας κλήσις εἰς τὰς περὶ πταισμάτων δίκας θεωρεῖται μάλιστα ὡς κανὼν.—Τὸ αὐτὸ δίκαιον ἔχει καὶ ὁ παρὰ πρωτοδικαί κείσαγγελεύς, εἰς δὲν ἤθελε προτιμήσει νὰ προκαλέσῃ πρότερον ἐγγράφον προανάκρισιν. Π. Δ. 141. 292. 331.†

144. Ἡ κλήσις τοῦ κατηγορουμένου καὶ μάρτυρος
ΠΟΙΝΙΚΗ ΔΙΚΟΝΟΜΙΑ 15

γίνεται διὰ τῶν παρὰ τοῖς εἰρηνοδίκαις κλητῆρων, ἐπιμελεία τοῦ ἀστυνόμου, ἢ τοῦ δημάρχου, τοῦ δημαρχικοῦ παρέδρου, ἢ τοῦ εἰσαγγελέως Π. Δ. 145. Δικ. Ὁργ. 103.

145. Ἡ κλήσις γίνεται ἐγγράφως καὶ ἐπιδίδεται τοῦλάχιστον 24 ὥρας πρὶν τῆς πρὸ ἐμφάνισιν ὠρισμένης δικασίμου ἡμέρας. — Τὸ κλητῆριον [βούλευμα] θέσπισμα πρέπει νὰ ἀναφέρει ἐν γένει τὸ πταῖσμα, νὰ υπογράφεται παρὰ τοῦ ἀστυνόμου, δημάρχου, ἢ δημαρχικοῦ παρέδρου, ἢ ἄλλου τινὸς τῶν καλούντων, καὶ νὰ ἦναι ἐσφραγισμένον μετὴν ἐπίσημον σφραγίδα· [οὕτῃ] τοῦτο πρέπει νὰ παραδίδεται εἰς τὸν προσκαλούμενον αὐτόν, ἢ νὰ ἀφίεται εἰς τὴν οἰκίαν του. Π. Δ. 141. 152. 163. 293. 302.

ΑΠ. 1 (1845). Μάρτυς τῆς κατηγορίας δὲν δύναται νὰ ἐξετασθῇ χωρὶς νὰ προηγηθῇ ἡ προσήκουσα κλήτευσις, εἰάν ὁ κατηγορούμενος εὐκρίσθῃ ἐρήμην, ἢ ἐμφανισθεὶς ἀντέτεινεν εἰς τὴν εξέτασιν ταύτην.

ΑΠ. 160 (1877). Ἐκ τῶν ἄρθρων 145, 163 καὶ 190 Ποιν. Δικον. προκύπτει, ὅτι τὸ κλητῆριον θέσπισμα πρέπει νὰ ἐπιδίδεται εἰς χεῖρας αὐτοῦ τοῦ κατηγορουμένου, κατ' ἐξάρεσιν δὲ μόνον συγχωρεῖται ἡ κατά οἶκον ἐπίδοσις πρὸς τίνα τῶν συνοίκων ἢ γειτόνων· ἐκ δὲ τῶν λέξεων κατ' οἶκον καὶ ἐκ τῶν ἐν τοῖς ἄρθροις τούτοις προθεαμιῶν δηλοῦται ὅτι ποχρώντως, ὅτι τὸ κλητῆριον θέσπισμα δὲν δύναται νὰ ἐπιδόθῃ εἰς τὴν κατά τὴν διάταξιν τῆς Πολιτ. Δικ. μόνιμον κατοικίαν τοῦ κατηγορουμένου, ἂν οὗτος διατρέβῃ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ.

ΑΠ. 15 (1855) 187 (1877). Ἐν τῷ νόμῳ δὲν ὀρίζεται, ὅτι τὸ κλητῆριον δεόν νὰ περιέχῃ τὸ ἐφαρμοστέον ἄρθρον τοῦ νόμου, ἀπὸ τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ νόμου ὅντος ἔργου τοῦ δικαστοῦ· διό, εἰάν τὸ πταῖσμα σηματοδοκίειν ἀπολύσει τὸν κατηγορούμενον ἐπὶ τῷ λόγῳ τούτῳ, πλὴν τοῦ ἀκυρώτητα μὴ ὀριζομένην ὑπὸ τοῦ νόμου, ὅθεν ἀναίρετά ὑπὸ τοῦ νόμου ἢ ἀπόφασις αὐτοῦ.

146. Περί τῆς [παραδόσεως] ἐπιδόσεως χρεώσται ὁ κλητῆρ νὰ δίδῃ ἀποδεικτικόν, ἐν ᾧ σημειοῦται ἀκριβῶς κατὰ ποίαν ἡμέραν καὶ ὥραν, πρὸς τίνα, καὶ πότε ἐγένεν ἡ [παραδόσις] ἐπίδοσις. Τὸ ἐγγραφον τοῦτο πρέπει νὰ χρονολογῆται καὶ νὰ υπογράφεται παρ' αὐτοῦ. Π. Δ. 191.

147. Οἱ στρατιωτικοὶ κλητεύονται κατὰ τὸν εἰς τὸ ἀρ. 192 ὠρισμένον τρόπον.

148. Κατηγορούμενοι καὶ μάρτυρες ἔχουσι προσέτι τὸ δικαίωμα νὰ ἐμφανίζωνται [αὐτόκλητοι] ἐκουσίως ἀνευ κλήσεως εἰς τὸ ἀκροατήριον.

Β'. Τῶν πλημμελημάτων καὶ κακουργημάτων.

α'. Μηνύσεις.

149. Ὅλαι αἱ πολιτικαὶ καὶ στρατιωτικαὶ ἀρχαὶ ἀνευ ἐξαιρέσεως ὀφείλουσι νὰ ἀνακοινώνωσιν ἀμελλητὶ εἰς τὸν ἀρμοδίον παρὰ πρωτοδικαίς εἰσαγγελέα πᾶν, ὅ,τι μανθάνουσιν ἐκ μηνύσεων, ἢ ἐξ ἰδίας ἀντιλήψεως, ἢ φήμης, ἢ κατ' ἄλλον τρόπον περὶ τινος πλημμελήματος ἢ κακουργήματος, ὅσον ἀφορᾷ [τὰ κατὰ τὴν πρᾶξιν] τὸ σῶμα τοῦ ἐγκλημάτος ἢ τὸν πράξαντα αὐτόν.*

Π. Δ. 155. 323.

150. Καὶ ἰδιῶται προσέτι χρεωστοῦν, λαβόντες ἐξ ἰδίας ἀντιλήψεως γινώσιν ἀξιοποίνου τινὸς πράξεως, νὰ ἀναγγέλλωσιν αὐτὴν ἐγγράφως ἢ διὰ ζώσης· κατὰ δὲ τὰς παρὰ τοῦ ποινικοῦ νόμου ὠρισμένας περιπτώσεις εἶναι μάλιστα εἰς τοῦτο ὑπόχρεοι ἐπὶ ποινῇ. Π. Ν. 130. 242. 260.

151. Εἰς τὰ πλημμελήματα καὶ κακουργήματα, ἢ ἀνακάλυψις τῶν ὁποίων διαφέρει ἰδίως τὸ Κράτος, δύναται πᾶς ἐπὶ τῆς ἀνακρίσεως ὑπάλληλος, λαβὼν τὴν ἀδείαν τοῦ ἐπὶ τῆς δικαιοσύνης γραμματέως, νὰ προσκαλέσῃ ἐπὶ ὑποσχέσει ἀμοιβῆς τὸ κοινὸν πρὸς ἀνακάλυψιν τοῦ πράξαντος.

152. Ἡ μήνυσις γίνεται ἀμέσως πρὸς τὸν πύρᾳ

* Ἐπιθ. καὶ Νόμον ΒΡΕΒ' τῆς 13 Φεβρ. 1893 περὶ δικῶν, ἀρ. 15.

πρωτοδικαίς εισαγγελέα, ἀλλ' ἐπίσης καὶ εἰς τοὺς λοιποὺς ἀρμοδίους ἐπὶ τῆς ἀνακρίσεως ὑπαλλήλων. Γίνεται δὲ διὰ τοῦ μηνύοντος αὐτοῦ ἢ διὰ τινος ἐξουσίου. Τὸ ἐγγραφον τῆς πληρεξουσιότητος [καταρτίζεται] παραρτᾶται εἰς τὴν ἐκθεσιν. Π. Δ. 153. 21.

ΑΠ. 91 (1842). Διὰ νὰ ἔχη κῶρος ἔκθεσις τις, ἀρκεῖ νὰ ἀναφερθῇ τὸ ὄνομα τοῦ μηνύοντος τοιαυτοτρόπως, ὥστε νὰ μὴν ἀφίνει ἀμφιβολίαν περὶ τῆς ταυτότητος τοῦ προσώπου, ἢ τοιαύτη δὲ ἐκθεσίς τῆς πρὸς τὸν ἀνακριτὴν εἰς τὸ κατὰ τὸν δικαστήριον.

ΑΠ. 167 (1888). Κατὰ ἄρθρον 152 Ποιν. Δικ. ἡ ἐγκλήσις πρὸς τὸν ἀνακριτὴν νὰ ἐγχειρισθῇ εἰς τὸν ἀρμοδίον πρὸς Πρωτοδικαίς Εἰσαγγελέα ἢ τοὺς λοιποὺς ἀρμοδίους ἀνακριτικοὺς ὑπαλλήλους, καὶ περὶ τῆς ἐκθέσεως ταύτης νὰ συντάσσεται ἡ δέουσα ἔκθεσις.

ΑΠ. 161 (1872), 187 (1888). Ὡς ἀρμοδιοὶ ἀνακριτικοὶ ὑπαλλήλοι εἰς οὓς δύναται νὰ γίνη ἡ μήνυσις, οὐδόλως ὀρίζονται ὑπὸ τοῦ νόμου ναὶ οἱ τῆς περιφέρειας τοῦ τόπου, ἐνθα διεπράχθη τὸ ἀδίκημα. ὅθεν ἀρμοδιοὶ πρὸς τοῦτο εἶναι καὶ οἱ ἀλλαγῶν τοῦ Κράτους διατελοῦντες ἀνακριτικοὶ ὑπαλλήλοι.

153. Γενομένης προφορικῆς μηνύσεως, ὁ πρὸς τὴν πρωτοδικαίς εἰσαγγελεὺς καὶ ἕκαστος τῶν ἐν τῷ ἀρθρῷ 17 ἀναφερομένων ἐπὶ τῆς ἀνακρίσεως ὑπαλλήλων χρεοῦται, ὁ δὲ παρὰ τοῖς ἐφέταις εἰσαγγελεὺς ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ συντάττῃ κατὰ τοὺς νομίμους τύπους σιν περὶ τῆς μηνύσεως ταύτης. Π. Δ. 18. 72. 73. 151.
184. 278.

ΒΠ. 111 (1846) 19 (1881) 112 (1884). — Τοῦ ἀρθροῦ 153 εἰς τὸν ὅτι τῆς μηνύσεως γίνεται καὶ προφορικῶς ἐνώπιον τῶν ἐν τῷ ἀρθρῷ 17 ἀναφερομένων ἐπὶ τῆς ἀνακρίσεως ὑπαλλήλων συντασσομένης ἐκθέσεως, ἐπεταί, ὅτι ἡ ἐνώπιον τοῦ ἀνακριτοῦ ἐλευθέρᾳ δήλωσις τοῦ παρὰ τὸν ἀνακριτὴν ἐκτελεστοῦτος περὶ τιμωρίας τοῦ κατήγ. περιέχει πάντα τὰ στοιχεῖα τῆς ἐγκλήσεως καὶ ἐπομένως ἰσχύοντα εἰς τὴν ἐγκλήσει.

ΑΠ. 42 (1881). — Ὅθεν καὶ ἀναπληροῖ τὴν ἑλλειψιν τῆς μηνύσεως ἐγχειρισθείσης ἐγγράφου μηνύσεως καὶ νομιμοποιεῖ τὰς ἐπὶ τῇ ἐκθέσει ἀνακριτικὰς πράξεις.

154. Ἐὰν γενῇ ἡ μήνυσις ἐγγράφως, μονογραφεῖται αὐτὴ κατὰ πᾶν φύλλον παρὰ τοῦ ἐπὶ τῆς ἀνακρίσεως, καὶ συντάσσεται περὶ τῆς ἐγχειρίσεώς της ἐκθεσις, εἰς τὴν ὁποίαν προσαρτᾶται ἡ ἐγχειρισθεῖσα μήνυσις, αἱ δὲ [μετέπειτα] ἐνδεχόμεναι μεταβολαὶ καὶ προσθῆκαι εἰς τὴν μήνυσιν αὐτήν, ἀλλ' εἰς τὴν ἐκθεσιν. Π. Δ. 153. 278.

ΑΠ. 121, 124 (1838) — Ὁ νόμος δὲν διατάττει ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος τὴν σύνταξιν ἐκθέσεως ὑπὸ τὴν μήνυσιν.

155. Ἐὰν ἡ ἐγγραφὸς καὶ προφορικὴ μήνυσις ἔγινεν εἰς ὑπάλληλον ἐπὶ τῆς ἀνακρίσεως ἄλλον παρὰ τὸν εἰσαγγελέα, πρέπει νὰ πεμφθῇ παραχρῆμα εἰς τὸν ἀρμοδίον παρὰ πρωτοδίκαις εἰσαγγελέα. Π. Δ. 149. 157. 184.

β'. Προεισαγωγικαὶ ἐργασίαι τῶν ἐπὶ τῆς ἀνακρίσεως ὑπαλλήλων.

156. (*) Οἱ παρὰ πρωτοδίκαις εἰσαγγελεῖς, ἥτοι κατὰ μήνυσιν, ἢ καὶ αὐτεπαγγέλτως, ἔχουσι τὸ δικαίωμα καὶ ὀφείλουσι νὰ διευθύνωσι τὰς ἀναγκαίας προσκλήσεις πρὸς τοὺς εἰρηνοδίκας, δημάρχους, δημαρχικοὺς παρέδρους, ἢ ἀστυνόμους τῆς ἰδίας αὐτῶν ἢ ξένης περιφερείας, ἢ καὶ πρὸς τοὺς ἀξιωματικοὺς τῆς χωροφυλακῆς, καὶ πρὸς ἄλλους παρὰ πρωτοδίκαις εἰσαγγελεῖς πρὸς βεβαίωσιν [τῶν κατὰ τὴν πράξιν] τοῦ σώματος τοῦ ἐγκληματος, καὶ πρὸς συλλογὴν τῶν περὶ τοῦ πράξαντος ἀποδείξεων. — Οἱ εἰσαγγελεῖς ἔχουσι προσέτι τὸ δικαίωμα νὰ κάμνωσι καὶ ἀμέσως ἐξετάσεις ἰδίας, καὶ πρὸς τοῦτο νὰ ἐπιχειρῶσι τὰς εἰς τὰ ἄρθρα 136—138, 157, καὶ

(*) Ἐπιθ. καὶ Προξενικὸν Νόμον ΧΝΣΤ' τῆς 22 Δεκεμ. 1877 ἀ. 9. 124.

159 ἀναφερομένας πράξεις. Π. Δ. 17. 29. 135. 158.
201. 203. 278. 279. 284. 325.

ΑΠ. 105 (1856).—Ἐπὶ πλημμελημάτων δὲν θεωρεῖται ὡς ἀποκρί-
τητον στοιχεῖον ἡ ἐξέτασις τοῦ κατηγορουμένου· ἄρα καὶ ἡ ἀποκρί-
ξις ἐξέτασις αὐτοῦ ἢ ἄνευ παραγγελίας τοῦ εἰσαγγελέως ὑπὸ τοῦ ἀνακρι-
τοῦ γενομένη δὲν ἔχει ἐπιρροὴν τινά (156, 160, 161, 186 ποιν. δικ.).

157. Ἐὰν ἐκ τῆς ἀναβολῆς προέρχεται κίνδυνος, ἔ-
άν ὁ κακούργησας συνελήφθῃ ἐπ' αὐτοφώρῳ, ὑποχρεώ-
ται τότε πάντες οἱ ἀρμόδιοι ἐπὶ τῆς ἀνακρίσεως ὑπάλ-
ληλοι, οἱ εἰς τὸ ἄρθρον 17 ἀναφερόμενοι, εὐθὺς μετὰ τὴν
εἰς τὸν παρὰ πρωτοδίκαις εἰσαγγελίαν γενομένην κήρυ-
ξιν, καὶ χωρὶς νὰ προσμένωσιν ἄλλην περὶ τούτου προ-
σκλησιν, νὰ ἐπιχειρῶσι τὰς εἰς τὰ ἄρθρα 136—138 καὶ
159 εἰρημένας πράξεις, ἢ διορίζοντες φυλακὰς, ἢ καὶ
ἄλλον τρόπον νὰ ἀσφαλίζωσι τὴν ἀνίχνευσιν τῆς πράξεως
καὶ τοῦ πράξαντος — Ἐὰν ὑπάρχωσι μηνύσεις περὶ βλα-
βῆς αἰοῦ θανάτου, πληγώσεως, ἢ ἄλλης ὅποιαδήποτε βλάβης
ἀνθρώπων ἢ πραγμάτων, ὁ [ἀνακριτὴς] ἀνακριτικῶς
ὑπάλληλος ὀφείλει νὰ συμπαραλάβῃ ἰατρούς, χειρουργο-
ύς, χημικοὺς, καὶ ἄλλους προσφόρους πραγματογνω-
μοῦν. — [Ἡ περὶ τούτων συντεταγμένη ἐκθεσις πέμπεται
αἱ περὶ τούτων συνταττόμεναι ἐκθέσεις πέμπονται
παραχρῆμα εἰς τὸν εἰσαγγελέα (*) Π. Δ. 17. 98. 155.
168. 184. 201.]

ΑΠ. 224 (1838). Τὸ ἄρθρον 157 Ποιν. Δικ. δὲν διατάσσεται
ποινῇ ἀκυρότητος. Διὰ τοῦτο αἱ παρὰ τῶν ἀνακριτικῶν ὑπαλλήλων γι-
νόμεναι αὐτεπαγγέλτως ἐξετάσεις, χωρὶς νὰ ὑπάρχῃ κίνδυνος τῆς ἐκ τῆς
ἀναβολῆς, δὲν εἶναι ἄκυροι. Ἀλλως τε δὲ ὁ λόγος οὗτος ἀφορᾷ τὴν
ἀνακρίσιν, καὶ δὲν δύναται νὰ προταβῇ κατὰ πρῶτον ἐνώπιον τοῦ
Πάγου.

ΑΠ. 48 (1850). Ἐν τοῖς ἀνακριτικοῖς ὑπαλλήλοις συγκαταλεγόμενοι
καὶ οἱ ἐνωματάρχαι τῆς χωροφυλακῆς, δύνανται ἄνευ προσκλήσεως

(*) Ἐπιβ. παρακατιὸν «Κανονισμὸς Χωροφυλακῆς» ἄρθρα 87—111

ἐπιχειρῶσι τὰς ἐν τοῖς ἄρθροις 136—138 καὶ 159 ἀναφερομένας ἀνακριτικὰς πράξεις, ἐπιχειμένου κινδύνου ἐκ τῆς ἀναβολῆς. Ὁφείλουσι δὲ νὰ συμμορφῶνται ἐνεργοῦντες δικαστικὰ καθήκοντα πρὸς τὰς διατυπώσεις τῆς ποινικῆς δικονομίας (ἄρθρ. 72.—74 καὶ οὐχὶ πρὸς τὰς τοῦ κακισμοῦ τῆς χωροφυλακῆς.

158. Ἐὰν πολλοὶ τῶν εἰς τὸ ἄρθρον 17 ἀναφερομένων ἐπὶ τῆς ἀνακρίσεως ὑπάλληλων ἦναι ἐπίσης ἄρμόδιοι, καθεὶς αὐτῶν ἐπιλαμβάνεται τῆς [ἐξετάσεως] ἀνακρίσεως καὶ [τὸ κατὰ τὸ ἄρθρον 31 τεκμήριον] ἢ κατὰ τὸ ἄρθρον 31 προτίμησιν ἀποφασίζει, τίς πρέπει νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν προεισαγωγικὴν ἀνάκρισιν, ἐκτὸς ἂν ὁ εἰσαγγελεὺς διατάξῃ ἄλλως, ἢ ἀναλάβῃ αὐτὸς τὴν φροντίδα. Π. Δ. 156.

159. Ἐπὶ τῶν πλημμελημάτων καὶ κακουργημάτων ὅλοι οἱ εἰς τὰ ἄρθρα 15-18 εἰρημένοι ὑπάλληλοι ἔχουσι τὸ δικαίωμα νὰ [φυλακίζωσι] συλλαμβάνωσι τὸν πρᾶξαντα, ἐὰν οὗτος, ἐλήφθῃ ἐπ' αὐτοφώρῳ· ἐντὸς δὲ εἰκοσιτεσσάρων ὥρων ὁ [φυλακισθεὶς] συλληφθεὶς προσάγεται εἰς τὸν εἰσαγγελεῖα, ὅστις τὸν παραπέμπει τάχιστα μετὰ [τῶν παρατηρήσεών του] τῆς προτάσεώς του εἰς τὸν ἀνακριτὴν, ἢ τὸν ἀπολύει. Π. Δ. 142.168.184.209. 213.

ΑΠ. 67 (1857). Ἐπειδὴ, καθὰ παραδέχεται τὸ πλημμελειοδικεῖον, πᾶσα ἀναβολὴ πρὸς καταδίωξιν τοῦ Μ. ἔφερε κίνδυνον καὶ πρόσκομμα εἰς τὴν ἀνάκρισιν, δι' ἐνδεχομένην συνεννόησιν αὐτοῦ μετὰ τῶν ἄλλων συγκατηγορουμένων· ὅθεν ὁ δῆμαρχος, ἀποῦ, ὡς ἀνακριτικὸς ὑπάλληλος, ἀνεκάλυψεν ἐκ τῆς γενομένης ἀνακρίσεως, ὅτι ὁ Μ. ἦτο ὑπαίτιος ἡσυχίας. πρᾶγθείτης ὑπ' αὐτοῦ ὁμοῦ μὲ ἄλλους κατὰ τὴν 24 Ἰανουαρίου 1855, ὥφειλε νὰ συλλάβῃ αὐτὸν καὶ νὰ τὸν πέμψῃ εἰς τὸν ἄρμόδιον εἰσαγγελεῖα, καὶ οὐχὶ μετὰ τὴν ἐξέτασιν καὶ εὑρεσιν ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ διαφόριον κλοπιμαίων πραγμάτων, νὰ τὸν ἀπολύσῃ, ὡς ἔπραξε, καθότι κατ' ἄρθρ. 157 Ποιν. Δικ., ἐὰν ἐκ τῆς ἀναβολῆς προέρχεται κίνδυνος, ὡς ἐπὶ τοῦ προκειμένου, ὑποχρεοῦνται πάντες οἱ ἐπὶ τῆς ἀνακρίσεως ὑπάλληλοι οἱ ἐν ἄρθρ. 17 ἀναφερόμενοι, ἐν οἷς καὶ ὁ δῆμαρχος, εὐθὺς μετὰ τὴν εἰς τὸν εἰσαγγελεῖα μήνυσιν καὶ χωρὶς νὰ περιμένωσιν ἄλλην περὶ τούτου πρόσκλησιν νὰ ἐπιχειρῶσι τὰς εἰς ἄρθρ. 136

—138 καὶ 159 ἀνακριτικὰς πράξεις, ἣ διορίζοντες φυλακὰς ἢ κατ' ἄλλον τρόπον ἀσφαλίζοντες τὴν ἀνίχνευσιν τῆς πράξεως καὶ τοῦ πράξαντος· μάλιστα τὸ ἄρθρ. 159 εἰς ὃ παραπέμπει τὸ ἄρθρ. 157 εἰδὼς ῥητῶς ἐν περιπτώσει κινδύνου τὸ δικαίωμα εἰς τοὺς εἰρημένους ἀνακριτικοὺς ὑπαλλήλους νὰ συλλαμβάνωσι τὸν πράξαντα καὶ ἐντὸς εικοσίου σάβων ὥρων νὰ στέλλωσιν αὐτὸν εἰς τὸν εἰσαγγελεῖν ἐπομένως τὸ πλημμελειοδικεῖον νομίμως κατεδίκασε τὸν δῆμαρχον εἰς τὴν προβλεπόμενὴν παρὰ ἄρθρ. 187 § 1 χρηματικὴν ποινὴν, ὡς παραβάντα, καθὰ βεβαίωσ' τὸ δικαστήριον, τὰ καθήκοντά του πρὸς βλάβην τῆς ἐπικρατείας· διότι κατ' ἐστὶν φυγόδικος ὁ Μ. καὶ δὲν συνελήφθη εἰσέτι καίτοι κατὰ διωκόμενος ἀπὸ τὰς ἀρχάς.

* 160. Ἡ προειταγωγικὴ ἀνάκρισις, ἣτις πάντοτε εἶναι συνοπτικὴ, ἀποπεραίνεται [φερομένης τῆς δίκης ἀπ' εὐθείας] δι' ἀπ' εὐθείας κλήσεως εἰς τὸ ἀκροατήριον, ἢ ἀναφερομένου τοῦ παρὰ πρωτοδικαίως εἰταγγελέως πρὸς τὸν ἀνακριτὴν, ἢ πρὸς τὸ δικαστικὸν συμβούλιον. Π.Δ. 183. 247. 250 § 4.

ΚΠ. 25 (1856). Ἐπειδὴ κατὰ τὰ συνδυασμένα ἄρθρα 160, 186 καὶ 206 ποιν. Δικ. ὁσάκις ὁ εἰσαγγελεὺς δὲν εὗρίσκη' τὰς ἀμέσως συλλεγείσας ἀποδείξεις ἀποχρώσας εἰς τὴν στήριξιν κατηγορίας τινος, ὀφείλει ν' ἀναφέρῃ τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸν ἀνακριτὴν πρὸς ἐξακριβώσιν αὐτῆς καὶ ἐν ταιαύτῃ περιπτώσει μόνον τὸ συμβούλιον τῶν ἀρμοδίων πλημμελειοδικῶν, εἰς ὃ ὑποβάλλονται δι' ἐκείνου τὰ ἐγγραφα τῆς ἀνακρίσεως, ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ παραπέμπῃ διὰ βουλευμάτος εἰς τὸ ἀκροατήριον ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου, ἐνῶ, ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τοῦ ἐγγράφου τοῦ εἰσαγγελέως πρὸς τὸν ἀνακριτὴν Δ., ὁ τελευταῖος κατὰ παραγγελίαν ἐκείνου ἐπελήφθη ἀνακρίσεως, καὶ κατὰ συνέπειαν ἐξήτασε διαφόρους μάρτυρας, ὧν αἱ καταθέσεις ὑπάρχουσιν ἐπισυνημμέναι ἐν τῇ δικογραφίᾳ· μαλαταῦτα ὁ εἰταγγελεὺς εἰσήγαγε τὴν οὕτω προανακριθεῖσαν ὑπόθεσιν ὅχι διὰ βουλευμάτος παραπομπῆς, ἀλλὰ δι' ἀμέσου κλήσεως εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ δικαστηρίου, ὅπερ καὶ ἐδίκασε κατὰ προφανῆ παραβίασιν τῶν εἰρημένων ῥητῶν διατάξεων ποιν. Δικ.

ΑΠ. 142 (1870) Ἐπειδὴ ὡς λόγος ἀνακρίσεως δὲν ἀναφέρεται ἐν ἄρθρ. 407 ποιν. Δικ. ἡ παράλειψις τῆς προειταγωγικῆς ἐπὶ πλημμελήματος ἀνακρίσεως, ἐκτὸς δὲ τούτου καὶ ἡ ἐξέτασις τοῦ παθόντος περὶ τῆς δια-

(*) Δι' εἰδικῶν Νόμων διετάχθη ἡ ἐκδίκασις ὠρισμένων πλημμελημάτων δι' ἀπ' εὐθείας κλήσεως. Οὕτω Νόμος ΒΡΕΒ' τοῦ 1893 περὶ δασῶν ἀριθ. 15.—Νόμος ΒΜΕ' τοῦ 1892 περὶ σταφίδος ἀριθ. 6.

αὐτῶν ἢ τῆς ἀνακρίσεως ἐκθεσις ἀποτελεῖ προεισαγωγικὴν ἀνάκρισιν, καὶ 100 δὲν προσδιορίζει μέχρι τίνος σημείου πρέπει νὰ ἐκτείνεται καὶ ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς κρίσεως τοῦ ἀρμοδίου εἰσαγγελέως, ἢ ἀνακρίσεως ἐὰν μετὰ τὴν ἐγκρίσιν ἢ μετὰ τινὰ προεισαγωγικὴν ἀνάκρισιν νὰ εἰσαχθῇ ἀπ' εὐθείας εἰς τὸ ἀκροατήριον διὰ κλήσεως ὁ ἐπὶ πλημμελήματι κατηγορούμενος ὅσῳκις οὗτος εἶναι παρὼν κατὰ (161 Δικ.)

ΑΠ. 45 (1848). Κατὰ ἄρθρα 94 καὶ 103 Δικ. Ὁργ. καὶ 17, 69, 75, 149, 152—158. 160 καὶ 161 Ποιν. Δικ. ὁ παρὰ τοῖς πλημμελειοδικαῖς εἰσαγγελεὺς ἔχει τὸ δικαίωμα πρὸς καταδίωξιν τῶν ἀξιοποίνων πράξεων νὰ ἐνεργῇ μετὰ πάσης ἐλευθερίας εἰς τὴν διεύθυνσιν προανακρίσεως, μεθ' ἣν δύναται ἐπὶ πλημμελημάτων καὶ πταισμάτων νὰ εἰσαγῇ ταῦτα εἰς τὸ ἀκροατήριον δι' ἀπ' εὐθείας κλήτευσιν ὑπὸ μόνους τοὺς ἐν ἄρθ. 161 περιορισμούς, εἴτε νὰ προκαλῇ τακτικὴν ἀνάκρισιν, ὅτε ὁ εἰσαγγελεὺς ἐνεργεῖ κατ' ἀκολουσίαν τῶν ἐπ' αὐτοῦ ἐκδομένων βουλευμάτων.

ΑΠ. 49 (1866). Ἐκ συνδ. τοῦ 161 ἄρθρου πρὸς τὸ 160 παρ. 1 ὡς προκύπτει, ὅτι ὁ εἰσαγγελεὺς ἔχει τὸ δικαίωμα μετὰ συναρτίαν τινὰ προεισαγωγικὴν ἀνάκρισιν, δυναμένην νὰ πείσῃ αὐτὸν κατὰ τὴν ἰδίαν κρίσιν περὶ τοῦ ἀξιοποίνου τῆς πράξεως καὶ περὶ τῆς ἐνάγκης κατηγοροῦμένου, νὰ καλέσῃ ἀμέσως εἰς τὸ ἀκροατήριον τὸν ἐπὶ πλημμελήματι ἢ πταίσματι ὑποκειμένον εἰς τοὺς πλημμελειοδικαῖς κατηγορούμενον, ὅσῳκις εἶναι παρὼν. Ἀλλ' ἡ παρερμηνεία τῶν ἄρθρων τῶν ὑπὸ ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου πλημμελειοδικῶν δὲν χορηγεῖται εἰς ἀναίρεσιν, ἅτε μὴ διατάσσουσιν ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος τῆς ἀποφάσεως αὐτῶν.

ΑΠ. 78 (1845). Λέγων ὁ νόμος (ἄρθ. 161) «νὰ καλῇ εἰς τὸ ἀκροατήριον ἀμέσως», νοεῖ «νὰ καλῇ ἄνευ προεισαγωγικῆς ἀνακρίσεως».

ΑΠ. 96 (1868). Ἐκ τοῦ συνδ. τῶν ἄρθρ. 160 καὶ 161 προκύπτει ὅτι εἰσαγγελεὺς δύναται, ὅσῳκις ὑπάρχουσιν αἱ προϋποθέσεις τοῦ νόμου κατὰ τὴν ἰδίαν κρίσιν νὰ εἰσαγῇ ἀπ' εὐθείας εἰς τὸ ἀκροατήριον τὸν πλημμελειοδικῶν πῶσαν πρᾶξιν φέρουσαν κατ' αὐτὸν χαρακτήρα πλημμελήματος, τὸ δὲ πλημμελειοδικεῖον νὰ παραπέμψῃ εἰς τὸ κακούργιοδικεῖον εἰσαχθεῖσαν εἰς τὸ ἀκροατήριον αὐτοῦ πρᾶξιν, ὅταν εὐρίσκη ὅτι αὕτη φέρει χαρακτήρα κακούργηματος.

Τὸ δὲ χαρακτηριθὲν ὡς πλημμελήμα ὑπὸ τοῦ εἰσαγγελέως, ἀπ' εὐθείας εἰς τὸ ἀκροατήριον εἰσαγαγόντος αὐτὸ δύναται τὸ πλημμελειοδικεῖον νὰ παραπέμψῃ εἰς τὸ κακούργιοδικεῖον, ἂν εὐρίσκη ὅτι φέρει χαρακτήρα κακούργηματος.

ΑΠ. 157 (1869).—Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει περαιτέρω ἀρμόδιον νὰ ἀφαιρῇ τῆς κατηγορίας μόνον ἐστὶ τὸ κακούργιοδικεῖον, ὅπερ δύναται καὶ αὐτὸ κρίνον περὶ τῆς ἰδίας ἀρμοδιότητος. νὰ αποφανῇται τυχὸν αὐτὸ ἀρμόδιον, ὅποτε ἀναγκαίως ἐπέρχεται ἡ λύσις τῆς ἀμφιβαλλομένης ἀρμοδιότητος διὰ τοῦ παρὰ τοῦ Ἀρείου Πάγου προκλητέου κανονι-

σμοῦ ὅθεν οὐδ' ὅπως δύναται μετὰ τὴν εἰσαγωγὴν κατηγορίας τινὸς εἰς τὸ ἀκροατήριον τῶν πλημμελειοδικῶν καὶ μετὰ τὴν ἀπόφασιν τοῦτο περὶ τῆς ἀναρμοδιότητος αὐτοῦ καὶ τῆς παραπομπῆς εἰς τὸ ἀρμόδιον κακούργιοδικεῖον, νὰ ἐπιληφθῇ τῆς αὐτῆς ὑποθέσεως τὸ συμβούλιον τῶν πλημμελειοδικῶν,

γ'. Κλήσις.

161. Ὁ παρὰ πρωτοδικαίς εἰσαγγελεὺς τότε μόνον ἔχει δικαίωμα νὰ καλῇ ἀμέσως εἰς τὸ ἀκροατήριον, ^{ἐπὶ}—1. ὁ κατηγορούμενος ἢ ναι παρὼν· καὶ—2. τὸ πλημμέλημα ἢ τὸ πταίσμα ὑπόκειται εἰς τοὺς πλημμελειοδικαίς. Π. Δ. 41. 186. *ἢ ἀφορμὴ δὲ ἢ ἐν ἑνὶ φροντιστηρίῳ ἀναμνηστικῶν* — Ν. 17, 174 (1904.) —

ΑΠ. 82 (1878). Ἡ παραβίασις τῶν ἄρθρων 160 καὶ 161 Ποιν. Δικ. δὲν χορηγεῖ ἀφορμὴν εἰς ἀναίρεσιν, ὅτε μὴ διατασσομένης ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος τῆς ἐφαρμογῆς αὐτῶν.

162. Τὸ κλητήριον θέσπισμα πρέπει νὰ ἀναφέρῃ τὸ πλημμέλημα καὶ τὸν κατηγορούμενον, νὰ φέρῃ τὴν ἐπίσημον σφραγίδα, καὶ τὴν ὑπογραφὴν τοῦ παρὰ πρωτοδικαίς εἰσαγγελέως. Π. Δ. 145. 257. 274. 295. 314.

ΑΠ. 97 (1836). Κατὰ 162 Ποιν. Δικ. τὸ κλητήριον θέσπισμα πρέπει νὰ ἀναφέρῃ, ἐκτὸς τοῦ κατηγορουμένου, καὶ τὸ πλημμέλημα, ὅπως λαδῇ νὰ ὀνομάζῃ καὶ νὰ χαρακτηρίσῃ τὴν πράξιν ἢ τὰς πράξεις· ὁ πρὸς οὗτος εἶναι οὐσιώδης· δὲν ἀρκεῖ λοιπὸν νὰ φέρωσιν ἀπλῶς δεῖτε πρὸς ἐβδιδάσθησαν τὰ ἄρθρα . . . τοῦ ποινικοῦ νόμου.

ΑΠ. 422 (1840). Ὅταν τὸ κλητήριον θέσπισμα περιέχῃ τὰς παραπομπὰς τοῦ κατηγορουμένου ἄρθρου ἐφημερίδος τινός, καὶ χαρακτηρίσῃ τὴν δίκην ἐπὶ τῆς ὁποίας αὐτὸ συνετάχθη, προσθῆται δὲ καὶ τὸ παραβίασεν ἄρθρον, δὲν θεωρεῖται ἑλλειπές.

ΑΠ. 174 (184).—Τὸ κλητήριον θέσπισμα τοῦ δημοσίου κατηγοροῦντος φέρον τὴν ὑπογραφὴν αὐτοῦ, εἶναι ἄκυρον.

ΑΠ. 46 (1846).—Τὸ κλητήριον θέσπισμα, ἂν δὲν ἐμπεριέχῃ τὴν πρόφασιν, δι' ἣν κατεδικάσθη ὁ κατηγορούμενος, δὲν καθιστᾷ ἄκυρον τὴν ἀπόφασιν, ἐὰν αὕτη ᾖναι σύμφωνος μετὰ τῆς παραπομπῆς βούλευμα.

(*) Ἐπιθὶ παρακατιὸν Νόμον 30 Ἀπριλίου 1858. Περί τῆς πλημμελημάτων τοῦ τύπου διαδικασίας.

ΑΠ. 42 (1839).— Ἡ καταδίωξις τῶν πλημμελημάτων γίνεται διὰ κατηγορίας, εἰσαγομένης εἴτε κατ' αὐτὸν κλητὴν, εἴτε διὰ βουλευμάτων παραπομπῆς, τὰ δὲ δικαστήρια δὲν ἐπιλαμβάνονται ἀρμοδίως εἰμὴ ἐκείνων τῶν πλημμελημάτων, τὰ ὅποια, κατὰ ρητὴν διάταξιν τοῦ νόμου ἀναφέρονται εἰς τὸ κλητήριον θέσπισμα, καὶ διὰ τὰ ὅποια μόνον προσκαλεῖται ὡς ἀπολογηθῆ ὁ κατηγορούμενος.

ΑΠ. 1 (1839).— Τὸ κλητήριον θέσπισμα πρέπει ὡς ἀναφέρει τὸ πλημμέλημα διὰ τὸ δύνηθαι ὁ κατηγορούμενος νὰ ἐτοιμάσῃ τὴν υπεράσπισίν του, ἀλλὰ καμμία τῆς δικονομίας διάταξις δὲν ἀπαγορεύει, εἰς ποινῇ ἀκυρότητος τὸ νὰ χαρακτηρίζεται ἡ αὐτὴ πράξις ὡς ὑπαγομένη εἰς διαφόρους ποινικοὺς ὅρους· κατὰ δὲ τὸ τελευταῖον ἐδάφ. τοῦ ἄρθρ. 407 τῆς ποιν. δικονομίας, πᾶσα παράβασις τῶν μὴ διατεταγμένων ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος τύπων δύναται νὰ προταθῇ ὡς ἐνδεὴς μὲν κατὰ τὴν ἐπὶ τοῦ δικαστηρίου τῶν πλημμελειοδικῶν συζητήσιν, οὐχὶ δὲ ὡς λόγος ἀναιρέσεως ἐνώπιον τοῦ Ἀρ. Πάγου.

ΑΠ. 56 (1846).— Δύνανται νὰ ἐνωθῶσι πολλὰ πταίσματα εἰς ἓν κλητήριον θέσπισμα. Τὸ ἄρθρ. 145 ποιν. δικ. ἀπατεῖ ὡς ἀναφέρονται ἐν γένει μόνον τὰ πταίσματα.

ΑΠ. 67 (1875).— Ἐκ τοῦ ἄρθρ. 162 ὁρίζοντος γενικῶς, ὅτι τὸ κλητήριον θέσπισμα πρέπει νὰ ἀναφέρῃ τὸ πλημμέλημα καὶ τὸν κατηγορούμενον, ἐξάγεται, ὅτι ἐν τῷ κλητηρίῳ θέσπισματι· πρέπει νὰ ἀναφέρονται αἱ πράξεις κατὰ τὰς συνοδευούσας αὐτὰς κυριωτέρας περιστάσεις, εἰς τρόπον ὥστε νὰ μὴ ὑφίσταται ἀμφιβολία περὶ τῆς ταυτότητος τῆς τοῖς κατηγορουμένοις ἀποδιδόμενης πράξεως.

ΑΠ. 197 (1875).— Ἡ ἐπίθεσις τῆς ἐπισήμου σφραγίδος ἐν τῷ κλητηρίῳ θέσπισματι δὲν ἀπαιτεῖται ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 162 τῆς Ποιν. Δικ. ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος.

ΑΠ. 164 (1876).— Ὅθεν τὴν παράλειψιν αὐτῆς ὡς παράβασιν τύπου τῆς διαδικασίας, οφείλει ὁ κατηγ. νὰ προτείνῃ εἰς τὸ ἀκροατήριον τῶν πλημμελειοδικῶν ἐν τῇ κατ' ἀντιμωλίαν συζητήσει συνωδῶ τῇ ἐν τέλει τοῦ ἄρθρ. 407 διατάξει.

163. Ἡ [παράδοσις] ἐπίδοσις γίνεται ὡς εἰς τὴν ἐνδεὴς περίπτωσιν τῶν ἄρθρ. 190 καὶ 192 καὶ εἰς μὲν τὸν κατηγορούμενον τοῦλάχιστον τρεῖς ἡμέρας, εἰς δὲ τοὺς μάρτυρας τοῦλάχιστον εἰκοσιτέσσαρας ὥρας πρὶν τῆς ἐν αὐτῇ τῇ προσκλήσει πρὸς ἐμφάνισιν ὠρισμένης δικασίμου ἡμέρας. — Ἐὰν κατηγορούμενοι καὶ μάρτυρες κατοικῶσιν εἰς ἄλλον τόπον παρὰ τὴν καθέδραν τοῦ δικαστηρίου τότε προστίθεται μία ἡμέρα διὰ πᾶσαν ἀπόστασιν τεσσάρων ὁρίων.

Παράρ. Νόμ. 1228 (1918) Τροπικὴ ἀπὸ 206

Δημοσιὰ Κεντρικὴ Βιβλιοθήκη Βερροίας

ρων μυριομέτρων. Π. Δ. 143. 275. 295. 302. 407
§ 2. 489. 257.

ΑΠ. 238 (1898) 'Επειδὴ εὐρισκομένου τοῦ ἀναιρεσιόντος προφυλα-
κισμένου ἐν τῇ εἰρᾷ τοῦ πλημμελειοδικείου Λαρίσης, οὐδεμίαν ὑπὲρ
νόμιμος περίπτωσις ὅπως χορηγηθῇ αὐτῷ, προκειμένου πρὶ πλημμε-
λήματος, προθεσμία πλέον τῶν τριῶν ἡμερῶν, ἣν ὁρίζει ἄρθρ. 163
συν. πρὸς 302 Ποιν. Δικ.

ΑΠ. 75 (1898). 'Επειδὴ τοῦ ἀναιρεσιόντος ἐμφανισθέντος ἐνώπιον
τοῦ ὁμοεπιστάτου καὶ μὴ ἀντιτείναντος εἰς τὴν πρόοδον τῆς διαδικασίας,
ὡς ἐξάγεται ἐκ τῶν πρακτικῶν συνεδριάσεως, ὁρθῶς ἐδικάσθη καὶ συμ-
φώνως πρὸς τὴν διάταξιν τοῦ ἁρθροῦ 164 Ποιν. Δικ., καθ' ἣν τότε μό-
νον ἀκυροῦται ἡ διαδικασία διὰ τὴν ἔλλειψιν τῆς ἐμπροσθέντος κλη-
σεως (ἄρθρ. 163 Ποιν. Δικ.), ὅταν ὁ κατηγορούμενος μὴ ἐμφανισθῇ
ἐδικάσθη κατ' ἐρήμην ἢ ἐμφανισθεὶς ἀντέταξεν.

ΑΠ. 95 (1899). 'Επειδὴ, ἐὰν ἐν τῷ ἐγκλητηρίῳ, ἐν ᾧ κατὰ ἄρθρ.
163 Ποιν. Δικ. πρέπει νὰ ἀναφέρηται τὸ πλημμέλημα καὶ ὁ κατηγο-
ρούμενος, δὲν ἐκτίθεται λεπτομερῶς πάντα τὰ συνιστῶντα αὐτὸ πραγ-
ματικὰ περιστατικά, ἀλλὰ μόνον συνοπτικῶς περιέχονται, δὲν παράγεται
ἐντεῦθεν λόγος ἀναίρεσεως τῶν ἀποφάσεων τῶν πλημμελειοδικῶν, διότι
κατὰ ἄρθρ. 409 Ποιν. Δικ., μόνον ἡ κατὰ τὸ ἄρθρ. 293 ἀναρμοδιότης
ἦτοι ἡ παντελής ἔλλειψις ἐγκλητηρίου, ἐπάγεται ἀναίρεσιν.

ΑΠ. 142 (1899). 'Επειδὴ ἀπορριπτέος ἀποδοκίμει ὁ λόγος ἀναίρεσεως
ὅτι ἐν ᾧ ἐκλήθη πρὸς ὑποστήριξιν τῆς ἀνακοπῆς του ὁ νῦν ἀναιρεσιών
τὴν 11 'Ιουνίου ἐδικάσθη τὴν 12 ἰδίου μηνὸς καὶ ἔτους, ὡς προκύπτει
ἐκ τῆς παραβολῆς τοῦ ἐπιδοτηρίου τῆς πρὸς ἐμφάνισιν κλήσεως καὶ τῆς
ἀποφάσεως καὶ τοῦ σχετικοῦ πρακτικοῦ συνεδριάσεως, διότι κατὰ ἄρθρ.
407 § 2 Ποιν. Δικ. λόγος ἀναίρεσεως εἶναι ἡ μὴ τήρησις τῶν περὶ
τὰς κλήσεις προθεσμιῶν κατὰ τὴν ἐρήμην, δίκην, ὡς καὶ τὸ ἄρθρ. 164
Ποιν. Δικ. ρητῶς ὁρίζει, ὅτι ἐὰν αἱ περὶ τὰς προθεσμίας διατάξεις δὲν φυ-
λαχθῶσι, τότε μόνον ἀκυροῦται ἡ διαδικασία, ἐὰν ὁ κατηγορούμενος μὴ
ἐμφανισθῇ ἐδικάσθη κατ' ἐρήμην, ἢ ὅταν ἐμφανισθεὶς ἀντέτεινεν εἰς
τὴν πρόοδον τῆς δίκης, ὧν οὐδὲν ἔλαβε χώραν ἐπὶ τοῦ προκειμένου.

164. 'Εὰν αἱ περὶ τὰς προθεσμίας διατάξεις τοῦ προη-
γουμένου ἁρθροῦ δὲν φυλαχθῶσι, τότε μόνον ἀκυροῦται
ἡ διαδικασία, ὅταν ὁ κατηγορούμενος μὴ ἐμφανισθῇ ἐδι-
κάσθη κατ' ἐρήμην. — τὸ αὐτὸ γίνεται καὶ ὅταν ὁ κα-
τηγορούμενος ἐμφανισθῇ [διεμωρτυρήθη κατὰ τῆς πε-
ραιτέρω] ἐγκατεστάθη εἰς τὴν πρόοδον τῆς διαδικασίας
καὶ μολοντοῦτο ἐδικάσθη. Π. Δ. 407 § 2.

ΑΠ. 73 (1893). Κατ' άρθρον 162 Ποιν. Δικ. τὸ κλητήριον θέσπισμα πρέπει νὰ ἀναφέρῃ τὸ πλημμέλημα ἥτοι νὰ περιγράψῃ τὴν πράξιν δι' ἣν κατηγορεῖται ὁ κατηγορούμενος· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ἐν τῷ κατηγορητηρίῳ δὲν ἀναφέρεται ὁ τόπος ἐν ᾧ, καὶ ὁ χρόνος καθ' ὃν ἡ προσαπτομένη πράξις ἐτετελέσθη, ὅπερ ἀποτελεῖ ἑλλειψιν τῆς περιγραφῆς τῆς πράξεως· ἀλλ' ἡ τοιαύτη ἑλλειψις, καὶ ἄκυρον ἂν καθιστᾷ τὸ κλητήριον θέσπισμα, καὶ συνεπῶς θεωρηθῇ, ὅτι δὲν ἐκοινοποιήθη παντάπασι τοιοῦτον· καὶ παρεβιάσθη ἡ ἀνωτέρω διάταξις, δὲν ἐπιφέρει ἀναίρεσιν διότι κατ' άρθρον 164 Ποιν. Δικ. ἐν περιπτώσει τοιαύτῃ τότε μόνον ἄκυροῦται ἡ διαδικασία, ὅταν ὁ κατηγορούμενος ἐμφανισθεὶς ἠναντιώθῃ εἰς τὴν πρόδον τῆς δίκης· ἐν ᾧ ἐπὶ τοῦ προκειμένου ὁ κατηγορούμενος νῦν ἀναίρεσιν ἐμφανισθεὶς κατ' οὐδὲν ἠναντιώθῃ ὡς πρὸς τοῦτο.

ΑΠ. 160 (1896). Ἐπειδὴ κατὰ τὰ ἄρθρα 163 καὶ 164 Ποιν. Δικ., ἡ πρὸς ἐμφάνισιν τοῦ κατηγορουμένου εἰς τὸ ἀκροατήριον κλήσις, πρέπει νὰ ἐπιδίδηται εἰς αὐτὸν τρεῖς τοῦλάχιστον ἡμέρας πρὸ τῆς δικασίμου ἡμέρας, τῆς ἐν τῇ κλήσει ὀρισμένης, ἐπὶ ποινῇ ἀκυρώσεως τῆς διαδικασίας, εἰάν δικασθῇ ἐρήμην, ἢ εἰάν ἐμφανισθεὶς ἐναντιωθῇ εἰς τὴν πρόδον τῆς δίκης, τοῦτο δὲ ἔχει ἐφαρμογὴν καὶ ἐπὶ τῆς συζητήσεως τῆς ἀνακοπῆς, τῆς κατὰ τῆς ἐρήμην αὐτοῦ ἐκδοθείσης ἀποφάσεως, ὅταν αὕτη δὲν ἐκδικάζεται ἀμέσως εἰς τὴν πρώτην μετὰ τὴν ἀνακοπὴν δικάμιον, κατὰ τὸ ἄρθρον 339 Ποιν. Δικ.

ΑΠ. 55 (1887) 35 (1891). Παραβίασις τῆς διατάξεως περὶ τῆς 24 τοῦλάχιστον ὥρας πρὸ τῆς δικασίμου κλητεύσεως τῶν μαρτύρων, ἐπέρχεται ἡ ἀκύρωσις τῆς διαδικασίας, εἰάν ὁ κατηγορούμενος ἐδικασθῇ ἐρήμην ἢ ἐμφανισθεὶς διεμαρτυρήθῃ κατὰ τῆς περαιτέρω διαδικασίας ἀλλ' οὐχ ἥττον ἐδικασθῇ.

δ'. Κοινοποιήσις τῶν ἐγγράφων.

165. Ἀφ' ἧς στιγμῆς γίνῃ ἡ κλήσις, συγχωρεῖται ἐξουσία εἰς τὸν κατηγορούμενον ἢ εἰς τὸν συνήγορον του νὰ λάβῃ γνώσιν τῶν περὶ τὴν ἀνάκρισιν ἐγγράφων, παρόντος ὅμως τοῦ δικαστικοῦ ὑπολλήλου, καὶ, χρείας καλούτης, νὰ λάβῃ ἀτίγραφα ἰδίᾳ δαπάνῃ διὰ νὰ προετοιμάσῃ τὴν ἀπολογίαν ὑπεράσπισίν του.* Π.Δ.257. 273.

* Ἐπιθ. καὶ Ποινικὴ Διατίμησις ἀρθ. 43.

ε'. Μάρτυρες ὑπὲρ τοῦ κατηγορουμένου.

166. Ἐὰν ὁ κατηγορούμενος ἢ ὁ συνήγορός του εὐρίσκη ἀναγκαίαν τὴν εξέτασιν νέων μαρτύρων περὶ τῆς καταδιωχομένης ἀξιοποίνου πράξεως ἢ περὶ τῆς ὑπολήψεως τοῦ κατηγορουμένου, δύναται νὰ παραστήσῃ τοὺς μάρτυρας τούτους δι' ἰδίων ἐξόδων εἰς τὴν δημοσίαν συνεδρίαν, ἢ νὰ ἀναφερθῇ περὶ τούτου δι' ἐγγράφου αἰτήσεως πρὸς τὸν εἰσαγγελέα, ἐκθέτων ἐν αὐτῇ τὰ δι' ἐκάστου μάρτυρος ἀποδειχθησόμενα. — Ὁ εἰσαγγελεὺς, ἐὰν φρονῇ τὴν εξέτασιν τῶν προβεβλημένων μαρτύρων συντελεστικὴν πρὸς ἀνακάλυψιν τῆς ἐνοχῆς ἢ τῆς ἀθωότητος, ἢ πρὸς ἐπιμέτρησιν τῆς πεινῆς, ὀφείλει νὰ τοὺς καλίσῃ αὐτεπαγγέλτως· ἄλλως δέ, νὰ προκαλέσῃ τὴν κλήτευσιν των δι' ἐξόδων τῶν κατηγορουμένων, κατὰ τὸν ἐν τοῖς ἀρθροῖς 256 καὶ 257 * ὠρισμένον τύπον. Π.Δ. 76. 276. 314. 315.

ΑΠ. 132 (1894). Οἱ ἐνώπιον τῶν ποινικῶν δικαστηρίων ὑπὸ τῆς κατηγορίας καὶ τῆς ὑπερασπίσεως καλούμενοι μάρτυρες, οὔτε ὡς ὄργανα τῆς κατηγορίας, οὔτε ὡς ὑπερασπισταὶ τοῦ κατηγορουμένου καλοῦνται, ἀλλ' ὡς κοινὰ εἰς τε τὸν κατήγορον καὶ τὸν κατηγορούμενον μέσα πρὸς ἀνακάλυψιν τῆς ἀληθείας. Ὅθεν καὶ ἂν ὁ εἰσαγ. ἢ ὁ κατήγορ. δηλώσῃ, ὅτι παραιτεῖται τὴν εξέτασιν τοῦ ὑπ' αὐτοῦ κληθέντος, δύναται οὗτος νὰ ἐξετασθῇ ὑπὸ τοῦ προέδρου κατ' αἴτησιν τοῦ ἐτέρου (τοῦ μὴ καλέσαντος αὐτὸν) πρὸς ἀνακάλυψιν τῆς ἀληθείας.

ΑΠ. 33 (1866). Ἐὰν ὁ εἰσαγ. ζητήσῃ νὰ μὴ ἐξετασθῇ μάρτυς τῆς κατηγορίας, ὡς μὴ γνωστοποιηθέντος τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ εἰς τὸν κατηγορούμενον, δύναται οὗτος νὰ ἐξετασθῇ ὡς μάρτυς ὑπερασπίσεως τῇ αἰτήσῃ τῆς ὑπερασπίσεως δυνάμει τοῦ 166 ἀρθρου.

ΑΠ. 137 (1856). Ἐκ τοῦ ἀρθρου 166 προκύπτει, ὅτι ἡ κλήτευσις τῶν ἐξετάσεων ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ κατ' αἴτησιν τοῦ κατηγ. μαρτύρων, ἐὰν μὴ παρασταθῶσι παρ' αὐτοῦ, δεόν νὰ γίνηται διὰ τοῦ εἰσαγγελέως, εἴτε αὐτεπαγγέλτως, εἴτε διὰ τῆς ἐπιθέσεως τῆς ἐπισήμου σφραγίδος καὶ τῆς ὑπογραφῆς αὐτοῦ εἰς τὴν κλήσιν αὐτῶν, ὅπως θεωρηθῶσι.

* Γραπτέον 190 καὶ 191.

ς'. Ἀναβολὴ τῆς δίκης.

167. Ὁ τε εἰταγγελεύς καὶ ὁ κατηγορούμενος ἔχον τὸ δικαίωμα ὑπαρχόντων, οὐσιωδῶ, λόγων, νὰ προτείνων τῇ, εἰς ἄλλην συνεδρίαν ἀναβολὴν τῆς συζητήσεως. — Ἐὰν ἡ πρότασις αὕτη γίῃ πρὸ τῆς ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ συνεδριάσεως, ἢ οἰήσις μετὰ τῶν ἀπαιτούμενων [ἀποδείξεων] βεβαιώσεων ἐγχειρίζεται εἰς τὸν εἰταγγελέα καὶ, κατ' ἐκθεσιν αὐτοῦ, [ἐξετασθέντων] ἀκουσθέντων τῶν παρόντων διαδίκων, γίνεται ἀνυπερθέτως περὶ τοῦ τοῦ ἀπόφασις ἐν τῷ συμβουλίῳ. — Ἄν δὲ ἡ αἵτησις προηγήθη κατὰ πρῶτον εἰς τὴν ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ συνεδρίαν, τὸ δικαστήριον, ἀκοῦσαν τὸν εἰταγγελέα καὶ τοὺς λοιποὺς παρόντας διαδίκους, ἀποφασίζει πρὸ τῆς συζητήσεως τῆς ὑποθέσεως. — Ἡ πρότασις εἶναι ἀπαράδεκτος ἂν ἤδη ἤρχισεν ἡ συζήτησις. — Ἐὰν ἡ περὶ τὴν παράδοσιν τῆς αἵτησεως βραδύτης προέρχεται ἐξ αἰτίας τοῦ προτείναντος, οὗτος καταδικάζεται εἰς τὴν πληρωμὴν τῶν διὰ τῆς βραδύτητος του προξενηθέντων ἐξόδων, καὶ ἡ οἰήσις ἐγκριθῇ. Π. Δ. 276. 379. 424. Ὅργ. Δ.κ. 135.

ΑΠ. 122 (1867). Ἐπειδὴ τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων ἀπορίσκει τὴν περὶ ἀναβολῆς τῆς δίκης πρότασιν τοῦ κατηγορουμένου διὰ τὸν λόγον, ὅτι δι' αὐτῆς ἐπιδιώκεται κυρίως ἀνωφελὴς παράτασις τῆς συζήτησεως δὲν κατέλειπεν ἀναιτιολόγητον τὴν ἀπόφασίν του ἐπὶ τῆς ἀπορριφθείσης περὶ ἀναβολῆς προτάσεως τῆς ἀναιρέσεως, οὔτε παρεδίκαζε τὸ δικαίωμα τῆς ὑπερασπίσεως, ἀλλ' ἀπεφάνετο ἐντὸς τῆς κυριαρχικῆς αὐτοῦ ἐξουσίας (ἄρθρ. 167, 365 καὶ 420 Ποιν. Δικ.), ἐκτιμῶντας πραγματικὰ γεγονότα, ἢ στάθμισις τῶν ὁποίων διαφεύγει τὴν κρίσιν τοῦ Ἀρείου Πάγου.

ΑΠ. 81 (1853). Ἐπειδὴ ἡ κατὰ τὴν προκειμένην μακρὰν δίκην συνεδριάσεις τῶν κακουχοδικῶν ἦτο μία, ἀρξάμενη κατὰ τὴν 30 Ἰουλίου, διακοπεῖσα πολλάκις πρὸς ἀναψυχὴν τῶν ἐνόρκων, τῶν συνέδρων, καὶ τῶν λοιπῶν εἰς αὐτὴν συμπραττόντων προσώπων, καὶ περατωθεῖσα τὴν 6 Ἰουλίου, ἐκ δὲ τοῖς ἐν ταῖς πρακτικαῖς τῆς συνεδριάσεως μνησθεῖς

ὅτι ἡ συνεδρίασις ἐγένετο δημοσίᾳ ἐν τῷ ἐπὶ τοῦτῃ δικαστικῷ καταστήματι ἀποδεικνύεται, ὅτι αὕτη μέχρι τέλους ἤτο δημοσίᾳ, ὥστε περιττὸν καθίστατο νὰ ἐπαναλαμβάνεται μετὰ πᾶσαν διακοπὴν ἢ μνεία αὐτῇ.

Ἐπειδὴ ἡ συζήτησις τῆς προκειμένης δίκης, ἀρξαμένη τὴν 30 Ἰουλίου δὲν ἀνεβλήθη εἰς ἄλλην συνεδρίασιν, ἀλλ' ἀπλῶς διεκόπη πολλάκις κατὰ τὰ πρὸς ἀναφυγὴν τῶν δικαστῶν, τῶν μαρτύρων καὶ τῶν κατηγορουμένων ἀναγκαῖα διαλείμματα τοιαύτας δὲ διακοπὰς δύναται νὰ διατάξῃ μόνος ὁ πρόεδρος τῶν συνεδρῶν, κατὰ τὴν ρητὴν διατάξιν ἀρθρ. 115 Ποιν. Δικ. γενομένης δὲ μιᾶς συνεδριάσεως μέχρι τῆς 8 Ἰουλίου, ἂν καὶ διακοπείσθῃ, τὰ πρακτικὰ αὐτῆς ἔπρεπε νὰ ὑπογραφῶσιν ὅποι μετὰ τὸ τέλος αὐτῆς, (88 Ποιν. Δικ.) καὶ οὐχὶ νὰ ὑπογράφωνται κατὰ πᾶσαν διακοπὴν.

ΑΠ. 3 (1857). Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 167 Ποιν. Δικ. ἔχει μὲν ὁ κατηγορούμενος τὸ δικαίωμα, ὑπαρχόντων λόγων οὐσιωδῶν, νὰ ζητήσῃ τὴν εἰς ἄλλην συνεδρίασιν ἀναβολὴν τῆς δίκης, ἀπόκειται ὅμως εἰς τὸ δικαστήριον τῆς οὐσίας νὰ κρίνῃ ἂν οἱ προτεινόμενοι λόγοι εἰσὶν οὐσιώδεις ἢ μὴ καὶ ἐπομένως νὰ δεχθῇ ἢ ἀπορρίψῃ τὴν περὶ ἀναβολῆς αἴτησιν. Ἐπεὶ δὲ τοῦ προκειμένου προτείναντος τοῦ ἀναιρεσεύοντος ν' ἀναβληθῇ ἡ κρίσις του διὰ τὴν προσαγγήν μάρτυρας πρὸς ἀπόδειξιν ὧσεν, ὅτι δὲν ἔλαβε μέρος εἰς τὴν ἀποδιδουμένην αὐτῷ πράξιν τῆς ληστείας, τὸ δικαστήριον τῶν συνεδρῶν ἐθεώρησεν, ἐντός τῆς ἐξουσίας του, ἀπαράδεκτον τὴν πρότασιν του ταύτην τριχῶς· πρῶτον ὡς ἀλυσιτελῆ, καθόσον ὁ ἰσχυρισμὸς αὐτοῦ ἠδύνατο ν' ἀποδειχθῇ καὶ διὰ τῶν μαρτύρων τῆς κατηγορίας· δεύτερον ὡς ἀόριστον, μὴ προσδιοριζομένων τῶν ἐξετασθησέων προσώπων, τῆς κατοικίας αὐτῶν κτλ. καὶ τελευταῖον ὡς σκοποῦσαν νὰ παρατείνῃ ἐπὶ ματαίῳ τὴν δίκην, ἀφοῦ εἶχεν ἤδη δοθῇ εἰς τὸν εἰρημένον ὅλος ὁ ἀπαιτούμενος καιρὸς πρὸς κλήτευσιν μαρτύρων ὑπεραπείσεως ἂν εἶχε τοιοῦτους· ὅθεν ὁ προτεινόμενος ἀναιρέσεως λόγος, ὅτι διὰ τῆς ἀπορρίψεως τῆς αἰτηθείσης ἀναβολῆς περιωρίσθη τὸ δικαίωμα τῆς ὑπερασπίσεως εἶναι ἀνυπόστατος.

ΑΠ. 7 (1844). Τὸ δικαστήριον τῶν συνεδρῶν δύναται, διὰ νόμιμον τινα λόγον, ν' ἀναβάλῃ καὶ νὰ παραπέμψῃ τὴν δίκην ἔχι μόνον ἀπὸ συνεδριάσεως εἰς συνεδρίασιν, ἀλλὰ καὶ εἰς ἄλλην σύνοδον. — Ἐκ τούτου ἴπεται ὅτι δύναται νὰ πράξῃ τὸ αὐτὸ καὶ ὡς πρὸς τὴν ἐπομένην σύνοδον, ὡς ὅτις ὑπάρχουσι λόγοι δικαιολογοῦντες τὴν ἀναβολὴν.

ΑΠ. 371 (1839). Ἡ ἐκτίμησις τῶν λόγων τῆς ἀναβολῆς ἀνήκει κυριάρχικως εἰς τὸ δικαστήριον. Ἡ δὲ περὶ ἀναβολῆς πρότασις πρέπει νὰ ᾖ ἡναι αἰτιολογημένη.

ΑΠ. 27 (1854). Κατ' ἀρθρ. 167 καὶ 379 Ποιν. Δικ., τὸ δικαστήριον τῶν συνεδρῶν δύναται νὰ διατάξῃ τὴν ἀναβολὴν τῆς συζητήσεως μόνον, ἂν ὑπάρχωσι λόγοι οὐσιώδεις· ἀρα δύναται νὰ μὴ ἐπιτρέψῃ αὐτὴν, ὅταν δὲν ἐνεφανίσθῃ μάρτυς ἐξεταστέος ἐπὶ θέματος ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐξετασθῇ.

ΑΠ. 3 (1857). Εἰς τὸ δικαστήριον λοιπὸν ἀπόκειται νὰ κρίνη, δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ ἀναβάλῃ δίκην τινά.

ΑΠ. 28 (1840). Εἰς τὸ δικαστήριον ἀπόκειται νὰ κρίνη, περὶ τῶν λόγων τῆς ἀναβολῆς, ὅταν προτείνωνται μέσα ἀποδείξεως.

ΑΠ. 60 (1842). Εἰς τὸ δικαστήριον ἀπόκειται νὰ κρίνη, ἂν μάρτυρ ᾖ τις ἥτοι ἀναγκαῖα, καὶ ἂν πρέπη ν' ἀναβληθῇ ἢ νὰ αὐτὴ ἀναβληθῇ ἡ δίκη.

ΑΠ. 65 (1889). Κατὰ ἄρθρ. 167 Ποιν. Δικ. ὁ τε εἰσαγγελεὺς καὶ ὁ κατηγορούμενος ἔχουν τὸ δικαίωμα, ὑπαρχόντων οὐσιωδῶν λόγων, νὰ προτείνωσι τὴν εἰς ἄλλην συνεδρίασιν ἀναβολὴν τῆς ὑποθέσεως, τὴν ἐκτίμησιν τῶν λόγων τούτων ἀνέθηκεν ὁ νόμος εἰς τὴν κρίσιν τοῦ δικαστηρίου.

ΑΠ. 2 (1864) 111 (1864) 35, 83 (1866) 18 (1859) 16 18 41 (1866) 3 (1877) 90 122 (1867) 62 (1840) 16 (1869) 163 (1869) 406 (1836) 96 (1839, 32 (1862) 69 (1842) 128 (1872) 215 (1873) 184 (1876) 23 (1875) 19 (1880) 17 51 (1882) 75 (1883) 27 (1885) 18 (1887) 9 (1890) 43 (1891) 103 (1892). Ὡς προκύπτει ἐξ ἄρθρου 167 ἐν συνδ. πρὸς ἄρθρον 420, ἡ στάθμισις τῶν λόγων τῆς ἀναβολῆς ἢ μὴ ἀναβολῆς ποινικῆς δίκης καὶ ἡ ἐκτίμησις τῆς βασιμότητος ἢ μὴ τῆς ἐμφανίσεως μαρτύρων ἀνατίθεται ἀποκλειστικῶς εἰς τὸ δικαστήριον τῆς οὐσίας διαφεύγον τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρ. Πάγου.

ΑΠ. 156 (1866). Καὶ ὅταν ἀναβληθῇ ὑπὸ τοῦ δικαστ. δι' ἀποφάσεως αὐτοῦ ἡ συζήτησις τῆς ὑποθέσεως εἰς ὑτέραν συνεδρίασιν διὰ τὴν μὴ ἐμφάνισιν μάρτυρος, ἀναγκαίου τότε θεωρηθέντος, δὲν ὑποχρεοῦται τὸ δικαστήριον νὰ ἀναβάλῃ ἐκ νέου τὴν συζήτησιν μὴ ἐμφανισθέντος καὶ αὐτοῦ τοῦ μάρτυρος τούτου, διότι προδικαστικῆς οὐσίας τῆς περὶ ἀναβολῆς ἀποφάσεως δύναται τὸ δικαστήριον νὰ πομακρυνθῇ αὐτῆς ἐκτιμῶν ἄλλως τὰ εἰς αὐτὸ ὑποβληθέντα περιστατικά.

ΑΠ. 90 (1867). Ἡ ἐκδίκασις τῆς περὶ ἀναβολῆς τῆς δίκης αἰτήσεως δύναται νὰ γίνῃ καὶ πρὸ τῆς ὑπὸ τοῦ εἰσαγγελεὺς ἀπαγγελίας τῆς κατηγορίας, τοῦ ἄρθρου 167 ἐπιτρέποντος τὴν ὑποβολὴν καὶ τὴν ἐκδίκασιν αὐτῆς πρὸ τῆς ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ συζήτησεως.

ΑΠ. 1 (1862). Ἡ περὶ ἀναβολῆς τῆς δίκης αἰτήσις ἢ τοῦ πληρεξουσίου δικηγόρου τοῦ πολιτικῶς ἐνάγοντος ἢ τοῦ ἐπιτρόπου τοῦ κατηγορουμένου ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι ἔχει καὶ ἕτερον πληρεξούσιον διωρισμένον μὴ παρόντα ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ δὲν εἶναι νόμιμος, διότι κατὰ τὸν νόμον 32 Πανδ. (3, 3), πολλῶν ὄντων διωρισμένων πληρεξουσίων ἐν τῇ αὐτῇ ὑπόθεσιν, ἔχει ἕκαστος αὐτῶν δικαίωμα νὰ ὑπερασπίσῃ μόνος τὸν πελάτην αὐτοῦ.

ΑΠ. 68 (1894). Ἐπειδὴ ὁ λόγος ἀναιρέσεως, ὅτι παρεβιάσθη τὸ δικαίωμα τῆς ὑπερασπίσεως, ἀπορριφθεῖσθαι τῆς προτάσεως τοῦ κατηγορουμένου, νῦν ἀναιρεσιέντος, περὶ ἀναβολῆς τῆς δίκης, ὅπως κληθεὶς μάρτυρα ὑπερασπίσεως τὸν δόντα τὰς ἐπιστολάς Χ. ἐστὶν ἀπορριπτέος. Διότι κατὰ τὸ ἄρθρον 167 Ποιν. Δικ. ὑπαρχόντων οὐσιωδῶν λόγων πρὸς

ἀναβολὴν τῆς δίκης, διατάσσει ταύτην τὸ δικαστήριον, ἅρα ἡ κρίσις περὶ τοῦ ἂν ἦσαν οὐσιώδεις ἢ μὴ οἱ τῆς ἀναβολῆς λόγοι ἀφέθη εἰς τὸ δικαστήριον τῆς οὐσίας, κατ' ἀκολουθίαν, τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας καὶ εὐρύντος οὐσιώδη τὸν τῆς ἀναβολῆς λόγον καὶ ἀπορρίψαντος τὴν πρότασιν ἀναβολῆς, ἡ ἀπόφασίς του αὐτῇ, καθὼς ἀφοῶσα εἰς τὴν κατ' οὐσίαν ἐκτίμησιν τῆς ὑποβληθείσης δίκης, διαφεύγει τὴν ἐλεγχον τοῦ Ἀρχίου Πάγου.

ΑΠ. 70 (1899). Ἐπειδὴ κοινοποιηθείσης ἀπαξ τῆς πολιτικῆς ἀγωγῆς τῶ ἀναιρεσεύοντι μετὰ κλήσεως πρὸς συζήτησιν ἐνώπιον τοῦ Κακουργιοδικαίου Καλαμών κατὰ τὴν 3 Ἰουνίου 1898 καὶ ἐν ἀναβολῇ κατὰ τὴν νέαν τῆς ποινικῆς δίκης δικάσιμον, ὡς ἐξάγεται ἐκ τε τῆς ἐν τῇ δικογραφίᾳ ὑπαρχούσης ἀγωγῆς καὶ τοῦ σχετικοῦ ἐπιδιοτηρίου αὐτῆς, ἐπάγεται ὅτι, νενομένης ἀναβολῆς τῆς προκειμένης δίκης διὰ τὴν 6 Ὀκτωβρίου, δὲν ἦτο ἀναγκαῖα ἢ ἐκ νέου κοινοποιήσις τῆς αὐτῆς ἀγωγῆς πρὸς τὸν ἀναιρεσεύοντα μετὰ νέας κλήσεως πρὸς συζήτησιν αὐτῆς κατὰ τὴν νέαν δικάσιμον.

ΑΠ. 235 (1898). Ἐπειδὴ ὁ λόγος τοῦ ἀναιρετηρίου εἶναι ἀνυπόστατος, διότι ἀφοῦ ἡ ἀπαξ ὁρισθεῖσα δίκη ἀνεβλήθη πρὸς προσφυγὴν κριτῶν ἀποδείξεων εἰς ἄλλην δικάσιμον, δὲν ἦτο ἀνάγκη νὰ κοινοποιηθῇ ἐκ νέου ὁ κοινοποιηθεὶς τῶ ἀναιρεσεύοντι ἀρχικὸς κατάλογος τῶν μαρτύρων, ἐὰν δὲ ὠρίσθη ἡ νέα τῆς δίκης δικάσιμος πρὶν ἢ ἀποπερατωθῇ ἡ κατὰ τῶν συλληφθέντων ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ κατὰ τὴν πρῶτην δικάσιμον ἐπὶ ὑπονοίᾳ ψευδορκίας μαρτύρων ἀνάκρισις, δὲν δύναται νὰ παραχθῇ ἐντεῦθεν λόγος ἀνκρίσεως, διότι εἰς τὴν διακριτικὴν ἐξουσίαν τοῦ παρ' ἐφέταις εἰσαγγελέως ἀνατίθεται ὁ προσδιορισμὸς τῶν δεσφύων ἐν ταῖς ἐνώπιον τοῦ κακουργιοδικαίου δίκαις.

ΑΠ. 247 (1898). Ἐπειδὴ ὁ ἐν τῇ αἰτήσει ἀναφερόμενος λόγος ἀναίρεσεως ὅτι κακῶς ἀπερίφθη ἡ αἰτητικὴ περὶ ἀναβολῆς τῆς δίκης, ἵνα ὁ ἀναιρεσεύων καλέσῃ μάρτυρας ἐστὶν ἀπορριπτέος· διότι ὡς πρὸς τὴν ἀπρ. 167 ἐν συνδυασμῷ πρὸς 420 Ποιν. Δικ., ἡ στάθμισις τῶν λόγων τῆς ἀναβολῆς ἢ μὴ ἀναβολῆς ποινικῆς δίκης καὶ ἡ ἐκτίμησις τοῦ βασιμου ἢ μὴ τῆς ἐμφανίσεως μαρτύρων, ἀνατίθεται ἀποκλειστικῶς εἰς τὸ δικαστήριον τῆς οὐσίας καὶ ἐπομένως διαφεύγει τὸν ἐλεγχον τοῦ Ἀρχίου Πάγου.

ζ'. Ἐπ' αὐτοφώρῳ πράξις.

168. Ἐπ' αὐτοφώρῳ πράξις ὑπάρχει, ὅταν—1. τὸ κακούρημα ἢ πλημμέλημα ἦ·αι ἐν τῷ πράττεσθαι ἢ ἐπράχθῃ ἀρτίως.—2. ὁ κατηγορούμενος εὐρθε ἐν καιρῷ τῆς κολασίμου πράξεως ἐγγὺς τοῦ τόπου, ὅπου αὐτὴ ἐτελέσθη, μὲ πράγματα, ἐργαλεῖα, ὅπλα, καὶ ἄλλα [πειστήρια δείγματα] πειστήρια ἢ—3. ὁ κατηγορούμενος

κατεδιώχθη διὰ δημοσίου κραυγῆς. Π. Δ. 140. 159. 209. 210.

ΑΠ. 70 (1875). Τὸ ἄρθρον 63 τοῦ Συντάγματος διατάσσει, ὅτι ἡ πρὸς τὴν καταδίωξιν καὶ σύλληψιν τοῦ βουλευτοῦ, διαρκούσης τῆς βουλευτικῆς συνόδου, ἄδεια τῆς βουλῆς δὲν ἀπαιτεῖται κατὰ τὰ ἐπ' αὐτῇ φώρῳ κακουργήματα, ἀναφέρεται προδήλως εἰς τὸν περὶ αὐτοφώρων πράξεων ὁρισμὸν ἄρθρου 168 Ποιν. Δικ.

ΑΠ. 166 (1899). Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθρ. 1 τοῦ περὶ μετρηρυθμίσεως διατάξεων τινῶν τοῦ Τελωνιακοῦ Ὑπομονοῦ ΑΠ. 29 Φεβρ. 1882, πᾶσα εἰσαγωγή ἢ ἐξαγωγή ἐμπορευμάτων ἢ ἀπλῇ ἀποδίδασθαι εἰς τὴν ξηρὰν ἢ ἐπιβίβασιν εἰς πλοῖον πρέπει νὰ γίνεται ἐν γνώσει καὶ μὲ γραπτὴν ἄδειαν τῶν προϊσταμένων τῆς Τελωνιακῆς Ἀρχῆς διὰ τῶν διωρισμένων θέσεων καὶ εἰς τὰς διωρισμένας ὥρας, ἄλλως θεωρεῖται ὡς λαθρεμπόριον καὶ ὑποβάλλεται τὸ ἐμπόρευμα εἰς ὀκταπλοῦν τέλος. Κατὰ δὲ τὸ ἄρθρ. 4 τοῦ αὐτοῦ Νόμου, ὡς ἐτροποποιήθη διὰ τοῦ ἀπὸ 9 Ἀπρ. 1896 ΒΥ.Ζ. Νόμου, τὸ λαθρεμπόριον τιμωρεῖται ὅταν ἀνακαλυφθῇ ἐν αὐτοφώρῳ κατὰ τοὺς ὁρισμοὺς τοῦ ἄρθ. 168 Ποιν. Δικ. εἴτε διὰ ὁμολογίας εἴτε διὰ ξηρᾶς μεταφερόμενον, οἱ δὲ συνεργαὶ καὶ αὐτουργοὶ λαθρεμπορικῆς πράξεως καταδιώκονται καὶ ποινικῶς, συμφώνως πρὸς τὰς περὶ κλοπῆς διατάξεις τοῦ Ποιν. Νόμου. Ὅθεν δὲν ἀπαιτεῖται πρὸς ποινικὴν καταδίωξιν καὶ τιμωρίαν, οὔτε νὰ ἐκτίθεται ἐν τῇ ἀποφάσει ὁ φώρος, καθ' ὃν ἐγένετο ἢ κατὰ τοὺς ὁρισμοὺς τοῦ ἄρθ. 168 Ποιν. Δικ. ἐπ' αὐτοφώρῳ ἀνακάλυψις, ὡς ἀναγόμενος εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ δικρατοῦ τῆς οὐσίας ἐκτίμησιν τῶν προσαχθεῖσιν σχετικῶν ἀποδείξεων, εἰς τὴν ἐξέλεγχιν τῶν ὁποίων καθὼς καὶ τῶν λοιπῶν πραγματικῶν γεγονότων, τῶν ἀφορώντων εἰς τὴν ἐνοχλήν τῶν ἀναιρεσειόντων, δὲν δικαιούται νὰ ἐπέμβῃ ὁ Ἀρειὸς Πάγος.

η'. Κατ' οἶκον ἔρευνα, κατάσχσεις, καὶ αὐτοψία.

169. Ἡ κατ' οἶκον ἔρευνα τότε μόνον γίνεται, ὅταν μετὰ λόγου δύναται νὰ ὑποτεθῇ, ὅτι ἡ βεβαίωσις τῆς πράξεως, ἢ ἀνακάλυψις ἢ ἡ ἀπόδειξις τῶν ἐνόχων ἢ τέλος ἢ ἀποκατάστασις τῆς προξενηθείσης ζημίας δι' αὐτοῦ τοῦ μέσου ἡμπορεῖ νὰ κατορθωθῇ ἢ νὰ εὐκολυνθῇ. Π. Δ. 170. 220.

ΑΠ. 61 (1882). Ὅριζοντος τοῦ νόμου (συντάγματος παλαιοῦ ἄρθ. 8 Ποιν. Νομ. ἄρθ. 469, κανον. χωροφ. ἄρθ. 122), ὅτι οὐδεὶς δημόσιος

παλλήλος ἢ ὑπηρέτης δύναται νὰ εἰσέλθῃ εἰς οἰκίαν πολίτου ἄκοντος αὐτοῦ ἢ νὰ ἐπιχειρήσῃ κατ' οἶκον ἔρευναν εἰμὴ κατὰ ἄρθρ. 169 καὶ 173 Ποιν. Δικον. καὶ ἄρθρ. 122 καὶ 123 κανον. χωροφυλακῆς, ἀπερ-
 ῖθ' οὖν τὰς περιστάσεις καὶ τὸν τρόπον τῆς εἰς τὸν οἶκον πρὸς ἔρευναν
 εἰσοδος τῶν δημοσίων υπαλλήλων, ἔπεται, ὅτι ἡ παραβίασις τῶν διατά-
 ξιν τούτων ἐπισύρει τὴν ἄρθρ. 469 Ποιν. Νόμου ποινήν. Ἀποτελοῦ-
 σις δὲ τῆς περιφράκτου αὐλῆς μέρος τῆς οἰκίας κατὰ ἄρθρ. 380 Ποιν.
 Νόμου, ἔπεται, ὅτι καὶ ἡ εἰς αὐτὴν εἰσόδος δύναται νὰ γίνῃ μόνον
 κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἄρθρα Ποιν. Δικ. καὶ τοῦ κανονισμοῦ τῆς χωροφυλα-
 κῆς ἄλλως δὲ γινομένη, ἐκτίθησι τοὺς παραβάτας τῶν διατάξεων τοῦ-
 τῶν εἰς ποινικὴν καταδίωξιν.

ΑΠ. 64 (1857) Ἐπειδὴ, κατὰ τὸν νόμον (σύνταγμα ἄρθρ. 8, ποιν.
 τῶν ἄρθρ. 469, κανονισμός χωροφυλ. 122 καὶ λοιπῶν), οὐδεὶς δημοσίος
 υπαλλήλος ἢ ὑπηρέτης δύναται νὰ εἰσέλθῃ εἰς οἰκίαν πολίτου ἄκοντος
 αὐτοῦ, ἢ νὰ ἐπιχειρήσῃ κατ' οἶκον ἔρευναν, εἰμὴ ὅταν καὶ ὅπως ὁ νό-
 μος διατάττει· ἡ δὲ κατ' οἶκον ἔρευνα καὶ ἡ ἐν αὐτῇ εἰσόδος τῶν δη-
 μοσίων υπαλλήλων ἢ τῆς χωροφυλακῆς δὲν δύναται νὰ γίνῃ εἰμὴ εἰς τὰς
 περιπτώσεις καὶ τοὺς ὁρισμούς ἄρθρ. 169 καὶ 173 ποιν. δικ. καὶ ἄρθρ.
 123 καὶ 223 κανονισμοῦ χωροφυλακῆς· ἡ δὲ παραβίασις τῶν εἰρημένων
 διατάξεων ἐπισύρει τὴν διαταττομένην ὑπὸ τοῦ ἄρθρ. 489 ποιν. νόμου
 ποινήν· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου, ἐνῶ ἐκ τοῦ βουλευματος βεβαιούται, ὅτι
 ὁ Σ. κλητὴρ τῆς δημορχίας Ἀθηνῶν, ὁ Ν. καὶ ὁ Μ. χωροφύλακες,
 ὅλκοντες νὰ συλλάβωσι τὸν ἀποδράντα κληροῦχον Κ. εἰσῆλθον εἰς τὴν
 αὐτὴν οἰκίαν αὐτοῦ χωρὶς νὰ διατηρήσωσι τοὺς παρὰ τοῦ νόμου
 διατεταγμένους τύπους, τὸ συμβούλιον ἀπεφάνετο, ὅτι δὲν ὑπάρχει κατ'
 αὐτῶν ἀφορμὴ κατηγορίας, ἐπὶ τῇ ἐσφαλμένῃ σκέψει, ὅτι δὲν εἰσῆλθον
 οἱ ἀπαλλοτρίωντες εἰς τὴν οἰκίαν ἀλλ' εἰς τὴν αὐλήν, καὶ ὅτι ἡ εἰσόδος
 αὐτῶν δὲν ἀπέβλεπεν ἐνέργειαν κατ' οἶκον ἔρευνῆς ἢ κατασχέσεως, ἐνῶ
 καὶ ἡ περίφρακτος αὐλὴ, οἷα ἦτον ἡ προκειμένη, ἀποτελεῖ μέρος τῆς
 οἰκίας, κατὰ τὸ ἄρθρ. 380 ποιν. νόμου, ἡ δὲ εἰσόδος αὐτῶν ὅποιον-
 ῶν καὶ ἂν εἶχε σκοπὸν, ἔπρεπε νὰ γίνῃ συμφώνως μὲ τὸν νόμον,
 ἄρθρ. 169—173 ποιν. δικ. καὶ 122 Καν. χωροφυλακῆς, ἕως ὅτου λά-
 βουν διαταγὴν νὰ ἔμβουν εἰς τὴν οἰκίαν καὶ νὰ συλλάβουν τὸν κατα-
 φρόντα εἰς αὐτὴν ἀποδράντα κληροῦχον ἀπείλον νὰ παρητηροῦν τὴν
 οἰκίαν ἢ καὶ νὰ τὴν περικυκλώσωσι, κατὰ τοὺς ὅρους ἄρθρ. 123 κανο-
 νισμοῦ χωροφυλακῆς· ὅθεν τὸ συμβούλιον ἀποφανθὲν ὡς ἀνωτέρω, πα-
 ρεβίασε τὰς προμνημονευθείσας διατάξεις καὶ ἄρθρ. 469 ποιν. νόμου
 συνδυασμένον ἄρθρ. 489 καὶ 493 Ποιν. Νόμ.

70. Ὅταν ὑπάρχωσι τὰ εἰς τὸ προηγούμενον ἄρθρ.
 169 εἰρημένα, ἡμπορεῖ ἢ κατ' οἶκον ἔρευνα νὰ γίνῃ εἰς
 τῶν οἰκίας—1. ἐὰν τὸ ἀπαιτῇ ὁ κάτοικος τῆς οἰκίας.
 —2. ἐὰν ὁ κάτοικος ᾖ [βεβαίως] ὁρισμένως ὑποπτος

ένος τῶν εἰς τὰ ἄρθρα 535 κ. ἐπ. 673, 693, 701, καὶ 702 τοῦ ποινικοῦ νόμου ὀριζομένων πταισμάτων, ἢ τινος πλημμελήματος ἢ κακουργήματος.—3. [ἐὰν ὁ ὑποπτος] ἢ ἐὰν ὁ κάτοικος, κατὰ τε τὸν χαρακτήρα καὶ τὴν διαγωγὴν του θεωρούμενος, δύναται νὰ νομιθῇ ὡς ἱκανὸς νὰ πράξῃ τοιοῦτό τι.—4. ἐὰν πρόκηται λόγος γενικῆς ἐρεῦνης εἰς ὀλοκλήρους τόπους, πόλεις ἢ χωρία, εἴτε ληφθέντος περὶ τοῦτου γενικοῦ [μέτρου παρὰ τῆς ἀστυνομίας] ἀστυνομικοῦ μέτρου, εἴτε διότι ἡ ὑποψία κολασίμου τινὸς πράξεως δὲν ἀπεβλέπει ὠρισμένον τινά, ἀλλ' ἐπὶ γένει κάτοικον ἐπαρχίας ἢ τόπου τινός.—5. ἐὰν ὑπάρχῃ ὠρισμένη ὑποψία, ὅτι κρύπτονται εἰς κατοικίαν τιὰ ὑποπτοι καὶ φυγάδες ἄνθρωποι ἢ ὑποπτα πράγματα. Π.Ν. 469. Π.Δ. 220. 223.

171. Εἰς ξενοδοχεῖα καὶ ἄλλους δημοσίους οἴκους συγχωρεῖται ἡ εἰσόδος εἰς τοὺς ἐπὶ τῆς ἀνακρίσεως ἐν παντὶ καιρῷ.

172. Ἐὰν, γινομένης τῆς κατ' οἶκον ἐρεῦνης, εὑρεθῶσιν ὑποπτα πράγματα, τυπωμένα ἢ χειρόγραφα ἔγγραφα, ἀφορῶντα [τὰ κατὰ τὴν πρᾶξιν] τὸ σῶμα τοῦ ἐγκληματος, ἢ δυνάμενα νὰ χρησιμεύσουν εἰς ἐξέλεγχον σημειῶνται ταῦτα ἀκριβῶς καὶ συλλαμβάνονται.—Κλεισμένα δοχεῖα ἀνοίγονται, χρεῖας καλούσης, καὶ μετὰ βίαν, καί, ὅ,τι ὑποπτον ἐν τούτοις εὑρεθῇ, [συλλαμβάνεται] καταλαμβάνεται ὡσαύτως. Π. Δ. 169. 176.

ΑΠ. 247 (1871) Ἐπειδὴ ἀληθῶς, τὸ συμβούλιον παραδέχεται ὅτι ἡ ἀποτελοῦσα τὴν συνέργειαν τοῦ τοῦ ἀναιρεσιέντος συμβουλῆ διὰ τῆς ἀπὸ 9 Ἀπριλίου 1870 ἐπιστολῆς τοῦ Γ. τῆς διὰ χειρὸς τοῦ Κ. γραφείας ὡς πρὸς τοὺς ἀρχιλητὰς τῆς συμμορίας ἀδελφοὺς Τ. καὶ Χ. ἀπευθυνομένης, καὶ ὅτι ἡ ἐπιστολὴ αὕτη ἀπεσφραγισμένη εὑρεθεῖσα ἐπὶ τοῦ πτώματος τοῦ φονευθέντος ἀρχιληστοῦ Χ. ἀπεστάλη εἰς τὴν ἀνάκρισιν, μεθ' ἣν ἐγένετο ἡ προκειμένη κατὰ τοῦ ἀναιρεσιέντος κατηγορία, ἀλλὰ τῆς οὕτω περιελθούσης εἰς τὴν ἀνάκρισιν ἐπιστολῆς ἡ χοῆσις δὲν ἀπαγορεύεται εἰς τὴν δικαστικὴν ἀρχὴν ὡς μὴ ἀντιβαίνουσα εἰς τὸ ἀληθές πνεῦμα 20 ἄρθρου Συντάγματος, καθ' ὃ τὸ

πόρρητον τῶν ἐπιστολῶν εἶναι ἀπολύτως ἀπαράβιαστον, διότι παραδο-
 μίως τῆς ἐπιστολῆς πρὸς θν αὐτῇ ἀπηυθύνετο καὶ γνωστοῦ γενομέ-
 νου αὐτῷ τοῦ περιεχομένου ἔπαυσε τὸ ἀπορρητον, οὐτίνος ἡ παραβία-
 ρις ἀπαγορεύεται ἐπὶ μόνῳ τῷ σκοπῷ νὰ ἐκασφαλίσθῃ ἡ ἐμπιστευτικὴ
 δι' ἀλληλογραφίας ἀνακοίνωσις τῶν ἰδεῶν τῶν ἀντεπιστελλόντων, χά-
 ριν κοινωνικῶν συμφερόντων ἢ τῶν οἰκογενειακῶν σχέσεων, οὐχὶ δὲ
 ἐνεκα ὑπερβάλλοντος πρὸς τὴν ἀλληλογραφίαν σεβασμοῦ νὰ ἐπιτραπῇ
 ἡ γραπτὴ συνεννόησις (ἐνῶ ἄλλως ἡ προφορικὴ ἀπαγορεύεται ὑπὸ τῆς
 ποινικῆς καὶ μὴ ἀκυρωθεῖσης διὰ τοῦ Συντάγματος νομοθεσίας) πρὸς
 διαπραξίν ἐγκλημάτων κατὰ τῶν πολιτῶν ἢ καὶ πρὸς ἀνατροπὴν τῶν
 καθεστώτων καὶ τοῦ κράτους αὐτοῦ· ὥστε πρὸς ἐξέλεξιν τοιούτων ἐγ-
 κληματικῶν σχεδίων ἢ δικαστικῇ ἀρχῇ νομίμως ἡδύνατο νὰ μεταχειρι-
 σθῇ τὴν εἰρημένην ἐπιστολήν, ὡς καὶ πᾶν ἄλλου εἶδους ἐγγραφοῦ, χω-
 ρίς νὰ προσκρούσῃ εἰς τὸ Σύνταγμα ἄλλ' οὔτε καὶ εἰς τὰ χρηστὰ ἥθη,
 καθόσον, οὐδεμίαν ἐκ τοῦ νόμου ἢ τῆς ἠθικῆς ὑποχρέωσιν εἶχε νὰ τη-
 ρῇ μυστικόν τὸ περιεχόμενον τῆς εἰς αὐτὴν καὶ κατὰ τὸν προεκτε-
 θέντα τρόπον περιελθούσης ἐπιστολῆς ἰδίως δὲ μετὰ τὴν ὑπὸ τοῦ κατό-
 χου χρῆσιν αὐτῆς.

173. Περί τῆς κατ' οἶκον ἐρεύνης καὶ τῆς κατασχέ-
 σεως συντάσσεται κατὰ τοὺς νομίμους τύπους ἐκθεσις ²⁴⁸
 ἀκριβῆς, εἰς τὴν ὁποίαν φανερόνεται ἡ αἰτία, ἣτις ἔδωκε ²⁴⁹
 νόμιμον ἀφορμὴν εἰς τοιαύτην ἐρευναν. — Οἱ εἰς τὰ ἄρθρα ¹²²⁸
 15—18 ἀναφερόμενοι ὑπάλληλοι παραλαμβάνουσι μεθ' ¹²²⁹
 ἑαυτῶν, ἐκτὸς τῶν εἰς τὸ ἄρθρον 73 εἰρημένων, καὶ ἄλ- ¹²³⁰
 λων τινὰ τῶν εἰς τὸ ἄρθρον 17 ἀναφερομένων ἀνακριτι-
 κῶν ὑπαλλήλων, οἵτινες συνυπογράφουσιν ὁμοῦ τὴν ἐκ-
 θεσιν. — Κατὰ πᾶσαν περίπτωσιν οἱ ὑποπτοὶ καὶ λοιποὶ
 διάδοχοι δύνανται νὰ προσέλθωσιν ἐλευθέρως, προσκα-
 λοῦνται ἐπὶ τούτῳ νὰ παρευρεθῶσιν ἢ αὐτοπροσώπως ἢ
 διὰ τῶν ἀντικλήτων αὐτῶν (ἄρθρ. 27), καὶ, ἐὰν ᾖναι
 φυλακισμένοι, προσάγονται· ἐὰν δὲ παρευρέθησαν εἰς τὴν
 πράξιν, υπογράφουν καὶ αὐτοὶ ἐπίσης τὴν ἐκθεσιν, ἢ ση-
 μειοῦται ὁ λόγος, διὰ τὸν ὁποῖον δὲν ὑπεγράφησαν. Π.
 Δ. 72. 73. 134. 169. 303. 304.

174. Κατασχθέντα γράμματα, ἐγγραφα, ἢ ἄλλα
 κινητὰ πράγματα τίθενται ἐπὶ παρουσίᾳ τῶν εἰς τὸ ἄρ-
 θρον 172 ἀναφερομένων εἰς περικάλυμμα ἢ εἰς σάκκον

ἢ εἰς ὁποιοδήποτε ἄλλο δοχεῖον, καὶ σφραγίζονται μετὰ τὴν ἐπίσημον σφραγίδα· συγχωρεῖται δὲ εἰς τοὺς ἔχοντας συμφέρον νὰ συνεπιθέσωσι τὴν ἰδίαν αὐτῶν σφραγίδα, ἀντὶ τοῦ ζητήσουν. — Ἡ ἀποσφράγισις γίνεται ἐπὶ παρουσίᾳ τῶν αὐτῶν, [ἀλλ' ἀφοῦ ἀποδειχθῇ] ἄλλα μόνον ἀφοῦ ἀναγνωρισθῇ τὸ ἀλύμαντον τῶν σφραγίδων. — Ἐὰν εἰ εἰρημένοι κωλύωνται, ἀναφέρεται ἡ αἰτία τῆς κωλύσεως ταύτης εἰς τὴν περὶ ἀποσφράγισεως ἐκθεσιν.

175. Περί αὐτοψίας,πραγματογνωμόνων, ἀκράσεως μαρτύρων καὶ κατηγορουμένων κτλ. ἐφαρμόζονται τὰ περὶ προανακρίσεως ἐν γένει ὠρισμένα (ἄρθ. 69, 75, 93-134).

176. Γινομένης κατ' αἶκον ἐρεύνης, κατασχέσεως, ἢ αὐτοψίας, ὀφείλει ἕκαστος τῶν ἐν τοῖς ἄρθροις 15-18 ἀναφερομένων ἐπὶ τῆς ἀνακρίσεως ὑπαλλήλων νὰ διορίσῃ φυλακάς, νὰ κλείῃ ὀλοκλήρους κατοικίας ἢ μέρος αὐτῶν, ἢ νὰ λαμβάνῃ ἄλλα πρόσφορα μέτρα, ὥστε νὰ μὴ ὑπεξαίρεθῶσι, μεταβληθῶσιν, ἢ ὑπεξαχθῶσιν ἀντικείμενα τοιοῦτο ποιοῦν εἶδους, μηδὲ νὰ ἀπομακρυνθῶσιν ἢ νὰ ὑπεκφυγῶσι τὰς ἐρέυνας τοῦ ἀνθρώπου ὑποπτοί. — Κατὰ τὰς παραβάσεις τῶν τοιούτων διατάξεων πράττεται, ὅ,τι καὶ εἰς τοὺς θορύβους κατὰ τὰ διὰ τῶν ἄρθρων 181 καὶ 182 ὠρισμένα.

θ'. Κατάσχεσις παρανόμων ἑγγράφων.

177. Ἐὰν ὁ εἰσαγγελεὺς [εὕρεθῇ εἰς τὴν ἀνάγκην] νομίσῃ ἀναγκαῖον νὰ κάμῃ δημοσίαν κατηγορίαν, ἢ τοὺς αὐτεπαγγέλτως, ἢ κατ' ἐγκλήσιν τοῦ βλαθέντος περὶ πλημμελήματος ἢ κακουργήματος ἀφορῶντος τὸν τύπον, [διατάττει] προκαλεῖ ἀνυπερθέτως τὴν διὰ τῶν ἐπὶ τῆς ἀνακρίσεως ὑπαλλήλων κατάσχεσιν τοῦ ὡς παρανόμου ὑπολαμβανομένου ἑγγράφου. — Ὁ πρὸς τοῦτο προσκλή-

αὐτῶν ἐπὶ τῆς ἀνακρίσεως ὑπάλληλος ὀφείλει νὰ ἐκτελέσῃ ἐνεῦ ἀναβολῆς τὴν [διαταγὴν] αἰτησὶν καὶ νὰ ἀποστείλῃ τὴν περὶ τούτου συνταχθεῖσαν ἐκθεσὶν εἰς τὸν εἰσαγγελέα ἐντὸς εἰκοσιτεσσάρων ὥρων. Π. Δ. 178.

(*) 178. [Ἐὰν ὁ κατηγορηθεὶς κλητευθῇ ἀμέσως, ἡ κατάσχεσις διαρκεῖ τότε μόνον μέχρι τῆς ἀποπερατώσεως τῆς ἐνώπιον τοῦ ποινικοῦ δικαστηρίου περὶ τῆς κατηγορίας συζητήσεως, ὅταν τὸ μεταξὺ τῆς περὶ κατασχέσεως διαταγῆς καὶ τῆς ἐνάρξεως τῆς ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ [δίκης] διαδικασίας διάστημα δὲν ὑπερβαίῃ τὰς τέσσαρας ἐβδομάδας. Εἰς πᾶσαν ἄλλην περίπτωσιν [ἀποφασίζει τὸ συμβούλιον τοῦ ἀνακρίνοντος δικαστηρίου] ὀφείλει ν' ἀπορρίψῃ τὸ δικαστικὸν συμβούλιον κατ' αἰτησὶν τοῦ εἰσαγγελέως, περὶ τῆς παρατάσεως ἢ [παύσεως] ἄρσεως τῆς κατασχέσεως.]

179. [Ἐὰν ἡ [παῦσις] ἄρσις τῆς κατασχέσεως διετάχθῃ διὰ δικαστικῆς [ἀμεταβλήτου] τελεσιδίκου ἀποφάσεως, ἢ ἐὰν ἡ περαιτέρω ἀνάκρισις [ἐμποδίσθῃ] ἐπαυθῇ προσωρινῶς, ὀφείλει ὁ εἰσαγγελεὺς καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν τοῦ ἀρθροῦ 297 νὰ εἰδοποιήσῃ ἐντὸς εἰκοσιτεσσάρων ὥρων τὴν διατάξασαν τὴν κατάσχεσιν ἀρχήν, καὶ ἡ κατάσχεσις [παύει] αἶρεται τότε ἀνυπερθέτως].

180. [Ἐὰν ἐντὸς τεσσάρων ἐβδομάδων δὲν ὑπέβληθῇ εἰς τὴν διατάξασαν τὴν κατάσχεσιν ἀνακριτικὴν ἀρχὴν ἡ ἀπόδειξις ὅτι ἐγίνε κατὰ τὰ ἐν τῷ ἀρθρῷ 178 ἐνδιαλαμβανόμενα ἡ ἄμεσος τοῦ κατηγορουμένου κλήτευσις ἢ ἡ εἰς δίκην εἰσαγωγή αὐτοῦ ἢ ὅτι ἐνεχειρίσθῃ ἡ αἰτησις τοῦ νὰ ἐπικυρωθῇ παρὰ τοῦ δικαστικοῦ συμβουλίου ἡ γενομένη κατάσχεσις, [ἀκυροῦται ἐξ ἐπαγγέλμα-

* Τὰ ἀρθρα 178, 179 καὶ 180 δὲν ἐφαρμόζονται ἐνεκα τοῦ ἀρθροῦ 14 τοῦ Συντάγματος, καθ' ὃ τὸ ζήτημα τῆς κατασχέσεως δεόν νὰ λύηται ἐντὸς 24 ὥρων ἄλλως αἶρεται αὐτοδικαίως ἡ κατάσχεσις.

τος] καθίσταται αὐτοδικαίως ἄκυρος ἡ διαταχθεῖσα κατὰ τὰς σχέσεις, καὶ τὰ κατασχεθέντα πράγματα ἀποδίδονται [εἰς τὸν κύριον] ἀμέσως εἰς τὸν πρῶτον κάτοχον αὐτῶν ἐπὶ ἐνοχῇ ἀποζημιώσεως καὶ πληρωμῆς τῶν ἐξόδων.]

ι'. Θόρυβοι καὶ ἀντιστάσεις.

181. Ἐὰν εἰς τόπον, ὅπου ἀνακριτικός τις ὑπάλληλος ἐπιχειρεῖ [ἐπίσημόν τινα πράξιν τῆς ὑπηρεσίας] πρᾶξιν τινα τῆς ἀρχῆς εἰς ἣν πλείοτεροι ἄνθρωποι παρατῶν καθ' ὅποιονδήποτε τρόπον τὴν ἡσυχίαν καὶ τὴν εὐταξίαν, ἢ ἐναντιοῦνται εἰς τὰ ληφθέντα μέτρα, ἔχει ὁ ἐπὶ τῆς ἀνακρίσεως τὸ δικαίωμα νὰ διατάξῃ τὴν ἐπὶ εἰκοσιτέσσαρας ὥρας εἰς κράτησιν ἀπαγωγὴν τοῦ θορυβοῦντος ἢ τοῦ ἀντιπράττοντος. — Περὶ τούτου ἐκδίδεται ἐνταλμα φυλακίσεως, περὶ τοῦ ὁποίου γίνεται μνεῖα εἰς τὴν ἐκθεσιν τῆς ἀνακρίσεως. Π.Δ. 176. 350. 366. Πολ. Δικ. 130. 165.

ΑΠ. 196 (1872). Ἡ πράξις δι' ἧς ὁ ἀνακριτικός ὑπάλληλος (ὁ πρόεδρος κατὰ τὸ ἄρθρον 366) ἐντέλλεται τὴν ἐνεκα θορύβου ἀπαγωγὴν τοῦ θορυβοῦντος εἰς κράτησιν, ἀναγομένη εἰς μέτρον ἀπλῶς ὑπὲρ τῆς εὐταξίας ληφθὲν ὑπὸ τοῦ διαχειριζομένου αὐτὴν, ὅθεν ἀστυνομικὴ ταγὴ ἀπλῶς οὐσα, δὲν ὑπόκειται εἰς ἀναίρεσιν, τῶν ἄρθρων 479, 480 καὶ 477 § 2 ἐπιτροπόντων τὴν νῆτριν ἀναίρεσεως κατ' ἀπορρίψιν μόνον.

182. Ἐὰν ὁ θόρυβος ἢ ἡ ἐναντίωσις συνοδεύεται ἀπὸ ἄλλας βιαιοπραγίας, φερούσας χαρακτῆρα πταισματος, πλημμελήματος, ἢ κακουργήματος, βεβαιοῦνται πάντα δι' ἐκθέσεως, ἣτις παραπέμπεται μετὰ τοῦ φυλακισθέντος εἰς τὸν παρὰ τῷ ἀρμοδίῳ δικαστηρίῳ τῶν πταισματοδικῶν ἢ πλημμελειοδικῶν δημόσιον κατήγορον. Π.Δ. 350. 367. Πολ. Δικ. 131. 166.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Διαδικασία ἐνώπιον τῶν ἀνακριτῶν.

Α'. Συμπαράλαβη δικαστικοῦ γραμματέως.

183. Χωρὶς νὰ συμπαράλαβῃ δικαστικὸν γραμματέα προσηκόντως ὠρτισμένον, δὲν δύναται ὁ ἀνακριτὴς νὰ ἐπιχειρήσῃ καμμίαν ἀνακριτικὴν πράξιν. — "Ὅλαι αἱ ἐκθέσεις καὶ τὰ λοιπὰ ἀνακριτικὰ ἐγγράφα ὑπογράφονται παρ' ἀμφοτέρων ἐπὶ τῇ διὰ τοῦ ἀρθρ. 74 ὠρισμένῃ ποινῇ. Π. Δ. 17 § 1. 43. 72. 407 § 9. 458 § 17. Δικ. Ὁργ. 119. 122.

ΑΠ. 107 (1896). Ἐπειδὴ ἀναγράφεται μὲν ὡς κανὼν ἐν τῷ ἀρθρῷ 183 Ποιν. Δικ. ἡ ἀνάγκη τῆς προσλήψεως δικαστικοῦ γραμματέως εἰς πᾶσαν ὑπὸ τοῦ ἀνακριτοῦ ἐπιχειρουμένην ἀνακριτικὴν πράξιν, καὶ τῆς ὑπ' ἀμφοτέρων ὑπογραφῆς πάσης ἀνακριτικῆς ἐκθέσεως ἢ ἄλλου ἐγγράφου ἐπὶ τῇ ποινῇ, ἣν ὀρίζει τὸ ἀρθρον 74 Ποιν. Δικ., δὲν ἀποκλείεται ὁμῶς ἐντεῦθεν καὶ ἡ ἐφαρμογὴ τῶν γενικῶν περὶ τῶν πράξεων τῆς προδικασίας διατάξεων τῶν ἀρθρῶν 72 καὶ 74, καθ' ἃς, ὅταν ἑλλείπῃ δικαστικὸς γραμματεὺς, ἡ περὶ ἀνακριτικῆς τινὸς πράξεως ἐκθεσις εἶναι ἔγκυρος, γενομένη ἐνώπιον δύο μαρτύρων, καὶ ἐν κατεπειγούσῃ μάλιστα περιπτώσει, ὅταν δὲν εἶναι δυνατὴ ἡ εὐρεσις μαρτύρων, καὶ παρὰ μόνου τοῦ ἀνακριτοῦ συντασσόμενη.

ΑΠ. 143 (1837). Ὁ ἀνακριτὴς, ἐν ἑλλείψει δικαστικοῦ γραμματέως, ἔχει τὸ δικαίωμα καὶ εἶναι μάλιστα ὑπόχρεως νὰ συντάττῃ καὶ μόνος του τὴν ἐκθεσιν· ἡ δὲ συμπεριλαβὴ δικαστικοῦ γραφέως δὲν φέρει ἀκυρότητα· ὁ νόμος δὲν διατάττει τὴν καθ' ἕκαστον φύλλον ὑπογραφήν τῶν ἐκθέσεων.

Β'. Καταδίωξις γενομένη αὐτεπαγγέλτως ἢ κατὰ πρότασιν.

184. Ἐκτὸς τῶν εἰς τὰ ἀρθρα 153, 155, 157, καὶ 159 διαλαμβανομένων περιπτώσεων, δὲν δύναται ὁ ἀνακριτὴς νὰ ἐνεργῇ αὐτεπαγγέλτως, ἀλλὰ μόνον κατὰ παραγγελίαν τοῦ εἰσαγγελέως. Π. Δ. 160.

185. Παραγγελίαν πρὸς τὸν ἀνακριτὴν δύναται νὰ

κάμη ὁ εἰσαγγελεὺς κατὰ πᾶσαν σιάν τῆς προανακρίσεως, ἐπομένως καὶ ἅμα λάβῃ τὴν πρώτην καταμήνυσιν. Π. Δ. 160. 296.

186. Τοιαύτη πρότασις ἐκ μέρους τοῦ εἰσαγγελέως [γίνεται] ὀφείλει νὰ γίνεται, ἐὰν εὕρῃσκῃ τὰς ἀμέσας ἢ διὰ τῶν ἐπὶ τῆς ἀνακρίσεως ὑπαλλήλων συλλεγείας ἀποδείξεις μὴ ἀρκούσας πρὸς στήριξιν κατηγορίας ἐναντίον ὀρισμένου ἀνθρώπου, καὶ νομίζῃ πρὸς τοῦτο ἀπαραιτήτως τὴν ἐπιθεδαίωσιν τῶν πληροφοριῶν καθὼς καὶ τὴν τακτικὴν συνάθροισιν τῶν πρὸς ἐξακρίβωσιν [τῶν κατὰ τὴν πράξιν] τοῦ σώματος τοῦ ἐγκλήματος καὶ πρὸς ἀνακάλυψιν καὶ ἐξέλεγχιν ἢ δικαιολόγησιν τοῦ πράξαντος διδομένων ἀποδείξεων, καὶ τέλος τὴν τακτικὴν ἐξέτασιν τοῦ κατηγορουμένου.—2. [ἐὰν ὁ κατηγορούμενος πρόκειται νὰ φυλακισθῇ ἢ κατὰ τὸ ἄρθρ. 159 νὰ κρατηθῇ ἢ νὰ φυλαχθῇ] ἐὰν, ἐκτὸς τῆς ἐν τοῖς ἄρθροις 159 καὶ 210 περιπτώσεως, πρόκειται νὰ ἐκδοθῇ κατὰ τοῦ κατηγορουμένου συλλήψεως, ἢ, κατὰ τὸ ἄρθρον 228, φυλακίσεως ἔνταλμα.—3. ἐπὶ κακουργημάτων (ἄρθρ. 161 ἀριθ. 2).

ΑΠ. 29 (1863). Ἡ παράλειψις τῆς τακτικῆς ἀνακρίσεως δὲν δύναται νὰ ἐπενέγκῃ ἀναίρεσιν ἂν μὴ διατασσομένης ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος καὶ μάλιστα ὅτε βεβαιῶνται, ὅτι ὁ ἀνακριτὴς συνεπλήρωσε τὴν ὑπὸ τοῦ εἰρηνοδίκου ἐνεργηθεῖσαν προεισαγωγικὴν ἀνάκρισιν συμφώνως πρὸς τὸ ἄρθρον 188.

Γ'. Διαδικασία κατὰ παραγγελίαν.

187. Ἄμα λάβῃ ὁ ἀνακριτὴς τὴν παραγγελίαν, ἐπιχειρεῖ ὅλας τὰς πρὸς ἐξακρίβωσιν [τῶν κατὰ τὴν πράξιν] τοῦ σώματος τοῦ ἐγκλήματος καὶ πρὸς συνάθροισιν τῶν περὶ τοῦ πράξαντος ἀποδείξεων ἀναγκαίας ἐργασίας, ἐξετάζει τακτικῶς κατ' ἰδίαν ἐγκρίσιν ἢ κατὰ παραγγελίαν τοῦ εἰσαγγελέως μάρτυρας καὶ κατηγορουμένους.

ἵπουνάπτει εἰς [τὰ ἀρχεῖα] τὴν δικογραφίαν ὅλα τὰ ἀφορῶντα τὴν ἀνάκρισιν [ἀποδεικτικὰ ἐγγράφα] πειστήρια καὶ πρὸς τοῦτο κάμνει κατ' οἶκον ἐρεῦνας, κατασχέσεις, καὶ αὐτοψίας. Π. Δ. 189.

188. Ὁ ἀνακριτὴς ἔχει ὡς βάσιν [τὰ προλαβόντα ἐγγράφα] τὴν προλαβοῦσαν δικογραφίαν καὶ ἐπομένως τότε μόνον ἐπιχειρεῖ ἐκ νέου τὰς ἤδη γενομένας ἀνακριτικὰς πράξεις, ὅταν αὐταὶ εἴνε ἐλλειπεῖς ἢ δὲν συνετάχθησαν κατὰ τοὺς προσήκοντας τύπους.

189. Εἰς τὰς κατ' οἶκον ἐρεῦνας, εἰς τὰς κατασχέσεις, αὐτοψίας, ἐξετάσεις τῶν μαρτύρων καὶ τῶν κατηγορουμένων, καὶ ἄλλας πράξεις τῆς προανακρίσεως ἐφαρμόζονται τὰ ἐν τοῖς ἄρθροις 69 καὶ ἐπ., 95 καὶ ἐπ., καὶ 169 καὶ ἐπ. ὠρισμένα, καὶ ἰδίως τὰ περὶ τῶν μέτρων τῶν πρὸς κατάπαυσιν τῶν συμπιπτόντων θορύβων (ἄρθρ. 181 καὶ 182). — Ἐκτὸς τούτου ὁ ἀνακριτὴς ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ καλέσῃ [ἐπισήμως] κατὰ τοὺς τύπους καὶ νὰ ἐξετάσῃ τοὺς μάρτυρας καὶ τοὺς κατηγορουμένους Π. Δ. 138.

Δ'. Κλήσις (κλητήριον θέσπισμα).

190. Ἡ [κλήσις] τὸ κλητήριον θέσπισμα πρέπει νὰ ἀναφέρῃ ἐν γένει τὴν εἰς ἀνάκρισιν προκειμένην κολάσιμον πρᾶξιν, νὰ φέρῃ τὴν ἐπίσημον σφραγίδα, καὶ νὰ ἦναι προσηκόντως ὑπογεγραμμένη (ἄρθρον 183). — Κατ' αἴτησιν τοῦ εἰσαγγελέως ἐγχειρίζεται ἡ κλήσις παρὰ κλητῆρος, χωροφύλακος ἢ ἄλλου τινὸς ἐκ τῆς ἐνόπλου δυνάμεως εἴτε εἰς τὸν κλητευόμενον αὐτόν, εἴτε κατ' αἶκον αὐτοῦ εἰς τινὰ τῶν συνοίκων ἢ γειτόνων εἰκοσιτέσσαρας τοῦλάχιστον ὥρας πρὶν τῆς πρὸς ἐμφάνισιν ὠρισμένης ἡμέρας· ἐὰν ὁ καλούμενος κατοικῇ ἀπω-

τέρω τότε ἡ προθεσμία αὕτη ἐκτείνεται κατὰ τὸ
ἄρθρ. 163. Π. Δ. 19. 162. 163. Δικ. Ὁργ. 104.

ΑΠ. 54, 56 (1842). Τὸ κλητήριον θεσπισμα φέρον, ὅτι ἡ πρᾶξις γινεῖται περὶ τὰ μέσα Ὀκτωβρίου 1841 δὲν εἶναι ἀτελής, καθότι ὁ τοιοῦτος προσδιορισμὸς εἶναι ἀποχρῶν, θταν δὲν ᾔτο δυνατόν ν' ἀνακαλυφθῇ ὠρισμένως ἡ ἡμέρα καὶ ὥρα τινὸς πράξεως.

ΑΠ. 439 (1840). Ἐκ τῶν ἄρθρων 145, 163 καὶ 190 Ποιν. Δικ. προκύπτει, ὅτι ἡ κλήσις πρέπει νὰ ἐπιδίδεται εἰς τὰς χεῖρας τοῦ κατηγ. κατ' ἐξίρρεσιν δὲ μόνον ἐπιτρέπεται ἡ κατ' οἶκον ἐτίδοσις εἰς τινὰ τῶν συνείκων ἢ γειτόνων, ἐκ δὲ τῶν λέξεων κατ' οἶκον καὶ ἐκ τῶν προθεσμιῶν, τῶν ἐν τοῖς ἄρθροις τοῦτοις διαγραφομένων, δηλοῦται ἀποχρῶν τῶς, ὅτι ἡ ἐν ποινικῇ δίκῃ ἐπιδιδομένη κλήσις δὲν δύναται νὰ γίνηται εἰς τὴν κατὰ τὰς διατάξεις τῶν πολιτικῶν νόμων μόνιμον κατοικίαν τοῦ κατηγ. ἂν οὗτος ᾔναι ἁπλῶν.

191 Περὶ τῆς [ἐγχειρίσεως] ἐπιδόσεως διδίδει ὁ κλητῆρ, ὁ χωροφύλαξ, ἢ ἄλλος τὴν κλήσιν ἐπιτετραμμένον ἀποδεικτικὸν παρ' αὐτοῦ χρονολογημένον καὶ ὑπογεγραμμένον, ἐν ᾧ σημειοῦται ἀκριβῶς ἡ ἡμέρα καὶ ὥρα τῆς [παραδόσεως] ἐπιδόσεως, ὁ ἄνθρωπος πρὸς ὃν, καὶ ὁ τόπος ἐνθα [ἐνεχειρίσθη] ἐπεδόθη Π. Δ. 146.

ΑΠ. 41 (1846), 33 (1849), 43 (1851), 91 (1852), 98 (1866), 13 (1864), 68 (1850), 142 (1873), 167 (1875), 117 (1892). Τῆς ἐπιδόσεως τῶν κλητηρίων θεσπισμάτων καὶ τῶν ἄλλων ποινικῶν δικαγράφων ἀποδεικνυμένης δι' ἀποδεικτικὸν ὑπογεγραμμένον ὑπὸ μόνου τοῦ ἐνεργοῦντος τὴν ἐπίδοσιν, δὲν ὑπάρχει ἀνάγκη ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος νὰ συνταγῶσι δύο διάφορα ἀποδεικτικὰ ἐπιδόσεως εἰς ἀπόδειξιν ἐπιδόσεως ἐν τῷ αὐτῷ χρόνῳ καὶ τόπῳ τοῦ αὐτοῦ κλητηρίου ἢ δικαγράφου πρὸς δύο συγκατηγορουμένους.

ΑΠ. 34 καὶ 138 (1855), 52 (1869), 116 (1874). Ὁρίζοντος τοῦ νόμου ὅτι ἡ ἐπίδοσις ἀποδεικνύεται δι' ἐπιδότηριον, ἐπεται ὅτι δὲν ἐπιτρέπεται ἄλλο μέτρον ἀποδείξεως.

ΑΠ. 99 (1885). Ἡ μὴ τήρησις τῆς διατάξεως, κατ' ἣν ἐν τῷ ἐπιδότηρίῳ μνημονευτέα καὶ ἡ ὥρα τῆς ἐπιδόσεως, δὲν παράγει λόγον ἀναιρέσεως.

ΑΠ. 48 (1836) 130 (1837). Κατὰ τὸ ἄρθ. 191 Ποιν. Δικ. ἡ συντογραφὴ τοῦ πρὸς ὃν κοινοποιεῖται τὸ ἐγγράφον δὲν ἀπαιτεῖται.

ΑΠ. 10 (1844). Διὰ νὰ ἔχῃ κῦρος ἡ ἐπίδοσις τῶν ἐγγράφων πρὸς τοὺς ἐν τῇ φυλακῇ ὑποδίκους, δὲν ἀπαιτεῖται ἡ ὑπογραφή τοῦ δεσμοφύλακος.

ΑΠ. 24 (1849), Ἐγχειρίζεται εἴτε εἰς τὸν κλητευόμενον αὐτόν, εἴτε κατ' οἶκον αὐτοῦ εἰς τινα τῶν συνοίκων ἢ γειτόνων, τὸ δὲ περὶ τῆς ἐγχειρίσεως ἀποδεικτικὸν πρέπει ν' ἀναφέρῃ ἀκριβῶς, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, καὶ τοῦ ἀνθρώπου, πρὸς ὃν ἡ κλῆσις ἐνεχειρίσθη κατ' ἐξαίρεσιν δὲ εἰς μόνας τὰς περιπτώσεις τῶν ἀρθ. 194, 361 καὶ 463 Ποιν. Δικ., τοῦτέστιν ἐπὶ τῆς πράξεως περὶ φυγοδίκων ἢ ἀπόντων, τῶν ὁποίων ἀγνοεῖται ἡ κλητεύσις, διὰ τοιχοκολλήσεως τοῦ κλητηρίου ἐπικρίματος.

192. Ἡ κλητεύσις ἀξιωματικοῦ, στρατιωτικοῦ ὑπαλλήλου, καὶ στρατιώτου ἐν ὑπηρεσίᾳ γίνεται δι' ἐγγράφου αἰτήσεως τοῦ εἰσαγγελέως πρὸς τὸν διοικητὴν τοῦ τόπου τῆς ἐφεδρείας. — Ἡ κλῆσις ἀξιωματικῶν, στρατιωτικῶν ὑπαλλήλων, καὶ στρατιωτῶν ἐπὶ πλοίου τινὸς εὐρισκομένων, καθὼς καὶ ναυτικῶν ἀξιωματικῶν, ναυτῶν, καὶ ναυτικῶν ὑπαλλήλων, γίνεται κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον διὰ προσκλήσεως πρὸς τὸν πλοίαρχον ἢ τὸν τοπικὴν διοικητὴν του. — Ἀξιωματικοί, στρατιῶται, ναῦται, ἢ στρατιωτικοί ἢ ναυτικοί ὑπάλληλοι, δι' ἀδείας ἀπόντες, κλητεύονται καθὼς καὶ οἱ λοιποὶ μάρτυρες καὶ κατηγορούμενοι οἱ ἐκ τῆς τάξεως τῶν πολιτῶν. Τὸ αὐτὸ ἰσχύει καὶ ὡς πρὸς τὴν χωροφυλακίαν. Π. Δ. 147, 183. 217.

Ἐγκύκλιος τῆς ἐπὶ τῆς δικ. γραμματείας τῆς 16 Αὐγούστου 1837.

Ἡ ἐπὶ τῶν ναυτικῶν γραμματεία, κατ' αἴτησιν ἡμῶν, εὐηρεστήθη νὰ ἐκτελεσθῇ τὰς πρὸς ἀκριβῆ ἐκτέλεσιν τοῦ ἀρθρου 192 ἐδχφ. δευτέρου τῆς ποιν. δικονομίας ἀναγκαίας διαταγὰς. Ἐπειδὴ ὅμως οἱ διευθυνταὶ πλοίων ἀξιωματικοὶ τοῦ ναυτικοῦ δὲν ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ ἐγκαταλείπωσιν ἢ ἀνωτέρας διαταγῆς τὸ εἰς αὐτοὺς ἐμπειπιστευμένον πλοῖον οὐδὲ νὰ ἀνακαταστήσωσιν ἄλλον τινὰ εἰς τὴν θέσιν των, εὐταὶ μόνον θέλουν καλεῖσθαι διὰ τῆς γραμματείας τῶν ναυτικῶν, καὶ οὐχὶ διὰ κλήσεων ἀπευθυνόμενων κατ' εὐθεῖαν πρὸς αὐτούς.

Ἐγκύκλιος τῆς ἐπὶ τῆς δικ. γραμ. τῆς ἐπικρ. τῆς 12 Μαΐου 1839.

Ἐπειδὴ ἡ ἐπὶ τῶν στρατιωτικῶν γραμματεία ἐπιμένει νὰ θεωρῇ ἀναγκαίαν τὴν διὰ τοῦ ἀρχηγείου τῆς χωροφυλακίης κλητεύσιν τῶν τε μοιραίων, καὶ τῶν διοικητῶν μοιραγίας ἄλλων ἀξιωματικῶν, ἐκρίναμεν

προτιμότερον νὰ ἐνδώσωμεν ὀριστικῶς εἰς τὴν τοιαύτην τῆς στρατιωτικῆς ἀρχῆς αἵτησιν, ὡς μὴ ἔχουσιν ἄλλο ἀτόπημα εἰμὴ μικρὰν τιμὴν περὶ τὴν κλητεύσιν τῶν τοιούτων ὑπαλλήλων ἀναβολὴν, τῶν μάλιστα αἱ τῶν μοιράρχων κλητεύσεις εἶναι σπάνιαι. Ὡς πρὸς τὴν κλητεύσιν τῶν διοικητῶν μοιραρχίας, ὁσάκις εἶναι γνωστὸν εἰς τὸν καλούμενον ἀνακριτικὸν ὑπάλληλον τὸ τυχαῖον καὶ ἐφήμερον περιστατικόν, πρέπει νὰ γίνεται ἡ κλήσις διὰ τοῦ ἀρχηγείου τῆς χωροφυλακικῆς ὑπηρεσίας, δὲ ὁ εἰσαγγελεὺς ἀγνοῶν, ὅτι ὁ καλούμενος εἶναι διοικητὴς μοιραρχίας καλέσῃ αὐτὸν διὰ τοῦ μοιράρχου, ἀνάγκη τότε εἰδοποιηθεῖς νὰ ἐπαναλάβῃ διὰ τοῦ ἀρχηγείου τὴν κλητεύσιν.

193. Ὅταν ὁ κατηγορούμενος, μὴ ὢν ὑποπτος φυγῆς, ἦναι ἀπὼν καὶ ἀγνοεῖται ὁ τόπος τῆς διαμονῆς του, ἐκδίδεται κατ' αὐτοῦ, ἐὰν κατὰ τὸ ἄρθρον 207 δὲν δύναται νὰ συλληφθῇ, κλητῆριον ἐπίκριμα. Π. Δ. 197. 220. 221.

194. Τὸ κλητῆριον ἐπίκριμα πρέπει νὰ ἀναφέρει καθὼς καὶ πᾶσα ἄλλη κλήσις, τὸν κατηγορούμενον καὶ τὸ ἀδίκημα, νὰ ἦναι προσηκόντως ὑπογεγραμμένον, καὶ νὰ περιέχῃ τὴν διαταγὴν τοῦ νὰ ἐμφανισθῇ ὁ κλητευόμενος ἐντὸς τριῶν μηνῶν ἐνώπιον τοῦ ἀνακριτοῦ. — Τὸ ἐπίκριμα τοῦτο τοιχοκολλᾶται δι' ἐπιμελείας τοῦ εἰσαγγελέως εἰς τε τὴν τελευταίαν κατοικίαν τοῦ κατηγορουμένου καὶ εἰς τὴν καθέδραν τοῦ ἀνακριτοῦ κατὰ τὸν διὰ τὰς δημοσίων τοιχοκολλήσεις προσδιωρισμένον τόπον. — Δύναται δὲ τοῦτο, ἂν διατάξῃ τὸ συμβούλιον, νὰ κοινηποιηθῇ προσέτι καὶ δι' ἐνὸς ἢ καὶ πλείονων δημοσίων φύλλων. Π. Δ. 145. 190. 222. 460.

195. Ὁ κλητευόμενος μάρτυς, ὅστις, χωρὶς νὰ δικαιολογήσῃ τὴν ἐμφάνισίν του διὰ τῆς δηλώσεως καὶ ἀποδείξεως ἀποχρῶντων λόγων, ἀπειθεῖ καὶ δὲν ἐμφανίζεται, καταδικάζεται, κατὰ γνωμοδότησιν τοῦ εἰσαγγελέως παρὰ τοῦ ἀνακριτοῦ εἰς πρόστιμον πέντε μέχρι πενήντα δραχμῶν καὶ εἰς τὴν πληρωμὴν τῶν διὰ τῆς μὴ ἐμφανίσεώς του προξενηθέντων ἐξόδων. — Εἰς τὴν αὐ-

τὴν ποινὴν ὑπόκεινται καὶ οἱ ἐμφανισθέντες μὲν, ἀρνούμενοι δὲ ἀνευ νομίμου λόγου τὴν μαρτυρίαν των, προσεπιφυλάττομένης καὶ τῆς ἐτι μείζονος ποινῆς, ἐὰν ἐπιμένουν ἰσχυρογνωμόνως εἰς τὴν ἄρνησιν, κατὰ τὰ ἐν τῷ ποινικῷ νόμῳ ὠρισμένα. Π. Δ. 196. 334. 380. Π. Ν. 267. Πολ. Δικ. 314.

196. Ἐὰν ὁ καταδικασθεὶς μάρτυς ἐμφανισθῇ ἔπειτα καὶ δύναται νὰ δικαιολογήσῃ τὴν προτέραν τοῦ μὴ ἐμφάνισιν, ἀποδεικνύων ὅτι εἶχε νόμιμον κώλυμα καὶ δὲν ἠδύνατο ἐν καιρῷ νὰ δικαιολογηθῇ, ἀναιρεῖται ἡ καταδίκη παρὰ τοῦ ἀνακριτοῦ. Π. Δ. 335. 357. 382.

197. Ἐὰν ὁ κατηγορούμενος κλητευθεὶς δὲν ἐνεφανισθῇ, ἐκδίδει ὁ ἀνακριτὴς, μὴ προκειμένης τῆς περιπτώσεως τοῦ κλητηρίου ἐπικρίματος (ἄρθρ. 194), ἔνταλμα συλλήψεως, καὶ διατάττει τὴν διὰ βίας προσαγωγήν του.—Τὸ αὐτὸ δύναται νὰ γίνῃ καὶ περὶ μὴ ἐμφανισθέντων μαρτύρων, [μὴ ἀναιρουμένης] ἐπιφυλάττομένης καὶ τῆς τῆς ἐν τῷ ἄρθρῳ 195 ποινῆς. Π. Δ. 220. 234. 381.

Ε'. Ἐκθέσεις

198. Ἡ περὶ τῆς ἐξετάσεως μάρτυρός τινος ἡ κατηγορουμένου συντασσομένη ἐκθέσις ὑπογράφεται, ἐκτὸς τῶν ἐν τῷ ἄρθρῳ 182 ἀναφερομένων, καὶ παρὰ τοῦ μάρτυρος καὶ τοῦ κατηγορουμένου, ἢ τοῦλάχιστον ἀναφέρεται ἐν αὐτῇ ὁ λόγος, δι' ὃν δὲν ἠδυνήθησαν ἢ δὲν ἠθέλησαν οὗτοι νὰ ὑπογράψωσι τὴν [ἐξομολόγησίν των] κατὰ θέσιν των.

ΑΠ. 143 (1837). Ὁ ἀνακριτὴς, ἐν ἐλλείψει δικαστικοῦ γραμματέως, ἔχει τὸ δικαίωμα καὶ εἶναι μάλιστα ὑπόχρεως νὰ συντάττῃ καὶ μόνος του τὴν ἐκθέσιν· ἢ δὲ συμπαραλαβὴ δικαστικοῦ γραφέως δὲν φέρει ἀκυρότητα. Ὁ νόμος δὲν διατάττει τὴν καθ' ἑκάστον φύλλον ὑπογραφὴν τῶν ἐκθέσεων.

ΣΤ'. Ἐξετάσεις κατ' οἶκον.

199. Ἐκτὸς τῶν ἐν τῷ ἄρθρῳ 116 ἀναφερομένων, ὀφείλει ὡσαύτως ὁ ἀνακριτὴς νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν κατοικίαν καὶ παντὸς ἄλλου ἐξετασθησομένου, ὅταν διὰ τῆς μαρτυρίας ἱατροῦ ἢ δημοσίου τινὸς ἀρχῆς ἦναι ἀποδεικνύμενον, ὅτι ὁ ἐξετασθησόμενος οὗτος ἕνεκα ἡλικίας, ἀσθενείας, ἢ ἄλλου λόγου ἀδυνατεῖ νὰ ἐμφανισθῇ εἰς τὸ δικαστήριον (ἄρθρ. 124).

200. Ἐὰν ἀποδειχθῇ ὅτι ὁ ἐξεταζόμενος ἠδύνατο νὰ ἐμφανισθῇ, πράττονται κατ' αὐτοῦ ὅσα καὶ κατὰ τῶν ἀπειθῶν μαρτύρων καὶ κατηγορουμένων, προσεπιφυλαττομένης καὶ τῆς περαιτέρω καταδιώξεως ἕνεκα χρησεως [ψευδοῦς] πλαστοῦ μαρτυρικοῦ. — Οἱ ἐκδόντες [ψευδῆς] πλαστον μαρτυρικὸν ἱατροὶ καὶ δημοσίοι ὑπάλληλοι καταδιώκονται κατὰ τὰ ἐν τῷ ποινικῷ νόμῳ περὶ [ψευδομαρτυρίας] πλαστοῦ μαρτυρικοῦ ὠρισμένα. Π. Δ. 195. Π. Ν. 249.

ΑΠ. 95 (1842). Ψευδῇ περὶ ἀσθενείας ἀποδεικτικά, τὰ ὅποια αὐτοκλήτοι συντάττουσιν ἱατροὶ, δὲν ἐπιφέρουσι ποινὴν, διότι τὸ 271 άρθρον ποιν. νόμου διαλαμβάνει περὶ ἐξετάσεων, εἰς τὰς ὁποίας ὑπέβληθη τις αὐτεπαγγέλτως παρὰ τῆς ἀρχῆς καὶ προνοεῖ περὶ τῶν εἰς τὴν ἀρχὴν διδομένων ψευδῶν καταμηνύσεων, ὡς καταμηνύσεις δὲ δὲν δύναται νὰ θεωρηθῶσι τὰ ἀποδεικτικά ἐκεῖνα. ἄλλως τὸ ἄρθρ. 200 ποιν. δὲν παραπέμπει ἀπλῶς εἰς τὸν ποινικὸν νόμον.

Ζ'. Παραγγελία καὶ πρόσκλησις πρὸς ἄλλους ἀνακριτάς.

προσυνήκον 201. Τὴν εξέτασιν τῶν μαρτύρων, τὴν αὐτοψίαν καὶ ἐξέτασιν τὴν κατ' οἶκον ἐρευναν, τὴν κατάσχεσιν, ἢ ἄλλην τινα ἀνακριτικὴν πράξιν δύναται ὁ ἀνακριτὴς νὰ ἐπιτρέψῃ εἰς τὸν οἶκον τινος εἰρηνοδίκην τῆς περιφέρειας του. Π. Δ. 17. 156.

203. Ὁργ. Δικ. 120.

(Γνωτ. 110) 202. Ἐὰν ἡ κατάσχεσις, ἢ κατ' οἶκον ἐρευνα, ἢ αὐ-

τοῖα, ἡ εξέτασις τῶν μαρτύρων, ἡ ἄλλη πράξις ἀνακριτικῇ πρόκειται νὰ γίνη εἰς ἄλλην περιφέρειαν, προσκαλεῖται ἐπὶ τούτου ὁ ἀρμοδῖος ἀνακριτὴς, ὅστις ἔχει ἐπὶ τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ ἐπιτρέψῃ τὸ πρᾶγμα εἰς εἰρηνοδικὴν τινὰ τῆς περιφέρειας τοῦ Δικ. Ὁργ. 120. Π.Δ. 203.

203. Ἐκαστος τῶν κατὰ τὰ ἄρθρα 201 καὶ 202 προσκεκλημένων καὶ τὴν ἀνάκρισιν ἐπιτετραμμένων ἀνακριτῶν καὶ εἰρηνοδικῶν ὀφείλει νὰ πέμψῃ τὴν περὶ ἀνακρίσεως ἔκθεσιν ἀμέσως πρὸς τὸν ἀρμοδίον ἀνακριτὴν.

Η'. Προσέλευσις τοῦ εἰσαγγελέως.

204. Περί πάσης ἀνακριτικῆς πράξεως προειδοποιεῖται ὁ εἰσαγγελεὺς διὰ νὰ δυνηθῇ νὰ παρευρεθῇ εἰς αὐτήν, ἢ νὰ κάμῃ τὰς [τυχὸν ἐγκριθείσας] κατ' αὐτὸν ἀναγκαιὰς περαιτέρω προτάσεις. — Κατὰ τὴν περίπτωσιν τοῦ ἁρθρου 202 ὁ προσκληθεὶς ἀνακριτὴς ὀφείλει νὰ εἰδοποιῇ τὸν εἰσαγγελέα τῆς περιφέρειας τοῦ.

205. Ὁ εἰσαγγελεὺς δύναται νὰ παραγγείλῃ τινὰ τῶν εἰς τὸ ἄρθρον 17 ἀναφερομένων ἐπὶ τῆς ἀνακρίσεως ὑπαλλήλων νὰ παρευρεθῇ ἀντ' αὐτοῦ εἰς ἀνακριτικὴν τινὰ πρᾶξιν. — Ἐκαστος τούτων τῶν ἐπὶ τῆς ἀνακρίσεως ὑπαλλήλων ἔχει τότε τὸ δικαίωμα νὰ κάμῃ παρατηρήσεις, νὰ ἀποτείνῃ ἐρωτήσεις πρὸς τε τὸν μάρτυρα καὶ τὸν κατηγορούμενον, καὶ νὰ κάμῃ τὰς ἀνηκούσας προτάσεις διὰ τῶσιν ἢ ἐγγράφως. Περί τούτων πάντων γίνεται μνεῖα εἰς τὴν ἔκθεσιν Π.Δ. 72. 73.

Θ'. Τέλος τῆς [προανακρίσεως] διαδικασίας ταύτης.

206. Τοιαύτη προανάκρισις δύναται νὰ κηρυχθῇ ὡς τελειωμένη μόνον παρὰ τοῦ συμβουλίου τῶν ἀρμοδίων πλημμελειοδικῶν. — Πρὸς τοῦτο τὸ τέλος παραδίδονται ἀνυπερθέτως μετὰ τὴν τελευταίαν ἀνακριτικὴν πρᾶ-

Γενική ἐκθεσις πρὸς τὸν ἀρμοδίον ἀνακριτὴν.

ξιν τὰ ἔγγραφα εἰς τὸν εἰσαγγελέα διὰ νὰ ὑποβάλῃ ἐν τῇ
τριῶν ἡμερῶν εἰς τὸ συμβούλιον πρότασιν περὶ προσω-
νῆς [ἀναβολῆς] παύσεως τῆς διαδικασίας, ἢ περὶ πα-
ραπομπῆς εἰς τὸ ἀκροατήριον, ἢ περὶ [ἀπολύσεως] ἀλλοτρί-
σεως τοῦ κατηγορουμένου. Π. Δ. 84. 274.

ΑΠ. 25 (1856).—Ἐκ τοῦ συνδ. τῶν ἄρθρων 160, 186 καὶ 208 συν-
άγεται, ὅτι, μὴ εὐρίσκων ὁ εἰσαγγελεὺς τὰς ἀμέσως συλλεγθεῖσας ἀπο-
δείξεις ἀπογρώσας εἰς τὴν στήριξιν κατηγορίας, ὀφείλει νὰ ἀναικί-
την ὑπόθεσιν τῷ ἀνακριτῇ, ὅτε μόνον τὸ συμβούλιον τῶν πλημμελῶν
δικῶν δύναται νὰ παραπέμπῃ διὰ βουλεύματος εἰς τὸ ἀκροατήριον ἐπὶ
ἐπιληφθέντος ἀπαξ τοῦ ἀνακριτοῦ κατὰ παραγγελίαν τοῦ εἰσαγγελε-
τῆς ἀνακρίσεως, ὁ εἰσαγγελεὺς δὲν δύναται νὰ εἰσαγάγῃ ἐφεξῆς τὴν
ὑπόθεσιν εἰς τὸ ἀκροατήριον δι' ἀμέσου κλήσεως.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΡΙΤΟΝ

Φυλάκισις καὶ φυλακαὶ ὑποδίκων.

Α'. Περιπτώσεις τῆς φυλακίσεως.

207. Οἱ μόνιμως κατοικοῦντες ἐντὸς τοῦ Βασιλείου
καὶ ἔχοντες ἱκανὰ ἀκίνητα κτήματα ἢ μετερχόμενοι με-
ΓΨΠΓ' (1911) μηχανίαν φυλακίζονται, διαρκούσης τῆς προδικασίας, μὴ
(1911) 243) ἢ ἐπὶ κακουργήματι, ἐπὶ δὲ πλημμελήμασι δύναται
νὰ φυλακισθῶσιν εἰς μόνας τὰς ἐν τῷ ἐπομένῳ ἄρθρῳ 208
ὠρισμένας περιπτώσεις. Π. Δ. 140. 159. 208. 237. 269.

208. Ἐπὶ πλημμελήματι δύναται νὰ διαταχθῇ ὑπὸ
φυλάκισις: 1) Κατ' ἀνθρώπων οἵτινες ἐτιμωρήθησαν ὑπὸ
ἀπαξ διὰ ποινῆς ἀνωτέρας τῆς φυλακίσεως ἐνὸς μηνός·
2) κατὰ τῶν τιμωρηθέντων ἤδη ἐπὶ ἀγυρτεῖα· 3) κατὰ
δὲ 1911
αὐτῶν
ἀγυρτεῖα
δὲ 1911

756 (1911) Ἐπιθετὰ παρακατὸν διαφόρους Νόμους περὶ φυλακῶν καὶ τὸν Νόμον
ΒΙΔ' τῆς 11 Ἰουλίου 1892. Περὶ ὑπολογισμοῦ τοῦ χρόνου τῆς προ-
φυλακίσεως ἐν τῇ καταγινωσκομένῃ ποινῇ.

Τὸ ἄρθρον 207 δημοσιεύεται ὡς ἐτροποποιήθη ὑπὸ τοῦ Νόμου ΒΙΔ'

ἀλλοδαπῶν· 4) κατὰ τῶν ὑπόπτων ἐνὸς τῶν ἐν τοῖς ἄρθροις 133, 236, 239, 241, 244, 245, 373, 388, 398, 404, 405, 407, 410, 412, καὶ 421 τοῦ Ποινικοῦ Νόμου ἀναφερομένων πλημμελημάτων, μόνον καθ' ὅσον ὑπάρχει φόβος ἐντεύξεως μετ' ἄλλων συναιτίων ἐπὶ βλάβῃ τῆς ἀνακαλύψεως τῆς ἀληθείας, ὡρισμένως αἰτιολογούμενος ἐν τῷ ἐντάλματι.

ΑΠ. 416 (1853). Τὸ δικαίωμα τοῦ προφυλακίζειν τοὺς ἀλλοδαποὺς ἐπὶ πλημμελήματι δὲν εἶναι διάταξις τοῦ ἀπτικοῦ ἀλλὰ τοῦ δημοσίου δικαίου, ὡς κλονίζουσα σχέσιν τοῦ προσώπου πρὸς τὴν πολιτείαν, διὸ ἐκτελεσθῆναι τὴν τιμωρητικὴν τῶν ἀδικημάτων· ὅθεν καὶ ὁ ἀλλοδαπός, ὁ τῶν ἀπειλῶν μόνον δικαίων ἀπολαύσας ἐπὶ τῇ περὶ πολιτογραφήσεως αἰτίας αὐτοῦ (κατὰ τὸ ἄρθρον 8 τοῦ περὶ τῆς ἐλληνικῆς ἰθαγενείας διατάγματος) ὑπόκειται εἰς προφυλάκισιν.

Ἐγκύκλιος τῆς ἐπὶ τῆς δικ. γραμματείας τῆς 24 Ἰουλίου 1837.

Μελονότοι οἱ πρόξενοι μὴ ἔχοντες διπλωματικὸν χαρακτῆρα ὑπόκεινται εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τῶν δικαστηρίων τοῦ τόπου ἐν ᾧ διατελοῦσι ἐκτελεσάμενοι, μολταυτὰ, ἐπειδὴ συγγραφεῖς τινες τοῦ ἐθνικοῦ δικαίου, ὡς ὁ Βάττελ (βιβλ. Β' Κεφ. Β' § 34) καὶ ὁ Μάρτενς (τόμ. Α' σελ. 178) ἀπονέμουσιν εἰς αὐτοὺς ἐν μέρει τὴν ἀπὸ τοῦ δικαίου τῶν ἐθνῶν κρατίαν, καὶ τοὺς θεωροῦσιν ὡς μὴ ὑποκειμένους εἰς κράτησιν ἢ φυλάκισιν, καθ' ὅσον δὲν κατέστησαν ἔνοχοι κακουργήματος, ἢ Δ. Μ., ἐκτελεσάμενοι διακειμένη πρὸς τὰς φιλικὰς ξένας δυνάμεις, διέταξε νὰ παραγγελλομένη ὑμῖς καὶ τοὺς ὑφ' ὑμᾶς εἰσαγγελεῖς πρωτοδικῶν νὰ διατάξωσι, ὡς τοῦ ἐκδοθῇ προσεχῶς περὶ τούτου σαφὲς νεαρὸς νόμος, σύμφωνος μετὰ τὰς γνώμας τῶν εἰρημένων δικαιογράφων, καθ' ὅσον ἡ φυλάξις ἀπόκειται εἰς ὑμᾶς, νὰ κάμνετε δὲ συμφώνους γνωμοδοτήσει τὰς δικαστήρια, ὡς ἂν πρόκειται ἐξ ἰδιωτικῆς αἰτήσεως νὰ καταδικάζωσι τὴν κράτησιν κατὰ πρόξενον τινὸς μὴ Ἑλλήνος ὑπηκόου.

Ἐγκύκλιος τῆς αὐτῆς γραμμ. τῆς 18 Φεβρουαρίου 1839.

Ἡ γραμματεία τῶν ἐξωτερικῶν θεωρεῖ ἀναγκαῖον νὰ γενῇ πρὸς τοὺς ἀπτικοὺς τῶν μερῶν ἐκείνων ὅπου ξένοι ὑπάρχουσιν, ἡ ἐξῆς παραγ-

Τὸ ἄρθρον 208 δημοσιεύεται ὡς ἐτροποποιήθη ὑπὸ τοῦ Νόμου ΒΩΖ' 11 [13] Φεβρ. 1901.

γελία. Ὅσακι αὐτοὶ μέλλουν νὰ διατάξουν ἢ προκαλέσουν προφυλάκισιν, βιαίαν προσαγωγὴν, ἢ τὴν διὰ προσωπικῆς κρατήσεως ἐκτέλεσιν δικαστικῆς ἀποφάσεως, προξένου ὑποπροξένου, ἢ προξενικοῦ τινος πρέστορος, νὰ εἰδοποιῶσι προηγουμένως ἡμᾶς διὰ νὰ γίνηται προειδοποίησις τὸν ἀμμόδιον πρέσβην, καὶ νὰναμένωσι τὴν ἰδικὴν μας ἀπάντησιν ἐν διατάξουν ἢ προκαλέσουν τὸ προκείμενον μέτρον.

B'. Ἐνταλμα συλλήψεως.

209. Οὐδὲ εἰς τὴν περίπτωσιν τῶν ἀρθρ. 207 καὶ 208 δύναται τις [νὰ φυλακισθῇ] συνήθως νὰ συλληφθῇ χωρὶς ἔνταλμα συλλήψεως. — Τότε μόνον δὲν εἶναι πρὸς [φυλάκισιν] σύλληψιν ἀναγκαῖον τὸ ἔνταλμα τῆς λήψεως, ὅταν ὁ κατηγορούμενος. — 1 ἐλήφθη ἐπ' αὐτοφώρῳ ἢ — 2. συνελήφθη φεύγων, ἢ πρὸς τὸ φεύγειν ὁρῶμενος. — 3 συνελήφθη ἐπὶ διεκδρομῆς διαταχθεὶς παρὰ τῆς ἀρχῆς. ἢ — 4. ἐμφανίζεται ὁ ἴδιος. — Εἰς τοιαύτας περιπτώσεις ἔχει ἕκαστος ἐπὶ τῆς ἀνακρίσεως ὑπάλλῃλων τὸ δικαίωμα νὰ [φυλακίσῃ] συλλάβῃ χωρὶς ἔνταλμα συλλήψεως, καὶ νὰ ζητήσῃ ἐπὶ τούτου, γρείας καλῶς σης, τὴν ἐνοπλον δύναμιν· τὸ αὐτὸ δικαίωμα ἔχει καὶ ἕκαστος πολίτης, ἀλλὰ μόνον εἰς τὴν περίπτωσιν ἐπ' αὐτοφώρῳ λήψεως. Π. Ν. 99. 205. Π. Δ. 19. 141. 159. 168. 214.

210. Ἐνταλμα συλλήψεως δύναται νὰ ἐκδοθῇ κατὰ μὲν τῶν ἐπ' αὐτοφώρῳ λαμβανομένων παρὰ πάντας τὰς ἐπὶ τῆς ἀνακρίσεως ὑπάλλῃλων κατὰ δὲ πάντας ἄλλους μόνον παρὰ τοῦ ἀνακριτοῦ. — Ὅταν πρόκειται νὰ [φυλακισθῇ] συλληφθῇ τις, διαρκούσης τῆς συνεδριάσεως, ὁ πρόεδρος μετὰ τοῦ γραμματέως. Π. Δ. 17. 214. 182. 197. 222. 321. 367. 417. 517.

Ἐγκύκλιος Τῆς ἐπὶ τῆς δικ. γραμμ. τῆς 30 Ἀπριλίου 1838.

Ὅταν τις πρόκειται νὰ ἐκδοθῶσιν ἐντάλματα συλλήψεως ἢ φυλακίσεως κατὰ ὑπαλλήλων μὴ ἐχόντων τὸν ἀναπληρώσαντα, πρέπει νὰ κοινοποιῶσιν οἱ ἐπὶ τῆς ἀνακρίσεως ὑπάλληλοι τὸ πρᾶγμα ἐγκαίρως εἰς τὴν προϊσταμένην τοῦ κατηγορουμένου ὑπαλλήλου ἀρχήν, κατὰ τὸ ἄρθρον 329 § 3 ἐδᾶφ. 3 τῆς ποινικῆς δικονομίας, διὰ νὰ γίνεταί φροντίς περὶ ἀναπληρώσεως· διότι, ἄλλως ἐγκαταλειπομένης κενῆς τῆς θέσεως, δύναται νὰ διακινδυνεύσῃ καὶ ἡ δημόσιος περιουσία, καί, τὸ χεῖριστον, ἡ δημόσιος υἡγεία, ὅσας τις π. χ., ὡς συνήθως συμβαίνει, οἱ ὑποτελῶναι εἶναι συγγενῶς καὶ υἡγιονόμοι.

ΑΠ. 142 (1899). Ἐπειδὴ, ὡς προκύπτει ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀπαφάσεως τῶν Πλημμελειοδικῶν, αὕτη δέχεται ὅτι ὁ 1. συνελήφθη ἐπ' αὐτοφώρῳ, ἔνεκεν ἀδίκου ἐπιθέσεως αὐτοῦ κατὰ τοῦ Ρ. ὑπὸ τῶν καθ' ὧν ἡ προκειμένη ἀντίστασις διεπράχθη στρατιωτῶν, ὑπηρετούντων εἰς τὴν Ἀστυνομίαν Μονεμβασίας, καθ' ἣν περιπτώσιν ᾗ ἐν ἀπαιτεῖται ἐκ τοῦ νόμου ρητὴ ἐντολὴ τῆς ἀρχῆς πρὸς σύλληψιν τοῦ ἀδίκως ἐπιτεθέντος (ἄρθρ. 140 καὶ 209 Ποιν. Δικ. 104 καὶ 87 Κανονισμοῦ Χαιροφυλακῆς καὶ 5 Συντάγματος)· ὅθεν ὁρθῶς τὸ πλημμελειοδικεῖον ἐκήρυξεν ἔνοχον ἀντιστάσεως τὸν νῦν ἀναιρεσείοντα.

211. Εἰς τὰς περιπτώσεις καθ' ἃς, κατὰ τὸ ἄρθρον 208, δὲν συγχωρεῖται φυλάκισις, ἐκδίδεται κατὰ τοῦ κατηγορουμένου ἀπλὴ κλήσις ἢ κλητῆριον ἐπίκριμα· εἰς πᾶσαν δὲ ἄλλην περίστασιν, ἐντάλμα συλλήψεως. Π. Δ. 193. 197.

212. Ἐάν ὁ κατηγορούμενος, [ἅμα παρέλκει] λαβὼν τὴν κλήσιν, ἐμφανισθῇ εἰς τὸν ἀνακριτὴν, ἐξετάζεται παραग्रῆμα· ἐάν δὲ ἐξεδόθῃ ἐντάλμα συλλήψεως, τὸ πολὺ ἐντὸς εἰκοσιτεσσάρων ὥρων.—Εἰς ἀμφοτέρας τὰς περιπτώσεις δύναται μετὰ τὴν εξέτασιν νὰ ἀπολυθῇ ὁ κατηγορούμενος, ἢ ἂν ὑπάρχῃ κατ' αὐτοῦ ὑποψία, νὰ ἐκδοθῇ κατὰ τὰ ἄρθρα 207, 208, καὶ 228, ἐντάλμα φυλακίσεως. Π. Δ. 159. 213. Π. Ν. 471

213. Πάσης παρὰ τοῦ ἀνακριτοῦ διαταχθείσης [φυλακίσεως] συλλήψεως ἢ ἀπολύσεως κατηγορουμένου τινὸς προηγείται ἡ ἀκρόασις τοῦ εἰσαγγελέως. Π. Δ. 212. 228.

214. Τὸ ἔνταλμα τῆς συλλήψεως περιέχει τὸ ὄνομα ἢ τὴν ἀκριβῆ περιγραφὴν τοῦ [φυλακισθησομένου] συλληφθησομένου, φέρει τὴν ἐπίσημον σφραγίδα καὶ τὴν υπογραφὴν τοῦ ἐκδίδοντος ὑπάλληλου καὶ τοῦ δικαστικοῦ γραμματέως. Π. Δ. 221. 225. 228. 229.

215. Ἐνταλμα συλλήψεως ἢ φυλακίσεως, ἐκδεδωμένον κατὰ τὴν προσήκοντα τύπον, εἶναι ἐκτελεστὸν καθ' ὅλον τὸ Βασίλειον. Ὅλαι αἱ πολιτικαὶ καὶ στρατιωτικαὶ ἀρχαί, καθ' ὅσον ἐκτείνεται ἡ ἀρμοδιότης των, δαφεῖλουν, ἅμα ἐπιδειχθέντος αὐταῖς τοῦ ἐντάλματος, νὰ παρέχουν ἀνυπερθέτως χεῖρα βοηθείας. Π. Δ. 219. 222. 228. 231.

(*) **216.** Ἡ ἐκτέλεσις γίνεται, ἐπιμελουμένου τοῦ εἰσαγγελέως, διὰ κλητῆρος, χωροφύλακος, ἢ ἄλλου πινός ἐκ τῆς ἐνόπλου δυνάμεως. Π.Δ. 229. Δικ. Ὁργ. 103.

217. Ἐὰν ἀξιωματικοὶ ὑπὸ ἀνάχρισιν διατρίβουν εἰς τόπον, ὅπου ὑπάρχει ἐφεδρεία, ὁ στρατιωτικὸς διοικητὴς προσκαλεῖται [ἐπὶ τούτου] ὡς πρὸς τὴν ἐκτέλεσιν τῆς συλλήψεως των, κατὰ τὸ ἄρθρ. 192, [ἂν καὶ] καὶ ἐὰν οἱ ἀξιωματικοὶ οὗτοι, κατὰ τὰ ἄρθρα 37 καὶ 39, ὑπέκεινται εἰς τὰ συνήθη ποινικὰ δικαστήρια.**

218. Εἰς ἅπαντα [φυλακισθησομένον] συλληφθησομένον ἐπιδεικνύεται πρὸ τῆς [φυλακίσεώς του] συλλήψεως του τὸ περὶ συλλήψεως ἔνταλμα, καὶ δίδεται πρὸς αὐτὸν ἀντίγραφον, ἂν τὸ ζητήσῃ.

219. Ἐὰν ὁ κατηγορούμενος διατρίβῃ εἰς ἄλλην δικαστικὴν περιφέρειαν, δύναται νὰ σταλῇ τὸ ἔνταλμα τῆς συλλήψεως εἰς τινὰ ἀνακριτικὸν ὑπάλληλον τοῦ τόπου τῆς διατρίβης του, καὶ διατάσσεται οὗτος νὰ τὸ ἐκτε-

(*) Ἐπιθι παρακατὸν Κανονισμὸς Χωροφύλακῆς ἄρθρα 140 146.

** Ἐπιθι ἄρθρα 70 καὶ 71 Νόμου ΦΝΒ' τῆς 19 Μαΐου 1860 ἐν Τεύχει Στρατιωτικῇ καὶ Ναυτικῇ Ποινικῇ Νομοθεσίᾳ.

Δ'. Εἶδος τῆς [φυλακίσεως] συλλήψεως.

Μικροτε-
ρα ὄντι
ὅσον φέρ.
221. γ
ἰωνται

223. [Φυλάκισις] σύλληψις δὲν δύναται νὰ ἐκτε-
λεσθῇ, ἐπὶ πειθαρχικῇ ποινῇ κατὰ τῶν ἐν τῷ ἄρθρῳ 216
ἀναφερομένων ὑπαλλήλων. — 1. κατὰ τὴν ἱερουργίαν,
ἐντὸς οἰκοδομήματος ἀφωσιωμένου εἰς τὴν δημόσιον λα-
τρείαν. — 2. ἐν καιρῷ νυκτὸς εἰς ἰδιωτικὴν οἰκίαν, ἐκτὸς
ἐὰν ὁ κάτοικος τῆς οἰκίας τὸ ζητήσῃ ρητῶς, ἢ ἐὰν συμ-
παραληφθῇ ὁ εἰρηνοδίκης, ὁ δήμαρχος, ὁ πάρεδρος αὐ-
τοῦ, ὁ ἀστυνόμος, ἢ ἄλλος τις τῶν ἐπὶ τῆς ἀνακρίσεως
ὑπαλλήλων. Π. Δ. 170. 229. Ὁργ. Δικ. 292. Πολ.
Δικ. 1006.

224. Οἱ [φυλακίζοντες] συλλαμβάνοντες ὀφείλου-
ν νὰ προσφέρωνται μετὰ τὴν ἐνδεχομένην προσήνειαν πρὸς
τὸν κατηγορούμενον, καὶ νὰ σέβωνται τὴν τιμὴν αὐτοῦ.
ὅθεν ἄνευ ἀνάγκης δὲν πρέπει νὰ ἐπιφέρουν εἰς αὐτὸν
βίαν, καὶ τότε μόνον νὰ τὸν δένουν, ὅταν ἀπειθῇ ἢ ᾖ
κίνδυνος φυγῆς. Π. Δ. 374. Π. Ν. 473.

225. Ἀμέσως μετὰ τὴν [φυλάκισιν] σύλληψιν φέ-
ρεται [ὁ φυλακισθεὶς] συλληφθεὶς ἐνώπιόν τινος τῶν ἐν
τῷ ἄρθρῳ 17 ἀναφερομένων ἀνακριτικῶν ὑπαλλήλων τοῦ
τόπου, ἐρωτᾶται παρ' αὐτοῦ περὶ τοῦ χρόνου, τόπου, καὶ
τρόπου τῆς [φυλακίσεως] συλλήψεως, ἐπισκοπεῖται ἐπὶ
παρουσίᾳ αὐτοῦ, βεβαιοῦται ἡ τοῦ εἰς [φυλάκισιν] συλ-
λήψιν προκειμένου μετὰ τοῦ ἤδη [φυλακισθέντος] συλ-
ληφθέντος ταυτότης, καὶ συντάσσεται περὶ τούτων ἀ-
πάντων ἐκθέσις. — Ἐὰν ἡ ταυτότης δὲν εἰμπορῇ νὰ ἀπο-
δειχθῇ, ἢ ἐὰν τὸ ἐνταλμα τῆς συλλήψεως δὲν ἐξεδοῖτο
κατὰ τὸν ἀπαιτούμενον τύπον (ἄρθ. 214), [ὁ φυλακισθεὶς]
συλληφθεὶς ἀπολύεται παραχρῆμα. — Κατὰ πάσαν ἀ-
λην περίπτωσιν πέμπεται [ὁ φυλακισθεὶς] συλληφθεὶς
μετὰ τῆς ἐκθέσεως εἰς τὴν αἰτοῦσαν ἀρχήν. Π. Δ.
159. 229.

226. Ὅλα τὰ παρὰ τῷ [φυλακισθέντι] συλληφθέν-
 τι εὐρεθέντα ὑποπτα πράγματα ἀφαιροῦνται ἀπ' αὐτοῦ,
 καὶ παραδίδονται μετὰ τῆς ἐκδόσεως καὶ τοῦ [φυλακι-
 σθέντος] συλληφθέντος εἰς τὸν ἀρμόδιον εἰσαγγελέα ἢ
 ἀνακριτὴν.

227. Ὁ [φυλακισθεὶς] συλληφθεὶς ἐπιτηρεῖται ἐν τῇ
 φυλακῇ τῶν ὑποδίκων, ἢ, κατὰ τὰς περιστάσεις, ἐν τῇ
 ἰδίᾳ αὐτοῦ οἰκίᾳ, ἀλλὰ τότε δι' ἰδίων ἐξόδων μέχρι τῆς
 ἐκδόσεως τοῦ περὶ φυλακίσεως ἐντάλματος (ἄρθρ. 228).
 Π. Δ. 232.

Ε'. Ἐντάλμα φυλακίσεως.

228. Μόνον ὁ ἀνακριτὴς ἐκδίδει κατὰ τοῦ συλλη-
 φθέντος ἐντάλμα φυλακίσεως (ἄρθρ. 212 καὶ 227), ἀκού-
 σας πρῶτον τὸν εἰσαγγελέα· εἶναι δὲ ἀδιάφορον, ἂν ὁ κα-
 τήγορεύμενος ἐλήφθη ἐπ' αὐτοφώρῳ ἢ ὄχι. — Ἐὰν διαρκούσης
 τῆς ἀνακρίσεως, ὁ εἰσαγγελεὺς καὶ ἀνακριτὴς πει-
 σθῶσιν, ὅτι ἐξέλιπεν ὁ λόγος, δι' ὃν διετάχθη κατὰ τὸ
 ἄρθρον 212 ἡ προφυλάκισις, ὑποβιλλοῦσι πρὸς τὸ συ-
 μβούλιον αἰτήσιν περὶ προσωρινῆς ἀποφυλακίσεως τοῦ κα-
 τήγομένου· ἐπὶ τῆς αἰτήσεως ταύτης ἀποφαίνεται τὸ
 συμβούλιον ἀμετακλήτως. — Κατὰ τοῦ προσωρινῶς ἀπο-
 φυλακισθέντος δύναται νὰ ἐκδοθῇ ἐπὶ τῇ αὐτῇ πράξει νέον
 ἐντάλμα συλλήψεως ἢ φυλακίσεως. Π. Δ. 213. 214. 215.
 227.

ΑΠ. 9 (1871). Κατὰ μὲν τὸ 228 ποιν. δικ. διαρκούσης τῆς προ-
 ακρίσεως ὁ ἀνακριτὴς ἐκδίδωσι τὸ περὶ φυλακίσεως ἐντάλμα ἀλλ' ἐκ
 τοῦ συνδ. τοῦ ἄρθρου τούτου μετὰ τῶν ἄρθρ. 250 καὶ 259 προκύπτει, ὅτι
 ὁ ἀνακριτὴς διαρκούσης τῆς προανακρίσεως ἐνέργει τὴν προφυλάκισιν ὡς
 καὶ τὰς ἄλλας ἀνακριτικὰς πράξεις τὰς ὑποκειμένας εἰς τὴν δικαιοδοσίαν
 τοῦ παρ' ᾧ διατελεῖ δικαστ. πλημμελειοδικῶν ὑπὸ τὸν ἑλεγχον καὶ τὸ κύ-
 ρος αὐτοῦ, διότι κατὰ μὲν τὸ 250 ἄρθρ. ὁ ἀνακριτὴς ὑποχρεοῦται νὰ

* Τὰ δύο τελευταῖα ἐδάφια προστετέθησαν δυνάμει τοῦ Ν^ομου ΒΙΕ
 τῆς 11 Ἰουλίου 1892. Περί μεταρρυθμίσεως τοῦ ἄρθρ. 228 τῆς Ποιν.
 Δικονομίας.

ἐπιχειρήσῃ τὴν ἀνακριτικὴν πράξιν ἢ νὰ ἐκδώσῃ τὸ περὶ προφυλάκι-
σεως ἑντάλμα, ὅταν τὸ συμβούλιον αὐτῶν, ἀρνασμένου ἢ διστάζοντος τοῦ
ἀνακριτοῦ, διατάξῃ διὰ βουλεύματος τὴν ἐνέργειαν τῆς ἀνακριτικῆς
πράξεως ἢ τὴν ἐκδόσιν τοῦ ἐντάλματος, κατὰ δὲ τὸ 259 ἡ τοιαύτη
προφυλάκισις διατηρεῖται διὰ μόνου τοῦ βουλεύματος τοῦ συμβουλίου.
Ἐντεῦθεν δὲ παρέπεται ἐξ ενός μὲν, ὅτι τὸ συμβούλιον τῶν πλημμε-
λειοδικῶν ἔχει καὶ τὴν ἐξουσίαν νὰ διατάξῃ αὐτὴν τὴν προφυλάκισιν,
ἣν ὁ ἀνακριτὴς παρέλιπε διστάζων ἢ πειθόμενος ὅτι ὁ κατηγορούμενος
δὲν ὑπόκειται εἰς προφυλάκισιν διὰ τὴν ἀποδιδόμενην αὐτῷ πρᾶξιν, ἐκ
ἄλλου δὲ ὅτι ἡ περὶ προφυλάκισεως διάταξις τοῦ βουλεύματος ἐπὶ
τόπον ἐντάλματος, μὴ ὑποκειμένη εἰς ἀνακοπὴν δι' ὃν λόγον δὲ ὑπό-
κειται καὶ τὸ ἐπὶ δισταγμῶν ἐκδιδόμενον βούλευμα κατὰ τὸ 250 ἀρρ.
τῆς ποιν. δικον. ὅθεν οὐδῶς ἢ κατὰ τοῦ περὶ παραπομπῆς βουλεύμα-
τος ἀνακοπὴ ἔχει ἀνασταλτικὴν δύναμιν, ὡς πρὸς τὴν περὶ προφυλά-
κισεως διάταξιν, ὡς δηλοῦται καὶ ἐκ τοῦ 261 ἀρρ. ὅπερ ἐξαιρετικῶς
ἀθωωτικοῦ ὄντος τοῦ ὁριστικοῦ βουλεύματος, ἀπαγορεύει τὴν ἀποφυλά-
κισιν, ἕως οὐ παρέλθῃ ἡ πρὸς ἀνακοπὴν προθεσμία.

229. Τὸ περὶ φυλακίσεως ἑντάλμα ἐμπεριέχει, ἐκτὸς
τῶν ἐν τῷ ἄρθρῳ 214 εἰρημένων τύπων, καὶ ἀκριβῆ ση-
μείωσιν τοῦ περὶ οὗ ὁ λόγος πλημμελήματος ἢ κακουργή-
ματος καὶ τῆς ἐφαρμοζομένης διατάξεως τοῦ ποινικοῦ νό-
μου. — Ἡ ἐκτέλεσις γίνεται κατὰ τοὺς ὁρισμοὺς τοῦ ἄρ-
θρου 215 καὶ 223 κ. ἐπ. ἐπιμελεία τοῦ εἰσαγγελέως διὰ
τοῦ προσαγαγόντος τὸν κατηγορούμενον, ἢ δι' ὁποιοῦδή-
ποτε ἐκτελεστοῦ ἐντάλμάτων συλλήψεως (ἄρθρον 216).
Δικ. Ὁργ. 103. Π. Δ. 218. 231.

Γ'. Ὑποδικῶν φυλακαί.

230. Χάριν [τῶν ἐξετάσεων] τῆς ἀνακρίσεως θέ-
λουν κατασκευασθῇ ἰδιαιτέραι τῆς ἀνακρίσεως φυλακαί
πρὸς ὑποδοχὴν πάντων, ὅσοι ἐξ ἐντάλματος συλλήψεως
ἢ φυλακίσεως εἶναι φυλακιστέοι. Π. Δ. 227. 234.

231. Ὁ δεσμοφύλαξ ὀφείλει, ἐπιδειχθέντος αὐτῷ ἐν-
τάλματος συλλήψεως ἢ φυλακίσεως, νὰ παραδεχθῇ τὸν
συλληφθέντα. — Περὶ τῆς παραδοχῆς ἔχει διπλοὺν βι-
βλίον, ἐγγράφων εἰς μὲν τὸ ἐν τᾷ τῆς συλλήψεως ἐντάλ-

ματα, εἰς δὲ τὸ ἄλλο τὰ τῆς φυλακίσεως, καὶ βεβαιῶν
ὑποκάτω τὴν παράδοσιν τοῦ συλληφθέντος. Π. Δ. 215.
229. 232.

232. Ἐὰν κατὰ τινος παραληφθέντος εἰς φυλακὴν
δι' ἐντάλματος συλλήψεως, ἐκδοθῇ μετὰ ταῦτα ἐνταλ-
μα φυλακίσεως, διαγράφεται ὁ [φυλακισθεὶς] συλληφθεὶς
ἀπὸ τοῦ βιβλίου τῆς συλλήψεως καὶ μεταγράφεται εἰς τὸ
βιβλίον τῆς φυλακίσεως ἢ δὲ ἀποδοχῇ τοῦ [συλληφθέν-
τος] φυλακισθέντος βεβαιοῦται καὶ ἐν ταύτῃ τῇ περι-
πτώσει ὑπὸ τοῦ δεσμοφύλακος ἐν τῷ τῆς φυλακίσεως
βιβλίῳ. Π. Δ. 227. 231. 233.

233. Ἐπίσης καὶ ὅταν ὁ [συλληφθεὶς] φυλακισθεὶς
ἐξέλθῃ τῆς φυλακῆς, βεβαιοῖ τὴν ἐξοδὸν αὐτοῦ ὁ ἀπολύων
αὐτὸν ἢ ὁ ἀπάγων αὐτὸν πορρωτέρω.

234. Κάνεις, ἐκτὸς τῶν ἐπιτετραμμένων τὴν εὐταξίαν
τῶν φυλακῶν ὑπαλλήλων, δὲν δύναται νὰ προσέλθῃ εἰς
τὸν ὑπὸ ἀνάκρισιν ἔτι ὄντα φυλακισμένον, εἰμὴ μόν-
ον δι' ἀδείας τοῦ ἀνακριτοῦ ἢ τοῦ εἰσαγγελέως, καὶ
ἐπὶ παρουσίᾳ ἑνὸς τῶν ἐπιστατῶν. — Κατὰ τὰ ἄλλα
πράττονται καὶ περὶ τῶν φυλακῶν τῶν ὑποδίκων ὅσα ὁ-
ρίζει τὸ ἄρθ. 552 κ. ἐπ. Π. Δ. 230. 557.

2'. Παραβάσεις τῶν περὶ τῆς συλλήψεως καὶ φυλακίσεως διατάξεων.

235. Πᾶσα παράβασις τῶν περὶ τῆς συλλήψεως καὶ
φυλακίσεως κατηγορουμένου τινὸς διατεταγμένων συνε-
πιφέρει κατὰ γνώσιν εἰς ἀποζημίωσιν καὶ πληρωμὴν τῶν
ἐξόδων· οἱ δὲ παραβάται ὑπάλληλοι τιμωροῦνται πειθαρχι-
κῶς, ἐπιφυλαττομένης τῆς βαρυτέρας ποινῆς, ἐὰν τυχὸν
ἔγινε παράβασις διατάξεώς τινος τοῦ ποινικοῦ νόμου. Π. Ν.
322. 328. 473 Π. Δ. 68. Δικ. Ὅργ. 292.

ΚΑΦΑΛΑΙΟΝ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

Προσωρινή δι' ἐγγυήσεως ἀπόλυσις.

Α'. Περιπτώσεις.

αὐτὴν
τις
236
237
238
240
241
242
243
244
245
246
247
248
249
250
251
252
253
254
255
256
257
258
259
260
261
262
263
264
265
266
267
268
269
270
271
272
273
274
275
276
277
278
279
280
281
282
283
284
285
286
287
288
289
290
291
292
293
294
295
296
297
298
299
300
301
302
303
304
305
306
307
308
309
310
311
312
313
314
315
316
317
318
319
320
321
322
323
324
325
326
327
328
329
330
331
332
333
334
335
336
337
338
339
340
341
342
343
344
345
346
347
348
349
350
351
352
353
354
355
356
357
358
359
360
361
362
363
364
365
366
367
368
369
370
371
372
373
374
375
376
377
378
379
380
381
382
383
384
385
386
387
388
389
390
391
392
393
394
395
396
397
398
399
400
401
402
403
404
405
406
407
408
409
410
411
412
413
414
415
416
417
418
419
420
421
422
423
424
425
426
427
428
429
430
431
432
433
434
435
436
437
438
439
440
441
442
443
444
445
446
447
448
449
450
451
452
453
454
455
456
457
458
459
460
461
462
463
464
465
466
467
468
469
470
471
472
473
474
475
476
477
478
479
480
481
482
483
484
485
486
487
488
489
490
491
492
493
494
495
496
497
498
499
500
501
502
503
504
505
506
507
508
509
510
511
512
513
514
515
516
517
518
519
520
521
522
523
524
525
526
527
528
529
530
531
532
533
534
535
536
537
538
539
540
541
542
543
544
545
546
547
548
549
550
551
552
553
554
555
556
557
558
559
560
561
562
563
564
565
566
567
568
569
570
571
572
573
574
575
576
577
578
579
580
581
582
583
584
585
586
587
588
589
590
591
592
593
594
595
596
597
598
599
600
601
602
603
604
605
606
607
608
609
610
611
612
613
614
615
616
617
618
619
620
621
622
623
624
625
626
627
628
629
630
631
632
633
634
635
636
637
638
639
640
641
642
643
644
645
646
647
648
649
650
651
652
653
654
655
656
657
658
659
660
661
662
663
664
665
666
667
668
669
670
671
672
673
674
675
676
677
678
679
680
681
682
683
684
685
686
687
688
689
690
691
692
693
694
695
696
697
698
699
700
701
702
703
704
705
706
707
708
709
710
711
712
713
714
715
716
717
718
719
720
721
722
723
724
725
726
727
728
729
730
731
732
733
734
735
736
737
738
739
740
741
742
743
744
745
746
747
748
749
750
751
752
753
754
755
756
757
758
759
760
761
762
763
764
765
766
767
768
769
770
771
772
773
774
775
776
777
778
779
780
781
782
783
784
785
786
787
788
789
790
791
792
793
794
795
796
797
798
799
800
801
802
803
804
805
806
807
808
809
810
811
812
813
814
815
816
817
818
819
820
821
822
823
824
825
826
827
828
829
830
831
832
833
834
835
836
837
838
839
840
841
842
843
844
845
846
847
848
849
850
851
852
853
854
855
856
857
858
859
860
861
862
863
864
865
866
867
868
869
870
871
872
873
874
875
876
877
878
879
880
881
882
883
884
885
886
887
888
889
890
891
892
893
894
895
896
897
898
899
900
901
902
903
904
905
906
907
908
909
910
911
912
913
914
915
916
917
918
919
920
921
922
923
924
925
926
927
928
929
930
931
932
933
934
935
936
937
938
939
940
941
942
943
944
945
946
947
948
949
950
951
952
953
954
955
956
957
958
959
960
961
962
963
964
965
966
967
968
969
970
971
972
973
974
975
976
977
978
979
980
981
982
983
984
985
986
987
988
989
990
991
992
993
994
995
996
997
998
999
1000

236 Ἡ προσωρινὴ ἀπόλυσις δὲν συγχωρεῖται — 1) ἐπὶ κακουργημάτων* — 2) ἐπὶ ἀνθρώπων οἵτινες τυχόντες πρότερον προσωρινῆς ἀπολύσεως ἐτιμωρήθησαν ἐκ νέου ἐπὶ πλημμελήματι.**

237. Κατὰ πᾶσαν ἄλλην περίστασιν τὸ συμβούλιον τῶν πλημμελειοδικῶν, κατὰ ζήτησιν τοῦ [συλληφθέντος] φυλακισθέντος καὶ ἀκοῦσαν τὴν γνώμην τοῦ εἰσαγγελέως, δύναται ἐν ὁποιαδήποτε καταστάσει τῆς προανακρίσεως, νὰ διατάξῃ τὴν δι' ἀξιοχρέου ἐγγυήσεως προσωρινὴν ἀπόλυσιν. — Προπεμπτήριον ἄνευ ἐγγυήσεως δὲν συγχωρεῖται. Π. Δ. 207. 238. 245. Πολ. Δικ. 1005.

ΑΠ. 129 (1857). Ὁ νόμος ὁρίζων, ὅτι ἡ δι' ἀξιοχρέου ἐγγυήσεως ἀπόλυσις τοῦ κατηγορουμένου δύναται νὰ διαταχθῇ ἐν πάσῃ στάσει τῆς προδικασίας, προφανῶς περιλαμβάνει καὶ τὴν μετὰ τὴν ἐκδοσιν τοῦ παραπεμπτικοῦ βουλεύματος, ἕως τῆς ἐπ' ἀκρατηρίου συζητήσεως, καὶ τελευτᾷ ἢ προδικασίᾳ.

Β'. Σκοπὸς τῆς ἐγγυήσεως.

238. Σκοπὸς τῆς ἐγγυήσεως εἶναι νὰ βεβαιώσῃ, ὅτι ὁ ἀπολύμενος θέλει παρασταθῇ ἐν παντὶ καιρῷ εἰς τὸ δικαστήριον, καὶ θέλει ὑποβάλλει ἑαυτὸν εἰς τὴν ἀπόφασιν. — Ὁ κατηγορούμενος δύναται νὰ ἀπολυθῇ καὶ [ὑπὸ τὴν συμφωνίαν] ὑπὸ τὸν περιοριστικὸν ὅρον ὅτι ἄνευ

* Ἐπιθετὴ καὶ **Σύνταγμα** ἄρθρον 6 περὶ προσωρινῆς ἀπολύσεως ἐπὶ πολιτικῶν ἀδικημάτων.

** Δημοσιεύεται ὡς ἐτροποποιήθη ὑπὸ τοῦ Νόμου ΒΩΖ' τῆς 11 (13) Φέβρ. 1904.

Δικονομία 271
ἀδίας τοῦ ἀνακριτοῦ δὲν θέλει ἀπμακρυνθῇ ἀπὸ τὸν διὰ
βουλεύματος τοῦ συμβουλίου προσδιορισθέντα τόπον. Π.
Δ. 237. 245.

Γ', Ἐγγύησις.

239. Ἡ ἀσφάλεια δίδεται, καταβαλλομένης τῆς τα-
 χύσεως ἐγγυητικῆς ποσότητος εἰς χρήματα ἢ εἰς πράγ-
 ματα χρημάτων ἀντάξια, ἢ δι' ὑποθήκης ἀξιοχρέου, ἢ
 δι' ἐγγυήσεως ἀξιοπίστων ἀνθρώπων, ἐντὸς τοῦ Βασιλείου
 καθ' ὅρουμένων. Π. Δ. 237, 240—243, 246.

A'. Διαδικασία περί ἐγγυοδοσίας.

240. Τὸ μέγεθος τῆς πρὸς ἐγγυήσιν διδομένης πο-
σότητος καὶ τὸ ἀξιώχρεον τῆς προσφερομένης ἐγγυήσεως
οὐκ ἔσται μεταξὺ τοῦ κατηγορουμένου καὶ τοῦ εἰσαγγε-
λέως, καί, διαφωνίας οὔτης, ἀποφασίζεται παρὰ τοῦ συμ-
βουλίου. — Τὸ μέγεθος τῆς ἐγγυήσεως μετρεῖται κυρίως
κατὰ λόγον τοῦ μεγέθους τῆς εἰς τὴν προσαπτομένην κο-
νάσιμον πράξιν ἐπιβαλλομένης ποινῆς· λαμβάνονται ὅμως
συγχρόνως ὑπ' ὄψιν ἡ τε ποσότης τῆς δοθησομένης ἀπο-
ζημιώσεως, καὶ τὰ ἐνδεχόμενα δικαστικὰ ἔξοδα. — Οὐδέ-
ποτε δὲ τὸ ποσὸν τῆς ἐγγυήσεως εἶναι ἑλαττον τετρα-
κοσίων δραχμῶν. Π. Δ. 141.

241. Ἡ ἐγγύησις δίδεται παρὰ τῷ γραμματεῖ τοῦ ἀρχιεπισκοπικοῦ δικαστηρίου τῶν πλημμελειοδικῶν συντάσσεται δὲ ἐκθετικῶς περὶ αὐτῆς, ὑπογεγραμμένη παρὰ τοῦ κατηγορουμένου, τοῦ ἐισαγγελέως, καὶ τοῦ γραμματέως. Π. Δ. 72. 239.

γάγη αὐτὸν ὁ ἐγγυητής ἐντὸς τῆς αὐτῆς προθεσμίας, τὴν ποσὸν τῆς ἐγγυήσεως, ἀφαιρουμένων τῶν τῆς ἀναγκαστικῆς ἐξόδων, τῆς χρηματικῆς ποινῆς, καὶ τῆς ἀποζημιώσεως, ἀνήκει αὐτοδικαίως [εἰς τὴν κυβέρνησιν] εἰς τὸν Κράτος. — Μὴ ἐξαρκούσης δὲ τῆς ἐγγυήσεως εἰς ἔκτασιν τῆς χρηματικῆς ποινῆς καὶ ἀποζημιώσεως, πράττονται τὰ ἐν τῷ ποινικῷ νόμῳ (ἄρθρ. 31) ὠρισμένα. Π. Δ. 239, 244.

ἀντικεινὼν 243. Τὰ κατατεθέντα τυχὸν ἐνέχυρα καὶ τὰ ἐνεχυρὰ σθέντα ἀκίνητα ἐκτίθενται, εἰς τὴν περίστασιν τοῦ ἀρθροῦ (ἐγγί) 242, [ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου εἰς] εἰς δικαστικὸν πληστηριασμόν, τὸ δὲ ἐκ τῆς πωλήσεως πλεονάσαν ἐπιστρέφεται εἰς τὸν κατηγορούμενον ἢ ἐγγυητήν. Π. Δ. 239.

ἀντικεινὼν 244. [Δημευθείσης] καταπεσοῦσης τῆς ἐγγυήσεως ὁ ἐγγυητής ὑποχρεοῦται νὰ πληρώσῃ τὴν ποσότητα τῆς ἐγγυήσεως ἄνευ τινὸς ἐνστάσεως ἢ δικαστικῆς μακρογορίας· ἐπιφυλάττεται δὲ εἰς αὐτὸν τὸ δικαίωμα τοῦ ἐνάξῃ τὸν κατηγορούμενον ἢ καὶ τοὺς κληρονόμους του.

5'. Τέλος τῆς προσωριτῆς ἀπολύσεως καὶ ἐγγυήσεως.

ἀντικεινὼν 245. Ὁ κατηγορούμενος ἀφαιρεῖται τὴν προσωρινὴν αὐτοῦ ἐλευθερίαν, καὶ φυλακίζεται ἐκ νέου. — 1. ἐὰν ἄνευ εὐλόγων κωλυμάτων, καθιστῶντων τὴν ἐμφάνισίν του ἀδύνατον, δὲν ἐμφανίζεται κλητευθείς, ἢ φεύγῃ, ἢ ὁρμηθῇ πρὸς τὸ φεύγειν, ἢ ἐὰν παραβαίῃ τὴν ἐπιβληθεῖσαν εἰς αὐτὸν συμφωνίαν τοῦ νὰ μὴ καταλίπῃ ρητὸν τινα τόπον διαμονῆς ἄνευ τῆς ἀδείας τοῦ ἀνακριτοῦ. — 2. ἐὰν ἀναφανῇ κατ' αὐτοῦ νέα, σύλληψιν ἐπάγουσα, ὑποψία ἄλλου κακούργηματος ἢ πλημμελήματος, εἰς τὸ ἐπὶ τῷ ἀρ. 236 ἄρ. 5 ἀναφερομένη ὑποψία διεγείρεται ἐκ νέου.

τύλως. — 4. καθ' ἣν στιγμὴν [κοινοποιεῖται] δημοσιεύ-
ται ἡ καταδικαστικὴ ἀπόφασις. Π. Δ. 238.

246. Ἡ ποσότης τῆς ἐγγυήσεως καθίσταται ἐλευ-^{αὐτοῦ}θε-
ρα, καὶ ὁ ἐγγυητὴς ἀπαλλάττεται τῆς ὑποχρεώσεως, ^{πᾶσα}
ὅταν ὁ κατηγορούμενος φυλακισθῇ ἐκ νέου κατὰ τὸ ἄρ-^{νόμῳ}-
θρον 243, προσεπιφυλαττομένων ἐν τοσοῦτῳ καὶ τῶν διὰ ^{ὑπὸ}
τοῦ ἄρθρου 242 ὠρισμένων. Π. Δ. 239.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΕΜΠΤΟΝ

Ἀποφάσεις τοῦ δικαστικοῦ συμβουλίου.

Α'. Σύνθεσις τοῦ δικαστηρίου.

247. Διὰ νὰ ἔχουν κύρος αἱ ἀποφάσεις τοῦ δικαστι-
κοῦ συμβουλίου, ἀπαιτεῖται ἡ παρουσία τριῶν δικαστῶν,
περιλαμβανομένου τοῦ προέδρου καὶ τοῦ ἀνακριτοῦ, καὶ
ἡ τοῦ εἰσαγγελέως καὶ τοῦ δικαστικοῦ γραμματέως. Π.
Δ. 263 § 1. 416.

Ἐγκύκλιος Ὑπουργείου Δικαιοσύνης 16 Νοεμβρίου 1884.

Μανθάνομεν μετὰ λύπης, ὅτι ἀσύγγνωστος ἀταξία ἐπικρατεῖ παρά τισι
τῶν πλημμελειοδικεῶν κατὰ τε τὴν ὑπὸ τῶν εἰσαγγελέων πρὸς τὰ συμ-
βουλία ὑποβολὴν τῶν ποινικῶν δικογραφῶν καὶ τὴν ὑπὸ τούτων ἐκδοσιν
τῶν βουλευμάτων. Αἱ βεβαιωθείσαι ἑλλείψεις συνοφίζονται εἰς τὰς ἐξῆς.
α.) Κατὰ παράβασιν τῶν ἁρθρῶν 247, 248, 249 καὶ 262 τῆς Ποι-
νικῆς Δικονομίας τῶν ὀριζόντων τὸν τρόπον τῆς συγκροτήσεως τῶν δικα-
στικῶν συμβουλίων καὶ τὴν ἐνώπιον αὐτῶν διαδικασίαν, ἐξ ὧν σαφῶς συ-
νάγεται: ὅτι ἀνεπρόσωπως ὑφίλουσιν οἱ εἰσαγγελεῖς νὰ παρίστανται
ἐνώπιον τῶν συμβουλίων καὶ νὰ ὑποβάλλωσιν εἰς αὐτὰ ἐπὶ παρουσίᾳ καὶ
τοῦ δικαστικοῦ γραμματέως τὰς προτάσεις τῶν συντασσομένου παραχρῆμα
καὶ τοῦ πρακτικοῦ τῆς ὑποβολῆς, πέμπουσιν οὗτοι τὰς ποινικὰς δικογρα-
φίας μετὰ τῶν προτάσεων τῶν εἰς τὰ γραφεῖα τῶν δικαστηρίων ἔνθα διὰ
πρακτικοῦ πιστοποιεῖται κατὰ τὴν ἐκάστοτε θέλησιν τοῦ προεδρεύοντος
ἢ καὶ αὐτοῦ τοῦ γραμματέως ἢ εἰς ἡμέραν πολλάκις μεταγενεστέραν συγ-
κροτήσεως τοῦ συμβουλίου καὶ ἢ εἰς αὐτὸ ὑποβολὴ τῶν προτάσεων. β.)
Ἐν ᾧ ἐπὶ μῆνας ὀλοκλήρους ἀπὸ τῆς ὑποβολῆς τῶν προτάσεων καθυ-

στερείτο ἡ ἔκδοσις βουλευμάτων, κατέστη ἀνέφικτος ἡ ἄμετος ἐξακριβω-
 τοῦ ὑπαίτιου τῆς βραδύτητος ταύτης, τοῦ μὲν εἰσηγητοῦ διατεινομένου
 ὅτι καὶ διάσκεψις ἐγένετο καὶ αἱ δικογραφίαι πρὸ ἰκανοῦ χρόνου πα-
 ραδόθησαν ὑπ' αὐτοῦ πρὸς τὸν γραμματεῖα μετὰ τῶν σχεδίων τῶν βου-
 λμάτων, τοῦ δὲ γραμματέως τούναντίον ἐπὶ τὴν ὑπαίτιότητα ἐ-
 τοὺς εἰσηγητὰς καὶ διατεινομένου, ὅτι μόλις τὴν προτεραίαν τῆς ὑπο-
 εἰσαγγελίας ἐπιθεωρήσεως τοῦ γραφείου παραδόθησαν αὐτῷ αἱ δικο-
 γράφαι μετὰ τῶν σχεδίων τῶν βουλευμάτων πρὸς γραφὴν καὶ ἔκδοσιν αὐτοῦ.
 Αἱ ἀταξίαι αὗται πρέπει νὰ ἐκλείψωσιν ἀνεστικῶς πρὸς τοῦτο δὲ πα-
 τηροῦμεν, α') ὅτι οἱ εἰσαγγελεῖς πρέπει νὰ ὑποβάλλωσιν αὐτοπροσώπου
 τὰς πρὸς τὰ συμβούλια προτάσεις αὐτῶν καὶ νὰ συντάσσεται παρατήρη-
 σις πρὸς τὰ συμβούλια πρακτικόν· β') ὅτι ἅμα τῇ διασκέψει ἐπὶ τῶν προτα-
 σέων εἰσαγγελέων πρέπει νὰ συντάσσεται καὶ ὑπογράφηται τὸ περὶ αὐτῆς
 πρακτικόν, καὶ ἐν μὲν τῇ περιπτώσει καθ' ἣν ἀμέσως μετὰ τὴν διάσκεψιν
 ἐγχειρίζεται ὑπὸ τοῦ εἰσηγητοῦ ἡ δικογραφία πρὸς τὸν γραμματεῖα πρὸς
 καθ' αὐτοῦ γραφὴν τοῦ βουλευματος, νὰ γίνηται ρητὴ τῆς παραδόσεως μετὰ
 ἐν τέλει τοῦ πρακτικοῦ τῆς διασκέψεως, ἐν δὲ τῇ περιπτώσει καθ' ἣν
 ἀνέφικτός ἐστιν ἡ αὐθιρὴ παράδοσις τῆς δικογραφίας ὑπὸ τοῦ εἰσηγη-
 τοῦ ὀφείλοντος τυχρὸν νὰ συντάξῃ καὶ σχέδιον τοῦ βουλευματος, νὰ τη-
 μειοῦται ἡ ἡμέρα τῆς τοιαύτης παραδόσεως ἐν τῷ βιβλίῳ περὶ τῆς διου-
 μένης τῶν δικογραφιῶν πρὸς τοὺς εἰσηγητὰς τῶν βουλευμάτων ἐν ἐπὶ τοῦ
 στηλῆ, εἰς ἣν θέλει ὑπογράφεσθαι ὁ παραλαμβάνων γραμματεὺς. Οὕτως
 ἐν ἀμφοτέροις ταῖς περιπτώσεσι βεβαιοῦται ἀσφαλῶς ἡ ἡμέρα τῆς παρα-
 δόσεως καὶ πρόχειρος καθίσταται ἡ ἐξακριβωσις τοῦ ὑπαίτιου τῆς βρα-
 δύτητος. Ὅτανικὸς τὸ βούλευμα εἶναι ἐν ὅλῳ ἢ ἐν μέρει ἀντίθετον πρὸς
 τὴν πρότασιν τοῦ εἰσαγγελέως, ὁ γραμματεὺς ὀφείλει, ἅμα τῇ ἔκδοσιν
 αὐτοῦ, νὰ εἰδοποιῇ τὸν εἰσαγγελέα, εἰς ὃν ἀπέκειται νὰ κάμῃ ἢ μὴ κα-
 σιν ἐντὸς τῆς νομίμου προθεσμίας τοῦ δικηϊώματος τῆς ἀνακοπῆς. Τοιαύτη
 εἰδοποίησις πρέπει νὰ γίνηται ὑπὸ τοῦ γραμματέως τῷ εἰσαγγελεῖ καὶ
 καὶ ὅταν τὸ βούλευμα ᾖ ἐντελὲς σύμφωνον πρὸς τὴν πρότασιν, ὅταν τῷ
 ἐδόθῃ ρητὴ ὑπὸ τοῦ εἰσαγγελέως ἀπαγγελία. Ἦν δὲ τῷ εὐρετηρίῳ τῶν
 βουλευμάτων κρίνομεν ἀναγκαίαν τὴν προσθήκην στηλῆς, εἰς ἣν νὰ
 σημειοῦται ὁ ἀριθμὸς καὶ ἡ χρονολογία τοῦ ἐγγράφου, δι' οὗ ὁ γραμ-
 ματεὺς ἀποστέλλει τὴν σχετικὴν δικογραφίαν μετ' ἀντιγράφων τοῦ βου-
 λευματος πρὸς τὸν εἰσαγγελέα, ὅπως καὶ κατὰ τοῦτο καθίσταται ευχε-
 ρὴς ὁ ἔλεγχος κατὰ τὰς ἐπιθεωρήσεις τῶν δικαστικῶν γραφείων. Κατὰ
 τὰς ἐπιθεωρήσεις τῶν δικαστικῶν γραφείων ἀξιοῦμεν, ὅπως ἀκριβῶς ἐ-
 ξετάζητε, ἂν τηρῶνται ἀκριβῶς τὰ ἐπιστελλόμενα διὰ τῆς παρούσης
 καὶ ἐνεργῆτε ὅ,τι εἰς τὸ καθήκον ὑμῶν ἀνάγεται πρὸς βεβαίωσιν καὶ
 καταδίδωσιν τῶν ὑπνετίων οἰαδήποτε ἐλλείψεως.

ΑΠ. 61 (1870). Ἐπειδὴ κατὰ ἀρθρον 262 καὶ 268 Ποιν. Δικ. εἰς
 τὸ δικαστικὸν τῶν ἐφετιῶν συμβούλιον πρέπει νὰ παρευρισκῶνται πάντα
 δικασταί, συμπεριλαμβανομένου τοῦ προέδρου, οἱ εἰσαγγελεῖς καὶ ὁ γραμ-
 ματεὺς, διὰ νὰ ᾖναι νομίμως συντεθειμένον καὶ οὕτως ἄρθρα ταῦτα

ἡ ἄλλη τις τοῦ νόμου διάταξις ἀπαιτοῦσι πρὸς νόμιμον τοῦ αὐτοῦ συμβουλίου σύλλασιν τὴν παρουσίαν τοῦ ἰδιώτου κατηγοροῦ, τὰ δὲ ἄρθρα ἅτινα ἐκτελεστούντες παρατιθέσιν ἐν τῷ ὑποβληθέντι εἰς τὸ δικαστήριον τοῦτο ἑκατέρωθεν οὐδὲνα ὅρισμόν περιέχουσι κελεύοντα θεῖν ἢ παρουσίᾳ τοῦ αὐτοῦ κατηγοροῦ ἀπαιτεῖται ὅπως τὸ δικαστικὸν συμβούλιον θεωρεῖται ὡς νομίμως συγκροτημένον.

ΑΠ. 17 (1861). Δια-άσποντος ρητῶς τοῦ ἁρθρου 247 νὰ περιλαμβάνεται εἰς τὴν συγκρότησιν τοῦ συμβουλίου καὶ ὁ ἀνακριτὴς, ἐν ᾧ νομοθετῇ ἐπιβλήθητεν ἀναγκαῖον μέλος τοῦ συμβουλίου, διότι, διευθύνων τὴν ἐνέκρισιν καὶ ἐξετάζων αὐτοπροσώπως τοὺς μάρτυρας, δύναται νὰ κρίνῃ, ὑπὲρ πάντα ἄλλον τὴν βερότητα τῶν ἀποδεικτικῶν μέσων καὶ τὴν ἀλήθειαν ἐξαγόμενον τῆς ἀνακρίσεως, ἔπεται, ὅτι, μὴ προσληφθέντος αὐτοῦ ἐν τῇ συγκρότησιν τοῦ δικαστικοῦ συμβουλίου τοῦ ἀνακριτοῦ, οὐδὲ βεβαιούμενου ὅτι ἐκκλύετο, ὑπάρχει κακὴ σύνθεσις τοῦ δικαστικοῦ συμβουλίου, ἐπάγουσα ἀναίρεσιν.

ΑΠ. 77 (1897). Ὁλομέλεια. Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθρον 299 Ὁργανισμοῦ Δικαστηρίων, τὰ πραττόμενα ἢ ἀνακαλυπτόμενα κατὰ τὴν δημοσίαν συνεδρίαν πειθαρχικὰ παραπτώματα κρίνονται αὐτοῖσι ἅντι ἀνακαλύπτουσαν τοιαύτην ὅμως ἀρμοδιότητα κατ' οὐδεμίαν τοῦ νόμου διάταξιν ἵκανοὶ τὰ συγκροτούμενα κατὰ τὸ ἄρθρον 247 Ποιν. Δικ. ἐπὶ ποινικῆς ἐκτελέσεως συμβουλία τῶν πλημμελειοδικῶν διὰ τὰ ἐνώπιον αὐτῶν ἀνακαλυπτόμενα πειθαρχικὰ παραπτώματα, ἅτινα εἰσάγονται κατὰ τὸ ἄρθρον 300 τοῦ Ὁργανισμοῦ τῶν Δικαστηρίων ἐνώπιον τοῦ ἐν τῷ ἁρθρῷ αὐτῷ καθοριζομένου πειθαρχικοῦ συμβουλίου, ὅθεν ἐπιλαθόμενον τὸ συμβούλιον τῶν ἐν Χελκίδι πλημμελειοδικῶν τῆς ἐξετάσεως πειθαρχικῶν παραπτώσεως ἀνακαλυφθείσης κατὰ τὴν διάσκεψιν αὐτοῦ ἐπὶ τῆς ἐκτελέσεως κατὰ τῶν Γ. καὶ Μ. ἐπὶ ζωοκλοπῇ, καὶ ἐπιβαλὼν εἰς τὸν ποινικὸν κλητῆρα Γ. Σ. πειθαρχικὴν ποινὴν προστίμου δραχμῶν δέκα.

ΑΠ. 198 (1898). Ὁλομέλεια. Ἐπειδὴ κατὰ ἄρθρ. 278 Δικαστ. Ὁργανισμοῦ ἐπιτρέπεται τοῖς δικαστηρίοις νὰ προσλαμβάνωσι καὶ δικηγόρους εἰς τὴν συνεδρίαν κατ' ἐπικουρίαν πρὸς ἀναπλήρωσιν δικαστοῦ ὅταν, ἐάντις δὲν ὑπάρχει πάρεδρος τις ἢ δὲν εἶναι παρὼν εἰς τὴν καθέστησαν τοῦ δικαστηρίου. Ὁαἰλοῦν δὲ τὸ ἄρθρον τοῦτο περὶ προσλήψεως δικηγόρων εἰς τὴν συνεδρίαν, οὐδεμίαν διάκρισιν ποιεῖται περὶ τῆς ἐπὶ τῇ συνεδρίᾳ ἢ ἐν συμβουλίῳ συνεδριάσεως. Ὡστε, ἂν κατὰ ἄρθρ. 247 Ποιν. Δικ. τὰ πρὸς ἐκδόσιν βουλευμάτων συγκροτούμενα κατὰ τὰ ἄρθρα 262 καὶ 263 συμβουλία τῶν πλημμελειοδικῶν καὶ ἐφετῶν συνεδριάσιν, ἔπεται ὅτι ἡ διάταξις τοῦ ἁρθρου 278 Δικαστ. Ὁργαν. κατὰ προσλήψεως δικηγόρων κατ' ἐπικουρίαν, εἶναι ἐφαρμοστέα καὶ ἐπὶ τῇ ἐκτελέσει συμβουλίων, ἐπομένως δὲν ὑπάρχει κακὴ σύνθεσις τοῦ συμβουλίου τῶν ἐν Νυκτίᾳ Ἐφετῶν, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι διὰ τὴν ἐκδόσιν αὐτοῦ προσβαλλομένου βουλευματος αὐτοῦ προσελήφθη κατ' ἐπικουρίαν δικηγόρος, ἀπορριπτὰ δὲ ἡ ἀντίθετος αἰτήσις τοῦ εἰσαγγελέως.

Ὁλομέλεια Ἐγκύκλιος τοῦ Εἰσαγγελέως Ἀρ. Πάγου κ. Δημ. Τσιβανοῦ.

πούλου. Κατὰ τὰ ἄρθρα 247 καὶ 262 Ποιν. Δικ., τὰ συμβούλια συνθέονται τὸ μὲν τῶν πλημμελειοδικῶν ἐκ τριῶν δικαστῶν συμπεριλαμβανομένου τοῦ προέδρου καὶ τοῦ ἀνακριτοῦ καὶ τοῦ εἰσαγγελέως καὶ τοῦ δικαστικοῦ γραμματέως, τὸ δὲ τῶν ἐφετῶν ἐκ πάντε δικαστῶν, συμπεριλαμβανομένου τοῦ προέδρου, τοῦ εἰσαγγελέως καὶ τοῦ γραμματέως. Ἐν τῷ Ὁργανισμῷ τῶν Δικαστηρίων ὑπάρχουσιν αἱ διατάξεις τῶν ἁρθῶν 27, 33 καὶ 32 καὶ 278, πραγματευόμεναι περὶ τῆς ἀναπλήρωσιν τῶν δικαστῶν καὶ τοῦ εἰσαγγελέως. Ἡ διάταξις τοῦ ἁρθροῦ 27, καὶ ἡ, κωλυόμενου δικαστοῦ τινος καὶ μὴ ὑπάρχοντος πλέον ἄλλου τινος του, ἐπέχει τὸν τόπον αὐτοῦ εἰς παρέδρους, κωλυομένου δὲ τοῦ εἰσαγγελέως ἀναπληροῦ τὴν θέσιν ὁ ἀντεισαγγελέως, κωλυομένου δ' ἀμφοτέρων ὁ νεώτερος δικαστής, εἶναι γενικὴ, τούτεστι περιλαμβάνει τὴν συνθέσιν τῶν τε δικαστηρίων καὶ τῶν συμβουλίων, καὶ τὰς ἐκτὸς τοῦ ἀνακριτοῦ ἐνεργουμένας πράξεις. Αἱ δὲ διατάξεις τῶν ἁρθῶν 32 καὶ 33 ἀφορῶσιν εἰς τὴν ἀναπλήρωσιν τῶν δικαστῶν ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τῶν πλημμελειοδικῶν, ἐπαναλαμβάνεται δὲ ἐν αὐταῖς ὅτι ἡ ἀναπλήρωσις τῶν δικαστῶν γίνεται διὰ τοῦ παρέδρου. Ἐξαίρεσιν τῆς διὰ τῶν διατάξεων τούτων καθιερωθείσης ἀρχῆς ἀπετέλεσε τὸ ἄρθρον 278 τοῦ Ὁργανισμοῦ τῶν Δικαστηρίων, καθ' ὅτι τὰ δικαστήρια ἔχουσι τὸ δικαίωμα νὰ παραλαμβάνωσι τοὺς εἰρηνοδίκας καὶ τοὺς δικηγόρους, τοὺς μὴ ὄντας ἀρμόζοντες παρέδρους, παρὰ τινι δικαστηρίῳ, εἰς τὴν συνεδρίασιν ἀντικειμένην πρὸς ἀναπλήρωσιν δικαστοῦ τινος ἢ εἰσαγγελέως, καὶ δὲν ὑπάρχει κανεὶς παρέδρος, ἢ δὲν εἶναι παρὼν εἰς τὴν καθήκον τοῦ δικαστηρίου. Τὸ ἄρθρ. 278 προφανῶς ὁμιλεῖ περὶ τῆς ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ συνθέσεως τοῦ δικαστηρίου καὶ οὐχὶ τοῦ συμβουλίου, καὶ δὲν συνεδριάζει ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ, διότι τὸ γερμανικὸν κείμενον, καὶ τὸς μεταφράσεις εἶναι τὸ ἡμέτερον, περιέχει τὴν φράσιν *an der Sitzung* ἡμετέρας, ὡς ἀναγομένη εἰς τὴν νόμιμον σύνθεσιν τῆς δικαιοδοτοῦσης ἀρχῆς ἐρμηνεύεται στενῶς καὶ δὲν δύναται ἐπομένως νὰ ἐπεκταθῇ εἰς τὰς θέματα, περὶ ὧν μάλιστα ὁ νόμος ρητῶς προνοεῖ. Ἡ ἀναπλήρωσις τοῦ κωλυομένου ἢ μὴ ὑπάρχοντος δικαστοῦ ἐν τῷ συμβουλίῳ ἐξαιρετικῶς γίνῃ κατὰ τὸ ἄρθρον 27 τοῦ Ὁργανισμοῦ τῶν Δικαστηρίων διὰ τοῦ παρέδρου καὶ οὐχὶ διὰ δικηγόρου, τόσῳ μάλλον ὅσον ἐν τῇ δευτέρᾳ ἰσοσχίᾳ, οἱ διάδικοι ἤθελον στερηθῇ τοῦ δικαιώματος τῶν ἐξαίρεσεων, καὶ οὐ τῶν συνεδριάσεων τοῦ συμβουλίου μὴ οὐσῶν δημοσίων, δὲν δύναται νὰ γνωρίζωσι ποῖος δικηγόρος προσληφθήσεται εἰς ἀναπλήρωσιν δικαστοῦ. Ὁ Ἀρειος Πάγος διὰ τῆς ἐπ' ἀριθ. 67 τοῦ 1861 ἀποφάσεώς του ἐκφράζει φάνη ὅτι οἱ δικηγόροι μόνον κατὰ τὴν ἐπ' ἀκροατηρίου συνεδρίαν τοῦ δικαστηρίου ἀναπληροῦσι τὸν εἰσαγγελέα, κατ' ἰσχυρότερον δὲ τὸν γόν πρέπει νὰ παραδεχθῇ τις ὅτι μόνον κατὰ τὴν ἐπ' ἀκροατηρίου συνεδρίαν τοῦ δικαστηρίου ἀναπληροῦσι καὶ τοὺς δικαστάς, διότι ἡ ἐπ' ἀκροατηρίου ἀναπλήρωσις τοῦ εἰσαγγελέως ὑπὸ δικηγόρου δὲν ἔχει τὴν αὐτὴν σημασίαν, οἷαν ἡ τοῦ δικαστοῦ, καθ' ὅσον, ὁ μὲν ἀναπληροῦν

ἀπὸ τῆς τῆν ἑγγραφὸν πρότασιν, ὃ δὲ εἶδει ψῆφον περὶ τῆς τύχης τοῦ κατηγόρου.

B' Διαδικασία

248. Αἱ συνεδριάσεις δὲν εἶναι δημόσιοι, ἀλλ' ὁ ἰδιώτης κατήγορος εἰσέρχεται εἰς αὐτάς· διὸ καὶ πρέπει νὰ εἰδοποιῇται εἰκοσιτέσσαρας τοῦλάχιστον ὥρας πρὸ τῆς συνεδριάσεως. — Ἡ εἰδοποίησις αὕτη δύναται νὰ γίνῃ προφορικῶς ἢ ἑγγράφως διὰ κλητῆρος· καί, ἂν μὲν ὁ ἰδιώτης κατήγορος ᾖ παρὼν εἰς τὴν καθέδραν τοῦ δικαστηρίου, πρὸς αὐτὸν τοῦτον, ἄλλως δέ, πρὸς τὸν παρ' αὐτοῦ ἑκα τοιούτων κοινοποιήσεων εἰς τὸν τόπον τῶν συνεδριάσεων διωρισμένον πληρεξούσιον. — Ἐὰν ὁ ἰδιώτης κατήγορος δὲν διώρισε πληρεξούσιον, δὲν εἶναι ἀναγκαῖα ἡ πρόσκλησις (ἄρθρ. 291). Π. Δ. 27. 77. 304.

ΑΠ. 81 (1870) Ὁ ἰδιώτης κατήγορος κατὰ νόμον (ἄρθρ. 248) εἰδοποιεῖται εἰκοσιτέσσαρας τοῦλάχιστον ὥρας πρὸ τῆς συνεδριάσεως. Ἀλλὰ καὶ ἡ εἰσαγγελεὺς ἀκούεται κατὰ τὴν ἐπ' ἀκροατηρίου συζήτησιν ὑπὲρ τοῦ νόμου (ἄρθρα 331 καὶ 401), ὅθεν καὶ ἐνώπιον τοῦ συμβουλίου δι' ἑγγραφῶν προτάσεων. Ἄρα ἀμφοτέροι δικαιοῦνται νὰ ἀκούωνται ἐν τῇ συμβουλίᾳ. Ἀλλ' ἐὰν ὁ ἰδιώτης κατήγορος μὴ ἐμφανισθῇ, ἢ ὑποθεσῇ καὶ ἀνάγκην ὑποβλητέα ἄνευ προτάσεων αὐτοῦ. Ὅθεν ἔν ἐν εἶναι ἀπαράτῃς ἡ παρουσία τοῦ ἰδιώτου κατηγόρου πρὸς νόμιμον σύνθεσιν τοῦ συμβουλίου.

249. Αἱ ἀποφάσεις τοῦ δικαστικοῦ συμβουλίου λέγονται βουλευμάτα. — Ἐκδίδονται δὲ διὰ τῆς ψήφου τῶν πλειόνων, καὶ πάντοτε μετὰ τὴν ἀκρόασιν τοῦ εἰσαγγελεῖος καὶ τοῦ παρόντος ἰδιώτου κατηγόρου, ἀποχωρησάντων ὁμῶς αὐτῶν.

ΑΠ. 148 (1837). Τὰ βουλευμάτα καὶ αἱ ἀποφάσεις πρέπει νὰ ὀρίσθαι τὴν ἐποχὴν, καθ' ἣν ἐγένετο πράξις τις.

ΑΠ. 45 (1842). Διάταξις περὶ ἀπαγγελίας τῶν βουλευμάτων δὲν ἐκτελεῖται.

ΑΠ. 78 (1812). Ἀποφανθείσης ἀπ᾽ τῆς εἰς δίκην εἰσαγωγῆς, ὁ κατὰ τῆς ἀνακρίσεως θεωρεῖται συμπληρωμένος, καὶ διὰ τοῦτο ἡ ἀ-

νάκρισις ἀποπεραίνεται διὰ τοῦ περὶ παραπομπῆς βουλευμάτων, καὶ πομένως ἅπαντες οἱ ἀνακριτικοὶ ὑπάλληλοι εἶναι ἀπὸ τοῦδε ἀναγκασμένοι νὰ κάμουν νέας ἀνακριτικὰς πράξεις πρὸ τῆς ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τῆς τήσεως.

Γ'. Ἀρμυδιότης τοῦ συμβουλίου.

α. Ἐν γένει.

250. Τὸ συμβούλιον, κατὰ πρότασιν τοῦ εἰσαγγελέως, τοῦ ἰδιώτου κατηγοροῦ, τοῦ κατηγορουμένου, τοῦ πολιτικῶς [ἐγκαλοῦντος] ἐπιγιντοῦς ἢ καὶ κατ' αἴτησιν τοῦ ἀνακριτοῦ, ἀποφασίζει. — 1. ὅταν ὁ ἀνακριτὴς νομίζῃ, ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἐνδώσῃ εἰς τινὰ πρότασιν τῶν εἰρημένων. — 2. ὅταν πρόκειται νὰ κανονισθῇ δύσκολόν τι ἀντικείμενον ἐν τῇ προανακρίσει π. χ. κατάσχεσις κλπ. — 3. περὶ ὅλων τῶν μεταξὺ τῶν διαδίκων ἐν τῇ προανακρίσει διαφορῶν. — 4. περὶ τῆς ἀποπερατώσεως τῆς ἐξακολουθήσεως τῆς προανακρίσεως. Π. Δ. 160. 178. 222. 251. 253. 255. 298.

ΑΠ. 268 (1838). Ὅταν ὁ ἀνακριτὴς διαφωνῇ εἰς ἀντικείμενον μετὰ τοῦ Εἰσαγγελέως, ἀποφασίζει ὁριστικῶς τὸ Δικαστικὸν Συμβούλιον. Κατὰ τὸ 250 Ποιν. Δικ. τὸ Δικαστικὸν συμβούλιον ἀποφασίζει ὅταν ὁ ἀνακριτὴς νομίζῃ, ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἐνδώσῃ εἰς τινὰ πρότασιν τῶν προσώπων, τὰ ὅποια τὸ ἄρθρον αὐτὸ διαλαμβάνει. Ἐν δὲν πρόκειται νὰ κανονισθῇ δύσκολόν τι ἀντικείμενον ἐν τῇ προανακρίσει κλπ. Ἐκ δὲ τῆς ρητῆς ταύτης διατάξεως τοῦ νόμου γίνεται φανερόν, ὅτι ὁ νομοθέτης δὲν ἐχορήγησεν εἰς τοὺς ἀνακριτὰς ἐξουσίαν νὰ ἀποφασίσωσιν ὁριστικῶς καὶ ἀμετακλήτως περὶ τῶν εἰς τὸ εἰρημένων ἔκθετον ὑπαγομένων περιστάσεων, ὅσας οἱ Εἰσαγγελεὺς εἶναι γνώμης ἐναντίας, ἀλλ' ἀνέθετε τὴν περὶ τῶν τοιούτων περιστάσεων κρίσιν εἰς τὸ ἀπόφασιν εἰς μόνον τὸ δικαστικὸν συμβούλιον. Αἱ παρατηρήσεις αὗται ἀφαιρῶνται καὶ ὅταν πρόκειται νὰ ἐκδοθῇ ἢ νὰ μὴ ἐκδοθῇ ἔνταλμα φυλάξεως.

ΑΠ. 31 (1847). Ἀπόκειται εἰς τὴν κρίσιν τοῦ ἀποφασίζοντος συμβουλίου νὰ παραδεχθῇ ἢ μὴ τὴν προτεινομένην ἀναβολὴν ὑπαθέσεως τῶν νος διὰ νὰ προσαχθῶσι μάρτυρες ὑπερασπίσεως.

ΑΠ. 25 (1861). Μόνον τὰ δημοσίως συνεδριάζοντα δικαστήρια καὶ τὰ ἐν ἄρθρῳ 300 Ὁργ. Δικ. ὀριζόμενα συμβούλια εἰσιν ἀρμόδια νὰ

κἀσως περὶ πειθαρχικῶν παραπτωμάτων, οὐχὶ δὲ καὶ τὰ κατὰ ἄθρον 237 καὶ 247 Ποιν. Δικ. συγαροτούμενα ποινικὰ συμβούλια τῶν πλημμελειούκων, ἅτε οὔτε τοῦ ἄθρου 250, οὔτε ἄλλης τινὸς διατάξεως Ποιν. Δικ. χορηγούσης εἰς αὐτὰ ἀρμοδιότητα πειθαρχικὴν.

251. Τὸ συμβούλιον δύναται.—1. νὰ ἀποφαίνεται *ἐν τῷ ὄρει, 13*
ὅτι δὲν [ὑπάρχει ἀφορμὴ πρὸς κατηγορίαν] πρέπει *ἔξ*
νὰ γίνῃ κατηγορία.—2. νὰ παύῃ προσωρινῶς τὴν *ἔξ*
περαιτέρω καταδίωξιν.—3. νὰ διατάτῃ τὴν περαιτέρω *ἔξ*
ἀνάκρισιν.—4. νὰ ἀποφασίσῃ τὴν εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ *ἔξ*
αὐτοῦ ἢ ἄλλου δικαστηρίου [ἀναπομπήν] *ἔξ*
τῆς δίκης. Π. Δ. 252. 256—260. *ἔξ*
ἔξ (ἔξ) (ἔξ). *ἔξ*

β'. Ἀποφάνσεις ὅτι δὲν ὑπάρχει ἀφορμὴ πρὸς κατηγορίαν.

252. Τὸ συμβούλιον ἀποφαίνεται, ὅτι δὲν πρέπει νὰ *ἔξ*
γίνῃ κατηγορία, εἰάν ὑπάρχουν λόγοι ἀναιροῦντες τὴν *ἔξ*
παινήν, εἰάν δὲν ὑπάρχουν παντάπασιν ἐνδείξεις κατὰ τοῦ *ἔξ*
κατηγορουμένου, ἢ εἰάν τὸ γεγονός δὲν ἐμπεριέχῃ ἀξιο-
ποινον πράξιν ἢ εἰάν ἤδη παρεγράφη κτλ. (ἄρθ. 5).—
Ἄν ὁ κατηγορούμενος ἦτον φυλακισμένος, ἀπολύεται *ἔξ*
παραχρῆμα, ἀφοῦ παρέλθῃ ἡ περὶ τῆς ἀνακοπῆς προθε-
σμία. Π. Ν. 113. 122. Π. Δ. 95. 251 § 1. 260. 269.

ΑΠ. 96 (1870). Ἐπειδὴ οἱ λόγοι, ὅτι τὸ συμβούλιον δὲν εἶχε δι-
καιοῦμα νὰ ἐκτιμῇ τὰς ὑποβληθείσας αὐτῷ ἐνδείξεις καὶ ὅτι ἐκτιμῇ-
σεν αὐτὰς διὰ τοῦ βουλευματος ὑπερέβη τὸ καθήκοντά του καθὼς καὶ *ἔξ*
ὁ λόγος ὅτι τὸ αὐτὸ συμβούλιον ἀποφηνάμενον ὅτι δὲν ὑπάρχει ἀφορμὴ *ἔξ*
πρὸς κατηγορίαν κατὰ τοῦ Π. καὶ λοιπῶν ἀναιρεσιβλήτων ἐποίησαν *ἔξ*
κακὴν ἐρμηνείαν καὶ ἐφαρμογὴν ἄθρου 252 ποιν. δικ., εἰσὶν ἀπαρά-
δεκτοι ὡς μὴ ὑπαγόμενοι εἰς οὐδεμίαν τῶν ἐν ἄρθρῳ 263 ποιν. δικ. *ἔξ*
ἀναιροῦμένων περιπτώσεων, ἔνεκα τῶν ὑποίων μόνον δύνανται οἱ αὐ-
τοὶ ἀναφερόμενοι διάδικοι νὰ ζητήσωσι τὴν ἀναίρεσιν τῶν βουλευμά-
των. Ἄλλως ὁ λόγος οὗτος εἶναι καὶ ἀνυπόστατος διότι τὰ συμβούλια οὐ *ἔξ*
μόνον δύνανται, ἀλλὰ μάλιστα ὀφείλουσι νὰ ἐκτιμῶσι τὰς ὑποβαλλομένας *ἔξ*
αὐτοῖς ἐνδείξεις ὅπως δύνωνται διὰ τῆς ἀκριβοῦς τῶν ἐνδείξεων αὐτῶν *ἔξ*
σταθμίσεως νὰ φθάσωσιν ἐλλόγως εἰς τὸ συμπέρασμα τοῦ ὅτι δὲν ὑπάρ-
χει ἀφορμὴ πρὸς κατηγορίαν κατὰ τινος τῶν κατηγορουμένων ἢ ὅτι *ἔξ*

Θ αρ. 96 ἐν Νόμῳ 2236. (1921). — Ἐπικριτικὴ Ν. 15 αρ. 423

διηπόσιον Κεντρικὴ Βιβλιοθήκη Βέρουης

πρέπει νὰ παύσῃ προσωρινῶς, ἢ κατ' αὐτοῦ ἀνάκρισις ἢ ὅτι τέλος περὶ οὗτος νὰ παραπεμφθῇ εἰς τὸ ἀρμόδιον δικαστήριον ὅπως εἰκασθῇ. Ἐπειδὴ οἱ λόγοι, ὅτι δὲν εἶναι πλήρης ἡ ἀνάκρισις καὶ ὅτι ὑπάρχουσιν ἐνδείξεις ἰσχυραὶ πείθουσαι ὅτι οἱ ἀναιρεσιβλητοὶ εἰσὶν ἔνοχοι ποινῆς, εἶναι ὡσαύτως ἀπαράδεκτοι ὡς μὴ δυνάμενοι νὰ υποχθῶσιν αὐτοὶ εἰς τινὰ τῶν ἐν 263 ποιν. δικ. μνημονευομένων περιπτώσεων. Ἐνεκα τῶν ὁποίων ἐπιτρέπεται αἰτήσεις ἀναιρέσεως κατὰ τῶν ὑπὸ συμβουλίων ἐκδιδομένων βουλευμάτων.

ΑΠ. 109 (1893). Ἐπειδὴ ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, παραδεχόμενη τὴν ἀγωγὴν τοῦ παθόντος, ὡς πολιτικῶς ἐνάγοντος καὶ καταδικάζουσα τὸν ἀναιρεσεῖοντα νὰ πληρώσῃ αὐτῷ ὅρ. . . λόγω ἀποζημιώσεως, ἀναφέρει εἰς ποίας δικονομικὰς ἀποδείξεις ἐστηρίχθη, ἀλλ' ἀπλῶς θεωρεῖ ὡς καταστασάν προφανῇ τὴν ζημίαν τοῦ παθόντος κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ δικαστηρίου. Ἡ κρίσις ὅμως τοῦ δικαστοῦ δὲν εἶναι μέσον ἀποδεικτικὸν ἀλλὰ πόρισμα ἐξαγόμενον ἐκ μέσων ἀποδεικτικῶν νομίμων, ἀπογράφει τὸ ἄρθρον 252 Πολ. Δικ., καὶ ὅτινα μόνα δύνανται νὰ χρησιμεύσωσιν εἰς τὸν δικαστὴν ὡς στοιχεῖα νόμιμα πρὸς μόρφωσιν τῆς πεποιθήσεως, ἢ τοιαύτη δὲ ἔλλειψις, δι' ἧς παραβιάζονται αἱ οὐσιώδεις περὶ ἀποδείξεως διατάξεις Πολ. Δικ., καθιστᾷ τὴν προσβαλλομένην ἀπόφασιν ἀναιρετέαν (807 § 5 Πολ. Δικ.) καὶ παραπεμπτέαν τὴν πολιτικὴν ἀγωγὴν εἰς τὸ ἀρμόδιον πολιτικὸν δικαστήριον. (833 Πολ. Δικ.)

γ'. Προσωρινὴ παῦσις τῆς ἀνακρίσεως.

253. Ἡ περαιτέρω καταδίωξις παύεται πρὸς καιρὸν καὶ ὁ φυλακισμένος ἀπολύεται προσωρινῶς, ἐὰν ὑπάρχουν μὲν ἀποδείξεις, ἀλλὰ δὲν ἦναι ἀποχρῶσαι, ὥστε νὰ πιστηριχθῇ ἤδη εἰς αὐτὰς κατηγορία. — Εἰς τὴν περίπτωση ταύτην δύναται ὁ κατηγορούμενος τότε μόνον νὰ καταδιωχθῇ ἐκ νέου ἔνεκα τῆς αὐτῆς πράξεως, ὅτι ἡ κατ' αὐτοῦ ὑπάρξασα ἀλλ' ἂ μὴ ἱκανὴ κριθεῖσα ὑποφωτισμένη διὰ νέων ἀποδείξεων μὴ προυποβεβλημένων εἰς τὴν δοκιμασίαν τοῦ δικαστηρίου. — Ὁ εἰσαγγελεὺς ὅμως ὀφείλει νὰ υποβάλλῃ προτοῦ τὰς νέας ἀποδείξεις εἰς τὸ συμβούλιον τῶν πλημμελειοδικῶν καὶ νὰ περιμένῃ μέχρι τοῦ ἀποφασίσῃ αὐτό, ἀν' ἐπιτρέπεται περαιτέρω καταδίωξις. Π. Δ. 251 § 2. 260.

ΑΠ. 12 (1835). Τὰ δικαστικὰ συμβούλια δύνανται νὰ ἀναιρέσωσι κατὰ

τὸ ἄρθρον 253 τὴν ἀνάκρισιν μόνον ὅποτεν εὐρεθῶσι νέα ἀποδείξεις διαρκετικά, δηλονότι ἐνισχύουσιν τὴν κατὰ τοῦ κατηγορηθέντος ὑπόθεσιν, οὐχὶ δ' ἐπομένως ὅταν οὗτος προτείνῃ ἀποδείξεις ὑπὲρ ἑαυτοῦ· πολλὰ δ' ἦν ἐν τῇ τελευταίᾳ περιπτώσει, ὅσας τις παρέπεμψαν ἤδη τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸ ἀκροατήριον τῶν πλημμελειοδικῶν, καταστήσαντα αὐτὰς ἑαυτὰ ἀναρμόδια ἐφεξῆς εἰς τὴν ἐκδίκασιν αὐτῆς.

ΑΠ. 147 (1872). Ὁ ὑπόδικος δύναται ἅπλως νὰ ποιήσῃται χρῆσιν τῶν νομίμων ἐνδίκων μέσων κατὰ τοῦ βουλευματος, ὅπερ ἔπαυσε προσωρινῶς τὴν κατ' αὐτοῦ ἀνάκρισιν, οὐχὶ δὲ νὰ προκαλέσῃ τὴν ἐπανάληψιν τῆς ἀνακρίσεως τῆς αὐτῆς πράξεως δυνάμει τοῦ ἁρθρου 253, ἐπιτρέψαντος ἐξαιρετικῶς μόνω τῷ Εἰσαγγελεῖ τὴν πρόκλησιν τῆς ἐκ νέου ἐξετάσεως τῆς αὐτῆς πράξεως, ὅποτε ἡ κατὰ τοῦ κατηγορουμένου ὑποψία ἐνισχύεται διὰ νέων ἀποδείξεων.

ΑΠ. 139 (1873). Τὸ δικαίωμα τοῦ συμβουλίου νὰ διατάξῃ ἢ μὴ διατάξῃ περαιτέρω καταδίωξιν εἶναι ἀεξάρτητον τῶν αἰτήσεων τῶν μετὰ τὴν ἐπομένως δύναται νὰ διατάξῃ, ἂν θεωρῇ αὐτὴν ἀναγκαίαν, καὶ τινάσσῃ, ἂν θεωρῇ αὐτὴν ἄσκοπον, οὐδαμῶς δεσμευόμενον ὑπὸ τῶν πράξεων τοῦ εἰσαγγελέως, τοῦ κατηγ. ἢ τοῦ πολιτικῶς ἐνάγοντος, ὡς πρὸς τοῦτο διακριτικὴν ἐξουσίαν μὴ ἐξαρτωμένην εἰμὴ ἐκ τῆς συνειδήσεως τῶν μελῶν του.

ΑΠ. 454 (1840). Ἐπανάληψις ἀνακρίσεως δὲν ἐπιτρέπεται, ὅταν τὸ συμβούλιον ἀπεφάντο ὅτι δὲν ὑπάρχει ἀφορμὴ κατηγορίας.

ΑΠ. 103 (1893). Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθρον 253 Ποιν. Δικ., ἐν περὶ τῆς παύσεως πρὸς καιρὸν τῆς καταδίωξεως, ἐπιτρέπεται νέα τοῦ κατηγορουμένου καταδίωξις, ἂν παρουσιάζωνται ἐνδείξεις νέαι ἐπιβαρύνουσαι αὐτόν, καὶ αἰτήσῃται ὁ εἰσαγγελεὺς νὰ ἐπιτρέψῃ τὸ ἀρμόδιον συμβούλιον τοῦτο, ἀλλὰ καὶ ὅταν ἀνακαλύπτονται νέα ὑπὲρ τοῦ κατηγορουμένου περιστατικά, τείνοντα εἰς ὑποστήριξιν τῆς ἀθωότητός του, δύναται κατὰ τὴν ἐννοίαν τῆς αὐτῆς διατάξεως νὰ ἐπιτραπῇ τῇ αἰτήσῃ αὐτοῦ παρὰ τοῦ συμβουλίου νέα ἀνάκρισις, διότι πλήρης ἰσοτῆς δικαιοσύνης κατηγορίας καὶ ὑπερασπίσεως ἐν πλείσταις Ποιν. Δικ. διατάξεσιν ἀναγράφεται καὶ τὰ αὐτὰ ἐνδίκια μέσᾳ πρὸς τὸν σκοπὸν ἑκατέρας αὐτῶν καὶ εὐρεῖα μάλιστα χορηγεῖται εἰς τὸν κατηγορούμενον ἢ ὑπερασπιστῇ, πρόβλητον δὲ τὸ συμφέρον αὐτοῦ ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ πρὸς τὴν ἀνάκρισιν, διότι ἡ πρὸς καιρὸν παύσις τῆς κατηγορίας περιέχει ἐκ τῆς ἀναγκαίας καὶ ἀδίκου εἶναι νὰ παραμείνῃ ἡ ἐξ αὐτῆς μομφή, ὅπου ὑπάρχει καὶ ἀποδεικνύεται πλήρως ἡ ἀθωότης. Ὅθεν οὐχὶ ἡμερομνησκόμενος διὰ τοῦ προσβληθέντος βουλευματος ἐπὶ τῇ αἰτήσῃ τοῦ κατηγορουμένου, ἐπικαλούμενου νέας ἀποδείξεις τῆς ἀθωότητος αὐτοῦ, ἐπιτρέπῃ νέα ἀνάκρισις ἐπὶ τῆς κατηγορίας, δι' ἣν εἶχε παύσει προσωρινῶς ἡ περαιτέρω αὐτοῦ καταδίωξις.

δ' Διαταγή πρὸς περαιτέρω ἀνάκρισιν.

254. Ἐὰν διετάχθῃ πρὸς ἀπαρτισμὸν τῆς προδικασίας περαιτέρω ἀνάκρισις, παραδίδονται τὰ ἔγγραφα ὑπερθέτως εἰς τὸν ἀνακριτὴν. Π. Δ. 251 § 3. 271.

ε' Ἐν ἀπουσίᾳ τοῦ κατηγορουμένου.

255. Ἐὰν ὁ κατηγορούμενος ἦναι ἀπὸν ἢ φυγὼν καὶ ἡ κλήσις δὲν δύναται νὰ ἐγχειρισθῇ εἰς αὐτόν, περατωθείσης τῆς [προδικασίας] προανακρίσεως τὸ συμβούλιον, κατὰ τὴν κατάστασιν τῆς ἀνακρίσεως, παρέμπει τὴν δίκην εἰς τὸ ἀκροατήριον, ἢ τὴν ἀναβάλλει προσωρινῶς, μέχρις ὅτου κατασταθῇ δυνατὴ ἡ περαιτέρω καταδίωξις τῆς κατηγορίας — Διαταχθείσης ὁ νομικὸς κατασχέσεως, τὸ συμβούλιον ἀποφασίζει περὶ τῆς διατηρήσεως αὐτῆς. Π. Δ. 178. 193. 250. 460.

ς' [Ἀναπομπή] παραπομπὴ εἰς ποινικὸν δικαστήριον.

256. Ἐὰν ἡ δίκη παραπεμφθῇ εἰς τὸ δικαστήριον τῶν κακουργιοδικῶν ἄρχεται ἡ περαιτέρω διαδικασία κατὰ τὸ ἄρθρ. 264. Π. Δ. 251 § 4. 270.

ΑΠ. 137 (1837). Τὰ βουλεύματα, ὅσα ἀφορῶσι κατηγορούμενον ἐπὶ κακουργήματι, πρέπει νὰ ἐπιδίδωνται εἰς τὸν κατηγορούμενον ὀκτὼ τοῦλάχιστον ἡμέρας πρὸ τῆς δικασίμου, ἢ δὲ μὴ τήρησις τῆς προδικασίας ταύτης εἶναι λόγος ἀναιρέσεως (458 Ποιν. Δικ.).

257. [Ἀναπεμπομένης] παραπεμπομένης δίκης τινος εἰς τὸ δικαστήριον τῶν πλημμελειοδικῶν, ἡ κλήσις γίνεται ἐπιμελείᾳ τοῦ εἰταγγελέως κατὰ τὰ ἄρθρα 160 καὶ ἐπ.,] καὶ οἱ κατηγορούμενοι μετὰ τῶν συνηγόρων αὐτῶν ἔχουν ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς ἀναπομπῆς τὰ ἐν τῇ

ἄρθρ. 165 ὠρισμένα δικαιώματα. Π. Δ. 258. 270.
273. 302 407 § 2

258. Παραπεμφθείσης δίκης τινός εἰς ἄλλο ἀρμόδιον δικαστήριον πλημμελειοδικῶν ἢ εἰς δικαστήριον πταισματοδικῶν, πέμπονται ἀνυπερθέτως τὰ τὴν ἀνάκρισιν ἀφορῶντα ἔγγραφα παρὰ τοῦ εἰσαγγελέως πρὸς τὸν ἀρμόδιον εἰσαγγελέα, ἢ ἀστυνόμον, δήμαρχον, ἢ δημαρχικὸν πάρεδρον. Π. Δ. 257.

ΑΠ. 56 (1858), 13 (1863). Τὸ δικαστικὸν συμβούλιον, κηρύττον αὐτὸ ἀναρμόδιον (διὰ τὴν φύσιν τῆς κολασίμου πράξεως ἢ τὴν ιδιότητα τοῦ κατηγορουμένου), ὀφείλει μὲν νὰ κηρύξῃ ἀκύρους καὶ τὰς ὑπὸ τῶν ἀνακριτικῶν ἀρχῶν τῆς περιφερείας τοῦ ἐνεργηθείσας πράξεις (οἷον τὰ ἐκδοθέντα ἐντάλματα, τὰς κατασχέσεις τῶν πειστηρίων κτλ.), ἀλλὰ δὲν δικαιούται νὰ παραπέμπῃ τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸ κατ' αὐτὸ ἀρμόδιον δικαστήριον ἢ τὴν κατ' αὐτὸ ἀρμόδιον ἀνακριτικὴν ἀρχήν, διότι τὸ δικαίωμα τοῦτο ἀνέθηκεν ὁ νόμος (46 Νοιν. Δικ.) εἰς τὸν Ἄρ. Πάγον μόνον.

ζ' Ἀπόλυσις τοῦ κατηγορουμένου.

259. Ἐὰν ὁ κατηγορούμενος ἦναι φυλακισμένος, πρέπει νὰ ἀποφαίνεται τὸ δικαστήριον συγχρόνως καὶ περὶ τῆς ἀπολύσεως αὐτοῦ ἢ τῆς περαιτέρω διαρκείας τῆς φυλακίσεως, κατὰ τὰ ἐν τῷ ἄρθρῳ 207 κ. ἐπι. ὠρισμένα. — Ἐὰν ἡ δίκη παρεπέμφθῃ εἰς δικαστήριον πταισματοδικῶν, ἀπολύεται ὁ φυλακισμένος, ἐκτὸς τῶν ἐν ἄρθρῳ 141 ὠρισμένων περιπτώσεων. Π. Δ. 251 § 4. 270.

ΑΠ. 161 (1865). Ἐκ τῆς πρώτης παραγράφου τοῦ ἄρθρ. 259 προκύπτει ὅτι, ὡς ἂν ὁ κατηγορούμενος παρεπέμφθῃ ἐπὶ πλημμελήματι, μὴ δικαιοδογῶντι προφυλάκισιν κατὰ τὸ ἐν ἄρθρ. 207 ὠρισμένα, ἢ ἀποφυλάκισις αὐτοῦ διατάσσεται ἀναγκαιῶς ὑπὸ τοῦ συμβουλίου.

ΑΠ. 5 (1871). Τὸ ἄρθρον 259, χρηγοῦν τῷ συμβουλίῳ τὴν ἐξουσίαν νὰ διατάξῃ τὴν διάρκειαν τῆς προφυλακίσεως δὲν ἀπαγορεύει αὐτῷ νὰ διατάσῃ καὶ τὴν προφυλάκισιν, ὡς ἂν δὲν διατάχθῃ ὑπὸ τοῦ ἀνακριτοῦ. Μὴ ἀπαγορευομένου δὲ τούτου ρητῶς, ἔπεται ὅτι ἔχει αὐτὸ, διότι παράλογον ἦτοεν εἶναι νὰ στερῇται τοῦ δικαιώματος νὰ φυλακίζῃ ὁ ἔχων τὸ δικαίωμα νὰ παρατείνῃ τὴν φυλάκισιν.

Δ'. Ανακοπή.

260. Οἱ εἰσαγγελεῖς, οἱ ἰδιωτικοὶ κατήγοροι, οἱ κατηγορούμενοι, καὶ οἱ πολιτικῶς ἐνάγοντες ἔχουν, εἰς τὴν περίπτωσιν τοῦ ἄρθρου 251 ἀριθ. 1, 2, καὶ 4 τὸ δικαίωμα νὰ ἀνακόπτουν τὰ βουλευόμενα τοῦ συμβουλίου, εἴτε παρευρεθέντες εἰς τὴν συζήτησιν, εἴτε μὴ. Τὸ τῆς ἀνακοπῆς ἔγγραφον παραδίδεται ἐντὸς εἰκοσιτεσσάρων ὡρῶν ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς ἐκδόσεως τοῦ βουλευμάτος εἰς τὸν γραμματέα τοῦ δικαστηρίου τῶν πλημμελειοδικῶν.

Ἡ περὶ τούτου συνταχθησομένη ἐκθεσις πρέπει νὰ περιέχῃ τοὺς λόγους τῆς ἀνακοπῆς, καὶ νὰ ἦναι ὑπογεγραμμένη ἀπὸ τὸν ἀνακόπτοντα καὶ τὸν γραμματέα τοῦ δικαστηρίου. Π.Δ. 72. 73. 261.

ΑΠ. 35 (1868). Ἐπειδὴ τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου δὲν ἔχει κατὰ τὸ 479 ἄρθρον Ποιν. Δικ. ἀρμοδιότητα ἐπὶ βουλευμάτων ἐμὲν δόκις ἐξεδόθησαν εἰς τὰς περιπτώσεις ἄρθρων 41, 263 καὶ 268 καὶ περὶ μὲν ἄρθρου 41 δὲν πρόκειται, κατὰ δὲ ἄρθρ. 263 συνδυαζόμενον πρὸς 260 αἱ εἰρηζόμεναι περιπτώσεις εἰσὶν ὅταν τὰ συμβούλια τῶν Πλημμελειοδικῶν καὶ τῶν ἐφετῶν ἀποφαίνονται ὅτι δὲν πρέπει νὰ γίνῃ κατηγορία, παύει προσωρινῶς ἡ περαιτέρω κατὰδίωξις, ἢ διατάσσεται ἡ εἰς τὸ ἀκρατήριον τοῦ ἀρμοδίου δικαστηρίου παραπομπή τοῦ κατηγορουμένου συμφώνως μὲν ἐδάφ. 1 2 καὶ 4 τοῦ 251 ἄρθρου, ὅτε ἐπιτρέπεται κατὰ τῶν αὐτῶν βουλευμάτων καὶ τὸ τῆς ἀνακοπῆς ἐνδίκον μὴ, οὐχὶ δὲ καὶ εἰς περιπτώσιν καθ' ἣν τὰ εἰρηζόμενα συμβούλια ἀποφαινοῦνται ἐπὶ ἄλλων ζητημάτων ἀναφανέντων κατὰ τὴν οἰκονομίαν τῆς ἀνακρίσεως, ἐν οἷς εἶναι καὶ τὸ ἐκδιδόμενον εἰς τὴν περίπτωσιν καθ' ἣν ἐπιτεῖται ἡ δι' ἐγγυήσεως προσωρινῆ ἀπόλυσις τοῦ προφυλακισθέντος κατηγορουμένου, διότι κατὰ βουλευμάτων τοιούτων ἢ ἄλλων μὴ ὑπογεγραμμένων εἰς τὴν ἐν ἐδάφ. 1, 2 καὶ 4 τοῦ 251 ἄρθρου κατηγορίαν δὲν ἐπιτρέπεται κατὰ Ποιν. Δικ. οὐδὲν ἐνδίκον μέσον.

Ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου, τὰ προσβαλλόμενα βουλευόμενα τοῦ Συμβουλίου τῶν ἐφετῶν καὶ τῶν Πλημμελειοδικῶν, δὲν ἀνάγονται εἰς οὐδεμίαν περίπτωσιν ἐκ τῶν ἐν ἐδ. 1, 2 καὶ 4 τοῦ 251 ἄρθρου μνησθέντων, ἀλλ' εἶναι ἀπλῶς παρεμπύπτοντα ὡς ἐκδοθέντα ἐπὶ ζητημάτων περὶ ὧν προνοοῦν τὰ 250 καὶ 236 ἄρθρα.

Ἐπειδὴ ἄληθές εἶναι ὅτι μολοντόι κατὰ τοιούτων βουλευμάτων δυνά-

μὴ τῶν 260 καὶ 263 ἄρθρων δὲν ἐπιτρέπεται οὔτε ἀνακοπὴ οὔτε ἀναίρεσις, κατ' ἐξαίρεσιν ὅμως ἐπετρέπη τὸ τῆς ἀνακοπῆς ἐνδίκον μέσον δυνάμει τοῦ θ' ἁρθροῦ Συντάγματος τῆς ἐν 'Αθῆναις Β'. τῶν Ἑλλήνων Συνλεύσεως, ὅσκις ἐπὶ πολιτικῶν ἐγκλημάτων τὸ Συμβούλιον τῶν Πλημμελειοδικῶν ἀποφαινεται, ὡς ἐπὶ τοῦ προκειμένου διὰ βουλεύματος ἐπὶ τῇ αἰτήσῃ τοῦ κατηγορουμένου περὶ τῆς δι' ἐγγυήσεως προσωρινῆς ἀπολύσεώς του, ἀλλὰ διὰ τοῦ αὐτοῦ ἁρθροῦ ὁ νομοθέτης ἔλαβεν ὅτι ὅταν ἰδίως τὸ ἀντικείμενον τῶν ἐνδίκων μέσων, περιώρισεν αὐτὸ εἰς τὴν ἀνακοπὴν, χωρὶς νὰ ἐπιτρέψῃ καὶ τὸ τῆς ἀναίρεσεως τὸ ἐναντίον αὐτοῦ, ὅτι πρέπει νὰ γίνῃ δεκτὴ καὶ ἡ ἀναίρεσις, δὲν δύναται νὰ ἐξαχθῇ ἐκ τοῦ ὅτι ἐσυγχωρήθη ἀπλῶς τὸ τῆς ἀνακοπῆς, διότι τὸ 263 ἄρθρον συνδυαζόμενον μετὰ τὸ 260 δὲν ἐπιτρέπει τὴν ἀναίρεσιν κατὰ παντός βουλεύματος ὑποκειμένου εἰς ἀνακοπὴν, ἀλλὰ μόνον κατὰ τῶν ἀφορώντων μίαν ἐκ τῶν περιπτώσεων, περὶ ὧν διαλαμβάνουν τὰ ἐδ. 1, 2 καὶ 4 τοῦ 251 Ποιν. Δικ. μετὰ τὴν πρὸς ἀνακοπὴν προθεσμίαν, ἐνῶ τὰ προσβαλλόμενα δὲν ἀνάγονται εἰς αὐτάς, διότι τὸ μὲν βούλευμα τῶν πλημμελειοδικῶν ἐπιτρέπει ἀπλῶς τὴν δι' ἐγγυήσεως προσωρινῆς ἀποφυλάκιτιν τῶν ἐπὶ πολιτικῶν ἐγκλημάτων ἐπὶ στάσεως κατηγορουμένων, κατ' αἴτησιν τῶν, τὸ δὲ βούλευμα τῶν ἐφετῶν ἀπορρίπτει τὴν αἴτησιν αὐτῶν καὶ οὐδὲν ἐκ τῶν δύο περιέχει διάταξιν ἀφορῶσαν μίαν ἐκ τῶν εἰρημένων περιπτώσεων, ὥστε δὲν ὑπέκειται εἰς ἀναίρεσιν καὶ ἡ γενομένη κατ' αὐτῶν ἀποφαίνεαι ἀποράδεκτος, δυνάμει τῶν προσημειωθέντων ἁρθρῶν, κατὰ συνέπειαν τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρ. Πάγου μὴ δυνάμενον ν' ἐπιληφθῇ αὐτῆς δὲν ἔχει οὔτε ἐκ τῶν διατάξεων Ποιν. Δικ. οὔτε ἐξ ἐκείνων τοῦ Συντάγματος τὴν ἐξουσίαν καὶ τὸ δικαίωμα νὰ ἐξετάσῃ, ἐάν ἢ νομίμως ἐχαρακτηρίσθῃ ἡ ἀποθιδομένη εἰς τοὺς ἀναιρεσιζήτοντας ποινὴς ἢ καὶ ἂν ἔδει νὰ διαταχθῇ ἡ προσωρινὴ δι' ἐγγυήσεως ἀποφυλάκισις αὐτῶν, κατὰ τὴν διὰ τοῦ Συντάγματος καθιερωθεῖσαν ἀρχήν.

ΑΠ. 132 (1866). Ἐπειδὴ τὸ πλημμελειοδικεῖον, ἀποφηνάμενον διὰ τῆς τριτῆς αἰτιολογίας τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, ὅτι ὁ ἀναίρεσις δὲν εἶχε δικαίωμα νὰ παραιτηθῇ τῶν ἀνακοπῶν αὐτοῦ κατὰ τῶν ἐν τῇ ἀποφάσει ταύτῃ μνημονευμένων ἐτέρων ἀποφάσεων τοῦ αὐτοῦ πλημμελειοδικείου, παρερμήνευσε τὰς περὶ ἐρήμην δίκης διατάξεις τῆς ποινικῆς δικ., καὶ παρεβίβασε τὴν οὐσιώδη τοῦ δικαίου ἀρχήν, καθ' ἣν ἕκαστος ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ παραιτῇται ἐνδίκου μέσου, ὅστινος ἐποιήσατο χρῆσιν, ἀφοῦ οὐδεὶς Νόμος κωλύει τὴν παραιτήσιν ταύτην ἐν δὲ τῇ ἐρηθείᾳ παρερμηνείᾳ στηριχθὲν τὸ πλημμελειοδικεῖον, ἐσφαλμένως ἐρμήνευσεν καὶ ψευδῶς ἡρμήνευσε ἄρθρον 375 § 4 ποιν. Νόμου, ὅπερ ὑποτίθησι τὴν περίπτωσιν τῆς συνδρομῆς τριῶν κλοπῶν, αἱ ὅσαι πρόκειται νὰ τιμωρηθῶσι συγχρόνως, ὅπερ ἐπὶ τοῦ προκειμένου δὲν συντρέχει, μὴ οὕτων πλέον ἐκφρεμῶν, συνεπείᾳ τῆς ἀπὸ τῆς ἀπὸ τῶν ἀνακοπῶν τοῦ ἀναιρεσιζήτοντος παραιτήσεως αὐτοῦ, τῶν ἐτέρων κλοπῶν, περὶ ὧν ἡ ἀναίρεσις ἀπόστασις διαλαμβάνει.

ΑΠ. 421 (1855). Ἐπειδὴ πᾶς διάδικος δύναται νὰ παραιτηθῇ ἀνω-

λύτως τῶν ἐνδίκων μέσων, τῶν ὁποίων ἐγένετο παρ' αὐτοῦ χρῆσις, ὅταν διὰ τῆς παραιτήσεως τοῦ δὲν προσβάλλωνται κεκτημένα παρὰ τοῦ ἀντιδίκου του δικαίωματα. Ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου οὐδὲν παρὰ τῆς δημοσίου κατηγορίας κεκτημένον δικαίωμα προσβάλλεται διὰ τῆς παραιτήσεως τοῦ Γ. ἄρα αὕτη εἶναι δεκτή.

Ἐπειδὴ τὰ τῆς παρούσης ἀποφάσεως τέλη τῆς σημερινῆς πρέπει νὰ ἐπιβληθῶσιν εἰς βῆρος τοῦ δημοσίου, καθότι ἡ παραιτήσις τοῦ Γ. δὲν ἀπῆλθε ἐκδόσιν ἀποφάσεως, τὰ δὲ τῶν πρακτικῶν, εἰς βῆρος τοῦ Γ. καθὼς ἀπαιτούμενα πρὸς βεβαιώσιν τῆς παραιτήσεως.

ΑΠ. 109 (1842). Ἐξ ἀναλογίας τῶν ἀρθρῶν 145, 163 καὶ 190 Ποιν. Δικ. προπρὸςδιορίζοντων ἐπίσης 24 ὥρων προθεσμίαν καὶ ἐν ταύταις διατασσόντων, ὅτι αὕτη τελευταία κατὰ τὴν ἀρχὴν τῆς ἐπομένης ἡμέρας καὶ οὐχὶ τῆς ἐπομένης ὥρας μετὰ παρέλευσιν τῶν 24 ὥρων, γίνεται ὁ ἄλλος, ὅτι αἱ 24 ὥραι τοῦ ἀρθρ. 260 ὑπολογίζονται ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς ἐκδόσεως τοῦ βουλευμάτος. Τοῦτο ἄλλως δηλοῦται καὶ ἐκ τοῦ 263 ἀρθρου, ὅπερ διὰ τὴν αὐτὴν προθεσμίαν φέρει ἀπλῶς (διαρκεῖ 24 ὥρας) οὐδ' εἶναι δυνατόν νὰ ὑποτεθῇ, ὅτι ἐσκόπει ἐξαιρετικῶς ὁ νομοθέτης ἐν τῇ προθεσίᾳ τοῦ 260 ἀρθρου νὰ μεταβάλῃ τὸν γενικὸν δικονομικὸν περὶ ὑπολογισμοῦ τῶν προθεσμιῶν κανόνα.

ΑΠ. τοῦ (1839). Πᾶσα περὶ ἀκυρότητος βουλευμάτος πρότασις εἶναι ἀπρὸςδεκτος, ὅταν δὲν προβληθῇ ἐγκαίρως· πολὺ δὲ ὀλιγώτερον μετὰ τὴν ἐκδόσιν τῆς ἀποφάσεως.

ΑΠ. τοῦ (1839). Οἱ ἰδιῶται κατήγοροι δύνανται νὰ ἀνακαλῶσι τὴν κατὰ βουλευμάτων ἀνακοπᾶς.

ΑΠ. 106 (1842). Ἡ πρὸς ἀνακοπὴν προθεσμία δὲν λονίζεται ἀπὸ ὥρας εἰς ὥραν.

ΑΠ. 120 (1837). Ἡ πρὸς ἀνακοπὴν προθεσμία ἀρχεται ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῶν βουλευμάτων, ἡ δὲ προθεσμία παρατείνεται, ὅταν οἱ κατηγορούμενοι κατοικῶσιν εἰς ἄλλον τόπον παρὰ τὴν καθέδραν τοῦ δικαστηρίου.

ΑΠ. 455 (1840). Ὅσάκις ἡ κατὰ γράμμα ἐξηγήσις τοῦ νόμου ἢ θελε φέρει εἰς ἀτοπήματα καὶ ματαιώσει τὸν σκοπὸν τοῦ νομοθέτου, λαμβάνει χώραν ἡ κατὰ τὸ πνεῦμα τοῦ νόμου καὶ τὸν σκοπὸν τοῦ νομοθέτου ἐρμηνεία· ἰδίως δὲ δὲν δύναται νὰ ὑποτεθῇ ὅτι ὁ νόμος, χρητῶν εἰς τοὺς διαδίκους ἐνδίκων τι μέσον καὶ προθεσμίαν, ἐντὸς τῆς ὁποίας τοῦτο εἶναι δεκτόν, ἐννοεῖ ὅτι ἡ προθεσμία αὕτη ἀρχεται πῶς οἱ διάδικοι δυνηθῶν νὰ λάβουν γνῶσιν τῆς ἀποφάσεως. — Εἰς τοὺς ἰδιώτας κατηγοροῦς, ὡς καὶ εἰς τοὺς κατηγορουμένους, χρητῆται, κατὰ τὸ 260 ἀρθρ. τῆς Ποιν. Δικ. τὸ δικαίωμα τῆς ἀνακοπῆς, ἥτις δυὸς δὲν εἶναι δεκτή εἰμὴ ἐντὸς 24 ὥρων ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως τοῦ βουλευμάτος, τὸ δὲ δικαίωμα τοῦτο ἤθελεν ἐπιτραπῇ εἰς μάτην εἰς αὐτοὺς, ἂν ὁ νομοθέτης ἐνόηε μὲ τὴν λέξιν ἐκδοῦν τοῦ βουλευμάτος τὴν εἰς τὸ συμβουλευτικὸν πάντων τῶν διαδίκων, γενομένην ἀπόφασιν καὶ σύνταξιν, καὶ οὐχὶ τὴν εἰς τοὺς διαδίκους ἐπίδοσιν τοῦ βουλευμάτος, εἰ δὲ λόγοι, οἵτινες ὅπου

προσούν τὴν ἐρμηνείαν ταύτην τοῦ νόμου ὡς πρὸς τὸν κατηγορούμενον παρεμπίπτει ἐπίσης εἰς τὸν ἰδιώτην κατηγορον.

ΑΠ. 245 (1838). Ὁ νόμος, ὁρίζων, ὅτι τὸ τῆς ἀνακοπῆς ἔγγραφον παραδίδεται ἐντὸς 24 ὥρων ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως τοῦ βουλευμάτος, δὲν διαλαμβάνει ρητῶς, ὅτι ἡ προθεσμία αὕτη δὲν ἄρχεται εἰμὴ ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς κοινοποιήσεως τάσων εἰς τοὺς εἰσαγγελεῖς, ὅσον καὶ εἰς τοὺς λοιποὺς διαδίκους. Ἄν δὲ καὶ ἕνεκα τῆς παντελοῦς ἀγνοίας, εἰς ἣν δύναται νὰ ὑπάρχωσιν οἱ κατηγορούμενοι περὶ τῆς ἐκδόσεως τοῦ βουλευμάτος, ὁ ρηθεὶς νόμος πρέπει νὰ ἐρμηνευθῇ, καθόσον ἀφορᾷ αὐτοὺς, ὡς κατάπτων τὴν εἰς αὐτοὺς κοινοποίησιν τῶν βουλευμάτων, διὰ νὰ δύνανται νὰ καμώσιν χρῆσιν τοῦ ἀπὸ τὸν νόμον χορηγηθέντος εἰς αὐτοὺς δικαιώματος, ἄλλ' ἐκ τούτου δὲν ἐπεταί, ὅτι ἡ αὕτη ἐρμηνεία τοῦ νόμου πρέπει νὰ λάβῃ χώραν καὶ ὡς πρὸς τοὺς εἰσαγγελεῖς· ἐξ ἐναντίας ὁ ἄνω ρηθεὶς λόγος δὲν ἐφαρμόζεται παντάπασι εἰς αὐτοὺς, διότι παρόντες εἰς τὴν ἐν τῷ συμβούλιῳ γινομένην συζητήσιν καὶ ὡς ἐπιφορτισμένοι τὴν κρίσιν τῶν βουλευμάτων καὶ ἐν γένει τὴν διεξαγωγὴν τῶν ποιν. ὑποθέσεων, δύνανται καὶ ὀφείλουσι νὰ λάβωσιν γνώσιν τῶν βουλευμάτων ἀπὸ τῆς στιγμῆς τῆς ἐκδόσεως τῶν, καὶ τοῦτο τόσῳ μᾶλλον, ὅσον καμμία διάταξις τοῦ νόμου δὲν ἀναθέτει εἰς ἄλλον τινὰ δικαστικὸν ὑπάλληλον τὴν εἰς τοὺς εἰσαγγελεῖς κοινοποίησιν τῶν βουλευμάτων.

ΑΠ. 6 (1897). Ἐπειδὴ ὡς λόγος ἀναιρέσεως τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως τοῦ παισιματοδικείου Σολλίου, προβάλλεται ἡ ἀντίφασις αὐτῆς πρὸς ἄλλην προγενεστέραν τοῦ αὐτοῦ δικαστηρίου περὶ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως, ἄλλ' ἡ τοιαύτη ἀντίφασις δὲν ἀποτελεῖ λόγον ἀναιρέσεως τῶν παλαιῶν ἀποφάσεων κατὰ ἄρθρ. 260 Ποιν. Δικ.

261. Ἄν διὰ τοῦ βουλευμάτος διετάχθῃ ἡ ἀπόλυσις τοῦ κατηγορουμένου, διαμένει οὗτος εἰς τὴν φυλακὴν, διὰρκούσης τῆς πρὸς ἀνακοπὴν προθεσμίας, ἐκτὸς ἂν ἡ ἐν τῷ βουλευματι διάταξις, ὅτι δὲν πρέπει νὰ γένηται κατηγορία, τυγχάνῃ οὕτα ἐν πᾶσι σύμφωνος τῇ προτάσει τοῦ Εἰσαγγελέως, ὅτε ὁ κατηγορούμενος ἀπολύεται προσωρινῶς. (*)

262. Ἡ ἀνακοπὴ ἔχει δύναμιν ἀναστέλλουσαν τὴν τῆς ἐν τῷ προηγουμένῳ ἁρθρῷ περιπτώσεως, καὶ διευθύνεται πρὸς τὸ Συμβούλιον τοῦ δικαστηρίου τῶν ἑφετών. (*)—Εἰς τὸ συμβούλιον αὐτὸ πρέπει νὰ παρευ-

* Τὰ ἄρθρα 261 καὶ 262 § 1 δημοσιεύονται ὡς ἐτροποικίθησαν ὑπὸ τοῦ Νόμου ΒΩΖ' τῆς 11 (13) Φεβρ. 1901.

ρίσκωνται ἐπὶ τούτῳ πέντε δικασταί, συμπεριλαμβανομένου τοῦ προέδρου, ὁ εἰσαγγελεύς, καὶ ὁ γραμματεὺς — Ἡ διαδικασία εἶναι ὁμοία τῇ παρὰ τῷ συμβουλίῳ τῶν πλημμελειοδικῶν (ἄρθρ. 248—259). Π. Δ. 267. 416.

ΑΠ. 9 (1871). Ἐκ τοῦ συνδ. τῶν ἄρθρ. 260 καὶ 261 καὶ τοῦ άρθρου 250 προκύπτει ὅτι, εἰὰν διὰ τοῦ βουλευματος ἐδόθη εἰς τὴν πρῶτην χαρακτηρισμὸς, ἐπαγόμενος τὴν προφυλάκισιν τοῦ κατηγορουμένου (καὶ οὐ δὲν εἶχεν ἐκδοθῇ ἔνταλμα προφυλάκισεως), ἡ ἀνακοπὴ δὲν ἐκτελεσθῇ ἀναμὴν ἀναστέλλουσιν ὡς πρὸς τὴν διάταξιν ταύτην, διότι ἡ περίεργη λακίσσεως ἀπόφασις τοῦ συμβουλίου ἐρεῖδεται εἰς τοὺς ὁρισμούς τοῦ άρθρου 250, διὸ ὡς πρὸς τὸ κεφάλαιον τοῦτο οὐτε ἀνακοπὴ ἐπιτρέπεται, οὔτε ἡ γενομένη ἀνακοπὴ δύναται νὰ ἔχῃ ἀνασταλτικὸν ἀποτέλεσμα.

ΑΠ. 157 (1889). Ὁρίζοντας τοῦ άρθρου 262 ὅτι εἰς τὸ συμβούλιον πρέπει νὰ παρευρίσκωνται πέντε Ἐφέται, οὐχὶ 3 ὅτι προτιμῶνται οἱ ἀρχαιότεροι, ἔπεται ὅτι δύνανται νὰ μετὰσχῳσι καὶ νεώτεροι.

ΑΠ. 150 (1890). Δύνανται δὲ νὰ μετὰσχῳσι τοῦ συμβουλίου καὶ οἱ ἐφεταὶ ἄλλου τμήματος.

ΑΠ. 214 (1875). Οὐχ ἤττον καὶ οἱ ἔχοντες διακοπὰς, ἄτε τῶν ἀποκοπῶν δικαίωμα μόνον ἀποχῆς χρηγορῶν.

ΑΠ. 81 (1846). Τὰ συμβούλια τῶν ἐφετῶν δὲν ἐπιλαμβάνονται πρὸς τὰς ποινικῶν ὑποθέσεων εἰμὴ κατ' ἀνακοπὴν βουλευματος.

ΑΠ. 90 (1849). Ἐπειδὴ κατὰ μὲν ἄρθρ. 267 ποιν. δικ. ὁ πρῶτος ἐφέταις εἰσαγγελεύς δύναται ἀν θεωρῇ ἀτελῇ τὴν ἀνάκρισιν, νὰ προτείνῃ τὴν ἐξακολούθησιν αὐτῆς, κατὰ δὲ ἄρθρα 262, 268, 271 καὶ 261 τοῦ συμβουλίου τῶν ἐφετῶν δύναται νὰ διατάξῃ τὴν περαιτέρω ἀνάκρισιν, ἔπεται, ὅτι καὶ ὁ κατηγορ. δικαιούται νὰ προτείνῃ μάρτυρας καὶ ἀντιμαρτυροῦν τοῦ συμβουλίου τῶν ἐφετῶν πρὸς ἀπόδειξιν περιστατικῶν συντελεσθέντων εἰς τὴν ὑπεράπαισιν αὐτοῦ, οὐ μόνον διότι κατὰ τὰς γενικὰς ἀρχὰς τῆς νομοθεσίας ἡμῶν, ἡ κατηγορία δὲν πλεονεχτεῖ τῆς ὑπεράπαισεως, ἐπομένως ὅτι δικαίωμα ἔχει ἡ κατηγορία, ἔχει καὶ ἡ ὑπεράπαισις, ἀλλὰ καὶ διότι ἡ ἀνάκρισις δὲν θεωρεῖται παρ' ἡμῶν ἀποπερατωμένη ἄχρι τῆς ἐκδόσεως τοῦ τελειωτικοῦ βουλευματος τῶν ἐφετῶν.

Ε'. Ἀναίρεσις.

263. Οἱ ἐν τῷ ἄρθρῳ 260 ἀναφερόμενοι διαδικαστικὸν δύναται νὰ ζητήσουν τὴν ἀναίρεσιν τοῦ βουλευματος τοῦ συμβουλίου, ἀλλὰ μόνον — 1. Ἐνεκα μὴ προσήκου

σης συνθέσεως τοῦ συμβουλίου κατὰ τὰ ἄρθρα 247 καὶ 262. — 2. ἕνεκα μὴ γενομένης παραθέσεως [τοῦ ἀνήκοντος ἁρθρου παρέλκουσι] τοῦ ποινικοῦ νόμου. — 3. ἕνεκα ψευδοῦς ἑρμηνείας ἢ ψευδοῦς ἐφαρμογῆς τοῦ νόμου. — Ἡ πρὸς ἀναίρεσιν προθεσμία διαρκεῖ εἰκοσιτέσσαρας ὥρας, ἀρχομένη, κατὰ μὲν τὴν περίπτωσιν τοῦ ἁρθρου 260 ἀπὸ τῆς παρελεύσεως τῆς πρὸς ἀνακοπὴν προθεσμίας, κατὰ δὲ τὴν τοῦ ἁρθρου 262 ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς ἐκδόσεως τοῦ βουλεύματος. Π. Δ. 477.

ΑΠ. 24 (1846). Ὅταν ἐκ τοῦ ἐπίδοτηρίου προκύπτῃ ὅτι εἰς ἓνα ἑκαστον τῶν ὑποδίκων ἐκοινοποιήθη τὸ βούλευμα τῆς παραπομπῆς, δὲν ὑπάρχει λόγος πρὸς ἀναίρεσιν αὐτοῦ, καθότι τὸ ἐπίδοτήριον φέρει πλήρη πίστιν, ὥστε δὲν κατηγορηθῇ ὡς πλαστογραφημένον· ἢ ἐν ἐπίδοτηρίῳ ὑπογραφῇ τοῦ δεσμοφύλακος δὲν ἀπαιτεῖται κατὰ νόμον.

ΑΠ. 10, 76 (1846). Αἱ διατάξεις ἁρθρ. 413, 274, 275 ποιν. δικ. περὶ ἐπίδοσεως τοῦ περὶ παραπομπῆς βουλεύματος τοῦ κατηγορητηρίου, τοῦ καταλόγου τῶν μαρτύρων καὶ τῆς πρὸς τὸν κατηγορούμενον κλήσεως, καθὼς καὶ ἡ τήρησις τῶν ἐν τοῖς ἁρθροῖς αὐτοῖς διαλαμβανόμενων προθεσμιῶν περὶ τὴν ἐπίδοσιν τῶν διαληφθέντων ἐγγράφων, εἶναι οὐσιώδεις· ὥστε ὁ κατηγορούμενος δὲν δύναται νὰ παραιτηθῇ τῆς κοινοποιήσεως αὐτῶν, ὡς καὶ τῆς πρὸς τοῦτο τασσόμενης προθεσμίας.

ΑΠ. 52 (1842). Βίς ἑκαστον κατηγορούμενον, πρέπει νὰ ἐπιδίδεται τοῦλάχιστον βούλευμα, ἄλλ' ἢ ἑντάσις αὐτῇ, μὴ προταθεῖσα εἰς τὸ συμβούλιον τῶν ἐφετῶν ὅταν ἔκαμον ἀνακοπὴν, καλύπτεται.

ΑΠ. 12 (1847). Ἡ κατὰ τὸν προσήκοντα χρόνον κοινοποίησις τοῦ βουλεύματος, δι' οὗ παρεπέμφθη τις εἰς τὸ πλημμελειοδικεῖον, δὲν δύναται, ἂν οὗτοι ὑπέβαλον ἑαυτοὺς ἐκουσίως εἰς δίκην καὶ δὲν ἔκαμον οὐδὲν περὶ τῆς ἀξιουμένης μὴ ἐγκαίρου κοινοποιήσεως τοῦ βουλεύματος, παρατήρησιν νὰ προταθῇ κατὰ πρῶτον ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

ΑΠ. 45 (1842). Οἱ εἰσαγγελεῖς δὲν δύνανται νὰ ζητῶσιν ἀναίρεσιν κατὰ βουλευμάτων εἰμὴ ἐντὸς 24 ὥρῶν ἀπὸ τῆς ἐκδόσεώς των· ἢ κοινοποιήσις μόνον εἰς τοὺς διαδίκους ἀπαιτεῖται.

ΑΠ. 100 (1847) σκλ' (1836) 346 (1839) 246 (1839) 186 (1846). Διαρκούσης τῆς πρὸς ἀνακοπὴν προθεσμίας δὲν δύναται νὰ ζητηθῇ ἀναίρεσις βουλεύματος.

ΑΠ. 149 (1837). Ἡ λογικὴ ἑρμηνεία τοῦ νόμου λαμβάνει χώραν ἐκείνης ἢ γραμματικῇ ἢ ἢ συνήθους σημασίᾳ τῶν λέξεων δὲν εἶναι ὅπως οὗτος ἀναμφίβολος καὶ σαφής· ἢ ἔκδοσις λοιπὸν τοῦ βουλεύματος, τὴν ἑκείαν φέρει τὸ 263 ἁρθρ. τῆς ποιν. δικονομίας, οὔτε γραμματικῶς,

οὔτε κατὰ τὴν συνήθη σημασίαν τῆς ὁλοῦ ἀναμφιδόλως τὴν εἰς τὸ συμβούλιον τῶν πλημμελειοδικῶν σύνταξιν τῆς ἀποφάσεως ἢ τὴν ἡμερημίαν αὐτῆς· προσεῖτι ἀφοῦ ἅπαξ ὁ νομοθέτης παρεχώρησεν εἰς τοὺς διαδίκους τὸ δικαίωμα νὰ αἰτῶσιν ἀναίρεσιν βουλευμάτων, πρέπει νὰ ὑποτεθῇ ἐξ ἀνάγκης, ὅτι τοῖς ἐχορήγησε καὶ τὰ ἀναγκαῖα εἰς τὴν χρῆσιν τοῦ δικαίουματος τοῦτου μέσα, καὶ τότε μόνον ἡ περὶ ἧς ὁ λόγος χρῆσις εἶναι δεκτὴ, ὅταν ἡ προθεσμία διὰ τὴν ἀναίρεσιν τῶν βουλευμάτων ἄρχεται νὰ τρέχῃ ὄχι ἀπ' ἧς ἡμέρας ὑπογραφῶσι ταῦτα παρὰ τῶν δικαστῶν, ἀλλ' ἀπ' ἧς κοινοποιηθῶσι ταῦτα εἰς τὰ μέρη.

ΑΠ. 312, 335 (1848). Κατὰ τὸ 263 ἄρθρ. τῆς ποιν. δικονομίας εἰς τῆς ἀναίρεσεως κατὰ βουλευματος τοῦ συμβουλίου τῶν πλημμελειοδικῶν εἶναι τότε μόνον δεκτὴ, ὅταν παρέλθῃ ἡ πρὸς ἀνακοπήν προθεσμία· αὕτη δὲ ἄρχεται, κατὰ τὸ ἄρθρ. 260 τῆς αὐτῆς δικονομίας, τῆς ἡμέρας τῆς ἐκδόσεως, ἤτοι τῆς κοινοποιήσεως τοῦ βουλευματος· ἂν τὸ βούλευμα δὲν ἐκοινοποιήθῃ εἰσέτι, ἡ ἀναίρεσις αὐτῆς ἀπαράδεκτος.

ΑΠ. 169 (1837). Ἡ μὴ ἀκρόασις τοῦ εἰσαγγελέως δὲν εἶναι λόγος ἀναίρεσεως· μάλιστα δὲ ὅταν ὁ εἰσαγγελεὺς φέρῃ ἅπαξ τὸν λόγον περὶ ἐνστάσεως, εἴτε περὶ τῆς οὐσίας, πληροῦται ἡ περὶ ἀκροάσεως τοῦ θέλησις τοῦ νόμου.

ΑΠ. 14 (1842). Ἄν εἰς βούλευμά τι ἔλαβον μέρος νεώτεροι κατὰ τὸν διορισμὸν δικασταὶ ἀντὶ ἀρχαιοτέρων, χωρὶς νὰ σημειωθῇ ὅτι οὗτοι κωλύοντο, τοῦτο δὲν ἀποτελεῖ κακὴν σύνθεσιν δικαστηρίου, καθότι ὁ νόμος δὲν ἀπαιτεῖ τὸ τοιοῦτον, ὡσάκκις τὰ δικαστήρια σύγκαινα εἰς τὰς ποινικῶν δικαστῶν, ἀλλὰ μόνον ὡσάκκις παραλαμβάνονται παρὲς τοὺς ἐκ τῶν ἐπικουρικῶν· ἡ δὲ ἀπουσία τοῦ ἀνακριτοῦ δὲν ἀποτελεῖ κακὴν σύνθεσιν, καθότι ὁ νόμος, διατάξας ὅτι εἰς τὴν σύνθεσιν τοῦ συμβουλίου περιλαμβάνεται καὶ ὁ ἀνακριτής, ἐννοεῖ μόνον ὅτι ἡ σύμπραξις αὐτοῦ εἶναι ἐπιτετραμμένη καὶ δὲν ἀπαγορεύεται καὶ ἐπὶ τῆς συνθέσεως τοῦ δικαστηρίου τῶν συνέδρων, ὡς κελεῖται τὸ 416 ἄρθρ. τῆς ποιν. δικονομίας.

ΑΠ. 61 (1842). Ἄν ἐπὶ τῆς αὐτῆς ὑποθέσεως ἐκδοθῶσι δύο βούλευματα, ἐξ ὧν τὸ ἐν διατάττει περαιτέρω ἀνάκρισιν, τὸ δὲ κρίνει περὶ τοῦ αποτελέσματος αὐτῆς, δὲν ὑπάρχει κακὴ σύνθεσις, ὅταν δὲν ἔλαβον μέρος εἰς ἀμφότερα οἱ αὐτοὶ δικασταί.

ΑΠ. 10 (1835). Μολονότι τὰ δικαστήρια, ὅταν ὁ νόμος ἔχει ἐπιφέρει, ἐλλίπηε ἢ σιωπᾷ, ὀφείλουσι νὰ τὸν ἀναπληρώσωσι διὰ τῆς λογικῆς ἐρμηνείας, ἣτις γίνεται κατὰ τὰς παραδοδεγμένας ἀρχὰς νομολογίας, κατὰ τὰς ὁποίας προθεσμία εἰς τοιαύτας περιπτώσεις ἄρχεται πρὶν οἱ διάδικοι λάβωσι γνῶσιν ὅποιςδὴποτε δικαστικῆς αὐτῶν πράξεως διὰ γνωστοποιήσεως, ἢ, τοῦλάχιστον, διὰ δημοσίευσίν τινι, κατὰ τὸ 263 ἄρθρ. τῆς ποιν. δικονομίας, ἢ ψευδὴς ἐρμηνεία τῶν τύπων, ἣτοι τῶν διαδικαστικῶν διατάξεων, π. χ. ἡ τοῦ ἄρθρ. 260 τῆς ποιν. δικονομίας, δὲν δίδει χώραν εἰς ἀναίρεσιν, ἀλλὰ μόνον ἡ ψευδὴς ἐρμηνεία τοῦ ποιν. νόμου.

ΑΠ. 303 (1839). Τὰ βουλευματα ἀναιρούνται μόνον όταν πρόκηται περί ψευδοῦς ἐρμηνείας ἢ ψευδοῦς ἐφαρμογῆς τοῦ ποινικοῦ νόμου οὐχὶ δὲ καὶ δικονομικῶν διατάξεων.

ΑΠ. 38 (1847). Διὰ κακὴν ἐκδίκασιν (mal' jugé) δὲν δύναται νὰ ζητηθῇ ἀναίρεσις κατὰ βουλευματος.

ΑΠ. 85 (1839). Ἡ περί ἀναίρεσως κατὰ βουλευματος αἴτησις γίνεται εἰς τὸν γραμματέα τοῦ ἐκδόντος τὸ βούλευμα δικαστηρίου ἢ διατάξις ὃ αὐτὴ εἶναι οὐσιώδης.

ΑΠ. 87 (1846). Τὰ ἀρθρ. 474 καὶ ἐπ. τῆς ποιν. δικονομίας ἐφαρμόζονται καὶ εἰς τὰ βουλευματα, ὥστε τὸ τῆς ἀναίρεσως ἐγγραφοῦν πρέπει νὰ κοινοποιῇται.

ΑΠ. 17 (1846). Ἐντὸς 24 ὥρων ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως τοῦ βουλευματος ὁ πολ. ἐνάγων ὀφείλει νὰ κοινοποιῇ τὴν ἀναίρεσως αἴτησιν εἰς τοὺς ἀντιπύκους κατὰ τὰς διατάξεις τῆς πολ. δικονομίας.

ΑΠ. 134 (1838). Οἱ ζητοῦντες ἀναίρεσιν κατὰ βουλευματος, εἰάν ὡσιν ἐν φυλακῇ, δὲν ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ ἐμφανισθῶσιν αὐτοπροσώπως ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

ΑΠ. 17 (1848). Κατὰ βουλευματος μὴ ὀριστικοῦ δὲν δύναται νὰ ζητηθῇ ἀναίρεσις.

ΑΠ. 318 (1839). Αἴτησις ἀναίρεσως, προσβάλλουσα βούλευμα πλημμελειοδικῶν καὶ μὴ ἀναφερομένη εἰς τὸ μετὰ τὴν κατ' αὐτοῦ ἀνακοπὴν ἐκδοθὲν βούλευμα τῶν ἐφετῶν, εἶναι ἀπαράδεκτος διὰ τὸν λόγον, ὅτι, γενομένης ἀνακοπῆς, κατὰ τοῦ βουλευματος τῶν πλημμελειοδικῶν καὶ ἐκδοθέντος βουλευματος τῶν ἐφετῶν, ἡ αὐθὺπαρκτος αἴτησις ἀναίρεσως τοῦ πρώτου δὲν δύναται νὰ ἔχῃ ἐννόμους συνεπείας, διότι τὸ μὴ προσβληθὲν βούλευμα τῶν ἐφετῶν μένει ἰσχυρόν.

ΑΠ. 47 (1866) 116, (1871) 17 (1872) 41 (1873) 41 (1873) 15, 18 (1877) 75 (1878) 88 (1878) 59 (1880) 22, 81 (1882) 182 (1884) 38 (1887) 56 (1889) 134 (1889) 1 (1892). Ἐξ ἀρθρ. 263, 360 § 6, 407 § 11 καὶ 458 § 19 ποιν. δικον. προκύπτει, ὅτι τὰ δικαστικά βουλευματα ὑπόκεινται εἰς ἀναίρεσιν ἐνεκὰ ψευδοῦς ἐρμηνείας ἢ ψευδοῦς ἐφαρμογῆς μόνον τῶν διατάξεων τοῦ ποιν. νόμου, οὐχὶ δὲ καὶ διατάξεων τῆς ποιν. δικονομίας. Τὸ ἐπιχείρημα δέ, ὅτι περιλαμβάνεται ἐν τῇ λέξει νόμον καὶ ἡ ποιν. δικονομία, ἀναιρεῖται α') ἐξ αὐτοῦ τοῦ ἀρθρου 263 ὀρίζοντος ἐν ἐδ. 1 ὡς λόγον ἀναίρεσως τὴν μὴ προσηκουσαν σύνθεσιν τοῦ δικ. συμβουλίου ὅπερ ἤθελε περιττεύει ἐάν τὸ ἐδ. 3 τοῦ ἀρθρου περιελάμβανε τὰς δικονομικὰς διατάξεις, β') ἐκ τῶν ἐν ταῖς ἀρθροῖς 407 καὶ 458 διαταγμένων, καθ' ὅ καὶ αὐταὶ αἱ καταδικαστικαὶ ἀποφάσεις δὲν ὑπόκεινται εἰς ἀναίρεσιν διὰ πᾶσαν παραβίασιν δικονομικῶν διατυπώσεων. ἄτοπον δὲ νὰ ὑποτεθῇ, ὅτι ὁ νομοθέτης ἠθέλησε νὰ περιβάλῃ διὰ πλείοναν ἐγγυήσεων τὰ βουλευματα τῶν καταδικαστικῶν ἀποφάσεων.

ΑΠ. 185 (1887). Καὶ τῆς παραβιάσεως τοῦ δεδικασμένου, ἀποτελούσης παραβίασιν τοῦ 84 ἀρθρ. τῆς ποιν. δικονομίας καὶ οὐχὶ τοῦ

ποιν. νόμου, οὗ τὰ ἄρθρα 81 καὶ 117 ὀρίζουσι περὶ καταλογισμοῦ τῶν πράξεων καὶ περὶ ἐξαλείψεως τοῦ ἀξιοποίνου τοῦ πράξαντος, ἐπεταί, ὅτι δὲν ἀποτελεῖ αὕτη λόγον ἀναίρεσεως.

ΑΠ. 18 (1878). Οὕτε ἡ παραβίασις τοῦ καταστατικοῦ τῶν Μοναστηρίων, οὕτε ἡ παραβίασις τοῦ νόμου περὶ συστάσεως τοῦ ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου, οὕτε ἡ παραβίασις τῶν περὶ ἀποδείξεως κανόνων ἀποτελοῦσι λόγον ἀναίρεσεως.

ΑΠ. 75 (1878). Ὁ λόγος, ὅτι τὸ Συμβούλιον τῶν ἐφετῶν ἐδείνωσε τὴν θέσιν τοῦ κατηγ. ἄνευ ἀνακοπῆς τοῦ εἰσαγ. μὴ ἀποτελῶν παραβίασιν τοῦ ποιν. νόμου, ἀλλὰ τῶν ἄρθρ. 260 καὶ 262 τῆς ποιν. δικ. δὲν ἐπάγει ἀναίρεσιν.

ΑΠ. 145 (1883). Ἐπίσης ὁ λόγος, ὅτι παρανόμως ἐγένετο δεκτὸς πρὸς παράστασιν ὁ πολιτικῶς ἐνάγων ἄνευ ἐνόμου συμφέροντος.

ΑΠ. 76 (1861). Τὸ ζήτημα ἂν πράξις τις ἦναι πολιτικὸν ἀδίκημα ἢ οὐ, ἀποτελεῖ κατὰ τὸ ἄρθρον 93 τοῦ Συντάγματος ζήτημα καθαρὸν ἀρμοδιότητος, οὐδεμίαν πρὸς τὴν τοῦ ποινικοῦ νόμου ἐρμηνείαν ἔχον σγῆσιν.

ΑΠ. 76 (1861). Τὸ παραπεμπτικὸν βούλευμα δὲν δύναται ἄλλως νὰ θεωρηθῇ ὀριστικὸν ὡς πρὸς τὴν ἀρμοδιότητα, ἅτε τοῦ πλημμελειοδικείου, εἰς ὃ παραπέμπεται ὁ κατηγορούμενος, δυναμένου νὰ ἀποφανθῇ περὶ τῆς ἀρμοδιότητος ἢ μὴ αὐτοῦ. οὐδαμῶς ὑπὸ τοῦ βουλεύματος δεσμευόμενον.

ΑΠ. 153 (1884). Τὰ ἀναγόμενα εἰς τὴν νομιμοποίησιν τοῦ παραστάτος ὡς πολιτικῶς ἐνάγοντος καὶ τὰ ἐν τῇ ἐνεργείᾳ αὐτοῦ ἐν τῇ προδικασίᾳ ποινικῆς ὑποθέσεως καὶ τῇ ἐκδόσει δικαστικοῦ βουλεύματος γινόμενα δὲν δύνανται νὰ δώσωσιν ἀφορμὴν εἰς ἀναίρεσιν τοιοῦτου βουλεύματος.

ΑΠ. 137 (1884). Οὕτω καὶ τὰ περὶ νομιμοποίησεως τοῦ ἀνακρίνου καὶ ὑπάρξεως προσηκούσης ἀνακοπῆς κατὰ βουλεύματος συμβουλ. πλημμελειοδικῶν εἰς τὴν διαδικασίαν ἐνώπιον τοῦ συμβουλίου τῶν ἐφετῶν ἀναγόμενα καὶ ἀτελῇ ἢ ἐλλιπῇ τυχόν ὄντα δὲν ἀποτελοῦσι παράβιασιν διατάξεως τοῦ ποιν. νόμου.

ΑΠ. 241 (1884). Δὲν χωρεῖ ἀναίρεσις κατὰ βουλεύματος τοῦ συμβουλίου τῶν ἐφετῶν ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι τὸ συμβούλιον τῶν ἐφετῶν ὤφειλε νὰ κυρώσῃ τὸ βούλευμα τῶν πλημμελειοδικῶν ὡς προεὶν καὶ κῆς συνθέσεως τοῦ ἐκδόντος αὐτὸ συμβουλίου, διότι ὁ λόγος οὗτος ἀνιέρεται εἰς ἄλλο παρὰ τὸ προσβαλλόμενον βούλευμα, οὐ μόνον ἢ κατὰ σύνθεσιν ἐδύνατο νὰποτελέσῃ λόγον ἀναίρεσεως.

ΑΠ. 100 (1879). Καὶ ἂν τὸ ποινικὸν δικαστήριον δὲν ἀνέβαλε τὴν ἐκδικασιν τῆς ποινικῆς δίκης περὶ διγαμίας, οὕσης ἐκχευοῦς ἢ ὅλῃ τῇ περὶ ἀκυρώσεως τοῦ πρώτου γάμου ἀγωγῆς ἐνώπιον τῶν πολιτικῶν δικαστηρίων, μέχρις οὗ ταῦτα ἀποφῶνται πρότερον περὶ αὐτῆς, ταῦτα δὲν ἀποτελεῖ λόγον ἀναίρεσεως κατὰ τοῦ ἐν τῇ ποινικῇ δίκῃ ἐκδοθέντος βουλεύματος.

ΑΠ. 39 (1879). Ἡ ψευδὴς ἐρμηνεία ἢ ἐφαρμογὴ τοῦ ποιν. νόμου ἀποτελεῖ λόγον ἀναιρέσεως τῶν βουλευμάτων, ἀλλ' ἀπαιτεῖται νὰ ὑπάρξῃ ἐν τῷ διατακτικῷ ὅθεν περιέχοντος τοῦ διατακτικοῦ ἅπαντας τοὺς ὅρους τοῦ ἀδικήματος, ἐφ' ᾧ διὰ τοῦ βουλεύματος παραπέμπεται, καὶ ἐπομένως ὀρθοῦ ὄντος τοῦ διατακτικοῦ ἢ ἐσφαλμένη ἢ ἢ ἐλλιπὴς αἰτιολογία τούτου δὲν ἀποτελεῖ λόγον ἀναιρέσεως.

ΑΠ. 95 (1881). Ὅθεν ἐν τῷ διατακτικῷ κειμένης κυρίως τῆς αὐσίας τοῦ βουλεύματος, ἐξ αὐτοῦ καὶ μόνου κριθῆσεται, εἰν ψευδὴς ἡρμηνεύσθῃ ἢ κακῶς ἐφηρμόσθῃ ὁ ποιν. νόμος.

ΑΠ. 24 (1845) 20 85 (1847) 177 (1846) 85 (1865) Ἐξ ἄρθρων 251 ἀριθ. 1, 2 καὶ 3, 260, 263 καὶ 479 ποιν. δικ. συνάγεται, ὅτι εἰ ἐν τῷ ἄρθρῳ 260 ἀναφερόμενοι διάδικοι, ἐν οἷς καὶ ὁ κατηγορούμενος, δὲν δύνανται νὰ αἰτήσωνται τὴν ἀναίρεσιν τοῦ βουλεύματος τοῦ συμβουλίου ἢ ἐν ταῖς περιπτώσεσι τοῦ ἄρθρου 251, δηλονότι ὅταν τὸ δικαστικὸν συμβούλιον 1) ἀποφῇνηται, ὅτι δὲν πρέπει νὰ γίνῃ κατηγορία 2) παύσῃ προσωρινῶς τὴν περαιτέρω ἀνάκρισιν καὶ 3) αποφασίσῃ τὴν εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ αὐτοῦ ἢ ἄλλου δικαστηρίου παραπομπὴν τῆς δίκης. Ὅτι δὲ εἰς τὰς περιπτώσεις ταύτας καὶ μόνας περιορίζεται τὸ δικαίωμα πρὸς ἀναίρεσιν δηλοῖ ἄρκούντως οὐ μόνον τὸ ὅτι οὐδεὶς λόγος ὑπάρχει, ἵνα ἐπιτραπῇ ἀδιακρίτως τὸ τῆς ἀναιρέσεως ἐνδίκον μέσαν κατὰ παντὶς βουλεύματος, ἐν ᾧ τὸ τῆς ἀνακοπῆς περιορίζεται εἰς μόνας ταύτας τὰς περιπτώσεις, ἀλλὰ προσέτι καὶ συνηγορεῖ ὑπὲρ τοῦ περιορισμοῦ ὁ λόγος, ὅτι ἄλλως ἤθελε παρατείνεσθαι ἐπὶ πολὺν χρόνον ἢ προανάκρισις τῶν ποινικῶν ὑποθέσεων, ὅπερ προσκρούει εἰς τὰς ἀρχὰς τῆς ποινικῆς δικονομίας· πρὸς δὲ ὅτι τὸ ἄρθρον 263 διαλαμβάνει εἰς τέλος ὅτι ἢ πρὸς ἀναίρεσιν προθεσμίαι τῶν 24 ὥρων ἄρχεται ὡς πρὸς τὰ βουλεύματα ἀπὸ τῆς παρέλευσεως τῆς πρὸς ἀνακοπὴν προθεσμίας, ὅπερ ἐμφαίνει, ὅτι δύναται νὰ ζητηθῇ ἡ ἀναίρεσις μόνον τῶν εἰς ἀνακοπὴν ὑποκειμένων βουλευμάτων.

ΑΠ. 35 (1868). Ἐπομένως δὲν ὑπόκειται εἰς ἀναίρεσιν βούλευμα ἐκδοόμενον ἐν τῇ περιπτώσει, καθ' ἣν ζητεῖται ἢ δι' ἐγγυήσεως προσωρινῇ ἀπόλυσιν τοῦ κατηγορουμένου.

ΑΠ. 109 (1865) 17 (1848). Τοῦ ἄρθρ. 480 ἀπαγορευόντος τὴν χρῆσιν τοῦ ἐνδίκου τῆς ἀναιρέσεως μέσου κατ' ἀθωωτικῶν ἀποφάσεων, οὐχὶ δὲ καὶ βουλευμάτων, τῆς διατάξεως δὲ ταύτης οὕσης τοῦ στενοῦ δικαίου καὶ μὴ δυναμένης νὰ ἐκταθῇ εἰς περιπτώσεις ἄλλοιαι τῶν περὶ ὧν ρητῶς προνοεῖ, ἔπεται ὅτι ἀθωωτικὸν βούλευμα δύναται νὰ ἀναιρεθῇ.

ΑΠ. 17 (1848), 145 (1846). Ἐκ τῶν ἄρθρ. ὡσαύτως 84, 398, 447, 502 καὶ 542 προκύπτει πασιδῆλως, ὅτι ἀθωωτικὰς ἀποφάσεις ἐθεώρηται ὁ νόμος μόνον τὰς μετὰ τὴν ἀποπεράτωσιν τῆς δίκης δημοσίως ἀπαγγελλείσας.

ΑΠ. 87 (1846), 17 (1848). Τοῦ 263 ἄρθρ. Ποιν. Δικ. μὴ ἀναφροντός τι εἰδικὸν περὶ νῆς προδικασίας καὶ τῆς διαδικασίας ἐνώπιον τοῦ

Α. Π. ἐπεται, ὅτι αἱ ἐν τοῖς ἄρθροις 474 καὶ ἐπ. Ποιν. Δικ. γενικαί περὶ ἀναιρέσεως διατάξεις εἶναι ἐφαρμοστέαι καὶ εἰς τὰ βουλευματα.

ΑΠ. 1 (1861). Προκειμένου περὶ βουλευματος τοῦ συμβουλίου τῶν ἐφετῶν ἡ αἴτησις γίνεται ἐνώπιον τοῦ παρ' αὐτῷ γραμματέως. Ἐπομένως αἴτησις ἀναιρέσεως ἐνώπιον γραμμ. ἄλλου δικαστ. μὴ ἀναφερομένου μάλιστα λόγου τινός, οὗ ἕνεκα καθίστατο ἀδύνατον τῷ ἀναφερομένῳ νὰ συμμορφωθῇ πρὸς τὴν διάταξιν ταύτην τοῦ νόμου ἥτοι νὰ ἐκτίσῃ διὰ πληρεξουσίου τοῦ ἢ ἄλλως τὴν ἀναίρεσιν ἐνώπιον τοῦ ἀρμοδίου γραμματέως τοῦ ἐφετείου, θεωρεῖται ὡς μὴ εὔστα.

ΑΠ. 64 (1878). Καὶ αἴτησις ἀναιρέσεως κατὰ βουλευματος τοῦ συμβουλίου τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐφετῶν γενομένη ἐνώπιον τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Ἀθήναις ἐφέταις γραμματέως, μὴ ἀναφερομένου καὶ λόγου τινός, δι' ὃν καθίστατο ἀδύνατος ἡ πρὸς τὴν διάταξιν ταύτην τοῦ νόμου συμμορφωσις.

ΑΠ. 1 (1861). Ἐὰν αἴτησις ἀναιρέσεως κατὰ βουλευματος τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν γίνῃ παρὰ τῷ γραμματεῖ τῶν ἐν Πάτριας πλημμελειοδικῶν, χωρὶς καὶ ν' ἀναφέρῃται λόγος ἀποτρέψας τὸν ἀναιρεσένοντα νὰ συμμορφωθῇ πρὸς τὴν διάταξιν τοῦ νόμου, θεωρεῖται ὡς μὴ εὔστα.

ΑΠ. 80 (1878). Ἀλλὰ καὶ λόγου ἀναφερομένου, καθ' ὃν δὲν ἦν δυνατὴ ἡ ἐμπρόθεσμος συντάξις τῆς ἐκθέσεως ἐνώπιον τοῦ ἀρμοδίου γραμματέως, θεωρεῖται μὴ εὔστα, διότι οὐδαμῶς ἰσχύει, ὅπως καλυφθῇ ἡ τῆς ἐνώπιον ἀναρμοδίου προσώπου συντάξεως τῆς ἐκθέσεως προκύπτουσα ἀκυρότης τῆς αἰτήσεως ἀναιρέσεως.

ΑΠ. 82 (1859). Ἐχων ὁ Ἄρ. Πάρος ἐξουσίαν ν' ἀναίρῃ τὰ βουλευματα τῶν κατωτέρων δικαστηρίων διὰ ψευδῆ ἐρμηνείαν ἢ ψευδῆ ἐφαρμογὴν τοῦ ποιν. νόμου, τότε μόνον δύναται νὰ ἐπεμβῇ εἰς τὴν εξέτασιν τῶν γεγονότων, ἅπερ τὸ δικαστήριον τῆς οὐσίας παραδέχεται ὡς ὑπάρχοντα καὶ νὰ ἀποφανθῇ ἂν ἀπαρτίξωσι τὸ τῷ κατηγορουμένῳ ἀποδιδόμενον ἀδίκημα ἢ μὴ, ὅτε τὰ γεγονότα ταῦτα ὀρίζονται ὑπὸ τοῦ νόμου αὐτοῦ ὡς στοιχεῖα τοῦ ἀδικήματος ἀπαρτιστικά, οὐχὶ δὲ καὶ διὰ καταλείπονται ὑπ' αὐτοῦ ἄριστα, δηλονότι ὅτε ὁ νόμος δὲν ὀρίζει εἰς ἄλλα ποῖα γεγονότα ἀπαρτίξουσιν τὸ ἀδίκημα, διότι ἡ εξέτασις τῆς ποιότητος εἴτε ἰδιότητος τῶν γεγονότων ἀποβαίνει τότε πραγματικῇ ὁμοίᾳ εἰς τὰ τῆς οὐσίας δικαστήρια ἀποκλειστικῶς ἀνήκουσα, ἅτινα ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει δύναται νὰ ὑποπέσωσιν εἰς ψευδῆ ἐφαρμογὴν τοῦ νόμου, μόνον ἐὰν τυχὸν ὑπαγάγωσιν εἰς αὐτὸν γεγονότα μὴ ἔχοντα κατὰ τὴν ἰδίαν αὐτῶν κρίσιν τοὺς χαρακτῆρας τοῦ νόμου.

ΑΠ. 64 (1877). Ὁ νόμος ὀρίζων, ὅτι ἡ πρὸς ἀναίρεσιν βουλευματος προθεσμία διαρκεῖ εἰκοσιτέσσαρας ὥρας ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς ἐκδόσεως τοῦ βουλευματος, ἐννοεῖ, λογικῶς ἐρμηνευόμενος, ὅτι ὡς πρὸς τοὺς κατηγορουμένους ἡ προθεσμία αὕτη ἄρχεται ἀπὸ τῆς πρὸς αὐτοὺς ἐπίδοσης τοῦ βουλευματος, διότι ἐκτοτε μόνον οὗτοι λαμβάνουσι γνῶσιν τῆς ὑποθέσεως τοῦ βουλευματος, ἄλλως δὲ ματαίως ἦβλεν ἐπιτραπῇ αὐτοῖς ἡ πρὸς ἀναιρέσεως δικαίωμα, ἂν ὁ νομοθέτης ἐνόει διὰ τῶν λέξεων ἐκδο-

την τοῦ βουλευματος τὴν εἰς τὸ συμβούλιον ἀπόντος τοῦ κατηγ. γενομένην ἀπόφασιν καὶ συντάξιν αὐτοῦ.

ΑΠ. 52 (1842). Ἐπίσης ὁ νομοθέτης χορηγήσας προθεσμίαν 24 ὥρων πρὸς ἐνέργειαν τοῦ ἐνδίκου μέσου τῆς ἀναίρεσεως, δὲν προϋτίθετο νὰ ἀποκλείσῃ τῆς χρήσεως τοῦ ἐνδίκου τούτου μέσου τὸν ἀδυνατοῦντα φυσικῶς νὰ χρῆσθῃται τούτῳ ἐν τῷ εἰκοσιτετραῶρῳ διαστήματι· ὅθεν δεόν νὰ παραδεχθῶμεν, ὅτι, ὅσῳκις ὁ κατηγορούμενος δὲν εὐρίσκαται ἐν τῇ εὐρᾷ τοῦ δικαστηρίου, ὅπου πρόκειται νὰ γίνη ἡ ἀναίρεσις, ἀνάγκη νὰ ἐκτείνηται ἡ προθεσμία, ἀναλογιζομένης τῆς ἀποστάσεως κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ νόμου.

ΑΠ. 20 (1847). Ἡ διὰ τὴν αἵτησιν ἀναίρεσεως βουλευματος προθεσμία ὑποχρεωτικὴ οὖσα διὰ τὸν εἰσαγγελέα, εἶναι ὑποχρεωτικὴ καὶ διὰ τὸν ἰδιώτην κατήγορον, ὅτε τοῦ ἰδιώτου κατηγόρου ἐξισουμένου κατὰ τὰ δικαιώματα καὶ τὰς ὑποχρεώσεις πρὸς τὸν εἰσαγγελέα κατὰ τὰ ἄρθρα 292—301, 248, 331 καὶ 401 ποιν. δικ.

ΑΠ. 74 (1850) 36 (1861). Ὁ παθὼν ὁ μὴ διορίσας ἀντίκλητον δύναται νὰ αἰτήσῃ τὴν ἀναίρεσιν ἐντὸς 24 μόνον ὥρων ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως τοῦ προσβαλλομένου βουλευματος, διότι κατὰ τὸν νόμον (ἄρθρ. 27 καὶ 304 ποιν. δικ.) ὁ μὴ διορίσας ἀντίκλητον οὐδὲν δύναται νὰ ἐπικαλεσθῇ νόμιμον ἀποτέλεσμα διὰ τὴν μὴ κοινοποίησιν τῶν δικαστικῶν τῆς δίκης πράξεων.

ΑΠ. 121 (1855). Πᾶς διάδικος δύναται νὰ παραιτηθῇ ἀπολύτως τὰ ἐνδίκον μέσα, ὧν ἐποίησατο χρῆσιν, ὅσῳκις δὲν προσβάλλονται κεκτημένα τοῦ ἀντιδίκου αὐτοῦ δικαιώματα. Ὅθεν δύναται νὰ παραιτηθῇ καὶ τὴν αἵτησιν ἀναίρεσεως αὐτοῦ κατὰ τοῦ βουλευματος.

ΑΠ. 105 (1878). Μόνον ἐπὶ παραπεμπτικῶν βουλευμάτων δεόν κατὰ νόμον νὰ παρατίθεται ὑπὸ τοῦ συμβουλίου τὸ ἄρθρον τοῦ παραβιασθέντος ποιν. νόμου, οὐχὶ δὲ καὶ ἐπὶ ἀθωωτικῶν.

ΑΠ. 5 (1882). Ὁ λόγος ὅτι τὸ προσβαλλόμενον δι' ἀναίρεσεως βούλευμα ἐξεδόθη συνεπείᾳ ἀνακοπῆς πληρεξουσίου, μὴ σχόντος πληρεξουσιότητα παρὰ τοῦ πολιτικῶς ἐνάγοντος καὶ ἀληθῆς ἐκλαμβανόμενος, ἀνάγεται εἰς παραβίαν δικονομικὴν, μὴ ἀποτελοῦσαν λόγον ἀναίρεσεως ὑπὸ ἁρθρου 263 Ποιν. Δικ. προνούμενον.

ΑΠ. 149 (1880). Οἱ ἐν ἁρθρῳ 260 Ποιν. Δικ. ἀναφερόμενοι, ἐν οἷς καὶ ὁ ἰδιώτης κατήγορος, δύνανται νὰ ζητήσωσι τὴν ἀναίρεσιν βουλευματος μόνον, ὅταν τοῦτο ἀποφαίνεται ὀριστικῶς περὶ τῆς ἐνοχλῆς ἢ ἀθωότητος τοῦ κατηγορουμένου.

ΑΠ. 87 (1882). Κατὰ ἄρθρ. 263 Ποιν. Δικ. ἡ πρὸς ἀναίρεσιν βουλευματος προθεσμία διαρκεῖ εἰκοσι τέσσαρας ὥρας, ἀρχομένη ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως τῆς πρὸς ἀνακοπὴν εἰκοσιτετραῶρου προθεσμίας, ὅσῳκις ἡ πρὸς ἀναίρεσιν αἵτησις ἐνασχεῖται κατὰ βουλευματος Πλημμελειοδικῶν. Ὅταν, ὅθεν τὸ προσβαλλόμενον βούλευμα ἐξεδόθη τῇ 30 Ἰουνίου, ἡ δὲ πρὸς ἀναίρεσιν αἵτησις ἐγένετο τὴν τετάρτην Ἰουλίου, αὕτη ἐστὶν ἀπαράδεκτος ὡς ἐκπρόθεσμος.

ΑΠ. 116 (1885). Κατὰ τὸ ἄρθρον 263 Ποιν. Δικ. ἀναιρέσει τοῦ βουλευμάτος τοῦ συμβουλίου δύναται νὰ ζητηθῇ μόνον ἕνεκα μὴ προσηκούσης συνθέσεως τοῦ συμβουλίου κατὰ τὰ ἄρθρα 274 καὶ 262, ἐνῶ μὴ γενομένης παραθέσεως τοῦ Ποινικοῦ Νόμου, καὶ ἕνεκα ψευδοῦς ἢ μνηνείας ἢ ψευδοῦς ἐφαρμογῆς τοῦ Ποιν. Νόμου.

ΑΠ. 56. (1889). Δὲν εἶναι λόγος ἀναιρέσεως τῶν βουλευμάτων ἢ τῶν ραβδίας διατάξεων Ποιν. Δικ. διότι κατὰ τὸ ἄρθρον 263 ἐκτός τῆς κτῆς συνθέσεως καὶ τῆς μὴ προσηκούσης παραθέσεως τῶν ἄρθρων τοῦ ποινικοῦ νόμου, ὡς λόγος ἀναιρέσεως τῶν βουλευμάτων ἀναγράφεται ψευδὴς ἐρμηνεία ἢ ἡ ἐσφαλμένη τοῦ νόμου ἐφαρμογή· νόμον δὲ εἶναι ἡ ἀναφέρων ὁ νομοθέτης ἐννοεῖ προδήλως μόνον τὸν ποινικὸν νόμον ὡς προκύπτει σαφῶς ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τοῦ ἁρθροῦ τούτου πρὸς τὸ παρὶθμοῦν τοὺς λόγους ἀναιρέσεως τῶν ἀποφάσεων, ἄρθρον 200 τῆς ποιν. δικονομίας, ἐν ᾧ ρητῶς ὡς λόγος ἀναιρέσεως αὐτῶν ἀναγράφεται ἡ ψευδὴς ἐρμηνεία ἢ ἐσφαλμένη τοῦ ποινικοῦ νόμου ἐφαρμογή καὶ παρατίθεται ὑπὸ τοῦ νομοθέτου ὡς ἐφαρμοστέον πρὸς τοὺς ἄλλους καὶ τὸ εἶναι μόνον ἄρθρον 263 καὶ προσέτι ἐκ τοῦ ἐδαφίου πρώτου τοῦ ἁρθροῦ τούτου, ὁρίζοντος ὡς λόγον ἀναιρέσεως μίαν καὶ μόνην περίπτωσιν παραθέσεως δικονομικῶν διατάξεων, ἥτοι τὴν κακὴν σύνθεσιν τοῦ Συμβουλίου, ἐν ᾗ ἐὰν ἀπλῶς νόμον ἀναφέρων ὁ νομοθέτης ἐννοεῖ νὰ περιλάβῃ ἐν αὐτῷ καὶ τὰς διατάξεις Ποιν. Δικ. ἥτο θλῶς περιττὴ ἢ ἐν προηγουμένῳ ἐδαφίῳ ἰδιαιτέρα μνηεῖα μιᾶς ἐκ τῶν διατάξεων τούτων.

ΑΠ. 72 (1892). Ὁ λόγος ἀναιρέσεως ὅτι κακῶς τὸ Συμβούλιον πειρῆσαι μιν εἰς τὸ κακούργιοδικοῦν στηριχθὲν εἰς τὴν πρότασιν τοῦ ἐκτελεστικοῦ, χωρὶς ν' ἀναφέρῃ ὅτι προκύπτουσιν ἐνδείξεις πρὸς παραπομπὴν, ἐκτός τοῦ ὅτι εἶναι ἀπαράδεκτος μὴ ὑπαγόμενος εἰς οὐδέναν τῶν ἁρθρῶν 363 Ποιν. Δικ. διαγραφομένων τριῶν λόγων ἀναιρέσεως τῶν βουλευμάτων, ἄλλως τε καὶ ἀνυπόστατος ἐξελέγχεται ἐκ τοῦ προηγουμένου βουλευμάτος ὅπερ παραδέχεται ὅτι ἐκ τῆς ἐνεργηθείσης ἀποφάσεως προκύπτουσιν ἀρκοῦσαι ἐνδείξεις πρὸς ὑποστήριξιν κατηγορίας καὶ ρητῶς διὰ τοῦ διατακτικοῦ παραπέμπεται ὁ νῦν ἀναιρεσίων ἐπὶ τῇ στάσει μετ' ἄλλων. Ὁ λόγος ἀναιρέσεως ὅτι οὐδεμία ἐνδείξις συστάσει μετ' ἄλλων, ὅς ἐκτελέσεως ὑπάρχει ὡς πρὸς τὸν ἀναιρεσείοντα ὅστις οὐδὲν ἔλαττον ἢ ὡς εἰς τὰς πράξεις, αὐτὸν παρευρέθη, ἐνῶ ὥρκει τὸ συμβούλιον νὰ ἐκκαλογήσῃ τὴν ἀπόφασιν τοῦ ἐστὶν ἀπορριπτέας ὡς μὴ ἀναγόμενος εἰς οὐδέναν τῶν ἐν ἁρθρῷ 263 Ποιν. Δικ. λόγων ἀναιρέσεως κατὰ βουλευμάτων οὐτε δὲ τὸ ἐπικαλούμενον ἄρ. 93 Συντάγματος δύναται ἐφαρμογὴν προκειμένου περὶ ἐλλειποῦς αἰτιολογίας τοῦ βουλευμάτος.

ΑΠ. 45 (1842). Ἐπειδὴ ὁ νόμος (263 Ποιν. Δικ.) ἐπιτρέπει μὲν αὐτοῖς τοῖς εἰσαγγελεῖς, καθὼς καὶ εἰς τοὺς λοιποὺς διαδίκους τὸ μέσον τῆς ἀναιρέσεως κατὰ τῶν βουλευμάτων, ἀποβλέπων ὅμως εἰς τὴν ἀναγκαίαν ταχύτητα τῶν προανακριτικῶν πράξεων ἐν γένει, περιορίζει τὴν ἐπιταγήν τοῦ μέτου τούτου ἐντὸς βαρχείας προθεσμίας 24 ὥρων ἀπὸ τῆς

ἐκδοσὶν τοῦ βουλευμάτος, οὐδ' ἀναφέρει ποτῶς, ὅτι ἡ προθεσμία αὕτη ἀρχεται ἀπὸ τὴν ἡμέραν τῆς κοινοποιήσεως.

Ἐπειδὴ χάριν τῆς ἀγνοίας εἰς τὴν δύνανται νὰ ὑπάρχωσιν οἱ κατηγορούμενοι περὶ τῆς ἐκδόσεως τοῦ βουλευμάτος, ὁ ρηθεὶς νόμος ἐρμηνεύθη, καθόσον ἀφορᾷ αὐτοὺς, ὡς διατάττειν τὴν εἰς αὐτοὺς κοινοποίησιν τῶν βουλευμάτων, ἀλλ' ὡς πρὸς τοὺς εἰσαγγελεῖς ἡ τοιαύτη ἐρμηνεία δὲν δύναται νὰ λάβῃ χώραν, καθότι ἂν καὶ τὰ βουλευμάτα ἐκδίδωνται ἐν ἀπουσίᾳ τῶν εἰσαγγελέων, οὗτοι ἀποτελοῦντες μέρος τοῦ δικαστηρίου καὶ ἔχοντες μάλιστα, δυνάμει τοῦ νόμου, τὴν ὑπεράστην ἐπιτήρησιν τοῦ δικαστηρίου, παρ' ᾧ διατέλονται, δύναται εὐκόλως, ἅμα ἐκδοθῇ τὸ βούλευμα, νὰ λάβωσι γνῶσιν αὐτοῦ προσέτι δὲ εἰάν ἐλογίζετο καὶ ὡς πρὸς αὐτοὺς ἡ προθεσμία ἀπὸ τὴν ἡμέραν τῆς ἐκ μέρους τοῦ δικαστικοῦ γραφείου πρὸς τὸν εἰσαγγελέα κοινοποιήσεως τοῦ βουλευμάτος, ἡ ἀμέλεια ἐνὸς γραμματέως παρατείνουσα ἀρρίστως προθεσμίαν περιωρισμένην παρὰ τοῦ νόμου, ἐντὸς ρητοῦ καὶ θραχέως χρόνου ἤθελεν ἐκθέτει εἰς κίνδυνον αὐθαϊρεσίας τοὺς ὑπὸ τὸ βάρος τῆς ἐγκληματικῆς καταδικώσεως εὐρίτκομένους.

Ἐπειδὴ, ὡς ἐξάγεται ἐξ ἄρθρ. 77 Ποιν. Δικ., μόνον αἱ ἀποράσεις πρέπει ν' ἀπαγγέλλωνται. Τοιαύτη δὲ διατάξις ὡς πρὸς τὰ βουλευμάτα δὲν ὑπάρχει.

Ἐπειδὴ ἐπὶ τοῦ προκειμένου τὸ βούλευμα τοῦ συμβουλίου τῶν πλημμελειοδικῶν κατὰ τοῦ ὁποίου ζητεῖ τὴν ἀναίρεσιν ὁ παρὰ τοῖς αὐτοῖς πλημμελειοδικαῖς ἀντεισαγγελεὺς, ἐξεδόθη τὴν 18 Φεβρουαρίου ε. ε' ἐνῶ ἡ ἀναίρεσις αἰτήσις ἐγένετο τὴν 22 τοῦ αὐτοῦ μηνός, μετὰ τὴν παρέλευσιν δηλ. τῆς νομικοῦ τῶν 24 ὥρων προθεσμίας, ἂν δὲ ὁ ρηθεὶς ἀντεισαγγελεὺς ἐδήλωσε τὴν αὐτὴν ἡμέραν τῆς 22, ὅτι τὸ βούλευμα ἐκοινοποιήθη εἰς αὐτὸν μόλις τὴν προτεραίαν, ἡ δὲ δήλωσις αὕτη, καὶ ἐπὶ ὑποθέσει ὅτι εἶναι βεβαιωμένη προστηκόντως, δὲν δύναται νὰ νομιμοποιήσῃ τὴν ὑπ' αὐτοῦ γενομένην ἀναίρεσιν αἰτήσιν ἥτις εἶναι κατὰ νόμον ἐκπρόθεσμος.

ΑΠ. 82 (1871). Ἐπειδὴ ἐκ συμπαράβολῆς ἄρθρου 262 § 3 πρὸς ἄρθρα 360 § 6, 407 § 11 καὶ 458 § 19 Ποιν. Δικ. προκύπτει, ὅτι τὰ δικαστικὰ βουλευμάτα ὑπόκεινται εἰς ἀναίρεσιν, ἐνεκα ψευδοῦς ἐρμηνείας ἢ ψευδοῦς ἐπαρρογῆς τοῦ νόμου (κατὰ τὸ ἐλλήν. κείμενον), χωρὶς νὰ ὀρίξῃ τὸν νόμον, περιλαμβάνει πάντα νόμον, καὶ ἐπομένως εἰς τὴν ποινικὴν δικονομίαν, ἀναίρεται α') ἐξ αὐτοῦ τοῦ ἄρθρου 263 ὀρίζοντος ἐν § 1 ὡς λόγον ἀναίρεσεως τὴν μὴ προσήκουσαν σύνθεσιν τοῦ συμβουλίου κατὰ τὰ ἄρθρα 247 καὶ 262, ὅπερ ἤθελεν εἶσθαι περιττόν, ἂν τὸ ἄρθρον 263 § 3 περιλαμβάνει καὶ τὰς δικονομικὰς διατάξεις· καὶ β') ἐκ τῶν ἐν τοῖς ἄρθροις 407 καὶ 458 διαταττομένων, καθ' ἃ καὶ αὐταὶ αἱ καταδικαστικαὶ ἀποφάσεις (καὶ μάλιστα ἐπὶ κακούργηματων) δὲν ὑπόκεινται εἰς ἀναίρεσιν διὰ πάσαν παραβίασιν δικονομικῶν διατυπώσεων, ἀλλὰ μόνον τῶν ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος διατεταγμένων καὶ ἄλλων τινῶν ἐκ τῶν οὐσιωδισταίων, ρητῶς ἀναφερομένων αὐτοῖς. Ἀπο-

πον δὲ εἶναι νὰ παραδῇ τῇ τις ὅτι ὁ νομοθέτης ἠθέλησε νὰ περιβάλῃ τὰ βουλευμάτα μὲ περισσότερας ἐγγυήσεις παρὰ τὰς καταδικαστικὰς ἀποφάσεις, καὶ μάλιστα τὰς περὶ κακουργημάτων. Ἄρα πάντες οἱ λόγοι ἀναιρέσεως οἱ ἀφοριῶντες παραβίασιν δικονομικῶν διατάξεων εἰσὶν ἀπαράδεκτοι.

Ἐπειδὴ ἡ ἐκτίμησις τοῦ ἐξαγομένου τῆς ἀνακρίσεως ἀνήκει εἰς τὴν κυριαρχικὴν κρίσιν τοῦ συμβουλίου τῶν ἐφετῶν, ὅθεν καὶ διαφεύγει τὸ ἐλεγχον τοῦ Ἀρ. Πάγου.

Ἐπειδὴ ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ ἀρθρ. 27 καὶ 278 προκύπτει ὅτι ἀπόντος ἢ κωλυομένου τοῦ εἰσαγγελέως καὶ τοῦ ἀντεισαγγελέως ὁ μὲν νεώτερος δικαστὴς ἀναπληροῦν αὐτοὺς καὶ εἰς τὴν διεύθυνσιν τῆς εἰσαγγελίας καὶ εἰς τὴν συνεδρίασιν τοῦ δικαστηρίου, οἱ δὲ πρεθεροὶ καὶ οἱ δικηγόροι ἀναπληροῦσι τούτους μόνον ἐν τῇ συνεδρίᾳ κωλυομένων καὶ τῶν δικαστῶν. Ἐντεῦθεν δὲ καὶ ἐκ τῆς ἀρχῆς, ὅτι διεξάγων τὴν ὑπόθεσιν δὲν δύναται νὰ ᾖ καὶ δικαστὴς αὐτῆς, φαίνεται ὅτι ὅταν ἐπὶ τῇ αἰτήσῃ τοῦ νεωτέρου δικαστοῦ ἀναπληρουντος τῶν ἀπόντων ἢ κωλυομένων εἰσαγγελέα καὶ ἀντεισαγγελέα, συγκαλεῖται τὸ δικαστικὸν συμβούλιον ἢ τὸ δικαστήριον, ὃ αὐτὸς δικαστὴς ὅχι μόνον ἀναπληροῦν τούτους καὶ κατὰ τὴν συνεδρίαν, ἀλλὰ καὶ δὲν δύναται νὰ λάβῃ μέρος εἰς αὐτὴν ὡς δικαστὴς, ἀκόμη καὶ ὅταν ἕνεκα τούτου τὸ δικαστήριον ἢ τὸ συμβούλιον δὲν σύγκαιται ὁλοσχερῶς ἐκ τακτικῶν μιλῶν. Ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ὁ ἐφέτης Δ. ἀναπληρῶν τὸν κωλυομένον εἰσαγγελέα καὶ ἀντεισαγγελέα συνέταξε καὶ ὑπέγραψε τὴν εἰς τὸ δικαστικὸν συμβούλιον τῶν ἐφετῶν πρότασιν, συνεπεία τῆς ὁποίας συνεκλήθη τούτο. Ὅθεν νομίμως αὐτὸς ἔλαβε μέρος εἰς τὴν συγκρότησιν αὐτοῦ καὶ ἀναπληρωτῆς τοῦ εἰσαγγελέως καὶ ἀντεισαγγελέως κωλυομένων, κατὰ συνέπειαν ἡ δικηγόρος Γ. πρὸς ἀναπλήρωσιν δικαστοῦ, κωλυομένην τῶν ἄλλων δικαστῶν καὶ τῶν παρέδρων. Ἄρα ἡνυπόστατος ὁ παρὰ κακῆς συνθέσεως τοῦ συμβουλίου τῶν ἐφετῶν λόγος ἀναιρέσεως.

ΑΠ. 136 (1885). Ἐπειδὴ τὰ ἀρθρα 260 καὶ 263 Ποιν. Δικ. διαλαμβάνοντα, ὅτι οἱ εἰσαγγελεῖς ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ ἀνακόπτουν ἢ προσβάλλωσι δι' ἀναιρέσεως τὰ βουλευμάτα, περιορίζουσι τὸ δικαίωμα αὐτὸ μόνον εἰς τοὺς εἰσαγγελεῖς τοὺς παρὰ τοῖς δικαστηρίοις ἐκείνοις, τὰ συμβούλια τῶν ὁποίων ἐκδίδουσι τὰ βουλευμάτα· ὅτι δὲ οἱ παρὰ τὰ πλημμελειοδικαῖα εἰσαγγελεῖς δὲν ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ ζητήσουν ἀναίρεσιν κατὰ βουλευμάτων τῶν ἐφετῶν, ἐξάγεται καὶ ἐκ συνδυασμῶν ἀρθρῶν 13 καὶ 16 Ποιν. Δικ. Μόνον δὲ ὁ παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ εἰσαγγελεὺς ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ζητῇ ἀναίρεσιν κατὰ τῶν βουλευμάτων ἢ αποφάσεων τῶν κατωτέρων δικαστηρίων, ὡς εἰδικώτερον ὁρίζει τὸ ἀρθρον 481 Ποιν. Δικ. ὅθεν ἡ αἰτήσις τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Λαμῇ πλημμελειοδικαῖα εἰσαγγελέως, περὶ ἀναιρέσεως τοῦ βουλευματος τῶν ἐν ἐφετῶν, ἀπαράδεκτος ἐστίν.

ΑΠ. 145 (1887). Ἐπειδὴ, κατὰ τὰ συνδυασμένα ἀρθρα, 260, 266, 268 καὶ 479 Ποιν. Δικ. μόνον κατὰ τῶν ὁριστικῶν βουλευμάτων, καὶ

ὡς δύναται νὰ γίνη ἀνακοπή, συγχωρεῖται ἀναίρεσις, τὸ δὲ προσβαλλόμενον τοῦ συμβουλίου τῶν πλημμελειοδικῶν βούλευμα, διατάττον τὴν ὑπὸ τοῦ ἀνακριτοῦ ἔκδοσιν ἐντάλματος προφυλακίσεως κατὰ τοῦ ἀναιρεσείοντος, εἶναι παρεμπύπτον καὶ δὲν ἀφορᾷ οὐδεμίαν τῶν τριῶν περιπτώσεων, καθ' ἃς ἐπιτρέπεται ἀνακοπή ἢ ἀναίρεσις (ἄρθρ. 152 1, 2 καὶ 4 Ποιν. Δικ.).

ΑΠ. 88 (1870). Ἐπειδὴ ἄφ' ἐνὸς μὲν τότε μόνον ὁ κατηγορούμενος δύναται νὰ ἐπιχειρήσῃ διὰ πληρεξουσίου προᾶξιν τινά, ὅταν ὁ νόμος ἀπαιτῇ καὶ τὴν αὐτοπρὸσωπον παρουσίαν του, ὡς ἐν τῇ περιπτώσει ἄρθ. 25 Ποιν. Δικ. ἀλλ' ὁ νόμος ἐπιτρέπων εἰς τοῦτον ν' ἀνακόψῃ ἢ νὰ ζητήσῃ τὴν ἀναίρεσιν τῶν κατ' αὐτοῦ ἐκδοθέντων βουλευμάτων (ἄρθρα 260 καὶ 263), κατ' οὐδεμίαν περίπτωσιν ἀπαιτεῖ καὶ τὴν αὐτοπρὸσωπον αὐτοῦ ἐμφάνισιν παρὰ τῷ γραμματεῖ τοῦ ἀρμοδίου δικαστηρίου πρὸς ἐπιχειρήσιν τῶν πράξεων τούτων ἄφ' ἑτέρου δὲ μόνον διὰ τὸ παραδεκτὸν αἰτήσεως περὶ ἀναίρεσεως τῆς καταγινωσκούσης ποινῆς τινὰ φυλακίσεως ἀποφάσεως ἀπαιτεῖται ἡ προσαγωγή μαρτυρικοῦ τοῦ δεσμοφύλακος ὅτι ἡ ἀναίρεσις εὐρίσκεται ἤδη εἰς φυλάκισιν (ἄρθρον 165). Ὅθεν ὁ ἐπὶ κακουργήματι κατηγορούμενος καὶ διὰ πληρεξουσίου δύναται νὰ ζητήσῃ τὴν ἀναίρεσιν τοῦ περὶ παραπομπῆς βουλεύματος, ἀκόμη καὶ ὅταν ὡς φυλάκιστος δὲν διατελῇ ἐν φυλακῇ.

ΑΠ. 20 (1853) Ἐπειδὴ ἀμφότεροι αἱ ἐνστάσεις αὗται εἶναι ἀνυπόστατοι, ἢ μὲν πρώτη, διότι, καὶ τὰ συνδυασμένα ἄρθρα 260 καὶ 263 Ποιν. Δικ. καὶ οἱ πολιτικῶς ἐνάγωντες δύνανται νὰ ζητήσωσιν ἀναίρεσιν τῶν βουλευμάτων ἐντὸς 24 ὥρῶν ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως αὐτῶν, ἀλλ' ἡ προέσις αὕτη ἀρχεται ἄφ' ἧς γένη γνώτῃ εἰς αὐτοὺς ἡ ἐκδοσις αὕτη, κατὰ τὰς ρητὰς διατάξεις ἄρθρ. 304 καὶ 27, καὶ ἐπὶ τοῦ προκειμένου δὲν ἀποδεικνύεται ὅτι ἡ ἐκδοσις τοῦ προσβαλλομένου βουλεύματος ἔγινε γνώτῃ εἰς τὸν ἀναιρεσείοντα, καὶ ἐπομένως οὔτε καὶ ἤρχισεν ἡ προέσις ὅτε οὗτος ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν ἢ δὲ δευτέρα, διότι δὲν πρόκειται περὶ ἀθωωτικῆς ἀποφάσεως κατ' οὐσίαν, καθ' ἧς ὁ πολιτικῶς ἐνάγων τότε μόνον δύναται κατὰ ἄρθρον 180, νὰ ζητήσῃ ἀναίρεσιν αὐτῆς, ὅταν κατεδικάσθῃ εἰς ἀποζημίωσιν, ἀλλὰ πρόκειται περὶ βουλεύματος, καθ' οὗ δυνάμει ἄρθρων 260 καὶ 263 δύναται ἀδιακρίτως εἰσαγγελεὺς, ὁ ἰδιώτης κατήγορος καὶ ὁ πολιτικῶς ἐνάγων νὰ ζητήσωσιν ἀναίρεσιν δι' ἐσφαλμένην ἐφαρμογὴν τοῦ νόμου.

ΑΠ. 47 (1866). Ἐπειδὴ τοῦ ἄρθρου 263 Ποιν. Δικ. περιορίζοντος τὴν ἐπὶ βουλευμάτων ἀρμοδιότητα τοῦ Ἀρείου Πάγου εἰς μόνην τὴν ἐκδοσιν, ἂν ὁρθῶς ἡρμηνεύθῃ καὶ ἐφηρμόσθῃ ὁ ποινικὸς Νόμος, πᾶν ὅ,τι ἀνέγεται εἰς παραβιάσεις δικονομικῶν διατάξεων ἢ ἐσφαλμένην ἐκτίμησιν τῶν πραγμάτων καθίσταται ἀπαράδεκτον ἐνώπιον αὐτοῦ διότι ὁ Ἀρεῖος Πάγος διὰ τὰ στενώτατα ὅρια τῆς ἐπὶ τῶν βουλευμάτων ἀρμοδιότητος αὐτοῦ δύναται μόνον νὰ κρίνῃ, εἴν το βούλευμα ὅπως ἐξετάσῃ τὰ πράγματα καὶ ἔγγραφα ὁρθῶς ἢ ψευδῶς ἡρμήνευσεν καὶ ἐφήρμοσεν τὸν ποινικὸν Νόμον. ἐπομένως αἱ τοῦ ἀναιρετηρίου καὶ τῶν προτά-

σεων λόγοι ἀπαράδεκτοι εἰσὶν ὡς στρεφόμενοι περὶ τὴν ἐσφαλμένην τήμησιν τῶν πραγμάτων καὶ ἐγγράφων.

ΑΠ. 121 (1892). Ἐπειδὴ ἐξ ἄρθρ. 479, 263, 260 καὶ 251 καὶ 4 Ποιν. Δικ. συνάγεται, ὅτι βουλευμάτα τοῦ συμβουλίου τῶν φετῶν, μὴ ὑπαγόμενα εἰς μίαν τῶν ἐν ταῖς § 1, 2 καὶ 4 τοῦ 251 κατηγοριῶν, δὲν ὑπόκεινται εἰς τὸ τῆς ἀναίρεσεως ἐνδίκον τοῦ νόμου χορηγοῦντος αὐτὸ εἰς τὰ ἐν 260 Ποιν. Δικ. ἀναφερόμενα σὺν πα μόνον κατὰ τῶν βουλευμάτων ἐκείνων, καθ' ὧν, ὡς ἐκ τοῦ τοῦ διατακτικοῦ αὐτῶν ἐπιτρέπεται, ὑπὸ τοῦ Συμβουλίου τῶν Πλημμελειοδικῶν ἐκδοθέντων, ἀνακοπῇ. Τοῦτο δὲ ἐνδείκνυται καὶ τὸ περὶ τῆς ἀναιρέσεως κατὰ τῶν βουλευμάτων πραγματευόμενον ἄρθρον 263 Ποιν. Δικ. καθ' ὃ ἡ πρὸς ἀναίρεσιν προθεσμία ἀρχεται ἀπὸ τῆς παρελεύσεως πρὸς ἀνακοπὴν προθεσμίας, ὅπερ ὑποδηλοῖ ὅτι ἀναίρεσις δύνανται ζητηθῇ καὶ κατὰ τῶν βουλευμάτων τοῦ Συμβουλίου τῶν Ἐφετῶν τῶν νῶν, αἵτινα, εἰ ἐξεδίδοντο ὑπὸ συμβουλίου Πλημμελειοδικῶν, ὑπέκειντο εἰς τὸ τῆς ἀνακοπῆς ἐνδίκον μέσον, ὡς ὑπαγόμενα εἰς τὰς περιπτώσεις τῶν § 1, 2 καὶ 4 τοῦ ἄρθρου 251 Ποιν. Δικ. Ἐπὶ τοῦ προκειμένου τὸ προσβαλλόμενον βούλευμα, ἐπιτρέψαν τὴν ἐκ νέου καταδίωξιν ἀναιρεσιόντων, καθ' ὧν εἶχε παύσῃ πρὸς καιρὸν ἡ κατηγορία, καὶ τῷ τῷ λόγῳ μὴ ὑπαγόμενον εἰς § 1, 2 καὶ 4 ἀλλ' εἰς § 3 ἄρθρ. 251 Ποιν. Δικ., δὲν ὑπόκειται ὡς τοιοῦτον εἰς τὸ τῆς ἀναίρεσεως ἐνδίκον μέσον.

ΑΠ. 253 (1894). Ἐπειδὴ ὁ ἰσχυρισμὸς τῶν ἀναιρεσιόντων, ὅτι ῥανόμως καὶ ἐνυτίον ἄρθρου 95 Ποιν. Δικ. καὶ ἄρθρου 305 Πολ. Δικ. ἐπετρούπησαν μάρτυρες πρὸς ἀπόδειξιν τῆς συμβάσεως τῆς παρακαταθήκης ἥτις ἀποτελεῖ προϋπόθεσιν τοῦ ἐγκλήματος, δι' ὃ παρεπλήρυσαν οἱ ἀναιρεσιόντες καὶ ὅτι παρεβιάσθησαν αἱ ἀρχαὶ τοῦ ἀδικοῦ τῆς ὁμολογίας τοῦ Κ. δὲν ἀποτελεῖ λόγον ἀναίρεσεως κατὰ τῶν παρεβιαζομένων βουλευμάτων, διότι αἱ περὶ ἀποδείξεως τῶν ἀδικημάτων διατάξεις ποιν. καὶ Πολ. Δικ. δὲν δύνανται νὰ θεωρηθῶσιν ὡς ἀποδείξεις Ποιν. νόμου, καὶ ἂν ὥσιν οὐσιαστικαὶ καὶ οὐχὶ ἀπλῶς τυπικαὶ. Πίστις δὲ καὶ ὁ ἕτερος ἰσχυρισμὸς τοῦ ἀναιρεσιόντος, ὅτι ἡ ἐν 263 Ποιν. Δικ. ἀναφερομένη ψευδὴς ἐρμηνεία, ἀφορᾷ ἀπλῶς τὸν νόμον, οὐχὶ καὶ τὸν ποιν. νόμον. καθ' ὃ ῥητῶς μνημονεύει ὁ ἀριθ. 9 τοῦ 263 ἄρθρου, καὶ ὅτι ἐπομένως διὰ τῆς παραδοχῆς τῆς μαρτυρικῆς ἀποδείξεως καὶ τῆς παραβιάσεως τῆς ἀρχῆς τοῦ ἀδικιέτου τῆς ὁμολογίας τοῦ Κ. ἐσφαλμένως ἡρμηνεύθη καὶ ἐφηρμόσθη ὁ νόμος, ἀπαβαίνει ἀπὸ τοῦ ἀδεκτου, διότι τὸ ἄρθρον 263 Ποιν. Δικ. ἀναγράφει μὲν λόγον ἀναίρεσεως κατὰ βουλευμάτων τὴν ψευδῇ ἐρμηνείαν ἢ ψευδῇ ἐφαρμογῇ τοῦ νόμου ἀπλῶς, δὲν ἐννοεῖ ὅμως παντὸς νόμου, ἀλλὰ μόνου τοῦ Ποινικοῦ οὗτινος τὴν κύρωσιν σχοποῦσιν αἱ τῆς δικονομίας ταύτης διατάξεις. Ἄγεται δὲ τοῦτο ἐκ τοῦ ἀντιστοίχου κατὰ τῶν ποινικῶν ἀποφάσεων καθιερωμένου λόγου, φέροντος ἐπὶ λέξεσι τοῦ Ποιν. νόμου. ἐνὶ τῷ δύνανται εὐλόγως νὰ ὑποτεθῇ ὅτι τῶν μὲν βουλευμάτων συγχωρεῖται

αίρεσις ἕνεκα παραβίασεως παντός νόμου, τῶν δὲ καταδικαστικῶν ἀποφάσεων ἕνεκα μόνου τοῦ ποινικοῦ, ὡς καὶ ἐκ τῶν ἄρθρων Ποιν. Δικ. τῶν ρυθμιζόντων τ' ἀποτελέσματα τῆς ἀπαγγελλομένης ἀναίρεσεως, ἅπαν αὐθόλως προνοοῦσι περὶ ἀποτελεσμάτων ἀναίρεσεως ἐπερχομένης διὰ παραβίασιν τοῦ Ἀστικοῦ νόμου ἢ Πολ. Δικ. τὸ 500 μάλιστα ἄρ. 3 ὅτι ἂν ἐγείνεν ἀναίρεσις κατὰ τὸ ἄρθρον 263 Ποιν. Δικ. 3 ὁ Ἄρειος Πάγος ἐφαρμόζει αὐτὸς οὗτος τὸ ἄρθρον τοῦ Ποιν. νόμου, ἐξ οὗ ἐπεται ὅτι εἰς τοῦ νόμου τούτου τὴν ψευδῆ ἐρμηνείαν καὶ ἀναιρέσην ἀφορᾷ ὁ ὑπὸ τὸν ἀριθ. 3 ἀναγραφόμενος λόγος.

Ἐπειδὴ ὁ λόγος τῶν ἀνααιρεσείντων, ὅτι ἀναρμοδίως καὶ καθ' ὑπέρβασιν τῶν ἑαυτοῦ καθηκόντων ἐπελήφθη τὰ Συμβούλιον τῆς ὑποθέσεως καὶ ἐξέδωκε τὸ δεύτερον βούλευμα, ὅφρ' ὑπὸ τῆς ἐκδόσεως τοῦ πρώτου βουλευματος ἀπεξεδύθη παντός δικαιώματος καὶ δὲν ἤδυνάτο πλέον ν' ἀποφασίσῃ πάλιν περὶ τῆς ἰδίας ὑποθέσεως καὶ νὰ συμπληρώσῃ διὰ τοῦ μεταγενέστερου βουλευματος τὰς ἐλλείψεις τοῦ πρώτου, ὁ τοιοῦτος λόγος ἵστανται ἀπορριπτέος, ὡς μὴ ὑπαγόμενος εἰς τὴν περίπτωσιν τὴν ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 477 προνοουμένην τῆς ἐξ ἀναρμοδιότητος ὑπερβάσεως καθηκόντων ἀλλὰ εἰς ἀπλὴν παραβίασιν τοῦ ἐδικασμένου, ὅπερ δὲν εἶναι λόγος ἀναίρεσεως τῶν βουλευμάτων ὡς παραβίασις δικονομική.

ΑΠ. 217 (1898). Ὁλομέλεια. Ἐπειδὴ κατὰ ἄρθρ. 263 Ποιν. Δικ. κατὰ βουλευμάτων τῶν δικαστικῶν συμβουλίων ἐπιτρέπεται ἀναίρεσις μόνον 1) ἕνεκα μὴ προσήκουστος συνθέσεως τοῦ συμβουλίου 2) ἕνεκα μὴ γενομένης παραθέσεως τοῦ προσήκοντος ἄρθρου Ποιν. Νόμου καὶ 3) ἕνεκα ψευδοῦς ἐρμηνείας ἢ ψευδοῦς ἐφαρμογῆς τοῦ αὐτοῦ νόμου. Εἰς οὐδεμίαν αὐτῶν περιπτώσεων τούτων ὑπάγεται ὁ περὶ οὗ πρόκειται τῇ αἰτήσῃ τῆς ἀναίρεσεως ὑπὸ τοῦ εἰσαγγελέως τῶν Πλημμελειοδικῶν προτεινόμενος λόγος ὡς ἀφορῶν εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τοῦ πλημμελειοδικείου, ἐν ᾧ τοῦτο ἐκήρυξεν ἐαυτὸ ἀναρμόδιον, ὥστε εἶναι ἀπορριπτὴ ἡ αἰτήσις ἀναίρεσεως τοῦ εἰσαγγελέως.

ΑΠ. 183 (1900). Ἐπειδὴ, κατὰ τὸ ἄρθρον 263 § 2 Ποιν. Δικ. ἀναίρεσις κατὰ βουλευμάτων ἐπιτρέπεται μόνον ἐντὸς προθεσμίας εἰκοσι τεσσάρων ὥρῶν, ἀπαράδεκτος οὖσα, εἰάν γείνη κατόπιν. Ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου, τὸ μὲν προσβαλλόμενον βούλευμα ἐκοινοποιήθη εἰς τὸν εἰς δίκην παραπεμφθέντα ἀνααιρεσείοντα τὴν 30 Αὐγούστου 1900 ὡς προκύπτει ἐκ τοῦ σχετικοῦ ἐπιδοτηρίου τοῦ δικαστ. κλητῆρος Ι., ἡ δὲ κατ' αὐτοῦ αἰτήσις ἀναίρεσεως ἐγένετο τὴν ὀγδόην Σεπτεμβρ. 1900, ὡς προκύπτει ἐκ τῆς σχετικῆς ἐκθέσεως τοῦ ἀρμοδίου γραμματέως, ἥτοι μετὰ τὴν παρέλευσιν τῆς νομίμου προθεσμίας, οὐδεμίαν δὲ προσάγει βεβαιώσιν ὁ ἀνααιρεσείων πιθανολογοῦσαν τὸν ἰσχυρισμὸν τοῦ ὅτι κρατούμενος ἐν ταῖς φυλακαῖς, δὲν ἤδυνήθη δι' ἀσθένειαν νὰ δώσῃ ἐντολήν εἰς τὸν πληρεξούσιόν του, ἵνα ζητήτῃ ἐγκαίρως τὴν ἀναίρεσιν τοῦ βουλευματος, ὥστε ἐκπρόθεσμος ἡ αἰτήσις.

ΑΠ. 55 (1897). Ἐπειδὴ ὁ λόγος ἀναίρεσεως ὅτι ἡ κατ' οἶκον ἔρευνα, καθ' ἣν ἀνεκαλύφθη τὸ περὶ οὗ πρόκειται λαθρεμπόριον, ἐνηργήθη

ἀντισυνταγματικῶς καὶ ἄνευ δῆθεν τῶν νομίμων διατυπώσεων, ὡς ἀπορριπτέος, ὡς ἀναγόμενος εἰς τὴν ἐέργειαν τῆς προανακρίσεως καὶ μὴ ὑπαγόμενος εἰς οὐδεμίαν τῶν περιπτώσεων τοῦ ἄρθρου 263 Π.ν. Δικ. αἵτινες ἐπάγονται ἀναίρεσιν τῶν βουλευμάτων.

Ἐπειδὴ ὁ λόγος ὅτι τὸ προσβαλλόμενον βούλευμα ἐστὶν ἀντισυνταγματικόν, εἶναι ἀπορριπτέος, διότι τοῦτο ἀναφέρεται εἰς τὰς αἰτιολογίας τοῦ βουλευματος τοῦ συμβουλίου τῶν πλημμελειοδικῶν καὶ τοῦτο εἰς τὴν σχετικὴν πρότασιν τοῦ παρὰ πλημμελειοδικαῖς εἰσαγγελέως, αἰτιολογοῦντος τὴν περί παραπομπῆς τῶν ἀναιρεσιόντων πρότασιν τοῦ βουλευματος, δὲν ἀποτελεῖ δὲ ἑλλειψιν αἰτιολογίας τὸ περιστατικόν ὅτι τὸ συμβούλιον δὲν ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν τοὺς ὅλους τοὺς ἰσχυρισμούς καὶ τὰ παράπονα αὐτῶν διότι λόγος ἀναίρεσεως ἡδύνατο νὰ θεωρηθῇ ἡ παντελής ἑλλειψις αἰτιολογίας, οὐχὶ δὲ καὶ ἡ μὴ πλήρης καὶ λεπτομερής, ὡς ἀξιόστον ἀναιρεσιόντων.

Α.Π. 199 (1894). Ἐπειδὴ ὁ λόγος ἀναίρεσεως, ὅτι τὸ προσβαλλόμενον βούλευμα, παραδεχόμενον τὴν παράτασιν τοῦ ἰδιώτου κατηγοροῦ παρεβίασε τὸ ἄρθρ. 1 Πολ. Δικ. καθ' ὃ μόνον ὁ ἔχων δικαίωμα καταθέσθαι τὸν νόμον ἔχει καὶ δικαίωμα ἀγωγῆς, καθὼς καὶ τὰς περί ἀποζημιώσεων διατάξεις τοῦ Ἀστικοῦ Δικαίου, ἀποφηνάμενον, ὅτι δικαιούται τις ἀποζημιώσιν καὶ δι' ἐνδεχομένης ζημίας ἥ καὶ διὰ βλάβην τῆς ὑπὸν ψεύσεως του, ἀποδίδει ἀπαράδεκτος· διότι τὸ ἄρθρον 263 Ποιν. Δικ. ὅπου γράφει μὲν λόγον ἀναίρεσεως κατὰ βουλευμάτων τὴν ψευδῆ ἐφαρμογὴν τοῦ νόμου ἀπλῶς, δὲν ἐννοεῖ ὅμως παντὸς νόμου, ἀλλὰ μόνον τοῦ Ποινικοῦ, οὗτινος τὴν κύρωσιν σκοποῦσιν αἱ τῆς δικονομίας ταύτης διατάξεις· συνάγεται δὲ τοῦτο ἐκ τοῦ ἀντισταίχου κατὰ τῶν ποινικῶν ἀποφάσεων καθιερουμένου λόγου, φέροντος ἐπὶ λέξεσι τοῦ Ποινικοῦ νόμου ἐνῶ δὲν δύναται εὐλόγως νὰ ὑποτεθῇ ὅτι τῶν μὲν βουλευμάτων συγχωρεῖται ἀναίρεσις, ἐνεκα παραβάσεως παντὸς νόμου, τῶν δὲ καταδικαστικῶν ἀποφάσεων ἐνεκα μόνου τοῦ Ποινικοῦ, ὡς καὶ ἐκ τῶν ἄρθρων τῆς αὐτῆς δικονομίας, τῶν ρυθμιζόντων τ' ἀποτελέσματα τῆς ἀπαγγελλομένης ἀναίρεσεως, ὅτινα οὐδόπως προνοοῦσι περὶ ἀποτελεσμάτων ἀναίρεσεως, ἐπερχομένης διὰ παραβίασιν τοῦ Ἀστικοῦ νόμου ἢ Πολ. Δικ. τὸ 500 μάλιστα ρητῶς διαλαμβάνει, ὅτι, ἐάν ἐγείναι ἀναίρεσις κατὰ τὸ ἄρθρον 263 § 3, ὁ Ἀρειος Πάγος ἐφαρμόζει ὁσῶς αὐτὸς οὗτος τὸ ἄρθρον κατὰ Ποιν. νόμου, ἐξ οὗ ἐπεται, ὅτι εἰς τοῦ νόμου τούτου τὴν ψευδῆ ἐφαρμογὴν ἢ ἐφαρμογὴν ἀπορρῶ ὁ ὑπὸ τὸν ἀριθ. 3 ἀναγραφόμενος λόγος.

Ἐπειδὴ καὶ ὁ ἕτερος λόγος περὶ κακῆς συνθέσεως τοῦ Συμβουλίου ἐνεκα τῆς ἐν αὐτῷ παρουσίας τοῦ κατὰ παράβασιν τῶν σχετικῶν διατάξεων τοῦ νόμου δεκτοῦ γενομένου ἰδιώτου κατηγοροῦ, ἐλέγχεται αὐτὸς τὸν ἀπαράδεκτος· διότι συμφῶς τῷ διαληφθέντι 263 ἄρθρῳ, λόγον ἀναίρεσεως ἀποτελεῖ ἡ μὴ προσήκουσα σύνθεσις τοῦ Συμβουλίου κατὰ τὰ ἄρθρα 247 καὶ 262, ἀλλ' οὐτὲ τὸ 247, ὅπερ κανονίζει τὴν σύνθεσιν τοῦ Συμβουλίου τῶν Πλημμελειοδικῶν, οὐτὲ τὸ 262, τὸ προβλέπον τὴν σύνθεσιν τοῦ Συμβουλίου τῶν Ἐφετῶν, καταλέγουσι μεταξύ τῶν

μετεχόντων αὐτῆς καὶ τὸν ἰδιώτην κατήγορον, ὥστε ἡ παρὰ τὰς διατάξεις τοῦ νόμου συμμετοχὴ τοῦ νὰ καταστήσῃ μὴ προσήκουσαν τὴν σύνθεσιν. τὸναντίον δὲ ἐκ τοῦ ἄρθρου 248, κατὰ τὸ ὅποιον αἱ συνεδριάσεις τοῦ Συμβουλίου δὲν εἶναι δημόσιαι. ἀλλ' ὁ ἰδιώτης κατήγορος εἰσέρχεται εἰς αὐτάς· οὕτω καὶ πρέπει νὰ εἰδοποιῇται 24 τοῦλάχιστον ὥρας πρὸ τῆς συνεδριάσεως, καὶ ἐκ τοῦ ἀμέσως ἐπομένου, καθ' ὃ τὰ βουλευμάτα ἐκδίδονται διὰ τῆς ψήφου τῶν πλειόνων καὶ πάντοτε μετὰ τὴν ἀκρόασιν τοῦ εἰσαγγελέως καὶ τοῦ παρόντος ἰδιώτου κατηγόρου, ἐξάγεται, ὅτι τὴν παρουσίαν τοῦ τελευταίου θεώρησεν ὁ νόμος σχετιζομένην συγὴ πρὸς τὴν σύνθεσιν τοῦ συμβουλίου, ὅπερ ἀνεξαρτήτως τῆς παρουσίας ἢ ἀπουσίας τούτου συντίθεται προσηκόντως, ἀλλὰ πρὸς τὴν μυστικότητά των συνεδριάσεων αὐτοῦ, ἥς ὅμως τὴν παραβίασιν δὲν ἐνέκρινεν ὡς ἰσχυρὸν πρὸς ἀναίρεσιν λόγον.

ΑΠ. 185 (1837). Ἀνακοπὴ κατὰ τῶν διατασσόντων τὴν περαιτέρω ἀνάκρισιν βουλευμάτων δὲν συγχωρεῖται.

ΑΠ. 50 (1849). Τοῦ πολιτικῶς ἐνάγοντος μὴ καλουμένου εἰς τὰς συνεδριάσεις τῶν συμβουλίων μὴ δυνάμενου ἐπομένως νὰ πληροφῇται περὶ τῆς ἐκδόσεως τῶν βουλευμάτων, ἐπεταὶ ὅτι ἡ προθεσμία τῶν εἰκοσιτεσσάρων ὥρων πρὸς ἀνακοπὴν ἢ πρὸς ἀναίρεσιν ἀρκεῖται ἀπὸ τῆς εἰς τὸν πολιτικῶς ἐνάγοντα γνωστοποιήσεως τῆς ἐκδόσεως τοῦ βουλευματος· τοῦτο δὲ προκύπτει σαφῶς καὶ ἐκ τῶν ἄρθρων 301 καὶ 27 τῆς Ποιν. Δικ. καθ' ἃ ὑποχρεοῦται ὁ πολιτικῶς ἐνάγων, μὴ κατοικῶν ἐν τῇ καθέδρᾳ τοῦ ποινικοῦ δικαστηρίου, νὰ διορίσῃ ἀντικλητὸν, ὃ γίνονται αἱ ἐπὶ τῆς διαδικασίας συμπιπτούσαι δηλοποιήσεις καὶ ἄλλαι ἀνακοινώσεις.

ΑΠ. 109 (1865). Ἐπειδὴ τὸ ἄρθρ. 480 Ποιν. Δικ., ἐν ᾧ ἡ εἰσαγγελία στηριζομένη προτείνει ν' ἀπορριφθῇ ὡς ἀπαράδεκτος ἡ περὶ ἀναιρέσεως τοῦ βουλευματος οἴσθησις τοῦ πολιτικῶς ἐνάγοντος, ἀφορᾷ τὰς ὁλωτικὰς ἀποφάσεις, ἡ δὲ ἀπαγορεύουσα τὴν χρῆσιν τοῦ ἐνδίκου τῆς ἀναιρέσεως μέσου δι' αὐτῆς, οὕσα τοῦ στενοῦ δικαίου, εἶναι δύναται νὰ ἐπεκταθῇ εἰς περιπτώσεις ἄλλας, ἐκτὸς ἐκείνων, περὶ ὧν ρητῶς προνοεῖται.

ΑΠ. 118 (1864). Ἐπειδὴ οἱ λόγοι τῆς ἀναιρέσεως κατὰ τοῦ προβαλλομένου βουλευματος περιέχουσι παράπονα, ἀναφερόμενα εἰς τὸ ὅτι κινεῖται τὸ ἐφετεῖον ὑπολογίσαν τὴν προθεσίαν ἀπέριψεν ὡς ἀπαράδεκτον τὴν ἀνακοπὴν τοῦ ἀναιρεσιέντος κατὰ τοῦ βουλευματος τῶν πλημμελειοδικῶν, ἀλλ' οἱ λόγοι οὗτοι, μὴ ὑπαγόμενοι εἰς τινὰ τῶν κατηγοριῶν ἄρθρου 263 Ποιν. Δικ. εἰσὶν ἀνευ βεζυτήτος τινος.

ΑΠ. 20 (1853). Ἐπειδὴ ἡ πρὸς τὸν πολιτικὸν ἐνάγοντα μὴ κοινοποιήσις τῆς ἀνακοπῆς τοῦ κατηγορουμένου κατὰ τοῦ βουλευματος τοῦ συμβουλίου τῶν πλημμελειοδικῶν δὲν γεννᾷ λόγον ἀναιρέσεως κατὰ τοῦ προβαλλομένου βουλευματος, δυνάμει ἄρθρ. 263 Ποιν. Δικ.

ΑΠ. 116 (1864). Ἐπειδὴ πάντες οἱ λοιποὶ λόγοι τῆς ἐκδόσεως καὶ τῶν προτάσεων, ἰδίως τῶν τῆς ὑπερβάσεως τῶν καθηκόντων, προσβάλλ-

λοντες τὸ παραδεκτὸν τῆς ἀνακοπῆς τοῦ πολιτικῶς ἐνάγοτος δυνάμει τῆς ὁποίας τὸ συμβούλιον ἐπελήφθη τῆς ὑποθέσεως, εἰσὶν ἀπαράδεκτοι, καὶ ἀναγόμενοι εἰς οὐδεμίαν τῶν περιστάσεων ἄρθρ. 263 Ποιν. Δικ., ἐκτὸς τῶν ὁποίων οἱ διάδικοι δὲν δύνανται νὰ ζητήσωσιν ἀναίρεσιν βουλευμάτων, ὃ δὲ λόγος τῆς υπερβάσεως τῶν καθηκόντων δύναται νὰ προταθῇ μόνον ὑπὸ τοῦ παρὰ τῷ δικαστηρίῳ τούτῳ εἰσαγγελέως κατὰ τὴν ρητὴν διατάξιν ἄρθρ. 477 Ποιν. Δικ.

ΑΠ. 131 (1864). Ἐπειδὴ κατὰ ἄρθρ. 263 ποιν. δικ. ἐπὶ βουλευμάτων τοῦ συμβουλίου τῶν ἐφετῶν, ἡ πρὸς ἀναίρεσιν προθεσμία διαρκεῖ εἰκοσιτέσσαρας ὥρας, ἀρχομένη ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεως τοῦ βουλευματος, ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ἐνῷ τὸ βούλευμα ἐπεδόθη εἰς τὸν ἀναιρεσίοντα κατηγορούμενον τὴν 17 Ὀκτωβρίου 1864 ὡς προκύπτει ἐκ τοῦ ὑπὸ τὴν αὐτὴν χρονολογίαν ἀποδεικτικῶς τοῦ κλητῆρος Μ. ἡ περὶ τῆς ἀναίρεσεως τοῦ βουλευματος τούτου ἐκθέσις συνετάχθη τὴν 19 τοῦ αὐτοῦ μηνός, μετὰ τὴν λήξιν τῆς πρὸς τοῦτο ὑπὸ τοῦ νόμου ὁρισμένης προθεσμίας ἀρ. ἐκπροθέσμως.

ΑΠ. 85 (1865). Ἐπειδὴ κατὰ τὰ συνδυασμένα ἄρθρα 251 § 1 2 καὶ 3, 260, 263 καὶ 479 ποιν. δικ. οἱ ἐν ἄρθρῳ 260 ἀναφερόμενοι διάδικοι μετ' ὧν καὶ ὁ κατηγορούμενος, δὲν δύνανται νὰ ζητήσωσιν τὴν ἀναίρεσιν τοῦ βουλευματος τοῦ συμβουλίου, εἰμὴ εἰς τὴν περίπτωσιν τοῦ ἄρθρ. 231 ἀριθ. 1, 2 καὶ 4 τούτεστιν ὅταν τὸ δικαστικὸν συμβούλιον, 1) ἀποφανθῇ ὅτι δὲν πρέπει νὰ γίνῃ κατηγορία, 2) παύσῃ προσωρινῶς τὴν περαιτέρω καταδίωξιν καὶ 3) ἀποφασίσῃ τὴν εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ αὐτοῦ ἢ ἄλλου δικαστηρίου παραπομπὴν τῆς δίκης· ὅτι δὲ τὸ παρὰ 260 θρου 263 χαρακτηζόμενον δικαίωμα πρὸς ἀναίρεσιν περιορίζεται εἰς τὰς τρεῖς προμνησθείσας περιπτώσεις ἐξάγεται ἐκ τοῦ ὅτι οὐ μόνον οὐδεὶς λόγος ὑπάρχει διὰ νὰ ἐπιτραπῇ ἀδιακρίτως τὸ τῆς ἀναίρεσεως ἐνδίκον μέσον κατὰ παντός βουλευματος τοῦ δικαστ. συμβουλίου, ἐν ᾧ τὸ τῆς ἀναίρεσεως ἐνδίκον μέσον περιορίσθῃ εἰς τὰς περιπτώσεις ἄρθρ. 251 ἀριθ. 1, 2 καὶ 4, ἀλλὰ μάλιστα τούναντίον παραδεχόμενου ἤδη ὅτι ἐπὶ πολὺν χρόνον παρατείνεται ἡ προανάκρισις τῶν ποιν. ὑποθέσεων ὅπου ἀντίκειται εἰς τὰς ἀρχὰς τῆς ποιν. δικονομίας, 2) ἐκ τοῦ ὅτι τὸ ἄρθρον 263 ἐν τέλει διαλαμβάνει ὅτι ἡ πρὸς ἀναίρεσιν προθεσμία τῶν 24 ὥρων ἀρχεῖται ὡς πρὸς τὰ βουλευματα τοῦ συμβουλίου τῶν πλημμελειῶν δικῶν ἀπὸ τῆς παρελευσεως τῆς πρὸς ἀνακοπὴν προθεσμίας, ὅπερ ἐμφανίζει ὅτι δύνανται νὰ ζητηθῇ ἡ ἀναίρεσις τῶν βουλευμάτων ἐκείνων, ἀντικεινόμενα εἰς τὸ τῆς ἀνακοπῆς ἐνδίκον μέσον.

ΑΠ. 6, 10 (1835). Διὰ τῶν λέξεων *φευδοδὲς ἑρμηνείας* ἡ *φευδοδὲς ἐφαρμογῆς τοῦ νόμου* ὁ νόμος ἐννοεῖ τοῦ οὐσιαστικοῦ, δηλονότι ποινικοῦ νόμου, τὴν ἑρμηνείαν ἢ ἐφαρμογὴν, οὐχὶ δὲ τῶν δικονομικῶν διατάξεων.

ΑΠ. 9 (1896). Ἐπειδὴ ὡς προκύπτει ἐκ τε τοῦ προσβαλλομένου βουλευμάτος τῶν ἐνταῦθα Ἑφετῶν καὶ τῆς προκειμένης αἰτήσεως ἀναιρέσεως κατ' αὐτοῦ, τὸ βούλευμα τοῦτο ἀπέρριψε τὴν ἀνακοπὴν τοῦ νῦν ἀναιρεσιέντος ὡς ἀπαράδεκτον, σκεφθὲν ὅτι ἡ ἀνακοπὴ ἀπευθύνεται κατὰ βουλευμάτος, μὴ ὑποκειμένου εἰς τὸ ἐνδίκον τοῦτο μέσον ὡς δῆθεν μὴ ὀριστικόν· ἐπομένως ὁ λόγος ἀναιρέσεως, ὅτι ἡμαρτημένως τὸ προσβαλλόμενον βούλευμα ἀπέρριψεν ὡς ἀπαράδεκτον τὴν ἀνακοπὴν, καθ' ὃ στρέφόμενος εἰς παραβίασιν διατάξεως τῆς Ποιν. Δικ. δὲν ὑπάγεται εἰς ἐνδεμίαν τῶν περιπτώσεων τοῦ ἄρθρου 263 Ποιν. Δικ. ἐν ᾧ περιέχονται αἱ κατὰ τῶν βουλευμάτων λόγοι ἀναιρέσεως.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΚΤΟΝ

[Κατηγορία] ἐγκλητήρια καὶ παράδοσις [αὐτῆς] αὐτοῦ.

Α'. [Κατηγορία.] Ἑγκλητήριον.

α'. Σχέδιον τοῦ εἰσαγγελέως.

264. [Ἀναπεμφθείσης] παραπεμφθείσης δίκης τινὸς ἀπὸ τοῦ συμβουλίου τῶν πλημμελειοδικῶν εἰς τὸ δικαστήριον τῶν κακουργιοδικῶν, σχεδιάζει ὁ εἰσαγγελεὺς ἐντὸς πέντε ἡμερῶν [τὴν κατηγορίαν καὶ ἀναπέμπει αὐτήν] τὸ ἐγκλητήριον, καὶ παραπέμπει αὐτὸ μετὰ τῶν ἐγγράφων πρὸς τὸν παρὰ τοῖς ἐφέταις εἰσαγγελέα. Π.Δ. 251 § 4. 256. 260. 300. 421. 463.

Γερμανισμός
N. 1580
1923

ΑΠ. 334 (1839). Ἐκδοθέντος βουλευμάτος παραπέμποντός τινα εἰς τὸ ἀκροατήριον, τὰ δικαστήρια δὲν πρέπει νὰ παραδέχωνται τὴν ἀνάκλησιν τῆς κατηγορίας, προτεινομένην παρὰ τῶν εἰσαγγελέων.

ΑΠ. 498 (1866). Αἱ διατάξεις τῶν ἄρθρων 264—267 Ποιν. Δικ. ἀφορῶσαι εἰς τὴν περίπτωσιν, καθ' ἣν τὸ συμβούλιον τῶν πλημμελειοδικῶν ἀναπέμπει δίκην τινὰ εἰς τὸ δικ. τῶν κακουργιοδικῶν, διέπυσται ὡς ἀνὰ ἀναπέμπει δίκην τινὰ εἰς τὰ κακουργιοδικεῖα ἀναπεμπομένους δίκας, δὲν ἀναιρεσιένται νὰ ἐπεκταθῶσιν εἰς τὰς ὑπὸ τοῦ συμβουλίου τῶν πλημμελειοδικῶν ἀναπεμπομένους εἰς τὸ ἀκροατήριον τῶν αὐτῶν πλημμελειοδικῶν δίκας.

ΑΠ. 409 (1870). Ἐπειδὴ μὴ ἀληθὲς εἶναι καὶ ἀνυπόστατος ἐν μέρει ὁ λόγος ἀναιρέσεως ἀφ' ἑνὸς διότι καὶ τὸ ὑπ' ἀριθ. 7673 κατηγορητήριον τοῦ παρὰ ἐφέταις εἰσαγγελέως ἐν ᾧ περιλαμβάνεται ὡς κατηγοροῦ.

μενος ὁ ἀναιρεσεύων καὶ ἡ πρὸς αὐτὸν ἀπειθυνομένη ὑπ' ἀριθ. 3888 κλήσις τοῦ εἰσαγγελέως καλοῦντας αὐτὸν νὰ ἐμφανισθῇ ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῶν κακουργιοδικῶν ἐκoinοποιήθησαν πρὸς τὸν αὐτὸν ὡς κατηγορούμενον πρὸ δέκα ὀκτώ (18) ἡμερῶν ἀπὸ τῆς δικασίμου κατὰ ἀποδεικνύεται ἐκ τοῦ ὑπὸ χρονολογίαν 3 Ἰουνίου 1870 δύο ἐπιδοτηρίων τοῦ κλητῆρος Δ. ἀφ' ἑτέρου δὲ διότι ἀνευ ἐπιρροῆς εἶναι ἂν τὸ κατηγορητήριον ἐπίδοθεν ἀπὸ τῆς 24 Δεκεμ. 1868 ὅτε ὁ κατηγορούμενος καὶ νῦν ἀναιρεσεύων ἦτο κατὰ τὸ περὶ παραπομπῆς αὐτοῦ βεβλημένος τῶν πλημμελειοδικῶν ὑπ' ἀριθ. 664 φυλάδικος, μνημονεύη αὐτὸν ὡς ποιοῦτον, ἀρκεῖ δὲ ὅτι οὗτος ἦτο ἐν τῇ φυλακῇ καθ' ὃν χρόνον ἐγένετο ἡ ἐπίδοσις του, ὅτι δὲ ἐκρατεῖτο τότε ἐν ταῖς φυλακαῖς ἀποδεικνύεται ἐκ τοῦ ὑπὸ χρονολογίαν 8 Δεκεμ. 1869 ὑπ' ἀριθ. 874 ἐπιδοτηρίου τοῦ κλητῆρος Γ. βεβαιουόντος μετὰ τοῦ ἐπιστάτου τῶν αὐτοῦ φυλακῶν ἐκτοτε γενομένην σύλληψιν καὶ φυλάκισιν τοῦ κατηγορουμένου, πρὶν καὶ ἐκ τῶν προσημειωθέντων δύο ἐπιδοτηρίων τοῦ κλητῆρος Δ. ὅτι ἀληθὲς εἶναι ὅτι τὸ κατηγορητήριον φέρει χρονολογίαν τῆς 2 Ἰουνίου 1870 διότι τοῦτο ὡς ἐρρέθη ἐξεδόθη καὶ χρονολογεῖται ὡς ἐξ αὐτοῦ ἐκτελεῖται ἀπὸ τῆς 24 Δεκεμ. 1868, μόνῃ δὲ ἡ πρὸς αὐτὸν καὶ οὐχὶ πρὸς τοὺς Γ. καὶ Α. κλήσις χρονολογεῖται ἀπὸ τῆς 2 Ἰουνίου 1870 καὶ ὅπως, διότι ἐκλητεύθη νὰ δικασθῇ τὴν 22 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς καὶ ἔτσι, ὡς τὸς δὲ τούτων ὁ ἀναιρεσεύων ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῶν κακουργιοδικῶν οὐδεμίαν ἐπέφερεν ἀμφισβήτησιν ὅτι τὰ ἐπιδθέντα ταῦτα ἔγγραφα ἀφορῶσι αὐτὸν ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τῶν τῆς συνεδριάσεως πρακτικῶν τοῦ αὐτοῦ δικαστηρίου, καὶ ἡ κατὰ πρῶτον ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου γενομένη, εἶναι ἀπαράδεκτος δυνάμει 458 Ποιν. Δικ.

Ἐπειδὴ ὡς ἐξάγεται ἐκ τοῦ βουλεύματος τῶν πλημμελειοδικῶν νῦν ἀναιρεσεύων καὶ οἱ συγκατηγορούμενοι Γ. καὶ Α. παραπέμφθησαν ὁμοῦ ὡς συστασιώται καὶ αὐτουργοὶ τοῦ ἐκ προμελέτης πραχθέντος πρὸς αὐτῶν φόνου τοῦ Δ. συνεπὲς δὲ τὸ κατηγορητήριον ἔπρεπε νὰ συνταχθῇ δυνάμει 421 καὶ 264 Ποιν. Δικ. συμφώνως μὲ τὸ περιεχόμενον τοῦ αὐτοῦ βουλεύματος καὶ νὰ περιλάβῃ ὅπως περιέλαβε ἀπάντων τῶν κατηγορουμένων τὰ ὀνόματα, ἐὰν ὁμοῦς ἔπειτα οἱ μὲν ἐκ τῶν κατηγορουμένων ἐδικάσθησαν χωριστά, διότι συγχρόνως δὲν ἐνεφανίσθη τότε ὡς ἀναιρεσεύων, τοῦτο δὲν ἦτο ἀφορμὴ νὰ διαγραφῇ τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἐκ τοῦ ἀπαθ' συνταχθέντος κατηγορητηρίου αὐτοῦ νὰ συνταχθῇ ἰδιαίτερον πρὸς αὐτοῦ κατηγορητήριον πρὸς ἐπίδοσιν, ἀρκεῖ δὲ ὅτι νομίμως περιελαμβάνεται ἐν αὐτῇ περιεχομένῃ κατηγορίᾳ κατὰ μόνου τοῦ νῦν ἀναιρεσεύων πρὸς τὴν ἐνώπιον τῶν κακουργιοδικῶν γενομένην περὶ αὐτοῦ δίκην ὡς ἐκτελεῖται νὰ περιληφθῶσι καὶ τὰ ὀνόματα τῶν πρὸ αὐτοῦ δικασθέντων Γ. καὶ Α. ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τῶν εἰρημένων πρακτικῶν τῆς συνεδριάσεως τοῦ δικαστηρίου τῶν κακουργιοδικῶν, οὕτω δὲ δὲν ἦτο δυνατόν νὰ προκηρυχθῶσι αὐτοὶ εἰς τὴν κρίσιν τῶν ἐνόρκων δι' ὃν λόγον βεβαιῶσαι καὶ ἐνώπιον τοῦ κακουργιοδικείου δὲν ἐγένετο περὶ τούτου ἰσχυρισμὸς, ὡς ἐκτελεῖται ἐκ τῶν αὐτῶν πρακτικῶν.

Ἐπειδὴ τοῦ ἀναιρεσεύοντος παραπεμφθέντος εἰς δίκην διὰ ἐκ συστά-
σεως μετὰ τῶν εἰρηζόμενων Γ καὶ Α ἐξετέλεσαν τὴν ἀποδοθεῖσαν αὐτοῖς
πρᾶξιν τῆς ἀνθρωποκτονίας ὁ πρόεδρος τῶν συνεδρῶν ὤφειλε νὰ θέσῃ
καὶ τὸ περὶ συστάσεως ζήτημα εἰς τοὺς ἐνόρκους, συμφώνως μὲ τὴν ἐν
τῷ ἐπὶ λόγῳ τοῦ ἐγκλητηρίου ἐγγράφου πρότασιν καὶ ἂν οἱ λοιποὶ συγ-
κατηγοροῦμενοι δικασθέντες πρὶν ἡθωκώθησαν, διότι καὶ ὡς πρὸς τὸν ἀ-
ναιρεσεύοντα ἔπρεπε νὰ ἐξαντληθῇ ἡ κατηγορία συμφώνως πρὸς 421
Πιν. Δικ. ὅπως ἐξαντληθῇ.

Ἐπειδὴ ἀποβαίνει ἀνυπόστατος ὁ λόγος καθόσον ἀφορᾷ τὴν ἐπίδοσιν
τοῦ κατηγορητηρίου καὶ τῆς κλήσεως διὰ τὰςπραγηθείσας σκέψεις,
ὅταν δὲ ἀφορᾷ τὴν ἐπίδοσιν τοῦ καταλόγου τῶν μαρτύρων εἶναι ἐπίσης
ἀνυπόστατος, διότι ἐκ τοῦ ὑπὸ χρονολογίαν 3 Ἰουνίου 1870 ἐπιδοτηρίου
τοῦ κλητῆρος Δ. ἀποδεικνύεται ὅτι ἔκτοτε ἐκοινοποιήθη πρὸς τὴν
ἀναιρεσεύοντα ὁ ὑπ' ἀριθ. 7675 κατάλογος τοῦ παρ' ἐφέταις εἰσαγγε-
λέως περιέχων τὰ ὀνόματα τῶν ἐξετασθησομένων μαρτύρων τῆς κατηγο-
ρίας κατὰ τῶν ἐπὶ φόρῳ κατηγορουμένων Γ, καὶ λοιπῶν, ἐν οἷς ἀναγκαιῶς
περιλαμβάνεται καὶ ὁ ἀναιρεσεύων καθὼς συγκατηγορούμενος. Περιεπλέον ὁ
μὲν λόγος ἀναιρέσεως εἶναι κατὰ ἐδαφ. 2 τοῦ 458 ἄρθρου συνδυασμένου
πρὸς 413 ποιν. δικ. ὅταν τρεῖς ἡμέρας τοῦλάχιστον πρὸ τῆς δημοσίου
συνεδριάσεως δὲν ἐγγχειρῶσθῃ εἰς τὸν κατηγορούμενον ὁ κατάλογος τῶν πρὸς
ἐπίδοσιν κλητευθέντων εἰς τὴν δίκην τοῦ μαρτύρων, ἐπὶ δὲ τοῦ προ-
κλήμενου ἐκ τῶν εἰρηζόμενων πρακτικῶν τῆς συνεδριάσεως τοῦ δικαστη-
ρίου τῶν συνεδρῶν ἀποδεικνύεται ὅτι ὡς μάρτυρες τῆς κατηγορίας
κατὰ τοῦ νῦν ἀναιρεσεύοντος ἐξητάσθησαν οἱ περιεχόμενοι ἐν τῷ κα-
τάλογῳ τοῦ εἰσαγγελέως ὑπ' ἀριθ. 7675 σημειούμενοι δὲ ὑπὸ τοῦς
ἀριθ. 1—3 5—8 καὶ 10—13, ὁ δὲ κατάλογος οὗτος ἐκοινοποιήθη εἰς
τὸν ἀναιρεσεύοντα ὡς κατηγορούμενον ἀπὸ τῆς 3 Ἰουνίου ἐνῶ ἡ δίκη
ἐγένετο τὴν 13 Ἰουνίου 1870, ἐπομένως κατὰ τὴν κοινοποίησιν τοῦ
καταλόγου αὐτοῦ διετηρήθησαν ἀκριβῶς αἱ περὶ τοῦ κύρους τῆς ἐπιδό-
σεως διατάξεις 458 ποιν. δικ.

Ἐπειδὴ δὲν εἶναι ἀληθές ὅτι ὁ ἀναιρεσεύων ἐδικάσθη διὰ πρᾶξιν ἄλ-
λων παρὰ τὴν ἐν τῷ τῆς παραπομπῆς τοῦ βουλευματος ἀναφερομένην,
ἀλλ' ἐξ αὐτοῦ καὶ ἐκ τοῦ ἐγκλητηρίου ἐγγράφου ἐστὶ δὲ καὶ ἐκ τῆς ἐτυ-
μολογίας τῶν ἐνόρκων ἐφ' ἧς στηρίζεται ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις,
ἀποδεικνύεται τὸ ἐναντίον. Ἐὰν δὲ εἰς τὰ πρὸς τοὺς ἐνόρκους τεθέντα
ζήτῃματα καὶ εἰς τὴν ἐτυμολογίαν τῶν ἐνόρκων δὲν ἀναφέρονται ρη-
τικῶς τὰ ὀνόματα τῶν ἄλλων ἐν τῷ βουλευματι καὶ ἐν τῷ κατηγορητη-
ρίῳ μνημονευομένων συστασιωτῶν, ἡ παράλειψις τῶν ὀνομάτων αὐτῶν
δὲν μεταβάλλει τὴν κυρίαν, δι' ἣν ὁ ἀναιρεσεύων κατηγορεῖται, πρᾶξιν
τῆς ἐκ συστάσεως μετ' ἄλλων πραχθείσης πρᾶξ· αὐτοῦ ἀνθρωποκτονίας,
διότι οὐχὶ ἡ μεία τῶν ὀνομάτων αὐτῶν ἄλλὰ τὰ ἐν τῇ ἐτυμολογίᾳ
τῶν ἐνόρκων περιεχόμενα γεγονότα ὅτι ὁ ἀναιρεσεύων μετ' ἄλλων ἐκ
συστάσεως ἀπορμελετήτως καὶ εἰς βραχυὴν ψυχικῆς ὁρμῆς ἀπεφάσισαν
καὶ ἀπέκτειναν τὸν Δ διὰ τῶν ἐκ σφαιρῶν καὶ πυρίτιδος πεπληρωμένων

ὀπλων των ἀπετέλουν τὴν πράξιν, ποῖοι δὲ ἦσαν οἱ ἄλλοι συστασιῶται ἢ ἦτο ἀντικείμενον ἐρεύνης εἰς τὴν κατὰ τοῦ ἀναιρεσεύοντος γενομένην διακρίσιν καὶ δὲν ἦτο ἀνάγκη νὰ σημειωθῶσιν τὰ ὀνόματα τούτων, οὔτε εἰς τὰ ἐκ τῶν τμήματων οὔτε εἰς τὴν ἐτυμηγορίαν τῶν ἐνόρκων, καὶ οὔτε πρέπον ἦτο, νὰ οἱ μετ' αὐτοῦ συστασιῶται, δικασθέντες πρὶν ἢ θωώθῃσαν κατὰ τὴν ἐτυμηγορίαν τοῦ ἀναιρεσεύοντος, διότι αὐτῶν ἠθωωθέντων ὑποτίθεται, διὰ τοῦτο ὅτι ἦσαν ἐκεῖνοι μεθ' ὧν αὐτὸς ἐξετέλεσεν ἐκ συστάσεως κατὰ τὴν κατὰ αὐτοῦ ἐκδοθεῖσαν ἐτυμηγορίαν, τὴν ἀνωτέρω πράξιν τῆς ἀναίρεσεως, καὶ δὲ διαφορὰ τῶν προσώπων τῶν συστασιωτῶν του δὲν φέρει ἀλλοίωσιν ἐπὶ τὴν κατ' αὐτοῦ γενομένην κατὰ τὸ τῆς παραπομπῆς βούλευμα καὶ τὴν ἐγκλητήριον κατηγορίαν.

6'. Περιεχόμενα [τῆς κατηγορίας] τοῦ ἐγκλητηρίου.

265. [Ἡ κατηγορία] τὸ ἐγκλητήριον πρέπει νὰ περιέχῃ.—1. τὸ ὄνομα καὶ τὴν ἀκριβῆ περιγραφὴν τοῦ κατηγορουμένου.—2. τὴν δῆλωσιν τοῦ κακούργηματος ἕνεκα τοῦ ὁποίου γίνεται ἡ κατηγορία, ἀναφερομένου συγχρόνως καὶ τοῦ ἀνήκοντος ἄρθρου τοῦ ποινικοῦ νόμου.—3. συνοπτικὴν ἔκθεσιν τῶν κυριωτέρων περιστατικῶν.—4. τὴν αἵτησιν τοῦ νὰ κηρυχθῇ ἐνοχος ὁ κατηγορούμενος.

ΑΠ. 39 (1853). Τὸ ἐγκλητήριον δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ περιέχῃ καὶ τὴν δικαστήριον, ἐνώπιον τοῦ ὁποίου θέλει δικασθῇ ὁ κατηγορούμενος, καὶ τὸ αὐτὸ τοῦτο γίνεται γνωστὸν διὰ τοῦ βουλεύματος καὶ τῆς κλήσεως.

ΑΠ. 95 (1836). Κατὰ τὸ ἄρθρ. 265 Ποιν. Δικ. ἡ κατηγορία πρέπει νὰ περιέχῃ συνοπτικὴν ἔκθεσιν τῶν κυριωτέρων περιστατικῶν, καὶ ὁ νομοθέτης καθίστησε γένος τοῦ δημοσίου κατηγοροῦ ὅχι μόνον νὰ χαρακτηρίσῃ τὴν πράξιν, ἀλλὰ νὰ συμπεριλαβάνῃ εἰς τὴν κατηγορίαν καὶ τὰ περιστατικά, τὰ ὁποῖα ἐπιβαρύνουσιν ἢ ἐλαφρύνουσιν τὴν ἐνοχότητα τοῦ κατηγορουμένου, τὰ ὁποῖα δὲν δύνανται νὰ ἐξαχθῶσιν ἐκ τῶν ἐξετάσεων τῆς προανακρίσεως, καὶ ἐκ τούτου ἐπεταί, ὅτι ἡ εἰς τὸ ἐγκλητήριον ἔγγραφον καταχώρισις τῆς περιλήψεως τῶν μαρτυριῶν δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς παραφθορα τῆς κατηγορίας.

ΑΠ. 185 (1894). Τὸ ἄρθρον 265 ὀρίζει μὲν, ὅτι τὸ ἐγκλητήριον πρέπει νὰ ἔχῃ καὶ συνοπτικὴν ἔκθεσιν τῶν εἰς αὐτὸ στηρίζεται ἡ κατηγορία τῶν κυριωτέρων περιστατικῶν, ἀναφερομένου συγχρόνως καὶ τοῦ ἀνήκοντος ἄρθρου τοῦ ποιν. νόμου, ἀλλὰ ταῦτα δὲν διατάσσονται ἐπὶ ποινῇ ἀνὰ τὴν δέσφιν ὅθεν τὰ δικαστ. τῶν συνέδρων ἐν τῇ ἀνεξελέγκτῳ αὐτοῦ ἐξουσίᾳ δύναται προβαλλούσης τῆς υπερασπίσεως, νὰ κρίνῃ ἂν ἀποχρώνται.

τῶσαν ἐν τῷ ἐγκλητηρίῳ τὰ κυριώτερα περιστατικά. [Ὁμοία 53 (1888)].

ΑΠ. 124 (1837). Εἶναι οὐσιωδῶς ἀναγκαῖα ἡ σημείωσις τοῦ τόπου, οὗ ἐπράχθη ἡ πράξις (τὸ ἐγκλήμα) ἂν δὲ λειπῇ ἀπ' τοῦ ζήτημα, καὶ ὑπάρχῃ εἰς τὸ κατηγορητήριον, δὲν ὑπάρχει ἀκυρότης.

ΑΠ. 54 (1842). Ὅσακις δὲν εἶναι δυνατόν ν' ἀνακαλυφθῇ ὥρισμένη ἡμέρα καὶ ὥρα τῆς κολάσιμου πράξεως, εἶναι ἀποχρών τ' προσδιορισμός τοῦ μηνὸς καὶ τοῦ ἔτους μετὰ τὰς λέξεις «περὶ τὰ μέσα Ὀκτωβρίου τοῦ 1841 ἔτους».

ΑΠ. 40 (1838). Διὰ ν' ἀποδειχθῇ ἂν πράξις τις ἦναι κολάσιμος καὶ τίς ὁ δὲ αὐτῆς παραβίασθεις ποινικός ὅρος, πρέπει ἀναγκαίως νὰ δηλωθῇ ὡς ἔγγιστα ὁ χρόνος, καθ' ὃν αὕτη ἐπράχθη.

ΑΠ. 31 (1870). Ἐπειδὴ τὸ ἄρθρον 265 ποιν. δίκ. ὁρίζει μὲν ὅτι τὸ ἐγκλητήριον πρέπει νὰ ἔχῃ καὶ συνοπτικὴν ἔκθεσιν τῶν κυριωτέρων περιστατικῶν, ἐφ' ὧν στηρίζεται ἡ κατηγορία, ἀναφερομένου συγχρότως καὶ τοῦ ἀνηκόντος ἁρθροῦ τοῦ ποινικοῦ νόμου, ἀλλὰ ταῦτα δὲν διατάσσονται ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος. Ὅθεν ἡ ἀτέλῃς ἔκθεσις τῶν ταιούτων περιστατικῶν καὶ ἡ ἐσφαλμένη τυχὸν παράθεσις τῶν ἐφαρμοστέων ἁρθρῶν τοῦ ποινικοῦ νόμου ἐν τῷ ἐγκλητηρίῳ δὲν δύναται νὰ ὑπαχθῇ εἰς τὴν κατηγορίαν ἁρθροῦ 458 § 17 ποιν. δίκ., καὶ μόνον διαρκούσης τῆς συζητήσεως δύναται νὰ προβληθῇ ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῶν συνέδρων (ἄρθρον 458 ἐν τέλει), ὅπερ ἐν τῇ ἀνεξελέγκτῳ αὐτῶν ἐξουσίᾳ δύναται νὰ κρίνῃ ἂν διὰ τῶν ἐν τῷ ἐγκλητηρίῳ ἐκτεθειμένων σχετικῶς πρὸς τὸν ἀναιρεσεύοντα περιστατικῶν, ὅτι ἡ ληστρική συμμορία ἡ ἐνεργήσασα τὰς πράξεις, ὡς συνέργος τῶν ὁποίων αὗτος κατηγορεῖται, μετὰ τὴν πρῶτην τῆς αἰχμαλωσίας ἡ ἀρπαγῆς καὶ πρὸ τῆς πράξεως τῆς ἐκδικαστικῆς διαβάσεως ἐκ τοῦ ποιμνιοστασίου τοῦ προεκάλεσε τοῦτον καὶ συνωμότησε μετ' αὐτοῦ, καὶ κατόπιν ἀπέστειλε τοῦτον καὶ ἐπρομήθευσεν αὐτῇ τροφὰς καὶ πολεμοφόδια, ἀποχρώντως ἐξετέθησαν ἐν τῷ ἐγκλητηρίῳ τὰ κυριώτερα περιστατικά, ἐφ' ὧν στηρίζεται ἡ κατηγορία τῆς ἐν πρώτῃ συνεργείας ἐπὶ τῶν πράξεων τῶν ἀποδιδόμενων εἰς τὴν συμμορίαν.

Ἐπειδὴ, ἂν τὰ περιστατικά ταῦτα ἢ καὶ πᾶν ἄλλο σχετικὸν πρὸς τὴν ἀποδιδόμενην τῷ ἀναιρεσεύοντι πρᾶξιν ἐκτεθέμενα ἐν τῷ βουλευματικῇ παραπομπῇ εἶναι ἢ ὄχι ἱκανὰ πρὸς ἀπαρτισμὸν τῆς προκειμένης συνεργείας, τοῦτο διαφεύγει τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου, καθὼς ἀφ' ὧν ἐκτιμῇσιν πραγματῶν ἀναγομένων εἰς τὰ δικαστικά συμβούλια καὶ πρὸς ἐνόρκους. Ὅθεν δὲν εἶναι λόγος ἀναιρέσεως καὶ ἂν τὰ ἐν τῷ ἐγκλητηρίῳ περιεχόμενα εἰσὶν ἀντιφατικά πρὸς ἄλληλα.

Ἐπειδὴ κακὴ ἐφαρμογὴ τοῦ Νόμου ἐπὶ τῶν ἐτυμηγοριῶν τῶν ἐνόρκων δὲν προκύπτει.

γ'. Αναθεώρησις ὑπὸ τοῦ παρὰ τοῖς ἐφέταις εἰσαγγελέως.

266. Ὁ παρὰ ταῖς ἐφέταις εἰσαγγελεὺς ἐπιθεωρεῖ τὴν κατηγορίαν] τὸ ἐγκλητήριον ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν μετὰ τὴν παραλαβὴν τῶν ἐγγράφων, ἢ τὴν συντάττει ἐκ νέου τὴν ὑπογράφει, καὶ διατάττει τὴν εἰς τὸν κατηγοροῦμενον [ἐγγείρισιν] ἐπίδοσιν αὐτῆς τε καὶ τοῦ περὶ πομπῆς παραπομπῆς βουλευµατος. Π.Δ. 272.

ΑΠ. 177 (1874). Τοῦ ἄρθρου 266 ὁρίζοντος ρητῶς, ὅτι τὸ πρὸς τὸν κατηγοροῦμενον ἐπιδιδόµενον ἐγκλητήριον πρέπει νὰ ᾖ καὶ ὑπογραµµένον ὑπὸ τοῦ παρ' ἐφέταις ἀρµοδίου εἰσαγγελέως, διότι διὰ τῆς ὑπογραφῆς ταύτης κυροῦται καὶ ἐπισηµοποιεῖται τὸ περιεχόµενον αὐτοῦ, οὕτως ὅτι, ἂν ἐλλείπῃ ἡ ὑπογραφή αὐτοῦ, θεωρεῖται μὴ ἐκπληρωθὴν τὰ διατάξεις αὐτοῦ, καὶ ἂν ἐπεδόθῃ συγχρόνως καὶ ταχτικῶς τὸ περὶ πομπῆς βουλευµα, δὲν ἀναπληροῖ δὲ τὴν ἐλλείψιν ταύτην ἡ ἐν τῷ ἐγκλητηρίου σήµανσις διὰ τῆς σφραγίδος τῆς ὑπηρεσίας, ἅτε ἐπὶ τοῦ συνεπικούρου τῆς ὑπογραφῆς, οὐδ' ἡ διὰ κλητῆρος κατὰ παραγγελίαν τοῦ εἰσαγγελέως ἐπίδοσις, ἅτε τῆς παρουσίας τοῦ κλητῆρος μὴ καλυψόντος τοῦ ἐπιδιδόµενου ἐγγράφου τὰς ἀκρότητας, οὐδ' αὐτὴ ἡ ἐκ τῶν στερῶν ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ ἐπικύρωσις αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ εἰσαγγελέως.

ΑΠ. 76 (1846). Ἐκ τῶν ἄρθρων 266 καὶ 272 συνάγεται προσαφές, ὅτι τὸ βούλευµα, τὸ ἐγκλητήριον, ἡ κλήσις καὶ ὁ κατάλογος τῶν μετὰ τούτων δεόν νὰ κοινοποιῶνται αὐτῷ τῷ κατηγ. ἵνα μάθῃ περὶ τινος ἀκούσι καὶ κουργήµατος πρόκειται καὶ παρασκευάσῃ τὰ μέσα τῆς ὑπερασπίσεως αὐτοῦ, καὶ οὐχὶ γείτονι ἢ συγγενεῖ αὐτοῦ. οὐδὲν δὲ τῶν περὶ ταύτης ποιήσεων διατάξεων τῆς δηµοσίας τάξεως ἐπεταί, ὅτι καὶ αἱ παρεσκευασθεὶς ἢ παραλείψει αὐτῶν δὲν δύνανται νὰ καλυφθῶσι καὶ διὰ τῆς συναινέσεως τῶν κατηγ. ὅθεν ἡ μὴ κοινοποίησις αὐτῶν κατὰ τὰς νόμους διατυπώσεις δίδωσιν ἀφορμὴν εἰς τὴν ἀνάκρισιν.

ΑΠ. 17 (1870). Ἐπειδὴ ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως καὶ ἐκ τῶν λοιπῶν ἐγγράφων τῆς Δικογραφίας ἀποδείκνυται, ὅτι τῶν κατηγορουμένων παραπεμφθέντων διὰ βουλευµατος ἐνώπιον τοῦ πληµμελικοῦ δικείου, ἵνα δικασθῶσιν ἐπὶ πληµμελήµατι κλοπῆς, τὸ δικαστήριον τῶν πληµμελειοδικῶν διὰ τῶν ἀποφάσεων ἐκτρώθη ἀναρµόδιον, διὰ τῆς 373 ποιν. δικ. ἐπὶ τῷ λόγῳ, ὅτι ὡς ἐκ τῆς ἐνώπιόν του γενομένης δικασίας ἀνεφάνη ἡ πράξις, δι' ἣν εἰσῆχθησαν εἰς δίκην οἱ κατηγορουµένοι, φέρει χαρακτηριστὰ κακούργηµατος ληστείας καὶ διὰ τῶν αὐτῶν ἀποφάσεων παρέπεμψεν αὐτοὺς εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ κακούργιοδικείου, νὰ δικασθῶσιν. Οὕτω δὲ γενομένης νομίμως τῆς παραπομπῆς τῶν κατηγορουμένων.

δὲν ὑπῆρχεν ἡ ἐκδόθῃ νέον βούλευμα τοῦ συμβουλίου τῶν πλημμελειοδικῶν, περὶ τῆς εἰς δίκην εἰσαγωγῆς τῶν αὐτῶν κατηγορουμένων, ὅπως δὲ διὰ τῶν περὶ τῆς παραπομπῆς αποφάσεων περιγράφεται ἡ πράξις τῶν κατηγορουμένων, καὶ οἱ ἑνορκοὶ κατόπιν διὰ τῆς ἐτυμηγορίας τῶν παρεδέχθησαν τὰ περὶ τῆς ἀποδιδεμένης αὐτοῖς πράξεως πραγματικὰ γεγονότα, ὅπως ἐπαρκετοῦς αὐτῇ ὡς κακούργημα ληστείας καὶ ἐπομένως τὸ δικαστήριον τῶν κακούργιοδικῶν ἀρμόδιως ἐπελήφθη αὐτῆς.

ΑΠ. 9 (1870). Τὸ ὑπ' ἀριθμὸν 283 βούλευμα τῶν ἐν Ἀθῆναις πλημμελειοδικῶν, δι' οὗ παρεπέμφθη νὰ δικασθῇ ἐπὶ βιασμῷ, ἐκοινοποιήθη αὐτῷ τῇ 30 Ὀκτ. 1869, εἰδικάσθη δὲ, ὡς προκύπτει ἐκ τῶν πρακτικῶν τῇ 10 Νοεμ. 1869, τοῦτέστι τῷ ἐκοινοποιήθη ἑνδεκά ἡμέρας πρὶν δικασθῇ, ἀν δὲ τὸ ὑπ' ἀριθμὸν 242 καὶ ἀπὸ 13 Ἀπριλίου 1869 βούλευμα τῶν ἐν Ἀθῆναις ἐφετῶν, τὸ ἀπορρίψῃν ἀπλῶς τὴν ἀνακοπὴν τῶν κατηγορουμένων δὲν τῷ ἐκοινοποιήθη, ὡς ἐκ τούτου οὐδεὶς ὀφίσταται λόγος ἀκυρότητος τῆς διαδικασίας, καὶ ἐπομένως λόγος ἀναίρεσως.

ΑΠ. 165 (1865). Ἐπειδὴ κατὰ συνδυασμένα ἄρθρα 274, 275 καὶ 138 § 1 ποιν. δικ. ἀναγκαῖον εἶναι τὸ τῆς παραπομπῆς βούλευμα νὰ ἐπιδόσθαι εἰς τὸν κατηγορούμενον ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος τῆς διαδικασίας τὸ δὲ βούλευμα τοῦ συμβουλίου τῶν ἐφετῶν ἀπορρίψαν ἀπλῶς τὴν τῶν ἀναίρεσιόντων ἀνακοπὴν καὶ οὐδὲν ἕτερον διατάξαν δὲν εἶναι βούλευμα παραπομπῆς, ἐπομένως ἡ μὴ κοινοποίησις αὐτοῦ δὲν δύναται νὰ χρησιμεύσῃ ὡς λόγος ἀναίρεσως.

Ἐπειδὴ οὐδεὶς νόμος ὁρίζει, ὅτι τὰ ἐπιδότῃρια τῶν κλητῆρων τὰ ἀποδεικνύοντα τὰς κοινοποιήσεις τῶν δικηγράφων, πρέπει νὰ ἐπικυρώνται ὑπὸ τοῦ προέδρου ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος τῆς διαδικασίας, ὥστε δὲν δύναται νὰ χρησιμεύσῃ ὡς λόγος ἀναίρεσως τὸ περιστατικόν, ὅτι τινὰ ἐπιδότῃρια εἰς τὴν προκείμενην δίκην δὲν ἐπικυρώθησαν ὑπὸ τοῦ προέδρου.

267. Ἐὰν ὁ παρὰ τοῖς ἐφέταις εἰσαγγελεὺς εὕρῃ, ὅτι δὲν ὑπάρχει κακούργημα, ἢ ὅτι τὸ κακούργημα δὲν ἐπαρκετοῦς ἡ προσηκόντως, ἢ ὅτι ἡ κατηγορία δὲν εἶναι ἄλλως βάσιμος, ἢ δὲν ἀπεδείχθη εἰσέτι κατὰ τὸ δέον, φέρει τὴν ὑπόθεσιν ἐντὸς τῆς αὐτῆς τριημέρου προθεσμίας εἰς τὸ συμβούλιον τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐφετῶν μὲ τὰς ἀνηκούσας προτάσεις. Π. Δ. 262. 272.

ΑΠ. 198 (1866). Ἐπειδὴ τὰ ἄρθρα 264—267 Ποιν. Δικ. περιέχουσι διατάξεις, ἀφορώσας τὴν περίπτωσιν, καθ' ἣν τὸ συμβούλιον τῶν πλημμελειοδικῶν ἀναπέμπει δίκην τινὰ εἰς τὸ δικαστήριον τῶν κακούργιοδικῶν, αἱ δὲ διατάξεις αὗται διέπουσαι ἐξαιρετικῶς τὰς εἰς τὰ κα-

κουργιοδικεῖα ἀναπεμπομένας δίκας, δὲν δύναται νὰ ἐπεκταθῶσιν εἰς τὰς παρὰ τοῦ συμβουλίου τῶν πλημμελειοδικῶν ἀναπεμπομένας εἰς τὸ ἀκροατήριον τῶν αὐτῶν πλημμελειοδικῶν δίκας ἐπομένως τὸ συμβούλιον τῶν ἐν Κερκύρᾳ ἐφετῶν, ἀποφηνάμενον διὰ βουλεύματος, ὅτι ἡ δίκη νάμει ἄρθρου 267 γενομένη ὑπὸ τοῦ παρ' αὐτῷ εἰσαγγελέως πρόταται, ὅπως αὐτὸ ἐπιληφθῇ τῆς ἐξετάσεως τῆς εἰς τὸ ἐν Κερκύρᾳ πλημμελειοδικῶν παραπεμφθείσης δίκης, εἶναι ἀπαράδεκτος, καὶ ἀποποιηθῇ τὴν λάβῃ αὐτὴν ὑπ' ὅσιν, ἡρμήνευσεν ὁρθῶς τὸ 267 Ποιν. Δικ.

Β'. Διαδικασία ἐνώπιον τοῦ συμβουλίου τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐφετῶν.

268. Εἰς τὴν σύνθεσιν τοῦ συμβουλίου τούτου ἐφαρμόζονται τὰ ἐν τῷ ἄρθρῳ 262 ὠρισμένα, εἰς δὲ τὴν διαδικασίαν τὰ ἐν τοῖς ἄρθροις 248-259 καὶ 263 τεταγμένα. Π. Δ. 416. 477. 478. 479. 498. 500.

269. Ἐὰν τὸ συμβούλιον ἔπαυσε προσωρινῶς τὴν κατὰ τοῦ κατηγορουμένου διαδικασίαν, ἢ ἀπεφάνηται, ὅτι δὲν πρέπει νὰ γίνῃ κατ' αὐτοῦ κατηγορία, ἀπολύεται οὗτος ἀνυπερθέτως. Π. Δ. 252. 253.

270. Παραπεμφθέντος τοῦ πράγματος ὡς ἀπλοῦ πλημμελήματος ἢ ὡς ἀπλοῦ πταισματος εἰς τὸ δικαστήριον τῶν πλημμελειοδικῶν ἢ τῶν πταισματοδικῶν, εἰάν ἡ συζήτησις δὲν δύναται νὰ γίνῃ ἀδελφῶς ἐνώπιον τοῦ ἁρμοδίου δικαστηρίου τῶν πλημμελειοδικῶν ἢ πταισματοδικῶν, πρέπει νὰ σημειοῦται ἀκριβῶς διὰ τοῦ αὐτοῦ βουλεύματος τὸ δικαστήριον, πρὸς τὸ ὅποιον παρεπέμφθη, καὶ κατὰ πᾶσαν περίπτωσιν νὰ διατάττωνται τὰ δέοντα πρὸς ἀπόλυσιν τοῦ κατηγορουμένου. Π. Δ. 259.

271. Διαταχθείσης τῆς περαιτέρω προανακρίσεως, πέμπονται ἀνυπερθέτως τὰ ἔγγραφα ὑπὸ τοῦ παρὰ τοῖς ἐφέταις εἰσαγγελέως εἰς τὸν ἁρμοδίον ἐπὶ τῆς ἀνακρίσεως ὑπάλληλον, ἢ εἰς τὸν ἐν τῷ βουλεύματι διαλαμβανόμενον. Π. Δ. 254.

272. Ἐὰν ὑπάρχουν ἀποχρῶσαι ἀποδείξεις πρὸς ὑποστήριξιν κατηγορίας τινός, καὶ πρόκειται κακούργημα

[ἀποκρώντως] προσηκόντως χαρακτηριζόμενον, επικυ-
 ρύεται τὸ βούλευμα τοῦ συμβουλίου τῶν πλημμελειοδι-
 κῶν, καὶ γίνεται ἀνυπερθέτως ἢ διαταγθεῖσα [ἐγχείρισις]
 ἐπίδοσις. Ἐὰν δὲ τὸ κακούργημα ἦτο μόνον ψευδῶς
 χαρακτηρισμένον, χαρακτηρίζεται τοῦτο ὁρθῶς εἰς τὸ ἐκ-
 θερησόμενον βούλευμα, ἀναπέμπεται ἢ ὑπόθεσις ἐκ νέου
 εἰς τὸ δικαστήριον τῶν κακούργιοδικῶν, [διὰ τὰ διορθωθῆναι]
 διορθοῦνται κατ' αὐτὸ ἐκ νέου ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν ἀπὸ
 τῆς χρονολογίας τοῦ βουλεύματος [ἢ κατηγορία, ἥτις]
 τὸ ἐγκλητήριο, τὸ ὑποκείμενον ἐγχειρίζεται προσηκόντως
 εἰς τὸν κατηγορούμενον μετὰ τοῦ περὶ [ἀναπομπῆς] πα-
 ραπομπῆς βουλεύματος.

ΑΠ. 20 (1885). Κατὰ τὰ ἄρθρα 266 καὶ 272 Ποιν. Δικ. μόνον ἡ
 κανονιστικὴ τοῦ περὶ παραπομπῆς βουλεύματος ἀπαιτεῖται, οὐχὶ δὲ καὶ
 ἡ τοῦ βουλεύματος τῶν Ἑσπετῶν, τοῦ ἀπορρίπτοντος ἀπλῶς τὴν ἀνακο-
 πὴν τοῦ κατηγορουμένου καὶ επικυροῦντος τὸ ἀνακοπὴν τῆς παραπομπῆς
 βούλευμα.

ΑΠ. 63 (1868). Ἐπειδὴ τὸ 438 βούλευμα τοῦ συμβουλίου τῶν ἐν
 Ναυπλίου Ἑσπετῶν δι' οὗ διορθώθη τὸ ἐν τῷ διατακτικῷ τοῦ 382 βου-
 λυματος τοῦ αὐτοῦ συμβουλίου κακῶς γεγραμμένον ὄνομα τοῦ παθόν-
 τος ἀντὶ Δημητρίου διὰ τοῦ Δήμου, ἐν προπαρασκευαστικὸν δὲν ὑπό-
 κυται εἰς τὸ ἐνδικον τῆς ἀναιρέσεως μέσον, ὡς προκύπτει ἐκ συνδυα-
 σμῶν ἀρθρῶν 251, 260, 263 καὶ 479 Ποιν. Δικ. ἄλλως τε οἱ κατὰ τοῦ
 αὐτοῦ βουλεύματος προτεινόμενοι λόγοι μὴ ἀναγόμενοι εἰς τὰς ἐν ἄρθρῳ
 263 Ποιν. Δικ. μνημονευόμενας περιπτώσεις εἶναι ἀπαράδεκτοι.

ΑΠ. 70 (1868). Ἐπειδὴ τὸ δικαστήριον δὲν δύναται μὲν νὰ τροπο-
 ποιῇ τὴν ἀπαγγελλθεῖσαν ὀριστικὴν ἀπόφασιν του, δύναται διὰ
 μεταγενεστέρως νὰ διορθώσῃ τὰς καθαρῶς ὑλικὰς ἢ γραφικὰς πλάνους
 εἰς ἐκείνην παρεμφερύσας καὶ ἀναγομένας εἴτε εἰς τὰς ἰδιότητας
 τῶν δικαζομένων, εἴτε τὴν χρονολογίαν τῶν δικουργῶν, εἴτε εἰς τὸν
 τόπον τῆς ἐκτελέσεως τῆς ἀξιοποίνου πράξεως, ἢ τῆς κατοικίας καὶ δια-
 μέτης τοῦ κατηγορουμένου ὡς πρὸς τὸ δικάσαν δικαστήριον· διότι αἱ
 διορθώσεις αὗται οὔτε προσθέτουσιν οὔτε ἀφαιροῦσιν ἐκ τῶν δικαωμά-
 των, ὅτινα οἱ δικασθέντες ἀπέκτησαν διὰ τῆς ἀπαγγελλθείσης ἀποφά-
 σεως, καὶ διὰ τοῦτο δὲν προσβάλλουσι τὴν οὐσίαν αὐτῆς.

Ἐπειδὴ ἐκτὸς ὅτι τὴν 149 (1867) ἀπόφασιν τοῦ δικαστηρίου τοῦ-
 του οὔτε κανονισμὸς ἀρμοδιότητος οὔτε παραπομπῆς τῆς δίκης ἀπὸ δι-
 καστηρίου εἰς δικαστήριον ἡ ἀνάγκη ἐπροσκάλεσεν, ἀλλ' ἡ περὶ ἀναιρέ-
 σεως τοῦ 181 βουλεύματος τοῦ συμβουλίου τῶν ἐν Πάτραις Ἑσπετῶν

αἴτησις εἰς τὸ κακουργιοδικεῖον τοῦ παραπεμφθέντος ἐπὶ ἐξαρνήσει ἀγγέ-
 φων Κ., πρὸς τούτοις ἐκ μὲν τῆς πρώτης σχέσεως τῆς ἀποφάσεως τῆς
 νης καταφαίνεται ὅτι τὸ δικαστήριον τοῦ 'Αρ. Πάγου ἔκρινεν ἀρμόδιον
 πρὸς ἀνάκρισιν τῆς προκειμένης κατηγορίας καὶ τοὺς ἐν Μεσολογίᾳ
 (ὡς ἐκ τῆς αὐτοῦ διαμονῆς τοῦ Κ) ἀνακριτικούς ὑπαλλήλους, τοὺς
 νεργήσαντας τὴν ἀνάκρισιν τῆς κατηγορίας ταύτης, οὐδαμῶς δὲ τὴν
 ἀποφάσεως ταύτης γίνεται ὅπως δὴποτε λόγος περὶ τοῦ ἐν Κεφαλληνίᾳ
 πλημμελειοδικείου ἢ περὶ τῶν αὐτοῦ ἀνακριτικῶν ἀρχῶν, ἐν ὧς
 καὶ ὁ Κ καταγόμενος ἐκ τῆς ἐπαρχίας Καλαβρύτων κατοικεῖ ἐν Περ-
 τραις κατὰ τὸ ρηθὲν βούλευμα. Ἐκ τούτων δὲ ἐπεταί προφανῶς ὅτι
 ἐν τῷ διατακτικῷ τῆς εἰρημένης ἀποφάσεως μνηεῖα τοῦ ἐν Κεφαλλο-
 νίᾳ πλημμελειοδικείου πρὸς ἐκδίκασιν τῆς προκειμένης κατηγορίας περὶ
 εἰσέφυσεν ἐκ πλάνης καθ' ὅπως ὕλικῃς ἀντὶ τοῦ ἐν Μεσολογίᾳ
 καὶ ἡ ἀνάκρισις ἐνηργήθη ἐνεκα τῆς αὐτοῦ διαμονῆς τοῦ κατηγορου-
 μένου κατὰ τὴν ἐνέργειαν αὐτῆς. Ἄρα διορθωτέα εἶναι κατὰ τὸ μέγε-
 τοῦτο ἡ εἰρημένη ἀπόφασις, καὶ κατὰ συνέπειαν ματαία ἡ περὶ ἀνακρί-
 σεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 18 ἐ. ἐ. ἀποφάσεως τῶν ἐν Κεφαλληνίᾳ πλημμε-
 λιοδικῶν αἰτήσις τοῦ παρὰ τῷ δικαστηρίῳ τούτῳ Εἰσαγγελέως.

Γ'. Κοινοποιήσις τῶν ἐγγράφων.

Καταρτήθη 273. Ἀμέσως μετὰ τὴν [παράδοσιν τῆς κατηγορίας]
 Νόμος ἐπίδοσιν τοῦ ἐγκλητηρίου ὁ κατηγορούμενος καὶ ὁ συν-
 ἡγορός του ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ λαμβάνουν γνῶσιν τῶν
 Γ.Μ.Η. ἐγγράφων, κατὰ τὰ ἐν τῷ ἄρθρῳ 165 ὠρισμένα, καὶ
 (1910) συκοινωνῶσιν ἐλευθέρως μετ' ἀλλήλων. — Πρὸς τοῦτο δὲ
 Γ.Μ.Η. πρόεδρος τοῦ δικαστηρίου τῶν κακουργιοδικῶν διορίζει
 (225) συνήγορον εἰς τὸν κατηγορούμενον κατ' αἴτησιν αὐτοῦ
 — ἐξ ἐπαγγέλματος. Π.Δ. 26. 275. 423. 458 § 2. 464.
 Δικ. Ὁργ. 131. 140.

ΑΠ. 80 (1884). Τηρηθειῶν τῶν ἐν ἄρθροισι 273—276 καὶ 418 Π.Δ.
 Δικ. κοινοποιήσεων καὶ προθεσμιῶν, ἀν' ἀναβλήθῃ ἡ δίκη εἰς ἄλλαν ὥραν
 σμὲνην συνεδρίασιν παρὰ τὴν προσδιορισθεῖσαν δικασίμου ἐν ἀπαιτη-
 ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος τῆς διαδικασίας ἐπ' ἀνάληψις τῶν αὐτῶν κοινοποι-
 σεων καὶ ἡ τήρησις τῶν αὐτῶν προθεσμιῶν.

Δ'. [(παράδοσις τῆς κατηγορίας] ἐπίδοσις τοῦ ἐγκλητηρίου, τοῦ περὶ [ἀναπομπῆς] παραπομπῆς βουλευμάτων, καὶ τῆς κλήσεως.

274. Ἡ [παράδοσις τῆς κατηγορίας] ἐπίδοσις τοῦ ἐγκλητηρίου μετὰ τοῦ περὶ [ἀναπομπῆς] παραπομπῆς βουλευματος καὶ ἡ κλήσις τοῦ κατηγορουμένου καὶ τῶν μαρτύρων γίνεται ἐπιμελείᾳ τοῦ παρὰ τοῖς ἐφέταις εἰσαγγελέως, ἢ τοῦ παρ' αὐτοῦ ὑποκαταστηθέντος εἰσαγγελέως (ἐγγ.) πρωτοδικῶν κατὰ τοὺς ἐν τοῖς ἀρθρ. 162 καὶ 190—192 ὠρισμένους τύπους, Π.Δ. 275. 458 § 2. 464.

ΑΠ. 10, 76 (1816). Ἡ παράλειψις τῆς κοινοποιήσεως τῶν κλήσεων, τοῦ βουλευματος καὶ τῶν λοιπῶν εγγράφων, καίτοι διαλογούντος τοῦ κατηγορουμένου τὴν παραλαβὴν αὐτῶν, μὴ εξαγομένη ὅμως ἐκ τῶν ἐγγράφων, ἐπιφέρει ἀκυρότητα τῆς διαδικασίας.

ΑΠ. 32 (1845). Τὸ βούλευμα τῶν ἐφετῶν δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ ἐπιβληθῇ εἰς τὸν ἐπὶ κακουργήματι κατηγορούμενον, ὅ αν δι' αὐτοῦ ἐπικυρῶνται τὰ τοῦ συμβουλίου τῶν πλημμελειοδικῶν.

ΑΠ. 92 (1836). Κατὰ τὰ ἀρθρα 274 καὶ 275 ποιν. δικ. ὁ κατηγορούμενος πρέπει νὰ καλῆται, ἐπιμελείᾳ τοῦ ἀρμοδίου εἰσαγγελέως, εἰς τὴν πρὸς συζήτησιν τῆς υποθέσεως ὠρισμένην δικάσιμον· ἡ δὲ κλήσις αὐτῆς, διὰ νὰ ἔχῃ νόμιμον κράτος, πρέπει νὰ γίνῃ 8 τοῦλάχιστον ἡμέρας πρὸ τῆς δικάσιμου. Ἡ διάταξις αὕτη εἶναι οὐσιώδης.

ΑΠ. 78 (1850). Ἡ κλήσις πρὸς ἐμφάνισιν, τὸ κλητῆριον κλπ. πρέπει νὰ ἐπιδίδονται εἰς ἕνα ἕκαστον τῶν κατηγορουμένων χωριστά, ἢ δὲ ταυτῇ παράλειψις εἶναι ἰημοσίας τάξεως.

ΑΠ. 53 (1841). Ἐὰν ὑπάρχωσι πλείονες τοῦ ἐνὸς κατηγορουμένου, πρέπει εἰς ἕκαστον τούτων νὰ ἐπιδίδηται ἰδιαιτέρον κλητῆριον.

ΑΠ. 11 (1840). Τὰ ἀρθρα 274, 162, 190 καὶ 191 Ποιν. Δικ. δὲν ἀπαιτοῦν ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος, ὥστε δι' ἕκαστην ἐπίδοσιν γινομένην συγχρόνως εἰς διάφορα ἄτομα εἰς τὸν αὐτὸν τόπον εὐρισκόμενα νὰ συντάσσονται ἰδιαιτέρα ἀποδεικτικά· ἄρα δύναται νὰ γῇ καὶ ἐν ἀποδεικτικῶν διὰ τὴν πρὸς οὓς συγκατηγορουμένους ἐπίδοσιν τῆς τε πρὸς ἐμφάνισιν κλήσεως καὶ τοῦ καταλόγου τῶν μαρτύρων.

ΑΠ. 24 (1844). Ὅταν ἐκ τοῦ ἐπιδοτηρίου προκύπτῃ, ὅτι εἰς ἕνα ἕκαστον τῶν ὑποδίκων ἐκοινοποιήθη τὸ βούλευμα τῆς παραπομπῆς, δὲν ὑπάρχει λόγος πρὸς ἀναίρεσιν αὐτοῦ, καθότι τὸ ἐπιδοτήριον φέρει πλήρη πίστιν, ἑωσού, δὲν κατηγορηθῇ ὡς πλαστογραφημένον· ἡ ἐπὶ ἐπιδοτηρίῳ ὑπογραφὴ τοῦ δεσμοφυλάκος δὲν ἀπαιτεῖται κατὰ νόμον.

ΑΠ. 38 (1849). Καὶ δι' ἐνὸς ἐπιδοτηρίου βεβαιοῦται ἡ εἰς πολλοὺς

κατηγορουμένους συγχρόνως γενομένη επίδοσις τῶν πρὸς ἐμφάνειον κλητῶν.

ΑΠ. 84, 50 (1842) 130 (1846) 7 (1850) 30 (1846) 110 (1872) 50 (1873) 70 (1874) 215 (1877) 19 (1882) 20 (1886) 446 (1887) 441 (1890). Τὸ ἄρθρον 274 ἐπιτάσσει τὴν ἐπίδοσιν πρὸς τὸν ἀποκαταστάσαντα τὸ βούλευμα, ἐννοεῖ τὸ βούλευμα, δι' οὗ ὁ κατηγορούμενος παραπέμπεται εἰς τὸ ἀκροατήριον τῶν κακουργιοδικῶν, ἵνα γνωστὴν ἐπὶ τίνι ἀδικήματι κατηγορεῖται καὶ παρασκευάσῃ τὴν ὑπεράσπισιν αὐτοῦ· ἐπομένως περιττὴ ἡ ἐπίδοσις τοῦ βουλεύματος τῶν ἐφετῶν, ἐπειδὴ τοῦτο ἐπεκύρωσεν ἐλοτελῶς τὸ ἐπιδόθεν τῷ κατηγορουμένῳ βούλευμα τοῦ συμβουλίου τῶν πλημμελειοδικῶν.

ΑΠ. 31 (1865). Ἐκ τούτων ἔπεται, ὅτι μόνον τὸ περὶ παραπομπῆς βούλευμα πρέπει νὰ παραδίδηται τῷ κατηγορουμένῳ ἐπὶ ποινῇ ἀκροατηρίου, οὐχὶ δὲ καὶ τὸ δι' οὗ τὸ βούλευμα τοῦτο μετερρυθμίσθη ἐν μίμνῃ.

ΑΠ. 131 (1864). Ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ἁρθρῶν 274 καὶ 275 πρὸς τὸ 458 § 2 Ποιν. Δικ. συνάγεται, ὅτι μὴ μνημονευομένων ὡς ἐκδοθέντων ἐν τῇ ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου τῶν συνέδρων ἐκδόσει, ὡς φαίνεται τοῦ περὶ παραπομπῆς βουλεύματος καὶ τοῦ ἐγκλητηρίου ὡς καὶ τοῦ καταλόγου τῶν μαρτύρων τῆς κατηγορίας, οὐδὲ προαγομένης ἀφ' ἑαυτῆς τινὸς περὶ τούτου ἀποδείξεως, ἀναιρετέα καθίσταται ἡ ἀπόφασις.

ΑΠ. 99 (1866). Οὐδεμιᾶς διατάξεως τῆς ποιν. Δικ. ὁρίζουσας, ὅτι ἐπὶ ποινῇ ἀκροατηρίου τῆς διαδικασίας τὸ κατηγορητήριον ἢ τὸ βούλευμα τῆς παραπομπῆς καὶ τῆς κλήσεως τοῦ κατηγορουμένου πρέπει νὰ φέρῃ παραγγελίαν πρὸς ἐπίδοσιν, ὑπογεγραμμένην ὑπὸ τοῦ προέδρου τῶν ἐισαγγελέων ἢ τοῦ ὑποκαταστάσαντος ἐισαγγελέως πρωτοδικῶν. ἔπεται, ὅτι δύνανται ἢ αὐτὰ ταῦτα τὰ πρόσωπα νὰ παραγγείλωσιν ἀπ' εὐθείας εἰς κλητῆρα τὴν ἐπίδοσιν ἢ νὰ ἀναθέσωσι τὴν ἐνέργειαν ταύτην εἰς ἕτερον ἐισαγγελέα διὰ τῆς εἰς αὐτὸν ἀποστολῆς τῶν ἐπιδόσεων ἢ γράφων.

ΑΠ. 215 (1872). Τοῦ νόμου ἀποσκοποῦντος οὐχὶ εἰς τὴν ταύτην τὸν χρόνον κοινοποιήσιν τοῦ βουλεύματος μετὰ τοῦ ἐγκλητηρίου, ἀλλ' ἀπλῶς εἰς τὴν προστασίαν τοῦ δικαιώματος τῆς ὑπεράσπισεως, ἔπεται ὅτι δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ κοινοποιηθῇ τὸ περὶ παραπομπῆς βούλευμα μετὰ τοῦ ἐγκλητηρίου, εἰ μὴ τὸ αὐτὸ βούλευμα εἶχεν ἤδη προηγουμένως κοινοποιηθῇ τῷ κατηγορουμένῳ ὑπὸ τοῦ ἐισαγγελέως τῶν πλημμελειοδικῶν.

ΑΠ. 39 (1882). Ὅταν δὲν ἐγνωστοποιήθησαν εἰς τὸν κατηγορουμένον ὑπὸ τοῦ Εἰσαγγελέως ἢ τοῦ ἰδιώτου κατηγοροῦ ἢ τοῦ πολιτικῶς ἐκτελεστοῦ ἀγοντος οἱ μάρτυρες ἐντὸς τῆς προθεσμίας τῆς ὁριζομένης ἐν τοῖς ἁρθρ. 274, 275 καὶ 445, ἡ ἀπόφασις ἐστὶν ἀναιρετέα.

ΑΠ. 158 (1891). Ἐπειδὴ ἐπὶ δικῶν, ἐνώπιον τοῦ Κακουργιοδικείου τὰ κατὰ ἄρθρον 274 Ποιν. Δικ. ἐπιδιδόμενα ἐγγραφα, ἥτοι τὸ ἐγκλητήριον τοῦ Εἰσαγγελέως μετὰ τοῦ παραπειπτικοῦ βουλεύματος καὶ τῆς κλήσεως, πρέπει κατὰ τὸ ἄρθρον 2, 5, διὰ νὰ ἔχῃ νόμιμον κράτος ἡ ἐπί-

ἐπὶ τῶν, νὰ ἐπιδίδωνται εἰς τὸν κατηγορούμενον ὁκτὼ τοῦλάχιστον ἡμέρας πρὸ τῆς εἰς συζήτησιν τῆς ὑποθέσεως ὠρισμένης δικασίμου, μὴ συμπεριλαμβανομένων ἐν ταῖς ὁκτὼ ταύτης τε καὶ τῆς ἐπιδόσεως ὡς αὐτῆς διὰ τὰ λοιπὰ ἐφαρμόζονται τὰ ἐν τῷ ἄρθρῳ 163 ὠρισμένα, καθ' ἃ, ἐν τῇ κατηγορούμενος κατοικῇ εἰς ἄλλον τόπον παρὰ τὴν καθέδραν τοῦ δικαστηρίου, τότε προστίθεται μία ἡμέρα διὰ πᾶσαν ἀπόστασιν τεσσάρων μυριαυτῶν. [Ὅμοιοι Α.Π. 90 (1842) 49 (1845) 20 (1849) 17 (1875)].

ΑΠ. 84 (1871). Ἐπειδὴ ὁ λόγος ὅτι δὲν κοινοποιήθη εἰς τὸν ἀνααιρεσίοντα τὸ ἐπὶ τῆς ἀνακοπῆς αὐτοῦ κατὰ τοῦ βουλευματος τοῦ συμβουλίου τῶν πλημμελειοδικῶν βούλευμα τοῦ συμβουλίου τῶν ἐφετῶν εἶναι ἰσχυρὸς πρὸς ἀναίρεσιν διότι τὸ ἄρθρ. 274 καὶ τὸ ἄρθρ. 275 Ποιν. Δικ. ἐπιτάττουσι τὴν κοινοποίησιν ἐντὸς τῆς αὐτοῦ ὁριζουμένης προθεσμίας τοῦ περὶ παραπομπῆς βουλευματος, ἐπὶ δὲ τῆς προκειμένης περιπτώσεως βούλευμα τῆς παραπομπῆς ἦν τὸ βούλευμα τῶν πλημμελειοδικῶν δι' οὗ ὁ ἀνααιρεσίοντα παρέπεμψε ὅπως δικασθῇ ἐπὶ ἀποπερίφρ. ἀναίρεσιν, καὶ οὐχὶ τὸ βούλευμα τοῦ συμβουλίου τῶν ἐφετῶν δι' οὗ ἐπερίφρ. ἡ κατὰ τοῦ βουλευματος τοῦ συμβουλίου τῶν πλημμελειοδικῶν ἀνακοπὴ αὐτοῦ τοῦ ἀνααιρεσίοντος. Ἡ δὲ μὴ κοινοποίησις τοῦ ἀπορρίπτοντος τὴν ἀνακοπὴν βουλευματος τοῦ συμβουλίου τῶν ἐφετῶν παρὰ μόνον δικαίωμα εἰς τὸν ἀνααιρεσίοντα νὰ ζητήσῃ παρὰ τοῦ δικαστηρίου τῶν συνέδρων τὴν ἀναβολὴν τῆς δίκης, ὅπως κάμῃ χρῆσιν, ἂν ἐνόμιζε συμφέρον αὐτά, τοῦ δικαιώματος τῆς ἀναίρεσεως.

Ἐπειδὴ ὁ λόγος ὅτι δὲν γίνεται μεία ἐν τῇ ἀποφάσει τῶν συνέδρων περὶ τῆς ἐπιδόσεως τοῦ βουλευματος τοῦ συμβουλίου τῶν ἐφετῶν εἶναι ὡσαύτως ἰσχυρὸς πρὸς ἀναίρεσιν, διότι ἡ ρηθεῖσα ἀπόφασις μνημονεύει τὸ ἀποδεικτικὸν τῆς ἐπιδόσεως τοῦ περὶ παραπομπῆς βουλευματος τοῦ συμβουλίου τῶν πλημμελειοδικῶν καὶ οὕτως ἐκπληροῖ ἀρκούντως τὴν πλῆρσιν τοῦ νόμου.

ΑΠ. 88 (1868). Ἐπειδὴ ἐκ συνδυασμοῦ ἄρθρων 260, 264, 267, 273—275 Ποιν. Δικ. ἐξάγεται, ὅτι τό, περὶ παραπομπῆς βούλευμα ἀπαιτεῖται νὰ κοινοποιῇται μετὰ τοῦ ἐγκλητηρίου, ἂν προηγουμένως δὲν ἐκοινοποιήθῃ πρὸς τὸν κατηγορούμενον ὑπὸ τῆς εἰσαγγελικῆς ἀρχῆς βούλευμα τῶν ἐφετῶν μεταρρυθμίζον τὸ κοινοποιήθῃ τῷ κατηγορούμενῳ βούλευμα τῶν πλημμελειοδικῶν διότι κατὰ τὰς εἰρημένους διατάξεις ἀπαξ ἀπαιτεῖται νὰ κοινοποιῇται τὸ περὶ παραπομπῆς βούλευμα πρὸς τὸν κατηγορούμενον ὁκτὼ ἡμέρας πρὸ τῆς συζήτησεως, καὶ ὅταν ὁ κατηγορούμενος λαμβάνῃ γνῶσιν ὡς ἐπὶ τοῦ προκειμένου, τοῦ εἰρημένου βουλευματος πρὸ ὁκτὼ ἡμερῶν, διὰ κοινοποιήσεως αὐτοῦ παρὰ τῆς Εἰσαγγελίας τῶν πλημμελειοδικῶν, ὁ σκοπὸς ἄρθρῳ 274 καὶ 275 Ποιν. Δικ., ἐκπληροῦται καὶ διὰ τοῦτο δὲν ὑφίσταται λόγος παραδίσεως τῶν ἐν τοῖς αὐτοῖς ἄρθροις ὠρισμένων προθεσμιῶν.

Ἐπειδὴ ἐκ τῶν ἐν τῇ δικογραφίᾳ ὑπαρχόντων ἐπιδόσεως ἀποδεικτικῶν τοῦ ἀρμοδίου κλητῆρος ἐξάγεται ὡσαύτως ἡ κατὰ νόμον γενομένη ἐπίδοσις τοῦ ἐγκλητηρίου, τῆς κλήσεως καὶ τοῦ καταλόγου τῶν μαρτύρων πρὸς

τὸν κατηγορούμενον ὅτι ἡμέρας πρὸ τῆς συζητήσεως τῆς κατηγορίας τῆς ἀποδείξεως δὲ ταύτης ὑπαρχούσης, συδερμίαν νόμιμον ἐπιφέρει αὐτῇ τὰ νὰ ἔχη ἢ διὰ μολυβδοκονδύλου σημειώσεις τοῦ τόπου καὶ χρόνου τῆς ἐπιδόσεως ἐπὶ τῶν κοινοποιηθέντων δικογράφων.

ΑΠ. 99 (1866). Ἐπειδὴ ἡ κοινοποίησις τοῦ κατηγορητηρίου, τοῦ βουλεύματος τῆς παραπομπῆς καὶ τῆς κλήσεως τοῦ κατηγορουμένου γίνεται μὲν ἐπιμελείᾳ τοῦ παρ' ἐφέταις εἰσαγγελέως ἢ τοῦ παρ' αὐτοῦ ὑποκαταστάθεντος εἰσαγγελέως πρωτοδικῶν (274 ποιν. δικ.), ἀλλ' οὐδὲν διατάξις ποιν. δικ. ὀρίζει, ὅτι ἐπὶ ποινῇ ἀκροάτητος τῆς διαδικασίας τῆς ἐπιδόσεως ἐγγράφον πρέπει νὰ φέρῃ παραγγελίαν πρὸς ἐπίδοσιν, ὑπογραμμένον ὑπὸ τοῦ παρ' ἐφέταις εἰσαγγελέως ἢ τοῦ ὑποκαταστάθεντος εἰσαγγελέως πρωτοδικῶν ἐπομένως δύνανται ἢ αὐτὰ τὰ εἰρημένα πρὸς αὐτὰ νὰ παραγγείλωσιν ἀπ' εὐθείας εἰς κλήτηρα τινὰ τὴν ἐπίδοσιν, ἢ ν' ἀναθέσωσι τὴν ἐνέργειαν ταύτην εἰς ἕτερον εἰσαγγελέα διὰ τῆς εἰσόδου τὸν ἀποστολῆς τῶν ἐπιδόσεων ἐγγράφων, ὡς ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἐκείνου ὅθεν ὁ λόγος τῶν ἐγγράφων προτάσεων, ὅτι τὴν παραγγελίαν τῆς ἐπιδόσεως ἔδωκε μὴ ἀρμόδιος εἰσαγγελεὺς, ὁ παρὰ τοῖς ἐν Καλάμεις πρωτοδικαῖς, εἶναι ἄνευ νομίμου βάσεως.

ΑΠ. 97 (1866). Ἐπειδὴ κατὰ ἄρθρον 458 ποιν. δικ. συνδυασμένην ἄρθρ. 274 καὶ 275, λόγος πρὸς ἀιρέσεις τῆς ποινικῆς ἀποφάσεως ὁρίζεται, ἂν δὲν διετηρήθησαν αἱ ἐν αὐτοῖς ὁρισμέναι προθεσμίαι, τοῦτέστιν, ἂν ἡ δίκη ἢ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ ἐγένετο καὶ ἡ ἀπόφασις ἐδόθη πρὶν ἢ παρέλθωσιν ὅτις ὅλαι ἡμέραι, ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεως πρὸς τὸν κατηγορούμενον τοῦ ἐγκλητηρίου καὶ τοῦ περὶ παραπομπῆς βουλεύματος καὶ ἀπὸ τῆς κλήσεως πρὸς ἐμφάνισιν καὶ συζήτησιν πάντα δὲ τὰ λοιπὰ, ἐν οἷς καὶ τοῦτο, ὅτι ἡ κλήσις τοῦ εἰσαγγελέως δὲν ὤριζεν ὡς ἡμέραν πρὸς συζήτησιν τὴν ὁδόσιν, καθ' ἣν καὶ ἐγένετο, ἀλλὰ τὴν ἐπὶ ἡμέραν ποτελοῦσι παραβάσεις διαδικαστικῶν τύπων, δυνάμενας νὰ προσβληθῶσι μόνον ἐνώπιον τῶν συνέδρων, ὅπερ οἱ κατηγορούμενοι κατὰ τὰ πρακτικὰ οὐδὲν ἔπραξαν ἐπὶ τοῦ προκειμένου.

Ἐπειδὴ κατὰ τὰ προεκτεθέντα ἀπαράδεκτος εἶναι ὁ λόγος, ὅτι τὰ εἰρημένα ἐγγράφα καὶ αἱ κλήσεις ἐπεδόθησαν τοῖς κατηγορουμένοις τῇ πέμπτῃ Μαΐου, καὶ ὅτι ἐν τῇ κλήσει ὠρίζετο ὡς ἡμέρα πρὸς συζήτησιν ἡ δεκάτη τρίτη Μαΐου, ἀφ' οὗ διὰ δικαστικῆς ἀποφάσεως ἀναβληθεὶς ἡ δίκη ἐγένετο τὴν δεκάτην τετάρτην, ἥτοι τὴν ὁδόσιν ἡμέραν ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεως καὶ κλήσεως.

Ἐπειδὴ τὰ πρακτικὰ λέγοντα, ὅτι μετὰ τὴν παρέλευσιν τοῦ πρὸς αἵ ψυχὴν προσδιορισθέντος χρόνου τῶν πέντε λεπτῶν τῆς ὥρας, ἡ συζήτησις ἐγένετο ἀνεωγμέναν τῶν θυρῶν, ἀποχερώντως βεβαιοῦσιν, ὅτι δημοσίᾳ ἐγένετο καὶ ἡ μετὰ τὴν ἀναψυχὴν συζήτησις· οὐδ' ἀντίκειται εἰς τοῦτο τὸ προφανῶς περιτεῦον τῶν πρακτικῶν, ὅτι ἡ ἀνακεφαλαίωσις ἐγένετο δημοσίᾳ.

Ἐπειδὴ ὁ λόγος, ὅτι τὸ βούλευμα τῶν ἐφετῶν διώρλωσε τὸ βούλευμα τῶν πλημμελειοδικῶν παρανόμως, καθόσον ἄνευ ἀνακοπῆς τοῦ εἰσαγγ.

γίλως, ἐγένετο ἡ διέρθρωσις, εἶναι οὐ μόνον ἀπαράδεκτος διὰ τὸ μὴ προσβληθῆναι τὰ τῶν ἐφετῶν βούλευμα δι' ἀναίρεσιν ἐμπροθέσμως, κατὰ τὰ ἄρθρα 263 καὶ 268, ἐντὸς εἴκοσι τεσσάρων ὥρων ἀπὸ τῆς ἐπιθέσεως του, ἀλλὰ καὶ ἀνυπόστατος· διότι ἀμφοτέρω τὰ εἰρημένα βούλευματα δι' ἀνθρωποκτονίαν ἀπρομελέτητον καὶ εἰς βρασμὸν ψυχικῆς ἐμψυχίας διαπραχθεῖσαν, παραπέμπουσι τοὺς κατηγορουμένους νὰ δικασθῶσι, ὡς ἀποφασίζουσιν κατὰ τοῦτο μόνον, ὅτι ἀκριβέστερον χαρακτηρίζεται ἡ ἀνθρωποκτονία ἐν τῇ τῶν ἐφετῶν βουλεύματι ἢ ἐν τῇ τῶν πλημμελειολογιῶν, καὶ ἐπομένως δὲν εἶναι ἀληθές, ὅτι τὸ βούλευμα ἐκεῖνο ἐχειροτάτησε τὴν θῆσιν τῶν κατηγορουμένων.

275. Ἡ ἐν τῷ προηγουμένῳ ἄρθρῳ ἀναφερομένη [παράδοσις] ἐπίδοσις καὶ κλήσις, διὰ νὰ ἔχῃ νόμιμον κράτος, πρέπει νὰ γίνῃ πρὸς τὸν κατηγορούμενον ὀκτῶ τοῦλάχιστον ἡμέρας πρὸ τῆς εἰς συζήτησιν τῆς ὑποθέσεως ὠρισμένης δικασίμου ἡμέρας. — Κατὰ τὰ λοιπὰ ἐφαρμοζονται τὰ ἐν τῷ ἄρθρῳ 163 ὠρισμένα. Π. Δ. 274. 302. 458 § 2.

ΑΠ. 146 (1898). Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθρον 275 Ποιν. Δικ. διὰ νὰ ἔχῃ ἡ κλήσις τοῦ κατηγορουμένου καὶ τὸ ἐγκλητήριον νόμιμον ἰσχύον, πρέπει ταῦτα νὰ ἐπιδεσθῶσιν εἰς τὸν κατηγορούμενον ὀκτῶ τοῦλάχιστον ἡμέρας πρὸ τῆς εἰς συζήτησιν τῆς ὑποθέσεως ὠρισμένης δικασίμου ἡμέρας. Εἰς τὴν προθεσίαν δὲ ταύτην δὲν ὑπολογίζεται οὔτε ἡ τῆς ἐπίδοσεως τῶν ἐγγράφων αὐτῶν ἡμέρα, οὔτε ἡ τῆς δικασίμου ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ἡ κλήσις καὶ τὸ ἐγκλητήριον ἐπεδόθησαν τῷ κατηγορουμένῳ τὴν 2 Φεβρουαρίου 1898, ἡ δὲ συζήτησις τῆς ὑποθέσεως ἐγένετο τὴν 10 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς καὶ ἔτους, ἦγουν πρὶν ἢ παρέλθωσι πλήρεις αἱ ὀκτῶ ἡμέραι τῆς προθεσμίας.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθρ. 458 § 2 Ποιν. Δικ. ἡ μὴ τήρησις τῆς προθεσμίας ταύτης ἐπάγεται ἀναίρεσιν.

ΑΠ 68 (1835). Ἡ παράδοσις τοῦ ἐγκλητηρίου ἐγγράφου καὶ τοῦ περὶ ἀναπομπῆς βουλεύματος καὶ ἡ κλήσις τοῦ κατηγορουμένου εἶναι ἀδιάφορα καὶ διακεκριμένα ἀπ' ἀλλήλων, ὡς ἐκ τοῦ ἄρθρου 274 τῆς Ποιν. Δικ. προκύπτει. — Κατὰ δὲ τὸ ἄρθρ. 275 τῆς Ποιν. Δικ. ἡ κλήσις τοῦ κατηγορουμένου, διὰ νὰ ἔχῃ νόμιμον κράτος, πρέπει νὰ γίνῃ 8 τοῦλάχιστον ἡμέρας πρὸ τῆς δικασίμου καὶ εἶναι ἀδιάφορος ὡς πρὸς τοῦτο ἡ τοῦ ἐγκλητηρίου ἐγγράφου ἐπίδοσις.

ΑΠ. 93 (1845). Ἡ ὁμολογία τοῦ κατηγορουμένου ὅτι ἡ κοινοποίησις τῶν κλήσεων τῷ ἐγένοντο, δὲν ἀναπληροῖ τὴν ὑπὸ τοῦ νόμου ἀπαιτούμενην βεβαιώσιν, μὴ ἐξαγομένην ἄλλως ἐκ τῶν ἐγγράφων.

ΑΠ. 42 (1856). Ἡ παράτασις τῆς θμερίου προθεσμίας (275 δικ.) δὲν δίδει ἀφορμὴν εἰς ἀναίρεσιν.

ΑΠ. 847 (1837). Αἱ κλήσεις δὲν ἐπαναλαμβάνονται, ἐὰν ἡ διαταγή ἀβλήθῃ εἰς ἄλλην συνεδρίαν.

ΑΠ. 146 (1846). Ἀναβληθείσης τῆς ποινικῆς δίκης εἰς ἡμέραν τὴν τῆς αὐτῆς συνόδου, δὲν ἀπαιτεῖται ἡ ἐπανάληψις τῶν κλήσεων, ἀλλ' ὁ πρόεδρος εἰδοποιήσῃ περὶ τοῦτου τὸν κατηγορούμενον.

ΑΠ. 432 (1840). Ὅταν βεβαιούται, ὅτι ὁ ἀναιρεσείων ἔλαβε μὴ τὴν πρόσκλησιν νὰ ἐμφανισθῇ ἐπὶ ἀκροατηρίου τὴν 23 Ἰανουαρίου, ἀλλὰ διὰ τὴν διάρκειαν ἄλλης μακροῦς δίκης, ἐμφανίσθῃ τὴν 29, ἡ ἀναβολὴ αὕτη δὲν θεωρεῖται ὡς παράδοσις.

ΑΠ. 90 (1842) 49 (1845) 20 (1849) 17 (1875). Ἡ ἀνάκλησις τοῦ κλάτος ἢ κλήσεως τοῦ κατηγορουμένου, πρέπει νὰ γίνηται ὀκτὼ τοὺλάχιστον ἡμέρας πρὸ τῆς εἰς συζήτησιν τῆς ὑποθέσεως ὥρισμένης ἢ αὐτῆς τήρησις τῆς προθεσμίας ταύτης ἐπιφέρει ἀναίρεσιν κατὰ τὸ ἄρθρον 164.

ΑΠ. 49 (1845). Αἱ δὲ χάρις ὑπερασπίσεως δοθεῖσαι αὐταὶ ἡμέραι δέον καὶ πλήρεις νὰ ᾧσι καὶ κατ' οὐδένα λόγον, οὐδὲ κατὰ ρητὴν συνηγορίαν τοῦ κατηγορουμένου, νὰ μὴ ἐλαττωῖνται, οὐδόλως ἐπιτρέποντες τοῦτο τοῦ ἄρθρου 275 ἀντιθέτως πρὸς τὸ ἄρθρ. 164 τὸ ἐπιτρέπειν τὴν συνηγορίαν τοῦ κατηγ. ἐλάττωσιν.

ΑΠ. 49 (1879). Ὅθεν, ἐὰν ἡ κλήσις ἢ ὁ κατάλογος τῶν μαρτύρων ἐπιδοθῇ τῷ κατηγ. τὴν 30 Ὀκτωβρίου ὥραν 2 μ. μ. ἡ δὲ δίκη ᾖ ἀναιρεσισμένη τὴν 7 Νοεμβρ. τοῦ αὐτοῦ ἔτους, δὲν ἐκτελεῖται τοῦ νόμου ἡ διάταξις, ὅτε μὴ συμπληρωθεῖσιν τῶν ὀκτὼ ἡμερῶν τοῦ νόμου.

ΑΠ. 211 (1872). Ὅταν ὁ ἐξετασθεὶς μάρτυς δὲν συμπεριλαμβανέται ἐν τῷ καταλόγῳ τοῦ εἰσαγγελέως, δὲν βεβαιούται δὲ ὅτι αὐτὸς εἶναι ὁ γνωστοποιηθεὶς τῷ κατηγ. καὶ ἐν τῷ καταλόγῳ τοῦ εἰσαγγελέως τοῦ λαμβανόμενος, ὅτε τοῦ κυρίου ὀνόματος ἐντελῶς διαφέροντος, οὐκ εἰσπληροῦται ἡ ἐτυμηγορία εἰς τὴν κατάθεσιν μάρτυρος μὴ γνωστοποιηθέντος τῷ κατηγ. ὀκτὼ τοὺλάχιστον ἡμέρας πρὸ τῆς συζητήσεως, πρὸς τὴν διατίθεται τὸ ἄρθρ. 275 τῆς ποιν. δικ. ὅπερ ἐπάγει ἀναίρεσιν κατὰ τὸ ἄρθρον 458, 292 τῆς Ποιν. Δικ.

ΑΠ. 44 (1852). Τὰ ἄρθρα 275. 413 καὶ 458 συνδυαζόμενα διατάσσουσιν μὲν ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος τὴν τοῦ καταλόγου τῶν μαρτύρων πρὸς τριῶν τοὺλάχιστον ἡμερῶν κοινοποίησιν, ἀλλ' οὐδόλως ἀπαιτοῦσι τὴν εἰς αὐτὸν γνωστοποίησιν καὶ τῶν περὶ αὐτὸν ἐξετασθήσονται οἱ μάρτυρες γεγονότων, ὅτε οὗτοι δὲν ἐξητάσθησαν ἐν τῇ προανακρίσει.

ΑΠ. 136 (1876). Ἀφορώσης ὅμως εἰς τὴν δημοσίαν τάξιν τῆς προανακρίσεως εἰς τὸν κατηγ. κατὰ τὴν πρὸς τοῦτο τεταγμένην προθεσμίαν τῶν ἐξετασθουσέων μαρτύρων διατάξεως, τὸ δικαστ. δὲν δύναται νὰ ἐξετάσῃ αὐτοὺς, καὶ τοὶ συναινέσαντες τοῦ τε εἰσαγγελέως καὶ τοῦ κατηγορουμένου καὶ παραιτηθέντος τοῦ τελευταίου πᾶσαν ἐνάστασιν ὡς πρὸς τὴν μὴ γνωστοποίησιν τινος ἐξ αὐτῶν.

ΑΠ. 68 (1869). Ἀναβληθείσης ἐπανειλημμένως τῆς δίκης δὲν ἀπαι-

ταῖται νὰ κλητευθῇ καὶ πάλιν ὁ κατηγορούμενος ὡς ἐπὶ ἡμέρας πρότερον, ὅτε κλητευθεὶς ἄλλοτε κατὰ τὸν πρῶτον προσδιορισμὸν τῆς δίκης.

ΑΠ. 159 (1870). Ἐπειδὴ ὁ λόγος ὅτι οἱ ἀναιρεσεῖοντες ἐκλητεύθησαν νὰ ἐμφανισθῶσιν εἰς τὸ ἀκροατήριον διὰ τοῦ περὶ παραπομπῆς βουλευ-
ματος πρὸ τῆς παρελεύσεως τῶν 24 ὥρων προστιθεμένης καὶ τῆς ἐνεκα τῆς
ἀποστάσεως προθεσμίας, δὲν ἰσχύει πρὸς ἀναίρεσιν κατ' ἄρθρον 263
ποιν. δικ., ἄλλως δὲν εἶναι καὶ ὁρθὸς διότι μόνον ἡ ἀνακοπὴ ἔχει ἀνα-
πειλιαν ἀποτέλεσμα προθέκη καὶ προθεσμίας ὡς ἐκ τῆς ἀποστάσεως
ἀνίσταται οὐχὶ ὅταν ἀπλῶς ὑπάρχει περίπτωσις ἀνακοπῆς, ἀλλὰ καὶ
ὅταν τὴν τι γίνεται χρῆσις τοῦ ἐνδίκου αὐτῆς μέσου.

Ἐπειδὴ τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων ἀπέριψε τὴν περὶ ἀναβολῆς
πρότασιν τοῦ κατηγορουμένου διὰ τοῦς ἐν τῇ ἀποφάσει ἀναφερομένους
ἄλλος πραγματικὸς λόγους, ὧν ἡ στάθμευσις διαφεύγει τὸν ἔλεγχον τοῦ
ἄρ. Πλάγου, ἀφετέρου δὲ πρὸς αὐξήσιν τῶν νόμιμων προθεσμιῶν ἐνεκα
ἀποστάσεως δὲν λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν εἰμὴ ἡ ἀπόστασις μεταξὺ τοῦ
τόπου τῆς διαμονῆς τοῦ κατηγορουμένου καὶ τῆς τοῦ δικάσαντος δικα-
στηρίου ἢ τοῦ ἐπὶ τοῦ προκειμένου μεταξὺ Κεφαλληνίας καὶ Ζακύνθου,
ἀλλὰ καὶ προστιθεμένης τῆς προθεσμίας ταύτης εἰς τὴν νόμιμον τῶν
ἐκτὼς ἡμερῶν ἀπὸ τῆς 16 'Ιουλίου καθ' ἣν ἐκοινοποιήθησαν εἰς τοὺς ἀ-
ναιρεσεῖοντας ἡ τε κλήσις καὶ τὰ λοιπὰ δικόγραφα προκύπτει, ὅτι ἀμφό-
τεροι αἱ προθεσμίαι αὗται εἶχον ἤδη ἐκπνεύσει τὴν διὰ τὴν συζήτησιν
τῆς ὑποθέσεως ὠρισμένην δικάσιμον τῆς 1 'Ιουλίου, ὥστε ἀνυπόστατος
ὁ λόγος τοῦ ἀναιρετηρίου, ὅτι δὲν ἐχορηγήθη τοῖς κατηγορουμένοις ἀ-
ναβολή, ἵνα διόντως ὑπερασπισθῶσιν ὡς καὶ ὁ τοῦ προσθέτου ἐγγράφου
ὅτι ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς κοινοποιήσεως τῆς κλήσεως καὶ τῶν ἐγγράφων
μὴ: τῆς πρὸς συζήτησιν τεταγμένης δὲν παρῆλθεν ἡ ἐν ἄρθροισι 275 καὶ
103 ποιν. δικ. διαλαμβανομένη προθεσμία.

Ἐπειδὴ αἱ ἐπίδοσεις γίνονται κατὰ νόμον διὰ παραδόσεως τοῦ δικο-
γράφου ὑπὸ τοῦ ἀρμοδίου κλητῆρος τεκμαίρεται δὲ ὅτι ἐὰν γίνηται ἐπί-
δοσις εἰς πλείονας δι' ἐνὸς καὶ μόνου ἀντιγράφου καθόσον δοθέντος αὐ-
τοῦ εἰς ἓνα δὲν ὑπάρχει πλέον εἰς χεῖρας τοῦ κλητῆρος ἵνα δοθῇ καὶ εἰς
ἑλλους.

ΑΠ. 42 (1856). Ἐπειδὴ κατὰ ἄρθρον 275 Ποιν. Δικ. δὲν ἐπιτρέπε-
ται μὲν πρὸ τῆς παρελεύσεως ἐκτὼς ἡμερῶν, ἀπὸ τῆς εἰς τὸν κατηγοροῦ-
μενον κοινοποιήσεως τῆς κλήσεως, νὰ δικασθῇ, ἀλλὰ καὶ δὲν ἀπαγορεύε-
ται νὰ δικασθῇ εἰς μεταγενεστέραν τῆς προθεσμίας ταύτης συνεδρίασιν,
ὡς ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἐγένετο· ἀν δὲ δὲν ἐγνωστοποιήθη εἰς τὸν ἀναιρε-
τηντα μετὰ τὴν προσδιορισθεῖσαν καὶ γνωστοποιηθεῖσαν αὐτῷ δικάσιμον
(21 'Ιανουαρίου), ὅτε ἡ κατ' αὐτοῦ δίκη ἀνεβλήθη καὶ προσδιορίσθη διὰ
τὴν 30 τοῦ αὐτοῦ μηνός, τοῦτο ἔδιδεν εἰς αὐτὸν τὸ δικαίωμα νὰ ζητήσῃ
τὴν ἀναβολὴν πρὸς ἐμφάνισιν μαρτύρων τῆς ὑπερασπίσεως, δὲν δίδει ὁ-
μως χώραν καὶ εἰς ἀναίρεσιν, καθότι ἡ ὁκταήμερος προθεσμία δὲν περι-
ορίσθη, ἀλλ' ἐκ τούναντίου ἐξετάθη· ἐκ δὲ τῶν πρακτικῶν τῆς συνε-
δριάσεως ἀποδεικνύεται, ὅτι ὁ ἀναιρεσεῖων οὐ μόνον δὲν ἐζήτησε τὴν ἀ-

ναβρολήν, ἀλλὰ καὶ συνήνετε νὰ δικασθῇ καὶ παρητήθη τῶν μὴ ἐμφανισθέντων μαρτύρων τῆς ὑπερασπίσεως.

ΑΠ. 145 (1866). Ἐπειδὴ μεταξύ τῶν ἐγγράφων, ἀπὸ κατὰ ἐντὶν 274, 275 καὶ 413 Ποιν. Δικ. πρέπει ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος τῆς ἐν τῇ ἀκροατηρίᾳ διαδικασίας νὰ κοινοποιῶνται εἰς τὸν κατηγορούμενον καὶ τῆς εἰς συζήτησιν τῆς ὑποθέσεως δικασίμου ἡμέρας, δὲν ἀναφέρεται καὶ ἡ κατὰ ἄρθρον 60 § 3 ἐκδοθεῖσα τυχὸν ἀπόφασις τοῦ Ἀρείου Πάγου. Δὲν δύναται δὲ αὕτη νὰ ἐξομοιωθῇ μὲ τὸ τῆς παραπομπῆς βουλεύματος καθόσον εἰς τὴν περίπτωσιν ἁρθρου 60 § 3 ὁ Ἀρειος Πάγος μεταβάλλει ἀπλῶς τὸν τόπον τῆς συζητήσεως τῆς δίκης, τὸ δὲ γεγονός τοῦτο ἀποσκοπεῖται εἰς τὸν κατηγορούμενον διὰ τοῦ ἐγκλητηρίου καὶ τῆς ἀποφάσεως τοῦ ἀρμοδίου εἰσαγγελέως, ἐν οἷς ἀναφέρεται καὶ ἡ ἐκδοθεῖσα τυχὸν ἀπόφασις τοῦ Ἀρείου Πάγου, ὡς τοῦτο ἐγένετο καὶ ἐπὶ τοῦ προηγουμένου ἐπομένως δὲν εἶναι βάσιμος ὁ εἰς τὴν μὴ κοινοποιήσιν τῆς ἀποφάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου στηριζόμενος λόγος ἀναίρεσεως.

Ἐπειδὴ κατὰ τὴν προσβαλλομένην ἀπόφασιν τῶν ἐν Σύρῳ συνδεδεμένων καὶ κατὰ τὸν ἐν τῷ ἀναιρετηρίῳ ἰσχυρισμὸν τοῦ ἀναιρεσειόντος τὸ μὴ ὑπ' ἀριθ. 775 (1865) βούλευμα, δι' οὗ παρεπέμφθη αὐτὸς νὰ δικασθῇ ἐπὶ ληστείᾳ, τῇ ἐκοινοποιήθη τὴν 31 Μαΐου 1866, ἡ δὲ συζήτησις τῆς δίκης ἐγένετο τὴν 9 Ἰουνίου 1866 ἐπομένως ἡ κοινοποίησις τοῦ ἀποφάσεως βουλεύματος ἐγένετο συμφώνως ἁρθρ. 275 Ποιν. Δικ. τοῦτο δὲ ὁκτῶ ἡμέρας πρὸ τῆς δικασίμου ὁ δὲ ἰσχυρισμὸς τοῦ ἀναιρεσειόντος ὅτι ἐκ τῶν προεκτεθεισῶν ὁκτῶ ἡμερῶν πρέπει νὰ ἀφαιρεθῶσιν αἱ πρὸς ἀνακοπὴν ἢ ἀναίρεσιν τοῦ προμνησθέντος βουλεύματος χρησιμοποιούμεναι θεσμικαί, δὲν στηρίζεται εἰς οὐδεμίαν διάταξιν τοῦ Νόμου, καθόσον ἀναίρεσεων ἡδύνατο μὲν ποῖων χρήσιν τοῦ δικαιώματος νὰ προσβάλῃ διὰ τῶν νομίμων μέσων τὸ βούλευμα, ὅτε κατ' ἀνάγκην ἔπρεπε νὰ ἀναβληθῇ ἡ συζήτησις τῆς ὑποθέσεως μέχρι τῆς ἐκδίκασεως τῆς ἀνακοπῆς ἢ αἰτήσεως ἀναίρεσεως, καὶ οὕτω νὰ ματαιώσῃ τὴν γενομένην παρατευσὶν τοῦ πρὸς ἐκδίκασιν τῆς ὑποθέσεως, ἀλλὰ μὴ γενομένης παρατευσὶς τοῦ οὔτε ἀνακοπῆς, οὔτε αἰτήσεως ἀναίρεσεως, καὶ προηγηθεῖσιν ἡμερῶν πρὸ τῆς συζητήσεως, αὕτη ἐγένετο νομίμως.

ΑΠ. 69 (1866). Ἐπειδὴ ἐκ τῶν ἐν τῇ δικογραφίᾳ ἀποδεικτικῶν τοῦ δικαστικοῦ κλητήρος Κ. προκύπτει, ὅτι τὸ βούλευμα τοῦ συνδεδεμένου τῶν πλημμελειοδικῶν, τὸ ἐγκλητηρίου ἐγγράφον τοῦ παρὰ τὸν ἐφέταις εἰσαγγελέως, ἢ πρὸς ἐμφάνισιν κλητῆς τοῦ εἰσαγγελέως, καὶ τὸν κατάλογος μαρτύρων ἐπεδόθησαν τὴν 13 Ἰανουαρίου 1866 εἰς τοὺς ἀναιρεσειόντας Π. εὐρισκόμενον τότε ἐντὸς τῶν ἐν τῷ φρουρίῳ Πύλου φυλακῶν καὶ μέλλοντα νὰ δικασθῇ κατὰ τὴν 21 Ἰανουαρίου, ἐνώπιον τῶν ἐν Τριπόλει κακουργιοδικῶν, ἥτοι μόλις ὁκτῶ ἡμέρας πρὸ τῆς εἰς συζήτησιν τῆς δίκης αὐτοῦ ὁρισμένης ἡμέρας, ἐνῷ κατ' ἄρθρ. 275 Ποιν. Δικ. συνδεδεμένων ἁρθρ. 163, εἰς τὸ ὁποῖον παραπέμπει, ἡ ἐπίδοσις τῶν ἀνωτέρω ἐγγράφων, διὰ νὰ ἔχῃ νόμιμον κράτος, ἔπρεπε νὰ γίνῃ ἀπὸ τῆς ἡμέρας πρὸ τῆς συζητήσεως, καὶ νὰ προστεθῇ ἔτι μία ἡμέρα διὰ τὴν

τετακτων μυριομέτρων ἀπόστασιν, ἀπὸ τοῦ τόπου ὅπου ἡ ἐπίδοσις ἐγένετο, μέχρι τοῦ τόπου ὅπου ἡ ὑπόθεσις ἐδικάσθη.

Ἐπειδὴ ἡ μὴ τήρησις τῆς ἐν ἄρθρῳ 275 φέρει ἀναίρεσιν (458 ποιν. δικονομ.).

Ἐπειδὴ ἡ πρότασις τοῦ παρὰ τῷ Ἀρ. Πάγῳ εἰσαγγελέως περὶ ἐπιβολῆς πειθαρχικῆς ποινῆς εἰς τὸν πρόεδρον τῶν εἰρημένων συνέδρων καὶ εἰς τὸν παρὰ τοῖς ἐν Τριπόλει πλημμελειοδίκαις ἀντεισταγγελέα Μ. ἀναπληροῦντα τὸν εἰσαγγελέα τῶν συνέδρων, ὡς γενομένου· ἐξ ὀλιγωρίας παραιτίους τῆς ἀναίρεσεως τῆς ἀποφάσεως τῶν συνέδρων, εἶναι βλάσιμας, διότι ὁ μὲν εἰρημένος ἀντεισταγγελεὺς ὤφειλε πρὶν εἰσαγάγῃ τὴν ἰκλὴν πρὸς συζήτησιν νὰ ἐξετάσῃ, ἂν παρῆλθεν ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεως τῶν ἀνωτέρω ἐγγράφων ἡ παρὰ τοῦ νόμου τεταγμένη προθεσμία, ὁ δὲ πρόεδρος δὲν ἔπρεπε νὰ προβῇ εἰς τὴν συζήτησιν, πρὶν ἐξετάσῃ, ἂν αἱ ἀπαιτούμεναι κλήσεις ἐκοινοποιήθησαν τακτικῶς καὶ ἐτηρήθησαν αἱ νόμιμοι προθεσμίαι.

276. Ὡς πρὸς τοὺς ὑπὲρ τοῦ κατηγορουμένου μάρτυρας καὶ τὴν περὶ ἀναβολῆς τῆς συζήτησεως πρότασιν ἐφαρμόζονται καὶ ἐπὶ τῶν δικαστηρίων τῶν κακουργιοδικῶν τὰ ἐν τοῖς ἄρθροις 166 καὶ 167 ὥρισμένα.

Ε'. Μεταγωγή τῶν κατηγορουμένων καὶ μετακόμισις τῶν πειστηρίων [ἐγγράφων παρέλκει].

277. Ὁ κατηγορούμενος, ἀμέσως μετὰ τὴν πρὸς αὐτὸν παράδοσιν τῆς [κατηγορίας] τοῦ ἐγκλητηρίου καὶ τοῦ περὶ παραπομπῆς βουλεύματος ἀπάγεται εἰς φυλακὴν ἐπιμελείᾳ τοῦ εἰσαγγελέως ἐν τῷ τόπῳ τῶν συνεδριάσεων τοῦ δικαστηρίου τῶν κακουργιοδικῶν. — Συγχρόνως πέμπονται τὰ ἀποδεικτικὰ καὶ πειστήρια [ἐγγράφα παρέλκει] εἰς τὸν παρὰ τοῖς κακουργιοδίκαις γραμματέα (ἄρθρ. 90).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΒΔΟΜΟΝ

Προανάκρισις κατὰ τὰς δι' ἐγκλήσεως καταδιωκομένας κολασίμους πράξεις.

Α'. Ἐπὶ κακουρημάτων καὶ πλημμελημάτων.

278. Ἐάν ὁ ἀδίκηθεις θέλῃ νὰ ἐγκαλέσῃ ἐπισήμως

πρὸς καταδίωξιν πλημμελήματος ἢ κακουργήματος παραδίδει τὴν ἐγκλησιν εἰς τὸν ἀρμόδιον εἰσαγγελέα. Π. Δ. 22. 152. 153. 154 301. 305.

279. Ὁ εἰσαγγελεὺς βασανίζει ἐπιμελῶς τὴν ληφθεῖσαν ἐγκλησιν, καί, ἐὰν τὴν κρίνῃ ἐπιστηριζομένην εἰς τοὺς νόμους, πράττει κατὰ τὰ ἄρθρα 156 κ. ἐπ. — ^{Εἰ δὲ} προκύψῃ ἐκ τῆς βασάνου τῆς ἐγκλήσεως ἢ ἐναντία πεισθῆσις, εἰδοποιεῖ περὶ τούτου ἀνυπερθέτως ὁ εἰσαγγελεὺς τὸν ἐγκαλοῦντα. Π. Δ. 23. 280.

Γ 280. Ὁ ἐγκαλῶν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ προσφύγῃ εἰς τὸν παρὰ τοῖς ἐφέταις εἰσαγγελέα κατὰ τοῦ βουλευματος τοῦ παρὰ τοῖς πρωτοδικαῖς εἰσαγγελέως. ~~Κατὰ~~ πᾶσαν περίπτωσιν μένει εἰς τὸν ἐγκαλοῦντα τὸ δικαίωμα νὰ παρασταθῇ ὡς ιδιώτης κατήγορος. Π. Δ. 282. 283.

281. Τὰ ἐν τῷ ἄρθρῳ 278—280 ὠρισμένα ἐφαρμόζονται ἰδίως καὶ τότε, ὅταν κατὰ τὰ ἄρθρα 22 καὶ 23 γίνεται εἰσαγωγή εἰς δίκην μόνον κατ' ἐγκλησιν. Π. Δ. 116. 120 § 2. 192. 280. 286 317. 322. 333. 377. 434. 444. Π. Δ. 407 § 4. 458 § 5. Ν. Ἐξυβρ. 10—13. 27—30. 36.

Β'. Ἐπὶ πταισμάτων.

282. Οἱ ὅροι οὗτοι ἐφαρμόζονται καὶ εἰς τὰ πταίσματα, καὶ ἰδίως εἰς ἐκεῖνα, τὰ ὅποια καταδιώκονται μόνον κατ' αἵτησιν τοῦ βλαβέντος. — Ἡ ἐγκλησις γίνεται τότε παρὰ τῷ ἀστυνόμῳ ἢ ἄλλῳ παρὰ τοῖς πταισματοδίκαις δημοσίῳ κατηγόρῳ. — Οὗτος ἐξετάζει τὴν ἐγκλησιν, ἡ δὲ κατ' αὐτοῦ προσφυγὴ διευθύνεται πρὸς τὸν παρὰ τοῖς πρωτοδικαῖς εἰσαγγελέα. Π. Δ. 135. 280.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΟΓΔΩΘΟΝ

Γ Προανάκρισις ἐπὶ ἰδιωτικῶν κατηγοριῶν.

Α' Ἐγγυδοσία.

Κριτικὴ 283. Πρὸς ἰδιωτικὴν κατηγορίαν (ἄρθρ. 24 καὶ 280)

Γκατηγόρησι Νόμος 22 36 (αὐτὴν κατηγόρησιν.

290 22, 282-287

ἔχει ὁ [ζημιωθεὶς] ἀδικηθεὶς τότε μόνον τὸ δικαίωμα, ὅταν [ἐγγυηθῇ] ἀναλαμβάνει νὰ πληρώσῃ πρὸς τε τὸ Κράτος καὶ πρὸς τὸν κατηγορούμενον ὅλα τὰ ἐξοδα καὶ τὰς ζημίας, ἂν ἀπορριφθῇ ἡ κατηγορία. — Ἀλλοδαποὶ καὶ ἄλλοι, οἵτινες δὲν ἔχουν ἀρκούντα ἀκίνητα κτήματα, ἣ δὲν μετέρχονται ἐπιτήδευσά τι, ἣ δὲν εἶναι εἰς δημοσίον ὑπηρεσίαν, ὀφείλουν νὰ δώσουν πρὸς τοῦτο ἀξιοχρεῶν ἐγγύησιν. Π. Δ. 7. 24. 280. 285—288. 290. 305. 401. 426.

ΑΠ. 49 (1875). Ἐκ τοῦ 283 ἄρθ. προκύπτει, ὅτι οἱ ἡμεδαποί, οἱ ἔχοντες ἀρκούσαν περιουσίαν, δὲν ὑποχρεοῦνται μὲν εἰς ἐγγύησιν, ὅπως παρατεταθῶσιν ὡς ἰδιῶται κατήγοροι, ὀφείλουσιν ὅμως νὰ ἀναδέξωνται τὴν καταβολὴν τῶν δαπανῶν καὶ ζημιῶν· ὅθεν ὁ μὴ ἀναλαβὼν αὐτὴν δὲν εἶναι δεκτός, καίτοι ἔχων ἀποκρῶταν περιουσίαν. Ἐὰν ὅμως ἐγένετο δεκτός, δὲν ἐπέρχεται ἀναίρεσις, ἅτε μὴ ὀρίζοντος τοῦτο τοῦ νόμου. (Ὁμοία ΑΠ. 158 (1892),).

284. [Τὸ ἔγγραφον, διὰ τοῦ ὁποίου] ἡ δῆλωσις δι' *Κριμωγ.*
ἡ ὁ θέλων νὰ κάμῃ χρῆσιν τοῦ δικαιώματος τῆς ἰδιω-
τικῆς κατηγορίας βεβαιώνει, ὅτι ἀναλαμβάνει ὅλας τὰς
ζημίας καὶ τὰ ἐξοδα, [παραδίδεται] γίνεται ὑπ' αὐτοῦ
παρὰ τῷ εἰρηνοδικεῖ τῶ τοποῦ τῆς διαμονῆς του, καὶ
ἡ περὶ τούτου συνταχθησομένη ἐκθεσις ὑπογράφεται παρὰ
τοῦ ἰδίου, παρὰ τοῦ εἰρηνοδίκου, καὶ παρὰ τοῦ γραμμα-
τέως. — Εἰς ταύτην τὴν ἐκθεσιν βεβαιοῦται ἐὰν οὗτος ᾔ-
ναι ἐκ τῶν κατὰ τὸ προηγούμενον ἄρθρον ἀπηλλαγμένων
τῆς ἐγγυήσεως ἀνθρώπων ἢ ὄχι. Π. Δ. 72. 73. 283.

285. Ἡ ἀσφάλεια δύναται νὰ δοθῇ εἴτε κατατιθε- *Κριμωγ.*
μένης τῆς περὶ ἐγγυήσεως ποσότητος εἰς χρήματα ἢ εἰς
χρημάτων ἀντάξια πράγματα, εἴτε δι' ἀξιοχρεοῦ ὑποθή-
κης ἢ δι' ἐγγυήσεως [ἀξιοπίστων ἀνθρώπων] ἀξιοχρεῶν
καλιτεῶν ἐντὸς τοῦ Βασιλείου καθιδρυμένων. Π. Δ.
283. 286.

286. Ἡ ἐγγύησις δίδεται κατὰ τὰς ἐνώπιον τοῦ δι- *Κριμωγ.*

καστηρίου τῶν πταισματοδικῶν ἰδιωτικὰς κατηγορίας παρὰ τῷ γραμματεῖ τοῦ εἰρηνοδικείου. Τὸ μέγεθος τῆς πρὸς ἐγγύησιν ποσότητος καὶ τὸ ἀξιοχρεὸν τῆς προσφερομένης ἐγγυήσεως συζητῆται τότε μεταξύ τοῦ ἰδιώτου κατηγοροῦ καὶ τοῦ ἀστυνόμου, ἢ δημάρχου, ἢ δημαρχικοῦ παρέδρου, καί, ἐν διαφωνίᾳ ἀποφασίζει περὶ αὐτοῦ ὁ εἰρηνοδίκης. Π. Δ. 288. 289.

Κριμ. 287. Ἐπὶ ἰδιωτικῆς κατηγορίας ἕνεκα πλημμελήματος ἢ κακουργήματος δίδεται ἡ ἐγγύησις παρὰ τῷ γραμματεῖ τοῦ ἀρμοδίου δικαστηρίου τῶν πλημμελειοδικῶν, ἀφοῦ γίνη ἡ περὶ τῆς πρὸς ἐγγύησιν ποσότητος καὶ τοῦ ἀξιοχρεοῦ τῆς προσενεχθείσης ἐγγυήσεως συζητήσις μεταξύ τοῦ εἰσαγγελέως καὶ τοῦ ἰδιώτου κατηγοροῦ· ἐὰν δὲ οὗτοι διαφωνῶσιν, ἀποφασίζει περὶ τούτου τὸ συμβούριον τοῦ δικαστηρίου τῶν πλημμελειοδικῶν. Π. Δ. 41. 288.

Κριμ. 288. Περὶ τῆς δοθείσης ἐγγυήσεως συντάσσεται ἔκθεσις, ἣτις πρέπει ἐκάστοτε νὰ ὑπογράφεται παρὰ τοῦ γραμματέως καὶ παρὰ τοῦ ἰδιώτου καὶ τοῦ δημοσίου κατηγοροῦ, τοῦ ἀστυνόμου, ἢ δημάρχου, ἢ δημαρχικοῦ παρέδρου, ἢ τοῦ εἰσαγγελέως. Π. Δ. 72.

Κριμ. 289. Τὸ μέγεθος τῆς πρὸς ἐγγύησιν ποσότητος μετρεῖται κατὰ λόγον τῆς ποινῆς καὶ τῶν ἐνδεχομένων ἐξόδων καὶ ζημιῶν· οὐδέποτε δὲ ἡ ποσότης αὕτη εἶναι ἐλάσσων τῶν πεντήκοντα δραχμῶν Π. Δ. 286.

Κριμ. 290. Ἰδιωτικὴ κατηγορία ἐπιτρέπεται εἰς μόνον τὸν δυνάμενον νὰ ἀποδείξῃ προσηκόντως, ὅτι [θέλει ἐκπληρώσει] ἐξέπληρωσε τὰς ἐν τοῖς ἀρθροῖς 283-289 ὁρισμένας συμφωνίας.

B'. Περὶ ἀντικλήτου.

Κριμ. 291. Ἐκτὸς τούτου πρέπει νὰ διορίσῃ προσέτι ὁ

ἀποπληκτικῶς κατήγορος ἀντίκλητον εἰς τὴν καθέδραν τοῦ ἀρμόδιου ἀνακριτικοῦ τε καὶ πρ. δικαστηρίου, ἐκτὸς ἂν κατοικῇ αὐτὸς ἐκεῖ (ἄρθρ. 27 καὶ 248).—Ὁ μὴ διορισμὸς ἀντικλήτου δὲν φέρει ἄλλην βλάβην, εἰμὴ ὅτι ἐκ τῆς μὴ [ἐγχειρίσεως] ἐπιδόσεως ἐγγράφων τινῶν, καὶ ἐκ τῆς μὴ προσκλήσεως εἰς τινὰς πράξεις δὲν παράγονται ὑπὲρ τοῦ ιδιώτου κατηγόρου νόμιμοι συνέπειαι. Π. Δ. 304.

Γ' Ἰδιωτικὴ κατηγορία παρὰ τοῖς πταισματοδίκαις.

Κε 292. Ὁ ἔνεκα πταίσματος ἰδιωτικῶς κατηγορῶν, ἂν θέλῃ νὰ ἐνεργήσῃ τὸ δικαίωμα τῆς ἀπ' εὐθείας κλήσεως, δύναται νὰ πράξῃ κατὰ τὸ ἄρθρον 143 ἄνευ ἐγγράφου προανακρίσεως· ἢ πορεῖ δὲ καὶ πρὸ τούτου νὰ προσκαλέσῃ τὸν ἀρμόδιον ἀστυνόμον, ἢ δήμαρχον, ἢ δημαρχικὸν πρέσβητον εἰς τὸ νὰ κάμουν τὴν συνοπτικὴν προανακρίσιν (ἄρθρ. 135—142). Π. Δ. 331. Δικ. Ὁργ. 31.

Κε 293. Ἡ κλήσις τοῦ κατηγορουμένου καὶ τῶν μαρτύρων γίνεται ἐπιμελείᾳ καὶ δαπάνῃ τοῦ ιδιώτου κατηγόρου· ὅθεν τὸ κλητήριο [ἐντάλμα] θέσπισμα σχεδιάζεται καὶ ὑπογράφεται παρὰ τοῦ ιδιώτου κατηγόρου, γίνεται δὲ ἐκτελεστὸν μόνον διὰ τῆς συνυπογραφῆς τοῦ ἀστυνομου, δημάρχου, ἢ δημαρχικοῦ παρέδρου καὶ διὰ τῆς ἐπιθέσεως τῆς ἐπισήμου σφραγίδος. — Κατὰ τὰ λοιπὰ ἐφαρμόζονται τὰ διὰ τῶν ἄρθρων 145—147 ὠρισμένα, ἂν οἱ διάδικοι καὶ οἱ μάρτυρες δὲν προτιμήσωσι νὰ ἐμφανισθῶσιν ἐκουσίως. Π. Δ. 299.

Δ'. Ἰδιωτικὴ κατηγορία παρὰ τοῖς πλημμελειοδίκαις.

Κε 294. Ὁ ἔνεκα πλημμελήματος ἰδιωτικῶς κατηγορῶν, ἂν θέλῃ νὰ κάμῃ ἀπ' εὐθείας [πρόσκλησιν] κλήσιν, προσκαλεῖ τοὺς ἀρμοδίους εἰρηνοδίκας καὶ ἀστυνόμους, δημάρχους ἢ δημαρχικοὺς παρέδρους πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς

συνοπτικῆς προανακρίσεως, καὶ [μετὰ τοῦτο] κατ' αὐτὴν ἐνεργεῖ ὅλα τὰ δικαιώματα τοῦ εἰσαγγελέως κατὰ τὰ ἄρθρα 156—161· ἀλλὰ τὰ δικάσματα τοῦ ἰδιώτου κατηγοροῦ περιορίζονται εἰς ἀπλὰς αἰτήσεις.

Κεμ. 295. Ἡ κλήσις τῶν [ἐγκαλουμένων] κατηγορουμένων καὶ μαρτύρων γίνεται ἐπιμελείᾳ καὶ δαπάνῃ τοῦ ἰδιώτου κατηγοροῦ, ὅστις ὀφείλει νὰ σχεδιάζῃ καὶ ὑπογράψῃ τὸ κλητῆριον ἔγγραφον, τὸ ὁποῖον μόνον διὰ τῆς συνοπογραφῆς τοῦ εἰσαγγελέως καὶ τῆς ἐπιθέσεως τῆς ἐπισήμου σφραγίδος καθίσταται ἐκτελεστόν.—Κατὰ τὰ ἄλλα ἐφαρμόζονται τὰ ἐν τοῖς ἄρθροις 162 καὶ 163 ὠρισμένα. Π. Δ. 300, 314, 407 § 2.

Κεμ. 296. Ἐὰν ὁ ἰδιώτης κατηγορὸς προτιμᾷ τὸ νὰ εἰσαγάγῃ πρῶτον τὴν δίκην εἰς τὸν ἀνακριτὴν, καὶ τοῦτο, ἐπὶ κακουργημάτων καὶ φυλακίσεων, πρέπει κατὰ τὸ ἄρθρ. 186 νὰ γίνεται πάντοτε, ἔχει καὶ κατὰ ταύτην τὴν [προανακρίσιν] προδικασίαν ὅσα κατὰ τὰ ἄρθρα 185—261 ἔχει καὶ ὁ εἰσαγγελεὺς δικαιώματα καὶ καθήκοντα, μὲ μόνην τὴν διαφορὰν ὅτι περιορίζονται ταῦτα εἰς ἀπλὰς προτάσεις καὶ αἰτήσεις.

Κεμ. 297. Ὅστις ἐπὶ πλημμελημάτων καὶ [πταισμάτων κακουργημάτων] ἀφορώντων τὸν τύπον θέλει νὰ ἀπαίτησῃ ὡς ἰδιώτης κατηγορὸς τὴν κατάσχεσιν παρανόμων συγγραμμάτων, εἰσάγει πάντοτε τὰς περὶ τοῦτου αἰτήσεις τοῦ εἰς τὸν ἀνακριτὴν καὶ τὰς υποβάλλει εἰς τὴν κρίσιν τοῦ δικαστικοῦ συμβουλίου.—Ὁ ἀνακριτὴς διατάσσει τὴν κατάσχεσιν προσωρινῶς, ἐὰν κρίνῃ αὐτὴν σύμφωνον μὲ τὸν νόμον, καὶ ἀναφέρει ἐντὸς ὀκτῶ ἡμερῶν περὶ τοῦ πράγματος εἰς τὸ δικαστικὸν συμβούλιον τὸ ὁποῖον ἀποφασίζει περὶ τῆς ἐξακολουθήσεως αὐτῆς. Π. Δ. 178.

* Τὸ ἄρθρον 297 τροποποιεῖται ὑπὸ ἄρθρ. 14 τοῦ Συντάγματος (1884).

298. Ἐάν δὲν θελήσῃ ὁ ἀνακριτὴς ἢ ἄλλος ἐπὶ τῆς ἀνακρίσεως ὑπάλληλος νὰ ἐκτελέσῃ τὴν περὶ κατασχέ-
σεως, αὐτοψίας, καὶ τῶν τοιούτων αἰτησὶν τοῦ ιδιώτου
κατηγόρου, ἀποφασίζει περὶ τούτου κατ' αἰτησὶν τινὸς
τῶν διαδίκων τὸ συμβούλιον τοῦ δικαστηρίου τῶν πλημ-
μλειοδικῶν. Π. Δ. 250 § 1. Κεμργ.

299. Ἐάν ἡ δίκη παρεπέμφθῃ ἀπὸ τοῦ συμβουλίου
τῶν δικαστῆριον τῶν πταισματοδικῶν ἢ πλημμελειοδι-
κῶν, γίνεται ἡ κλήσις τοῦ κατηγορουμένου καὶ τῶν μαρ-
τύρων κατὰ τὰ ἐν τοῖς ἀρθροῖς 293 καὶ 295 ὠρισμένα.
Π. Δ. 407 § 2. Κεμργ.

Ε' Ἰδιωτικὴ κατηγορία παρὰ τοῖς κακούργιοδικαῖς.

300. [Ἀναπεμφθείσης] παραπεμφθείσης τῆς ὑπο-
θέσεως εἰς τὸ δικαστήριον τῶν κακούργιοδικῶν, σχεδιά-
ζει ὁ ιδιώτης κατήγορος [τὴν κατηγορίαν] τὸ ἐγκλητή-
ριον, καὶ πράττει ὅσα τὰ ἀρθρα 264—276 ἐπιβάλλου-
σιν εἰς τὸν εἰσαγγελέα μὴ παραβλεπομένων τῶν δικαίων
τοῦ παρὰ τοῖς ἐφέταις εἰσαγγελέως. — Ἐκτὸς δὲ τούτου,
γίνονται ἐπιμελεία καὶ δαπάνη τοῦ ιδιώτου κατηγόρου αἱ
διατεταγμέναι κοινοποιήσεις καὶ κλήσεις, τὰς ὁποίας προ-
αποφαίνεται ἐκτελεστὰς ὁ παρὰ τοῖς ἐφέταις εἰσαγγελεὺς
ἢ ὁ παρ' αὐτοῦ ὑποκατασταθεὶς εἰσαγγελεὺς κατὰ τὰ
ἐν τῷ ἀρθρῷ 293 ἀναφερόμενα. Π. Δ. 463. Δικ. Ὁργ. 72. Κεμργ.

Σ' Ἀνάκλησις τῆς ιδιωτικῆς κατηγορίας.

301. Ὁ ιδιώτης κατήγορος δύναται, προσεπιφυλατ-
τομένων τῶν κατὰ τὸ ἀρθρον 24 εἰς τὸν εἰσαγγελέα ἀνη-
κόντων δικαιωμάτων, νὰ παραιτήσῃ τὴν ἅπαξ γενομέ-
νην παρ' αὐτοῦ κατηγορίαν μέχρι οὗ γίνῃ ἡ κλήσις. Μετὰ
ταῦτα ἡ ἀνάκλησις δὲν συγχωρεῖται. — Ὁ ιδιώτης κατή-
γορος ὀφείλει, γενομένης ἐγκαίρως τῆς ἀνακλήσεως, νὰ Κεμργ.

πληρώσῃ μόνας τῆς δαπάνης καὶ τὰς ζημίας, ὅσαι ἐγ-
ναν μέχρι τῆς περὶ τῆς ἀνακλήσεως ἀγγελίας. — Οὕτω
διατηρεῖ προσέτι τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ μεταχειρισθῇ τῇ
παρὰ τῷ ἀρμοδίῳ εἰσαγγελεῖ ἐγκλησιν (ἄρθρ. 278-282)
ἐκτὸς ἐάν, χρησάμενος ἤδη αὐτῇ, ἀπέτυχῃ. Π. Δ. 248
306. 342.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΝΑΤΟΝ

Μοδοικασία ἐπὶ πολιτικῆς ἀγωγῆς.

302. [Ὁ ζημιωθείς δύναται ἐν πάσῃ περιστάσει τῇ
ἀνακρίτεως] ὁ ἀδικηθείς δύναται εἰς πᾶσαν κατὰ τὴν
σὴν τῆς προανακρίσεως νὰ παρίσταται ὡς πολιτικῶς ἐνό-
γων ἕνεκα τῶν ιδιωτικῶν αὐτοῦ ἀπαιτήσεων (ἄρθρ. 6 καὶ
85). — Τὸ ἐγγράφον ὁμῶς τῶν ἀπαιτήσεων τούτων πρέπει
νὰ [ἐγχειρισθῇ] ἐπιδοθῇ εἰς τὴν κατηγορούμενον τοῦλάχισ-
τον κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς εἰς τὸ ἀκροατήριον κλήσεως.
— Εἰς τὴν σύνταξιν καὶ [παράδοσιν] ἐπίδοσιν τοῦ ἐγγρά-
φου τούτου τῆς ἀγωγῆς ἐφαρμόζονται τὰ ἐν τῇ πολιτικῇ
δικονομίᾳ διατεταγμένα. — Πᾶσα ἀπαίτησις μὴ γεννηθεῖς
κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον δὲν λαμβάνεται ὑπ' ὅψιν παρὰ τοῦ
ποινικοῦ δικαστηρίου. — Ὁ ὁρισμὸς οὗτος δὲν ἰσχύει ὁμοί-
ως πρὸς τὰς ἐναντίον τοῦ ιδιώτου κατηγοροῦ ἢ τοῦ κα-
ταμηνυτοῦ πολιτικᾶς ἀπαιτήσεις τοῦ κατηγορουμένου
(ἄρθρ. 86). Π. Δ. 7. 145. 163 257. 275. 306.
402. 448. Πολ. Δικ. 136. 138. 140. 494. 533. Γ

ΑΠ, 225 (1900). Ἐπειδὴ ὁρθῶς τὸ δικαστήριον τῆς οὐσίας ἀνέ-
ριψε τὴν ἐνάστασιν τοῦ ἀναιρεσεύοντος περὶ ἀπαρადέκτου τῆς πολιτικῆς
ἀγωγῆς, λόγῳ ὅτι δῆθεν δὲν ἐγροηγῆθη τῷ ἀναιρεσεύοντι ἀνάλογος πα-
θεσμία ἀποστάσεως, διότι ἡ ἐνάστασις αὕτη εἶναι ἐντελῶς ἀόριστος καὶ
ἀνεπίδεκτος δικαστικῆς ἐκτιμήσεως, ἀφοῦ δὲν ὥρισεν οὗτος οὔτε πᾶν
ὁρίζει ὅποια ἐστὶν ἡ ἀπόστασις ἀπὸ τῆς ἑδρας τοῦ δικαστηρίου μὴ
τοῦ μέρους ὅπου ἐγένετο ἡ ἐπίδοσις, ἵνα κρίνῃ.

Γραφεῖον ἐκκλ. 2236 ὡδ.β. Τριαντ. —

Δημόσια Κεντρικὴ Βιβλιοθήκη Βερόιας

ΑΠ. 94 (1896). Ἐπειδὴ κατὰ ἄρθρ. 302 Ποιν. Δικ., εἰσαγομένης πολιτικῆς περὶ ἀποζημιώσεως ἀγωγῆς εἰς τὸ ποινικὸν δικαστήριον, μόνον εἰς τὴν σύνταξιν καὶ ἐπίδοσιν τοῦ περὶ αὐτῆς δικογράφου ἐφαρμόζονται τὰ ἐν τῇ Πολ. Δικ. διατεταγμένα, ἄρα κατὰ πάντα τὰ λοιπὰ ἔχουσιν ἐφαρμογὴν τὰ ἐν τῇ Ποινικῇ, καθ' ἣν οὔτε ἐπανάληψις τῆς βίαιας διακρίσεως δίκης ἀπαιτεῖται, οὔτε προτάσεις εἶναι ἀπαραίτηται ἀναγκαῖαι, οὔτε νὰ διατάσσεται προηγουμένως ἡ ἀποδείξις τῆς ἀληθείας ἀρκούσης τῆς κατὰ τὴν ποινικὴν δικάσιμον προσαγωγῆς συνηθῶν ἀποδεικτικῶν μέσων, εἰς ὧν νὰ δύναται νὰ σχηματίσῃ τὴν πεποίθησιν τοῦ τοῦ δικαστήριον.

ΑΠ. 156 (1896). Ἐπειδὴ, καθόσον μὲν ἀφορᾷ εἰς τὴν σύνταξιν καὶ ἐπίδοσιν τῆς πολιτικῆς ἀγωγῆς, ἐφαρμόζονται τὰ ἐν τῇ Πολ. Δικ. διατεταγμένα, καθόσον δὲ ἀφορᾷ εἰς τὴν τήρησιν τῶν προθεσμιῶν περὶ τὴν ἐνηννοποίησιν αὐτῆς, ἐφαρμοστέαι εἰσὶν αἱ διατάξεις τῶν συνδυασμένων ἄρθρων 302 καὶ 163 Ποιν. Δικ.

Ἐπειδὴ ἐπὶ τοῦ προκειμένου, καθ' ἃ βιβαιοῖ ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, τὸ Πλημμελειοδικεῖον ἔλαβεν ὑπ' ὄψει καὶ τὰς διατάξεις τῆς Πολιτ. Δικ. καὶ ὡς πρὸς τὸν προσδιορισμὸν τῆς προθεσμίας, καθ' ἣν ὡρεῖται νὰ ἐγερθῇ ἡ περὶ ἧς πρόκειται πολιτικὴ ἀγωγή, οὕτω δὲ παρεβίβη τὰς διατάξεις τῶν εἰρημνέων ἄρθρων 302 καὶ 163 Ποιν. Δικ. ὅ τῆς ἐπάγεται ἀναίρεσιν.

ΑΠ. 187 (1900). Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθρον 302 Ποιν. Δικ. ὁ ἀδελφὸς δύναται κατὰ πᾶσαν στάσιν τῆς προανακρίσεως νὰ παρίσταται ὡς πολιτικῶς ἐνάγων· εἰς δὲ τὴν σύνταξιν καὶ ἐπίδοσιν τῆς πολιτικῆς ἀγωγῆς ἐφαρμόζονται τὰ ἐν τῇ Πολ. Δικ. διατεταγμένα, συμφώνως ὡς πρὸς τὸ ἄρθρον 145 § 7 αὐτῆς ἐπὶ διαδίκων ἀγνώστου διαμονῆς ἡ ἐπίδοσις γίνεται εἰς τὸν παρ' ἐκείνῳ τῷ δικαστηρίῳ εἰσαγγελέα, ὅπου ἡ δίκη εἶναι ἐκκρεμῆς· ὅθεν ἐν προκειμένῳ νομ. μω. ἐγένετο ἡ ἐπίδοσις τῆς πολιτικῆς ἀγωγῆς διὰ τὸν ἀγνώστου διαμονῆς κατηγορούμενον εἰς τὴν εἰσαγγελίαν τῶν ἐν Σπάρτῃ Πρωτοδικῶν, εἰς οὗτους τὴν δικαιοδοσίαν ὑπῆγετο ἡ κατηγορία, ἅτε διατελοῦσα εἰσέτι ἐκκρεμῆς παρὰ τῇ αὐτοῦ ἀνακρίσει· καθ' ὅσον ἡ ἐνώπιον τῶν ποιν. δικαστηρίων πολιτικὴ ἀγωγή, εἰσαγομένη κατὰ νόμον (ἄρθρ. 8 Ποιν. Δικ.) εἰς τὸ ἀρμόδιον πρὸς ἐκδίκασιν τῆς κατηγορίας ποινικὸν δικαστήριον, θεωρεῖται πάντοτε ἐκκρεμῆς παρ' ὧ δικαστηρίῳ ἐκκρεμεῖ καὶ ἡ κατηγορία ἐπ' ἧς ἐρείδεται· δὲν ἔχεται ἄρα βασιμότητος ὁ λόγος ἀναίρεσεως, ὁ σπυριζόμενος εἰς τὸ ἄκυρον τῆς ἐπιδόσεως τῆς πολιτικῆς ἀγωγῆς, ὡς μὴ ἐπιδόσεως εἰς τὸν εἰσαγγελέα τῶν ἐν Νικοπόλει Ἐφετών.

Ἐπειδὴ καὶ ὁ λόγος ἀναίρεσεως, ὅτι ἡ πολιτικὴ ἀγωγή ἔδει ν' ἀπαρτίθῃ ὡς ἀπαράδεκτος, καθὼς ἐγερθεῖσα ἀνευ ἀδείας τοῦ συγγενικοῦ συμβουλευτοῦ καὶ γνωμοδοτήσεως δικηγόρου κατὰ τὸ ἄρθρον 75 τοῦ περὶ ἐπιτροπείας νόμου, στερεεῖται οὐχ ἥττον βασιμότητος, καθόσον ἐκτὸς ὅτι οὐδὲν τοιοῦτον ἀπαράδεκτον ὑπεβλήθη ἐνώπιον τοῦ δικάσαντος δικαστηρίου τῶν συνέδρων, κατὰ δὲ τὸ ἄρθρον 811 Πολ. Δικ. δὲν ἐπιτρέ-

πεται νὰ εἰσχυθῇ νέος λόγος ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου, ὅστις δὲν ἐπὶ σήκῃ ἤδη εἰς τὸ ἀνεκκλήτως δικάσαν δικαστήριον, πλην ἐν ὅ ἡ ἀνάγκη εἰς τὴν κοινὴν εὐταξίαν, ἀλλὰ καὶ τὴν διάταξιν τοῦ δικαστοῦ φθέντος ἄρθρου τοῦ περὶ ἐπιτροπείας νόμου ἡδύνατο μὲν νὰ ἐπικαλεσθῇ ἀναιρεσεῖων πρὸς ἀπόκρουσιν τῆς ἀγωγῆς ὡς ἀπαράδεκτου πρὸ τῆς δικαστικῆς αὐτῆς, δὲν δύναται ὅμως νὰ ἐπικαλεσθῇ τὸ πρῶτον αὐτῆς καθὼς ἀφορῶσαν τὸ συμφέρον τοῦ ἀνηλίκου, πρὸς μεταίωσιν τῆς κασάσης τὴν ἀγωγὴν τοῦτου ἀποφάσεως.

ΑΠ. 26 (1895). Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθρον 302 Ποιν. Δικ. ἡ πολιτικὴ ἀγωγή δέον νὰ ἐπιδίδηται τῷ κατηγορουμένῳ τοῦλάχιστον ἐν τὴν ἐποχὴν τῆς εἰς τὸ ἀκροατήριον κλήσεως, τοῦτέστι καθ' ὃν ὀφείλει ὁ εἰσαγγελεὺς νὰ κοινοποιήσῃ αὐτῷ τὴν κλήσιν ὅπως ἐμφανισθῇ εἰς τὸ ἀκροατήριον πρὸς συζήτησιν τῆς κατηγορίας προκείμενῆς περὶ κακούργου δικείου. ἡ κλήσις τοῦ εἰσαγγελεὺς ἔδει νὰ ποιηθῇ εἰς τὸν κατηγορουμένον ὀκτὼ ἡμέρας πρὸ τῆς δικαστικῆς τοῦ ἄρθρου 275 Ποιν. Δικ. γορηγομένης καὶ ἀναλόγου προθεσμίας πρὸς ἀποστάσεως ἥτοι προστιθεμένης μιᾶς ἡμέρας διὰ πᾶσαν ἀπόστασιν ἑκατὸν μιλίων μυριαμέτρων, καθ' ἃ διατάσσει τὸ ἄρθρ. 163 Ποιν. Δικ. ἐν προμνησθέν ἄρθρον πρὸς ἀπέμειναι, ἐνῶ δὲ ἡ συζήτησις τῆς υποθέσεως γένητο τῇ 17 Ἰουλίου π. ε. ἤτοι μετὰ 31 ἡμέρας, ἐτηρήθη καὶ κατὰ πλεονασμὸν μάλιστα, ἡ νόμιμος προθεσμία πρὸς συζήτησιν τῆς πολιτικῆς ἀγωγῆς.

ΑΠ. 93 (1896). Ἐπειδὴ τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων, ὡς προκύπτει σαφῶς ἐκ τῆς προσβαλλομένης αὐτοῦ ἀποφάσεως, ἐπέστη ἐκ τῆς ἀποδεικτικῆς διαδικασίας, οὐ μόνον ὅτι ἐπῆλθεν εἰς τὴν πολιτικὴν ἀγωγὴν καὶ εἰς τὰ ὑπ' αὐτῆς ἐπιτροπευόμενα ἀνήλικα ζημία ὡς ἐκ τοῦ θανάτου τοῦ παθόντος, ἀλλὰ καὶ ὅτι ἡ ζημία αὕτη ἀνῆλθεν ἐκ δραχμῶν 1000 μὲν ὡς πρὸς τὴν σύζυγον τοῦ παθόντος, δραχμῶν 3000 ὡς πρὸς τὰ τέκνα αὐτοῦ καὶ ἐπέδικασεν ὡς ἀποζημιώσιν τὸ πρὸς τὸν τοῦτο, ἥτοι δραχ. 4000 συλλήδην μὲν ἐν τῷ διατακτικῷ τῆς ἀποφάσεως τοῦ ἀλλὰ καθ' ἣν ποιεῖται ἐν τῷ σκεπτικῷ αὐτῆς διακρίνει ἰδιαιτέρως διὰ τὴν σύζυγον καὶ τὰ τέκνα τοῦ παθόντος· οὕτω δὲ ἀποφασίζοντες τὸ δικαστήριον οὐτε ἀναιτιολόγητον ἐξέδωκεν ἀπόφασιν, οὐτε τὰς περὶ ἀποδείξεως διατάξεις Πολ. Δικ. παρέβιασεν.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθρον 302 Ποιν. Δικ. τὸ ἔγγραφον τῶν ἰδιωτικῶν ἀπαιτήσεων πρέπει νὰ ἐπιδόθῃ εἰς τὸν κατηγορουμένον τοῦλάχιστον κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς εἰς τὸ ἀκροατήριον κλήσεως, κατὰ δὲ τὸ ἄρθρ. 275 Ποιν. Δικ. ἡ ἐπίδοσις τοῦ ἐγκλητηρίου καὶ ἡ κλήσις τοῦ κατηγορουμένου διὰ νὰ ἔχῃ νέαιμον κύρος πρέπει νὰ γείνη ὀκτὼ τοῦλάχιστον ἡμέρας πρὸ τῆς ὁρισθείσης διὰ τὴν ἐκδίκασιν τῆς υποθέσεως δικαστικῆς ὡς ὅμως προκύπτει ἐκ τῶν ἐν τῇ δικογραφίᾳ ἐπιδιοτηρίων ἡ ἀγωγή τῆς πολιτικῆς ἀγωγῆς ἐκονοποιήθη εἰς τοὺς ἀναιρεσεῖοντας 13 ἡμέρας πρὸ τῆς ἐκδίκασεως αὐτῆς ἐν ταῖς φυλακαῖς Ἀργοστολίου, ἐνθα οὕτως νον κρατούμενοι ὡς ὑπόδικαι, ἐμπροθέσμῳς ἄρα ἐγένετο ἡ τῆς πολιτικῆς

ἀγωγῆς κοινοποιήσας, συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 302 καὶ καλῶς εἰσῆχθη πρὸς συζήτησιν κατὰ τὴν ἡμέραν καθ' ἣν ἐδικάσθη, διαμείναντες δὲ τῶν ἀναιρεσειόντων ἐν τῇ ἔδρᾳ τοῦ δικάσαντος δικαστηρίου, δὲν ἦτο ἀνάγκη νὰ προστεθῇ εἰς τὴν νόμιμον προθεσίαν καὶ ἡ τῆς ἀποστάσεως ἥτις κατὰ τὴν ἐξουσίαν τοῦ ἄρθρου 163 Ποιν. Δικ. προστίθεται μόνον, ὅταν ὁ καλούμενος νὰ ἐμφανισθῇ εἰς τὸ δικαστήριον δὲν κατοικῇ μῆτε διαμένῃ ἐν τῇ ἔδρᾳ αὐτοῦ, διότι εἰς αὐτοὺς κατοικῶν ἀλλαχοῦ, διαμένῃ οὐχ ἦττον ἐν τῇ εἰρᾷ τοῦ δικαστηρίου εἰς ὃ καλεῖται νὰ ἐμφανισθῇ, οὐδεὶς λόγος περὶ παρατάσεως προθεσμίας λόγω ἀποστάσεως· ὅθεν ὁ λόγος ἀναιρέσεως ὅτι ἡ πολιτικὴ ἀγωγή μὴ κοινοποιηθεῖσα ἐμπροθέσμως εἰς τοὺς ἀναιρεσειόντας, ὧν ὁ ἕτερος ἦτο ὁ Κ. ὅστις εἶχε τὴν κατοικίαν αὐτοῦ εἰς Ἀστακόν, προώρως εἰσῆχθη πρὸς συζήτησιν ἐξελέγχεται ἀνυπόστατος.

ΑΠ. 87 (1838). Κανεὶς δὲν δύναται νὰ ἐμφανισθῇ ὡς πολιτ. ἐνάγων, ἀν δὲν ζητήσῃ πρῶτον τὰς ἰδιωτικὰς ἀπαιτήσεις τοῦ δι' ἐγγράφου συντασσομένου καὶ παραδιδωμένου κατὰ τὰς περὶ τούτου διατάξεις τῆς πολιτικῆς δικονομίας, οὔτε νὰ λάβῃ χαρακτηρισμὸν ἰδιωτικοῦ κατηγόρου, πρὶν ἐξαίτηθῇ ἐγγράφως καὶ ὑποχρεωθῇ δι' ἐγγυήσεως εἰς τὰς ἀραιομένους ἀποζημιώσεις· ἡ ἀπλὴ ἐγκλησις ἢ ἡ προφορικὴ δῆλωσις, ἐπὶ ταῦτα μάλιστα μετὰ τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν, δὲν χρησιμεύει τοιοῦτον χαρακτηρισμῷ.

ΑΠ. 61 (1846). Διὰ νὰ δύναται νὰ παρασταθῇ τις ὡς πολιτ. ἐνάγων, ἀρκεῖ ἀπλὴ περὶ τούτου δῆλωσις· Ναί, ἡ δὲ ἐπίδοσις τῆς ἀγωγῆς κατατίθεται ἐπὶ μόνῳ τῷ σκεπῶ τοῦ νὰ γνωρίσῃ ὁ κατηγορούμενος τὰς ἀδικοῦσας τοῦ πολιτικῶς ἐνάγοντος διὰ νὰ δύναται νὰ τὰς ἀμφισβητήσῃ κατὰ τὴν ἐπὶ ἀκροατηρίου ἀνάκρισιν· ὥστε καὶ πρὸ τῆς ἐπίδοσεως τῆς ἀγωγῆς ὁ ἀδικηθεὶς δύναται νὰ παρίσταται ὡς πολιτικῶς ἐνάγων καὶ ἐπὶ τῇ ἀπλῇ τῆς προθέσεως του δηλώσει.

ΑΠ. 139 (1877) 98 (1880) 163 (1883). Τὸ ἄρθρον 6 τῆς ποιν. δικ. καὶ τὰ ἄρθρα 85 καὶ 302 περιέχουσιν ἀπλῶς δικονομικὰς διατάξεις, οἷτινες προϋποθέτουν ὑφιστάμενον ἀστικὸν νόμον ρυθμίζοντα τὴν ἐν τῷ ἄρθρ. 6 ἀναφερομένην ἱκανοποίησιν διὰ χρηματικῆς δόσεως.

ΑΠ. 163 (1883). Κατὰ τὸ Ῥωμ. Δ. ὅπερ ἰσχύει παρ' ἡμῖν μὴ χωρὶς χρηματικῆς ἀπαιτήσεως διὰ τὰς ἀλληλόδους, ὡς ὑπέστη τις ἐνεκα σωματικῆς προσβολῆς (N 7 ἐν τέλει Πανδ. 9. 3), κατὰ μέτρον δὲ λόγον, ὅτε αἱ ἀλληλόδου ἀναφέρονται εἰς ἥθικην θλίψιν, (διότι ἡ ἐν § 40 εἰρηγ. (4. 4) ἀναγραφομένη ἱκανοποίησις διὰ χρηματικῆς δόσεως ἐστὶν ἰδιωτικὴ ποιητὴ τοῦ Ρ. Δ. ἐνασκουμένη διὰ πολιτικῆς ἀγωγῆς τοῦ παθόντος, ὡς τοιαύτη δὲ κατηργήθη ὑπὸ τοῦ 705 ἄρθρου τοῦ ποιν. νόμου), μὴ χωρεῖ ἀγωγή λόγω ἀλληλόδων, ἐπενεχθεισῶν μάλιστα ὑπὸ προσβολῆς τῆς τιμῆς, ἐκτὸς ἂν ἐπῆλθεν ὠρισμένη θετικὴ ζημία, χρηματικῆς ἀποζημιώσεως δεκτικῇ.

ΑΠ. 26 (1880) 93 (1884). Ὁρεῖλοντος κατὰ τὸν παρ' ἡμῖν ἰσχύοντα σωματικὸν νόμον (Ἀρμενόπ (3. 5) 78) τοῦ υἱοῦ νὰ διατρέφῃ

τοὺς πενομένους γονεῖς αὐτοῦ, κέκτῃνται οὗτοι δικαίωμα ἀποζημιώσεως κατὰ τοῦ κτείναντος τὸν ἐν σχετικῇ εὐπορίᾳ διατελούντα υἱὸν καὶ τὸν φθάνοντος οὕτω τοῦ τῆς διατροφῆς δικαιώματος.

ΑΠ. 59 (1850). Δικαιούμενος ὁ ποιν. δικαστὴς κατ' αἴτησιν τοῦ ἀδικηθέντος ἀποφαίνεται περὶ πάσης αὐτῷ ὀφειλομένης ἰκανοποιήσεως ἐὰν αὕτη συνδέσθαι τῇ κυρίᾳ πράξει καὶ ἵνα ἐπακολουθήσῃ αὕτη, ἐπὶ τῇ ἐκτέλει τῆς καταγωγῆς αὐτοῦ, νὰ διατάξῃ προσέτι, ἐπὶ τῇ αἰτήσῃ παθόντος, τὴν ἀποδοσὶν εἰς αὐτὸν τῆς καταγωγῆς τοῦ κτήματος.

ΑΠ. 68 (1857). Ὁρίζοντας τοῦ νόμου, ὅτι τὸ ἔγγραφο τῆς πολιτ. κτῆς ἀγωγῆς δεόν νὰ ἐπιδόθῃ τῷ κατηγορουμένῳ τοῦλάχιστον κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς εἰς τὸ ἀκροατήριον κλήσεως, ὁρίζοντας δὲ προσέτι, ὅτι ἡ ἀποκοπή τοῦ ἐρήμην δικασθέντος κατηγορουμένου δικάζεται ἐν τῇ ἐπομένῃ συνεδρίᾳ ὑπὸ τοῦ ἐκδόντος τὴν ἐρήμην ἀποφασίν δικαστηρίου καὶ ἐπομένως μὴ ἀπαιτοῦντος νέαν κλήσιν αὐτοῦ, ἔπεται, ὅτι ἡ περὶ τὸν χρόνον τῆς ἐπίδοσεως τῆς πολιτικῆς ἀγωγῆς διάταξις ἐννοεῖ τὴν πρὸ τῆς ἐρήμην δίκης γενομένην κλήσιν τοῦ κατηγο. ὅτε οὗτος ἔχει τὸ πλεονέκτημα ἂν ἐκωλύθῃ νὰ ἐμφανισθῇ κατὰ τὴν συζήτησιν, νὰ ἀνακόψῃ τὴν ἀπόφασιν καὶ ὡς πρὸς τὴν πολιτικὴν ἀγωγὴν.

ΑΠ. 162 (1884). Ἐκ τούτου δ' ἔπεται, ὅτι ὁ πολιτικῶς ἐνάγων ἐκνοποιήσας ἐμπροθέσμως τὴν ἀγωγὴν αὐτοῦ πρὸ τῆς πρώτης ἐπ. ἀποφ. τοῦ ἀκροατηρίου συζητήσεως τῆς ὑποθέσεως, ἥτις ἐγένετο ἐρήμην τοῦ κατηγο. ἔχει ἀνάγκην νὰ κοινοποιήσῃ νέαν ἀγωγὴν ἢ κλήσιν, ἵνα παραστή κατὰ τὴν ἐκ νέου συζήτησιν τῆς ὑποθέσεως, κατ' ἀκολουσίαν τῆς ἀνακοπῆς τούτου κατὰ τῆς ἐρήμην ἀποφάσεως.

ΑΠ. 6 (1882). Εἰς τὸν ἀδικηθέντα ἐπιτρέπεται νὰ παρίσταται ἐν πολιτικῶς ἐνάγων εἰς πάσαν κατὰστασιν τῆς προανακρίσεως καὶ πρὸς τὴν κοινοποιήσῃ τὴν ἀγωγὴν του, ἀρκεῖ πρὸς τοῦτο νὰ ὑποβάλῃ ἀρμόδιον ὁμολογίαν, ὅτι παρίσταται ὡς πολιτικῶς ἐνάγων.

ΑΠ. 140 (1870). Ἐφαρμοζομένων κατὰ τὸ ἄρθρον 302 τῆς πολ. δικ. εἰς τὴν σύνταξιν καὶ ἐπίδοσιν τῆς ἀγωγῆς τῶν ἐν τῇ πολιτ. δικ. διατεταγμένων, ἔπεται, ὅτι τὸ ποιν. δικαστήριον, τὸ ἐπίλαμβανον αὐτῆς, καθήκον ἔχει νὰ ἐξετάσῃ ἐὰν, γενομένης ἀντιρρήσεως, ἢ ἐπίδοσις αὐτῆς κατὰ τοὺς ὑπὸ τῆς πολ. δικ. διαγεγραμμένους τύπους καὶ ἐν ἀνάγκῃ νὰ διατάξῃ τὰς δεούσας ἀποδείξεις, ἐν αἷς περιλαμβάνεται καὶ ὁ ὅρκος, ὅθεν ἀμφισβητήσαντος τοῦ κατηγορουμένου τὴν ἐπίδοσιν τῆς ἀγωγῆς τοῦ πολιτικῶς ἐνάγοντος καὶ προσβαλόντος ὡς πρὸς τὸν τὸ ἐπίδοτήριον, καὶ ἐπαγαγόντος αὐτῷ ὅρκον, τὸ δικαστήριον τῶν συνεδρῶν δύναται ἢ νὰ ἀναβάλῃ τὴν ἐκδίκασιν τῆς ἀγωγῆς, καὶ ἢ νὰ διεξαχθῇ ποινικῇ ἐπὶ πλαστογραφίᾳ δίκη ἢ δοθέντος τοῦ ὅρκου νὰ παύσῃ εἰς τὴν ἐκδίκασιν τῆς ἀγωγῆς.

ΑΠ. 24, 44 (1875) Εἰς τὴν σύνταξιν καὶ ἐπίδοσιν τῆς πολιτικῆς ἀγωγῆς ἐφαρμοζομένων τῶν ἐν τῇ πολ. δικ. διατεταγμένων, ἔπεται, ὅτι ἀπαιτουμένου ἀποδεικτικοῦ δικ. κλητῆρος πρὸς ἀπόδειξιν τῆς ἀγωγῆς.

πρόσβασις δικογράφου, καὶ προσβαλλομένου τούτου ὡς πλαστοῦ, οὐδαμῶς δι' ἑαυτοῦ ὅρκου δύναται νάποδειχθῇ ἡ πλαστότης αὐτοῦ, ἀλλ' ἀνάγκη ἀναβληθῇ ἡ συζήτησις τῆς πολιτικῆς ἀγωγῆς ἄχρι τέλους τῆς ἐπὶ πλαστογραφίᾳ τοῦ ἐπιδιοτηρίου ποινικῆς διαδικασίας δυνάμει τῶν ἀρθρ. 454 καὶ 455 τῆς πολ. δικ. ἀποδιδόμενης τῆς πλαστογραφίας εἰς ὠρισμένον προσωποῦν καὶ μὴ προκειμένης ἀπωλείας ἐπιδιοτηρίου, ἥτις δύναται νάποδειχθῇ καὶ δι' ὅρκου κατὰ τὸ ἀρθ. 351 τῆς πολ. δικ.

ΑΠ. 149 (1872) 165 (1872) 164 (1876). Κατ' οὐδεμίαν τῆς ποιν. δικον. διάταξιν ἀπαιτεῖται νά υποβάλλῃ ὁ πολιτικῶς ἐνάγων ἐγγράφους πρὸς τὰς ἐπὶ τῶν ἰδιωτικῶν αὐτοῦ ἀπαιτήσεων, μὴ ἐφαρμοζομένης ἐπὶ τῆς πολιτικῆς ἀγωγῆς, τῆς εἰσαγομένης ἐνώπιον τοῦ ποινικοῦ δικαστηρίου, τῆς διατάξεως τῶν ἀρθρῶν 580 καὶ 470 τῆς πολ. δικ.

ΑΠ. 214 (1877). Οὐδαμῶς ὀρίζοντος τοῦ νόμου ὅτι καὶ εἰς τὴν ἐνώπιον τοῦ ποιν. δικαστ. διεξαγωγὴν τῆς πολιτικῆς ἀγωγῆς ἐφαρμόζονται αἱ τῆς πολιτ. δικον. διατάξεις, τὸ ποινικὸν δικαστήριον δύναται νάδιατάξῃ, ἵνα ἡ ἀπόδειξις ἰσχυρισμοῦ τινος γίνῃ παραχρῆμα.

ΑΠ. 86 (1860) 85 (1883). Τοῦ 302 ἀρθρ. ὀρίζοντος, ὅτι ἡ ἀγωγή ἐπιδίδεται τῷ κατῆγ. τοῦλάχιστον κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς εἰς τὸ ἀκρατήριον κλήσεως, ἐπεταὶ ὅτι ὡς διὰ τὴν κλήσιν πρὸς ἐκδίκασιν τῆς ποιν. δικῆς πρέπει νά προστίθεται προθεσμία κατὰ τὰς διατάξεις τῆς πολ. δικ. λόγῳ τῆς ἀποστάσεως τῆς κατοικίας τοῦ κατηγορουμένου, οὕτως ὡς νά προστίθεται καὶ διὰ τὴν ἐπίδοσιν τῆς πολιτικῆς ἀγωγῆς.

ΑΠ. 85 (1883). Ὅθεν προκύπτοντος ἐκ τῆς ἐν τῇ ἀγωγῇ ἐπισημειωτικῆς βεβαιώσεως τοῦ δικαστικοῦ κλητῆρος, ὅτι ἡ ἀγωγή ἐπεδόθη τῷ κατηγορουμένῳ ἐν ταῖς φυλακαῖς τῆς ἐδρας τοῦ δικαστηρίου, ἀπορρίπτεται ἡ ἐνστάσις περὶ τῆς μὴ νομίμου παρατάσεως τῆς προθεσμίας ἐν ᾗ ἀποστάσεως.

ΑΠ. 178 (1866). Ἐκ τοῦ συνδ. τῶν ἀρθρῶν 302 καὶ 275 τῆς πολ. δικον. καὶ 193 § 1 τῆς πολ. δικ. συνάγεται, ὅτι ἡ πολιτικὴ ἀγωγή δέον νά ἐγχειρίζηται τῷ κατηγορουμένῳ ὀκτῶ τοῦλάχιστον ἡμέραις πρὸ τῆς ἐν τῷ ἀκρατηρίῳ συζητήσεως, ἥτοι πρὸ ὀκτῶ πλήρων ἡμερῶν, ἀρχομένων δηλονότι τῶν ὀκτῶ ἡμερῶν ἀπὸ τῆς ἐπίστασης τῆς κοινοποιήσεως καὶ μὴ ὑπολογιζομένης τῆς δικασίμου εἰς τὰς ὀκτῶ ἡμέρας. Ἐπομένως, μὴ τηρηθείσης τῆς προθεσμίας ταύτης κατὰ τὴν κοινοποίησιν τῆς ἀγωγῆς, δὲν γίνεται δεκτὸς ὁ ἐνέχυρος τὴν ἀγωγὴν ὡς πολιτικῶς ἐνάγων· ἡ δὲ τυχόν παραδοχὴ αὐτοῦ ἐπάγει ἀναίρεσιν τῆς ἀποστάσεως.

ΑΠ. 194 (1866). Ἡ ποινικὴ δικονομία ἐπιτρέπουσα τὴν πολιτικὴν ἀγωγὴν καὶ παρὰ τοῖς πταισματοδικαῖς, δὲν περιορίζει αὐτὴν οὔτε ὡς πρὸς τὸ ποσὸν τῶν ἰδιωτικῶν ἀπαιτήσεων.

ΑΠ. 143 (1883). Ἐκ τοῦ συνδ. τοῦ ἀρθρ. 302 πρὸς τὸ ἀρθρον 145 § 6 τῆς Πολ. Δικ. προκύπτει, ὅτι δὲν ἐπιδίδεται νομίμως ἡ ἀγωγή διὰ τοῦλάχιστον ἐν τῇ κατοικίᾳ ἡμεδαποῦ, ὅστις διέτριβεν ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ ὅτε ἐπιδοτέα οὗτα εἰς τὸν εἰσαγγελέα.

ΑΠ. 31 (1875). Ὁ καθ' οὗ ἐδόθη ὄρκος ὑπὸ τοῦ ἀντιδίκου, δὲν ἔχει ἐκείνῃ τὴν ἐξουσίαν νὰ ζητήσῃ ἀποζημίωσιν ὡς ἐκ τοῦ ψευδοῦς ὄρκου· ὥστε δὲν ἔχει δικαίωμα νὰ παρασταθῇ ὡς πολιτικῶς ἐνάγων εἰς τὴν ποινικὴν κατὰ τοῦ ψευδορκήσαντος δίκην, οὔτε ἐνδίκον τι μέσον κατὰ τῶν βουλημάτων νὰ ἐλασκήσῃ δύναται.

ΑΠ. 1 (1862). Ἐκ τῶν ἀρθρ. 303 καὶ 260 συνάγεται, ὅτι ἡ τοῦ ἀποκρουμένου παραστάσις ὡς πολιτικῶς ἐνάγοντος ἐν τῇ ἀνακρίσει ἔχει οὐκ ὡς ἐπὶ τῶν ἐπιδόσεων εἰς τὴν ποινικὴν προδικασίαν καὶ εἰς τὴν τελεσιδικίαν τῶν βουλημάτων. Ὅθεν ὁ κατηγορούμενος δικαιούται ἀπ' ἀρχῆς τῆς ἀνακρίσεως νὰ ἀμφισβητήσῃ εἰς τὸν παριστάμενον ὡς πολιτικῶς ἐνάγοντα τὴν νομιμότητα τῆς ἰδιοτήτος ταύτης, ὅπως ἀποκρούσῃ τὴν παρέμβασιν αὐτοῦ, περὶ πάσης δὲ τοιαύτης διατάξεως εἶναι ἀδυστάτως ἀρνήσιμος νὰ ποφασίσῃ τὸ δ. καστικὸν συμβούλιον, εἰς ὃ ὑποβάλλεται ἡ ἀνάγκη δυνάμει τῶν ρητῶν διατάξεων τοῦ 250 ἀρθρου τῆς ποιν. δικον. ἐκείνῃς τὸ συμβούλιον τῶν ἐφετῶν δύναται νὰ ἀποφάνηται ἀπαράδεκτον τὴν ἀνακοπὴν τοῦ πολιτικῶς ἐνάγοντος, ἀν θεωρήσῃ αὐτὸν ἐτερομύθεον τοῦ δικαίωματος τῆς πολιτικῆς ἀγωγῆς, οὗ δυνάμει ἀνέκοψε.

ΑΠ. 129 (1864). Δὲν ἀπαγορεύεται ὑπὸ τῶν περὶ πολιτικῆς ἀγωγῆς διατάξεων τῆς ποιν. δικον. ἡ διὰ πληρεξουσίου δικηγόρου παραστάσις τοῦ πολιτικῶς ἐνάγοντος παρισταμένου ἀδικηθέντος.

ΑΠ. 2 (1857). Ἐπειδὴ τὸ εἰς τὸν ἐναγόμενον ἐπιδιδόμενον ἔγγραφον ἀναγνίσκειν πρέπει νὰ ἴναι συντεταγμένον καθ' ὅλας τὰς διατυπώσεις ἀρθρ. 333—338 ποιν. δικ., διότι ἐξ αὐτοῦ καὶ μόνου μέλλει νὰ μᾶθῃ ὅσα εἰσὶν ἀναγκαῖα κατὰ νόμον εἰς παρασκευὴν τῶν μέσων τῆς ἀποδείξεως· ἐπομένως ἐκ μόνου αὐτοῦ δύναται νὰ πορισθῇ ὅσα τυχὸν προτείνεται νὰ προτείνῃ κατὰ τῆς διαδικασίας ἐνστάσεις καὶ οὐδὲν δικαίωμα ἔχει νὰ ζητήσῃ τὴν ἐπίδειξιν ἐτέρου ὑπάρχοντος ἀντικτύπου τῆς ἀγωγῆς.

Ἐπειδὴ ἡ ἀγωγή τοῦ πολιτικῶς ἐνάγοντος, παρέμβασις εἰς δίκην μεταξὺ ἄλλων ἐκκρεμῆς οὕσα, συγχωρεῖται ἐνὸς μὲν ὕψους τῆς κυρία δίκης, ἢ τῆς ποινικῆς, εἰς ἣν ὁ πολιτικὸς ἐνάγων παρεμβαίνει· ἐπομένως ἐὰν ὁ Ρ. παρενέβῃ εἰς τὴν προκειμένην δίκην μετὰ τὴν ἀνακρίσιν τῆς ἀποφάσεως τῶν πλημμελειοδικῶν, καὶ ἐτεβάρυνεν οὕτω τὴν θέσιν τῶν κατηγορουμένων, ἡ ἐπιβάρυνσις αὕτη δὲν εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς ἀνακρίσεως, ἀλλὰ τῶν διατάξεων 302 ποιν. δικ. καθ' ἃς μέχρι τῆς εἰς τὸ ἀκροατήριον κλήσεως δύναται νὰ ἐπιδόθῃ ἡ πολιτικὴ ἀγωγή εἰς τὸν κατηγορούμενον, ὡς ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἐγένετο, κοινοποιηθείσης ἐγὼ τῆς ἀγωγῆς τῆς πολιτικῆς ἀγωγῆς παρὰ τοῖς ἐν Τριπόλει πλημμελειοδικαῖς.

Ἐπειδὴ τὸ δικαστήριον παραδέχεται, ὅτι εἰς τὸν Β. ἐκοινοποιήθη ἡ πολιτικὴ ἀγωγή καὶ αὐτοπροσώπως καὶ διὰ τοῦ φρουραρχείου.

ΑΠ. 68 (1857). Ἐπειδὴ, κατ' ἀρθρ. 302 ποιν. δικ., ὁ ἀδικηθεὶς δύναται κατὰ πᾶσαν κατάστασιν τῆς προανακρίσεως νὰ παρασταθῇ ὡς πολιτικῶς ἐνάγων· ἀλλὰ τὸ ἔγγραφον τῆς πολιτικῆς ἀγωγῆς πρέπει νὰ ἐπιδόθῃ εἰς τὸν κατηγορούμενον τουλάχιστον κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς εἰς

τὸ ἄκροατήριον κλήσεως· ἄλλως ἢ ἀγωγή δὲν λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν τοῦ ποιν. δικαστηρίου.

Ἐπειδὴ ὁ νόμος δὲν ἀπαιτεῖ ἐπὶ τῆς ἀνακοπῆς τοῦ ἐρήμην δικαστοῦ τὸς κατηγορουμένου νῆαν κλῆσιν αὐτοῦ, ἀλλ' ὀρίζει, ὅτι ἡ ἀνακοπή καὶ καλεῖται κατὰ τὴν ἀμέσως ἐπομένην συνεδρίαν ὑπὸ τοῦ ἐκδόντος ἐν ἐρήμην ἀπόφασιν δικαστηρίου· ὅθεν ἡ ἀνωτέρω διάταξις περὶ τοῦ νόμου τῆς ἐπίδοσεως τῆς πολιτικῆς ἀγωγῆς ἐννοεῖ τὴν πρὸ τῆς ἐρήμης δίκης γενομένην κλῆσιν τοῦ κατηγορουμένου, ὅτε οὗτος ἔχει τὸ πᾶν δικαίωμα, ἂν ἐκωλύθη νὰ ἐμφανισθῇ κατὰ τὴν συζήτησιν, ν' ἀνακόψῃ τὴν ἀπόφασιν καὶ ὡς πρὸς τὴν πολιτικὴν ἀγωγήν· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ὁ ἀναίρεσις ἐπέδωκεν εἰς τὸν ἀντιρροισίτητον τὴν πολιτικὴν ἀγωγήν μετὰ τὴν ἐν τῷ ἄκροατηρίῳ ἐκφώνησιν τῆς ἀνακοπῆς αὐτοῦ κατὰ τὴν ἐρήμην ἀποφάσεως καὶ τὴν παραχωρηθεῖσαν ἀνοδοτὴν τῆς συζήτησεως τῆς ἀνακοπῆς· ἐπομένως τὸ τῆς οὐσίας δικαστήριον ἀπορρίφθη ὡς πρὸς τὴν ἀναιρέσιν τὴν πολιτικὴν ἀγωγήν, ὡς βραδέως εἰσαχθεῖσαν, οὐδένα νόμον παρεβίασε.

ΑΠ. 140 (1870). Ἐπειδὴ κατὰ 302 ποιν. δικ., εἰς τὴν αὐτῶν ἐπίδοσιν τῆς ἀγωγῆς ἐφαρμοζομένων τῶν ἐν τῇ πολιτικῇ δικαιοδοσίᾳ διατεταγμένων τὸ ποινικὸν δικαστήριον τὸ ἐποῖον ἐπιλαμβάνεται εἰς τὴν καθήκον ἔχει νὰ ἐξετάσῃ ἐὰν γενομένης ἀντιρρήσεως ἐγένετο ἡ ἐπίδοσις τῆς κατὰ τοὺς ὑπὸ τῆς πολιτικῆς δικονομίας διαγεγραμμένους τύπου καὶ ἐν ἀνάγκῃ νὰ διατάξῃ τὰς δεούσας καὶ συμφώνως πρὸς τὰς περίεργας τῆς πολιτικῆς δικονομίας ἐπιτροπεύουσας ἀποδείξεις ἐν αἷς περὶ τὴν ἐπίδοσιν καὶ ὁ ὅρκος, ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ἀμφισβητήσαντος τοῦ κατηγορουμένου τὴν ἐπίδοσιν τῆς ἀγωγῆς τῆς πολιτικῆς ἐναγοῦσιν καὶ προσβαλόντος ὡς πλαστον τὸ εἰς ἀπόδειξιν τῆς ἐπίδοσεως προσκομίζοντος δότηριον ὡς ἐξάγεται ἐκ τῆς πρὸς ἀλλομένης ἀποφάσεως τῶν συνεδριῶν καὶ ἐκ τῶν πρακτικῶν συνεδριώσεως, ἡ πολιτικῶς ἐνάγουσα ἐπήγαγεν ὡς ἀπόδειξιν τῆς ἐπίδοσεως τῆς ἀγωγῆς καὶ ὅτι δὲν εἶναι πλαστον τὸ ἐπὶ δότηριον ὅρκον, ὃν ἀντεπαχθέντα ἔδωκεν αὐτῇ, τὸ δὲ δικαστήριον τοῦ συνεδριῶν, δοθέντος τοῦ ἀντεπαχθέντος ὅρκου, ἀπέρριψε τὰς ἐνστάσεις τοῦ κατηγορουμένου καὶ παραδεχθὲν ὡς ἔγκυρον τὸ ἐπὶ δότηριον καὶ ὡς ἐκ τῆς ἐπίδοσεως τὴν ἀγωγήν καὶ τὴν ἐνάγουσαν ὡς ἔχουσιν τὸ πᾶν τὸ παρίστασθαι δικαίωμα προῖδη εἰς τὴν ἐκδίκασιν τῆς ὑποβληθείσης αὐτῇ δὲ πράξαν δὲν παρέβη οὐδεμίαν διάταξιν τοῦ νόμου συνεπαγομένην ἀναίρεσιν, δυνάμει 458 ποιν. δικ., ἐκ τῆς κρίσεως δὲ αὐτοῦ ἐπὶ τῇ ἐκδίκασιν τῆς ἀγωγῆς μεχρὶ τοῦ διεχθῆ ποινικῇ ἐπὶ πλαστογραφίᾳ δίκῃ ἢ δοθέντος τοῦ προσκομιθέντος ὅρκου νὰ προβῇ εἰς τὴν ἐκδίκασιν τῆς αὐτῆς ἀγωγῆς, ὁ δὲ ὅρκος δὲν ἐφαρμόζεται τῶν τῆς ἀποδείξεως αἰτιῶν καὶ κατὰ τῆς πλαστογραφίας ὡς πρὸς τὴν ἐπίδοσιν τῆς ἀγωγῆς (351 πολ. δικ.)· ἀλλὰ καὶ ἂν ὑποτεθῇ ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ ἐκτιμᾶται αὐτὸν ὡς μέσον ἀποδείξεως καὶ ὅτι παρανέμως ἐξετιμήθη, πάλιν ἡ τοιαύτη παράβασις δὲν διαγράφεται ὡς λόγος ἀναίρεσεως ἐν 458 ποιν.

δικ. κατὰ συνέπειαν τὸ τῆς οὐσίας δικαστήριον, ἀφοῦ παρεδόχθῃ ἐντὸς τῆς ἐξουσίας του ὡς ἐπιδοθεῖσαι νομίμως τὴν ἀγωγὴν, δὲν ἐσφαλὲν ἀποφασίζον ὅτι ἡ ἀνάγκουσα δυνάμει τῆς αὐτῆς ἀγωγῆς ἐδύνατο νὰ παταχθῇ εἰς τὴν ποινικὴν δίκην ὡς διάδικος καὶ τύπον τινὰ διατεταγμένον ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος δὲν παρεβίασεν.

Ἐπειδὴ ἐκ τῶν εἰρημέων πρακτικῶν τοῦ δικαστηρίου τῶν συνέδρων ἐπεδικνύεται ὅτι ὁ Ρ. ἦτο μάρτυς τῆς κατηγορίας καὶ οὐχὶ μάρτυς τῆς πολιτικῆς ἐναγούτης, ἄλλως ἢ περὶ τούτου ἀμφισβήτησις δὲν ἐγένετο ἀντικειν τοῦ αὐτοῦ δικαστηρίου, ὡς δηλοῦται ἐκ τῶν αὐτῶν πρακτικῶν, καὶ ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου προτεινόμενος ὁ λόγος αὗτος εἶναι ἀπαράδεκτος, διὰ τὴν αὐτὸν δὲ λόγον εἶναι ἀπαράδεκτος ὁ ἰσχυρισμὸς ὅτι αὐτὸς καθὼς συγγενὴς τῆς πολιτικῆς ἐναγούτης καὶ ἔχων συμφέρον ἦτο ἐξαιρετέος ἀντικειν δὲ τοῦ δικαστηρίου τῶν συνέδρων ἐζητήθη, καθὰ διαλαμβάνουν τὰ εἰρημένα πρακτικά, νὰ μὴ ἐπιτραπῇ ἡ ἐννοχὸς ἐξέτασις οὗτου καθὼς ἀλλοῦ τῆς πολιτικῆς ἐναγούτης, καὶ νομίμως ἀπερρίφθη ἡ τοιαύτη αἰτήσις, καὶ παραβίασις τοῦ δικαιώματος τῆς ὑπερασπίσεως δὲν ἐγένετο, διότι κατὰ 122 ποιν. δικ. μόνον οἱ πολιτικῶς ἐνάγοντες καὶ οὐχὶ οἱ συγγενεῖς αὐτῶν ἐξετάζονται ἀνωματί.

ΑΠ. 154 (1866). Ἐπειδὴ τὸ πταισματοδικεῖον, ἀπ' φηνόμενον ὅτι, ἀνοικοηράντος τοῦ πολιτικῶς ἐνάγοντος τῇ 23 Αὐγούστου 1866 τὴν πολιτικὴν αὐτοῦ ἀγωγὴν, ἡδύνατο αὕτη νὰ δικασθῇ τὴν 25 τοῦ αὐτοῦ μηνός, δὲν παρεβίασεν, τὸ ἄρθρον 497 Πολ. Δικ. διότι ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ ἄρθρων 302 καὶ 145 Ποιν. Δικ. προκύπτει, ὅτι ἡ πολιτικὴ ἀγωγή, μὴ προτεινόμενης ἀποστάσεως, δύναται νὰ δικασθῇ ἐνώπιον τοῦ πταισματοδικείου, ὅταν ἐπεδόθῃ, ὡς ἐπὶ τοῦ προκειμένου, 24 ὥρας πρὸ τῆς ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ συνεδριάσεως, καθ' ἣς ἐπιδοτέα εἶναι καὶ ἡ κλήσις τοῦ κατηγορουμένου· τὸ δὲ 497 Πολ. Δικ. δὲν ἔχει ἐφαρμογὴν ἐπὶ τῷ προκειμένου, τοῦ ἄρθρου 302 Ποιν. Δικ. ὁρίζοντος, ὅτι μόνον ὡς πρὸς τὸν τρόπον τῆς συντάξεως καὶ τῆς ἐπιδόσεως τῆς πολιτικῆς ἀγωγῆς ἀφορμίζονται τὰ ἐν Πολ. Δικ. ὠρισμένα.

Ἐπειδὴ τὸ τοῦ ἀναιρετείουτος παράπονον, ὅτι εἰς τὸ ἀναιρετήριον δὲν ἐσημειώθη τὸ τυχὸν παραβίασθῃ περ' αὐτοῦ ἄρθρον ποιν. Νόμου, δὲν ὑπάγεται εἰς τινὰ περιπτώσεων τῶν διδουστῶν χώρων εἰς ἀναίρεσιν, [360 Ποιν. Δικ.].

Ἐπειδὴ ἡ Ποιν. Δικ. ἐπιτρέπουσα τὴν πολιτικὴν ἀγωγὴν καὶ παρὰ τοῖς πταισματοδικαῖς, δὲν περιορίζει αὐτήν, οὔτε ὡς πρὸς τὸ εἶδος, οὔτε ὡς πρὸς τὸ ποσὸν τῶν ἰδιωτικῶν ἀπαιτήσεων, ὥστε ἀπ' ἐναντίας διατάσσεται ἡ πολ. δικ. ἐπὶ τῶν εἰς τὰ εἰρηνοδικεῖα εἰσαγόμενων ἀγωγῶν.

Ἐπειδὴ καὶ ἡ ἐξ ὕβρεων ἡθικὴ προσβολὴ εἶναι ἀδίκημα δυνάμενον νὰ ἐκτελεσθῇ εἰς χρήματα καὶ νὰ δώσῃ χώραν εἰς ἀπαιτήσιν πολιτικῆν ἐκτὰ τὴν ὑπὸ τοῦ Νόμου (§ 1, ἐδ. 10 Εἰσαγ. 4. 4.) καθιερωμένην ἐκτὸς ἂν δὲ παρὰ τοῖς Ῥωμαίοις ἡ τοιαύτη πολιτικὴ ἀπαιτήσις ἐκτελεσθῇ ὡς ποινὴ, κατὰ τὴν ἡμετέραν ὁμως ποινικὴν δικονομίαν,

ἐκτὸς τῆς ὑπὸ τοῦ ἀρμοδίου κατηγοροῦ ἐπιδιώξεως πρὸς ἐφαρμογὴν τῶν
παρὰ τοῦ ποινικοῦ Νόμου ὀρισμένων ποινῶν, ἐπιτετέταται ἀποκρίσεις
καὶ ἡ ἐνώπιον ποινικοῦ δικαστηρίου ἐπιδίωξις παρὰ τοῦ ἀδικηθέντος τῶν
ἐκ τοῦ ἀδικήματος ἰδιωτικῶν ἀπαιτήσεων καὶ ἱκανοποιήσεως (1), 85.

302 Ποιν. Δικ. ΑΠ. 178 (1866). 'Επειδὴ τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων, παρῳκῶς μενον ἀπ' ἐνός, ὅτι ἡ πολιτικὴ ἀγωγή ἐπεδόθη τῷ ἀναίρεσίοντι τῷ 'Ιουνίου 1866, ἡ δὲ συζήτησις ἐγένετο τὴν 15 τοῦ αὐτοῦ μηνός, φηνόμενον δὲ ἀπ' ἐτέρου, ὅτι οὕτως ἐκοινιστοῦντο προσηκόντας ἡ πολιτικὴ ἀγωγή καὶ ἀποδεχθὲν αὐτὴν κατὰ τύπους, περιβίασεν αὐτὴν 302 καὶ 275 ποιν. δικ. καὶ 193 §1 πολ. δικ. καθ' ἃ ἡ πολιτικὴ ἀγωγή πρέπει νὰ ἐγχειρίζεται εἰς τὸν κατηγορούμενον ὅκτω τοῦλάχιστον ἡμέρας πρὸ τῆς εἰς τὸ ἀκροατήριον συζητήσεως, ἥτοι πρὸ ὅκτω ἡμερῶν, ἄλλως δὲν λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν παρὰ τοῦ ποινικοῦ δικαστηρίου, ὅθεν μὴ γενομένης ἐπὶ τοῦ προκειμένου τῆς ἐπίδοσεως πρὸ ὅκτω ἡμερῶν, ἀφοῦ κατὰ μὲν τὴν ἐν πολ. δικ. καθιερωμένην ἀρχὴν (ἀρθρ. 193 §1) αἱ προθεσμιαὶ ἄρχονται ἀπὸ τὴν ἐπιούσαν τῆς κοινοποιήσεως, ἐπομένῃ ἐβδόμῃ 'Ιουνίου δὲν ὑπολογίζεται, κατὰ δὲ τὰ προεξηρημένα ἀρθρὰ ποιν. δικ. ἡ ἐπίδοσις τῆς πολιτικῆς ἀγωγῆς πρέπει νὰ γίνεται ὅκτω ἡμέρας τοῦλάχιστον πρὸ τῆς δικάσεως, ὅπερ σημαίνει, ὅτι ἡ ἡμέρα τῆς ἀποφασίμου δὲν ὑπολογίζεται εἰς τὰς ὅκτω ἡμέρας, ὅθεν ἡ 15 'Ιουνίου δὲν ὑπολογίζεται· ἡ δὲ παραβίασις αὕτη ἐπάγεται ἀναίρεσιν τῆς ἀφάσεως τὴν παραδοχὴν τοῦ πολιτικῶς ἐνάγοντος διατάξεως, τοῦ μὲν ἀρθρ. 302 ὁρίζοντος, ὅτι εἰς τὴν σύνταξιν καὶ παράδοσιν τῆς πολιτικῆς ἀγωγῆς, ἐφαρμόζονται τὰ ἐν τῇ πολιτικῇ δικονομίᾳ, ταύτης δὲ ὁρίζουσας τὸ ἀρθρ. 807 ἐδάφ. 5, ὅτι λόγος πρὸς ἀναίρεσιν εἶναι ἡ μὴ τήρησις τοῦ δικαστικοῦ ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος διατεταγμένου ἡ ὡς οὐσιώδους καὶ τοιοῦτος εἶναι ὁ περὶ τῆς ἐπίδοσεως τῆς πολιτικῆς ἀγωγῆς ἐννοητικὸν δικαστήριον πρὸ ὅκτω τῆς συζητήσεως ἡμερῶν, ἀφοῦ κατὰ τὸ ἀρθρον 302, ὡς προελέχθη, δὲν λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν τοιαύτη ἀγωγή κατ' ἄλλον τρόπον γενομένην.

καὶ ἄλλον τρόπον γενομένην.
Ἐπειδὴ, μὴ ἐπιδοθείσης ἐμπροθέσμως τῆς πολιτικῆς ἀγωγῆς, οὕτως τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων παρεδόθη τὸν Δ., ὡς πολιτικῶς ἀναγόντα, δεχθὲν οὕτω πρόσωπον, τὸ ὁποῖον ἐπέβαρυνε διὰ τῆς προέβου ἀναπτύξεως τῆς κατηγορίας τὴν τύχην καὶ τὴν θέσιν τοῦ ἀναρρέσαντος, καὶ ἐπιτρέψαν μάλιστα διὰ τοῦτο νὰ ἐξετασθῇ τὸ εἰρημικὸν πρόσωπον ὡς μάρτυς ἀνωμοτείας, κατὰ τὰ πρακτικὰ τῆς συνεδριάσεως, ἂν παρίστατο αὐτὸ ἄνευ τῆς ιδιότητος ἐκείνης τοῦ πολιτικῶς ἀναγόντος ἐκρεπε νὰ ὀρκισθῇ, καὶ ἐκ τοῦ ὅρκου νὰ περιορίζηται ἡ συνείδησις αὐτοῦ εἰς τὴν ἔκθεσιν τῶν κατατεθέντων ὑπ' αὐτοῦ γεγονότων κατὰ τοῦ κατηγορουμένου, ὅπερ ἐπάγεται ἀναίρεσιν τῆς ποινικῆς ἀποφάσεως. (ἀντὶ τῆς ἐκφ. 14 ποιν. δικ.).

ΑΠ. 163 (1866). Ἐπειδὴ ὁ κατάλογος τῶν μαρτύρων καὶ ἡ ἐμφάνισις κλήσις ἐπέδωκον εἰς τὸν ἐν ταῖς φυλακαῖς τῆς Πύλου τοῦ

παρόντων Β. κατὰ τὴν 22 Ἀπριλίου 1866, ἡ 7ῃ συζήτηση τῆς δίκης ἐγένετο ἐνώπιον τοῦ ἐν Τριπόλει δικαστηρίου τῶν κακουργιοδικῶν τὴν 26 Μαΐου 1866, ἤτοι μετὰ παρέλευσιν ἡμερῶν 34, ὥστε ὁ ἰσχυρισμὸς τοῦ ἀναιρεσιόντος, ὅτι δὲν ἐδόθη ἡ νόμιμος προθεσμία εἶναι ἀνυπόστατος, καθάπιν, ἐνῷ μὴ ὀρίζοντος τοῦ ἰσχυρισμοῦ τούτου τὴν ἀπὸ Πύλου μέχρι Τριπόλεως ἀπόστασιν, καὶ ὄντος αὐτοῦ καὶ ἀορίστου, προσηυμένους εἰς τὴν ἐξ ἡμερῶν ὀκτώ νόμιμον προθεσμίαν καὶ τῶν τῆς ἀποστάσεως ἡμερῶν, ἀνὰ ὥρας ὀκτώ τὴν ἡμέραν, συμποσοῦνται μέχρι τῆς συμπληρώσεως τῶν ὑπολοίπων ἡμερῶν εἴκοσιν ἐξ, ὧραι διακόσαι ὀκτώ, ἡ δὲ ἀπόστασις ἀπὸ Πύλου εἰς Τρίπολιν, εἶναι, ὡς πασίγνωστον, ἀσυγκρίτως ὀλιγοτέρων ὥρων.

ΑΠ. 40 (1871). Ἐπειδὴ οἱ διὰ τοῦ βουλευματος τῶν πλημμελειοδικῶν ἀπολυθέντες Π. καὶ Σ. ἐκλητεύθησαν τακτικῶς διὰ κλήσεως τοῦ παρὰ τῷ δικαστηρίῳ τούτῳ εἰσαγγελέως, ἵνα ἐμφανισθῶσιν εἰς τὴν συζήτησιν τῆς προκειμένης αἰτήσεως ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τῶν ὑπὸ χρονολογίαν 17, 18, 20 καὶ 24 Φεβρουαρίου 1871 πέντε ἐπιδατηρίων τοῦ κλητῆρος Μ., ἀλλὰ δὲν ἐνεφανίσθησαν. Ὅθεν δικάζονται ὡς ἂν ᾔθελον ἐμφανισθῇ δυνάμει 488 καὶ 492 ποιν. δικ.

Ἐπειδὴ κατὰ τοῦ βουλευματος τῶν πλημμελειοδικῶν, γενομένης ἀνακοπῆς, ἐφ' ἧς ἐξεδόθη τὸ προσβαλλόμενον βούλευμα τῶν ἐφετῶν ἡ περὶ ἀναιρέσεως ἐκείνου αἰτήσις καὶ ἀπαράδεκτος εἶναι, διότι δύο ἐνδίκαια κατὰ τοῦ αὐτοῦ βουλευματος δὲν ἐπιτρέπονται, καὶ περιττὴ, διότι καὶ τῆς αἰτήσεως πρὸς ἀναίρεσιν τοῦ βουλευματος τῶν ἐφετῶν καὶ ἐκ τῆς περὶ αὐτῆς ἀποφάσεως ἐξαρτᾶται τὸ περὶ προσβολῆς ἐκείνου δικαίωμα τῶν ἀναιρεσιόντων, δι' ὃν λόγον καὶ τὰ διὰ τῆς ἀναιρέσεως προσβαλλόμενα παράπονα περιτρέπονται κατὰ τοῦ βουλευματος τῶν ἐφετῶν.

Ἐπειδὴ τὸ συμβούλιον τῶν ἐφετῶν ἀπέρριψε τὰς ἀνακοπὰς τῶν ἀναιρεσιόντων τοῦ μὲν Α. ἐπὶ λόγῳ ὅτι ἄνευ συμφέροντος παρέστη ὡς πολιτικῶς ἐνάγων, καθὼ μὴ ἀδικηθεὶς κατὰ τὴν ἐννοίαν τῶν περὶ τῶν πολιτικῶς ἐναγόντων διατάξεων ποιν. δικ., τοῦ δὲ Κ. ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι ἡ ἀνακοπὴ γενομένη τὴν 4 Ἰανουαρίου 1871 εἶναι ἐκπρόθεσμος, ἡ δὲ περὶ τούτου ἐκτίμησις ἀναγομένη εἰς τὸ τῆς οὐσίας δικαστήριον διαφεύγει τὴν ἐξέλεγχιν τοῦ δικαστηρίου τοῦ Ἀρείου Πάγου, οὔτε περιέχει παράδοσιν τινα 263 ποιν. δικ., ἥτις καὶ μόνη δίδει χώραν εἰς ἀναίρεσιν βουλευμάτων.

Ἐπειδὴ ὁ Δ. οὔτε ἐνώπιον τοῦ συμβουλίου τῶν πλημμελειοδικῶν οὔτε κατ' ἀνακοπὴν ἐνώπιον τῶν ἐφετῶν παρέστη ὡς πολιτικῶς ἐνάγων, ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τῶν αὐτῶν βουλευμάτων, μόνον δὲ διὰ τῆς πρὸς ἀναίρεσιν αἰτήσεως ἐδήλωσεν ὅτι παρίσταται καὶ οὗτος ὡς πολιτικῶς ἐνάγων ἀλλὰ δὲν προτείνει οὐδένᾳ λόγον συμφέροντος οὔτε εἴαν ᾔται ἐκ τῶν ἐν 6 καὶ 302 ποιν. δικ. ἀδικηθέντων, ἐνῷ οὗτοι κατὰ 263 καὶ 260 ἔχουσι τὸ πρὸς ἀναίρεσιν δικαίωμα ὑπὸ τὴν ιδιότητα τοῦ πολιτικῶς ἐνάγοντος,

ἐν ἄλλειψαι δὲ τοῦ δικαιώματος τούτου ἢ περὶ ἀναίρεσως αἰτήσῃ ἀδύναται ἀπαράδεκτος.

ΑΠ. 113 (1871). Ἐπειδὴ τὸ δικαστήριον τῶν συνόδων δὲν περιέλασε διατάξιν τινὰ τοῦ νόμου ἀποφνηάμενον ὅτι ἡ πολιτικὴ ἀγωγή ἐστὶ εἶναι ἄκυρος, ὡς μὴ κλητεύουσα τὸν ἀναρρεσέοντα ἐνώπιον τοῦ ἐν Αὐτῇ κακούργιοδικείου ἀλλ' ἐνώπιον τοῦ ἀρμοδίου κακούργιοδικείου, διότι καὶ τῆς μνείας αὐτῆς ἀρκούντως χαρακτηρίζεται τὸ κακούργιοδικεῖον, ἐνώπιον τοῦ ὁποίου ἐπιτρέπεται ἡ πολιτικὴ ἀγωγή. Ἀποφνηάμενου δὲ τοῦ δικαστηρίου τῶν συνόδων, ὅτι ἡ πολιτικὴ ἀγωγή εἶνε ὠρισμένη καὶ δὲν χρῆζει περαιτέρω διαδικασίας πρὸς ἐκκαθάρισιν τοῦ ἐπιδικασμένου ποσοῦ, ἀνυπόστατός ἐστιν ὁ εἰς τὴν ἀντίθετον βῆσιν στηριζόμενος λόγος ἀναίρεσως.

ΑΠ. 10 (1870). Ἐπειδὴ ὁμολογουμένου ὄντος, ὅτι αἱ τῆς πολιτικῆς ἐναγούσης προτάσεις κατατέθησαν τὴν 9 καὶ 12 ὥραν τῆς 23 Νοεμβρίου καὶ ὅτι ἡ δίκη ἐγένετο μόλις τὴν ἐπιοῦσαν, ἀνυπόστατον ἀποδίδει τὸ τοῦ ἀναιρεσέοντος παράπονον, ὅτι αἱ προτάσεις αὐταὶ δὲν κατατέθησαν ἐγκαιρῶς, ἄλλως τε οὐδαμοῦ διατάσσεται, ὅτι ἐπὶ τῆς ποινικῆς διατρίβῃς ἐφαρμοστέα εἶναι τὰ Πολ. Δικ. ἄρθρα 559 καὶ 580, καὶ ὅτι ἡ περὶ τῆς αὐτῶν ἐπάγεται ἀναίρεσιν.

Ἐπειδὴ καὶ ἐν τῷ δικαστήριον τῶν συνόδων ἐπέτρεψε νὰ ἐρωτηθῶσιν οἱ μάρτυρες περὶ τῆς ἐκ τοῦ φόνου ζημίας, δὲν παρεβίασε, καθὼς ἀναίρεσέων διατείνεται, διατάξιν τινὰ τοῦ Νόμου, οὐδεμιᾶς αὐτοῦ διατάξεως ὀριζούσης, ὅτι ἐπὶ πολιτικῶν ἀγωγῶν, ἐκδικαζομένων συνάμα καὶ τῆς ποινικῆς δίκης, ἀπαιτεῖται νὰ ἐκδίδηται προηγουμένως (ἵνα ἐκταθῇ ἡ πολιτικὴ ἀγωγή) παρεμπίπτουσα περὶ ἀποδείξεως ἀπόφασις ὀρίζουσα τὸ θέμα τῆς ἐξετάσεως.

Οὕτως δὲ τῷ ἀναιρεσέοντι γνωστῆς τῆς πολιτικῆς ἀγωγῆς, ἡδύναται, ἂν ᾔθελε, νὰ φέρῃ μάρτυρας ἀνταποδείξεως, εἰς τὸ δικαστῆριον ἀπέκειτο νὰ κρίνῃ, ἂν τὸ ἀντικείμενον τῆς πολιτικῆς ἀγωγῆς ἐκκαθαρισμένον, ὃ δὲ Ἀρείος Πάγος, θεωρήσαντος τοῦ δικαστηρίου τῶν συνόδων ἐκκαθαρισμένον τὸ τῆς πολιτικῆς ἀγωγῆς ἀντικείμενον, ἡδύναται νὰ ὑπερβῇ καὶ τοῦτο, καθὼς εἰς πραγματικὰ γεγονότα καὶ στρεφόμενον.

ΑΠ. 57 (1856). Ἐπειδὴ ἡ πολιτικὴ ἀγωγή, ἐν ταῖς ποινικαῖς διατρίβῃς παραρτωμένη, δικάζεται ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ ποινικοῦ δικαστηρίου τοῦ ἐκκαθαρίζοντος τὴν δημοσίαν ἀγωγήν, καὶ συγχρόνως μετ' αὐτῆς. Ἐπομένως εἰς ὅποιον δικαστήριον καὶ καθ' ὃν χρόνον καλεῖται παρὰ τοῦ ἐναγῆς ἄνδρος ὁ κατηγορούμενος, εἰς τοῦτο τὸ δικαστήριον καὶ κατ' αὐτὸν ἐν τῷ χρόνῳ ὑποτίθεται καλούμενος καὶ διὰ τῆς πολιτικῆς ἀγωγῆς, ἥτις δὲν δύναται οἱ ἀναιρεσέοντες νὰ ἰσχυρισθῶσιν εὐλόγως ἐπὶ τοῦ ἐκκαθαρισμένου ὅτι δὲν ἐγνώριζον τὸ δικαστήριον καὶ τὸν χρόνον τῆς ἐκδικαστικῆς ἀγωγῆς, ἀφ' οὗ ἐκαλοῦντο δι' αὐτῆς ν' ἀπολογηθῶσιν ἐν καιρῷ εἰς τὸ δικαστήριον εἰς ὃ παρεπέμφθησαν. Ὅθεν ὀρθῶς δὲν ἐπὶ τῇ ῥητῇ ἄκυρος ἡ πολιτικὴ ἀγωγή.

Ἐπειδὴ ἐκ τῆς ἐν τῇ δικογραφίᾳ ὑπαρχούσης ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου τῶν συνέδρων ἐξάγεται ὅτι ἡ προκειμένη δίκη ἀνεβλήθη εἰς τὴν ἐπόμενῃν σύνοδον τῶν κακουργιοδικῶν διὰ τῆς ἀποφάσεως ταύτης, καὶ οὐχὶ ὑπὸ μόνου τοῦ προέδρου, ὡς λέγουσιν οἱ ἀναιρεσιόντες. Ἀλλὰ καὶ τοῦτο ἂν εἴν ὀπτηχε, δὲν ἐπηρεάζετο ἡ προκειμένη δίκη ὑπὸ τῶν ἐνώπιον ἄλλου δικαστηρίου συμβάντων.

Διὰ ταῦτα ἰδὼν καὶ τὰ ἄρθρ. 493 καὶ 82 ποιν. δικ.

Ἀπορρίπτει τὴν αἴτησιν τῶν Κ. καὶ Π. περὶ ἀναιρέσεως.

ΑΠ. 140 (1856) Ἐπειδὴ τὸ εἰρημένον πλημμελειοδικεῖν ἀπορρίψαν τὴν περὶ ἀπαράδεκτου τῆς ἀγωγῆς τῶν πολιτικῶς ἐναγόντων ἐν τῶν κατηγορουμένων, τὴν στηριζομένην εἰς τὸν λόγον, ὅτι δὲν ἐπιλαμβάνεται ἐν αὐτῇ ἡ ὀνομασία τοῦ δικάσαντος δικαστηρίου, δὲν παρεμπέυσσε, οὐδαμῶς τὴν διάταξιν 136 πολ. δικ. καὶ 302 ποιν. δικ. καὶ οἱ ἐκινηθείσες τῆς ἀγωγῆς κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἀνακρίσεως, δὲν ἔβουλητο οἱ εἰρημένοι νὰ γνωρίζωσιν ὠρισμένως τὸ δικαστήριον εἰς ὃ ἔβουλητο νὰ παραπεμφθῇ ἡ ποινικὴ δίκη· ἄλλως δὲ εἰς τὸ ἐγγράφον τῆς ἀγωγῆς πρὸς τὴν σημειώσει τοῦ κακουργιοδικείου φέρεται καὶ ἡ προσβλήκη καὶ παντὸς ἄλλου δικαστηρίου, εἰς ὃ ἤθελε παραπεμφθῇ ἡ προκειμένη ποινικὴ δίκη.

ΑΠ. 201 (1871). Ἐπειδὴ οὔτε ὁ νόμος ἀπειλεῖ ποινὴν ἀκυρότητος τῇ ποινικῇ διαδικασίᾳ ὡς ἀκίς παρασταθῇ εἰς τὴν ποινικὴν δίκην ὡς πολιτικῶς ἐνάγων ὁ μὴ ἔχων πρὸς τοῦτο δικαίωμα, οὔτε ἄλλως ἐν 458 ποιν. δικ. διαγράφονται τοὺς λόγους τῆς ἀναιρέσεως τῶν ποιν. ἀποφάσεων, καταριθμεῖται καὶ ἡ τοιαύτη παράστασις διὰ παραβίασιν δὲ τοῦ δικαιώματος τῆς ὑπερασπίσεως ὑπάρχει λόγος ἀναιρέσεως μόνον ἐν περιπτώσει 2, 6, 7 καὶ 15 ἄρθρου 458. Ὅθεν δι' ἔλλειψιν νομιμοποιήσεως τοῦ πολιτικῶς ἐναγόντος δύναται ν' ἀναιρεθῇ ἡ ἀπόφαις τοῦ Ποινικοῦ δικαστηρίου μόνον ὡς πρὸς τὰς περὶ τῆς πολιτ. ἀγωγῆς διατάξεις τῆς ἀναιρέσεως δὲ τοιαύτης αἰτήσεως περὶ ἀναιρέσεως, οἱ λόγοι τῆς ἀναιρέσεως οἱ ἀφορῶντες τὴν ἔλλειψιν τοῦ πρὸς τὸ παρίστασθαι δικαίωματος τοῦ πολιτικῶς ἐναγόντος εἰσὶν ἀπαράδεκτοι.

303. Ἀφ' ἧς στιγμῆς ὁ ἀδίκηθεις παρεστάθη ὡς πολιτικὸς διάδικος, ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ παρευρίσκηται εἰς ἅπαντα κατὰσχεςιν, ἐγγυοδοσίαν ἢ ἄλλην ἀνακριτικὴν πράξιν, ἐξαίρουμένης τῆς ἐξετάσεως τῶν μαρτύρων καὶ τῶν κατηγορουμένων, διὰ νὰ κάμῃ τὰς προτάσεις καὶ παρατηρήσεις του. — Ὅθεν συμπαραλαμβάνεται ὁ πολιτικῶς ἐνάγων εἰς τὰς τοιαύτας ἀνακριτικὰς πράξεις. Π. Δ. 72. 172. 173. 178.

304. Ἐπὶ τούτῳ διορίζει ὁ πολιτικῶς ἐνάγων εἰς τὴν καθέδραν τοῦ ἀνακριτικοῦ καὶ ποινικοῦ δικαστηρίου (ἄρθρ. 27) ἀντίκλητον, τοῦ ὁποίου ὅμως ὁ μὴ διορισμὸς δὲν ἐπιφέρει ἄλλην βλάβην, παρὰ ὅτι ἐκ τῆς μὴ [ἐγχειρίσεως ἐπιδόσεως ἀνακριτικοῦ τινος ἐγγράφου, ἢ ἐκ τῆς μὴ προσκλήσεως εἰς τὰς τοιαύτας ἀνακριτικὰς πράξεις] δὲν παράγεται κανὲν νόμιμον ἀποτέλεσμα. Π. Δ. 248. 291.

305. Αἱ ἐνώπιον τοῦ ποινικοῦ δικαστηρίου ἰδιωτικαὶ ἀπαιτήσεις τοῦ ἐγκαλοῦντος (ἄρθρ. 278), ἢ τοῦ ἰδιώτου κατηγοροῦ (ἄρθρ. 283), εἶναι, ἐκτὸς τῆς [περιστάσεως] περιπτώσεως τοῦ ἄρθρου 7, καὶ τότε ἀκόμη ἀπαράδεκτοι, ὅταν αἱ προτάσεις του περιορίζονται εἰς τὴν εἰσαγωγὴν καὶ καταδίωξιν τῆς δημοσίου κατηγορίας. Π. Δ. 302.

306. Ὁ πολιτικῶς ἐνάγων δύναται κατὰ πᾶσαν στάσιν τῆς δίκης, φθάνει μόνον νὰ ἦναι πρὸ τῆς ἀπαγγελίας τῆς ἀποφάσεως, νὰ παραιτήσῃ τὴν ἀγωγὴν του (ἄρθρ. 11).— Ἀλλὰ τότε ὑποχρεοῦται εἰς τὴν πληρωμὴν τοῦ μέχρι τῆς περὶ τῆς παραιτήσεως ἀγγελίας γενομένου ζυμῶν καὶ ἐξόδων. Π. Δ. 301.

ΑΠ. 114 (1858). Οὐδαμῶς προαπαιτεῖται ὁ παραιτούμενος τὴν πολιτικὴν ἀγωγὴν νὰ προσενέγκῃ προκαταβολικῶς τὰς δικαστικὰς δαπάνας, ὡς ἐν ταῖς ἐνώπιον τῶν πολιτικῶν δικαστηρίων δίκαις, ἀλλὰ ὁ παραιτούμενος μόνον εἰς τὴν καταβολὴν αὐτῶν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΚΑΤΟΝ

[Προανάκρισις] προδικασία ἐπὶ τῆς ἀποδείξεως τῆς προφορικῶς ἢ ἐγγράφως διαδιδομένης προδάψεως ὁπῶν πράξεων.

Α'. Περὶ συκοφαντίας.

307. Ὅστις [συκαφαντεῖ] κατηγορεῖται ὡς συκοφαντήσας προφορικῶς ἢ ἐγγράφως ἄλλον τινά, [προσάγει]

των] προσάγει εἰς αὐτὸν ἐν γνώσει καὶ ψευδῶς κακούρημα, πλημμέλημα, ἢ πταίσμα, δύναται, ἐὰν εἰσαχθῇ κατ' αὐτοῦ ἀγωγή περὶ συκοφαντίας, νὰ ἀπαιτήσῃ [ὥστε νὰ μὴ εἰσαχθῇ εἰς δίκην πρὶν] τότε νὰ προβῇ ἢ κατ' αὐτοῦ δίκη ὅταν ἀποδειχθῇ διὰ τῆς παρὰ τῷ ἁρμοδίῳ δικαστηρίῳ γενησομένης ἀνακρίσεως, ὅτι ἡ γενομένη πρόστασις εἶναι ψευδής. — Ἡ παραγραφή διακόπτεται κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἀνακρίσεως ταύτης. Π. Ν. 122. 335. 340. Ν. Ἐξυβρ. 28. 32.

ΑΠ. 69 (1875). Ἐξ ἄρθρ. 307 ποιν. δικ. συνδυαζομένου καὶ πρὸς ἄρθρ. 32 τοῦ περὶ ἐξυβρίσεως καὶ περὶ τύπου νόμου σαφῶς προκύπτει, ὅτι ἡ ἀναστολή τῆς ἐπὶ συκοφαντία κατηγορίας ἀναγκάτως προϋποτίθεται ἢ ὅτι ἐκκρεμῆς ὅπωςδήποτε ὑφίσταται καταδίωξις ἐπὶ τῇ πράξει, ἢ τις ὡς ψευδὴς πρόστασις ἀποτελεῖ τὸ τῆς συκοφαντίας ἀντικείμενον, ἢ ὅτι ὁ εἰς αὐτὴν ἢ ψευδὴς αὕτη πρόστασις ἀποδίδεται, εἰσαγομένης τῆς κατ' αὐτοῦ ἐπὶ συκοφαντία κατηγορίας, ἐδήλωσεν ὅπωςδήποτε, ὅτι διὰ τῆς γενομένης παρὰ τῷ ἁρμοδίῳ δικαστηρίῳ ἀνακρίσεως καταδειχθήσεται, ὅτι ἡ πρόστασις δὲν εἶναι ψευδής, ὁπότε καὶ ἀνάλογον δύναται νὰ ταχθῇ ἡμερικὸν διάστημα, ὅπως προστηκόντως καταγγελλομένης τῆς ἀξιοποίνου πράξεως προκληθῇ αὕτη καὶ διεξαχθῇ ἢ πρὸς ἐξακρίβωσιν αὐτῆς ἀνάγκη.

ΑΠ. 50 (1842). Ἐπειδὴ διὰ τῆς ἀποφάσεως τῶν πλημμελειοδικῶν ἀνεβλήθη ἢ κατὰ τοῦ νῦν ἀναρρεσέοντος ἐπὶ συκοφαντία δίκη, κατ' αἰτήσιν του, μετριοῦ διὰ τῆς νομίμου ἀνακρίσεως ἀποδειχθῇ εἰμὴ ἢ ἀλήθεια τῆς ὑπ' αὐτοῦ προσαφθείσης εἰς τὸν Γ. πράξεως. Κατὰ συνέπειαν δὲ τούτου, ἀνακρίθεις τῆς εἰρημένης πράξεως ὑπὸ τοῦ Στρατοδικοῦ, τὸ ὁποῖον ἦτο τὸ ἁρμοδίον ἐπ' αὐτῆς δικαστήριον, καὶ κηρυχθέντος ἁθώου τοῦ Γ., τὸ δικαστήριον τῶν πλημμελειοδικῶν ὀρθῶς ποιοῦν δὲν ἐπέτρεψε τὴν ἐκ νέου ἐνώπιον αὐτοῦ ἀνάκρισιν τῆς αὐτῆς πράξεως, καθότι ἄλλως ἤθελε δικάσῃ ἐπὶ ἀντικειμένου περὶ τοῦ ὁποίου εἶχε ἤδη ὀριστικῶς ἀποφασίσῃ τὸ ἁρμοδίον δικαστήριον.

Ἐπειδὴ τὸ δικαστήριον τῶν πλημμελειοδικῶν δικάσαν ἐν τῇ ἀπόφασί αὐτοῦ καὶ περὶ τῶν ἱκανοποιήσεως καὶ ἀποζημιώσεως αἰτήσεων τοῦ ἀδικηθέντος Γ., ὡς εἶχε πρὸς τοῦτο τὸ δικαίωμα (β. ποιν. δικ.), συναπαρτίσεν ἀναγκάτως διὰ τούτου καὶ περὶ τῆς αἰτήσεως τοῦ ἀναρρεσέοντος τοῦ νὰ μὴ δικάσῃ αὐτὰς τὸ εἰρημένον δικαστήριον ἀλλὰ νὰ τὰς παραπέμψῃ εἰς τὰ πολιτικὰ δικαστήρια.

Ἐπειδὴ ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις φέρει περὶ τῆς παραδοχῆς τῶν περὶ ἱκανοποιήσεως αἰτήσεων τοῦ Γ. ἀποχρώσας αἰτιολογίας, καθότι βεβαίαι ὅτι ὁ Γ. προσεβλήθη ἀδίκως ὑπὸ τοῦ ἀναρρεσέοντος, καὶ ὅτι ἡ

γενομένη προσβολή ἔφε, ε βεβαίως βλάβην εἰς αὐτόν, τὴν ὁποίαν δὲν ὀφείλε νὰ ὑποφέρῃ.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸν νόμον εἰς πᾶσαν ποινικὴν ἀπόφασιν καταψηφίζουσαν χρηματικὴν ποινὴν, πρόστιμον, ἀπόδοσιν, ἀποζημίωσιν ἢ δικαστικὰ ἔξοδα, ἀπαγγέλλεται κατὰ τοῦ δικασθέντος προσωπικὴ κράτησις, τῇ ὁποίας τὴν ἐκτέλεσιν δύνανται νὰ ἐπικαλεσθῶσι κατὰ 32 ποιν. νόμου, οἱ ἔχοντες συμφέρον διάδοχοι· ἐπομένως μὴ ἐφαρμοζομένης ἐπὶ τοῦ προκειμένου τῆς διατάξεως 1000 πολ. δικ. καθ' ἣν δύναται τὸ δικαστήριον κατὰ τὸ δοκοῦν αὐτῷ νὰ ἀποφασίσῃ προσωπικὴν κράτησιν, ἢ ἑλλείψει αἰτιολογιῶν ἐπὶ ἀντικειμένου διαταττομένου δυνάμει τοῦ νόμου, δὲν δύναται νὰ δώσῃ χώραν εἰς ἀναίρεσιν.

Β'. Ἐπὶ ἄλλων ἐξεθρίσεων τῆς τιμῆς.

308. Ἐάν τις, ἐκτὸς τῆς περιπτώσεως τοῦ προηγουμένου ἄρθρου, κατηγορῇ τινα ἕνεκα ρητῆς πράξεως, ἥτις, ἐάν ἦτο ἀληθής, ἤθελεν ἐκθέσει αὐτόν εἰς τὸν ἐμπαιγμόν, τὸ μῖσος, ἢ τὴν περιφρόνησιν τοῦ κοινού, [ἢ ἐναντίον τούτου κατὰ γενομένην ἐγκλήσιν καὶ ὑπὸ τὰς ἐν τοῖς ἐπομένοις ἄρθροις ἀναφερομένης συμφωνίας καταδίωξις ἀναβάλλεται προσωρινῶς] ἢ ἐναντίον τούτου κατὰ γενομένην ἐγκλήσιν καταδίωξις ἀναβάλλεται προσωρινῶς ὑπὸ τοὺς ἐν τοῖς ἐπομένοις ἄρθροις ἀναφερομένους ὅρους, ὅταν ὁ τὴν τοιαύτην πράξιν προσάπτων θέλῃ, καθ' ὅσον τοῦτο ἐφεῖται κατὰ τοὺς ὅρους τοῦ ποινικοῦ νόμου νὰ ἀποδείξῃ τὴν ἀλήθειαν. Π. Ν. 148. 340. Π. Δ. 309. 310. Ν. Ἐξυβρ. 12—33.

309. Ὁ κατηγορούμενος κατὰ τὴν περίστασιν τοῦ προηγουμένου ἄρθρου ὀφείλει νὰ ἐγχειρίσῃ ἐντὸς ὀκτῶ ἡμερῶν μετὰ τὴν [παράδοσιν] ἐπίδοσιν τῆς κλήσεως, ἢ ἐάν κατεδικάσθῃ ἐρήμην ἕνεκα μὴ ἐμφανίσεως, μετὰ [τὴν γενομένην ἀνακοπὴν] τὴν ἡμέραν τῆς γενομένης ἀνακοπῆς εἰς τὸν παρὰ τῷ ἀρμοδίῳ δικαστηρίῳ τῶν πρωτοδικῶν εἰσαγγελέα λεπτομερῇ σημείωσιν τῶν [πράξεων] γεγονότων τῶν ὁποίων ἀναλαμβάνει τὴν ἀπόδειξιν, ἀντίγραφα τῶν περὶ αὐτῶν καθυποβλητέων ἐγγράφων καὶ

ἀκριβῆ ὀνομασίαν τῶν ἐξετασθητομένων μαρτύρων, διορίζων ἐν ταύτῳ ἀντίκλητον εἰς τὴν καθέδραν τοῦ δικαστηρίου, ἐὰν ὁ ἴδιος δὲν ᾖ παρὼν αὐτόθι. Π. Δ. 27. 248. 291. 304. 310. 313.

310. Παρελθούσης τῆς ἐν τῷ προηγουμένῳ ἄρθρῳ ὁρισθείσης ὀκταήμερου προθεσμίας ἢ μὴ ἐκπληρωθέντων τῶν διαγεγραμμένων καθηκόντων εἶναι διόλου ἀπαράδεκτος ἡ ἀπόδειξις. — Ἡ εἰρημένη προθεσμία δὲν δύναται νὰ παραταθῇ ἐπ' οὐδεμιᾶ προφάσει. Π. Δ. 309.

311. Ὁ εἰσαγγελεὺς διατάττει ἀμέσως τὴν πρὸς τὸν ἐγκαλοῦντα [ἐγγχείρισιν] ἐπίδοσιν τῆς τε ἀναφορᾶς τοῦ κατηγορουμένου καὶ τῶν ἐπισυνημμένων ἐγγράφων.

312. Ὁ ἐγκαλὼν χρεωστεῖ ἀνυπερθέτως ἐντὸς ὀκτῶν ἡμερῶν ἀπὸ τῆς [ἐγγχειρίσεως] ἐπιδόσεως τῆς ἀναφορᾶς ὡσαύτως ἐπὶ ποινῇ [ἀποβολῆς τῆς ἐνστάσεώς του] ἀποκλείσεως νὰ ὑποβάλλῃ εἰς τὸν παρὰ τοῖς πρωτοδικαῖς εἰσαγγελέα ἀντίγραφα τῶν ἐγγράφων καὶ τὰ ὀνόματα τῶν μαρτύρων, δι' ὧν μέλλει νὰ ἀποδείξῃ τὸ ἐναντίον. Εἰς τὸν κατηγορούμενον γίνεται περὶ τούτου ἀνυπερθέτως κοινοποιήσις. Π. Δ. 309.

313. Ἐὰν αἱ προσαπτόμεναι πράξεις ᾖναι τοιαῦται ὥστε νὰ συνεπάγουν κατὰ τὸν νόμον ποινὴν, γίνεται περὶ τούτου κατὰ τὸ ἄρθρ. 307 ἰδιαιτέρα ἀνάκρισις, καὶ μέχρι τῆς ἀποπερατώσεώς της, ἀναστέλλεται ἡ ἐξακολούθησις τῆς κατηγορίας. Π. Δ. 308. 314.

314. Ἐὰν αἱ προσαπτόμεναι πράξεις δὲν φέρουν τὸν εἰς τὸ προηγούμενον ἄρθρον ἀναφερόμενον χαρακτήρα, εἰσάγεται ἡ κατηγορία εἰς τὸ ἀκροατήριον. — Οἱ πρὸς ἀπόδειξιν τῆς κατηγορίας μάρτυρες προσκαλοῦνται ἐπιμελείᾳ τοῦ δημοσίου (ἄρθρ. 162-164) ἢ τοῦ ιδιώτου (ἄρθρ. 295) κατηγοροῦ, οἱ δὲ πρὸς ἀπόδειξιν καὶ ἀνταπόδειξιν τῶν ἐν τοῖς ἄρθροις 308 κ. ἐπ. ἀναφερομένων [πράξεων] γεγο-

νότων προσκαλοῦνται κατὰ τὰ ἐν τῷ ἄρθρῳ 166 διατεταγμένα. Π. Δ. 308. 313.

Γ'. Μάρτυρες περὶ τῆς ἠθικῆς διαγωγῆς.

315. Ὁ ἐγκαλῶν ἕνεκα ἐξυθρίσεως τῆς τιμῆς, γινόμενης ἐν δημοσίᾳ συναθροίσει, ἢ ἐν δημοσίῳ τόπῳ, παρόντων πολλῶν ἀνθρώπων, ἢ δι' ἐγγράφου διαδεδομένου εἰς τὸ κοινόν, ἢ δι' ἄλλης τινὸς πρὸς τὸ δημόσιον κοινοποιήσεως, ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἀπαιτήσῃ τὴν ἐξέτασιν μαρτύρων περὶ τῆς ἠθικῆς διαγωγῆς του· ἐκ τοῦ ἐναντίου δὲ δὲν ἐπιτρέπεται εἰς τὸν κατηγορούμενον νὰ φέρῃ μάρτυρας πρὸς ἀπόδειξιν τῆς κακῆς διαγωγῆς τοῦ ἐγκαλοῦντος.

ΚΑΦΑΛΑΙΟΝ ΕΝΔΕΚΑΤΟΝ

[Προανάκρισις] προδικασία ἐπὶ νοθεύσεως ἐγγράφων.

316. Ὅταν πρόκειται νὰ καταδιωχθῇ νόθευσις δημοσίου ἢ ιδιωτικοῦ ἐγγράφου κατ' [εἰσαγγελίαν] κατὰ μήνυσιν ἢ ἐγκλησιν, ἢ δι' ιδιωτικῆς κατηγορίας, ἢ ἐπαγγέλματος, υπογράφεται πρῶτον καὶ μονογραφεῖται τὸ ὡς ψευδὲς παριστάμενον ἐγγραφον παρὰ τοῦ καταμνύοντος ἢ ἐγκαλοῦντος, παρὰ τοῦ δημοσίου ἢ ιδιωτικοῦ κατηγοροῦ, παρὰ τοῦ ἀνακριτοῦ, κατὰ δὲ τὴν πρώτην ἐπίδειξιν τοῦ ἐγγράφου καὶ παρὰ τοῦ κατηγορουμένου. Π. Δ. 7. 321.

317. Ἐκκρεμῆς πολιτικῆ δίκῃ ἔχουσα ἀντικείμενον τὸ ἐγγραφον τοῦτο ἀναβάλλεται πρὸς ὥραν, ἐκτὸς ἑάν, κατὰ τὸ δοκοῦν τῷ πολιτικῷ δικαστηρίῳ τὸ ἐγγραφον δὲν ᾔναι ἀναγκαῖον πρὸς ἀπόφασιν τῆς πολιτικῆς [δίκης] ὑποθέσεως. Π. Δ. 320. Πολ. Δικ. 455.

318. Εἰς τὴν διαδικασίαν ἐφαρμόζονται αἱ γενικαί

περί διαδικασίας ἀρχαί.—Τὰ κυριώτερα ἀποδείξεως μέσα εἶναι, ἐκτὸς τῆς ὁμολογίας κλπ., μάρτυρες, αἱ ὁποῖοι εἶδον τὸ ἐγγραφον συνταττόμενον ἢ συνυπέγραψαν αὐτό, καὶ δι' ἐμπειροτεχνῶν συμπαραβολὴ τοῦ ἐγγράφου πρὸς ἄλλα ἀναμφισβήτητα ἐγγράφα τοῦ αὐτοῦ συντάκτου. Πελ. Δικ. 440.

319. Τὰ πρὸς παραβολὴν ἐγγράφα [προσάγονται] προσκτιῶνται διὰ τοῦ ἰδιώτου ἢ δημοσίου κατηγοροῦ δι' ἐρεύνης κατ' οἶκον, διὰ κατασχέσεως κτλ., καί, ἐὰν δὲν εὐρίσκωνται τοιαῦτα, ὑποχρεοῦται ὁ κατηγορούμενος νὰ γράψῃ τι ἐνώπιον τοῦ ἀνακριτοῦ, πρὸς τὸ ὅποιον συμπαραβάλλεται τὸ προκείμενον ἐγγραφον.—Καὶ τὰ πρὸς συμπαραβολὴν ἐγγράφα μονογραφοῦνται καὶ ὑπογράφονται παρὰ τῶν ἐν τῷ ἄρθρῳ 316 ἀναφερομένων.—Κατὰ τὰ ἄλλα ἐφαρμόζονται ἐνταῦθα αἱ κατὰ τὸ ἄρθρον 99 κ. ἐπ. περὶ [τοῦ τρόπου τοῦ πράττειν] τῆς διαδικασίας τῶν ἐμπειροτεχνῶν γενικαί ἀρχαί. Πολ. Δικ. 455.

320. Ἐάν, διαρκούτης τῆς ποινικῆς διαδικασίας, προσβληθῇ ἐγγραφον τι ἐν παρόδῳ ὡς πλαστογραφημένον, γίνεται περὶ τούτου [διάσκεψις] διαδικασία ἐνώπιον τοῦ αὐτοῦ ποινικοῦ δικαστηρίου κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον, καθ' ὃν καὶ εἰς πολιτικὰς δίκας Π. Δ. 317. Πολ. Δικ. 457.

321. Ἐάν φανῶσιν εἰς τὴν παρεμπέπτουσαν ταύτην δίκην ἐνδείξεις κατὰ ρητῶν ἀνθρώπων, ἐκδίδεται παραγρημα κατὰ τῶν ὑπόπτων ἐντάλμα συλλήψεως καὶ γίνεται κατ' αὐτῶν ἀνάκρισις.—Κατὰ τὴν περίπτωσιν ταύτην ἡ κυρία διαδικασία ἀναβάλλεται ἢ ὅχι, καθ' ὅσον τὸ ἐγγραφον τοῦτο, εἶναι κατὰ τὸ δοκοῦν τῷ δικαστηρίῳ ἀναγκαῖον πρὸς ἀπόφασιν τῆς κυρίας ὑποθέσεως. Π. Δ. 7. 210. 316. 369. Πολ. Δικ. 454. 459.

ΑΠ. (1875) Κατὰ ἄρθρα 320 καὶ 321 ποιν. δικ., συνδυαζόμενα ἄλληλα, ἐπὶ παρεμπιπτούσης ἐν ποινικῇ δίκῃ πλαστογραφίας, τότε μόνον τὸ ποινικὸν δικαστήριον δύναται κατὰ τὸ δοκοῦν νὰ ἀναβάλῃ τὴν κυρίαν

δίκην, ὅταν ἐκ τῆς ἐνώπιον αὐτοῦ γενομένης παρεμπιπτούσης διτδικασίας ἀναφανῶσιν ἐνδείξεις καθ' ὠρισμένου προσώπου ὡς αὐτουργοῦ τῆς πλαστογραφίας, ὅτε καὶ ἐκδίδεται κατ' αὐτοῦ συλλήψεως ἔνταλμα καὶ ἀνάκρισις ἐνεργεῖται· ἀλλ' ὅσάκις ἡ πλαστογραφία τοῦ παρεμπιπτόντος καταγγελθέντος ὡς πλαστοῦ ἐγγράφου δὲν ἀποδίδεται εἰς ὠρισμένον πρόσωπον, τότε κατὰ τὴν σαφῆ τοῦ 320 ἄρθρ. διάταξιν ἡ δ.δικασία προβαίνει ἐνώπιον τοῦ παρ' ᾧ δικάζεται ἡ κυρία δίκη ποινικοῦ δικαστηρίου, καθ' ὃν καὶ ἐν ταῖς πολιτικαῖς δίκαις τρόπον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΩΔΕΚΑΤΟΝ

Προανάκρισις τῶν παρὰ τῶν διοικητικῶν ὑπαλλήλων
περὶ τὴν ὑπηρεσίαν πραττομένων πλημμε-
λημάτων καὶ κακουργημάτων.

322—329.*

ΤΜΗΜΑ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

Διαδικασία ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ

Παρὰ τοῖς παιδματοδίκαις.

Α'. Σύνθεσις τοῦ δικαστηρίου.

330. Διὰ τὰ ἐγγὺς κῆρος ἢ ἐν τινι δικαστηρίῳ παιδματοδικῶν [διάσκεψις] συζήτησις ἀπαιτεῖται ἢ παρούσα εἰρηνοδίκου, γραμματέως καὶ δημοσίου κατηγοροῦ.
Ὁργ. Δ. 29. 30. 100. 360 § 2.

ΑΠ. 68 (1941). Τοῦ ἄρθρ. 330 ἀπαιτοῦντος μὲν τὴν παρουσίαν ἀμφοτέρου δημοσίου κατηγόρου ἐν ταῖς παιδματοδικαίαις, μὴ προσδιορίζοντος δὲ τὸ πρόσωπον εἰς ὃ ἀνατίθενται τὰ τοῦ δημοσίου κατηγόρου καθήκοντα, ἐπιταί ὅτι ἀδιακρίτως δύναται οἰαδήποτε τῶν κατὰ τὸ 331 ἄρθρον δι-

* Τὰ ἄρθρα 322—329 ἀπαιτοῦντα ἄδειαν τῆς Κυβερνήσεως πρὸς εἰσαγωγήν εἰς δίκην τῶν δημοσίων διοικητικῶν ὑπαλλήλων κατηγγέθησαν ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 19 τοῦ Συντάγματος τοῦ 1864.

κρίσιμα πρὸς κατηγορίαν ἐχουσὶν ἀρχῶν νὰ ὑποστηρίξῃ τὴν δημοσίαν κατηγορίαν ἐνώπιον τῶν πταισματοδικῶν, ἐξ οὗ ἔπεται ὅτι ἀδιακρίτως δύναται νὰ ἐνεργήσῃ καὶ τὰ πρὸς βεβαίωσιν τῶν πταισμάτων.

ΑΠ. 65 (18⁵⁴). Ὅσκις δὲν ἦτο παρὼν ὁ δημόσιος κατήγορος κατὰ τὴν συνεδρίαν πταισματοδικείου, οὐδ' ἀνεπληρώθη ὑπὸ τινος τῶν νομίμων ἀναπληρωτῶν του, ἡ ἐκδοθεῖσα ἀπόφασις, ὡς ἐκδοθεῖσα ὑπὸ παρνόμως συντεθέντες πταισματοδικείου, εἶναι ἀναιρέτα.

ΑΠ. 56 (1867). Ἐπειδὴ ὁ ἐν Πόρτ-Σάϊτ ὑποπρόξενος ἐνεργῶν χρετὴ πταισματοδικίου ὤφειλεν ἅμα ὑπεβλήθῃ αὐτῷ ἡ καταμήνυσις τοῦ Κ ἐν ἡ περιλαμβάνατο ὡς συγκατηγορούμενος καὶ ὁ πατὴρ αὐτοῦ τοῦ ὑποπρόξενου Χ νὰ ἐξαιρεθῇ ἀφ' ἐαυτοῦ συμφώνως πρὸς 51 ποιν. δικ., ἀλλ' αὐτὸς ἀπεναντίας προέβη εἰς τὴν ἐκδίκασιν τῶν λοιπῶν συγκατηγορουμένων, ἐνῶ ἡ δίκη ἦτον ἀδιαίρετος.

Ἐπειδὴ ὁ πταισματοδικὴς κατεδίκασε τὸν Κ., ὅστις παρέστη ὡς μνηστήρ καὶ μάρτυς, καὶ δὲν ὑπῆρχε κατ' αὐτοῦ οὐδεμία κατηγορία, οὗ ἐπατήμερον φυλάκισιν οὕτω δὲ πράξας παρεβίασε τὴν διὰ ἄρθρ. 20 ποιν. δικ. καθιερωμένην ἀρχὴν καὶ ἣν οὐδεμία δύναται νὰ γίνῃ καταδικαστικὴ ἀνευ κατηγορίας, καὶ τὸ ἄρθρον 330 ποιν. δικ. κατὰ τὸ ὅποῖα ἀπαιτεῖται ἀπαραιτήτως νὰ ὑπάρχῃ κατήγορος διὰ νὰ δικασθῇ ὑπὸ θέσιν ἐνώπιον τοῦ πταισματοδικείου, συγχρόνως δὲ ὁ αὐτὸς ὑποπρόξενος ὑπεβλήθῃ τὰ ὅρια τῆς ἐξουσίας του δικάσας πλημμέλημα καὶ ἐπιβιβλὴν ποινῆς φυλακίσεως ἣτις δὲν δύναται νὰ καταγνωσθῇ παρὰ πταισματοδικίου. Ἐπειδὴ ἡ ἀπόφασις μὴ ἀναφέρουσα οὔτε τὰς λέξεις ἀς οἱ ὀρκισθέντες μάρτυρες ἀπήγγειλον, οὐδ' ὅτι ὁ ὄρκος ἐδόθη συμφώνως πρὸς τοὺς ὀρισμοὺς ἄρθρ. 121 ποιν. δικ. παρεβίασε καὶ τὸ ἄρθρ. 121 ὅπερ ἐπιφέρει ἀναιρέτην.

Β' Κατήγορος.

331. Δικαίωμα πρὸς κατηγορίαν ἔχει, ἐκτὸς τοῦ [ζημιωθέντος] ἀδικηθέντος (ἄ.θρ. 292), ὁ κατὰ τὰ ἄρθρα 29 κ. ἐπ. καὶ 135 ἀρμόδιος ἀστυνόμος ἢ δήμαρχος, ἢ δημοκριτὴς παρίεδρος, καὶ ὁ ἀρμόδιος εἰσαγγελεὺς. — Ὁ ιδιώτης κατήγορος ἔχει κατὰ τὴν [διάσκεψιν] συζήτησιν τὰ αὐτὰ δικαιώματα καὶ καθήκοντα εἰς, κατὰ τὰ ἄρθρα 334—337 καὶ 344, καὶ ὁ δημόσιος κατήγορος. — Ἀλλὰ πρὶν ἀπαγγελθῇ ἀπόφασις περὶ τινος ιδιωτικῆς κατηγορίας, πρέπει προηγουμένως νὰ ἀκουσθῇ ὁ δημόσιος κατήγορος πρὸς τὸ συμφέρον τοῦ νόμου. — Καὶ ὁ πολιτικῶς ἐνάγων ἔχει τὰ ἐν τοῖς ἄρθροις 336 καὶ 337 ἀναφερό-

μενα δικαιώματα καὶ καθήκοντα. Π. Δ. 143. 332. 344. 354.

ΑΠ. 147 (1866). *Ο παρὰ πλημμελειοδίκαις εἰσαγγελεὺς ἔχων τὸ δικαίωμα τοῦ παρίστασθαι ὡς δημόσιος κατήγορος ἐνώπιον τῶν τῆς ἐπὶ διας περιφέρειας πταισματοδικείων κατ' ἄρθρ. 143 καὶ 331, πρὸς τὸν ἐισευθύνων τὰ τῆς ἀνακρίσεως ἐν τῇ περιφέρειᾳ αὐτοῦ κατὰ τὰ ἄρθρ. 16, ἔχει ἀναγκαίως καὶ τὸ δικαίωμα ν' ἀναθέτῃ τὴν ἐνέργειαν τῆς ἀπὸ πηρεσίας ταύτης εἰς τὸν ἐν τῇ ἑδρᾷ τοῦ πταισματοδικείου δημόσιον κατήγορον, καίτοι διατελοῦντα δήμαρχον ἢ ἀστυνόμον ἄλλου δήμου, ὅστις ὁμοίως ὑπάγεται εἰς τὸ αὐτὸ πταισματοδικεῖον.

ΑΠ. 43 (1851). Τοῦ 29 ἄρθρ. ὁρίζοντος, ὅτι πρὸς τὸ ἀνακρίνειν ἀρμόδιοι εἶναι οἱ κατὰ τὸν τόπον ἐν ᾧ συνέβη ἡ πράξις ἀνακριτικοὶ ὑπάλληλοι, ἐν οἷς συγκαταλέγονται καὶ οἱ δημόσιοι κατήγοροι, ἔπεται, ὅτι ὁ παριστάμενος ὡς δημόσιος κατήγορος δήμαρχος ἢ δημοκριτὴς πάρεδρος δέον νὰ ἀνήκῃ τῷ δήμῳ, εἰς οὗ τὴν περιφέρειαν ἐτελέσθη τὸ ἀποδιδόμενον τῷ κατηγορουμένῳ πταῖσμα· ὅθεν ὁ ἄλλου δήμου εἶναι ἄναρμόδιος καὶ κατ' ἀκολουθίαν ἀκυρωτέα ἡ ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ κλητηρίου θεσπίσματος αὐτοῦ διαδικασία.

332. Ἐὰν αἱ ἐν τῷ προηγουμένῳ ἄρθρῳ ἀναφερόμεναι ἀρχαὶ κωλύωνται νομίμως τοῦ νὰ ἐκτελῶσι τὰ καθήκοντά των, ἐκπληροῦν τὰ τοῦ κατηγόρου ὁ ἐν τῇ καθήδρᾳ τοῦ δικαστηρίου τῶν πταισματοδικῶν ἀστυνόμος, δήμαρχος, ἢ δημοκριτὴς πάρεδρος. — Εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην τὰ ἔγγραφα πέμπονται εἰκοσιτέσσαρας [τουλάχιστον] τὸ πολὺ ὥρας μετὰ τὴν ἀποπεράτωσιν τῆς [προανακρίσεως] προδικασίας πρὸς τὸν δημόσιον κατήγορον διὰ νὰ κάμῃ τὰς ἀναγκαίας κλήσεις. — Ἐὰν δὲ αἱ κλήσεις ἦσαν ἤδη ἐκδεδομέναι παρὰ τῶν ἐν τῷ ἄρθρῳ 331 ἀναφερομένων ὑπαλλήλων, πέμπονται τὰ ἔγγραφα μετὰ τῆς κλήσεως, εἰκοσιτέσσαρας τουλάχιστον ὥρας πρὸ τῆς ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ συνεδριάσεως πρὸς τὴν κατηγοροῦσαν ἀρχήν. Ὁργ. Δικ. 31.

* Καὶ ὁ δασάρχης. Νόμος ΒΡΞΒ' περὶ δικῶν ἀρθ. 15.

Γ'. Ἀρμοδιότης.

* 333. Εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τῶν δικαστηρίων τῶν πταισματοδικῶν ὑπάγονται ὅλα τὰ πταίσματα τὰ πραγματοποιήσασθαι ἐντὸς τῆς περιφέρειας τοῦ εἰρηνοδικείου. Π.Δ. 29. 35. 360. 373.

ΑΠ. 248 (1838). Κατὰ τὸ ἄρθρον 333 ποιν. δικ. εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τοῦ δικαστηρίου τῶν πταισματοδικῶν ὑπάγονται μόνον τὰ πταίσματα, ὅσα πράττονται ἐντὸς τῆς περιφέρειας τοῦ εἰρηνοδικείου, αἱ δὲ ἐπὶ τῶν πταισμάτων κατὰ τὰ ἄρθρα 2, 3 καὶ 4 ποιν. νόμου ἐπιβαλλόμεναι ποιναί, εἶναι αἱ ἀστυνομικαί, τοῦτέστιν ἡ κράτησις καὶ τὸ πρόστιμον. ἐπομένως ὁ πταισματοδίκης δὲν δύναται νὰ δικάσῃ ὑπεξαίρεσιν ὑπερβαίνουσαν τὰς 20 δραχμάς· πράξιν, ἥτις, κατὰ ἄρθρ. 388 ποιν. νόμου, χαρακτηρίζεται πλήμμελημα.

ΑΠ. 432 (1855). Τῶν πταισμάτων δικαζομένων ὑπὸ τῶν πταισματοδικῶν κατὰ τοὺς ἐν ἄρθροισι 334 καὶ ἐπ. διαγραφόμενους τύπους, κατὰ γενικὸν δὲ κανόνα (ἄρθρ. 400) τοῦ ἀρμοδίου ἐπὶ τῆς οὐσίας δικαστοῦ ὄντος καὶ ἀρμοδίου πρὸς ἐκδίκασιν τῶν σχετικῶν τῇ κυρίᾳ πράξεϊ ἐντέλειαν καὶ μὴ ἀφορωσῶν εἰς ἀντικείμενα ἀποκλειστικῶς ὑπαγόμενα εἰς τὰ πολιτικά δικαστήρια, ἀναβαλλομένης δὲ μόνον τῆς ποινικῆς δίκης ἐξαιρετικῶς ὁπότεν συμπίσῃ προδικαστικόν τι ζήτημα, ὅπερ κατὰ τὰς ρητὰς διατάξεις τοῦ νόμου πρέπει νὰ δικασθῇ προηγουμένως ὑπὸ τοῦ πολιτικοῦ δικαστηρίου καὶ παραπεμπομένης ἐν ταιαύτῃ μόνον περιπτώσει τῆς ἐκδίκασεως τοῦ ζητήματος τούτου εἰς τὸ ἀρμοδίον πολιτικὸν δικαστήριον, ἔπεται, ὅτι, εἰσαχθείσης ἐνώπιον τοῦ πταισματοδίκου κατηγορίας ἐπὶ κλοπῇ κατὰ τινος συλληφθέντος ὑπὸ τοῦ ἀρμοδίου φύλακος ἐν τῷ κεκαυμένῳ εὐνικῷ ἐλαίῳ ἐν ᾧ συνέλεγε λαθραίως ἐλαίας, ὁ πταισματοδίκης ὀφείλει νὰ δικάσῃ περὶ τούτου κατὰ τὰ καθήκοντα τῆς ἀρμοδιότητος αὐτοῦ, οὐχὶ δὲ νὰ παραπέμψῃ τὸ περὶ κυριότητος τοῦ ἐλαίου ζήτημα ἐνώπιον τοῦ πολιτικοῦ δικαστηρίου.

ΑΠ. 86 (1855). Ὁ πταισματοδίκης ὀφείλει νὰ ἐξετάσῃ κατὰ πό-

* Ἐν εἰδικῶσι Νόμοις καθορίζεται ἡ ἀρμοδιότης τοῦ Πταισματοδικείου. Ὁδωμ Νόμος ΒΠ' τῆς 5 Αὐγ. 1892. Περί φορολογίας τῶν προϊόντων τῆς καὶ τῶν ζώων ἄρθρ. 108—124. Προξενικός Νόμος ΧΝΣΤ τῆς 22 Δεκ. 1877 ἄρθ. 186. Νόμος ΣΛ τοῦ 1867 Περί ζωοκλοπῆς καὶ ζωοκτονίας ἄρθρον 6.—Β. Διάταγμα 23 Μαρτίου 1839 Περί ἰχθυοτροφείων ἄρθρον 6.—Β. Διάταγμα 31 Δεκ. 1836 περὶ ἀγροζημιῶν ἄρθρον 14.

σον τὸ ζήτημα τῆς κατοχῆς τοῦ λειβαδίου, ἐν ᾧ ἐδόσκησαν τὰ ῥωσ ἐπὶ βλάβῃ τοῦ καταγγελλαντος, ἣν προῦθαλεν ὁ κατηγορούμενος, συνδέεται πρὸς τὴν κατηγορίαν καὶ ν' ἀποφηνῇται περὶ τούτου, οὐκ ἔστι νὰ παραπέμφῃ τὸ ζήτημα τῆς κατοχῆς εἰς τὸ πολιτικὸν δικαστήριον.

ΑΠ. 119 (1877) Ὅθεν καὶ ἀρμόδιος ὢν ὁ πταισματοδίκης κατὰ τὸ ἄρθρον 693 τοῦ ποιν. νόμου νὰ δικάσῃ κατηγορίαν ἐπὶ φθορᾷ ξύλων ἰδιοκτησίας ὀφείλει νὰ ἐκτιμῇ τὰς ὑποβληθείσας αὐτῷ ἀποδείξεις καὶ ἐξ αὐτῶν νὰ μορφώσῃ τὴν πεποίθησιν αὐτοῦ, ἂν τὸ περὶ οὗ πρόκειται δένδρον ἢ δένδρα ἀνῆκον εἰς τὴν κυριότητα καὶ κατοχὴν τοῦ κατηγορουμένου, ὅτε τοῦ ποινικοῦ δικαστοῦ ὀρείλοντος νὰ ἐξετάσῃ πάντα τὰ κατὰ τὴν δίκην ἀναφύοντα ζητήματα, ὅσῳκις εἰδικὸς τις νόμος δὲν διατάσσῃ τὰ ἐναντίον καὶ ἐκκρεμῆς πολιτικῆς δίκης δὲν ὑφίσταται, πρὸς μὲν φασιν τῆς πεποιθήσεως αὐτοῦ περὶ τῆς ἐνοχλῆς ἢ ἀβιωτήτος τοῦ κατηγορουμένου.

ΑΠ. 124 (1867) Τὰ πταίσματα ὑπάγονται εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τοῦ εἰρηνοδίκου, οὗ ἐν τῇ περιφερείᾳ ἐξετελέσθησαν· κατ' ἐξαιρέσιν δὲ ἐν τὴν τῶν πλημμελειοδικῶν, ὅτε κατὰ τὰ συνδυασμένα ἄρθρα 373 καὶ 31 τῆς ποιν. δικ. εἰσάγονται νὰ δικασθῶσιν ὡς συναφῇ πλημμελήματι, εἴτε ἡ ἐξαιρέσις παύει ἅμα ἐκλιπόντος τοῦ τῆς συναφείας λόγου, ὅποτε τὰ ἐνώπιον τῶν πλημμελειοδικῶν εἰσαχθέντα πταίσματα ἐνδικάζονται ὑπὸ τοῦ ἀρμοδίου πταισματοδίκου, ἵνα μὴ στερηθῇ ὁ κατηγορούμενος καὶ τοῦ δευτέρου βαθμοῦ τῆς δικαιοδοσίας ἐν αἷς περιπτώσεσιν ἐπιτρέπεται ἑφεσις.

ΑΠ. 107 (1860). Ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ἄρθρων 20, 331—337, καὶ 342—344 τῆς ποιν. δικον. τραχύπτει, ὅτι ὁ πταισματοδίκης δὲν δικαιούται νὰ ἐπληφθῇ κατηγορίας τινὸς καὶ νὰ δικάσῃ περὶ αὐτῆς· ἂν πρὸτερον ὁ ἰδιώτης ἢ δημόσιος κατηγορὸς δὲν εἰσαγάγῃ αὐτὴν ἐνώπιον αὐτοῦ, διότι αὐτοῖς ἐδόθη τὸ πρὸς εἰσαγωγὴν εἰς δίκην τῶν πταισμάτων δικαίωμα· ὅθεν οὐδ' εἰσαγγελίης δίκης τινὸς δύναται ὁ πταισματοδίκης νὰ διατάξῃ αὐτεπαγγέλτως ἢ κατ' αἵτησιν τῶν κατηγορουμένων τὴν ἐνωσιν αὐτῆς μετ' ἄλλων, ὥς ὁ κατηγορὸς δὲν εἰσάγει ἐνώπιον αὐτοῦ.

ΑΠ. 93 (1858) 85 (1885). Εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τῶν δικαστ. τῶν πταισματοδικῶν ὑπάγονται κατὰ τὸ 14 ἄρθρον τοῦ ἀπὸ 31 Δεκ. 1836 Δι.τ. περὶ προφυλάξεως τῶν δένδροφυτεϊῶν καὶ αἱ βλάβαι εἰς σπαρτὰ ἢ δένδροφυτείας, αἱ προξενούμεναι ὑπὸ βοσκόντων ἢ πασιμένων νὰ βοσκῇσιν εἰς μὴ συγχεχωρημένον τόπον ἢ περιπλασμένον ζώων, πρὸς δὲ αἱ ἐξ ἄλλων αἰτιῶν προσερχόμεναι, εἴτε εἰς βλάβαν πταισματος εἴτε εἰς βλάβαν πλημμελήματος.

ΑΠ. 93 (1858) 42 (1879). Μόνη δὲ διαφορά ὑπάρχει, ὅτι τὰ πταίσματα τῆς ἐκ τῶν ζώων βλάβης δικάζουσιν ἀνεκκλητῶς τὰ πταισματοδικεῖα, τὰ δὲ λοιπὰ ὡς καὶ τὰ πλημμελήματα δικάζουσιν εἰς πρῶτον μόνον βιβλῶν· ἀλλ' ἂν εἰσαχθῶσιν εἰς τὸ πλημμελειοδικεῖον, αὐτὰ ἀρμόδιος καὶ τὸ πλημμελειοδικεῖον, διότι κατὰ τὸ 273 ἄρθρον τῆς

ποιν. δικ. οί πλημμελειοδίκαι δύνανται νά δικάσωσι καί τὰ εἰς τὰ πταισματοδικεῖα υπαγόμενα ἀδικήματα.

ΑΠ. 219 (1871). Καί ὀφείλει μὲν ὁ ἀγορῦλαξ κατὰ τὸ ἄρθρον 10 τοῦ Διατ. τῆς 31 Δεκ. 1836 νά πιστοποιήσῃ καί ἐξεύρῃ τὴν εἰς τὰ σπαρτά ὑπὸ τῶν βροκόντων ζώων ζημίαν καί τοὺς υπειθύνους αὐτῆς, πρὸς δὲ καί τὸν τόπον καί χρόνον τῆς πράξεως διὰ πρωτοκόλλου, ἀλλ' ἐντεῦθεν δὲν ἔπεται, ὅτι μὴ συνταχθέντος τοιοῦτου πρωτοκόλλου δὲν δύναται ν' ἀποδειχθῇ ἡ διὰ ταιαύτης παρανόμου βροσκῆς βλάβη τῶν σπαρτῶν ἢ ὅτι διὰ τοιοῦτου πρωτοκόλλου μὴ ἀποδεικνυσμένου τοῦ ποσοῦ τῆς ζημίας καί δι' ἄλλων μέσων μὴ ἐξακριβωθέντος, ἡ ἀπόφαις τοῦ πταισματοδικείου δὲν εἶναι ἀνέκκλητος.

ΑΠ. 35 (1884). Ὡς προκύπτει ἐναγῶς ἐκ τοῦ ἄρθρου 333 τῆς Ποιν. Δικονομίας, καθ' ὃ τὸ πταισματοδικεῖον εἶναι ἀμύδιον νά δικάσῃ τὰ ἐν τῇ περιφερείᾳ αὐτοῦ πραχθέντα πταίσματα, συνδυαζομένου πρὸς τὰ τὸ ἄρθρον 347, καθ' ὃ ἐὰν δευνοτέρα τις πρᾶξις παρεστάθῃ ὡς ἄλλου πταίσματος, ὀφείλει τὸ πταισματοδικεῖον νά κηρύξῃ ἐκὐτὸ ἀναρμόδιον καί πρὸς τὴν γενικὴν τοῦ ἄρθρου 35 διατάξιν, καθ' ἣν τὸ ἀναρμόδιον πάντων τῶν ποινικῶν δικαστηρίων ἀποφασίζεται ἐξ ἐπαγγέλματος καί εἰς πᾶσαν τῆς δίκης στάσιν, ὅταν ἡ εἰταχθεῖσα εἰς τὸ πταισματοδικεῖον ἀξιόπαινος πρᾶξις παρίσταται ἐν τῷ ἐγκλητηρίῳ, ἐν ᾧ ἐκτίθεται ἐν συνόψει τὰ ἀποτελοῦντα αὐτὴν πραγματικὰ γεγονότα, ὡς φέρονται χαρακτῆρα πλημμελήματος, ὀφείλει τὸ πταισματοδικεῖον συμψηφίως πρὸς τὰς ἐκτεθείσας ἀνωτέρω διατάξεις ν' ἀποφανθῇ ἐκὐτὸ ἀναρμόδιον καί νά μὴ ἐπιληφθῇ τῆς ἐξετάσεως τῆς οὐσίας προβαίνον εἰς τὴν ἀποδεικτικὴν διαδικασίαν ἐπὶ μόνῳ τῷ λόγῳ ὅτι εἶναι δυνατόν ν' ἀφανθῇ ἐξ αὐτῆς ὅτι ἡ πρᾶξις φέρει χαρακτῆρα πταίσματος, διότι ὁ δικαστὴς ἐνώπιον τοῦ ὁποῦ προτείνεται ἡ ἐνστάσις τῆς ἀναρμοδιότητος, ὀφείλει ἀμέσως καὶ πρὸ παντός ν' ἀποφανθῇ περὶ αὐτῆς· διότι, ἐὰν ἦται ἄλλῳως ἀναρμόδιος, στερεῖται πάσης ἐξουσίας τοῦ νά ἐξετάσῃ ὁποῦποτε τὴν ὑποβληθεῖσαν εἰς αὐτὸν ὑπόθεσιν.

ΑΠ. 50 (1866). Ἐπειδὴ δὲν εἶναι ἀληθές ὅτι τὸ πταισματοδικεῖον ἐν ἑαυτῷ ὄντι πρὸς μόρφωσιν τῆς πεποιθήσεώς του τὰ παρ' αὐτοῦ πρὸς ὑποστήριξιν τῆς περὶ ἀναρμοδιότητος ἐνστάσεως προταθέντα ἐγρήγορα, ἤτοι τὴν ὑπ' ἀριθμὸν 33 (1853) ἀφασιν τοῦ εἰρηνοδικείου Πάλας, καὶ τὴν ὑπ' ἀριθ. 23 (1860) ἀφασιν τοῦ εἰρηνοδικείου Ποσειδωνίας καὶ τὸ ὑπ' ἀριθ. 2670 (1861) πιστοποιητικὸν τοῦ οἰκονομικοῦ ἐφόρου Παρνασσίδος, παραβίασαν οὕτω ἄρθρ. 29 ποιν. δικ., διότι ἐκ τῆς προβαλλομένης ἀποφάσεως ἀποδεικνύεται, ὅτι τὸ δικάσαν πταισματοδικεῖον ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν καί ἐξετίμησεν ἅπαντα τὰ προσηγνηθέντα ἐγρήγορα, καὶ διότι παραδεχθέν ὅτι ἡ ἀποδιδουμένη εἰς τοὺς ἀνακρίσεις πρᾶξις ἔλαβε χώραν ἐντὸς τῆς περιφέρειας του, καὶ κατὰ συνέπειαν κηρύχον ἐκὐτὸ ἀμύδιον πρὸς ἐκδίκασιν αὐτῆς, ὅχι μόνον δὲν παρεβίασε τὸν ποιν. δικ., ἀλλὰ συνεμορφώθη κατ' ἐλοκλήρειαν μὲ τὰς διατάξεις

αὐτοῦ, καθ' ὃς πρὸς τὸ ἀποφασίζειν καὶ ἐκδικάζειν ἀρμόδιος δικαστὴρ εἶναι ὁ τοῦ τόπου, ὅπου συνέβη ἡ πράξις.

Ἐπειδὴ οἱ ἀναιρεσεῖοντες ἰσχυρίζονται μὲν, ὅτι ἐκτὸς τῶν προαναφερθέντων τριῶν ἐγγράφων, ἐπεκαλέσθησαν πρὸς ὑποστήριξιν τῆς ἀναρμοδιότητος ἐνστάσεώς των καὶ τὰς ἐν ταῖς προτάσεσιν αὐτῶν ὑπέβαλον εἰς τὸ δικαστήριον τοῦτο ἀναφερομένας ἀποφάσεις, καὶ διὰ τὴν δικάσαν πταισματοδικεῖον δὲν ἔλαβεν αὐτάς ὑπ' ὄψιν, ἀλλὰ, ἐκτὸς τούτου οὐδεμίαν περὶ τοῦτου ἀπόδειξιν προσήγγισεν, ἐκ τῶν ἀπὸ 15 Δεκεμβρίου 1865 πρακτικῶν συνεδριάσεως τοῦ πταισματοδικείου ἀποδεικνύεται, ὅτι οἱ ἀναιρεσεῖοντες δὲν ἐπεκαλέσθησαν εἰμὴ μόνα τὰ εἰς τὴν προτάσιν σκέψιν τῆς παρούσης ἀναφερόμενα ἐγγράφα, ἀπερ, τὸ πταισματοδικεῖον ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν καὶ ἐξετιμήσεν.

Ἐπειδὴ τὸ πταισματοδικεῖον δὲν ἔσφαλε λαβὼν ὑπ' ὄψιν τοῦ προαναφερθέντος τῆς πεποιθήσεώς του περὶ τῆς θέσεως, εἰς ἣν ἐξετελέσθη ἡ πράξις τοὺς ἀναιρεσεῖοντας ἀποδοθεῖσα πράξις, ὅχι μόνον τὰ παρὰ τοῦ ἀνακατήγορου καὶ τῶν ἀναιρεσεῖοντων ἐπικαλεσθέντα ἐγγράφα, ἀλλὰ καὶ τὰς καταθέσεις τῶν παρὰ τῶν ἰδίων κλητευθέντων μαρτύρων, ἐκασταὶ χρησὶν μέσου ἀποδείξεως, ὅπερ οἱ ἴδιοι ἀναιρεσεῖοντες ἐπικαλέσθησαν, καὶ διότι δὲν προέκειτο νὰ ἀποφανθῇ καὶ προσδιορισθῇ αὐτὴ ἡ ἀρία τῆς περιφέρειας τοῦ εἰρηνοδίκου Ποτιδανείας, ἀπερ βεβαίως καθορισθῆσαν διὰ διοικητικῆς πράξεως, ἀλλ' ἂν θέσις τις κείται ἐντὸς ἐκτὸς τῶν ὡρισμένων ἡσθ ὁρίων, ὅπερ βεβαίως δύναται καταλλήλως ἀποδειχθῇ καὶ διὰ μαρτύρων.

Ἐπειδὴ κατὰ τὴν προσβαλλομένην ἀπόφασιν τὸ πταισματοδικεῖον παραδεχθέν, ὅτι τὰ χειμερινὰ λειβάδια κεῖνται ἐντὸς τῶν ὁρίων τῆς περιφέρειας του, ἐμόρφωσε τὴν πεποίθησιν του οὐχὶ μόνον ἐκ τῶν συνάμα τῶν καταθέσεων τῶν ἐξετασθέντων μαρτύρων, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῶν ἀποφάσεων αὐτῶν ἐγγράφων, ἐπομένως καὶ ἀληθὲς ἂν ὑποτεθῇ τὸ πταίσμα τὸν τῶν ἀναιρεσεῖοντων, ὅτι οἱ ἐξετασθέντες μάρτυρες δὲν κατέθεσαν ὡς ἠρῶν, ὅτι τὰ εἰρημμένα λειβάδια κεῖνται ἐντὸς τῆς περιφέρειας τοῦ εἰρηνοδικείου Ποτιδανείας, πάλιν τὸ γεγονός τοῦτο δὲν δύναται νὰ ἐπιπορῇ, ἀφοῦ τὸ δικάσαν δικαστήριον δὲν ἐστηρίχθη εἰς μόναν τὴν καταθέσιν τῶν μαρτύρων, ἀλλὰ καὶ τὸ εἰρημμένον παράπονον τῶν ἀναιρεσεῖοντων ὅρα τὴν παρὰ τοῦ δικάσαντος πταισματοδικείου γενόμεναι ἐκτίμησιν τῶν ἀποδείξεων, ἧτις δὲν ὑπόκειται εἰς τὸν ἐλεγχον τοῦ ἀνακατήγορου.

Ἐπειδὴ τὸ πταισματοδικεῖον δὲν ἔσφαλε λαβὼν ὑπ' ὄψιν τῶν προαναφερθέντων τῆς πεποιθήσεώς του, περὶ τῆς θέσεως τῶν περὶ ὧν πρόκειται λειβαδίων καὶ τὰ πρωτόκολλα τῆς ἐπιτροπῆς τοῦ ἔτους 1864, διότι τὰς ἀποφάσεις δὲν ἀποτελοῦσι μὲν πλήρη ἀπόδειξιν, ὅτι τὰ περὶ ὧν πρόκειται λειβάδια κεῖνται ἐντὸς τῆς περιφέρειας τοῦ δικάσαντος πταισματοδικείου, ἀλλὰ ἐκ τούτων νολοῦσιν ὅμως τὸ γεγονός τοῦτο.

Ἐπειδὴ, ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω λόγων τὰ ἐν ταῖς προηγουμέναις ἀποφάσεσιν ἐκτεθέμενα παράπονα, δὲν ὑπάγονται εἰς τινὰ τῶν κατηγοριῶν τῶν

θρον 360 Ποιν. Δικ., δι' ἃς μόνες ἐπιτρέπεται ἀναιρέσεις τῶν ἀποφάσεων τῶν πταισματοδικῶν.

Ἐπειδὴ τὸ δικάσαν πταισματοδικεῖον παραδεχθὲν, ὅτι οἱ ἀναιρεσιόντες εἰσέβαλον καὶ ἐδόσκησαν οἱ ἴδιοι τὰ ποιμένα τῶν εἰς ξένας βοσκήσιμος γαίας, χωρὶς νὰ ἔχωσιν ἐπ' αὐτῶν δικαίωμα καὶ ἐπροξένησαν ζημίαν, τὸ ποσὸν τῆς ὁποίας δὲν ἐξευρέθη νομίμως, ἐθεώρησε τὴν πρᾶξιν ταύτην καλᾶσιμον καὶ ἐκήρυξεν αὐτοὺς ἐνόχους ἐπὶ παραβάσει ἀρθρον 1, 2 καὶ 3 τοῦ ἀπὸ 12 Μαΐου 1835 διατάγματος.

ΑΠ. 86 (1852). Ἐπειδὴ κατὰ γενικὸν κανόνα (400 Ποιν. Δικ.) ὁ ἀρμοδῖος ἐπὶ τῆς οὐσίας δικαστής, εἶναι καὶ ἀρμοδῖος πρὸς ἐκδίκασιν τῶν ἐνστάσεων, ὅσας αὐταὶ εἶναι σχετικαὶ μὲ τὴν κυρίαν πρᾶξιν καὶ δὲν ἀφορῶσιν ἀντικείμενα ἀποκλειστικῶς ὑπαγόμενα εἰς τὰ πολιτ. δικαστήρια· τὸ δὲ 11 Πολ. Δικ. ὑποθέτει ἐκκρεμὴ πολιτικὴν ἀγωγὴν, καὶ οὐχὶ ἀπλήν ἀμφισβήτησιν ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου, ἐνώπιον τοῦ πταισματοδικείου Ὑπάτης, ἐπὶ τῆς περὶ βλάβης ξένης ιδιοκτησίας κατηγορίας κατὰ τοῦ Μ. ἐπροτάθη, ὅτι ἡ κατοχὴ καὶ νομὴ τοῦ λειβαδίου διαφλοικεῖται μεταξὺ τοῦ δημοσίου καὶ τοῦ Κ. ἀπὸ τὸν ὅποιον ὁ κατηγορούμενος Π. ἐμίσθωσε τὸ αὐτὸ λειβάδιον· τούτέστιν ἐπροτάθη ἀπλοῦν γηρῶς, τὸ ὅποιον αὐτὸ τοῦτο τὸ πταισματοδικεῖον ὤφειλε νὰ ἐξετάσῃ κατὰ τὸσον συνδέεται μὲ τὴν προκειμένην κατηγορίαν, καὶ ν' ἀποφασίσῃ περὶ αὐτοῦ, καὶ μάλιστα ἀφοῦ δὲν ἀπεδείχθη ἐνώπιόν του ὅτι μεταξὺ τοῦ δημοσίου καὶ τοῦ Κ. ὑπῆρξε δίκη εἰσαγομένη ἐνώπιον τοῦ πολιτ. δικαστηρίου περὶ κατοχῆς καὶ νομῆς τοῦ αὐτοῦ λειβαδίου· ὅθεν τὸ πταισματοδικεῖον, ἀναβαλὼν ἐνεκα τοῦ ἀνωτέρω μόνου ἰσχυρισμοῦ τὴν κατὰ τοῦ Μ. ἐπὶ βλάβῃ ὡς ἐκ τῆς βοσκῆς ζώων ἐπὶ ξένιων γαίῶν ποινικὴν δίκην, μεχρὶς τοῦ τὸ πολιτ. δικαστήριον ἀποφασίσῃ εἰς τίνα ἀνῆκε ἡ διακατοχὴ, προφανῶς παρεγνώρισε τὴν ἀρμοδιότητά του, καὶ παρίδασε τὰ εἰρηζόμενα ἄρθρα καὶ 333 Ποιν. Δικ.

ΑΠ. 146 (1867). Ἐπειδὴ, ἀφοῦ ὡς προκύπτει ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ὁ Πταισματοδικὴς Δωριέων παραδέχεται ὡς ἐκ τοῦ συνόλου τῶν μαρτύρων ἐξαχόμενον κατὰ τὴν κρίσιν του, ὅτι οἱ ἀναιρεσιόντες ἀπέφυκον πρὸ ἀμνημονεύτου χρόνου ἐκ τοῦ χωρίου Μ. ἐνθα ἔλαβε χώραν ἡ παράνομος βοσκὴ, καὶ κατόκησαν μονίμως καὶ διαρκῶς εἰς τὸ ἐν ἄλλῃ ἐπαρχίᾳ καὶ δήμῳ κείμενον χωρίον Κ. καὶ ὅτι τὰ λειβάδια ἀνήκουν εἰς τὴν κυριότητα τῆς κοινότητος Μ. καὶ οὐχὶ τῶν πατέρων τῶν ἀναιρεσιόντων, καὶ ὡς τοιαῦτα ἐνοικιάσθησαν πρὸς τὸν κατατηγνύσαντα τὴν πρᾶξιν τῶν αἰτούντων, ἀρμοδίως καὶ σύμφωνα πρὸς διατάγμα 13 Μαΐου 1865 εἰκότασεν ὁ Πταισματοδικὴς, καὶ ἐφαρμογὴν δὲ ἔχει ὁ νόμος ΚΘ τοῦ 1864, ὁ ἀφορῶν ρητῶς τὰ κοινοτικά λειβάδια, ὅτινα διατίθενται ἐν μέρει μὲν πρὸς χρῆσιν τῶν ζώων μόνον τῶν ἐν τῇ κοινότητι κατοικοῦντων μελῶν αὐτῆς, τὴ δὲ περισσεῦσιν μέρος αὐτῶν ἐνοικιάζεται· ἐκ δὲ τοῦ ὅτι οἱ ἀναιρεσιόντες ἰσχυρίσθησαν ὅτι τὰ ἐν λόγῳ λειβάδια ἦσαν, ἢ ὡς προσέφηται, ιδιόκτητα, δὲν προέκυπτεν ἡ ἀρμοδιότης τοῦ Πταισματοδικείου καὶ ἡ ἀνάγκη νὰ ἀναστῇ τὴν ἐκ-

δικασιν τῆς ὑποθέσεως· διότι ὁ δικαστὴς τῆς οὐσίας εἶναι καὶ δικαστὴς τῶν ἐνστάσεων, ἀφοῦ οὔτε ἐβεβαιώθη παρὰ τῶν αἰτούντων ὅτι ὑπάρχει παρὰ τινι δικαστηρίῳ ἐκκρεμὴς τις πολιτικὴ ἀγωγὴ περὶ κυριότητος νομῆς τῶν ἐν λόγῳ λειθάδιων, οὔτε κἀν ἐζητήθη πρὸς τοῦτο ἀνάκλησις τῆς ἐκδικάσεως τῆς προκειμένης δίκης, καὶ ἀφοῦ ὁ Πταισματοδικεὶς πείσθη, ἐξ ὧν ἐκθέτεται καὶ παραδέχεται, ὅτι οἱ αἰτούντες, ἐξ ἀδιαφορίας τῆς Κοινότητος, ἤτοι ἐξ ἀνοχῆς αὐτῆς, ἐδόσκησαν τὰ ποινικά τῶν εἴτε διὰ τινος ἡμέρας, κατὰ τὴν κατηγορίαν, εἴτε καὶ ἂν ὑποτεθῇ κατὰ τὸν ἱσχυρισμὸν τῶν ὅτι ἐδόσκησαν αὐτὰ καὶ κατὰ τὰ παρελθόντα ἐπὶ

Ἐπειδὴ τὸ ἄρθρ. 17 νόμου ΚΘ ἐφαρμόζεται μόνον εἰς τὰς ἐκείναις τὰς ἀναφερομένας μεταξὺ τῶν κατοίκων τῆς αὐτῆς Κοινότητος, καὶ οὐ κατὰ τῆς μεταξὺ τῶν κακῆς τυχὸν διανομῆς τῶν Κοινοτικῶν κτημάτων καὶ ἐνταῦθα δὲν ἐπρόκειτο περὶ τοιούτων ἐρίδων μεταξὺ κατοίκων τῆς αὐτῆς Κοινότητος· περὶ δὲ τοῦ ἂν καλῶς ἢ κακῶς ἐνοικιάσθησαν τὰ ἐν λόγῳ λειθάδια, οἱ αἰτούντες, ὡς ξένοι τῆς κοινότητος Μ. οὐδὲν αἰσθύνονται νὰ προτείνωσι τι κατὰ τῆς ἐνοικιάσεως ταύτης.

ΑΠ. 218 (1871). Ἐπειδὴ κατὰ ἄρθρον 14 νόμου 31 Δεκεμβρίου 1866 εἰάν συμβῇ βλάβη εἰς σπαρτὰ ἀπὸ βόσκοντα ἢ φερόμενα νὰ βόσκοντα εἰς μὴ συγχωρημένον τόπον ζῶα, οἱ ἀρμόδιοι εἰσηνοδίσκει κρίνουσι περὶ τούτων ἀνεκκλήτως, καὶ ἂν τὸ μέγεθος τῆς χρηματικῆς ποινῆς τῆς κατὰ τήσεως ὑπερβαίῃ τὸν συνήθη μέγιστον ὅρον τῆς ἀρμοδιότητος τῶν ἐκείναις μὲζοντες νόμον 13 Μαΐου 1835. Καὶ ὀφείλει μὲν ὁ ἀγορφυλάξ κατὰ τὸ ἄρθρον 10 νόμου 31 Δεκεμβρίου 1836 νὰ πιστοποιήσῃ καὶ ἐξεδόρῃ τὴν ζημίαν καὶ τοὺς ὑπευθύνους τῆς τοιαύτης παραβάσεως, καὶ νὰ βεβαιώσῃ ταῦτα πάντα καὶ τὸν χρόνον καὶ τόπον τῆς πράξεως διὰ πρωτοκόλλου, ἀλλ' ἐντεῦθεν δὲν ἔπεται ὅτι, μὴ συνταχθέντος τοιούτου πρωτοκόλλου, δὲν δύναται δι' ἄλλων μέσων καὶ ἰδίως διὰ μαρτύρων ν' ἀποδείξηται ἢ διὰ τοιαύτης παρανόμου βοσκῆς βλάβη τῶν σπαρτῶν, ἢ ὅτι διὰ τούτου τοῦ πρωτοκόλλου μὴ ἀποδεικνυομένου τοῦ ποσοῦ τῆς ζημίας, καὶ δι' ἄλλων μέσων μέσων μὴ ἐξακριβωθέντος, ἢ ἀπόφασις τοῦ πταισματοδικεὶς δὲν εἶναι ἀνεκκλήτως· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου κατὰ τὰς ἐκκλησιαστικὰς αποφάσεις τοῦ πταισματοδικεὶς ὁ ἀναρρεσείων ἐδόσκησε τὰ ποινικά τῶν εἰς τὰ σπαρτὰ (σίτου καὶ γρασιδίου) τῶν ἐν ἐκάστη αὐτῶν ἀναφερομένων ἰδιοκτητῶν, κείμενα εἰς τὰς ἐν ἐκάστη τῶν αὐτῶν ἀποφάσεων ἀναφερομένας θέσεις, δι' ἄστυνομικῆς διατάξεως ἀπηγορευμέναις πρὸς βοσκὴν ζώων καὶ ἐπροξένησε ζημίαν, ἥς τὸ ποσὸν δὲν ἐξηκριβώθη. Ὅθεν αἱ ἀποφάσεις αὗται νομίμως ἐθεωρήθησαν διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως τῶν πλημμελειοδικῶν ὡς ἀνεκκλήτοι.

Ἐπειδὴ τούτων οὕτως ἔχοντων νομίμως τὸ πλημμελειοδικεῖον ἐπελήφθη μὲν τῆς ἐξετάσεως τοῦ ζητήματος 1) ἂν αἱ θέσεις, εἰς αἷς ἀναρρεσείων ἐδόσκησε τὸ ποινικὸν τοῦ εἶναι τῶνόντι δι' ἄστυνομικῆς διατάξεως ἀπηγορευμέναις πρὸς βοσκὴν ζώων, καὶ 2) ἂν αὐτὸς ὧν διατάξας κυρίῳ κάτοχον τῶν θέσεων τούτων, ἔδωκεν ἄλλου τινος σπαρτὰ δὲν ἔλαβε δὲ ὑπ' ὄψιν καὶ τὴν περὶ ἀναβολῆς τῆς δίκης αἴτησιν

ἀναίρεσέοντος, ὅπως καλέσῃ μάρτυρας πρὸς ἀποδείξιν τοῦ ἐναντίου, ὅπερ ἄλλως δὲν εἶναι λόγος ἀναίρεσέως ἐκ τῶν ἐν ἄρθρῳ 407 ποιν. δικ.

Ἐπειδὴ γὰρ μὲν κατὰ ἄρθρον 5 νόμου 13 Μαΐου 1835 περὶ τῆς εἰς ἀγροὺς προξενουμένης βλάβης τῆς βοσκῆς τῶν ζώων ὁ ἀνώτατος ὅρος τῆς ποινῆς ἐκαστῆς τῶν προκειμένων πράξεων εἶναι πρῶτον δραχ. 20 ἢ κράτῃς τριῶν ἡμερῶν, καὶ κατὰ ἄρθρ. 169 ποιν. νόμου συσώρευσις τῶν ποινῶν δὲν ἐπιτρέπεται, ἀλλὰ κατὰ τοῦ ἐνόχου πολλῶν ἀξιοποιούνων πράξεων τοῦ αὐτοῦ εἶδους ἐπιβάλλεται ἡ βαρυτέρα ποινή, κατὰ τὴν ἐπιμέτρησιν τῆς ὁποίας αἱ πολλαὶ πράξεις λαμβάνονται ὑπ' ὅσιν μόνον ὡς ἐπιβαρυντικαὶ αἰτίαι· ἀλλ' ἀφοῦ αἱ ἀποφάσεις τοῦ εἰρηνοδικοῦ εἶναι κατὰ τὰ προεκτεθέντα ἀνεκκλήτοι, ὁρθῶς τὸ πλημμελειοδικεῖον ὡς δευτεροβάθμιον δικαστήριον δὲν ἐπελήφθη καὶ τῆς ἐξετάσεως τοῦ ζητήματος τούτου, διὰ δὲ τοιαύτην κακὴν τοῦ νόμου ἐφαρμογὴν ὑπόκεινται εἰς ἀναίρεσιν μόνον αἱ ἀποφάσεις ἐκεῖναι, καὶ περὶ τούτου δὲν πρόκειται νῦν.

ΑΠ. 210 (1871). Ἐπειδὴ κατὰ ἄρθρον 14 τοῦ ἀπὸ 31 Δεκεμβρίου 1836 ἰσχύον νόμου ἔχοντος Β. Διατάγματος αἱ εἰς σπαρτὰ ἢ δενδροφυτείας γινόμεναι βλάβαι ἀπὸ βοσκόντα ἢ φερόμενα νὰ βοσκῇσῶσιν εἰς ἀπγορευμένον τόπον, ἢ περιπλανώμενα ζῶα, δικάζονται ἀνεκκλήτως ὑπὸ τῶν ἀρμοδίων εἰρηνοδικῶν, αἱ δὲ ἐξ ἄλλων αἰτιῶν προσερχόμεναι εἰς τὰ σπαρτὰ καὶ τὰς δενδροφυτείας βλάβαι δικάζονται ὡσαύτως ὑπὸ τῶν ἀρμοδίων εἰρηνοδικῶν καὶ ἂν φέρωσι χαρακτηριστὰ πλημμελήματος, μὲ μόνον τὴν διαφορὰν ὅτι ἐν τῇ τελευταίᾳ περιπτώσει οἱ εἰρηνοδικοὶ οὗτοι δὲν δικάζουσιν ἀνεκκλήτως ἀλλ' ἐκκλητῶς κατὰ τὰς περὶ πταισμάτων διατάξεις καὶ ἐφαρμόζουσι τοὺς ὁρισμοὺς Ποινικοῦ Νόμου.

Ἐπειδὴ τὸ πλημμελειοδικεῖον ἀποφηνάμενον ὅτι, ἡ εἰς τὸν Γ. ἀποδομένη κατηγορία ὅτι ἔκοψε διὰ κοπτεροῦ ὄργανον δεκατοεὶς λεύκας καὶ δύο μαυρευδενδρά ἀνήκοντα εἰς τὸν Δ. ὑπάγεται εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τῶν πλημμελειοδικῶν ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι οἱ εἰρηνοδικοὶ δικάζουσι τὰς εἰς τὰ σπαρτὰ καὶ τὰς δενδροφυτείας βλάβας μόνον ὅταν αὗται ἐγένοντο ἀπὸ ζῶα καὶ ὅτι οἱ ἐξ ἄλλων αἰτιῶν προσερχόμεναι βλάβαι, ὅταν φέρωσι χαρακτηριστὰ πλημμελήματος, δικάζονται ὑπὸ τῶν πλημμελειοδικῶν, ἡμῆναι κακῶς τὸ ἀνωτέρω ἄρθρον οὐ τὸ τελευταῖον ἐδάφιον σαφῶς διατάσσει ὅτι, καὶ αἱ ἐξ ἄλλων αἰτιῶν εἰς τὰ σπαρτὰ καὶ τὰς δενδροφυτείας γινόμεναι βλάβαι ὑπάγονται ὡσαύτως εἰς τοὺς ἀρμοδίους εἰρηνοδικούς οἵτινες δικάζουσι κατὰ τὰς αὐτοῦ μνημονευόμενας διακρίσεις.

Δ'. Μὴ ἐμφάνισαις.

α'. Τῶν μαρτύρων.

334. Ἐάν τις τῶν μαρτύρων κλητευθεὶς (ἄρθρ. 144 Ποιν. Ν. ἐπ.) δὲν ἐμφανισθῇ, ὑποβάλλεται κατὰ γνωμοδότησιν αὐτοῦ ἐν τῇ χειρὶ τοῦ ἐφέδρου 340. Ν. 17. Γ. 40. εἰρηνοδικ. 2 (Γεν. Δ. 35 1836) ἐν Κεντρικῇ Βιβλιοθήκῃ Βέροιας

τοῦ δημοσίου κατηγοροῦ εἰς πρόστιμον πέντε μέχρι πενήκοντα δραχ. καὶ εἰς τὴν πληρωμὴν τῶν διὰ τῆς μὴ ἐμφανίσεως του προξηνηθέντων ἐξόδων τῆς διαδικασίας. — Εἰς τὴν αὐτὴν ποινὴν ὑποβάλλονται καὶ οἱ ἐμφανισθέντες μὲν, ἀλλ' ἄνευ νομίμου λόγου ἀποποιηθέντες τὴν μαρτυρίαν ἢ τὸν ὄρκον μάρτυρες, ἐπιφυλαττομένης καὶ τῆς μεγαλητέρας ποινῆς ἐν τῇ περιπτώσει τοῦ ἀρθρου 267 τοῦ ποινικοῦ νόμου. — Ὁ εἰρηνοδίκης δύναται προσέτι νὰ διατάξῃ τὴν διὰ βίας προσαγωγὴν τοῦ μὴ ἐμφανισθέντος. Π. Δ. 331. 381. Π. Ν. 267.

ΑΠ. 85 (1855). Ἀναβληθείσης τῆς δίκης: ἐξ αἰτίας μάρτυρος, ὃς ἐθεωρήθη ἀναγκαῖα ἡ εξέτασις καὶ διετάχθη ἡ διὰ βίας προσαγωγὴ, δεόν οὗτος νὰ καταδικασθῇ εἰς τὰς ἐκ τῆς ἀναβολῆς δαπάνας.

§ 335. Ὁ καταδικασθεὶς μάρτυς δύναται, ἐντὸς ἑνὸς μηνὸς τρεπτικῆς προθεσμίας δεκατεσσάρων ἡμερῶν ἀπὸ τῆς ἐκ αὐτὸν ἐγχειρίσεως τῆς καταδικαστικῆς αποφάσεως, νὰ κάμῃ ἀνακοπὴν κατὰ τὰ ἐν τῷ ἀρθρῷ 337 ὠρισμένα κατὰ τὰ ἐν τῷ ἀρθρῷ 337 ὠρισμένα νὰ κάμῃ ἀνακοπὴν. — Ἐὰν δὲ δυνηθῇ οὗτος νὰ δικαιολογήσῃ προσήκοντως, κατὰ τὰ ἐν τῷ ἀρθρῷ 196 ὠρισμένα, τὴν πρότερον τοῦ μὴ ἐμφάνισιν, γίνεται δεκτὴ ἡ ἀνακοπὴ, ἀκούσθέντος τοῦ δημοσίου κατηγοροῦ, καὶ καταργεῖται παρὰ τοῦ εἰρηνοδίκου ἡ γενομένη καταδίκη.

ΑΠ. 72 (1866). Ἐπειδὴ τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων ἀποφάναιεν διὰ τῆς προσβαλλομένης αποφάσεως, ὅτι εἶναι ἀνυπόστατος ὁ τῶν ἀναρρεσιόντων ἰσχυρισμός, ὅτι προσκληθέντες ὡς μάρτυρες δὲν ἐνεφανίσθησαν ἐκ περιστατικῶν ἀνεξαρτήτων τῆς θελήσεώς των, εξέτιμήσε προδικαστικὰ γεγονότα, ἢ στάθμισις τῶν ὁποίων διαφεύγει τὴν κρίσιν τοῦ Ἀρείου Πάγου, ὡσαύτως δὲ καθῆκον τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας ἢ νὰ κρίνῃ, ἂν ὑπῆρχε λόγος πρὸς ἀναβολὴν τῆς συζητήσεως τῆς πηγῆς των.

Ἐπειδὴ τὸ παράπονον, ὅτι ἐκλητεύθησαν εἰς τὰς 2 τοῦ μηνός, ἐδικασθησαν δὲ τὴν 4, καὶ ἐπομένως δὲν εἶχον ἀποχωρῶντα καιρὸν νὰ παρα-

πλευσθῶσι, δὲν ὑπάγεται εἰς οὐδεμίαν τῶν διδουσῶν χώραν εἰς ἀναίρεσιν περιπτώσεων ἄρθρου 407 ποιν. δικ.

Ἐπειδὴ τὸ δικαστήριον ἀπαφηνάμενον, ὅτι οἱ νῦν ἀναίρεσιόντες ἐκλήτευθον τὴν 2 Φεβρουαρίου (1866), ἐδικάσθησαν δὲ τὴν 4 αὐτοῦ, ἴσται, ὅτι ἐκλήτευθον πρὸ 24 ὥρων, δὲν παρέβιασε διάταξιν τινα τοῦ Νόμου, μὴ ὑπάρχοντος νομίμου τινός λόγου, εἴτε νὰ γένῃ ἡ κλήτευσις πρὸ τριῶν ἡμερῶν, ἀφού μάλιστα κατὰ τὸν νόμον ἢ κατὰ ποινικῆς ἀπαφαιώς ἀνακοπὴ δικάζεται εἰς τὴν ἀνέσως ἐπομένην ποινικὴν συνεδρίαν, εἴτε νὰ προστεθῇ χρόνος ἀποστάσεως, μὴ ἀπεγαύσης, καθὰ τὸ δικαστήριον ἀποφαίνεται, τῆς ἐδρας τοῦ δικαστηρίου ἀπὸ τῆς κατοικίας τῶν ἀναίρεσιόντων, εἰμὴ μίαν ὥραν.

β'. Τοῦ κατηγορουμένου.

1. Ἐν γένει.

* 336. Ἐάν ὁ κατηγορούμενος κλητευθεὶς δὲν ἐμφανισθῇ οὔτε αὐτοπροσώπως, οὔτε κατὰ τὴν περίπτωσιν τοῦ ἄρθρου 25 διὰ πληρεξουσίου δικηγόρου, δικάζεται κατ' ἐρήμην. Οἱ μάρτυρες ἐξετάζονται, αἱ λοιπαὶ ἀποδείξεις καθυποβάλλονται, καί, ἀκουσθείσης τῆς κατηγορίας, ἀπαγγέλλεται κατ' αὐτοῦ ἢ κατ' ἐρήμην ἀπόφασις. — Ἐάν ὁ κατηγορούμενος ἐμφανισθεὶς ἀποχωρήσῃ μετὰ τὴν ἐναρξιν τῆς περὶ τὴν ἀπόδειξιν διαδικασίας, αἱ ἐκδιδόμεναι ἀποφάσεις λογίζονται ὡς κατ' ἀντιμωλίαν ἐκδοθεῖσαι. — Ὁ γραμματεὺς ὀφείλει ἐντὸς εἴκοσι τῶν βραδύτερον ἡμερῶν ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς ἀποφάσεως νὰ πέμψῃ πρὸς τὸν κατήγορον ἀντίγραφον αὐτῆς καὶ ἀποσπάσματα, περιέχοντα τὸ διατακτικόν, εἰς ἀριθμὸν ἴσον πρὸς ἐκεῖνον τῶν καταδικασθέντων, συνάμα δὲ νὰ διαβιβάσῃ εἰς τὸ ταμεῖον τῆς ἐπαρχίας, ἐν ᾗ ἐδρεύει τὸ δικαστήριον, πίνακα τῶν ἐξόδων τῆς κατ' ἐρήμην διαδικα-

* Τὰ ἄρθρ. 336—338 καὶ τὸ ἄρθρ. 341 ἀνηγράφονται ὡς ἀντικατεστάθησαν ὑπὸ τοῦ Νόμου ΑΥΕΒ' τῆς 28 Μαΐου 1887. Περὶ συμπληρώσεως καὶ μεταρρυθμίσεως τῶν ἄρθρων 336, 337, 338, καὶ 341 τῆς Ποιν. Δικονομίας.

σίας, ἤτοι τῶν τελῶν τοῦ πρακτικοῦ, τῆς ἀποφάσεως καὶ τῶν ἐκθέσεων περὶ τῆς κλητεύσεως τῶν κατηγορουμένων, πρὸς βεβαίωσιν καὶ εἰσπραξιν. Ἐν τῷ ἀντιγράφῳ καὶ τοῖς ἀποσπάσμασι τῆς ἀποφάσεως σημειοῦται ὀλογράφως τὸ ποσὸν τῶν ἐξόδων τούτων καὶ τὸ ταμεῖον, εἰς ὃ γνήσεται ἡ πληρωμή. Π. Δ. 337. 462.

ΑΠ. 49, 82 (1846). Ἡ κοινοποίησις τῆς κλήσεως εἰς τὸν κατηγορούμενον δὲν φέρει ἀκυρότητα, ἂν καὶ κατὰ παραδρομὴν ὁ κλητὴρ περιμείψῃ τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἐν τῷ ἐπιδοτηρίῳ.

^{ἐξουσία} 337. Ἐντὸς μηνὸς τὸ βραδύτερον οἱ ἐπιμελείας τοῦ κατηγοροῦ ὁ κλητὴρ ἐγχειρίζει εἰς τὸν καταδικασθέντα αὐτόν, ἢ ἀφίνει εἰς τὴν κατοικίαν του τὸ κατὰ τὸ άρθρον 336 ἀπόσπασμα τῆς κατ' ἐρήμην ἀποφάσεως, ἢ τις, ἂν ὁ καταδικασθεὶς δὲν κάμῃ ἀνακοπὴν, ἐκτελεῖται. Π. Δ. 335. 338. 339. 351. 462.

ΑΠ. 51 (1866). Ἐπειδὴ τὸ δικαστήριον τῶν πλημμελειοδικῶν ἀπορίψαν διὰ τῆς ἀποφάσεως τὴν ἔνστασιν τοῦ παρ' αὐτῷ εἰσαγγελλομένου, περὶ ἀπαραδέκτου τῆς ἀνακοπῆς τοῦ Κ κατὰ τῆς 890 ἀποφάσεως, οἱ ἡς οὗτος δικασθεὶς ἐρήμην παρεπέμφθη εἰς τὸ ἀρμόδιον κακουργιοδικεῖον, διὰ νὰ δικασθῇ ὡς ὑπαιτιος κακουργήματος, οὐδεμίαν τῆς δικονομικῆς δικταξίν παρεβίασε, διότι τὸ πρὸς ἀνακοπὴν δικαίωμα ἀπορρέει ἐκ τοῦ φυσικοῦ δικαίου συγχωρεῖται ὡς ἂν ρητῇ Νόμου διάταξις δὲν ἀπαιτεῖται τὴν χρῆσιν αὐτοῦ.

Ἐπειδὴ ἄρθρ. 337, τὸ ὅποῖον ὁ εἰσαγγελεὺς ἐπικαλεῖται, δοκίμῳ ἐπιμελεῖα τίνος καὶ κατὰ τινὰ τρόπον ἐπιδίδεται ἡ ἐρήμην ἀποφάσις εἰς τὸν καταδικασθέντα, ἀλλὰ διὰ τοῦ ἁρθρου τούτου ὁ νομοθέτης δὲν ἐνόησε νὰ εἰσαγάγῃ περιορισμὸν τινὰ, εἰς τὸ ὅποῖον πᾶς κατηγορούμενος ἔχει δικαίωμα νὰ ἀνακόπῃ τὰς ἐρήμην κατ' αὐτοῦ ἐκδόσεις.

2. Διαδικασία κατὰ τὴν ἀνακοπὴν.

^{ἐξουσία} 338. Ἡ ἀνακοπὴ γίνεται παρὰ τῷ γραμματεῖ τοῦ ἐκδόντος τὴν ἀπόφασιν δικαστηρίου, ἐντὸς οὐκ ἑπτὰ ἡμερῶν ἀπὸ τῆς παραδόσεως τῆς ἐρήμην ἀποφάσεως, κατὰ τὴν

τοι δὲ ὑπὸ τοῦ ἀνακόπτοντος γραμμάτιον τοῦ ταμίου ἢ τοῦ εἰσπράκτορος, ὅτι κατεβλήθησαν παρ' αὐτοῦ, ἢ παρ' ἄλλου συγκαταδικασθέντος, τὰ ἐξοδα τῆς κατ' ἐρήμην διαδικασίας. Τὸ γραμμάτιον τοῦτο προσαρτᾶται εἰς τὴν περὶ ἀνακοπῆς ἐκθεσιν, ἐν ᾗ μνημονεύεται ὁ ἀριθμὸς καὶ ἡ χρονολογία αὐτοῦ. Π. Δ. 336. 337. 339. 342. 462.

ΑΠ. 21. (1875). Ἐκ ἀρθροῦ 338 προκύπτει, ὅτι ἡ πρὸς ἀνακοπὴν προθεσμία ἄρχεται ἀπὸ τῆς καινοποιήσεως ὁλοκλήρου τῆς ἀποφάσεως, αποτελουμένης ἐκ τοῦ ἱστορικοῦ, αἰτιολογικοῦ καὶ διατακτικοῦ, οὐχὶ δὲ μόνον μέρους αὐτῆς· ὅθεν ἂν καινοποιηθῇ μόνον τὸ διατακτικόν, δὲν ἄρχεται ἡ προθεσμία τῆς ἀνακοπῆς.

ΑΠ. 81 (7879). Ὅσακις ὁ δικασθεὶς ἐρήμην ὑπὸ τοῦ πλημμελειοδικείου παρεπέμφθη εἰς τὸ κακουργιοδικεῖον ἵνα δικασθῇ ὡς ὑπαίτιος κακουργήματος, δύναται νὰ ἀνακόψῃ τὴν ἐρήμην ἀπόφασιν, διότι τὸ πρὸς ἀνακοπὴν δικαίωμα, ἀπορρέον ἐκ τοῦ φυσικοῦ δικαίου, συγχωρεῖται ὅσακις ρητὴ τοῦ νόμου διαταξὶς δὲν ἀπαγορεύει τὴν χρῆσιν αὐτοῦ.

ΑΠ. 73 (1864). Δύναται καὶ νὰ προσέλθῃ εἰς τὸ κακουργιοδικεῖον ἔπειτα, καὶ παραιτηθῇ τὸ ἐνδίκον τῆς ἀνακοπῆς μέσον ἐνώπιον αὐτοῦ τοῦ κακουργιοδικείου, ὅπου εἰσῆχθη ἡ ὑπόθεσις, πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς συζητήσεως.

ΑΠ. 77 (1853). Ὑπερὶ, γενομένης τῆς προκειμένης δίκης ἐρήμην τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, ἡ ἀπόφασις τῶν πλημμελειοδικῶν ὑπέκειτο εἰς ἀνακοπὴν, καὶ ἐπομένως ἡ πρὸς ἀναίρεσιν προθεσμία δὲν ἤρουντο ν' ἀρχίσῃ κατὰ τοῦ παρὰ τοῖς αὐτοῖς πλημμελειοδικαῖς εἰσαγγελέως, εἰ μὴ ἀπὸ τῆς 15 Μαρτίου 1856, ὅτε ὁ ἀναιρεσιβλήτος ἐγγράφως καὶ ρητῶς παρητήθη τοῦ ἐνδίκου μέσου τῆς ἀνακοπῆς, παραδεχθεὶς τὴν εἰρημένην ἀπόφασιν· ὅθεν αἰτήσας ὁ εἰσαγγελεὺς τὴν ἀναίρεσιν αὐτῆς τῆς ἀποφάσεως μετὰ δύο ἡμέρας, ἤτοι τὴν 17 τοῦ ἰδίου μηνὸς καὶ ἔτους ἔκαμε χρῆσιν τοῦ δικαιοῦματός του, ἐντὸς τῆς ἀρθρ. 359 ποιν. δικ. πενθημέρου προθεσμίας.

Ὑπερὶ δ' ἂν ἡ προμνημονευθεῖσα ἀπόφασις δὲν εἶναι καταδικαστικὴ, αὐτὴ ἀθωωτικὴ, οὐχ ἥτιον ὁμοῦ φέρει τοὺς ἐξωτερικοὺς τύπους ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου τῶν πλημμελειοδικῶν, ὡς ἐκδοθεῖσα δημοσίως ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ, καὶ ἐπομένως ἡδύνατο νὰ προσβληθῇ διὰ τοῦ ἐνδίκου τῆς ἀναίρεσεως μέσου ἐντὸς πάντε ἡμερῶν, κατὰ τὴν ἀνωτέρω ρηθεῖσαν διάταξιν. ὥστε αἱ ἄλλαι ἀποφάσεις τῶν πλημμελειοδικῶν, δὲν εἶνε δὲ προδικαστικαὶ ὥστε νὰ προσβληθῇ ὁμοῦ μετὰ τὴν ὁριστικὴν, ὡς ὁ ἀναιρεσιβλήτος ισχυρίζεται, ἀλλ' εἶναι ὁριστικὴ φέρουσα ἐσωτερικῶς τὸν χαρακτῆρα τοῦ βουλευματος, καθόσον παραπίμπει ὁριστικῶς τὸν ἀναιρεσιβλήτον εἰς δίκην ἐνώπιον τοῦ κακουργιοδικείου, κατ' ἀρθρ. 373 ποιν. δικ., ὥστε

ἐξηγλήθη τὸ δικαίωμα τοῦ αὐτοῦ πλημμελειοδικείου καὶ δὲν ἤρναντο πλέον αὐτό, οὐδ' ὤφειλε νὰ ἐκδώσῃ περὶ αὐτῆς τῆς ὑποθέσεως ἄλλην ἀπόφασιν.

Ἐπειδὴ τὸ δικαστήριον τῶν πλημμελειοδικῶν, παραπέμφαν τὸν ἀναιρεσιβλήτον Ζ διὰ τῆς ἀποφάσεως εἰς τὸ κατὰ τὴν περιφέρειαν τῶν ἐ' Ἀθηνῶν ἐφετῶν δικαστήριον τῶν κακουργιοδικῶν, διὰ νὰ διακοπῇ ὡς ὑπαίτιος ὅτι, κατὰ τὴν 21 Ἰουνίου 1852 ἀπρομελετήτως εἰς βρασμὸν ψυχικῆς ὁρμῆς ἀποφασίσας, ἀπεπειράθη ν' ἀποκτείνῃ τὴν Μ., καὶ παροβόλῃσας κατ' αὐτῆς διὰ τουφεκίου περιέχοντος σφαίρας, ἀπέτυχεν ἐν περιστάσεων ἀνεξαρτήτων τῆς θελήσεώς του, ὅτι δὲ τὴν ἀποπέμψαν ταύτην ἐξετέλεσεν ἐρεθισθεὶς παρ' αὐτῆς προηγούμενως δ' αἰκιῶν καὶ ὕβρεων, ἧτοι ἐνεκα πράξεως προνοουμένης καὶ τιμωρουμένης ὑπὸ ἀρθ. 293 § 3 47 καὶ 49 § 4 ποιν. νόμου, παρέλειψε νὰ παραθέσῃ τὰ πρὸς διασθέντα ταῦτα ἄρθρα, καὶ νὰ διατάξῃ τὴν σύλληψιν καὶ προφυλάξιν τοῦ ἀναιρεσιβλήτου. ἐν δὲ τοιαύτῃ περιπτώσει (500 ποιν. δικ.) καθίσταται ἀναίρετέα ἡ εἰρημένη ἀπόφασις, ὃ δὲ Ἄρειος Πάγος παρατίθηται τ' ἀνήκοντα ἄρθρα τοῦ ποιν. νόμου.

§ 339. Γενομένης τῆς ἀνακοπῆς, ἔπεται εἰς τὴν προσεχῇ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ συνεδρίασιν ἢ κατ' ἀντιμαχίαν συζήτησις τῆς δίκης, ὅθεν ἢ κατ' ἐρήμην ἀπόφασιν καθίσταται ἄκυρος, ἐξαιρουμένων τῶν ἐξόδων τῆς κατ' ἐρήμην διαδικασίας, τὰ ὅποια [πληρόνονται ἀπὸ τὸν] μισθὸν εἰς βάρος τοῦ ἀνακόπτοντος. Π. Δ. 338. 462.

ΔΠ. 155 (1865). Ἐπειδὴ κατὰ ἄρθρα 339 καὶ 341 ποιν. δικ. γενομένης ἀνακοπῆς, ἢ κατ' ἐρήμην ἀπόφασιν καθίσταται ἄκυρος, ἐξαιρουμένων τῶν δικαστικῶν ἐξόδων, μόνον δὲ ἂν ὁ ἀνακόπων ἀπειθήσας δὲν ἐμφανισθῇ, ἀπορρίπτει τὸ δικαστήριον τὴν ἀνακοπὴν τοῦ καὶ ἀποκαθίστησι τὴν ἐρήμην ἀπόφασιν. Ἐπομένως ἐπὶ τοῦ προκειμένου οἱ ἀναιρεσιόντες, ὡς ἐξάγεται ἐκ τῆς ἀναιρεσιβαλλομένης ἀποφάσεως, ἀνακομῶντες τὴν ὑπ' ἀριθ. 167 ἀπόφασιν τῶν πλημμελειοδικῶν τὴν καταδικάσαν αὐτοὺς εἰς δύο ἐτῶν φυλάκισιν καὶ εἰς δραχ. 500 ὑπὲρ τοῦ πολιτικῶς ἐνάγοντος, ἐνεφανίσθησαν εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ πλημμελειοδικείου καὶ συνεζήτησαν τὴν ἀνακοπὴν καὶ τὸ δικαστήριον τοῦτο ἐπὶ τῇ ἀνακοπῇ αὐτῶν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 207 ἀποφάσεως ἐμετρίασε τὴν ποινὴν εἰς φυλάκισιν ἐνὸς μηνός. Ὅθεν ἡ ἐρήμην ἀπόφασις 167 ἢ τῆς ἀνακοπῆς τῶν ἀναιρεσιόντων καταστὰς δυνάμει τοῦ νόμου δὲ δλοκληροῦ ἄκυρος, ἐπομένως καὶ ὡς πρὸς τὴν πολιτικὴν ἀγωγὴν αὐδεμιᾶς ἄλλης δικαστικῆς πράξεως ἰσχυροποιήθη, ἀλλ' ἔμεινεν ἀνυποτάκτως.

ίσχυος καὶ μετὰ τὴν ἐκδοσιν τῆς τὴν ἀνακοπὴν τῶν ἀναιρεσιόντων δικαστῆς 207 ἀποφάσεως.

Ἐπειδὴ τὸ πλημμελειοδικεῖον, θεωρῆσαν ὡς ἰσχυρὰν καὶ τελεσιδικίαν ἀποτελοῦσαν ὡς πρὸς τὴν πολιτικὴν ἀγωγὴν τὴν 167 ἐρήμην ἀπόφασιν, ἐν ᾗ κατ' αὐτῆς ἔκαμον ἀνακοπὴν αἱ ἀναιρεσιόντες δικατοῦσαν κατ' ἀγτιμωλίαν αὐτῶν ὑπὸ τοῦ πλημμελειοδικείου, παρεβίασε τῆς ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος κειμένην διάταξιν 339 ποιν. δικ., ὅπερ (207 § 9 Πολ. Δικ.) ἐπάγεται ἀναίρεσιν, οὐδ' ἔχει ἐπιρροὴν τὸ περιστατικὸν ὅτι ἐζήτησαν νὰ κηρυχθῶσι μόνον ἀθῶοι, διότι εἰς τὴν ἐκφράσιν ταύτην περιέχεται καὶ ἡ ἀπὸ τῆς πολιτικῆς ἀγωγῆς ἀπαλλαγὴ αὐτῶν.

ΑΠ. 142 (1899). Ἐπειδὴ ἀληθῶς μὲν τὸ ἀρθρ. 339 Ποιν. Δικ. ὀρίζει ὅτι ἡ ἀνακοπὴ εἰσάγεται εἰς τὴν προσεχῆ συνεδρίαν, ἀλλὰ ὅεν διατάσσει τὴν τοιαύτην διατύπωσιν ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος τῆς διαδικασίας, ὥστε ἐκ τῆς παραλείψεως ταύτης ὅεν γεννᾶται λόγος ἀναίρεσως, προκειμένου περὶ παραβάσεως μὴ διατεταγμένης ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος κατ' ἀρθρ. 407 § 9 Ποιν. Δικ.

ΑΠ. 246 (1898). Κατὰ τὸ 339 ἀρθρον Ποιν. Δικ. γενομένης ἀνακοπῆς ἡ κατ' ἐρήμην ἀπόφασις καθίσταται ἄκυρος ἐπομένως ἀνακοπεῖσθαι ἀποφάσεως τινος, τὸ δικαστήριον, εἰς ὃ γίνεται ἔφεσις, ὅεν δύναται ν' ἀφαιρήσῃ αὐτοδικαίως ἄκυρον καὶ μὴ οὕσαν ἀπόφασιν.

ΑΠ. 57 (1851) 155 (1865). Ἐπομένως τῇ ἀνακοπῇ τῆς ὁλοσχεροῦς ἀκυρώσεως τῆς ἀνακοπεῖσθαι ἀποφάσεως, ἔπεται, ὅτι τὸ δικαστήριον ὁφείλει δικάζον ἐπὶ τῆς ἀνακοπῆς, νάποβάλῃ τὴν ἀγωγὴν τοῦ μὴ ἐμφανισθέντος πολιτικῶς ἐνάγοντος κατὰ τὸ 342 ἀρθρ. τῆς ποιν. δικον.

ΑΠ. 57 (1851). Ὅθεν, ἀν ἀπόσχη νὰ δικάσῃ ἐπὶ τῆς πολ. ἀγωγῆς, ὑπερβαίνει τὰ καθήκοντα αὐτοῦ, ὅπερ ἐπάγει ἀναίρεσιν.

ΑΠ. 155 (1865). Ἐὰν ἐπίσης θεωρήσῃ ὡς ἰσχυρὰν καὶ τελεσιδικίαν ὡς πρὸς τὴν πολιτικὴν ἀγωγὴν τὴν ἀνακοπεῖσαν ἐρήμην ἀπόφασιν, παραβιάζει τὴν ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος τεταγμένην διάταξιν τοῦ 339 ἀρθρ. τῆς ποιν. δικ. οὐδ' ἔχει ἐπιρροὴν τὸ περιστατικόν, ὅτι ἐζήτησαν ὁ καταδικασθεὶς διὰ τῆς ἀνακοπῆς τοῦ νὰ κηρυχθῇ μόνον ἀθῶος, διότι ἐν τῇ ἐκφράσει ταύτῃ περιέχεται καὶ ἡ ἀπὸ τῆς πολιτικῆς ἀγωγῆς ἀπαλλαγὴ αὐτοῦ.

ΑΠ. 160 (1860) 136 (1880) 44 (1882) 51 (1891). Τῆς κατ' ἐρήμην ἀποφάσεως καθισταμένης ἄκυρου διὰ τῆς ἀνακοπῆς, καὶ διὰ τοῦτο ἐξ ὁλοκλήρου συζητουμένης τῆς ὑποθέσεως ἐκ νέου μετ' αὐτῇ, ἔπεται, ὅτι οὐδὲν ἐξ αὐτῆς δικαίωμα δύναται νὰ προσκτῇσθαι ὁ ἀνακόπων ὅθεν δύναται τὸ δικαστήριον νὰ ἐπιβάλῃ αὐτῇ καὶ βαρύναν ποινὴν.

ΑΠ. 35 (1855). Ὅριζοντας ὅμως τοῦ ἀρθρου, ὅτι ἐξαιροῦνται τῆς ἀκυρώσεως αἱ δαπάναι τῆς κατ' ἐρήμην διαδικασίας, ἔπεται, ὅτι ὅθεν δύναται ν' ἀνακληθῇ ἡ ἐρήμην ἀπόφασις καὶ διὰ τὰς τῆς ἐρήμην δίκης δαπάνας, αἵτινες αἰετοτε βρύνουσι τὸν ἀνακόποντα.

ΑΠ. 72 (1816). Ὅριζομένου ὑπὸ τοῦ 339 ἀρθρου, ὅτι, γενομένης

ἀνακοπῆς, ἐπεταὶ κατὰ τὴν προσεχῇ συνεδρίᾳσιν ἢ κατ' ἀντιμωλίαν συζήτησιν, τῆς κατ' ἐρήμην ἀποφάσεως καθισταμένης ἀκύρου, ἐπεταὶ συνδυαζομένου τούτου πρὸς τὰ ἀρθρὰ 349, 84 καὶ 340 ἀρθρὰ τῆς ποιν. δικον., ὅτι ἡ συζήτησις πρέπει νὰ γίνῃ κατὰ τὰς αὐτὰς διατυπώσεις καθ' ἃς καὶ ἂν δὲν προϋπῆρξεν ἐρήμην οἰκὴ (πλὴν τῆς ἐν τῷ 340 ἀρθρ. προβλεπομένης ἐξαιρέσεως) καὶ νὰ παγγελοῖ ἐν τῇ δημοσίᾳ συνεδρίᾳ ἡ καταδίκη ἢ ἀθώωσις τοῦ κατηγορουμένου.

ΑΠ. 138 (1884). Ἡ ἀνακοπὴ τοῦ καταδικασθέντος καθίστησιν ἐκυρὸν τὴν ἀνακοπεῖσαν ἐρήμην ἀπόφασιν καὶ ἐπιφέρει τὴν κατ' ἀντιμωλίαν συζήτησιν τῆς οἰκῆς μόνον ὡς πρὸς τὴν πράξιν, ἐφ' ἣ κατὰ δικάσθη ὁ ἀνακόπων, οὐχὶ δὲ καὶ ὡς πρὸς τὰς πράξεις, ὧν ἐκυρώθη ἀθώως, ἅτε εἰς ἀνακοπὴν ὑποκειμένων μόνον τῶν καταδικαστικῶν ἀποφάσεων καὶ μόνον εἰς τὸν καταδικασθέντα χορηγομένου τοῦ ἐνδίκου τῆς ἀνακοπῆς μέσου.

ΑΠ. 42 (1842). 'Εξ ἀρθρου 339 καὶ 341 ἐξάγεται, ὅτι ἡ μετὰ τὴν παράδοσιν τῆς ἀνακοπῆς προσεχῆς συνεδρίασις εἶναι ὑπ' αὐτοῦ τοῦ νόμου προσδιωρισμένη διὰ τὴν συζήτησιν τῆς ἀνακοπῆς, ὅθεν περιττεῖται πᾶσα περαιτέρω κλήτευσις τοῦ ἀνακόπτοντος, ὅστις κληθεὶς διὰ τῆς διατάξεως τοῦ νόμου καὶ μὴ ἐμφανισθεὶς ἐν τῇ νομίμῳ προθεσμίᾳ καθίσταται ἀπειθής.

ΑΠ. 70 (1850) 72 (1876). 'Αλλ' ἐάν, μὴ δικασθεῖσθαι τῆς ἀνακοπῆς κατὰ τὴν προσεχῇ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ συνεδρίᾳσιν, κληθῇ διὰ κλήσεως ὁ ἀνακόπων ἀποφασὶν πλημμελειοδικῶν, δὲν δύναται νὰ δοθῇ αὐτῷ ὁμιλιώτερά τῶν τριῶν ἡμερῶν προθεσμία καὶ νὰ δικασθῇ ἰσχυρῶς πρὸ τῆς παρελεύσεως τῶν τριῶν ἡμερῶν ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεως τῆς κλήσεως συμφῶς πρὸς τὰ ἀρθρὰ 163 καὶ 164 τῆς Ποιν. Δικ.

ΑΠ. 132 (1866). Ὁ ἀνακόπων δύναται νὰ παραιτηθῇ τῇ ἀνακοπῇ αὐτοῦ δυνάμει τῆς οὐτιώδους τοῦ δικαίου ἀρχῆς, καθ' ἣν ἕκαστος ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ παραιτηθῇ ἐνδίκον μέσον, χορηγηθέν αὐτῷ πρὸς ὠφέλειαν αὐτοῦ, ἐσάκις ὁ νόμος δὲν κωλύει ρητῶς τὴν παρὰ τὴν ταύτην.

ΑΠ. 73 (1861). Τῶν ἐρήμην ἀποφάσεων καθισταμένων ἀκύρων διὰ τῆς ἐπερχομένης κατ' ἀντιμωλίαν συζήτησεως (οὐχὶ δὲ διὰ μόνης τῆς ἀνακοπῆς), δύναται νὰ παραιτηθῇ τις τὴν ἀνακοπὴν αὐτοῦ κατ' ἀποφάσεως πλημμελειοδικείου, κηρύξαντος ἐαυτὸ ἀναρμόδιον καὶ παραπέμψαντος τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸ κακουργιοδικεῖον, καὶ ἐνώπιον τοῦ δικαστ. τῶν συνέδρων, ὅπου ἡ ὑπόθεσις εἰσάγῃται, πρὶν ὡσαύτως ἀρξῇται ἡ συζήτησις.

ΑΠ. 11 (1882). Διὰ τῆς ἀνακοπῆς καθίσταται ἄκυρος ἡ ἐρήμην ἐκδικασίς, καὶ ὡς ταύτη δὲν δύναται νὰ ἔχῃ καμμίαν συνέπειαν, τὴν δὲ δικαστήριον εἰς ὃ διὰ τῆς ἀνακοπῆς φέρεται ἡ συζήτησις, ὀφείλει νὰ ἐκτιμήσῃ καὶ χαρακτηρίσῃ ἐκ νέου τὴν πράξιν καὶ δὲν δεσμεύεται νὰ παραδεχθῇ διὰ τῆς ἐκδοθησένης ἐπὶ τῇ ἀνακοπῇ ἀποφάσεως, ἐπιθεωρητικὰς περιπτώσεις μὴ ἐμπεριεχομένης ἐν τῇ ἐρήμην ἀποφάσει. Οὕτως

ἀπαιτεῖτο νὰ ὀρισθῶσιν ἐν τῇ ἀποφάσει τὰ πραγματικὰ περιστατικά, ἐξ ὧν τὸ δικαστήριον ἐμὲρψε τὴν περὶ τὰ ἐπιβαρυντικὰ ταῦτα περιστατικά πεποίθησιν του.

340. Νέοι μάρτυρες εἶναι πάντοτε παραδεκτοί, οἱ δὲ παλαιοὶ δὲν ἐξετάζονται ἐκ νέου, εἰμὴ ὅταν τὸ δικαστήριον, κατ' αἰτησίν τινος τῶν διαδίκων, ἢ καὶ ἐξ ἐπαγγέλματος, τὸ διατάξῃ. — Ὅθεν αἱ περὶ τῶν μαρτύρων ἐκθέσεις ἀναγινώσκονται καὶ λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος τῆς [δίκης] διαδικασίας. Π. Δ. 360. 407. 462.

ΑΠ. 81 (1889). Κατ' ἄρθρον 340 Ποιν. Δικ. οἱ κατὰ τὴν ἐρήμην δίκην ἐξετασθέντες μάρτυρες δύνανται νὰ μὴ ἐξετασθῶσιν ἐκ νέου εἰς τὴν κατ' ἀνακοπὴν, ἀλλ' ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει αἱ καταθέσεις αὐτῶν δέον ἂν ἀναγινώσκονται καὶ λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος τῆς διαδικασίας.

ΑΠ. 123 (1895). Ἐπειδὴ ὁ λόγος ἀναιρέσεως ὅτι κακῶς ἐξητάσθησαν καὶ αὖθις οἱ μάρτυρες τῆς κατηγορίας, χωρὶς νὰ ζητηθῇ τοῦτο ὑπὸ τοῦ εἰσαγγελέως καὶ χωρὶς νὰ τὸ διατάξῃ τὸ δικαστήριον, δὲν στηρίζεται εἰς τὸν νόμον· διότι ὁρίζει μὲν τὸ ἄρθρ. 340 Ποιν. Δικ., ὅτι οἱ μάρτυρες δὲν ἐξετάζονται ἐκ νέου εἰς τὴν κατ' ἀνακοπὴν δίκην, εἰμὴ ὅταν τὸ δικαστήριον τὸ διατάξῃ ἀλλ' οὔτε ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος τῆς διαδικασίας εἶναι διατεταγμένη ἡ διατύπωσις αὕτη. οὔτε ἡ παραβίασις αὐτῆς δύναται νὰ ὑπαχθῇ εἰς τινὰ τῶν ἐν τῷ ἄρθρῳ 407 Ποιν. Δικ. ἀναγεγραμμένων λόγων ἀναιρέσεως.

Ἐπειδὴ ὁ λόγος ἀναιρέσεως, ὅτι δὲν ἐξητάσθησαν πάντες οἱ μάρτυρες τῆς κατηγορίας καὶ τῆς υπερασπίσεως, καὶ τῶν μὴ ἐξετασθέντων δὲν παρετήθη οὔτε ὁ εἰσαγγελεὺς ὅτε ὁ ἀναιρέσιον, ἐστὶν ἀπορριπτός, διότι ὡς ἐξάγεται ἐκ τοῦ πρακτικοῦ συνεδριάσεως, οὔτε ὁ εἰσαγγελεὺς, οὔτε οἱ συνήγοροι τοῦ ἀναρρεσιόντος ἐζήτησαν τὴν εξέτασιν τῶν λοιπῶν μὴ ἐξετασθέντων μαρτύρων τῆς κατηγορίας καὶ τῆς υπερασπίσεως καὶ ὅτι δὲν τοῖς ἐπετρόπη τοῦτο ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου.

ΑΠ. 113 (1875) 69 (1882) 2 (1888). Δὲν ἀπαγορεύεται ὑπὸ τοῦ ἀρθρου 30 τὸ νὰ προσκαλῶνται καὶ ἐξετάζονται κατὰ τὴν ἐπ' ἀνακοπῇ γενομένην συζήτησιν οἱ κατὰ τὴν ἐρήμην ἐξετασθέντες μάρτυρες ἀλλ' ὁ νομοθέτης ὁρμώμενος ἐκ τῆς σκέψεως, ὅτι κατ' οὐδὲν ἐπηρεάζεται ἡ ὡς ἐκ τῆς ἀρχῆς τοῦ προφορικοῦ τῆς ἐπ' ἀκροατηρίου διαδίκαια ἐπιτεταγμένη ἐγγύησις περὶ τὴν τῆς ἀληθείας ἀνοκάλυψιν, ἂν δὲν κλητευθῶσι καὶ αὖθις εἰς τὴν κατ' ἀνακοπὴν συζήτησιν οἱ μάρτυρες, ἀλλ' ἀναγνωσθῶσι μόνον αἱ κατὰ τὴν ἐρήμην συζήτησιν καταθέσεις.

αὐτῶν ἐκτός μόνον ἐξαιρετικῶν περιστάσεων, ἃς ἀνέθηκεν εἰς τὴν τοῦ δικαστηρίου κρίσιν, ἀπῆρτησε διὰ τῆς προεκτεθείσης διατάξεως, ὅτι ἐν ταῖς περιπτώσεσι μόνον ταύταις εἶναι ὑποχρεωτικά διὰ τὴν κατηγοροῦν ἀρχήν, ὅπως κλητευθῶσιν οἱ μάρτυρες ἐκ νέου καὶ πρὸς τοῦτο ἀπῆρτη τὴν δικαστικὴν ἀπόφασιν, ἐπὶ ποινῇ δὲ ἀκυρότητος διέταξε μόνον τὸ νὰ ἀναγινώσκωνται κατὰ τὴν ἐπὶ τῆς ἀνακοπῆς συζήτησιν αἱ καταθέσεις τῶν ἐν τῇ ἐρήμῃ δίκῃ ἐξετασθέντων μαρτύρων, ἂν κατ' ἀπόφασιν τοῦ δικαστηρίου δὲν διαταχθῇ ἡ ἐκ νέου κλήτευσις αὐτῶν, πρὶν ἢ περὶ πτωσιν ταῦτιζεται καὶ ἡ ἀνευ δικαστικῆς ἀποφάσεως ὑπὸ τῆς κατηγοροῦ ἀρχῆς κλήτευσις αὐτῶν, ὅπερ κατὰ τὰ ἐκτεθέντα οὐδαμῶς ἀπαγορεύεται.

ΑΠ. 256 (1898). Ἐπειδὴ κατὰ ἄρθρον 340 Ποιν. Δικ., οἱ κατὰ τὴν ἐρήμῃ δίκῃ ἐξετασθέντες μάρτυρες δύνανται νὰ ἐξετασθῶσι ἐκ νέου εἰς τὴν κατ' ἀνακοπὴν, ἀλλ' ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει αἱ καταθέσεις αὐτῶν δέον ν' ἀναγινώσκωνται καὶ νὰ λαμβάνωνται ὑπ' ὄψιν ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος τῆς διαδικασίας· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ἐν τοῖς πρακτικαῖς τοῦ πλημμελειοδικείου, καθὼς καὶ ἐν τῇ ἀνακοπῇ, βεβαιοῦται μόνον ὅτι ἀνεγνώσθησαν τὰ πρακτικά τῆς ἐρήμῃ δίκῃς, ἐν οἷς ὅμως σημειοῦται ἀπλῶς ὅτι οἱ μάρτυρες κατέθηκαν ὅ,τι καὶ ἐν τῇ ἀνακρίσει τῶν, ὥστε ἐντεῦθεν δὲν δύνανται νὰ ἐξαχθῇ ὅτι εἰς τὴν κατ' ἀνακοπὴν δίκῃ ἀνεγνώσθησαν αἱ καταθέσεις τῶν εἰς ἐρήμῃ δίκῃ ἐξετασθέντων μαρτύρων, διότι αὗται δὲν περιείχοντα εἰς τὰ ἀναγνωσθέντα πρακτικά ἀλλ' εἰς τὰς κατὰ τὴν ἀντίκρισιν συνταχθείσας ἐκθέσεις, περὶ ὧν οὐδεμία γίνεται μνεία ὅτι ἀνεγνώσθησαν· ὅθεν ἡ προσβάλλομένη ἀπόφασις καθίσταται ἀναιρετέα, δυνάμει ἁρθρου 407 § 9 Ποιν. Δικ. καθ' ὃ ἰσχυρὸς λόγος πρὸς ἀναιρέσιν εἶναι ἡ παραβίασις τύπου τινὸς τῆς διαδικασίας ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος διατεταγμένου.

ΑΠ. 98 (1898). Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθρον 340 Ποιν. Δικ. εἰάν οἱ ἐν τῇ ἐρήμῃ δίκῃ ἐξετασθέντες μάρτυρες δὲν ἐξετασθῶσιν ἐκ νέου ἐν τῇ κατ' ἀνακοπὴν δίκῃ, εἶναι ἀνάγκη ν' ἀναγνώσθωσιν ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ καὶ ληφθῶσιν ὑπ' ὄψιν ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου αἱ περὶ αὐτῶν ἐκθέσεις ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος τῆς διαδικασίας. Ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου, ὡς προειρημένον, κῶπει ἐκ τε τῶν πρακτικῶν καὶ ἐκ τῆς προσβάλλομένης ἀποφάσεως ἀνεγνώσθησαν ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ, κατὰ τὴν μετ' ἀνακοπὴν τῶν ἀνακριθέντων συζήτησιν, αἱ ληφθεῖσαι ἐν τῇ προδικασίᾳ ἑνοχολαὶ καταθέσεις τῶν τῆς κατηγορίας μαρτύρων, αἵτινες, ὡς συνάγεται ἐκ τῶν πρακτικῶν τῆς ἐρήμῃ δίκῃς, εἶχον ἀναγνώσθῃ καὶ τότε ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ, μηδενὸς τῶν μαρτύρων κληθέντος νὰ ἐξετασθῇ προφορικῶς. Οὕτω εἰ ἀκριβῶς ἐτηρήθη ἡ διάταξις τοῦ ἁρθρου 340, ὅπερ ἐπιβάλλει ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ συνταχθείσων περὶ τῶν καταθέσεων τῶν μαρτύρων ἐκθέσεων, εἴτε ἐζήτησε ταύτην ὁ κατηγορούμενος, εἴτε μὴ ἀπ' αὐτῶν πᾶσαι αἱ κατὰ τὴν ἐρήμῃ δίκῃ ἀναγνώσθησαι ἑνοχολαὶ καταθέσεις τῶν ἐν τῇ προδικασίᾳ ἐξετασθέντων μαρτύρων ἀνεγνώσθησαν καὶ ἐν τῇ κατ' ἀντιμωλίᾳ, καθ' ἣν ἐξεδόθη ἡ προσβάλλομένη ἀπόφασις καὶ

οὗτοι τῶν μαρτύρων ἐξετάσθη προφορικῶς ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ κατὰ τὴν ἐρήμην δίκην, διὰ τὴν εἶναι ἀνάγκη ν' ἀναγνωσθῇ κατὰ τὴν ἐπ' ἀνακοπῇ δίκην ἢ περὶ τῆς καταθέσεως αὐτοῦ ἐκθέσει· δὲν παράγεται δὲ λόγος ἀναιρέσεως ἐκ τοῦ ὅτι οἱ μάρτυρες, ὧν ἀνεγνώσθησαν αἱ καταθέσεις, ὥρکیσθησαν ἐν τῇ προδικασίᾳ, καίπερ μὴ συντρέχουσιν, καθ' ἃ ἰσχυρίζονται αἱ ἀναιρέσεις, μηδεμιᾶς ἐκ τῶν περιπτώσεων τῶν ἀρθρῶν 416, 419, 420 καὶ 424 Ποιν. Δικ. ὅτι τὸ ἐδ. 6 ἀρθρ. 407 ὡς λόγος ἀναιρέσεως ἀναγράφει τὴν μὴ ὀρκισιν τῶν μαρτύρων καὶ οὐχὶ τὴν ὀρκισιν αὐτῶν, ἐν ταῖς περιπτώσεσι καθ' ἃς αὕτη δὲν ἐπιβάλλεται ὑπὸ τοῦ νόμου.

Ἐπειδὴ, ἐκτὸς τοῦ ὅτι ἡ ἐκ νέου ἐν τῇ κατ' ἀντιμωλίαν δίκῃ ἐξετάσι τῶν ἐν τῇ ἐρήμην δίκῃ ἐξετασθέντων μαρτύρων, χωρὶς τῆς διαταγῆς τοῦτο δι' ἀποφάσεως, δὲν εἶναι λόγος ἀναιρέσεως, διότι ἡ περὶ τούτου διάταξις τοῦ ἀρθροῦ 340 Ποιν. Δικ. δὲν ὀρίζεται ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητας, ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου, ὡς ἐκ τῶν πρακτικῶν προκύπτει, δὲν ἰσχύει τοιαύτη ἐξέτασις, οὐδὲ ἰσοδυναμεῖ πρὸς αὐτὴν ἡ ἐκ νέου ἀναγνώσις τῶν ἐν τῇ ἐρήμην δίκῃ ἀναγνωσθεισῶν ἐνόρκων καταθέσεων.

Ἐπειδὴ τὸ πλημμελειοδικεῖον δὲν ἐκωλύετο, ἐξ οὐδεμιᾶς διατάξεως τοῦ νόμου, νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν πρὸς σχηματισμὸν τῆς πεποιθήσεώς του τὸν ἐπισκοπῶν ἐν τῇ δικογραφίᾳ ἐγγράφον, ὡς καὶ τὰς ἐν τῇ προδικασίᾳ ληφθείσας καταθέσεις τῶν μαρτύρων, εἴτε ἀναγνωσθείσας· ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ εἴτε μὴ, καὶ δὲν δύναται ἐντεῦθεν νὰ παραχθῇ λόγος ἀναιρέσεως, ὡς μὴ ὑπαγόμενος εἰς τινὰ τῶν ἐν τῷ ἀρθρῷ 407 ἀναγραφόμενων περιπτώσεων.

Ἐπειδὴ αἱ ἐν τῇ ἐρήμην δίκῃ ἀναγνωσθεῖσαι ἐνόρκοι καταθέσεις τῶν μαρτύρων ἀνεγνώσθησαν τῇ αἰτήσεϊ τοῦ εἰσαγγελέως, καθ' ἃ ὀρίζει τὸ ἀρθρὸν 424 Ποιν. Δικ. ἐν δὲ τῇ κατ' ἀντιμωλίαν δίκῃ ἀνεγνώσθησαν ἐκ νέου κατὰ τὴν ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητας διάταξιν τοῦ ἀρθρ. 340, οὐδαμῶς δὲ περιορίσθη ἐντεῦθεν τὸ δικαίωμα τῆς ὑπερασπίσεως τῶν ἀναιρεσιόντων, οἵτινες ἐδικαιοῦντο νὰ καλέσωσιν αὐτοὺς εἰς τὴν μετ' ἀνακοπῆν δίκην καὶ προτείνωσιν ὅσας εἶχον κατὰ τῆς ἐξετάσεως αὐτῶν ἐστάσεις.

ΑΠ. 98 (1869). Ἐκ τοῦ ἀρθροῦ 340 προκύπτει πασιφανῶς, ὅτι, ἐὰν ἐν τῇ κατ' ἀντιμωλίαν συζητήσῃ οὐτε οἱ προεξετασθέντες κατὰ τὴν ἐρήμην δίκην μάρτυρες ἐξετάσθησαν ἐκ νέου, οὐτε αἱ περὶ τῆς καταθέσεως αὐτῶν ἐκθέσεις ἀνεγνώσθησαν, ἀρκεσέντος τοῦ δικαστηρίου εἰς τὴν ἀνάγνωσιν τῶν πρακτικῶν τῆς ἐρήμην δίκης, ἐν οἷς ὅμως δὲν ἐκτίθενται αἱ τῶν μαρτύρων τούτων καταθέσεις, σημειομένου ἁπλῶς ὅτι κατέθεσαν ὅσα καὶ ἐν τῇ ἀνακρίσει· ἡ ἀπόφασις τοῦ ποινικοῦ δικαστοῦ εἶναι ἀναίρετα.

ΑΠ. 45 (1858). Τῶν ἀποδείξεων προσαγομένων ἐν ταῖς ποινικαῖς δίκαις οὐχὶ ὑπὲρ μόνου τοῦ κατηγοροῦντος ἢ μόνου τοῦ κατηγορουμένου ἀλλὰ πρὸς εὐρεσιν τῆς ἀληθείας, ὅθεν τῆς παραιτήσεως ἀποδεικτικοῦ τινος μέσου οὐδαμῶς ἐπαγούσης τὴν ὀριστικὴν ἀπώλειαν αὐτοῦ, καὶ

δυναμένου επομένως τοῦ παραιτηθέντος νὰ κηρύσῃ πάλιν τὰς παραιτηθείσας ἀποδείξεις ἢ καὶ νέας μέχρι τῆς τελεσιδικίου ἐκδικάσεως τῆς ὑποθέσεως, ἐπεταί, ὅτι δύναται καὶ ὁ εἰσαγγελεὺς νὰ κλητεύσῃ ἐκ νέου τοὺς μάρτυρας, ὧν παρητήθη κατὰ τὴν ἐρήμην δίκην.

ΑΠ. 7 (1884). Δὲν ἔχει ἐφαρμογὴν τὸ ἄρθρ. 340 Ποιν. Δικ. ἀπὸς τὰ πρακτικὰ τῶν κατόπιν τυχόν κατ' ἀντιμωλίαν συζητήσεων, ἀπὸ ἐνῶ περιέχουσι μαρτυρίας ληφθείσας παρόντος τοῦ κατηγορουμένου εἶναι συγχρόνως καὶ ὑπ' ὄψιν τοῦ δικαστηρίου καθ' ὅλας τὰς συζητήσεις μέχρι τῆς ὁριστικῆς ἀποφάσεως.

ΑΠ. 2 (1888). Ὁ λόγος ἀναίρεσεως, ὅτι ὁ μάρτυς τῆς κατηγορίας ἐξετασθεὶς κατὰ τὴν ἐρήμην δίκην, ἐξητάσθη καὶ εἰς τὴν ἐπ' ἀνακοπῇ, χωρὶς νὰ διατάξῃ τὸ Δικαστήριον, δὲν στηρίζεται εἰς τὸν νόμον, διότι ὁρίζει μὲν τὸ ἄρθρον 340 Ποιν. Δικ. ὅτι οἱ μάρτυρες δὲν ἐξετάζονται ἐκ νέου εἰς τὴν κατ' ἀνακοπὴν δίκην εἰμὴ ὅταν τὸ δικαστήριον διατάξῃ ἄλλ' οὔτε ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος τῆς ἀποδικασίας εἶναι διατεταγμένον διατύπωσης αὐτῇ, οὔτε ἡ παραβίασις αὐτῆς δύναται νὰ ὑπαχθῇ εἰς τινὰ τῶν ἐν ἄρθρῳ 407 Ποιν. Δικ. ἀναγραφόμενων ἄλλων λόγων ἀναίρεσεως.

ΑΠ. 11 (1857). Ἐπειδὴ μὴ προκειμένου περὶ δίκης κατ' ἀνακοπὴν καθ' ἣν δύναται κατ' ἄρθρ. 340 ποιν. δικ. ν' ἀναγνωσθῶσιν αἱ ἐκθέσεις τῶν ἐξετασθέντων κατὰ τὴν ἐρήμην συζήτησιν μαρτύρων, ὁβριὸς ἀπέρριψε τὸ δικάσαν δικαστήριον τῶν συνέδρων τὴν αἴτησιν τοῦ ν' ἀναγνωσθῶσιν αἱ ἐκθέσεις τῆς ἐξετάσεως τῶν μαρτύρων τῶν ἐξετασθέντων ἐν προηγουμένη συνεδριάσει, καθ' ἣν εἶχεν ἀναβληθῇ ἡ δίκη, διαταγθεὶς κρείττονος ἀποδείξεως καὶ τοσούτῳ μᾶλλον, καθύψον ἡδυνάτο νὰ παραχθῶσιν ἢ νὰ κλητευθῶσιν οἱ αὐτοὶ μάρτυρες ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ κατὰ τὴν προκειμένην συζήτησιν.

ΑΠ. 101 (1866). Ἐπειδὴ τὸ ἄρθρον 340 ποιν. δικ. διατάττει νὰ ἀναγιγνώσκωνται καὶ νὰ λαμβάνωνται ὑπ' ὄψιν ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος αἱ καταθέσεις τῶν κατὰ τὴν ἐρήμην δίκην ἐξετασθέντων μαρτύρων, ὅταν δὲν διαταχθῇ ἡ ἐκ νέου ἐξέτασις τῶν μαρτύρων αὐτῶν, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ προκειμένου, ὡς βεβαιοῦται ἐν τῇ ὑπ' ἀριθ. 12 ἀποφάσει, ἐξητάσθησαν ἐκ νέου ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ ἅπαντες οἱ κατὰ τὴν ἐρήμην δίκην ἐξετασθέντες μάρτυρες, ὥστε ἡ ἀνάγνωσις τῶν κατὰ τὴν ἐρήμην δίκην καταθέσεων αὐτῶν ἦτο πάντως περιττὴ, ἀφοῦ ἐνεφανίσθησαν καὶ ἐξητάσθησαν ἐκ νέου οἱ μάρτυρες οὗτοι, καὶ ὁ τε εἰσαγγελεὺς καὶ ὁ κατηγορούμενος ἡδύναντο νὰ ἀπευθύνωσι πρὸς αὐτοὺς πᾶσαν ἐρώτησιν τεινύσαν πρὸς ἀνακάλυψιν τῆς ἀληθείας.

Ἐπειδὴ ὁ λόγος, ὅτι δὲν ἐξητάσθησαν ὅλοι οἱ μάρτυρες τῆς κατηγορίας κατ' ἀντιπαράστασιν πρὸς τοὺς μάρτυρας τῆς ὑπερασπίσεως, ἐν τούτῳ διατάχθη διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 42 ἀποφάσεως, δὲν ἐπρωτάθη ἐνώπιον τῶν πλημμελειοδικῶν ἄλλως δὲν ὑπαγεται εἰς οὐδεμίαν τῶν ἐπαρῶν ἀναίρεσιν περιπτώσεων. Ἐκτός δὲ τούτου τὸ δικάζον τὴν οὐσίαν τῆς καστῆριον ἔχει δικαίωμα νὰ ἐξετάξῃ κατ' ἀντιπαράστασιν τοὺς ὑπ'

καὶ κατὰ μάρτυρας, ὅταν καὶ ἐφ' ὅσον θεωρήσῃ τοῦτο ἀναγκαῖον πρὸς ἀνακάλυψιν τῆς ἀληθείας.

ΑΠ. 100 (1870). 'Επειδὴ κατὰ τὰ πρακτικὰ τῆς ἐρήμην συζητήσεως, ἅπερ ὁ γραμματεὺς ἀνέγνω ἐν τῇ κατ' ἀντιμωλίαν δίκῃ, οἱ μάρτυρες ἐβεβαίωσαν ἐνόρκως ὅσα καὶ ἐν τῇ προδικασίᾳ· ἡ δὲ τοιαύτη βεβαίωσις κατέστησε τὰς ἐν τῇ ἀνακρίσει ληφθεῖσας καταθέσεις αὐτῶν ἰσχυροῦς μαρτυρίας, ὧν τὴν ἀνάγνωσιν οὔτε ἄρθρ. 470 ποιν. δικ., οὔτε ἄλλη τις διάταξις ἀπαγορεύει· διότι τὸ μὲν ἄρθρ. 470 ἀπαιτεῖ μόνον ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος τὴν ἀνάγνωσιν τῶν καταθέσεων τῶν μαρτύρων τῆς κατ' ἐρήμην δίκης, τὸ δὲ ἄρθρ. 431 διατάττει τὴν ἀφαίρεσιν ἐκ τῆς παραδωμένης τοῖς ἐνόχοις δικαγραφίας τῶν ἀνωμοτιῶν ἐν τῇ προδικασίᾳ ληφθεῖσων μαρτυριῶν, λόγος δὲ πρὸς ἀναίρεσιν εἶναι ἡ ἀνάγνωσις μαρτυρίας ἀνωμοτιῶν ληφθεῖσας (ἄρθρ. 458 § 14 ποιν. δικονομίας).

ΑΠ. 8 (1857). 'Επειδὴ κατὰ κανόνα, ἡ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τῶν ποιν. δικατορῶν συζήτησις γίνεται διὰ ζώτης φωνῆς, ἐξεταζομένων προφορικῶς τῶν μαρτύρων ὑπὲρ καὶ κατὰ τοῦ κατηγορουμένου κατ' ἄρθρα 79, 80, 378, 383 384—387 ποιν. δικ. Ὅθεν τὸ πλημμελειοδ. κεῖον ἡ ἀπαρμόσασαν εἰς τὴν συζήτησιν τῆς κατὰ τοῦ Γ. κατηγορίας, τὴν γενησάν μετὰ προηγηθεῖσαν ἀναβολὴν αὐτῆς πρὸς παράστασιν νέων ἀποδείξεων, τὰς ἐξαιρετικὰς διατάξεις ἄρθρ. 340—358 ποιν. δικ. καὶ ἀπαρμόσασαν, ὅτι πρέπει νὰ ἐξετασθῶσιν ἐκ νέου προφορικῶς οἱ μάρτυρες, οἱ ποὶν ἐχόν ἐξετασθῇ κατὰ τὴν πρώτην συνεδρίαν, καθ' ἣν εἶχε καταβῆθαι ἡ ἀναβολὴ τῆς δίκης, οὐδὲνα νόμον παρεδίωκε.

ΑΠ. 190 (1865). 'Επειδὴ, καθὰ ἐξάγεται ἐκ τῶν πρακτικῶν τῆς συζητήσεως, ὁ Κ. ἐξετασθεὶς ὡς μάρτυς εἰς τὴν κατ' ἐρήμην δίκην καὶ ἐν τῇ πρακτικῇ κατ' ἀντιμωλίαν δίκῃ παροτρυνθεὶς προσεκλήθη ὑπὸ τοῦ προδεδωμένου, ἐν ᾧ ἐξητάζοντο οἱ μάρτυρες τῆς ὑπερασπίσεως καὶ ἐξητάθη δημοσίως ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ χωρὶς νὰ δώσῃ τὸν νενομισμένον ὅσον κατ' ἀντιπαράστασιν τῶν ἐξεταζομένων τούτων μαρτύρων, τὸ δὲ δικατορῶν ἀκροατῶμενον ἐπὶ ἀκροατηρίου μαρτυρίαν ληφθεῖσαν ἀνωμοτιῶν χωρὶς νὰ ὑπάρχῃ καμμία τῶν προβλεπομένων ὑπὸ ἄρθρου 122 ποιν. δικ. ἐξαιρετικῇ περίπτωσι οὔτε ἡ πρὸς τοῦτο συναίνεσις τῶν διαδίκων καὶ εἰς τὴν ὁποίαν (μαρτυρίαν) ἐστήριξε τὴν ἀπόφασιν του πασεδίωκε προφανῶς· τὸ ἄρθρ. 121 ποιν. δικ. κατ' ὃ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ ἐξεταζόμενοι μάρτυρες ὀφείλουσαν νὰ ὁρκισθῶσιν δημοσίως πρὶν ἢ ἀρχίσθαι τὴν ἐξέτασιν (158 § 4 ποιν. δικ.).

341. 'Εὰν ὁ ἀνακόπτων ἀπειθῆσας δὲν ἐμφανισθῇ κατωτέρω εἰς ταύτην τὴν ἐπ' ἀκροατηρίου συνεδρίαν, ἡ ἐὰν δι' ἄλλου

Τὸ ἄρθρον 341 δημοσιεύεται ὡς ἀντεκατεστάθη ὑπὸ Νόμου ΑΥΕΒ' τῆς 28 Μαΐου 1887.

Γ. Φ. Ο. 1912
Γεν. 149
238

κατὰ τὴν σύνταξιν τῆς ἀνακοπῆς δὲν κατετέθη τὸ περὶ καταβολῆς τῶν ἐξόδων τῆς κατ' ἐρήμην διαδικασίας γραμμάτιον, κατὰ τὰ ὀριζόμενα ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 338, ἡ τὸνλάχιστον δὲν προσάγεται τοῦτο κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς δίκης καὶ ἅμα τῇ ἐνάρξει αὐτῆς, ἀπορρίπτεται ἄνευ περαιτέρω συζητήσεως ἡ ἀνακοπή, καὶ ἡ κατ' ἐρήμην ἀπόφασις ἀναλαμβάνει οὕτω τὸ κῶδός της καὶ ἐκτελεῖται. Ἄλλη ἀνακοπή εἶνε ἀπαράδεκτος. Π. Δ. 351. 462.

ΑΠ. 54 (1893). Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἀντικατασταθὲν ὑπὸ τοῦ ΑΥΕΒ Νόμου ἄρθρον 341 καὶ τὸ ἄρθρον 339 Ποιν. Δικ., γενομένης ἀνακοπῆς ἡ κατ' ἐρήμην ἀπόφασις καθίσταται ἄκυρος, ἐξαιρουμένων τῶν δικαστικῶν ἐξόδων, ἅτινα βαρύνουσι τὸν ἀνακόπτοντα, μόνον δὲ ἂν ὁ ἀνακόπτης ἀπειθήσας δὲν ἐμφανισθῇ, ἀπορρίπτει τὸ δικαστήριον τὴν ἀνακοπήν καὶ ἀποκαθίστησι τὴν ἐρήμην ἀπόφασιν. Ὅπῃ δὲ τοῦ προκειμένου, ὅτι οὐ τὸ Πλημμελειοδικεῖον, ἐν τῇ ἀνεξέλεγκτῳ ἐξουσίᾳ του ἐκτιμῶν τὰ πραγματικά γεγονότα, ὧν ἡ ἐξέτασις διαφεύγει τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀνωτάτου Πάγου, ἔκρινεν, ὅτι ὁ ἐφεσθίλῃτος οὐχὶ ἐξ ἀπειθείας δὲν ἐνεφανίσθη, ἀλλ' ὑποστήριξεν τῆς ἀνακοπῆς του κατὰ τῆς 1899 ἐρήμην ἀπόφασιν. καὶ παρεδέξατο διὰ τῆς 2684 προσβαλλομένης ἀποφάσεως τὴν ἀπὸ 17 Σεπτεμβρίου 1892 ἀνακοπὴν αὐτοῦ κατὰ τῆς ἀποφάσεως καὶ κατὰ τὴν προτάσεως ταύτην 2607, τῆς ἀπορριψάσης τὴν πρώτην ἀνακοπὴν, καὶ συνεπῶς ἠκύρωσε τὰς ἀποφάσεις ταύτας, ἐπεὶ ὅτι ἡ ἐρήμην ἀπόφασις 1899 καὶ ἡ κυρώσασα ταύτην 2607, διὰ τῆς παραδοχῆς τῆς δευτέρας ἀνακοπῆς τοῦ ἀναιρεσεύοντος, κατέστησαν δυνάμει τοῦ νόμου ἐξ ὀλοκλήρου ἄκυροι, οὐ μόνον καθόσον ἀφορᾷ εἰς τὸ ποινικὸν μέρος αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ ὡς πρὸς τὴν πολιτικὴν ἀγωγὴν, ἥτις εἶναι ἀναγκαῖα συνέπεια τῆς πολιτικῆς καταδίκης καὶ ἐξ αὐτῆς ἐξήρτηται, τοσούτω μᾶλλον, καθόσον ἐν τῇ καταδίκῃ τοῦ κατηγορουμένου ἐξαρτᾶται ἡ ἀρμοδιότης τοῦ πολιτικοῦ καὶ δικαστηρίου πρὸς ἐκδίκασιν τῶν κατ' αὐτοῦ πολιτικῶν απαιτήσεων. ἐπομένως ὁ σχετικὸς λόγος ἀναιρέσεως, ὅτι διὰ τῆς παραδοχῆς τῆς δευτέρας ἀνακοπῆς πεισθιάσθη τὸ δεδωκασμένον καὶ ὡς πρὸς τὴν πολιτικὴν ἀγωγὴν ἐστὶν ἀπορριπτέος.

Ἐπειδὴ ὁ λόγος ἀναιρέσεως, ὅτι ἐσφαλμένως ἐφημερίσθη καὶ φευσθῇ ἡρμηνεύθη ὁ Νόμος ΑΥΕΒ' τοῦ 1887, ὁ μὴ ἐπιτρέπων δευτέραν ἀνακοπὴν ἀποφάσεως, ἐστὶν ἀπορριπτέος διὰ τε τὰ ἐν τῇ προηγουμένῃ ἀποφασίᾳ τῆς παρούσης λεγόμενα, καὶ διότι ἡ ἐσφαλμένη ἐρμηνεία καὶ φευδὴς ἐφαρμογὴ τῶν μνησθέντων ἄρθρ. Ποιν. Δικ. δὲν ὑπάγονται ἐν οὐδεμίαν τῶν περιπτώσεων τῶν ἐν ἄρθρῳ 407 Ποιν. Δικ. ἀναγομένων καὶ φερουσῶν ἀναίρεσιν ἢ δὲ ἀναφερομένην περίπτωσιν τοῦ ἀρ. 11 τοῦ ἄρθρου τούτου ἀφορᾷ εἰς τὴν ἐσφαλμένην ἐφαρμογὴν καὶ φευδὴ

ἐμνησίαν Ποιν. Νόμου, οὐχὶ δὲ καὶ τῶν διατάξεων Ποιν. Δικ., αἱ δὲ αντικατασταθεῖσαι διατάξεις αὐτῆς ὑπὸ τοῦ μνησθέντος νόμου δὲν εἶναι διατεταγμέναι ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος.

Ἐπειδὴ ὁ λόγος ἀναιρέσεως, ὅτι ἀμφότεραι αἱ ἀνακοπαὶ τοῦ ἀναιρεσιδότητος ἦσαν ἀπαράδεκτοι, ὡς μὴ ἐγγραφεῖσαι ἐν τῷ βιβλίῳ τῶν ἀνακοπῶν καὶ ὡς μὴ προσαγαγόντος τοῦτου τὸ σχετικὸν γραμμάτιον περὶ πληρωμῆς τῶν ἐξόδων τῆς ἐρήμην δίκης, οὔτε κατὰ τὴν σύνταξιν τῆς ἀνακοπῆς, οὔτε κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς συζητήσεως, ἀπορριπτέος καθίσταται, ὡς μὴ ἀναγόμενος εἰς παραβίασιν τοῦ Ποινικοῦ Νόμου ἢ διατάξεως Ποιν. Δικ. διατεταγμένης ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος.

Ἐπειδὴ καὶ ὁ τελευταῖος λόγος ἀναιρέσεως, ὅτι ἡ δευτέρα ἀνακοπὴ ἦτο ἀπαράδεκτος, ἅτε μὴ κοινοποιηθεῖσα τῷ ἀναιρεσεύοντι (πολιτικῶς ἐνάγοντι) ἀπορριπτέος ἐστίν· διότι ἀπ' οὗ οὗτος ὁμολογεῖ, ἐξάγεται δὲ καὶ ἐκ τῶν σχετικῶν πρακτικῶν συνεδριάσεως, ὅτι παρέστη ἐνώπιον τοῦ Πλημμελειοδικείου κατὰ τὴν συζητήσιν τῆς ἀνακοπῆς καὶ ὑπεστήριξεν τὴν ἀγωγὴν του, ἔπεται ὅτι ἐνώπιον αὐτοῦ ἡδύνετο νὰ προτείνῃ τὸ ἀπαράδεκτον τῆς ἀνακοπῆς διὰ τὴν μὴ κλήτευσίν του, ὅπερ καλύπτεται, προτεινόμενον ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου, προκειμένου μάλιστα περὶ πολιτικῆς ἀγωγῆς (814 § 2 Πολ. Δικ.).

ΑΠ. 7 (1868). Ἐπειδὴ τὸ πλημμελειοδικεῖον ἀπορνήσαν ἐν τῇ προσβαλλομένῃ 747 (1866) ὅτι οἱ ἀναιρεσεύοντες δὲν ἐνεφανίσθησαν κατὰ τὴν συνεδρίαν τῆς 30 Ὀκτωβρίου παρελθόντος ἔτους, (ὅτε ἐξεδόθη ἡ τὴν πρώτην ἀνακοπὴν ἀπορρίψασα 599 ἀπόφασις), ἐξ ἀπειθείας καὶ οὐχὶ ἐξ ἀδυναμίας, ὁρῶς καὶ νομίμως ἀπέρριψε τὴν δευτέραν αὐτὴν ἀνακοπὴν κατὰ τῆς ἀποφάσεως ταύτης, τοῦ ἀρθ. 341 Ποιν. δικ. κρίνοντες ὅτι, μὴ ἐμφανισθέντος τοῦ ἀνακόπτοντος ἐξ ἀπειθείας κατὰ τὴν συζητήσιν τῆς ἀνακοπῆς, ὡς ἐπὶ τοῦ προκειμένου κατὰ τὰ προεκτεθέντα, ἀπορρίπτεται ἡ ἀνακοπὴ, καὶ ἄλλη ἀνακοπὴ εἶναι ἀπαράδεκτος, ἢ δὲ ἐκτίμησις τῶν γεγονότων, ἐκ τῶν ὁποίων τὸ τῆς οὐσίας δικαστήριον ἐξήγαγεν ὅτι ἐξ ἀπειθείας δὲν ἐνεφανίσθησαν οἱ ἀναιρεσεύοντες κατὰ τὴν συζητήσιν τῆς πρώτης ἀνακοπῆς των, διαφεύγει τὸν ἐλλείπον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

ΑΠ. 163 (1865). Ἐπειδὴ τὰ ἀρθ. 341 καὶ 403 ποιν. δικ. περὶ τῶν συνεπειῶν τῆς μὴ ἐμφανίσεως τοῦ ἀνακόπτοντος ἀφορῶσι ρητῶς μόνον τὸν «ἐξ ἀπειθείας» μὴ ἐμφανισθέντα ἀνακόποντα· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου τὸ δικάσαν πλημμελειοδικεῖον παρεδέχθη ἐντὸς τῆς ἐξουσίας αὐτοῦ ὡς ἀποδεδειγμένον ὅτι ἡ μὴ ἐμφάνισις τοῦ ἀνακόπτοντος κατὰ τὴν πρὸς ἐκδίκασιν τῆς πρώτης ἀνακοπῆς του ὡρισθεῖσαν δικάσιμον προήλθε· οὐχὶ «ἐξ ἀπειθείας», ἀλλ' ἐκ περιστάσεων ὅπως ἀνυπαρξίας τῆς θελήσεώς του, ἄρα ὁρῶς διὰ τὸν λόγον τοῦτον ἀπερρίφθη ἢ διὰ τῶν παρατεθεισῶν διατάξεων στηριχθεῖσα ἔνστασις τοῦ ἀπαράδεκτου τῆς δευτέρας ἀνακοπῆς.

γ'. Τοῦ ἰδιώτου κατηγοροῦ καὶ τοῦ πολιτικῶς ἐνάγοντος.

342. Ἐὰν ὁ ἰδιώτης κατηγορῶς ἢ ὁ πολιτικῶς ἐνάγων δὲν ἐμφανισθῇ, ἀποβάλλεται κατ' ἐρήμην ἡ κατηγορία καὶ ἡ ἀγωγή του, καὶ καταδικάζεται εἰς τὴν πληρωμὴν τῶν ἐξόδων. Ἀνακοπὴ κατὰ τοιαύτης ἐρήμης ἐκδομένης ἀποφάσεως εἶναι ἀπαράδεκτος. — Ὁ πολιτικῶς ἐνάγων δύναται μολυνεσθαι νὰ κάμῃ καὶ μετὰ ταῦτα τὰς πολιτικὰς ἀπαιτήσεις του ἐνώπιον τῶν πολιτικῶν δικαστηρίων. Π.Δ. 7. 338. 404.

ΑΠ. 35 (1895). Ἐπειδὴ κατὰ ἄρθρ. 122 § 3 Ποιν. Δικ. ὁ πολιτικῶς ἐνάγων ἐξετάζεται ἀνωμοτί· τοιοῦτος δὲ εἶναι ὁ ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου ἀκτὸς γενόμενος, εἴτε καλῶς εἴτε ἐσφαλμένως ὁδιάφορον· διότι ἐπὶ τῇ κρίσει τῶν δεκτῶν ὑπ' αὐτοῦ εἰς παράστασιν ἐν τῇ δίκῃ γενομένων προσώπων ἐξακολουθεῖ καὶ περατοῦται αὕτη, ἡ δὲ πλημμελής παράστασις τοῦ πολιτ. ἐνάγοντος δὲν ἐπιφέρει ἀναίρεσιν τῆς ποινικῆς ἀπορίσεως, ἀλλ' εἴρεται.

Ἐπειδὴ, μὴ ἐμφανισθέντος τοῦ πολιτ. ἐνάγοντος, ἀπερρίφθη ἡ πολιτικὴ ἀγωγή αὐτοῦ, ὡς ἀνυποστήρικτος, καίπερ ἀναβληθείσης τῆς κρίσεως καὶ δίκης κατ' αἵτησιν τοῦ εἰσαγγελέως καὶ τοῦ κατηγορουμένου ἐμφανισθέντος, ἀνακόψαντος δὲ τοῦ πολιτ. ἐνάγοντος τὴν ἀπορρίψαντα τὴν ἀγωγὴν του ἀπόφασιν, ἐγένετο δεκτὴ ἡ ανακοπὴ αὐτοῦ καὶ ἡ ἀγωγή καίτοι ἐξήτησεν ὁ κατηγορούμενος ἐναγόμενος τὸ ἀπαράδεκτον αὐτοῦ.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄ.θρ. 342 Ποιν. Δικ., ἐὰν ὁ πολιτ. ἐνάγων δὲν ἐμφανισθῇ, ἀποβάλλεται κατ' ἐρήμην αὐτοῦ ἡ ἀγωγή, κατὰ δὲ τῆς εἰρησυχίας αὐτῆς ἀποφάσεως δὲν ἐπιτρέπεται ανακοπὴ, ἐπιτρέπεται αὐτοῦ μόνον νὰ κάμῃ κατόπιν τὰς πολιτικὰς ἀπαιτήσεις του ἐνώπιον τῶν πολιτικῶν δικαστηρίων· ἐντεῦθεν δὲ συνάγεται προδήλως, ὅτι, ἐὰν αὐτοῦ μόνον διακρίσιν τοῦ νόμου μηδεμίαν περὶ τῆς ἀπορρίψεως τῆς πολιτ. ἀγωγῆς ἐν περιπτώσει ὁριστικῆς ἐκδικάσεως τῆς ποινικῆς δίκης, ἢ ἀπαγόρευσις τῆς ανακοπῆς εἶναι γενικὴ καὶ ἀπόλυτος.

ΑΠ. 165 (1884). Τὰ ἄρθρα 34' καὶ 404 ποιν. δικον., καθ' ἃ μὴ ἐμφανισθέντος τοῦ πολιτικῶς ἐνάγοντος κατὰ τὴν ἐπ' ἀκροατηρίου συζήτησιν, ἀποβάλλεται ἡ ἀγωγή αὐτοῦ κατ' ἐρήμην, χωρὶς νὰ ἔλῃ τὸ δικαστ. μα ανακοπῆς, ἐφαρμόζονται ὅσακις ὁ πολιτικῶς ἐνάγων δὲν ἐμφανισθῇ ποσῶς, μέχρι τοῦ χρόνου δηλονότι, καθ' ὃν τὸ δικαστ. ἐπιλαμβάνεται τῆς ἐκδικάσεως τῆς ἀγωγῆς αὐτοῦ, ὅποτε καὶ μόνον ἐπέρχεται ἡ ἀπορρίψαντα τῆς ἐκδικάσεως αὐτοῦ ἀποβολὴς ἐκ τῆς ποινικῆς δίκης καὶ ἐπακολουθεῖ τῆς τελειωτικῆς αὐτοῦ ἀποβολῆς ἐκ τῆς πολιτικῆς ἀγωγῆς, ἥτις ρυθμίζει τὴν ἐκδικασιν τῆς πολιτικῆς ἀγωγῆς, νὰ περατοῦται μετὰ τὴν ἐναρξιν τῆς συζητήσεως, διότι ἐκ τῆς βραδύτητος ταύτης.

τον οὗτος βλέπεται, μὴ αἰτήσας ἐξ ὑπαρχῆς τὰ εἰς τὴν ιδιότητα αὐτοῦ παρομοιοῦντα δικαιώματα, οὐχὶ δὲ ὁ κατηγ. δυνάμενος πάντοτε νὰ προτείνῃ τὰς κατὰ τῆς πολιτικῆς ἀγωγῆς ἐνστάσεις αὐτοῦ.

343. Ὁ δημόσιος κατήγορος ἔχει εἰς τὴν περίπτωσιν τοῦ προηγουμένου ἄρθρου 342 τὸ δικαίωμα νὰ ἀναλάβῃ αὐτεπαγγέλτως τὴν κατηγορίαν, ἥτοι ἀμέσως ἐπὶ τῇ αὐτῇ συνεδριάσει, ἢ εἰς ὑστέραν τινὰ συνεδρίασιν, προσδιορισθησομένην ἐπὶ τούτου. Δύναται δὲ προσέτι, ἐὰν κριθῇ ἀνγκαῖον, νὰ διεξαγάγῃ πρὸ τῆς ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ συζητήσεως [καὶ ἄλλην ἐγγραφον προανάκρισιν] καὶ ἐγγραφον προδικασίας Π. Δ. 11. 301. 404.

Ε'. Διαδικασία κατ' ἀντιμωλίαν.

344. Ἐμφανισθέντων τῶν διαδίκων καὶ τῶν μαρτύρων, ἄρχεται ἡ κατ' ἀντιμωλίαν συζήτησις. — Ἀναγκάζονται αἱ ἐκθέσεις, καθυποβάλλονται αἱ λοιπαὶ ἀποδείξεις, καὶ [ἐξετάζονται] ἀκούονται οἱ μάρτυρες καὶ οἱ κατηγορούμενοι, μεθ' ὃ ἀπαγγέλλει μὲν ὁ κατήγορος τὴν κατηγορίαν του, ὁ πολιτικῶς ἐνάγων τὴν ἀγωγὴν του, καὶ ὁ κατηγορούμενος τὴν ἀπολογίαν του, ἔπεται δὲ ἡ ἀπόφασις. Π. Δ. 331.

ΑΠ. 72 (1842). Ἐξ ἄρθρ. 344, 355, 356, 394 καὶ 455 Ποιν. Δικ. ἐξάγεται, ὅτι αἱ ἀποφάσεις τῶν Ποινικῶν Δικαστηρίων πρέπει νὰ ἀπαγγέλλωνται εἰς τὸ ἀκροατήριον ἀμέσως μετὰ τὸ τέλος τῆς συζητήσεως· ὁσάκις δὲ τοῦτο ἤθελεν εἶσθαι ἀδύνατον, εἶναι ἀνάγκη, κατὰ τὸ πνεῦμα τῶν εἰρημένων ἄρθρων, νὰ ὑπάρχῃ εἰς τοὺς διαδίκους γνωστὴ ἡ ἡμέρα, καθ' ἣν μέλλει νὰ γίνῃ ἡ ἀπαγγελία τῆς ἀποφάσεως, ὥστε νὰ δύνανται οὗτοι νὰ λάβωσι γνῶσιν αὐτῆς, καὶ οὕτω νὰ ἄρχηται ἡ προθεσμία τῶν κατ' αὐτῶν ἐνοίκων μέσων· ὁσάκις δὲ ὁ νόμος παραχωρῇ δικαιώματα, ἤθελεν εἶσθαι ἀτοπον νὰ νομίσῃ τις, ὅτι ἀφαιρεῖ τὰ πρὸς χρῆσιν αὐτῶν ἀναγκαῖα μέσα· εἶναι λοιπὸν π. χ. ὁ ἅγιος, ὅτι ἡ συζήτης ἐνώπιον τοῦ πταισματοδικείου ἐγένετο τὴν 27 Μαρτίου, ἡ δὲ ἀπόφασις ἐδημοσιεύθη τὴν 31 Μαρτίου, ἢ πρὸς ἑφῆσιν προθεσμίᾳ ἄρχεται ἀπὸ τῆς 31 Μαρτίου.

ΑΠ. 16 (1854). Κατὰ 344 ποιν. δικ. μετὰ τὴν ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ

ἐξέτασιν τῶν κλητευθέντων μαρτύρων καὶ τοῦ κατηγορουμένου, καὶ τὴν ἀπαγγελίαν τῆς κατηγορίας, νέοι μάρτυρες δὲν εἶναι δεκτοί, ἀλλ' ἐπεται ἀπολογία τοῦ κατηγορουμένου καὶ ἡ ἀπόφασις· ὅθεν, ὅταν ὁ κατηγορούμενος ἐπρότεινε τὸν Μ. ὡς μάρτυρα τῆς ὑπερασπίσεως κατὰ πρώτην φοράν μετὰ τὴν ἀγόρευσιν τοῦ δημοσίου κατηγοροῦ, καὶ τὸ δικαστήριον δὲν ἐδέχθη τὴν πρότασιν, δὲν ὑπάρχει παραβίασις τις. Ἐκτός ἐστὶν τοῦτου ὁ μάρτυς οὗτος ἦτο παρὼν εἰς τὴν ἐξέτασιν καὶ ἡκροάθη τῇ καταθέσει τῶν λοιπῶν μαρτύρων, καὶ, κατὰ τὴν ἔννοιαν 126 ποιν. δικ., δὲν ἠδύνατο νὰ ἐξετασθῇ.

ΑΠ. 115 (1889). Ὁ λόγος ἀναίρεσως, ὅτι τελευταῖον ἡγόρευσε ὁ πολιτικῶς ἐνάγων, ἐν ᾧ κατὰ τὸν νόμον ὁ κατηγορούμενος πρῶτον νὰ ὑπερασπίσῃ ἐαυτὸν τελευταῖος, ἐλέγχεται ἀστήρικτος, διότι τὰ ἐκτὸς τῆς 344 Ποιν. Δικ., ὅπερ κανονίζει τὴν τάξιν τῶν ἀγορεύσεων εἰς τὴν ἐνώπιον τῶν πταισματοδικῶν διαδικασίαν, ὀρίζει μὲν ὅτι ἀγορεύειν τελευταῖος ὁ κατηγορούμενος, ἀλλὰ δὲν διατάσσει ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος τοῦτο, ὥστε ἡ παραβίασις νὰ ἐπιφέρει ἀναίρεσιν.

ΑΠ. 28 (1853). Ἐξ ἄρθρου 314, 20, 143, 145 καὶ 333 προκύπτει ὅτι τότε μόνον ὁ πταισματοδικὴς δύναται νὰ ἐπιληφθῇ καὶ δικάσῃ πρὸς τινος πτασματος, ὅταν προηγηθῇ τακτικὴ τοῦ κατηγορουμένου κλητευσίς καὶ τηρηθῶσιν αἱ νομιμαὶ προθεσίμαι.

345. Εἰς τὴν ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ διαδικασίαν (ἄρθρ. 76—88) καὶ ἰδίως εἰς τὴν ὁρκωμοσίαν, τὴν ἐξέτασιν, καὶ ἐξαίρεσιν τῶν μαρτύρων (ἄρθρ. 112-133), εἰς τὴν ἐξέτασιν τοῦ κατηγορουμένου (ἄρθρ. 111), καὶ εἰς τὴν ἀπόδειξιν ἐν γένει (ἄρθρ. 92—134), ἐφαρμοζονται οἱ γενικοὶ ὁρισμοί.—Ὡσαύτως συντάσσει καὶ ὑπογράφει πρὸς τὴν ἀκροατηρίῳ προφορικῶς γενομένης συζητήσεως ἐκθεσίαν ἐν ᾗ σημειοῦται συνοπτικῶς τὸ περιεχόμενον τῆς κατηγορίας καὶ τῆς ἀγωγῆς καὶ τῶν ἐξομολογήσεων τῶν μαρτύρων καὶ τῶν κατηγορουμένων κατὰ τὰ ἐν ἄρθρ. 80, καὶ 88 ὁρισμένα.

ΑΠ' 201 (1838). Αἱ ληφθεῖσαι ἐπὶ τῆς κατ' ἐρήμην δίκης μαρτυρίαι διασώζουσι τὴν ἰσχὺν αὐτῶν καὶ ἐπὶ τῆς κατ' ἀντιμωλίαν, αἱ περὶ αὐτῶν μάλιστα ἐκθέσεις λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν.

ΑΠ. 184 (1838). Τὸ ἄρθρ. 345 Ποιν. Δικ. εἶνε ἀνεφάρμοστον εἰς τὴν διαδικασίαν τῶν κακούργιοδικῶν.

Γ'. Ἀπόφασις.

346. Καταδικασθέντος ἢ ἀθωωθέντος τοῦ κατηγορουμένου, ἀποφασίζεται τότε κατὰ τοὺς γενικοὺς ὁρισμοὺς τὸ περὶ τῶν ἐξόδων (ἄρθρ. 82-86), τῆς ἀποδόσεως, τῆς δημεύσεως, καὶ τῶν πολιτικῶν ἀπαιτήσεων. — Τὸ αὐτὸ πράττεται, καὶ ὅταν ἡ πράξις ἀπεδείχθῃ μὲν, δὲν ἵναί, ἀλλὰ ἐὰν δὲ κολάσιμος, καὶ κατ' αὐτὴν τὴν περίστασιν [ἀπολύεται] ἀθωοῦται ὁ κατηγορούμενος, καί, γενομένης αἰτήσεως, ἐκδίδεται κατὰ τὸ ἄρθρον 86 ἀπόφασις περὶ τῶν πολιτικῶν ἀπαιτήσεων Π. Δ. 6.

ΑΠ. 68 (1844). Ὅταν ἡ ἀπόφασις ἀνεγνώσθῃ παρὰ τοῦ γραμματέως ἀλλὰ κατὰ ρητὴν διάταξιν τοῦ πταισματοδίκου καὶ παρόντος αὐτοῦ, ἡ ἀπαγγελία τῆς αποφάσεως θεωρεῖται ὡς γενομένη ἀπ' αὐτὸν τὸν πταισματοδίκην.

ΑΠ. 223 (1884). Ἡ ἀρμοδιότης τῶν ποινικῶν δικαστηρίων πρὸς ἐκδόσιν τῆς ἀπαιτήσεως περὶ ἀποδόσεως τῶν ὡς πειστηρίων τῆς κοινῆς πράξεως κατασχεθέντων πραγμάτων εἰς τὸν ἰδ. οκτῆμονα ρυθμίζεται ὑπὸ ποιν. δικ. (82—83, 346, 399 καὶ 448) ὅθεν εἰν ὡς πρὸς ἄλλα ἀντικείμενα, ἡ περὶ ταύτης ἀπόφασις τοῦ ποιν. δικαστηρίου κρίνεται ὡς εἰς τοὺς λόγους τῆς ἀναιρέσεως κατὰ τὴν πολιτικὴν ἀπαιτήσιν ἀφορῶσα, ὡς πρὸς τὴν ἀρμοδιότητα ὅμως οἱ λόγοι ἀναιρέσεως ἀναγκάτως δεόν νὰ κληθῶσι κατὰ τὴν ποιν. δίκον. κατὰ δὲ τὰ ἄρθρα 360, 406, 458 καὶ 477 αὐτῆς, λόγον ἀναιρέσεως ἀποτελεῖ τὸ ἀναρμόδιον τοῦ πταισματοδικείου, δικάσαντος ἀξιοποινὸν πρᾶξιν, μὴ ἀποτελοῦσαν πταίσμα ἀπαρχθέν ἐν τῇ περιφερείᾳ του (ἄρθρ. 360 ἐδ. 1 καὶ 333) ἢ ἡ ὑπερβάσις τῶν καθηκόντων αὐτοῦ ἐπεμβάντος εἰς ἀντικείμενα εἰς ἄλλοτρίαν δικαιοδοσίαν ὑπαγόμενα (ἄρθρ. 477), δὲν ἀναγράφεται δὲ ὡς λόγος ἀναιρέσεως καὶ ἡ ἀντίστροφος περίστασις, ὅτι τὸ πταισματοδικεῖον ἐκτὸς τῆς ἀναρμόδιου, ἐν ᾧ πρόκειται περὶ ἀντικειμένου ὑπαγομένου εἰς τὴν ἀρμοδιότητά του, ἥτις δὲν ἀποτελεῖ παράβασιν διατάξεως ἐπὶ ποινῇ ἀκινήτου τεθειμένης, ἵνα ὑπαχθῇ εἰς ἐδ. 4 ἄρθρ. 360.

347. Ἐὰν παρεστάθῃ [δεινὴ] δεινότερα πράξις ὡς ἄλλοῦν πταίσμα, τὸ δικαστήριον τῶν πταισματοδικῶν ἀποφαίνεται ἑαυτὸ ἀναρμόδιον, καὶ [ἀναπέμπει] παρα-

πέμπει τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸν ἀρμοδίον παρὰ τοῖς πρώτοις
δικαῖς εἰσαγγελέα. Π.Δ. 156. 373.

ΑΠ. 61 (1860) 397 (1888). Ἐὰν παρεστάθῃ δεινότερα πρᾶξι τοῦ
ὡς ἀπλοῦ πταίσματος εἰσαχθέντος εἰς τὸ πταισματοδικεῖον, ἀποφαί-
νεται αὐτὸ ἀναρμόδιον καὶ παραπέμπει τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸν ἀρμοδίον
παρὰ πρωτοδ. εἰσαγ. ὅστις κατὰ τὸ 160 ἄρθρ. Ποιν. Δικ., καὶ ἂν
πρᾶξι χαρακτηρίζεται ὡς πλημμελημα, δὲν ὑποχρεοῦται νὰ εἰσαγγέ-
λῃ, ν' ἀποταθῇ εἴτε εἰς τὸν ἀνακριτὴν, εἴτε εἰς τὸ δικαστικὸν συνέ-
λιον, ὅπερ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ὀφείλει νὰ παραπέμψῃ τὴν ὑπόθε-
σιν εἰς τὸ ἀκροατήριον, ἂν ὑπάρχωσιν ἐνδείξεις, ἢ ν' ἀποφανθῇ ὅτι δὲν ὑπάρ-
χει ἀφορμὴ πρὸς κατηγορίαν ἐν ἐλλείψει ἐνδείξεων.

348. Ἐὰν τὸ πταῖσμα δὲν ᾖ προσηκόντως ἀπο-
δεξιγμένον, δύναται ὁ εἰρηνοδίκης νὰ διατάξῃ τὴν πα-
ράστασιν νέων ἀποδείξεων. Π.Δ. 84. 399.

ΑΠ. 15 (1870). Ἐπειδὴ κατὰ ἄρθρον 479 ποιν. δικ., αἰτήσις ἀνα-
ρέσεως δύναται νὰ γίνῃ μόνον κατ' ἀνεκκλήτου καὶ τελεσιδικίου ἀποφα-
σεως, τοιαύτη δὲ δὲν εἶναι ἡ προσβαλλομένη, ἥτις εἶναι ἀπλῶς παρα-
πίπτουσα, καθὼς διατάξασα τὴν παράστασιν κριττόνων ἀποδείξεων, ὡς
ἀπαράδεκτος ἐστὶν ἡ κατ' αὐτῆς ἀναίρεσις αἰτήσεως. Ἄλλως τε καὶ
πλημμελειοδικεῖον διατάξαν τὴν παράστασιν κριττόνων ἀποδείξεων
μετὰ τὴν περαιώσιν τῆς περὶ τὴν ἀπόδειξιν διαδικασίας καὶ τὴν ἀπο-
φάσιν τοῦ τε εἰσαγγελέως καὶ τοῦ κατηγορουμένου, οὐ μόνον δὲν πο-
τεῖται νὰ ἀναρμόδιον, ἀλλὰ καὶ ἀνέκκλητον. Τοῦτο μὲν, διότι τὸ ἄρθρον 348 ποιν. δικ., εἰς ὃ παραπέμπει τὸ 160
ἀποφασὶς ἐκδίδεται, ἀλλὰ μάλιστα ὁμοῦ ἐφ' ἡμέρᾳ αὐτῇ
κατατίθεται, ὅπου καὶ τὸ ἄρθρον 395 ποιν. δικ., αἱ ἀποφάσεις ἐκ-
δίδονται, ἀκούσθεντος πρῶτον τοῦ εἰσαγγελέως καὶ τῶν λοιπῶν δικασ-
τῶν. Τοῦτο δὲ, διότι κατὰ τὸ ἄρθρον 395 ποιν. δικ., αἱ ἀποφάσεις ἐκ-
δίδονται, ἀκούσθεντος πρῶτον τοῦ εἰσαγγελέως καὶ τῶν λοιπῶν δικασ-
τῶν. Τοῦτο δὲ, διότι κατὰ τὸ ἄρθρον 394 ποιν. δικ., ἐν τῇ ἀποφάσει
περί τὴν ὑπόθεσιν, ἢ γινώσκοντες τὴν ἀποφάσιν, καὶ προβαίνει εἰς τὴν ἀποφά-
σιν αὐτοῦ ἀπόφασιν.

349. Εἰς τὴν σύνταξιν καὶ τὰ ἀποτελέσματα
ἀποφάσεως, καθὼς καὶ εἰς τὴν παρακατάθεσιν τῶν

γράφων, ἐφαρμόζονται τὰ ἐν τοῖς ἀρθροῖς 81, 84 καὶ 88-91 ἐν γένει ὠρισμένα.

2'. Διαχειρίσεις τῆς ἐν [τοῖς δικαστηρίοις] τῷ δικαστηρίῳ εὐταξίας.

350. Οἱ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ συμβαίνοντες θόρυβοι, ἐάν φέρωσι σημεῖα πταίσματος, ἢ πλημμελήματος, βεβαιοῦνται συνοπτικῶς παραχρῆμα, ἐκδικάζονται, καὶ ἡ περὶ τούτων ἀπόφασις ἐκτελεῖται παρευθὺς. Κατὰ τὰ λοιπὰ ἐφαρμόζονται τὰ ἐν τοῖς ἀρθροῖς 181 καὶ 182 ὠρισμένα. Π. Δ. 209. 210. 336. Δικ. Ὁργ. 149.

ΑΠ. 32, 33 (1844). Πᾶσα ποινικὴ ἀπόφασις ἐκτελεῖται ἅμα κατατάξῃ τελεσιδίκως. Ἄν δὲ πλείονες ποινικαὶ ἀποφάσεις κατὰ τοῦ αὐτοῦ προσώπου ἐκδοθεῖσαι κατασταθῶσι τελεσιδικοί, ἡ ἐκτέλεσις ἄρχεται ἅμα κατατάξῃ ἐκάστη τελεσιδίκως.

ΑΠ. 108 (1859). Τοῦ ἀρθρου 350 μηδαμῶς διατάσσοντος, ὅτι ἡ κατ' αὐτὸ ἐκδιδόμενη ἐπὶ θορύβου ἀπόφασις δὲν ὑπόκειται εἰς τὸ ἔνδικον τῆς ἐφέσεως μέσον, ὅπερ τοῦ κοινοῦ δικαίου ὃν ἐφαρμόζεται πάντοτε ὡς ἀκριβὴς νόμος δὲν διατάσσει τὸναντίον, ἔπεται ὅτι ἐπιτρέπεται ἐφεσις κατὰ τῆς ἐπὶ θορύβου ἀποφάσεως τοῦ πταισματοδικοῦ. [Ὁμοίαι Α.Π. 181 (1873)].

ΑΠ. 58 (1868). Ἐπειδὴ τὸ ἀρθρ. 350 Ποιν. Δικ. ὁρίζει μὲν ὅτι οἱ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τοῦ πταισματοδικοῦ συμβαίνοντες θόρυβοι, ἐάν φέρωσι σημεῖα πταίσματος ἢ πλημμελήματος, βεβαιοῦνται συνοπτικῶς παραχρῆμα, ἐκδικάζονται καὶ ἡ περὶ τούτων ἀπόφασις ἐκτελεῖται παρευθὺς, ἀλλ' οὐδὲν διατάττει ὅτι ἡ τοιαύτη ἀπόφασις δὲν ὑπόκειται εἰς τὸ ἔνδικον τῆς ἐφέσεως μέσον.

Ἐπειδὴ τὸ πλημμελειοδικεῖον ἐξαγαγὼν ἐκ τοῦ ὁρισμοῦ ἀρθρου 350, καὶ ὃν ἡ ἐπὶ θορύβου ἐκδιδόμενη ἀπόφασις ἐκτελεῖται παραχρῆμα, τὸ συμπέρασμα ὅτι ἡ ἀπόφασις αὕτη εἶναι ἀνέκκλητος, ἡρμήνευσεν ἐσφαλμένως τὸ ρηθὲν ἀρθρον, διότι τὸ δικαίωμα τῆς ἐφέσεως εἶναι τοῦ κοινοῦ δικαίου καὶ τότε μόνον δὲν γίνεται χρῆσις αὐτοῦ ὅταν ρητὸς νόμος διατάττῃ τοῦτο.

Ἐπειδὴ τὸ δικαστήριον ἐφήρμοσεν ἐσφαλμένως ἀρθρ. 353 Ποιν. Δικ., διότι ἀφοῦ τὸ ἀρθρον αὐτὸ ἐπιτρέπει τὴν ἐφεσιν ὅταν ἀπαγγεῖθῃ ποινὴ κρατήσεως, παράλογον εἶναι νὰ ὑποθέσῃ τις, ὅτι ὁ νομοθέτης ἀπηγόρευσε τὸ μέσον τοῦτο εἰς τοὺς καταδικαζομένους εἰς τὴν βαρυτέραν τῆς φυλακίσεως ποινήν.

Ἐπειδὴ διὰ τῆς κακῆς ἐρμηνείας ἀρθρου 350 καὶ τῆς ψευδοῦς ἐφαρ-

μογῆς άρθρου 353 Ποιν. Δικ. τὸ πλημμελειοδικεῖον παρεβίβασε τὰς περὶ ἀρμοδιότητος ἀρχάς, ἢ ἀποφασίς εἶνε ἀναιρετέα.

Η'. Ἐκτέλεσις.

351. Πᾶσα καταδικαστική ἀπόφασις, ἂν καὶ ἐξεδόθη κατ' ἰδιωτικὴν [ἀγωγὴν] κατηγορίαν, τελεσίδικος καταστάσα ἐκτελεῖται, ἐπιμελεία τοῦ ἀστυνόμου, δημάρχου, δημαρχικοῦ παρέδρου· τὸ δὲ πολιτικὸν αὐτῆς μέρος ὡς ἐν ταῖς πολιτικαῖς δίκαις, ἐπιμελεία τοῦ πολιτικοῦ διαδίκου. Π. Δ. 337. 353. 544. Π. Ν. 17.

Θ'. Ἐνδικο μέσα.

α'. Ἐν γένει.

352. Ἐκτὸς τῆς ἀνακοπῆς (ἄρθρ. 337—341), ὑπάρχει καὶ τὸ ἐνδικοὺν μέσον τῆς ἐφέσεως καὶ τῆς ἀναιρέσεως. Π. Δ. 40. 353. 359. 479.

β'. Ἐφεσις.

353. Ἡ ἐφεσις συγχωρεῖται τότε μόνον, ἐὰν κατὰ γνώσθῃ.—1. ποινὴ κρατήσεως.—2. πρόστιμον δόξα δραχμῶν καὶ ἐπέκεινα.—Εἰς πᾶσαν ἄλλην περίπτωσιν ἀποφαίνεται ἀνεκκλήτως τὸ δικαστήριον τῶν πταισμάτων δικῶν. Π. Δ. 351. 479. θ.

ΑΠ. 25 (1853) Ἐπειδὴ αἰτήσαντος τοῦ ἀναιρεσειόντος Π. τὴν ἀναιρέσιν τῆς κατ' αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ πλημμελειοδικείου ἐκδοθείσης ἀποφάσεως, δι' ἧς τοῦτο ἐπεκύρωσε τὴν τοῦ πταισματοδικείου Κυπαρισσίας τὴν ἐπιβαλοῦσαν εἰς αὐτόν, ἐκτὸς τῆς ἀποζημιώσεως καὶ ποινὴν πρόστιμου, ἡ ὡς πολιτικῶς ἐνάγων ἐν τῇ αὐτῇ δίκῃ παριστάμενος Π. ὡς

* Ἀνεκκλήτως δικάζει τὸ Πταισματοδικεῖον πάντοτε εἰδικὰ τινὰ ἀδικήματα οἷον παρὰ νόμου βοσκῆς (Β. Διάταγμα 31 Δεκεμ. 1836 ἀρ. 14), μὴ δηλώσεως ζώων (Νόμος ΒΠ' τῆς 5 Αὐγ. 1892 ἀρ. 112).

ἐφεσ. ὁρ. Ν. 2236.

Π. Δ. 351. 479. 544. Π. Ν. 17.

δύναται νὰ προτείνη τῆς εἰρημένης αἰτήσεως τὸ ἀπαράδεκτον διὰ τὸν λόγον, ὅτι μεταξύ αὐτοῦ, ὡς ἰδιώτου κατηγγῆρου, καὶ τοῦ κατηγορουμένου, νῦν ἀναιρεσεύοντος, ἐγένετο συμβιβασμός, διότι κατὰ τὰ ἄρθρ. 24 καὶ 301 ποιν. δικ. ἡ ἀπὸ τῆς δίκης παραίτησις ἐξ οἰασδῆποτε αἰτίας τοῦ ἰδιώτου κατηγγῆρου δὲν ἐμποδίζει τὸν εἰσαγγελέα νὰ ἐξακολουθήσῃ ταύτην, προκειμένου οὐ μόνον περὶ ἰδιωτικῆς ἀποζημιώσεως, ἀλλὰ καὶ περὶ ποινῆς ὀριζομένης καὶ ἐπιβαλλομένης ἀπὸ τὸν νόμον, ἥτοι περὶ δημοσίου συμφεροντος, τοῦ ὁποίου ἡ ἐνώπιον τῶν δικαστηρίων ὑποστήριξις εἶναι ἐξαιρέτως εἰσαγγελικὸν καθήκον.

Ἐπειδὴ δὲ τοῦ ἀπὸ 31 Δεκεμβ. 1836 Διατάγματος περὶ προστασίας τῶν δενδροφυτειῶν κλπ. ὁ νομοθέτης προέβλετο ν' ἀποτρέψῃ πᾶσαν βλάβην δυναμένην νὰ προενηθῇ εἰς σπαρτὰ ἢ δενδροφυτείας ἀπὸ βασκόντα ἢ περιπλανώμενα ζῶα, καὶ διὰ πᾶσαν τοιαύτην βλάβην ὥρισε ρητῶς εἰς τὸ 14 ἄρθρον τοῦ αὐτοῦ διατάγματος νὰ ἐφαρμόζηται ὁ τῆς 13 Μαΐου τοῦ 1835 νόμος περὶ τῆς προξενουμένης εἰς τοὺς ἀγροὺς βλάβης· ὅτι δὲ εἰς τοὺς εἰρημένους ὅρους ἡμῶν μὲ τὴν προσθήκην «καὶ τὰ λοιπὰ» ἐννοεῖ συμπεριλαμβανομένας καὶ τὰς ἀμπελοὺς καὶ σταφιδαιμπελοὺς, γινέται ὁλόκληρον ἐκ τῆς εἰς τὰ ἄρθρ. 7 καὶ 12 τοῦ αὐτοῦ διατάγματος ρητῶς ἀπαντωμένης λέξεως «φυτειῶν» εἰς τὴν βεβαιῶς ἀνηκούσιν καὶ ἐκεῖναι· ἄλλως τε ἤθελεν εἶσθαι ἄτοπον νὰ ὑποτεθῇ ὅτι ὁ νόμος προέβλεψε περὶ προστασίας τῶν ἡττοῦς λόγου φυτευμάτων, καὶ παρέβλεψε τὰ μείζονος ἀξίας ὅποια εἶναι αἱ σταφιδαιμπελοὶ, ὅπως ἔσται τὸ πλημμελειοδικεῖον, προκειμένου περὶ βλάβης προενηθῆσθαι εἰς τὴν σταφιδοφυτείαν τοῦ πολιτικῶς ἐνάγοντος Π. ἀπὸ ζῶα τοῦ ἀναιρεσεύοντος καὶ ἄλλων ἀφημένα ἀνεπιτήρητα, ἐθεώρησε διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ἐφαρμοστῆσαν τὸ 14 ἄρθρον τοῦ διατάγματος, καὶ ἀπορρίπτει κατὰ συνέπειαν ὡς ἀπαράδεκτον τὴν κατὰ τῆς ἀποφάσεως τοῦ πταισματοδίκου ἔφεσιν τοῦ ἀναιρεσεύοντος, καθότι ρητῶς τὸ προαναγνόν ἄρθρον ἐπιτρέπει εἰς τοὺς πταισματοδίκας νὰ κρίνωσιν ἀνεκκλήτως περὶ τοιούτων ἀντικειμένων, καὶ ἐὰν τὸ μέγεθος τῆς ποινῆς ὑπερβαίῃ τὸν συνήθη μέγιστον ὅρον τῆς ἀρμοδιότητός των.

ΑΠ. 216 (1838). Ἡ εἰς τὴν ἀπόφασιν ἐμπεριεχομένη διάταξις, ὅτι οὕτῃ εἶνε ἀνέκκλητος, δὲν ἐμποδίζει τὸ ἀνώτερον δικαστήριον νὰ ἐπιλάβῃ τῆς ἐφέσεως, ἂν πραγματικῶς ἡ ἀπόφασις ᾖ ἐφέσιμος.

ΑΠ. 56 (1848). Ἡ ἀπόφασις τοῦ πταισματοδικείου εἶναι ἀνέκκλητος, ὡς ἴσως ἐκ πολλῶν κατηγορουμένων διὰ διαφόρους πράξεις, τὸ εἰς ἕκαστον ἐπιβληθὲν πρόστιμον ᾗναι ἑλάττω τῶν 10 δραχμ.

ΑΠ. 25 (1844). Αἱ προδικαστικαὶ ἀποφάσεις δὲ, ὑπάγονται εἰς ἐφεσιν, ἂν ἢ ὀριστική ᾖ ἀνέκκλητος. — Αἱ περὶ ἐξαίρεσεως τοῦ πταίσ. ἀποφάσεις εἶναι ἀνέκκλητοι, καὶ ἂν ἐπιβάλληται πρόστιμον ἀνώτερον τῶν 10 δραχμῶν.

ΑΠ. 419 (1837). Ἐπειδὴ τὸ 353 ποιν. δικ. ἐννοεῖ μόνον τὰς περὶ τῆς οὐσίας ἀποφάσεις, ὅσαι φέρουν κατὰ γνῶσιν κρατήσεως ἢ προστίμου 10 δραχμῶν καὶ ἐπέκεινα, αἱ δὲ παραινέσεις, διότι ἐξ αὐτῆς τῆς

φύσεώς των δὲν εἶναι ἐπιδεκτικαὶ οὔτε κρατήσεως οὔτε πρὸς τιμὸν τοῦ εἰσιστάτου ἢ ὀλιγωτέρου τῶν 10 δραχ., δὲν συμπεριλαμβάνονται εἰς τὴν διάταξιν ταύτην, ἀλλὰ συνενοῦνται μόνον, καὶ ἀκολουθοῦν τὴν τύχην τῆς κυρίας δίκης, ἀπὸ τῆς ὁποίας ἐξαρτῶνται, καθόσον αὕτη φέρει τὰ ποινὰς ταύτας· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου, ἡ ἐπὶ τῆς κυρίας δίκης ἀπόφασις δύναται νὰ καταδικάσῃ τὸν συντάκτην τῆς Π. εἰς κράτησιν ἢ πρὸς τιμὸν περισσώτερον τῶν 10 δραχ. καὶ ἐπομένως, τόσον αὕτη, ὅσον καὶ ἡ περὶ ἀρμοδιότητος παρεμπεισούσα δύναται νὰ ἦναι ἐκκληταί. Τὸ δὲ πλημμελειοδικεῖον ἀπέρριψεν ἀπολύτως τὴν αἴτησιν τοῦ ρηθέντος συντάκτου, τὴν ὁποίαν ἔπρεπε νὰ ἀναστείλῃ, προσκαίρως διὰ νὰ τὴν συνδικάσῃ μετὰ τῆς κυρίας δίκης, καὶ τοῦ ἀφῆρσε τὸ δικαίωμα τῆς ἐφεσίσεως· τοῦτο δὲ δίδει χώραν εἰς ἀναίρεσιν.

Ἐπειδὴ ὁ νόμος δὲν προέβλεψε τὴν εἰς ἄλλο δικαστήριον παραπομπὴν τῶν ἀναιρουμένων ἀποφάσεων, εἰμὴ διὰ ν' ἀναγκάσῃ τοὺς ἡγῆτας ποφασίσαντας δικαστὰς νὰ μεταδικάσουν τὸ αὐτὸ ἀντικείμενον ὅταν ὁμως ἡ παραπομπή αὕτη ἦναι ἀνωφελής, τὴν ἀπαγορεύει ρητῶς, καὶ τοῦτο γίνεται ἀκόμη φανερόν ἀπὸ τὸ 500 ἄρθ. τῆς ποιν. δικ., μάλιστα ἀπὸ τὸ 497 ἄρθ. τῆς αὐτῆς δικονομίας, ὅπου, ἀποφασισμένης τῆς οὐσίας ἀπὸ τὴν ἀντικειμενικὴν ἀπόφασιν, ἡ παραπομπή καταπλῆ περιττὴ ἐπὶ δὲ τῆς προκειμένης ὑποθέσεως, ἐξ ἐνός μέρους ἀπεφασίσθη ἤδη, ποὶν εἶναι τὸ ἀρμόδιον δι' αὐτὴν δικαστήριον, ἐξ ἄλλου δὲ τὸ πλημμελειοδικεῖον δὲν εὐρίσκειν ὅσα ἀντικείμενα μέλλουν νὰ ἀποφασισθῶσιν ἐπὶ τῆς δίκης.

ΑΠ. 447 (1841). Αἱ ἀποφάσεις τῶν αἰρητῶν, ὅσαι καταγιγνώσκουσι κράτησιν ἢ πρὸς τιμὸν 10 δραχ. καὶ ἐπέκεινα, ἐνεκα βλάβης ξένης ἢ δικαιοσύνης, διὰ βροκήσεως ζώων εἰς ξένα λειβάδια, ὑπόκεινται εἰς ἐφεσιν.

ΑΠ. 34 (1850). Ἐξ ἄρθρου 353 καὶ τῆς γενικῆς ἀρχῆς, ὅτι αἱ παραβάσεις τοῦ ποινικοῦ νόμου καὶ αἱ ἐπιβαλλόμεναι αὐταῖς ποιναὶ εἶναι προσωπικαί, προκύπτει, ὅτι τὸ ἐνδίκον τῆς ἐφέσεως μέσον συγχωρεῖται, ὅποτε ἕκαστος τῶν διὰ τῆς αὐτῆς ἀποφ. ἐπὶ τῷ αὐτῷ πταίσματι καταδικασθέντων καταδικάσθῃ εἰς πρὸς τιμὸν δέκα δραχμῶν ἢ κράτησιν, ὅχι ἔ' ὅποτε καταδικάσθῃσαν πολλοὶ ἑαυτοὶ εἰς πρὸς τιμὸν ἀνώτερον τῶν δέκα δραχμῶν, ἡ ἀναλογία δὲ ἑκάστου εἶναι ἥσων τῶν δέκα δραχμῶν.

ΑΠ. 23 (1841) 60 (1860). Ἐπιτρέπομένης τῆς ἐφέσεως κατὰ τῆς καταγιγνώσκουσας κράτησιν ἀποφάσεως τοῦ πταισματοδίκου ἐπὶ πταίσματων, πολλῶ μᾶλλον ἐπιτρέπεται κατὰ τῆς ἐπὶ πλημμελημάτων (ἐξαιρητικῶς ἀντεθέντων τῷ πταισματοδίκῳ) ἀποφάσεως αὐτοῦ, τῆς καταγιγνώσκουσας φυλάκισιν, ὅταν ρητῶς δὲν ἀπαγορεύεται. Ὅθεν ἐπιτρέπεται κατὰ τῆς ἀποφ. τοῦ πταισματοδίκου τῆς ἐπὶ τῶν πλημμελημάτων τῆς προεξηγείσεως ἄλλως ἢ ὑπὸ ζώων βλάβης, δένδρων, ἀντικειμένων εἰς τὸν πταισματοδίκην διὰ τοῦ 14 ἄρθρου τοῦ Δ. τῆς 31 Δεκεμβρίου 1836.

ΑΠ. 60. (1860) 276 (1873). Ὁ νόμος, ἐπιτρέπων τὴν ἐφεσιν κατὰ τῆς ἀποφάσεως τοῦ πταισματοδίκου, ὅταν καταγιγνώσθῃ κράτησις, ἐπι-

κατὰ μείζονα λόγον αὐτὴν καταγινωσκομένης φυλακίσεως, ἅτε βαρυτέρας ποινῆς τῆς κρατήσεως, ἐκτὸς ἐὰν νόμος τις εἰδικὸς ἀπαγορεύῃ τὸ ἐνδίκον ταῦτο μέσον.

ΑΠ. 20 (1869). Τοῦ ἄρθρου 14 τοῦ Διατ. τῆς 31 Δεκ. 1836 λέγονται, ὅτι κατὰ τὸ αὐτὸ διάταγμα δικάζονται καὶ αἱ εἰς σπартὰ ἢ δένδροφυτείας ζημίαι, αἱ ὑπὸ ζώων περιπλανωμένων βοσκόντων ἢ εἰς βοσκὰν φερομένων τελούμεναι, ἐφαρμοζομένων τῶν ποινῶν τοῦ ἀπὸ 31 Μαΐου 1835 Διατ. ἢ περὶ τοῦ ἀνεκκλήτου τῶν πταισματοδικῶν ἀποφάσεων διατάξεως τοῦ αὐτοῦ διατάγματος ὡς ποινικὴ περιοριστέα ἀκριβῶς ἐπὶ ταύτας ὠρισμένης βλάβας σπартῶν καὶ δένδροφυτειῶν, οὐδαμῶς ἐπικρεπομένης τῆς ἐπεκτάσεως, αὐτῆς εἰς ζημίαν γόστου αὐτοφυοῦς.

ΑΠ. 25 (1853). Διὰ τοῦ ἀπὸ 31 Δεκεμβρ. 1836 Διατ. περὶ προφυλάξεως τῶν δένδροφυτειῶν κτλ. ὁ νομοθέτης προέθετο νάποτρίψῃ τὴν εἰς σπартὰ ἢ δένδροφυτείας δυναμένην νά προξενηθῇ ὑπὸ ζώων βοσκόντων ἢ πλανωμένων· ἀλλ' εἶνε παντελῶς ἄτοπον νά ὑποτεθῇ, ὅτι δὲν ἀνεπιλαμβάνονται εἰς τὸ «καὶ τὰ λοιπὰ» ὅπερ ἐπεται μετὰ τὴν λέξιν «δένδροφυτείας», καὶ αἱ ἀμπέλοι καὶ σταφιδάμπελοι, μείζονος ἀξίας φυτεύματα· ἡ συμπερίληψις δὲ καὶ τούτων καθίσταται δηλοτέρη ἐκ τῆς ἐν ἀρ. 7 καὶ 12 τοῦ αὐτοῦ Διατάγ. ρητῶς ἀπαντήσεως λέξεως «φυτεύματα»· ἡνι προφανῶς ἀνάγονται καὶ αἱ σταφιδάμπελοι· ἄρα καὶ εἰς τὰς ὑπὸ ζώων βοσκόντων προξενουμένας ταῖς ἀμπέλους βλάβας ἐφαρμόζονται αἱ ποινὴ τοῦ Δ. τῆς 13 Μαΐου 1836.

ΑΠ. 119 (1896). [Ὁλομέλεια]. Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθρ. 112 ἐδάφιον 4 τοῦ ἀπὸ 1892 αὐτὸ τοῦ Πταισματοδικείου ἐκδιδόμεναι ἐπὶ παραλείψει δηλώσεως ὠριστικαὶ ἀποφάσεις εἰς οὐδὲν ἐνδίκον μέσον ὑπάκεινται, ὅθεν ἐπὶ τῷ σαφoῦς καὶ ρητοῦ γράμματος τοῦ ρηθέντος νόμου, τὸ Πλημμελοδικεῖον Σύρου ἐδέχθη τὴν ἔρεσιν τοῦ καταδικασθέντος διὰ τῆς ὁριστικῆς ἀποφάσεως τοῦ Πταισματοδικείου Ἀνάφης Ν., ἐπὶ παραλείψει δηλώσεως χροίων, καὶ ἐξαφανίσαν ταύτην ἐκήρυξεν αὐτὸν ἀθῶον διὰ τὴν ἢ ἢ προσβαλλομένης ἀποφάσεως ἐπομένως ἀναιρετέα ἐστὶν ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις ὑπὲρ τοῦ νόμου κατὰ τὴν περὶ τούτου πρότασιν τοῦ Εἰσαγγελέως.

354. Ἡ ἔφεσις δύναται νά [δοθῇ] γίνῃ παρὰ τοῦ καταδικασθέντος, παρὰ τοῦ ἀστυνομoῦ, τοῦ δημάρχου, τοῦ δημορχικοῦ παρέδρου, ἐν γένει παρὰ παντὸς διαδίκου (ἀρ. 331 καὶ 357), προσέτι δὲ καὶ ὑπὸ τοῦ παρα τοῖς πλημμελοδικαῖς εἰσαγγελέως, [ἐάν] καὶ ἐστὶ οὗτος δὲν ἐπὶ διάδικος.

355. Ἡ περὶ ἐφέσεως αἰτήσις γίνεται παρὰ τῷ ἐφεστικῷ

γραμματεῖ τοῦ εἰρηνοδικείου ἐντὸς πέντε ἡμερῶν ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς ἀποφάσεως. — Περί τῆς αἰτήσεως ταύτης καὶ περὶ τῶν λόγων τῆς ἐφέσεως συντάσσεται ἐκθεσις ὑπογραφομένη παρὰ τε τοῦ γραμματέως καὶ παρὰ τοῦ ἐκκαλοῦντος, καί, ἐὰν οὗτος δὲν δύναται νὰ γράψῃ ἀναφέρεται τὸ τοιοῦτον ἐν αὐτῇ. Μετὰ τῆς ἐκθέσεως ταύτης πέμπει ἀνυπερθέτως ὁ γραμματεὺς τοῦ εἰρηνοδικείου καὶ τὰ λοιπὰ ἔγγραφα πρὸς τὸν παρὰ ταῖς πρώτοις δίκαις εἰσαγγελέα. Π.Δ. 72. 353. 356.

ΑΠ. 72 (1852). Ἐπειδὴ ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ ἀρθρ. 344, 355, 356, 394 καὶ 454 ποιν. δικ. ἐξάγεται ὅτι αἱ ἀποφάσεις τῶν ποιν. δικαστηρίων πρέπει ν' ἀπαγγέλλωνται εἰς τὸ ἀκροατήριον ἀμέσως μετὰ τὸ τέλος τῆς συζητήσεως, ὅταντις δὲ τοῦτο ἤθελεν εἶναι ἄδύνατον, εἶναι ἀνάγκη κατὰ τὸ πνεῦμα τῶν εἰρηνοδικίων ἀρθρῶν νὰ ὑπάρχῃ εἰς τοὺς διαδίκους γνωστὴ ἡ ἡμέρα καθ' ἣν μέλλει νὰ γίνῃ ἡ ἀπαγγελία τῆς ἀποφάσεως, ὥστε νὰ δύνανται οὗτοι νὰ λάθωσι γνώσιν αὐτῶν, καὶ οὕτω ν' ἀρξῇ τὰ ἢ προθεσμία τῶν ὑπὸ τοῦ νόμου συγχωρουμένων κατ' αὐτῶν ἀδίκων μέσων, ὅσακις δὲ ὁ νόμος παραχωρῇ δικαιώματα ἤθελεν αὐτοὶ ἀποπνῆναι νὰ νομίσῃ τις, ὅτι ἀφικρεῖ τὰ πρὸς γράσιν αὐτῶν ἀναγκαῖα μέσα· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ὡς γίνεται ὀφλόν ἐκ τῆς ἀποφάσεως τοῦ πταισματοδικείου καὶ τῶν πρακτικῶν τῆς συνεδριάσεως, ἡ μὲν συνέντευξις ἐγένετο τὴν 27 Μαρτίου ε. ε. ἡ δὲ ἀπόφασις μέλλουσα νὰ ἀρνησθεῖται τὴν 28 τοῦ αὐτοῦ μηνός, κατὰ τὴν ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ γεννηθεῖσαν ὑπὸ τοῦ πταισματοδίκου ὀφλῶσιν, δὲν ἐδημοσιεύθῃ τὴν ἡμέραν ταύτην, ἀλλὰ τὴν 31 τοῦ αὐτοῦ μηνός, τοῦτόστι μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἐκ τῶν πόντων τῶν κατηγορουμένων, ὥστε ὁ κατηγορούμενος Δ., μὴ δύνασθαι νὰ γνῶσιν αὐτῆς ἀποφάσεως, καθ' ἣν ἡμέραν ἐδημοσιεύθῃ, ἀλλὰ μετὰ ταῦτα, δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς εκπρόθεσμος ἐνεργήσας κατ' αὐτῆς ἐνδίκον τῆς ἐφέσεως μέσον, καθότι δι' αὐτὸν δὲν ἤρτισεν ἡ προθεσμία τῆς ἐφέσεως ἀπὸ τῆς 31 Μαρτίου, ἀλλ' ἀπὸ τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν ἐλάττωσεν τὴν ἀποφασιστικὴν γνώσιν αὐτῆς μὴ δημοσιευθείσης κατὰ τὴν πρὸς τὸν κατηγορούμενον παρὰ τοῦ δικαστηρίου ὁρισθεῖσαν ἡμέραν, ἐπομένως τὸ πλεγματικὸν αὐτοῦ ἀπορρίψαν, ὡς εκπρόθεσμον, τὴν κατὰ τὴν 6 Ἀπριλίου γεννηθεῖσαν ἐφεσιν τοῦ Δ. ἡμετέρευσε ἐσφελμένως τὰ 355 ποιν. δικ. τοῦ ἐπὶ αὐτῇ αἱ διατάξεις εἶναι οὐσιώδεις.

ΑΠ. 80 (1840). Ἡ πρὸς ἐφεσιν τῶν ἀποφάσεων τῶν πταισματοδικίων προθεσμία ἀρχεται ἀπὸ τῆς ἐπὶ ἀκροατηρίου δημοσιεύσεως αὐτῆς.

ΑΠ. 74 (1842). Ὅταν ἡ ἀπόφασις τοῦ πταισματοδικίου δημοσιεύσεται ἀπὸ τοῦ δικαστηρίου καὶ εἰς μεταγενεστέραν τῆς συζητήσεως συντα-

δρίασιν, ἢ πρὸς ἔφεσιν κατ' αὐτῆς προθεσμία ἄρχεται ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεως αὐτῆς.

ΑΠ. 90 (1840). Ἡ πρὸς ἔφεσιν τῶν ἀποφάσεων τῶν πταισματοδικείων προθεσμία δὲν ἄρχεται ἀπὸ τῆς εἰς τὸν καταδικασθέντα παραδόσεως τῆς ἀποφάσεως, ἀλλ' ἀπὸ τῆς ἐπὶ ἀκροατηρίου δημοσιεύσεως αὐτῆς, ὡς προκύπτει ἀπὸ τὸ ἄρθρον 355 Ποιν. Δικ.

356. Μόνος ὁ εἰσαγγελεὺς, καθ' ὅσον οὗτος δὲν ἦτο παρὼν εἰς τὴν ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ συνεδρίᾳσιν, ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ παραδώσῃ, ἐντὸς τριάκοντα ἡμερῶν ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς ἀποφάσεως, τὴν ἐκκλησίαν τοῦ εἰς τὸν γραμματέα τοῦ δικαστηρίου τῶν πλημμελειοδικῶν. — Ὅθεν ὁ ἀστυνόμος, ἢ ἄλλος παρὰ τοῖς πταισματοδίκαις δημόσιος κατήγορος, πρέπει νὰ ὑποβάλλῃ κατὰ πᾶσαν ἐβδομάδα εἰς τὸν παρὰ τοῖς πταισματοδίκαις εἰσαγγελεῖα αὐτοῖς τῶν κατὰ τὴν τελευταίαν ἐβδομάδα ἐκδοθεισῶν ἀποφάσεων τῶν πταισματοδικῶν. Π. Δ. 355. 359.

357. Ἡ ἐκκλησις διευθύνεται πρὸς τὸ δικαστήριον τῶν πλημμελειοδικῶν καὶ ἔχει ἀναστέλλουσιν δύναμιν. — Ἡ κλήτευσις τῶν καταδικασθέντων, τοῦ ἰδιώτου κατηγοροῦ, τοῦ πολιτικῶς ἐνάγοντος, καὶ τῶν μαρτύρων, γίνεται ἐπιμελείᾳ τοῦ παρὰ τοῖς πρωτοδίκαις εἰσαγγελέως κατὰ τοὺς ἐν τοῖς ἄρθροις 162 καὶ 163 ὠρισμένους τύπους, καὶ ἐπιφέρει τὰς ἐν τοῖς ἄρθροις 379—382, 403, καὶ 404 ἀναφερομένας συνεπείας. — Ὁ δημόσιος κατήγορος δὲν κλητεύεται, ἀλλ' ὁ εἰσαγγελεὺς παρίστησιν αὐτόν. Π. Δ. 353 ἐπ.

358. Ἡ συζήτησις ἄρχεται ἀπαγγέλλοντος ἐνὸς τῶν δικαστῶν ἐκθεσιν ἐξηγμένην ἐκ τῶν ἐγγράφων. — Οἱ μάρτυρες δὲν ἐξετάζονται, εἰμὴ ὅταν ὁ εἰσαγγελεὺς ἢ τις τῶν διαδίκων τὸ ζητήσῃ· ὅθεν ἀναγινώσκονται καὶ λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ αἱ τῶν μαρτύρων ἐκθέσεις· ἄλλως, ἡ διαδικασία εἶναι ἄκυρος. — Ἐξετασθέντων τῶν μαρτύρων καὶ ὑποβληθεισῶν τῶν λοιπῶν

ἀποδείξεων, ἀγορεύει πρῶτον ὁ ἐκκαλῶν, καὶ δευτέρον ὁ κατὰ τοῦ ὁποίου γίνεται ἡ ἐκκλησις, ἢ, ὅπου τοῦτο ἐφίεται (ἄρθρ. 25) ὁ [ἐπίτροπός του] πληρεξουσίου του. — Ἐὰν ὁ εἰσαγγελεὺς δὲν ᾖ αὐτὸς οὗτος διάδικος, ἀγορεύει ἔσχατος πάντων. — Κατὰ τὰ λοιπὰ γίνεται ἡ συζήτησις καθ' ἃ ὀρίζουσι τὰ ἄρθρα 363—408. Π Δ. 361.

ΑΠ. 165 (1870). Ἐπειδὴ τὸ παράπονον ὅτι προκειμένου λόγου περὶ ἐφέσεως τοῦ ἀναιρεσιόντος, ὡμίλησε πρῶτος ὁ εἰσαγγελεὺς παρ' ἀριθ. 358 ποιν. δικ. δὲν ὑπάγεται εἰς οὐδεμίαν τῶν περιπτώσεων ἀρθ. 360 ποιν. δικ.

Ἐπειδὴ ὁ τῶν ἀναιρεσιόντων λόγος ὅτι δὲν ἀνεγνώσθησαν αὐτῶν φησαν ὑπ' ὧν αἱ μαρτυρίαι τῶν κατὰ τὴν 41 Ἰουλίου 1869 ἐξετάσθεντων μαρτύρων ἀνυπόστατος ἐστὶ τοῦτο μὲν, διότι οὐδεμία τοιαύτη αἰτήσις ὑπεβλήθη εἰς τὸ δικαστήριον τῆς οὐσίας, ὡς ἐκ τῶν πρακτικῶν αὐτοῦ προκύπτει, τοῦτο δὲ διότι ὁ περὶ τοῦτου λόγος εἶναι ἀόριστος, καὶ διὰ τοῦτο δικαστικῆς ἐκτιμήσεως ἀνεπίδεκτος, μὴ ὀριζόντων τῶν ἀναιρεσιόντων σαφῶς ἐπὶ ὁποίῳ ἀντικειμένου ἐξετάσθησαν οἱ μαρτυρεῖς, ἐν ἄλλῳ ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως προκύπτει ὅτι ἤδη τὰ πρῶτα ἐδίκασε τὸ πλημμελειοδικεῖον, ἐκδόν τὴν προσβαλλομένην ἀπόφασιν ἐκ τούτων δὲ ἐπιτεταί ὅτι δὲν παρεβιάσθη τὸ ἄρθρον 340 ποιν. δικ., καὶ προνοεῖ περὶ ἐκδίκασεως ἀνακατῆς, οὔτε τὸ 358, καθότι δὲν ἐγένετο, ὡς ἐκ τῶν πρακτικῶν προκύπτει, αἰτήσις περὶ ἐξετάσεως τῶν μαρτύρων, τὰ δὲ πρακτικὰ τοῦ πταισματοδικείου ἀνεγνώσθησαν δημοσίως, ὡς ἐκ τῶν πρακτικῶν τοῦ πλημμελειοδικείου προκύπτει.

Ἐπειδὴ ὁ λόγος ὅτι τὸ πλημμελειοδικεῖον δὲν ἔλαβεν ὑπ' ὧν τὰ ἐγγράφους ἀποδείξεις τὰς προταχθείσας δυνάμει τῆς ὑπ' ἀριθ. 1807 ἀποφάσεως τοῦ ἐν Μεσολογγίῳ πρωτοδικείου, ἀπαράδεκτος ἐστὶν ὡς κατὰ πρῶτον ἤδη ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου προτεινόμενος.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθρον 1 τοῦ ἀπὸ 13 Μαΐου 1835 διατάγματος βίσκιον ἀνεμ δικαιοῦματος τὰ ζωὰ του ἐπὶ ξένων γαιῶν πληροῖται περὶ στιγμὴν ἰσότητος μετὰ τὴν ἀποζημίωσιν, ἣν δικαιούται νὰ ζητήσῃ ὁ παθὼν θάνατον, παραδεχθέντος τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας ὅτι ἡ προενηθείσα ἐκ τῆς ἐκνόμου βροχῆς τῶν ζώων τῶν ἀναιρεσιόντων ζημία ἀναβαίνει εἰς δραχ. 1000, νομίμως κατεδίκασε τοὺς ἀναιρεσιόντας εἰς πρόστιμον εἰς δραχ. 1000, διὰ νὰ ἐπιβάλῃ δὲ τὴν ποινὴν ταύτην, δὲν ἀπαιτεῖται νὰ προηγηθῇ αἰτήσις τῶν παθόντων ἐκ τῆς βροχῆς περὶ ἀποζημιώσεως.

ΑΠ. 304 (1839). Τὰ πλημμελειοδικεῖα δικάζοντα περὶ πταισμάτων κατ' ἐφέσιν μίαν μόνην ἀπόφασιν ἐκδίδουν.

ΑΠ. 165 (1870). Καὶ μὴ δοθέντος τῷ δικηγόρῳ τοῦ ἀναιρεσιόντος τὸν λόγον, ὅπως πρῶτος αὐτὸς ὑποστηρίξῃ τὴν ἐφεσιν αὐτοῦ, ἀλλὰ κατὰ

τῆς πρώτου τοῦ εἰσαγ. ἀναίρεσις δὲν ἐπέρχεται, ὅτε τοῦ ἄρθρου 360 μὴ περιλαμβάνοντος τὴν περίπτωσιν ταύτην.

γ'. Ἀναίρεσις.

359. Ἐκαστος τῶν διαδίκων (ἄρθρ. 357) ἐπομένως καὶ ὁ εἰσαγγελεὺς ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ προσφύγῃ πρὸς ἀναίρεσιν κατὰ πάσης ἀποφάσεως ἐκδοθείσης ἐπὶ πταίσματι ἀνεκκλήτως παρὰ τοῦ δικαστηρίου τῶν πταισματοδικῶν ἢ πλημμελειοδικῶν, ἐντὸς πέντε ἡμερῶν ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως αὐτῆς· τὸ αὐτὸ δικαίωμα ἐντὸς τῆς αὐτῆς προθεσμίας ἔχει καὶ ὁ παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ εἰσαγγελεὺς. Π.Δ. 352. 355. 361. 406. 478.

ΑΠ. 254 (1898). Ἐπειδὴ κατὰ ἄρθρ. 359 καὶ 406 Ποιν. Δικ. αἰτήσις ἀναίρεσεως κατ' ἀποφάσεως, εἴτε τῶν πλημμελειοδικῶν εἴτε τῶν ἀναιρέσεων δύναται νὰ ζητηθῇ ἐντὸς πέντε ἡμερῶν ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως αὐτῆς ἄλλ' ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἐκ τῆς αἰτήσεως ἀναίρεσεως προκύπτει ὅτι αὕτη συντάχθῃ τῇ 15 Ὀκτ. 1898, ἐνῷ ἡ δι' αὐτῆς προσβαλλομένη ἀπόφασις ἐδημοσιεύθῃ τῇ 10 ἰοῦ μηνός· ἦτοι τὴν ἑκτὴν ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως τῆς ἀποφάσεως ἡμέραν. Ὅθεν νόμιμος ἡ πρότασις τοῦ εἰσαγγελέως καὶ ἀπορριπτέα ὡς ἀπαράδεκτος ἡ αἴτησις.

ΑΠ. 315 (1858). Κατὰ τὸ 359 ποιν. δικ. δὲν δύναται νὰ ζητηθῇ ἀναίρεσις κατ' ἀποφάσεως ἐκδοθείσης ἐπὶ πταίσματι, εἰμὴ ἐντὸς πέντε ἡμερῶν ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως αὐτῆς.

ΑΠ. 322 (1839). Κατὰ 487 καὶ 481 ποιν. δικ. ἡ ἀναίρεσις αἰτήσις κατ' ἀποφάσεως Πταισματοδίκου εἶναι ἀπαράδεκτος, ὅσῳ δὲν γίνεται, κατ' ἄρθρον 359 ποιν. δικ., ἐντὸς πέντε ἡμερῶν, λογιζομένων ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως.

ΑΠ. 56 (1846). Μόνον αἱ ἀνεκκλήτως ἐκδοθεῖσαι ἐπὶ πταισμάτων ἀποφάσεις δύναται νὰ προσβληθῶσι δι' ἀναίρεσεως· ἄλλως, πρέπει νὰ γίνῃ τὸ αὐτὸ δι' ἐφαρμογῆς καὶ ὡς πρὸς τὰς ἀποφάσεις, δι' ὧν ἀπορριπτέται ἡ ἀναβολὴ δίκης, ἥτις ἡδύνατο νὰ ἐπιφέρῃ ποινὴν κρατήσεως.

ΑΠ. 40 (1848). Ὁ παρασταθὴς ὡς πολιτικῶς ἐνῶπιον τῶν πλημμελειοδικῶν ἢ τῶν πλημμελειοδικῶν ἢ πταισματοδίκου ἔχει συμφέρον καὶ ἐπομένως τὸ δικαίωμα νὰ παρασταθῇ καὶ ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἵνα ἀντικρούσῃ τὴν κατὰ τῆς ἀποφάσεως αὐτῶν γενομένην διὰ τῆς ἀναίρεσεως προσβολήν, δυναμένην νὰ βλάψῃ οὐσιαστικῶς τὰ κακτῶν δικαιώματα αὐτοῦ.

ΑΠ. 14 (1850). Ἐκ τοῦ ἄρθρου 359 προκύπτει ὅτι ὁ εἰσαγ. τῶν πλημμελειοδικῶν δύναται νὰ ζητήσῃ ἀναίρεσιν μόνον ὅσῳ δὲν ἡ ἀπόφασις

τοῦ πταισματοδίκου ἢ τῶν πλημμελειοδικῶν ἐξεδοθῇ ἀνεκκλήτως ὅ-
πασῃ δ' ἄλλῃ περιπτώσει μόνον ἢ παρὰ τῷ Α. Π. εἰσαγγελεὺς δικαιώ-
ται νὰ ζητήσῃ ἀναίρεσιν ὑπὲρ τοῦ νόμου.

ΑΠ. 160 (1873). Τὰ περί ἐνάρξεως καὶ ὑπολογισμοῦ τῶν νομικῶν
προθεσμιῶν ὀριζόμενα ἐν τῇ πολ. δικ. ἐφαρμόζονται καὶ ἐν τῇ ποιν.
διαδικασίᾳ. "Ὅθεν καὶ ἡ πεντήμερος πρὸς ἀναίρεσιν προθεσμία λογίζεται
ἀπὸ τῆς ἐπιούσης τῆς δημοσιεύσεως τῆς ἀποφάσεως.

ΑΠ. 70 (1882) 13 (1883). Ἀρχομένης τῆς προθεσμίας τῆς ἀνακοίνωσης ἐντὸς τῶν ὁ ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως ἡμερῶν ὑπολογίζεται καὶ ἡ ἡμέρα αὐτῇ τῆς ἐκδόσεως τῆς ἀποφάσεως πλήρης ἀδιακρίτως κατὰ ποῖον χρόνον σημείων ἐντὸς αὐτῆς ἐξεδόθη αὐτή, μὴ ἀπαιτοῦντος πλήρεις πέντε ἡμέρας τοῦ νόμου.

ΑΠ. 105 (1855). Ὁ νόμος, τὰς πενθήμερον προθεσμίαν προ-
λῆς τῶν ἀποφάσεων τῶν πταισματοδικῶν ὑπὸ τοῦ εἰσαγγελέως, καὶ
βεβιαῶς τὴν προθεσμίαν ταύτην ἀρχομένην ἀφ' ἧς περιέχεται ἐν τῷ
συν τοῦ εἰσαγγελέως ἡ ἐκδοσις αὐτῇ, διότι ἄλλως ἤθελε παρᾶσαι αὐτὴν
ἐνδίκον μέσον, οὐ ἢ χρήσις ἀποβαίνει κατὰ τὸ πλείστον ἀδύνατον
τῇ ἀποστασιν τῶν πλείστων πταισματοδικείων τῇ; ἑώρας τοῦ πλημμε-
λειοδικείου.

ΑΠ. 22 (1872), Κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ ἀπὸ 31 Δεκ. 1836 δια-
παισμάτα καὶ τὰ πλημμελήματα τῆς ἐξ ἄλλων αἰτιῶν αἰ-
ζῶσαν βλάβης τῶν σπαρτῶν ἢ τῶν δενδροφυτειῶν δικάζονται εἰς τὸν
τον βαθμὸν ὑπὸ τοῦ παισματοδικείου, ὑποκειμένης ἐπομένως εἰς τὴν
σιν τῆς κατ' αὐτῶν ἀποφάσεως τῶν παισματοδικῶν, ἐπεταί, ὅτι καὶ
σταται ἀπαράδεκτος κατ' αὐτῆς αἴτησις ἀναιρέσεως, γενομένη καὶ
ἡμέραν διαρκεῖ ἢ πρὸς ἑφῆστιν προθεσμία.

ΑΠ. 246 (1873). Διότι πᾶσα ἀπόφασις πταισματοδίκου καταρτιζομένη ἐκ πέντε μελών, ἡ ἀπόφασις ἡ ἀποφασίζουσα ποινὴν κρατήσεως (ἢ ἔτι μᾶλλον φυλακίσεως) ἐστὶν ἐφέσιμος καὶ ἀναιρεσίμωτος, ὡς τοιαύτη δὲν δύναται νὰ προσβληθῇ δι' ἀναιρέσεως πρὸ τῆς παρελθούσης τῆς πρὸς ἐφεσιν προθεσμίας, διότι κατὰ τὸ ἀρθρον 179 αἱ τρεῖς ἀναιρέσεις δύναται νὰ γίνῃ μόνον κατὰ ἀνεκκλητῶν ἀπορράσεων, μὴ ἐπιδεκτικῶν δηλονότι ἐκκλήσεως.

ΑΠ. 13 (1883). Κατά 359 Πον. Δικ. ἡ πρὸς ἀναίρεσιν προβαλλομένη ἐνίκησις ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ὑπολογιζομένης τῆς ἡμέρας τῆς ἐκδόσεως τῆς ἀποφάσεως πλήρους κρίσεως κατὰ ποῖον χρονικὸν σημεῖον ἐντὸς ταύτης ἐξεδόθη αὐτή. 10
μοιαι ΑΠ. 244 (1884) 1 (1885) 3 (1887) 175 (1888) 11 (1890)
3 (1893) 16 (1894) 9 (1895).

ΑΠ. 195 (1871). Ἐπειδὴ κατὰ ἄρθρα 359, 406, 457, 473 καὶ 481 πᾶν δικ. ἡ περί-ἀναιρέσεως αἰτήσις πρέπει νὰ περιέχῃ οὐ μόνον τὴν αἰτήσιν, ἀλλὰ καὶ τοὺς λόγους τῆς ἀναιρέσεως, ὅθεν οἱ λόγοι εἶνε στοιχεῖον οὐσιώδες καὶ ὅρος ἐκ τῶν ὧν οὐκ ἄνευ τῆς αὐτῆς αἰτήσεως καὶ τόσῳ μᾶλλον καθόσον τὰ ἑνδικοα μέσα ἀνήκουσιν εἰς τὸ στενὸν δίκαιον καὶ ἐπομένως ὁ δὲν ὑφίστανται εἰς αὐτὴν ὅς ὅρους καὶ διατυπώσεως ὁ δὲν

ὡς τὰ ἐπιτρέπει· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ἢ παρὰ τοῦ ἀναιρεσειόντος γενόμενῃ αἰτήσιν δὲν ἀναφέρει παντάπασι λόγους ἀναιρέσεως καὶ τοιαύτη οὐτα εἶναι πρᾶξις ἀτελής, οὐδόλως κατὰ νόμον ὡς αἰτήσις ἀναιρέσεως ἀναμένῃ νὰ θεωρηθῇ, οὐδὲ ἄλλως τε ἰσχύουσι πρὸς συμπλήρωσιν τῆς ἀλλείψεως αὐτῆς αἱ μεταγενέστεραι ἐγγραφαι τοῦ ἀναιρεσειόντος προτάσεις, ἀφοῦ αὗται προσήχθησαν παρελθούσης ἤδη τῆς πρὸς ἀναίρεσιν προθεσμίας καθ' ὃν καιρὸν ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις δὲν ἦτο πλέον ἐπικρατική τοῦ ἐνδίκου τούτου μέσου.

ΑΠ. 196 (1871). Ἐπειδὴ ἡ τῆς ἀναιρέσεως αἰτήσις οὐδένα λόγον πρὸς τὴν ἐπομένως εἶναι καθὼς ἀόριστος ἀπαράδεκτος οἱ δὲ πρόσθετοι λόγοι ἀπεριεχόμενοι εἰς τὰς προτάσεις τοῦ ἀναιρεσειόντος εἶναι ἀπαράδεκτοι ὡς ἀπαιτήσεις μετὰ τὴν παρέλευσιν τῆς πρὸς ἀναίρεσιν προθεσμίας ἄρθρ. 359, 408, 457, 473 καὶ 481 Π. Δ. ἐνῶ κατὰ τὰ 482 καὶ 483 ἡ περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσις καὶ οἱ πρὸς ἀναίρεσιν λόγοι πρέπει νὰ διδῶνται συνημένως παρὰ τῶ γραμματεῖ ἢ ἐντὸς τῆς πρὸς ἀναίρεσιν προθεσμίας, ἂν αὗται δὲν χρησιμεύουσιν εἰς ἀνάπτυξιν τῶν ἐν τῇ αἰτήσῃ περιεχομένων, ἀλλ' ἢ αἰτήσις ἄνευ λόγων οὐδόλως ὑποστηρίζεται οὔτε δεκτὴ δύναται νὰ ᾖ.

360. Ὡς ἰσχυροὶ πρὸς ἀναίρεσιν λόγοι θεωροῦνται μόνον οἱ ἐξῆς.—1. τὸ ἀναρμόδιον κατὰ τὸ ἄρθρον 333.—2. ἡ μὴ προσήκουσα σύνθεσις τοῦ δικαστηρίου κατὰ τὸ ἄρθρον 330.—3. ἡ ἐναντίον τῶν ἐν τοῖς ἄρθροις 77 καὶ 78 διατεταγμένων παραλειφθεῖσα δημοσιότης τῆς διαδικασίας.—4. παράβασις τῶν ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος κατατεταγμένων περὶ τὴν διαδικασίαν τύπων.—5. ἡ ἐν τῇ καταδικαστικῇ ἀποφάσει γενομένη παράλειψις τῆς παραθέσεως [τοῦ ἀνήκοντος ἄρθρου παρέλκονσι] τοῦ ποινικοῦ νόμου.—6. ψευδὴς ἐρμηνεία ἢ ἐσφαλμένη ἐφαρμογὴ τοῦ ποινικοῦ νόμου.—Πᾶσα ἄλλη παρέγκλισις ἐκ τῶν διαγεγραμμένων τῆς διαδικασίας τύπων δύναται νὰ προσληθῇ μόνον ἐν τῇ συνεδριάσει τῶν πταισματοδικῶν, ἢ [ἐνεκα ἐφέσεως] κατ' ἐφεσιν παρὰ τῶ δικαστηρίῳ τῶν πλημμελειοδικῶν. Π. Δ. 407. 458. 477. 497. 500. 510. Δικ. Ὁργ. 100. Αὐτῶν [ἡ] 340—

ΑΠ. 162 (1892). Ἐπειδὴ οἱ λόγοι τοῦ ἀναιρετηρίου καὶ τῶν προτάσεων τοῦ ἀναιρεσειόντος 1) οἱ δὲ δημόσιοι κατήγοροι δὲν ἐδικαιοῦτο

νὰ χαρακτηρίσῃ αὐτὸς τὸ εἰς τὸν ἀναιρεσεῖοντα ἀποδιδόμενον ἀδικήμα ὡς πταῖσμα, ἀλλ' ὥφειλε νὰ πέμψῃ τὴν σχετικὴν μήνυσιν εἰς τὸν Πρωτοδικὴν ὡς ἔωθε αὐτὸς τὸν ἀνήκοντα χαρακτηρισμὸν. 2) ὅτι ὁ πταισματοδίκης δὲν ἤδυνάτο νὰ δικάσῃ τὴν ὑπόθεσιν εἰς ἄλλην παρὰ τὴν τοῦ Διευκρίτου ἣν εἶχεν ὁρίσῃ ὡς δικάσιμον διὰ τῆς αποφάσεώς του. 3) ὅτι ὁ πταισματοδίκης ἐνήργησεν αὐτοψίαν χωρὶς νὰ ἐπιδείξῃ ἡμετέραν κλήσεως τοῦ δημοσίου κατηγόρου ὁριζούσης ἄλλην ἡμέραν ἐπὶ τῆς αὐτῆς. 4) ὅτι ὁ πταισματοδίκης ἐνήργησεν αὐτοψίαν χωρὶς νὰ ἐπιδείξῃ ἡμετέραν κλήσεως τοῦ δημοσίου κατηγόρου ὁριζούσης ἄλλην ἡμέραν ἐπὶ τῆς αὐτῆς. 5) ὅτι ὁ πταισματοδίκης καίτοι μεταβάς ἐπὶ τόπου δὲν ἐνήργησεν αὐτοψίαν. 6) ὅτι ὁ πταισματοδίκης δὲν ἐλάμβανεν ὑπὸ τὴν ἐκθεσιν αὐτοψίας, ἐνῶ δὲν ἀνεκάλεσε τὴν ἐκτελεσθεῖσαν αὐτὴν ἀποφασίν του. 7) ὅτι κατὰ τὴν συνεδρίαν τῆς 7 Ἰουλίου ἀνεβλήθη ἡ ἀπόφασις τῆς ὁριστικῆς αποφάσεως δι' ἄλλην συνεδρίαν, ἐνῶ ἡ ἀποφασιστικὴ διαδικασία εἶχεν ἐκτελεσθῇ κατὰ τὴν συνεδρίαν τῆς 28 Ἰουλίου, εἰς τὴν ἀπορριπτέοι ὡς ἀναγόμενοι εἰς παραβάσεις δικονομικῶν κανόνων τυπώσεων μὴ διατασσόμενων ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος τῆς διαδικασίας καὶ μὴ ἀναφερόμενοι ὡς λόγοι ἀνατρέσεως ἐν ἀρθρῷ 360 Ποιν. Νόμου.

Ἐπειδὴ ὁ λόγος ὅτι εἰς τὴν συγκρότησιν τοῦ Πταισματοδικείου εἰσῆλθε μέρος ὡς δημοσίος κατήγορος ὁ δ' ἀμαρτυρικός πάρεδρος, χωρὶς νὰ ἐμφανισθῇ τὸ κώλυμα τοῦ α' καὶ β' παρέδρου, ἐστὶν ἀπορριπτέος διότι ὁ ἀναιρεσεῖον δὲν προσάγει οὐδεμίαν διαβεβαίωσιν περὶ τῆς ἀρνητικῆς τήσεως ἣν κατεῖχεν ὁ λαβὼν μέρος ὡς Πάρεδρος Θ. ἦτοι ἂν ἦτο πταισματοδίκης τέταρτος καὶ οὐχὶ πρῶτος.

Ἐπειδὴ διὰ τῆς συνεδρίσεως ἦν ὁ πταισματοδίκης ἔκαμεν ἐπὶ τῷ τόπῳ τῆς διαπραγμάνσεως τοῦ ἀδικήματος πρὸς ἀκοπὴν αὐτοψίας, οὐδὲν παρελείφθη ἡ δημοσιότης τῆς διαδικασίας, ἀφοῦ ἤδυνάτο νὰ παραστήσῃ ὡς ἀκροατὴς κατ' αὐτὴν πᾶς ὅστις ἐβούλετο καὶ οὐδὲν κώλυμα πρὸς τοῦτο ὑπῆρχεν ὥστε οὐδόπως παρεβιάσθη ἡ διάταξις τοῦ ἀρθροῦ 77 Π. Νόμου.

Ἐπειδὴ καὶ μὲν παρατηρεῖται σύγχυσις τις περὶ τὴν σημειωσὴν τῶν χρονολογιῶν ἐν τῷ αἰτιολογικῷ τῆς τελευταίας τῶν προσβάλλουσιν αποφάσεων, καθ' ὅσον ἐν αὐτῇ σημειοῦται ὅτι, «καὶ ἂν παραβῇ τὸ ὅτι ἡ πράξις ἐλαβε χώραν κατὰ Μάιον ἢ Ἰουλίον ἢ Νοέμβριον τοῦ 1891, μέχρι τῆς μηνύσεως δοθείσης τῇ 4 Ἰουλίου 1892 δὲν παρῆλθεν ἔτι», ἀλλ' ἡ σύγχυσις αὕτη διορθοῦται διὰ τοῦ διατακτικοῦ, δι' οὗ καὶ δικάσθη ὁ ἀναιρεσεῖον ὡρισμένως διὰ πράξιν, ἣν ἐνήργησεν τῇ 25 Ἰουλίου προδήλως ὅτι ἀπὸ τῆς 25 Ἰουλίου 1891 μέχρι τῆς μηνύσεως τοῦ 1892 ἔτιον δὲν παρῆλθεν ἔτος ἐπόμενον ἢ περὶ παραγραφῆς. Ἐπειδὴ ἡ ἀδίκημα καὶ ὁ ὁδὸς ἀπέριψεν αὐτὴν ὁ πταισματοδίκης, ἀπὸ αἰτίας οὐτε ἰσχυρίζεται, οὐτε προσάγει ὁ ἀναιρεσεῖον ἀποδείξιν τῆς αὐτῆς. ὅτι ἡ πράξις ἐτελέσθη πρὸ τῆς 25 Ἰουλίου 1891, ὥστε νὰ δύναται τὸ δικαστήριον νὰ κρίνῃ, ἂν παρῆλθεν ἢ οὐ τὸ ἐτήσιον χρονικὸν διάστημα

τῆς παραγραφῆς ὥστε ὁ λόγος ἀναίρεσεως, ὅτι παρεβιάσθησαν ἄρθρ. 119 καὶ 120 Ποιν. Νόμου, ἐστὶν ἀπορριπτός.

ΑΠ. 109 (1895) Ἐπειδὴ ἡ παραβίασις τοῦ ἰσχύοντος κατὰ τὴν ἐνώπιον πάντων τῶν ποινικῶν δικαστηρίων συζητήσιν κανόνος, ὅτι μόνον ἐν τῇ μετ' ἀνακοπῇ δίκῃ ἀναγινώσκονται καὶ λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν αἱ περὶ τῶν μαρτύρων ἐκθέσεις, αἱ ληφθεῖσαι ἐν τῇ κατ' ἐρήμην δίκῃ καὶ οἱ ἐν τῇ πρώτῃ κατ' ἀντιμωλίαν συζητήσαι οἱ τυχόν κλητευθέντες τῇ αἰτήσει τοῦ δημοσίου κατηγόρου ἢ τοῦ εἰσαγγελέως μάρτυρες ἐξετάζονται προφορικῶς κατὰ τὰς εἰδικῶς ὀριζομένας ἐν τῇ ποινικῇ δικονομίᾳ λεπτομέρειας, δὲν συνεπάγεται τὴν ἀναίρεσιν τῆς ποιν. ἀποφάσεως, διότι ὁ εἰρημένος κανὼν δὲν ἐπιβάλλεται ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος τῆς διαδικασίας. Ὅθεν ὁ διὰ τῶν προτάσεων ὑποβαλλόμενος λόγος ἀναίρεσεως περὶ τοῦ ὅτι ἐν τῇ συζητήσει, καθ' ἣν ἐξεδόθη ἡ προσβαλλομένη τοῦ Πταισματοδικείου ἀπόφασις, ἀνεγνωσθήσαν αἱ ληφθεῖσαι ἐν προγενεστέρᾳ συζητήσει γενομένη ἐρήμην οὐχὶ τοῦ ἀναίρεσέοντος, ἀλλὰ τοῦ μετ' αὐτοῦ συγκατηγορηθέντος καὶ κερωρισμένως δικασθέντος Δ. μαρτυρικῶς καταδικαστεί, καὶ ὅν ἐκλήτευθησαν οὐδὲ ἐξητάσθησαν προφορικῶς οἱ τῆς κατηγορίας μάρτυρες, εἶναι ἀνυπόστατος, μὴ δυνάμενος νὰ ὑπαχθῇ εἰς οὐδεμίαν τῶν ἐν τῷ ἄρθρῳ 360 τῆς Ποιν. Δικ. περιεχομένων περιπτώσεων.

ΑΠ. 204 (1893). Ἐπειδὴ ὁ λόγος ἀναίρεσεως, ὅτι μετεβλήθη ἡ κατηγορία, διότι ἐν ᾧ ὁ Γ. κατηγορήθη ἵνα δικασθῇ ἐπὶ παραλείψει δημοσίου δικασίου πενήτηντα προβάτων αὐτοῦ, ἐν τούτοις τὸ Πταισματοδικεῖον, μεταβαλὼν τὴν κατηγορίαν, ἐκήρυξεν αὐτὸν ἐνοχον καὶ τὸν καταδίκασεν, ὅτι παρέλειψε νὰ δηλώσῃ ἑκατὸν αἰγίδια, ἧτοι διὰ πρῶτον, δι' ἣν δὲν κατηγορήθη· ἀλλ' ὁ τοιοῦτος λόγος, ὡς μὴ ἀναγόμενος εἰς τινὰ τῶν ἐν ἄρθρῳ 330 Ποιν. Δικ. ἀναφερομένων, ἐστὶν ἀπορριπτός.

ΑΠ. 105 (1836). Λόγος ἀναίρεσεως, στηριζόμενος εἰς τὸ ὅτι ἐδικάσθη τις χωρὶς νὰ ἐξετασθῇ εἰς τὴν προανάκρισιν, εἶναι δεκτός. Ἐπειδὴ κατὰ ἄρθρα 250, 251 καὶ 255 Ποιν. Δικ. τοῦ δικαστικοῦ συμβουλίου τῶν Πλημμελειοδικῶν εἶναι ν' ἀποφασίζῃ περὶ τῆς ἀποπεραιώσεως τῆς προανάκρισεως καὶ τῆς εἰς τὸ ἀκρατήριον παραπομπῆς τῆς δίκης. Ὅθεν μετὰ τὴν κοινοποίησιν τοῦ βουλεύματος αὐτοῦ δύναται τις νὰ κάμῃ χρῆσιν τῶν νομικῶν ἐνδίκων κατ' αὐτοῦ μέσων.

ΑΠ. 117 (1885). Τὸ ἄρθρ. 360 ποιν. Δικ. ἀναγράφων τοὺς λόγους ἀναίρεσεως κατ' ἀποφάσεως πταισματοδικείου περιέχει καὶ τὴν ψευδὴ ἐρημίαν ἢ ἐσφαλμένην ἐφαρμογὴν τοῦ ποινικοῦ νόμου, ἀλλ' ἡ περὶ τοῦ τοῦ δικάζεις δὲν ἐπεκτείνεται καὶ εἰς διατάξεις ποιν. δικ.

ΑΠ. 2 (1890) Ἐπειδὴ ἐν ἄρθρ. 360 καὶ 407 Ποιν. δικ. ἐν οἷς καθορίζονται οἱ λόγοι ἀναίρεσεως κατὰ τῶν ἀποφάσεων τῶν πταισματοδικῶν καὶ Πλημμελειοδικῶν, μόνον ἡ ἀναρμοδιότης ἀναφέρεται ὡς λόγος ἀναίρεσεως, ὅτι, δηλαδὴ τὰ δικαστήρια ταῦτα ἐπέληφθησαν ἀναρμοδίως καὶ καταδίκασαν δι' ἐγκλήμα, μὴ ὑπαγόμενον εἰς τὴν ἀρμοδιότητα αὐτῶν. οὔτε ὅμως ἐν τοῖς ἀνωτέρω ἄρθροις οὔτε ἐν τῷ ἄρθρῳ 458 τοῦ περιέχοντι τοὺς λόγους ἀναίρεσεως κατὰ τῶν ἀποφάσεων τῶν κα-

κουριγιδικῶν, ἀναγράφεται ὡς λόγος ἀναιρέσεως ἡ ἀρμοδιότης τῶν δικαστηρίων τούτων, ἐάν τοῦτέσιν ἀρμοδία ὦντα πρὸς ἐκδίκασιν ἐγκλήματός τινος, ἐκηρύχθησαν κατὰ τὸν νόμον ἀναρμοδία· καὶ τοῦτο ὅστις αἱ ἀποφάσεις, δι' ὧν ἀποφαίνονται ἑαυτὰ ἀναρμοδία, ὡς μὴ ἐπιβάλλονσαι ποινὴν, δὲν ὑπόκεινται εἰς τὸ μέσον τῆς ἀναιρέσεως, ἀφοῦ κατὰ τὸ 479 Ποιν. Δικ. αἰτήσις ἀναιρέσεως δύναται νὰ γίνῃ μόνον κατὰ ἀνικλήτου καὶ τελεσιδικίου ποινικῆς ἀποφάσεως, διὰ δὲ τῆς λέξεως ποινικῆς ἐννοεῖται ἀπόφασις ἐπιβάλλουσα ποινὴν, ὡς τοῦτο συνάγεται προδήλως ἐκ τε τοῦ ἀμέσως ἐπομένου ἄρθρου, ὅπερ κατ' ἀντίθεσιν παραματεύεται περὶ τῶν ἀθωωτικῶν ἀποφάσεων, ὡς μὴ προνοουμένων ὑπὸ τοῦ προηγουμένου, καθὼς καὶ ἐκ τοῦ ἄρθρου 85, κατὰ τὸ ὁποῖον ἐν πᾶσιν ποινικῇ ἀπόφασιν ἀποφασίζονται ἐν ταυτῇ καὶ αἱ ἰδιωτικαὶ παικτήσεις, ἔνθα ἡ λέξις ποινικὴ σημαίνει ἐπίσης καταδικαστικὴν ἀπόφασιν, διότι κατὰ ἄρθρα 397, 449 Ποιν. Δικ. μόνον ἐάν κηρυχθῇ ἔννοχος ὁ κατηγορούμενος εἰς ἀρμοδία τὰ ποινικὰ δικαστήρια πρὸς ἐκδίκασιν τῶν κατ' αὐτοῦ ἰδιωτικῶν ἀπαιτήσεων· συνεπεία ἄρα τῶν ἐκτεθέντων ἀπορριπτέα ἀποβαίνει ἡ προκειμένη περὶ ἀναιρέσεως αἴτησις, ὡς ἀπευθυνομένη κατ' ἀποφάσεως, δι' ἧς τὸ δικαστήριον ἐκήρυξεν ἀπλῶς ἑαυτὸ ἀναρμοδίον πρὸς ἐκδίκασιν τῆς κατὰ τοῦ ἀναιρεσέοντος κατηγορίας.

ΑΠ. 40 (1858). Ὁ Ἄρειος Πάγος δὲν ἔχει ἀρμοδιότητα νὰ ἐλέγξῃ τὴν ὑπὸ τοῦ δικαστ. τῆς οὐσίας γενομένην στάθμισιν τῶν ἐκφράσεων τῶν ἐγγράφων· ἀρκεῖ τὰ ὑπὸ τοῦ δικ. τῆς οὐσίας παραδεχθέντα ἐν τῇ πεποθῇ αὐτοῦ καὶ ληφθέντα ὡς βᾶσις τῆς ἀποφάσεως αὐτοῦ νὰ ποτελῶσι τὰ ὑπὸ τοῦ νόμου ἀπαιτούμενα στοιχεῖα εἰς ἐφαρμογὴν αὐτοῦ.

ΑΠ. 56 (1860). Ἐκ τοῦ ἄρθρου 360 προκύπτει, ὅτι ἡ εἰσαγωγή ἐνώπιον τοῦ πταισματοδικείου διαφόρων τοῦ αὐτοῦ εἶδους πράξεων, ἀφ' ὧν εἰς διαφόρους κατηγορουμένους, καὶ ἡ ταυτόχρονος αὐτῶν ἐκδίκασις καὶτοι ἀτακτος οὐσα δὲν ἀποτελεῖ λόγον ἀναιρέσεως.

ΑΠ. 110 (1879). Τὸ ἄρθρον 360 ἀναγράφον ὡς λόγον ἀναιρέσεως καὶ τὸ κατὰ τὸ ἄρθρον 333 ἀναρμοδίον δὲν περιλαμβάνει πᾶσαν περίπτωσιν οἰασθῆποτε ἀναρμοδιότητος, ἀλλὰ μόνον τὴν ἀναγομένην εἰς ἀξιοποίησιν πράξιν ἀνωτέρου βαθμοῦ τοῦ πταίσματος, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ ἄρθρου τούτου συνδυαζομένου πρὸς τὸ 477 ἄρθρον τῆς ποιν. δικον.

ΑΠ. 73 (1852). Ἡ ἔκδοσις ἀποφάσεως ἐν ἀπουσίᾳ τοῦ δημοσίου κατηγοροῦ ἐπιφέρει ἀναιρέσιν αὐτῆς κατὰ τὸ ἄρθρον 360 § 2 ποιν. δικον. καὶ 100 Ὁργ. Δικ.

ΑΠ. 4 (1858).—Τῶν ἡμετέρων γενικῶν προξένων, προξένων καὶ ὑποπροξένων δικαζόντων ἐν ταῖς μὴ χριστινικαῖς χώραις τὰ ὑφ' Ἑλληνικῶν πραττόμενα πταίσματα ἐν συνεδριάσει μετὰ μόνου τοῦ γραμματικῶς (ἄρθρ. 13 τοῦ περὶ ἀρμοδιότητος καὶ δικαιοδοσίας τῶν προξενικῶν ἀρχῶν νόμου), ἐπεταί, ὅτι, ὁσάκις εἰς τούτων συνεδρίασεν ἄνευ γραμματικῶς προσλαβὼν ἀντὶ τούτου δύο συνδικαστάς, ὑπάρχει κακὴ σύνθεσις ἐπάγουσα ἀναιρέσιν.

361. Ἡ περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεις γίνεται παρὰ τῷ γραμματεῖ τοῦ δικαστηρίου τῶν πταισματοδικῶν, τῶν πλημμελειοδικῶν, ἢ, ἐὰν ὁ παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ εἰσαγγελεὺς ἔκαμε χρῆσιν τοῦ διὰ τοῦ ἀρθροῦ 359 διδομένου εἰς αὐτὸν δικαιώματος, παρὰ τῷ γραμματεῖ τοῦ Ἀρείου Πάγου κατὰ τὸν αὐτὸν τύπον, καθ' ὃν καὶ ἡ περὶ ἀφίσεως αἰτήσεις καὶ πέμπεται κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον πρὸς τὸν παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ εἰσαγγελεῖα (ἀρθ. 355).

ΑΠ. 43 (1883). Ἡ αἰτήσεις ἀναιρέσεως ἐκ μέρους τοῦ πολιτικῶς ἐγγεντος ἐγκύρως συντάσσεται ἐνώπιον τοῦ γραμματέως τῶν πλημμελειοδικῶν.

362. Ἡ τὴν περὶ ἀναιρέσεως αἰτησιν ἀφορῶσα συζήτης γίνεται κατὰ τοὺς τύπους τοὺς διὰ τὸν Ἀρειὸν Πάγον προσδιωρισμένους (ἀρθρον 476 κ. ἐπ.).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Διαδικασία ἐν τῷ ἀγροατηρίῳ τῶν πλημμελειοδικῶν.

Α'. Σύνθεσις τοῦ δικαστηρίου.

363. Διὰ νὰ ἔχῃ κύρος ἡ ἀπόφασις, ἀπαιτεῖται ἡ παρουσία πέντε δικαστῶν, συμπεριλαμβανομένων τοῦ τε προέδρου καὶ τοῦ ἀνακριτοῦ, ὅστις κατὰ τὴν περίστασιν αὐτὴν συνεδριάζει ἐπίσης καὶ ψηφοφορεῖ. — Διὰ νὰ ἔχῃ κύρος ἡ συζήτης, εἶναι ἐκτὸς τούτου ἀναγκαῖα καὶ ἡ παρουσία τοῦ εἰσαγγελεῖος καὶ τοῦ γραμματέως. Δικ. Ὁργ. 29. 32. 33. Π.Δ. 407 § 3. 416.

ΑΠ. 47 (1848) Κατ' ἀρχὴν τῆς αἰδέου δικαιοσύνης τὰ καθήκοντα τοῦ κατηγοροῦ δὲν συμβιβάζονται πρὸς τὰ ἔργα τοῦ δικαστοῦ· τὴν ἀρχὴν δὲ ταύτην καθιεροῦ καὶ τὸ 276 ἀρθρον Ὁργ. Δικ. καθ' ὃ τὰ δικαστικά ἔργα δὲν συμβιβάζονται ἄλλη ὑπηρεσίᾳ· ὅθεν ὁ ἐκπληρῶσας ἔργα ἀλλοτρίως δὲν δύναται νὰ μετὰσχῃ ὡς δικαστὴς ἐν τῇ αὐτῇ ὑποθέσει. ΑΠ. 128 (1869). Οὐδεμιᾶς διατάξεως ποιν. δικ. ἢ δικαστικοῦ ὀργανοῦ ἀπαιτούτης νὰ γίνῃται ἐπὶ ποινῇ ἀκυρώσεως μνεία ἐν ταῖς ἀ-

ἐξουσιο-
σιν 474
νόμος
τῆς
(1919)
Γεν. 275
219.

ποφάσει περί τοῦ κωλύματος, ὅταν ἕνεκα τοιούτου ἀντικαθίσταται κατὰ τοὺς νομίμους ὁρισμούς ἐν ἑκ τῶν μελῶν τοῦ δικαστηρίου δι' ἄλλον εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν καθήκοντων αὐτοῦ ἐπομένως ὑπάρχοντος τεκμηρίου κατὰ νόμον τῆς νομίμου συνθέσεως τοῦ δικαστηρίου, ὅτε ἀποσπᾶται διαλαμβάνει τοιαύτην ἀντικατάστασιν, ἕως οὗ προσβληθῇ δι' ἄλλαν τῆς ἀποδείξεως, ἔπεται, ὅτι δύναται νὰ λάβῃ μέρος ἐγκύριος εἰς τὴν συγκρότησιν δικαστηρίου ἢ δικαστικοῦ συμβουλίου ὁ νεώτερος παλαιότερος ἀντὶ τοῦ ἀρχαιοτέρου, ἔστω καὶ μὴ βεβαιουμένου κωλύματος. [Ὁμοίως Α.Π. 147 (1888)].

ΑΠ. 192 (1870). Οὐτε τοῦ εἰσαγγελέως οὔτε τοῦ γραμματέως τῆς παρουσίας ἀπαιτεῖ τὸ ἄρθρ. 363 ὡς ἀναγκαῖον στοιχεῖον τοῦ κύρους τῆς ἀποφάσεως.

ΑΠ. 221 (1899). Ἐπειδὴ ἐκ τῶν πρακτικῶν τῆς δίκης καὶ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως προκύπτει ὅτι ἔλαβον μέρος πρὸς συγκρότησιν τοῦ δικαστηρίου τῶν πλημμελειοδικῶν πλὴν τριῶν τακτικῶν δικαστῶν καὶ δύο δικηγόροι, ὡς κωλυομένων τῶν λοιπῶν δικαστῶν καὶ προέδρων ἢ δὲ συγκροτήσις αὕτη τοῦ πλημμελειοδικείου ἐγένετο συμφωνῶς πρὸς ἄρθρ. 363 ποιν. δικ. καὶ 27, 33 καὶ 278 Ὁργανισμοῦ δικαστηρίων, καὶ ὅ δὲν ἦτο καὶ ἀνάγκη νὰ μνημονεύται ἐν τῇ ἀποφάσει ἡ διάκρισις τῶν προέδρων εἰς ἐμμέσθους καὶ ἀμέσθους, ἀμφοτέρων εἰς τὴν αὐτὴν κατηγορίαν ὑπαγομένων ὡς πρὸς τὴν συγκρότησιν τοῦ δικαστηρίου, οὐδὲ οἱ λόγοι τῶν κωλυμάτων αὐτῶν τε καὶ τῶν λοιπῶν δικαστῶν, οὐδὲ διατάσσεται ἡ προτίμησις τῶν εἰρηνοδικῶν ἀπὸ τοῦ δικηγόρου πρὸς ἀναπλήρωσιν, ἐν ἰσῇ μοίρᾳ τιθεμένων αὐτῶν τε καὶ τῶν δικηγόρων ὡς πρὸς τὴν πρόσληψιν ἑκατέρων ὑπὸ τοῦ προέδρου πρὸς συγκρότησιν τοῦ δικαστηρίου.

ΑΠ. 60 (1899). Ἐπειδὴ μὴ προσήκουσα εἶναι ἡ σύνθεσις τοῦ πλημμελειοδικείου, ὡς ἂν δὲν συγκροτεῖται ἀπὸ τὰ ἐν ἄρθρ. 363 Ποιν. δικ. ὁριζόμενα πρόσωπα ἢ ἐν περιπτώσει κωλύματος αὐτῶν δὲν γίνεται ἡ ἀναπλήρωσις διὰ τῶν νομίμων ἀναπληρωτῶν, καθὼς καὶ ὡς ἂν λαμβάνεται εἰς τὴν συγκρότησιν αὐτοῦ πρόσωπον, κωλυόμενον πρὸς τοῦτο ἐκ διατάξεως τοῦ νόμου ἄλλ' ἂν ἀντίκειται εἰς τὰς ἀρχὰς τῆς καθόλου δικαιοσύνης νὰ ἦναι τις κατήγορος καὶ δικαστὴς εἰς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ὑπόθεσιν, ὡς ὦν οὕτω προκατεληγμένος περὶ τοῦ βασίου τῆς κατηγορίας ἐκ προηγουμένης ἐρεύνης καὶ μὴ σχηματίζων τὴν περὶ τοῦ αὐτοῦ ἐκ μόνης τῆς ἐπ' ἀκροατηρίου διαδίκασίας, δὲν ἔπεται ὅτι δύναται ν' ἀποτελεσθῇ ἐντεῦθεν κακὴ σύνθεσις τοῦ πλημμελειοδικείου, καίπερ μὴ προνοουμένη ὑπὸ οὐδεμιᾶς τῶν κειμένων νόμων διατάξεως δύναται δὲ μᾶλλον ἐκ τῆς ὀφισταμένης ιδιότητος πρὸς τὰς ἀρχὰς τῆς δικαιοσύνης τῶν δικαστικῶν προσώπων καθιερωμένης ἐν τῷ νόμῳ περὶ τῶν ἐξαιρέσεων νὰ ὑποστηρικθῇ λόγος ἐξαιρέσεως τοῦ δικαστοῦ, ὅστις ἐξαιρέσει ὡς ἂν ἐπὶ αὐτῆς πράξεις οὐσιώδεις, δυναμένας ἕνεκα προκαταλήψεως νὰ ἐπηρεάσωσι τὴν προσήκουσαν ἐκπλήρωσιν τῶν δικαστικῶν αὐτοῦ καθηκόντων.

των· οἱ πρὸς ἐξαίρεσιν ὅμως λόγοι, δεόν κατὰ τὴν ἐπιτακτικὴν διατάξιν ἀρθρ. 52 Ποιν. Δικ. νὰ προβάλλωνται ἐγκαίρως ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας, ὅποτε παρὰ νόμῳ ἀπορριπτόμενοι, ἀποτελοῦσι περίπτωσιν κακῆς συνθέσεως. Ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ἰσχυρίζεται μὲν ὁ ἀναγερθεὶς ὅτι εἰς τῶν δικασάντων πλημμελειοδικῶν εἶχεν ἐνεργήσῃ γρῆν ἐισαγγελέως εἰς τὴν κατηγορίαν, ἐφ' ἣ κατεδικάσθη, δὲν ἀναγέρει ὅμως ὅτι ὑπέβαλεν ἐνεκα τοῦτου καὶ πρότασιν ἐξαίρεσεως αὐτοῦ, ἀπορριφθεὶσαν ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου.

ΑΠ. 247 (1898). Ἐπειδὴ ὡς ἐκ τῶν πρακτικῶν καὶ τῆς προβαλλομένης ἀποφάσεως ἐξάγεται, ἀφ' οὗ ἐκωλύοντο οἱ λοιποὶ δικασταὶ καὶ οἱ πάρεδροι, ὁσῶς καὶ συμφώνως ἀρθρ. 278 Δικαστ. Ὁργανισμοῦ προσελήφθησαν εἰς τὴν συνεδρίασιν τοῦ δικαστηρίου κατ' ἐπικουρίαν οἱ δικηγόροι Ι. καὶ Σ. πρὸς ἀναπλήρωσιν αὐτῶν. Ἡ δὲ ἐν τοῖς πρακτικοῖς καὶ τῇ προσβαλλομένῃ ἀποφάσει περιεχομένη φράσις, ὅτι ἐκωλύοντο καὶ οἱ πάρεδροι, ἐννοεῖ προδήλως, κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ δικαστηρίου, ὅτι ἅπαντες οἱ πάρεδροι ἐκωλύοντο κατὰ τὴν συγκρότησιν τοῦ πλημμελειοδικείου καὶ διὰ τοῦτο προσελήφθησαν οἱ μνησθέντες δικηγόροι πρὸς ἀναπλήρωσιν αὐτῶν.

ΑΠ. 47 (1899). Δὲν εἶνε κώλυμα τοῦ πλημμελειοδικίου νὰ δικάσῃ τὸν κατηγορουμένον, καθ' οὗ ὑπέγραψε τὸ ἐγκλητήριο ὡς εἰσαγγελεύων, ἢ ἐνήργησεν ἄλλην τινὰ κατ' αὐτοῦ ἐπουσιώδη πρᾶξιν τῆς προδικασίας. Καὶ καὶ μὲν δὲν συμβιβάζεται μὲ τὰς γενικὰς ἀρχὰς τοῦ δικαίου, τὸ αὐτὸ πρόσωπον νὰ εἶναι κατῆγορος καὶ δικαστὴς ἐν τῇ αὐτῇ ὑποθέσει, ἀλλὰ τοῦτο δύναται μᾶλλον νὰ στηρίξῃ λόγον ἐξαίρεσεως τοῦ δικαστοῦ τούτου, κατὰ τινὰ ἀναλογίαν πρὸς τὰς περὶ ἐξαίρεσεως δικαστῶν διατάξεις, εἰάν θεωρηθῇ ὡς ἐκ τῆς ἐν τῇ προδικασίᾳ ἐνεργείας του, ὡς προκαταληφθεὶς κατὰ τοῦ κατηγορουμένου, καὶ μὴ μένων πλέον ἐλεύθερος νὰ σχηματίσῃ τὴν πεποθησὶν του μόνον ἐπὶ τῆς ἐπ' ἀκροατηρίου διαδικασίας, ὡς ὁ νόμος κελεύει, τοιοῦτος ὅμως λόγος ἐξαίρεσεως δεόν νὰ προτείνεται ἐγκαίρως καὶ ἐνώπιον τοῦ δικάζοντος δικαστηρίου κατὰ τὰς περὶ ἐξαίρεσεως δικαστῶν διατάξεις τῆς Ποιν. Δικον. ὅπερ ἐπὶ τοῦ προκειμένου δὲν ἐγένετο, ὥστε νὰ προκύψῃ λόγος ἀναίρεσεως ἐπὶ μὴ προσήκουσθαι συνθέσει τοῦ δικαστηρίου, ἐν περιπτώσει καθ' ἣν παρὰ τὸν νόμον ἢ περὶ ἐξαίρεσεως αἰτήσεις ἤθελεν ἀπορριφθῇ.

Β'. Δικαιώματα καὶ καθήκοντα.

α'. Τοῦ προέδρου.

1. Ἐν γένει.

364. Ὁ πρόεδρος ὡς προϊστάμενος τοῦ δικαστηρίου, διευθύνει τὴν ὅλην διαδικασίαν, δίδει εἰς τοὺς βουλευμέ-

νους ἀγορεύειν τὴν ἐπὶ τούτῳ ἄδειαν, ἐξετάζει τοὺς μάρτυρας καὶ τοὺς κατηγορουμένους, καὶ δημοσιεύει ἐπὶ τέλους τὴν ἀπόφασιν. Δικ. Ὁργ. 83, 84.

ΑΠ. 171 (1876). Εἰ καὶ ἡ ἀκριβὴς τῶν πρακτικῶν τῆς συνεδριάσεως σύνταξις εἶναι κύριον καθήκον τοῦ γραμματέως (ἄρθρ. 126 § 1 Ὁργ. Δικ. καὶ 345 § 2 ποιν. δικ.), οὐχ ἥττον ὁ πρόεδρος, ὅστις πᾶσαν τὴν εὐθύνην φέρει ἐπὶ τῇ ἀκριβεῖ διεξαγωγῇ τῆς ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ διαδικασίας (ἄρθρ. 364 καὶ ἐπ. ποιν. δικον.), ὀφείλει, ἀναθεωρῶν καὶ ὑπογράφων τὰ ὑπὸ τοῦ γραμματέως συντασσόμενα πρακτικά, νὰ διορθῇ τὰ ἡμαρτημένα, ἐφιστὰς ἰδίως τὴν προσοχὴν αὐτοῦ ἐπὶ τῶν παλαιότητων, αἵτινες δύνανται νὰ ἐπενέγκωσι ματαίαν ἀκυρότητα τῆς διαδικασίας.

ΑΠ. 14 (1877). Ὅθεν καὶ οὗτος εὐθύνεται διὰ τὰς περὶ τὴν σύνταξιν τῶν πρακτικῶν παραδρομὰς, αἵτε ἄλλως κατ' ἄρθρον 88 ποιν. δικ. ὑπογράφων ταῦτα σὺν ταῖς λοιποῖς εἰς τὴν συζήτησιν παρευρεθείσαι δικασταῖς.

365. Ὁ πρόεδρος ὀφείλει νὰ καταβάλλῃ πᾶσαν σπουδὴν πρὸς ἀνακάλυψιν τῆς ἀληθείας εἴτε κατὰ εἴτε ὑπὲρ τοῦ κατηγορουμένου, μεταχειριζόμενος πρὸς τοῦτο ὅλα τὰ παρὰ τοῦ εἰσαγγελέως ἢ τοῦ κατηγορουμένου προβαλλόμενα μέσα συγχρόνως χρεωστεῖ νὰ ἀπορρίπτῃ ὅλας τὰς προτάσεις, αἵτινες, μὴ δυνάμεναι νὰ παραγάγουν κἀνὲν λόγου ἄξιον ἀποτέλεσμα πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς δίκης, εἰμποροῦν μόνον νὰ ἐπιφέρουν ἀνωφελῆ παράτασιν τῶν συζητήσεων.—Ἄν δὲ ὁ προτείνων δὲν εὐχαριστηθῇ, ἀποφασίζει τὸ δικαστήριον. Π.Δ. 372. 378. 392. 407. 417. 420. 458 § 17. Δικ. Ὁργ. 83.

ΑΠ. 288 (1838). Ἐπειδὴ, κατὰ τὸ 146 ἄρθρον ὀργανισμοῦ δικαστηρίων, οἱ δικηγόροι ὑποχρεοῦνται νὰ ἀπέχουν ἀπὸ παντὸς μὴ εὐθείας μέσου καὶ ἀπὸ περιτιῶν καὶ ἀγρήστων λόγων· κατὰ δὲ τὸ 365 ποιν. δικ., ὁ πρόεδρος τῶν συνεδρῶν χρεωστεῖ ν' ἀπορρίπτῃ ὅλας τὰς προτάσεις, ὅσαι μὴ δυνάμεναι νὰ παραγάγουν κἀνὲν ἄξιον λόγου ἀποτέλεσμα πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς δίκης ἵμποροῦν μόνον νὰ ἐπιφέρουν ἀνωφελῆ παράτασιν τῆς συζητήσεως· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ὡς γίνεται ὁλὸν ἐκ τῶν πρακτικῶν τῆς ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ συζητήσεως, ὁ συνήγορος τῶν κατηγορουμένων ἐξετάθη εἰς θεωρίας μὴ ἐχούσας οὐδεμίαν σχέσιν μετὰ τὴν

προκειμένην δίκην· επομένως ὁ πρόεδρος τῶν συνεδρῶν διακόψας αὐτὸν εἰς περὶ τὸ διόλου τὸ δικαίωμα τῆς ὑπερασπίσεως.

ΑΠ. 86 (1893). Ἐπειδὴ ὁ Εἰσαγγελεὺς, δικαιούμενος νὰ εἰσαγάγῃ καὶ ὑποστηρίξῃ τὴν κατηγορίαν διὰ τῆς προσαγωγῆς τῶν προσηκουσῶν καὶ ἀναγκαιῶν ἀποδείξεων καὶ κλήσεως μαρτύρων, δικαιούται συνεπῶς καὶ εἰς παραίτησιν ἀπὸ τινος τῶν ἀποδεικτικῶν τούτων μέσων, εἰάν κρίνῃ αὐτὰ ἀλυσιτελῆς εἰς τὴν δίκην, ἅρα καὶ μάρτυρος κλητευθέντος καὶ μετὰ τὴν ὅρκισιν εἶτι αὐτοῦ δύναται νὰ παραιτηθῇ, μηδεμίαν διατάξιν ἀπαγορευούσης τὴν τοιαύτην παραίτησιν, εἰάν δὲ ὁ κατηγορούμενος διαφωνῇ ἔχων συμφέρον εἰς τὴν εξέτασιν, ἐπειδὴ προσήχθη ἤδη τὸ ἀποδεικτικὸν τοῦτο μέσον, δικαιούται νὰ ἀποκρούσῃ τὴν παραίτησιν, προκαλῶν τὴν ἐπὶ τοῦ παρεμπιπτόντος τούτου ζητήματος ἀπόφασιν τοῦ δικαστηρίου· ταῦτα δὲ προκύπτουσι σαφῶς ἐκ τῶν ἐν ἄρθροις 103 δικαστ. ποιν. 365, 376, 372 καὶ 418 ποιν. δικ. ὑπαρχουσῶν διατάξεων καὶ ἐκ τῶν ἄλλων ἐν γένει τῶν εἰς τὰ δικαιώματα καὶ τὰς ὑποχρεώσεις τοῦ Εἰσαγγελέως καὶ τοῦ κατηγορουμένου ἀφορώσων, οὐδ' ὑπάρχει διάταξις, απαιτοῦσα ἐπὶ ποινῇ ἀκυρώσεως μάλιστα τὴν ἐν τοῖς πρακτικοῖς μνείαν, ὅτι ἡρωτήθη πρὸς τοῦτο ὁ κατηγορούμενος, οὐδὲ παραβιάζεται τὸ τῆς ὑπερασπίσεως αὐτοῦ δικαίωμα ἐκ τῆς μὴ ἐρωτήσεως, ὅπερ τότε μόνον παραβιάζεται, ὅταν ὁ μὲν κατηγορούμενος προτείνῃ τι ἔργον ὑπὲρ ἑαυτοῦ ἐπιρροὴν ἐν τῇ δίκῃ, τὸ δὲ Δικαστήριον δὲν θέλει νὰ δώσῃ αὐτῷ ἀκρόασιν (ἄρθρ. 458 § 7 Ποιν. Δικ.).

Ἐπειδὴ οὐδεμία διάταξις ὑπάρχει ἐπιτάσσουσα νὰ ἐρωτᾶται ὁ κατηγορούμενος, ἂν ἔχῃ νὰ ἐπιφέρῃ παρατηρήσεις ἐπὶ τῶν τεθέντων ζητημάτων καὶ ἐπὶ τῆς λύσεως αὐτῶν διὰ τῆς ἐτομῆς τῶν ἐνόρκων καὶ νὰ σημειώσῃ τοῦτο ἐν τοῖς πρακτικοῖς μάλιστα ἐπὶ ποινῇ ἀκυρώσεως.

ΑΠ. 422 (1840). Ὅσακις τὰ μέσα τῆς ὑπερασπίσεως ἦναι τοιαῦτα, ὥστε δὲν δύναται νὰ παράξωσιν ἀποτελέσματα πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς δίκης, τὰ δικαστήρια χρεωστοῦσι νὰ τὰ ἀπορρίπτωσι κατὰ τὸ 365 ἄρθρ. Ποιν. Δικ. Ὅθεν δεῖται δὲν δέχονται μάρτυρας, διότι πρόκειται περὶ περιστατικῶν, τὰ ὅποια ἀναφέρονται εἰς τὰ πρακτικά, δὲν παρανομοῦσι.

2. Πρὸς τὴν δικαστικὴν ἀστυνομίαν.

366. Καθῆκον τοῦ προέδρου εἶναι προσέτι καὶ ἡ διαχείρισις τῆς ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ εὐταξίας. Κατὰ τοῦτο εἶναι τὰ δικαιώματα τοῦ ἀνακριτοῦ κατὰ τὰ ἄρθρα 181, 182 καὶ 189, καὶ ἀναφέρει τὰ γενόμενα εἰς τὰ πρακτικά τῆς συνεδριάσεως. Π.Δ. 181. 350. Πολ. Δικ. 130.

ΑΠ. 135 (1877). Ἐκ τῶν ἄρθρων 366 καὶ 370 ποιν. δικ. τῶν καθυποκρινόμενων τὴν ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ ἰδιαζουσάν δικαιοδοσίαν τοῦ προέδρου

κατὰ τὴν ἐνάσκησιν τῆς ἀστυνομικῆς αὐτοῦ ἐξουσίας, ἐξάγεται, ὅτι δὲν καθιεροῖ ὁ νόμος διάκρισιν μεταξὺ ἀκροατῶν καὶ τῶν δικηγόρων, κλητῶν ἢ ἄλλων ἐκτελούντων ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ δημόσια καθήκοντα. ὁ σάκης ἐκ τούτων εἶναι ὁ πρόξενος τοῦ θορύβου καθ' οἰοῦνται ἐπομένως θορυβοῦντος δύναται νὰ ἐκδώσῃ ἔνταλμα φυλακίσεως ἐπὶ 24 ὥρας ὡς ἐναγκῶν πάντα τὰ ἀπονεμόμενα τῷ ἀνγκριτῇ δικαίωματά κατὰ τὰ ἄρθρα 181, 182 καὶ 189. Ἀλλὰ σιωπῶντος τοῦ νόμου ὡς πρὸς τὴν ἐξουσίαν τοῦ ν' ἀποβάλλῃ τινὰ ἐκ τῶν ἀκροατῶν ἢ δικαστικῶν ὑπαλλήλων καὶ ὑπηρετῶν ἐκ τοῦ ἀκροατηρίου, δὲν δύναται τὸ δικαίωμα τοῦτο νὰ θεωρηθῇ ὡς περιλαμβανόμενον, καθὼς ἔλαττον, ἐν τῇ μείζονι ἐξουσίᾳ τοῦ διατάσσει τὴν κράτησιν τοῦ θορυβοῦντος, διότι ἐπὶ μέτρων προσβαλλόντων τὴν προσωπικὴν τοῦ πολίτου ἐλευθερίαν δὲν ἐπιτρέπεται ἡ ἐκ συμπεράσματος ἐφαρμογὴ ἄνευ ρητῆς περὶ τούτου διατάξεως.

367. Ἐὰν ἐπὶ τοῦ θορύβου ἢ τῆς ἀντιστάσεως συμβῶσι καὶ ἄλλα τινὰ φέροντα χαρακτηῖρα πταισματος ἢ πλημμελήματος, βεβαιοῦνται παραχρῆμα συνοπτικῶς, ἐκδικάζονται, καὶ ἐκτελεῖται ἡ γενομένη ποινικὴ ἀπόφασις. Π. Δ. 182. 209. 214. 350. 417. 420. 491. Πολ. Δικ. 131. 166. Δικ. Ὁργ. 149.

ΑΠ. 57 (1836). Μόνον καθ' ἣν περίπτωσιν συμβῇ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ ἀταξία, φέρουσα χαρακτηῖρα πταισματος ἢ πλημμελήματος, ὀφείλει τὸ δικαστήριον νὰ δικάσῃ, ἄλλως δὲν εἶναι ὑπόχρεωὶ ν' ἀποφασίσῃ ἀνεπιπερόθως.

ΑΠ. 15 (1847). Ὅριζοντος τοῦ ἄρθρου 367, ὅτι δικάζονται ἀμέσως τὰ ἐν αὐτῷ ἀναφερόμενα πλημμελήματα ἢ πταίσματα, ἐπεταί, ὅτι ἐπὶ τοῖς τοιοῦτοις δὲν εἶναι ἐφεξῆς ἀρμόδιον τὸ δικαστήριον νὰ δικάσῃ, καὶ ἐπομένως, ἂν δικάσῃ, ἐπέχεται ἀναίρεσις.

368. Ἐὰν τὸ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ πραχθὲν φέρῃ σημεῖα μετὰ κακουργήματος, βεβαιοῦται μὲν αὐτὸ, ἡ δὲ περὶ τούτου ἐκθεσις καὶ ὁ πράξας, ὅστις συλλαμβάνεται παραχρῆμα, παραδίδονται εἰς τὸν παρὰ τῷ ἀρμόδιῳ δικαστηρίῳ τῶν πρωτοδικῶν εἰσαγγελέα. Π. Δ. 210. 417. Δικ. Ὁργ. 149.

ΑΠ. 8 (1844). Δὲν ὑπάρχει λόγος ἀναίρεσεως, ἂν, ζητήσαντος τοῦ

ἀναγγελέως νὰ ἐκδοθῇ ἑντάλμα συλλήψεως κατὰ τινος μάρτυρος, δὲν ἐ-
στὶν ὁ λόγος εἰς τὸν κατηγορούμενον.

369. Τὰ ἐν τῷ προηγουμένῳ ἄρθρῳ ὠρισμένα πράτ-
τονται καὶ ὅταν, διαρκούσης τῆς συζητήσεως, διεγερθῇ
ὑπόψια κατὰ τινος μὲν τῶν μαρτύρων ὡς ψευδομάρτυρος,
κατ' ἄλλου δὲ ὠρισμένου ἀνθρώπου ὡς πλαστογράφου
(ἀρθρ. 321). ἔὰν κατὰ ταύτην τὴν περίπτωσιν ἡ κυρία
δικαιοσύνη πρέπη νὰ ἀναβληθῇ ἡ δίκη, τοῦτο ἐξαρτᾶται ἐν
γίνεσι ἀπὸ τὴν ἀνάγκην τῶν μαρτύρων ἢ τοῦ ἐγγράφου,
περὶ τῆς ὁποίας κρίνει τὸ ποινικὸν δικαστήριον. Π. Δ.
420. 491.

ΑΠ. 39 (1835). Τοῦ 369 ἄρθρου ὀρίζοντες, ὅτι διεγερθείσης ὑπό-
ψιας κατὰ μάρτυρος ὡς ψευδομάρτυρος, πράττονται τὰ ἐν τῷ ἄρθρῳ
369 ὠρισμένα, ἐπεταί, ὅτι δὲν δύναται τὸ δικαστήριον τῶν πλημμελειο-
δικῶν νὰ καταδικάσῃ ἐν αὐτῇ τούτῃ τῇ δίκῃ ἀναπολόγητον τὸν μάρ-
τυρα ἐπὶ ψευδομαρτυρίᾳ.

ΑΠ. 27 (1847). Τὸ ποινικὸν δικαστήριον, θεωροῦν ἐκτὸς ἀναρμοδίον
τὴν ἐπιληφθῇ τῆς ἐκτιμήσεως τῶν περιστατικῶν, ὧν ἐπὶ τῇ βίᾳ ἐξή-
γήση ὑπὸ τοῦ εἰσαγγελέως ἡ σύλληψις τῶν μαρτύρων ὡς ὑπόπτων ψευ-
δομαρτυρίας, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι ἡ ἐκτίμησις αὕτη ἀνατίθεται ἀποκλει-
στικῶς ὑπὸ τοῦ νόμου εἰς τὴν κρίσιν τοῦ προέδρου, ὅστις εἶχεν ἤδη ἀπο-
φασίᾳ περὶ τοῦτου, παραγνωρίζει τὴν ἀρμοδιότητα αὐτοῦ, ὅθεν ἀναιρε-
τεῖται ἡ ἀπόφασις.

ΑΠ. 38 (1864). Ἐκδοθέντος ἑντάλματος συλλήψεως κατὰ μάρτυρος,
ὡς ὑπόπτου ψευδομαρτυρίας, μετὰ τὴν ἀποπεράτωσιν τῆς ἐξετάσεως αὐ-
τοῦ, δὲν ὑπάρχει προσβολή τις κατὰ τοῦ δικαίωματος τῆς ὑπερασπίσεως·
οὐδὲ παρανομία τις ὑπάρχει, ἂν ἐπροχώρηται ἡ δίκη, μὴ γενομένης αἰ-
τίσεως πρὸς ἀναβολήν.

ΑΠ. 102 (1879). Ὁ τὴν δικαστικὴν ἀστυνομίαν ἐνασκῶν πρόεδρος
τοῦ δικαστηρίου (τῶν πλημμελειοδικῶν ἢ τῶν συνέδρων) ἔχει τὸ δι-
καίωμα ἀνάμει τῶν ἄρθρων 366, 368, 369 καὶ 417 ποιν. δικ. ἐγερ-
θῆναι ὑπόψιας κατὰ τινος τῶν μαρτύρων νὰ διατάξῃ αὐτὸς (ἐπομένως
ἐπὶ ὁλόκληρον τὸ δικαστήριον) τὴν σύλληψιν αὐτοῦ. Ἄν δὲ τὸ ἄρθρον
420, τὸ κανονίζον τὴν ἀρμοδιότητα τοῦ δικ. τῶν συνέδρων, μνηστῶν
ποιεῖται καὶ τοῦ ἄρθρ. 369, ἡ μνηστὴ αὕτη ἀνάγεται εἰς τὸ τελευταῖον
μέρος τοῦ μνησθέντος ἄρθρου καὶ τὴν ὑπ' αὐτοῦ προνοουμένην περίπτω-
σιν, περὶ ἧς κρίνει τὸ ποινικὸν δικαστήριον, ἡγοῦν τὴν τῆς ἀναβολῆς ἢ
μὴ τῆς δίκης μετὰ τὴν σύλληψιν τοῦ ψευδομάρτυρος.

ΑΠ. 21 (1867) 1 (1868) 176 (1874) 12 (1861). Ὅθεν ἡ πρὸς συλλήψεως μάρτυρος ὡς ὑπόπτου ψευδομαρτυρίας κρίσις τοῦ προέδρου τῶν συνέδρων, ἅτε ἐντὸς τῆς κυριαρχικῆς αὐτοῦ ἐξουσίας γινομένη, καὶ τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου διαφεύγουσα, δὲν ἀποτελεῖ λόγον πρὸς ἀναίρεσιν.

ΑΠ. 69 (1857) 110 (1855) 177 (1874) 97 (1882) 69 (1871) 124 (1865). Συλλημβανομένου δὲ μάρτυρός τινος ὡς ὑπόπτου ψευδομαρτυρίας δύναται μὲν, ἀλλὰ δὲν ὑποχρεοῦται τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων, ν' ἀναβάλῃ τὴν δίκην· ἢ δὲ κατὰ τοῦτο κρίσις αὐτοῦ διαφανεσθὶ τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

ΑΠ. 29 (1885) 176 (1874) 3, 124 (1865) 35, 146 (1866). Ὅθεν οὐδ' ὑποχρεοῦται τὸ δικαστ. τῶν συνέδρων νὰ δώσῃ αὐτομαθῶς τὸν λόγον εἰς τοὺς συνηγόρους τῶν κατηγορουμένων καὶ ἐκδώσῃ ἀπόφασιν περὶ τοῦ ἂν πρῆπῃ ἢ οὐ ν' ἀναβληθῇ ἡ δίκη, ἐκτὸς ἂν ἐμμεσολάβηται πρότασις τοῦ κατηγορουμένου.

ΑΠ. 1 (1868) 108 (1879) 12 (1861) 167 (1876). Δὲν δύναται ἐπομένως νὰ θεωρηθῇ περιορισθὲν τὸ δικαίωμα τῆς υπερασπίσεως καὶ διαταγθεῖσθαι τῆς ἀναβολῆς τῆς δίκης ἐννεκὰ τῆς συλλήψεως μάρτυρος ὑπερασπίσεως.

ΑΠ. 12 (1861) 167 (1876). Δύναται δὲ ὁ πρόεδρος ἄνευ συνηγόρου νὰ διατάξῃ τὴν σύλληψιν τοῦ ὑπόπτου ψευδομαρτυρίας, ἂν δὲ ἡ μίξις ὁ κατηγορούμενος ὅτι ἔχει συμφέρον νὰ ὑποστηρίξῃ τὸν μάρτυρα κατὰ τῆς διεγερθείσης ὑπονοίας, δύναται νὰ πράξῃ τοῦτο ἀπρόσκλητον.

370. Ἐὰν ὁ αἵτιος τοῦ θορύβου ἦτο δικηγόρος, κληρικός, ἢ ἄλλος ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ ἔκτελων δημόσια καθήκοντα, δύναται ὁ τοιοῦτος, κατὰ τὸ δοκοῦν τῷ δικαστηρίῳ, ἐκτὸς τῶν ἐν τῷ 365 κ. ἐπ. ἀναφερομένων παινῶν νὰ υποβληθῇ εἰσέτι καὶ εἰς πρόσκαιρον παύσιν τῆς ὑπηρεσίας ἐνδὸς μέχρις ἑξ μηνῶν. Π. Δ. 420. 491. Πελ. Δικ. 169. Ὁργ. Δικ. 132, 149. 292. 293. 299.

Ε'. Τοῦ παρὰ τοῖς πρωτοδίκαις εἰσαγγελέως.

371. Ὁ παρὰ τοῖς πρωτοδίκαις εἰσαγγελεὺς παρὸν κρίσκειται ἀδιαλείπτως εἰς τὴν ἐπὶ τοῦ ἀκροατηρίου διαδραματίζουσαν δίκασίαν, εἰσαγγέλλει ἐν αὐτῇ τὴν δημόσιαν κατηγορίαν, κάμνει τὰς πρὸς διατήρησιν τῶν νόμων καὶ εκπλήρωσιν τοῦ σκοποῦ τῆς κατηγορίας, καὶ ἰδίως πρὸς ἐφαρμογὴν

τῆς νομίμου ποινῆς ἀναγκαίως προτάσεις, καὶ παρευρίσκειται εἰς τὴν ἀπαγγελίαν τῆς ἀποφάσεως. Π. Δ. 21. 407. 418. Ὁργ. Δικ. 103.

372. Τὸ δικαστήριον τῶν πλημμελειοδικῶν διασκέπτεται καὶ ἀποφασίζει περὶ ὅλων τῶν ὑπὸ τοῦ παρ' αὐτοῦ εἰσαγγελέως ἐγγράφως ἐγχειριζομένων ἢ εἰς ἐκθεσιν καταχωρισμένων αἰτήσεων. — Ἀποβληθεῖσων δὲ τῶν αἰτήσεων, οὔτε ἡ συνέχεια τῆς ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ διαδικασίας διακόπτεται, οὔτε ἡ ἀπόφασις καὶ ἡ δημοσίευσίς αὐτῆς ἀναβάλλεται· μένει δὲ πάντοτε τὸ δίκαιωμα τῆς μετὰ τὴν ἀπαγγελίαν τῆς ἀποφάσεως πρὸς ἀναίρεσιν προσφυγῆς. Π. Δ. 365. 407. 418. 420. 458.

ΑΠ. 102 (1842). Κατὰ τὸ 372 ποιν. δικ. αἰτήσις ἀναίρεσεως κατὰ προδικαστικῆς ἀποφάσεως τῶν πλημμ. δύναται νὰ γίνῃ μόνον μετὰ τὴν ἀπαγγελίαν τῆς ὁριστικῆς ποινικῆς ἀποφάσεως. Γενομένη δὲ πρὸ τῆς ἀπαγγελίας ταύτης εἶναι ἀπαράδεκτος.

ΑΠ. 65 (1849). Ὡς ὁ εἰσαγγελεύς, καὶ ὁ κατηγορούμενος δύναται νὰ αἰτησθῇ ἀναίρεσιν ἀπασῶν τῶν κατὰ τῶν ὑποβληθεῖσων τῶν δικατηρίων αἰτήσεων αὐτοῦ ἐκδοθεῖσων ἀποφάσεων σὺν τῇ ὁριστικῇ ἀποφάσει· ὅθεν πρὸ τῆς ἐκδόσεως ταιαύτης οὐδ' ὁ κατηγορούμενος δύναται νὰ προσφύγῃ εἰς ἀναίρεσιν κατὰ τῶν προδικαστικῶν ἀποφάσεων τοῦ πλημμελειοδικείου.

Διότι ἡ διάταξις τοῦ 372 ἀρθρου, καθ' ἣν, ἀποβαλλομένων τῶν παρεμπιπτουσῶν αἰτήσεων τοῦ εἰσαγγελέως, οὐδαμῶς διακόπτεται ἡ συνέχεια τῆς διαδικασίας, ἀποκειμένης εἰς αὐτὸν τῆς μετὰ τὴν ὁριστικὴν ἀπόφασιν εἰς ἀναίρεσιν προσφυγῆς, ἀφορῶσα εἰς τὴν ταχείαν ἀποπεράτωσιν τῶν ποινικῶν δικῶν, ἐφαρμοστέα καὶ εἰς τὰς παρεμπιπτούσας αἰτήσεις τοῦ κατηγορουμένου.

Γ' Ἀρμοδιότης.

373. Ὅλα τὰ κατ' ἄμεσον κλήσιν ἢ ἐκ παραπομπῆς εἰσαχθέντα εἰς δίκην πλημμελήματα καὶ πταίσματα ὑπάγονται εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τοῦ δικαστηρίου τῶν πλημμελειοδικῶν, δικάζοντος αὐτὰ ἀνεκκλήτως. — Ἐὰν ἡ πράξις φέρῃ σημεῖα κακούργηματος, ἀναπέμπεται εἰς τὸ

δικαστήριον τῶν κακουργιοδικῶν. Π. Δ. 40. 333, 347. 407.

ΑΠ. 103 (1842). Κατὰ τὸ 373 ποιν. δικ. τὰ ὁμοῦ εἰς δίκην ἀγόμενα πλημμελήματα καὶ πταίσματα ὑπάγονται εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τῶν πλημμελειοδικῶν.

ΑΠ. 80 (1888). Τοῦ μὲν 333 ἄρθρου ὑπάγοντος τὰ πταίσματα εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τοῦ εἰρηνοδίκου, ἐν οὗ τῇ περιφερείᾳ ἐξετελέσθη, κατ' ἐξαιρέσιν δὲ τῶν ἄρθρων 373 καὶ 34 συνδυαζομένων, εἰς τὴν τῶν πλημμελειοδικῶν τὰ εἰσαγόμενα νὰ δικασθῶσιν ὡς συναφῇ πρὸς πρᾶξιν πλημμελήματος, ἔπεται, ὅτι ἡ ἐξαιρέσις παύει ἅμα ἐκλιπόντος τοῦ τῇ συναφείᾳ λόγου, διὰ τότε τὰ ἐνώπιον τῶν πλημμελειοδικῶν εἰσαχθέντα πταίσματα ἐκδικάζονται ὑπὸ τοῦ ἀρμοδίου πταισματοδίκου. ἵνα μὴ συμβῇ ὁ κατηγορούμενος καὶ τοῦ δευτέρου τῆς δικαιοδοσίας βαθμοῦ, ἐπὶ οὗ τις ἐπιτρέπεται τὸ ἐνδίκον τῆς ἐφέσεως μέσον.

ΑΠ. 88 (1845). Ἄλλ' εἰσαγομένου εἰς τὸ πλημμελειοδικεῖον πλημμελήματος, οὗ ρητῶς ὁ νόμος ἀνέθηκε τὴν ἐκδίκασιν εἰς τοῦ εἰρηνοδίκου, (ὡς φέρ' εἰπεῖν ζημίας εἰς σπάρτα ἢ δενδροφυτείας, κατὰ τὸ Β.Δ. τῆς 31 Δεκεμβρ. 1836), τὸ πλημμελειοδικεῖον εἶναι ἀναρμόδιον.

Ὅθεν, ἂν δικάσῃ τοιαύτην πρᾶξιν, ἡ ἀπόφασις πρέπει νὰ ἀναρθεῇ καὶ ἡ ὑπόθεσις νὰ παραπεμφθῇ εἰς τὸ πταισματοδικεῖον.

ΑΠ. 51 (1858). Τοῦ πλημμελειοδικεῖου ὄντος ἀρμοδίου νὰ δικάσῃ καὶ πταίσμα, ἐὰν τοιοῦτον εὑρεθῇ τὸ ὡς πλημμελεῖν εἰσαχθέν, ἔπεται, ὅτι δικάζει ἀείποτε τὸ εἰσαχθέν ἐνώπιον αὐτοῦ πταίσμα.

ΑΠ. 32 (1848). Τὰ πλημμελειοδικεῖα καθιστάμενα ἀναρμόδια κατὰ τὸ ἄρθρον 373 εἰς τὴν ἐκδίκασιν πράξεως φερούσης χαρακτηρὰ κακουργήματος, ὀφείλουσιν, ἀποφαινόμενα ἐαυτὰ ἀναρμόδια, νὰ παραπέμπωσιν τὴν ἐκδίκασιν αὐτῆς εἰς τὸ κακουργιοδικεῖον· ἀποκλείονται ἐπομένως τοῦ δικαίωματος τῆς κατ' οὐσίαν ἐξετάσεως ἐὰν τις τῶν κατηγορουμένων ἀποδεικνύηται ἐνοχος ἢ ἀθῶος ἐκ τῆς ἀποδεικτικῆς διαδικασίας. Ὅθεν ἀπόφασις δι' ἧς ὁ μὲν τῶν κατηγορουμένων παραπέμπεται ἐνώπιον τῶν κακουργιοδικῶν διὰ τὸ ἀναρμόδιον τῶν πλημμελειοδικῶν, ὁ δὲ κηρύσσεται ἀθῶος, εἶναι ἀνααιρετέα.

ΑΠ. 356, 376 (1839). Τῶν ἄρθρων 20, 160 καὶ 373 ποιν. δικ. ὀριζόντων, ὅτι τὰ δικαστήρια δὲν δύνανται νὰ ἐπιληφθῶσι τῆς κατηγορίας τῶν πλημμελημάτων αὐτεπαγγέλτως, ἀλλὰ μόνον ἐπὶ κατηγορίᾳ εἰσαγομένη κατ' ἄμεσον κλήσιν ἢ διὰ βουλεύματος παραπομπῆς τῶν δὲ 162 καὶ 257 ὀριζόντων, ὅτι τὸ κλητῆριον θέσπισμα πρέπει νὰ ἀναφέρῃ τὸ ἐφ' ᾧ κατηγορεῖται τις ἀδίκημα, ὅπως δυνηθῇ ὁ κατηγορῶν ἐτοιμάσῃ τὰ τῆς υπερασπίσεως μέσα, ἔπεται, ὅτι τὸ δικαστήριον τῶν πλημμελειοδικῶν, καταδικάζον κατηγορούμενον ὡς ἐνοχον πλημμελήματος, ἐφ' ᾧ δὲν ἀνεκοινώθη αὐτῷ κατηγορία, πράττει ὑπέρβασιν τοῦ

καθόντων αὐτοῦ καὶ περιορίζει τὸ δικαίωμα τῆς ὑπερασπίσεως, οὗ
 ἢ ἀπόφασις αὐτοῦ καθίσταται ἀναιρετέα. Ἄν ᾖ τὸ πλημμελειο-
 δικεὶον κατεδικάζον τὸν κατηγορούμενον ἐπὶ πλημμελήματι, ἐφ' ᾧ δὲν
 ἐκτελεῖται, θεωρήσῃ προσέτι αὐτὸν μὴ ἔνοχον τοῦ ἐφ' ᾧ κατηγορή-
 τη ἢ ἀναίρεσις τῆς ἀποφάσεως αὐτοῦ ἐπάγει τὴν ἀπόλυσιν αὐτοῦ ἐκ
 τῶν φυλάκων.

ΑΠ. 114 (1892). Κατὰ τὸ ἄρθρον 373 Ποιν. Δικ. εἰς τὴν ἀρμοδιό-
 τητα τοῦ Δικαστηρίου τῶν Πλημμελειοδικῶν ὑπάγονται ὅλα τὰ κατ'
 ἄρθρον κλήσιν ἢ ἐκ παραπομπῆς εἰσαχθέντα ἐνώπιόν του πλημμελή-
 ματα ἢ πταίσματα. Ὅθεν ἐν προκειμένῳ τὸ δικάσαν πλημμελειοδι-
 κεὶον ἀρρῶν ἔκρινεν, ὅτι ἡ διὰ τοῦ κατηγορητηρίου ἀποδιδόμενη τῇ ἀναι-
 ρεσίᾳ πρᾶξις δὲν ἀποτελεῖ οὔτε πλημμελήματι οὔτε πταίσμα, ἀλλ'
 ἁπλῶς πειθαρχικὸν παράπτωμα, ὥφειλε ν' ἀπόσχη τῆς ἐκδικάσεως αὐ-
 τοῦ, ὑπαγομένου εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τοῦ ἀνήκοντος δικαστικοῦ Συμ-
 βουλίου, συνάμει τοῦ ἁρθροῦ 299 Ὁργανισμοῦ Δικ. καθ' ὃ ὅλα τὰ παρὰ
 τοῦ Εἰσαγγελέως καταδικώμενα πειθαρχικά παραπτώματα κρίνονται τῇ
 προτάσει αὐτοῦ παρὰ τοῦ ἀρμοδίου δικαστικοῦ Συμβουλίου, δὲν ἐπρόκειτο
 δὲ περὶ πρᾶξιν πειθαρχικῶν παραπτώματος, ὥστε νὰ ἐπακολουθήσῃ αὐτοῖς ἀνεὺ ἀναβολῆς
 ἢ τιμωρίας αὐτοῦ κατὰ τὴν ρητὴν διάταξιν τοῦ πρώτου ἐδαφίου τοῦ
 ἀναρτηθέντος ἁρθροῦ τοῦ Ὁργανισμοῦ, διότι ἡ πρᾶξις ἢ παρὰ τοῦ Δικα-
 στηρίου ὡς πειθαρχικὸν παράπτωμα χαρακτηρισθεῖσα, ἦτο γνωστὴ ἐκ
 τῶν προτίσεων εἰσαχθεῖσα εἰς δίκην διὰ κλήσεως τοῦ παρ' αὐτῷ εἰσαγ-
 γελῆ. Ἡ προσβαλλομένη ἄρα ἀπόφασις τῶν πλημμελειοδικῶν, εἰ ἢ
 ἐπὶ ἐκτελέσει ποινῇ διὰ πειθαρχικὸν παράπτωμα εἰσαχθέν πρὸς ἐκδίκασιν
 εἰς τὸ ἀκροατήριον αὐτῶν, καθίσταται ἀναιρετέα (407 § 1 Ποιν. Δικ.).

ΑΠ. 78 (1886). Ἐπειδὴ συνεπεῖα τοῦ βουλευματος ἐπαρὰ πλημ-
 μελειοδικαῖς εἰσαγγελεὺς διὰ τοῦ ἐγκλητηρίου ἐγγράφου ἐκλήτευσεν τοὺς
 ἀναιρεσείοντας διὰ νὰ δικασθῶσι μόνον διὰ τὰς αἰτίας καὶ τὴν προσβο-
 λὴν τῆς τιμῆς τῆς Κ. τὸ δὲ πλημμελειοδικεῖον, παρὰ τὸ δεδικασμένον
 καὶ χωρὶς νὰ ὑπάρχῃ κλήτευσις καὶ κατηγορία διὰ τῆς προσβαλλομέ-
 νης ἀποφάσεως κατεδίκασεν τοὺς ἀναιρεσείοντας καὶ ἐπὶ ἐξυbris τῆς
 τιμῆς τῆς οἰκεγενείας τοῦ Σ. ἢ-οι ἐπὶ παραβάσει τοῦ ἁρθροῦ 30 τοῦ
 κατ' ἐξυbris καὶ τύπου Νόμου, οὕτω δὲ πρᾶξαν (τούτέστιν δικάσαι ἄ-
 νευ κλήσεως καὶ παραπομπῆς) παρεβίασεν ἄρθρ. 373 ποιν. δικ. καθ' ὃ ἡ
 ἀρμοδιότης του περιορίζεται μόνον εἰς τὰ διὰ τῶν τρόπων τούτων εἰσα-
 χθέντα ἐνώπιόν του πλημμελήματα, ὅπερ (407 § 1 Ποιν. δικ.) ἐπιφέρει
 ὡς πρὸς τὴν πρᾶξιν ταύτην μόνον τὴν ἀναίρεσιν τῆς ἀποφάσεως.

Ἐπειδὴ τὸ πλημμελειοδικεῖον κατεδίκασεν τοὺς ἀναιρεσείοντας εἰς
 τῆς φυλάκισιν, ἔχον ὑπ' ὄψιν ὡς πρὸς τὴν ἐφαρμογὴν τῆς περὶ τού-
 του ποινῆς τὴν συρροὴν δύο ἐξυbris, ἤγουν διὰ τε τὰς οἰκίας καὶ
 τὴν προσβολὴν τῆς τιμῆς τῆς Κ. καὶ διὰ τὴν ἐξυbris τῆς τιμῆς τῆς
 οἰκεγενείας τοῦ Σ. ἐπομένως ἀπαλλαττομένων τῶν ἀναιρεσείοντων τῆς
 τελευταίας ταύτης κατηγορίας πρέπει νὰ μετριάσθῃ κατὰ τι ἢ ἐπιβλη-

Οἷσα ποινή· ἐπειδὴ ἡ πράξις τῶν ἀναιρεσειόντων, ἤτοι αἱ αἰκίας καὶ ἡ προσβολὴ τῆς Κ., προβλέπονται καὶ τιμωροῦνται ἀπὸ τοῦ ἄρθρου 29 § 1 τοῦ περὶ ἐξυβρίσεως καὶ περὶ τύπου Νόμου καὶ τὰ ἄρθρα 686 καὶ 109 ποιν. νόμου.

ΑΠ. 82 (1864). Ἐπειδὴ ἐκ τοῦ νόμου 31 Δεκεμβρ. 1833 καὶ ἐκ τοῦ ἐξ ἄρθρου 14 προκύπτει, ὅτι τὰ πταισματοδικεῖα εἰσὶν ἀρμόδια νὰ ἐκδικάζωσιν ὅλας τὰς εἰς τὰ σπαρτὰ καὶ εἰς τὴν δενδροφυτεῖαν πραττομένας, εἴτε παρ' ἀνθρώπων, εἴτε παρὰ ζώων, βλάβας, εἴτε εἰς βάθυν πταισματος, εἴτε εἰς βαθμὴν πλημμελήματος εἰσὶν· μόνη δὲ διαφορά ὑπάρχει, ὅτι τὰ πταίσματα τῆς ἐκ τῶν ζώων βλάβης δικάζουσιν ἀνεκκλητῶς τὰ πταισματοδικεῖα, τὰ δὲ λοιπὰ, ὡς καὶ τὰ πλημμελήματα, δικάζουσι κατὰ τοὺς ὁρισμοὺς τῶν ποιν. νόμων καὶ εἰς πρώτων μόνον βαθμὴν. Ὅθεν ἀναρμοδίως τὸ ἐν Σπάρτῃ πλημμελειοδικεῖον ἐδίκασεν πρᾶξιν ὑπαγομένην εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ πταισματοδικείου καὶ διὰ τοῦτο ἡ μὲν ἀπόφασις αὐτοῦ πρέπει ν' ἀναιρεθῇ δυνάμει ἄρθρ. 333 καὶ 407 § 1 ποιν. δικ., ἡ δὲ ὑπόθεσις πρέπει νὰ παραπεμφθῇ εἰς τὸ πταισματοδικεῖον.

ΑΠ. 164 (1867). Ἐπειδὴ ἐκ τοῦ ὅτι ὁ ἀναιρεσειὼν κατηγοροῦν ἐπὶ αὐτοδικίᾳ κατεδικάσθη ἐπὶ διαταράξει οἰκιακῆς εἰρήνης, δὲν εἴπεται ὅτι κατεδικάσθη δι' ἄλλην παρὰ δι' ἣν κατηγορήθη πρᾶξιν, ἀλλ' οὐδὲν ἑκατέραν τῶν περιπτώσεων τὰ ὕλικά γεγονότα ἦσαν τὰ αὐτὰ. Καὶ ἐκ τούτων, ὡς ἐξάγεται ἐκ τοῦ διατακτικοῦ τοῦ περὶ παραπομπῆς βουλήματος, ἐφ' οὗ ἐβασίζετο τὸ κλητῆριον θέσπισμα, συνδυαζόμενον μὲ τὸ ἐν ταῖς σκέψεσιν αὐτοῦ ἐξαγόμενον τῆς ἀνακρίσεως, ὁ Ν. κατηγοροῦν ὅτι προσληφθεὶς μετ' ἄλλων δύο παρὰ τοῦ 11. εἰσῆλθεν εἰς τὴν κλινὴν τοῦ Σ. καὶ ἔρριψε κατὰ γῆς ἐκ τοῦ παραθύρου ὅλα τὰ ἐν αὐτῇ κειμένα, διὰ δὲ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως κατεδικάσθη ὅτι μετ' ἄλλων εἰσέβαλε παρανόμως εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Σ. καὶ ἐπεχείρησεν αὐτὴν πρᾶξεις εἰς αἷ δὲν εἶχε κανὲν δικαίωμα, ἤτοι ἔρριψεν ἐξω τῆς οἰκίας τὰ ἐκ τοῦ παραθύρου πάντα σχεδὸν τὰ ἐπιπλα καὶ πράγματα τοῦ Σ. τούτου κατεδικάσθη διὰ τὴν αὐτὴν ὕλικήν πρᾶξιν ὑπὸ ἄλλον νομικὸν χαρακτηρισμόν, τὸν τῆς διαταράξεως τῆς οἰκιακῆς εἰρήνης, ὅπερ ἡδύνατο εἶναι πρᾶξις τῆς οὐσίας δικαστήριον διότι οὕτε τὸ δικαίωμα τῆς ἀπορρίψεως προσεβάλλετο ἐντεῦθεν, οὕτε τὸ περὶ παραπομπῆς βούλευμα κατεπέμπετε τελεσιδικίαν ὡς πρὸς τὸν νομικὸν χαρακτηρισμόν τῆς πρᾶξεως.

Δ'. Ἐναρξίς τῆς ἐπὶ τοῦ ἀκροατηρίου δίκης.

374. Ἀρχομένης τῆς συζητήσεως, οἱ τε κατηγοροῦμενοι καὶ οἱ συνήγοροι αὐτῶν, οἱ ἰδιῶται κατήγοροι ἢ οἱ ἐνάγοντες, καὶ οἱ τούτων ἀντιλήπτορες ἢ ἐπίτροποι (ἄρθρον 25), ὡς καὶ οἱ κλητευθέντες μάρτυρες, καταλαμβάνουσι τὴν δίκην.

ἔανουν τὰς εἰς αὐτοὺς προσδιωρισμένας ἑδρας. — Ὅσοι τῶν κατηγορουμένων εὐρίσκονται ἐν φυλακῇ, παρίστανται ἄνευ ἀλύσεων, φυλαττόμενοι ἀπλῶς. Π. Δ. 222. 224. Δικ. Ὁργ. 80. 258.

375. Ὁ πρόεδρος ἐρωτᾷ τὸν κατηγορούμενον περὶ τοῦ ὀνόματος καὶ τοῦ ἐπωνύμου του, περὶ τῆς ἡλικίας, τῆς θρησκείας, τοῦ γενεθλίου τόπου, τῶν γονέων, τῆς τάξεως, τοῦ ἐπιτηδεύματος καὶ τῆς κατοικίας του, καὶ τὸν παραγγέλλει νὰ προσέχῃ εἰς τὴν κατηγορίαν καὶ τὴν περὶ αὐτῆς συζήτησιν. Π. Δ. 422.

376. Ὁ πρόεδρος ἐνθυμίζει ἐκτὸς τούτου τοὺς συνηγούς, ὅτι χρεωστοῦν νὰ μὴ λέγῳσί τι ἀντιθεῖνον εἰς τὴν συνείδησίν των καὶ εἰς τὸ πρὸς τοὺς νόμους ὀφειλόμενον σέβας, καὶ νὰ φυλάττωσι τὴν προσήκουσαν κοσμιότητα καὶ μετριότητα τῶν ἐκφράσεων. Δικ. Ὁργ. 146. 216. 422.

μετρίτης
δ. νότγ
32 (1913)
Γενική
§ 99.

ΑΠ. 60 (1892). Μὴ ὑποκειμένων εἰς ἔνδικον μέσον τῶν πειθαρχικῶν ἀποφάσεων τῶν δικαστικῶν συμβουλίων, ὡς προκύπτει ἐκ τῶν ἀρ. 146 καὶ 147 Δικαστ. Ὁργανισμοῦ, ἀπαγορευόντων τὴν εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῆς Δικαιοσύνης παραπομπὴν αὐτῶν, ἐπίσης δὲ τῶν ὑπὸ τοῦ προέδρου ἀπαγγελλομένων ἐπιπλήξεων, ἔπεται πολλοὶ μᾶλλον, ὅτι, καὶ ὅτε ἐπιπλήξεις ἐπιβάλλονται ὑπὸ τῶν δικαστηρίων, δὲν ὑπάγονται εἰς τὸ ἔνδικον μέσον τῆς ἀναιρέσεως.

ΑΠ. 17 (1870). Ἐπειδὴ οὗτος δὲν εἶναι λόγος ἀναιρέσεως, διότι ὁ πρόεδρος τῶν συνεδρῶν, ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τῶν τῆς συνεδριάσεως πρακτικῶν ἀπῆρσε τὸν λόγον τοῦ συνηγού τῶν κατηγορουμένων, καθόσον οὗτος παρετέτράπη τοῦ καθήκοντός του κατὰ παράβασιν 164 δικαστ. ὁργ. καὶ 376 ποιν. δικ., καὶ οὐχὶ καθόσον ἀφορᾷ τὴν ὑπεράσπισιν τῶν κατηγορουμένων. οὕτω δὲ ὁ πρόεδρος ἐνήργησε ἐντὸς τοῦ δικαιώματός του καὶ παραλίαν διατάξεως τοῦ Νόμου δὲν ἐγένετο.

377. Ἐπομένως ἀπαγγέλλει ὁ εἰσαγγελεὺς τὴν ἐννοίαν τῆς κατηγορίας μὲ συνοπτικὴν ἀκριβείαν, καὶ ἐγχειρίζεται εἰς τὸν πρόεδρον τὸν κατάλογον τῶν κλητευθέντων μαρτύρων, οἵτινες καλοῦνται τότε κατ' ὄνομα παρὰ τοῦ κλητῆρος. Π. Δ. 423. 464.

ΑΠ. 202 (1877). Μὴ ἀπαιτοῦντος τοῦ ἄρθρου 377 Ποιν. Δικ. ἐπὶ πλημμελημαμάτων νὰ κοινοποιῇται πρότερον τῷ κατηγορουμένῳ ὁ κατάλογος τῶν μαρτύρων, ἐπιτρέπεται ἡ εξέτασις τῶν ὑπὸ τοῦ πολιτικῆς ἐνάγοντος, καὶ τεθέντος ἐκτὸς τῆς δίκης, κλητευθέντων μαρτύρων ἀπαιτήσαντος τὴν εξέτασιν αὐτῶν τοῦ εἰσαγγελέως, ὡς μαρτύρων τῆς κατηγορίας, ἀφοῦ μάλιστα ὁ νόμος δὲν ἐπιτρέπει τῷ δικαστηρίῳ ἀρνηθῆναι τὴν εξέτασιν μαρτύρων ἐμφανισθέντων ἄνευ κλητεύσεως.

ΑΠ. 50 (1874). Ἡ ἐν τοῖς πρακτικοῖς ἀκριβὴς σημείωσις τῆς τοικίας τῶν μαρτύρων καὶ τοῦ κατηγορουμένου ἀπαιτεῖται διὰ τὴν ἐκκρίθωσιν τῆς ταυτότητος τοῦ προσώπου. Ὅθεν μὴ ὑποβληθείσης ἐκείνης περὶ μὴ ταυτότητος μαρτύρων εἰς τὸ ἀρμόδιον δικαστήριον τῆς οὐσίας, δὲν παράγεται λόγος ἀναιρέσεως.

Ε'. Ἐξέτασις μαρτύρων.

378. Ὁ πρόεδρος προσδιορίζει τὴν τάξιν καθ' ἣν πρέπει νὰ ἐξετασθῶσιν οἱ κατὰ μέρος μάρτυρες, καὶ νὰ ὑποβληθῶσιν αἱ λοιπαὶ ἀποδείξεις. — Ὁ αὐτὸς προσέχει ἐπιμελῶς, ὥστε διὰ τῆς προσδιορισθησομένης τάξεως νὰ σαφηνισθῶσι κατὰ τὸ δυνατόν τὰ περὶ τὴν πρᾶξιν καὶ ὅλα τὰ τὴν κατηγορίαν ἢ τὴν ὑπεράσπισιν ἀφορῶντα περιστατικά, νὰ διασκεδασθῇ πᾶσα σύγχυσις, καὶ νὰ προκύψῃ βεβαία ἐπὶ βασίμων ἀποδείξεων ἐστηριγμένη πομπήσις περὶ τῶν δικασθησομένων πράξεων. Π.Δ. 363. 393. 425.

ΑΠ. 473 (1840). Τοῦ 378 ἄρθρου ἐξαρτῶντος ἀπὸ τῆς κρίσεως τοῦ προέδρου τὴν τάξιν τῆς εξέτασεως τῶν μαρτύρων, ἐπεταί, ὅτι δύνανται νὰ ἐξετασθῶσι καὶ μάρτυρες τῆς ὑπερασπίσεως καὶ μάρτυρες τῆς κατηγορίας.

Ὅθεν δύναται νὰ ἐξετασθῇ καὶ μάρτυς ἐμφανισθεὶς μετὰ τῆς ἐκφώνησιν τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ ἢ μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ τῆς παραπομπῆς βουλεύματος καὶ τοῦ ἐγκλητηρίου ἐγγράφου, αἵ ταῦτα κυρίως χρησιμευούτης πρὸς ὁρθὴν ἀντίληψιν τῶν κατὰ τοῦ κατηγορουμένου αἰτιάσεων καὶ οὐχὶ πρὸς γνῶσιν τῶν κλητευθέντων μαρτύρων κατὰ τὸ 424 ἄρθρον.

ΑΠ. 129 (1846). Ὁ γενόμενος κατὰ τὸ ἄρθρον 378 παρὰ τοῦ προέδρου προσδιορισμὸς τῆς τάξεως, καθ' ἣν πρέπει νὰ ὑποβληθῶσιν αἱ ἀποδείξεις, δὲν εἶναι ὑποχρεωτικός, διότι, ἐὰν ὁ κατηγορούμενος ἢ ὁ εἰσαγγελεὺς δὲν ᾔθελεν εὐχαριστηθῆναι ἐκ τοῦ προσδιορισμοῦ τούτου, ἀπερραίνοντο.

ταὶ ὁλόκληρον τὸ δικαστήριον, ὡς δηλοῦται ἐκ τῆς ρητῆς παραγράφου τοῦ ἀρθρ. 365, καθ' ἣν ὁ νομοθέτης ὑπέβαλε τὴν ἀπόφασιν πάσης προτάσεως εἰς τὴν κρίσιν ὅλου τοῦ δικαστηρίου.

ΑΠ. 30 (1881). Μὴ προσαχθεῖσθαι ἀποφάσεις, κηρυττούσης τὸν μάρτυρα εἰς κατάστασιν ἀπαγορεύσεως ὡς φρενοβλαβῆ, δύναται οὗτος νὰ ἐξετασθῇ ἑγκύρως.

ΑΠ. 91 (1871). Ἡ κατὰ παραδρομὴν τοῦ δικαστηρίου παρὰλειψις τῆς ἐξετάσεως μάρτυρος τῆς κατηγορίας δὲν ἐπάγει ἀναίρεσιν, ὅτε μὴ περιλαμβανομένη ἐν τοῖς λόγοις τῶν ἀρθρῶν 360, 404 καὶ 458.

ΑΠ. 150 (1872). Ὡσαύτως ἡ μὴ ἐξέτασις μάρτυρος, ἐσφαλμένως κλητευθέντος ὡς συγγενοῦς τῷ κατηγορουμένῳ.

ΑΠ. 64, 168 (1875). Οὐδεὶς νόμος ἀπαγορεύει νὰ κλητευθῶσι καὶ ἐξετασθῶσιν ἐπ' ἀκροατηρίου μάρτυρες τῆς κατηγορίας μὴ ἐξετασθέντες κατὰ τὴν προδικασίαν.

379. Κλητευθέντος μάρτυρός τινος καὶ μὴ ἐμφανισθέντος, τὸ δικαστήριον δύναται, προτείναντος τοῦ εἰσαγγελέως ἢ τοῦ κατηγορουμένου, ἐνόσω δὲν ἐξητάσθῃ εἰσέτι ὁ πρῶτος μάρτυς, νὰ ἀναβάλλῃ τὴν συζήτησιν τῆς κατηγορίας εἰς ὑπέρταρ νίνα συνεδρίασιν. Π. Δ. 167. 357. 413. 414. 420.

ΑΠ. 35 (1888). Ὁ λόγος τῆς ἀναίρεσεως ὅτι τὸ δικαστήριον ἐσφαλμένως ἀπέρριψε τὴν περὶ ἀναβολῆς τῆς συζητήσεως ἔνεκεν ἀπουσίας οὐσιαστικῶν μαρτύρων πρότασιν τοῦ ἀναιρεσειόντος εἶναι ἀπαράδεκτος, διότι κατὰ ἀρθρ. 379, 420 καὶ 168 Ποιν. Δικ. ἡ ἀναβολὴ τῆς συζητήσεως ἔνεκεν ἀπουσίας μάρτυρός τινος ἀπόκειται εἰς τὴν κρίσιν τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας.

ΑΠ. 70 (1860). Ἐξ ἀρθρ. 458 § 7, 425 καὶ 378 ποιν. δικ. συνάγεται, ὅτι τὸ δικαστήριον ἀφείλει ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος νὰ ἀκροάσῃ τῶν μαρτύρων τῆς τε κατηγορίας καὶ ὑπερασπίσεως τῶν νομίμως προταθέντων, ἐκ δὲ τῶν ἀρθρῶν 76, 166 καὶ 276 ὅτι τοὺς τῆς ὑπερασπίσεως δύναται ἄνευ τινὸς διατυπώσεως νὰ παραστήσῃ ἐν τῇ συνεδρίᾳ τοῦ κατηγορουμένου· ὅθεν κατὰ τὴν ἀληθῆ ἐννοίαν τοῦ ἀρθρου 379 δύναται νὰ ποιήσῃται χρῆσιν τοῦ δικαιώματος αὐτοῦ τούτου ὥς τῆς ἀνάξεως τῆς ἐξετάσεως τοῦ πρώτου μάρτυρος. Ἐπομένως, ἐὰν τὸ δικαστήριον ἀρνηθῇ νὰ ἐξετάσῃ μάρτυρα ἐπὶ τῷ λόγῳ, ὅτι ἔδει νὰ προταθῇ πρὸ τῆς ἀνάξεως τῆς συζητήσεως καὶ πρὸ τῆς ὁρκίσεως τοῦ κλητευθέντος εἰς ἐξέτασιν ἀλλὰ μὴπω ἐξετασθέντος πρώτου μάρτυρος, ἡ ἀπόφασις εἶναι ἀναιρετέα.

ΑΠ. 7 (1844). Κατὰ τὸ 379 ἀρθρον, συνδυαζόμενον τῷ ἀρθρῳ 80 Ποιν. Δικ., τὸ δικαστήριον τῶν Συνέδρων δύναται, ὑπαργούσης αἰτίας,

νά ἀναβάλῃ τὴν δίκην, οὐ μόνον εἰς ἑτέραν συνεδρίασιν, ἀλλὰ καὶ εἰς ἄλλην σύνοδον τοῦ δικαστηρίου τῶν κακουργιοδικῶν.

ΑΠ. 79 (1870). Ἐπειδὴ ἐκ τῶν πρακτικῶν ἀποδεικνύεται ὅτι ἐξεφωνήθη τὸ ὄνομα τοῦ μάρτυρος Ε. καὶ δὲν ἐνεφανίσθη, ὁ μὲν εἰσαγγελεὺς παρητήθη τῆς μαρτυρίας αὐτοῦ, ὁ δὲ κατηγορούμενος καὶ οἱ συνήγοροί αὐτοῦ πρὸς οὗς ἐδόθη ὁ λόγος δὲν ἀντέτειναν εἰς τὴν ἀπὸ τῆς μαρτυρίας ταύτης παραίτησιν τοῦ εἰσαγγελέως, ὥστε τὸ εἰς τὴν μὴ ἐξέτασιν τοῦ αὐτοῦ μάρτυρος στηριζόμενον παράπονον δὲν εἶναι βάσιμον.

Ἐπειδὴ ὁ λόγος ὅτι τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων δὲν ἠδύνατο νὰ διακόψῃ τὴν συνεδρίασιν καὶ νὰ διατάξῃ τὴν βιαίαν προσαγωγὴν τοῦ μάρτυρος Ν. ἀφοῦ ἅπας εἶχεν ἀπορρίψει τὴν πρότασιν τοῦ ἀναιρεσεύοντος διὰ τοῦτο ἰσχυρίζετο ὅτι δὲν παραιτεῖται τοῦ αὐτοῦ μάρτυρος δὲν εἶναι βάσιμος, διότι ἀφοῦ ὁ ἀναιρεσεύων δὲν παρητήτο τοῦ μάρτυρος αὐτοῦ, ἡ προσαγωγή αὐτοῦ ἦτον ἐφικτὴ ἐντὸς ὀλίγου χρόνου, τὸ δικαστήριον οὐδενὸς νόμου ἐκωλύετο νὰ διακόψῃ ἐπ' ὀλίγον τὴν συνεδρίασιν καὶ νὰ διατάξῃ τὴν προσαγωγὴν τοῦ μάρτυρος οὐ ἢ κατὰ θεσιν ἠδύνατο νὰ χρησιμοποιοῖται πρὸς ἀνακάλυψιν τῆς ἀληθείας· ἄλλως ὁ λόγος οὗτος μὴ στηριζόμενος εἰς καυμίαν τῶν ἐπαγομένων τὴν ἀναίρεσιν περιπτώσεων ἀπαράδεκτος.

380. Ἀποφασισθείσης τῆς ἀναβολῆς, τὸ δικαστήριον καταδικάζει τὸν μὴ ἐμφανισθέντα μάρτυρα εἰς τὴν πληρωμὴν ὅλων τῶν ἐκ τῆς βραδύτητος γενομένων ἐξόδων καὶ διατάττει τὴν διὰ δικαστικῆς βίας προσαγωγὴν. οὗτος δὲν ἐδικαιολόγησε τὴν μὴ ἐμφάνισίν του δι' ἐγκαιρου δηλώσεως καὶ ἀποδείξεως νομίμων λόγων. Π. Δ. 334. 381. 420. Πολ. Δικ. 314.

381. Κατὰ πᾶσαν περίπτωσιν, καὶ ἐάν ἡ ἀναβολὴ δὲν ἐνεκρίθη κατὰ τὸ ἄρθρον 380, καταδικάζεται παρὰ τοῦ δικαστηρίου τῶν πλημμελειοδικῶν ὁ ἐξ ἀπειθείας μὴ ἐμφανισθείς μάρτυς, ἀκουσθέντος καὶ τοῦ εἰσαγγελέως, εἰς χρηματικὴν ποινὴν δέκα μέχρι διακοσίων δραχμῶν, καὶ εἰς τὴν πληρωμὴν τῶν ἐκ τῆς μὴ ἐμφανίσεώς του προξενηθέντων ἐξόδων τῆς διαδικασίας. — Εἰς τὴν αὐτὴν ποινὴν καταδικάζεται καὶ ὁ μάρτυς, ὅστις ἄνευ νομίμου αἰτίας ἀρνεῖται τὴν μαρτυρίαν ἢ τὴν ὁρκοδοσίαν, ἐπιφυλαττομένης καὶ τῆς περαιτέρω καταδιώξεως ἐνώπιον τοῦ ποινικοῦ δικαστηρίου, ἐάν ἐγινε παράβασις τοῦ ἁρθρου 267 τοῦ ποινικοῦ.

ακού νόμου.—Δύναται δὲ προσέτι τὸ δικαστήριον τῶν πλημμελειοδικῶν νὰ προσαγάγῃ διὰ τῆς βίας τὸν ἀπολιπόμενον. Π.Δ. 197. 334. 357. 420.

382. Ἐάν ὁ καταδικασθεὶς μάρτυς ἔκαμεν ἀνακοπὴν κατὰ τὰς ἐν ἄρθρῳ 335 ὠρισμένας διατεπώσεις καὶ προθεσμίας, καὶ ἡδυνήθη νὰ δικαιολογήσῃ τὴν προτέραν τοῦ μὴ ἐμφάνισιν κατὰ τὰ ἐν τῷ ἄρθρῳ 196 ὠρισμένα, τὸ δικαστήριον τῶν πλημμελειοδικῶν, ἀκούσαν καὶ τὸν εἰσαγγελέα, ἀνατρέπει τὴν καταδικαστικὴν ἀπόφασιν (*) Π.Δ. 357. 420. Πολ. Δικ. 316.

383. Πρὶν ἀρχίσῃ ἡ ἐξέτασις τῶν μαρτύρων, ὁ πρόεδρος ἐπιτάττει τοὺς μάρτυρας νὰ ἀποχωρήσωσιν εἰς τὸ δι' αὐτοὺς παρεσκευασμένον δωμάτιον, καί, ἂν κριθῇ ἀναγκαῖον, ἡ ζήτηθῇ παρὰ τοῦ εἰσαγγελέως, τοῦ κατηγορουμένου, ἢ τοῦ συνηγόρου αὐτοῦ, διατάττει τὰ πρὸς ἀποφυγὴν ἀθεμίτου ἐντεύξεως πρόσφορα προφυλακτικὰ μέτρα. Π.Δ. 365. 392. 401. 402.

ΑΠ. 37 (1844). Οἱ μάρτυρες, μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ βουλεύματος, πρέπει ν' ἀποχωρῶσιν ἀπὸ τοῦ ἀκροατηρίου· ἐπομένως ἡ παρευρέσις τῶν αὐτῶν ἀκροατηρίου κατὰ τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ βουλεύματος καὶ τοῦ κατηγορητηρίου δὲν ἀντιβαίνει εἰς τινὰ διάταξιν, τὴν ὁμοσίαν τάξιν ἀφορῶσαν.

ΑΠ. 18 (1846). Ὅταν ἐκ τῶν πρακτικῶν προκύπτῃ, ὅτι οἱ ἐξετασθέντες μάρτυρες ἔμειναν εἰς τὸ ἀκροατήριον μέχρι τέλους τῆς συζητήσεως, χωρὶς νὰ γίνηται μνηεὶα περὶ τῆς ἀποχωρήσεώς των, ἔπεται ὅτι ἔμειναν ἅπαντες εἰς αὐτό.

ΑΠ. 135 (1866). Τοῦ ἄρθρου 383 ὁρίζοντος, ὅτι οἱ μάρτυρες ἀποχωροῦσι, εἰς τὸ δι' αὐτοὺς παρεσκευασμένον δωμάτιον, τὸ δικαστήριον δύναται νὰ ἀπαγορεύσῃ τὴν ἐξέτασιν μάρτυρος ἐνεκα τῶν κατ' αὐτοῦ ἐνδείξεων ὑπονοιῶν διὰ τὴν μὴ ἀποχώρησιν αὐτοῦ ἀλλὰ τὴν παραμονὴν ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ πρὸς ἀκρόασιν τῶν προεξεταζομένων μαρτύρων.

ΑΠ. 134 (1866). Οὐχὶ μόνον τὸ δικαστήριον, ἀλλὰ καὶ ὁ πρόεδρος τῶν συνέδρων ὡς ὀφείλων νὰ καταβάλλῃ πᾶσαν σπουδὴν εἰς ἀνακάλυψιν τῆς ἀληθείας, δύναται νὰ παγορεύσῃ τὴν ἐξέτασιν μάρτυρος, μὴ ἀποχωρήσαντος.

* Ἐπιθὶ παρακατὸν Νόμον ΣΗ' 13 Ἀπριλίου 1867 Περί λειπομαρτύρων ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῶν κακούργιοδικῶν.

ἐπὶ τῇ
αὐτοῦ
δυνάμει
ἐπὶ
τῷ
λόγῳ.

ΑΠ. 24 (1899). Ἐπειδὴ ὁ ἐν τῇ αἰτήσῃ ἀναφερόμενος καὶ διὰ τῶν προτάσεων ἀναπτυσσόμενος λόγος, ὅτι ἐκ τῶν μαρτύρων ὁ μὲν Κ. παρῆλθε μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ καταλόγου τῶν μαρτύρων, ὁ δὲ Α. οὐδὲ μὴς παρουσιάσθη καὶ ἐνῷ ἀμφότεροι εὗρισκοντο ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ κατὰ τὴν ἐξέτασιν τῶν λοιπῶν μαρτύρων καὶ ἡχοῦσαντο αὐτῶν, οὐχ ἦσαν οὗτοι ἐξητάσθησαν, ἐστὶν ἀπορριπτέος, διότι ὡς ἐξάγεται ἐκ τῶν πρακτικῶν τῆς δίκης, ἀφ' οὗ οὐδεμία ἐγένετο ἀντίρρησης ἐκ μέρους τῶν ἀνακρισθέντων περὶ μὴ ἐξετάσεως τῶν μαρτύρων τούτων, ὁρῶντες οὖν ἐξητάσθησαν· ἡ δ' ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τυχὸν παρεύρεσις αὐτῶν καὶ ἡ ὑπὸ τούτων ἀκρόασις τῶν προεξετασθέντων μαρτύρων, δὲν ἀποτελεῖ λόγον ἀναιρέσεως, διότι τὸ ἄρθρ. 383 Ποιν. Δικ. ὅπερ οἱ ἀνακρισθέντες ἐπικαλοῦνται καὶ ὅπερ προνοεῖ περὶ τῆς ἀποχωρήσεως τῶν μαρτύρων καὶ τῆς μὴ συγκοινωνίας αὐτῶν δὲν κεῖται ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος.

ΑΠ. 105 (1851). Δὲν ἀποτελεῖ λόγον ἐξαιρέσεως κατὰ τοῦ παρωρεθέντος μάρτυρος εἰς τὴν ἐξέτασιν τῶν ἄλλων μαρτύρων ἡ τοιαύτη αὐτοῦ παρεύρεσις, ὡς μὴ ἀπαγορευομένη ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος οὐδὲ παραβλάπτουσα τὰ δικαιώματα τῆς ὑπερασπίσεως ἢ τῆς κατηγορίας, ἐπειδὴ τούσα δὲ μόνον κατὰ τὰς περιστάσεις τὸ ἀξιοποιοῦν τοῦ μάρτυρος.

ΑΠ. 129 (1876) Δὲν ἀποτελεῖ λόγον ἀναιρέσεως τὸ ὅτι εἰς τῶν μαρτύρων τῆς ὑπερασπίσεως παρευρίσκειτο κατὰ τὴν ἐξέτασιν τῶν ποδ τῶν ἐξετασθέντων, μὴ διατασσομένης ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος τῆς εἰς ἰδίαν τερὸν δωματίον ἀποχωρήσεως τῶν μαρτύρων.

ΑΠ. 248 (1873). Δὲν ἀποτελεῖ λόγον ἀναιρέσεως ἡ ἐξέτασις μάρτυρος εἴτε τῆς κατηγορίας εἴτε τῆς ὑπερασπίσεως, λάθρα παραμεινάντος ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ καὶ ἀκροασαμένου τῶν προεξετασθέντων μαρτύρων, ἀλλ' οὐ διαιτίας τοῦ νόμου διατάξεως ἐπιζούσης ταύτην ὡς λόγον ἀναιρέσεως.

ΑΠ. 47 (1884). Τὸ περιστατικὸν ὅτι ὁ πρόεδρος δὲν διέταξε τὰ κατάλληλα μέτρα περὶ τῆς ἀποχωρήσεως τῶν μαρτύρων εἰς ἰδιαιτέρον δωματίον καὶ πρὸς πρόληψιν τῆς πρὸς ἀλλήλους συγκοινωνίας τῶν, ὡς ἐν τῷ ὁποίῳ καὶ συνεκοινώνησαν μετὰ αὐτῶν καὶ ἡχοῦσαντο οἱ μὲν τῶν καταθέσεων τῶν δὲ, δὲν ἀποτελεῖ λόγον ἀναιρέσεως, διότι τὸ ἄρθρον 383, ὅπερ προνοεῖ περὶ τῆς ἀποχωρήσεως τῶν μαρτύρων καὶ τῆς μὴ συγκοινωνίας αὐτῶν, δὲν κεῖται ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος, οὔτε ἄλλως αἱ σχετικαὶ παραβάσεις περιλαμβάνονται κατὰ τὸ ἄρθρον 458, εἰς τοὺς λόγους τῆς ἀναιρέσεως.

ΑΠ. 112 (1890). Μὴ διατασσομένης ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος τῆς ἰδιαιτέρου δωματίου ἀποχωρήσεως τῶν μαρτύρων (ἄρθρ. 383 Ποιν. Δικον.), ἡ ἐν τοῖς πρακτικοῖς παράλειψις ἰδιαιτέρας μνείας περὶ τῆς διατυπώσεως ταύτης δὲν ἀποτελεῖ λόγον ἀναιρέσεως. [Ὁμοίαι ΑΠ. 105 (1857), 101 (1866), 59 (1868), 248 (1873), 129 (1876), 248 (1890)].

ΑΠ. 59 (1868). Ἐπειδὴ, τῶν πρακτικῶν διαλαμβανόντων ὅτι ἐπαρὲς τῆς ἐξέτασεως ἔτι (δηλ. ἐκείνην τὴν στιγμήν) ἐνδὲ τῶν μαρτύρων τῆς ὑπερασπίσεως, τοῦ Κ. ὁ συνήγορος τοῦ ἀνακρισθέντος ἐξήγησε τὰ ἐξετασθέντα.

τις, ἀνυπόστατον ἀποβαίνει τὸ τοῦ ἀναιρεσειόντος παράπονον, ὅτι ὁ μάρτυς ἦτο παρὼν εἰς τὸ ἀκροατήριον καὶ ἤκουσε τὰ παρὰ τῶν ἄλλων μαρτύρων κατατεθέντα. Ἄλλως τε δὲ ὁ λόγος αὐτὸς δὲν ὑπάγεται εἰς τινὰ τῶν περιπτώσεων ἄρθρ. 458 Ποιν. Δικ.

ΑΠ. 59 (1868). Ἐπειδὴ ἄνευ τινὸς ἐπιρροῆς ἀποβαίνει τὸ ἂν δὲν ὤμοσε τὸν τοῦ πραγματογνώμονος ὄρκον ὁ ἰατρός, Π. εἰς τὸν ὁποῖον τὸ δικαστήριον τῷ Σενέδρῳ ἀνέθηκε τὸ χρέος νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν ἀποῦσαν μάρτυρα Κ. καὶ γνωμοδοτήσῃ ἂν ἡ μάρτυς αὕτη πάσχουσα τοχὸν δὲν ἦτο εἰς κατάστασιν νὰ ἐμφανισθῇ εἰς τὸ ἀκροατήριον καὶ ἐξητάσθῃ κατὰ τὸν νόμον, ὁ δὲ ἀναιρεσειὼν οὐδὲν ἔχει ὡς ἐκ τούτου συμφέρον νόμιμον παρπόνου διὰ τὴν παράλειψιν τῆς ὀρκωμοσίας.

Ἐπειδὴ τὸ τοῦ ἀναιρεσειόντος παράπονον ὅτι ὁ μάρτυς Κ. τῆς ὑπεραπίτεως ἐξητάσθῃ μετὰ τὴν ἀπολογία τοῦ κατηγορουμένου δὲν ὑπάγεται εἰς οὐδεμίαν τῶν διδουσῶν χώρων εἰς ἀναίρεσιν περιπτώσεων ἄρθρου 458 Ποιν. Δικ. Ἄλλως τε δὲ οὕτε συμφέρον ἔχει ὁ ἀναιρεσειὼν νὰ παραπονήσῃ διὰ τοῦτο, ἀφοῦ πρὸς τὸ συμφέρον αὐτοῦ ἐξητάσθῃ ὁ μάρτυς αὐτὸς, ὃν ὁ ἴδιος ἐκλήτευσεν.

384. Ὁ πρόεδρος καλεῖ τοὺς μάρτυρας ἀνὰ ἓνα καὶ τοὺς [ὀρκίζει] ἐξετάζει διὰ ζώσης. — Αἱ ἐν τῇ [προανακρίσει] προδικασία ληφθεῖσαι μαρτυρίαι δὲν ἀναγινώσκονται ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ ἐκτὸς τῶν ἐν τοῖς ἄρθροις 116, 120, 121, καὶ 129 ἀναφερομένων περιπτώσεων. Π.Δ. 121. 122. 391. 407. 431.

ΑΠ. 235 (1898). Ἐπειδὴ ἐκ τῶν ἐν τοῖς πρακτικοῖς βεβαιώσεων, ὅτι οἱ ἐξετασθέντες ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ μάρτυρες τῆς κατηγορίας Π. καὶ Μ. ἀφοῦ κατέθεσαν ὅσα ἐγίνωσκον περιστατικά, ἀνεφέρθησαν κατὰ τὰ λοιπὰ εἰς τὴν ἀνάκρισιν τῶν, ὅπερ σημαίνει ὅτι ἐβεβαίωσαν τὸ ἐν τῇ προανακρίσει ὑπ' αὐτῶν κατατεθέντα, οὐδαμῶς συνάγεται ὅτι ἀνεγνώσθησαν ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ αἱ ἐν τῇ ἀνακρίσει ληφθεῖσαι ἀνώμοτοι μαρτυρίαι τῶν εἰρημένων μαρτύρων, οὐδὲ κἂν ὅτι ἐλήφθησαν αὐταὶ ὑπ' ὅψιν καὶ ὅτι παρεβιάσθη οὕτως ὁ κἀνὼν ὅτι οἱ μάρτυρες ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ ἐξετάζονται διὰ ζώσης περὶ ὧν γινώσκουσιν πραγματῶν καὶ ὅτι δὲν ἀναγινώσκονται αἱ ἀνώμοτοι αὐτῶν καταθέσεις.

ΑΠ. 126 (1837). Ὁ νόμος διατάττει νὰ μὴ ἀναγινώσκονται ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ αἱ ἐν τῇ προανακρίσει ληφθεῖσαι μαρτυρίαι, ἀλλὰ κανὼν ἄρθρον δὲν ἀπαγορεύει τὴν ἀνάγνωσιν τῶν ἐν τῇ προανακρίσει γενομένων ἀπολογιῶν τῶν κατηγορουμένων.

ΑΠ. 35 (1847). Καὶ μετὰ τὸ τέλος τῆς διαδικασίας, ἀλλὰ πρὸ τῆς

ἐκδόσεως τῆς περὶ ἐνοχῆς ἀποφάσεως, δύνανται νὰ ἐξετασθῶν μάρτυρες οὔτε δὲ ἐξ ἄρθρ. 374, 383, 384 καὶ 425 ποιν.δικ. οὔτε δὲ ἐξ ἄλλου πινὸς ἐάγεται, ὅτι ἀπαγορεύεται ρητῶς καὶ ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος νὰ ἐτάχῃται, συναινέσει μάλιστα τοῦ εἰσαγγελέως καὶ τοῦ κατηγορουμένου πᾶς μάρτυς, ὅστις ἐμφανίζεται μετὰ τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ ἄρθρου 111. πρὸ τῆς περὶ ἐνοχῆς ἀποφάσεως προκειμένου δὲ λόγου περὶ μάρτυρος τῆς ὑπερασπίσεως, δὲν δύναται νὰ παραπονεθῇ ὁ κατηγορούμενος διὰ τὴν ράβασιν τοῦ ἄρθρου 383, ἀφοῦ συνήνεσεν.

ΑΠ. 75 (1849). Αἱ ὑπὸ τοῦ ἀνακριτοῦ ἐν τῇ προδικασίᾳ συντάσσονται ἐκθέσεις περὶ τῆς ἐπιδείξεως τῶν κατηγορουμένων πρὸς τοὺς μάρτυρας καὶ τῆς ὑπὸ τούτων ἀναγνωρίσεως αὐτῶν δὲν περιλαμβάνουσι ἄλλον γεγενῶς ὑπὸ τοῦ ἀνακριτοῦ ἐξ ἰδίας ἀντιλήψεως βεβαιούμενον, ἀλλὰ περιέχουσι κυρίως μαρτυρίαν περὶ τῆς ταυτότητος τῶν κατηγορουμένων ἐπομένως δὲν ἐπιτρέπεται ἡ ἀνάγνωσις αὐτῶν ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ ἐν ποινῇ ἀκυρότητος.

ΑΠ. 88 (1842). Ἡ ἐξέτασις συγκατηγορουμένου τινὸς δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς μαστυρία· ὅθεν δύναται νὰ ἀναγνωσθῇ ἡ ἐν τῇ προανακρίσει ἐξέτασις αὐτοῦ.

ΑΠ. 59 (1868). Ἡ ἐξέτασις μάρτυρος μετὰ τὴν ἀπολογίαν τοῦ κατηγορουμένου εἰς οὐδεμίαν ὑπάγεται τῶν παρεχουσῶν λόγον εἰς ἀναίρεσιν περιπτώσεων τοῦ ἄρθρ. 458 τῆς ποιν. δικονομίας.

ΑΠ. 59 (1868). Ἄν δὲ οὗτος εἶναι καὶ μάρτυς τῆς ὑπερασπίσεως, οὐδὲ καὶ νόμιμον συμφέρον ἔχει καὶ νὰ παραπονεθῇ ἐπὶ τούτῳ, ὡς πρὸς τὸ συμφέρον αὐτοῦ ἐξετασθέντος, ἅτε ὑπὸ τούτου κλητευθέντος.

ΑΠ. 86 (1864). Ἐπειδὴ αἱ ὑπὸ τοῦ ἀνακριτοῦ συντάσσονται ἐκθέσεις περὶ τῆς ἐπιδείξεως τῶν κατηγορουμένων πρὸς τοὺς μάρτυρας, καὶ τῆς ὑπὸ τούτων ἀναγνωρίσεως αὐτῶν, δὲν ἀφορῶσιν ἀπλῶς γεγενῶς τοῦ ἀνακριτοῦ ἐξ ἰδίας ἀντιλήψεως βεβαιούμενον, ἀλλὰ περιέχουσι κυρίως μαρτυρίαν περὶ τῆς ταυτότητος τῶν κατηγορουμένων ἐν τῇ προδικασίᾳ ληφθεῖσαν, ἥτις κατὰ ἄρθρ. 384 ποιν. δικ. ἐκτὸς τῶν ἐν αὐτῷ ὠρισμένων περιπτώσεων δὲν ἀναγινώσκεται ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ, ἐπὶ δὲ τῇ προκειμένου ἄνευ τῆς συνδρομῆς οὐδεμιᾶς τῶν περιπτώσεων τούτων ὡς ἐκ τῶν πρακτικῶν τῆς συνεδριάσεως προκύπτει, ἀνεγνώσθησαν ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ ὑπὸ τοῦ γραμματέως, τῇ παραγγελίᾳ τοῦ προέδρου τῶν συνεδρίων αἱ ἀπὸ 6, 7, 13 καὶ 26 Μαΐου 1863 πέντε ἐκθέσεις τοῦ ἀνακριτοῦ περὶ τῆς ἀναγνωρίσεως τῶν κατηγορουμένων ὑπὸ τῶν μάρτυρων ἐξ ὧν οἱ τέσσαρες πρῶτοι οὐδ' ἐξετάσθησαν ποσῶς κατὰ τὴν ἐπὶ ἀκροατηρίου διαδικασίαν· ἀρὰ ἐλήφθησαν ὑπ' ὅψιν ἐναντίον τοῦ παρατεθέντος ἄρθρου μαρτυρίαι προσώπων, ἅτινα καὶ τοι δοκιστέα ὄντα κατὰ ἄρθρ. 124 ποιν. δικ. δὲν ὠρίσθησαν, ὅπερ δίδει χώρον εἰς ἀναίρεσιν (458 § 14 ποιν. δικ.).

385. Οἱ μάρτυρες δὲν πρέπει νὰ διακρίπῃται εἰς τάς μαρτυρίας των, οὐδὲ συγχωρεῖται εἰς αὐτοὺς νὰ κα-

μουν ἀμοιβαίως παρατηρήσεις εἰς τὰς μαρτυρίας των.
 — Κατὰ πᾶσαν μαρτυρίαν ἐρωτᾷ ὁ πρόεδρος τὸν κατηγορούμενον ἢ τὸν συνήγορόν του, εἰ ἔχουν τι νὰ παρατηρήσουν, ἢ νὰ ὑπομνήσουν κατ' αὐτῆς. Π. Δ. 386.

ΑΠ. 304 (1839). Ἡ διάταξις τοῦ 385 ἄρθρου ποιν. δικ. ἐπιβάλλουσα ἐπὶ τὸν πρόεδρον τὸ χρέος τοῦ νὰ ἐρωτᾷ τοὺς κατηγορουμένους μετὰ τὴν ἑκάστου μάρτυρος, ἂν ἔχουν νὰ παρατηρήσουν τι, δὲν διατάσσεται ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος, οὔτε εἶναι οὐσιώδους, ὑπαρχούσης τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 386.

ΑΠ. 140 (1846). Ἡ παράλειψις τοῦ προέδρου τοῦ νὰ ἐρωτήσῃ τὸν κατηγορούμενον ἂν ἔχῃ νὰ κάμῃ παρατηρήσεις εἰς τοὺς μάρτυρας, δὲν ἐπιφέρει ἀναίρεσιν.

ΑΠ. 143 (18 7). Τὸ 385 ἄρθρ. τῆς ποιν. δικ. δὲν διατάσσεται ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος, ἀφοῦ μάλιστα ὁ κατηγορούμενος δύναται νὰ προτείνῃ ἂν εὐθείας πρὸς τοὺς μάρτυρας τὰς ἀναγκαίας ἐρωτήσεις.

ΑΠ. 463 (1840). Ὡς ἀρνήσεις τῆς ἀκράσεως τοῦ κατηγορουμένου ἂν δύναται νὰ θεωρηθῇ ἢ μὴ τήρησις τῆς δευτέρας διατάξεως τοῦ 385 ἄρθρ. ποιν. δικ. ἀφοῦ ὁ κατηγορούμενος ἔχῃ τὸ δικαίωμα νὰ ἀπευθύνῃ ἐρωτήσεις πρὸς τοὺς μάρτυρας.

ΑΠ. 47, 78 (18 7). Ὁ πρόεδρος χρεωστεῖ μὲν νὰ ἐρωτᾷ τὸν κατηγορούμενον εἰς τὸ τέλος ἐκάστης μαρτυρίας, ἀλλ' ἢ παράλειψις αὕτη δὲν ἐπιφέρει ἀκυρότητα, ἐκτὸς ἂν τὸ ζητήσῃ ὁ κατηγορούμενος καὶ ὁ πρόεδρος ἀρνηθῇ.

ΑΠ. 106 (1852). Διότι ὁ κατηγορούμενος ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἀποτείνῃ ἂν εὐθείας πρὸς τοὺς μάρτυρας ὅσας ἐρωτήσεις θεωρήσῃ ἀναγκαίας πρὸς ὑπεράσπισίν του.

ΑΠ. 102 (1852). Ἐπειδὴ ἄρθρ. 386 ποιν. δικ. δίδει εἰς τὸν κατηγορούμενον τὸ δικαίωμα νὰ ἀποτείνῃ ἂν εὐθείας πρὸς τοὺς μάρτυρας ὅσας ἐρωτήσεις θεωρήσῃ ἀναγκαίας πρὸς ὑπεράσπισίν του, ὅθεν δυναμένου τοῦ κατηγορουμένου νὰ ἐνεργήσῃ ἀκωλύτως καὶ ἀμέσως τὸ δικαίωμα τοῦτο, ἢ ὑπὸ τοῦ προέδρου γενομένη παράβασις τοῦ ἄρθρου 385 ποιν. δικ. καθ' ὅσον οὗτος προσκαλεῖ τὸν κατηγορούμενον νὰ ἐνεργήσῃ εἰ ἂν θέλῃ ἐν αὐτῷ δικαίωμ. δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ λόγος ἀναίρεσεως, μὴ δριμύτητος τοῦ νόμου τοῦτο ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος, οὐδὲ ἀποδεικνύοντος τοῦ ἀναίρετέοντος, ὅτι ζητήσαντος αὐτοῦ νὰ ἐνεργήσῃ τὸ εἰρημένον δικαίωμα τῆς ὑπεράσπιδος, τὸ δικαστήριον ἤρνηθῃ εἰς αὐτὸν τοῦτο.

ΑΠ. 125 (1837). Ἐπειδὴ ἂν καὶ ἐπιτρέπεται ὑπὸ ποιν. δικ. νὰ ἐρωτῶνται οἱ μάρτυρες καὶ ὑπ' αὐτοῦ τοῦ κατηγορουμένου περὶ παντὸς ὅ, τι δύναται νὰ διαφωτίσῃ τὸ δικαστήριον περὶ τῆς ἀληθείας τῶν πραγμάτων ἐπὶ τοῦ βαθμοῦ τῆς ἐνοχῆς, ἢ ἐπὶ τῶν περιστατικῶν τῆς ὑπεράσπιδος τῶν κατηγορουμένων, ἐπὶ τοῦ προκειμένου, ὡς ἐξαγεται ἐκ τῆς

ἀποφάσεως, τὸ δικαστήριον ἀπέρριψε τὴν αἴτησιν τοῦ συνηγόρου τοῦ κατηγορουμένου, ὡς ἀφαιρῶσαν ἐν γένει τὴν διαγωγὴν τοῦ τελευταίου παθόντος, τοῦτέστιν ὡς ἀόριστον καὶ ἀσκοπὸν, ὥστε μὲ τοῦτο δὲν παρέβιασε καμμίαν ἐπὶ ποινῇ ἀναίρεσεως διάταξιν ποιν. δικονομίας.

386. Ὁ κατηγορούμενος καὶ ὁ συνηγόρος του ἔχουν τὸ δικαίωμα. — 1. νὰ ἀπαγγεῖλωσι κατὰ τοῦ μάρτυρος αὐτοῦ ἢ κατὰ τῶν μαρτυριῶν του πᾶν ὅ,τι δύναται νὰ ὀρίσῃ ἀκριδέστερον τὸ ἀξιοπίστον αὐτῶν καὶ συντείνει πρὸς ὑπεράσπισίν του. — 2. νὰ ἀποτείνωσιν ἀπ' εὐθείας πρὸς τὸν μάρτυρα ὅλας τὰς πρὸς τὸν σκοπὸν ἀναγκαίας ἐρωτήσεις. Π. Δ. 385. 388.

ΑΠ. 23 (1852). Ἐπειδὴ κατὰ τὰ πρακτικὰ παραιτηθέντος τοῦ εἰσαγγελέως τοῦ μὴ ἐμφανισθέντος μάρτυρος Γ. καθὼς μὴ εὐρεθέντος πρὸς κλήτευσιν, ὁ ἀναίρεσιών, ἐὰν εἶχεν ἀνάγκην αὐτοῦ πρὸς ὑπεράσπισίν του, ἡδύνατο καὶ οἶκοθεν, κατὰ τὰ συνδυασμένα ἄρθρα 379 καὶ 386 ποιν. δικ. νὰ προτείνῃ τοῦτο, χωρὶς νὰ περιμένῃ νὰ τῷ δοθῇ πρὸς τοῦτο λόγος παρὰ τοῦ προέδρου, μὴ πράξας δὲ τοῦτο, ὑποτίθεται ὡς παραιτηθεὶς καὶ αὐτὸς τοῦ εἰρημένου μάρτυρος.

ΑΠ. 8 (1854) Ἐπειδὴ, ὡς προκύπτει ἐκ τῶν πρακτικῶν καὶ τῆς ἀποφάσεως, οἱ ἀναίρεσιόντες δὲν περιορίσθησαν νὰ ἐξασκήσωσι τὸ δικαίωμα των καθ' ὃ διατάττει ἄρθρ. 386 ποιν. δικ. ἀλλ' ἀπέτειναν ἐρωτήσεις εἰς τὸν μάρτυρα τῆς κατηγορίας, καὶ τὸν παθόντα, μὴ συντελοῦσας πρὸς ἀνακάλυψιν τῆς ἀληθείας, καὶ τεινούσας μάλιστα εἰς τὸ νὰ ὁμολογήσῃ κατ' ἑαυτοῦ ὁ ἐξεταζόμενος μάρτυς ἀξιοποίησιν πράξιν, ὡς ἀποφαίνεται τὸ δικαστήριον, ἐπομένως μὴ ἐπιτρέψαν τοιαύτας ἐρωτήσεις, δὲν παρέβιασε οὔτε τὸ μνησθὲν ἄρθρον, οὔτε τὴν ὑπεράσπισιν τῶν ἀναίρεσιόντων, ἡ δὲ ἀπόφασις αὕτη ἀπηγόρευσε ρητῶς καὶ εἰδικῶς τοῦ νὰ γείνωσι τοιαῦται ἐρωτήσεις μόνον εἰς τὸν ἀνωτέρω μάρτυρα τῆς κατηγορίας, οὐχὶ δὲ καὶ εἰς τοὺς μάρτυρας τῆς ὑπεράσπίσεως· ἐπομένως, παραιτηθέντες ὅπως τῆς μαρτυρίας ταύτων, ὡς βεβαιούσι τὰ πρακτικὰ, παραλόγως ἰσχυρίζονται νῦν οἱ ἀναίρεσιόντες, ὅτι τὸ δικαστήριον τοῦ ἀπηγόρευσε καὶ τὴν ἐξέτασιν αὐτῶν διὰ τῆς ἀποφάσεως.

ΑΠ. 66 (1847). Ἡ ἀπαγόρευσις τοῦ νὰ προτείνῃ ὁ κατηγορούμενος πράγματα ἀφορῶντα τὴν διαγωγὴν τοῦ μάρτυρος ἐπιφέρει ἀναίρεσιν οὐδὲν προτεινόμενων μαρτύρων διὰ τὸ ἀξιοπίστον τῶν μαρτύρων τῆς κατηγορίας, πρέπει νὰ ἐπιτρέπηται ἡ ἐξέτασις.

ΑΠ. 110 (1846). Εἰ καὶ ὁ νόμος ἐπιβάλλει διὰ τοῦ ἁρθρου 385 ποιν. τὸν προέδρον τὸ καθῆκον νὰ προσκαλῇ τὸν κατηγορούμενον νὰ ποιήσῃ

αι χρήσιν, ἂν θέλῃ, τοῦ δικαιώματος ν' ἀποτείνῃ ἐρωτήσεις πρὸς τοὺς μάρτυρας, δὲν διατάσσει ὅμως τούτο ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος· εἰ ἐναντίας μάλιστα κατὰ ἄρθρ. 407 § 8 καὶ 458 § 7 λόγος ἀναιρέσεως ὑπάρχει ὡς δασάκις δὲν ἐδόθη κατὰ τὸν νόμον ἀκρόασις εἰς τὸν κατηγορούμενον, ἐθέλοντες ὁπότεν ζητήσαντος τοῦ κατηγορουμένου νὰ μετέλθῃ τὰ νόμιμα μέσα τῆς ὑπερασπίσεως τὸ δικαστήριον δι' ἀποφάσεως αὐτοῦ παρεμβάσῃ αὐτόν.

ΑΠ. 89 (1847). Ὅθεν ἐπεται ἀναγκαιῶς ὅτι, ἐὰν θέλοντος τοῦ κατηγορουμένου ἢ τοῦ συνηγόρου αὐτοῦ νὰ ποτείνῃ ἐρωτήσεις τῶ μάρτυρι σφικτὴν πρὸς τὸ ἀξιόπιστον τῆς μαρτυρίας αὐτοῦ δὲν ἐπιτραπῇ τοῦτο ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου, ἐπέρχεται ἀναίρεσις.

ΑΠ. 134 (1866). Οὐχ ἦντον ὁ πρόεδρος τῶν συνέδρων ἔχων κατὰ τὰ ἄρθρα 365 καὶ 317 τῆς ποιν. δικον. τὸ καθῆκον νὰ ἀπορρίπτῃ πάσαις τὰς ἀνωφελεῖς προτάσεις τοῦ κατηγορουμένου δύναται νὰ ἀπαγορεύῃ τῶ συνηγόρῳ αὐτοῦ νὰ ἀπευθύνῃ πρὸς τὸν μάρτυρα ὅπως ἀφίπτον καὶ ἄσκοτον ἐρωτήσεις περὶ τῆς διαγωγῆς τοῦ παθόντος, ἢ δὲ τοιαύτη περὶ τοῦ ἀνωφελούς τῆς ἐρωτήσεως κρίσις τοῦ προέδρου διαφεύγει τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

ΑΠ. 89 (1867). Ἄρα εἰς τὴν κρίσιν τοῦ προέδρου ἀπόκειται νὰ κρίνῃ ἂν ὑπάρχῃ περίπτωσις ν' ἀπευθυνθῇ τοιαύτῃ ἢ τοιαύτῃ ἐρωτήσει πρὸς τὸν μάρτυρα· δύναται δὲ ὁ κατηγορούμενος, ἂν θεωρῇ μὴ ὀρθὴν τὴν περὶ τούτου ἀπόφασιν τοῦ προέδρου, νὰ προκαλέσῃ ἀπόφασιν τοῦ δικαστηρίου.

ΑΠ. 7. (1893). Ἐπειδὴ ὁ λόγος ἀναιρέσεως, ὅτι παρανόμως δὲν ἐπατήρηται τοῖς συνηγόροις τῶν κατηγορουμένων ν' ἀπευθύνωσιν ἐρωτήσεις εἰς τοὺς μάρτυρας, ἀφορῶσας εἰς τὸ ἀξιόπιστον αὐτῶν, ἐστὶν ἀπορριπτέος. Διότι κατὰ τὸ ἄρθρον 386 ποιν. δικ., συνδυασμένον πρὸς τὸ 387 ὁ κατηγορούμενος καὶ ὁ συνηγόρος αὐτοῦ δικαιούνηται ν' ἀπαγγείλῃσι κατὰ τοῦ μάρτυρος καὶ τῶν μαρτυριῶν αὐτοῦ πᾶν ὅ,τι δύναται νὰ εἰρήσῃ ἀκριθέστερον τὸ ἀξιόπιστον αὐτῶν, ἀλλ' ἂν ὁ μάρτυς ἐξυβρισθῇ ἢ προσπαθῶσιν αὐτῷ πράξεις μὴ δυνάμεναι ν' ἀποδείχθωσι παρὰ ἁγρῆμα, καταδικάζεται ὁ ἐνοχὸς εἰς κράτησιν παρὰ τοῦ δικαστηρίου, ἥτοι ἀπόκειται εἰς τὴν κρίσιν τοῦ δικαστηρίου νὰ ἐπιτρέψῃ τὰς τοιαύτας ἐρωτήσεις καθόσον τείνουσιν εἰς διαφώτισιν τῆς ὑποθέσεως, ἢ νὰ ἀπαγορεύῃ τὰς καθόσον τείνουσιν εἰς ἐξυβρίσιν ἢ συκοφαντίαν, ἢ δὲ κρίσις αὕτη τοῦ δικαστηρίου τῆς οὕτως διαφεύγει τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου. Ὅθεν ἐπὶ τοῦ προκειμένου, τοῦ Προέδρου μὴ ἐπιτρέψαντος τὴν ἐρώτησιν ὡς μὴ νόμιμον, καὶ τοῦ δικαστηρίου ἀπορρίψαντος τὴν αἴτησιν τῶν συνηγόρων τοῦ ν' ἀπευθύνωσι τὴν ἐρώτησιν ταύτην, ἡ ἀπόφασις δὲν ὑπόκειται εἰς ἀναίρεσιν.

ΑΠ. 74 (1894). Ἐπειδὴ ὁ λόγος ἀναιρέσεως ὅτι ἐν ᾧ ἦν δεδικασμένον διὰ τοῦ βουλεύματος τοῦ συμβουλίου τῶν Πλημμελειοδικῶν, ὅτι δὲν πρέπει νὰ γίνῃ κατηγορία κατὰ τοῦ ἀναιρετέου ἐπὶ ἐξυβρίσει,

τὸ συμβούλιον τῶν αὐτῶν ἐρετῶν παρέπειψεν αὐτὸν ἐπὶ τοιαύτῃ πράξει, ἐστὶν ἀπορριπτέος, διότι κατὰ τὸ ἄρθρον 117 ποιν. νόμου, ὅπερ ὁ τὸς ἐπικαλεῖται, δεδικασμένον ὑφίσταται καὶ ἐξαλείφει τὸ ἀξιοποινικὸν καὶ συνεπῶς ἀποτελεῖ λόγον ἀναιρέσεως ἐπὶ παραβάσει τοῦ ποιν. νόμου οὐχὶ ἡ ἐκδοσις ἀπαλλακτικοῦ βουλευμάτος, ἥτις ἀφορῶσα εἰς παραβάσειν δικονομικῆς διατάξεως δὲν δίδει χώραν εἰς ἀναιρέσιν βουλευμάτων, ἀλλ' ἡ ἐκτέλεσις τῆς τελεσιδικίου ἐπὶ τῇ πράξει ταύτῃ ἀποφάσεως, ὅτι δὲν συμβαίνει ἐπ' τοῦ προκειμένου.

Ἐπειδὴ ὁ ἕτερος λόγος ὅτι ἐπιλήφθη τὸ Συμβούλιον τῶν ἑρετῶν τῆς αὐτῆς πράξεως ἀνευ ἀνακοπῆς τοῦ εἰσαγγελέως, ἐστὶν ἀπορριπτὸς ὡς ἀφορῶν ἐπίσης εἰς παραβάσειν δικον. διατάξεως μὴ διδούσης χώραν εἰς ἀναιρέσιν βουλευμάτος.

Ἐπειδὴ ὁ λόγος ὅτι δὲν ἤδυνάτο νὰ παραπεμφθῇ ὁ κατηγορούμενος ἐξυβρίσαι, ἀφ' οὗ τὸ συμβούλιον δὲν παρεδέχθη ὅτι ὑπῆρχε ὁλοκλήρως ἐκδοσις, ἐστὶν ἀπορριπτέος, τὸ μὲν, διότι τὰ πλημμελήματα δύνανται διαπραχθῶσι καὶ ἐξ ἀπλῆς ἀμελείας (ἄρθρ. 38 Π. Ν.), τὸ δὲ διότι τοῦ συνόλου τοῦ παραπεμπτικοῦ τοῦ προσβάλλομένου βουλευμάτος συνεπάγεται ὅτι αἱ προσβλητικαὶ ἐκφράσεις τοῦ ἀναιρεσειόντος κατὰ τοῦ ἐκδοθέντος ἐλέγχθησαν, ὅπως ἐξυβρίσθῃ αὗτος διὰ πράξιν ἀναγομένην εἰς τὴν δημόσια αὐτοῦ καθήκοντα ὡς ἀνακριτοῦ.

Ἐπειδὴ ὁ λόγος ὅτι ἡ πράξις τοῦ ἀναιρεσειόντος δὲν εἶναι ἀξιοποινικὴ, διότι κατ' ἄρθρον 386 ποιν. δικ., ὁ συνήγορος τοῦ κατηγορουμένου ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἀπαγγείλῃ κατὰ τοῦ μάρτυρος (οἷον ἐστὶν ὁ ἐξυβρισθεὶς πλημμελειοδίκης) καὶ ὅ, τι δύναται νὰ ὀρίσῃ, ὅτι ἐκτιθέσθαι τὸ ἀξιοπίστον αὐτοῦ καὶ νὰ ἀποτείνῃ πρὸς αὐτὸν ὡς πρὸς τὰς πρὸς ὑπεράσπισιν τοῦ κατηγορουμένου ἀναγκαίας ἐρωτήσεις, ἐστὶν ἀπορριπτέος, διότι καὶ μὲν κατὰ τὸ ρηθὲν ἄρθρον ἐπιτρέπονται ταῦτα εἰς τὸν συνήγορον τοῦ κατηγορουμένου, ἀλλὰ κατὰ τὸ ἐπόμενον ἄρθρον 387 ἡ διὰ τῶν τοιούτων ἐρωτήσεων καὶ ἀπαγγελιῶν ἐξυβρίσις τοῦ μάρτυρος τιμωρεῖται οὐ μόνον παραχρῆμα διὰ τῆς ἐν αὐτῷ ὀριζομένης ποινῆς, ἀλλὰ ρητῶς ἐπιφυλάττεται εἰς τὸν ὑβρισθέντα ἡ περαιτέρω κατὰ διώξιν κατὰ Ποιν. Νόμον ἢ Δικ. Ὁργ. διὰ τὸν λόγον δὲ τούτου, ὅτι ἀπορριπτὸς ἐστὶν ὁ ἕτερος λόγος ἀναιρέσεως, ὅτι δὲν εἶχον ἀρμοδιότητα τὰ συμβούλια τῶν Πλημμελειοδικῶν καὶ ἐρετῶν νὰ ἐπιληφθῶσι τῆς ἐκτέλεσιν τῆς περὶ τῆς πρόκειται πράξεως, ἀλλ' ἦν ἀρμόδιον μόνον τὸ δικαστήριον ἐνώπιον τοῦ ὁποίου διεπράχθη τὸ ἀδίκημα καὶ ὅτι τὸ ἀδίκημα τούτου ἐξηλείφθη διὰ παραγραφῆς, ἀφοῦ δὲν ἐτιμωρήθη παραχρῆμα ὑπὸ τοῦ Δικαστηρίου, ἐνώπιον τοῦ ὁποίου διεπράχθη.

Ἐπειδὴ ὁ ἕτερος λόγος ἀναιρέσεως, ὅτι ὁ ἀναιρεσειὸν διεπράξε τὸ ἐκδοτικὸν ἀδίκημα κατ' ἐντολὴν καὶ ἔγκρισιν τοῦ πελάτου αὐτοῦ, ἐστὶν ἀπορριπτέος, διότι κατὰ τὸ ἄρθρον 97 Ποιν. Ν. ἀπλῆ προστάσις εἰς ἐκτέλεσιν τινος ἀξιοποινικοῦ πράξεως δὲν καθιστᾷ τὸν ἐκτελέσαντα αὐτὴν

τὴν ἀτιμώρητον, ἀφ' οὗ ὁ ἀναιρεσείων δὲν ὑπέκειτο λόγῳ ἱεραρχίας ὑπαλλήλικῃς εἰς τὸν πελάτην αὐτοῦ, τὸν ἐντειλάμενον τυχὸν τὴν διάπραξιν τοῦ περὶ οὗ πρόκειται ἀδικήματος.

Ἐπειδὴ ὁ λόγος ἀναιρέσεως ἐστὶν ἀνεύθυνος, ὡς λαλῶν ἐντολὴν παρὰ τῶν πελατῶν αὐτοῦ ἵνα ἀποτείνῃ εἰς τὸν ὑβρισθέντα μέντωρα τὰς ρηθείας ἐξυβριστικὰς ἐρωτήσεις ἐστὶν ἀπορριπτέος, διότι κατὰ ἀρθρον 147 Δικ. Ὁργ. ὅπερ ἐπικαλεῖται, ἀπηττεῖτο νὰ λάβῃ ἐπὶ τούτῳ ἔγγραφον παραγγελίαν. δὲν προσάγει δὲ ὁ ἀναιρεσείων, οὔτε καὶ ἐν τοῖς πρακτικοῖς τῆς δίκης, καθ' ἣν διεπράχθη τὸ ἀδίκημα. καταχωρεῖται τοιαύτη ἔγγραφος παραγγελία.

387. Ἐὰν κατὰ τὴν περίπτωσιν τοῦ προηγουμένου άρθρου ἐξυβρισθῇ ὁ μάρτυς. ἢ προσαφθῶσιν εἰς αὐτὸν πράξεις μὴ δυνάμεναι νὰ ἀποδειχθῶσι παραχρῆμα καταδικάζεται ὁ ἔνοχος, κατ' αἴτησιν τοῦ μάρτυρος ἢ τοῦ εἰσαγγελέως ἢ καὶ ἐξ ἐπαγγέλματος, εἰς κράτησιν μιᾶς μέχρι ἑκτῶ ἡμερῶν, καί, ἐὰν ἦναι ἤδη εἰς φυλακὴν, εἰς αὐστηροτέραν κράτησιν. — Ἡ παρὰ τοῦ δικαστηρίου καταγνωσθεῖσα ποινὴ ἐκτελεῖται παραχρῆμα ἐπιμελείᾳ τοῦ εἰσαγγελέως, ἐπιφυλαττομένης καὶ τῆς περαιτέρω καταδιώξεως πρὸς ἐφαρμογὴν τῆς κατὰ τὸν ποινικὸν νόμον ἢ τὸν δικαστικὸν ὀργανισμόν ἐπιβλητέας τυχὸν ποινῆς. 132.147.420.

ΑΠ. 67 (1841). Αἱ προσαπτόμεναι τοῖς μάρτυσι πράξεις δέον νὰ ᾖσιν ὠρισμέναι κατὰ τε τὸν χρόνον, τὸν τόπον καὶ τὰ πρόσωπα.

388. Ὁ πρόεδρος ἔχει τὸ δικαίωμα καὶ τὴν ὑποχρέωσιν νὰ ἀπαιτήσῃ ἀπὸ τὸν μάρτυρα ὅλας τὰς διασαφήσεις, τὰς ὁποίας φρονεῖ ἀναγκαίας καὶ ὠφελίμους πρὸς ἔρευναν καὶ διασαφήσιν τῆς ἀληθείας. — Τὸ αὐτὸ δικαίωμα ἔχουν ὁ εἰσαγγελεύς, οἱ δικασταί, ὁ ἰδιώτης κατήγορος καὶ ὁ πολιτικῶς ἐνάγων Π.Δ 365, 386, 389, 425. Πολ. Δ. 337.

ΑΠ. 126 (1858). Ὡς προκύπτει ἐξ άρθρ. 425, 378, 338 καὶ 390 Πον. Δικ. τὸ τῶν συνέδρων δικαστ. δικαιούται νὰ διατάξῃ τὴν ἀνάγκασιν χωρίου τινὸς τῆς ἐν τῇ ἀνακρίσει καταθέσεως τοῦ μάρτυρος πρὸς διασαφήσιν τῆς ἀσυμφωνίας. τῆς μεταξὺ τῆς ἐπὶ ἀκροατηρίου καὶ τῆς ἐν

τῇ ἀνακρίσει καταθέσεως αὐτοῦ, ὁ δὲ Ἄρειος Πάγος δὲν ἔχει ἀρμοδίον
τῆτα νὰ ἐπικρίνῃ τὴν κρίσιν ταύτην τοῦ τῆς οὐσίας δικαστηρίου.

389. Ὁ πρόεδρος, ὁ εἰσαγγελεὺς, καὶ οἱ δικασταὶ
δύνανται, κατὰ πᾶσαν κατάστασιν τῆς συζητήσεως, νὰ
ζητοῦν καὶ ἀπὸ τὸν κατηγορούμενον τὰς ἀναγκαίας ἀνα-
κοινώσεις περὶ τῶν αἰτιάσεων, τῶν περὶ ὑποψίας λόγων,
καὶ τῶν γογονότων, καὶ νὰ ἀποτείνουν ἐπὶ τούτου ἐρωτή-
σεις πρὸς αὐτόν. — Ὁ ἰδιώτης κατήγορος καὶ ὁ πολιτικὸς
ἐνάγων δὲν δύνανται νὰ κάμουν πρὸς τοῦτο ἀπ' εὐθείας ἐρω-
τήσεις, ἀλλὰ μόνον διὰ τοῦ προέδρου. Π. Δ. 386. 425.

390. Ἐὰν οἱ ἐγκαλούμενοι ἢ οἱ μάρτυρες ἐξητάσθη-
σαν ἤδη ἐν τῇ προανακρίσει περὶ τοῦ αὐτοῦ ἀντικειμένου,
ὁ πρόεδρος προκαλεῖ τὴν προσοχὴν αὐτῶν εἰς τὰς παρα-
τηρηθείσας ἀσυμφωνίας καὶ ἀντιφάσεις, καὶ ζητεῖ περὶ
τούτων διασαφήσεις. — Πρὸς τοῦτο ἀναγινώσκονται ἐκ τῶν
πρακτικῶν τῆς ἀνακρίσεως τὰ εἰς τὸ προκείμενον ἀναγο-
μένα χωρία καὶ ἐπιδεικνύονται εἰς αὐτούς. Π. Δ. 80. 425.

ΑΠ. 106 (1842). Ὁ νόμος δὲν διατάττει, ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος,
ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ ἀνάγνωσιν τῆς ἐν τῇ ἀνακρίσει γενομένης ἐξομολο-
γήσεως ἐνὸς ἐκ τῶν κατηγορουμένων, εἴτε κατ' ἀντιμιολίαν, εἴτε ἐν
μὴν δικάζεται οὗτος· τὸ δὲ ἄρθρ. 393 ποιν. δίκ. ἐννοεῖ τὰ πειστήρια τῆς
γραφῆς καὶ ὄχι τὰ ἔγγραφα τῆς ἀνακρίσεως.

ΑΠ. 94 (1850). Κατὰ τὰ ἄρθρα 398 καὶ 425 τῆς ποιν. δίκ. ὁ προ-
εδρος προκαλεῖ τὴν προσοχὴν τῶν κατηγορουμένων εἰς τὰς πρὸς τὰς
τῇ ἀνακρίσει ἐξετάσεις τῶν ἀντιφάσεις καὶ ἀσυμφωνίας. — Κατὰ τὰς
ατάξεις λοιπὸν αὐτὰς ἀναγινώσκονται ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ ὁλόκληροι οἱ
καταθέσεις τῶν κατηγορουμένων, ἂν καθολοκλήρῃ ὑπάρχουν ἀντιφά-
σεις καὶ ἀσυμφωνία πρὸς τὰ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ κατατιθέμενα.

391. Εἰς τὴν περαιτέρω ἐξέτασιν τῶν μαρτύρων ἐ-
φαρμόζονται τὰ ἐν τοῖς ἄρθρ. 110—132 ὠρισμένα Π.
Δ. 464.

392. Ἐκάστος μάρτυς διαμένει μετὰ τὴν τελείωσιν
τῆς ἐξετάσεως μέχρι τοῦ τέλους τῶν συζητήσεων εἰς τὸ

ἄκροατήριον. — Ὁ πρόεδρος ὁμῶς ἔχει τὸ δικαίωμα, κατ' αἰτησιν τοῦ εἰσαγγελέως, τοῦ κατηγορουμένου, ἢ τοῦ συνηγόρου του, ἢ καὶ αὐτεπαγγέλτως, νὰ διατάξῃ νὰ ἀποχωρήσωσι τινες ἢ ὅλοι οἱ μάρτυρες, καὶ νὰ ἐξετασθῶσι ἐκ νέου ἤτοι κατὰ μόνας, ἢ ἐπὶ παρουσίᾳ ἄλλων μαρτύρων. — Ἐὰν ὁ πρόεδρος διστάξῃ νὰ ἐκτελέσῃ τὴν αἴτησιν, ἀποφασίζει περὶ τούτου τὸ δικαστήριον. Π. Δ. 365. 383. 420. 464.

ΑΠ. 32 (1845). Οἱ μάρτυρες δύνανται νὰ ἐξετασθῶσιν ἐκ νέου ὅχι μόνον πρὸ τοῦ τέλους τῆς συζητήσεως, ἀλλὰ καὶ μετὰ τὴν ἀνακεφαλαιώσιν, καθότι ἐκ τοῦ ἀρθροῦ 392 τῆς Ποιν. Δικ. γίνεται φανερόν ὅτι ὁ πρόεδρος τῶν συνεδρῶν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ διατάξῃ ν' ἀποχωρήσωσι τινες ἢ ὅλοι οἱ μάρτυρες καὶ νὰ ἐξετασθῶσιν ἐκ νέου, ἤτοι κατὰ μόνας, ἢ καὶ ἐπὶ παρουσίᾳ ἄλλων μαρτύρων· πρὸς τοῦτο δὲ διαμένουσιν οἱ ἄκροατήριον μέχρι τέλους· αὐτὸ τοῦτο ἐξάγεται καὶ ἐξ ἀρθρ. 364. 365, 378 καὶ 388 ποιν. δικον.

ΑΠ. συη' 1839). Κατὰ τὸ 392 ποιν. δικ. ἕκαστος μάρτυς ὀφείλει νὰ διαμένῃ εἰς τὸ ἄκροατήριον μέχρι τοῦ τέλους τῶν συζητήσεων, καθ' ἃς ὁ πρόεδρος ἔχει τὸ δικαίωμα, κατ' αἰτησιν τοῦ εἰσαγγελέως ἢ τοῦ κατηγορουμένου, νὰ διατάξῃ νὰ ἐξετασθῶσιν ἐκ νέου τινες ἢ ὅλοι οἱ μάρτυρες. Ἐὰν δὲ ὁ πρόεδρος διστάξῃ νὰ ἐκτελέσῃ τὴν αἴτησιν, ἀποφασίζει περὶ τούτου τὸ δικαστήριον· ὅταν δὲ τοῦτο ἀπορρίψῃ τὴν αἴτησιν περὶ τοῦ νὰ ἐξετασθῶσιν ἐκ νέου οἱ μάρτυρες μετὰ τὴν ἀγόρευσιν τοῦ εἰσαγγελέως ἢ τοῦ κατηγορουμένου, ὑπάρχει παραβίασις τοῦ ἀρθρ. 392 τῆς ποιν. δικονομίας, ἐπιφέρουσα ἀναίρεσιν.

ΑΠ. 17 (1846). Ἡ παρουσία τῶν μαρτύρων κατὰ τὴν ἐπομένην συνεδρίαν δὲν διατάσσεται ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος, ἀλλὰ δύναται μόνον νὰ δώσῃ χώραν εἰς πρόσκαιρον ἀναβολήν, ἐὰν τυχὸν ᾖ ἀνάγκη πρὸς ἐξέτασιν τίνος ἐξ αὐτῶν.

ΑΠ. 79 (1847). Ἡ ἀναχώρησις μάρτυρός τινος ἐκ τοῦ ἄκροατηρίου δὲν ἐπιφέρει ἀναίρεσιν ἂν ἐκ τούτου δὲν παρεβιάσθῃ ἡ ὑπεράσπισις, ἤτις ἄλλως ἢ δύναται νὰ προκαλέσῃ νέας πρὸς τὸν μάρτυρα ἐρωτήσεις (392 τῆς ποιν. δικονομίας).

ΑΠ. 102 (1842). Ἡ ἐν τῷ ἄκροατηρίῳ διαμονὴ τῶν μαρτύρων μέχρι τέλους τῶν συζητήσεων δὲν διατάσσεται ὑπὸ τοῦ ἀρθρ. 392 ποιν. δικ. ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος· ἄλλως δὲ ἂν ᾖ ἀναγκαία, δύναται νὰ ζητηθῇ ὑπὸ τοῦ κατηγορουμένου.

ΑΠ. 35 (1847). Καὶ μετὰ τὸ τέλος τῆς διαδικασίας, ἀλλὰ πρὸ τῆς ἐκδόσεως τῆς περὶ ἐνοχῆς ἀποφάσεως, δύνανται νὰ ἐξετασθῶν μάρτυρες, οὔτε ἐξ ἐκ τῶν ἀρθρ. 374, 383 384 καὶ 425 ποιν. δικ. οὔτε ἐξ ἄλλου

τινὸς ἐξάγεται, ὅτι ἀπαγορεύεται ρητῶς καὶ ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος καὶ ἐξετάζεται, συναινέσει μάλιστα τοῦ εἰσαγγελέως καὶ τοῦ κατηγορουμένου, πᾶς μάρτυς, ὅστις ἐμφανίζεται μετὰ τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ ἄρθρου 371, πρὸ τῆς περὶ ἐνοχῆς ἀποφάσεως· προκειμένου δὲ λόγου περὶ μαρτύρων τῆς ὑπερασπίσεως, δὲν δύνανται νὰ παραπονεθῇ ὁ κατηγορούμενος διὰ παράβασιν τοῦ ἄρθρ. 383, ἀφοῦ συνήνεσεν.

ΣΤ' Ἀλλαι ἀποδείξεις.

393. Ἐγγραφα ἀποδεικτικὰ ἀναγινώσκονται καὶ ὁποῖα βάλλονται, ὡς καὶ [πᾶσα ἄλλη ἀπόδειξις] πᾶν ἀπὸ πειστήριον, εἰς τὸν κατηγορούμενον, διὰ νὰ τὰ ἀναγνωρίσῃ ἢ νὰ ἐξηγηθῇ περὶ αὐτῶν. — Ἐὰν ἦναι ἀναγκαῖον νὰ ἀναγνωρίσῃ τις τῶν μαρτύρων τὸ ἔγγραφον ἢ [τὴν ἀπόδειξιν] τὸ πειστήριον, ὁ πρόεδρος ἐπιδεικνύει ταῦτα εἰς αὐτὸν διὰ νὰ ἐξηγηθῇ. Π.Δ. 110. 378. 421.

ΑΠ. 80 (1893). Ἐπειδὴ ἡ ὑπὸ τοῦ ὑπαξιωματικοῦ τῆς χωροφυλακῆς, δυναμένου κατὰ τὸ ἄρθρον 17 § 4 ποιν. δικ. νὰ ἐνεργήσῃ ἀνὰ μέρος, γενομένη ἐκθεσις οὐχὶ περὶ ἐξετάσεως μαρτύρων, ἀλλὰ περὶ τοῦ οἴκον ἐρεύνης καὶ κατασχέσεως πειστηρίων, δυνάμει ἄρθρου 136 ποιν. δικ., καθ' ὃ οἱ ἀνακριτικοὶ ὑπάλληλοι δύνανται νὰ συλλέγωσι πληροφάνειαν περὶ τῆς ἀνακριτέας πράξεως καὶ τοῦ πράξαντος, νὰ καταλαμβάνωσι τὰ πειστήρια κλπ. καὶ γενομένη κατὰ τὰς διατυπώσεις ἄρθρων 139, 169, 173, 72 καὶ 73 Δικ. ἔχει ἰσχύον ἀποδείξεως κατὰ τὸ ἄρθρ. 134 καὶ ἡδύνατο ν' ἀναγνωσθῇ ἐπ' ἀκροατηρίου, δυνάμει ἄρθρου 393 ποιν. δικ., καθ' ὃ ἀναγινώσκονται τὰ ἀποδεικτικὰ ἔγγραφα, καὶ νὰ δοθῇ τοῖς ἐνόρκοις μετὰ τῆς λοιπῆς δικογραφίας, δυνάμει ἄρθρ. 431 ποιν. δικ. δικονομίας.

ΑΠ. 83 (1893). Ἐπειδὴ ἡ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ ἀνάγνωσις ἐκθέσεων ἄλλων, πλὴν τῶν πιστοποιουμένων καταθέσεις μαρτύρων, καίτοι μὴ συντεταγμένων ἐγκύρως, δὲν ἀποτελεῖ λόγον ἀναιρέσεως, μὴ ὑπαγομένη εἰς τινὰ τῶν ἐν ἐδαφίοις 14 καὶ 15 ἄρθρου 458 ποιν. δικ. περιπτώσεων. Ὅθεν ἐπὶ τοῦ προκειμένου, καὶ εἰν ἡ αὐτοψίαν τοῦ ἀνευρεθέντος πτωματος τοῦ παθόντος ἔχουσα ἀντικείμενον ἐκθεσις τοῦ ὑπομοιράρχου Σπ. ροχωρίου ὑποτεθῇ ὡς ἀκυρὸς, λόγῳ τοῦ ὅτι μόνος εἰς τῶν προσληφθέντων κατὰ τὴν σύνταξιν αὐτῆς δύο μαρτύρων ὑπεγράψατο χωρὶς νὰ ἐπαυῶται ὁ λόγος τῆς μὴ ὑπογραφῆς τοῦ ἑτέρου, ἢ ἀνάγνωσις αὐτῆς καὶ

ἢ ἀγχείρισις εἰς τοὺς ἐνόρκους δὲν καθιστᾷ ἀναιρετέαν τὴν προσβαλλομένην ἀπόφασιν.

ΑΠ. 68 (1848). Ἐνώπιον τῶν ἐνόρκων δὲν ἀπαγορεύεται ν' ἀναγινώσκηται ἢ τῆς καταμηνύσεως ἐκθέσις τοῦ ἀνακριτικοῦ ὑπαλλήλου. Ἐγγραφοῦ τοῦ ἀνακριτοῦ πρὸς τὸν εἰσαγγελεῖα παραδίδεται τοῖς ἐνόρκους, καίτοι μὴ ἀναγνώσθην.

ΑΠ. 92 (1874). Ἐκθέσις ἀστυνομικῆ δύναται νὰ χρησιμεύσῃ ὡς μέσον ἀποδείξεως, καίτοι μὴ διαταχθεῖσθαι τῆς ἀναγνώσεως.

ΑΠ. 85 (1850). Τῆς ἐξετάσεως, εἰς τὴν ὁποῖαν ἐνωματάρχης τις ὑπέβαλε τὸν κατηγορούμενον δυνάμει τοῦ ἀρθροῦ 157 τῆς ποιν. δικ., συγχωρεῖται ἡ χρῆσις.

ΑΠ. 52 (1850). Αἱ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ ἀναγνωσθεῖσαι ἐκθέσεις παραδίδονται τοῖς ἐνόρκοις.

ΑΠ. 2 (1853). Ἡ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ ἀνάγνωσις τῆς ἐν τῇ ἀνακριτικῇ βολογίας συγκατηγορηθέντος τινὸς δὲν ἀντιβαίνει εἰς τὸν νόμον (393 καὶ 425 ποιν. δικ.), μόνον αἱ ἀνωμοσί ληφθεῖσαι μαρτυρίαι δὲν λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν.

ΑΠ. 77 (1857). Ὁ πρόεδρος δύναται ν' ἀναγνώσῃ τεμάχια ἄλλου συγκατηγορηθέντος, καὶ εἶναι ἀδιάφορον ἂν αὐτὸς ἐδιδάσθῃ ἢ μέλλει νὰ ἀκαθῇ, ὡς καὶ ἂν ᾖ συγγενὴς τοῦ κατηγορουμένου.

ΑΠ. 92 (1847). Καὶ ἂν δὲν ἀνεγνώσθῃ ἐνώπιον τοῦ κακουργιοδικοῦ ἐκθέσις τις τῆς Ἀστυνομίας δύναται νὰ γίνῃ κατὰ τὴν συζήτησιν χρῆσις αὐτῆς.

ΑΠ. 118 (1852). Ὁ νόμος δὲν ἀπαγορεύει τὴν ἀνάγνωσιν ἐγγράφων μετὰ τὴν ὑπὸ τοῦ εἰσαγγελέως ἀνάπτυξιν τῆς κατηγορίας ἐνώπιον τῶν κακουργιοδικῶν ἀρκεῖ μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν ταύτην νὰ μὴ ἀπαγορευθῇ ὁ λόγος πρὸς ὑπεράσπισιν καὶ κατὰ τοιούτων ἐγγράφων.

ΑΠ. 90 (1846). Τὸ ἀρθρον 393 ποιν. δικον. διαλαμβάνον περὶ τῆς πρὸς τὸν κατηγορούμενον ἀναγνώσεως καὶ ἐπιδείξεως τῶν ἀποδεικτικῶν ἐγγράφων δὲν ὀρίζει ποινὴν ἀκυρότητος, εἰὰ μὴ ἐκπληρωθῇ ἡ διάταξις τοῦ ἀρθροῦ τούτου. Ὅθεν τότε μόνον δύναται νὰ θεωρηθῇ ἡ παράλειψις αὐτῆς ὡς ἐπάγουσα ἀναίρεσιν, ὅταν γενομένης αἰτήσεως περὶ ἀναγνώσεως καὶ ἐπιδείξεως τοιούτων ἐγγράφων, τὸ δικαστήριον ἀπορρίψῃ αὐτὴν ἐπὶ παραδίᾳσει τοῦ τῆς ὑπερασπίσεως δικαιώματος, ἢ παραλίπη τοῦτο ν' ἀποφανθῇ.

Ζ' Τέλος τῆς διαδικασίας καὶ ἀπόφασις.

394. Περαιωθείσης τῆς περὶ τὴν ἀπόδειξιν διαδικασίας καὶ ἀκουσθέντος τοῦ κατηγορουμένου, ἀναπτύσσουν, ὁ μὲν εἰσαγγελεὺς τὴν κατηγορίαν, ὁ δὲ πολιτικῶς ἐνά-

γων τὴν ἀγωγὴν του, ἀπαγγέλλοντες τὰ ἐκ τῆς περὶ τὴν ἀπόδειξιν διαδικασίας συνηγμένα καὶ πρὸς ὑποστήριξιν τῆς κατηγορίας καὶ ἀγωγῆς τείνοντα πορίσματα, καὶ ἐπάγουν τὰς αἰτήσεις των.— Μετὰ ταῦτα ἔπεται ἡ ἀπολογία τοῦ ἐγκαλουμένου ἢ τοῦ συνηγόρου.— Ἐάν δὲ εἰσαγγελεὺς ἢ ὁ πολιτικῶς ἐνάγων θέλῃ νὰ ἀπαντήσῃ συγχωρεῖται τοῦτο εἰς αὐτόν, ἔχει ὁμοίως τότε ὁ κατηγορούμενος καὶ ὁ συνηγόρος του τὸ δικαίωμα νὰ ἀπαντήσῃ ἐκ νέου.— Περαιτέρω ἀνάπτυξις δὲν συγχωρεῖται, ἀλλ' ἡ συζήτησις παύει καὶ διαγιγνώσκεται ἡ ἀπόφασις. Π.Δ. 407, 426, 427, 458, 464.

ΑΠ. 43 (1867). Ἐπειδὴ τὰ ἄρθρα 580 καὶ 559 πολ. δικ. δύνανται νὰ καταθέσῃ οἱ διάδικοι 24 ὥρας πρὸ τῆς ἀποκρίσεως τοῦ συνεδριάσεως, ἀλλὰ μόνον λέγει ὅτι καταθέσῃ εἰ δυνατόν 24 ὥρας πρὸ τῆς συζητήσεως, ἐκτὸς δὲ τούτου, προκειμένου περὶ πολιτικῆς ἀγωγῆς ἐνώπιον ποινικοῦ δικαστηρίου, ἐφαρμοστέα εἰναι τὰ ἄρθρα 394 καὶ 449 ποιν. δικ. τὰ ὅποια οὐδὲν περὶ προτάσεων ἐπιτρέπουν, οὐδὲ παραπέμπουσι ταῦτα, ἢ τὰ ἄρθρα. 302—306 ποιν. δικ. εἰς ἄρθρ. 580 καὶ 559 πολ. δικ. ὡς πρὸς τὴν ἐνώπιον τῶν ποιν. δικ. ἀποκρίσεων συζήτησιν τῆς πολ. ἀγωγῆς. Ὅθεν ἀνυπόστατος ὁ λόγος τῆς μὴ καταθέσεως τῶν ἐγγράφων προτάσεων τοῦ πολιτικῶς ἐνάγοντος πρὸ 24 ὥρων.

ΑΠ. 8 (1853). Ἐπειδὴ δὲν εἶναι ἀναγκαῖον κατὰ τὰ 125 καὶ 394 ποιν. δικ. νὰ ἐρωτᾶται ὁ ὡς μάρτυς ἐξεταζόμενος περὶ τῆς συγγενείας του πρὸς τὸν κατηγορούμενον, αὐτὸς ὁ κατηγορούμενος μετὰ τὸ τέλος τῆς διαδικασίας ἂν ἔχῃ νὰ προσθέσῃ τι ἢ διάταξις δὲ τοῦ 385 § 2 ποιν. δικ. δὲν εἶναι ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος (409 § 9 ποιν. δικ.).

ΑΠ. 70 (1842). Ἐπειδὴ ἂν μετὰ τὴν ἐξέτασιν τινῶν μαρτύρων τῆς ὑπερασπίσεως, ὁ συνηγόρος τῶν κατηγορουμένων παρητήσῃ καὶ ὑπολοίπων ἢ πράξις αὕτη τοῦ συνηγόρου γενομένη ἐπὶ παρουσίᾳ αὐτῶν τῶν κατηγορουμένων καὶ ἄνευ οὐδεμιᾶς ἐκ μέρους αὐτῶν ἀντιρρήσεως θεωρεῖται ὡς πράξις αὐτῶν τῶν ιδίων, ἐνεκα τῆς ὁποίας δὲν δύναται νὰ ζητήσῃ ἀναίρεσιν.

Ἐπειδὴ ὁ οὐσιώδης τύπος τῆς ποιν. διαδικασίας εἶναι ν' ἀκουσθῇ ὁ κατηγορούμενος, ἢ τὰς ἐκ τῆς ὁμοίας καὶ ἡν οὗτος ἐξετάζεται εἴτε πρὸ τῆς ἀποκρίσεως διαδικασίας εἴτε μετὰ τὸ τέλος αὐτῆς, δὲν διατάσσεται ἀπὸ τὸν νόμον ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ἀποφασίζονται διὰ τῶν πρακτικῶν ὅτι ὁ πρόεδρος τῶν συνεδρίων ἐξήτασε καὶ

πράσσει τοὺς κατηγορουμένους, τοῦτο δὲ ἀρκεῖ διὰ νὰ καταστήσῃ ταπεινὴν τὴν γενομένην διαδικασίαν.

ΑΠ. 63 (1870). Ἐπειδὴ ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις εἰκόσασε κατ' ἀντιμωλίαν τὸν Δ. καὶ ἐνεκα τοῦτου εἶναι τελεσίδικος. Ὡς τοιαύτη δὲ καὶ συνάμα καταδικαστικὴ δύναται νὰ προσβληθῇ δι' αἰτήσεως περὶ ἀναιρέσεως (479 ποιν. δικ.). Ἄρα μὴ βάσιμος ἡ περὶ ἀπαράδεκτου τῆς προκειμένης αἰτήσεως ἐνστάσις τοῦ πολιτικῶς ἐνάγοντος.

Ἐπειδὴ ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ ἀρθρ. 394, 395, 399 καὶ 344 ποιν. δικ. προκύπτει, ὅτι ἐνώπιον τῶν πλημμελειοδικῶν ἡ συζήτησις γίνεται κατ' ἀντιμωλίαν, ὅταν ὁ κατηγορούμενος ὅχι μόνον ἐμφανισθῇ κατὰ τὴν συζήτησιν, ἀλλὰ καὶ παραμένῃ εἰς αὐτὴν ἀπολογούμενος, δηλ. μέχρι τοῦ τέλους τῆς περὶ τὴν ἀπόδειξιν διαδικασίας. ὁ δὲ ἐμφανισθεὶς κατὰ τὴν ἐναρξιν τῆς συζητήσεως καὶ ἀποσυρθεὶς πρὸ τῆς ἀπολογίας (ἐπὶ τοῦ προκειμένου μάλιστα ἅμα τῇ ἐνάρξει τῆς ἐξετάσεως τῶν μαρτύρων τῆς κατηγορίας) πρέπει νὰ θεωρηθῇ ὡς μὴ ἐμφανισθεὶς καὶ νὰ δικασθῇ τοῦτο ἐνεκα ἐρήμην, τοῦ νόμου μὴ ἐπιτρέποντος τὸ δικαίωμα τῆς ἀνακοπῆς μόνον εἰς τοὺς ἐξ ἀπειθείας μὴ ἐμφανιζομένους, ἢ ἐμφανισθέντας καὶ ἀνευ νομίμου αἰτίας ἀρνούμενους τὴν μαρτυρίαν των μάρτυρος (ἀρθ. 381, 382, 384, 335, 195 καὶ 196), καὶ ἐκτὸς τοῦ τῆς προθεσμίας οὐδεὶς ἄλλον καθιεροῦντος περιορισμὸν ὡς πρὸς τοὺς κατηγορουμένους, εἶνα ἄλλον καθιεροῦντος περιορισμὸν ὡς πρὸς τοὺς κατηγορουμένους τῆς συζητήσεως πρὸ τῆς κατ' αὐτῶν ἀποφάσεως τῆς ὑποθέσεως (ἀρθρ. 403 336 καὶ 439).

Ἐπειδὴ τούτων οὕτως ἐχόντων, ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις κατὰ παράβασιν ἀρθρ. 394, 395, 399, καὶ 344, εἰκόσασε κατ' ἀντιμωλίαν τὸν μὴ ἀπολογηθέντα κατηγορούμενον ἐνεκα δὲ τοῦτου παρεβιάσθη καὶ ἡ ἀρθρ. 403 διάταξις περὶ τοῦ δικαιώματος πρὸς ἀνακοπὴν τῆς τοιαύτης ἀποφάσεως. Ὅθεν ἡ ἀπόφασις ἐστὶν ἀναιρέτεια (407 § 8 καὶ 9 ποιν. δικον.)

ΑΠ. 242 (1838). Κατὰ τὰ ἀρθρα 426 καὶ 394 τῆς ποιν. δικ. ὁ κατηγορούμενος ἢ ὁ συνήγορός του τότε μόνον ἔχουν τὸ δικαίωμα ν' ἀγορεύσωσι καὶ δευτερον, ὅταν ὁ εἰσαγγελεὺς, ὁ ἰδιώτης κατήγορος, ἢ ὁ πολιτικῶς ἐνάγων ἀπαντήσωσιν εἰς τὴν ἀπολογίαν τοῦ κατηγορουμένου ἢ τοῦ συνηγόρου του.

ΑΠ. 97 (1847). Ὁ περιορισμὸς τοῦ δικηγόρου καὶ κατηγορουμένου αὐτοῦ ὡς πρὸς τὸν τρόπον τοῦ ἐκφράζεσθαι δὲν παραβιάζει τὴν ὑπεράσπισιν τοῦ κατηγορουμένου.

ΑΠ. 4 (1841). Ὁ νόμος ἀπαιτεῖ πάντοτε παρόντα τὸν κατηγορούμενον, διὰ νὰ δύναται ν' ἀγορεύσῃ ὑπὲρ αὐτοῦ δικηγόρος ἀποχωρήσας λοιπὸν αὐτοῦ κατὰ τὴν περὶ ποινῆς συζήτησιν, ὁ συνήγορος δὲν δύναται νὰ ἐμειλήσῃ.

ΑΠ. 62 (1846). Ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ἀρθρων 394, 395, 399 καὶ 344 τῆς ποιν. δικονομίας προκύπτει, ὅτι ἐνώπιον τῶν

πλημμελειοδικῶν ἢ συζήτησις γίνεται κατ' ἀντιμωλίαν ὁπόταν ὡς μόνον ἐμφανισθῇ ὁ κατηγορούμενος ἀλλὰ καὶ παραμεινῇ ἀπολογούμενος ὅθεν ὁ ἐμφανισθεὶς καὶ ἀποσυρθεὶς πρὸ τῆς ἀπολογίας δεῖον νὰ θεωρηθῇ ὡς μὴ ἐμφανισθεὶς καὶ νὰ δικασθῇ τοῦτου ἕνεκεν ἐρήμην.

ΑΠ. 90 (1846). Δὲν ἀπαιτεῖται ἀναγκαίως νὰ ἐρωτᾶται ὁ κατηγορούμενος μετὰ τὸ πέρας τῆς διαδικασίας ἂν ἔχῃ νὰ προσθέτῃ ἄτε τοιοῦτόν τι μὴ διατάσσοντος τοῦ νόμου ἐπὶ πλημμελημάτων.

ΑΠ. 17 (1870). Ἐὰν ὁ συνήγορος παρεκτραπῇ τοῦ καθήκοντος τοῦ κατὰ παράβασιν τῶν διατάξεων τοῦ 146 ἄρθρου τοῦ δικαστικοῦ ὀργανισμοῦ καὶ τοῦ 376 ἄρθρου τῆς ποιν. δικ. δύναται ὁ πρόεδρος νὰ παύσῃ αὐτὸν ἀπ' αὐτοῦ τὸν λόγον.

ΑΠ. 61 (1841). Δὲν ἀπαγορεύεται ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος ἡ μεταβολὴ νέας ποινικῆς διαδικασίας πρὶν ἢ ἐκδοθῇ ἡ ἀπόφασις τῆς προτάσεως ἐν τῇ αὐτῇ συνεδριάσει περαιωθείσης τῆς διαδικασίας.

ΑΠ. 95, 96 (1839). Ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ἄρθρων 375, 377 καὶ 394 συνάγεται, ὅτι κατὰ τὴν διάνοιαν τοῦ νομοθέτου ἡ καταλληλοτέρα τάξις τῆς ἀκροάσεως τοῦ κατηγορουμένου εἶναι ἡ καθ' ἣν καλεῖται αὐτός μετὰ τοὺς μάρτυρας, ἀλλ' ἐπειδὴ οὐδαμοῦ ὀρίζεται ρητῶς ἡ τάξις τοῦ κατηγορουμένου ἐξέτασεως, τοῦ ἄρθρου 394 αἰνιττομένου μὴ τὴν μετὰ τοὺς μάρτυρας ἐξέτασιν αὐτοῦ, ἀλλὰ μὴ ρητῶς ἐπιτάσσοντος αὐτὴν καὶ μάλιστα ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος, ἔπεται, ὅτι ἡ διαδικασία δὲν ἀκυροῦται, ἐὰν ἐξετάσῃ πρὸ τῶν μαρτύρων ἢ ἐν τῷ μεταξύ.

ΑΠ. 14 (1844). Ἐκ τοῦ 394 ἄρθρου συνάγεται ὅτι καὶ τὸ δικαστήριον, ὅπερ κατὰ ἄρθρα 398, 399 καὶ 425 ποιν. δικ. ἔχει τὸ δικαστήριον νὰ ἐπιβάλῃ νέαν ἀπόδειξιν, δὲν δύναται νὰ ἐνεργηθῇ ἡ κατὰ τὴν διαρκείαν τῆς ἐν τῇ ἀκροατηρίῳ συζητήσεως, πρὶν ἢ ἀποσυρθῇ εἰς διάνοισιν τῆς ἀποφάσεως, ἐν πάσῃ στάσει τῆς δίκης πρὸ τῆς ὁριστικῆς ἀποφάσεως. Contra ΑΠ. 14 (1870) 34 (1872) 132 (1895).

ΑΠ. 26, 43 (1867). Μηδὲν ὀριζόντων τῶν ἄρθρων 394 καὶ 449 ποιν. δικ. περὶ προτάσεων οὐδὲ παρακευμόντων εἰς ἄρθρα 580 καὶ 559 ποιν. δικ. ὡς πρὸς τὴν ἐνώπιον τῶν ποινικῶν δικαστηρίων συζήτησιν τῆς πολιτικῆς ἀγωγῆς, ἔπεται, ὅτι οὐδεμία ἐπιβάλλεται ὑποχρέωσις εἰς τὴν πολιτικῶς ἐνάγοντα τῆς καταθέσεως τῶν ἐγγράφων προτάσεων πρὸς τὸ δικαστήριον.

ΑΠ. 149 (1872) 165 (1872) 164 (1876). Ἐκ τούναντιού συνάγεται ἐξ ἄρθρων 394 καὶ 449 ποιν. δικ. εἰς ἡ οὐδόλωσις ἀντιστρατεύονται τὰ τὴν προδικασίαν τῆς πολιτικῆς ἀγωγῆς κανονίζοντα ἄρθρα 302—306 ποιν. δικ. ὅτι ὁ πολιτικῶς ἐνάγων δύναται καὶ προφορικῶς νὰ ὑποστηρίξῃ τὴν πολιτικὴν αὐτοῦ ἀγωγὴν ἄνευ ἐγγράφων προτάσεων.

395. Αἱ ἀποφάσεις γίνονται διὰ τῆς ψήφου τῶν πλειόνων, καὶ πάντοτε ἀφοῦ τὸ δικαστήριον ἀκούσῃ πρῶτον τὸν εἰσαγγελέα καὶ ὅλους τοὺς ἐν τοῖς ἄρθροις

394 καὶ 401 ἀναφερομένους διαδίκους. Π.Δ. 407. 420.
158 § 7. 464.

396. Πρῶτον γίνεται ψηφοφορία περὶ τῶν ἐξῆς προ-
βλημάτων, ἂν ὁ κατηγορούμενος ᾖ ἢ ἐνοχος τοῦ πλημμε-
λήματος ἢ ὡς αὐτουργός, ἢ ὡς συναίτιος ἢ συνερ-
γός· ἂν ᾖ ἢ ἐνοχος τοῦ τετελεσμένου πλημμελή-
ματος ἢ τῆς ἀποπείρας αὐτοῦ κτλ.—Ὅταν γίνεται ψη-
φορία περὶ τῶν παρὰ τοῦ προέδρου ἐν τῷ συμβουλίῳ προ-
βληθέντων ζητημάτων, ὀφείλει ἕκαστος δικαστὴς νὰ
λέγῃ ἐνοχος ἢ ἀθῶος.—Τῆς ψηφοφορίας ταύτης γίνε-
ται μνεία ἐν τῇ ἐκθέσει. Π.Δ. 464. Δικ. Ὅργ. 84. 86.

ΑΠ. 410 (1839). Κατὰ τὰ ἄρθρα 396 καὶ 397 τῆς Ποιν. Δικ. αἱ
ἀποφάσεις τῶν πλημμελειοδικῶν διαστέλλονται εἰς δύο μέρη, ἐξ ὧν τὸ
μὲν χαρακτηρίζει τὴν πράξιν, τὸ δὲ περιέχει τὴν ἐφαρμογὴν τῆς ποινῆς.

ΑΠ. 410στ' (1840). Πᾶν πραγματικὸν περιστατικὸν ἔχον ἐπίρροήν εἰς
τὸν καταλογισμὸν ἢ τὴν ἐπιμέτρησιν τῆς ποινῆς πρέπει νὰ συζητηθῇ
καὶ ἀποφασισθῇ εἰς τὸ περὶ ἐνοχῆς μέρος τῆς ἀποφάσεως.

ΑΠ. 39 (1843). Παρὰ τοῖς πταισματοδικαῖς διαστολῇ τῶν ἀποφά-
σεων εἰς δύο διακεκριμένα μέρη δὲν ἀπαιτεῖται. Ἀρκεῖ νὰ περιέχῃ ἡ
ἀπόφασις τὸ ἄρθρον τοῦ νόμου.

397. Ἡ διαγνωσθεῖσα ἀπόφασις πρέπει νὰ περιέχῃ
κατὰ τὸ ἄρθρον 92 τὰς [αἰτίας] αἰτιολογίας καὶ νὰ δη-
μοσιεύηται ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ· καταδικασθέντος δὲ τοῦ
ἐγκαλουμένου, γίνεται ἀμέσως μετὰ ταῦτα κατὰ τὴν
αὐτὴν συνεδρίασιν συζήτησις κατὰ τὰ ἐν ἄρθροισι 449 καὶ
450 ὁρισμένα περὶ τῆς ἐφαρμοστέας ποινῆς.—Ὁ εἰσαγ-
γελεύς κάμνει πρῶτος τὰς προτάσεις, μεθ' ὧν δύναται ὁ
κατήγορος ἢ ὁ συνήγορός του νὰ ἀναφέρουν τὰς παρα-
τηρήσεις καὶ αἰτήσεις των, καὶ μετὰ ταῦτα ἀπαγγέλ-
λεται ἡ ποινικὴ ἀπόφασις. Π.Δ. 81, 403, 407 § 10.

ΑΠ. 98 (1842). Ἐπειδὴ κατὰ ἄρθρ. 92 καὶ 397 ποιν. δικ. αἱ αἰ-
τιολογίαι ἀποτελοῦσι τύπον οὐσιώδη ἑκάστης ἀποφάσεως καὶ ἡ κατα-
λογισμὸς αὐτῶν διατάσσεται ρητῶς παρὰ τοῦ νόμου, ὡς αἰτιολογία δὲ

δὲν δύναται νὰ λογισθῇ ἡ ἀπλὴ ἔκθεσις τοῦ πράγματος ἕνεκα τοῦ ὅτι κατηγορεῖται τις, ἀλλ' ὁ δικαστὴς ὀφείλει νὰ ἀναφέρῃ καὶ τοὺς λόγους δι' οὓς κρίνει τὴν πρᾶξιν ἀξιόποιον.

Ἐπειδὴ τὸ πλημμελειοδικεῖον ἀποφαίνεται μόνον θεωρητικῶς περὶ τῆς ἐννοίας τοῦ 20 ἄρθ. τοῦ περὶ ἐξουδίσσεως ἐν γένει καὶ περὶ τύπου μου καὶ ἐκθέτει τὸ ἀντικείμενον τῆς κατηγορίας δι' ἣν ἐπρόκειτο νὰ δικασθῇ ὁ ἀναίρεσιον, ἡ δὲ τρίτη σκέψις τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως ἐπὶ τῇ ὁποίᾳ στηρίζεται τὸ διατακτικόν, δι' οὗ κηρύττεται ἔνοχος ὁ ἀναίρεσιον ὅτι προσέβαλε διὰ δυσφημιῶν τὰς πράξεις τῆς κυβερνήσεως καὶ ἐπροσπάθησε νὰ διεγείρῃ περιφρόνησιν κατ' αὐτῆς, φέρει μόνον ἐπὶ τῶν κατηγορουμένων περιοκτῶν ὁ ἀναίρεσιον δὲν περιορίσθαι εἰς τὴν εὐσχημον ἐξέτασιν τῶν πράξεων τῶν ὑπουργῶν, ἀλλὰ προσέβαλε καὶ εὐσχημον διὰ δυσφημιῶν τὰς πράξεις τῆς κυβερνήσεως καὶ ἐπροσπάθησε νὰ διεγείρῃ περιφρόνησιν κατ' αὐτῆς ἐπομένως μὴ ὑπαρχόντων ἐκτελέσει τῶν λόγων διὰ τῶν ὅποιων θεωροῦνται αἱ εἰρημέναι περιοκταὶ ἐμφαίνουσαι προσβολὴν διὰ δυσφημιῶν καὶ προσπάθειαν πρὸς διεγείρειν περιφρόνησεως, ἡ ἀπόφασις εἶναι ἀναιτιολόγητος καὶ τοῦτο ὡς παρὰ τὰς αἰτίας τύπου οὐσιώδους φέρει ἀναίρεσιν.

ΑΠ. 25 (1851) 52 (1854) 42 (1850). Κατὰ τὸ ἄρθρον 397 τοῦ ποινικοῦ νόμου ἀπαγγέλλεται ἡ περὶ ἐνοχῆς ἀπόφασις καὶ μετὰ ταῦτα, γενομένη συζητήσεως, ἀπαγγέλλεται ἡ ποινὴ, ἥτοι ἡ καταδικαστικὴ ἀπόφασις ἐκ τούτου δὲ διατρανοῦται, ὅτι ἐκδίδονται δύο διακεκριμέναι καὶ αὐτὴν παρκατοί ἀποφάσεις, ἡ μὲν τῆς ἐνοχῆς ἡ δὲ τῆς ποινῆς, ἐκάστη ἐπὶ τῶν εἶναι αὐτοτελῆς, ὡς τοιαύτη δὲ πρέπει νὰ ὑπογράφηται κατὰ τὸν 88 ἄρθρον τῆς ποιν. δικον. ὑπὸ τε τῶν μετασχόντων δικαστῶν καὶ τοῦ γραμματέως, μὴ ὑπογραφεῖσα δὲ εἶναι ἀναίρετέα, ἅτε τῶν ὑπογραφῶν αποτελουσῶν κύριον συστατικόν τῆς ἀποφάσεως.

ΑΠ. 20 (1848). Ὡς προκύπτει ἐκ τῶν ἄρθρων 92 καὶ 397 τοῦ ποιν. αἱ αἰτιολογίαι αποτελοῦσιν οὐσιώδη τύπον ἐκάστης ἀποφάσεως καὶ αἰτιολογία δὲ δὲν δύναται νὰ λογισθῇ ἡ ἀπλὴ ἔκθεσις τοῦ πράγματος ὅτι ἕνεκα κατηγορεῖται τις, ἀλλ' ὁ δικαστὴς ὀφείλει νὰ ἀναφέρῃ καὶ τοὺς λόγους, δι' οὓς κρίνει τὴν πρᾶξιν ἀξιόποιον. Ὅθεν προκύπτει περὶ προσβολῆς διὰ δυσφημιῶν τῶν κυβερνητικῶν πράξεων δὲν νὰ εἰ τίθενται οἱ λόγοι, δι' οὓς θεωροῦνται αἱ περιοκταί, ἐφ' αἷς καταδικάζονται ὁ γράφας, ὡς ἐμφαίνουσαι προσβολὴν διὰ δυσφημιῶν.

ΑΠ. 70 (1868). Καὶ τὸ ποινικὸν δικαστήριον, ὡς πᾶν ἄλλο δικαστήριον, δὲν δύναται μὲν νὰ τροποποιήσῃ τὴν ἀπαγγελθεῖσαν ἀπόφασιν ἀποφασιν αὐτοῦ, δύναται ὅμως διὰ μεταγενετέρας ἀποφάσεως νὰ διορθώσῃ τὰς καθαρῶς γραφικὰς πλάνας τὰς εἰς ἐκείνην παρεμφερμένους καὶ ἀναγομένας εἴτε εἰς τὰς ιδιότητας τῶν δικαζομένων, εἴτε εἰς τὴν χρονολογίαν τῶν δικογράφων, εἴτε εἰς τὸν τόπον τῆς ἐκτελέσεως τοῦ δικήματος ἢ τῆς κατοικίας καὶ διαμονῆς τοῦ κατηγορουμένου, ἅτε εἰς οὐδὲν διὰ τῶν διορθώσεων τούτων προστιθὲν ἢ ἀφαιρουμ ἐκ τῶν δι-

κλιωμάτων, ἅπερ οἱ δικασθέντες ἐκτίσαντο διὰ τῆς ἀπαγγελθείσης ἀποφάσεως, οὐδὲ προσβάλλον τὴν οὐσίαν αὐτῆς.

398. Καὶ αἱ ἀθωωτικαὶ αὐταὶ ἀποφάσεις ἀπαγγέλλονται ἀνυπερθέτως ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ· ἀλλ' ἐκτελοῦνται μόνον κατὰ τὰ ἐν τῷ ἄρθρῳ 542 ὠρισμένα. Π.Δ. 81. 464.

399. Περὶ τῆς ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ περαιτέρῳ διαδικασίας, περὶ τῆς ἀποδείξεως, περὶ τῆς διαγνώσεως καὶ συντάξεως τῶν ἀποφάσεων, περὶ τῶν ἐξόδων τῆς ἀποδόσεως, τῆς δημεύσεως, τῆς παρακαταθέσεως καὶ φυλάξεως τῶν ἐγγράφων κτλ. ἐφαρμόζονται τὰ ἐν τοῖς ἄρθροις 76 — 134, 345, 346, 348, καὶ 349 ὠρισμένα. Π.Δ. 6, 85. 302. 407. 425. 452. 464. 491. Π. Ν. 20.

Η'. Παρεμπιπτόντα ζητήματα.

400. Ὅλοι οἱ κατὰ τὴν ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ διαδικασίαν προκύψαντες δισταγμοὶ καὶ αἱ αὐτόθι γινόμεναι μετὰ συνοπτικὴν συζήτησιν προτάσεις ἀποφασίζονται παραχρῆμα ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου τῶν πλημμελειοδικῶν ἢ τοῖ ὀριττικῶς, ἢ, ἐὰν τυχὸν αἱ πρὸς τοῦτο ἀναγκαῖαι ἀποδείξεις ἰδίως δὲν ὑπάρχουν, μόνον [προδικαστικῶς] παρεμπιπτοῦς. Π.Δ. 407, 420, 425, 464.

ΑΠ. 63 (1846). Περὶ πάσης προτάσεως γενομένης παρὰ τοῦ κατηγορουμένου, πρέπει νὰ ἐκδίδηται ἀποφασίς.

ΑΠ. 50 (1846). Τὰ δικαστήρια δὲν δύνανται νὰ δικάσουν αὐτεπαγέλτως περὶ ἀντικειμένου ἄλλοτρίου τῆς αἰτήσεως τοῦ κατηγορουμένου.

ΑΠ. 49 (1847). Ἐκ τοῦ ἄρθρου 400 δὲν προκύπτει, ὅτι ἀνεξέτακτως τὰ ποιν. δικαστ. δέον νὰ παραδέχωνται τὴν περὶ ἀναβολῆς πρότασιν ἐπὶ τῷ λόγῳ, ὅτι προτείνεται πολιτικὸν ζήτημα, οὐ ἡ λύσις ἀνήκει εἰς τὴν ἀστικὴν δικαιοσύνην, ἐκ τούναντίου προκύπτει, ὅτι οφείλουσι νὰ ἐξετάζωσιν, ἐὰν ὄντως ἡ πρότασις περὶ ἀναβολῆς στηρίζεται εἰς δικαιώματα καὶ πιθανολογῆται ἔτι ἡ ὑπαρξὶς τῶν προτεινομένων.

νων γεγονότων, πρὸς δὲ ἂν τὰ γεγονότα ὥς τοιαῦτα, ὥστε ἡ ἔκδοσις τῆς ποινικῆς δίκης ἤθελεν ὄντως ἀρτᾶσθαι ἐκ τῆς ἀποδείξεως αὐτῶν ἐνώπιον τοῦ ποινικοῦ δικαστηρίου.

ΑΠ. 135 (1846) 2 (1847) 14 (1847) 22 (1847) 49 (1849) 32 (1859). Ἐπομένως τὸ ποιν. δικαστήριον εἶναι ἀρμόδιον νὰ ἐκτιμήσῃ τὴν ἀπόδειξιν τοῦ ἂν ἡ κατοχὴ τοῦ κτήματος ἔκειτο ἢ οὐ παρὰ τῷ κατηγορομένῳ, ὅτι αὐθαирέτως ἐνήργησεν ἢ ἐνόμιζεν ὅτι εἶχε δίκαια ἐπὶ τοῦ κτήματος τούτου. "Ὅθεν ἂν παραπέμψῃ τὴν ἐκδίκασιν τοῦ παρεμπύπτοντος ζητήματος τούτου εἰς τὸ πολιτικὸν δικαστήριον ἐπὶ παραβιάσει τοῦ ἀρθροῦ 400, περιέχοντος οὐσιώδεις διατάξεις, ἡ ἀπόφασις καθίσταται ἀναιρετέα.

ΑΠ. 135 (1846) 78 (1849). Κατὰ γενικὸν κανόνα ὁ δικαστὴς τοῦ ἀδικήματος εἶναι καὶ ὁ δικαστὴς τῶν πρὸς ἀνατροπὴν τῆς καταδικαστικῆς προτεινομένων ἐνστάσεων, ἐκτὸς ἐὰν ἡ ἐκδίκασις αὐτῶν ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς ἐρεύνης ἀντικειμένων τῆς ἀποκλειστικῆς ἀρμοδιότητος τῶν ἀστικῶν δικαστηρίων.

ΑΠ. 111 (1849). Τὸ 11 πολ. δικ. διαλαμβάνον, ὅτι, τῆς πολιτικῆς δίκης περιεχούσης προδικαστικὸν ζήτημα ἀφορῶν εἰς τὴν ποινικὴν δικασίαν, ἀποφαίνονται κατ' ἐξαιρέσιν πρῶτον τὰ πολιτικὰ δικαστήρια ἐπὶ τῆς πολιτικῆς ἀγωγῆς, δὲν προτίθεται νὰ καταστήσῃ ἀναρμόδια τὰ ποινικὰ δικαστήρια νὰ ἐπιλαμβάνωνται τῆς ἐξετάσεως αὐτοῦ, ἀλλ' ἀπλῶς νὰ καθιερῶσιν, ὅτι, ὑφισταμένης ἐκκρεμοῦς ἀγωγῆς περὶ τοῦ πολιτικοῦ ζητήματος, ἀποφαίνεται πρῶτον τὸ πολιτικὸν δικαστήριον. Ἡ ἐναντία ἐρμηνεία οὐ μόνον παρακωλύει τὴν τοσοῦτον ἀναγκαίαν ταχύτητα εἰς τῆς ποινικῆς δικαιοσύνης τὴν λειτουργίαν, ἀλλ' ἀντίκειται καὶ εἰς τὸν δικονομικὸν κανόνα, καθ' ὃν ὁ δικαστὴς τῆς κυρίας ὑποθέσεως εἶναι καὶ δικαστὴς τοῦ παρεμπύπτοντος (καθ' ὅσον δὲν διατάσσεται ρητῶς τὸ ἐναντίον), τὸν δὲ κανόνα τοῦτον καθιέρωσε καὶ ρητῶς ἡ ποιν. δικ. ἐν ἀρθρῳ 94.

ΑΠ. 106 (1847). Τοῦ ἀρθροῦ 400 αἱ διατάξεις εἶναι οὐσιώδεις, ὥς ἀφορῶσαι εἰς τὰ μέσα τῆς τε κατηγορίας καὶ τῆς ὑπερασπίσεως, ἐπομένως ἡ παραβίασις αὐτῶν ἐπιφέρει ἀναίρεσιν. "Ὅθεν ἂν τὸ δικαστήριον προχωρήσῃ εἰς καταδικαστικὴν ἀπόφασιν μηδαιμῶς διασκεπτόμενον καὶ ἀποφαινόμενον περὶ τοῦ παραδεκτοῦ ἢ ἀπαραδέκτου προτάσεως τοῦ κατηγορουμένου ἐπέρχεται ἀναίρεσις. [Ὁμοίᾳ ΑΠ. 33 (1848).]

ΑΠ. 33 (1848). Καὶ ἂν τὸ δικαστήριον παραδεχθῇ τὴν πρότασιν τοῦ εἰσαγγελέως περὶ ἐξαίρεσεως μάρτυρος, ἀντιτείνοντος τοῦ κατηγορουμένου ἄνευ τῆς ἐκδόσεως ἐγγράφου ἡτιολογημένης ἀποφάσεως.

Θ'. Δικαιώματα καὶ καθήκοντα τοῦ ιδιώτου κατηγοροῦ.

401. Ὁ ιδιώτης κατήγορος ἔχει τὰ αὐτὰ δικαιώματα καὶ τὰς αὐτὰς ὑποχρεώσεις, οἷας καὶ ὁ εἰσαγγελεὺς.

κατὰ τὰ ἄρθρα 365, 371, 372, 377, 379, 381-383, 392, 394, 397, καὶ 400.—Πρὶν ὅμως ἐκδοθῇ ἀπόφασις περὶ ἰδιωτικῆς τινος κατηγορίας, [ἐρωτᾶται ἡ γνώμη τοῦ εἰσαγγελέως] ἀκούεται ὁ εἰσαγγελεὺς ὑπὲρ τοῦ νόμου. Π. Δ. 283. 467 § 8, 425, 458 § 7. 464.

Γ'. Δικαιώματα καὶ καθήκοντα τοῦ πολιτικῶς ἐνάγοντος.

402. Καὶ ὁ πολιτικῶς ἐνάγων ἔχει τὰ διὰ τῶν ἄρθρων 365, 372, 379, 383, 392 καὶ 400 εἰς τὸν εἰσαγγελέα ἀνατεθειμένα δικαιώματα καὶ καθήκοντα. Π. Δ. 302. 425, 464.

ΙΑ'. Ἐρήμη δίκη.

403. Ἐὰν ὁ κατηγορούμενος κλητευθεὶς δὲν ἐνεφανῇ οὔτε αὐτοπροσώπως, οὔτε, κατὰ τὴν περίπτωσιν τοῦ ἁρθρου 25, δι' ἐπιτρόπου ἐκ τῶν δικηγόρων, δικάζεται καὶ καταδικάζεται οὗτος ἐρήμην, ἐὰν ἡ κλῆσις ἔγεινε κατὰ τοὺς νομίμους τύπους.—Ἐρήμης οὕσης τῆς δίκης, ἀποφασίζεται ἐν τῇ αὐτῇ ἀποφάσει ἡ πράξις καὶ ἡ ἐφαρμοστία ποινῇ· κατὰ δὲ τὰ ἄλλα γίνεται ψηφοφορία κατὰ τὰ ἐν τῷ ἁρθρῳ 395 ὠρισμένα.—[Εἰς τὴν περὶ τῶν ἐρήμην γενομένων ἀποφάσεων συζήτησιν κατὰ τὴν κατ' αὐτῶν ἀνακοπὴν] ὡς πρὸς τὴν ἐρήμην συζήτησιν καὶ τὴν ἀνακοπὴν ἐφαρμόζονται τὰ ἐν τοῖς ἁρθροῖς 336—341 ὠρισμένα. Π. Δ. 337. 397. 407 § 2 καὶ 9. 462. 464. 479. 542.

Ἐξερουν-
σην, δι
νός
542
(1911)
479
542. 139

ΔΠ. 49 (1900). Ἐπειδὴ κατὰ τὰ ἄρθρα 403 καὶ 399 ποιν. δικ. διὰ τῆς ἀνακοπῆς ἡ ἐρήμην ἀπόφασις καθίσταται ἄκυρος μηδεμίαν ἔχουσα ἐπὶ τῆς κατόπιν κατ' ἀντιμωλίαν ἐπὶ τῇ ἀνακοπῇ αὐτῆς ἐκδομένης ἀποφάσεως· ὅθεν καὶ ἂν τυχὸν συνεκροτῇ κακῶς τὸ ἐρήμην δικάσαν δικαστήριον δὲν ἐπέρχεται ἀναίρεσις τῆς κατ' ἀντιμωλίαν ἀποφάσεως, ἥτις οὕτω μόνη καὶ καθ' ἑαυτὴν ὑπόκειται εἰς τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀ. εἰου Πάγου καταδικαστικῇ οὕσα.

Ἐπειδὴ, ὡς προκύπτει ἐκ τοῦ κλήτηρίου θεσπίσματος καὶ τῆς προβαλλομένης ἀποφάσεως, δὲν μετεβλήθη ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἢ εἰσαχθεῖσα κατηγορία, διότι ὁ ἀναιρεσεῖων εἰσήχθη νὰ δικασθῇ οὐ μόνον ἐπὶ ὑβρίσει τοῦ δικαστικοῦ ἀντιπροσώπου ἀλλὰ καὶ ἐπὶ διαταραξίᾳ δι' ἀπρεποῦς τρόπου τῆς ἡσυχίας τῆς ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως συγκληθείσας χάριν ἐκλογῆς συνελεύσεως κατὰ τὰ συνδυασμένα ἄρθρα 201 καὶ 202 ποιν. νόμου, καὶ κατ' αὐτὴν ἐκηρύχθη ἔνοχος καὶ κατεδικάσθη ὁ ἀναιρεσεῖων, ἡ δὲ κατὰ τὴν ἀποδεικτικὴν διαδικασίαν προκύψασα ἐπιβαρυντικὴ περίπτωσις βιαιοπραγίας κατὰ προσώπου (τοῦ δικαστικοῦ ἀντιπροσώπου), ὡς τοιαύτη ἐν τοῖς εἰρηζόμενοις ἄρθροις ὀριζομένη, δὲν ἀποτελεῖ βεβαίως μεταβολὴν τῆς εἰσαχθείσης πρὸς δίκην πράξεως.

Ἐπειδὴ μὴ ὑφισταμένης τῆς ἐρήμην ἀποφάσεως διὰ τῆς γενομένης ἀνακοπῆς, ὡς εἴρηται, δὲν ἐκωλύετο ὑπὸ οὐδεμιᾶς τοῦ νόμου διαταγῆς νὰ ὄρισθῃ ἄλλως τὰ τῆς ποινῆς καὶ ἐπιτεῖνον ἐπὶ αὐτὴν κατὰ τὴν ἐκτίμησιν τοῦ κρίειν τὸ δικαστήριον.

ΑΠ. 146 (1856) 100 (1860), 59 καὶ 105 (1871), 136 (1880), 11 (1882), 51 (1891). Μετὰ τὴν περὶ ἐνοχῆς ἀπόφασιν, τὸ δικαστήριον προβαίνει καὶ εἰς τὴν περὶ τῆς ἐπιβλητέας ποινῆς, δι' ἧς δύναται νὰ καταδικάσῃ τὸν ἀνακόπτοντα καὶ εἰς βαρυτέραν ποινὴν τῆς διὰ τῆς ἐρήμην ἀποφάσεως ἐπιβληθείσης, διότι, ἀκυρωμένης διὰ τῆς ἀνακοπῆς τῆς ἐρήμην ἀποφάσεως, τὰ δι' αὐτῆς γέγονε θεωροῦνται ὡς μὴ ὑπάρχοντα καὶ κατ' ἀκολουσίαν τὸ δικαστήριον δύναται νὰ ἐκτιμήτῃ τὴν πρᾶξιν, ὡσεὶ τὸ πρῶτον εἰσήχετο εἰς αὐτό.

ΑΠ. 52 (1847) Ὑπαρχόντων πολλῶν συγκατηγορουμένων καὶ μὴ ἐμφανισθέντων τινῶν ἐξ αὐτῶν, δὲν ἀπαιτεῖται νὰ ἐκδοθῇ ἀπόφασις περὶ χωρισμοῦ τῆς δίκης.

ΑΠ. 305 (1839). Ὡς μὴ ἐμφανισθεὶς θεωρεῖται καὶ ὅστις, καὶ τοι ποινῶν, δὲν λαμβάνει μέρος εἰς τὴν συζήτησιν.

ΑΠ. 62 (1846). Ἐὰν κατηγορούμενος μετὰ τὴν ἐξέτασιν μαρτυρήσῃ, ὅτι δὲν παρίσταται, ἡ δίκη θεωρεῖται ὡς ἐρήμην γενομένη.

ΑΠ. 280 (1838). Ἐφαρμοζομένων εἰς τὰς ἐπὶ πεινυμελείᾳ δίκαι τῶν ἐν ἄρθροις 336—341 ὡρισμένων ἐπεταί, ὅτι ἡ μετὰ τὴν παράδοσιν τῆς ἀνακοπῆς προσεχῆς συνεδρίασις εἶναι δυνάμει τοῦ νόμου προσδωρισμένη διὰ τὴν συζήτησιν τῆς ἀνακοπῆς· ὅθεν περιττὴ πᾶσα περαιτέρω κλήτευσις τοῦ ἀνακόπτοντος, ὅστις μὴ ἐμφανισθεὶς ἐντὸς τῆς ὑπὸ τοῦ νόμου ὀριζομένης προθεσμίας καθίσταται ἀπειθής.

ΑΠ. 63 (1870). Ἐξ ἄρθρ. 403, 344, 394 καὶ 426 ποιν. δίκ. καθ' ὃ κύριος χαρακτήρ τῆς κατ' ἀντιμωλίαν συζητήσεως εἶναι ἡ ἀπολογία τοῦ κατηγορουμένου, προκύπτει, ὅτι ὡς μὴ ἐμφανισθεὶς θεωρεῖται οὐ μόνον ὁ μετὰ τὴν νόμιμον αὐτοῦ κλήτευσιν μὴ παριστάμενος ἐν τῇ συζήτησιν, ἀλλὰ καὶ ὅστις ἀπεσύρθη τῆς ἀπολογίας.

ΑΠ. 256 (1873) Ἐξ ἄρθρων 403 καὶ 339 ποιν. δίκων συνάγεται, ὅτι γενομένης ἀνακοπῆς κατ' ἐρήμην ἐκδοθείσης ἀποφάσεως, καὶ συζήτη-

θείας, ἢ κατ' ἐρήμην ἀπόφασις καθίσταται ἄκυρος, καὶ ἐπομένως ἡ κατ' αὐτῆς αἵτησις ἀναιρέσεως ἀπαράδεκτος.

ΑΠ. 138 (1882). Κατὰ ἄρθρα 341 καὶ 403 ποιν. δικ. εἰν ὁ ἀνακοπῶν ἀπειθήσας δὲν ἐμφανισθῇ, ἀπορρίπτεται ἄνευ περαιτέρω συζητήσεως ἡ ἀνσκοπὴ του· ἄρα, εἰν οὐχὶ ἐξ ἀπειθείας ἀλλ' ἐκ περιστάσεων ἀνεπάρκειαν τῆς θελήσεως αὐτοῦ ἀναιτίως ἀπολειφθῇ, δικαιούται ν' ἀνακοπῇ καὶ ἐκ δευτέρου, ὅπως μὴ μείνῃ ὀριστικῶς καταδικασμένος ἄνευ ὑπερασπίσεως· θανόντος δὲ τοῦ κατηγορουμένου τὸ δικαίωμα τῆς δευτέρας ἀνακοπῆς δικαιούνται νὰ ἐξασκήσωσιν οἱ κληρονόμοι αὐτοῦ, εἰν ἡ ἐρήμην ἀπόφασις εἶχε δεχθῇ καὶ πολιτικὴν ἀγωγὴν, διότι παύει μὲν ἀληθῶς πᾶσα ποινικὴ διαδικασία κατὰ τοῦ κατηγορουμένου ἀποθανόντος, ἐξ οὗ καὶ καταργοῦνται αἱ κατ' αὐτοῦ μὴπω τελεσιδίκαι ἀποφάσεις, ἀλλὰ προκειμένης ἀποφάσεως, ἣτις φέρει τὸν τύπον τῆς τελεσιδικίας, διὰ τὴν ἀπλὴν ἀδυναμίαν τοῦ ἀποθανόντος πρὸς ἐμφάνισιν κατὰ τὴν συζήτησιν τῆς ἀνακοπῆς αὐτοῦ, ἀναγκαιῶς δεόν νὰ δεχθῶμεν ὅτι δικαιούνται οἱ κληρονόμοι νὰ ἀνακόψωσι τὴν ἀπόφασιν ταύτην ἕνεκα τῆς αὐτῆς ἐπιδικασθείσης πολιτικῆς ἀγωγῆς.

ΑΠ. 51 (1866) 81 (1872). Καὶ ὅσας τὸ πλημμελειοδικεῖον ἐν τῇ κατ' ἐρήμην δίκῃ ἐκῆρυξεν ἐαυ-ὸ ἀναρμοδίον καὶ παρέπεμψε τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸ ἀρμοδίον κακουργιοδικεῖον, ἀνακοπὴ ἐπιτρέπεται τῷ κατηγορουμένῳ, οὐ μόνον διότι οὐδεμία διάταξις τοῦ νόμου στερεῖ τὸν κατηγορουμένον τοῦ δικαιώματος τῆς ἀνακοπῆς, ἀλλὰ καὶ διότι τὸ ἐνδίκον τῆς ἀνακοπῆς μέσον συνδέεται στενῶς πρὸς τὸ δικαίωμα τῆς ὑπερασπίσεως καὶ στηρίζεται εἰς τὴν ἀρχήν, ὅτι οὐδεὶς δικάζεται ἄνευ ἀκροάσεως καὶ ἀπολογίας τεχμαιρομένου, ὅτι ὁ ἐρήμην δικασθεὶς ἀπελίπετο ἔνθα νομίμου τινὸς λόγου.

404. Εἰς τὴν μὴ ἐμφάνισιν τοῦ ιδιώτου κατηγοροῦ ἢ τοῦ πολιτικῶς ἐνάγοντος ἐφαρμοζονται τὰ ἐν τοῖς ἄρθροις 342 καὶ 343 ὠρισμένα. Π.Δ. 357, 425, 464.

IB'. Ἐκτέλεσις.

405. Ἡ ποινικὴ ἀπόφασις, καὶ ἂν [δὲν ὀβελιστέος δὲν] ἐξεδόθῃ κατ' ἰδιωτικὴν κατηγορίαν, ἐκτελεῖται, ἅμα κατασταθῇ τελεσιδίκως, ἐπιμελεία τοῦ εἰσαγγελέως, τὸ δὲ πολιτικὸν αὐτῆς μέρος ἐκτελεῖται, καθὼς καὶ εἰς τὰς πολιτικὰς δίκας ἐπιμελεία τοῦ πολιτικοῦ διαδίκου. Π.Δ. 397, 398, 403, 460, 479, 485, 542. Π.Ν. 17. Δ.Θ. 95. 103.

ΓΓ'. Ἀναίρεσις.

Αἰτήσεως 406. Ἐκτὸς τῆς ἀνακοπῆς (ἄρθρ. 403 καὶ 404),
 ἔχει καὶ ὁ πολιτικῶς ἐνάγων [καὶ] μόνον τὸ ἐνδίκον πρό-
 261/ (9/4) σέτι μέσον τῆς ἀναίρεσεως. — Ἡ περὶ ἀναίρεσεως αἰτή-
 σις δύναται νὰ γενῇ παρὰ πάντων τῶν ἐν τοῖς ἄρθροις
 357 καὶ 359 ἀναφερομένων δαδῶν κατὰ τὰς ἐν τοῖς
 357 ἄρθροις 355, 359 καὶ 361 ὠρισμένας διατυπώσεις καὶ
 157 — προθεσμίας, παρὰ τῷ γραμματεῖ τοῦ δικαστηρίου τῶν
 πλημμελειοδικῶν ἢ τοῦ Ἀρείου Πάγου. Π.Δ. 475. 478.
 481. 482.

ΑΠ. 116 (1857). Ἐξ ἄρθρων 406 καὶ 484 προκύπτει, ὅτι ἡ αἰτήσις ἀναίρεσεως γίνεται παρὰ τῷ γραμματεῖ τοῦ ἀρμοδίου δικαστηρίου ἀνε-
 γραφον δ' αὐτῆς πρέπει νὰ κοινοποιῇται ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσιέντος καὶ κατὰ
 τὰς νομίμους διατυπώσεις πρὸς τὸν ἀναιρεσθέντα.

ΑΠ. 77 (1856). Ἐπομένως ὑπόκειται καὶ εἰς τὰ τέλη τοῦ χαρτοφύ-
 μου, ὅταν ὁ διάδικος μὴ ἀπολαύῃ τῶν τῆς πενίας πλεονεκτημάτων.

ΑΠ. 4 (1885). Κατὰ ἄρθρα 481, 406, 457 καὶ 359 Ποιν. Δικ. ἡ
 περὶ ἀναίρεσεως αἰτήσις κατὰ πάσης ποινικῆς ἀποφάσεως πρέπει νὰ γί-
 νηται ἐντὸς πέντε ἡμερῶν ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως αὐτῆς.

ΑΠ. 175 (1888). Κατὰ ἄρθρα 359 καὶ 406 Ποιν. Δικ. αἰτήσις ἀναί-
 ρεσεως κατ' ἀποφάσεως Πλημμελειοδικῶν δύναται νὰ ζητηθῇ ἐντὸς
 πέντε ἡμερῶν ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως αὐτῆς· ἐκ τῆς ἐκφράσεως δὲ ταύτης
 τοῦ νόμου σαφῶς διατυπῶνται, ὅτι πρέπει νὰ ὑπολογίζηται εἰς τὴν προ-
 θεσμίαν καὶ ἡ ἡμέρα τῆς ἐκδόσεως, ἐφ' ἧς δὲν δύναται νὰ ἐφαρμοσθῇ ἡ
 περὶ τῶν κοινοποιήσεων κειμένη διάταξις, κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ ἡμέρα
 τῆς κοινοποιήσεως δὲν λογίζεται εἰς τὴν προθεσμίαν, διότι ἡ ἐν λόγῳ
 ἐκδοσις δὲν ἀφομοιοῦται πρὸς κοινοποίησιν, διὸ καὶ δὲν ἀπαιτεῖται νὰ
 παραυρισκῇται κατ' αὐτὴν ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ ὁ ἀναιρεσιένων.

ΑΠ. 186 (1898). Ἐπειδὴ κατὰ τὰ συνδυασμένα ἄρθρα 359 καὶ 406
 ποιν. Δικ. αἰτήσις ἀναίρεσεως κατ' ἀποφάσεως, εἴτε τῶν πλημμελειοδι-
 κῶν εἴτε τῶν συνέδρων, δύναται νὰ ζητηθῇ ἐντὸς πέντε ἡμερῶν ἀπὸ τῆς
 ἐκδόσεως αὐτῆς. Ἀλλ' ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἐκ τῆς αἰτήσεως ἀναί-
 ρεσεως προκύπτει ὅτι αὕτη ἐγένετο ἐκπροθέσμως, διότι συνετάχθη τῇ 23
 Ἰουνίου 1898, ἐνῷ ἡ δι' αὐτῆς προσβαλλομένη ἀπόφασις ἐδημοσιεύθη
 τῇ 18 ἰαίου μηνός, ἥτοι τὴν ἑκτὴν ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως τῆς ἀποφάσεως
 ἡμέραν.

407. Ὡς ἰσχυροὶ λόγοι πρὸς ἀναίρεσιν εἶναι μόνον· — 1. ἡ ἀναρμοδιότης (ἄρθρ. 373)· — 2. ἡ μὴ τήρησις τῶν περὶ τὰς κλήσεις προθεσμιῶν κατὰ τὴν ἐρήμην δίκην (ἄρθρ. 163, 164, 257, 295, 299, καὶ 403)· — 3. μὴ προσήκουσα σύνθεσις τοῦ δικαστηρίου (ἄρθρ. 363)· — 4. καταδίωξις ἐξ ἐπαγγέλματος, ὅπου μόνον κατ' ἐγκλησιν δύναται νὰ γενῇ καταδίωξις· — 5. μὴ δημοσιότης τῆς διαδικασίας (ἄρθρ. 77 καὶ 78)· — 6. ἡ μὴ ὀρκισίς τινος τῶν ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ ἐξετασθέντων, ἢ τοῦλάχιστον κατὰ τὸ ἄρθρ. 384 ὑπ' ὄψιν ληφθέντων καὶ κατὰ τὰ ἄρθρα 116, 121—124 ὀρκιστέων μαρτύρων· — 7. ἐὰν ἐναντίον τῶν ἐν τοῖς ἄρθροις 130 καὶ 131 ὠρισμένων δὲν ἐδόθῃ ὁ προσήκων διερμηνεὺς εἰς τινα κωφόν, ἢ ἄλαλον, ἢ συγχρόνως κωφάλαλον, ἢ μὴ εἰδημόνα τῆς ἐλληνικῆς γλώσσης, ἢ ἐδόθῃ μὲν, δὲν ὠρκίσθῃ ὅμως προσηκόντως (ἄρθρον 133)· — 8. ἐὰν δὲν ἐδόθῃ κατὰ νόμον ἀκρόασις εἰς τὸν εἰσαγγελέα, εἰς τὸν ἰδιώτην κατήγορον, εἰς τὸν πολιτικῶς ἐνάγοντα, εἰς τὸν κατηγορούμενον, ἢ εἰς τὸν συνήγορόν του (ἄρθρον 394, 395, καὶ 401)· — 9. παράβασις τύπου τινὸς περὶ τὴν διαδικασίαν ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος διατεταγμένου (ἄρθρ. 116, 120, 124, 129, 131, 340 καὶ 403)· — 10. παράλειψις τῆς ἐν τῇ καταδικαστικῇ ἀποφάσει παραθέσεως τοῦ ἀνήκοντος ἄρθρου τοῦ ποινικοῦ νόμου (ἄρθρ. 81, 367, καὶ 399)· — 11. ἐσφαλμένη ἐφαρμογὴ ἢ ψευδοῦς ἐρμηνεία τοῦ ποινικοῦ νόμου. — Πᾶσαν ἄλλην παράβασιν τῶν διατεταγμένων τῆς διαδικασίας τύπων δύναται ὁ διάδικος νὰ [μεταχειρισθῇ] προτείνῃ [ὡς ἐνδίκον μέσον παρέλκει τὸ, ὡς ἐνδίκον μέσον] μόνον κατὰ τὴν ἐπὶ τοῦ δικαστηρίου τῶν πλημμελειοδικῶν συζήτησιν (ἄρθρ. 400). Π.Δ. 22. 281. 360. 372. 458. 473. 474. 477. 497. 498, 510. Ὁργ. Δικ. 100.

§ 1.

ΑΠ. 1 (1849). Ἐπειδὴ ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τῆς διογραφίας καὶ ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως τοῦ πλημμελειοδικείου Τρ. ἡ περὶ ἀποζημιώσεως ἀγωγὴ τοῦ πολιτικῶς ἐνάγοντος Μ. ἐνώπιον τοῦ πλημμελειοδικείου αὐτοῦ ἦτον διὰ τὴν ἵππον, διὰ τὴν ὁποίαν ἐδικάσθη καὶ κατεδικάσθη ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ πλημμελειοδικείου ὁ ἤδη ἀαιρεσεῖων καὶ οὐχὶ περὶ τῶν δύο ἄλλων ἵππων, διὰ τὰς ὁποίας οὗτος εἰσήγαγε πρότερον εἰς τὸ πρωτοδικεῖον Καλαμῶν ἀγωγὴν διεκδικῶν αὐτάς, ἄρα ἐκκρεμοδικία δὲν ὑπῆρχε, διότι δὲν ἐπρόκειτο περὶ τοῦ αὐτοῦ ἀντικειμένου ἐνώπιον δύο διαφόρων δικαστηρίων, ἐπομένως δὲν ὑπῆρχεν λόγος ἀπαρδέκτου τῆς ἀγωγῆς τοῦ πολιτικῶς ἐνάγοντος, ἡ ἀναβολὴς τῆς ἐκδικάσεως αὐτῆς τῆς ἀγωγῆς μέχρι οὐ ἐδικασθῇ ἡ εἰς τὸ πρωτοδικεῖον ἐισαχθεῖσα ὡς εἴρηται ἀγωγὴ, καθότι αἱ δύο αὗται ἀγωγαὶ εἶναι ἀνεξάρτητοι ἀπ' ἀλλήλων καὶ ἀφορῶσι διάφορα ἀντικείμενα, ἄρα τὸ πλημμελειοδικεῖον ἀπορρίψαν τὰς περὶ ἀπαρδέκτου καὶ ἀναβολῆς ἐνστάσεις τοῦ Κ. δὲν παρεβίασε διάταξιν ποιν. ἡ πολ. δικ. οὔτε περιώρισεν τὸ δικαίωμα τῆς ὑπερασπίσεως τούτου, καθόσον οὔτε ὁ πολιτικῶς ἐνάγων εἶχεν εἰσάξει ἀγωγὴν εἰς τὸ πολιτικὸν δικαστήριον περὶ ἀποζημιώσεως τῆς κλαπείσης ἵππου, οὔτε ὁ ἀντίδικος αὐτοῦ εἶχεν κἄν ἐπ' αὐτῇ ἐξίωσιν τινα.

Ἐπειδὴ κατὰ 11 πολ. δικ. ὅταν ἡ πολιτικὴ δίκη περιέχῃ ποινικὰς ζητήματα ἀφορῶν τὴν ποινικὴν διαδικασίαν ἀπορρίνονται κατ' ἐξαιρέσιν πρῶτα τὰ πολιτικὰ δικαστήρια περὶ τῆς πολιτικῆς ἀγωγῆς ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου, ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τῆς ἀποφάσεως τοῦ πλημμελειοδικείου, ἐνῷ ἡ ἀθωότης, ἡ ἡ ἐνοχὴ τοῦ Κ. ἐξήρτητο ἐκ τοῦ ζητήματος τῆς κυριότητος τῶν δύο ἄλλων ἵππων, περὶ ὧν δὲν ἦτον ἡ ἐπικλοπὴ κατηγορία, καὶ ἐνῷ ὁ Κ. ἐζήτησεν ἀπὸ τοῦ πλημμελειοδικείου αὐτὸ ν' ἀναβάλῃ τὴν ἐκδικασίν τῆς κατ' αὐτοῦ κατηγορίας ἐπὶ κλοπῇ μιᾶς ἵππου μέχρι οὐ ἐδικασθῇ τὸ περὶ κυριότητος ζήτημα τῶν δύο ὡς εἴρηται ἄλλων ἵππων, περὶ ὧν ὑπῆρχεν ἀγωγὴ εἰς τὸ ἐν Καλαμῶν πρωτοδικεῖον τὸ πλημμελειοδικεῖον ἀπέρριψε τὴν ἐνστάσιν τῆς ἀναβολῆς καὶ προδικάσαν διὰ τῶν σκέψεων τὸ περὶ κυριότητος τῶν δύο ἵππων ζήτημα ἐστηρίχθη εἰς τοῦτο καὶ μόνον ὅτι αὗται αἱ ἵπποι, εἶναι ἰδιοκτησίαι τοῦ Μ. ὡς κλαπεῖσαι μετὰ ἄλλης τρίτης ἵππου, περὶ ἧς μόνον ἦτον ἐπὶ κλοπῇ κατηγορία, ἐκήρυξε τὸν Κ. ἐνοχον τῆς πράξεως τῆς κλοπῆς καὶ κατέδικασεν αὐτόν· ἐκ τούτων δὲ ἔπεται ὅτι τὸ πλημμελειοδικεῖον ἐτελήφθη τὴν ἐκδικασίν πολιτικοῦ ζητήματος, ἐξ οὗ ἐξήρτητο ἡ ποινικὴ δίκη, ἐνῷ τὸ ζήτημα τοῦτο δὲν συνεδέετο ἀμέσως μετὰ τὴν πράξιν τῆς κλοπῆς, ὅθεν ἐδικάσε καθ' ὑπέρθεσιν τῶν καθοκόντων αὐτοῦ, ἡ δὲ ὑπέρθεσις αὕτη δίδει χώραν εἰς ἀναίρεσιν (477 ἐδάφ. 1 καὶ 407 ἐδάφ. 1 ποιν. δικ.).

ΑΠ. 43 (1884). Λόγος ἀναίρεσεως ἐνεκὲν ἀναρμοδιότητος ὑπερῆν

πάλιν τὸ Πλημμελειοδικεῖον ἐπιληφθῇ τῆς ἐκδικάσεως κακούργηματος, ἢ δὲ ἐξ ἀναρμοδιότητος ὑπέρβασιν τῶν καθηκόντων προβάλλεται μόνον ὑπὸ τοῦ παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ εἰσαγγελέως.

ΑΠ. 79 (1885). Κατὰ τῶν ἀποφάσεων τῶν Πλημμελειοδικῶν ἐπιτρέπεται ἀναίρεσις ἔνεκεν ἀναρμοδιότητος μόνον, ἐὰν τὸ ἀδίκημα λαμβάνῃ τὴν χαρακτῆρα τοῦ κακούργηματος.

ΑΠ. 83 (1879) 79 (1885). Ἐκ τῆς ἐν § 1 τοῦ 407 Ποιν. Δικ. παρὰ τῆς τοῦ ἀρθροῦ 373 προκύπτει, ὅτι λόγος πρὸς ἀναίρεσιν ἀποφ. τῶν Πλημμελειοδικῶν ἐστὶν οὐχὶ πᾶσα ἀναρμοδιότης, ἀλλ' ἡ ἐκ τῆς πράξεως, ἵπταν αὐτὴ φέρῃ χαρακτῆρα κακούργηματος, καὶ διαγράφει μὲν ὁ νόμος λόγον πρὸς ἀναίρεσιν καὶ τὴν ἐξ ἀναρμοδιότητος ὑπέρβασιν καθηκόντων, ἀλλ' οὗτος δύναται μόνον νὰ προβληθῇ ὑπὸ τοῦ παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ εἰσαγγελέως καὶ μόνον κατὰ πρότασιν αὐτοῦ ἀναιρεῖται ἡ ἀπόφασις διὰ ταύτην ὑπέρβασιν.

ΑΠ. 16 (1872). Ὅθεν ἀναίρεσις χωρεῖ κατ' ἀποφάσεως Πλημμελειοδικῶν οἰκασθῆς ἀναρμοδίως ὑπόθεσιν εἰς τὴν δικαιοδοσίαν ἑτέρου δικαστηρίου ὑπαγομένην, οὐχὶ δὲ κατ' ἀποφάσεως κληροδοῦσης τὸ ἐκδόν αὐτὴν δικαστήριον ἀναρμοδίον νὰ δικάσῃ τὴν ὑπόθεσιν ὡς ὑπαγομένην εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τῶν κακούργιοδικῶν.

ΑΠ. 245 (1900). Ἐπειδὴ οἱ ἐν τῷ ἀνααιρετηρίῳ καὶ ταῖς προτάσεσι λόγοι ὅτι ὁ ἀνααιρεσίῳν εἰσαχθεὶς εἰς δίκην ἐπὶ λαθρεμπορίᾳ κατεδικάσθη διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ἐπὶ παραβάσει καθήκοντος καὶ οὕτω μετεβλήθη ἡ ἀποδοθεῖσα αὐτῷ διὰ τοῦ ἐγκλητηρίου κατηγορία, εἰς οὐδένα ὑπάγεται τῶν λόγων δι' οὓς ἐπιτρέπεται κατὰ τὸ ἀρθρ. 407 Ποιν. Δικ. ἡ ἀναίρεσις τῶν ἀποφάσεων τῶν Πλημμελειοδικῶν, τὸ δὲ ἐπικαλούμενον ὑπὸ τοῦ ἀνααιρεσίῳντος ἐδ. 1 τοῦ εἰρημένου ἀρθροῦ, καθ' ὅ ἰσχυρὸς πρὸς ἀναίρεσιν λόγος εἶναι, πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ ἡ ἀναρμοδιότης τοῦ δικαστηρίου ἐναντίον τῶν ἐν τῷ ἀρθρῳ 373 διατεταγμένων, εἰν εἶχει ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἐφαρμογὴν, διότι διὰ τὴν αὐτὴν ἀκριβῶς πρᾶξιν, δι' ἣν εἰσῆχθη εἰς τὸ Πλημμελειοδικεῖον ἵνα δικάσῃ, κατ' ἄλλον τοῦτον χαρακτῆραθεῖσαν καὶ ἄνευ οὐσιώδους μεταβολῆς τῶν ἀποτελούντων αὐτὴν πραγματικῶν γεγονότων, κατεδικάσθη ὁ ἀνααιρεσίῳν, ὡς σαφῶς προκύπτει ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, ἐν τῷ διατακτικῷ καὶ τῷ αἰτιολογικῷ τῆς ὁποίας εἰζονται ἀκριβῶς τὰ ἀποτελούντα κατὰ τὸν νόμον τὴν παράβασιν τοῦ καθήκοντος γεγονότα.

ΑΠ. 20 (1889). Ἐπειδὴ ἡ ἀρμοδιότης τῶν πολιτικῶν δικαστηρίων πρὸς ἐκδίκασιν πάσης ἐνώπιον αὐτῶν συμβαινούσης ἀποφάσεως φερούσης χαρακτῆρα Πλημμελήματος, καὶ ἀπόφασιν ἐπ' αὐτῆς, ὑφίσταται μόνον ὅταν ἡ πράξις τελεσθῇ συγχρόνως μετ' ὁρῶν καὶ ἀντιστάσιν, ἄλλως βεβαιοῦται αὕτη καὶ ἡ περὶ αὐτῆς ἐκθεσις πέμπεται εἰς τὸν ἀρμοδίον εἰσαγγελέα διὰ τὰ περαιτέρω (ἀρθρ. 166 καὶ 168 Πολ. Δικ.) ἡ δὲ περὶ τῆς πρόκειται ἐξ ὁμοιοῦς συνέβη ἐνώπιον τῶν ἐνταῦθα ἐφετῶν ἄνευ ὁριζίου καὶ ἀντιστάσεως, ὡς προκύπτει ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, καλῶς ὅρα παραπέμφθη ἡ περὶ ταύτης ἐκθεσις εἰς τὸν ἀρμοδίον

εἰσαγγελέα καὶ εἰσαγγεῖσα ἐδικάσθη ὑπὸ τοῦ πλημμελειοδικείου ἢ πρῶ-
 ξις· πλὴν δὲ τούτου καὶ ἂν ἔτι ὑπῆγετο αὕτη εἰς τὸ ἐφεστῆον διὰ συ-
 χρονον θύρουθεν καὶ ἀντίστασιν καὶ παρέλπει τοῦτο νὰ δικάσῃ αὐτὴν
 καθ' ὃ εἶχε δικαίωμα παραγρῆμα (166 Πολιτ. Δικον.) δὲν ἔπεται δι-
 δὲν ἡδύνατο τὸ πλημμελειοδικεῖον νὰ ἐδικάσῃ αὐτὴν καὶ ἀπορρίψῃ
 ἀρμόδιως διότι οὐδεμία διάταξις τοῦ νόμου καθιεροῖ ἐν ταυτῇ περιπτώ-
 σει διαρκὴ ἀρμοδιότητα τῶν πολιτικῶν δικαστηρίων καὶ διαρκὴ ἀναρ-
 μοδιότητα τῶν ποινικῶν. Δι' ὃ ἀπορριπτέος ἐστὶν ὁ εἰς ἀναρμοδιότητα
 τοῦ πλημμελειοδικείου στηριζόμενος λόγος ἀναιρέσεως.

Ἐπειδὴ, ἐκτὸς ὅτι διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, ὡς προκύπτει
 ἐκ τῶν πρακτικῶν αὐτῆς, ἀνεκλήθη ἡ τὰς κρείττους ἀποδείξεις διατά-
 ξασα 2658 τοῦ (1898) ἀπόφασις, ἀλλ' οὔτε λόγον ἀναιρέσεως ἀποτελεῖ
 ἢ μὴ ἐκτέλεσις αὐτῆς καὶ ἡ πρόσδος τῆς δίκης καὶ ἀπόφασις ἐπὶ τῇ βε-
 σει τῶν λοιπῶν προσαχθεῖσιν ἀποδείξεων τῶν τοιούτων ζητημάτων ἀ-
 φερόμενων εἰς τὴν κρίσιν τοῦ τὴν οὐσίαν δικάζοντος δικαστηρίου, μὴ ὁ-
 παγχεῖται καὶ τῆς περιπτώσεως ταύτης εἰς τὰς ἐν ἄρθρ. 407 Ποιν. Δικ.
 ὁριζόμενας, δι' ἃς καὶ μόνον ἐπιτρέπεται ἀναίρεσις κατ' ἀποφάσεως πλημ-
 μελειοδικῶν.

ΑΠ. 2 (1890). Ἐν ἄρθ. 360 καὶ 407 Ποιν. Δικ., ἐν οἷς καθορί-
 ζονται οἱ λόγοι ἀναιρέσεως κατὰ τῶν ἀποφάσεων τῶν Πταισματοδικῶν
 καὶ Πλημμελειοδικῶν, μόνον ἡ ἀναρμοδιότης ἀναφέρεται ὡς λόγος ἀναί-
 ρέσεως, ὅταν δηλαδὴ τὰ δικαστήρια ταῦτα ἐπελήφθησαν ἀναρμόδιως
 καὶ κατεδίκασαν δι' ἑγκλήμα, μὴ ὑπαγόμενον εἰς τὴν ἀρμοδιότητα αὐ-
 τῶν· οὔτε ὅμως ἐν τοῖς ἀνωτέροις ἄρθροις οὔτε ἐν ἄρθ. 458, τῇ περί-
 χοντι τοὺς λόγους ἀναιρέσεως κατὰ τῶν ἀποφάσεων τῶν Κακουργιοδι-
 κῶν, ἀναγράφεται ὡς λόγος ἀναιρέσεως ἡ ἀρμοδιότης τῶν δικαστηρίων
 τούτων, ἐὰν τοῦτέστιν ἀρμόδια ὦντα πρὸς ἐκδίκασιν ἐγκλήματός τινος,
 ἐκηρύχθησαν παρὰ τὸν νόμον ἀναρμόδια· καὶ τοῦτο διότι αἱ ἀποφάσεις,
 δι' ὧν ἀποφαίνονται ἐαυτὰ ἀναρμόδια, ὡς μὴ ἐπιβάλλουσαι ποινὴν, δὲν
 ὑπόκεινται εἰς τὸ μέτρον τῆς ἀναιρέσεως, ἀφοῦ κατὰ τὸ 479 Ποιν. Δικ.
 αἰτήσεις ἀναιρέσεως δύναται νὰ γίνῃ μόνον κατὰ ἀνεκλήτου καὶ τελευτή-
 δικου ποινικῆς ἀποφάσεως, διὰ δὲ τῆς λέξεως ποινικῆς ἐννοεῖται ἀπό-
 φασις, ἐπιβάλλουσα ποινὴν, ὡς τοῦτο συνάγεται προδήλως ἐκ τοῦ
 ἀμείσως ἐπομένου ἁρθρου, ὅπερ κατ' ἀντίθεσιν πραγματεύεται περὶ τῶν
 ἀθωωτικῶν ἀποφάσεων, ὡς μὴ προνοουμένων ὑπὸ τοῦ προηγουμένου·
 καθὼς καὶ ἐκ τοῦ ἄρθ. 85, κατὰ τὸ ὅποσον εἰς πᾶσαν ποινικὴν ἀπόφα-
 σιν ἀποφασίζονται ἐνταυτῷ καὶ αἱ ἰδιωτικαὶ ἀπαιτήσεις, ἐνθα ἡ λέξις
 ποινικὴ σημαίνει ἐπίσης καταδικαστικὴν ἀπόφασιν διότι κατὰ ἄρθρα
 397 καὶ 449 Ποιν. Δικ. μόνον ἐὰν κηρυχθῇ ἐννοεῖται ὁ κατηγορούμενος
 εἶσιν ἀρμόδια τὰ ποινικὰ δικαστήρια πρὸς ἐκδίκασιν τῶν κατ' αὐτοὺς
 ἰδιωτικῶν ἀπαιτήσεων· συνεπεία ἄρα τῶν ἐκτεθέντων ἀπορριπτέα ἀναί-
 ρεσις ἢ προκειμένη περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεις, ὡς ἀπευθυνομένη κατ'
 ἀποφάσεως, δι' ἧς τὰ δικαστήρια ἐκηρύξεν ἁπλῶς ἐαυτὰ ἀναρμόδια πρὸς
 ἐκδίκασιν τῆς κατὰ τοῦ ἀναιρεσέοντος κατηγορίας.

ΑΠ. 57 (1890). 'Ο λόγος ὅτι ὁ ἀναιρεσίων, εἰσαχθεὶς εἰς δίκην ἐπὶ καταπίσει, κατεδικάσθη διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ἐπὶ παρα-
 ῥάσει καθήκοντος καὶ ὅτι οὕτω μετεβλήθη ἡ ἀποδοθείσα αὐτῷ διὰ τοῦ
 ἐγκλητηρίου κατηγορία, εἰς οὐδένά ὑπάγεται τῶν λόγων, δι' οὓς ἐπι-
 κρίπεται κατὰ τὸ ἄρθ. 407 ποιν. δικ. ἡ ἀναίρεσις τῶν ἀποφάσεων τῶν
 πλημμελειοδικῶν, τὸ δὲ ἐπικαλούμενον ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσίοντος ἐδ. 1 τοῦ
 ἐρημένου ἄρθ., καθ' ὃ ἰσχυρὸς πρὸς ἀναίρεσιν λόγος εἶναι πρὸς τοῖς
 ἄλλοις καὶ ἡ τοῦ δικαστηρίου ἀναρμοδιότης ἐναντίον τῶν ἐν τῷ ἄρθ.
 376 διατεταγμένων, δὲν ἔχει ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἐφαρμογὴν, διότι διὰ
 τὴν αὐτὴν ἀκριβῶς πρᾶξιν, δι' ἣν εἰσῆχθη εἰς τὸ πλημμελειοδικεῖον
 ἡ δικασθῆ κατ' ἄλλον τρόπον χαρακτηρισθεῖσαν ἄνευ μεταβολῆς τῶν
 ἀποτελούντων αὐτὴν γεγονότων, κατεδικάσθη ὁ ἀναιρεσίων, ὡς σαφῶς
 προκύπτει ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως.

§ 2.

ΑΠ. 59 (1871). 'Επειδὴ ἐκδοθείσης τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως
 τὴν 19 Φεβρουαρίου 1871, ἡ κατ' αὐτῆς αἰτήσις ἀναίρεσεως ἠδύνατο νὰ
 γίνῃ καὶ ἐντὸς τῆς 24 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς ἀντὶ νὰ δοθῇ ὅπως ἐδόθη τὴν 23
 ὡς ἀνωμαλ. 481, 406 καὶ 359 ποιν. δικ. δεκτῆς δὲ οὐσας τῆς αἰτήσεως
 μετὰ τῆς 24 συμπεριλαμβανόμενης ἰσχυρῶς ἐγένετο ἐντὸς τῆς αὐτῆς ἡ
 παρακατάθεσις τοῦ παραβόλου περὶ οὗ διαλαμβάνουν τὰ 485 καὶ 482
 ποιν. καὶ ἂν δὲν ἐγένετο τὴν 23 καθ' ἣν ἐζητήθη ἡ ἀναίρεσις, διότι ἡ
 ἔννοια τοῦ 485 ἄρθρου διαλαμβάνοντος ὅτι ὁ ζητῶν τὴν ἀναίρεσιν παρακα-
 τᾷται συγχρόνως μὲ τὴν περὶ ἀναίρεσεως αἴτησιν τὸ ἐν λόγῳ παράβολον,
 εἶναι νὰ γίνῃται ἡ παρακατάθεσις τούτου ἐμπροσθέντως ὅπως καὶ ἡ περὶ
 ἀναίρεσεως αἴτησις· ὥστε ὁ λόγος ὅτι αὐτὸ δὲν κατετέθη συγχρόνως μὲ
 τὴν προκειμένην αἴτησιν δὲν καθιστᾷ ταύτην ἀπαρέδεκτον.

'Επειδὴ ὁ λόγος ὅτι δὲν ἐτηρήθησαν αἱ διατυπώσεις ἄρθρ. 375, 376,
 377 καὶ 483 ποιν. δικ. εἶναι καθὼ ἀόριστος ἀπαρέδεκτος, μὴ δοιζομένων
 τῶν παραβιασθεισῶν διατυπώσεων· ἐκτὸς δὲ τούτου ἐκ τῶν αὐτῶν πρα-
 κτικῶν ἀποδεικνύεται, ὅτι ἅπασαι αὗται ἐτηρήθησαν καὶ οὕτε λόγος
 ἀναίρεσεως εἶναι ἂν τυχὸν ἐγένετο παραβίασις τινὸς ἐκ τῶν ἐν τοῖς ἄρ-
 θροῖς αὐτοῖς οὐχὶ ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος διαγραφομένων τύπων.

'Επειδὴ ἡ μὴ τήρησις τῶν περὶ τὰς κλήσεις προθεσμῶν κατὰ ἐρήμην
 δίκην εἶναι λόγος ἀναίρεσεως κατὰ τῆς ἐρήμην τῶν κατηγορουμένων
 ἐκδοθείσης καὶ τελεσιδικίου καταστάσεως ἀποφάσεως, οὐχὶ δὲ καὶ κατὰ
 τῆς μετ' ἀνακοπὴν αὐτῆς ἐκδοθείσης κατ' ἀντιμωλίαν, διότι γενομένης
 ἀνακοπῆς ἀκυροῦται αὐτοδικαίως ἡ ἐρήμην ἀπόφασις καὶ ἐπέρχεται νέα
 κατ' ἀντιμωλίαν τῶν μερῶν συζήτησις ὡς ἐγένετο ἐπὶ τοῦ προκειμένου,
 ἡ δὲ ἀπὸ συζήτησιν αἰτήσις ἀναίρεσεως ἀφορᾷ τὰς ἐπὶ παρουσίᾳ τῶν κα-
 τ' ἀντιμωλίαν ἐκδοθείσας ἀποφάσεις περὶ ὧν δὲν ἔχει ἐφαρμογὴν τὸ 2

ἐδάφιον 407 ποιν. οὔτε λόγος πρὸς ἀναίρεσιν τούτων εἶναι πᾶσα ὡς πρὸς τὴν κλήτευσιν τῶν κατηγορουμένων καὶ τὰς περὶ τούτων προθεσμίας λαβούσα τυχὸν χώραν ἀταξία κατὰ τὴν ἐρήμην δίκην· ὥστε οἱ λόγοι καθόσον ἀνάγονται εἰς τὴν κατ' ἀντιμωλίαν δίκην εἶναι ἀνυπόστατοι, διότι μετὰ τὴν ἀνακοπὴν τῶν κατηγορουμένων ἔπεται εἰς τὴν προσεχῆ ἐν τῇ ἀκροατηρίῳ συνεδριάσειν ἢ κατ' ἀντιμωλίαν συζητήσεως τῆς ὑποθέσεως καὶ οὔτε νέον κλητήριον οὔτε νέα κλήσις πρὸς αὐτοὺς ἀπαιτεῖται (403 καὶ 339 ποιν.δίκ.) καὶ μολοντούτο ἐπὶ τοῦ προκειμένου αὐτοὶ ἐκλητεύθησαν τακτικῶς διὰ κλήσεως τοῦ παρὰ τῷ αὐτῷ πλημμελειοδικεῖν εἰσαγγελέως ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τῶν δύο ἐπιδοτηρίων.

Ἐπειδὴ τὸ πλημμελειοδικεῖον μετὰ τὴν εξέτασιν τῶν μαρτύρων καὶ διὰ τῆς ὁριστικῆς ἀποφάσεως παρεδέχθη ὡς βέβαιον ὅτι ἡ πρᾶξις τοῦ τραυματισμοῦ εἶχεν ἐπακόλουθον τὴν διατάραξιν τῆς ἡτυχίας καὶ εὐταξίας ἐγεγνησθῆς τῆς κοινῆς περιεργείας τῶν περιοίκων προσδραμόντων ἐν τῷ τόπῳ τῆς ἐκτελέσεως αὐτῶν, ὅτε τιμωρεῖται καὶ ἄνευ ἐγκλήσεως καὶ ἐπομένως ἐντελῶς ἄσκοπος ἡ εξέτασις ἐὰν ὑπῆρξεν ἐγκλήσις ἢ ἐὰν ὑπάρχουσα δὲν προσήλθῃ ἐπὶ ἀκροατηρίου.

ΑΠ. 59 (1871) 164 (1876). Ἡ μὴ τήρησις τῶν περὶ τὰς κλήσεις προθεσμιῶν κατὰ τὴν ἐρήμην δίκην εἶνε λόγος ἀναίρεσεως κατὰ τῆς ἐρήμην τοῦ κατηγορουμένου ἐκδοθείσης καὶ τελεσιδικίου καταστάσεως ἀποφάσεως, οὐχὶ δὲ καὶ κατὰ τῆς μετ' ἀνακοπὴν αὐτῆς ἐκδοθείσης κατ' ἀντιμωλίαν, διότι, γενομένης ἀνακοπῆς, ἀκυροῦται αὐτοδικαίως ἡ ἐρήμην ἀποφασίς. Ὁ λόγος δὲ οὗτος δύναται μόνον ὑποβληθῆναι ἐν τῇ κατ' ἀντιμωλίαν συζητήσει, ὡς ἔχων μόνον ἐπιρροὴν εἰς τὴν καταψήφισιν τῶν ἀπαντῶν τῆς ἐρήμην δίκης.

§ 3.

ΑΠ. 145 (1899). Ἐπειδὴ κατ' ἀρθ. 33 καὶ 27 Ὁργαν. Δικ. ἐν περιπτώσει κωλύματός τινος τῶν δικαστῶν οἵτινες ἀποτελοῦσι νόμιμον τὴν συγκρότησιν τοῦ πλημμελειοδικείου κατὰ τὸ ἄρθρον 363 Ποιν. Δικον. προσλαμβάνονται πρὸς ἀναπλήρωσιν αὐτῶν πάρεδροι κατὰ τὴν εἰς τὸ Β. Διάταγμα τοῦ διορισμοῦ ὁριθεῖσαν τάξιν. Ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἔως ὡς ἐξαγεται ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως καὶ τῶν σχετικῶν πρακτικῶν τῆς συνεδριάσεως, ἐν ᾗ ὑπῆρχον οἱ πάρεδροι Π. Χ. καὶ Δ. ἀρχαιότεροι τοῦ Κ. ὡς βεβαιοῦται ἐκ τοῦ προσαχθέντος πιστοποιητικοῦ τοῦ παρὰ τῷ Πρωτοδικεῖν Μεσολογγίου Γραμματέως, προσελήφθη ὁ τελευταῖος πρὸς ἀναπλήρωσιν τοῦ κωλυομένου πέμπτου δικαστοῦ, χωρὶς νὰ βεβαιοῦται ὅτι ἐκωλύοντο καὶ οἱ ἀρχαιότεροι αὐτοῦ πάρεδροι. Ἀκυρῶς ἐπομένως συνεκροτήθη τὸ δικάσαν πλημμελειοδικεῖον καὶ ἀναίρετῶς ἀποβαίνει ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, κατὰ τὸ ἄρθρον 407 § 8 Ποιν. Δικ.

ΑΠ. 54(1849). 'Επειδὴ κατὰ τὴν θεμελιώδη ἀρχὴν ποιν. δικαιοσύνης καθιερουμένην καὶ διὰ τῆς ρητῆς διατάξεως 276 ἄρθρ. ὄργαν. δικ., δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ᾔηται ὁ αὐτὸς κατήγορος καὶ δικαστὴς ἐν τῇ αὐτῇ ὑπόθεσιν, καθὼς φύσει ἀσυμβιβάστων πρὸς ἄλληλα τῶν καθηκόντων ἐκάστου αὐτῶν, ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ἐνθ' ὥς ἐκ τῶν ἐν τῇ δικογραφίᾳ ἐπισυννημμένων ἐγγράφων καὶ ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως δηλοῦται, ὅτι, νεώτερος δικαστὴς παρὰ τῷ πλημμελειοδικεῖ, ἀναπληρῶν καθὼς τοιοῦτος τὸν ἀπόντα εἰσαγγελέα, ἐξέδοτο κλητήριον θέσπισμα κατὰ τοῦ ἀναιρεσιέντος Θ., κατηγορουμένου ὡς ὑπαιτίου τραύματος ὅπως ᾔχοντος ἐκ προμελέτης, καὶ ἐξεπλήρωσεν ἐν γένει πράξεις εἰσαγγελίας, ὁ αὐτὸς ἔλαβε μέρος καὶ ὡς δικαστὴς ἐν τῇ αὐτῇ δίκῃ, ὥστε οὕτως ἔλαβε χώραν, ἐπὶ παραβιάσει τῆς εἰρημένης ἀρχῆς καὶ τῆς ἀντιτοίχου ταύτης διατάξεως τοῦ δικαστικοῦ ὀργανισμοῦ κακῇ σύνθεσις δικαστηρίου, ἥτις κατ' ἄρθρον 407 § 3 ποιν. δικ. καθιστᾷ ἀνααιρετέαν τὴν προσβαλλομένην ἀπόφασιν.

ΑΠ. 111 (1893). 'Επειδὴ, κατ' ἀρχήν, ἀγνωριζομένην καὶ ὑπὸ τῆς παρ' ἡμῖν ἰσχυοῦσης νομοθεσίας, δὲν ἐπιτρέπεται εἰς καὶ ὁ αὐτὸς νὰ ᾔη κατήγορος καὶ δικαστὴς εἰς τὴν αὐτὴν ὑπόθεσιν, καθόσον τὰ καθήκοντα τοῦ κατήγορου ἢ εἰσαγγελέως προκατελημμένου περὶ τοῦ βεβημένου τῆς παρ' αὐτοῦ εἰσαγγελίας ποινικῆς ἀγωγῆς, δὲν συμβιβάσονται μὲ τὰ ἔργα τοῦ δικαστοῦ, ὀφείλοντος νὰ καταρτίσῃ τὴν περὶ τῆς ποινικῆς ἀγωγῆς πεποιθησὶν τοῦ ἀνευ προκαταλήψεως καὶ ἐκ μόνης τῆς ἐπ' ἀκρατηρίου ἀποδεικτικῆς διαδικασίας. 'Επὶ τοῦ προκειμένου δὲ ὁ εἰσαγγελεὺς πρωτοδίκης Β. εἰς ὃν ἐνεχειρίσθη ἡ κατὰ τοῦ ἤδη ἀνααιρεσιέντος μήνυσις, καὶ ὅστις ὡς τοιοῦτος συνέταξε καὶ ὑπέγραψε τὸ κλητήριο θέσπισμα, ὡς ἀποδεικνύει τὸ προσαγόμενον ἤδη τοιοῦτον, δὲν ἔδυνάτο νὰ ἀποτελέσῃ μέρος τοῦ τὴν διὰ τοῦ κλητηρίου τούτου ἀνωκομένην κατηγορίαν δικάσαντος πλημμελειοδικείου. 'Ὡστε ὑφίσταται κακῇ σύνθεσις τοῦ πλημμελειοδικείου, καὶ βάσιμος ὁ σχετικὸς λόγος ἀναίρεσεως. (407 § 3 ποιν. δικ.).

ΑΠ. 54 (1849) 98 (1851). Κατὰ γενικὴν καὶ ἀναλλοίωτον ἀρχὴν τοῦ δικαίου, καθιερουμένην καὶ διὰ τοῦ 275 Δικ. 'Ὁργ. δὲν δύναται τὸ αὐτὸ πρόσωπον νὰ ᾔη κατήγορος καὶ δικαστὴς ἐν τῇ αὐτῇ ὑπόθεσιν. 'Εκ τούτου ἐπεται, ὅτι ὁ δικαστὴς ὁ ἐκδούς καὶ ὑπογράψας, κωλυόμενος τῶν ἀρμοσίων, τὸ κλητήριο θέσπισμα κατὰ τοῦ κατηγορουμένου δὲν δύναται νὰ συνδικάσῃ αὐτὸν μετ' ἄλλων πλημμελειοδικῶν, ἄλλως ἢ ἀποφασίς καθίσταται ἀνααιρετέα.

ΑΠ. 229 (1899). 'Επειδὴ προκειμένου περὶ νομίμου συνθέσεως τοῦ πλημμελειοδικείου, κατὰ τὰ ἄρθρα 27 καὶ 33 τοῦ Δικαστικοῦ 'Ὁργανισμοῦ, τὸν μὲν πρόεδρον, κωλυόμενον, ἀναπληροῖ ὁ ἀρχαιότερος δικαστής, τοὺς δὲ δικαστάς, κωλυομένους ἀναπληροῦσι α') οἱ ἐμισθοὶ πάρεδροι, οἵτινες κατὰ τὸ ἐδ. 4 τοῦ ἄρθρ. 2 τοῦ νόμου Β4Η' τοῦ 1892 προηγούνται τῶν ἀμισθίων, β') οἱ ἀμισθοὶ πάρεδροι κατὰ τὴν εἰς τὸ διάταγμα τοῦ διορισμοῦ των δορισθεῖσαν τάξιν, καὶ τούτων κωλυομένων ἢ

ἀπόντων, γ') οἱ εἰρηνοδίκαι, ἢ οἱ δικηγόροι, κατὰ τὸ ἰσχύον εἰσέτι ἄρθρον 278 τοῦ Ὁργανισμοῦ τῶν Δικαστηρίων.

Ἐπειδὴ ἐπὶ τοῦ προκειμένου, ὡς ἐξάγεται ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, ἀφοῦ ἐκωλύοντο οἱ λοιποὶ δικασταὶ καὶ οἱ ἐμμισθοὶ πάρεδροι, ἔπρεπε, κατὰ τ' ἀνωτέρω λεχθέντα, νὰ κληθῶσι πρὸς ἀνακρίσιν αὐτῶν οἱ παρὰ τῷ Πρωτοδικεῖῳ Καλαμῶν ἄμισθοι πάρεδροι, καὶ τούτων μὴ ὑπαρχόντων ἢ κωλυομένων εἰρηνοδίκαι ἢ δικηγόροι, καὶ οὐχὶ νὰ προσληφθῶσιν οἱ δικηγόροι Π. καὶ Π., οἵτινες μόνον ἐν περιπτώσει κωλύματος ἢ μὴ ὑπάρξεως ἄμισθων παρέδρων ἐκαλοῦντο πρὸς συμπλήρωσιν τοῦ δικαστηρίου· ἄρα βάσιμος ἐστὶν ὁ περὶ κακῆς συνθέσεως τοῦ πλημμελειοδικείου λόγος ἀναίρεσεως, καὶ συνεπῶς ἀναιρετέα ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις κατὰ τὸ ἄρθρ. 407 § 3 ποιν. δικ.

ΑΠ. 63 (1895). Ὁ εἰσαγγελεύων πρωτοδίκης Γ., πρὸς ὃν ἐνεχειρίσθη ἡ κατὰ τῶν ἤδη ἀναιρεσειόντων μήνυσις, καὶ ὅστις, ὡς τοιοῦτος, παρήγγειλε τὰς ἀνακριτικὰς ἀρχὰς νὰ ἐπιληφθῶσι τῆς ἀνακρίσεως καὶ νὰ ἐκδῶσιν ἐνταλμα συλλήψεως κατὰ τῶν ἀναιρεσειόντων, εἰποίησε δὲ καὶ προτάσεις πρὸς τὸ συμβούλιον, ἵνα ἀποφανθῇ περὶ τῆς προφυλακίσεως τοῦ ἀναιρεσειόντος Ι, καὶ περὶ τῆς προσωρινῆς ἀπολύσεως τοῦ ἄλλου ἐπίσης ἀναιρεσειόντος Δ., ὡς ἀποδεικνύουσι τὰ ἐν τῇ δικογραφίᾳ ἐγγράφα αὐτοῦ, δὲν ἠδύνατο νὰ ἀποτελέσῃ μέρος τοῦ δικασαντος τοὺς ἀναιρεσειόντας Πλημμελειοδικείου· ὥστε ὑφίσταται κακὴ σύνθεσις τοῦ Πλημμελειοδικείου, καὶ βάσιμος ἐπομένως ὁ σχετικὸς λόγος ἀναίρεσεως, (407 § 3. Ποιν. Δικ.).

ΑΠ. 141 (1893). Ἐπειδὴ, κατ' ἀρχήν, ἀγνωριζομένην κατὰ τῆς παρ' ἡμῖν ἰσχυούσης νομοθεσίας, δὲν ἐπιτρέπεται εἰς καὶ ὁ αὐτὸς νὰ ᾖ κατήγορος καὶ δικαστὴς εἰς τὴν αὐτὴν ὑπόθεσιν, καθόσον τὰ κατήγοντα τοῦ κατηγόρου ἢ εἰσαγγελείας προκατελημμένου περὶ τοῦ βασιμοῦ τῆς παρ' αὐτοῦ εἰσαγγελείας ποινικῆς ἀγωγῆς, δὲν συμβιβάζονται μετὰ τὰ ἔργα τοῦ δικαστοῦ, ὀφείλοντος νὰ καταρτίσῃ τὴν περὶ τῆς ποινικῆς ἀγωγῆς πεποιθήσιν τοῦ ἄνευ προκαταλήψεως καὶ ἐκ μόνης τῆς ἐπ' ἀκροατηρίου ὑποδεικτικῆς διαδικασίας. Ἐπὶ τοῦ προκειμένου δὲ ὁ εἰσαγγελεύων πρωτοδίκης Κ. εἰς ὃν ἐνεχειρίσθη ἡ κατὰ τοῦ ἤδη ἀναιρεσειόντος μήνυσις, καὶ ὅστις ὡς τοιοῦτος συνέταξε καὶ ὑπέγραψε τὸ κλητήριον θέσπισμα, ὡς ἀποδεικνύει τὸ προσαγόμενον ἤδη τοιοῦτον, δὲν ἠδύνατο νὰ ἀποτελέσῃ μέρος τοῦ τὴν διὰ τοῦ κλητηρίου τούτου διωκομένην κατηγορίαν δικάσαντος πλημμελειοδικείου. Ὡστε ὑφίσταται κακὴ σύνθεσις τοῦ πλημμελειοδικείου.

§ 4.

ΑΠ. 102 (1860). Κατὰ τὸν ἀριθ. 4 τοῦ 407 ἁρθρου λόγος ἀναίρεσις εἶναι ἐὰν γένηται καταδίκης ἐξ ἐπαγγέλματος ἐπὶ πράξει κατὰ

δικασμένη κατ' ἐγκλήσιν, οὐχὶ δὲ καὶ τανάπαλιν, τοῦτέστιν ὅταν τὸ δικαστήριον ἀρνηθῇ νὰ ἐπιβάλῃ ποινὴν ὡς μὴ ὑπαρχούσης ἐγκλήσεως εἰς τὰς ὑπὸ τοῦ νόμου προνοουμένας περιπτώσεις.— Ὅαν, ἀποσυρθέντος δικαστοῦ καὶ καταλαβόντος τὴν κενωθεῖσαν δικαστικὴν ἑδραν ἑτέρου, μὴ προσηγγθέντων τῶν παρὰ ἄρθρ. 375 καὶ 377 ποιν. δικ. ἀπαιτούμενων, ἢτοι τῆς ἐξετάσεως περὶ τῆς ταυτότητος τοῦ κατηγορουμένου καὶ τῆς περὶ τῆς ἐννοίας τῆς κατ' αὐτοῦ κατηγορίας ἀναπτύξεως τοῦ εἰσαγγελέως κτλ. πρὸς γνῶσιν τοῦ νέου δικαστοῦ, ἐξακολουθήσῃ κατὰ συνέχειαν ἡ συζήτησις, ἡ σύμπραξις τοιοῦτου δικαστοῦ καθίσταται πλημμελὴ τὴν σύνθεσιν τοῦ δικαστηρίου καὶ ἐπομένως ἄκυρον τὴν μετὰ τὴν πρόσληψιν αὐτοῦ γενομένην διαδικασίαν, ὡς ἀγνοοῦντος νομίμως τίνα δικάζει καὶ περὶ τίνος πράξεως.

ΑΠ. 167 (1888). Κατὰ τὸν § 4 τοῦ 407 Ποιν. Δικ. ἰσχυρὸς πρὸς ἀναιρέσιν λόγος εἶναι ἡ ἐξ ἐπαγγέλματος καταδίωξις ἐν ταῖς περιπτώσεσι, καθ' ἃς δὲν ἐπιτρέπεται τοιαύτη· ἄρα ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις κηρύσσασα ἔνοχον τὸν ἀναιρεσεῖοντα καὶ καταδικάσασα αὐτὸν ἐπὶ ἀξιολογῶν πράξει, ἧς ἡ καταδίωξις δὲν ἠδύνατο νὰ γείνη ἄνευ ἐγκλήσεως τοῦ ἀδικηθέντος, εἶναι ἀναιρετέα διὰ ψευδῆ τοῦ ποινικοῦ νόμου ἐφαρμογὴν, ἧς ἀπαραίτητον στοιχεῖον ἐν τῇ περὶ ἧς πρόκειται πράξει ἢτοι κατὰ τὰ προειρημένα ἔγκυρος τοῦ παθόντος ἐγκλήσις, δι' ἧς δηλοῦται ἡ περὶ καταδίωξεως τοῦ ἀναιρεσεῖοντος βούλησις αὐτοῦ.

§ 8.

ΑΠ. 222 (1871). Ἐπειδὴ ὡς ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ἀποδεικνύεται, τοῦ νῦν ἀναιρεσεῖοντος κατηγορηθέντος ἐνώπιον τοῦ πλημμελειοδικείου ὅτι κατὰ 1871 καθὼ δημοτικὸς εἰσπράκτωρ κατὰ παραδίκασιν τῶν ἑαυτοῦ καθηκόντων διέταξε τοὺς ὑπ' αὐτὸν στρατιώτας καὶ ἀνέρεσαν ὄρνιθας ἀπὸ διαφόρους φορολογουμένους καὶ συγχρόνως εἰσέπραξαν ἐξ ἰδιοτελείας ἀπὸ διαφόρους ἰδιώτας πλέον τῶν ὀφειλομένων φόρων, τὸ πλημμελειοδικεῖον ἐκήρυξεν αὐτὸν ἄθωον μὲν τῆς ἐν τῇ ἐγκλήσει ἐρηφίᾳ ἐγγράφῳ καὶ ὡς ἀνωτέρω περιγραφομένης καταπίεσεως καὶ τῆς παραβάσεως τῶν καθηκόντων του, ἔνοχον δὲ ὅτι κατὰ τὸν εἰρημέγον χρόνον καὶ τόπον παρέδωκε πρὸς βλάβην τῶν κατηγορουμένων τὰ καθήκοντα τῆς ἐπιτετραμμένης αὐτῷ ὡς δημοτικοῦ εἰσπράκτορος ὑπηρεσίας, τὰ ἐν τῇ πόλει καὶ τῇ ἰδιότητι τῆς ὑπηρεσίας του ἐνυπάρχοντα ἀνεχόμενος καὶ ἐπιτρέπων εἰς τὸν παρακολουθοῦντα αὐτὸν κατασχετὴν Ν. νὰ λαμβάνῃ ἐπὶ παρουσίᾳ του ἀνὰ λεπτὰ 25 παρ' ἐκάστου πρὸς πληρωμὴν τοῦ φόρου τῶν φορολογουμένων καὶ κατὰ συνέπειαν κατεδίκασεν αὐτὸν ὡς παραβάντα τὰ ἄρθρα 487 § 1, 493 καὶ 24 ποιν. νόμου, εἰς χρηματικὴν ποινὴν καὶ εἰς τὴν ἐπὶ τρία ἔτη στέρησιν τῆς δημοσίας ὑπηρεσίας, ἀλλ' αὐτῷ πρᾶξαν, ἐκήρυξεν αὐτὸν ἔνοχον καὶ κατεδίκασεν εἰς ποινὴν ἔνεκα

πράξεως μὴ εἰσαχθείσης διὰ κατηγορίας καὶ μὴ περιεχομένης ἐν τῷ κατηγορητηρίῳ ἐγγράφῳ τοῦ εἰσαγγελέως, καὶ ἐντελῶς ἀλλοίως ἐκείνης, ἥτις διὰ τοῦ ἐγκλητηρίου ἐγγράφου εἰσήχθη ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ πρὸς ἐκδίκασιν, ὥστε περὶ αὐτῆς οὔτε ὁ εἰσαγγελεὺς ὡς δημόσιος κατηγορὸς εἶχε τὸν λόγον, οὔτε ὁ κατηγορούμενος πρὸς ὑπεράσπισίν του, διότι ἀντικείμενον τῆς κατηγορίας καθὼ ἐκ τῆς εἰρημένης ἀποφάσεως καὶ ἐκ τῶν τῆς συνεδριάσεως πρακτικῶν τοῦ αὐτοῦ πλημμελειοδικείου βεβαιούται, ὅτι οὐχὶ ἡ πρᾶξις περὶ ἧς κατεδικάσθη ὁ ἀναιρεσεῖων, ἀλλ' ἡ διὰ τοῦ ἐγκλητηρίου εἰσαχθεῖσα, ἐν δὲ τῇ αὐτῇ περιπτώσει, προφανῶς παρεδόσθη τὸ ἐδ. 8 τοῦ 407 ποιν. δικ. καθ' ὃ ἐπὶ ποινῇ ἀκυρώσεως τῆς ἀποφάσεως πρέπει πρὸ ταύτης νὰ διδῆται κατὰ νόμον ἀκρόασις πρὸς τοὺν εἰσαγγελέα καὶ πρὸς τὸν κατηγορούμενον ἢ τὸν συνήγορόν του (ἀρθ. 394 ποιν. δικ.).

ΑΠ. 104 (1853). Ἐπειδὴ ἡ πρᾶξις, δι' ἣν παρεπέμφθη εἰς τὸ πλημμελειοδικεῖον ὁ ἀναιρεσεῖων διαφέρει τῆς πράξεως, ἥς ἐκκηρύχθη ἔνοχος μόνον κατὰ τοῦτο, ὅτι αὕτη δὲν περιέχει τὸ στοιχεῖον τῆς διὰ χαλαπῶν ὀνειδισμῶν καὶ ὕβρεων, ἢ διὰ θαρρείων αἰκίων ἐρεθίσεως τοῦ αὐτοῦργου τῶν αἰκίων, ἢ ἑλλειψίς θύμης τοῦ ἐλαφρυντικοῦ τούτου γεγονότος, περὶ τῆς ὑπάρξεως τοῦ ὁποίου δὲν ἐπέσθη τὸ πλημμελειοδικεῖον κατὰ τὴν ἐπὶ ἀκροατηρίου συζητήσιν οὐδόλως μεταβάλλει τὴν πρᾶξιν, ἐφ' ἣν κατηγορήθη ὁ ἀναιρεσεῖων, ὥστε νὰ θεωρηθῇ οὗτος καταδικασθεὶς ἐπὶ πράξει, δι' ἣν δὲν προσεκλήθη ν' ἀπολογηθῇ.

Ἐπειδὴ, καὶ ἂν ὑποτεθῇ ὅτι αἱ μαρτυρίαι τῶν ἐπὶ ἀκροατηρίου ἐκτελεσθέντων μαρτύρων σημειοῦνται ἑλλειπῶς εἰς τὰ πρακτικά, οὐδ' αὖτε ἐπεται ἐκ τούτου, ὅτι τὸ δικαστήριον δὲν ἐξετίμησεν αὐτὰς κατὰ τὴν κατάρτισιν τῆς ἀποφάσεως.

Ἐπειδὴ ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις ἀναφέρει ὅσα γεγονότα ἀπὸ δειχθέντων κατὰ τὴν κρίσιν αὐτοῦ ἐκ τῶν μαρτύρων τῆς κατηγορίας καὶ τῆς ὑπεράσψεως, μεταξὺ ἧς αὐτῶν δὲν ὑπάρχει καὶ ὅτι ὁ παθὼν πικρῶν τὸν ἀναιρεσεῖοντα δι' ἀθεμίτων ὀνειδισμῶν καὶ ὕβρεων, ἢ πρὸς κρίσιν αὐτῇ τοῦ τῆς οὐσίας δικαστηρίου διαφεύγει τὸν ἐλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Ἐπειδὴ οὔτε περὶ ἀμύνης γίνεται λόγος ἐν τῇ ἀπόφαισι, οὔτε περὶ κακῆς θεραπείας, τῆς ὁποίας τὰ ἀποτελέσματα καταλογίσθησαν ὅθεν εἰς βάρος τοῦ ἀναιρεσεῖοντος.

Ἐπειδὴ ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις ἀναφέρουσα λεπτομερῶς τὰ ἐκ τῆς ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ συζητήσεως ἀποδείχθέντα γεγονότα, μεταξὺ τῶν ὁποίων οὐδὲν ἐκ τῶν στοιχείων τῆς ἀμύνης ὑπάρχει, καὶ συνάγουσα ἐκ αὐτῶν τὸ συμπέρασμα, ὅτι ἀπεδείχθη τραυματισμὸς ἐκτελεσθεὶς ἀπὸ πλημμελετήως καὶ εἰς βρασμὸν ψυχικῆς ὁρμῆς, προβλεπόμενος καὶ τιμωρούμενος ὑπ' ἀρθ. 308 § 3 συνδυασμένου μετ' ἀρθ. 307 § 3 ποιν. νόμου, αἰτιολογεῖ, ἂν καὶ συνεπτυγμένως, ὅτι δὲν ἀπεδείχθη τὸ γεγονός τῆς ἀμύνης ἐκτελέσεως τῆς πράξεως.

ΑΠ. 67 (1862). 'Επειδὴ ὁ ἀναιρεσίων κατηγορήθη καὶ καταδικάσθῃ ἔνεκα μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς πράξεως, τούτῃσιν ἐπὶ ἐκ προμελέτης τραύμασιν· ἂν δὲ τὸ δικαστήριον παρεδέχθη ὅτι ὁ παθὼν ὡς ἐκ τῶν τραυμάτων ἐνόσησε καὶ κατέστη πρὸς ἐργασίαν ἀνίκανος πλέον καὶ οὐχὶ ἱκανὸν τῶν τριάκοντα ἡμερῶν, ὡς ἐνυπῆρχεν ἐν τῇ κατηγορίᾳ, τοῦτο ἂν εἴνε λόγος ἀναιρέσεως διότι δὲν μετεβλήθη ἡ πρᾶξις, ἀλλὰ προσετέθη ἐπιβαρυντικὸν τῆς πράξεως περιστατικόν, ἐκ τῆς συζητήσεως ἀποδεδειγμένον.

ΑΠ. 105 (1856). 'Επειδὴ, κατ' ἄρθρα 156, 160, 161 καὶ 186 ποιν. δικ., ὁ εἰσαγγελεὺς ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ καλῇ διὰ προεισαγωγικῆς ἀνακριτέως ἀμέσως εἰς τὸ ἀκροατήριον τὸν κατηγορούμενον, ὅταν πρόκειται περὶ πλημμελημάτων ὑπαγομένων εἰς τοὺς πλημμελειοδικὰς· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ἀποδεικνύεται μὲν, ὅτι ὁ ἀνακριτὴς ἄνευ παραγγελίας τοῦ εἰσαγγελέως ἐξήτασε τὸν ἐπὶ ψευδῇ καταμηνύσει κατηγορούμενον ἀναιρεσίοντα, ἀλλ' ἡ ἀκυρότης αὕτη δὲν ἐπιφέρει ἀναιρέσιν τῆς ἀποφάσεως, διότι ὁ νόμος δὲν ἀπαιτεῖ, οὐδ' ἡ εξέτασις τοῦ μνησμένου θεωρεῖται ὡς ἀναπόφευκτον στοιχεῖον τῆς διαδικασίας· ἄρα ἡ μὴ ὑπόχρεωσις ἡ ἄκυρος ἐν τῇ ἀνακριτῇ εξέτασις αὐτοῦ, ἥτις ἐπὶ τοῦ προκειμένου δὲν ἐλήφθη ὑπ' ὄψιν παρὰ τοῦ δικάσαντος δικαστηρίου, δὲν ἔχει ἐπικροτὴν ἐπὶ τῆς ἐπ' ἀκροατηρίου διαδικασίας, ἥτις νομιμοποιεῖται διὰ τοῦ κλητηρίου θεσπίσματος τοῦ εἰσαγγελέως.

'Επειδὴ ἐκ τῆς ἀποφάσεως τοῦ πλημμελειοδικείου καὶ ἐκ τῶν πρακτικῶν τῆς συνεδριάσεως ἀποδεικνύεται, ὅτι ὁ ἀναιρεσίων δὲν ἐξήτησεν νὰ ἐπιτραπῇ αὐτῷ ν' ἀποδείξῃ, ὅτι δὲν ἦτον ἐν γνώσει τῆς ἀθωότητος τοῦ παρ' αὐτοῦ καταμηνυθέντος, ἀλλ' ἐκ τοῦναντίου ἐξήτησε ν' ἀποδείξῃ, ὅτι ἡ πρᾶξις, ἣν ἀπέδωκεν αὐτῇ, ἦτον ἀληθής, ἐνῷ εἶχεν ἤδη ἀποφασισθῇ ἐπὶ τῆς αὐτῆς δίκης τὸ ἐναντίον, ἄρα ὁρθῶς τὸ πλημμελειοδικεῖον δὲν ἐπέτρεψε τὴν ζητηθεῖσαν ἀπόδειξιν.

'Επειδὴ κατὰ τὰ συνδυασμένα ἄρθρα 379 καὶ 407 § 8 ποιν. δικ., λόγος ἀναιρέσεως ὑπάρχει, ὅταν οἱ πλημμελειοδίκαι ἠρνήθησαν νὰ δώσωσιν ἀκρόασιν εἰς τὸν κηρυχθέντα ἐνοχον, ἐπὶ τῆς περὶ ἐφαρμογῆς τῆς ποινῆς διαδικασίας· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ὁ ἀναιρεσίων δὲν ἐξήτησε τὸν λόγον· ὅθεν οἱ πλημμελειοδίκαι ὁρθῶς προέβησαν εἰς τὴν δημοσίευσιν τῆς καταδικαστικῆς ἀποφάσεως των· ἂν δὲ ἀπερισκέπτως φερόμενοι μετὰ τὴν ἀπαπεράτωσιν τῆς δίκης, οἱ αὐτοὶ πλημμελειοδίκαι ἐπέταξαν νῶαν συζητῆσθαι ἐπὶ τῆς ἤδη ἐφαρμοσθείσης ποινῆς, καὶ ἐδημοσίευσαν ἐκ δευτέρου τὴν αὐτὴν καταδικαστικὴν ὑπόφασιν, ταῦτα εἰσὶ μὲν ἄτοπα, ἀλλὰ δὲν δίδουσι καὶ γῶραν εἰς ἀναιρέσιν, διότι ἡ δίκη εἶχε νομίμως περαιωθῇ, καὶ τὰ μετ' αὐτὴν δὲν ἔχουσιν ἐπικροτὴν.

ΑΠ. 222 (1871) 356, 376 (1839). 'Ἡ καταδικὴ τινος ἐπὶ παραδίᾳσι τοῦ ἄρθρου 489 τοῦ ποιν. νόμου, ἐν ᾗ κατηγορεῖται ἐπὶ καταπίπτει, ἐπιφέρει ἀναιρέσιν, διότι ἐπὶ ποινῇ ἀκυρώτως τῆς ἀποφάσεως ἔχον νὰ δίδεται ἀκρόασις εἰς τὸν κατηγορούμενον, δὲν δίδεται δὲ δικαζόμενον αὐτοῦ ἐπὶ ἄλλῃ πράξει.

ΑΠ. 129 (1875) 82 (1878) 31 (1881) 7 (1884) 66 (1885). Ἡ μεταβολὴ τῆς βάσεως τῆς κατηγορίας ἐπὶ ἀποφάσεως πλημμελειοδικῶν δὲν ἀποτελεῖ λόγον ἀναιρέσεως, ἅτε τοῦ νόμου ἀναγράψαντος τὴν μεταβολὴν τῆς κατηγορίας ὡς λόγον ἀναιρέσεως μόνον κατὰ τῶν ἀποφάσεων τῶν συνόδων ἐν ἄρθρ. 458.

ΑΠ. 129 (1875). Ὅθεν ὁ λόγος, ὅτι ὁ κατηγορούμενος ἐκαλεῖτο διὰ τοῦ κλητηρίου θεσπίσματος νὰ δικασθῇ ὡς ὑφελὼν τὸ ἥμισυ τοῦ κατεσχημένου πλοίου, κατεδικάσθη δὲ ἐπὶ παραβάσει καθήκοντος, εἶνε ἀπαράδεκτος.

ΑΠ. 82 (1877). Οὔτε ἐν ἄρθρῳ 407 ποιν. δικ. διαγράφοντι τοὺς λόγους πρὸς ἀναίρεσιν τῶν ἀποφάσεων τῶν πλημμελειοδικῶν ὀρίζεται ὡς τοιοῦτος καὶ ἡ διὰ τοῦ κλητηρίου θεσπίσματος μεταβολὴ τοῦ χρόνου τῆς πράξεως, τοῦ ἀναφερομένου ἐν τῷ περὶ παραπομπῆς βουλευματι. οὔτε ἀλλαγῇ τῆς δικον. ἢ τοιαύτῃ μεταβολῇ ἀπαγορεύεται.

ΑΠ. 115 (1878). Τὸ ἄρθ. 407 § 8 ποιν. δικ. διατάσσει σὺν τοῖς ἄλλοις ἵνα τὸ δικαστήριον, πρὶν ἢ ἀπαγγεῖλῃ τὴν ἀπόφασιν αὐτοῦ, ἀκούσῃ καὶ τὴν ἀπολογίαν τοῦ κατηγ. ἢ τοῦ συνηγόρου του.

ΑΠ. 66 (1885). Ἐπὶ πλημμελημάτων ἢ μεταβολὴ τῆς κατηγορίας δὲν ἀποτελεῖ λόγον ἀναιρέσεως.

§ 9.

ΑΠ. 4 (1841). Κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 458 ἀριθ. 1 ἐφαρμοζομένην κατ' ἀναλογίαν καὶ ἐπὶ τῶν πλημμελημάτων, μόνον ἡ μεταβολὴ τῆς κατηγορηθείσης κυρίας πράξεως ἄλλ' οὐχὶ καὶ τῶν συνοδευσασῶν αὐτὴν περιστάσεων περιέχει λαβὴν εἰς ἀναίρεσιν.

§ 11.

ΑΠ. 18 (1894). Ἐπειδὴ ὁ ἀναιρεσίῳν φυγόδικος ὢν κατηγορηθῇ, καὶ δικασθεὶς ἐρήμην κατεδικάσθῃ ὑπὸ τοῦ Δικαστηρίου τῶν ἐν Λαμίας Συνόδων διὰ τῆς 57 (1887) ἀποφάσεως ἐπὶ κακουργήματι. ἐμφανισθεὶς δὲ κατόπιν ἐκουσίως εἰς τὴν ἀρχὴν πρὸ τῆς παρελεύσεως τοῦ χρόνου τῆς παραγραφῆς τῆς ποινῆς καὶ δικασθεὶς ἐκ νέου ἐνώπιον ἐνταῦθα κακουργιοδικῶν, κατὰ τὸ ἄρθρ. 470 Ποιν. δικ. ἐκηρύχθη ἔνοχος καὶ κατεδικάσθη διὰ τῆς προσβαλλομένης 38 ἀποφάσεως εἰς φυλάκισιν. καὶ χαρακτηρισθέντος ὡς πλημμελήματος τοῦ ὑπ' αὐτοῦ πραχθέντος ἀδικήματος. ἐπομένως ἡ παραγραφή τῆς ὑπ' αὐτοῦ διαπραχθείσης ἀξιοποιοῦ πράξεως δεόν νὰ κανονισθῇ κατὰ τὸν ὑπὸ τῆς προσβαλλομένης κατ' ἀντιμωλίαν ἀποφάσεως δοθέντα χαρακτηρισμόν.

Ἐπειδὴ (119 καὶ 120 Ποιν. Νόμου) τὸ ἀξιοποιοῦν ἐξαλείφεται διὰ τῆς παραγραφῆς, ἡ δὲ προθεσμία αὐτῆς εἰς τὰ πλημμελήματα, ὅν ἡ ἀνάκρισις γίνεται ἐξ ἐπαγγέλματος, οἷον ἐστὶ καὶ τὸ δι' ἐκηρύχθη

ἐναγος καὶ κατεδικάσθη ὁ ἀναιρεσίμων, εἶναι πέντε ἔτη. Ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου τῆς κατ' ἐρήμην, ὡς ἀνωτέρω εἴρηται, ἀποφάσεως τοιχοκοληθείσης καὶ δημοσιευθείσης κατὰ ἄρθρα 461, 463 καὶ 466 Ποιν. Δικ. εἰς τοὺς ἐν αὐτοῖς ἀναφερομένους τόπους, ὡς τοῦτο ἐξάγεται ἐκ τῶν ἐν τῇ δικογραφίᾳ ὑπαρχόντων πιστοποιητικῶν τοῦ τε παρέδρου καὶ τοῦ ἐφημερίου, τοῦ δημοσίου κλητῆρος Λαμίας κεκρυμμένων δὲ ὑπὸ τῶν οἰκείων δημοτικῶν ἀρχῶν καὶ ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 178 τοῦ 1887 παραρτήματος τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως τῇ 16 Ἰουλίου καὶ 12 8)δρίου τοῦ αὐτοῦ ἔτους, ἐπεταί, ὅτι ἀπὸ τῆς 12 8)δρίου 1887, ὅτε ἐγένετο ἡ τελευταία πράξις τῆς δημοσιεύσεως τῆς ἐρήμην ἀποφάσεως μέχρι τῆς 18 Ν)δρίου 1893, ἡμέρας τῆς πρὸς τὸν ἀναιρεσίμοντα κοινοποιήσεως τοῦ ἐγκλητηρίου τοῦ εἰσαγγελέως παρῆλθεν ἡ πενταετής προθεσμία τῆς παραγραφῆς τοῦ προκειμένου ἐγκλήματος. Ὅθεν τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων διὰ τῆς 37 ἀποφάσεως ἐφαλμένως ἠρμήνευσε καὶ ψευδῶς ἐφήρμοσε τὰς μνηθείσας διατάξεις τοῦ Ποιν. Νόμου καὶ συνεπῶς ἀναιρετέα ἐστὶν ἡ ἀποφασίς του αὐτῆς, ὡς καὶ ἡ ἐπ' αὐτῆς στηριζομένη ἀριθ. 38 ἐτέρα αὐτοῦ ἀπόφασις, (407 § 14 Ποιν. Δικ.).

Ἐπειδὴ ὁ περὶ ἀπαλλαγῆς τῶν ἐξόδων τῆς ἐρήμην δίκης λόγος, ἐκτὸς τοῦ ὅτι δὲν ἀποτελεῖ λόγον ἀναιρέσεως ἀλλὰ καὶ κατὰ ἄρθρον 171 Ποιν. Δικονομίας, εἰάν ὁ κατηγορούμενος μετὰ τὴν κατ' ἀντιμωλίαν συζήτησιν καταδικασθῇ εἰς μικροτέραν ποινὴν ἢ ἀθωωθῇ ἰντελῶς, μένουν μόλον τοῦτο τὰ ἐξόδα τῆς ἐρήμην δίκης εἰς βάρος του· ἐπομένως ὁ ἀναιρεσίμων δὲν ἀπαλλάσσεται τῆς πληρωμῆς τῶν τῆς ἐρήμην δίκης ἐξόδων.

§ 12.

ΑΠ. 126 (1837). Αἱ περὶ τῆς προανακρίσεως διατάξεις ἄρθρων 153, 156, 157, 184 καὶ 111 Ποιν. Δικ. δὲν ὁρίζονται ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος, οὔτε ἀναφέρεται ἐν Ποιν. Δικ. μεταξύ τῶν λόγων τῆς ἀναιρέσεως ἡ παράβασις αὐτῶν, ἀλλὰ μάλιστα ἐξ ἄρθρων 156, 157, 184, 105, 136 Ποιν. Δικ. ἐξάγεται, ὅτι ἡ στάθμισις τῶν περιπτώσεων, αἵτινες ἐπιτρέπου ἐκ τῶν ἀνακριτικῶν ἀρχῶν νὰ ἐξετάζωσι μάρτυρας ἢ κατηγορούμενους, ἢ νὰ ἐπιχειρῶσιν ἄλλας ἀνακριτικὰς πράξεις αὐτεπαγγέλτως, ἀντιτίθεται εἰς τὴν κρίσιν αὐτῶν τῶν ἰδίων, καὶ ἐξαιρεῖται ἀπὸ τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ Ἀρείου Πάγου.

ΑΠ. 143 (1837). Πᾶσα ἀταξία ἢ ἑλλειψίς εἰς τὰ ἐγγραφα τῆς ἀνακρίσεως πρέπει προσηγυμένως νὰ προτείνηται ἐνώπιον τοῦ Δικ. τῶν συνέδρων· ἄλλως, λόγος ἀναιρέσεως στηριζόμενος εἰς τὸ ἀτακτὸν τῆς ἀνακρίσεως, π. χ. εἰς τὸ ὅτι ἀναρμοδία ἀνακριτικῇ ἀρχῇ ἐνηγγήσεν ἐξέτασιν, δὲν εἶναι δεκτὸς εἰς τὸν Ἀρειον Πάγον.

ΑΠ. 260 (1838). Πᾶσα παράβασις τύπου διαδικαστικοῦ μὴ ἐμπεριλαμβανομένη εἰς 407 Ποιν. Δικ. δύναται νὰ προταθῇ μόνον κατὰ τὴν ἐπὶ ἀκροατηρίου συζήτησιν. Ὅθεν ἡ ὑπάρχουσα εἰς ἐκθεσὶν τινα ἀνακριτικῇ ἑλ-

λειψις, μὴ προταθεῖσα εἰς τὸ δικάσαν δικαστήριον, δὲν ἀποτελεῖ λόγον ἀναιρέσεως. — Ἡ αὐτὴ λύσις ἐγένετο καὶ ὡς πρὸς τὴν ἑλλειψὶν ἐκθέσεως πραγματοποιησάντων, βεβαιούσης τὴν ἀνθρωποκτονίαν, ἥτις ἐκθεσις δὲν εἶναι καὶ ἀπολύτως ἀναγκαία.

ΑΠ. 141 (1899). Ἐπειδὴ εἰς τὴν ἐνώπιον τῶν πλημμελειοδικῶν διαδικασίαν δὲν ἐπεκτείνεται τὸ ἄρθρ. 421 Ποιν. Δικ. καθ' ὃ ἐπὶ κακούργιοδίκαις εἰσαγγελεὺς δὲν διώκει ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῶν συνόδων οὐδεμίαν ἄλλην κατηγορίαν εἰμὴ τὴν ἐν τῷ περὶ παραπομπῆς βουλεύματι καὶ ἐν τῷ ἐγκλητηρίῳ ἐγγράφῳ διαλαμβανομένην, οὐδ' ἀναγράφει τὸ ἄρθρον 407 ὡς λόγον ἀναιρέσεως κατὰ τῶν ἀποφάσεων τῶν πλημμελειοδικῶν τὸν ἐν ἄρθρ. 458 § 1 καθιερούμενον κατὰ τῶν ἀποφάσεων τῶν συνόδων, ἐὰν κατεδικάσθῃ ὁ κατηγορούμενος ἐνεκεν ἑλλοῦ κακούργηματος παρὰ τὸ ἐν τῷ ἐγκλητηρίῳ ἐγγράφῳ καὶ τῷ περὶ παραπομπῆς βουλεύματι σημειούμενον. Τὸ πλημμελειοδικεῖον ἄρα χαρακτηρίσαν ὡς τραῦμα προμελετημένον τὴν πρᾶξιν, ἐν ᾗ αὕτη διὰ τοῦ περὶ παραπομπῆς βουλεύματος εἶχε χαρακτηρισθῇ ἀπλῶς ὡς ἄδικος ἐπιθεσις μετὰ βιαιοπραγιῶν κατὰ τοῦ παθόντος, ἥτοι καταδικάσαν τὸν ἀναιρεσείοντα ἐπὶ τῇ πράξει τῇ ἐν τῷ βουλεύματι διαλαμβανομένῃ, ἥ δὲ μὴ μετέβαλε τὸν χαρακτηρισμὸν, εἴτε ὡς μὴ χαρακτηρισθεῖς προσήκοντως ὑπὸ τοῦ συμβουλίου, εἴτε ὡς προκυψάντων κατὰ τὴν συζήτησιν καὶ νέων περιστατικῶν προκαλεσάντων, τὴν μεταβολὴν τοῦ χαρακτηρισμοῦ, δὲν παρεβίβασε διάταξιν τινὰ τοῦ νόμου, καθ' ὅτι, ὅρῳ καὶ ἀνέυρξ, τὸν κατὰ τὴν κρίσιν αὐτοῦ ἐφαρμοστέον ἐπὶ τῆς δικαζομένης ἀπονοῦ πρᾶξεως νόμον, ἐδικαιοῦτο νὰ δώσῃ εἰς αὐτὴν καὶ χαρακτηρισμὸν ἄλλον παρὰ τὸν ὑπὸ τοῦ συμβουλίου δοθέντα, νὰ ἐφαρμόσῃ δὲ καὶ ἄλλον παρὰ τὸν ἐν τῷ βουλεύματι παρατιθέμενον νόμον, καὶ ἂν ἐντεῦθεν ἤθελεν ἐπέλθῃ μεταβολὴ τῆς κατηγορίας.

ΑΠ. 12 (1894). Ἐπειδὴ, καίτοι ἡ ἑλλειψὶς αἰτιολογίας ἐπὶ τινὶ ἰσχυρισμῷ τοῦ κατηγορουμένου δὲν ὑπάγεται εἰς οὐδένα τῶν ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 407 Ποιν. Δικ. αναγραφόμενων λόγων ἀναιρέσεως, καὶ ἂν ἡ παντελής ἑλλειψὶς αἰτιολογίας ποινικῆς ἀποφάσεως θεωρηθῇ ὡς ἀπτελοῦσα λόγον ἀναιρέσεως, ὡς παραβιάζουσα τὸ ἄρθρ. 93 τοῦ Συντάγματος ἐν συνδυασμῷ πρὸς τ' ἄρθρ. 81, 92 καὶ 397 Ποιν. Δικον., οὐκ ἦν τὸ πλημμελειοδικεῖον διὰ τοῦ σχετικῆς τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ἀποδεχόμενον ὅτι οἱ ἀναιρεσείοντες ἤδη, ἐξετέλεσαν τὴν εἰς αὐτοὺς ἀποδιδόμενην πρᾶξιν, ὡς διατυπύεται ἐν τῷ διατακτικῷ, παρὸς καίτοι σιωπηρῶς, ἀποκρούει τὸν ἐπικληθέντα περὶ ἀμύνης ἰσχυρισμὸν τῶν, ὡς καὶ τὸ ἐλαφρυντικὸν περιστατικὸν τοῦ ἐρεθισμοῦ διὰ χυλεπῶν ὀνειδισμῶν καὶ ὕδρων.

ΑΠ. 128 (1899). Ἐπειδὴ ἡ ἀνάγνωσις ἀκύρων ἱατροδικαστικῶν ἐκθέσεων δὲν ἀποτελεῖ λόγον ἀναιρέσεως, ἅτε τοῦ ἄρθρου 407 Ποιν. Δικ. μὴ ἀναγράφοντος τοιοῦτον τινὰ λόγον.

Ἐπειδὴ ἐκτὸς τοῦ ὅτι ἡ ἀνάγνωσις τῆς μηνύσεως τοῦ παθόντος εἰς οὐδένα τῶν ὑπὸ ἄρθρ. 407 Ποιν. Δικ. αναγραφόμενων λόγων ὑπάγεται,

ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἢ ἀνάγνωσις τῆς μηνύσεως, εἰς ἣν ὁ παθὼν ἀνε-
βίβη κατὰ τὴν ἔνδοξον αὐτοῦ κατάθεσιν, ἀναγνωσθεῖσα κατὰ τὴν ἐρή-
μην δίκην, ἐπεβάλλετο κατὰ τὴν κατ' ἀντιμωλίαν συζήτησιν, πρὸς
ἀποτροπὴν τῆς ἐξ ἄρθ. 340 Ποιν. Δικ. ἀκυρότητος, ἀποτελούσης λόγον
ἀναιρέσεως.

ΑΠ. 47 (1899). Ἐπειδὴ ἐκτός τοῦ ὅτι ἐπὶ πλημμελημάτων λόγος
ἀναιρέσεως δὲν ἀναγράφεται ἐὰν καταδικασθῇ τις δι' ἄλλην πρᾶξιν παρ'
ἐκείνην δι' ἣν ἐκλήθη νὰ δικασθῇ (407 Ποιν. Δικ.), τὸ ἀδικήμα τῆς
κλοπῆς καὶ τὸ τῆς ὑπεξαίρεσεως εἰσὶ τόσον προσόμοια καὶ συγγενή,
ὥστε τὸ δικαστήριον τῆς οὐσίας δύναται νὰ δώσῃ τὸν προσήκο-
ντα χαρακτηρισμὸν ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἀποδεικτικῆς διαδικασίας καὶ νὰ χα-
ρακτήρισῃ τὴν κλοπὴν ὡς ὑπεξαίρεσιν καὶ τὰνάπαλιν.

ΑΠ. 247 (1899). Ἐπειδὴ ἐπίσης δὲν ἀποτελεῖ λόγον ἀναιρέσεως ἡ
ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ ἀνάγνωσις τῶν μαρτυριῶν, αἵτινες ἐν τῇ προδικασίᾳ
ἐλήφθησαν ἐνόρκως, ἐνῷ δὲν ὑπῆρχε περίπτωσις τις ἐκ τῶν ἐν ἄρθρ.
116, 119 καὶ 120 Ποιν. Δικ. ἀναφερομένων, διότι τὸ ἄρθρ. 407 ἐν §
1 ὡς λόγον ἀναιρέσεως ἀναγράφει μόνον τὴν τήρησιν τῶν καθιερωμέ-
νων περὶ τὸν ὅρκον διατυπώσεων.

Ἐπειδὴ ἐκ τοῦ ὅτι τὴν πρᾶξιν ἣς ὁ ἀναιρεσείων ἐκρύχθη ἔνοχος, ἡ
προσβαλλομένη ἀπόφασις ἐχαρκτήρισεν ὡς ἀντιστάσιν, ἐνῷ αὕτη ὡς
πρὸς τινὰς τῶν συστασιωτῶν αὐτοῦ δι' ἄλλων ἀποφάσεων ἐχαρκτηρι-
σθῇ ἄλλως, δὲν δύναται νὰ παραχθῇ λόγος ἀναιρέσεως τῆς νῦν προσ-
βαλλομένης ἀποφάσεως.

ΑΠ. 149 (1894). Ἐπειδὴ ὁ λόγος ἀναιρέσεως, ὅτι δὲν ἐτηρήθη ἡ
περὶ τὴν κλήτευσιν ὥρισμένη προθεσμία, ἐστὶν ἀπορριπτέος, ὡς μὴ δι-
κόμενος νὰ ὑπαχθῇ εἰς οὐδέναν τῶν ἐν ἄρθρῳ 407 Ποιν. Δικ. ἀναγρα-
φομένων λόγων ἀναιρέσεως, καθόσον κατὰ ἄρθρα 164 καὶ 409 § 2 ποιν.
δικ., ἐὰν αἱ περὶ τὰς προθεσμίας διατάξεις δὲν τηρηθῶσι, τότε μόνον
ἀκυροῦται ἡ διαδικασία, ὅταν ὁ κατηγορούμενος μὴ ἐμφανισθῇ ἐδικά-
στην ἐρήμην ἢ ἐμφανισθῇς ἡνταντιώθῃ εἰς τὴν πρόσδον τῆς διαδικασίας,
ἐνῷ ἐπὶ τοῦ προκειμένου οὐδέτερον τούτων ἀναφέρουσι τὰ πρακτικὰ
συνεδριάσεως ὅτι ἔλαβε χώραν.

ΑΠ. 196 (1900). Ἐπειδὴ ὁ πρῶτος λόγος ἀναιρέσεως περὶ μεταβο-
λῆς τῆς κατηγορίας ἐστὶν ἀπορριπτέος ὡς μὴ δυνάμενος νὰ ὑπαχθῇ εἰς
οὐδέναν τῶν ἐν τῷ ἄρθρῳ 407 ποιν. δικ. ἀναγραφομένων λόγων ἀναιρέ-
σεως ἐπὶ πλημμελημάτων, καθόσον ἐπὶ τοῦ προκειμένου δὲν μετεβλήθη-
σαν τὰ πρακτικὰ περιστατικά τῆς κατηγορίας, ἀλλ' ἀπλῶς ἐδόθη εἰς
αὐτὴν διάφορος χαρακτηρισμός.

Ἐπειδὴ καὶ ὁ ἄλλος λόγος ἀναιρέσεως ὅτι δὲν ἀνεγνώσθησαν τὰ πρα-
κτικὰ καὶ αἱ ἐν αὐτοῖς καταθέσεις τῶν μαρτύρων τῆς 2908 (1899)
ἀποφάσεως τῶν πλημμελειοδικῶν διατάξεως κρείσσονας ἀποδείξεις,
ἐστὶν ἀπορριπτέος διότι ἡ μὴ ἀνάγνωσις τούτων δὲν συνεπάγεται κατὰ
τὴν ἀκυρότητα τῆς διαδικασίας, ὡς μὴ δυνάμενη νὰ ὑπαχθῇ εἰς

οὐδεμίαν τῶν περιστάσεων τοῦ ἄρθρου 407 ποιν. δικ., αἵτινας κατὰ νόμον ἐπάγονται ἀναίρεσιν.

Ἐπειδὴ ὁ λόγος ἀναίρεσεως ὅτι ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις ἐστὶν ἐν-τελῶς ἀναιτιολόγητος κατὰ παράβασιν τοῦ Συντάγματος εἶναι, ὡς ἀνυπόστατος, ἀπορριπτέος διότι ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις δὲν στερεῖται αἰτιολογίας.

ΑΠ. 284 (1898). Ἐπειδὴ ὁ λόγος ἀναίρεσεως, ὅτι ἡμαρτημένους τὸ πλημμελειοδικεῖον προέβη εἰς τὴν πρόσδον τῆς δίκης, ἐν ᾧ ὑφίστατο προδικαστικὸν ζήτημα, ὡς ἐκ τῆς ἀγωγῆς τοῦ Δημοσίου περὶ ἀκυρώσεως τῶν παραχωρητηρίων, εἶναι ἀπορριπτέος, τὸ μὲν διότι ἡ τοιαύτη ἀγωγή δὲν ἀποτελεῖ προδικαστικὸν ζήτημα, τῆς προκειμένης ὑποθέσεως, μὴ δυναμένης νὰ ἔχῃ ἐπιρροὴν εἰς τὴν ἐκδασιν αὐτῆς, τὸ δὲ διότι ἡ τοιαύτη παράλειψις, δὲν ἀποτελεῖ λόγον ἀναίρεσεως, ὡς μὴ δυναμένη νὰ ὑπαχθῇ εἰς οὐδένα τῶν ἐν ἄρθρ. 407 ποιν. δικ. ἀναγραφόμενων λόγων ἀναίρεσεως.

Ἐπειδὴ ἐπίσης ἀπορριπτέος τυγχάνει καὶ ὁ ἕτερος λόγος ἀναίρεσεως, ὅτι, ἀφοῦ τὸ δικαστήριον ἠθώωσε τοὺς δύο ἑτέρους συγκατηγορούμενους, καὶ δὲν ἐδέχθη σύστασιν, δὲν ἠδύνατο νὰ καταδικάσῃ τὸν ἀνααιρεσένοντα, καθ' ὅσον καὶ ὁ λόγος οὗτος ἀναγόμενος εἰς τὴν κατ' οὐσίαν ἐκτίμησιν τῆς κατηγορίας τοῦ ἀνααιρεσένοντος, διαφεύγει τὸν ἑλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

ΑΠ. 164 (1876) 110 (1883). Τῆς μὴ τηρήσεως τῶν περὶ τὰς κλησεὶς προθερμιῶν κατὰ τὴν ἐρήμην δίκην τασσομένης μεταξὺ τῶν λόγων τῆς ἀναίρεσεως, ἔπεται, ὅτι κατὰ μείζονα λόγον, λόγον ἀναίρεσεως ἀποτελεῖ τὸ νὰ μὴ κλητευθῇ ποσῶς ὁ κατηγορούμενος.

ΑΠ. 110 (1884). Ἄλλ' ἐάν τις, καίπερ χωροφύλαξ ἐν ἐνεργείᾳ δια-τελῶν, ἐκλητευθῇ ἀπ' εὐθείας καὶ οὐχὶ κατὰ τὰ ἄρθρα 163 καὶ 102 διὰ τοῦ στρατιωτικοῦ διοικητοῦ τοῦ τόπου τῆς ἐφεδρείας, τοῦτο δὲν ἰσοδυναμεῖ πρὸς ἑλλειψιν κλητεύσεως, ἀλλ' ἀπλῶς ἀταξίαν τῆς κλητεύσεως περιέχει, μὴ ἀντικειμένην εἰς διάταξιν ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος τεταγμένην.

ΑΠ. 67 (1874). Ὁ λόγος, ὅτι δὲν διέταξε τὸ πλημμελειοδικεῖον τὴν διὰ βίας προσαγωγήν τῶν ὑπολειφθέντων ἤτοι μὴ ἐμφανισθέντων μαρτύρων τῆς ὑπερασπίσεως, δὲν ὑπάγεται εἰς τινὰ τῶν περιπτώσεων τοῦ ἄρθρου 407 τῆς ποιν. δικον.

ΑΠ. 67 (1874) Ἐπίσης δὲν ὑπάγεται εἰς τινὰ τῶν περιπτώσεων τοῦ ἄρθρου τοῦτου ὁ λόγος, ὅτι δὲν ἐχορηγήθη τῷ κατηγορουμένῳ ἡ τῆς ἀποστάσεως προθεμία, μὴ προταθείς ἐνώπιον τοῦ πλημμελειοδικείου.

ΑΠ. 41 (1881). Ὁ λόγος, ὅτι κακῶς ἐπετρόπή ἡ εξέτασις τῶν μαρτύρων, ὑπὸ τοῦ πολιτικῶς ἐνάγοντος προσαχθέντων, ὡς μὴ γνωστοποιηθέντων τῷ κατηγορουμένῳ, δὲν εἶναι ἰσχυρὸς πρὸς ἀναίρεσιν, ἀλλ' οὐδεμίαν τῶν περιπτώσεων τοῦ ἄρθρ. 407 ὑπαγόμενος.

ΑΠ. 164 (1876). Ὁ λόγος ὅτι κακῶς ἐχωρίσθη κατὰ τὴν ἐρήμην δίκην ἡ κατὰ τινος κατηγορίαν ἀπὸ τῆς τοῦ συγκατηγορουμένου αὐτοῦ

δεν περιλαμβάνεται εἰς τοὺς ἐπάγοντας ἀναίρεσιν, ἅτε μὴ ἀφορῶν εἰς παράβασιν τύπου διαδικαστικοῦ ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος διατεταγμένου, οὐτε εἰς ψευδῇ ἐρμηνείαν τοῦ ποιν. νόμου.

ΑΠ. 105 (1856). Ἐξ ἄρθρων 156, 160, 161 καὶ 186 ποιν. δικ. προκύπτει, ὅτι ὁ εἰσαγγελεὺς δικαιούται νὰ καλῇ διὰ προεισαγωγικῆς ἀνακρίσεως ἀμέσως εἰς τὸ ἀκροατήριον τὸν κατηγ. προκειμένου περὶ πλημμελημάτων ὑπαγομένων εἰς τοὺς πλημμελειοδίκας. Ὅθεν καὶ μὴ ἐξετασθέντος τοῦ κατηγορουμένου ἢ ἀκύρως ἐξετασθέντος (ἄνευ παραγγελίας τοῦ εἰσαγγελέως), ἡ ἀπόφασις δὲν ἀναιρεῖται, τῆς ἐξετάσεως τοῦ μηνυομένου μὴ θεωρουμένης ὑπὸ τοῦ νόμου ὡς ἀναποφεύκτου στοιχείου τῆς διαδικασίας.

ΑΠ. 31 (1848). Οὐδεὶς νόμος ἀπαιτεῖ ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος τὴν ἐν τῇ ἀποφάσει μνείαν τῆς ἡλικίας τοῦ κατηγορουμένου, ἐκτὸς ἂν ἐγερθῇ ἀμφισβήτησις περὶ τοῦ ἂν οὗτος κέκτηται τὴν ἐντελοῦς καταλογισμοῦ ἐπιδεκτικὴν ἡλικίαν, ὅτε τὸ δικαστήριον ὀφείλει νὰ ἀποφάνηται περὶ τῆς ἀμφισβήτησεως ταύτης.

ΑΠ. 22 (1897). Ἐπειδὴ ἀπορριπτέος τυγχάνει ὁ λόγος ἀναίρεσεως, ὅτι ἡ ἐκδίκασις τῆς προκειμένης κατὰ τῶν ἀναιρεσειόντων κατηγορίας, ἔδει ν' ἀναβληθῇ εἰς ἄλλην συνεδρίαν, ὅπως ἐμφανισθῶσι κατ' αὐτὴν οἱ μὴ κλητευθέντες μάρτυρες κατηγορίας, ἀφ' ὧν παρητήθη ὁ εἰσαγγελεὺς πρὸς βλάβην τῶν ἀναιρεσειόντων, διότι ἡ παραίτησις τοῦ εἰσαγγελέως ἀπὸ μαρτύρων κατηγορίας δὲν ἀναγράφεται ὡς λόγος ἀναίρεσεως, ἀφ' οὗ μάλιστα, ὡς ἐπὶ τοῦ προκειμένου, οὐδεμία ἀντίρρησης ἐπηκολούθησεν ἐκ μέρους τῆς ὑπερασπίσεως.

Ἐπειδὴ ὁ λόγος ἀναίρεσεως, ὅτι ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τῶν πρακτικῶν, ἀνεγνώσθησαν ἐπ' ἀκροατηρίου αἱ ἐν τῇ δικογραφίᾳ ὑπάρχουσαι ἀνωμότοι καταθέσεις τῶν μαρτύρων, εἶναι ἀπορριπτέος, διότι ἐνῷ ἀφ' ἑνὸς ὁ λόγος ἀναίρεσεως πρέπει νὰ ᾔηται ἀποδεδειγμένος, ἀφ' ἑτέρου τὰ πρὸς ἀπόδειξιν αὐτοῦ ἐπικαλούμενα ὑπὸ τῶν ἀναιρεσειόντων πρακτικὰ, οὐδὲν ἀποδεικνύουσιν αὐτόν· καθόσον αἱ ἐν τοῖς πρακτικοῖς ταύταις ρήσεις ὅτι ἀνεγνώσθη ὁ γραμματεὺς τὴν ἐνορκον κατάθεσιν τοῦ μάρτυρος Δ., τὰ τηλεγραφήματα καὶ τὰ λοιπὰ ἔγγραφα, ἀποδεικνύουσι μᾶλλον τὸ ἐναντίον, καθόσον αἱ ἐν τοῖς πρακτικοῖς ρήσεις ὅτι ἀνεγνώσθησαν τὰ σχετικὰ ἔγγραφα, ἀποκλείουσι τὴν ἀνάγνωσιν τῶν ἀνωμότων καταθέσεων, ὡς μὴ συμπεριλαμβανομένων καὶ τούτων εἰς τὴν γενικὴν ἔκφρασιν ἢ ἔννοιαν τῶν ἐγγράφων, ὡς οἱ ἀναιρεσειόντες ισχυρίζονται.

Ἐπειδὴ ὁ λόγος ἀναίρεσεως, ὅτι ἀνεγνώσθη ἐπ' ἀκροατηρίου ἡ ἐκθεσις τῶν πραγματογνωμόνων, τούτων δόντων ἀπλῶς τὸν τοῦ μάρτυρος ὅρκον εἶναι ἀπορριπτέος· καθόσον ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ἄρθρων 104 καὶ 121 Ποιν. Δικ., συνάγεται ὅτι καὶ οἱ πραγματογνώμονες οἶδουσιν τὸν τῶν μαρτύρων ὅρκον, περιπλέον δὲ τὸ ἄρθρον 407 Ποιν. Δικ., ἀναφέρει ὡς λόγον ἀναίρεσεως τὴν μὴ προσήκουσαν ὁρκίσιν τῶν μαρτύρων καὶ τῶν ἐρμηνέων, οὐδὲν ἀναφέρει περὶ τῆς ὁρκίσεως τῶν πραγματογνωμόνων.

Ἐπειδὴ ὁ λόγος ἀναιρέσεως, ὅτι ἐπεδόθη ἡ κλήσις πρὸς ἐμφάνισιν διαρκούσης τῆς πρὸς ἀνάκοπὴν τοῦ βουλευματος προθεσμίας, καὶ τεσσάρτοις, οἱ μὲν ἀναιρεσεύοντες ἐστερήθησαν ἐνὸς ἐνδίκου μέσου, ἡ δὲ κατηγορία ἐστηρίχθη ἐπὶ μὴ τελεσιδίκου βουλευματος, εἶναι ἀπορριπτέας, καθόσον τοιοῦτος λόγος ἀναιρέσεως, ἀφορῶν εἰς παράτυπον εἰσαγωγὴν τῆς ὑποθέσεως εἰς τὸ δικαστήριον, δὲν ἀναγράφεται ἐν ἄρθρῳ 407 Ποιν. Δικ.

ΑΠ. 149 (1894). Ἐπειδὴ ὁ λόγος ἀναιρέσεως, ὅτι δὲν ἐτηρήθη ἡ περὶ τὴν κλήτευσιν ὠρισμένη προθεσμία, ἐστὶν ἀπορριπτέος, ὡς μὴ δυνατόν· νά ὑπαχθῇ εἰς οὐδέναν τῶν ἐν τῷ ἄρθρῳ 407 τῆς Ποιν. Δικ. ἀναγραφόμενων λόγων ἀναιρέσεως, καθόσον κατὰ τὰ συνδυασμένα ἀρθρ. 164 καὶ 409 § 2 Ποιν. Δικ., ἐὰν αἱ περὶ τὰς προθεσμίας διατάξεις πλῆρηθῶσι, τότε μόνον ἀκυροῦνται ἡ διαδικασία, ὅταν ὁ κατηγορούμενος μὴ ἐμφανισθεὶς ἐδικάσθη ἐρήμην, ἢ ἐμφανισθεὶς ἤναντιώθη εἰς τὴν πρόθεσμον τῆς διαδικασίας, ἐνῷ ἐπὶ τοῦ προκειμένου οὐδέτερον τούτων ἀναφύρουν· τὰ πρακτικὰ συνεδριάσεως ὅτι ἔλαβε χώραν.

ΑΠ. 223 (1900). Ἐπειδὴ διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως καὶ τῶν πρακτικῶν αὐτῆς βεβαιοῦται ὅτι ἐκωλύοντο πάντες οἱ παρόντες καὶ διὰ τοῦτο εἰς ἀναπλήρωσιν αὐτῶν ἔλαβε μέρος πρὸς συγκρότησιν τοῦ δικαστηρίου τῶν πλημμελειοδικῶν ὁ εἰρηνοδίκης Βολού, τὸ δὲ κώλυμα εἰκάζεται ὑπάρχον, μὴ προσαπαιτουμένης μείας καὶ βεβαιώσεως αὐτοῦ κατ' οὐδεμίαν τοῦ νόμου διάταξιν καὶ μάλιστα ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος τῆς διαδικασίας, ἐπίσης οὐδεμία διάταξις ὑπάρχει ὁρίζουσα τὴν ἀναπλήρωσιν τῶν παρόντων ὑπὸ τοῦ εἰδικοῦ πταισματοδίκου κατὰ προτίμησιν· μάλιστα τοῦ εἰρηνοδίκου, ὥστε νομίμως συνεκροτήθη τὸ πλημμελειοδικεῖον, συμφώνως πρὸς τ' ἄρθρ. 27, 33 καὶ 278 Ὁργ. Δικαστηρίων.

Ἐπειδὴ ὁ λόγος ἀναιρέσεως ὅτι διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ἐσφαλμένως ἀπερρίφθη ὡς ἀπαράδεκτος ἡ κατὰ τῆς ἀποφάσεως τοῦ πταισματοδικοῦ ἀπευθυνθεῖσα ἔρεσις τοῦ ἀναιρεσεύοντος δι' ἀνέκλητον ὤφθεν αὐτῆς, ἀφορᾷ εἰς παράβασιν δικονομικῆς διατάξεως, μὴ διατεταγμένης ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος τῆς διαδικασίας, εἰς οὐδεμίαν δὲ ἀλλήν τῶν περιπτώσεων ἄρθρ. 407 Ποιν. Δικ. καθ' ἃς καὶ μόνας ἐπιτρέπεται ἀναιρέσις κατ' ἀποφάσεων τοῦ πλημμελειοδικικοῦ ὑπάγεται.

ΑΠ. 244 (1900). Ἐπειδὴ ὁ λόγος ἀναιρέσεως ὅτι, ἐνῷ κατηγορήθη ὁ ἀναιρεσεύων ὅτι λάθρα εἰσήγαγεν ἐκ τοῦ ἐσωτερικοῦ 96 ὀκάδας καφ. πρὸ τὸν Δεκέμβριον τοῦ 1899, κατεδικάσθη ὅτι τὸ ἔτος 1898 ἕως 21 Δεκεμβρίου 1899 ὑπεξήρσε καὶ κατηνάλωσεν ἐκ τοῦ δηλωθέντος καφ. πρὸ ὀκάδας 96 εἰς τὴν ἐσωτερικὴν ἀγορὰν καὶ ὅτι ἐν Καλαμαίς, ἐστὶν ἀπορριπτέος, διότι, ἐκτὸς τοῦ ὅτι ἐπὶ πλημμελημάτων ἢ τῆς κατηγορίας μεταβολὴ δὲν ἀναγράφεται ὑπὸ ἄρθρ. 407 ποιν. δικ. ὡς λόγος ἀναιρέσεως, ὁ ἀκριβεστερος ἐπὶ τοῦ προκειμένου προσδιορισμὸς τῆς πράξεως, δι' ἣν ἐκηρύχθη ἔνοχος ὁ ἀναιρεσεύων, οὐδεμίαν οὐσιώδη μεταβολὴν ἐπήνεγκεν εἰς τὴν ἐν τῷ ἐγκλητηρίῳ ἀναφερομένην κατηγορίαν.

Ἐπειδὴ ἐπίσης ἀπορριπτέος εἶναι ὁ λόγος ἀναιρέσεως ὅτι δὲν ἐτά-

αὐτὴν ἀποτερῆσαι τὸ Δημόσιον τοῦ ὀφειλομένου τελωνιακοῦ φόρου, δοὺς ἡγήνησιν περὶ τούτου, διότι ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις ρητῶς ἀναφέρει ὅτι ὁ καταδικασθεὶς ἐξημίωσε τὸ Δημόσιον πλέον τῶν 20 καὶ ἑλαττωμένων 400 δραχμῶν· ἡ δὲ τοιαύτη κρίσις τοῦ πλημμελειοδικείου, ἀναφερομένη εἰς τὴν κατ' οὐσίαν ἐκτίμησιν πραγματικῶν περιστατικῶν, ἀρκεῖ νὰ ἐλεγχῶν τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Ἐπειδὴ ἡ πράξις δι' ἣν ἐκηρύχθη ἔνοχος ὁ ἀναιρεσεῖων δὲν προβλέπεται ὑπὸ τοῦ 5 ἄρθρου τοῦ ΔΙΑ' Νόμου τοῦ 1880, ὃν ἐσφαλμένως ἐτήρουν ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, προβλέπεται ὁμῶς ὑπὸ τοῦ Νόμου ΔΠΘ' τοῦ ἔτους 1892, ὅστις ἐτροποποιήθη ὑπὸ τοῦ Νόμου τοῦ 1896 προσθεσίσας δι' αὐτοῦ καὶ τῆς ἐπιβολῆς ἀστυνομικῆς ἐπιτηρήσεως· ἐντεῦθεν ἔπεται ὅτι ἡ πράξις, δι' ἣν ἐκηρύχθη ἔνοχος ὁ ἀναιρεσεῖων, δὲν εἶναι ἀνέγκλητος, τιμωρεῖται δὲ κατὰ τὰς περὶ κλοπῆς διατάξεις τοῦ Ποιν. Νόμου, χαρακτῆριζομένη ὡς λαθρεμπόριον καὶ ἐπιβαλλομένης καὶ ἀστυνομικῆς ἐπιτηρήσεως· ὅθεν οὐδὲν συμφέρον ἔχει ὁ ἀναιρεσεῖων νὰ ζητήσῃ τὴν ἀναίρεσιν τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, ἀλλὰ κακὴν ἐφαρμογὴν τοῦ νόμου, καθόσον ὁ ἐφαρμοστέος νόμος, ὡς εἴρηται, προσθέτων τὴν ἀστυνομικὴν ἐπιτήρησιν, τιμωρεῖ αὐστηρότερον τὴν πράξιν τοῦ ἀναιρεσεῖοντος· ὅθεν ἀπορριπτέος ἡ περὶ τοῦ ἐναντίου λόγου ἀναίρεσεως, ὡς ἄνευ συμφέροντος προτεινόμενη.

ΔΠ. 28 (1890). Ἡ περὶ ἀνάβολῆς ἢ μὴ τῆς δίκης κατ' αἰτήσιν τῶν δικαιουμένων εἰς πρότασιν τοιαύτην ἀπόφασις τοῦ Δικαστηρίου, ἀποφασίζοντος κατὰ τὴν ἑαυτοῦ κρίσιν (167 καὶ 379 Ποιν. Δικ.) οὐκ ὑπόκειται εἰς ἀναίρεσιν εἰς οὐδεμίαν τῶν τοῦ ἄρθ. 407 Ποιν. Δικ. περιπτώσεων ὑπαγομένης.

Ἡ ἐν τῇ κατ' ἀντιμωλίαν δίκῃ ἐξετάσις μάρτυρος ἐξετασθέντος ἐν τῇ κατ' ἐρήμῃ, χωρὶς νὰ διατάξῃ τὸ δικαστήριον, δὲν εἶναι λόγος ἀναίρεσεως εἰς μηδεμίαν τῶν διατάξεων ἄρθ. 407 Ποιν. Δικ. ὑπαγομένης τῆς περιπτώσεως ταύτης, ἡ δὲ ἐν § 2 ἄρθ. 340 Ποιν. Δικ. διάταξις, κατ' ἣν ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος τῆς διαδικασίας ἀναγινώσκονται καὶ λαμβάνονται ὅπ' ὅσιν αἱ κατὰ τὴν ἐρήμῃ δίκην περὶ τῶν μαρτύρων γενόμεναι ἐκθέσεις, ἀφορᾷ οὐχὶ εἰς τὴν ἄνευ δικαστικῆς ἀποφάσεως ἐκ νέου ἐξέτασιν μάρτυρος πορευετασθέντος, ἀλλ' εἰς τὴν μὴ ἀνάγνωσιν τῆς κατεθέσεως τῶν ἐν τῇ ἐρήμῃ δίκῃ ἐξετασθέντων.

ΔΠ. 117 (1890). Ἡ μεταβολὴ τῆς κατηγορίας ἐπὶ πλημμελημάτων οὐκ εἶναι λόγος ἀναίρεσεως εἰς μηδεμίαν τῶν περιπτώσεων ἄρθ. 407 Ποιν. Δικ. ὑπαγομένης οὐδ' ἀποτελεῖ ἄρνησιν ἀκροάσεως, ἀφοῦ ἐδόθη τὸ κατηγορουμένῳ καὶ τῷ συνηγόρῳ αὐτοῦ ὁ λόγος καὶ ὑπερηστίασάν.

408. Ἡ τὴν ἀναίρεσιν ἀφορῶσα διαδικασία γίνεται κατὰ τὰ ἐν τῷ ἄρθρῳ 476 κ. ἐπ. ὠρισμένα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΡΙΤΟΝ

Διαδικασία ἐπὶ τοῦ ἀκροατηρίου τῶν κακούργιοδικῶν.

Α'. Σύνθεσις τοῦ δικαστηρίου τῶν κακούργιοδικῶν.

409—411. (*)

412. [Κατὰ τὰ λοιπὰ συντίθεται τὸ δικαστήριον τῶν ἐνόρκων καὶ τῶν συνέδρων, καθ' ᾧ ὁρίζει ὁ δικαστικὸς ὀργανισμός.] **

Β'. Διαδικασία πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς συνεδριάσεως.

413. Ὁ κατάλογος τῶν κλητευθέντων μαρτύρων ἐγχειρίζεται εἰς τὸν ἐγκαλούμενον τρεῖς τοῦλάχιστον ἡμέρας πρὸ τῆς δημοσίου συνεδριάσεως ὑπὸ τοῦ παρὰ τῶν κακούργιοδικαῖς εἰσαγγελέως, ἢ παρὰ τοῦ ιδιώτου κατηγοροῦ, ἢ τοῦ πολιτικῶς ἐνάγοντος, ἐὰν παρестάθῃσαν τοιοῦτοι. Π. Δ. 379. 458 § 1.

ΑΠ. 242 (1838). Τὸ 413 ποιν. δικ. διατάττει τὴν ἐγχειρίσιν τοῦ καταλόγου τῶν κλητευθέντων μαρτύρων εἰς τὸν ἐγκαλούμενον, δὲν κοινοποιῶν τὸν τρόπον τῆς χαρακτηρίσεως αὐτῶν· ἐπομένως ὁ κοινοποιῶν τὸν κατάλογον δύναται νὰ χαρακτηρίσῃ τὰ πρόσωπα τῶν μαρτύρων, καθ' ὅποιονδήποτε τρόπον ἤθελε κρίνει ἀρμόδιον, ἀρκεῖ μόνον νὰ χαρακτηρίζωνται ταῦτα προσηκόντως, ὥστε νὰ μὴ προκύπτῃ συγχυσις ἢ ἀσάφεια· ὅθεν αἱ γυναῖκες χαρακτηρίζονται προσηκόντως διὰ τοῦ ὀνόματος τοῦ συζύγου των, καὶ ἂν δὲν μνημονεύηται τὸ βαπτιστικὸν ὄνομα.

ΑΠ. 52 (1846). Τὰ ὀνόματα τῶν ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ ἐξεταζομένων μαρτύρων δὲν πρέπει νὰ διαφέρωσιν ἀπὸ τὰ κοινοποιηθέντα εἰς τὸν κατὰ

* Τὰ ἄρθρα 409—411 κατηργήθησαν διὰ τοῦ νόμου ΒΚΗ' τῆς 20^{ης} Ἰουλίου 1892 περὶ δικαστ. κακούργιοδικῶν, ὃν ἐπιβίβην ἀνωτέρω σελ. 10.
 ** Ἐπιβίβην καὶ Νόμον ΒΡΑΕ τῆς 23^{ης} Ἰαν. 1893 περὶ κακούργιοδικῶν ἐν Αἰγύπτῳ ἐν τεύχει, Διπλωματικῇ καὶ προξενικῇ Νομοθεσίᾳ σελ. 319.
 * Τὸ ἄρθρον 412 δὲν ἰσχύει μετὰ τὸν Νόμον ΒΚΗ'.

κατηγορούμενον, ἄρα ὑπάρχει παραβίασις τῶν οὐσιωδῶν διατάξεων ἄρθρ. 484, 428, 426 καὶ κυρίως τοῦ 413 ποιν. δικ. καθ' ἃ δὲν δύναται νὰ ἐξετασθῇ ὡς μάρτυς τῆς κατηγορίας ἄνθρωπος, περὶ τοῦ οὐδέματος τοῦ ποίου δὲν προειδοποιήθη ὁ κατηγορούμενος κατὰ τὴν ἐν αὐτῷ προσ-
τασσομένην προθεσμίαν.

ΑΠ. 229 (1871). Ἐπειδὴ ἀνυπόστατον εἶναι τὸ παράπονον τοῦ ἀναι-
ρεσιόντος, ὅτι ἐξητάσθη ὡς μάρτυς ὁ Πέτρος Ἀρβανιτοπούλου ἐνῷ ἐγνω-
στοποιήθη αὐτῷ ὡς μάρτυς μέλλον νὰ ἐξετασθῇ ἐ Πανηγ. Ἀρβανιτο-
πούλου, διότι ὁ ἀναιρεσιών οὔτε ἀμέσως οὔτε διὰ τοῦ συνηγόρου του
ἐκτίτεινεν εἰς τὴν ἐξέτασιν τοῦ Ἀρβανιτοπούλου ἐνῷ ἂν ἤθελεν ἀφι-
σώσῃ τὴν ταυτότητα τοῦ πρὸς ἐξέτασιν παρουσιασθέντος μάρτυρος,
οὐδεὶς νὰ κάμῃ ἐγκαίρως τὴν ἐνστάσιν του τοῦτο δὲ μὴ ποιήσας ὡμο-
λόγηται σιωπηλῶς ὅτι ὁ ἐξετάσθεις μάρτυς ἦτο αὐτὸς ἐκεῖνος τοῦ ὁποίου
τὸ ὄνομα τῷ ἐγνωστοποιήθη.

ΑΠ. 43 (1895). Ἐπειδὴ ὁ λόγος ἀναιρέσεως, ὅτι δὲν ἐγνωστοποιήθη
ὡς τοὺς κατηγορουμένους νῦν ἀναιρεσιόντας ὁ μάρτυς, οὗτινος ἡ κατά-
στασις παρεδόθη τοῖς ἐνόρκοις, ἐστὶν ἀπορριπτέος, διότι κατὰ τὸ ἄρθρ. 413
Ποιν. Δικ. ὁ κατάλογος τῶν κλητευθέντων μαρτύρων ἐγχειρίζεται εἰς
τὴν κατηγορούμενον, οὐχὶ δὲ καὶ τῶν ἐνόρκως ἐξετασθέντων μαρτύρων,
οἵτι δὲν ἐκλητεύθησαν ἵνα ἐξετασθῶσιν ἐπ' ἀκρατηρίου προφορικῶς, ὁ
ὅτι πρὶ οὗ λόγος μάρτυς δὲν ἐκλητεύθη.

ΑΠ. 48 (1900). Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθρον 413 Ποιν. Δικ. ὁ κατάλο-
γος τῶν κλητευθέντων μαρτύρων ἐγχειρίζεται εἰς τὸν ἐγκαλούμενον τρεῖς
ὡς τοὺς ἐνόρκους ἡμέρας πρὸ τῆς δημοσίας συνεδριάσεως ὑπὸ τοῦ παρὰ τοῖς
ἐνοικουγιοδίκαις εἰσαγγελέως ἢ παρὰ τοῦ ἰδιώτου κατηγοροῦ, ἢ τοῦ πο-
λιτικῶς ἐνάγοντος, ἐὰν παρεστάθησαν τοιοῦτοι. Ἐπὶ τοῦ προκειμένου δὲ
ὁ Δ. παραστάσα ἐνώπιον τοῦ δικατηρίου τῆς οὐσίας, ὡς πολιτικῶς ἐνά-
γοντα προσεκόμισε προσέτι ὡς μάρτυρα καὶ τὴν Τ. ἥτις καὶ ἐξητάσθη
ὡς τοιαύτη ἐνώπιον τοῦ ρηθέντος δικαστηρίου, ὡς βεβαιούται ἐκ τῶν
πρακτικῶν τῆς δίκης, χωρὶς ἀποχρώντως νὰ ἀποδεικνύεται νομίμως,
ὅτι ἐγνωστοποίησεν αὐτὴν πρὸς τοὺς ἀναιρεσιόντας, ἐκ τεκμηρίων δὲ
ὅτι δύναται ν' ἀποδειθῇ ἡ ἐπίδοσις τῆς γνωστοποιήσεως τῆς μάρτυρος,
ὅτι μὴ βεβίμως ἰσχυρίζεται ἡ πολιτικῶς ἐνάγουσα, ἀλλ' ἀπαιτεῖται
κατὰ νόμον ἀποδεικτικὸν δικαστικὸν κλητῆρος ἐμφαίνον τὴν κοινοποίη-
σιν αὐτῆς, συντεταγμένον κατὰ τοὺς ὅρους τοῦ ἄρθρου 191 Ποιν. Δικ.,
ὅτι ἐν τῇ δικογραφίᾳ δὲν ὑπάρχει οὔτε ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις
ἀναιρέσει, ὅτι τὸ δικαστήριον τῶν Συνέδρων ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν καὶ τοι-
ούτου ἐπιδότηριον, ἄρα ἀναιρέτετ' ἡ ἀπόφασις.

ΑΠ. 94 (1894). Ἐπειδὴ ἐμπροθέσμως, ὡς πρὸ τῆς δικαιοδικίας
ἡμέρας, ἐγένετο ἡ ἐπίδοσις τοῦ παραπεμπτικοῦ βουλεύματος καὶ τοῦ ἐγ-
καλοῦ ὡς καὶ τοῦ καταλόγου τῶν μαρτύρων εἰς τοὺς κατηγορουμέ-
νους ἀναιρεσιόντας ἐν τοῖς ἐν Πάτραις, ὅπου ἔγαινεν ἡ δίκη, φυλακῆς
ἀναιρέσει, ἢ δὲ λόγῳ ἀποστάσεως παρέκτασις δὲν χορηγεῖται ἀπὸ τοῦ
ἐκείνου ἐνθα εἶχε τὴν νόμιμον αὐτοῦ κατοικίαν ὁ πρὸς δὲ ἡ ἐπίδοσις,

ἀλλ' ἀπὸ τοῦ τόπου, ἔνθα διατρίβουσιν, ἐπεδόθησαν τοῖς κατηγορουμένοις τὰ εἰρημένα ἔγγραφα, ἀφοῦ νομίμως γίνεται καὶ ἐν αὐτῷ ἡ ἐπίδοσις ἀφ' οὗ σκοπὸς τοῦ νόμου εἶναι νὰ λάβῃ γνώσιν αὐτῶν ὁ ἴδιος κατηγορούμενος, ὅπως κανονίσῃ τὴν υπεράσπισίν του.

Ἐπειδὴ κατ' οὐδεμίαν τοῦ νόμου διάταξιν ὑποχρεοῦται ὁ εἰσαγγελλόμενος καὶ ἐπὶ ποινῇ μάλιστα ἀκυρότητος τῆς διαδικασίας νὰ γνωστοποιῇ τὸν κατηγορουμένῳ πρότερον τὴν μὴ κλήτευσιν τινὸς τῶν γνωστοποιηθέντων μαρτύρων καὶ τὴν παραίτησιν ἀπὸ τῆς ἐξετάσεως αὐτοῦ δι' οὐδὲν ποτε λόγον γενομένην ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ· εἰάν δ' ἐθεώρουν αὐτὸν εἰς κατηγορούμενοι χρήσιμον εἰς υπεράσπισίν των ἠδύναντο νὰ τὸν καλέσωσιν αὐτοὶ ἢ νὰ ζητήσωσιν ἐπὶ τῷ σκοπῷ τούτῳ τὴν ἀναβολὴν τῆς δίκης, υποβάλλοντες εἰς τὴν κρίσιν καὶ ἀπόφασιν τοῦ Δικαστηρίου τῶν συνέδρων οὓς εἶχον πρὸς αὐτὴν λόγους· διὸ ἀπορριπτέος ἐστὶν ὁ λόγος ἀναιρέσεως, ὁ εἰς τὴν μὴ κλήτευσιν τοῦ γνωστοποιηθέντος μάρτυρος τῆς κατηγορίας Δ. Μ. καὶ παραίτησιν ἀπὸ τῆς μαρτυρίας του ὑπὸ τοῦ εἰσαγγελέως χωρὶς νὰ γείνῃ περὶ τούτων πρότερον γνωστοποίησις ὁ γόμενος.

ΑΠ. 102 (1898). Ἐπειδὴ ἡ γνωστοποίησις τῶν μαρτύρων σκοπὸν ἔχει τὴν ἀναβολὴν αὐτῶν πρὸς τὸν ἀντίδικον τοῦ γνωστοποιούντος ὥστε νὰ μὴ ὑπάρχῃ ἀμφισβήτησις περὶ αὐτῆς· οὐδαμοῦ δὲ τοῦ νόμου ἀπαγγέλλεται ἀκυρότης τῆς γνωστοποίησεως τῶν μαρτύρων ἐνεκα πληρομελοῦς σημειώσεως ἐν αὐτῇ τῆς κατοικίας αὐτῶν, ἀφ' οὗ μάλιστα ἐκ τοῦ προκειμένου δὲν ἡμφισβητήθη ἡ ταυτότης αὐτῶν, ὡς ἐκ τῶν προδικτικῶν τῆς δίκης ἐξάγεται.

ΑΠ. 81 (1892). Ἐπειδὴ ὁ λόγος ἀναιρέσεως, ὅτι ἀνεγνώσθησαν κατὰ τὴν προδικασίαν ἐνόρκως ληφθεῖσαι ἐξετάσεις τῶν μαρτύρων κλπ. χωρὶς οἱ μάρτυρες οὗτοι νὰ γνωστοποιηθῶσιν εἰς τὸν κατηγορουμένον, ἐστὶν ἀπορριπτέος. Διότι γνωστοποιεῖται τῷ κατηγορουμένῳ ὁ μάρτυρες, οἵτινες κλητεύονται, ἵνα ἐξετασθῶσιν ἐπ' ἀκροατηρίου, οὐχὶ ἐκεῖνοι, ὧν ἡ ἐνορκος ἐξέτασις ἀναγνωσθήσεται, διότι τὰς ἐνόρκως ἐξετάσεις ἔχει ὑπ' ὄψιν ὁ κατηγορούμενος καὶ γινώσκει, ὅτι δύνανται ἀναγνωσθῶσιν αὐταὶ γενομένης αἰτήσεως.

Ἐπειδὴ ὁ λόγος ἀναιρέσεως, ὅτι παρὰ τὸν νόμον ἐξητάσθησαν ἐνώρκως οἱ ἀνωτέρω μάρτυρες, διότι οὗτοι ὕψις ὄντες καὶ πλησίον τῆς Δικαστηρίου μένοντες, ἠδύναντο νὰ ἐμφανισθῶσιν εἰς τὸ ἀκροατήριον, καὶ ὅτι οἱ μάρτυρες οὗτοι ἦσαν κατηγορούμενοι, ἐστὶν ἀπορριπτέος· ὁ μὲν ὡς μὴ μάρτυρες νὰ ὑπαχθῇ εἰς οὐδέναν τῶν ἐν ἄρθρῳ 458 ἀναφερομένων λόγων ἀναιρέσεως, ὁ δὲ, διότι ἦσαν κατηγορούμενοι οὐχὶ εἰς τὴν ἰδίαν δίκην, ἀλλ' εἰς συναφῇ μετ' αὐτῆς, καθ' ἣν ἐξητάσθησαν ὡς μάρτυρες.

ΑΠ. 84 (1892). Ἐπειδὴ ἐπὶ πλημμελημάτων, οὐδεμίαν ἐφαρμογὴν ἔχει ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 413 Ποιν. Δικ. ἥτις ἀφορᾷ εἰς τὰ κακουργήματα. Προκειμένου δὲ ἤδη περὶ πλημμελήματος, ὡς ἐξάγεται ἐκ τῶν προσβαλλομένων ἀποφάσεων, ἀφ' οὗ ὁ ἀδικηθεὶς πολιτικῶς ἐνάγων ἐκείνον νοποίησε τὴν περὶ ἀποζημιώσεως ἀγωγὴν του πρὸ τοὺς ἀναιρετικούς

καὶ ἐντεῦθεν ἐγένετο διάδικος κατὰ τὴν ἐν λόγῳ δίκην, ὁρθῶς ἐξητάσθησαν οἱ μάρτυρες τῆς κατηγορίας καὶ πρὸς ἀποδείξιν τῆς ἀγωγῆς του, διότι οὗτοι εἰσι κοινὸν ἀποδεικτικὸν μέσον, καὶ νομίμως ἐρωτῶνται καὶ περὶ τῶν ἀπαιτήσεων τοῦ πολιτικῶς ἐνάγοντος, μὴ ὑπαρχούσης ἐναντίας διατάξεως, ἀπαιτούσης ρητῶς νὰ γνωστοποιῶνται οἱ μάρτυρες τῆς κατηγορίας καὶ ὡς μάρτυρες τῆς πολιτικῆς ἀγωγῆς. Ἐπομένως ὁ λόγος ἀναιρέσεως, ὅτι παρεβιάσθη τὸ δικαίωμα τῆς υπερασπίσεως ἐκ τῆς μὴ γνωστοποιήσεως τῶν μαρτύρων τῆς κατηγορίας καὶ ὡς μαρτύρων τῆς πολιτικῆς ἀγωγῆς πρὸς τοὺς ἀναιρεσεύοντας, ἀπορριπτεὸς καθίσταται.

ΑΠ. 4. (1841) Ἡ πρὸς τὸν κατηγορούμενον κοινοποίησις τοῦ καταλόγου τῶν μαρτύρων δὲν διατάσσεται ὑπὸ τοῦ νόμου, ὅταν πρόχῃται περὶ πλημμελήματος.

ΑΠ. 432 (1840). Ὅταν βεβαιῶνται ὅτι ὁ ἀναιρεσεύων ἔλαβε μὲν τὴν πρόσκλησιν νὰ ἐμφανισθῇ ἐπὶ ἀκροατηρίου τὴν 22 Ἰανουαρίου, ἀλλὰ, διὰ τὴν διάρκειαν ἄλλης μακρᾶς δίκης, ἐνεφανίσθη τὴν 29, ἡ ἀναβολὴ αὕτη δὲν θεωρεῖται ὡς παράβασις.

ΑΠ. 25 (1850). Ὅταν αἱ κλήσεις μετὰ τοῦ καταλόγου τῶν μαρτύρων ἐπεδόθησαν τῷ κατηγορουμένῳ τὴν 14 τοῦ μηνός, ἵνα ἐμφανισθῇ τῇ 19 αὐτοῦ, ἀλλὰ πραγματικῶς ἡ δίκη ἀναβληθεῖσα ἐξεδικάσθη τῇ 28, παρῆλθεν ἡ νόμιμος προθεσμία.

ΑΠ. 96 (1879) 39 (1882). Ἡ διατάξις τοῦ ἀρθ. 413, καθ' ἣν ὁ κατὰ λόγος τῶν κλητευθέντων μαρτύρων ἐγγεγραφεῖται τῷ ἐγκαλουμένῳ πρὸς τοὺλάχιστον ἡμέρας πρὸ τῆς συνεδριάσεως ὑπὸ τοῦ εἰσαγγελέως κτλ. καθιερωθεῖσα ἐπὶ τῷ σκοπῷ ἐξασφαλίσεως τοῦ δικαιώματος τῆς υπερασπίσεως ἀφορᾷ εἰς τὴν δημοσίαν τάξιν· ὅθεν καὶ αὐτεπαγγέλτως τὰ δικαστήρια ὀφείλουσι νὰ ἐξετάσωσιν ἂν αὕτη ἐτηρήθη ἢ οὐ, καὶ συναινούστων ἔτι τῶν διαδίκων εἰς τὴν παράλειψιν αὐτῆς.

ΑΠ. 102 (1846) 96 (1879). Ὅθεν δὲν δύνανται ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος νὰ ἐξετασθῶσιν ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ ἄλλοι μάρτυρες ἢ ἐκεῖνοι, ὧν τὰ ὀνόματα ἐγνωστοποιήθησαν ἐμπροθέσμῳ τῷ κατηγορουμένῳ καὶ κατὰ διαταγὴν τοῦ προέδρου ἐκλήθησαν ὑπὸ τοῦ κλητῆρος καὶ ἀπεχωρίσθησαν εἰς τὸ δι' αὐτοὺς παρεσκευασμένον δωμάτιον.

ΑΠ. 53 (1878). Ἀλλὰ καὶ ἂν ὁ γνωστοποιηθεὶς ὡς μάρτυς κατηγορίας ἀνεκαλύφθη μετὰ ταῦτα, ὅτι δὲν ὀνομάζεται οὕτως, ἀλλ' ἄλλως, δὲν ὑπάρχει λόγος ἀναιρέσεως, ὅτε ἡ ταυτότης τοῦ ἐξετασθέντος πρὸς τὸν γνωστοποιηθέντα δὲν ἡμφισβητήθη.

ΑΠ. 21, 229 (1871) 261 (1873) 121 (1878). Ἐπίσης ἂν ἐγνωστοποιήθῃ μὲν ὡς μάρτυς ὑπὸ ἄλλο κύριον ὄνομα, ἐν δὲ τῷ πρακτικῷ ἀναφέρεται ὡς ἐξετασθεὶς ὑπὸ ἄλλο, ἀλλ' ἐκ τῆς μὴ γενομένης κατὰ τὴν ἐξέτασιν ἀντιρρήσεως, προκύπτει ὅτι αὐτὸς οὗτος ὁ γνωστοποιηθεὶς ἐξητάσθη καὶ κατὰ γραφικὴν παραδρομὴν σημειοῦται ἐν τοῖς πρακτικαῖς ὑπὸ ἄλλο κύριον ὄνομα, δὲν ὑπάρχει λόγος ἀναιρέσεως.

ΑΠ. 130 (1878). Ἄν ἐγνωστοποιήθῃ μὲν ὑπὸ ἄλλο ἐπώνυμον ἐν τῷ πρακτικῷ δὲ ἀναφέρεται ἐξετασθεὶς ὑπὸ ἄλλο ἐπώνυμον ἀποκλείεται ἡ

ἰδέα τῆς κατὰ γραφικὴν παραδεδωμένης μνείας ἐν τοῖς πρακτικοῖς τοῦ δυνάμματος τούτου· ὅθεν ἐπέρχεται ἀναίρεσις.

ΑΠ. 30 (1841) 24 (1855) 58 (1877). Δὲν ὑπάρχει νόμος διατάξων ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος δευτέραν κοινοποίησιν τοῦ καταλόγου τῶν μαρτύρων, ὡςάκις ἡ δίκη κακουργήματος παραπέμπεται ἀπὸ μιᾶς εἰς ἄλλην σύνοδον κακουργιοδικῶν.

ΑΠ. 187 (1887). Ἐξ ἄρθ. 413 καὶ 431 συνάγεται, ὅτι αἱ ἐν τῇ προδικασίᾳ ἐνόρκως ληφθεῖσαι μαρτυρικαὶ καταθέσεις ἐγγεγίρουνται τῇ προέσταμένῳ τῶν ἐνόρκων μετὰ τοῦ ἐγκλητηρίου καὶ πάντων τῶν ἐγγράφων, μόνον δὲ οἱ ὑπὸ τοῦ εἰσαγγελέως διὰ τοῦ καταλόγου αὐτοῦ προτεινόμενοι μάρτυρες ἀνάγκη νὰ γνωστοποιῶνται τῇ κατηγορουμένῳ· ὅθεν οὐδᾶλως παραβιάζεται τὸ 413 ἄρθρον, ἂν ὁ εἰσαγγελεὺς ἐν τῇ ἀγορεύσει αὐτοῦ ἀνέφερε καὶ ἄλλας ἐν τῇ προδικασίᾳ ληφθεῖσας ἐνόρκως μαρτυρίας καὶ αὗται κατὰ τὸ ἄρθρον 431 παρεδόθησαν τοῖς ἐνόρκοις.

ΑΠ. 64 (1862). Ἡ ἐν τῷ πρὸς τὸν κατηγορούμενον κοινοποιηθησὺ μὲν καταλόγῳ τῶν μαρτύρων σημειώσεις τῆς κατοικίας αὐτῶν δὲν διατάσσεται μὲν ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος, δύναται ὅμως νὰ θεωρηθῇ οὐσίῳ ὄντι, ἀμειωμένης τῆς ταυτότητος τοῦ μάρτυρος.

ΑΠ. 237 (1884). Τηρηθεῖσας τῆς νομίμου προθεσμίας περὶ τὴν ἐγγείρησιν τοῦ καταλόγου τῶν μαρτύρων, ἂν μετὰ τὸν κατάλογον τοῦτον ἐνεχειρίθῃ τῷ κατηγ. καὶ ἕτερος κατάλογος περιέχων τὰ αὐτὰ ὀνόματα τῶν μαρτύρων καὶ ἀκριθέστερον προσδιορισμὸν τῆς κατοικίας αὐτῶν, ὡς πρὸς τὸν ὁποῖον ὅμως δὲν ἐτηρήθῃ ἡ νενομισμένη τριήμερος προθεσμία, δὲν ὑπάρχει λόγος ἀναιρέσεως.

ΑΠ. 169 (1883). Ὅσάκις οἱ μάρτυρες δι' ὁποιοδήποτε νόμιμον λόγον ἐξητάσθησαν ἐνόρκως κατὰ τὴν ἀνάκρισιν καὶ πρόκειται ν' ἀναγνωσθῶσιν ἀπλῶς ἐπὶ ἀκροατηρίου αἱ καταθέσεις αὐτῶν, οὔτε τὸ ἄρθρον 413 οὔτε ἄλλη διάταξις ἀπαιτεῖ τὴν κοινοποίησιν τῶν καταθέσεων, ὧν ὑπαρχουσῶν ἐν τῇ δικογραφίᾳ, δύναται νὰ λάβῃ γνῶσιν ὁ κατηγ. ἐκ τοῦ νόμου γινώσκων, ὅτι θέλουσι πᾶσαι ἀναγνωσθῆναι.

ΑΠ. 53 (1881). Οὐδεμίαν προαγομένης νομίμου ἀποδείξεως, ὅτι ἐγνωστοποιήθησαν οἱ παρὰ τοῦ πολιτικῶς ἐνάγοντος κλητευθέντες καὶ ἐξετασθέντες μάρτυρες, ἢ ἀπόφασις τυγχάνει ἀναιρετέα.

ΑΠ. 78 (1883). Οὐδεμία τοῦ νόμου διάταξις ὀρίζει, ὅτι δεόν νὰ συντάσσεται ἰδίᾳ ἔκθεσις περὶ τῆς εἰς ἕκαστον τῶν κατηγορουμένων ἐπίδοσεως τῶν πρὸς αὐτοὺς κλήσεων.

ΑΠ. 64 (1868). Ὅριζοντος τοῦ ἄρθρου 413, ὅτι ὁ κατάλογος τῶν μαρτύρων ἐγγεγίρεται ὑπὸ τοῦ παρὰ τοῖς κακουργιοδικαῖς εἰσαγγελέως, ἐπεται ὅτι, καὶ ὑπὸ τοῦ ὑποκαταστάτου τοῦ παρ' Ἐφέταις εἰσαγγελέως παρὰ τοῖς κακουργιοδικαῖς εἰσαγγελέως ἐγγεγίρεται.

ΑΠ. 34 (1855). Ἐπειδὴ, κατ' ἄρθρον 274 ποιν. δικ., ἡ παράδοσις τοῦ ἐγκλητηρίου μετὰ τοῦ περὶ παραπομπῆς βουλεύματος καὶ ἡ κλήσις τοῦ κατηγορουμένου καὶ τῶν μαρτύρων γίνεται εἰς τὸν κατηγορούμενον

ἐπιμελὲς τοῦ παρὰ τοῖς ἐφέταις εἰσαγγελέως ἢ τοῦ παρ' αὐτοῦ ὑποκατασθέντος εἰσαγγελέως πρωτοδικῶν ἢ δὲ παράλειψις τῆς παραδόσεως τῶν εἰρημνίων ἐγγράφων βίδει χώραν εἰς ἀναίρεσιν τῆς καταδικαστικῆς ἀποφάσεως (458 § 2 ποιν. δικ.)· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου δὲν ἀποδεικνύεται ὅτι ἐπεδόθη εἰς τὸν αἰτήσαντα τὴν ἀναίρεσιν καταδικασθέντα τὸ ἀπὸ 23 'Ιουλίου 1854, περὶ παραπομπῆς βούλευμα τοῦ συμβουλίου τῶν πλημμελειοδικῶν. Ἐκ τεκμηρίων δὲ δὲν δύναται ν' ἀποδειχθῇ ἡ ἐπίδοσις αὐτοῦ, ἀλλ' ἀπαιτεῖται κατὰ τὸν νόμον ἀποδεικτικὸν τοῦ πρὸς ὃν ἐπετράπη ἡ ἐπίδοσις συνταχθῆν κατὰ τοὺς ὅρους ἀρθρ. 141 ποιν. δικ. ὅπερ δὲν ὑπάρχει εἰς τὴν δικογραφίαν, οὔτε προσήχθη ἔπειτα ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τούτου κατὰ προδικαστικῶς αὐτὸ διέταξεν· ἀλλ' οὔτε ἡ ἀπόφασις τῶν συνέδρων, διαλαμβάνουσα ὅτι τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν τὸ ἀποδεικτικὸν περὶ τῆς ἐπίδοσεως τοῦ βουλεύματος, ἀποδεικνύει ὅτι ἐγένετο ἡ ἐπίδοσις τοῦ εἰρημνίου βουλεύματος καὶ εἰς τὸν Δ., καθότι τὰ ὑπάρχοντα ἐν τῇ δικογραφίᾳ εἰς ἀποδεικτικά, ἀφορῶσι τὴν εἰς τοὺς ἄλλους συγκατηγορουμένους γενομένην ἐπίδοσιν τοῦ βουλεύματος.

ΑΠ. 77 (1857) Ἐπειδὴ ἔκ τε τῶν ἐν τῇ δικογραφίᾳ τριῶν ἀνακριτικῶν ἐκθέσεων τῆς ἐξετάσεως τῆς Ἑλένης θυγατρὸς τοῦ ἀναρρεσέοντος καὶ ἐκ τῶν τῆς συζητήσεως πρακτικῶν τῶν κακουργιοδικῶν ἀποδεικνύεται ὅτι αὕτη δὲν ἐξετάσθη ὡς μάρτυς ἐν τῇ προανακρίσει, ὅθεν ὁ πρόεδρος τῶν συνέδρων ἀναγνώσας ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ εἰς τὸν ἀναρρεσέοντα τυχόν τῶν ἐν τῇ ἀνακρίσει ἐξετάσεων τῆς Ἑλένης, ἵνα δώσῃ οὗτος ἀπαντήσεις ἐπ' αὐτῶν καὶ μὴ ὀφαιρέσας αὐτάς ἐκ τῆς δικογραφίας τῆς εἰς τὸν προϊστάμενον τῶν ἐνόρκων παραδοθείσης, οὐδὲν νόμον παρεβίασεν· εἶναι δὲ ἀδιάφορον εἶαν ἡ συγκατηγορηθεῖσα Ἑλένη ἐπιλάθῃ ἢ πρόκειται νὰ δικασθῇ ἢ οὐ, ἢ εἶαν ᾗται θυγάτηρ τοῦ κατηγορουμένου, διότι οὐδεὶς νόμος ἀπαγορεύει τὴν χρῆσιν τῶν ἐξετάσεων τῶν συγκατηγορουμένων εἶαν τυχὸν ᾗται στενοὶ τοῦ κατηγορουμένου συγγενεῖς.

Ἐπειδὴ ὁ μάρτυς Κ. ἐξετασθεὶς ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ περὶ τῆς ἡλικίας αὐτοῦ, ἐβεβαίωσεν, ὅτι δὲν συνεπλήρωσε τὸ 14 ἔτος τῆς ἡλικίας του, δὲν ἀποδεικνύεται δὲ ἐκ τοῦ περὶ τῆς ἐξετάσεως τοῦ μάρτυρος χωρίου τῶν ἐν δικογραφίᾳ ἐπικυρωμένου ἀντιγράφου τῶν πρακτικῶν, ὅτι ὁ ἀνακριτικὸν ἐπὶ τῇ ἀνακρίσει ἀντίρρησιν τινα ὡς πρὸς τὸν περὶ τῆς ἡλικίας αὐτοῦ ἐκφραζόμενον τοῦ μάρτυρος· αἱ δὲ τυχὸν ὑπάρχοντα ἀντιφάσεις καὶ διαφοραὶ μεταξὺ τῶν ἐν τῇ ἀνακρίσει καὶ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ καταθέσεων τοῦ μάρτυρος τούτου δὲν ὑπάρχοντι εἰς τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρχίου Πάγου.

Ἐπειδὴ ὁ εἰσαγγελεὺς εἰς τὴν δικογραφίαν θείει μεταξὺ τῶν πρὸς ἀπόδοσιν τῆς κατηγορίας ἐγγράφων τὰς ἐν τῇ προανακρίσει ἐνόρκους ἐξετάσεις τῶν μαρτύρων Ν. Φ. καὶ Κ. ὁποτιθεταί, ὅτι ἐπραξε τούτο, ἵνα χρησιμεύωσιν αὐταὶ εἰς ὑποστήριξιν τῆς κατηγορίας· ὅθεν ἡ ἀνάγνωσις αὐτῶν ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ, καὶ τοις γενομένην ἀνευ ρητῆς αἰτήσεως

αὐτοῦ, δὲν ἀποτελεῖ λόγον ἀναιρέσεως κατὰ ἄρθρ. 538 ποιν. δικ. οὐ
δεῖς δὲ νόμος ἀπαιτεῖ νὰ δίδωνται εἰς τοὺς ἐνόρκους αἱ κατὰ τὴν προ-
νῆκριν ἐνόρκου ἐξετάσεις τῶν μαρτύρων, μόνον κατ' αἴτησιν τοῦ ἐλα-
αγγελέως ἢ τοῦ κατηγορουμένου.

Ἐπειδὴ, κατὰ ἄρθρον 413 ποιν. δικον., δὲν ἀπαιτεῖται ἡ εἰς
τὸν κατηγορούμενον ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος τῆς διαδικασίας κοινο-
ποίησις τοῦ καταλόγου τῶν μὴ κλητευομένων εἰς τὸ ἀκροατήριον μαρ-
τύρων.

Ἐπειδὴ ἡ ἐν τῷ περιθωρίῳ τῆς ἐκθέσεως τῆς ἐξετάσεως τοῦ Ν.
μνηεῖα τῆς ὀρκίσεως αὐτοῦ φέρει τὴν ὑπογραφὴν τοῦ τε εἰσαγγελέως καὶ
τοῦ ἀνακριτοῦ, ἂν καὶ ἡ τοῦ τελευταίου τούτου δὲν εἶναι καθαρῶς καὶ
ὀλοκλήρως γεγραμμένη.

Ἐπειδὴ ἡ ιδιότης τοῦ ἁλλοδαποῦ δύναται νὰ ᾖ ἀποχρῶν κύλιμα
τῆς εἰς τὸ ἀκροατήριον αὐτοπροσώπου ἐμφανίσεως τοῦ μάρτυρος, οὐδεὶς
δὲ νόμος ἀπαιτεῖ τὴν κατ' αἴτησιν ὠρισμένου προσώπου, ἢ ὠρισμένης
ἀρχῆς ἐνόρκον ἐν τῇ προανακρίσει ἐξετάσιν μάρτυρος, εἰάν ὁ ἀνακρι-
τὸς ἐπὶ τοῦ προκειμένου, πεισθῇ περὶ τοῦ ἀνεπίκτου τῆς εἰς τὸ ἀκροα-
τήριον αὐτοπροσώπου ἐμφανίσεως τοῦ μάρτυρος.

Ἐπειδὴ ὁ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ ἐξετασθεὶς δέκατος μάρτυς Εὐδόμου
Καρακωντῆς περιέχεται ὑπὸ τὸ ὄνομα καὶ τὸ ἐπώνυμον τοῦτο εἰς τὸ
κοινοποιηθέντα τῷ κατηγορουμένῳ κατάλογον τῆς 1 Δεκεμβρίου 1866
διὰ τὴν ἐνώπιον τῶν κακουργιοδικῶν συζήτησιν, εἰάν δὲ ἐν τοῖς πρακτι-
κοῖς τῆς συνεδριάσεως σημειοῦται ὡς ἐκφωνήθεν τὸ ὄνομα Εὐστάθιος
Καρακωντῆς, ἡ διαφορὰ αὕτη προῆλθε προδήλως ἐκ γραφικοῦ λάθους.
ἐντεῦθεν δὲ οὐδόπως καθίσταται ἀμφίβολος ἡ ταυτότης τοῦ μάρτυρος.
ἄφου μάλιστα περὶ αὐτῆς οὐδεμία ἐγένετο κατὰ τὴν συζήτησιν ἀντίρρηση.

ΔΠ. 64 (1868). Ἐπειδὴ ὁ ὑπὸ τοῦ Εἰσαγγελέως τούτου συνταχθεὶς
τὴν 2 Ἰουνίου 1866 κατάλογος τῶν κλητευτέων μαρτύρων, ἐν οἷς καὶ
οἱ ἐξετασθέντες Κ., Χ., Δ., καὶ Π. κατὰ παραγγελίαν τοῦ παρὰ τοῖς ἐν
Τριπόλει Πρωτοδικαῖς Εἰσαγγελέως ἐγνωστοποιήθη τῷ ἀναιρεσέοντι τὴν
31 Μαΐου 1864, ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τοῦ ἐτέρου ὑπὸ τὴν χρονολογίαν
ταύτην ἀποδεικτικοῦ τοῦ εἰρημένου κλητῆρος, καθ' ὃ εἰς τε τὸν ἀναι-
ρεσέοντα καὶ τὸν συγκατηγορηθέντα Δ. κρατούμενους ἐν ταῖς αὐτῇ
φυλακαῖς ἐπεδόθη ἰδίᾳ εἰς ἕκαστον ἀνὰ ἐν ἀντίγραφον τοῦ ρηθέντος κα-
ταλόγου. Οἱ δὲ δύο ἄλλοι ἐξετασθέντες μάρτυρες Θ. καὶ Α. ἐγνωστο-
ποιήθησαν τῷ ἀναιρεσέοντι διὰ τοῦ ἀπὸ 20 Ἰανουαρίου 1868 καταλόγου
τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Τριπόλει κακουργιοδικαῖς Εἰσαγγελέως, ἐπιδοθέντος
κατὰ παραγγελίαν αὐτοῦ τούτου τὴν 23 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς καὶ ἔτους
ἰδίᾳ εἰς ἕκαστον τῶν δύο ρηθέντων κατηγορουμένων (κρατούμενων αὐ-
τόθι ἐν ταῖς αὐταῖς φυλακαῖς) κατὰ τὸ ὑπὸ τὴν χρονολογίαν ταύτην
ἀποδεικτικὸν τοῦ κλητῆρος τῶν ἐν Τριπόλει Πρωτοδικῶν Π.

Ἐπειδὴ τῆς ἐπιδόσεως τῶν ποινικῶν δικογράφων ἀποδεικνυμένων
κατὰ νόμον ἐξ ἀποδεικτικοῦ ὑπογεγραμμένου ὑπὸ μόνου τοῦ ἐνεργούντος
τὴν ἐπίδοσιν κλητῆρος καὶ κατ' ἀμφοτέρας τὰς εἰρημένας περιπτώσεις

γινομένης, καὶ εἰς τοὺς δύο κατηγορουμένους ἐν τῷ αὐτῷ χρόνῳ καὶ τόπῳ, δὲν ἦτο ἀνάγκη νὰ συνταχῶσι δι' ἐκάστην περίπτωσιν δύο ἀποδεικτικὰ ἐπιδόσεις· ἄρα διὰ τοιαύτην ἔλλειψιν ἡ εἰρημένη ἐπίδοσις δὲν εἶναι ἄκυρος.

Ἐπειδὴ κατὰ τὴν 31 Μαΐου 1867 ἦν συστημένος ἐν Τριπόλει κακουργιοδίκειον, ἐνώπιον τοῦ ὁποῖου ὁ ἀναιρεσείων ἐμελλε νὰ δικασθῇ διὰ τὴν προκειμένην κατηγορίαν, καὶ παρὰ τῷ δικαστηρίῳ τούτῳ ὑποκατάστατος τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Ναυπλίῳ Ἐφέταις Εἰσαγγελέως ἦν διωριμένος ὁ παρὰ τοῖς ἐν Τριπόλει Πρωτοδίκαις. Ὅθεν οὗτος εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ παραγγείλῃ τὴν ἐπίδοσιν τοῦ εἰρημένου καταλόγου. Οὐδεμίαν δ' ἔχει ἐπιρροὴν ὡς πρὸς τὸ κύρος τῆς ἐπιδόσεως ταύτης, ὅτι δὲν ἐγένετο κατὰ παραγγελίαν αὐτοῦ ὡς παρὰ κακουργιοδικαῖς Εἰσαγγελέως.

Ἐπειδὴ οὐδαμῶς τοῦ Νόμου ὁρίζεται ὅτι ἡ ὑπὸ άρθρου 413 Παιν. Δ.κ. διατασσομένη πρὸς τὸν κατηγορούμενον ἐγγείρισις τοῦ καταλόγου τῶν κλητευθέντων μαρτύρων ἐπαναλαμβάνεται ἐπελθούσης ἀναβολῆς τῆς δίκης. Μόνον δὲ ὅταν κλητεύωνται νέοι μάρτυρες, πρέπει νὰ γνωστοποιῶνται καὶ οὗτοι, ὅπερ ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἐγένετο. Ἄρα δὲν συνέβη ἔλλειψις καθιστώσα ἄκυρον τὴν διαδικασίαν.

Ἐπειδὴ ὁ παρὰ κακουργιοδικαῖς Εἰσαγγελεὺς δύναται νὰ μὴ κλητεύῃ ἐκ τῶν γνωστοποιηθέντων τῶν κατηγορουμένων μαρτύρων τῆς κατηγορίας ἐκείνους, ὧν τὴν μαρτυρίαν δὲν κρίνει συντελεστικὴν πρὸς ἀνακάλυψιν τῆς ἀληθείας· ἐντεῦθεν δ' ἐπεται ὅτι ἡ εἰς τὴν προκειμένην συζήτησιν μὴ κλήτευσις τῶν ἐπὶ ψευδορκία κατηγορηθέντων μαρτύρων τῆς κατηγορίας Π. καὶ Κ. τῶν γνωστοποιηθέντων διὰ τοῦ καταλόγου τοῦ παρ' Ἐφέταις Εἰσαγγελέως, καὶ ἡ πρὸς τὸν ἀναιρεσείοντα πρὸ τῆς συζητήσεως μὴ γνωστοποίησις τῆς ἀπὸ τῶν μαρτύρων τούτων παραιτήσεως, ἐξιδὲν αὐτῷ τὸ δικαίωμα νὰ ζητήσῃ τὴν ἀναβολὴν τῆς δίκης, ὅπως κλητεύσῃ αὐτοὺς τοὺς μάρτυρας τούτους. ἂν ἰδεῖται τὴν μαρτυρίαν αὐτῶν συντελεστικὴν πρὸς ὑπεράσπισίν του. Ἀφοῦ ὁμοῦς τοιαύτην αἴτησιν δὲν ὑπέβαλεν εἰς τὸ δικαστήριον τῶν Συνέδρων, τὸ δικαίωμα τῆς ὑπερασπίσεως δὲν παρεβιάσθη.

ΑΠ. 89 (1852). Ἐπειδὴ ἡ ἐξαίρεσις τῆς μάρτυρος Ζ. δὲν ἐγένετο δεκτὴ ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου, διότι τοῦτο ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τῆς ἀποφάσεως δὲν ἐπείσθη περὶ τῆς ἀληθείας τοῦ προταθέντος λόγου ἐξαίρεσεως, εἰς δὲ τὴν ἐκτίμησιν ταύτην δὲν δύναται νὰ ἐπεμβῇ ὁ Ἄρειος Πάγος.

Ἐπειδὴ τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων ἐπείσθη, ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τῆς ἀποφάσεως, τοῦ ὅτι ἡ κατὰ γραφικὸν λάθος μεταβολὴ τοῦ πρώτου τοιχείου τοῦ ἐπωνύμου τοῦ μάρτυρος Ἰω. Καζάζη, ὀνομαζομένου ἐν τῷ κοινοποιηθέντι καταλόγῳ Ἰ. Μαζάζη, οὐδεμίαν ἡδύνατο νὰ ἐπιφέρῃ ἀμφιβολίαν περὶ τῆς ταυτότητος αὐτοῦ κοινοποιηθέντων προστηκόντως τῶν λοιπῶν χαρακτηριστικῶν αὐτοῦ.

ΑΠ. 24 (1855). Ἐπειδὴ ὁ νόμος ἀπαιτεῖ μὲν τὴν γνωστοποίησιν τοῦ

κατάλογου τῶν μαρτύρων, ἀλλὰ δὲν διατάττει νὰ γίνη τοῦτο δις, εἴν ἡ δίκη ἀνεβλήθη ἢ ἐπανήλθε μετὰ τὴν ἀναίρεσιν τῆς πρώτης καταδικαστικῆς ἀποφάσεως· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ἀποδεικνύεται καὶ ὁμολογεῖται παρὰ τοῦ ἀναιρεσιόντος, ὅτι κατὰ τὴν πρώτην συζήτησιν ἐγνωστοποιήθη εἰς αὐτὸν ὁ κατάλογος τῶν ἐξετασθέντων μαρτύρων, ἀρὰ δὲν ἀπητήτα νέα κοινοποιήσας.

ΑΠ. 416 (1865). Ἐπειδὴ εἶναι μὲν ἀληθές, ὅτι εἰς τὸν κατάλογον τὸν εἰς τὸν ἀναιρεσιόντα κοινοποιηθέντα σημειοῦται ὡς μάρτυς ὁ Παντολέων Ἀλάλας, ἐν δὲ τῷ ἀκροατηρίῳ ἐξετάσθη ὁ Παντολέων Ἀλίστας, ἀλλὰ μὴ γενομένης οὐδεμιᾶς προτάσεως περὶ τῆς μὴ ταυτότητος τοῦ μάρτυρος, ἐξάγεται ἀδιστάκτως ὅτι ἐκ γραφικῆς παραδρομῆς παρεμorfώθη, κατὰ τε τὸ ἐπίθετον τοῦ μάρτυρος αὐτοῦ, τοῦτο δὲ προκύπτει καὶ ἐκ τοῦ ὅτι ὡς πρὸς τὸ ἐπάγγελμα καὶ τὴν κατοικίαν αὐτοῦ οὐδεμία ὑπάρχει διαφορά.

ΑΠ. 69 (1865). Ἐπειδὴ ἡ γνωστοποίησις τῶν ὀνομάτων τῶν μαρτύρων, γενομένη δέκα ἡμέρας πρὸ τῆς δικάσιμου, ἐγένετο ἐγκαιρῶς καὶ σύμφωνα πρὸς ἀρθ. 413 ποιν. δικ. καθ' ἣν ἐπέκτασις προθεσμίας δὲν δίδεται ἐνεκα τῆς ἀποστάσεως τῆς κατοικίας τοῦ πρὸς ὃν ἡ ἐπίδοσις κατηγοροῦμενον.

ΑΠ. 412 (1857). Ἐπειδὴ κατὰ ἀρθ. 413 ποιν. δικ. ὁ κατάλογος τῶν κλητευθέντων μαρτύρων ἐγγεiriζεται εἰς τὸν ἐγκαλούμενον τρεῖς τοῦλάχιστον ἡμέρας πρὸ τῆς δημοσίου συνεδριάσεως, ἐπὶ τοῦ προκειμένου ὅμως ὁ κατὰ τὴν συνεδρίαν ἐξετασθεὶς μάρτυς Χ. ἀπυνόμος Πατρῶν δὲν συμπεριλήφθη εἰς τὸν κατάλογον τῶν κλητευθέντων μαρτύρων, ὅστις ἐπεδόθη εἰς τὸν ἀναιρεσιόντα, μήτε ἄλλως πως ἀποδεικνύεται, ὅτι ἐγνωστοποιήθη εἰς αὐτὸν ἐμπροσθέντως ἢ κλήτευσίς τοῦ μάρτυρος τούτου, καθόσον καὶ αὕτη ἡ ἀπόφασις τοῦ δικαστηρίου, ἥτις διέταξε νὰ ἀναβληθῇ ἡ συζήτησις τῆς προκειμένης ὑποθέσεως, διὰ νὰ προσκληθῇ ὁ μάρτυς οὗτος πρὸς εξέτασιν, δὲν ἀποδεικνύει, ὅτι ἐκλητεύθη οὗτος καὶ ἐγνωστοποιήθη πρὸς τὸν ἀναιρεσιόντα ἐντὸς τῆς νομίμου προθεσμίας ἢ κλήτευσίς.

ΑΠ. 95 (1868). Ἐπειδὴ τὸ τοῦ ἀναιρεσιόντος παράπονον ὅτι ἐξετάσθη ὡς μάρτυς ὁ Ἀναγνώστης Γιανελόπουλος γεωργὸς ἀντὶ τοῦ Ἀναγνώστου Γιανελόπουλου μαθητοῦ ἀνυπόστατον ἐστὶ, τὸ μὲν διότι οὐδεμία τοῦ νόμου διάταξις ὀρίζει ὅτι πρέπει νὰ γνωστοποιῆται καὶ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ μάρτυρος, τὸ δὲ διότι οὐδεμία περὶ τῆς ταυτότητος τοῦ μάρτυρος ἤγερθη ἀμφισβήτησις ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας ὥστε καὶ λάθος ἂν εἰσεγώρησεν εἰς τὸ ἐπάγγελμα, δὲν προκύπτει ἐνταῦθα ἀκρότης τις ἀφοῦ τὸ ὄνομα τοῦ μάρτυρος ἐγνωστοποιήθη καὶ ὁ μάρτυς ἦτο γνωστός τῷ ἀναιρεσιόντι.

Ἐπειδὴ καὶ τὸ τελευταῖον τοῦ ἀναιρεσιόντος παράπονον ὅτι ἐξετάσθη ὡς μάρτυς ὁ Γιαννάκης Καρίζης, ἐνῶ τῷ ἐγνωστοποιήθη τὸ ὄνομα τοῦ Γιαννάκη Ἀθαν. Καρίζη, δὲν δύναται νὰ ἐπιφέρῃ ἀναίρεσιν ἀφοῦ οὐ-

ολώς ἡμφισθητή η ταυτότης του ὥστε ἡ μικρὰ αὐτὴ γραφικὴ παρα-
δρομὴ δὲν ἔσχεν ἐπιρροὴν εἰς τὴν δίκην.

ΑΠ. 83 (1870). Ἐπειδὴ βεβαιοῦται ἐκ μὲν τοῦ ἐγγράφου ἀπὸ 13
Ἰουνίου 1868 τοῦ ὑπουργείου τῶν ἐξωτερικῶν ὑποβληθέντος ἐν ἐπισήμῳ
ἀντιγράφῳ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ, ὅτι σύμφωνα πρὸς τὸν περὶ δικαιοδοσίας
τῶν προξενείων νόμον τῆς 29 Ὀκτωβρίου 1856 ἔκτοτε ἐδιωρίσθη ὁ Λ.
ἀναπληρωτῆς τοῦ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ γενικοῦ προξένου ἐπὶ τῶν ἀνακριτι-
κῶν καθήκοντων ἐκ δὲ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως τῶν συνέδρων
ὅτι ὁ ἐπιχειρήσας τὰς ἀνακριτικὰς πράξεις τῆς ἐξετάσεως τῶν μαρτύ-
ρων Λ., ἐνήργησεν αὐτὰς ὡς ἀνακριτικὸς ἀναπληρωτῆς τοῦ γενικοῦ προ-
ξένου τῆς Ἑλλάδος ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, καθ' ὃ ρητῶς εἰς τὰς ἐκθέσεις ἀνα-
φέρεται ἡ ἰδιότης του αὐτῇ ὅθεν ἀνυπόστατος καὶ μὴ ἀληθὴς ἐξελέγ-
χεται ὁ πρῶτος τοῦ ἀναιρετηρίου λόγος ὅτι δῆθεν οὔτε ἀποδεικνύεται
πῶς ἐπίσημον ἰδιότητα εἶχεν ὁ εἰρημένος, ἵνα ἐνεργήσῃ ὡς ἀνακριτικὸς
ὡπάλληλος ἀναπληρῶν τὸν προξένον οὔτε ἀνέφερεν ἐν τῇ ἐκθέσει τὴν
ἰδιότητα τούτων.

Ἐπειδὴ ὡς ἐξάγεται ἐκ τῆς τῶν συνέδρων ἀποφάσεως οἱ κατηγοροῦ-
μενοι ἐζήτησαν, ἵνα μὴ ἀναγνωσθῶσιν αἱ ἀνακριτικαὶ ἐξετάσεις τῶν διὰ
τοῦ καταλόγου τοῦ εἰσαγγελέως προτεινομένων μαρτύρων ἐπομένως δὲν
εἶναι δεκτὸν τὸ παράπονον αὐτῶν ὅτι δῆθεν κακῶς ἀνεγνώσθησαν ἐπὶ
ἀκροατηρίου δέκα μόνον ἐκ τῶν εἰρημένων μαρτύρων ἀντὶ τὰ ἀναγνωσ-
θῶσι καὶ οἱ ἐνδεκα, ἄλλως τε τὸ περιστατικόν ὅτι δὲν ἐξετάσθησαν
ἅπαντες οἱ τοῦ εἰσαγγελέως μάρτυρες δὲν ἀποτελεῖ λόγον ἀναιρέσεως
διὰ τοὺς μὴ προτείνοντας τοὺς αὐτοὺς μάρτυρας οὔτε ζήτησαν τὴν
ἐξέτασιν τῶν κατηγορουμένων.

Ἐπειδὴ ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ ἄρθρων 431 καὶ 413 ποιν. δικ. ἐξάγεται
ὅτι ἅπασαι αἱ ἐν τῇ προδικασίᾳ ἐνόρκως ληφθεῖσαι μαρτυρικαὶ καταθέ-
σεις ἐγγχειρίζονται εἰς τὸν πρόεδρον τῶν ἐνόρκων μετὰ τοῦ ἐγκλητηρίου
καὶ ὅλων τῶν ἐγγράφων μόνον δὲ οἱ ὑπὸ τοῦ εἰσαγγελέως διὰ τοῦ κα-
ταλόγου αὐτοῦ προτεινόμενοι μάρτυρες πρέπει ἐπὶ ποινῇ ἀναιρέσεως νὰ
γνωστοποιῶνται τῷ κατηγορουμένῳ τρεῖς τολάχιστον ἡμέρας πρὸ τῆς
ὁρισθείσης συνεδριάσεως ἐπομένως ἀφοῦ ἐπὶ τοῦ προκειμένου οἱ ἐν τῷ
καταλόγῳ τοῦ εἰσαγγελέως διαλαμβανόμενοι μάρτυρες προεγνωστοποιή-
θησαν ἐγκαιρῶς τοῖς ἀναιρεσέουσιν, αὐτῶν δὲ καὶ μόνων ὡς βεβαιοῦσι τὰ
πρακτικὰ τῆς συνεδριάσεως ἐγένετο ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ ἐξετάσεις, ἡ τῆς
ἀνακριτικῆς ἐκθέσεως τῶν ἀνάγνωσις ἔπεται ὅτι τὸ ἄρθρ. 413 ἐτηρήθη
πληρῆστα καὶ οὐδὲως παρεβιάσθη μετὰ τὴν ἀποδεικτικὴν διαδικα-
σίαν, ἂν ὁ εἰσαγγελεὺς ἐν τῇ ἀγορεύσει αὐτοῦ ἀνέφερε καὶ ἄλλας ἐν τῇ
προδικασίᾳ ληφθεῖσας ἐνόρκους μαρτυρίας καὶ ἂν αὐταὶ κατὰ τὸ ἄρθρον
431 παρεδόθησαν εἰς τοὺς ἐνόρκους.

ΑΠ. 24 (1871). Ἐπειδὴ ὡς προκύπτει ἐκ τῶν πρακτικῶν τῆς συνε-
δριάσεως ἅπαντες οἱ εἰς τοὺς δύο καταλόγους ὑπ' ἀριθ. 1267 καὶ 80
προτεινόμενοι μάρτυρες τῆς κατηγορίας ἐξητάσθησαν τακτικῶς ἐνώπιον
τοῦ κακούργου δικείου κατὰ τὴν αὐτὴν μάλιστα σειράν τῶν εἰρημένων

καταλόγων, με μόνην τὴν διαφορὰν ὅτι ὁ τελευταῖος μάρτυς ὁ ἐν τῷ καταλόγῳ ὑπ' ἀριθ. 80 φέρων τὸ ὄνομα «Παναγιώτης Γκουζῆς» ἀναφέρεται ἐν τοῖς πρακτικοῖς τῆς συνεδριάσεως ὑπὸ τὸ ὄνομα «Γιαννάκης Γκουζῆς» ἀλλ' εἶναι πρόδηλον ὅτι κατὰ γραφικὸν λάθος ἐσημειώθη τὸ ὄνομα Γιαννάκης ἀντὶ τοῦ Παναγιώτου ληφθέντος ἐκ παραδρομῆς τοῦ κυρίου ὀνόματος τοῦ ἀμέσως προηγουμένου μάρτυρος, ἥτοι τοῦ προτελευταίου τοῦ αὐτοῦ καταλόγου ὑπ' ἀριθ. 80 ὅστις καλεῖται «Γιαννάκης Σταματόπουλος» ὅτι δὲ ὁ μάρτυς τοῦ καταλόγου εἶναι αὐτὸς ὁ ὑπὸ τοῦ κακουργιοδικείου ἐξετασθεὶς ἐπιβεβαιουῦται ἐτι μᾶλλον ἐκ τῆς ταυτότητος τοῦ ἐπιθέτου Γκουζῆς, τοῦ ἐπαγγέλματος γεωργός, τῆς κατοικίας Μπεσῆρι, πρὸς δὲ ἐκ τοῦ ἑτέρου καὶ σπουδαιωτάτου περιστακτικοῦ τῆς ἀνευ παρατηρήσεως τινος ἐξετάσεως τοῦ μάρτυρος, καθὼς δὲ δυσκόλως δύναται νὰ ὑποτεθῇ ὅτι δὲν ἐπαρουσιάσθη ὁ κλητευθεὶς μάρτυς καὶ ἀπ' ἐναντίας ἐπαρουσιάσθη ἄλλος μὴ κλητευθεὶς, ὅτι οὗτος συνέπεσε νὰ ἔχῃ τὸ αὐτὸ ἐκείνου ἐπίθετον, ἐπάγγελμα καὶ κατοικίαν, καὶ ὅτι τοιοῦτον ὄντα τὸν μάρτυρα τοῦτον τὸν ἠνέχθησαν ἐξεταζόμενον ὁ τε κατηγορούμενος καὶ οἱ τοῦ κακουργιοδικείου οὐδεμιᾶς παρ' οὐδενὸς γενομένης ἀντιρρήσεως καθὰ ἐκ τῶν πρακτικῶν γίνεται δῆλον. Ὅθεν ὁ λόγος τοῦ ἀναίρεσεύοντος ὅτι ἐξητάσθη μάρτυς μὴ γνωστοποιηθεὶς αὐτῷ οὐκ ἔχεται ἀληθείας οὐδ' ἐπομένως ὑποστάσεως.

414. Ἐντὸς τῆς αὐτῆς προθεσμίας πρέπει νὰ ἐγχειρίζεται ὁ κατάλογος οὗτος εἰς τὸν πρόεδρον τῶν κακουργιοδικῶν, καὶ συγχρόνως σημειοῦται, ἔαν αἱ μάρτυρες δὲν [ἐξετάσθησαν] ἠκούσθησαν εἰσέτι ἐν τῇ προανακρίσει, τὸ δι' ἑνὸς ἐκάστου αὐτῶν ἀποδειχθῆσόμενον. Π.Δ. 76. 166. 379.

ΑΠ. 75 (1871). Ἐπειδὴ τὸ ἄρθρον 76 ποιν. δικ. ἐπιτρέπει ρητῶς τὴν ἐπὶ δημοσίᾳ συνεδριάσεως παρὰστασιν καὶ νέων μαρτύρων ἐκτὸς τῶν ἐν τῇ προδικασίᾳ ἐξετασθέντων, τὸ δὲ ἄρθρον 414 δικ. δὲν ἀπαίτει ὅπως ὁ εἰς τὸν κατηγορούμενον ἐγχειριζόμενος κατάλογος αὐτῶν περιέχῃ τὸ δι' ἑνὸς ἐκάστου ἀποδειχθῆσόμενον.

ΑΠ. 10 (1870). Ἐπειδὴ ἡ μὴ τήρησις ἁρθρου 414 ποιν. δικ. εἴναι ὑπάγεται εἰς οὐδεμίαν τῶν περιπτώσεων ἁρθ. 458 ποιν. δικ.

ΑΠ. 61 (1873). Δὲν ἐπάγει ἀναίρεσιν ἡ ἄλλειψις ἐν τῷ καταλόγῳ σημειώσεως τοῦ θέματος, ἐφ' οὗ ἐμελλεν ὁ μάρτυς νὰ ἐξετασθῇ.

ΑΠ. 30 (1882). Ἡ κοινοποίησις πρὸς τὸν κατηγορούμενον τοῦ ἀντικειμένου τῆς ἐξετάσεως μαρτύρων μὴ ἐξετασθέντων ἐν τῇ προανακρίσει, δὲν γνωστοποιηθέντων ὅμως αὐτῷ ὡς ἐξετασθησόμενον ἐπὶ ἀκροατηρίου, δὲν διατάσσεται ὑπὸ τοῦ νόμου ἐφ' ὅρῳ ἀκυρώσεως τῆς διαδικασίας, οὐδ' ἐν

τοῖς εἰδικῶς ὀριζομένοις λόγοις ἀναιρέσεως ἢ παράλειψις τοιαύτης κοινοποιήσεως ἀναγράφεται

ΑΠ. 10 (1870), 63 (1893). Τὸ ἄρθρον 414 Ποιν. Δικ., καθ' ὃ ἐν τῷ ἐγγειριζομένῳ εἰς τὸν πρόεδρον τοῦ Κακουργιοδικείου καταλόγῳ τῶν ἐξετασθέντων ἐν τῇ προανακρίσει μαρτύρων σημειοῦνται τὰ θέματα τῆς ἐξετάσεως αὐτῶν, δὲν κεῖται ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος οὔτε εἰδικῶς ἀναγράφεται ἐν ἄρθρῳ 357 ὡς λόγος ἀναιρέσεως.

Γ'. Σύνθεσις τοῦ δικαστηρίου.

415-416.(*)

Δ'. Δικαιώματα καὶ καθήκοντα τοῦ προέδρου.

417. Ὁ πρόεδρος τοῦ δικαστηρίου τῶν συνέδρων πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῶν συζητήσεων ἐξάγει ἐκ τῆς κληρωτίδος, κατὰ τὰ ἐν τῷ δικαστικῷ ὀργανισμῷ ὥρισμένα, τὰ ὀνόματα τῶν ἐνόρκων, καὶ ὀρκίζει αὐτούς.—Κατὰ τὰ λοιπὰ, καὶ ἰδίως ὡς πρὸς τοὺς θεορύτους καὶ τὰς ἀντιστάσεις, ἐνεργοῦνται τὰ διὰ τῶν ἄρθρων 363-369 διατεταγμένα. Π.Δ. 181. 201. 350. Πολ. Δικ. 130. Δικ. Οργ. 69. 78-83.

ΑΠ. 48 (1861). Ἀνηκούσης τῆς διευθύνσεως τῆς ἐπὶ ἀκροατηρίου διαδικασίας εἰς τὸν πρόεδρον τῶν συνέδρων, ἔπεται ὅτι οὗτος ἔχει τὸ δικαίωμα καὶ ἐξουσίαν νὰ προσδιορίσῃ τὸ μέτρον τῶν ἀγορεύσεων τῶν συνήδρων τοῦ κατηγορουμένου καὶ νὰ ἀπορρίπτῃ πᾶσαν πρότασιν, δυναμένην νὰ ἐπενέγκῃ ἀνωφελῆ μόνον παράτασιν τῶν συζητήσεων· ἂν δὲ ὁ προτείνας αἰτήσῃ τινα ἀπορριφθεῖσαν ὑπὸ τοῦ προέδρου, δὲν εὐχαριστεῖται εἰς τὴν ἀπόφασιν αὐτοῦ, δύναται ν' ἀποταθῇ εἰς ὁλόκληρον τὸ δικαστ. τῶν συνέδρων, ὅπερ ἀποφαίνεται περὶ αὐτῆς ὀριστικῶς.

ΑΠ. 30 (1874). Δικαιοῦται νὰ ἀπορρίπτῃ πᾶσαν πρότασιν, ἢ τις μὴ δυναμένη νὰ παραγάγῃ ἄξιόν τι λόγου ἀποτέλεσμα πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς δίκης, δύναται μόνον νὰ ἐπενέγκῃ ἄσκοπον παράτασιν τῆς συζητήσεως· ὅθεν δικαιοῦται καὶ νὰ ἀποτρέψῃ τὸν συνήγορον νὰ ἐπιμένῃ

(*) Τὰ ἄρθρα 415 καὶ 416 δὲν ἰσχύουσι νῦν ἔνεκα τοῦ Νόμου ΒΚΗ' τῆς 20 'Ιουλ. 1892, ὃν ἐπιθε ἀνωτέρῳ σελ. 6

εἰς τὴν περαιτέρω ἐξιστόρησιν περιστατικῶν ἀσχέτων πρὸς τὰ κατὰ τὴν συζήτησιν ἀναπτυχθέντα.

ΑΠ. 39 (1856). Δικαιοῦται νὰ ἀποτρέψῃ τὸν συνήγορον νὰ ἐπαναλαμβάνῃ πολλάκις τὰ αὐτὰ, καὶ μάλιστα πράγματα ἀναγόμενα εἰς τὸ καθήκον τῶν ἐνόρκων.

ΑΠ. 44 (1859). Εἰς τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων ἀνήκει ὁ ὁρισμὸς τῆς διαρκείας τῶν δικηγορικῶν ἀγορεύσεων. "Ὅθεν καὶ ἂν ὁ πρόεδρος ἀφαιρέσῃ τὸν λόγον ἀπὸ τοῦ δικηγόρου, καὶ τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων ἐπιδοκιμάσῃ τὴν ἀπόφασιν τοῦ προέδρου, ἀποταθέντος αὐτῷ τοῦ συνηγόρου, δὲν ἐπέρχεται ἀναίρεσις, ἅτε μὴ παραβιαζομένου τοῦ πρὸς ἀπολογία δικαιώματος.

ΑΠ. 23 (1876). Ἀφαιρέσαντος τοῦ προέδρου τὸν λόγον ἀπὸ συνηγόρου τινὸς, δικαιοῦται ὁ κατηγορούμενος ν' ἀνενεχθῇ εἰς τὴν κρίσιν τοῦ δικαστηρίου ὅλου, τοῦτο δὲ μὴ πράξας δὲν ἔχει ἔπειτα δικαίωμα παραπόνου, διότι αἱ ἀποφάσεις τοῦ προέδρου εἰς οὐδὲν ἐνδίκον μέσον ὑπόκεινται.

*Ε'. Δικαιώματα καὶ καθήκοντα τοῦ παρὰ τοῖς κακουργιοδίκαις
Εἰσαγγελέως.*

418. Ὁ παρὰ τοῖς κακουργιοδίκαις εἰσαγγελεὺς ἐπαγρυπνεῖ πρὸς ἀκριβῆ διατήρησιν τῶν παρὰ τοῦ νόμου διατεταγμένων καὶ ἰδίως τῶν ἐν τοῖς ἀρθροῖς 45-80 τοῦ δικαστικοῦ ὀργανισμοῦ ὁρισμένων, καθυποβάλλει, ἅμα παρατηρηθείσης παραβάσεώς τινος, προτάσεις συμφώνους μετὰ τὸν νόμον, καὶ ἐκτελεῖ ὡς πρὸς τὴν ἐξαίρεσιν ἐνόρκων τινῶν τὰ ἐν τῷ δικαστικῷ ὀργανισμῷ διαγραφόμενα δικαιώματα. — Κατὰ τὰ ἄλλα πράττονται τὰ ἐν τοῖς ἀρθροῖς 371 καὶ 372 διατεταγμένα. — Γενομένης ἰδιωτικῆς κατηγορίας, ἔχει ὁ ἰδιωτικὸς κατήγορος τὰ παρὰ τοῦ δικαστικοῦ ὀργανισμοῦ (ἀρθρ. 69, 71, 72, 74, καὶ 77,) εἰς τὸν παρὰ τοῖς κακουργιοδίκαις εἰσαγγελέα διδόμενα δικαιώματα. Π.Δ. 21. 300. Δικ. Ὅργ. 103.

ΑΠ. 267 (1838). Κατὰ τὰς γενικὰς ἀρχὰς ποιν. δικ., πρὸς δὲ τὰς περὶ τῶν εἰσαγγελικῶν καθηκόντων διατάξεις αὐτῆς, ἰδίως τὰς ἐν ἀρθροῖς 371 καὶ 418, ἔχων ὁ εἰσαγγελεὺς τὸ δικαίωμα νὰ ἀποτείνῃ πρὸς τὸ δικαστ. τὰς πρὸς ἐκπλήρωσιν τοῦ σκοποῦ τῆς κατηγορίας καὶ ἐπαγωγῇ τοῦ νόμου ἀναγκαίαις προτάσεις, ἔχει καὶ τὸ δικαίωμα νὰ προ-

τὴν τὴν εἰς τὸ δομάτιον τῆς διασκέψεως ἐπάνοδον τῶν ἐνόρκων πρὸς συμπληρώσιν τῆς ἐτυμηγορίας αὐτῶν· τὸ δὲ δικαστήριον διασκέπτεται· μὲν καὶ ἀποφαίνεται κατ' ἰδίαν κρίσιν περὶ τῶν εἰσαγγελικῶν προτάσεων, ἀλλ' οὐδὲν δύναται νὰ ἀρνηθῇ αὐτῷ τὸ τῆς προτάσεως δικαίων ἐκείνου, ὅπερ συντείνει οὐσιωδῶς εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ σκοποῦ τῆς ποινικῆς διαδικασίας.

ΣΤ'. Ἀρμοδιότης.

419. Εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τοῦ δικαστηρίου τῶν [συνορκῶν] κακουργιοδικῶν ὑπάγονται [ἀνεκκλητῶς] εἰς πρῶτον καὶ τελευταῖον βαθμὸν ὅλα τὰ κακουργήματα Π. Δ. 421.

ΑΠ. 11 (1872) Ὁ νόμος μὴ ὀρίζων τίνα ἐκ τῶν τοῦ τύπου ἀδικημάτων ἀφορῶσιν εἰς τὸν δημόσιον βίον τοῦ προσβαλλομένου (ἢ κατὰ τὸ Σύνταγμα δικάζονται ὑπὸ τῶν ἐνόρκων) καὶ τίνα εἰς τὸν ἰδιωτικόν, εἰς τὴν ἀνεξέλεγκτον κρίσιν τοῦ ἐπιλαμβανομένου τῆς κατηγορίας δικαστηρίου ἀφῆκε τὴν ἐκτίμησιν ἂν τὸ ὑπὸ κατηγορίαν ἄρθρον ἀφορᾷ εἰς τὸν ἰδιωτικόν ἢ δημόσιον βίον τοῦ προσβαλλομένου, ὡςάκις ἄλλως διὰ τῆς ἐκτιμήσεως δὲν προσβάλλεται εἰδικῶς ἄλλος τις νόμος.

ΑΠ. 119 (1873). Κατὰ πόσον αἱ ὕβρεις προσβάλλουσι τὴν ὑπόληψιν αὐτοῦ ὡς πολίτου ἀπλῶς ἢ ὡς πολιτευομένου καὶ δημοσίου ὑπαλλήλου ἢ τοῖς ἔργοις τῆς ὑπηρεσίας αὐτοῦ, δὲν διαφεύγει τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

ΑΠ. 120 (1871). Τὰ ἐκλογικὰ ἀδικήματα τὸ μὲν ὡς ἐκ τῆς φύσεως αὐτῶν καὶ τῶν Νόμων, εἰς οὓς ἀντιστρατεύονται, (τοῦ Συντάγματος καὶ τοῦ ἐκλογικοῦ νόμου), νόμων κανονίζοντων καὶ προστατευόντων τὴν ἀσκήσιν τοῦ μετέχειν τὸ ἔθνος τῆς νομοθετικῆς ἐξουσίας καὶ τῆς διοικήσεως

Ἄ. Νόμος 30 Ἀπρ. 1858. Περί τῆς τῶν πλημμελημάτων τοῦ τύπου διαδικασίας.

Συντ. ἀρθ. 95. «Τὰ πολιτικὰ ἐγκλήματα δικάζονται ὑπὸ τῶν ἐνόρκων ἑαυτῶν καὶ τὰ τοῦ τύπου, ὡςάκις ταῦτα δὲν ἀφορῶσι τὸν ἰδιωτικὸν βίον».

Συντ. ἀρθρ. 97. «Τὰ περὶ στρατοδικείων, ναυτοδικείων, πειρατείας καὶ ναυταπάτης κανονίζονται δι' εἰδικῶν νόμων». Νόμος. 30 Μαρτίου 1845, περὶ ναυταπάτης καὶ πειρατείας ἀρθ. 11. «Τὰ δικαστήρια τῶν ἐφετῶν ἐκλέγουσι τοὺς αὐτουργοὺς, συναιτίους καὶ συνεργοὺς τῶν κακουργημάτων τῆς πειρατείας καὶ ναυταπάτης καὶ τῶν συναφῶν αὐτοῖς ἄλλων κακουργημάτων καὶ πλημμελημάτων».

τῶν δῆμων, τὸ δὲ ὡς ἐκ τοῦ σκοποῦ αὐτῶν καὶ τῶν ὑποκινουσῶν αὐτὰ αἰτιῶν ὡς τεινόντων εἰς τὴν ἀλλοίωσιν τοῦ ἐξαγομένου τῶν ἐκλογῶν καὶ ἐλαττήριον ἐχόντων τὰ πολιτικά συμφέροντα τῶν ὑποψηφίων καὶ τοῦ κόμματος, εἰς τὸ ἀνήκουσιν οὗτοι, φέρουσι νομικῶς τὸν χαρακτήρα πολιτικοῦ ἀδικήματος.

ΑΠ. 143 (1872) 68 (1873) 72 (1873) 109 (1873) 122 (1873) 233 (1873) 14 (1874) 48 (1856) 75 (1874) — Ἡ τῶν ἐκλογικῶν δικαιῶν παραβιάσις ἀντίκειται εἰς τὴν κατὰ τὸ καθεστὼς μόρφωσιν τῆς νομοθ. ἐξουσίας, αὐτῷ δὲ ἡ πολιτικὴ τάξις προσβάλλεται διὰ τῶν ἀδικημάτων τούτων.

ΑΠ. 39 (1873). Τὰ ἐκλογ. ἀδικήματα προσβάλλουσι τὴν ἐλευθέραν καὶ κατὰ νόμον ἐκλογὴν τῶν μελῶν τοῦ βουλευτικοῦ σώματος, ἐξ οὗ προκύπτει νόθος ἀντιπροσωπεία ἐπὶ προσβολῇ τοῦ πολιτεύματος, ὅπερ, καὶ τοι κατὰ τὴν μορφήν διατηρούμενον ἀμετάβλητον, πράγματι καὶ εἰς οὐσίαν ἀνατρέπεται, ὅτε στηριζόμενον ἐπὶ βουλῆς εἰκονικῆς.

ΑΠ. 131 (1869). Πολιτικά ἐγκλήματα εἰσὶ τὰ κωλύοντα τὸν κατὰ τὸ πολίτευμα σχηματισμὸν τῆς πολιτείας, τούτεστι τῶν πολιτικῶν ἐξουσιῶν ὅθεν καὶ ἡ βίη ἢ ἀπειλὴ παρεμποδίσαι τῆς ἐλευθέρως ἐκλογῆς τῶν ἀντιπροσώπων τοῦ λαοῦ. Ὅθεν κατὰ τὸ 95 ἄρθρον τοῦ Συντ. ὅσον τὸ δικάζεται καὶ αὕτη ὑπὸ τῶν δοκωτῶν.

ΑΠ. 121 (1869). Ἐχὼν δὲ ὁ Ἀρσιος Πάγος τὴν ἀνωτάτην κατὰ τοὺς καθεστῶτας νόμους περὶ τῆς ἀρμοδιότητος τῶν δικαστηρίων κανονιστικὴν ἐξουσίαν (ἄρθ. 46 καὶ ἐπ. 407 καὶ 477 ποιν. δικον.) καὶ κύριον καθήκον τὴν ὀρθὴν ἐρμηνείαν καὶ ὀρθὴν ἐφαρμογὴν τοῦ νόμου (ἄρθ. 107 ἐδ. 11 καὶ 458 ἐδ. 9), ὀφείλει νὰ ἀναιρῇ τὰς δι' αὐτὸν ἐκτελέσθαι ταύτας ἀρμόδια ἀποφάσεις τῶν πλημμελειοδικείων, ὧν ἐζητήθη ἀναίρεσις.

ΑΠ. 110 (1872) 33 (1873). Ὡσαύτως καὶ τὰ κατὰ τὰς δημοτικὰς ἐκλογὰς ἀνομήματα, παραβιάζοντα τὴν ἐλευθέραν τοῦ πολίτου θέλησιν ὡς πρὸς τὴν ἐκλογὴν τῶν ἀρχῶν αὐτοῦ καὶ διὰ νόθου ἀποτελέσματος προσβάλλοντα ἐμμέσως τὴν πολιτείαν, ἥς τὸ εὖ ἔχειν ἀρτᾶται σπουδαίως ἐκ τῆς εὐπρεποῦς τῶν δῆμων διοικήσεως, συνδεομένης ἀδιαρρήτως πρὸς τὴν ἐλευθέραν τῶν δημοτικῶν ἀρχῶν ἐκλογὴν, θεωρητέα ὡς πολιτικὰ ἀδικήματα.

ΑΠ. 179 (1874). Ὅσακις ἡ κατὰ τὰς ἐκλογὰς ἐπέμβασις ἐγένετο ὑπὲρ τῆς ἐπιτυχίας ἀτομοῦ, ἀσχετῶς πρὸς πᾶν γεγονός, δι' οὗ σκοπεῖται ἡ τῶν καθεστῶτων ἀνατροπὴ ἢ ἡ προσβολὴ θεμελιακῆς τινὸς τῆς πολιτείας βάσεως, τὸ ἐκλογικὸν ἀδίκημα δὲν φέρει πολιτικὸν χαρακτήρα.

ΑΠ. 209 (1874). Πολιτικὰ ἀδικήματά εἰσι μόνον τὰ προσβάλλοντα τὰ καθεστῶτα καὶ τὰς βάσεις τῆς πολιτείας διασειόντα.

ΑΠ. 169 (1874). Πολιτικὰ ἀδικήματα θεωροῦνται τὰ κατὰ τὰς μελειακῶν βάσεων τῆς πολιτείας ἀπευθυνόμενα καὶ σκοποῦντα τὴν ἀνατροπὴν ἢ ὅπωςδήποτε μεταβολὴν τοῦ καθεστῶτος, ὅσον καθιεροί αὐτὸ τοῦ ἰσχύοντος πολιτικοῦ Σύνταγμα· ὅθεν ἀπαραίτητος χαρακτήρ τοῦ πολιτικοῦ

ἀδικήματος είναι τὸ νὰ προσβάλληται δι' αὐτοῦ τὸ Κράτος κατὰ τὰ συντακτικὰ αὐτοῦ στοιχεῖα ἢ τὴν αὐτοῦ ἀσφάλειαν καὶ ἀκεραιότητα· τὰ δὲ ἐκλογικὰ ἀδικήματα διαπραττόμενα ὑφ' ἑκατέρου τῶν ἐκλογικῶς ἀνταγωνιζομένων μερίδων πρὸς ἐπικράτησιν τῶν ὑποψηφίων αὐτῆς ἀφορᾶσιν εἰς τὸ προσωπικὸν συμφέρον τῶν ἀτόμων, κατ' οὐδὲν προτιθέμενα τὴν μεταβολὴν τῆς πολιτείας.

ΑΠ. 160, 176, 177, 178, 180, 181 (1875). Πολιτικὰ ἀδικήματα εἶναι τὰ σκοπὸν ἄμεσον καὶ κύριον ἔχοντα τὴν τοῦ καθεστώτος ἀνατροπὴν ἢ μεταβολὴν θεμελιώδους τινὸς βάσεως αὐτοῦ, οὗ ἔνεκα καὶ ὠρίσθη ἀπὸ τῶν Συνταγμάτων ἀποφθερόντων ἢ ὑπὸ ἐνόρκων ἐκδίκασις καὶ τῶν τοιούτων πλημμελημάτων οὐ μόνον διὰ τὸ ἀνεπηρέαστον αὐτῶν ἀπὸ πάσης ἀπενεργείας τῆς ἐκτελεστικῆς ἐξουσίας, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν σχέσιν αὐτῶν πρὸς πολιτικὰς δοξασίας καὶ φρονήματα, οὗ ἔνεκα ἢ ὑπὸ τῆς κοινῆς τοῦ ἔθνους συνειδήσεως διὰ τῶν πολιτῶν δικαστῶν ἐκτίμησις αὐτῶν προσηλωτέρα ἐλογίσθη διὰ τὴν ἐξακρίβωσιν τοῦ ἀν' ὠρίσθη τις πρᾶξις ἐκ τοιούτων ἢ τοιούτων πολιτικῶν ἀρχῶν ἢ φρονημάτων ἀπορρέουσα ἢ καὶ τῷ ὄντι ἐγκληματική, τὰ δὲ ἐκλογικὰ ἀδικήματα δὲν ἔχουσι κατὰ γινικὸν κανόνα τοιοῦτον χαρακτῆρα, διότι, τῆς ἐκλογικῆς πάλης ὑπὲρ τῆς ἐπιτυχίας ὠρισμένων προσώπων ἐν τῇ ἐκλογῇ διαδραματιζομένης, ἀπομεικταὶ συμπαθεῖαι καὶ συμφέροντα ἢ ἐκλογικαὶ σκέψεις ἐλαύνουσιν αὐτὰ, οὐχὶ δὲ πρόθεσις μεταβολῆς θεμελιωδῶν τοῦ πολιτεύματος βάσεων.

ΑΠ. 86, 87, 88, 89, 90 (1877), 54 (1892). Κατὰ τὴν διεξαγωγὴν ἐν γένει τῶν ἐκλογῶν διαπραττόμεναι παραβάσεις τοῦ ἐκλογικοῦ νόμου ἢ προσβολαὶ τῆς ὑπὸ τοῦ ποιν. νόμου προστατευομένης ἐνασχήτησεως τῶν δημοσίων ἐν γένει δικαίων, μὴ ἀναγόμεναι καθ' ἑαυτὰς εἰς πρᾶξιν τείνουσαν πρὸς ἀνατροπὴν ἢ μεταβολὴν τῶν καθεστώτων ἢ θεμελιώδους τινὸς τοῦ πολιτεύματος βάσεως δὲν ἀποτελοῦσι πολιτικὰ δ' κακώματα.

ΑΠ. 15 (1879). Πολιτικὰ ἀδικήματα εἰσὶ μόνον τὰ κατὰ τῆς πολιτείας ἄμεσως ἀπευθυνόμενα καὶ δικαιώματα αὐτῆς ὡς τοιαύτης ἐν συνόλῳ ἢ κατὰ μέρος προσβάλλοντα.

ΑΠ. 48 (1852). Πολιτικῶν ἀδικημάτων θεωρουμένων τῶν ἀφορώντων εἰς τὴν ἀσφάλειαν τοῦ Κράτους ἢ τὴν θεμελιαικὴν πολιτικὴν κατὰστασιν αὐτοῦ, δὲν δύναται νὰ χαρακτηρισθῇ πολ. ἀδικημα πρᾶξις ἀπλῶς ἀπικειμένη εἰς τὸ πρὸς τὴν ἀρχὴν ὀφειλόμενον σέβας.

420. Τὸ δικαστήριον τῶν ἐνόρκων ἀποφασίζει περὶ τοῦ πραγματικοῦ μέρους τῆς κατηγορίας, περὶ δὲ τῆς ἐφαρμογῆς [τοῦ ἀρθρου παρέλκει] τοῦ ποινικοῦ νόμου τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων, κατὰ τὰ ἐν τοῖς ἀρθροῖς 436—456 ἀκριβεστέρον ὠρισμένα. — Τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων ἀποφασίζει προσέτι καὶ περὶ ὅλων τῶν κατὰ τὴν

συζήτησιν προκυπτόντων δισταγμῶν, καὶ παρεμπιπτόντων ζητημάτων καὶ ἰδίως κατὰ τὴν περίστασιν τῶν ἀρθρῶν 365, 367, 369, 370, 372, 379 — 382, 387, 392 καὶ 400. — Εἰς ὅλας τὰς παρὰ τοῦ δικαστηρίου τῶν συνέδρων ἐκδιδόμενας ἀποφάσεις ἐφαρμόζονται τὰ ἐν τῷ ἀρθρῷ 395 ὁρισμένα. Π.Δ. 428. 434. 444. 458. 464.

ΑΠ. 46 (1861), 63 (1862), 178, 210 καὶ 202 (1865), 92 (1867), 79 (1868), 18 (1858), 118 (1858) 54 (1843), 29 (1879), 112 (1879), 98 (1878), 170 καὶ 248 (1884), 145 (1891), 66 (1880). Τὸ ζήτημα ἂν ἀπεδόθησαν τὰ κλαπέντα πρὸ πάσης ἀνακριτικῆς πράξεως ἔχει ἐν αὐτῷ νομικὸν χαρακτῆρα, ἅτε προκαλοῦν τὴν ἐξέτασιν αὐτοῦ προηγήθη τῆς ἀποδόσεως ἀνακριτικὴ πρᾶξις καὶ ἀφορῶν εἰς τὴν ἐξέτασιν τῆς ἀξιοποίνου πράξεως, ὅθεν ὑπάγεται εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τοῦ δικαστηρίου τῶν συνέδρων.

ΑΠ. 16 (1850) 64 (1847). Τὸ περὶ ἀποδόσεως τῶν κλαπέντων ζήτημα ὑποβλητέον εἰς τὴν κρίσιν τῶν ἐνόρκων, ἅτε τῆς ἀποδόσεως καὶ τοῦ χρόνου αὐτῆς ὄντων πραγματικῶν γεγονότων.

ΑΠ. 19 (1864). Ἀλλὰ καὶ ἀναρμοδίως τυχὸν λυθέντος τοῦ ζητήματος τῆς ἀποδόσεως τῶν κλαπέντων, δὲν γίνεται δεκτὴ ἡ περὶ τούτου ἀναίρεσις τοῦ κατηγορουμένου ἅτε ἀναιρέσεως λογῶ ἀναρμοδιότητος μόνον ὑπὸ τοῦ παρὰ τῷ Α. Π. εἰσαγγελέως δυναμένης νὰ αἰτηθῇ.

ΑΠ. 94 (1874). Τῶν ἀρθρῶν 10 καὶ 64 τοῦ ἀπὸ 7 Ἀπριλ. 1855 παγίου νόμου περὶ βεβαιώσεως τῶν ἐγγείων φόρων ὁρίζοντων, ὅτι καθίσταται διοικητικῶς ἐκτελεστὸν τὸ στέλεχος τοῦ κατὰ τὰς αὐτέας διαγραφόμενας διατυπώσεις συνταχθέντος διπλοτύπου φορολογίας ἐλαίου ἢ ἐλαίων, ἐπεταί, ὅτι δύναται νὰ καταδιωχθῇ ἐπὶ πλαστογραφίᾳ κατὰ τὸ ἀρθρ. 255 ποιν. νόμου ὁ ἐκδότης τοιαύτων διπλοτύπων μόνον ὅταν ταῦτα φέρωσι τοὺς ἐξωτερικοὺς τύπους ὅθεν περὶ τοῦ ἐγκύρου ἢ ἀκύρου αὐτῶν δέον νὰ ποφαίνεται τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων καὶ οὐχὶ τὸ τῶν ἐνόρκων.

ΑΠ. 46 (1863). Τὸ γεγονός τῆς ὑφαίρεσεως πράγματος καθισρωμένου εἰς τὴν θείαν λατρείαν ἐκ τόπου ἀφιερωμένου αὐτῇ εἶναι ἐπιβαρυνουσα ἰδιότης τῆς κλοπῆς ὅθεν νομίμως ὑποβάλλεται εἰς τοὺς ἐνόρκους.

ΑΠ. 195 (1877). Οὕτως συστατικὸ καὶ ἀναποσάστω στοιχείου τῆς ἰδιοποιήσεως τῆς ιδιότητος τοῦ δημοσίου ὑπαλλήλου, δέον νὰ τεθῇ τοῖς ἐνόρκαις τὸ ζήτημα, ἂν ὁ κατηγορούμενος ἦτο δημόσιος ὑπάλληλος, ἅτε τῶν ἐνόρκων ἀποφαινομένων περὶ τοῦ πραγματικοῦ μέρους τῆς κατηγορίας μόνον δὲ αὐτῇ ἡ ιδιότης τοῦ δημοσίου ὑπαλλήλου ἀποτελεῖ κατὰ νόμον ἐπιβαρυντικὴν περίπτωσιν ἐφ' ὁρισμένου ἀδικήματος, τὸ ζήτημα ἂν ἦναι τις δημόσιος ὑπάλληλος, ὡς καθαρῶς νομικὸν ὑπάγεται εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τοῦ δικαστ. τῶν συνέδρων.

ΑΠ. 1 (1853). Τὸ ζήτημα ἂν ὁ γραμματεὺς τῆς δημοκράτίας ἦναι δημοτικὸς ὑπάλληλος καὶ ἂν τὸ βιβλίον τοῦ ἐισηγητοῦ ἦναι δημοτικὸν ἢ ἰδιωτικόν, ὅντα ὅλως νομικά. ὑπάρχοντα εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τῶν συνέδρων.

ΑΠ. 47 (1863). Τὸ ζήτημα τῆς μέθης, τὸ τῆς ἀμύνης, τὸ τῆς προθέσεως ἀνθρωποκτονίας ἢ τραυμάτων, ἀφορῶντα εἰς ἐκτίμησιν πραγματικῶν γεγονότων, ἀνάγονται εἰς τὴν κρίσιν τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐνόρκων. ὅθεν διαφεύγουσιν ὀλοτελῶς τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ Ἀρείου Πάγου.

ΑΠ. 25 (1849). Ὡσαύτως εἰς τὸ δικαστήριον τῶν ἐνόρκων καὶ οὐχὶ τῶν συνέδρων ἀπόκειται ν' ἀποφανθῇ, ἂν ὁ κατηγορούμενος ἐξετέλεσε τὴν πράξιν εἰς κατάστασιν ἀναίτιου συγχύσεως τῶν αἰσθησέων ἢ τοῦ νοῦ ἀποκλειούσης τὴν συνείδησιν τοῦ ἀξιολογικοῦ ἢ συνταρασσούσης τὸν λόγον (κατὰ τὰ ἄρθρα 86 καὶ 87).

ΑΠ. 34 (1847) 168 (1846). Ὡσαύτως τὸ περὶ τῆς ἡλικίας (82, 84 ποιν. νόμου) ζήτημα δεῖον νὰ τίθεται εἰς τοὺς ἐνόρκους, ὡς πραγματικόν. ὅθεν ἐπιβάλλεται ἡ υποχρέωσις τῶν προέδρων νὰ θέτῃ τὸ ζήτημα τοῦτο τοῖς ἐνόρκοις, εἴτε πηγάζει ἐκ τοῦ ἐγκλητηρίου (429 ποιν. δικ.), εἴτε ἐκ τῆς ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ συζητήσεως (430), τοῦ νόμου ἀπαγορεύοντος μόνον τὴν μεταβολὴν τῆς κατηγορηθείσης κυρίως πράξεως οὐχὶ δὲ καὶ τὴν τῶν ἀπαρτιζόντων αὐτὴν περιστατικῶν (ἄρθρ. 458).

ΑΠ. 8 (1896). Ἐπειδὴ ὁ λόγος ἀναιρέσεως ὅτι ἐσφαλμένως ἐτέθη ζήτημα συνεργείας, χωρὶς νὰ ζητήσῃ τοῦτο ὁ κατηγορούμενος καὶ χωρὶς ν' ἀποτελῇ τοῦτο περίπτωσιν ἐπιβαρυντικὴν, ἐστὶν ἀπορριπτέος, διότι κατὰ τὰ ἄρθρα 425, 427, 428 καὶ 430 Ποιν. δικ. ὁ πρόεδρος τῶν συνέδρων τίθῃσι τὰ ζητήματα, ἐὰν δ' ὁ κατηγορούμενος ἔχῃ ἀντίρρησην ἐπὶ τῶν τεθέντων ὑπὸ τοῦ προέδρου ζητημάτων, ἀποφαίνεται τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων, ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου, ἂν οὐ ὁ πρόεδρος ἀνέγνωσε τὰ τεθέντα παρ' αὐτοῦ ζητήματα, οὐδεὶς ἔφερον ἐπ' αὐτῶν ἀντίρρησην οὐδεμίαν, ὡς προκύπτει ἐκ τῶν σχετικῶν πρακτικῶν συνεδριάσεως.

ΑΠ. 64 (1895). Ἐπειδὴ ἡ ἐτυμηγορία τῶν ἐνόρκων, καταρτιζομένη νομίμως καὶ ἀναγνωσσομένη ὑπὸ τοῦ προϊσταμένου αὐτῶν ἐπ' ἀκροατηρίου, εἶναι ὀριστικὴ καὶ ἀμετάκλητος, διότι λήγει ἡδὴ ἡ δικαιοδοσία τῶν ἐνόρκων, μὴδὲν πλέον δικαιομένων νὰ ἐνεργήσωσιν ἐπὶ τῆς δικαιοδοσίας ὑποθέσεως (ἄρθρ. 436—441 Ποιν. δικον.). Ἐντεῦθεν δ' ἐπεται ἀναγκάως, ὅτι δὲν δύναται ν' ἀνακαλέσῃ τὴν ἐτυμηγορίαν, μεταβάλλοντες γνώμην οὔτε ἂν αὐτῶν, οὔτε τῇ προτάσει τοῦ προέδρου ἢ τοῦ δικαστηρίου τῶν Συνέδρων ἢ τῶν διαδίκων, ἐκτός ἐάν αὐτὴ, περιέχουσα ἐν αὐτῇ ἀκυρότητα, ἀτελείας, ἀσφαλείας, ἢ ἀντιφάσεις, δὲν δύναται νὰ χρησιμεύσῃ ἕνεκεν αὐτῶν εἰς στήριξιν τῆς ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου τῶν συνέδρων, ὅποτε τοῦτο, μὴ δυνάμενον ἐπ' αὐτῆς στηρίχθαι, νὰ ἐκδῶται ἔγκυρον, ἰσχυρὸν καὶ ἀπρόσβλητον διὰ τὰς ἐλλείψεις ταύτας καταδικαστικὴν ἀπόφασιν (458 Ποιν. δικ.) ἀκαυτῶς καὶ ὀφείλει ν' ἀκυρώσῃ διὰ τοῦτο τὴν ἐτυμηγορίαν καὶ νὰ περαιωθῇ

τοὺς ἐνόρκους εἰς τὸ δομάτιον τῆς διασκέψεως πρὸς σύνταξιν νέας ἐτυμολογίας τελείας καὶ σαφούς (ἄρ. 420 καὶ 458 Ποιν. Δικ.).

ΑΠ. 38 (1853) 1 (1856). Τὸ ζήτημα ἂν ὁ κατηγορούμενος ἐτυμολογήσῃ καὶ ἄλλοτε καὶ ποσάκις ἐπὶ κλοπαῖς εἰς βαθμὸν πλημμελήματος εἶναι ὅλως ζήτημα νομικὸν καὶ καθὼ τοιοῦτον δὲν ὑπάγεται εἰς τοὺς ἐνόρκους ἀλλὰ τοὺς συνέδρους.

ΑΠ. 39 (1854). Ἡ ἀπόδειξις δὲ τοῦ ζητήματος τούτου προκύπτει ἐκ δικαστικῶν ἀποφάσεων.

ΑΠ. 1 (1856) 29 (1854). Ὅθεν, ἂν τεθῇ τοιοῦτο ζήτημα ὑπὸ τῶν συνέδρων τοῖς ἐνόρκοις, ἐπέρχεται ἀναίρεσις τῆς ἀποφάσεως αὐτῶν.

ΑΠ. 45 (1876). Τὸ τῶν συνέδρων δικαστήριον δικάζει τὴν ἔνστασιν τοῦ ἀδικασμένου, οὐχὶ δὲ τὸ τῶν ἐνόρκων, διότι αὕτη οὐδὲ μέρος ἀποτελεῖ τῆς κατηγορίας, οὐδ' ἐπιτροπὴν ἔχει εἰς τὸν καταλογισμὸν ἢ τὴν ἐπιμέτρησιν τῆς ποινῆς, ἀλλ' ἀποτελεῖ ζήτημα παρεμπιπτόν τῆς καθαρᾶς τῶν συνέδρων δικαιοδοσίας, ἀρμοδιῶν ὄντων ἐπομένως νὰ ἐκτιμῇσιν τὰ πραγματικὰ γεγονότα, εἰς ἃ στηρίζεται ἡ ἔνστασις τοῦ ἀδικασμένου.

ΑΠ. 171 (1838) 139 (1855). Τοῦ ἄρθρου 420 ὀρίζοντος, ὅτι τὰ ἀναφερόμενα παρεμπιπτόντα ζητήματα δικάζει τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων, ἔπεται, ὅτι ὁλόκληρον τὸ τῶν συνέδρων δικαστήριον καὶ οὐ μόνος ὁ πρόεδρος εἶναι ἀρμοδίον ν' ἀποφαίνηται, ἂν ἡ ἐτυμολογία ἢ ἀτελής ἢ ἀντιφατικὴ καὶ ἐπομένως γρήψει τῆς ὑπὸ τῶν ἐνόρκων διορθώσεως. Ὅθεν ἂν τυχὸν μόνος ὁ πρόεδρος παραπέμψῃ τοὺς ἐνόρκους εἰς τὸ δομάτιον τῶν διασκέψεων πρὸς διόρθωσιν ἢ συμπλήρωσιν τῆς ἐτυμολογίας, ἀποφαινόμενος οὕτω περὶ ζητήματος ἀνήκοντος εἰς τὴν ἀρμοδιότητα ὅλου τοῦ δικαστηρίου τῶν συνέδρων, ἐπέρχεται ἀναίρεσις.

ΑΠ. 139 (1855). Ἐπέρχεται δὲ ἀναίρεσις, καὶ ἂν εἴη δὲν ἀντάτειναι εἰς τὴν τοῦ προέδρου πρᾶξιν ὁ κατηγορούμενος ἢ ὁ εἰσαγγελεὺς, ἅτε τῶν τῆς ἀρμοδιότητος ἀναγομένων εἰς τὴν δημοσίαν τάξιν καὶ ἐπομένως μὴ τροποποιουμένων ὑπὸ τῆς σιωπῆς τῶν διαδίκων.

ΑΠ. 19 (1851). Ὅθεν ἀναφεύμενος τοῦ ζητήματος ἂν ἡ ἐτυμολογία τῶν ἐνόρκων ἀρνούμενων μὲν ἐξ ἑνὸς τὴν ἄμυναν, παραδεχομένων δ' ἐξ ἄλλου τοὺς δύο αὐτῆς βαθμούς, ἵναί πρὸς ἐαυτὴν ἀντιφατικὴ, δὲν δύναται ὁ πρόεδρος τῶν συνέδρων, καίτοι συναίνουσιν τοῦ τε εἰσαγγελέως καὶ τῶν συνηγῶρων τοῦ κατηγορουμένου, ν' ἀποφανθῇ μόνος περὶ τοῦ προκύψαντος ζητήματος καὶ παραπέμψῃ τοὺς ἐνόρκους, διότι δὲν δύναται νὰ οἰκειοποιηθῇ δικαίωμα αὐτοῦ αὐτῶν ἀνήκον εἰς ὅλον τὸ δικαστήριον κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ 420 ἄρθρου τῆς ποιν. δικ.

ΑΠ. 62 (1845). Ἐὰν αὐτὸ τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων ἀποφανθῇ οἰκοθεν, ὅτι ὑπάρχουσιν ἐλαφρυντικαὶ περιστάσεις, ἄνευ τῆς περὶ τοῦτο θέσεως ἰδιαίτερου ζητήματος, ἢ ἀπόφασις αὐτῶν εἶναι μὲν πλημμελής, ἅτε μόνον τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐνόρκων δικαιομένου νὰ ἀποφανθῇ περὶ τοῦ πραγματικοῦ μέρους τῆς κατηγορίας, ἀλλ' ὡς ἀφωσμένη εἰς ὠφέλειαν τοῦ κατηγορουμένου δὲν δύναται νὰ προσβληθῇ ὑπ' αὐτοῦ.

ἡ μὴ ἔχοντος συμφέρον εἰς τοῦτο, διότι οὐδεὶς δύναται νὰ βαρύνῃ τὴν τοχὴν αὐτοῦ.

ΑΠ. 154 (1857). Ἐπειδὴ, κατὰ 420 ποιν. δικ. περὶ μὲν τοῦ πραγματικοῦ μέρους τῆς κατηγορίας ἀποφασίζει τὸ δικαστήριον τῶν ἐνόρκων, περὶ δὲ τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ ἄρθρου τοῦ ποιν. νόμου καὶ τῶν κατὰ τὴν συζήτησιν προκύπτόντων ἐισταγμῶν καὶ παρεμπιπτόντων ζητημάτων ἀποφασίζει τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου, παρουσιασθέντος κατὰ τὴν συζήτησιν συμβιβαστικοῦ ἐγγράφου μεταξύ τῶν γονέων τοῦ κατηγορουμένου καὶ τῆς παθούσης, ὡφείλειεν ὁ πρόεδρος τῶν συνέδρων νὰ θέσῃ ζήτημα, καὶ τὸ δικαστήριον τῶν ἐνόρκων νὰ ἀποφασίσῃ ἂν ἔγεινε συμβιβασμὸς μεταξύ τοῦ ἐγκαλουμένου πρὸ τῆς ἐγκλήσεως, καὶ ἐπομένως, μετὰ τὴν περὶ τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ νόμου συζήτησιν, νὰ ἀποφασίσῃ τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων περὶ τῆς ἰσχύος τοῦ ρηθέντος συμβιβασμοῦ, ὡς πρὸς τὴν ἐφαρμογὴν τῆς ποινῆς, ἂν ὅλῃ, ὁ συμβιβασμὸς οὗτος ἦναι νόμιμος συγγνώμης λόγος καὶ ἐξαλείψῃ τὸ ἀξιώποιον (116 ποιν. νόμου). Μὴ τεθέντος ζητήματος εἰς τοὺς ἐνόρκους περὶ τοῦ συμβιβασμοῦ, ἀλλ' ἀποφασίσαντος περὶ τῆς ἰσχύος αὐτοῦ τοῦ δικαστηρίου τῶν συνέδρων, τοῦτο εἰκόσκει περὶ ἀντικειμένου μὴ ὑπαγομένου εἰς τὴν ἀρμοδιότητά του.

ΑΠ. 35 (1817). Ἐπειδὴ, κατὰ ἄρθρ. 420 ποιν. δικ., τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων ἔχει ἴδιον καθήκον νὰ ἐφαρμόζῃ τὸ ἀνήκον ἄρθρ. τοῦ ποιν. νόμου, καὶ νὰ ἀποφασίζῃ ὅλα τὰ κατὰ τὴν συζήτησιν προκύπτοντα ζητήματα, περὶ δὲ τοῦ πραγματικοῦ μέρους τῆς κατηγορίας ἀποφασίζει μόνον τὸ δικαστήριον τῶν ἐνόρκων· ὅθεν ἐκ τούτου συνάγεται καθάρως καὶ ἀνενδοιάστως, ὅτι οἱ ἐνόρκοι μόνον ὀφείλουν νὰ ἀποφασίσωσι, ἂν ὑπάρχουν ἐπιβαρυντικαὶ ἢ ἐλαφρυντικαὶ περιστάσεις, μεγάλῃν ἢ ἐλαττόνουσαι τὴν ποινὴν, καὶ οὐχὶ τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων, τὸ ὁποῖον ὀφείλει νὰ ἐπιβάλλῃ τὴν ποινὴν ἐντὸς τοῦ πρὸς τοῦ νόμου ὀρισμένου ὅρου. Ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου, τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων ὡφείλει μόνον νὰ ἐφαρμόσῃ τὸν νόμον ἐπὶ τῆς ἀπαγγελθείσης κατηγορίας τῶν ἐνόρκων, χωρὶς νὰ ἀποφασίσῃ ποσῶς περὶ πραγματικῶν γεγονότων διαφευγόντων τὴν ἀρμοδιότητά του· ἀποφασίσαν λοιπόν, διὰ τῆς προβαλλομένης ἀποφάσεως ὅτι ὑπάρχουσιν ἐλαφρυντικαὶ περιστάσεις, ἰδιοποιήθη ξένα καθήκοντα κατὰ παράβασιν τοῦ συσιώδους ἄρθρ. 420 ποιν. δικ., καὶ ἐπομένως δι' αὐτοῦ τοῦ μέσου ἐφήρμωσε ψευδῶς τὸ ἄρθρ. 49 § 2 ποιν. νόμου, προσθέσαν ἐλαφρυντικὰς περιστάσεις, ἐνῷ οἱ ἐνόρκοι οὐκ ἀπεφάνθησαν ποσῶς ὅτι ὑπάρχουσι τοιαῦτα.

ΑΠ. 186 (1838). Κατὰ 365 καὶ 420 ποιν. δικ., ὁ νόμος ἐναπέθεσε τὴν ἐκτίμησιν ὅλων τῶν κατὰ τὴν συζήτησιν γενομένων προτάσεων, εἰς τὸν πρόεδρον τῶν συνέδρων, καὶ, μὴ συγκατατιθεμένου τοῦ μέρους, εἰς τὸ δικαστήριον ὁλοκλήρου, τὸ ὁποῖον ἀποφασίζει ὁριστικῶς περὶ τῆς παραδοχῆς ἢ περὶ τῆς ἀπορρίψεως τῶν τοιοῦτων προτάσεων.

ΑΠ. 112 (1836). Ἔργον ὁλοκληροῦ τοῦ δικαστηρίου τῶν συνέδρων

Είναι ν' αποφασίσῃ ἂν ἡ ἐτυμηγορία ᾖ ἀτελής καὶ ἂν οἱ ἑνόρκοι πρέπει νὰ ἐπανεέλθουν εἰς τὸ δωμάτιον τῆς διασκέψεως.

ΑΠ. 78 (1848). Τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων δὲν δύναται νὰ μεταβάλῃ τὸ ὄνομα τοῦ φανευθέντος, ἐνεκα τοῦ ὁποίου παρεπέμφθη ὁ κατηγορούμενος νὰ δικασθῇ, ἀντικαθιστῶν αὐτὸ δι' ἑτέρου, ἐξαχθέντος ἀπὸ τὴν συζήτησιν.

ΑΠ. 7 (1844). Τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων δύναται, διὰ νόμιμον τινα λόγον, ν' ἀναβάλῃ καὶ νὰ παραπέμψῃ τὴν δίκην ὅχι μόνον ἀπὸ συνεδριάσεως εἰς συνεδρίαν, ἀλλὰ καὶ εἰς ἄλλην σύνοδον. — Ἐκ τούτου ἔπεται, ὅτι δύναται νὰ πράξῃ τὸ αὐτὸ καὶ ὡς πρὸς τὴν ἐπομένην σύνοδον, ὅσῃς ὑπάρχουσι λόγοι δικαιολογούμενοι τὴν ἀναβολήν.

ΑΠ. 371 (1839). Ἡ ἐκτίμησις τῶν λόγων τῆς ἀναβολῆς ἀνήκει κυριαρχικῶς εἰς τὸ δικαστήριον. Ἡ δὲ περὶ ἀναβολῆς πρότασις πρέπει νὰ ᾖ αἰτιολογημένη.

ΑΠ. 37 (1852). Ὁ χαρακτηρισμὸς τῆς πράξεως ἀνήκει εἰς τοὺς συνέδρους, ὥστε οὗτοι ἀποφαίνονται ἂν τὰ πραγματικὰ γεγονότα, ἀπὸ τῶν ἑνόρκων ἀπεδέχθησαν, ἀπαρτίζωσι τὰ στοιχεῖα ἀξιοποίνου τινὸς ποινῆς.

ΑΠ. 19 (1851). Ἀναφυνέντος ζητήματος, ἂν ἐτυμηγορία τις ᾖ ἀντιφατικὴ πρὸς ἑαυτήν, πρέπει νὰ αποφασίσῃ τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων, ἂν οἱ ἑνόρκοι πρέπει νὰ ἀναπεμφθῶσιν εἰς τὸ δωμάτιον πρὸς ἐξέτασιν αὐτῶν (420 ποιν. δίκ.).

ΑΠ. 10 (1855). Ἄλλ' ὅμως μόνος ὁ πρόεδρος τῶν συνέδρων ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ παραπέμψῃ τοὺς ἐνόρκους εἰς τὸ δωμάτιον, ἵνα ἀποφανθῶσιν ἐπὶ τινος ζητήματος, εἰς τὸ ὁποῖον δὲν ἀπεφάνθησαν.

ΑΠ. 59 (1843). Κατ' ἄρθ. 420 καὶ 469 ποιν. δίκ., ὅταν, διαρκείας τῆς συζητήσεως, ἐγερθῇ ὑπόψια κατὰ τινος τῶν μαρτύρων ὡς ψευδομάρτυρος, οἱ σύεδροι κρίνουσιν, ἐὰν κατὰ τὴν περίπτωσιν ταύτην ἡ κυρία διαδικασία πρέπῃ ν' ἀναβληθῇ ἢ ὅχι.

ΑΠ. 50 (1895). Τὸ δὲ γεγονός τῆς διαταράξεως τῆς κοινῆς ἡσυχίας καὶ τάξεως δὲν ἀποτελεῖ στοιχεῖον τοῦ ἀξιοποίνου τῆς πράξεως τοῦ τραυματισμοῦ οὔτε ἐλαφρυντικὴν ἢ ἐπιβαρυντικὴν αὐτοῦ περίπτωσιν καὶ ἐπομένως δὲν ἐπηρεάζει οὔτε τὸν καταλογισμὸν οὔτε τὴν ἐπιμέτρησιν τῆς ποινῆς, ἀλλ' ἀνάγεται ἀπλῶς εἰς τὸ καταδιώξιμον τοῦ ἀδικήματος (Π. Ν. 317) περὶ οὗ, ὡς ἀφορῶντος τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ νόμου, ἀποφαινέται τὸ δικαστήριον τῶν Συνέδρων, κατὰ τὸ ἄρθρον 420 Ποιν. Δίκ., ὡς ὁρθῶς ἐγένετο ἐπὶ τοῦ προκειμένου.

ΑΠ. 149 (1893). Ἐπειδὴ, (420 429, 430 καὶ 458 ποιν. δίκ.), τὸ δικαστήριον τῶν ἐνόρκων ἀποφαίνεται περὶ τῆς ἀποδοδομένης εἰς τὸν κατηγορούμενον ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ἐγκλητηρίου ἀξιοποίνου πράξεως, τῶν συνοδευουσῶν αὐτὴν ἐλαφρυντικῶν ἢ ἐπιβαρυντικῶν περιπτώσεων, καθὼς καὶ περὶ παντὸς γεγονότος ἔχοντος εἰς τὸν καταλογισμὸν ἢ τὴν ἐπιμέτρησιν τῆς ποινῆς ἐπὶρροήν, ὅπερ ὑπὲρ ἑαυτοῦ ᾔθελεν ἐπικαλεσθῇ ὁ κατηγορούμενος· ἀλλ' ἢ μετὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἀξιοποίνου πράξεως ἐπερχομένη τῶν κλοπικαίων ἀποδοσις ἢ κατ' ἄλλον τρόπον ἐντελής τοῦ

παθόντος ικανοποίησις, ἥτις κατὰ τὸ ἄρθρον 378 τοῦ ποιν. νόμου, κατὰ τοὺς ὅρους αὐτοῦ λαμβάνουσα χώραν, κωλύει τὴν ἐνάσκησιν τῆς ποινικῆς ἀγωγῆς. δὲν ἀποτελεῖ περίπτωση τῆς κλοπῆς ἐπηρεάζουσαν τὸν κατελογισμὸν ἢ τὴν ἐπιμέτρησιν τῆς ποινῆς, ἀλλ' ἀνάγεται καθαρῶς εἰς τὸ καταδιώξιμον τῆς πράξεως, περὶ οὗ, ὡς ἀφορῶντος τὴν ἐφαρμογὴν τῆς ποινῆς, δικαίωμα ἔχει ν' ἀποφασίσῃ μόνον τὸ τῶν συνέδρων δικαστήριον κατὰ τὸ παρατεθὲν 420 ἄρθρον τῆς ποιν. δικονομίας. Ὅθεν τὸ ζήτημα, ἂν τὰ κλαπέντα ἀπεδόθησαν ὑπὸ τοῦ κατηγορουμένου πρὸ πάσης ἀνακοίσεως ὡς διαφεύγον τὴν δικαιοδοσίαν τῶν ἐνόρκων, δὲν πρέπει ν' ὑποβάλληται εἰς τὴν κρίσιν αὐτῶν, ἀλλὰ ν' ἀποφασίζηται ἐπὶ τῇ ἐκείναι τῶν ὄρων, οὗς καθιεροῖ τὸ ἄρθρον 308 ποιν. νόμου, ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου τῶν συνέδρων, κατὰ τὴν ἐνώπιον αὐτῶν γενομένην περὶ ἐφαρμογῆς τῆς ποινῆς συζήτησιν.

ΑΠ. 4 (1852). Ἐπειδὴ τὸ δικαστήριον τῶν Συνέδρων ὄχι μόνον δύναται, ἀλλὰ καὶ ὀφείλει, καὶ τοι μὴ ὑπαρχούσης αἰτήσεως ἐκ μέρους τοῦ ἀναγγελέως ἢ τοῦ κατηγορουμένου, νὰ διατάξῃ αὐτεπαγγέλτως τὴν εἰς τὸ δικαστήριον τῶν διασκέψεων ἐπάνοδον τῶν ἐνόρκων, πρὸς ἀνακλήρουσιν ἢ διόρθωσιν τῆς ἐτυμηγορίας των, δσάκις αὕτη εἶναι ἀτελής ἢ ἀνιφαντική.

ΑΠ. 1 (1853). Ὡς ἐπειδὴ ἂν καὶ παρὰ ἄρθρ. 420 Ποιν. Δικ., καθ' ὃ μόνον τὰ πραγματικά τῆς κατηγορίας ζητήματα δικάζει τὸ δικαστήριον τῶν ἐνόρκων, τὰ δὲ νομικά ἀνήκουσιν εἰς τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων, ὑπεβλήθησαν ἐπὶ τοῦ προκειμένου εἰς τοὺς ἐνόρκους τὰ ζητήματα α' ἂν ὁ γραμματεὺς τῆς δημαρχίας εἶναι δημοτικὸς ὑπάλληλος, καὶ β' ἂν τὸ βιβλίον τοῦ εἰρηνοδίκου εἶναι δημόσιον ἢ ἰδιωτικόν, τὰ ὅποια ὡς ὅλως νομικά, ὑπάγονται εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τῶν συνέδρων. Μελλοντοῦτο δὲν εἶναι ἀναιρετέα ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις ὡς πρὸς τὸ ἄρθρον τὴν πλαστογραφίαν μέρος αὐτῆς, (477 § 1 Ποιν. Δικ.) καθὼς μὴ στηριζομένη εἰς τὰ ἄνω εἰρημένα ζητήματα, περὶ ὧν οὐδὲν ἀπεβλήθησαν οἱ ἐνόρκοι.

ΑΠ. 39 (1854). Ὡς ἐπειδὴ ὡς προκύπτει ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τῆς κατηγορίας οὗσης περὶ κλοπῆς ἵππου, ἀξίας ὑπὲρ τὰς 20 ὀνγλ. δὲ καὶ τὰς 400 δραχμάς, καὶ τοῦ κατηγορουμένου τιμωρηθέντος ὅχι καὶ πρότερον πεντάκις ἐπὶ διαφόροις κλοπαῖς εἰς φυλάκισιν, τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων ὤφειλε, δυνάμει 420 καὶ 499 ποιν. δικ. νὰ θέσῃ εἰς τοὺς ἐνόρκους μόνον τὸ ζήτημα περὶ τῆς γενομένης ἤδη κλοπῆς τοῦ ἵππου, ὅπως ἀποφανθῶσιν ἐπ' αὐτοῦ καὶ μόνου, ὡς ἀμφιβαλλομένου, οὐχὶ δὲ νὰ θέσῃ εἰς αὐτοὺς καὶ τὸ ζήτημα, ἂν ὁ κατηγορουμένος ἐτιμωρήθῃ καὶ πρότερον πεντάκις ἐπὶ διαφόροις κλοπαῖς εἰς φυλάκισιν, τοῦ ὁποίου ἡ ἀπόδειξις προκύπτει ἐκ δικαστικῶν ἀποφάσεων, οὗτω δὲ πρᾶξαν ὑπερέβη τὰ καθήκοντά του, ὅπερ φέρει ἀναιρέσιν ὑπὲρ τοῦ Νόμου τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, καθὼς μὴ προσβληθείσης ἐμπεδωμένως ὑπὸ τῶν διαδίκων, (447 § 1 ποιν. δικ.). Ἀναιρετέα ἐπίσης

ὡπὲρ τοῦ Νόμου εἶναι ἡ αὐτὴ ἀπόφασις καὶ διότι προκειμένου περὶ ποινῆς κακούργηματος, τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων, κατὰ παραβίασιν ἄρθρων 21 καὶ 23 ποιν. Νόμου, ἀντὶ νὰ καταδικάσῃ τὸν κατηγορούμενον εἰς τὴν διὰ παντὸς στέρησιν τῶν ἐν αὐτοῖς ἀναφερομένων πλεονεκτημάτων καὶ δικαιωμάτων, περιώρισε τὴν στέρησιν ταύτην εἰς ὡς ἐπὶ 5 ἔτη.

ΑΠ. 73 (1845). Ἐπειδὴ κατὰ τὰ ἄρθρα 420, 436 Ποιν. Δικ., τὸ δικαστήριον τῶν ἐνόρκων ἀποφασίζει περὶ τοῦ πραγματικοῦ μέρους τῆς κατηγορίας, ὅσον καὶ τῶν παρεπομένων, ἐπομένως ἡ ἐπὶ τοῦ προκειμένου γενομένη αἴτησις τοῦ νὰ τεθῇ εἰς τοὺς ἐνόρκους ζήτημα, εἴτε ἡ πράξις, τῆς ὁποίας ἐκηρύχθησαν ἔνοχοι οἱ ἀναιρεσεύοντες, ἢ ἡ ἐκ τῆς διαρκουσῶν τῶν βουλευτικῶν ἐκλογῶν τῆς ἐπαρχίας Κ. καὶ ἔνεκα τῶν αὐτῶν ἐκλογῶν, ἦτο τῆς ἀρμοδιότητος τῶν ἐνόρκων· διότι ἡ ἐπ' αὐτοῦ ἀπόφασις ἐπρεπε νὰ στηριχθῇ εἰς τὴν ἐκτίμησιν πραγματικῶν περιστατικῶν καὶ ἀποδείξεων· ὁ δὲ λόγος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐστηρίχθη ἡ ἀπορρίψασα τὴν μνησθεῖσαν πρότασιν ἀπόφασις τῶν Συνέδρων, ὅτι εἰ καὶ ὁ κατηγορούμενος ὁριστικῶς καὶ τελεσιδικῶς διὰ τοῦ βουλεύματος τὸ αὐτὸ ζήτημα, δὲν εἶναι ὁρθόν· διότι κατὰ τὰς ἀρχὰς Ποιν. Δικονομίας, τὸ βουλεύματα τῶν δικαστικῶν Συμβουλίων, ὅσα ἐκδίδονται ἐπὶ ὑποθέσεων παραπεμπομένων εἰς τὸ ὁκροατήριον τῶν τε Πλημμελειοδικῶν καὶ τῶν Κακούργιοδικῶν, δὲν δικάζουν ὁριστικῶς ἐκ' οὐδενος ἀντικειμένου, ὅθεν τὸ δικαστήριον τῶν Συνέδρων θεωρεῖται ἐξ ἐνὸς δεδικοσμένον τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος ζήτημα, ἐξ ἄλλου δὲ ἀποφασίσαν αὐτὸ τοῦτο, ὅτι ἡ πράξις δὲν ἔγεινε κατὰ τὰς ἐκλογὰς καὶ ἔνεκα τῶν ἐκλογῶν, παρεβίασε καὶ τὰς περὶ τελεσιδικίας ἀρχὰς τοῦ δικαίου καὶ τὰς περὶ ἀρμοδιότητος διατάξεις Ποιν. Δικονομίας, ἐπίσης δὲ καὶ τὸ δικαίωμα τῆς υπερασπίσεως τῶν κατηγορουμένων καὶ διὰ τοῦτο ἡ ἀπόφασις εἶναι ἀναιρετέα.

ΑΠ. 108 (1856). Ἐπειδὴ, κατ' ἄρθρ. 420 ποιν. δικ., εἰς τοὺς ἐνόρκους τίθενται μόνον ὅσα ζητήματα ἀναφέρονται εἰς τὸν καταλογισμόν καὶ εἰς τὴν ἐπιμέτρησιν τῆς ποινῆς, τὸ δὲ περὶ ἀμνηστίας ζήτημα καὶ ἰδίως ἡ ἀπόδειξις τῶν ὅρων αὐτῆς οὐδεμίαν σχέσιν ἔχουσι μετὰ τὸν καταλογισμόν τῆς εἰς τὸν κατηγορηθέντα ἀποδιδομένης πράξεως ἢ τὴν ἐπιμέτρησιν τῆς ποινῆς· ἄρα ὁρθῶς δὲν ἐτέθη εἰς τοὺς ἐνόρκους τὸ ζήτημα, ἂν ὁ ἀναιρεσεύων ἐξῆλθε τῶν Ἑλληνικῶν ὁρίων κατὰ τὰς περὶ τοῦ διατάγματος τῆς ἀμνηστίας ὀριζομένης ἐποχᾶς.

Ἐπειδὴ ὁ λόγος, ὅτι καὶ ἂν ὑποτεθῇ ὅτι ὁ ἀναιρεσεύων ἐφόνευσε τὸν Δημήτριον Κουνουβάν, καθόσον οὗτος εἶχε προκηρυχθῇ ὑπὸ τοῦ νομάρχου Φθιώτιδος δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ἐγκληματίας ὁ ἀναιρεσεύων, ἐπιτρέπεται μὲν νὰ προταθῇ ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας, ὅτι δὲ καὶ ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου, διότι ἀφορᾷ πραγματικὸν γεγονός τοῦ ὁποίου ἡ στάθμισις καὶ παραδοχὴ διαφεύγει τὴν ἀρμοδιότητα τοῦ δικαστηρίου τούτου.

Ἐπειδὴ διὰ τῆς ἐχθέσεως τοῦ δημάρχου Ἀρακυνθίων, τὴν ὁποίαν τὸ δικαστὴν δικαστήριον ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν, ἠδύνατο μὲν νὰ ἀποδειχθῇ ὅτι

ἀναιρεσεῖων ἐνεφανίσθη ἐνώπιον ἀρχῆς τινος ἐντὸς τοῦ ὀριζομένου ὑπὸ τοῦ ἀπὸ 19 Μαΐου 1854 περὶ ἀμνηστίας Β. διατάγματος χρόνου, οὐχὶ ὁμῶς καὶ ἂν οὗτος ἐξῆλθε τῶν Ἑλληνικῶν ὁρίων κατὰ τὰς ἐν τῷ διατάγματι ὀριζομένας ἐποχάς. ἄρα τὸ δικάσαν δικαστήριον πεισθὲν ἐκ τῶν μαρτυριῶν, ὅτι ὁ ἀναιρεσεῖων δὲν ἐξῆλθε τῶν Ἑλληνικῶν ὁρίων περὶ τῆς 20 Μαΐου 1854 οὐδὲνα παρεβίασε νόμον.

ΑΠ. 62 (1845). Ἐπειδὴ κατὰ τὰ ἄρθρα 420—430 ποιν. δικ. εἰς τὴν ἐνὸρκον ἀνήκει ν' ἀποφαίνωνται οὐ μόνον περὶ τῆς κατηγορουμένης κυρίας πράξεως, ἀλλὰ καὶ περὶ τῶν περιστάσεων, ὅσαι ἔχουσιν ἀπορροήν εἰς τὸν καταλογισμόν καὶ τὴν ἐπιμέτρησιν τῆς ποινῆς, ἤθελον τῶν ἀναφανῆ ἐκ τῆς συζητήσεως, ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ἀντὶ τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐνόρκων, αὐτὸ τὸ τῶν Συνέδρων ἀπεψάνθη οἴκοθεν εἰς τὴν ἀπόφασίν του περὶ ὑπάρξεως ἐλαφρυντικῶν περιστάσεων χωρὶς νὰ λαβῇ περὶ τούτων ζήτημα ἰδιαίτερον εἰς τοὺς ἐνόρκους. Ὅθεν κατὰ τοῦτο τὴν ἀπόφασιν εἶναι πλημμελῆς, ἀλλ' ἔπειδὴ ἀποβλέπει τὸ ὄφελος τοῦ κατηγορουμένου, νῦν ἀναιρεσεῖοντος, μετριάζουσα τὴν ποινὴν, τούτέστι ἀναιρῶν διὰ βίου καταγινώσκουσα πρόσκαιρα δεσμὰ, οὗτος δὲν ἔχει καὶ νῦν συμφέρον νὰ τὴν προσβάλῃ, διότι οὐδεὶς ποτὲ δύναται νὰ βραυνηθῇ τυχὸν ἐαυτοῦ, ἐπομένως ὁ λόγος τῆς ἀναιρέσεως, ὅτι τὸ δικαστήριον ἀπεψάσιν οἴκοθεν περὶ τοῦ πραγματικοῦ ζητήματος τῶν ἐλαφρυντικῶν περιστάσεων καθ' ὑπέρβασιν τῶν καθηκόντων του, εἶναι εἰς τὴν προκειμένην εἰδικὴν περίπτωσιν ἀπαράδεκτος.

421. Ὁ παρὰ τοῖς κακούργιοδίκαις εἰσαγγελεὺς δὲν δίδωκε ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῶν συνέδρων οὐδεμίαν ἄλλην κατηγορίαν εἰμὴ τὴν ἐν τῷ περὶ τῆς παραπομπῆς βουλευμάτων καὶ ἐν τῷ ἐγκλητηρίῳ ἐγγράφῳ διαλαμβανόμενῃ (ἄρθρ. 264 κ. ἐπ.).—Ἡ ἐν αὐτῷ ἐκτεθειμένη πρᾶξις ἐκδικάζεται οὐδὲν ἥττον, ἐὰν καὶ ἤθελεν [εἰσαχθῇ] ἀναφανῆ εἰς τὸ ἀκροατήριον ὥς ἀπλοὸν πλημμελήμα ἢ πταίσμα. Π. Δ. 347. 419. 429. 458.

ΑΠ. 125 (1868). Τὰ ἄρθρα 421 καὶ 458 § 1 ποιν. δικ., λέγοντο, ὅτι ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος δὲν δύναται νὰ δικασθῇ ἐνώπιον τοῦ κακούργιοδικοῦ ἄλλῃ κατηγορία παρὰ τὴν ἐν τῷ περὶ παραπομπῆς βουλευμάτων καὶ ἐν τῷ ἐγκλητηρίῳ διαλαμβανόμενῃ, ἐννοοῦσι προφανῶς τὴν κυρίαν ἐγκληματικὴν πρᾶξιν, οὐχὶ δὲ καὶ τὰς τυχόν συνοδευούσας αὐτὴν επιβαρυντικὰς ἢ ἐλαφρυντικὰς περιπτώσεις ἢ τὴν σημείωσιν τοῦ χρόνου, καὶ δὲν ἐπράχθη αὕτη διότι ταῦτα, μὴ ἀποτελοῦντα τὴν κατηγορουμένην ἐγκληματικὴν πρᾶξιν, δύνανται κατὰ τὰ ἄρθρα 429 καὶ 430 τῆς ποιν. δικ. νὰ προταθῶσι καὶ ὁρισθῶσι καὶ κατ' αὐτὴν τὴν θέσιν τῶν ζη-

τημάτων, ἐὰν ἐκ τῆς ἐπ' ἀκροατηρίου διαδικασίας ἀνακαλυφθῇ, ὅτι ἡ περιστάσις αὐταὶ ἢ ὁ τόπος καὶ ὁ χρόνος ὅτε καὶ ὅπου ἐπράχθη ἡ ἀνέμοι-
ποινος πρᾶξις συνέβη ἄλλως ἢ ὡς διαλαμβάνουσι τὸ βούλευμα καὶ τὸ
κατηγορητήριον.

ΑΠ. 3 (1865). Ἀνάγκη νέας καταδιώξεως καὶ κατηγορίας ὅταν
σταται, ὡς αἰτίας ἐκ τῆς συζητήσεως προκύπτει, ὅτι ὁ κατηγ. διέπραξε
ἄλλο ἀδίκημα ἢ τὸ ἐφ' ᾧ κατηγορεῖται· ἀλλ' οὐχὶ καὶ ὅποτε τὸ δι-
πραχθὲν ὑπ' αὐτοῦ κατὰ τὰ κατηγορητήριον ἀναφανῇ καὶ χαρακτηρισθῇ
ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου κατὰ τὰ στοιχεῖα αὐτοῦ ὡς ὑπαγόμενον εἰς ἄλλη
ποινικὴν χαρακτηρισμὸν ἢ ἐκείνον, εἰς ὃν ἡ κατηγορία ὑπῆρχεν αὐτοῦ.

ΑΠ. 116 (1890). Κατ' ἄρθρ. 421 καὶ 430 ποιν. δικ. ἐκδικαζομένη
τῆς κυρίας πράξεως ὡς ἐν τῷ κατηγορητηρίῳ ἐκτίθεται, δύναται νὰ
τεθῶσιν ὑπὸ τοῦ προέδρου καὶ ζητήματα ἐλαφρυντικά, τεκμαιρομένου
ὅτι προέκυψαν ἐκ τῆς συζητήσεως, ὅταν μάλιστα δὲν ἀντιλέγῃ ὁ ὑπὸ
αὐτῶν τίθενται κατηγορούμενος.

ΑΠ. 136 (1898). Διότι εἰς τὴν ἐνώπιον τῶν πλημμελειοδικῶν δια-
δικασίαν δὲν ἐπεκτείνεται ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρ. 421 Ποιν. Δικ., κατὰ
τὸ ὅποιον ὁ παρὰ κακούργιοδικαίς εἰσαγγελεὺς δὲν δίδωκε ἐνώπιον τοῦ δι-
καστηρίου τῶν Συνέδρων ἄλλην κατηγορίαν εἰμὴ τὴν ἐν τῷ περὶ παρα-
πομπῆς βουλεύματι ἐν τῷ ἐγκλητηρίῳ ἐγγράφῳ διαλαμβανομένην, αὐτὴ
ἀναγράφεται κατὰ τῶν ἀποφάσεων τῶν πλημμελειοδικῶν ὡς λόγος ἐναι
ρέσεως ὁ ἐν ἄρθρ. 458 § 1 καθιερούμενος κατὰ τῶν ἀποφάσεων τῶν Συ-
νέδρων, ἐὰν κατεδίκασαν ἐνεκεν ἄλλου κακούργηματος παρὰ τὸ ἐν τῷ
ἐγκλητηρίῳ καὶ τῷ βουλεύματι σημειούμενον· ὑπερβάσις δὲ καθηκόντων
δὲν συντρέχει ἐν προκειμένῳ, τοῦ πλημμελειοδικείου μὴ κατεδικάσαν-
τος τὸν ἀναιρεσέοντα ἐπὶ ὕλικῇ πράξει ἐντελῶς διαφόρῳ τῆς εἰς τὸ
βούλευμα περιεχομένης, ἵνα ἐλεγχθῇ ὡς καθ' ὑπερβάσιν τῶν ὁρίων τῆς
ἐαυτοῦ ἐξουσίας ἐπιλαβόμενον τῆς ἐκδικάσεως αὐτῆς, καθ' ὃ μὴ εἰσαγ-
θείσης κατ' ἄμεσον κλήσιν ἢ ἐκ παραπομπῆς, ὡς ἀπαιτεῖ ὁ νόμος (313
Ποιν. Δικ.) ἀλλ' ἐπὶ τῇ πράξει τῇ ἐν τῷ βουλεύματι διαλαμβανομένη,
ἢ ὅπως μετέβαλε τὸν χαρακτηρισμὸν, εἴτε διότι δὲν εἶχε χαρακτη-
ρῶσθαι προσηκόντως ὑπὸ τοῦ παραπέμφαντος συμβουλίου, εἴτε εἴοτι κατὰ
τὴν συζήτησιν προέκυψαν καὶ νέα περιστατικά, προκαλέσαντα τὴν α-
ταβολὴν τοῦ χαρακτηρισμοῦ.

ΑΠ. 25 (1900). Ἐπειδὴ κατὰ μὲν ἄρθρον 421 Ποιν. Δικ. οὐδεμίαν
ἄλλην κατηγορίαν δίδωκε ἐνώπιον τοῦ κακούργιοδικείου ὁ παρ' αὐτοῦ
εἰσαγγελεὺς, εἰμὴ τὴν ἐν τῷ περὶ παραπομπῆς βουλεύματι καὶ τῷ ἐγ-
κλητηρίῳ διαλαμβανομένην, καὶ ἐν τῷ ἐπιλόγῳ αὐτοῦ στηρίζεται
κατὰ ἄρθρ. 429 Ποιν. Δικ. τὰ εἰς τοὺς ἐνόρκους τιθέμενον κύριον ζη-
τήμα, ὑπὸ τὰς αὐτοὺς ἐκτιθεμένας ἐπιβαρυνούσας ἢ ἐλαφρυνούσας περι-
στάσεις, κατὰ δὲ ἄρθρον 458 § 1 Ποιν. Δικ. ἡ ἀπόφασις εἶναι ἀνααιρετή
ἐὰν ὁ κατηγορούμενος κατεδικάσθῃ δι' ἄλλην παρὰ τὴν ἐν τοῖς εἰρηαι-
νοῖς ἐγγράφοις σημειουμένην πρᾶξιν.

Ἐπειδὴ, ὡς προκύπτει ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, ὁ ἐναι-

ἡρώων εἰσῆχθη εἰς τὸ κακούργιοδικεῖον, ἵνα δικασθῇ ὡς αὐτουργὸς κλοπῆς καὶ μεγάλων ζώων, ἐκ συστάσεως μετ' ἄλλων διαπραχθείσης, συμφώνως τῷ τὸ παραπεμπτικὸν βούλευμα καὶ τὸ ἐγκλητήριον, ἐκηρύχθη ὁμοῦς λόγος καὶ κατεδικάσθη εἰς φυλάκισιν ἐπὶ συνεργείᾳ τῆς κλοπῆς ταύτης κατὰ ἄρθρον 71 καὶ 72 § 5 Ποιν. Νόμου, ἐπὶ τῷ ὅτι ἐν γνώσει καὶ ἐξ ἰδιοτελείας ἐδῆλθον εἰς τὴν οἰκίαν του καὶ ἀπέκρυψε τὰ κλεμμένα ταῦτα ζῶα ἢ τὰ ἡγόρασεν, ἀλλ' ἢ πράξιν αὐτὴ δὲν στηρίζεται ἐν τῷ ἐγκλητήριον καὶ τὸ παραπεμπτικὸν βούλευμα, οὐδ' ἀποτελεῖ ὑπερβύνουσαν ἢ ἐλαφρύνουσαν περίστασιν τῆς εἰσαγγελθείσης πρὸς ἐκδίκασιν καὶ ἀπόφασιν πράξεως, ἀλλ' ἑτέραν, εἰς ἄλλα πραγματικὰ περιστατικά μεταγενέστερα αὐτῆς καὶ διάφορα κατὰ τόπον καὶ χρόνον καὶ ὡς ἀνεξάρτητα τῶν ἀποτελούντων τὴν κυρίαν πρᾶξιν στηριζομένην, ὅτε ἡ ἀπόφασις εἶναι ἀναίρετέα (458 § 1 Ποιν. Δικ.).

Ἐπειδὴ, ἀναιρουμένης τῆς ἀποφάσεως διὰ τοιοῦτον λόγον, ὁ Ἄρειος Πάρος ἀποφαινόμενος τὴν ἀναίρεσιν, παραπέμπει τὴν δίκην πρὸς νέαν ἐκδίκασιν εἰς ἕτερον ὁμοεῖδές καὶ ἰσοβάθμιον δικαστήριον κακούργιοδικῶν (458 Ποιν. Δικ.).

ΑΠ. 42 (1865). Ἐπειδὴ ἐκ τῶν πρακτικῶν τῆς συζητήσεως ἀποδεικνύεται ὅτι ὁ πρόεδρος τῶν συνεδρίων ἐξετέλεσεν ἀκριβῶς ἀρθ. 434 τῶν δικ. περὶ τῆς ἐξαιρέσεως τῶν ἐν τῇ προανακρίσει ληφθεῖσων μαρτυριῶν, ἐκ τῶν πρὸς τοὺς ἐνόρκους παραδοθέντων ἐγγράφων, ὁ δὲ λόγος καὶ ὥρκει νὰ ἐξαιρέσῃ καὶ τὴν ἀπὸ 16 Ἀπριλίου 1864, ἱατρικὴν ἐκτίμησιν ἐνεκα τῆς μὴ ὀρκίσεως τοῦ συντάξαντος αὐτὴν καὶ διότι οὗτος περιέλαβεν ἐν αὐτῇ πληροφορίας παρ' ἄλλων ληφθείσας, δὲν ἰσχύει πρὸς ἀναίρεσιν καθόσον ἐρεῖδεται εἰς ἀκυρότητα ἐγγράφου μὴ προταθείσαν ἀνακύψεως τῆς συζητήσεως ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῶν συνεδρίων, ὡς ἀνατρεῖ ἀρθ. 458 § 19 ποιν. δικ.

Ἐπειδὴ ἐκ τοῦ βουλεύματος τῆς παραπομπῆς, ἐφ' οὗ στηρίζεται τὸ ἐγκλητήριον τοῦ εἰσαγγελέως, ἀποδεικνύεται ὅτι κατὰ γραφικὸν λάθος ἐκτελέσθη ἐν τῷ ἐγγράφῳ τούτῳ ὡς χρόνος τῆς ἐκτελέσεως τῆς προκειμένης πράξεως ἢ 5 Ἀπριλίου 1864 ἀντὶ τῆς 15 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς καὶ ἡμερᾶς, ἥτις καθαρῶς ἐν τῷ εἰρημένῳ βουλεύματι σημειοῦται, ἐπομένως τὸ ὑπὸ τοῦ προέδρου τῶν συνεδρίων τεθέν ἐν τοῖς ἐνόρκους ζήτημα ὁρθῶς διέλαβεν περὶ τῆς προκειμένης πράξεως, ὡς λαβούσης γω- καὶ τὴν 15 Ἀπριλίου 1864.

ΑΠ. 74 (1845). Ἐπειδὴ κατὰ τὰ συνδυασμένα ἄρθρα 421, 422, 420 καὶ 264—274 ποιν. δικ., οὐδεμίᾳ ἄλλῃ κατηγορίᾳ δίδεται ὑπὸ τῆς εἰσαγγελείας ἐνώπιον τοῦ Κακούργιοδικείου παρὰ τὴν διαλαμβανόμενῃ εἰς τὸ περὶ παραπομπῆς βούλευμα καὶ τὸ ἐγκλητήριον, τὸ δὲ ἐγκλητήριον πρέπει ἀναγκαιῶς καὶ οὐσιωδῶς νὰ στηρίζεται εἰς τὸ περὶ παραπομπῆς βούλευμα· ἐὰν δὲ εἰς τὸ ἄρθρον 429 ποιν. δικ. ἀναφέρεται, ὅτι τὸ κύριον ζήτημα στηρίζεται εἰς τὴν ἐν τῷ ἐπιλόγῳ τοῦ ἐγκλητήριου πρᾶσιν, τοῦτο ἐννοεῖ ἀδιατάκτως ὅτι ἡ πρότασις αὐτῆς τοῦ ἐγκλητήριου, πρέπει νὰ ᾖ οὐσιωδῶς σύμφωνος μετὰ τὴν ἐν τῷ βουλεύματι,

ὡς τοῦτα γίνεται ὁρῶν ἐξ ἀρθ. 272 καὶ 424 ποιν. δικ., καθ' ἡ κατὰ κατηγορίαν πρέπει νὰ γίνηται κατὰ τὸ βούλευμα, νὰ παραδίδονται τὰ βούλευμα καὶ τὸ ἐγκλητήριον εἰς τὸν κατηγορούμενον, καὶ ν' ἀναγκάζονται συνάμα ἐνώπιον τοῦ Κακουργιοδικείου· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ἀπὸ μὲν τοῦ βουλεύματος προκύπτει, ὅτι οἱ ἀναιρεσιόντες μετὰ τοῦ Π. παρεπέμφθησαν εἰς τὸ Κακουργιοδικεῖον, ἵνα δικασθῶσιν, ὅτι ὑπὸ κοινῇ συμφέροντος κινούμενοι, συναπεφάτισαν μετ' ἄλλων δύο κτλ. τὴν νύκτα τῆς 20—21 Φεβρουαρίου π. ε. ἔλθοντες νὰ λάβωσιν εἰς τὴν κατοικίαν τῶν αὐτογνωμόνως ξένην κινητὴν περιουσίαν, καὶ νὰ τὴν ἐχῶσιν ὡς ὡς ὡς ἰδιοκτησίαν τῶν, εἰσεχώρησαν ἐνοπλοὶ διὰ ρήξεως εἰς τὴν Βίλια οἰκίαν τῆς Β. καὶ ἐπιπεσόντες κατ' αὐτῆς καὶ τῶν ἐν τῇ οἰκίᾳ Μ. καὶ Ρ. ἐβασάνισαν τὴν εἰρημένην Β. διὰ νὰ τὴν ἀναγκάσωσι ν' ἀνακαλύψῃ εἰς αὐτοὺς τὴν κεκρυμμένην περιουσίαν τῆς, ἤκτισαν καὶ ἠπειλήσαν τὴν ζωὴν τῆς Μ. καὶ οὕτως ἀφῆρσαν διάφορα πράγματα καὶ χρήματα, ἡ δὲ ἐν τῷ ἐγκλητηρίῳ τοῦ Εἰσαγγελέως πρότασις καὶ τὰ πρὸς ταύτην συμφώνως τεθέντα πρὸς τοὺς ἐνόρκους ζητήματα τοῦ Προέδρου τῶν Συνέδρων, διαφέρουσιν οὐσιωδῶς τῆς ἐν τῷ μνημονίῳ βουλεύματι, καθόσον ἡ ἐν τῷ ἐγκλητηρίῳ πρότασις ἀναφέρει, ὅτι οἱ κατηγορούμενοι ἐλθόντες μόνην τὴν Β. βασάνισαντες σωματικῶς, νὰ τὴν ἀναγκάσωσι ν' ἀνακαλύψῃ εἰς αὐτοὺς τὴν κεκρυμμένην περιουσίαν τῆς, πρὸς δὲ καὶ ἤκτισαν, συγχρόνως ἠπειλήσαν τὸ πῶμα καὶ τὴν ζωὴν αὐτῆς τῆς Ἰδίας Β. ἐκ δὲ τῆς διαφορᾶς ταύτης προκύπτει ὅτι ἐν τῷ βουλεύματι κατηγορία, ἀφ' ἑνὸς μὲν δὲν ἐξητηλήθη, διότι τῆς ἐν αὐτῷ ἀναφερομένης ληστείας πρᾶξις μετ' αἰκίων καὶ ἀπειλῆς κατὰ τῆς ζωῆς τῆς Μ., δὲν ἐτέθησαν ζητήματα εἰς τοὺς ἐνόρκους, ἀφ' ἑτέρου δὲ αἱ αἰκίαι αὐταὶ μετ' ἀπειλῆς κατὰ τῆς ζωῆς τῆς Μ. προστεθῆσαν εἰς τε τὸ ἐγκλητήριον καὶ εἰς τὰ ζητήματα, ὅτι ἐπαρῶν τὰ ἀρθρα 458 § 1 καὶ 424 ποιν. δικ.

ΑΠ. 104 (1871). Ἐπειδὴ ἐκτός ὅτι συνεργεῖα δὲ ἀποκρύψεις τοῦ πράξαντος ἀξιοποινὸν τινα πρᾶξιν ἢ τῶν ἀντικειμένων αὐτῆς λαμβάνει χώραν καὶ ὅταν τις ἐν ἄλλῳ τόπῳ καὶ οὐχὶ ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ ἀπακρούτου τὸν ἐγκληματίαν ἢ τὰ ἀντικείμενα τῆς πράξεως 172 § 5 ποιν. νομοτ. ὁθεν ἐπεταὶ ὅτι ἡ περὶ ταιαύτης συνεργείας κατηγορία δὲν μεταβάλλεται, ὅταν συμφώνως πρὸς τὸ ἐξαγόμενον τῆς συζητήσεως ἐν τῷ ἐγκληματίῳ τεθῇ καὶ ἄλλος τόπος παρὰ τὸν ἐν τῷ βουλεύματι τῆς πομπῆς καὶ τῷ ἐγκλητηρίῳ ὁρισθέντα. Πρὸς τοῦτοισι ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἐν μὲν τῷ διατακτικῷ τοῦ βουλεύματος καὶ τῷ ἐπιλόγι τοῦ ἐγκλητηρίου δὲν ἀναφέρεται ὁ τόπος τῆς ὑπὸ τῶν ἀναιρεσιόντων ἀποκρύψεως τῶν ληστῶν καὶ τοῦ ἀρπαγέντος, ἐν δὲ τῷ αἰτιολογικῷ ἀναφέρονται τοῦτοι (καθ' ὃ ὁ πρόεδρος τῶν συνέδρων ἐντὸς τῆς ἐξουσίας του ὅτι τὸ ζήτημα, συμπληρώσας τὴν κατηγορίαν διὰ τοῦ προσδιορισμοῦ τῆς θέσεως τῆς ἀποκρύψεως) ἐκτίθεται ὅτι οἱ ἀναιρεσιόντες ἀπέκρυψαν τοὺς ληστὰς καὶ τὸν ἀρπαγέντα ὑπ' αὐτῶν Β. εἰς τὰς θέσεις Κούρταις

καὶ Μακουκάμυι τῆς περιφερείας τοῦ χωρίου Σμοκ.βου. Ὅθεν παραβία-
σις ἄρθρου 421 ποιν. δικ. δὲν ἔλαβε χώραν διὰ τῆς τοιαύτης προσ-
θήκης.

Ἐπειὴ διὰ τῆς ἐτυμηγορίας τῶν ἐνόρκων οἱ ἀναιρεσεῖοντες ἐκηρύ-
χθησαν ἔνοχοι ὅτι ἐν γνώσει καὶ ἐξ ἰδιοτελείας ἀπέκρυψαν τὴν ληστρι-
κὴν συμμορίαν τοῦ Η. καὶ τὸν ὑπ' αὐτῆς ἐπὶ σκοπῶ ἐκδιάσεως ἄρπα-
γνεντα Β. οὐχὶ εἰς τὴν εἰκίαν των, ἀλλ' εἰς τὰς εἰρημένους δύο θέσεις.
Ὅθεν εὐδαμῶς παρεβιάσθη ἄρθρ. 447 ποιν. δικ.

Ζ'. Διαδικασία ἐπὶ τοῦ ἀκροατηρίου.

422. Οἱ ἔνορκοι, ἅμα προσδιορισθῶσι διὰ τοῦ κλή-
ρου καὶ ὀρκισθῶσι, κἀθύνται ἀπέναντι τοῦ κατηγορουμέ-
νου κατὰ τὴν διὰ τῆς κληρώσεως προσδιορισθεῖσαν τά-
ξιν. — Αἱ ἑδραι των εἶναι προσηκόντως χωρισμένα ἀπὸ
τάς τῶν διαδίκων καὶ μαρτύρων καὶ ἀπὸ τὸ διὰ τοὺς ἀ-
κροατάς προσδιωρισμένον μέρος. — Κατὰ τὰ ἄλλα πράτ-
τονται τὰ ἐν τοῖς ἄρθροις 374—376 ὠρισμένα. Π. Δ.
255. 458.

ΑΠ. 114 (1867). Ἐὰν μετὰ τὴν νόμιμον συγκρότησιν καὶ ὀρκισιν
τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐνόρκων καὶ τὴν κατάληψιν τῶν δι' αὐτοὺς προσ-
διορισμένων ἐδρῶν ἐπέλθῃ μικρὰ διακοπὴ καὶ κατ' αὐτὴν τὸ δικαστή-
ριον τῶν συνέδριων προβῇ εἰς τὴν κληρώσιν τῶν ἐτέρων ὑπόθεσιν κατὰ
τὴν αὐτὴν ἡμέραν δικασόντων ἐνόρκων, μετ' αὐτὴν δὲ ἐξακολουθήσῃ ἡ
πρόκλησις, ἐν τῷ μεταξὺ δὲ τούτῳ οἱ κληρωθέντες ἔνορκοι δὲν ἐτέθησαν
εἰς ἰδιαιτέρον δωμάτιον καὶ ὑπὸ φύλαξιν, ἀλλὰ παρέμειναν εἰς τὰς θέ-
σεις αὐτῶν ἢ ὠρκίσθησαν πρὸ τῆς δευτέρας κληρώσεως, δὲν παράγεται
λόγος ἀναιρέσεως.

423. Ἐὰν ὁ ἐγκαλούμενος δὲν ἔχῃ εἰσέτι συνήγο-
ρον, ὁ πρόεδρος, καὶ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ οὔσης τῆς ὑποθέ-
σεως, διορίζει ἓνα ἐξ ἐπαγγέλματος. — Ἐπομένως ὁ
παρὰ τοῖς κακουργιοδίκαις εἰσαγγελεὺς ἢ ὁ ἰδιώτης κα-
τήγορος, κατὰ τὰ ἐν τῷ ἄρθρῳ 377 ὠρισμένα, ἀπαγγέλ-
λει τὸ περιεχόμενον τῆς κατηγορίας καὶ παραδίδει τὸν
κατάλογον τῶν μαρτύρων. Π. Δ. 26. 458 § 6. 464.

ΑΠ. 133, 123 (1837). Ἡ ἀδιάκοπος παρουσία τοῦ κατηγορουμένου κατὰ τὴν συζητήτιν ἀπαιτεῖται ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος.

ΑΠ. 84 (1847). Ὁ συνήγορος, καὶ δυνάμει τοῦ νόμου καὶ τῆς θελήσεως τοῦ ἐντολέως του, εἶναι ἀντιπρόσωπος τοῦ κατηγορουμένου.

ΑΠ. 119 (1846). Εἰς τὰς ἐνώπιον τῶν κακουργιοδικῶν δίκας ὁ συνήγορος τοῦ κατηγορουμένου πρέπει νὰ παρευρίσκηται μέχρι τῆς ἐφαρμογῆς τῆς ποινῆς.

ΑΠ. 60 (1842). Οἱ ἐπὶ κακουργήματι κατηγορούμενοι δὲν δύνανται νὰ ἀποποιηθῶσι τὸν ἐξ ἐπαγγέλματος γενομένον διορισμὸν δικηγόρου πρὸς υπεράσπισιν τῶν, διορισμὸν προκληθέντα ἐκ τῆς διὰ πειθαρχικῆς ποινῆς παύσεως τοῦ δικηγόρου, τὸν ὅποιον αὐτοὶ ἐξελέξατο.

ΑΠ. 69 (1852). Εἰς συνήγορος ἀρκεῖ διὰ τὴν υπεράσπισιν πολλῶν κατηγορουμένων.

ΑΠ. 101 (1852). Μὴ δυνάμενου τοῦ συνηγόρου τοῦ κατηγορουμένου ἕνεκα συμπεσοῦσης νόσου νὰ υπερασπισθῇ τὸν πελάτην του, διορίζεται ἄλλος δικηγόρος αὐτοῦ, ἀλλ' ἡ δίκη ἐπαναλαμβάνεται.

ΑΠ. 10 (1859). Ὁ ὑπὸ τοῦ προέδρου διοριζόμενος δικηγόρος εἰς υπεράσπισιν προσώπου ἐπὶ κακουργήματι κατηγορουμένου δὲ, εἶναι ἀπολύτως ὑπόχρεως εἰς υπεράσπισιν τῆς υποθέσεως.

ΑΠ. 34 (1846). Ἐπειδὴ, κατὰ τὸ ἀρθ. 423 ποιν. δικ., εἰὰν ὁ ἐγκαλούμενος δὲν ἔχῃ εἰσέτι συνήγορον, ὁ πρόεδρος, καὶ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ οὐσίας τῆς υποθέσεως, διορίζει ἓνα ἐξ ἐπαγγέλματος· ὅθεν ὁ πρόεδρος καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην τοῦ ἀκροατηρίου ἡδύνατο νὰ διορίσῃ δικηγόρον, ὡς ἔπραξεν ἐπὶ τοῦ προκειμένου κατ' αἰτήσιν τοῦ ἀναιρεσειόντος, ἂν δὲ ἐβραδύνουν ἕως τότε ὁ πρόεδρος, ἡ βραδύτης αὕτη δὲν δύναται ν' ἀποδοθῇ εἰμὴ εἰς τὸν ἴδιον ἀναιρεσειόντα μὴ ζητήσαντα πρότερον τὸν διορισμὸν δικηγόρου παρὰ τοῦ προέδρου· ὥστε καὶ ὁ πρόσθετος αὐτοῦ λόγος εἶναι ἀνίσχυρος.

ΑΠ. 96 (1836). Ἐπειδὴ, κατὰ τὸ 423 ποιν. δικ., εἰὰν ὁ ἐγκαλούμενος δὲν ἔχῃ εἰσέτι συνήγορον, ὁ πρόεδρος καὶ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ οὐσίας τῆς υποθέσεως, διορίζει ἓνα ἐξ ἐπαγγέλματος, ὁ δὲ νόμος δὲν διατάττει ρητῶς, ὅτι, ὁσάκις ταυτοχρόνως κατηγοροῦνται περισσότεροι διὰ τὸ αὐτὸ κακούρημα, νὰ διορίζηται ἀναγκαστικῶς εἰς ἕκαστον ἐξ αὐτῶν ἴδιος συνήγορος· ὥστε ἐπὶ τοῦ προκειμένου ὁ πρόεδρος τῶν ἐν Σύμῳ συνεδῶν διορίσας δι' ἀμφοτέρους τοὺς κατηγορουμένους, συμφώνως μὲ τὴν αἰτήσιν αὐτῶν, ἓνα μόνον συνήγορον, δὲν παρεβίασε κανένα νόμον, οὔτε ἐπερίωρισε τὸ δικαίωμα τῆς υπερασπίσεως, διότι οἱ κατηγορούμενοι εἰς δὲν ἠγχαριστοῦντο εἰς τὸν διορισμὸν τοῦ συνηγόρου τῶν, ἡδύνατο νὰ ζητήσωσι νὰ διορισθῇ καὶ δεύτερος, τὸ ὅποιον δὲν ἔπραξεν.

ΑΠ 86 (1846). Μετὰ τὴν ἀπαγγελίαν τῆς ποιν. αποφάσεως δὲν ἀπαιτεῖται νὰ ὑπάρχῃ συνήγορος.

ΑΠ. 67 (1847). Ἡ παρουσία τοῦ δικηγόρου εἰς τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ἐτυμωγορίας δὲν εἶναι ἀναγκαία.

ΑΠ. 42 (1845). Ἐπειδὴ ναὶ μὲν εἰς τὰς ἐπὶ κακουργήματι δίκας

ἀπαιτείται, ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος, νὰ ὑπάρχῃ συνήγορος τοῦ κατηγορουμένου, ἀλλὰ δὲν ἀπαιτεῖται νὰ ἦναι καὶ πολλοὶ συνήγοροι· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ἐκ τῶν πρακτικῶν καὶ τῶν ἀποφάσεων τοῦ ἐφετείου ἀποδεικνύεται, ὅτι ὁ κατηγορούμενος εἶχε συνήγορον εἰς τὸ ἐφετεῖον μέχρι τέλους τῆς ἐκδικάσεως τῆς ὑποθέσεως, ἂν δὲ ὁ κατηγορούμενος εἶχε δύο συνηγόρους καὶ ὁ εἰς εἰς αὐτῶν δὲν ἔμεινε καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς δίκης, τοῦτο δὲν εἶναι λόγος ἀναίρεσεως· ἄλλως τε δὲν ὑπάρχει καμία ἀπόδειξις, ὅτι διηρημένως εἶχαν ἀναδεχθῇ οἱ συνήγοροι οὗτοι τὴν υπεράσπισιν τῆς κατηγορίας, καθὼς ἤδη ὁ ἀναίρεσιών ισχυρίζεται, ὅτι ὁ κατηγορούμενος μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ ἐνὸς τῶν συνηγόρων τοῦ ἀπῆλθε διὰ νὰ προσκληθῇ καὶ οὗτος, καὶ τὸ δικαστήριον ἀπέβαλε τὴν αἰτήσιν του· ὥστε σιωπήσαντος τοῦ κατηγορουμένου διὰ τὴν ἀπουσίαν τοῦ ἐνὸς τῶν συνηγόρων του, ἐξάγεται, ὅτι ὁ κατηγορούμενος ἤρκεσθη εἰς τὴν υπεράσπισιν τοῦ ἐνός, καὶ δὲν δύναται πλέον νὰ παρᾶξῃ λόγον ἀναίρεσεως, ὡς μὴ υπερασπισθεὶς καθ' ὅλην τὴν δίκην καὶ ἀπὸ τοῦ δύο συνηγόρους του.

ΑΠ. 70 (1845). Εἰς τὰς ἐπὶ κακοურγήματι δίκας ὁ συνήγορος πρέπει νὰ μὲνῃ καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς δίκης.

ΑΠ. συβ' (1839). Οὐδεμία διάταξις τοῦ νόμου ἐπιβάλλει τῷ προέδρῳ τῶν συνεδρίων νὰ διορίσῃ τὸν δικηγόρον πρὸ τῆς συγκροτήσεως τοῦ δικηγορίου τῶν ἐνόρκων· ὅθεν δύναται νὰ διορίσῃ αὐτὸν καὶ ἀκολούθως.

ΑΠ. 52 (1844). Ἐκ τοῦναντίου ἐκ τῆς θέσεως τοῦ ἀρθροῦ 423 προκύπτει, ὅτι ὁ διορισμὸς συνηγόρου τελεῖται ὑποχρεωτικῶς μετὰ τὸν προσδιορισμὸν διὰ κλήρου καὶ τὴν ὄρκισιν τῶν ἐνόρκων· δὲν προκύπτει δὲ ἐντεῦθεν τὸ ἄκυρον τῆς ἐνασχήσεως τοῦ τῆς ἐξαίρεσεως τῶν ἐνόρκων δικαιώματος, ἀνατεθείσης προηγουμένως ὑπὸ τοῦ κατηγορουμένου εἰς δικηγόρον τινά.

ΑΠ. 67 (1870) 45, 6 (1862). Οὐχ ἦτον τῆς ἑλλείψεως πλήρους υπερασπίσεως τοῦ κατηγορουμένου ἐπιφερούσης ἀναίρεσιν, ἔπεται, ὅτι ὁ συνήγορος δέον νὰ παραμείνῃ μέχρι τέλους τῆς δίκης, παριστάμενος καὶ κατὰ τὴν ἀίτησιν τῆς ἐτυμηγορίας καὶ τὴν περὶ τῆς ἐφαρμογῆς τῆς ποινῆς συζητήσιν· ἄλλως ἐπέρχεται ἀναίρεσις.

ΑΠ. 101 (1852). Ὅθεν ἀσθενήσαντος ἀποδεδειγμένως ἐν τῷ μέσῳ τῆς δίκης τοῦ συνηγόρου τοῦ κατηγορουμένου καὶ ἀναπληρωθέντος ὑπὸ ἑτέρου, ὅστις δὲν παρέστη ἀπ' ἀρχῆς ἐν τῇ συζητήσει, ἢ ἀποφασίς συγχάνει ἀναίρεσις, ὅτε περιορισθέντων τῶν μέσων τῆς υπερασπίσεως.

ΑΠ. 52 (1881). Ὅσακις μετὰ τὴν ἀποχώρησιν τοῦ συνηγόρου διορίσθῃ ἕτερος ὑπὸ τοῦ κατηγορουμένου ὅστις ἐξηκολούθησε τὴν υπεράσπισιν, δὲν ὑπάρχει λόγος ἀναίρεσεως, αἰετὶ ἡ ἑλλείψις μόνον δικηγόρου παύει ἀναίρεσιν.

ΑΠ. 33 (1877). Ἀποχωρήσαντος τοῦ συνηγόρου καθ' ἣν στιγμήν προέκειτο νὰ ἀγνοηθῇ ἡ ἐτυμηγορία, δύναται νὰ διορίσῃ ὁ πρόεδρος ἕτερον συνήγορον. Δὲν ὑποχρεοῦται δὲ ὁ πρόεδρος νὰ λάβῃ πρότερον τὴν συναίνεσιν τοῦ κατηγορουμένου περὶ τοῦ διοριζομένου προσώπου ὡς

συνηγόρου, ἅτε μὴ διατάσσοντας τοῦτο τοῦ νόμου δικαιούται ὁμοῦ ὁ κατηγορούμενος ἂν ἔγῃ ἀντιρρήσεις ἐλλόγους κατὰ τοῦ διορισμοῦ νὰ ὑποβάλῃ αὐτὰς τῷ προέδρῳ καὶ ἐν ἀνάγκῃ νὰ προσφύγῃ καὶ πρὸς τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων.

ΑΠ. 58 (1860). Ἄλλ' οὐδ' ὁμοῦ ἀναγκαστὸν νὰ παρίσταται ὁ συνήγορος καὶ κατὰ τὴν ὑπὸ τοῦ προέδρου δημοσίευσιν τῆς ποιν. ἀποφάσεως.

ΑΠ. 96 (1839) 65 (1884). Ἐπιτρέπεται δὲ καὶ ὁ διὰ πλείονος τοῦ ἐνὸς κατηγορουμένους διορισμὸς τοῦ αὐτοῦ συνηγόρου, τοῦ νόμου ἀπαιτοῦντος ἀπλῶς τὸν διορισμὸν συνηγόρου.

ΑΠ. 96 (1839). Ἐκ τούτου δὲ δὲν περιορίζεται τὸ δικαίωμα τῆς ὑπερασπίσεως, ἐκτὸς ἂν οἱ κατηγορούμενοι δηλώσωσιν, ὅτι τὸ συμφέρον αὐτῶν ἀπαιτεῖ τὸν διορισμὸν διαφόρων δικηγόρων.

ΑΠ. 65 (1884). Ὁ διὰ πλείονος κατηγογ. διορισμὸς τοῦ αὐτοῦ συνηγόρου δὲν ἐπάγει ἀναίρεσιν, ἐφ' ὅσον δὲν βεβαιούται ἐκ τῶν πρακτικῶν, ὅτι ὑπῆρχε πλήρης ἀντίθεσις συμφερόντων μεταξὺ τῶν κατηγορουμένων, ὥστε καθίστατο παντάπασιν ἀδύνατος ἡ διὰ τοῦ συνηγόρου διεξαγωγή τῆς ὑπερασπίσεως τῶν κατηγορουμένων.

ΑΠ. 128 (1883). Ἐτι δὲ μᾶλλον ἡ παραίτησις ἐνὸς ἐκ τῶν πολλῶν συνηγόρων τῶν κατηγορουμένων, καὶ καθ' ὑπόδειξιν τοῦ δικαστηρίου τῶν συνέδρων, λόγῳ τῆς μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ πληρεξουσίου τοῦ πολιτ. ἐνάγοντος συγγενείας, δὲν ἀποτελεῖ ἔλλειψιν συνηγόρου, ὑπαρχόντων ἑτέρων.

424. Μετὰ ταῦτα ἀναγινώσκει ὁ γραμματεὺς γεγωνυῖα τῇ φωνῇ τὸ περὶ παραπομπῆς βούλευμα καὶ τὸ ἐγκλητήριο ἐγγραφον. — Τούτου γενομένου, ὁ πρόεδρος σαφηνίζει μὲ συνοπτικὴν ἀκρίβειαν τὰς [κατ' αὐτοῦ] κατὰ τοῦ κατηγορουμένου γενομένας αἰτιάσεις καὶ διατάττει τὴν ἐναρξιν τῆς συζητήσεως. Π.Δ. 167. 464.

ΑΠ. 99 (1892). Ἐπειδὴ κατὰ ἄρθρον 76 Ποιν. Δικ. αἱ λέξεις συνή-
τησις καὶ διαίκασις εἶναι ταυτόσημοι, ἡ τοιαύτη δὲ ἔννοια ἐξάγεται·
α') ἐκ τοῦ ἁρθροῦ 374 ἐν ᾧ γίνεται χρῆσις τῆς λέξεως συζητήσις πρὸς
ὁμολογίαν τῆς ὅλης διαδικασίας καὶ ἐνισχύεται ἐκ τῆς ρητῆς μνείας ἐν
τῷ ἁρθρῳ 78 ὅτι ἡ ἀπόφασις ἀπαγγέλλεται πάντοτε ἐπὶ δημοσίᾳ συ-
νεδριάσει, ἐνῷ ἐὰν ἡνωθεὶ ὅτι μόνον ἡ συζητήσις δύναται νὰ γείνη κε-
κλεισμένων τῶν θυρῶν, ἥτοι περιττὸν νὰ ἐξαιρέσῃ ρητῶς τὴν δημοσί-
ευσιν τῆς ἀποφάσεως, ἥτις εἶναι μέρος τῆς διαδικασίας καὶ οὐχὶ τῆς
συζητήσεως· β') ἐκ τούτου καὶ ἡν περὶ τῶν ἐν δημοσίᾳ συζητήσε-
σιν ἡθελεν εἶσθαι ἐπιβλαβὴς εἰς τὴν κοινὴν εὐταξίαν, τότε κατ' ἀνάγκην
δεόν νὰ γίνῃ κεκλεισμένων τῶν θυρῶν πᾶσα ἡ ἐπ' ἀκροατηρίου διαδι-
κασία ἐκτὸς τῆς ἀπαγγελίας τῆς ἀποφάσεως· καθέσθον ἄλλως ἐὰν ἀφελθῇ

Παράβια ἡ εἰσοδος εἰς τὸ ἀκροατήριον καὶ εἰσέλθῃ ὁ λαὸς εἰς αὐτό, ἵναται νὰ διαταραχθῇ ἡ τάξις κατὰ τὸ μεσολαβοῦν ἱκανὸν χρονικὸν διάστημα ἀπὸ τῆς προσαγωγῆς τοῦ κατηγορουμένου μέχρι τῆς ἐνάρξεως τῆς συζητήσεως, καθ' ὃ διάστημα ἐρωτᾶται ὁ κατηγορούμενος περὶ τῆς ταυτότητός του, ἐνεργεῖται ἡ κλήρωσις τῶν ἐνόρκων, ἡ ἀνάγνωσις τῶν βουλευμάτων κλπ. ὡς καὶ κατὰ τὴν ἐκκένωσιν τοῦ ἀκροατηρίου γ' ἐκ τοῦ ἄρθρου 92 τοῦ Συντάγματος λέγοντος, αἱ συνεδριάσεις τῶν Δικαστηρίων εἶναι δημόσιαι, ἐκτός ἐὰν ἡ δημοσιότης ᾗθελεν εἶσθαι ἐπιβλαβὴς ὡς τὰ χρηστά ἦθη ἢ τὴν κοινὴν εὐταξίαν. Νομίμως λοιπὸν ἐπὶ τοῦ προκειμένου, ὡς ἐξάγεται ἐκ τοῦ σχετικοῦ πρακτικοῦ συνεδριάσεως, ὁ Πρόεδρος τῶν Συνόδων, ἐκτελεσθείσης τῆς ἐκκένωσης τοῦ ἀκροατηρίου, δυνάμει ἀποφάσεως τοῦ Δικαστηρίου, τότε ἐσαφήνισε τὴν κατηγορίαν πρὸς τοὺς κατηγορουμένους κατὰ τὸ ἄρθρον 424 Ποιν. Δικ. καὶ ἐτάξε τὴν ἐναρκίαν τῆς συζητήσεως.

ΑΠ. 24 (1842). Ἡ παραβίασις ἄρθρων 424 καὶ 383 ποιν. δικ. δὲν ἀπέχεται ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος· ὅθεν δὲν δύναται τις νὰ παραγάγῃ ἐκ ταύτης τὸν λόγον ἀναιρέσεως, ὅταν εἰς τὸ ποινικὸν δικαστήριον δὲν ἔλθῃ τὴν πρότασιν, ὅτι ὁ μάρτυς δὲν ἦτο παρὼν ἀναγνωστικόμενου τοῦ ἐγκλητηρίου καὶ τοῦ βουλευματος, καὶ ἐπομένως ὅτι δὲν δύναται νὰ ἀκουσθῇ ὡς μάρτυς.

ΑΠ. 164 (1866), 171 (1874). Ἡ παράλειψις τῆς ἀναγνώσεως τοῦ τῆς παραπομπῆς βουλευματος ἀντίκειται μὲν εἰς τὸν νόμον, ἀλλὰ δὲν ἀποτελεῖ λόγον εἰς ἀναίρεσιν· ἄτε μὴ περιλαμβανομένη ὡς τοιαύτη ἐν τῷ ἄρθρῳ 458.

ΑΠ. 58 (1860). Ἀλλ' οὐδ' ἀντίκειται τῷ νόμῳ ἡ μὴ ἀνάγνωσις τοῦ μεταρρυθμισθέντος βουλευματος, ἄτε τοῦ 124 ἄρθρου ἐπιτάσσοντος μόνον τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ περὶ παραπομπῆς βουλευματος.

ΑΠ. 65 (1868), 29 (1853). Τοῦ μὲν ἄρθρου 77 ὀρίζοντος, ὅτι ἡ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ συζήτησις γίνεται δημοσίως, ἐξαιρετικῶς δὲ τοῦ ἄρθρου 78 ἐπιτρέποντος εἰς τὸ δικαστήριον τὴν κεκλεισμένων τῶν θυρῶν συζήτησιν μετὰ ἡτιολογημένην ἀπόφασιν, κατὰ τὰς ἐν αὐτῷ περιπτώσεις, τοῦ δὲ ἄρθρου 424 ὀρίζοντος, ὅτι ἡ συζήτησις ἄρχεται μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ βουλευματος καὶ τοῦ ἐγκλητηρίου καὶ τὴν διὰ συνοπτικῆς ἀκριβοῦς διασαφήνισιν ὑπὸ τοῦ προέδρου τῶν κατὰ τοῦ κατηγορουμένου αἰτιάσεων, ἐπεταὶ ὅτι μόνον μετὰ τὴν ἐνέργειαν πάντων τούτων δύναται νὰ διαταχθῇ ἡ κεκλεισμένων τῶν θυρῶν συζήτησις τῆς δίκης κατὰ τοὺς κακούργικοδικαίς· ἐπομένως ἐὰν ἐκλείσθησαν αἱ θύραι πρὸ τῆς ἐκ τοῦ προέδρου σαφήνισεως τῶν κατὰ τοῦ κατηγορουμένου αἰτιάσεων, ἡ τε περὶ τούτου ἀπόφασις καὶ ἡ κατόπιν καταδικαστικὴ ἀπόφασις τοῦ τῶν συνόδων δικαστηρίου ἀναιρεῖται.

425. Περὶ τῆς περαιτέρω συζητήσεως ἐνεργοῦνται καὶ ἐν τοῖς ἄρθροις 378—393, 399—402, καὶ 404 ὥρι-

σμένα.—Τὰ διὰ τοῦ ἄρθρου 388 καὶ 389 εἰς τοὺς δικαστὰς διδόμενα δικαιώματα ἔχουσι καὶ οἱ σύνεδροι καὶ οἱ ἑνορχοί. Π.Δ. 458 § 7 καὶ 14.Γ

ΑΠ. 95 (1836). Ὅποιαδήποτε καὶ ἂν ὑπατεθῇ ἡ τάξις, κατὰ τὴν ὁποίαν πρέπει νὰ γίνηται ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ ἡ εξέτασις τοῦ κατηγορουμένου, ὁ νόμος δὲν διέταξεν, ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος, τὴν τοιαύτην πράξιν εἴτε πρὸ τῶν μαρτύρων, εἴτε μετὰ τοὺς μάρτυρας εξετασθῇ ὁ κατηγορούμενος, μολοντί, κατὰ τὴν διάνοιαν τοῦ νομοθέτου, ἡ καταλληλότερα τάξις τῆς ἀκροάσεως τοῦ κατηγορουμένου ἤθελεν εἶσθαι μετὰ τὴν εξέτασιν τῶν μαρτύρων.

ΑΠ. 51 (1841). Τὸ δικαίωμα, τὸ ὁποῖον (425, 399 καὶ 348 ποιν. δικ.) ἔχει τὸ ποινικὸν δικαστήριον νὰ ἐπιβάλλῃ, νέαν ἀπόδειξιν, δὲν δύναται νὰ ἐνεργηθῇ εἰμὴ ἐνὸςω διαρκεῖ ἡ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ συζήτησις, καὶ πρὶν ἀποσυρθῇ τὸ δικαστήριον πρὸς διαγνώσιν τῆς ἀποφάσεως.

ΑΠ. 131 (1846). Εἰ καὶ κατὰ τὰ ἄρθρα 425 καὶ 393 ποιν. δικ. ἀναγινώσκονται ἐπ' ἀκροατηρίου ἐγγράφα, ἡ ἐκπλήρωσις ὁμῶς τῆς δικ. τάξεως ταύτης δὲν διατάσσεται ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος, ἐπομένως τότε μόνον δύναται ἡ παραβίασις τοῦ ἄρθρου τούτου νὰ ἐπενέγκῃ ἀναίρεσιν, ὅποταν ὁ κατηγ. ἀπαιτήσῃ παρὰ τοῦ δικ. τῶν συνέδρων τὴν ἀνάγνωσιν τοιούτων ἀποδεικτικῶν ἐγγράφων, καὶ τὸ δικ. δὲν δώσῃ ἀκρόασιν εἰς αὐτόν.

ΑΠ. 78 (1853) 84 107 (1883). Ὅθεν καὶ ἡ μὴ ἐπ' ἀκροατηρίου ἀνάγνωσις ἱατρικῆς ἐκθέσεως δὲν ἀποτελεῖ λόγον ἀναίρεσεως.

ΑΠ. 101 (1883). Ἐτι δὲ μᾶλλον ἡ μὴ ἀνάγνωσις τῆς ἐν τῇ ἱατρικῇ ἐκθέσει γνώμης τῆς μειονοφηφίας.

ΑΠ. 100 (1882). Δὲν ἐπάγει ἀναίρεσιν καὶ ὁ λόγος, ὅτι τὸ δικ. τῶν συνέδρων δὲν ἐπέτρεψε τὴν ἀνάγνωσιν τῶν ἱατρικῶν ἐκθέσεων, καίτοι ζητηθεῖσαν ὑπὸ τοῦ κατηγ. ἅτε μὴ ἐπαγούσης ἀναίρεσιν τῆς παραβιάσεως τῆς διατάξεως ταύτης.

ΑΠ. 37 (1844). Ἐξ ἄρθρου 425 (παραπέμποντος εἰς τὸ ἄρθρον 388) 423, 428 ποιν. δικ. συνάγεται, ὅτι ἡ παρεύρεσις τῶν μαρτύρων ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ κατὰ τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ βουλευμάτος καὶ τοῦ κατηγορητηρίου ἐπιτρέπεται.

ΑΠ. 18 (1846). Δικαιούμενοι δυνάμει ἄρθρου 388 νὰ ἀπαιτήσωσι παρὰ τῶν μαρτύρων τὰς ἀναγκαῖας διασαφήσεις οἱ σύνεδροι, οἱ ἑνορχοί καὶ ὁ εἰσαγγελεὺς, οὐδεμία ἀνάγκη νὰ προσκληθῶσιν εἰς τοῦτο ὑπὸ τοῦ προέδρου.

ΑΠ. 84 139 (1874). Ἐπίσης καὶ οἱ κατηγορούμενοι ἢ οἱ συνήγοροι αὐτῶν ὡς δικαιούμενοι δυνάμει ἄρθρ. 386 νὰ ἀποτείνωσιν ἅπ' αὐτοῖς πρὸς τοὺς μάρτυρας τὰς ἀναγκαῖας ἐρωτήσεις καὶ ὡς οὐδεμία διατάξις ἐπιβαλλούσης ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος τῷ προέδρῳ τὸ ἐρωτᾶν.

Τηροῦται ὅρα Νόμῳ 2236 ἔρθε ἔκ

κατὰ πᾶσαν μαρτυρίαν τὸν κατήγ. ἢ τὸν συνήγορον αὐτοῦ, ἂν ἔχωσι νὰ παρατηρήσωσιν ἢ νὰ ὑπομνήσωσι τι κατ' αὐτῆς.

ΑΠ. 63 (1875). Ἄν ὁμως δὲν ἐπέτρεψεν εἰς τὸν κατηγορούμενον ὁ πρόεδρος τῶν συνέδρων ν' ἀπευθύνῃ τῷ μάρτυρι ἐρώτησιν, δικαιούται οὗτος ν' ἀνεγερθῇ εἰς τὸ δικ. τῶν συνέδρων, ὅπως ἐπιτρέψῃ τὴν ἐρώτησιν ταύτην· ἀλλὰ μὴ ἀνεγερθεὶς δὲν ἔχει λόγον ἀναιρέσεως.

ΑΠ. 45 (1876). Δικαιούται δὲ βεβαίως τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων ν' ἀρνηθῇ τὸ ν' ἀπευθυνθῶσι τῷ μάρτυρι ἐρωτήσεις, μὴ ἔχουσαι ἐπιρροὴν ἢ σχέσιν πρὸς τὴν κατηγορίαν.

ΑΠ. 85 (1881). Ὁ λόγος, ὅτι, μετὰ τὸ πέρας τῆς ἀποδεικτικῆς διαδικασίας τὸ δικ. τῶν συνέδρων διέταξε νέν διὰ πραγματογνωμοσύνης ἀποδείξιν, δὲν ἀποτελεῖ λόγον ἀναιρέσεως, ἅτε μὴ ὀρίζοντος τοῦτο τοῦ ἄρθρου 458.

II. Συνήτησις μετὰ τὸ τέλος τῆς περὶ τὴν ἀπόδειξιν διαδικασίας
μέχρι τῆς ἀποφάνσεως τῶν ἐνόρκων.

426. Τελειωθείσης τῆς περὶ τὴν ἀπόδειξιν διαδικασίας, ἀναπτύσσει ὁ μὲν παρὰ τοῖς κακουργιοδίκαις εἰσαγγελεὺς ἢ ὁ ἰδιώτης κατήγορος ἢ ὁ πολιτικῶς ἐνάγων τὴν κατηγορίαν, ὁ δὲ κατηγορούμενος ἢ ὁ συνήγορός του τὴν ἀπολογία, κατὰ τὰ ἐν τῷ ἄρθρῳ 394 ὥρισμένα. — Καὶ ἰδιώτου δὲ κατηγοροῦντος, συγχωρεῖται εἰς τὸν παρὰ τοῖς κακουργιοδίκαις εἰσαγγελέα νὰ ἀγορεύῃ. Π. Δ. 283.

ΑΠ. 90 (1846). Κατ' ἄρθρα 426 καὶ 394 ποιν. δικ., ὁ κατηγορούμενος ἢ ὁ συνήγορός του τότε μόνον, ἔχουν τὸ δικαίωμα ν' ἀγορεύσωσι καὶ δεύτερον, ὅταν ὁ εἰσαγγελεὺς, ὁ ἰδιώτης κατήγορος, ἢ ὁ πολιτικῶς ἐνάγων ἀπαντήσωσιν εἰς ἀπολογία τοῦ κατηγορουμένου ἢ τοῦ συνηγόρου.

ΑΠ. 288 (1838). Ὁ πρόεδρος δύναται νὰ διακόψῃ τὸν συνήγορον ἐκ τῶν περιττῶν λόγων.

ΑΠ. 22 (1844). Ἡ ἀπαγόρευσις τῆς χρήσεως ὅλων τῶν ἀποδεικτικῶν μέσων παραβιάζει τὴν ὑπεράσπισιν· ὅθεν, θέλοντος τοῦ δικηγόρου ν' ἀπαντήσῃ εἰς τὴν ὁμιλίαν τοῦ εἰσαγγελέως, πρέπει νὰ τῷ δίδηται ὁ λόγος.

ΑΠ. 79 (1847). Ὁ περιορισμὸς τοῦ δικηγόρου καὶ τοῦ κατηγορουμένου αὐτοῦ ὡς πρὸς τὸν τρόπον τοῦ ἐκφράζεσθαι, δὲν παραβιάζει τὴν ὑπεράσπισιν τοῦ κατηγορουμένου.

ΑΠ. 52 (1850). Ὁ νόμος δὲν διατάττει ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος τῆς διαδικασίας νὰ δοθῇ αὐτεπαγγέλτως ὁ λόγος εἰς ὅλους τοὺς συνήγορους

τοῦ κατηγορουμένου, ὅταν μάλιστα ὁ πρόεδρος ἠρώτησεν αὐτὸν μετὰ τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ ἐνός τῶν συνηγόνων, ἂν ἔχῃ τι νὰ προσθέσῃ.

427*. Ἐάν, διατηρουμένων τῶν ἐν τῷ ἄρθρῳ 394 ἀκριβέστερον ὀρισθέντων, ὁ κατηγορούμενος δὲν ἔχῃ νὰ φέρῃ τι πλέον ὑπὲρ ἑαυτοῦ, ὁ Πρόεδρος κηρύττει τὴν συζήτησιν τελειωμένην, ἀναμνησκει εἰς τοὺς ἐνόρκους τὰ καθήκοντά των καὶ τίθῃσι τὰ ζητήματα, περὶ τῶν ὁποίων μέλλουσι νὰ δώσωσι τὴν ψήφον των, ἀναπτύσσων συγχρόνως τὴν νομικὴν ἔννοιαν ἐκάστου ζητήματος. Π. Δ. 78. 435.

ΑΠ. 146, 143. (1838). Ὅσάκις ἡ συζήτης δὲν ἔναι δυνατόν νὰ τελειώσῃ εἰς μίαν συνεδρίαν, τὸ δικαστήριον δύναται νὰ διακόψῃ τὴν συζήτησιν καὶ νὰ τὴν ἀναπέμψῃ εἰς τὴν προσεχῇ συνεδρίαν εἰς τὴν αὐτὴν δὲ περίπτωσιν δὲν ἀπαιτεῖται ἡ ἐκ νέου σύνθεσις τῶν ἐνόρκων.

ΑΠ. 105 (1846). Ὁ πρόεδρος τῶν συνέδρων δύναται νὰ κάμῃ εἰς τοὺς ἐνόρκους ἐξηγήσιν, φέρουσαν χαρακτῆρα νομικόν, καὶ οὐχὶ πραγματικόν.

ΑΠ. 44 (1859). Οὐδεμία τοῦ νόμου διάταξις ἐπιτάσσει ἐπὶ ποινῇ ἀκαρίστης νὰ μὴ κλείηται ἡ συζήτης, πρὶν ἢ ἐρωτηθῇ ὁ κατηγ. πρὸς τὸν ἂν ἔχῃ νὰ προσθέσῃ ἄλλο τι εἰς τὴν ἀπολογίαν αὐτοῦ.

ΑΠ. 92 (1842). Ἄλλ. ὁ κατηγορούμενος δικαιούται νὰ ποιήσῃ παραστάσεις κατὰ τῆς θέσεως τῶν ζητημάτων.

ΑΠ. 11 (1896). Ἐπειδὴ κατὰ τὰ ἄρθρα 427 καὶ 438 ποιν. δικ. ὁ πρόεδρος τῶν συνέδρων τίθῃσι τὰ ζητήματα εἰς τοὺς ἐνόρκους, ἐπομένως ἡ ἐκτίμησις περὶ τοῦ ἂν πρέπει νὰ τεθῇσι ζητήματα ἐλαφρυντικὰ ἢ μὴ, ὡς προκύπτοντα ἐκ τῆς συζήτησεως καὶ παρὰ τὴν βούλησιν τοῦ κατηγορουμένου, ἀνήκει κυριαρχικῶς εἰς τὸν πρόεδρον, οὗτινος ἡ περὶ τούτου κρίσις δὲν ὑπάγεται εἰς τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου. Διὰ ἐπὶ τοῦ προκειμένου ὁρθῶς καὶ συμφώνως πρὸς τὰς μνησθείσας διατάξεις τῆς Ποινικῆς Δικονομίας ὁ πρόεδρος ἔθεσε καὶ τὸ ἐλαφρυντικὸν ζήτημα τῆς συνεργείας τοῦ ἀναιρεσιέοντος Α. Β., εἰς τὴν παρ' ἄλλων τελεσθεῖσαν ἀνθρωποκτονίαν καὶ ἂν δὲν ἐζητήθῃ παρὰ τούτου ἡ θέσις τοιοῦτου ζητήματος.

Ἐπειδὴ ὡς ἐξάγεται ἐκ τῆς ἐτυμηγορίας τῶν ἐνόρκων, ὁ ἕτερος τῶν

* Τὸ ἄρθρον 427 δημοσιεύεται ὡς ἀντικατεστάθη ὑπὸ τοῦ Νόμου ΒΟΒ' 7 Αὐγ. 1892. Περὶ ἀντικαταστάσεως τοῦ ἄρθρου 427 τῆς Ποιν. Δικονομίας.

ἀναιρεσειόντων Κ. ἐκηρύχθη ἔνοχος ἀναιρέσεως μετὰ τῆς ἐλαφρυντικῆς περιπτώσεως τοῦ ἐδ. 2 τοῦ ἀρθροῦ 293 Ποιν. Νόμου, παραδεχθέντων πρὸς τούτοις τῶν ἐνόρκων ὅτι ἔνεκα τῆς ἀναιτίου συγχύσεως τῶν αἰσθησῶν καὶ τοῦ νοῦς αὐτοῦ ἡ ἐνέργεια τοῦ λογικοῦ τοῦ ἦν οὐσιωδῶς τεταραγμένη καὶ ἡλαττωμένη, ὥστε ἐξ αἰτίας τούτου ἔλειπον τὰ πρὸς ἐφαρμογὴν τῆς τελείας ποινῆς προαπαιτούμενα· προβλεπομένης δὲ τῆς τοιαύτης πράξεως ὑπὸ τοῦ ἀρθροῦ 293 § 2 καὶ 87 Ποιν. Νόμου, ἅτινα παρτίθενται ἐν τῇ προσβάλλομένῃ ἀποφάσει, ἔπεται ὅτι ὁρθῶς ἐπεβλήθη τῷ εἰρημένῳ ἀναιρεσεῖοντι ἡ ὀκταετής εἰρκτή, τιμωρουμένου τοῦ τετελεσμένου ἐγκλήματος κατὰ τὸ μνησθέν ἀρθρον 293 § 2 Ποιν. Νόμου μὲ δεσμὰ πρόσκαιρα (8 Ποιν. Νόμου) καὶ ἐκτιμηθείσης προδήλως ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου τῶν συνέδρων εἰς τὴν ἐπιμέτρησιν τῆς ἐπιβληθείσης ποινῆς καὶ τῆς ἐλαφρυντικῆς περιπτώσεως τοῦ ἀρθροῦ 87 Ποιν. Νόμου, ὅς οὐ κατωτέρω τοῦ ἡμίσεως τῆς εἰς τὸ τετελεσμένον ἐγκλημα ἐπιβαλλομένης ποινῆς οὐδ' εἰς τὴν ἀπόπειραν αὐτοῦ ἐπιτρέπεται νὰ ἐπιβληθῇ, ἐν ᾧ μείζονα ταύτης δύναται τὸ τῆς οὐσίας δικαστηρίου, ἐν τῇ ἀνελεγκτῇ κρίσει του, νὰ ἐπιβάλῃ, ὡς καὶ ἐπέβαλεν ἐπὶ τοῦ προκειμένου, ὅθεν ὁρθῶς ἐφηρμόσθησαν τὰ εἰρημένα ἄρθρα τοῦ Ποινικοῦ Νόμου.

ΑΠ. 222 (1898). Ἐπιτρέπεται ἡ θέσις ζητημάτων περὶ γεγονότων ἅτινα ἐπικαλεῖται ὁ κατηγορούμενος ἀλλὰ μόνον ὅταν διὰ τῆς θέσεως τούτων ζητημάτων δὲν μεταβάλλωνται τὰ συστατικά στοιχεία τοῦ αἰσθήματος ἐφ' ᾧ κατὰ τὸ ἐγκλητήριον καταδιώκεται, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ προκειμένου τὰ ἀπαρτίζοντα τὴν πρᾶξιν τῆς πλαστογραφίας, δι' ἣν κατηγορήθησαν οἱ ἀναιρεσεῖοντες, γεγονότα εἶναι ὅλως διάφορα τῶν συστατικῶν τοῦ αἰσθήματος τῆς παραδόσεως καθηκόντων στοιχείων καὶ ὁρθῶς ὁ πρόεδρος τῶν Συνέδρων δὲν ἐπέτρεψε νὰ τεθῇ ἰδιὸν ζήτημα περὶ τῆς πράξεως ταύτης.

ΑΠ. 36 (1846), 92 (1842). Οὐδὲν ἀρθρον ὁρίζει, ὅτι ἐν ᾗ περιπτώσει εἶναι πολλοὶ οἱ συγκατηγορούμενοι ἐπὶ μιᾷ ἀξιοποίνῳ πράξει δέον νὰ τεθῶσι τσαυτὰ κεχωρισμένα ζητήματα, ὅσοι εἶναι οἱ κατηγορούμενοι, ἀλλ' ἡ θέσις τῶν ζητημάτων εἰς ἐν ᾗ πολλὰ κεφάλαια καταλείπεται εἰς τὴν διάκρισιν τοῦ προέδρου τῶν συνέδρων, ὀφείλοντος ν' ἀκολουθῇ ἐν ταύτῃ τὸν συντελεστικώτερον εἰς ἀνακάλυψιν τῆς ἀληθείας τρόπον. [Ὁμοίαι ΑΠ. 45 (1843) 77 (1874) 51 (1878) 121 (1885) 50 (1886) 180 (1889) 10 (1891)].

ΑΠ. 92 (1842). Ἄλλ' εἰς τὸν κατηγορούμενον ἢ τὸν συνήγορον αὐτοῦ ἐπιτρέπεται νὰ ποιήσωνται παρατηρήσεις κατὰ τῆς ἐκθέσεως αὐτῶν, ὅποτε ἀποφαίνεται ὁλόκληρον τὸ δικ. τῶν συνέδρων κατὰ τὸ ἀρθρον 428.

ΑΠ. 16 (1842). Σημειωτέον, ὅτι εἰ καὶ κατὰ τὴν φυσικὴν τάξιν εἶναι μετὰ τῶν τεθεμένων ζητημάτων νὰ προηγηθῇ τὸ κύριον, ὅπερ κατὰ τὸ 429 ἀρθ. στηρίζεται εἰς τὴν ἐν τῷ ἐπιλόγῳ τοῦ ἐγκλητηρίου πρότασιν, οὐχ ἥτιον, μὴ περιέχοντος ἑνωσιαν προστακτικὴν περὶ τοῦ τοῦ ἀρθροῦ 429, τοῦ δὲ 427 ἀντιθέοντος ἀπλῶς τῷ προέδρῳ τὴν

θέσιν τῶν ζητημάτων, δὲν κωλύεται ὁ πρόεδρος νὰ θέσῃ τὰ ζητήματα ὡς κρίνει ἀρμοδιώτερον.

ΑΠ. 463 (1840) 84 (1881). Οὐδεμιᾶς ἐπενεγθείσης κατὰ τὴν θέσιν τῶν ζητημάτων ἀντιρρήσεως ὑπὸ τοῦ κατηγ. δὲν δικαιούται ὁ κατηγ. νὰ δημοσιουργήσῃ ἐκ τῆς παραλείψεως αὐτοῦ λόγον ἀναίρεσεως.

ΑΠ. 6 (1865). Ὁ πρόεδρος συντάττων τὰ ζητήματα δύναται νὰ μεταχειρίζεται καὶ ἄλλην λέξιν ἢ τὴν ἐν τῷ ποινικῷ νόμῳ, εἰάν αὕτη ᾖ κατὰ τὴν γραμματικὴν σημασίαν ταυτοσημαντος.

ΑΠ. 7 (1865). Τὰ τιθέμενα τοῖς ἐνόρχοις ζητήματα πρέπει νὰ περιλαμβάνωσι πάντα τὰ γεγονότα καὶ πάντα τὰ περιστατικά, ἅτινα μνημονεύονται ἐν τῷ περὶ παραπομπῆς βουλεύματι καὶ ἐν τῷ ἐγκλητηρίῳ ἐγγράφῳ· ἂν δὲ ἐκ παραδρομῆς τοῦ προέδρου παραλειφθῶσι συστατικά τοῦ ἀδικήματος στοιχεῖα, ἢ κατηγορία ὑποβληθεῖσα τοῖς ἐνόρχοις ἑλλείπῃ καὶ ἐν μέρει μόνον δὲν θεωρεῖται ὡς ἐντελὴς ἐξηγητημένη, οὐδὲ ἀποκτῶσιν οἱ διάδικοι δικαίωμα ἐκ τῆς παραλείψεως ζητημάτων, ἀπερὸς ὁ πρόεδρος εἶχε καθήκον νὰ ὑποβάλῃ τοῖς ἐνόρχοις.

ΑΠ. 151 (1864). Τοῦ νόμου ὁρίζοντος τὰ ἀποτελοῦντα τὴν ληστειᾶν γεγονότα, μὴ θεθέντων ζητημάτων περὶ αὐτῶν, ἡ ἐτυμηγορία εἶναι ἄκυρος, ἅτε τῶν ἐνόρχων μὴ ὀφειλόντων νὰ παρέχωσι τὸν νομικὸν χαρακτῆρισμὸν τῶν ἀδικημάτων, ἀλλὰ νὰ ἀποφαίνωνται περὶ τῶν ἀποδιδόμενων τοῖς κατηγορουμένοις πράξεων.

ΑΠ. 27 (1865). Ἐκ τοῦ ἀρθροῦ 437 προκύπτει, ὅτι ὁ νόμος ἀρκεῖται εἰς τὴν διὰ τῆς ἐτυμηγορίας τῶν ἐνόρχων ἀπόφασιν αὐτῶν περὶ τῆς ἐνοχῆς ἢ ἀθωότητος τοῦ κατηγορουμένου ὡς ἐκτελέσαντος τὴν ἀποδοσμένην αὐτῷ πρᾶξιν κατὰ τὰ συστατικά αὐτῆς στοιχεῖα. Ἐπομένως προκειμένου περὶ φόνου ἐκ προμελέτης δὲν ἀπαιτεῖται νὰ ὁρισθῶσι διὰ τῶν ζητημάτων καὶ τῆς ἐτυμηγορίας ὁ τρόπος, καθ' ὃν ἐπῆλθεν ὁ θάνατος τοῦ φονευθέντος καὶ τὰ πραγματικά περιστατικά τὰ ἐμφαινόντα τὴν προμελέτην, καθ' ὅσον ταῦτα δὲν εἶναι συστατικά στοιχεῖα τῆς πράξεως· ἀλλὰ γεγονότα ἐξ ὧν τῆς ἀποδείξεως καὶ ἀναπτύξεως δύνανται οἱ ἐνόρχοι νὰ μορφώσωσι τὴν πεποιθήσιν αὐτῶν περὶ τῆς ἐκτελέσεως τοῦ φόνου καὶ τῆς συνδρομῆς τοῦ στοιχείου τῆς προμελέτης.

ΑΠ. 29 (1865) 105 (1868). Ἐπομένως δὲν ἀπαιτεῖται ἀναγκαίως νὰ ἀναφέρονται ἐν τῇ ἐτυμηγορίᾳ μετὰ τοῦ στοιχείου τῆς ἀξιοποίνου πράξεως καὶ τὰ ἀποτελοῦντα αὐτὴν γεγονότα, ἅτινα χρησιμεύουσιν εἰς σχηματισμὸν τῆς πεποιθήσεως τῶν ἐνόρχων περὶ τῆς υπάρξεως τῶν στοιχείων τούτων.

428. Ἐάν ὁ παρὰ τοῖς κακουργιοδίκαις εἰσαγγελεύς, ὁ ἰδιώτης κατήγορος, ὁ πολιτικῶς ἐνάγων ἢ ὁ κατηγορούμενος, ἢ ὁ συνήγορός του κάμωσι παρατήρησιν τινὰ

κατὰ τῆς ἐκθέσεως τῶν ζητημάτων, ἀποφασίζει περὶ τοῦ-
του τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων. Π.Δ. 420. 458 § 7.

ΑΠ. 269 (1898). Ἐπειδὴ ὁ λόγος, ἐπὶ τῷ ὅτι ἐσφαλμένως δὲν ἐτέ-
θη καὶ τὸ ζήτημα ἀρθρ. 86 Ποιν. Νόμου ἀλλὰ μόνον τὸ τοῦ ἀρθρου 87
ἐπὶ τῆς μετρίας συγχύσεως τῶν αἰσθήσεων, ἐστὶν ἀπορριπτέος. Διότι
κατὰ τὸ ἀρθρον 428 ποιν. δικ., μόνον ἐὰν ὁ κατηγορούμενος κλπ κά-
μωσιν παρατήρησιν τινα ἐπὶ τῶν ζητημάτων, ἀποφασίζει περὶ τοῦτου
τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου, ὡς ἐκ τῶν πρακτι-
κῶν προκύπτει, μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῶν τεθέντων τοῖς ἐνόρχοις ζητη-
μάτων, ἐρωτηθέντες ὑπὸ τοῦ προέδρου ἅπαντες οἱ διάδικοι, ἐὰν ἔχωσι
τι νὰ προσθέσωσιν ἐπ' αὐτῶν, οὐδεὶς οὐδεμίαν ἔφερον ἀντίρρησην. Ὅθεν
τὸν ἦτο ὑπόχρεων τὸ δικαστήριον νὰ θέσῃ καὶ τοιοῦτον ζήτημα.

ΑΠ. 53 (1894). Ἐπειδὴ ὑπάρχει μὲν ἐν τῷ νόμῳ χωριστὴ περίπτω-
σις ἀμύνης (κατ' ἐκείνων οἵτινες συλλαμβάνονται ἐπ' αὐτοφώρῳ κλέ-
πτου (ἀρθρ. 99 § 3 ποιν. νόμου), ἀλλ' ὡς προκύπτει ἐκ τῶν ὑπὸ τοῦ
προέδρου τῶν συνέδρων τεθέντων ζητημάτων καὶ τῆς ἐτυμηγορίας τῶν
ἐνόρχων, ἐτέθη αὐτοῖς καὶ τὸ ζήτημα τοῦτο, καὶ ἀπήντησαν ἀποφατι-
κῶς. Καὶ ἐτέθη μὲν ἡνωμένον σὺν ταῖς ἄλλαις περιπτώσεσι τῆς ἀμύνης,
πλὴν οὐδεμία διάταξις ὑπάρχει, κανονίζουσα, ἐπὶ ποινῇ μάλιστα ἀκυρό-
της, τὸν τρόπον καθ' ὃν πρέπει νὰ τίθενται ταῖς ἐνόρχοις τὰ διάφορα
ζήτῃματα, ἀφαιρέσης οὕτω τῆς θέσεως αὐτῶν εἰς τὴν κρίσιν τοῦ προ-
έδρου, ὅστις, τιθέμενος αὐτά, ἀναπτύσσει τὴν νομικὴν ἔννοιαν ἐκάστου
(ἀρθρ. 427 ποιν. δικ., ὡς ἀντεκατέστη διὰ τοῦ ΒΟΒ' τοῦ 1892 ἔτους),
καὶ δὲ ὁ κατηγορούμενος ἔχη τι κατὰ τῆς τοιαύτης θέσεως τῶν ζητη-
μάτων. κάμνει τὴν παρατήρησιν τοῦ διὰ θετικῆς καὶ ὠρισμένης προτά-
σεως, ἐφ' ἣ καὶ ἀποφασίζει τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων κατὰ τὰ ἀρ-
θρα 420 καὶ 428 τῆς ποιν. δικ. Ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου, θέντος τοῦ
προέδρου τὰ ζητήματα τῆς ἀμύνης ἡνωμένα, ὁ συνήγορος τοῦ κατηγο-
ρουμένου, ὡς προκύπτει ἐκ τῶν πρακτικῶν τῆς δίκης, εἶπεν μὲν ὅτι
καλὸν εἶναι νὰ τεθῇ ζήτημα χωριστὸν ἀμύνης διὰ τὴν ἐπ' αὐτοφώρῳ
κλεψίαν, ἀλλ' ἐνδοιαστικῶς ὑπὸ τύπον εὐγῆς καὶ οὐχὶ προτάσεως, χο-
ρήγησι ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου, ἐφ' ᾧ καὶ ἐρησυχάσεν εἰς τὴν ἀ-
πάντησιν τοῦ προέδρου ὅτι ἐτέθησαν μὲν συνεπτυγμένως [τὰ ζητήματα
τῆς ἀμύνης] πλὴν διαζευτικῶς καὶ οἱ ἐνόρχοι, λύοντες καταφατικῶς τὸ
ζήτημα τῆς ἀμύνης, δύνανται νὰ δεχθῶσιν ὡς ἀνδράποδα περιπτώσιν ἣ
καὶ ἀμφοτέρως, οὕτω δὲ καὶ ἡρμήνευσεν εἰς τοὺς ἐνόρχους τὸ ζήτημα
μὴ ζητήσας νὰ ἐκδοθῇ ἀπόφασις ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου ἐπὶ τῆς οὕτως ἐν-
δοιαστικῆς καὶ κατ' εὐγῆν ὑποβληθείσης παρατηρήσεως, ἐφ' ἣς, ἀφ'
ἐαυτοῦ, δὲν ἠδύνατο νὰ προβῇ εἰς ἀπόφασιν τὸ δικαστήριον.

ΑΠ. 65 (1894). Ἐπειδὴ ἀποφαίνονται οἱ ἐνόρχοι, ὅτι ὁ ἀναιρεσείων
ἦτο δημόσιος ὑπάλληλος καὶ ὡς τοιοῦτος διέπραξε τὴν ἰδιοποίησιν, ὡς
προκύπτει ἐκ τῆς ἐτυμηγορίας αὐτῶν καὶ ἀποφαίνονται μὲν ἡνωμένως

ἐν τῷ περὶ τῆς ἰδιοποιήσεως ζητήματι, ἀλλ' οὕτως ἐτέθησαν αὐτὰ τὰ ζητήματα ὑπὸ τοῦ προέδρου καὶ οὕτως ὤφειλον νὰ ἀπαντήσωνται (ἄρθρ. 432 καὶ 436 ποιν. δικ.), οὐδεμία δὲ διάταξις ὁρίζει, ἐπὶ ποινῇ μάλιστα ἀκυρότητος, τὸν τρόπον τοῦ νὰ θέτῃ ὁ πρόεδρος πρὸς αὐτοὺς τὰ ζητήματα, ἀφενθέντος τοῦτου εἰς τὴν κρίσιν τοῦ προέδρου ἢ τοῦ δικαστηρίου, εἰ μὴ ὑπάρχῃ ἀντίρρησης καὶ πρότασις σχετικὴ ὑπὸ τῆς κατηγορίας ἢ τῆς ὑπερασπίσεως ὑποβαλλομένη (ἄρθρ. 420, 427, 428 ποιν. δικ.), τοῦθ' ὅπερ δὲν συνέβη ἐπὶ τῆς περὶ τῆς πρόκειται δίκης, καὶ προκύπτει ἐκ τῶν πρακτικῶν αὐτῆς, ὥστε ἀπορριπτέος ἐστὶ καὶ ὁ δεύτερος λόγος τῆς περὶ ἀναίρεσεως αἰτήσεως.

Ἐπειδὴ τὸ τε ἐγκλητήριο, εἰς τὸ τῆς παραπομπῆς βούλευμα περιλαμβανόμενον, καὶ τὸ κατ' αὐτὸ τεθέν τοῖς ἐνόρχοις ζήτημα καὶ ἡ κατηγορία τῶν ἐνόρχων, ὡς προκύπτει ἐξ αὐτῶν συμφωνούντων κατ' ἐκπεριέχουσι τὰ πρὸς ἀποτελέσειν τοῦ ἐγκλήματος τῆς ἰδιοποιήσεως ἐπαίτουμένα ὑπὸ Ποιν. Νόμου ἐν ἄρθρ. 394 στοιχεῖα : ἦτοι διὰ τὴν ἀναίρεσίν των, δημόσιος ὢν ὑπάλληλος, εἰσπράκτωρ παρὰ τῷ ταμείῳ Βουλῆς καὶ εἰσπράξας ὡς τοιοῦτος δυνάμει σχετικῶν διπλοτύπων ἀποδείξεων διαφόρους δημοσίους φόρους, ὑπερβαίνοντας τὸ ποσὸν τῶν 500 δραχμῶν, ὅπως παραδῶσθαι αὐτὰς εἰς τὸ Ταμεῖον Βόλου, ὅπερ ἀποτελεῖ τὴν διαπίστευσιν τῶν χρημάτων καὶ τὸν σκοπὸν αὐτῆς, τὰς κατεκράτησε καὶ τὰς ἐνοσφίσθη, ὅπερ ἀποτελεῖ τὴν δολίαν αὐτοῦ προαίρεσιν καὶ τὴν ἰδιοποίησιν, συνισταμένην εἰς προβουλευθέντα καὶ ἐκτελεσθέντα σκῆμα οἰκειοποιήσεως τοῦ ἀλλοτρίου χρήματος· ταῦτα δὲ καὶ μόνον ἀρκούν εἰς τὸν χαρακτηρισμὸν τῆς πράξεως, δι' ἣν ἐκηρύχθη ἔνοχος καὶ κατεδικάσθη τὸ ἀναίρεσίν των, ὡς ἰδιοποιήσεως, καὶ εἰς ἐφαρμογὴν ἄρθρου 394 ποιν. Νόμου, τὰ δὲ λοιπὰ ἐν τῷ ἄρθρῳ τούτῳ ἀναφερόμενα εἰς ἑτέρας περιπτώσεις καὶ ταύτας ἰδιοποίησιν ἀπαρτιζούσας, ἀφαιρῶντα, δὲν ἦτο ἀνάγκη νὰ περιληφθῶσιν ἐν τοῖς εἰρημένοις ἐγγράφοις.

ΑΠ. 53 (1842) Κατὰ τὸ 428 ποιν. δικ. εἰάν ἡ ὑπεράσπισις κάμῃ παρατήρησιν τινα κατὰ τῆς θέσεως τῶν ζητημάτων, ἀποφασίζει περὶ τούτου τὸ Δικαστήριον τῶν Συνέδρων· ἐπομένως προτινάντος τοῦ κατηγορουμένου νὰ τεθῇ ἰδιαίτερον ζήτημα περὶ ἀμύνης, ἀρμόδιον νὰ ἀποφασίσῃ περὶ τῆς προτάσεως ταύτης ἦτο τὸ Δικαστήριον τῶν Συνέδρων, καὶ ὅχι μόνος ὁ Πρόεδρος αὐτῶν.

ΑΠ. 92 (1842) 84 (1881). Μὴ γενομένης παρατηρήσεως τινος ὅσοι τῶν ἐν ἄρθρῳ 428 ἀναφερομένων προσώπων, ἡ ἐκθεσις τῶν ζητημάτων δέον νὰ θεωρηθῇ σύμφωνα πρὸς τὰ περιστατικὰ καὶ ἰδίως ἄρθρ. 429 καὶ 430 ποιν. δικ.

429. Τὸ κύριον ζήτημα ἐπιστηρίζεται εἰς τὴν ἐν τῷ ἐπιλόγῳ τοῦ ἐγκλητηρίου ἐγγράφου πρότασιν, καὶ περιέχει τὴν ἐρώτησιν, ἂν ὁ κατηγορούμενος ᾖ ἔνοχος τῆς διὰ τοῦ εἰρημένου ἐγγράφου προσαπτομένης εἰς αὐτὸν

πράξεως ὑπὸ τὰς ἐν αὐτῷ ἀναφερομένας ἐπιβαρυνούσας ἢ ἐλαφρυνούσας περιστάσεις. Π. Δ. 421. 430.

ΑΠ. 42 (1854). Κατὰ τὰ ἄρθρα 429, 430, 436 - 438 ποιν. δικ. ἡ ἐτυμηγορία πρέπει ν' ἀπαντᾷ εἰς ὅλα τὰ ὑπὸ τοῦ προέδρου τεθέντα ζήτήματα· ἄλλως, εἰς τὴν ἐλλείπῃς κατὰ τι ζήτημα, οἱ ἐνόρκοι πέμπονται ἐκ νέου εἰς τὸ δωμάτιόν των διὰ νὰ τὴν συμπληρώσωσιν, καὶ οὕτω νὰ ἐξαντληθῇ ἡ κατηγορία δι' ἐντελοῦς ἐτυμηγορίας.

ΑΠ. 37 (1841). Ὅσακις ἡ ἐτυμηγορία ἦναι ἀσαφής, ἐλλιπής, ἀτακτος ἢ ἀντιφατική, τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων ἀναπέμπει τοὺς ἐνόρκους εἰς τὸ δωμάτιον τῶν διασκέψεων, διὰ νὰ διορθώσωσι, διότι ἄλλως ἤθελεν ἐκδῶσαι ἀπόφασιν πλημμελή, ἀναγκάζομενον νὰ ἀναπληρώσῃ τὰς ἐλλείψεις τῆς ἐτυμηγορίας διὰ τῆς ἐρμηνείας τοῦ ἀσαφούς μέρους τῆς, ἢ διὰ προσθήκης ἢ ἀφαιρέσεως πραγματικῶν περιστατικῶν, καὶ οὕτω νὰ ὑπερβῇ τὰ ὅρια τῆς δικαιοδοσίας του, ἥτις περιορίζεται εἰς τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ νόμου· ἐν ᾧ, κατὰ τὸ ἄρθρον 437 ἐπ. ποιν. δικ., ἡ ἐτυμηγορία πρέπει νὰ ἦναι σαφὴς καὶ τελεία, τουτέστι ν' ἀποφασίζῃ περὶ τῆς κυρίας πράξεως καὶ τῶν συνοδευουσῶν αὐτὴν περιστάσεων, καὶ νὰ μὴ ἀντιφάσῃ αὐτὴ εἰς αὐτὴν, βεβαιήσουσα δι' ἐνὸς κεφαλαίου ὅ,τι ἀρκεῖται δι' ἄλλου.

ΑΠ. 62 (1882). Κατ' ἄρθρ. 429 καὶ 430 ποιν. δικ., τὰ ζήτήματα ἐπιστήριζονται εἰς τὴν διὰ τοῦ ἐγκλητηρίου γενομένην πρότασιν, ἀλλ' ἂν ἐκ τῆς συζητήσεως προκύψωσιν ἐλαφρυντικαὶ ἢ ἐπιβαρυντικαὶ περιστάσεις ἢ ὁ κατηγορούμενος ἀνέφερε περὶ αὐτῶν πράγματα ἔχοντα κατὰ Νόμον ἐπίρροον εἰς τὸν καταλογισμόν ἢ τὴν ἐπιμέτρησιν τῆς ποινῆς, τίθενται περὶ τούτων ζήτήματα τοῖς ἐνόρκοις ἰδιαιτέρως. Ὅταν δὲ ὁ Πρόεδρος πείθεται ὅτι ἐκ τῆς συζητήσεως προέκυψαν τοιαῦτα ἐλαφρυντικὰ περιπτώσεις, τὸ Δικαστήριον δύναται, καίτοι ἀντιταχθέντων τῶν κατηγορουμένων, νὰ θεώσῃ τοιαῦτα ζήτήματα.

ΑΠ. 20 (1857) 27 (1864) 104 (1865) 15 (1868) 120 (1869). Τὸ ὑπὸ τοῦ προέδρου τῶν συνέδρων τιθέμενον εἰς τοὺς ἐνόρκους ζήτημα εἶναι νὰ ἔχῃ ἀντικείμενον τὴν ἐν τῷ ἐγκλητηρίῳ πρᾶξιν ὑπὸ τὰς ἐν αὐτῷ ἀναφερομένας περιστάσεις ἐπιτρέπεται δὲ μόνον αὐτῷ νὰ θέσῃ ἐπιβαρυντικὰ ζήτήματα, καθ' ὅσον ἀναφαίνονται ἐπιβαρυντικαὶ περιστάσεις, τῆς κυρίας πράξεως ἢ ἐξ ἀναλογίας τούτου καὶ καθ' ὅσον ἀναφαίνονται ἑτέρα ἄλλοια στοιχεῖα, πλὴν παρακόλουθα καὶ ὑπονοούμενα, δυνάμενα διὰ τὴν συνάφειαν καὶ ἐξάρτησιν αὐτῶν νὰ ἀναχθῶσιν εἰς τὴν ἰδίαν κατηγορίαν ἄνευ ἀλλοιώσεως τῆς βάσεως αὐτῆς καὶ τῶν συστατικῶν στοιχείων τοῦ ἐν αὐτῷ διαλαμβανομένου ἀδικήματος.

ΑΠ. 10 (1851) 77 (1871) 51 (1878). Ἐκ τῆς ἐν τῷ 429 ἁρθρῷ διατάξεως, ὅτι τὸ κύριον ζήτημα περιέχει τὴν ἐρώτησιν ἂν ὁ κατηγορεῖται ἐνόρκος τῆς διὰ τοῦ ἐγκλητηρίου προσαπτομένης αὐτῷ πράξεως ὑπὸ τὰς ἐν αὐτῷ ἀναφερομένας ἐπιβαρυντικὰς ἢ ἐλαφρυντικὰς περιστάσεις,

οὐδαμῶς συνάγεται, ὅτι ἀπαγορεύεται τῷ προέδρῳ τῶν συνέδρων νὰ θέσῃ ἀναλελυμένως τὸ ζήτημα τοῦτο, ὅταν κατὰ τὴν κρίσιν αὐτοῦ συντελεθῇ τοῦτο, ὅπως οἱ ἑνόρχοι κατανοήσωσιν ἀκριβέστερον τὰ ζητήματα καὶ λύσωσι ταῦτα εὐχερέστερον.

ΑΠ. 196 (1894). Ἐπειδὴ ναι μὲν κατὰ τὸ ἄρθρ. 429 Ποιν. Δικ. τὸ κύριον ζήτημα ἐπιστηρίζεται εἰς τὴν ἐν τῷ ἐπιλόγῳ τοῦ ἐγκλητηρίου πρότασιν καὶ τοιοῦτον, ἡγουν τὸ τῆς ἀναιρέσεως, ἐτέθη ἐν τοῖς πρὸς τοὺς ἐνόρχους ζητήμασι, πλὴν κατὰ τὸ ἐπόμενον ἄρθ. 430 Ποιν. Δικ. ἂν ἐκ τῆς συζητήσεως ἀναφανῶσι κατὰ τοῦ κατηγορουμένου ἐπιβαρύνουσαι περιστάσεις, τίθενται καὶ περὶ τούτων ἰδιαίτερα ζητήματα: ὥστε, κατηγορηθέντος τοῦ ἀναιρεσειόντος ἐπὶ ἀναιρέσει τοῦ Σ., ἡγουν ἐπὶ ἀνθρωποκτονίᾳ τελεσθείσῃ ἀπρομελετήτως καὶ εἰς βρασμὸν ψυχικῆς ὁρμῆς, καὶ ἐξαγχεῖσων ἐκ τῆς συζητήσεως, ὡς βεβαίῳ τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων, ἐπιβαρυνουσῶν κατὰ τοῦ κατηγορουμένου περιστάσεων, ἤτοι ὅτι οὗτος τὴν δι' ἣν κατηγορεῖτο ἀνθρωποκτονίαν ἀπεφάσισεν ἐκ προμελέτης καὶ ἐσκεμμένως ἐξετέλεσε, νομίμως ἐτέθη καὶ τὸ τοῦ φόνου ζήτημα, ὡς ἐπιβαρύνουσα περίστασις τοῦ ἐν τῷ ἐγκλητηρίῳ περιεχομένου ζητήματος τῆς ἀναιρέσεως οὐδ' ἐκ ταύτης μετεβλήθη ἢ κατηγορία, ὡς δικασθέντος δῆθεν τοῦ κατηγορουμένου δι' ἄλλο κακούργημα πρὸς τὸ τοῦ ἐγκλητηρίου, καὶ μὴ βάσιμος ὁ σχετικὸς τῶν προτάσεων λόγος, διότι ἡ ἀναιρέσις καὶ ὁ φόνος ἔχουσι τ' αὐτὰ ἐξ ἀντικειμένου στοιχεῖα τοῦ ἀδικήματος, ἡγουν τὴν ἀνθρωποκτονίαν ὡρισμένου προσώπου, οἷον φέρουσι δὲ μόνον κατὰ τὰ ἐξ ὑποκειμένου στοιχεῖα.

ΑΠ. 52 (1844). Ἐν γένει δὲ οὐδεμία τοῦ νόμου διάταξις ἀπαγορεύει τὴν δι' ἄλλων φράσεων παρὰ τὴν ἐν τῷ ἐγκλητηρίῳ ἔχουσαν τοῦ τε κυρίου ζητήματος καὶ τῶν συνοδουσῶν τὴν πρᾶξιν περιστάσεων, ἀρκεῖ δὲ μόνον νὰ μὴ μεταβάλληται ἐκ τούτου ἡ ἔννοια.

ΑΠ. 75 (1865). Τὸ κύριον ζήτημα πρέπει νὰ περιέχῃ κατὰ γράμμα τὴν ἐρώτησιν, ἂν ὁ κατηγορούμενος ᾖ ἐνοχὸς τῆς ἐν τῷ ἐπιλόγῳ τοῦ ἐγκλητηρίου ἀναφερομένης πράξεως, αἱ δὲ ἐπιβαρύνουσαι περιστάσεις δύνανται ὥσπερ καὶ αἱ ἐλαφρυντικαὶ ἢ εἰς τὸ κύριον ζήτημα νὰ συμπεριληφθῶσιν ἢ ἰδιαίτερα ζητήματα πρόσθετα ἐκείνου νὰποτελέσωσι καὶ τότε δὲν εἶναι ἀναγκαῖον νὰ ἐπαναληφθῇ ἡ ἐρώτησις, ἂν ᾖ ὁ ἐνοχὸς ὁ κατηγορούμενος τῶν ἐπιβαρυντικῶν περιστάσεων τῆς πράξεως, ἢ ὁ ἐνοχὸς ἐκηρύχθῃ, εἰ μάλιστα ὁ κατηγορούμενος δὲν ἀπαιτήσῃ νὰ τεθῇ οὕτω καὶ τὸ ζήτημα τοῦτο.

ΑΠ. 64 (1868). Ἄλλ' οὐδόλως προκύπτει ἐκ τοῦ ἁρθρου 429, ὅτι αἱ ἐπιβαρύνουσαι ἢ ἐλαφρύνουσαι περιστάσεις ἀπαγορεύεται νὰ τιθῶσιν ἐν ἰδιαίτεροις ζητήμασιν.

ΑΠ. 96 (1874). Ἄλλ' οὐδὲ πάλιν ὑποχρεοῦται ὁ πρόεδρος νὰ θέσῃ ἰδίᾳ τὸ κύριον ζήτημα καὶ ἰδίᾳ τὰς ἀποδεικνυσούσας αὐτὸ ἐλαφρυντικὰς περιστάσεις, δυνάμενος νὰ πράξῃ, ὅτι κρίνει ἀναγκαῖον, ὅπως διευκολύνῃ τοὺς ἐνόρχους εἰς τὴν περὶ τούτων ἐτυμηγορίαν αὐτῶν.

ΑΠ. 72 (1847) 102 (1849). Μὴ ὁρίζοντος δὲ τοῦ ἁρθρου 429 τῶν

ὡς πρῶτον καὶ ποῖον ὡς δεύτερον δεῖν νὰ τίθεται ζήτημα περὶ τῶν δια-
φορῶν τυχόν πράξεων ἢ ἐπιβαρυντικῶν τιμῶν περιεχομένων ἐν τῷ περὶ
πραπομπῆς βουλευματι καὶ ἐν τῷ ἐγκλητηρίῳ ἐγγράφῳ, ἔπεται, ὅτι
καταλείπεται εἰς τὴν κρίσιν τοῦ προέδρου νὰ θέσῃ αὐτὰ οὕτως, ὥστε
νὰ μὴ συμβῇ ἀσάφεια ἢ σύγχυσις.

ΑΠ. 67 (1836). Ἐν δὲ ὁ πρόεδρος πράξῃ τοῦτο, προαποφαινόμενος
οὕτω περὶ πραγματικοῦ τινος μέρους τῆς κατηγορίας καὶ ἀφαιρῶν ἀπὸ
τῶν ἐνόρκων τὴν εὐκαιρίαν νὰ δικάσῃσι πᾶσαν τὴν κατηγορίαν συναφῶς
πρὸς τὸν νόμον, ἡ ἀπόφασις ἀναιρεῖται ἐνεκὲν ὑπερβάσεως καθυκόντων.

ΑΠ. 16 (1862). Ἄλλ' ἂν ὁ πρόεδρος τῶν συνέδρων συμπεριλάβῃ ἐν
αὐτῇ καὶ τῇ αὐτῇ ζητήματι δύο ἢ πλείονας κατηγορουμένους, κατὰ τῆς
τοιαύτης δὲ συμπεριλήψεως μηδεμίαν γένηται παρατήρησις ἐνώπιον
τοῦ δικαστηρίου τῶν συνέδρων, δὲν χωρεῖ ἀναίρεσις ἅτε ρητῶς ὀρίζον-
τος τοῦ 458 ἄρθρου, ὅτι πᾶσα παραβίασις τύπου μὴ μνημονευομένη ἐν
τῷ ἄρθρῳ τούτῳ πρέπει νὰ προβληθῇ διαρκούσης τῆς συζητήσεως ἐνώ-
πιον τῶν συνέδρων.

ΑΠ. 50 (1841). Τὸ ἄρθρον 429 ἀπαιτεῖ, ὥστε τὸ κύριον ζήτημα νὰ
περιέχῃ τὴν ἐρώτησιν, ἂν ὁ κατηγ. εἶναι ἐνοχὸς τῆς προσαπομνη-
σθέντος πράξεως, δηλονότι τῆς συγκεκριμένης πράξεως, συνιδευσμένης ὑπὸ
τῶν ὀλικῶν αὐτῆς περιστατικῶν, καὶ οὐχὶ τῆς ἀφηρημένης πράξεως,
ὡς χαρακτηρίζεται διὰ γενικῶν ἐκφράσεων ὑπὸ τῶν ἄρθρων τοῦ ποιν.
νόμου.

ΑΠ. 148 (1868). Ἵνα κηρυχθῇ τις ἐνοχὸς ἀδικήματος, οὐ τοὺς χα-
ρακτήρας προσδιορίζει ὁ νόμος, δεῖν οἱ ἐνόρκοι νὰ ἀποφανθῶσιν οὐχὶ γε-
νικῶς καὶ ἀορίστως, ὅτι ὁ κατηγ. ἐξετέλεσε τὸ ἀδικήμα τοῦτο, ἀλλ' ὅτι
αὐτὸς ἐξετέλεσε τὰ γεγονότα, ἅπερ κατὰ τὴν προκειμένην ἐκάστοτε πε-
ριπτώσιν σχηματίζουσι τοὺς χαρακτήρας τοῦ ἀδικήματος. Ἐντεῦθεν δ'
ἔπεται, ὅτι ἐπὶ κατηγορίας περὶ τοιαύτου ἀδικήματος εἶναι τις ἐνοχὸς
μόνον τῆς ἀξιοποίνου πράξεως τῆς κατὰ νόμον ἀποτελουμένης ἐκ τῶν
γεγονότων, ἃ οἱ ἐνόρκοι παρεδέξαντο ὡς συμβάντα, οὐχὶ δὲ καὶ τοῦ ὑπὸ
τούτων ἀορίστως ὀνομαζομένου ἀδικήματος.

ΑΠ. 29 (1865). Δὲν ἀπαιτεῖται ἀναγκαιῶς ν' ἀναφέρονται ἐν τῇ
ἐπισημασίᾳ μετὰ τοῦ στοιχείου τῆς ἀξιοποίνου πράξεως καὶ τ' ἀποτε-
λούμενα αὐτῇ γεγονότα, ἅπερ χρησιμεύουσι πρὸς σχηματισμὸν τῆς πε-
ποιθήσεως τῶν ἐνόρκων περὶ τῆς υπάρξεως τῶν στοιχείων τούτων, ὧν
ἀντιλαμβάνονται οὗτοι ἐκ τῆς ἐνώπιον αὐτῶν συζητήσεως αὐτῶν.

ΑΠ. 107 (1888). Ὅριζοντος τοῦ ἄρθρ. 429, ὅτι τὸ κύριον ζήτημα
ἐπιστηρίζεται εἰς τὴν ἐν τῷ ἐπιλόγῳ τοῦ ἐγκλητηρίου πρότασιν, μὴ
δουλοῦντος δὲ, ὅτι δεῖν ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητας ν' ἀναφέρηται ἐν αὐτῇ ὁ
τόπος καὶ χρόνος τῆς πράξεως, ἔπεται, ὅτι δὲν ἐπέρχεται ἀναίρεσις ἐπὶ
τῷ ὅτι δὲν μνημονεύεται ὁ τόπος καὶ χρόνος τῆς πράξεως.

ΑΠ. 45 (1880). Διότι μόνῃ ἡ σημείωσις τοῦ χρόνου τῆς πράξεως
ἔχει ἐπιρροὴν οὐσιώδη εἰς τὴν δίκην, ὅποτε ὁ κατηγ. ἐπικαλεῖται τὴν
παραγραφὴν τῆς ἀποδοθείσης αὐτῷ πράξεως.

ΑΠ. 123 (1842). Ἡ δὲ ἐτυμηγορία τῶν ἐνόρκων εἶναι μὲν πλήρως πέρα προσδιορίζουσα τὸν χρόνον καὶ τόπον ἐν ᾧ διεπράχθη τὸ ἀδίκημα, ἀλλ' ὁ νόμος δὲν διατάσσει τοῦτο ρητῶς ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος, διὰ δὲ τὴν ἑλλειψῆς τοῦ τοιοῦτου προσδιορισμοῦ δὲν προσβάλλεται τὸ δικαίωμα τῆς ὑπερασπίσεως, ὅτε ἐν τῇ περὶ παραπομπῆς βουλευματι καὶ τῷ ἐγκλητηρίῳ προσδιωρίσθησαν ἀμφότερα.

ΑΠ. 102 (1883). Τὸ δικ. τῶν συνέδρων δύναται νὰ διατάξῃ τὴν διορθωσιν τῶν τεθέντων κατὰ πρῶτον ζητημάτων ὡς ἐσφαλμένων κατὰ τὸν χρόνον τῆς πράξεως καὶ ἀκυρώσῃ τὴν ἐπὶ τῇ βάσει αὐτῶν ἐκδοθεῖσαν πρῶτην ἐτυμηγορίαν, προκαλέσῃ δὲ τὴν ἐκδοσιν νέας ἐτυμηγορίας ἐπὶ τῇ βάσει ζητημάτων περιλαμβανόντων τὸν ἀληθῆ χρόνον τῆς πράξεως.

ΑΠ. 78 (1858). Μόνον δὲ ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐτυμηγορίας διορθώσις τῆς χρονολογίας τῆς πράξεως ὑπὸ τοῦ δικ. τῶν συνέδρων ἐπιφέρει ἀναίρεσιν τῆς εἰς αὐτὴν στηριζομένης ἀποφάσεως τῶν συνέδρων ἐπὶ ὑπερβάσει ἀρμοδιότητος.

ΑΠ. 130 (1875). Κατὰ τὸ 429 ποιν. δικ. τὸ περὶ ἐνοχλῆς τοῦ κατηγορουμένου τιθέμενον τοῖς ἐνόρκοις ζήτημα πρέπει νὰ στηρίζεται εἰς τὴν ἐν τῷ ἐπιλόγῳ τοῦ ἐγκλητηρίου περιεχομένην πρότασιν, ἀλλ' ἐξ ἄρθρων 421, 422, 430, 264, προκύπτει ὅτι ἡ περὶ τῆς καταδίκης τοῦ κατηγορουμένου πρότασις τοῦ ἐγκλητηρίου πρέπει νὰ στηρίζεται εἰς τὸ διατακτικὸν τοῦ περὶ παραπομπῆς βουλευματος, ὅπερ ἀποτελεῖ τὴν βῆσιν τῆς προσαπτομένης τῷ κατῃ. κατηγορίας.

ΑΠ. 74 (1845). Ἡ δὲ διάταξις τοῦ 429 ἄρθρου, καθ' ἣν τὸ κύριον ζήτημα στηρίζεται εἰς τὴν ἐν τῷ ἐπιλόγῳ τοῦ ἐγκλητηρίου πρότασιν, λόγον ἔχει ὅτι ἡ πρότασις αὕτη προϋπατίθεται σύμφωνας πρὸς τὴν ἐν τῷ βουλευματι.

ΑΠ. 76 (1860). Ὅθεν δσάκις ὑπάρχει ἑλλειψὶς τις ἐν τῷ προλόγῳ τοῦ ἐγκλητηρίου, αὕτη ἀναπληροῦται καὶ ὑπὸ τοῦ βουλευματος.

ΑΠ. 195 (1877). Ἀλλὰ καὶ δσάκις στοιχεῖόν τι ἀδικήματος δὲν περιέχεται ἐν τῷ ἐπιλόγῳ τοῦ ἐγκλητηρίου καὶ τῷ διατακτικῷ τοῦ βουλευματος τῆς παραπομπῆς, περιέχεται ὅμως συνεπτυγμένως ἐν τῇ πρὸς τὸ συμβούλιον προτάσει τοῦ εἰσαγγελέως, εἰς ἧς τὰς αἰτιολογίας, ὡς ὁρθὰς καὶ νομίμους, ἀναφέρεται τὸ συμβούλιον, δύναται νὰ περιληφθῇ ἐν τῷ τελοῦσμένῳ τοῖς ἐνόρκοις ζήτηματι.

ΑΠ. 159 (1857). Οἱ ἐνόρκοι ὀφείλουσι δυνάμει ἄρθρων 429 καὶ 430 ν' ἀπαντῶσιν εἰς μόνα τὰ τιθέμενα αὐτοῖς ὑπὸ τοῦ προέδρου τῶν συνέδρων ζητήματα, οὐδαμῶθεν ἀντλοῦντες τὸ δικαίωμα νὰ βαρύνωσι τὴν κατάστασιν τοῦ κατηγορουμένου διὰ περιστάτικων, περὶ ὧν δὲν ἦσαν τήθησαν.

ΑΠ. 356 (1838) 134 (1846). Καὶ ἐν γένει οὐδαμῶς δικαιούμενοι νὰ ἐκτείνωσιν ἢ περιορίσωσι τὴν ἐτυμηγορίαν αὐτῶν διὰ προσθήκῃ παραλείψεως ἢ μεταβολῆς κυρίου τινὸς ἢ παρεπιπτόντος ζητήματος ἀφορῶντος εἰς ἐλαφρυντικὴν ἢ ἐπιβαρυντικὴν τινὰ περιστάσιν.

ΑΠ. 108 (1861). Αἱ ἀπαντήσεις αὐτῶν εἰς μὴ τεθέντα ζητήματα ἀπερροῦσι τὸ ἄκυρον τῆς ἐτυμηγορίας, εἴαν ἔχωσιν ἐπιρροὴν εἰς τὴν λύσιν τῶν τεθέντων αὐτοῖς ζητημάτων, ἢ ἄλλως θεωροῦνται ὡς μὴ γενημένοι αὐταὶ μόνον αἱ ἀπαντήσεις.

ΑΠ. 147 (1859). Ὡς πασιδῆλως προκύπτει ἐκ τῶν ἀρθρῶν 421, 429 καὶ 430, ἐτυμηγορία, δι' ἧς οἱ ἐνόρκοι ἀπεφάναντο περὶ πράξεως περὶ τῆς δὲν ἐτέθη αὐτοῖς ζήτημα, εἶναι μὴ νομίμως κατηρτισμένη καὶ ἐπομένως ἄκυρος.

ΑΠ. 134 (1846). Οὕτω δ' ἔχοντας τοῦ πράγματος, οἱ συνέδροι οφείλουσι νὰ στείλωσι τοὺς ἐνόρκους εἰς ἐκδῶσιν νέας ἐτυμηγορίας, ὡσάκις περιβαίνοντες τὰ καθήκοντα αὐτῶν οἱ ἐνόρκοι ἤθελον ἐκτείνειν ἢ περιορίσαι τὴν ἐτυμηγορίαν αὐτῶν.

ΑΠ. 105 (1864). Ὡς βάσις τοῦ ἐγκλητηρίου ἐγγράφου δι' ἀπαντας τοὺς κατηγορουμένους χρησιμεύει τὸ τῶν ἐφετῶν μεταρρυθμιστικὸν ὡς πρὸς τὸν χαρακτηρισμὸν τῆς πράξεως βούλευμα, καὶ ὅποτε ἐξεδόθη ἐπὶ τῇ ἀνακοπῇ ἐνὸς μόνον ἐκ τῶν κατηγορουμένων, τῶν ἄλλων μὴ ἀνακοινῶνται αὐτό.

ΑΠ. 57 (1841) 5 (1845) 28 (1846) 45, 59, 99 (1852) 16 (1861) 35 (1864) 118 (1867) 23 (1868) 1 (1875) 4 (1869) 7 (1879) 32, 65 (1880). Τοῦ μὲν ἀρθρου 420 ἀποφαινομένου, ὅτι τὸ δικαστήριον τῶν ἐνόρκων ἀποφαίνεται ὁριστικῶς περὶ τοῦ πραγματικοῦ μέρους τῆς κατηγορίας, ἀνατιθεμένης εἰς τὸ δικαστ. τῶν συνέδρων τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ νόμου, τοῦ ἀρθρου δὲ 429, ὅτι τοῖς ἐνόρκοις ὑποβάλλονται τὰ τε κύριον ζήτημα καὶ τὰ ἐπιδοθητικὰ καὶ τέλος τοῦ ἀρθρου 443, ὅτι κατὰ τῆς ἐτυμηγορίας τῶν ἐνόρκων ἐν καὶ μόνον ἔνδικον μέσον ὑπάρχει, ἢ ἀναιμία, ἐπεταί, ὅτι οὐδεμία μεταβολὴ αὐτῆς ἐπιτρέπεται, ὅταν αὕτη ᾖ καί τιμηκὴ, (κατηρτισμένη δηλονότι συμφώνως πρὸς τὰς περὶ ἐτυμηγορίας ἀρ. 421 καὶ 429 τοῦ νόμου) σαφῆς (μὴ περιέχουσα τουτέστιν ἀμφιβολίαν καὶ ἀσάφειαν) ἐξηγήσεως ἐπιδεκτικὴν ἔννοιαν) καὶ πλήρης, ἐξαντλοῦσα ἀηλαδῶς παντελῶς τὴν κατηγορίαν.

ΑΠ. 7 (1879). Δέον ἐπομένως νὰ ᾖ πρὸς τοῦτο καθόλου σαφῆς καὶ ἀνεπιβεκτος πάσης ἀμφιβολίας, ἐκφέρουσα καταδῆλως καὶ ἀνεκδοκίμως τὴν ἐφ' ἑκάστου τῶν τῆς ὑποθέσεως ἀντικειμένων πεποιθήσιν τῶν ἐνόρκων.

ΑΠ. 32 (1880). Ὅθεν ἀπαντῶσα ἐπὶ πάντων ἐν γένει τῶν τεθέντων τοῖς ἐνόρκοις ζητημάτων.

ΑΠ. 44 (1845) 28 (1846) 45, 59 (1852). Προσδιορίζουσα καταφατικῶς καὶ ἀλαυδήτως καὶ ἄνευ ἀβεβαιότητος ἢ ἀμφιβολίας τὴν ἐνοχὴν ἢ τὴν ἐνοχὴν τοῦ κατηγορουμένου ἢ τῶν κατηγορουμένων καὶ τὸν βαθμὸν αὐτῆς.

ΑΠ. 118 (1867) 23 (1868). Οὐδεμίαν ἐν γένει παρέχουσα ἀμφιβολίαν περὶ τῶν δι' αὐτῆς βεβαιουμένων πραγμάτων.

ΑΠ. 78 (1853) 78 (1864) 7 (1866) 37, 57 (1841) 16 (1861) 4 (1805) 4 (1869). Ὅσακις δὲν ἀπαντῶσιν οἱ ἐνόρκοι ἐπὶ πασῶν τῶν

περιστάσεων, δι' ὧν ἐξαντλεῖται ἡ κατηγορία, εἴτε διότι παρέλειπον οἱ τοὶ ν' ἀπαντήσῃσι, καὶ τοὶ ἐρωτηθέντες, εἴτε διότι παρέλειπον οἱ πρόδικοι τῶν συνέδρων νὰ περιλάβῃ ἐν τοῖς ζητήμασιν ἐν τῶν οὐσιωδῶν στοιχείων τοῦ ἀποδιδόμενου τῷ κατηγορουμένῳ ἀδικήματος, δὲν δύναται ἡ ἐτυμηγορία νὰ χρησιμεύσῃ ὡς βάσις ἐγκύρου ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου τῶν συνέδρων, αἵτε ἀδύνατον καθιστῶσα τὴν προσήκουσαν ἐφαρμογὴν τοῦ νόμου ἐπομένως θέον νὰ διαταχθῇ ἡ διόρθωσις τῆς ἐτυμηγορίας, παραπεμπομένων ἐπὶ τούτῳ τῶν ἐνόρκων εἰς νέαν διάσκεψιν.

ΑΠ. 131 (1846) 141 (1864) 151 (1884) 156 (1887) 146 (1891). Ἐπίσης εἰάν ἡ ἐτυμηγορία τῶν ἐνόρκων ἀντιφάσκη πρὸς αὐτήν, ὡς φέρ' εἰπεῖν εἰάν ἐξ ἐνὸς μὲν ἀποφαίνεται, ὅτι δὲν ὑπῆρξεν ἄμυνα, ἐξ ἄλλου δέ, ὅτι ὑπάρχει ὑπέρβασις ἀμύνης.

ΑΠ. 131 (1846) 84 (1850) 113 (1851) 144 (1864) 13, 127 (1871). Ἐτυμηγορία, ἀποφαινομένη ἐξ ἐνὸς μὲν, ὅτι δὲν ὑπῆρξεν ἄμυνα, ἐξ ἄλλου δέ, ὅτι ὑπῆρξεν ὑπέρβασις ἀμύνης, ἀντιφατικὴ οὖσα, δὲν δύναται νὰ χρησιμεύσῃ ὡς βάσις καταδικαστικῆς ἀποφάσεως.

ΑΠ. 89 (1880). Ἐτυμηγορία τῶν ἐνόρκων ἀποφαινομένη, ἡ ἐνὶ μὲν ὅτι δὲν ὑπῆρξεν ἄδικος ἐπίθεσις καὶ ἄμυνα, ἐξ ἄλλου δέ ἀπαντῶσα καταφατικῶς ἐν τῷ ζητήματι, ὅτι ὑπῆρχε καιρὸς καὶ ευκολία πρὸς χηρὰσιν μικροτέρων κτλ. εἶναι ἀκυρωτέα, ὡς ἀντιφατικὴ, αἵτε τῶν ἐνόρκων δεχομένων καὶ ἀρνούμενων τὴν ὑπαρξίν τῆς ἀμύνης.

ΑΠ. 36, 37, 60 (1841) 67 (1846) 51 (1848) 102 (1857) 62 (1860). Ἡ ἐν ἀντιφάσκη ἄλλως ὡς παραδεχομένη ἐν μιᾷ καὶ τῇ αὐτῇ πράξει δύο μὴ συμβιβάζομένους ἀλλήλοισι σκοποῦς.

ΑΠ. 45 (1845). Ὅσακις ἡ ἐτυμηγορία τῶν ἐνόρκων εἶνε μὲν ἀντιφάσκη, ἀτακτος ἢ ἀντιφατικὴ, τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων δύναται καὶ ὀφείλει μάλιστα νὰ παραπέμψῃ τοὺς ἐνόρκους ἐκ νέου εἰς τὸ τῶν διὰ σκέψεων δωμάτιον πρὸς συμπλήρωσιν ἢ τακτοποίησιν τῆς ἐτυμηγορίας, ἀλλὰ δὲν δύναται καὶ νὰ ὀδηγήσῃ τοὺς ἐνόρκους εἰς πῶς δέον νὰ παραβῶσιν ἐπὶ τοῦ τεθέντος ζητήματος, διότι οὕτως ἐπεμβαίνει ἐμμέσως εἰς τὸ πραγματικὸν τῆς κατηγορίας, ὅπερ ἀνατίθεται ἀποκλειστικῶς ὑπὸ τοῦ νόμου τοῖς ἐνόρκοις.

ΑΠ. 151 (1884). Ἐτυμηγορία ἀποφαινομένη ἐξ ἐνὸς μὲν ὅτι ὑπῆρξεν ὑπέρβασις, ἐξ ἄλλου δέ, ὅτι ἡ ὑπέρβασις ἦν συγγνωστὴ, ὡς ἀντιφατικὴ εἶναι ἀκυρωτέα.

ΑΠ. 102 (1857) 62 (1860). Ἐτυμηγορία, δι' ἧς οἱ ἐνόρκοι ἀποφαίνονται διὰ μὲν τῆς πρώτης ἀπαντήσεως, ὅτι ὁ κατηγορούμενος ἐπέκει καὶ ἀπεφάσισε νὰ φονεύσῃ, ἀλλ' ἀπέτυχε τοῦ σκοποῦ, διὰ δὲ ἄλλης κατόπιν, ὅτι ἀπεφάσισε καὶ ἐξέτέλεσε τραυματισμὸν, εἶναι ἀντιφατικὴ διότι κατὰ μὲν τὴν τελευταίαν ἀπάντησιν ἡ δολία πρᾶξις τοῦ κατηγορουμένου περιορίζετο μέχρι τοῦ τραυματισμοῦ, δηλονότι τῆς τραυματικῆς βλάβης καὶ δὲν ἐξετείνετο αὕτη καὶ περαιτέρω, ἥτοι νὰ ἐπιφέρῃ θάνατον, ὅθεν τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων ὀφείλει νὰ κυρώσῃ τὴν ἐτυμηγορίαν καὶ παραπέμψῃ νομίμως τοὺς ἐνόρκους πρὸς νέαν διάσκεψιν, ἐλευθέρους ὄντας διὰ

τῆς δευτέρας αὐτῶν ἐτυμηγορίας νὰ δεχθῶσιν ἢ ὅτι ὁ κατηγορούμενος ἐπέτελεσεν ἀπόπειραν ἀναιρέσεως ἢ ὅτι περιορίσθη εἰς τὴν ἀπόφασιν καὶ ἐκτέλεσιν τοῦ τραυματισμοῦ.

ΑΠ. 99 (1852) 109 (1851). Ἐπίσης ὅταν παραδεχθῶσιν ἐξ ἑνὸς ἀπόπειραν ἀναιρέσεως ἀνευ προμελέτης καὶ ἐξ ἄλλου τραύματα.

ΑΠ. 147 (1850). Ἐτυμηγορία δι' ἧς βεβαιούται, ὅτι ὁ κατηγορούμενος ἀπρομελετήτως ἀπεφάσισε καὶ προϋξήνησεν οὐχὶ ἐπίτηδες τραῦμα, εἶναι ἀκυρωτέα ὡς ἀντιφατικῇ, διότι, ἂν ἀπεφάσισε τὸ τραῦμα ἐγένετο ἐπίτηδες, ἂν δὲ δὲν ἐγένετο ἐπίτηδες, τότε δὲν ἀπεφάσισεν αὐτό.

ΑΠ. 78 (1853). Ἐπίσης ἐτυμηγορία, καθ' ἣν ἐξ ἑνὸς μὲν ὁ κατηγορούμενος ἐτραυμάτισε τὸν παθόντα, στερηθέντα ἐκ τούτου τῆς ζωῆς, ἐξ ἄλλου δὲ ἢ ἐκ τῶν τραυμάτων νόσος ἤθελε διαρκέσει ὑπὲρ τὰς τρεῖς ἡμέρας καὶ ὀλιγώτερον τῶν τριῶν μηνῶν.

ΑΠ. 127 (1858). Ἐτυμηγορία δι' ἧς λύεται ἀποφατικῶς τὸ πρῶτον ζήτημα, ἂν εἶχεν ὁ κατηγορούμενος συμπληρωμένον τὸ 10 ἔτος τῆς ἡλικίας αὐτοῦ, ἀλλ' οὐχὶ καὶ τὸ 14, λύεται δὲ καταφατικῶς τὸ δεύτερον, ἥτοι ἂν εἶχε συμπληρωμένον τὸ δέκατον τέταρτον ἔτος, εἶναι ἐπίσης ἀντιφατικῇ ἐπομένως εἶναι ἀκυρωτέα.

ΑΠ. 65 (1846). Τῆς γενικῆς λέξεως ἀνθρωποκτονίας περιλαμβάνουσης τὸν τε ἐκ προμελέτης καὶ τὸν ἀπρομελετήτως διαπραττόμενον φόνον, τιμωρουμένης δὲ διὰ θανάτου μὲν, ἐν τῇ πρώτῃ περιπτώσει (τῆς προμελέτης), διὰ δεσμῶν καὶ εἰρκτῆς ἐν τῇ δευτέρᾳ (τῆς ἀλλείψεως προμελέτης), τιμωρουμένης δὲ ἀναλόγως τῆς ἀποπειρας τῆς ἀνθρωποκτονίας, ἔπεται, ὅτι ὅταν ἐν τῷ τιθεμένῳ ζητηματι ὑπάρχωσι μόνον αἱ λέξεις σκοπεύων νὰ ἐκτελέσῃ ἀνθρωποκτονίαν, δὲν δύναται νὰ ἐφαρμοσθῇ ὁρθῶς ἡ ποινὴ, ἀλλ' ἀνάγκη νὰ βεβαιωθῇ ἂν συντρέχῃ ἡ πρώτη ἢ ἡ δευτέρα περίπτωσις· ὅθεν ἐτυμηγορία, μὴ ἐνδιαλαμβάνουσα τὴν πρώτην ἢ τὴν δευτέραν περίστασιν, δὲν χρησιμεύει ὡς βᾶσις καταδικαστικῆς ἀποφάσεως.

ΑΠ. 7 (1878). Ἐπίσης ἡ ἐτυμηγορία, δι' ἧς κηρύσσονται ἔνοχοι τῶν αὐτῶν ἀξιοποιῶν πράξεων πολλοὶ κατηγορούμενοι δι' οὐδενὸς δεσμοῦ συναιτιότητος ἢ συνεργείας συνδεόμενοι ἀλλήλοις, ὡς μὴ βεβαιούσα σαφῶς καὶ ἀνενδοιάστως τὴν περὶ τοῦ ἐνόχου τῶν εἰς τὴν κρίσιν τῶν ἐνόχων ὑποβληθεῖσων ἀξιοποιῶν πράξεων πεποιθήσιν αὐτῶν.

ΑΠ. 67 (1878). Ἐπίσης ἐτυμηγορία, δι' ἧς ἐλύθη μὲν καταφατικῶς τὸ ζήτημα, καθ' ὃ ὁ κατηγορούμενος ἐν γνώσει καὶ ἐκ προθέσεως ὑπεστήριξε τὴν ἀξιοποιῶν πράξιν καὶ ἀποφατικῶς τὸ ζήτημα, καθ' ὃ ἐξαφαιρέθητο ὡς αὐτομαγός, μὴ τεθέντος, ὡς ἔδει, ἰδιαίτερον ζητήματος περὶ τῆς ὑπὸ ἄλλων ὡς αὐτοεργῶν διαπραξέως αὐτῆς καὶ περὶ τῶν συνδεουσῶν αὐτὴν περιστάσεων.

ΑΠ. 54 (1846). Ἐτυμηγορία, ἐξ ἧς δὲν προκύπτει σαφῶς καὶ ὠρισμένως ἂν τὸ ἀδίκημα τῆς ἀνθρωποκτονίας ἔμεινεν ἀνεκτέλεστον ἐκ τύχης ἢ δι' ἐξωτερικὰ ἐμπόδια ἢ ἐξ αἰτίας τῆς θελήσεως αὐτοῦ τοῦ

πράξαντος, δὲν χορηγεῖ τὰ ἀπαιτούμενα στοιχεῖα πρὸς στήριξιν ἀποφάσεως.

ΑΠ. 23 (1868). Ἐπίσης ἐτυμηγορία μὴ ὀρίζουσα τοσοῦτον ἀκριβῶς τὸ πρόσωπον τοῦ δι' αὐτῆς κηρυττομένου ἐνόχου, ὥστε νὰ καθίσταται παντάπασιν ἀδύνατος καὶ ἡ ἔγερσις τοῦ ἐλαχίστου περὶ τούτου διασταγμοῦ.

ΑΠ. 14 (1862). Ἐτυμηγορία μὴ ἐκφράζουσα ἀναμφισβητήτως τὸ εἶδος τῆς ἐνοχῆς τοῦ κατηγ. ὡς λ. χ. ἐτυμηγορία μὴ βεβαιούσα ὡς δεῖ, ἂν ὁ κατηγ. ἀπέκρυψε τοὺς διαπραξάντας τὴν κλοπὴν ἀπλῶς ἢ σύναμα καὶ τ' ἀντικείμενα τῶν πράξεων ἢ ἂν ἀπέκρυψε μόνον ταῦτα ἢ μόνον ἐκείνους, δὲν δύναται νὰ χρησιμεύσῃ πρὸς ἐπιβολὴν ποινῆς ὅθεν ὅσον τὸ δικαστ. τῶν συνέδρων ἐν περιπτώσει τοιαύτῃ νὰ ἀποστείλῃ τοὺς ἐνόρκους εἰς τὸ δωμάτιον αὐτῶν πρὸς διόρθωσιν τῆς πλημμελοῦς αὐτῶν ἐτυμηγορίας.

ΑΠ. 69 (1862). Ἐτυμηγορία, μὴ διαλαμβάνουσα, ὅτι ὁ κατηγορούμενος εἶναι ἐνοχος τῶν πράξεων, ἐφ' αἷς κατηγορεῖτο, ἀλλ' ἀπλῶς ὅτι οὗτος ἐνήργησεν ὠρισμένας πράξεις ἀποτελοῦσας κατὰ τοὺς ὅρους τοῦ ἀρθροῦ 593 Ἐμπ. Νόμου τὰ στοιχεῖα τῆς δολίας χρεωκοπίας, ὅπερ ἐμφαίνει μὲν τὴν παραδοχὴν τοῦ ὕλικου μέρους τῆς πράξεως, δὲν ἐκφράζει ὅμως ρητῶς καὶ τὴν περὶ τοῦ ἡθικοῦ στοιχείου αὐτῆς, ἥγουν τὴν περὶ τοῦ ἐγκληματικοῦ σκοποῦ τοῦ πράξαντος πεποιθήσιν τῶν ἐνόρκων, δὲν δύναται νὰ χρησιμεύσῃ ὡς βᾶσις καταδικαστικῆς ἀποφάσεως ὅθεν ὅσον τὸ δικαστ. τῶν συνέδρων νὰ κυρώσῃ αὐτὴν καὶ διατάξῃ ν' ἀποσυρθῶσιν οἱ ἐνόρκοι εἰς τὸ δωμάτιον τῶν διασκέψεων πρὸς κατάρτισιν ἐγκύρου ἐτυμηγορίας.

ΑΠ. 21 (1870). Εἶναι συμπληρωτέα ὡς ἑλλιπὴς καὶ ἀόριστος ἡ ἐτυμηγορία, ὡςάκις οἱ ἐνόρκοι ἀπήντησαν μὲν ἀποφατικῶς ὡς πρὸς τὸ ζήτημα, τὸ ἀφορῶν εἰς τὸν ἐντελῆ ἀποκλεισμόν τῆς ἐνεργείας τοῦ λογικοῦ, ἀλλ' ἐσιώπησαν ὡς πρὸς τὸ δεύτερον ζήτημα, τὸ ἀφορῶν εἰς τὴν ἡλαττωμένην τοῦ λογικοῦ ἐνέργειαν, ἐν ᾧ ὥφειλον μετὰ τὴν ἀποφατικὴν ἐπὶ τοῦ πρώτου ζητήματος ἀπάντησιν νὰ προβῶσιν εἰς τὴν λύσιν καὶ τοῦ κατόπιν ζητήματος, οὗ ἡ καταφατικὴ λύσις ἤθελεν ἐπενεγχεῖ ἐλάττωσιν τῆς ποινῆς.

ΑΠ. 145 (1870). Ἐλλιπὴς εἶναι ἡ ἐτυμηγορία, ἐν ᾗ δὲν ὀρίζεται τὸ ὑπολειπόμενον μετὰ τὴν ἀπόδοσιν μέρους τῶν κλαπέντων ποσόν πρὸς συμπλήρωσιν τῆς ἀξίας ὅλων τῶν κλαπέντων.

ΑΠ. 163 (1871). Ἐλλιπὴς εἶναι ἡ ἐτυμηγορία, ὡςάκις τὸ ὑπὸ τῶν συνέδρων τεθὲν καὶ ὑπὸ τῶν ἐνόρκων λυθὲν καταφατικῶς ζήτημα περὶ συνεργείας εἶναι ἀόριστον ὡς ἐπαναλαμβάνον ἀπλῶς τὰς λέξεις τοῦ ἀρθροῦ 71, ὅπερ περιέχει τὸν ὁρισμὸν τῶν συνεργῶν καὶ τὸ μέτρον τῆς εἰς τούτους ἐπιβλητέας ποινῆς, μὴ περιλαμβάνον δὲ ταῦτοχρόνως καὶ ἓνα τῶν ἐν τῷ ἀρθρῷ 72 μνημονευομένων διαφόρων τῆς συνεργείας τρόπων ἢ ἄλλον τοῦλάχιστον ὠρισμένον τῆς συνεργείας ἐκ τῶν ἐν τοῖς ἐπομένοις ἀρθροῖς ἐνδιαλαμβανομένων.

- ΑΠ. 14 (1882). Είναι ἑλλιπής, ὁσάκις ὁ ὅρος τοῦ ἀδικήματος τῆς ἀναίρεσως ἀπρομελετήτως εἰς βρασμὸν ψυχικῆς ὁρμῆς, παραλειφθεὶς τὸ τοθέντι σχετικῶ ζήτηματι, λείπει καὶ ἐκ τῆς ἐτυμολογίας.
- ΑΠ. 105 (1873). Εἶναι ἀτελής ἡ ἐτυμολογία, ὁσάκις οἱ ἐνορχοι ἀφαιρῶντες δι' αὐτῆς τὸν κατηγορούμενον ἐνοχὸν τραύματος θανατηφόρου ἐκ προμελέτης ἀπορρασιθέντος καὶ ἐσκεμμένως ἐκτελεσθέντος, παρέλειψαν ν' ἀπαντήσωσι καὶ εἰς τὰ τεθέντα ζητήματα τῆς ἀμύνης.
- ΑΠ. 10 (1861). 'Ετυμολογία, ἐν ἣ τὸ περὶ ἀναίρεσως ζήτημα δὲν περιλάβε συμφώνως πρὸς οὐσιώδεις διατάξεις 429 καὶ 430 ποιν. δικ., ἀφαιρῶν τὸν τρόπον τῆς ἐκτέλεσεως τοῦ φόνου ἂν δηλονότι δι' ἐνὸς ἢ πολλῶν τραυμάτων καὶ ἂν διὰ τῆς συμπτώσεως τῶν τραυμάτων καὶ ἂν ἐγένετο ἡ ἐκτέλεσις αὐτοῦ, εἰ δὲ καὶ κατὰ τίνα τρόπον ἀποροπότητος συνέπραξεν εἰς αὐτὸν ἕκαστος τῶν δύο κατηγορουμένων, δὲν περιέχει ἀμφιβολίαν ἂν ἀμφότεροι οἱ κατηγορούμενοι εὐθύνονται ἐπὶ τῇ ποινῇ ἀνθρωποκτονικῇ ἣ ὁ εἰς καὶ τις ἐξ αὐτῶν, εἶναι ἀκωλύτως.
- ΑΠ. 64 (1879). 'Οσάκις προκειμένου ζητήματος περὶ κλοπῆς ἡ ἐτυμολογία παρέλιπε τὰς λέξεις εἶναι τὰ ἔχουσι παρὰ νόμῳ ὡς ἰδιοκτησίαν τῶν αἰνέτων ἀποτελοῦσι τὸ ἀναγκαῖον στοιχεῖον τοῦ ἀδικήματος τῆς κλοπῆς, δὲν ἐξαντλεῖται ἡ κατηγορία· ἐπομένως δεόν ν' ἀναπεμφθῶσιν οἱ ἐνορχοὶ πρὸς συμπλήρωσιν κατὰ τοῦτο τῆς ἐτυμολογίας.
- ΑΠ. 104 (1875). 'Ετυμολογία, κηρύττουσά τινα ἐνόχον ἀναίρεσως, καὶ μὴ περιέχουσα τὸν ὅρον τοῦ ἄρθρου 293 τοῦ ποιν. νόμου εἰς βρασμὸν ψυχικῆς ὁρμῆς, εἶναι ἀτελής, διότι μόνος ὁ ὅρος «ἀπρομελετήτως» δὲν ἀρκεῖ πρὸς ἀπαρτιτὸν τοῦ ἀδικήματος τῆς ἀναίρεσως.
- ΑΠ. 45 (1852). 'Ετυμολογία, καθ' ἣν ὁ κατηγορούμενος συνήργησε ὡς ἀποσπῶντα ἀπὸ τοῦ ἀδικήματος εἰς τὴν ἐκτέλεσιν αὐτοῦ, ἀτελής εἶναι, διότι ἐκ τῆς ἐκφράσεως ταύτης δὲν ἐξάγεται κατὰ τίνα τρόπον συνέπραξε, δὲν χορηγεῖ τὰ ἀπαιτούμενα στοιχεῖα πρὸς ἐφαρμογὴν τοῦ νόμου.
- ΑΠ. 78 (1852). 'Ετυμολογία, ἀναφέρουσα μὲν, ὅτι αἱ ἐν αὐτῇ ἐνταυμέναι πράξεις ἐνηργήθησαν ἐκ συστάσεως, ἀλλὰ μὴ ὀρίζουσα τ' ἀπαρτίζοντα τὴν σύστασιν γεγονότα, δὲν δύναται νὰ χρησιμεύσῃ ὡς βάσις ἐγκύρου ἀποφάσεως τοῦ δικασ. τῶν συνόδων.
- ΑΠ. 32 (1869). Μὴ ἀπαντησάντων τῶν ἐνόρκων εἰς τὴν ἐρώτησιν περὶ οὐσιώδους διαταράξεως καὶ ἐλαττώσεως τῆς ἐνεργείας τοῦ λογικοῦ, ἣτις ἔχει ἐπιρροὴν εἰς τὸν καταλογισμὸν τῆς ποινῆς, ἡ ἐτυμολογία εἶναι προφανῶς ἑλλιπής· δὲν τὸ δικαστήριον τῶν συνόδων ὀφείλει νὰ παραπέμψῃ τοὺς ἐνόρκους ἐκ νέου εἰς τὸν ἀνακρίψαν δωμάτιον, ὅπως συμπληρώσωσι τὴν ἑλλιπῆ ἐτυμολογίαν αὐτῶν καὶ οὕτως ἐξαντληθῇ ἡ κατηγορία· ἂν δὲ ἀντὶ τούτου τὸ δικαστήριον τῶν συνόδων ἐκδῶται ἀπόφασιν καταδικαστικὴν ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἑλλιποῦς ταύτης ἐτυμολογίας, ἡ ἀπόφασις αὕτη ἀναιρεῖται.
- ΑΠ. 32 (1869). Παραπέμπεται δὲ εἰς ἄλλο κηκουριόδικεον ἢ ἐκδί-

κασίς τῆς κατηγορίας, ὑπὸ τὸν ὅρον ὅμως ὅτι δὲν δύναται νὰ ἀπολέσῃ ὁ κατηγορούμενος ὅ,τι ἐκέρδαιεν ἤδη, ἐπομένως εἰν ἐκτελέσθαι ὁ δόμος τῆς ἐπὶ φόνου κατηγορίας, παραδεχθέντων τῶν ἐνόρκων ἀναίρεσιν, καὶ κηται τὸ δικαίωμα νὰ θεωρηταί ὡς τοιοῦτος καὶ δὲν δύναται νὰ δικασθῇ ὡς ὑπαίτιος τοῦ φόνου.

ΑΠ. 93 (1874). Ἐτυμηγορία τῶν ἐνόρκων, διαλαμβάνουσα ὅτι ὁ παθὼν ἐστερήθη τῆς ζωῆς ἐκ θανατηφόρου τραύματος, καὶ ὅτι ὁ κατηγορούμενος ἀπεφάσισε ν' ἀποκτείνῃ αὐτόν, δὲν εἶναι ἀντιφατική, διότι ἐμφαίνει, ὅτι οὗτος ἀπεφάσισε νὰ ἐκτελέσῃ ἀνθρωποκτονίαν καὶ ἐπὶ τῷ σκοπῷ τούτῳ ἐπήνεγκε τῷ παθόντι τὸ θανατηφόρον τραῦμα, ἐξ οὗ αὐτὸς ἀπέθανεν· ὅθεν δὲν εἶναι ἀκυρωτέα.

ΑΠ. 23 (1858). Δὲν εἶναι ἀντιφατικὴ ἐτυμηγορία τῶν ἐνόρκων, λύουσα καταφατικῶς τὸ περὶ βρασάνων ζήτημα καὶ ἀποφατικῶς τὸ περὶ ἀπειλῆς, διότι τὰ γεγονότα τῶν βρασάνων καὶ τῆς ἀπειλῆς συνανταὶ νὰ συμβῶσιν ἀμφοτέρω ἐν ταῦτῳ ἢ καὶ μόνον θάτερον αὐτῶν.

ΑΠ. 81 (1858). Ἐτυμηγορία βεβαιούσα, ὅτι οἱ κατηγορούμενοι ἐκ συστάσεως ἀπεφάσισαν τὴν ἐκτέλεσιν πάντων τῶν κακουργημάτων ἐν ταῦτῳ δὲ ὅτι συνέπραξαν δι' ἀγγελιῶν καὶ κατασκοπειῶν καὶ προέβλεπον ὅτι παρευρέθησαν εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῶν πράξεων καὶ πάντες οὗτοι ἐξετέλεσαν αὐτάς, δὲν εἶναι ἀντιφατικὴ, διότι οὐδεμία τῆς ἐτυμηγορίας διατάξεως ἀναίρει τὴν ἑτέραν καὶ πᾶσαι ὁμοῦ προβλέπονται ὑπὸ 57 νόμου πάντα δὲ τὰ προσηρθέντα περιστάτικα δύνανται νὰ συνυπάρξωσι αὐτοτελῶς καὶ δὲν εἶναι ἀσυμβίβαστα ἀλλήλοις.

ΑΠ. 51 (1886). Ἐτυμηγορία, δι' ἧς οἱ ἐνόρκοι ἐκήρυσαν τοὺς κατηγορούμενους ἐνόχους, ὅτι ἐκ συστάσεως ἀπήγαγον νεάνιδα, ἵνα ἀναγκάσωσιν αὐτὴν εἰς γάμον μετὰ τινος καὶ ὅτι βραδύτερον ἢ συστάσεως ἡ νύμφη αὐτὴν εἰς ἀσέλγειαν δὲν εἶναι ἀντιφατικὴ, διότι δὲν εἶναι ἀδύνατον νὰ τελεσθῇ ἡ πράξις αὕτη ἄνευ ἐκείνης.

ΑΠ. 38 (1866). Ἐτυμηγορία καθ' ἣν ὁ κατηγορούμενος σκοπῶν ἐπὶ τῇ περιποίησιν ἐνταῦτ' ἐκείνου ὄφελος συνέλαβε καὶ μετήγαγεν ἑλπίδα χάριτι τὸν παθόντα, ἀλλὰ δὲν ἠπειλήσε δι' ὧν ἔφερον ὅπλων τὸ σώμα καὶ τὴν ζωὴν αὐτοῦ ὅπως ἀναγκάσῃ αὐτόν νὰ τῷ δώτῃ λύτρα ἀλλ' ἐπὶ λύτρα ἄνευ λύτρων εἶναι πλήρης ὡς ἐξαντληθέντος δι' αὐτῆς τοῦ τοῦτο τοῖς ἐνόρκοις ζητήματος καὶ κατ' ἀκολουθίαν ἀπρόσδεχτος· ἐπομένως ἡ τυχὴν ἀκύρωσις αὐτῆς ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου τῶν συνόδων καὶ ἐν ἀποφασίᾳ τῶν ἐνόρκων πρὸς σχηματισμὸν νέας ἐτυμηγορίας παραβιάζει τὸ 445 ἄρθρον τῆς ποιν. δικον. καὶ τὴν ἀρχὴν τοῦ δικαιοσύνης· καὶ προκαλεῖ τὴν ἀναίρεσιν τῆς ἐπὶ τῇ βάσει τῆς νέας ἐτυμηγορίας ἐκτελέσεως ἀποφάσεως τοῦ δικαστ. τῶν συνόδων καὶ τὴν ὑπὸ τοῦ Ἀρχεεπισκόπου ἐφαρμογὴν τῆς καταλλήλου ποινῆς ἐπὶ τῇ βάσει τῆς πρώτης ὁρθῆς καὶ ἀνελλιπούς ἐτυμηγορίας.

ΑΠ. 42 (1876). Ἐάν οἱ ἐνόρκοι ἀπαντήσωσιν ἀποφατικῶς μὲν ὡς πρὸς τὸ τελεθὲν αὐτοῖς ζήτημα περὶ ἀποπειράς φόνου, καταφατικῶς ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τῆς ἀποπειράς ἀναίρεσεως, ἀποκλείονται

ὅτι ἴδεν τοῦ ὅτι ὁ κατηγ. κατέστη ἔνοχος προμελετημένων ἢ ἀποκατετήτων τραυμάτων, περὶ ὧν ἐτίσθη ἐτέθησαν αὐτοῖς ζητήματα, ἡλὼσα ἀνάγκη ἀπαντήσωσιν εἰς αὐτά. ὅθεν ἡ ἐτυμηγορία αὐτῶν μὴ ἀποτηνάντων, δὲν εἶναι ἀτελής καὶ ἐπομένως δύναται νὰ στηριχθῇ ἐν αὐτῇ καταδικαστικῇ ἀπόφασιν τοῦ δικαστ. τῶν συνέδρων.

ΑΠ. 193 (1877). Εἰπόντων τῶν ἐνόρκων, ὅτι ὁ κατηγορούμενος ἀποκατετήτως εἰς βρασμὸν ψυχικῆς ὀρυγῆς ἐξετέλεσεν ἀνθρωποκτονίαν κατηγ. μὴ προδάντων δὲ εἰς τὴν λύσιν τοῦ περὶ τραύματος ζητήματος, ἡ ἐτυμηγορία εἶναι πλήρης, διότι περιττὸν ὅλως καὶ ἀσκοπον ἀπέδωκεν ἡ πρῶτος εἰς τὴν λύσιν ταύτην.

ΑΠ. 31 (1880). Ἐτυμηγορία, κυρύπτουσα τινὰ ἔνοχον, εἶναι πλήρης καὶ μὴ βεβαιουμένου ἐν αὐτῇ τοῦ στοιχείου τῆς δολίης προαιρέσεως, ὅτι τὸ στοιχεῖον τοῦτο ἔγκειται εἰς τὴν φράσιν, ὅτι εἶναι ἔνοχος.

ΑΠ. 181 (1870). Ἡ ἐτυμηγορία εἶναι πλήρης καὶ μὴ ἀόριστος, ἐλλείπωντος τοῦ ζητήματος περὶ συστάσεως, ὅταν δι' αὐτῆς κηρύσσονται ὡς κατηγορούμενοι συναίτιοι καὶ συναυτουργοὶ τοῦ κακούργηματος διότι ἕκαστος ἐκάστου αὐτῶν ἐξ ἑαυτοῦ αὐτουργοῦ τῆς πράξεως, ἔπεται ὅτι ἀπάρχει σύστασις.

ΑΠ. 15 (1870). Ἐτυμηγορία διαλαμβάνουσα ὅτι ὁ κατηγορούμενος ἐπείχετο εἰς ἀπέλγειαν, χρησάμενος βία ἢ ἀπειλαῖς ἡνωμέναις κινδύνῳ ζωῆς καὶ ζωῆς, εἶναι σαφὴς καὶ ὠρισμένη, διότι κατ' αὐτὴν προφανῶς ἐτελέσθη ἡ ἑτέρα τῶν περιπτώσεων τούτων καὶ κατ' ἀμφοτέρων ἐκ τῆς ποινῆς ἐπιβάλλεται.

ΑΠ. 18 (1874) Δὲν εἶναι εἰληπὴς ἡ ἐτυμ. ἐὰν οἱ ἐνόρκοι λύσωσι μὲν καταφατικῶς τὸ τῆς ἀναίρεσεως ζήτημα, καταλίπωσι δὲ ἄλυτον τὸ περὶ τραύματος, διότι τοῦτο προϋποτίθῃ τὴν ἀποφατικὴν λύσιν τοῦ περὶ ἀναίρεσεως. ἤθελεν ὑπάρχει μάλιστα ἀντίφασις εἰς τὴν ἐτυμηγορίαν, ἐὰν οἱ ἐνόρκοι ἔλυσον ἀμφοτέρω ταῦτα τὰ ζητήματα.

ΑΠ. 131 (1846) 150 (1872) 152 (1873) 218 (1881). Δὲν εἶναι ἐλλιπὴς ἡ ἐτυμηγορία, δι' ἧς ἀπαντῶντες οἱ ἐνόρκοι, ὅτι δὲν ὑπῆρξεν ἀμύνη, σιγῶσιν ἐν τῷ ζητήματι περὶ ὑπερβάσεως τῶν ὀρίων τῆς ἀμύνης, διότι ἡ λύσις τῶν ζητημάτων τούτων ὑποτίθῃ τὴν καταφατικὴν λύσιν τοῦ περὶ ἀμύνης ζητήματος, ἧς ἐλλειπούσης καθίσταται ἀντιφατικὴ ἡ ἐτυμηγορία, ἐὰν ἀπαντήσαντες οἱ ἐνόρκοι ὅτι δὲν εὗρεθῇ ἐν ἀμύνῃ ὁ κατηγορούμενος βεβαιώσωσιν ἐξ ἄλλου ὅτι ὑπερέβη τὰ ὅρια τῆς ἀμύνης. ὅθεν δὲν ὀφείλει τὸ δικ. τῶν συνέδρων ν' ἀποστελέῃ τοὺς ἐνόρκους εἰς τὸ δωμάτιον τῶν δικασκόμενων πρὸς συμπλήρωσιν αὐτῆς.

ΑΠ. 151 (1884). Δὲν εἶναι ἐλλιπὴς ἡ ἐτυμηγορία, δι' ἧς οἱ ἐνόρκοι ἀπαντῶντες καταφατικῶς τὸ πρῶτον ζήτημα τῆς ἀμύνης, ἀποφατικῶς δὲ τὸ δεύτερον ὑπερβάσεως, δὲν ἐξετάζουσι ποσῶς τὸ περὶ συγγνωστοῦ τῆς ὑπερβάσεως τρίτον ζήτημα, διότι τοῦτο προϋποτίθῃ τὴν παραδοχὴν τοῦ πρώτου. ἔκ τούτου ἀντικαθίσταται ἡ ἀποφατικὴ εἰς τὸ τρίτον ζήτημα ἀπάντησις κατὰ τὴν ἀντικαταστήσει τὴν ἐτυμηγορίαν ἀντιφατικὴν.

ΑΠ. 70 (1853). Τελόντων τῶν ἐνόρκων δύο ζητημάτων, τοῦ μὲν ἂν

ὁ κατηγορούμενος εξετέλεσε βιασμόν, τοῦ δὲ ἂν ἀπειράσθῃ, νὰ ἐκτελέσῃ αὐτὸν καὶ ἐκ τύχης ἀπέτυχεν, οἱ ἐνόρκοι ὀφείλουσι νὰ ποφηνῶνται ἀθῶων τὸν κατηγορούμενον καὶ τῶν δύο ἀξιοποίνων πράξεων ἡ ἐνόρκα μόνον τῆς μίαν ἐκ τῶν δύο, ἀποκλειομένης τῆς ἀπαντήσεως εἰς τὸ ζήτημα ὑπὸ τῆς καταφατικῆς ἀπαντήσεως εἰς τὸ ἕτερον, ὡς μὴ δυνατῶν τῶν εἰρημένων δύο πράξεων νὰ συνυπάρξωσι ταύτοχρόνως ἀρκούντων ἐπομένως νὰ ποφηνῶσι καταφατικῶς εἰς τὸ περὶ ἀποπείρας ζήτημα, ὅρνηθῶσι τὴν ὑπαρξίν τῆς ἐτέρας πράξεως, διότι ἀπαντῶντες μὲν καταφατικῶς καὶ εἰς τὸ περὶ τετελεσμένης πράξεως ζήτημα, θέλουσιν ὑποπείσει εἰς ἀντίφασιν, ἀπαντῶντες δὲ ἀποφατικῶς ματαιοπονοῦσιν, ἀφ' οὗ ἀπαξ ἀπήντησαν καταφατικῶς εἰς τὸ περὶ ἀποπείρας.

ΑΠ. 2 28 (1875). Τῶν ἐνόρκων ἀπαντησάντων ἀποφατικῶς εἰς τὸ ἀρνητικὸν ὅχι ἐπὶ τινος ζητήματος, ἡ προτῆκη τοῦ ἐτέρου ἀρνητικοῦ μορίου δὲν ἔχει ἐπιρροήν, καθ' ὅσον δὲν μεταβάλλει οὐδ' ἄλλοι τὴν ἀποφατικὴν τοῦ ζητήματος τούτου λύσιν σαφῶς ἐκ τῆς ἐτυμολογίας προκύπτουσιν.

ΑΠ. 22 93 (1874). "Ὅθεν ὁσάκις ἐν ἀρχῇ τῆς ἀπαντήσεως ἔφ' ἑκάστου ζητήματος ὑπάρχει ἡ λέξις «ὄχι», τὸ ζήτημα προφανῶς λύεται ἀποφατικῶς καὶ ἡ παράλειψις τοῦ μετὰ τὴν λέξιν ταύτην ἐτέρου ἀρνητικοῦ μορίου «οὐδὲν» οὐδεμίαν ἔχει σημασίαν πρὸς ἐναντίαν ἐρμηνείαν τῆς ἐτυμολογίας. "Ὅθεν οὔτε ἀσαφὴς οὔτε ἀντιφατικὴ δινησμένη νὰ θεωρηθῇ ἡ ἐτυμολογία διὰ τὴν ἐλείψιν τῆς λέξεως «οὐδὲν», χρησιμεύει ὡς βάσις ἀποφάσεως ἐγκύρου τοῦ τῶν συνέδρων δικαστηρίου.

ΑΠ. 2 (1893). Ἡ ἐτυμολογία εἶναι πλήρης, ἀποφνηματιζάντων τῶν ἐνόρκων ὅτι ὁ κατηγορ. δὲν διετέλει ἐν καταστάσει μέθης, διότι περιττὴ τὴν χάνει ἡ ἀπάντησις εἰς τὸ κατόπιν ζήτημα ἂν εἶχεν ἐκ τῆς μέθης καταρραμμένην τὴν ἐνέργειαν τοῦ λογικοῦ, διότι τοῦτο ὑποτίθηται τὴν ὑπαρξίν μέθης.

ΑΠ. 33 (1884). Δὲν εἶναι ἑλλιπὴς ἐτυμολογία, καθ' ἣν ἀφ' οὗ οὐδεὶς ἀπεφάνητο καταφατικῶς ἐπὶ τοῦ ζητήματος τῆς συνεργείας τοῦ ἀρθροῦ 72 § 2 ποιν. νόμου μὴ ὀφείλοντες μετὰ τοῦτο νὰ ποφαινῶνται εἰς τὸ ζήτημα τῆς ἀπλῆς συνεργείας τῆς τοῦ ἀρθροῦ 74 ποιν. νόμου, καὶ δὲν ἀπεφάνητο ἐπὶ τοῦ ζητήματος τοῦ ἀρθροῦ 76 τοῦ ποιν. νόμου, καὶ ὁ ἀπαλλάσσονται τῆς ἐν τῷ ἀρθ. 74 ὁρισμένης ποινῆς τῆς φυλακίστου, εἰάν ἔπραξαν τὰς ἐν τῷ αὐτῷ ἀρθρῷ ἀρ. 1 καὶ 2 εἰρημένως βοηθίας, μὴ νομιζόμενοι χάριν προσωπικῆς ὑπερασπίσεως τῶν ἐν αὐτῷ ἀναφερομένων προσώπων, διότι τὸ ζήτημα τοῦτο δὲν ἔχει ἐπιρροήν εἰς τὸν καταλογισμὸν τῆς πράξεως, ἀφ' οὗ ἐδέξαντο τὴν τοῦ ἀρθ. 72 § 2 συνέργειαν.

ΑΠ. 47 (1861). Καὶ ἡ ἀντιφατικὴ ἄλλως ἐτυμολογία ὡς πρὸς τινὰς τῶν κατηγορουμένων, οὐδεμίαν ἔχει ἐπιρροήν ὡς πρὸς τὰς καθαρῶς ἐταπεινίστας μὴ ἀντιφατικὰς ἀπαντήσεις αὐτῶν τὰς ἀφορώσας εἰς τὸν ἀδικοῦντα κατηγορούμενον.

ΑΠ. 65 (1858) 44 (1881). Ἐὰν ἡ ἐτυμολογία δὲν ᾖ ἀτελής ἡ ἀντιφατικὴ, καθίσταται ἀμετάκλητος καὶ τὸ δι' αὐτῆς κτηθέν δικαίωμα

τοῦ κατηγ. ἀναφαίρετον. Ἐὰν παρὰ τὰ ἐκτεθέντα καὶ ἐναντίον τοῦ δεδικασμένου πέμψωσιν οἱ συνέδροι εἰς τὸ δωματίον τοὺς ἐνόρκους πρὸς ἐκδοσὶν νέας ἐτυμηγορίας, ἢ ἐκδοθεῖσα δευτέρα ἐτυμηγορία τῶν ἐνόρκων θεωρεῖται ὡς ἄκυρος καὶ ἐπομένως ἀνίσχυρος ἢ ἐπ' αὐτῇ στηριχθεῖσα ἀποφασίς τῶν συνέδρων. Οἱ συνέδροι ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ δύνανται νὰ μετακινήσωσι τὰποτελέσματα τακτικῆς ἀθωωτικῆς ἐτυμηγορίας διατάσσοντες τοὺς ἐνόρκους νὰ ἐκδώσωσι νέαν ἐτυμηγορίαν, ἔστω καὶ ἂν οἱ ἐνόρκοι μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ἐτυμηγορίας ἐδήλωσαν, ὅτι ἐκ πλάνης ἢ παρανοήσεως προῆλθεν ἡ ἐτυμηγορία αὐτῶν.

ΑΠ. 139 (1855) 19 (1851). Ὅσάκις ἡ ἐτυμηγορία εἶναι ἄκυρωτέα ὡς ἀντιφατικὴ καὶ ἄτακτος, τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων δολοκλήρον διακαίεται νὰ κυρώσῃ τὴν ἐτυμηγορίαν καὶ οὐχὶ μόνος ὁ πρόεδρος.

ΑΠ. 22 (1844) 42 (1854) 103 (1866). Ὅσάκις ἡ ἐτυμηγορία εἶναι ἀτελής καὶ οὐχὶ ἄκυρος ὅτε τῶν ἐνόρκων παραλείπονται ἀπλῶς νὰ πορευθῶσιν ἐπὶ τινος ζητήματος, παραπέμπονται πρὸς νέαν διάσκεψιν ὑπὸ τοῦ προέδρου πρὸς συμπλήρωσιν τῆς ἐτυμηγορίας αὐτῶν.

ΑΠ. 56 98 (1876) 92 (1878). Δὲν ἀπαιτεῖται πρὸς τοῦτο ἀποφασίς τοῦ δικαστηρίου τῶν συνέδρων, ὡς ἀπαιτεῖται προκειμένου περὶ ἀκυρώσεως.

ΑΠ. 8 (1844). Ἐπίσης ὅσάκις πρόκειται περὶ προφανεστάτης ἐλλείψεως λέξεων, μηδεμίαν ἐχουστῶν ἐπιφροσὴν εἰς τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐτυμηγορίας.

ΑΠ. 60α' (1838). Ἀείποτε τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων, καὶ οὐχὶ ὁ πρόεδρος, δύναται νὰ παραπέμψῃ τοὺς ἐνόρκους εἰς τὸ τῶν διασκέψεων δωματίον.

ΑΠ. 106 (1869). Ἡ ἀκύρωσις εἶναι ἀναγκαία μόνον ὅσάκις ἡ παράλειψις ἀνατρέπει τὰς γενομένας περὶ τῶν ἄλλων ζητημάτων ἀπαντήσεις.

ΑΠ. 106 (1869) 64 (1879). Οἱ ἐνόρκοι δύνανται νὰ δώσωσι τὴν προσήκουσαν ἀπάντησιν εἰς τὸ ἐφ' οὗ δὲν ἀπεφάναντο ζήτημα ἐν τῷ περιθώριῳ τῆς αὐτῆς ἐτυμηγορίας.

ΑΠ. 4 (1865). Οἱ ἐνόρκοι δύνανται, ἀντὶ νὰ συμπληρώσωσι τὴν πρώτην αὐτῶν ἐτυμηγορίαν διὰ λύσεως τοῦ περὶ οὗ παρέλιπον νὰ πορευθῶνται ζητήματος, νὰ συντάξωσι νέαν ἐξ ὑπαρχῆς ἐτυμηγορίαν, ὅτε οὐδενὸς νόμου ἀπαγορεύοντος τοῦτο.

ΑΠ. 93 (1858). Ὅριζοντος τοῦ ἀρθ. 430, ὅτι ἐὰν ἐκ τῆς συζητήσεως ἀφανῶσιν κατὰ τοῦ κατηγ. ἐπιβαρύνονται περιστάσεις, τίθενται ἰδιαιτέρα ζητήματα· ἐπεταί, ὅτι ὁ πρόεδρος κέχρηται τὸ δικαίωμα νὰ τάσῃ τὰ ζητήματα ταῦτα· τότε δὲ μόνον ἐπιλαμβάνεται καὶ ἀποφασίζει δολοκλήρον τὸ δικαστήριον, ὅταν γίνῃ αἴτησις παρὰ τοῦ κατηγ. ἢ τοῦ ἐισαγγελέως.

ΑΠ. 144 (1874). Ἐξ ἀρθρων 438 καὶ 445 ποιν. δικ. προκύπτει, ὅτι ἡ ἐτυμηγορία τῶν ἐνόρκων πρέπει νὰ περιέγῃ ἀπάντησιν καὶ εἰς τὰ περὶ καταλογισμοῦ τεθειμένα τυχόν ζητήματα· ἄλλως, ἀτελής οὖσα, δὲν δύναται νὰ χρησιμεύσῃ ὡς νόμιμος βάσις κατὰ δικαστικῆς ἀποφάσεως.

ΑΠ. 161 (1856). Ἐὰν ἀθωωτικὴ ἐτυμηγορία ἀκυρωθῇ ὑπὸ τοῦ προέ-

δρου ἢ τοῦ δικαστῆ. τῶν συνέδρων ὡς δῆθεν ἀντιφατικῇ ἐπὶ παραδίδοται τοῦ δεδικασμένου καὶ μετὰ τοῦτο ἐκδόθῃ ἄλλη ἐτυμηγορία καταδικαστικὴ, ἢ ἐπὶ τῆς τελευταίας στηριχθεῖσα ἀποφαστικῶν τῶν συνέδρων εἶναι ἀναίρετὰ, ὁ δὲ Ἄρειος Πάγος δυνάμει τοῦ 500 ἄρθρου τῆς ποιν. δικον. κη. οὔτως αἰσθάνεται τὸν καταδικασθέντα καὶ διατάσσει τὴν ἐκ τῆς φυλακῆς ἀπόλυσιν αὐτοῦ, ἐὰν οἱ ἄλλοι λόγοι δὲν πρέπει νὰ ἐξακολουθήσῃ ἡ φυλάκισις αὐτοῦ.

ΑΠ. 24 (1860). Ἐξ ἐναντίας ὅσαςκις ὁ πρόεδρος τῶν συνέδρων ἀποφαίνεται ὁδῶν τὸν κατηγορούμενον εἴτε ἀνευ ἐτυμηγορίας, εἴτε στηριχθεὶς εἰς ἐτυμηγορίαν ἀντιφατικὴν, ἢ ἀπόφασις αὐτοῦ εἶναι ἀναίρετὰ, μὴ ἀπολύουσα τῶν πλεονεκτημάτων τῆς διατάξεως τοῦ 480 ἄρθρου.

ΑΠ. 41 (1864). Ἐπειδὴ ὡς προκύπτει ἐκ τῆς ἐτυμηγορίας τῶν ἐνόρκων οἱ ἀναίρεστοί τε ἐκρῦχθησαν ἔνοχοι ληστείας, κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ὁποίας εὐσάβανισαν σωματικῶς τὸν παθόντα, ἵνα ἀναγκάσωνται αὐτὸν νὰ τοὺς ἀνακαλύψῃ τὴν κεκρυμμένην περιουσίαν του, καὶ οἱ ἐπὶ τέλους ἐφόνευσαν αὐτὸν διὰ πυροβόλου ὅπλου καὶ ἄλλοι δι' ἀποκώψεως τοῦ αὐγέως, τοιαύτης δὲ οὐσίας τῆς ἐτυμηγορίας, ἄσκοπον ὅπως ἀποδείξει τὸ πρῶτον ἐν ταῖς προτάσεσι πράκτορον, ὅτι τὸ ζήτημα περὶ τοῦ τελευταίου γεγονότος ἤγουν τοῦ δι' ἀποκώψεως τοῦ αὐγέως φόνου, ἐτέθη κατὰ παραβίαν δῆθεν ἄρθρ. 429 ποιν. δικ., καθόσον ἡ προσθήκη τοῦ γεγονότος τούτου δὲν μεταβάλλει ποσῶς τὴν ἐν τῷ ἐπιλόγῳ τοῦ ἐγκλητηρίου ἐγγράφου ὁρισθεῖσαν καὶ διὰ τῆς ἐτυμηγορίας τῶν ἐνόρκων βεβαιωθείσαν πρᾶξιν τῆς ληστείας μετὰ βιολίων καὶ φόνου, οὐδ' ἔχει ἐπιρροὴν τινα εἰς τὸν καταλογισμὸν ἢ τὴν ἐπιμέτρησιν τῆς ποινῆς τὴν τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων κατεψήφισεν ἐπὶ τοῦ προκειμένου δυνάμει ἄρθρ. 363 § 1, 364 § 1, 288, 57 καὶ 109 ποιν. νόμου.

Ἐπειδὴ τὸ δεύτερον ζήτημα περιέχον τὴν ἐρώτησιν, ἂν εἶναι ἀποδείξιμος, ὅτι οἱ κατηγορούμενοι κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ἀνωτέρω (ἐν τῷ πρώτῳ ζητήματι ὁρισθείσης ληστείας) εὐσάβανισαν τὸν παθόντα, συνδέεται αὕτη μὲ τὸ πρῶτον ζήτημα, ὅπερ διέλαβε τὴν ἐρώτησιν, ἂν οἱ κατηγορούμενοι εἶναι ἔνοχοι τῆς εἰρημένης ληστείας, ἐπομένως ἡ καταφατικὴ λύσις ἀμφοτέρων τῶν ζητημάτων τοῦτων βεβαιοῖ τὴν ἐνόχην τῶν κατηγορουμένων, οὐ μόνον ὡς πρὸς τὰς ἐν τῷ πρώτῳ, ἀλλὰ καὶ ὡς πρὸς τὰς ἐν τῷ δευτέρῳ ζητήματι διαλαμβανόμενας πράξεις.

ΑΠ. 7 (1866). Ἐπειδὴ ὅπως δυνήθῃ καὶ ὑποχρεωθῇ τὸ δικαστήριον τῶν Συνέδρων νὰ ἐφαρμόσῃ εὐσυνειδήτως καὶ προσηκόντως τὸν νόμον ἐπὶ τῆς ἐτυμηγορίας τῶν ἐνόρκων, ἀπαιτεῖται νὰ εἶναι ἐντελῶς βέβαιον περὶ τῆς πλήρους καὶ ἀληθοῦς ἐννοίας αὐτῆς· ἐντεῦθεν δὲ προκύπτει ὅτι τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων ἔχει τὸ δικαίωμα πρὶν ἀναγνωθῇ αὕτη εἰς τὸν κηρυχθέντα ἔνοχον, ἥτοι πρὶν δοθῇ τὸ νόμιμον αὐτῇ κύρος νὰ τὴν ἐξετάσῃ καὶ ἂν ᾔθελεν ἀνακαλύψῃ ὅτι περιέχει ἀταξίαν περὶ τὴν σύνταξιν, ἢ ἀπαντήσεις ἀσαφεῖς, ἀμυβόλους ἢ ἀντιφατικὰς, νὰ διατάξῃ τὴν ἐπάνοδον τῶν ἐνόρκων εἰς τὸ δωματίον τῶν διακρίσεων τῶν ὁ-

πρὸς τὴν πεποιθήσιν των καὶ περιέχει τὴν ἀνωτέρω ἔννοian, τούτο ἔχει οὐδεμίαν ἐπιρροήν, καθότι τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων δὲν κρίνει τὴν ἀπόφασίν του εἰς τὴν προφορικὴν διασάφισιν, ἀλλ' εἰς τὴν γραφικὴν καὶ τακτικὴν δευτέραν ἐτυμηγορίαν τῶν ἐνόρκων.

ΑΠ. 103 (1866). 'Επειδὴ τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων, παρὰ τὸ ὅτι διὰ τῆς ἀποφάσεως τὴν πρότασιν τοῦ εἰσαγγελέως, τοῦ νὰ ἐπικυρωθῶσι οἱ ἐνόρκοι εἰς τὸ πρὸς διάσχεψιν ὁμαλίαν, ὅπως ἀποφασίζουσι περὶ τῶν ἀφορώντων τὴν ἁμυναν ζητημάτων, εἰς τὴν λύσιν τῶν ὁσίων φεῖλον νὰ προβῶσιν, ἀφοῦ ἀπεφάνθησαν καταφατικῶς ἐπὶ τοῦ περὶ ἀναιρέσεως ζητήματος, οὐδένα παρεβίασε Νόμον, καθόσον ὁ Νόμος τοιαύτῃ περιπτώσει τῆς σιωπῆς τῶν ἐνόρκων εἰς ἐπιδοθητικὰ ζητήματα δὲν δικατᾷ τὴν ἀκύρωσιν τῆς ὅλης ἐτυμηγορίας· ὅθεν ὁ δὲν δικαστήριον τῶν συνέδρων ἐθεώρησεν ὅτι συμπλήρωσις ἀπαιτεῖτο.

ΑΠ. 130 (1870). 'Επειδὴ οἱ ἀναιρεσιόντες οὐδὲν ἔχουσι συμπλήρωσιν νὰ παραπονεθῶσιν διὰ τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων, θεωρήσαν ἀνεπιτηδύκη τὴν ἐτυμηγορίαν τῶν ἐνόρκων παρέπεμψεν αὐτοὺς πρὸς νέαν διάσχεψιν, καθότι, λυθέντων ἀποφατικῶς πάντων τῶν περὶ ἁμύνης ζητημάτων, οὐδεμία προσγίνεται τοῖς ἀναιρεσιόνταις βλάβη ἐκ τῆς ὡς ἐπὶ τοῦτο ἐτυμηγορίας τῶν ἐνόρκων, οἵτινες λύσαντες ἀποφατικῶς τὸ κύριον περὶ ἁμύνης ζήτημα, δὲν ἔπρεπε τῷ ὄντι νὰ προβῶσιν εἰς τὰ λοιπὰ περὶ ἁμύνης ζητήματα, καθὼς προϋποθέτοντα τὴν καταφατικὴν λύσιν τοῦ κύριου ἁμύνης ζητήματος, οὐδεμία δὲ τοῦ νόμου διάταξις παρεβίασεν ἀναιρεσιόντας τῆς ἐτυμηγορίας μόνον ὡς πρὸς τὸ μέρος, ἐν ᾧ ὑπῆρχεν ἀντιθετικὴ θέσις.

ΑΠ. 59 (1867). 'Επειδὴ ἀφοῦ οἱ ἐνόρκοι ἀπεφάνθησαν διὰ τὴν ἀναιρέσειόντες ἐν γνώσει ἔλαβον εἰς τὴν κατοχὴν αὐτῶν αὐτογενωμένους ἀνεῦ τῆς συγκαταθέσεως τοῦ ἰδιοκτῆμονος Χ., ἐν ᾧ ἡμίονον αὐτοῦ σκοπῶντα εἰς θέσιν Χάνι διὰ νὰ τὸν ἔχωσι παρανόμως ὡς ἰδιοκτησίαν, τὸ δικαστήριον τῶν Συνέδρων θεωρήσαν αὐτοὺς ὡς ἐνέχουσιν κλοπὴν, παρεβίασε ἄρθρ. 371 ποιν. νόμου, διότι ἂν καὶ τὸ ἄρθρ. 371 ἀναφέρει τὰς λέξεις ἀνεῦ τῆς συγκαταθέσεως τοῦ ἔχοντος δικαίωμα, ἡ δὲ ἐτυμηγορία τῶν ἐνόρκων περιέχει τὰς λέξεις τοῦ ἰδιοκτῆμονος ἐξάγεται προφανῶς ὅτι ἡ ἀποδοθείσα εἰς τοὺς ἀναιρεσιόντας ποῖσις ἦτις εἶχεν ἀλλοιπὰ ἀυστατικὰ τῆς κλοπῆς στοιχεῖα εἶχε καὶ τὸν ὅρον τοῦ ὅτι ἐπὶ χθὲ ἀνεῦ τῆς συγκαταθέσεως τοῦ ἔχοντος δικαίωμα, καθόσον ἐκ τῶν ἰσχυρόντων δικαίωμα εἰς τὸ κλεπτόμενον πρᾶγμα προσώπων, τὸ κυριώτατον εἶναι ὁ ἰδιοκτήτης, οἱ δὲ ἀναιρεσιόντες δὲν ἰσχυρίσθησαν ποσῶς διὰ τὸν ὅρον τὸν ἡμίονον τῇ συγκαταθέσει ἄλλου προσώπου ἔχοντος ἐπ' αὐτὸ δικαίωμα.

ΑΠ. 79 (1868). 'Επειδὴ κατὰ τὰ ἄρθρα 420, 429 καὶ 430 Ποιν. Δικ. οἱ ἐνόρκοι ἀποφαινόμενοι μόνον περὶ τοῦ τῆς κατηγορίας πραγματικοῦ μέρους καὶ προσέτι μόνον περὶ ἐπιβαρυντικῶν καὶ ελαφρυντικῶν περιστάσεων πρὸς δὲ καὶ περὶ πραγμάτων ἔχοντων ἐπιρροὴν εἰς τὸν ἐπὶ λογισμὸν καὶ τὴν ἐπιμέτρησιν τῆς ποινῆς, οὐχὶ δὲ καὶ περὶ λόγων ἐπὶ κλειόντων ἢ ἐξαλειφόντων τὸ ἀξιόποιον πράξεως καταλογιστέας οὐ

ἄλλως τῶν κατηγορουμένων, οἷός ἐστι κατὰ τὰ συνδυασμένα ἄρθρα 378 καὶ 114 Ποιν. Νόμου καὶ ὁ λόγος, ἂν ἀπεδόθησαν τὰ εὐρεθέντα χρήματα πρὸ πάσης ἀνακρίσεως· ὅθεν ὁρθῶς ἀπεφάνητο τὸ δικαστήριον τῶν Συνδόρων ἀπορρίψαν τὴν αἴτησιν τοῦ νὰ τεθῇ πρὸς τοὺς ἐνόρκους ζήτημα καὶ περὶ τοιαύτης ἀποδόσεως.

ΑΠ. 148 (1863). Ἐπειδὴ διὰ τὰ κηρυχθῇ ὑπὸ τῶν ἐνόρκων ὁ κατηγορούμενος ἔνοχος ἐγκλήματος, τοῦ ὁποῦ τοὺς χαρακτῆρας προδιορίζει ὁ νόμος, πρέπει οἱ ἐνόρκοι ν' ἀποφανθῶσιν οὐχὶ γενικῶς καὶ ἀόριστως, ὅτι ὁ κατηγορούμενος ἐξέτελεσε τὸ ἐγκλημα τοῦτο, ἀλλ' ὅτι αὐτοὶ ἐξέτελεσε τὰ γεγονότα, ἅτινα κατὰ τὴν προκειμένην ἐκάστοτε περιπετωσὶν σχηματίζουσι τοὺς χαρακτῆρας τοῦ ἐγκλήματος.

Ἐντεῦθεν δὲ ἐπεται ὅτι ἐπὶ κατηγορίας περὶ τοιοῦτου ἐγκλήματος εἶναι τις ἔνοχος μόνον τῆς ἀξιοποίνου πράξεως τῆς κατὰ νόμον ἀποτελουμένης ἐκ τῶν γεγονότων ἅτινα οἱ ἐνόρκοι παρεδέχθησαν ὡς λαθόντα χώραν, οὐχὶ δὲ καὶ τοῦ ὑπὸ τούτων ἀορίστως ὀνομαζομένου ἐγκλήματος.

Ἐπειδὴ οἱ ἐνόρκοι διὰ τῆς πρώτης αὐτῶν ἐτυμηγορίας, καθ' ἃ ἐξ αὐτῆς προκύπτει ὡς πρὸς μὲν τὸ κύριον ζήτημα τοῦ τετελεσμένου βιασμοῦ ἐκ συστάσεως βεβαιοῦσι μὲν ὅτι ὁ ἀναιρεσιῶν μετὰ τοῦ συστασιώτου ἠνάγκασαν εἰς ἀσελγείαν τὸν Ν τὴν 24 Ἰουνίου 1867 ἐν Καλύμακ, ἀρνοῦνται ὁμῶς καὶ ὅτι ἐκεῖνοι μετεχειρίσθησαν πρὸς τοῦτο κατ' αὐτοῦ διὰ τοῦ ὁποῦ ἔφερον ὄπλου (πιστολίου) σωματικὴν βίαν καὶ ἀπειλὰς ἠνωμένως με ἐπικείμενον κίνδυνον τοῦ σώματος καὶ τῆς ζωῆς τοῦ εἰρημένου Ν ὡς πρὸς δὲ τὸ δευτέρον ζήτημα τῆς ὁμοπειρας τοῦ βιασμοῦ βεβαιοῦσι μὲν ὡσαύτως ὅτι ὁ ἀναιρεσιῶν μετὰ τοῦ συστασιώτου ἐν τῷ αὐτῷ χρόνῳ καὶ τόπῳ σκοποῦντες ν' ἀναγκάσωσιν εἰς ἀσελγείαν τὸν Ν, ἐπεχείρησαν μὲν ἐξωτερικὴν πρᾶξιν περιέχουσαν ἀρχὴν ἐκτελέσεως τοῦ ὑπ' αὐτῶν μελετηθέντος βιασμοῦ, καὶ ὅτι ἀπὸ ἀνεξάρτητα τῆς θελήσεως τῶν περιστατικῶν ἀπέτυχον νὰ φέρωσιν εἰς πέρας τὸν προεκτεθέντα σκοπὸν τῶν ἀρνοῦνται ὁμῶς ὡσαύτως ὅτι αὐτοὶ ἐκτύπησαν τὸν παθόντα διὰ τῶν χειρῶν τῶν καὶ ἔρριψαν αὐτὸν χαμᾶς ἔχοντες ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του πιστόλιον, ἢ ὅτι ἔθεσαν τὴν χεῖρα τῶν ἐπὶ τοῦ στόματός του ἐμποδίζοντες οὕτως αὐτὸν νὰ φωνάξῃ, δηλ. τὰ μόνον κατὰ τὴν τεθέν ζήτημα ἀποτελοῦντα ἐπὶ τῆς προκειμένης ἀποδείξεως ἐκ συστάσεως τὴν σωματικὴν βίαν ἢ τὰς ἀπειλὰς τὰς ἠνωμένως με ἐπικείμενον κίνδυνον τοῦ σώματος ἢ τῆς ζωῆς τοῦ παθόντος περιστατικῶς. Ἐκ τούτων δὲ ἐπεται κατὰ τὰ ἐν τῇ προκειμένῃ σκέψει ἐκτεθέντα ὅτι διὰ τῆς προκειμένης ἐτυμηγορίας ὁ ἀναιρεσιῶν δὲν ἐκνήρυχθη μὲν ἔνοχος ἐκ συστάσεως μετ' ἄλλου οὔτε βιασμοῦ, οὔτε ἀποπειρας τοιαύτης πράξεως, ἐκνήρυχθη ὁμῶς προδήλως (ἀφοῦ πρόκειται περὶ ἀσελγείας κατὰ ἄρτενοιο) ἔνοχος ἐκ συστάσεως μετ' ἄλλου διαπραχθείσης παρὰ φύσιν ἀσελγείας, τιμωρουμένης ὑπὸ ἄρθρου 282 ποιν. νόμου, καὶ συνάμα ἀποπειρας τῆς αὐτῆς πράξεως.

Ἐπειδὴ ἡ ἐτυμηγορία αὕτη δὲν εἶναι μὲν κατὰ τὰ προεκτεθέντα ἀν-

τιφατική όταν άπορᾷ τὰς πράξεις τοῦ τετελεσμένου διασμοῦ καὶ τῆς ἀποπείρας, ὡς ἐδόχθη τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων διὰ τῆς προσβαλλομένης αποφάσεως, καθὼς ἄθωωτική, εἶναι ὁμῶς προδήλως ἀντιφατική όταν άπορᾷ τὴν τετελεσμένην παρὰ φύσιν ἀσελγείαν καὶ τὴν ἀποπείραν τῆς αὐτῆς πράξεως, ὧν ὁ ἀναιρεσίωv ἐκηρύχθη ἔνοχος· διότι οὗτος κητῆρῆθεις ὡς ὑπάτιος μιᾶς καὶ μόνης ἀξιοποίνου πράξεως, δὲν ἠδύνατο νὰ κηρυχθῇ ἔνοχος εἰμὴ μόνον τετελεσμένης πράξεως ἢ μόνον ἀποπείρας τῆς αὐτῆς πράξεως. Ἄρα νομίμως ἐκηρύχθη διὰ τῆς εἰρημένης αποφάσεως ἄκυρος ἡ προκειμένη ἐτυμηγορία τῶν ἐνόρκων.

Ἐπειδὴ κατὰ τὴν δευτέραν ἐτυμηγορίαν τῶν ἐνόρκων ὁ ἀναιρεσίωv εἶναι ἔνοχος ὅτι τὴν 24 Ἰουλίου 1867 ἐν Καλάμας ὑπὸ κοινού μετ' ἄλλου τινὸς συμπερόντος κινούμενος συναπεφάσισαν τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἐπομένης πράξεως, καὶ ἔνεκα ταύτης συ-ομολογήσαντες πρὸς ἀλλήλους ἀμοιβαίαν συνδρομήν, ἥτοι σκοποῦντες ν' ἀναγκάσωσιν εἰς ἀσελγείαν τὸν Ν., ἐπεχείρησαν ἐξωτερικῶν πράξιν περιέχουσαν ἀρχὴν ἐκτέλεσεως τοῦ ὑπ' αὐτῶν μελετηθέντος διασμοῦ, οὐχὶ ὁμῶς καὶ ὅτι ἐκτύπησαν αὐτὸν διὰ τῶν χειρῶν των, καὶ ἔρριψαν αὐτὸν χαμαὶ ἔχοντες ἐπὶ κεφαλῇ του πιστόλιον, καὶ χωρὶς νὰ θέσωσι τὴν χεῖρά των ἐπὶ τοῦ στόματος, ἐμποδίζοντες οὕτως αὐτὸν νὰ φωνάζῃ (ἥτοι ἠρνήθησαν πάντα τὰ περιστατικά, ἅτινα κατὰ τὸ θεδὲν ζήτημα ἦσαν τὰ μόνα ἀποτελέσματα ἐπὶ τῆς προκειμένης συστάσεως πρὸς βιασμόν καὶ τῆς ἐπιχειρηθείσης πρὸς ἐκτέλεσιν αὐτοῦ ἀποπείρας, ἥτοι τὴν σωματικὴν βίαν καὶ τὰς ἀπειλὰς μὲ ἐπικείμενον κίνδυνον τοῦ σώματος καὶ τῆς ζωῆς τοῦ παθόντος), ἀλλ' ἀπὸ ἀνεξάρτητα τῆς θελήσεως των περιστατικά δὲν ἐξετέλεσαν σκοπὸν των. Ἐκ τούτων δὲ ἔπεται ὅτι διὰ τῆς προκειμένης ἐτυμηγορίας οἱ ἐνόρκοι δὲν ἐδόχθησαν ὅτι ἔλαβε χώραν οὔτε σύστασις πρὸς ἐκτέλεσιν ἀσελγείας κατὰ τοῦ Ν. μετὰ σωματικῆς βίας ἢ ἀπειλῶν ἠνώμενων μὲ ἐπικείμενον κίνδυνον σώματος ἢ ζωῆς αὐτοῦ, οὔτε ἀπόπειρα τοιαύτης πράξεως, ἀλλὰ σύστασις πρὸς ἀσελγείαν κατὰ τοῦτου καὶ ἀποτυχούσα ἀπόπειρα πρὸς ἐκτέλεσιν τοιαύτης πράξεως.

Ἐπειδὴ τούτων οὕτως ἐγόντων, καὶ προκειμένου περὶ ἀσελγείας κατὰ ἄρρενος, διὰ τοὺς ἐν τῇ πρώτῃ σκέψει τῆς παρουσίας ἐκτεθειμένους λόγους ὁ ἀναιρεσίωv δὲν ἐκηρύχθη διὰ τῆς προκειμένης ἐτυμηγορίας ἔνοχος οὔτε συστάσεως πρὸς ἐκτέλεσιν διασμοῦ, οὔτε ἀποπείρας τοιοῦτου ἐγκλήματος, ὡς ἐσκέφθη τὸ δικαστήριον διὰ τῆς προσβαλλομένης αποφάσεως, ἀλλὰ προδήλως ἐκηρύχθη ἔνοχος συστάσεως μετ' ἄλλου πρὸν ἐκτέλεσιν παρὰ φύσιν ἀσελγείας κατὰ τοῦ Ν. καὶ ἀποπείρας τοιαύτης πράξεως κατὰ παράδοξιν ἄρθρ. 282, 57, 47 καὶ 50 ποιν. νόμου.

ΑΠ. 118 (1867). Ἐπειδὴ κατὰ τὴν ἔννοιαν ἄρθρ. 437, 438, καὶ 451 ποιν. δίκου, ἡ ἐτυμηγορία τῶν ἐνόρκων, ἵνα γρησιμεύσῃ ὡς βάσις καταδικαστικῆς αποφάσεως, ἀπαιτεῖται νὰ εἶναι καθ' ὅλα σαφὴς καὶ ὠρισμένη, μηδεμίαν παρέχουσα περὶ τῶν δι' αὐτῆς βεβαιουμένων πραγμάτων ἀμφιβολίαν.

Ἐπειδὴ ἐπὶ τοῦ προκειμένου οἱ ἐνόρκοι διὰ τοῦ πρώτου κεφαλαίου

τῆς ἐτυμηγορίας αὐτῶν, ἀπεφάνησαν ὅτι εἶναι ἔνοχος ὁ Κ. οὐχὶ δὲ καὶ οἱ Ν. καὶ Γ. ὅτι ἐκ συστάσεως καὶ ἐκ προμελέτης ἐξετέλεσεν ἀνθρωποκτονίαν οἱ μὲν δύο πρῶτοι πυροβολήσαντες τὰ ὄπλα των, ἐξ ὧν τὸ ἐν ἐκπυρσοκροτήσαν ἐφόνευσεν τὸν Β., ὁ δὲ τρίτος παρευρεθείς καὶ συνεργήσας εἰς τὴν ἐκτέλεσιν αὐτῆς.

Ἐπειδὴ διὰ τῆς ἐτυμηγορίας ταύτης ἀρνούμενης τὴν τοῦ κηρυχθέντος ἐνόχου ἐκ συστάσεως σύμπραξιν μετὰ τῶν λοιπῶν κατηγορουμένων καὶ διαλαμβανούσης, ὅτι ὁ φόνος προῆλθεν ἐκ τῆς ἐκπυρσοκροτήσεως τοῦ ἑτέρου τῶν κατὰ τοῦ φονευθέντος ὑπὸ τῶν δύο πρῶτων κατηγορουμένων ριφθέντων ὄπλων, δὲν βεβαιούται σαφῶς καὶ ὠρισμένως ἡ ἐνοχὴ τοῦ πρώτου κατηγορουμένου ὡς αὐτοῦργον τετελεσμένου φόνου, μὴ ἀποψηφιαμένων τῶν ἐνόρκων ρητῶς ὅτι τὸ ὄπλον αὐτοῦ ἐξεπυρσοκροτήσε καὶ ἐφόνευσεν τὸν Β.

Ἐπειδὴ ἀνισχύρου κατὰ ταῦτα οὗσης τῆς ἐτυμηγορίας ἐφ' ἧς τὸ δικαστήριον τῶν συνόδων ἐστήριξεν τὴν κατὰ τοῦ ἀναιρεσιέντος Κ. καταδικαστικὴν ἀπόφασιν ἐπέρχεται ἀναίρεσις δυνάμει τοῦ ἀρθρ. 458 § 12 πον. δικον.

Ἐπειδὴ ἀναιρουμένης τῆς ἀποφάσεως ὡς πρὸς τὴν κυρίαν πράξιν ἔπεται ἀναγκαιῶς ἡ ἀναίρεσις αὐτῆς καὶ ὡς ἐπὶ τῆς πράξεως ταύτης συνέργειαν, ἐνεκα τῆς ὁποίας κατεδικάσθη ὁ ἕτερος ἀναιρεσιέν Γ.

ΑΠ. 141 (1870). Ἐπειδὴ ὁ ἰσχυρισμὸς τοῦ ἀναιρεσιέντος ὅτι δὲν ὤρισθη ὁ δικηγόρος εἰς ὃν ἀνετέθη παρ' αὐτοῦ ἡ ἐνάσκητις τοῦ δικαιώματος τῆς ἐξαίρεσεως τῶν ἐνόρκων ἀποδεικνύεται μὲν ἀληθὴς ἐκ τῶν πρακτικῶν ἅτινα βεβαιοῦσιν, ὅτι ὁ ἀναιρεσιέν αὐτός ἐρωτήθηκε παρὰ τοῦ προέδρου ἂν θέλῃ νὰ ἐνασκήσῃ αὐτὸς οὗτος τὸ δικαίωμα τῆς ἐξαίρεσεως τῶν ἐνόρκων ἢ προτιμᾷ ν' ἀναθέσῃ αὐτὸ εἰς τοὺς συνηγόρους τοῦ ἀπήντησεν ὅτι τὸ ἀναθέτει εἰς τούτους, ἐκ τῶν αὐτῶν δὲ πρακτικῶν βεβαιοῦται ὅτι ὁ ἀναιρεσιέν ἐδήλωσε προηγουμένως ὅτι διώρισεν συνηγόρους τοὺς δικηγόρους II. καὶ Κ, οἵτινες ἐδήλωσαν ὡσαύτως ὅτι δέχονται τὸν διορισμὸν ταῦτον, ὥστε οὐδεμία ἀρυστία ὑπάρχει καθόσον ἀπὸ ἡ ἐνάσκητις τοῦ δικαιώματος τῆς ἐξαίρεσεως τῶν ἐνόρκων ἀνετέθη εἰς τοὺς συνηγόρους ἀδιάφορον εἶναι ὁπότερος τῶν δύο δικηγόρων ἐνάσκησεν εἰς αὐτό, ὡς οὗτης ἀδικιέτου τῆς ὑπερασπίσεως.

Ἐπειδὴ ἀπὸ οἱ ἐνόρκοι ἀπήντησαν ἀρνητικῶς εἰς τὸ ζήτημα ἂν ὁ ἀναιρεσιέν ἐξετέλεσε τὴν πράξιν ὡς ἐκηρύχθη ἔνοχος, ὅπως ἀποτρέψῃ πεισάνομον κατ' αὐτοῦ ἐπίθεσιν ἢ το περιττὸν νὰ προδῶσιν εἰς τὴν λύσιν τοῦ ἐπομένου ζητήματος δι' οὗ ἐρωτῶντο οἱ αὐτοὶ ἔνοχοι ἂν ὑπῆρχε καί τις καὶ εὐκολία ὅπως ὁ ἀναιρεσιέν μεταχειρισθῇ μικρότερα καὶ μὴ ἄγνωστα εἰς αὐτὸν μέσα δι' ὧν ἡδύνατο νὰ ἀποφυγῇ ἢ νὰ μεταιώσῃ τὸν ἀκαπὸν τοῦ προσβαλλέντος αὐτόν, διότι ἀπάντησις εἰς τὸ τελευταῖον τῶν ζήτημα ἐπέλειτο ὑπὸ τῶν ἐνόρκων. ἂν τὸ πρὸ αὐτοῦ ζήτημα ἐλύετο παρ' αὐτῶν καταφατικῶς.

Ἐπειδὴ ἐρωτηθέντων τῶν ἐνόρκων ἂν ἡ ἐρώτησις ἔγεινε διὰ χλευσῶν

ὄνειδισμῶν καὶ ὕβρεων καὶ ἀπαντησάντων διὰ τοῦ ἀρνητικοῦ, ὅχι, οὐ, δεμίᾳ ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι ἡρνήθησαν, ὅτι ἔλαβεν χώραν ἐρέθισις διὰ γαλεπῶν ὄνειδισμῶν καὶ ὕβρεων, τὸ δικαστήριον τῶν ἐνόρκων ὡς εἰρηστέως § 2 ἄρθρ. 293 ποιν. νόμου, ὁ δὲ λόγος, ὅτι ἡ ἔλλειψις τῆς λέξεως δὲν, ἐν τῷ κειμένῳ τῆς ἀπαντήσεως τῶν ἐνόρκων, ἐμφαίνει ὅτι αὕτη εἶναι καταφατική, δὲν εἶναι βᾶσιμος καθόσον σαφῶς τὸ εἰς τὴν ἐρώτησιν τεθὲν ὑπὸ τῶν ἐνόρκων ὅχι, ἐκφράζει ἀπάντησιν ἀρνητικὴν.

ΑΠ. 68 (1867). Ἐπειδὴ παραδεχθέντες οἱ ἐνόρκοι ὅτι ὁ Π. διὰ σωματικῆς βίας ἐπέτελεσε τὴν ἀποδομένην αὐτῷ προᾶν τοῦ βιασμοῦ ἐξηγοῦσιν ἀρκούντως τὸν τρόπον καθ' ὃν ἐγένετο ἡ βία, ἥτοι σωματικῶς ἀλλὰ δὲ γεγονότα πραγματικὰ περὶ τῆς βίας δὲν ὤφειλον νὰ περιλάβωσιν εἰς τὴν ἀπάντησιν τὸν σύμφωνον οὗσαν μὲ τὰ ζητήματα, διότι τοιαῦτα δὲν ἀπαιτοῦνται παρὰ τοῦ νόμου ὡς ἀναγκαῖα στοιχεῖα τῆς πράξεως τοῦ βιασμοῦ.

Ἐπειδὴ ὡσαύτως δὲ οἱ ἐνόρκοι διὰ τῆς αὐτῆς ἐτυμηγορίας τῶν εἰπόντες συμφώνως μὲ τὸ τεθὲν αὐτοῖς ζήτημα ὅτι ὁ Ζ. ὑπεστήριξεν ἀμέσως τὴν ὑπὸ τοῦ Π. ἐκτελεσθεῖσαν προᾶν τοῦ βιασμοῦ διὰ τῆς συνδρομῆς του, δὲν ὑπεχρεοῦντο νὰ ἐκθέσωσιν ἄλλον τρόπον δι' οὗ ὁ Ζ. ἐδικὴ συνδρομὴν εἰς ἐκτέλεσιν τῆς πράξεως ταύτης, ἀν καὶ τοῦτο ἄλλως ἢ θελὲν εἶσθαι προτιμώτερον, περιέλαβον ὅμως πᾶν πραγματικὸν γεγονός, ὃπερ εἶναι ἀναγκαῖον στοιχεῖον τῆς ἀξιολογίας πράξεως τοῦ Ζ. κατὰ τὴν πρώτην περίπτωσιν ἐδ. 2 τοῦ 56 ἄρθρου ποιν. νόμου, διὰ δὲ τῆς προσθήκης τῆς γενομένης εἰς ἀπάντησιν τοῦ ζητήματος «χορηγήσας εἰς τὸν Π. τοιαύτην βοήθειαν πρὸ τῆς πράξεως, ἄνευ τῆς ὁποίας οὗτος δὲν ἠδύνατο νὰ φέρῃ εἰς πέρας αὐτήν,» περιέλαβον γεγονότα τὰ ὅποια ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀποτελοῦσιν ἕτερον εἶδος συναυτουργίας ἀναγομένης εἰς τὴν δευτέραν περίπτωσιν ἐδ. 2 ἄρθρ. 56, ἀλλὰ δὲν ἀποκλείουσι καὶ τὴν ἰδέαν ὅτι ὁ Ζ. δὲν συνέπραξε εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ βιασμοῦ ὑποστηρίζας ἀμέσως διὰ τῆς συνδρομῆς του τὴν προᾶν, διότι πλὴν τῆς οὕτως γενομένης συνδρομῆς ἠδύνατο συγχρόνως καὶ νὰ παρέξῃ εἰς τὸν αὐτοπροσώπως ἐκτελέσαντα τὴν προᾶν διὰ τῶν αὐτῶν τῆς συνδρομῆς γεγονότων, καὶ βοήθειαν τοιαύτην ἄνευ τῆς ὁποίας οὗτος, δὲν ἠδύνατο νὰ φέρῃ εἰς πέρας τὴν προᾶν του.

Ἐπειδὴ διὰ τῆς ἀπαντήσεως τῶν ἐνόρκων ὅτι ὁ Ζ. πρὸ τῆς πράξεως συνέδραμε τὸν αὐτουργὸν τοῦ βιασμοῦ καὶ ἐχορήγησε τὴν ἀνωτέρω σημειωθείσαν βοήθειαν, ἐξηγεῖται σαφῶς ὁ χρόνος τῆς συνδρομῆς αὐτοῦ συμφώνως ἐδ. 2 εἰρημένου ἄρθρου καθ' ὃ τιμωρεῖται ἡ συνδρομή ἢ ἡ βοήθεια ἥτις ἐγένετο εἰς τὸν αὐτοπροσώπως ἐκτελεστήν τῆς πράξεως πρὶν ἢ ἐπὶ τῆς ἐκτελέσεως αὐτῆς.

Ἐπειδὴ ἀληθῶς εἰς τὴν ἐτυμηγορίαν τῶν ἐνόρκων, δὲν περιέχεται ἡ ἐν ἐδ. 2 τοῦ 56 ἄρθρ. ποιν. νόμου φράσις κατὰ τὰς προκειμένας περιπτώσεις, ἀλλὰ ἡ παράλειψις αὐτῆς δὲν μεταβάλλει τὴν ἐννοίαν τῆς ἐτυμηγορίας, οὔτε σπουδαίαν ἐπιρροὴν ἔχει ἐπὶ τοῦ προκειμένου, διότι

καὶ δὲν ἀνατρέπει το δεύτερον εἶδος τῆς ἐνοχῆς.

καὶ ἐκ τῶν πρακτικῶν τῆς συνεδριάσεως τῶν κακουργιοδικῶν
ἐκείνη, ὅτι ἡ 24 ἀπόφασις τῶν συνέδρων, ἐκδοθεῖσα ἐπὶ τῆς αἰτή-
σεως τοῦ συγγράου τοῦ ἀνααιρεσιόντος, περὶ τῆς ἀνομωτεῖ ἐξετάσεως
τοῦ συγγράου τῆς κατηγορίας, ἀπηγγέλθη ἐν δημοσίᾳ συνεδριάσει καὶ
ἐκείνη τῶν ὁσῶν.

καὶ ἐκ τῶν εἰρημένων πρακτικῶν δὲν προκύπτει, ὅτι ὁ μάρτυς κατηγορεῖται ἐξετάσθῃ, ἀλλὰ μόνον, ὅτι προσήλθεν εἰς ἐξετάσιν, καὶ ἀριθμὸν 24 ἀποφάσεις τῶν συνέδρων ἀπερρίφθη ἢ περὶ ἀποδείξεως αὐτοῦ ἑστάσις ἀναιρεσεύοντος, ἀφοῦ δὲ δὲν ἀποδείχθη ἐξετάσθῃ ἐκ τῶν πρακτικῶν, ὅτι ἐξετάσθῃ, δὲν εἶναι καὶ ἐξετάσθῃ, ὅτι δὲν ὠρίσθη πραγματικῶς ἐπὶ τῇ ἐξετάσει, ὥστε ἔλλειψις ὁρκου νὰ οἰδῇ ἐπὶ τοῦ προκειμένου χώρον εἰς τὴν ἐξετάσιν.

λυσαντες ἐπὶ τοῦ προχειμέτου οἱ ἑνόρχοι τὰ ὑπὸ τοῦ δεκά-

του κεφαλαίου ζητήματα τῆς ληστείας τῆς ἐκδιάσεως καὶ τῆς παρανομίου κατακρατήσεως, πράξεων ἀποδοθεισῶν εἰς ἅπαντας τοὺς ἐν αὐτῷ κεφαλαίῳ τῶν ζητημάτων ἀναφερομένους κατηγορουμένους, καὶ παρ' αὐτῶν ἐκ συστάσεως καὶ κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον καὶ τόπον ἐκτελεσθεισῶν, ἀπεφάνησαν α') ὅτι ἐκ τῶν κατηγορουμένων εἰσὶν ἔνοχοι τῆς ληστείας μόνον ὁ Ε. καὶ ὁ Γ., οὐχὶ δὲ καὶ ὁ Δ. καὶ ὁ Κ., β') ὅτι κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς πράξεως ταύτης οἱ κατηγορούμενοι (αὐτοὶ οὐκ αὐτὴν δὲν ἤκισαν τοὺς παθόντας, γ') ὅτι οἱ αὐτοὶ κατηγορούμενοι εἰσὶν ἔνοχοι τῆς παρανομίου κατακρατήσεως.

Ἐπειδὴ οὕτως ἔχουσα ἡ ἐτυμηγορία τῶν ἐνόρκων δὲν βεβαιώσεται καὶ ὠρισμένως τὴν ἐπὶ τῆς ἐκδιάσεως καὶ τῆς παρανομίου κατακρατήσεως ἐνοχὴν τῶν κατηγορουμένων Δ. καὶ Κ., διότι ἐκ τῶν δύο πρὸς αὐτὴν ἀπαντήσεων, δι' ὧν, ὡς εἴρηται, κηρύττονται τῆς ληστείας ἐν μόνον οἱ δύο ἕτεροι κατηγορούμενοι καὶ ἐπομένως μόνον ὡς πρὸς τοὺς ἐλύθη τὸ περὶ τῶν αἰκιδῶν, ὡς ἐπιβαρυντικῆς περιστάσεως τῆς ληστείας ζήτημα, καθίσταται ἀμφίβολον ἂν διὰ τῶν ἀμέσως ἐπομένων ἀπαντήσεων, δι' ὧν οἱ αὐτοὶ κατηγορούμενοι ἐκηρύχθησαν ἔνοχοι τῆς ἐκδιάσεως καὶ τῆς παρανομίου κατακρατήσεως, ἀπεφάνησαν οἱ ἔνοχοι τοὺς ἔνοχους τῶν ἐν τῇ πρώτῃ αἰτήσει μνημονευθέντας, καὶ ἔνοχον τοὺς δι' αὐτῆς ἐνόχους τῆς ληστείας κηρυχθέντας κατηγορουμένους οὓς καὶ μόνους ἀφορᾷ ἡ ἀμέσως προσηγουμένη περὶ τοῦ ἐπιβαρυντικοῦ περιστατικοῦ τῆς ληστείας ἀπάντησις.

Ἐπειδὴ τὸ δικαστήριον τῶν Συνόδων ἐρμηνεύσας τὰς ἀρνήσεις ταύτας ἀπαντήσεις καὶ καταδικάσας ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἐρμηνείας ταύτης ὡς κηρυχθέντας ἐνόχους καὶ τοὺς κατηγορουμένους Δ. καὶ Κ., δὲν ἐπὶ αἴτησιν, ὡς ὤφειλεν ἐπὶ παροῦς ἐγγράφῳ ἐτυμηγορίας, Ἐποινικῆς ἀπόφασις καθίσταται ἀναιρετέα ὅσον ἀφορᾷ τοὺς καταδικασθέντας τοὺς, (458 § 42 Ποιν. Δικ.).

430. Ἐὰν ἐπὶ τῆς συζητήσεως ἀναφανῶσι κατὰ τὸν κατηγορουμένου ἐπιβαρύνοντα περιστάσεις, ἡ ἐὰν ὁ ἐκτελούμενος ἀνέφερε περὶ ἑαυτοῦ πράγματα, τὰ ὅποια, κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ νόμου, ἔχουσιν ἐπιρροὴν εἰς τὸν κατὰ τὸν λογισμὸν καὶ εἰς τὴν ἐπιμέτρησιν τῆς ποινῆς, γίνονται καὶ περὶ τούτου ἰδιαιτέρα ζητήματα. Π. Δ. 428. 429. 450. Π. Ν. 81 - 112.

ΑΠ 102 (1857). Ἐπειδὴ διὰ μὲν τοῦ πρώτου κεφαλαίου τῆς ἐτυμηγορίας οἱ ἔνοχοι ἀποφαίνονται, ὅτι ὁ ἀναιρεσιῶν ἐκ προμελέτης ἀπέφυγε τὸν Π. καὶ ἐπὶ τούτῳ ἐπυρεδόλησε κατ' αὐτοῦ, ἀποφυγὴ τοῦ σκοποῦ τοῦ νόμου ἐκ τύχης καὶ ἐκ περιστάσεων ἀνεξαρτήτων τῆς ἐτυμηγορίας του, διὰ δὲ τοῦ δευτέρου κεφαλαίου τῆς αὐτῆς ἐτυμηγορίας

ποβαίνονται, ὅτι ὁ αὐτὸς ἀναιρεσεῖων διὰ τῆς αὐτῆς πράξεως ἐκ προμελέτης ἀπεφάσισε νὰ τραυματίσῃ καὶ ἐτραυμάτισε διὰ πυροβόλου εἰς διάφορα μέρη τοῦ σώματός του τὸν Π., ἥτοι ὅτι κατὰ τὴν πράξιν ταύτην τοῦ τραυματισμοῦ, ὁ ἀναιρεσεῖων δὲν εἶχε σκοπὸν νὰ πράξῃ φόνον, ἀλλ' ἡ ἀπόφασις αὕτη ἀντιφάσκει ἀντικρὺς εἰς τὴν ἐν τῷ πρώτῳ κεφαλαίῳ τῆς ἐτυμηγορίας περιεχομένην, ὅθεν τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων ὤφειλε νὰ κηρύξῃ ἄκυρον τὴν ἀντιφάτικὴν ταύτην ἐτυμηγορίαν καὶ νὰ παραπέμψῃ τοὺς ἐνόρκους εἰς τὸ δωμάτιον τῶν διασκεψέων των, ἵνα συντάξωσι νέαν σαφῆ ἐτυμηγορίαν, μὴ πράξαν δὲ τοῦτο παρέβιασε τοὺς οὐκ ὄντας ὁρισμοὺς ἀρθρῶν 436—442 ποιν. δικ., οὔτινες ἀπαιτοῦσι σαφῆ καὶ ὠρισμένην ἀπάντησιν τῶν ἐνέρκων εἰς τὰ περὶ ἐνοχῆς τοῦ κατηγορουμένου τεθειμένα αὐτοῖς ζητήματα.

ΑΠ. 103 (1857) Ἐπειδὴ κανεὶς νόμος δὲν διατάττει, ὅτι τὰ ζητήματα καὶ ἡ ἐτυμηγορία πρέπει νὰ ἀναφέρωσι τὸν τόπον τῆς γεννήσεως, τὴν κατοικίαν, τὸ ἐπάγγελμα καὶ τὴν ἡλικίαν τοῦ κατηγορουμένου.

Ἐπειδὴ, ὡς ἐξαγεται ἐκ τῆς δικογραφίας, ἡ ἡλικία τοῦ ἀναιρεσεῖωντος ὠρίσθη καὶ κατὰ τὴν ἀνάγκην τῆς κατηγορίας, καὶ διὰ τοῦ περὶ παραπομπῆς αὐτοῦ βουλεύματος εἰς δέκα ἐπὶ μὲχρι δέκα ὀκτώ ἐτῶν, ὁ δὲ ἀναιρεσεῖων ἀνακόψας τὸ βούλευμα οὐδένα ἐποίησατο λόγον περὶ τῆς ἡλικίας του, ἀπορριφθεὶς δὲ τῆς ἀνακοπῆς του, τὸ ἐγκλητήριο ἐγγράφον ὠρίσεν ἐπίσης εἰς 11—18 ἐτῶν τὴν ἡλικίαν του, καὶ μόνον κατὰ τὴν ἐνώπιον τῶν κακουργιοδικῶν γενομένην κατὰ τὴν τάξιν ἐξέτασιν τοῦ ἀπήντησεν, ὅτι εἶναι 14—16 ἐτῶν, ἀλλὰ περὶ τούτου οὐδὲν ἀνέφερε πλέον μέχρι τῆς ἀτοπερατώσεως τῆς δίκης του. ὕεν ἀφοῦ ὁ πρόεδρος τῶν συνέδρων, μὴ θεωρήσας βεβαίως ὡς σπουδαίαν τὴν ἀπάντησιν τοῦ ἀναιρεσεῖωντος εἰς τὴν περὶ τῆς ἡλικίας αὐτοῦ ἐρώτησιν, ἔεν ἔκαμε λόγον περὶ τούτου εἰς τὸ ὑπ' αὐτοῦ συνταχθέν ζήτημα, τὸ ὁποῖον ἐπασηρύετο εἰς τὴν ἐν τῷ ἐπιλόγιῳ τοῦ ἐγκλητηρίου ἐγγράφου πρότασιν, ὁ ἀναιρεσεῖων ὤφειλε τοῦλάχιστον τότε νὰ πρῶταίνῃ, ὅτι διὰ τῆς σπείσεως περὶ τῆς ἡλικίας ἀπάντησεώς του ἐσκόπει νὰ ἀναφέρῃ ὑπὲρ αὐτοῦ, ὅτι δὲν εἶχε τὴν ἀπαιτουμένην ἡλικίαν τῶν δεκατεσσάρων ἐτῶν, καὶ τότε ὁ πρόεδρος ἢ τὸ δικαστήριον ὤφειλε (430 ποιν. δικ.) νὰ κάμῃ καὶ περὶ τῆς ἡλικίας νὰ ζητήματα, τούτου δὲ μὴ γενομένου, τὸ παράπονον τοῦ ἀναιρεσεῖωντος, ὅτι δὲν ἐγένετο λόγος εἰς τὸ ζήτημα περὶ τῆς ἡλικίας εἶναι ἀνυπόστατον.

ΑΠ. 6 (1904). Ἐπειδὴ κατ' ἀρθρ. 430 ποιν. δικ., ἐάν ἐπὶ τινος συζητήσεως προκύψωσι ἐλαφρυντικαὶ ἢ ἐπιβαρυντικαὶ περιστάσεις ἔχουσαι ἐπιρροὴν εἰς τὸν καταλογισμὸν καὶ τὴν ἐπιμέτρησιν τῆς ποινῆς, δὲν νὰ τίθενται καὶ περὶ αὐτῶν ἰδιαίτερα ζητήματα τοιοῦτον δὲ περιστατικὸν ἀναμφιβόλως ἀποτελεῖ τὸ γεγονός, ὅτι ὁ κατηγορούμενος ἐπέταξε τὸ δι' ὃ κατηγορεῖται ἁδίκημα ἐν καταστάσει ἀναίτιου συγχύσεως τῶν αἰσθησέων καὶ τοῦ νού, καθ' ἣν δὲν ἦτο αἰεὶ ἐντελὴς ἀποκλεισμένη τοῦ λογικοῦ ἢ ἐνέργεια εἰς τοιοῦτον ὅμως βαθμὶν οὐκ ὀλίγως τεταραγμένη καὶ ἡλαττωμένη ὥστε ἐξ αἰτίας ταύτης λείπουν τὰ

πρὸς ἐφαρμογὴν τῆς τελείας καὶ παρὰ τοῦ νόμου διατεταγμένης ποινῆς προαπαιτούμενα, περὶ οὗ προνοεῖ τὸ ἄρθρον 87 ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὰ ἄρθρα 86 τοῦ Ποινικοῦ Νόμου· μὴ ἀναγράφοντας δὲ τοῦ νόμου διάκρισιν τινα περὶ τῶν αἰτίων, ἅτινα ἐπὶνεγκον τὴν ἀλλοίωσιν τῆς διανοητικῆς καταστάσεως τοῦ ἀδικήσαντος, ἀλλ' ἀφίνοντας τὴν περὶ τούτου κρίσιν εἰς τὴν ἐκτίμησιν τῶν ἐνόρκων, ἐπεται ὅτι τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων ὁρῶς ἐθεσεν εἰς τοῦ ἐνόρκους ζήτημα περὶ τοῦ ἀνωτέρου ἐλαφρῦν-τικοῦ περιστατικοῦ, καὶ παραδεχθέντων αὐτὸ τῶν ἐνόρκων, ὁρῶς διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ἡλαττώθη ἡ ἔννομος ποινή, ἥτις ἔπρε-λθεν εἶσθαι καταγνωστέα ἄνευ τοῦ ἐλαφρυντικοῦ τούτου περιστατικοῦ καὶ ὁ εἰς ἐναντίαν ἐκδοχὴν βασιζόμενος λόγος ἀναιρέσεως ἐστὶν ἀπορριπτέος.

Ἀγόρευσις τοῦ Εἰσαγγελέως Ἀρ. Πάγου Δ.ημ. Τσιβανόπουλου.

«Ζητῶ τὴν ἀναίρεσιν ὑπὲρ τοῦ νόμου τῶν ὑπ' ἀριθ. 45 καὶ 47 τοῦ 1897 ἀποφάσεων τοῦ Δικαστηρίου τῶν ἐν Ναυπλίῳ Συνέδρων, τὸ ὅποσον διὰ τῆς μὲν διέταξε νὰ τεθῇ πρὸς λύσιν ὑπὸ τῶν ἐνόρκων καὶ τὸ ζήτημα τῆς μετρίας συγχύσεως τοῦ κατηγορουμένου ἕνεκα φιλοχρηματίας, διὰ τῆς δὲ, στηριχθὲν ἐπὶ ἐτυμολογίας, παροδε-ξαμένης κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν φόνου καὶ κλοπῆς μετρίαν σύγχυσιν ἕνεκα φιλοχρηματίας, ἐπέβαλεν ἡλαττωμένην ποινήν, διότι ψευδῶς ἡρμήνευσε τὸ ἄρθρον 87 τοῦ Ποιν. Νόμου. Τὸ ἄρθρον 86 αὐτοῦ ὁρίζει τὰς περιπτώσεις, καθ' ἃς πρᾶξις τις δὲν δύναται νὰ καταλογισθῇ εἰς ἐκείνου, οἵτινες ἐξετέλεσαν ταύτην ἐνῷ δὲν ἦσαν κύριοι τῆς χρήσεως τοῦ λογικοῦ. Μεταξὺ δὲ τούτων συγκαταλέγεται καὶ ἡ περίστασις ἐκείνη, καθ' ἣν ἐκτελεῖται ἡ πρᾶξις εἰς κατάστασιν ἀναιτίου συγχύσεως τῶν αἰσθήσεων ἢ τοῦ νοός, καθ' ἣν δὲν ὑπάρχει συνειδήσις τῆς πράξεως ἢ τοῦ ἀξιοπο-νοῦ αὐτῆς. Τὸ δὲ ἄρθρον 87 τοῦ Ποινικοῦ Νόμου ὁρίζει, ὅτι, εἰν ἐκ πα-σῶν τῶν περιστάσεων προκύπτῃ σαφῶς καὶ ἀνεκδοκίμως, ὅτι διὰ τῶν εἰς τὸ ἄρθρον 86 ἀναφερομένων καταστάσεων δὲν εἶναι μὲν ἐντελῶς ἀποκλεισμένη τοῦ λογικοῦ ἡ ἐνέργεια, εἰς τοιοῦτον βαθμὸν ὅμως οὐδ' ὡδὼς τεταραγμένη καὶ ἡλαττωμένη, ὥστε ἐξ αἰτίας ταύτης λείπουν τὰ πρὸς ἐφαρμογὴν τῆς τελείας καὶ παρὰ τοῦ νόμου διατεταγμένης ποινῆς προαπαιτούμενα, τότε καταγινώσκειται μικροτέρα ποινή. Ἐκ τῶν ἀρ-θρων τούτων καταφαίνεται ὅτι τὰ αἷτια τῆς ἀναιτίου συγχύσεως τῶν αἰσθήσεων ἢ τοῦ νοός δὲν ὁρίζει ὁ νόμος ποῖα εἰσὶν, ἀλλ' οὐδεὶς τῶν ἐρμηνευτῶν τοῦ Ποινικοῦ Νόμου ἀπεπειράθη πώποτε νὰ ὑπαγάγῃ εἰς τὰ αἷτια τῆς ἀναιτίου συγχύσεως ἢ εἰς τὴν παραφροσύνην τὰ πάθη ἢ τὰ ἐλαττώματα. Ὁ γαλλικὸς Νόμος ἐν ἄρθρῳ 64, ἀντιστοιχοῦντι κατὰ τὸ ἄρθρον 86 τοῦ ἡμετέρου νόμου, δεχεται ὅτι ἡ παραφροσύνη κατὰ τὸν χρόνον τῆς πράξεως ἀποκλείει ἐντελῶς τὸν καταλογισμόν, διαφέρει δὲ τοῦ ἡμετέρου, ὅτι δὲν καθορίζει τὴν παραφροσύνην. Ἰδοὺ δὲ πῶς ἐρ-μηνεύουσι τὸ ἄρθρον τοῦτο ὡς πρὸς τὸ πάθος καὶ τὰς κακὰς ἐξέεις οἱ ὁ-

ομήτατο, τῶν Γάλλων ποινικολόγων. Ὁ Garraud (περίληψις τοῦ ποινικοῦ
 οὐκείου σελ. 178 § 140): «Τὰ πάθη ὅταν εἶναι ἐξηγμένα δύνανται νὰ
 μεταβῶσι κατὰ σαφὲς τρόπον τὴν θέλησιν. Ἐν τούτοις οὐδέποτε
 γίνεται αἰτία μὴ ἐνοχῆς καὶ δὲν πρέπει νὰ ἐξομοιωθῶσι πρὸς τὴν πα-
 ραφροσύνην καὶ τὴν ἀνάγκην, διότι οἱ ποινικοὶ νόμοι ἀκριβῶς σκοποῦν
 ἐκποθεῖναι νὰ ὑποχρεώσωσι τὰ ἄτομα νὰ περιστείλωσι τὰ πάθη των,
 ὅταν ταῦτα δύνανται νὰ βλάψωσιν ἄλλον». Ὁ δὲ Chauveau ἐν τόμῳ 1
 § 355 ἐκφράζεται ὡς ἐξῆς: «Ὁ ποινικὸς νόμος ἐννοεῖ νὰ ἐφαρμοζῆται
 πρὸς ἀκαταλόγιστον εἰς μόνους τοὺς κατηγορουμένους, οἵτινες εἶναι προ-
 σβληθέντες ὑπὸ παραφροσύνης. Ἀναγκαῖος ὅρος πρὸς δικαιολογίαν τοῦ
 αὐτοῦργου εἶναι ἡ ὑπάρχῃ ἀσθένεια, βλάβη τελεία ἢ μερικὴ τῶν δυνάμεων
 τῆς διανοίας. Πᾶσα διαταραχὴ τῶν αἰσθήσεων, ἣτις ἔχει τὴν αἰτίαν τῆς
 αὐτῆς ἐν ἀσθενείᾳ πνευματικῇ, ἀλλ' ἐν φρενοτροπίαις ἢ τῇ διαφθορᾷ τῆς
 αἰσθήσεως, δὲν δύναται νὰ ἐπικαλεσθῇ δικαιολογίαν ἀνήκουσαν εἰς μόνον
 τὴν ἀσθένειαν. Ἐξομοιοῦντες δὲ τὸ πάθος πρὸς τὴν παραφροσύνην, δι-
 καιολογοῦμεν τὴν ἀνθρωπικότητα, τιθέμενοι αὐτὴν εἰς τὴν αὐτὴν γραμ-
 μήν με τὴν δυστυχίαν, ἐμφυχοῦμεν τὸ πάθος, παρέχοντες τὸ ἀτι-
 μωτέον ὡς βραδεῖον εἰς τὰς παρεκτροπὰς του. Ὁ δυστυχὴς τοῦ ὀ-
 κισμοῦ ἢ ἀσθενείας ἐκλόνισε τὴν διάνοιαν, ὑπακούει ὡς μηχανὴ εἰς ὠθι-
 νικὴν δύναμιν, τὴν ὅποιαν δὲν δύναται νὰ κατανικήσῃ. Ὁ δ' ἐνεργ-
 ῶν ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν πάθους ἀφῆκε τὴν θέλησιν του νὰ διαφθαρή,
 καὶ ἡ θέλησίς του αὐτῇ, παρασυρομένη ὑπὸ τοῦ πάθους, ἐξεδηλώθη
 ἐν τῷ ἐγκλήματι. Ἐν τῷ παροξυσμῷ τοῦ πάθους ὁ ὑπ' αὐτοῦ κατε-
 χόμενος δὲν παύει ἔχων τὴν ἀντίληψιν τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ κακοῦ καὶ
 ἐνδεσκαῖον τὴν φύσιν τῶν ὑπ' αὐτοῦ διαπραττομένων πράξεων. Ὁ ἔρως,
 ἡ ζηλοτυπία, ἡ ἐκδίκησις, ἡ φιλοχρηματία δύνανται νὰ τὸν υποδο-
 ῶσιν, ὑπείκει εἰς τὴν παραφορὰν τῶν ἐπιθυμιῶν του, ἀλλ' ἤθελεν
 εὐρεῖν ἐν ἑαυτῷ τὴν δύναμιν νὰ πολεμήσῃ αὐτάς, ἐν μίᾳ λέξει δὲν ὑπ-
 ἄρχει στιγμιαία διακοπὴ τῶν νοερῶν δυνάμεων. Ὁ ὑπὸ τὸ κράτος
 αὐτοῦ αἰσθήματος ἐπιτακτικοῦ κατεχόμενος ἐδέχθη τὴν δεσποτείαν
 αὐτοῦ, ἐνεργεῖ ἐκουσίως. Ὁ πῶτος (πράφρων) ὑποκύπτει εἰς ἀκα-
 τὰ ἐπιδράσιν δύναμιν, ὁ δεύτερος ἡδύνατο νὰ ἀνισταθῇ καὶ δὲν ἠθέλησε
 νὰ τὸ πράξῃ. Τὴν αὐτὴν γνώμην ὑποστηρίζει καὶ ὁ Βέλγος ποινικο-
 λόγος Hais (σελ. 535 καὶ 706) ἐκφραζόμενος ὡς ἐξῆς: «Ἡ παραφορὰ
 τῶν παθῶν τοῦ μίσους, τῆς ἐκδίκησεως, τῆς ζηλοτυπίας, τῆς αἰσχρο-
 νερείας, τῶν πολιτικῶν παθῶν κλ. δὲν δύναται νὰ ἐξαλείψῃ οὔτε νὰ
 μεταλλάξῃ τὴν ἐνοχλήν. Ὁ αὐτοῦργος ἐγνώριζε τὸν κίνδυνον ἐν ᾧ διε-
 πύετο, ἢν ὅτι τὸ πάθος του ἡδύνατο νὰ ἔχῃ ὀλεθρίας συνεπεῖς καὶ
 ἡδύνατο νὰ καταπολεμήσῃ τὴν ἐπιθυμίαν του ἐν ἀρχῇ, ἀλλ' ἀντὶ νὰ
 περιστείλῃ αὐτὴν, ἀφῆκε νὰ ριζωθῇ ἐν τῇ ψυχῇ του καὶ ἡ θέλησίς
 του, παρασυρομένη ὑπὸ τοῦ πάθους, ἐδουλόγη ἐν τῷ ἐγκλήματι, ἐπο-
 τείσκει, πρέπει νὰ ᾔται ὑπεύθυνος. Ἀληθῶς ὁ ποινικὸς νόμος ἀπειλῶν
 τὸν ἀντιπάλον κατὰ τῶν παραβατικῶν τῶν διατάξεων αὐτοῦ εἶναι μέσον ἀποτε-
 λματικὸν πρὸς πρόληψιν τῶν παραβάσεων. Ὁ ποινικὸς νόμος οὐδένα

ἄλλον σκοπὸν προτίθεται ἢ διὰ τῆς ἀπειλῆς τῆς ποινῆς νὰ βοηθήσῃ τὸν ἄνθρωπον νὰ κατανικήσῃ τὰ πάθη του, ὅταν δύνανται νὰ βλάψουν αὐτὸν, τὰ πάθη δὲ τῆς φιλοχρηματίας, τῆς ἐκδικήσεως, τὰ πολιτικὰ κλπ. εἶναι ἄνευ οὐδεμιᾶς ἐπιρροῆς ἐπὶ τῆς νομίμου ποινῆς. Αἱ ὁρμὲς καὶ αἱ ὁρέξεις, καθ' ὅς ἡ πρακτικὴ δύναμις τοῦ ἀνθρώπου δεικνύεται μᾶλλον ἢ ἦσαν παθητικὴ, δὲν ἔχουσι πρὸς τὰς πράξεις αὐτῶν οὐδὲν ὅπως αἱ φυσικαὶ αἰτίαι πρὸς τὰ ἀποτελέσματα αὐτῶν, δηλονότι δὲν παρὰ γούρουν ἀναγκαιῶς τὰς πράξεις, ἀλλ' ὑπάρχει ἐν τῷ ἀνθρώπῳ ἡμεῖς τέρᾳ τις δύναμις, ἣτις καταστέλλουσα ἢ χαλινάγουσα τὰς ὁρμὰς καὶ ὁρέξεις, γίνεται ἐλευθέρᾳ αἰτία τῶν πράξεων αὐτοῦ, ἐνεργοῦσα κατὰ τὴν ἐδότησιν τοῦ νοῦς ἢ τοῦ λογικοῦ καὶ οὐχὶ κατὰ τὴν ἐκάστοτε διὰ τῶν αἰσθήσεων ἢ τῆς φαντασίας διεγερτομένην ἐν τῷ ἀνθρώπῳ ὁρμὴν.

« Ἐπειδὴ δὲ ἐν τῇ ἐκφράσει περὶ ἀκταλογίστου λόγῳ παραρρηγνύσθαι πρέπει νὰ περιλάβωμεν ὅλας τὰς ποικιλίας, ὅς ἡ ἱατρικὴ ἐπιστήμη ἀνεγνώρισεν ἐν τῇ ἀλλοιώσει τῶν φρενῶν, κρίνομεν καλὸν νὰ ἐπικαλεσθῶμεν καὶ τὴν γνώμην εἰδικῶν ἀνδρῶν συγγραφάντων περὶ ἱατρικῆς, ψυχικῆς καὶ ψυχιατρικῆς. Ὁ δικαστὴς σήμερον βοηθούμενος ὑπὸ τῶν ψυχιάτρων εἶναι εἰς θέσιν νὰ ἀποφεύγῃ τὴν καταδίκην προσώπων ἀδυνάτων μᾶλλον ἱατρικῆς ἐν τῷ νοσοκομείῳ περιθάλψεως ».

ΑΠ. 15 (1868). Ἐξ ἀρθρ. 421 καὶ 430 ποιν. δικον. συνάγεται, ὅτι ἐὰν ἐνόρκιοι κρίνουσι περὶ τῆς κατηγορουμένης πράξεως ὡς αὕτη ἀνεφάνη κατὰ τὴν ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ συζητήσιν καὶ οὐχὶ ὡς παρυστάθη ἐν τῇ ἀνακρίσει. Ὅθεν δύνανται νὰ τεθῶσιν αὐτοῖς καὶ ζήτηματα τροποποιούσα τὴν κατηγορουμένην πράξιν ἢ παρουσάζοντα αὐτὴν ὑπὸ ἄλλοιον ποινικὸν χαρακτήρα, ἐρειδόμενον ὁμῶς ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς γεγονόσιν ὑπὸ ἄλλῃ ἐκποσφιν ἐξεταζομένοις, ἐκτὸς ἂν πρόκειται οὐχὶ περὶ τῆς τροποποιήσεως τῆς ἀρχικῆς πράξεως ἀλλὰ περὶ ἄλλης ἰδιαίτερης πράξεως, διαφοροῦντος τοῦ, διότι τοῦτο ἀπαγορεύει ὁ νόμος.

ΑΠ. 104 (1865). Ὅφειλε μάλιστα ὁ πρόεδρος τῶν συνέδρων νὰ ἐπιβάλῃ τοῖς ἐνόρκιοις τὴν περὶ τῆς καλοῦνται νὰ ἐξενέγκωσι τὴν κατηγορίαν αὐτῶν πράξιν ὑπὸ πάσας τὰς ἐπὶ τοῖς καὶ ὑπὸ πάσας τὰς ἀλλοιώσεις, αἰτινες ἐν τῇ συζητήσει ἤθελον προκύψῃ, καὶ μετὰ πασῶν τῶν ἀσχέσιν ἔχουσιν πρὸς τὴν πράξιν περιστάσεων, καθ' ὃν τρόπον ἐπὶ τῇ τυχόν ἀναπτυχθῇ ἐκ τῆς αὐτῆς συζητήσεως.

ΑΠ. 27 (1864). Τίθεται δηλονότι καὶ περὶ τῶν ἐπιβαρυνουσῶν ἢ ἐλαφρυνουσῶν περιστάσεων ζήτημα, ὅσῳ αἱ ἀναφαινόμεναι περιστάσεις τροποποιῶσιν ἀπλῶς τὴν δικάζομένην πράξιν, οὐχὶ δὲ ἐπὶ αὐτῇ ποτελοῦσιν ἰδίαν καὶ ἀνεξάρτητον πράξιν.

ΑΠ. 20 (1857). Ὑπόλοιποι ρήματα δύνανται νὰ τεθῶσι ἰδιαίτερα ζήτηματα περὶ τῶν ἐπὶ τῆς συζητήσεως ἀναφανισθῶν ἐπιβαρυντικῶν ἢ ἐλαφρυντικῶν περιστάσεων, ἀλλὰ πάντοτε ἐπὶ τῇ βάσει τῆς καὶ διὰ τοῦτο 429 καθιερωμένης θεμελιώδους τοῦ ποινικοῦ δικαίου ἀρχῆς, ὅτι οὐδεὶς δύναται νὰ δικάσῃ καὶ καταδικασθῇ εἰμὴ μόνον ἐφ' ἢ κατηγορηθῇ πρὸς

ἐν ὅντι τὰ πρόσθετα ζητήματα πρέπει νὰ ἔχῃσι σχέσιν πρὸς τὸ καὶ
τοῦ γεγονότος, ἢ πρὸς τὴν κυρίαν πράξιν.

ΑΠ. 1071 (1841). Επιτρέπεται νὰ τίθενται τοῖς ἐνόρκις ζητήματα
πρὸς περιστάσεων προκύπτουσιν ἐκ τῆς συζητήσεως καὶ ἂν μεταβάλ-
ληται ἐντεῦθεν ὁ χαρακτήρ τῆς ἐν τῷ ἐγκλητηρίῳ ἐνδιαλαμβανομένης
πράξεως.

ΑΠ. 20 (1857). Κατὰ τὰνωτέρω κατηγορουμένου τινὸς διὰ τοῦ
ἐλαφυντικοῦ ἐγγράφου, ὅτι ἐν γνώσει τῆς ὑπ' ἄλλων διαπραχθείσης
ἀποπνεύσεως ἐξέτατο τὰ κλοπιμαῖα ἐν τῇ οἰκίᾳ αὐτοῦ, δὲν δύναται νὰ τεθῇ
ζητήμα ὅτι μετὰ τῶν ἄλλων αὐτουργῶν συναπεφάσισε καὶ ἐξετέλεσεν
αὐτοπροσώπως τὴν κλοπὴν ταύτην, διότι οὕτως ἤθελε δικασθῇ, οὐχὶ
ἐπ' ὧ παρεπέμφθη καὶ ἐκλήτευσθη γεγονότι, ἀλλ' ἐπ' ἄλλω πάντῃ κειώ-
μενῳ καὶ ἀσχετῳ πρὸς τὸ ζήτημα γεγονότι.

ΑΠ. 78 (1860). Ὡσαύτως τὸ προτεινόμενον ὑπὸ τοῦ κατηγορουμένου
ἐλαφυντικὸν ζήτημα μὴ προκύπτειν ποσῶς ἐκ τῆς συζητήσεως, ἀπο-
κρίνεται ὅτι προσέτι ἰδίαν πράξιν, ἐξ ἄλλων γεγονότων, διαφόρων ὅλως τῶν
ἐν τῷ ἐγκλητηρίῳ ἢ κατηγορεῖται πράξεως ἀπαρτιζομένην, δὲν δύναται νὰ τε-
θῇ ἐν ταῖς ζητήμασι κατὰ τὸ ἄρθρον 421.

ΑΠ. 29 (1864). Ἐκ τῶν εἰρημένων προκύπτει, ὅτι κατηγορηθέντος
τινὸς ἐπὶ ἐκθέσει (ἄρ. 306 τοῦ Π. Ν.), δὲν δύναται νὰ τεθῇ ζήτημα
καὶ ἀποκρίνεται τοῦ τοκετοῦ (ἄρθρ. 296 τοῦ Π. Ν.) διότι ἡ ἀποκρίσις,
καὶ τὰς τοῦ προϋποτίθουσιν ἄλλα στοιχεῖα καὶ ἡ ἐκθεσις κατ' ἀκολου-
θίαν ἀποτελεῖ ἰδίαν πράξιν ἀσχετον πρὸς αὐτήν.

ΑΠ. 66 (1846) 102 (1849) 67 104 (1855) 96 (1868) 92 93
(1869) 83 175 229 (1871) 150 (1872) 61 (1873) 37 (1880) 152
(1888) 74 (1889). Εἰς ἐν καὶ τὸ αὐτὸ γένος ἀξιολογῶν πράξεων

ἀναγομένων τοῦτε φόνου καὶ τῆς ἀναιρέσεως, διαφερούσης δὲ τῆς δευ-
τέρου τοῦ πρώτου, ὅτι δὲν ἐκτελεῖται ἐσκεμμένως ὡς ὁ φόνος, ἀλλ' ἀ-
προμελετήτως εἰς βρασμὸν ψυχικῆς ὁρμῆς, ἔπεται ὅτι ἡ κυρία πράξις
ἐστὶν ἡ ἀνθρωποκτονία, ἐπιδαρυντικὴ δὲ περίπτωσις αὐτῆς τὸ νὰ παρ-
αχθῇ ἐκ προμελέτης καὶ ἐκτελεσθῇ ἐσκεμμένως, καὶ ἐλαφυντικὴ τὸ νὰ
ἐκτελεσθῇ ἀπρομελετήτως ἐν βρασμῷ ψυχικῆς ὁρμῆς· ἄρα κατὰ τὴν ἐπι-
δαρυντικὴν κατηγορίαν τὸ ζήτημα τῆς ἀναιρέσεως δύναται νὰ τεθῇ ὡς ἐλα-
φυντικὴ περίστασις καὶ κατὰ τὴν ἐπὶ ἀναιρέσει τὸ ζήτημα τοῦ φόνου ὡς
ἐπιδαρυντικὴ.

ΑΠ. 137 (1871). Καὶ ζήτημα τραυμάτων δύναται νὰ τεθῇ,
ἀναγομένου τινὸς εἰς δίκην ἵνα δικασθῇ ὡς ὑπαίτιος ὅτι ἐξετέλεσεν ἀν-
θρωποκτονίαν πλήξας τὸν παθόντα διὰ ροπαλοῦ, διότι τὰ ἀποτελούμενα
ἐν κυρίᾳ πράξιν πραγματικὰ γεγονότα τῆς διὰ ροπαλοῦ πλήξεως μέ-
νουν τὰ αὐτὰ, μόνη δὲ τροποποίησις χαρακτηρισμοῦ γίνεται ἄνευ με-
ταβολῆς τῆς κυρίας πράξεως.

ΑΠ. 173 (1898). Ἐπειδὴ κατ' ἄρθρ. 430 ποιν. δικ., ἐκτός τῶν
τίθεντων ζητημάτων ὁ πρόεδρος ὀφείλει νὰ θέτῃ καὶ ἰδιαίτερα τοιαῦτα,
ἂν ἀναγέρῃ ὁ κατηγορούμενος περὶ ἐαυτοῦ τοιαῦτα πράγματα ἔχοντα

ἐπιτροπὴν εἰς τὸν καταλογισμὸν καὶ τὴν ἐπιμέτρησιν τῆς ποινῆς· ἐπὶ τοῦ προκειμένου ὁμῶς δὲν ἰσχυρίζεται ὁ ἀναιρέσειων ὅτι ἐπρότεινε νὰ τεθεῖται καὶ τοιαῦτα ζητήματα.

ΑΠ. 144 (1900). Ἐπειδὴ οὐδεμία διάταξις ὑτάρχει κανονίζουσα ἐπὶ ποινῇ μάλιστα ἀκυρώσεως τῆς διαδικασίας τὸν τρόπον, καθ' ὃν πρόκειται νὰ θέτῃ τοῖς ἐνόρχοις τὰ ζητήματα ὁ πρόεδρος τῶν συνέδρων, ἀρῶνται οὕτω τῆς θέσεως αὐτῶν εἰς τὴν κρίσιν τοῦ προέδρου τοῦτου ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ παραπεμπτικοῦ βουλευματος, τοῦ ἐγκλητηρίου καὶ τῶν κατὰ τὴν συζητήσιν προκυψάντων καὶ προταθέντων (ἄρθρ. 427, 429, 430 ποιν. δικ.) καὶ μόνον, ἐὰν ἔχωσιν οἱ διάδοχοι παρατήρησιν κατὰ τῆς θέσεως τῶν ζητημάτων, ἀναφέρονται εἰς τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων, ὅπερ ἀποφασίζει ἐπὶ τῶν παρατηρήσεων (ἄρθρ. 420, 428 ποιν. δικ.) ἀλλὰ παρατήρησις τοιαύτη οὐδεμία ἐγένετο ἐπὶ τοῦ προκειμένου ὡς προκύπτει ἐκ τῶν πρακτικῶν τῆς δίκης.

ΑΠ. 64 (1894). Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθρον 430 Ποιν. δικ., ἐὰν ἐπὶ τῆς συζητήσεως ἀναφανῶσι κατὰ τοῦ κατηγορουμένου ἐπιβαρύνουσαι περιστάσεις, ἥ ἐὰν ὁ ἐγκαλούμενος ἀνέφερε περὶ ἑαυτοῦ πράγματα, τὰ ὅποια, κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ νόμου, ἔχουν ἐπιτροπὴν εἰς τὸν καταλογισμὸν καὶ εἰς τὴν ἐπιμέτρησιν τῆς ποινῆς, γίνονται καὶ περὶ τοῦτου ἰδιαιτέρως ζητήματα. Ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου, προτείναντος τοῦ ἀναιρέσειοντος νὰ τεθῇ ὑπὲρ ἑαυτοῦ καὶ τὸ περὶ συνεργείας εἰς τὴν κλοπῇ ζητήμα, ὅπερ προδήλως ἔχει ἐπιτροπὴν εἰς τὴν ἐπιμέτρησιν τῆς ποινῆς, ὡς τῆς συνεργείας τιμωρουμένης ἐλαφρότερον κατὰ τὸ ἄρθρον 74 καὶ ἐπ. τοῦ Ποιν. Νόμου, τὸ δικαστήριον τῶν Συνέδρων ὤφειλε νὰ θέτῃ καὶ τὸ ζήτημα τοῦτο ἐν τοῖς τεθεῖσι ὑπ' αὐτοῦ ζητήμασι, κατὰ τὴν μνησθεῖσαν ἐπιτακτικὴν διάταξιν τοῦ νόμου, καὶ ἂν ἐκ τῆς συζητήσεως δὲν προέκυψε καὶ ἄφ' οὗ μάλιστα ἐκ τούτου οὐδεμία μεταβολὴ εἰς τὴν κατηγορίαν ἐπήγγετο.

Ἐπειδὴ ἐνεκα τῆς παραλείψεως ταύτης τοῦ ὑπὸ τοῦ ἀναιρέσειοντος προταθέντος ζητήματος, ἥ τῶν ἐνόρχων ἐτομηγορία, μὴ περιλαμβανούσα πάντα τὰ εἰς τὸν καταλογισμὸν καὶ τὴν ἐπιμέτρησιν τῆς ποινῆς ἐκ τῆς δίκης προκύψαντα πραγματικά γεγονότα ἐστὶν ἐλλειπής, ὡς πρὸς τὸν ἀληθῆ βαθμὸν τῆς ἐνοχῆς τοῦ ἀναιρέσειοντος, ἥ δὲ οὕτω γενομένη ἐπὶ ἀβεβαιότητος ἐνοχῆς ἐφαρμογὴ τῶν παρατεθέντων ἄρθρων τοῦ Ποιν. Νόμου ἐν τῇ προσβαλλομένῃ ἀποφάσει, δὲν δύναται εἶμῃ νὰ θεωρηθῇ ὡς ἐσφαλμένη, ὅπερ ἐπάγεται τὴν ἀναίρεσιν.

ΑΠ. 44 (1895). Ἐπειδὴ ὁ λόγος ἀναιρέσεως ὅτι ἐσφαλμένως ἐτέθη ὑπὸ τοῦ προέδρου τῶν Συνέδρων ζήτημα μετρίως συγχύσεως τῶν αἰσθησεων καὶ τοῦ νοῦς, ἐνῷ τοῦτο οὐτε προέκυψεν ἐκ τῆς συζητήσεως οὐτε καὶ ἀνεπτύχθη ὑπὸ τῆς ὑπερασπίσεως ἥ τῆς κατηγορίας, ἐστὶν ἀπορριπτέος. Διότι κατὰ μὲν τὰ ἄρθρα 426 καὶ 430 ποιν. δικ., ἂν ἐκ τῆς συζητήσεως προέκυψαν ἐλαφρυντικά ἢ ἐπιβαρυντικά περιστατικά ἢ ἀνέφερον ὑπὲρ ἑαυτοῦ ὁ κατηγορούμενος πράγματα, δυνάμενα νὰ ἔχωσιν ἐπιτροπὴν εἰς τὸν καταλογισμὸν τῆς πράξεως ἢ τὴν ἐπιμέτρησιν τῆς ποινῆς,

νῆς, τίθενται καὶ περὶ τούτων ἰδιαίτερα ζητήματα τοῖς ἐνόρκοις. Ἀφ' οὗ δὲ ἐπὶ τοῦ προκειμένου ὁ πρόεδρος τῶν συνέδρων ἔκρινεν ὅτι ἐκ τῆς συζητήσεως προέκυψε τὸ ὡς ἄνω ἐλαφρυντικὸν ζήτημα, ἡδύνατο καὶ ὤφειλεν ὁ κατηγορούμενος ν' ἀναφερθῇ εἰς τὸ δικαστήριον ἀμφισβητῶν τὴν νομιμότητα τῆς θέσεως τοιοῦτου ζητήματος καὶ προκαλῶν ἀπόφασιν τοῦ δικαστηρίου περὶ τούτου. Ἀφοῦ δὲ ὡς προκύπτει ἐκ τῶν πρακτικῶν ὁ κατηγορούμενος δὲν ἀντιέχθη εἰς τὸ δικαστήριον, ὅπως τοῦτο ἀποφασίσῃ, οὐδεμία παραβίασις τῶν ἀρθρῶν 428—430 ἐγένετο, οὐδὲ λόγος ἀναιρέσεως ἐγεννήθη, τῆς περὶ τούτου ἐκτιμήσεως ἀνατεθείσης εἰς τὸν πρόεδρον καὶ ἐν ἀμφισβητήσει εἰς τὸ δικαστήριον τῶν Συνέδρων.

ΑΠ. 99 (1896). Ἐπειδὴ οἱ ποινικοὶ λόγοι ἀναιρέσεως ἀπερρίφθησαν ἤδη ἅπαντες ὑπὸ τῆς προμνησθείσης ἀποφάσεως, καθόσον οἱ λόγοι οὗτοι στρεφόμενοι περὶ τὴν πλημμελῆ θέσιν τῶν ζητημάτων ὑπὸ τοῦ προέδρου τῶν συνέδρων εἶναι ἤδη ἀπαράδεκτοι, ἀφ' οὗ, ὡς ὀρθῶς σκέπτεται καὶ ἡ προηγουμένη ἀπόφασις τοῦ δικαστηρίου τούτου μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῶν ζητημάτων ὑπὸ τοῦ προέδρου, οὐδεμία παρ' οὐδενὸς ἐγένετο ἀντίρρηση, ἐν' ἀποφασίᾳ τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων, συμφῶνως πρὸς ἀρθρ. 420, 427, 428 καὶ 429 τῆς Ποιν. Δικ., ὁ δὲ λόγος, ὅτι ὤφειλεν ὁ πρόεδρος νὰ θέσῃ ἅπαντα τῆς ἀναιρέσεως τὰ ἐλαφρυντικὰ ζητήματα ὡς συναφῆ καὶ συνεχόμενα ἀλλήλοις ἀναποσπάστως δὲν στηρίζεται εἰς τὸν νόμον, καθ' ὃν τὰ ἐλαφρυντικὰ ζητήματα θεωροῦνται ἀνεξάρτητα ἀπ' ἀλλήλων ὡς δυνάμενα νὰ προκύψωσιν ἐκ τῆς συζητήσεως, τινὰ δὲ οὐχί, καὶ ἐπομένως ἀπόκειται εἰς τὴν διακριτικὴν ἐξουσίαν τοῦ προέδρου τῶν συνέδρων ἡ θέσις ἢ μὴ θέσις τούτων.

ΑΠ. 96 (1895). Ἐπειδὴ (421 καὶ 430 Ποιν. Δικ.), ὁ πρόεδρος τίθησιν εἰς τοὺς ἐνόρκους καὶ ζητήματα ἐλαφρυντικὰ ἢ ἐπιβαρυντικὰ, ὅταν προκύπτωσιν τοιαῦτα ἐκ τῆς συζητήσεως διὰ τὴν ἐπιμέτρησιν τῆς ποινῆς, τὸ δ' ἂν προέκυψαν ἢ μὴ ἐκ τῆς συζητήσεως, ἀναγόμενον εἰς τὴν τῶν πραγματικῶν περιστάσεων ἐκτίμησιν, διαφεύγει τὸν ἑλεγχον τοῦ Ἀσείου Πάγου.

Ἐπειδὴ (420, 429 καὶ 430 Ποιν. Δικ.), τὸ δικαστήριον τῶν ἐνόρκων ἀποφαίνεται περὶ τῆς ἀποδιδόμενης εἰς τὸν κατηγορούμενον ἐπὶ τῇ πράξει τοῦ ἐγκλητηρίου ἀξιοποίνου πράξεως, περὶ τῶν συνοδευσάων αὐτῇ ἐλαφρυντικῶν ἢ ἐπιβαρυντικῶν περιπτώσεων, ὡς καὶ περὶ παντὸς γεγονότος ἔχοντος ἐπιρροὴν εἰς τὸν καταλογισμὸν ἢ τὴν ἐπιμέτρησιν τῆς ποινῆς, τὸ ὅποιον ἤθελεν ἐπιχλεσθῇ ὑπὲρ ἐαυτοῦ ὁ κατηγορούμενος· ἀλλ' ἡ μετὰ τὴν τέλεσιν τῆς ἀξιοποίνου πράξεως ἐπερχομένη ἀπόδοσις τῶν διὰ τῆς ἀπάτης ληφθέντων ἢ κατ' ἄλλον τρόπον ἱκανοποίησις τοῦ παθόντος, ἥτις, κατὰ τοὺς ὅρους τῶν ἀρθρῶν 114, 378 καὶ 402 Ποιν. Νόμου τελουμένη, κωλύει κατ' αὐτὰ τὴν ἐνάσκησιν τῆς ποινικῆς ἐγωγῆς, ὅν ἀποτελεῖ περίπτωση τῆς ἀπάτης, ἐπηρεάζουσιν τὸν καταλογισμὸν, ἢ τὴν ἐπιμέτρησιν τῆς ποινῆς, ἀλλ' ἀνάγεται καθαρῶς εἰς τὸ καταδίδω-
μα τῆς πράξεως, περὶ οὗ ὡς ἀφορῶντος εἰς τὴν ἐφαρμογὴν τῆς ποινῆς, ἥτοι εἰς λόγους ἀποκλείοντας ἢ εξαλείφοντας τὸ ἀξιοποίνον τῆς πρά-

ξενος, οὗτος ἄλλως τε καταλογιστέας εἰς τὸν κατηγορούμενον, δικαίωμα ἔχει μόνον τὸ τῶν Συνόδων δικαστήριον· ἀποφασίσθαι κατὰ τὸ ἀρ. 420 Ποιν. Δικ., διὸ καλῶς δὲν ἐτέθη εἰς τοὺς ἐνόρκους τοιοῦτο ζήτημα.

ΑΠ. 26 (1895). Ἐπειδὴ (421 καὶ 430 Ποιν. Δικ.), ὁ πρόεδρος τίθησιν εἰς τοὺς ἐνόρκους καὶ ζητήματα ἐλαφρυντικά ἢ ἐπιβαρυντικά, ὅταν προκύπτωσιν τοιαῦτα ἐκ τῆς συζητήσεως καὶ ἔχωσιν ἐπιρροὴν εἰς τὸν καταλογισμόν καὶ τὴν ἐπιμέτρησιν τῆς ποινῆς, τὸ δ' ἂν προέκυψαν ἢ μὴ ἐκ τῆς συζητήσεως ἀναγόμενον εἰς τὴν τῶν πραγματικῶν περιστατικῶν ἐκτίμησιν, διαφεύγει τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

ΑΠ. 153 (1898). Ἐπειδὴ κατὰ τε τὴν πραγματικὴν καὶ λογικὴν ἐρμηνείαν τοῦ ἀρ. 430 Ποιν. Δικ. δὲν πρέπει νὰ ὑποβάλλωνται εἰς τοὺς ἐνόρκους ζητήματα περὶ τῆς υπάρξεως τῶν ἐλαφρυντικῶν περιστάσεων περὶ ὧν πραγματεύεται τὸ ἀρ. 49 § 1 Ποιν. Νόμου, διότι πρέπει γὰρ τίθενται τοιαῦτα, ὅσας οὗτος ὁ κατηγορούμενος ἀναφέρει περὶ ἑαυτοῦ ὡρισμένα πράγματα, ἅτινα ρητὸς νόμος θεωρεῖ ὡς ἔχοντα ἐπιρροὴν εἰς τὴν ποινὴν· τὸ ἀρ. 49 ἐδ. 1 οὐδὲν ὑπαίτει νὰ ὁρίζωνται τὰ πράγματα, τὰ ἀποτελοῦντα τὰς ἰδίως ἐλαφρυντικὰς περιστάσεις, ἐπομένως εἰς τὴν κρίσιν τοῦ ἐπιβάλλοντος τὴν ποινὴν δικαστοῦ, ἢ τοῦ τῶν συνόδων, ἀνετέθη ἢ ἀπόφασις περὶ τῆς υπάρξεως ἢ μὴ αὐτῶν. Ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ὡς ἐξάγεται ἐκ τῶν πρακτικῶν τῆς δίκης καὶ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, ἀφ' οὗ ὁ ἀναιρεσίωσις ζητήσατο νὰ ἐπιβληθῇ αὐτῷ ἀνάλογος ποινὴ τῶν προσκαίρων δεσμῶν, καθ' ὅσον συντρέχουσιν ὑπὲρ αὐτοῦ ἐλαφρυντικαὶ περιπτώσεις, οὐδὲν ἦσαν τὸ δικαστήριον τῶν συνόδων ἀντὶ νὰ ἐξετάσῃ αὐτὸ τοῦτο, ὡς ὥφελε, κατὰ τὰ ἄνω εἰρημένα, ἂν ὑπῆρχον ἰδίως ἐλαφρυντικά περὶ πτώσει, καὶ νὰ ἐπιβάλῃ τὴν δέουσαν ποινὴν, ἐξ ἐναντίας ἐθεώρησεν ἑαυτὸ ἀναρμόδιον νὰ ἐξετάσῃ τὸ ζήτημα τοῦτο καὶ ἀπήτησε πρὸς τοῦτο ἐτυμηγορίαν τῶν ἐνόρκων ὅπερ ἐπάγεται ἀναίρεσις.

ΑΠ. 90 (1898). Ἐπειδὴ, ὡς ἐκ τῶν πρακτικῶν τῆς δίκης συνάγεται, ὁ ἀναιρεσίωσις ἰσχυρίσθη διὰ τοῦ συνηγάρου αὐτοῦ ὅτι τὴν ἀνθρωποκτονίαν, δι' ἣν κατηγορήθη, ἐξέτελεσε διαιτελῶν ἐν καταστάσει μετρίας συγχύσεως τοῦ νοός ἐνεκα φόβου. Οὐδὲν ἄρα ἔφαθεν ὁ πρόεδρος τῶν συνόδων θέσας εἰς τοὺς ἐνόρκους πλὴν τοῦ κυρίου ζητήματος τῆς πράξεως, καθ' ἃ διευτυπῶτο ἐν τῷ ἐγκλητηρίῳ, καὶ τὸ ἐλαφρυντικὸν τῆς μετρίας συγχύσεως, ὅπερ, ἐπιρροὴν ἔχον εἰς τὴν ἐπιμέτρησιν τῆς ποινῆς, ἐπικατέστατο ὑπὲρ αὐτοῦ ὁ ἀναιρεσίωσις, ἀλλ' ἐντελῶς συνεμμορφώθη πρὸς τὴν διάταξιν τοῦ ἀρ. 430 Ποιν. Δικ. ἀφ' οὗ δὲ ὁ ἀναιρεσίωσις δὲν ἰσχυρίσθη ὅτι διετέλει κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς πράξεως εἰς πλήρη καὶ τελείαν σύγχυσιν τῶν αἰσθήσεων καὶ τοῦ νοός, ἥτις κατὰ τὸν νόμον ἀποκλείει ἐντελῶς τὸν καταλογισμόν, ἀλλὰ μόνον ὅτι ἦτο ἐν μετρίᾳ συγχύσει, ἥτις εἶναι κατάστασις διάφορος τῆς πλήρους συγχύσεως, δὲν ἦτο ἀνάγκη νὰ τεθῇ ἰδίον ζήτημα καὶ περὶ τῆς τελειότητος ταύτης καταστάσεως καὶ δὲν κατέστη ὡς ἐκ τούτου ἀτελής ἡ ἐτυμηγορία, δι' ἣς οἱ ἐνόρκοι ἐκήρυξαν ἔνοχον τὸν ἀναιρεσίωσαντα ὡς ἐκ-

πλάτυντα τὴν πρᾶξιν τῆς ἀνθρωποκτονίας ἐν καταστάσει ἀναιτίου συγ-
μεικτοῦ τοῦ νοός, καθ' ἣν ἡ ἐνέργεια τοῦ λογικοῦ αὐτοῦ ἦτο οὐτωςὼς
παραγμένη καὶ ἡλαττωμένη.

ΑΠ. 196 (1899). Ἐπειδὴ κατὰ ἄρθρ. 430 Ποιν. Δικ. ἐν ὃ κατη-
γορούμενος ἀνέφερε περὶ ἑαυτοῦ πράγματα, τὰ ὁποῖα κατὰ διατάξεις
τοῦ νόμου ἔχουσιν ἐπιρροὴν εἰς τὸν καταλογισμὸν καὶ τὴν ἐπιμέτρησιν
τῆς ποινῆς, γίνονται καὶ περὶ τούτων ἰδιαίτερα ζητήματα, τὰ δὲ προ-
τάσσονται ὑπὸ τοῦ κατηγορουμένου ζητήματα ἀπειλῆς καὶ ἀδίκου ἐπιθέ-
σεως ᾗδυναντο νὰ ἔχουσιν ἐπιρροὴν κατὰ νόμον εἰς τὸν καταλογισμὸν καὶ
τὴν ἐπιμέτρησιν τῆς ποινῆς, καθόσον αἱ πράξεις αὗται τιμωροῦνται ὑπὸ
Ποιν. Νόμου ἐλαφρότερον τῆς πράξεως ἀποπειρας ἀναιρέσεως, ἐνῷ ἀφ'
ἐκείνου διὰ τῶν ζητημάτων τούτων, ἅπερ ἐζήτησεν ὁ κατηγορούμενος
ἐν ἀναιρέσει νὰ τεθῶσι, μόνος ὁ σκοπὸς εἰς ὃν ἔτεινε ὁ δράστης διὰ
τῆς ἀποδιδομένης αὐτῷ πράξεως ἀποπειρας ἀνθρωποκτονίας μεταβάλ-
λεται, οὐχὶ δὲ καὶ τὰ συνιστῶντα αὐτὴν ἐξ ἀντικειμένου στοιχεῖα. Διότι
κατὰ ἄρθρ. 47 Ποιν. Νόμου λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν ὁ σκοπὸς ὃν εἶχεν
ὁ δράστης κατὰ τὴν ἐπιχείρησιν τῆς ἐξωτερικῆς πράξεως πρὸς ἐκτέλεσιν
αὐτοῦ ἡ ἐκείνου τοῦ ἀδικήματος, ἡ δὲ ἐξωτερικὴ πρᾶξις τοῦ πυροβο-
λισμοῦ δὲν περιέχει καθ' ἑαυτὴν ἀποκλειστικῶς μόνον τὸν τῆς ἀνθρω-
ποκτονίας σκοπὸν, καθόσον δυνατόν διὰ τοῦ πυροβολισμοῦ νὰ ἐσκοπεῖ ὁ
δράστης αὐτοῦ ἀπλῶς τραυματισμὸν ἢ καὶ ἀπειλήν.

Ἐπειδὴ ἐπομένως, μὴ τεθέντων τῶν ὑπὸ τοῦ κατηγορουμένου ὄν-
τοιμασθέντων προταθέντων ζητημάτων ἀδίκου ἐπιθέσεως καὶ ἀπειλῆς,
ἐκείνης ἀποβαίνει ἡ ἐτυμηγορία τῶν ἐνόρκων καὶ ἀναιρετέα ἡ προσβα-
λμένη ἀπόφασις, ἡ στηριχθεῖσα εἰς τοιαύτην ἀτελῆ ἐτυμηγορίαν καὶ
καταδικάσασα τὸν ἀναιρεσιέντα εἰς ποινὴν, ἐφαρμοσθέντος οὕτως ἐφαρ-
μογῆς τοῦ Ποιν. Νόμου.

Ἐπειδὴ μὴ λυθέντων κατὰ τὰ ἐκτεθέντα ὑπὸ τῶν ἐνόρκων καὶ τῶν
ζητημάτων ἀδίκου ἐπιθέσεως καὶ ἀπειλῆς, δὲν δύναται ἤδη ἀναιρῶν ὁ
ἀδίκος Πάγος νὰ ἐφαρμόσῃ αὐτὸς κατὰ ἄρθρ. 500 Ποιν. Δικ. τὸ κα-
τάλληλον ἄρθρον Ποιν. Νόμου ὅθεν ἀνάγκη ὅπως παραπεμφθῇ ἡ ὑπό-
θεσις αὕτη εἰς ἕτερον δικαστήριον οὐσίας πρὸς νέαν συζήτησιν.

ΑΠ. 232 (1898). Ἐπειδὴ, κατὰ τὴν γοχηματικὴν καὶ λογικὴν
ἐρμηνείαν ἄρθρ. 430 Ποιν. Δικ. δὲν πρέπει νὰ ὑποβάλλωνται εἰς τοὺς
ἐνόρκους ζητήματα περὶ τῆς ὑπάρξεως τῶν ἐλαφρυντικῶν περιπτώσεων
εἰς ὧν πραγματεύεται τὸ ἄρθρον 49 § 1 Ποιν. Νόμου, διότι πρέπει νὰ
ᾗδυναντο τοιαῦτα, ὅσάκις ὁ κατηγορούμενος ἀναφέρει περὶ ἑαυτοῦ ὠρι-
στὰ πράγματα, ἅτινα ρητῶς ὁ νόμος θεωρεῖ ὡς ἔχοντα ἐπιρροὴν εἰς
τὴν ποινὴν τὸ ἄρθρον ὅμως 49 § 1 οὐδὲν ἀπαγορεύει νὰ ὀρίζωνται τὰ
πράγματα, τὰ ἀποτελοῦντα τὰς ἰδίαις ἐλαφρυντικὰς περιπτώσεις ἐπο-
μένως εἰς τὴν κρίσιν τοῦ ἐπιβάλλοντος τὴν ποινὴν δικαστηρίου, ἥτοι
τοῦ τῶν συνέδρων ἀνετῆθῃ ἡ ἀπόφασις περὶ τῆς ὑπόθεσεως αὐτῶν.

ΑΠ. 238 (1898). Ἐπειδὴ, κατὰ ἄρθρ. 430 Ποιν. Δικ. πρέπει νὰ
ᾗδυναντο καὶ τὰ ἰδιαίτερα ζητήματα περὶ πραγμάτων, ἅτινα ἔχουσιν

ἐπιτροπὴν εἰς τὸν καταλογισμὸν καὶ τὴν ἐπιμέτρησιν τῆς ποινῆς, εἰς ἀνά-
 φέρη τοιαῦτα περὶ ἑαυτοῦ ὁ κατηγορούμενος. Ἐπὶ τοῦ προκειμένου ὅμως
 ὡς ἐξάγεται ἐκ τῶν ποινικῶν τῆς συνεδριάσεως, οὐχὶ ὁ κατηγορού-
 μενος, ἀλλ' ὁ πολιτικὸς ἐνάγων ἐπρότεινε νὰ τεθῇ καὶ ζήτημα περὶ
 καταχρήσεως ἐπὶ ἀσελγείᾳ τῆς παθούσης παράφρονος ἐπὶ παραδασί. 270.

278 Ποιν. Νομ. Ἄρα ἀπορριπτέος ὁ λόγος ἀναίρεσεως.
 ΑΠ. 14 (1853). Ἐν γένει δὲ αἰτησάμενου τοῦ συνηγόρου νὰ τεθῇ
 ζήτημα καὶ περὶ τραυμάτων ἐν δίκῃ περὶ ἀνθρωποκτονίας, δὲν τοῦτο
 νὰ τεθῇ, ἅτε τῶν τραυμάτων μὴ μεταβαλλόντων τὴν κυρίαν πρᾶξιν, ὡς
 ἐχόντων στενὴν σχέσιν πρὸς τὴν ἀνθρωποκτονίαν.

ΑΠ. 109 (1854). Κατηγορουμένου τινὸς ἐπὶ ἀποπειρᾷ ἀναίρεσεως
 δὲν δύναται νὰ τεθῇ ζήτημα τραύματος ἀπρομελετήτου ἐπανεγκλόντος
 τὴν στέρησιν τῆς ζωῆς.

ΑΠ. 120 (1869). Κατηγορηθέντος τινὸς ἐπὶ τραύματι προμελετή-
 μένῳ ἐπανεγκλόντι θάνατον, δὲν δύναται νὰ τεθῇ ζήτημα φόνου, ἅτε τοῦ
 φόνου μὴ ὄντος ἀπλῆς περιπτώσεως, οὔτε συνεχομένου αὐτῷ ὡς μέρους
 πρὸς ὅλον ἢ ὡς παρακλουθήματος πρὸς κύριον ἢ καὶ ἕτερον τι ταυτοση-
 μαντον καὶ οἰκθρον ὑπονοούμενον, ἀλλ' ὄντος τούναντίον βαρυτέρου καὶ αὐ-
 τοτελοῦς ἀδικήματος, διαφόρου τοῦ τραυματισμοῦ κατὰ τε τὸ γένος καὶ
 τὴν οὐσίαν, τοῦτέστι ἀνθρωποκτονίας. ἂν δὲ τεθῇ ζήτημα τοιοῦτον, οὐ
 πάγεται ἀναίρεσις ὡς περιορισθέντος τοῦ δικαιώματος τῆς ὑπερασπίσεως.

ΑΠ. 18 (1884). Κατηγορουμένου τινὸς ἐπὶ ἀποπειρᾷ φόνου, δύναται
 νὰ τεθῇ ζήτημα φόνου ἅτε διὰ τοῦ τοιοῦτου ζητήματος μὴ μεταβαλλο-
 μένης τῆς πράξεως ἐφ' ἣ κατηγορήθη αὐτός, ὅσῳκις τὸ ἐγκλητήριον
 σὺν τῷ περὶ παραπομπῆς βουλευμάτων περιεῖχε καὶ τὸ γεγονός, ὅτι
 ἐτραυματίσθη ὁ παθὼν ὑπ' αὐτοῦ διὰ πυροβόλου ὅπλου πλήρους πυρι-
 δος καὶ σφαιρῶν, ἐκ δὲ τῆς πληγῆς ταύτης ἠδύνατο νὰ ἐπέλθῃ καὶ ὁ
 θάνατος αὐτοῦ.

ΑΠ. 129 (1865). Καὶ τὰνάπαλιν κατηγορουμένου τινὸς ἐπὶ τετελε-
 σμένῳ ἀδικήματι φόνου δύναται νὰ τεθῇ ζήτημα ἀποπειρας φόνου, ὅτι
 ἐν τῇ περὶ τετελεσμένου ἀδικήματος κατηγορίᾳ περιλαμβάνεται καὶ ἡ
 περὶ ἀποπειρας αὐτοῦ κατηγορία.

ΑΠ. 148 (1846), 92 (1853), 166 (1872), 14 (1876). Τῆς
 ληστείας καὶ τῆς κλοπῆς οὐσῶν πράξεων ὁμοειδῶν, ἅτε ἀμφοτέρων προ-
 τιθεμένων τὴν ἐν γνώσει καὶ αὐτογνωμόνως ἀφαίρεσιν ζήτης κινήτη-
 περιουσίας ἄνευ τῆς συγκатаθέσεως τοῦ δικαιούχου, διαφερούσων δὲ καὶ
 ὅτι τῆς μὲν ληστείας τὸ οὐσιῶδες στοιχεῖον εἶναι ἡ κατὰ προσώπου βία
 ἢ ἐπίπτωσις, τῆς δὲ κλοπῆς ἡ ἐπὶ τῷ σκοπῷ τούτῳ ἀφαίρεσις εἰδῶν
 κινήτων ἄνευ τοῦ ἐπιβαρυντικοῦ γεγονότος τῆς κατὰ προσώπου βίας,
 ἐπεταί, ὅτι κατὰ τὴν ἐπὶ ληστείας κατηγορίαν δύναται νὰ τεθῇ ζήτημα
 περὶ κλοπῆς.

ΑΠ. 103 (1855). Ἀναφανέντος ἐκ τῆς συζητήσεως, ὅτι οἱ κατη-
 γορούμενοι ἐχρήσαντο καὶ βατάνους κατὰ τὴν ὑπ' αὐτῶν τελεσθεῖ-
 σαν πρᾶξιν τῆς ληστείας, ὁ πρόεδρος τῶν συνεδρίων δύναται νὰ θέσῃ καὶ

ἰδιαίτερον περὶ τῆς περιστάσεως ταύτης ζήτημα, ὡς μηδὲν μὲς μετα-
βαλλομένης οὕτω τῆς κυρίας πράξεως τῆς ληστείας, περὶ ἧς εἶχον ἤδη
παρὰσκευάσει τὴν ὑπεράσπισιν αὐτῶν.

ΑΠ. 108 (1855). Παραπεμφθέντος καὶ κατηγορηθέντος τινὸς ἐπὶ
ληστείας, καθ' ἣν οὗτος ἐπὶνέγκκε καὶ θανατηφόρον τραῦμα, δὲν δύ-
ναιτο νὰ τεθῇ ζήτημα εἰς οὗτος ἐτραυματίσθη τὸν παθόντα, ὅστις ἐκ
τοῦ τραύματος τούτου ἐστερήθη τῆς ζωῆς, διότι τὸ ζήτημα τοῦτο
ἐφορᾷ εἰς ἑλὼς χωριστὴν πράξιν, περὶ ἧς οὔτε παρεπέμφθη οὔτε κατη-
γορήθη, ἅτε τοῦ ἐν τῇ κατηγορίᾳ ἀναφερομένου περιστατικοῦ, ὅτι κατὰ
τὴν ἐκτέλεσιν ληστείας ἐπὶνέγκειν εἰς τὸν παθόντα θανατηφόρον τραῦμα.
μὴ περιέχοντος τὰ στοιχεῖα οὔτε τοῦ ἐκ προμελέτης οὔτε τοῦ ἀπρομε-
λητοῦ τραυματισμοῦ κατὰ τὰ άρθρα 306 καὶ 307 τοῦ ποιν. νόμου.
ἀλλ' ἀπλῶς χρησιμεύοντος ὡς ἰδιαίτερας ἐπιβαρυντικῆς περιστάσεως
τῆς ληστείας. Ἐπίσης παραπεμφθέντων τῶν κατηγορουμένων, ἵνα δι-
κασθῶσιν ὡς ἑνοχοὶ ληστείας δὲν δύναται νὰ τεθῶσι ζήτῃματα αὐτο-
δικίας ἢ διαταξέως τῆς οἰκιακῆς εἰρήνης, ὡς μεταβάλλοντα τὴν εἰς
τὸ ἀκροατήριον τοῦ κακούργουδικείου πρὸς ἐκδίκα ἢ εἰταχθεῖσαν πράξιν.

ΑΠ. 143 (1872). Τῆς ἐκδίκατος οὗσης πράξεως συγγενοῦς τῇ λη-
στείας, δύναται κατὰ τὴν ἐπὶ ληστείας κατηγορίαν νὰ τεθῇ ἐπιδοχθῇ-
τικὸς τὸ ζήτημα τῆς ἐκδίκατος.

ΑΠ. 49 (1883). Κατηγορουμένου τινὸς ἐπὶ πλαστογραφίᾳ ἐξοφλη-
τικῆς ἀποδείξεως, δύναται νὰ τεθῇ ζήτημα πλαστογραφίας ἐπιστο-
λῆς, ἅτε μὴ μεταβαλλομένης τῆς κατηγορίας, περιεχομένου δὲ ἐν τῇ
πλαστογραφίᾳ ἐπιστολῆς συστατικοῦ στοιχείου τοῦ τῷ κατηγορουμένῳ
ἀποδιδόμενου ἀδικήματος, μὴ ἀλλοτρίου τῆς κρίσεως τῶν ἐνέρκων.

ΑΠ. 115 (1877). Κατηγορουμένου τινὸς, ὅτι ἐπλαστογράφησεν
ἰδιωτικὴν ὁμολογίαν καὶ ἐχρήσατο αὐτῇ, δύναται νὰ τεθῇ καὶ ζή-
τημα, ὅτι, τῆς ὁμολογίας ταύτης ὑπ' ἄλλου πλαστογραφηθείσης ἐποιή-
σατο ὁ κατηγογ. χρῆσιν.

ΑΠ. 143. (1879). Παραπεμφθέντος τινὸς νὰ δικασθῇ ἐπὶ δια-
νομῇ, ἐκτελεσθέντι διὰ σωματικῆς βίας, δύναται νὰ τεθῇ καὶ ζήτημα
ὅτι ἐξετέλεσε τοῦτον, ἀφ' οὗ κατέστησεν αὐτὸν ἀνίκανον εἰς ἄμυναν
ἀποναρκώσας δολίως τὰς αἰσθήσεις αὐτοῦ διὰ πνευματωδῶν ποτῶν, ἅτε
τοῦ ζητήματος τούτου ὄντος ἐπιδοχθῆτικοῦ περὶ περιστάσεων μὴ μετα-
βαλλομένων κατ' οὐσίαν τὴν φύσιν τοῦ ἀδικήματος, ἀλλ' ἀλλοιουσῶν
ἀπλῶς τὸν τρόπον τῆς ἐκτέλεσεως αὐτοῦ.

ΑΠ. 70 (1855). Τοῦ ἐκ μέθης ἔχοντος οὐσίωδως τεταραγμέ-
νην καὶ ἡλαττωμένην τοῦ λογικοῦ αὐτοῦ τὴν ἐνέργειαν δυναμένου
μετὰ προμελέτης νὰ αποφασίσῃ καὶ ἐτχεμένως ἐκτελέσῃ ἀνθρωποκτονίαν,
δύναται κατὰ τὴν ἐπὶ φόνῳ κατηγορίαν νὰ τεθῇ ζήτημα μέθης.

ΑΠ. 15 (1871). Ἀλλ' ἀποδοθείσης εἰς τὸν κατηγορούμενον διὰ τοῦ
βουλεύματος καὶ τοῦ ἐγκλητηρίου κατηγορίας ἐπὶ ἰδιοποιήσει τοῦ συλλε-
γέντος ὑπ' αὐτοῦ ὡς τελώου χρηματικοῦ πησοῦ, δὲν δύναται νὰ τεθῇ
ζήτημα, ὅτι οὗτος ὡς δημόσιος ὑπάλληλος κατὰ τὴν εἰσπραξίν καὶ δια-

χείρισιν τῶν φόρων ἡλάττωσε τὴν δημοσίαν περιουσίαν, ἥ: ἦν ἐμπιστευμένος τὴν διαχείρισιν, ἐπὶ ἰδίᾳ ὠφελείᾳ, δηλονότι ζήτημα ἀπιστίας, ἅτε τοῦ ἀδικήματος τούτου ὄντος ἀλλοτρίου καὶ ἀνεξαρτήτου τῶν ἐν τῷ βουλευματι τῆς παραπομπῆς καὶ τῷ ἐγκλητηρίῳ ἐνδιαλαμβανομένων.

ΑΠ. 201 (1871). Τῆς ἀπλῆς χρεωκοπίας οὐσιωδῶς διαφερόντης τῆς δολίας καὶ μάλιστα ὅτε τὸ τὴν ἀπλὴν χρεωκοπίαν συνιστῶν γεγονός ἦν ὅτι ὁ κατηγορούμενος ἐποίησται δαπάνας οἰκιακὰς ὑπερβολικὰς, τὰ δὲ τὴν δολίαν ἀπαρτίζοντα (ἐφ' ἣ κατηγόρηθη) ὅτι παραισθήγαγε δαπάνας πλαστὰς, δὲν ἐδικαιολόγησε τὴν χρῆσιν τῶν εἰσπράξεων αὐτοῦ καὶ ὑπεξήγαγε χρήματα καὶ πράγματα ἔχοντα χρηματικὴν ἀξίαν καὶ ἀπεδέξατο κρυφὰ τὴν πληρωμὴν τῶν πρὸς αὐτὸν ὀφειλομένων. δὲν δύναται νὰ τεθῇ τοιοῦτο ζήτημα ἀπλῆς χρεωκοπίας, κατηγορουμένου τινὸς ἐπὶ δολίᾳ.

ΑΠ. 175 (1874). Δὲν δύναται νὰ ἐπιδιωχθῇ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ κατηγορία στηριζομένη εἰς νέον κατὰ τὴν συζήτησιν ἀποκαλυφθέν γεγονός, ὅπερ ἂν ἐαυτοῦ συνίστησιν ἀδίκημα διακεκριμένον καὶ οὐσιωδῶς διάφορον τοῦ ἐν τῷ βουλευματι περιεχομένου.

ΑΠ. 83 (1871). Δὲν δύναται δηλονότι νὰ τεθῇ ζήτημα ἀποτελοῦν μεταβολὴν τῆς κυρίας κατηγορίας ἀλλὰ μόνον ζήτημα ἀποτελοῦν τροπολογίαν τῆς αὐτῆς κατηγορίας.

ΑΠ. 155 (1856). Κατηγορουμένου τινὸς ἐπὶ ἀπαγωγῇ, δὲν δύναται νὰ τεθῇ ζήτημα βιασμῷ, ἅτε τούτου ὄντος ἀδικήματος διαφόρου κατὰ τὸ εἶδος τοῦ τῆς ἀπαγωγῆς, τῆς μὲν ἀπαγωγῆς συνισταμένης εἰς τὴν ἀποστέλλεσθαι τῆς προσωπικῆς ἐλευθερίας πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς ἀκολασίας καὶ ἐκτελουμένης καὶ ἄνευ βίας τῇ συγκαταθέσει τοῦ ἀπαχθέντος, τοῦ δὲ βιασμοῦ συνισταμένου κυρίως εἰς τὴν τῶν ἡθῶν προσβολὴν καὶ αἰτίσιν διὰ σωματικῆς βίας καὶ ἀπειλῶν ἐκτελουμένην ἀκολασίαν.

ΑΠ. 114 (1877). Δι' ὅμοιον λόγον κατὰ τὴν ἐπὶ βιασμῷ κατηγορίαν δὲν δύναται νὰ τεθῇ τοῖς ἐνόρκοις ζήτημα ἀπαγωγῆς, μεταβαλλομένης ἄλλως τῆς κατηγορίας.

ΑΠ. 104 (1877). Τῆς ἀποπλανήσεως εἰς ἀσέλγειαν οὔσης ὁμοειδοῦς ἀδικήματος τῷ βιασμῷ, διότι ἀμφότερα τὰ ἀδικήματα ὑπάρχοντα εἰς τὴν προσβολὴν τῶν ἡθῶν, δύναται νὰ τεθῇ ζήτημα ἀποπλανήσεως εἰς ἀσέλγειαν κατηγορουμένου τινὸς ἐπὶ βιασμῷ.

ΑΠ. 128 (1865). Τῆς παρανόμου βίας καὶ ἀπειλῆς (τοῦ 330 ἄρθρ. τοῦ Π. Ν.) οὐσῶν πράξεων συγγενῶν πρὸς τὴν κατὰ τὸ 368 ἄρθρον 368 ἐκδίασιν, ἅτε ἀμφοτέρων συγκειμένων ἐκ τῶν αὐτῶν ἐν γένει στοιχείων, ὡς ἐχουσῶν κοινὸν τὸ μέσον τῆς ἐκτελέσεως, ἥτοι τὴν βίαιον πραγμασίαν ἢ τὴν ἀπειλήν, διαφερούσων δὲ μόνον κατὰ τὸν σκοπὸν, ὅστις ἐν τῇ ἐκδίασει συνίσταται εἰς τὴν ἐπιτυχίαν παρανόμου ὠφελείας, ἐν τῇ ἐν τῇ παρανόμῳ βίᾳ καὶ ἀπειλῇ ἐλλείπει ὁ τῆς ὠφελείας σκοπός, ἐπιτεταί, ὅτι, κατηγορουμένου τινὸς ἐπὶ ἐκδίασει, δύναται νὰ τεθῇ ζήτημα παρανόμου βίας καὶ ἀπειλῆς.

ΑΠ. 121 (1876). Ὡσαύτως τῆς ἀπειθείας ἀρνήσεως οὕτως τῆς εἰς τὴν ἀρχὴν ὀφειλομένης ὑπηρεσίας ἢ συνδρομῆς, ἢ τῆς εἰς οἰονδήποτε μέγεθος εισόδου πρὸς ἐκτέλεσιν πράξεως τινος ἀναγομένης εἰς τὰ καθήκοντα αὐτῆς (ἀρθρ. 164 Ποιν. Ν.) τοιούτοις πράξεως ἀρνητικῆς (παραλείψεως ὀφειλομένης ἐνεργείας), τῆς δὲ ἀντιστάσεως σκοπούσης, εἴτε διὰ βίας κατὰ πρόσωπον, εἴτε καὶ μόνον δι' ἀπειλῶν, νὰ ἀναγκάσῃ τὴν ἀρχὴν εἰς ἐπιχειρήσιν, παρὰλειψιν ἢ ἀνατροπὴν πράξεως ἢ διατάξεως αὐτῆς (ἀρθρ. 189 Ποιν. Ν.) ἐπομένως μὴ δυναμένης νὰ ὑπάρξῃ ἄνευ ἐνεργείας τοῦ ἀντισταμένου, ἔπεται, ὅτι οὐδέποτε ἢ ἐπὶ ἀντιστάσει· κατηγορία δύναται νὰ μεταβληθῇ εἰς κατηγορίαν ἐπὶ ἀπειθείᾳ κατὰ τῆς ἀρχῆς· ὅθεν κατηγορουμένου τινός ἐπὶ ἀντιστάσει, δὲν δύναται νὰ τεθῇ καὶ ζήτημα ἀπειθείας.

ΑΠ. 69 (1868), 91 (1870), 82 (1869), 33 (1853) 24 (1863) 67 (1860), 114 (1858), 29 (1850), 207 (1874), 20 (1876), 58 (1877), 100 (1877), 25 35 89 (1878), 62 (1882). Τοῦ ἀρθρου 430 ὁρίζοντος, ὅτι ἂν κατὰ τὴν συζήτησιν ἀναφανῶσι κατὰ τοῦ κατηγορουμένου ἐπιβαρύνουσαι περιστάσεις, γίνονται καὶ περὶ τούτων ἰδιαιτέρα ζητήματα, ἔπεται ὅτι κατὰ μείζονα λόγον πρέπει νὰ γίνωνται τοιαῦτα καὶ περὶ τῶν ἀναφαινομένων κατὰ τὴν συζήτησιν ἐλαφρυντικῶν περιστάσεων, καίπερ τοῦ κατηγορουμένου ἀντιτείνοντος, ὅτι τῆς ἐρευνῆς περὶ τὴν ἀνακάλυψιν τῆς ἀληθείας ἐν τῇ ποινικῇ δικαιοσύνῃ ἀφορώτης εἰς τὴν δημοσίαν τάξιν.

ΑΠ. 91 (1868). Ἄλλως οὐδεμιᾶς τοῦ νόμου διατάξεως ἀπαγορευούσης ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος τὴν θέσιν ἐλαφρυντικοῦ ζητήματος παρὰ τὴν θέλησιν τοῦ κατηγορουμένου, ἀναίρεσιν δὲ ἐπιφερούσης μόνον τῆς παρατάξεως τύπου ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος τετάγμένου, καὶ ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ὅτι δὲν ἐπιτρέπεται ἢ ἀντιτείνοντας τοῦ κατηγορουμένου θέσιν ἐλαφρυντικοῦ ζητήματος, δὲν ἐπέρχεται ἀναίρεσις.

ΑΠ. 62 (1882). Ὅθεν ἢ περὶ τοῦ ἂν πρέπη ἢ μὴ νὰ τεθῶσιν ἐλαφρυντικά ζητήματα καὶ παρὰ τὴν βούλησιν τοῦ κατηγορουμένου ἐκτιμήσει ἀνήκει κυριαρχικῶς εἰς τὸν πρόεδρον καὶ ἐν ἀμφισβητήσει εἰς τὸ δικ. τῶν συνεδρῶν.

ΑΠ. 169 (1870). Ἀλλὰ καὶ δὲν ὑποχρεοῦται ὁ πρόεδρος τῶν συνεδρῶν νὰ θέσῃ ἐξ ἐπαγγέλματος ζήτημα ἐλαφρυντικῆς περιστάσεως.

ΑΠ. 164 (1871). Ἐκ δὲ τῆς παραλείψεως τῆς αὐτεπαγγέλτου θέσεως τοιούτου ζητήματος τεκμαίρεται, ὅτι ἐκ τῆς συζητήσεως δὲν ἐξήχθησαν ὑπὲρ τοῦ κατηγορουμένου ἐλαφρυντικά περιστάτικά, ὧν δύναται εἶναι αὐτεπαγγέλτως νὰ τεθῇ ζήτημα περὶ τούτων.

ΑΠ. 41 52 (1848) Τὸ ἀρθρον 430 δὲν ἀπαγορεύει τὸν κατηγορούμενον νὰ προτείνῃ πράγμα, ὅπερ πρὸ τῆς συζητήσεως καὶ ἐκτος αὐτῆς εἶναι ἐξέφρασαν ἢ ὅπερ ἀντίκειται πρὸς τὸ ἥδη πρότερον ἐκφρασθέν, οὐδ' εἰς ὅτι εἶναι ἀνάγκη νὰ προκύψῃ ἐκ τῆς συζητήσεως ὅπερ ὁ κατηγορούμενος ἀναφέρει ὑπὲρ αὐτοῦ γεγονός.

ΑΠ. 67 (1847). Ἡ ἐκφρασις τοῦ ἀρθρου 430 ἂν εἰς ἀρχαίως ὡς

ἀναφέρει περὶ αὐτοῦ πράγματα εἶναι ἐνδεικτικῇ, ἀφορῶσα εἰς δι-
καίωμα χορηγηθῆν ὑπὸ τοῦ νομοθέτου τῷ κατηγορουμένῳ, δικαιοῦ-
μένῳ ὡς ἀπαιτήσῃ νὰ τεθῶσιν οἰαδήποτε ζητήματα ὑπὲρ αὐτοῦ, ἔχοντα
ἐπιρροὴν εἰς τὸν καταλογισμὸν καὶ τὴν ἐπιμέτρησιν τῆς ποινῆς.

ΑΠ. 51 (1846) 226 (1873) 146 (1876). Ἡ ἀρμοδιότης τοῦ
δικαστηρίου τῶν συνέδρων περιορίζεται εἰς τὴν ἔρευναν εἰάν τὰ προ-
ταθέντα ὑπὸ τῆς ὑπερασπίσεως περιστατικὰ ἔχῃσι κατὰ νόμον ἐπιρροὴν
εἰς τὸν καταλογισμὸν καὶ εἰς τὴν ἐπιμέτρησιν τῆς ποινῆς, καὶ ἂν ἔχου-
σιν, ὀφείλει υποχρεωτικῶς νὰ θέσῃ περὶ αὐτῶν ἰδιαίτερα ζητήματα.
Ὅθεν δὲν δύνανται νὰ ἐξετάσωσιν οἱ σύνεδροι, εἰάν ὄντως τὰ προτεινόμενα
περιστατικὰ ἐξηχθῇσιν ἐκ τῆς συζητήσεως ἢ εἰάν ἦσαν ἀληθῆ, διότι οὕ-
τως ἤθελον ἀποφαινεσθαι περὶ τοῦ πραγματικοῦ μέρους τῆς κατηγορίας
καὶ τῆς ὑπερασπίσεως ὅπερ ἀνατίθεται ὑπὸ τοῦ νομοθέτου τοῖς ἐνόρκοις.

ΑΠ. 69 57 (1874) Ρητῶς δὲ ὁ νόμος ἐπιτάσσει, ὅτι ἀρκεῖ νὰ ἀνα-
φέρει ὁ κατηγορούμενος γεγονότα ἐπιρροὴν ἔχοντα εἰς τὸν καταλογισμὸν
καὶ εἰς τῆς ποινῆς τὴν ἐπιμέτρησιν, ἵνα τεθῶσι περὶ τούτων ἰδιαίτερα
ζητήματα, ἔστω καὶ ἂν δὲν προέκυψαν ἐκ τῆς συζητήσεως, ὅπερ ὀρι-
ζεται μόνον διὰ τὰς ἐπιδαρυντικὰς περιστάσεις.

ΑΠ. 133 (1875). Ὅθεν ὅλα τοῦ κατηγορουμένου ἢ τοῦ συνηγόρου
αὐτοῦ αἰτησόμενα, τίθενται υποχρεωτικῶς ζητήματα ἀφορῶντα εἰς
ἐλαφρυντικὰς περιστάσεις, προκύψασας ἢ μὴ ἐκ τῆς συζητήσεως, καὶ
ὅποτε ἐστὶ ὁ κατηγορούμενος ἀναφέρει τὸ πρῶτον τὰς περιστάσεις ταύτας
κατὰ τὴν θέσιν τῶν ζητημάτων, αἰτούμενος νὰ τεθῇ περὶ αὐτῶν ζητήμα-
τα συμπληρωτικὰ τῶν ὑπὸ τοῦ προέδρου τεθέντων.

ΑΠ. 22 (1875). Ἀρκαὶ δὲ μόνον νὰ ἐπικαλεσθῇ ἐγκαίρως, ἤτοι πρὸ
τῆς εἰς τοὺς ἐνόρκους παραδόσεως τῶν ζητημάτων, διὰ προτάσεως
αὐτοῦ περὶ θέσεως ζητήματος καὶ κατὰ τὴν κρίσιν αὐτοῦ ἐξαγόμενα ἐκ
τῆς συζητήσεως ἐλαφρυντικὰ περιστατικὰ. ἢ δὲ κρίσις περὶ τοῦ ἂν ὄντως
προέκυψαν ταῦτα ἐκ τῆς ἀποδεικτικῆς διαδικασίας ἀνήκει τοῖς ἐνόρκοις.

ΑΠ. 32 (1879). Ἐστὶ δὲ καὶ μετ' αὐτὴν τὴν ὑπὸ τοῦ προέδρου ἀνα-
γνωσιν τῶν ζητημάτων.

ΑΠ. 96 (1852). Ὅθεν προτείναντος τοῦ συνηγόρου νὰ τεθῇ τὸ ζή-
τημα τῆς ἀμύνης, ὅπερ ἔχει ἐπιρροὴν εἰς τὸν καταλογισμὸν τῆς ποινῆς
κατὰ τὸ ἄρθρον 99 καὶ ἐκ τοῦ ποιν. νόμου, ὁ πρόεδρος τῶν συνέδρων
ὀφείλει νὰ θέσῃ αὐτό, ἢ ἄλλως τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων, ὑποβλη-
σόμενης περὶ τούτου αἰτήσεως εἰς αὐτό.

ΑΠ. 92 (1853) 39 (1864). Ἀπόρριψις δὲ τῆς αἰτήσεως τῆς ὑπε-
ρσπίσεως περὶ θέσεως ἐλαφρυντικοῦ ζητήματος (οἷον περὶ ἐρεθισμοῦ ἐνεκ
χαλεπῶν ἀναιδεισμῶν ἐν τῇ κατηγορίᾳ ἐπὶ τραύματι ἀπρομελετήτῳ ἢ
τοῦ περὶ κλοπῆς ἐν κατηγ. ἐπὶ ληστείᾳ) ἐπάγει ἀναίρεσιν.

ΑΠ. 24 (1846). Ὅθεν εἰς τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων παραδεχθῇ
μὲν τὴν αἴτησιν τοῦ κατηγορουμένου νὰ τεθῇ ζήτημα τοῖς ἐνόρκοις,
ὅτι ἐπράξε τὴν ἀποδοσμένην αὐτῷ πρᾶξιν ἐν νομίμῳ ἀμύνῃ, ἀλλ' οὐχὶ
καὶ τὴν αἴτησιν νὰ τεθῇ ζήτημα ὅτι διετέλει ἐν μέθῃ ἐπὶ λόγῳ ὅτι δὲν

ποικίλουν ἐκ τῆς συζητήσεως ἥ ὅτι δὲν δύναται νὰ συνυπάρξῃ τῇ ἀμύνη ἡ μήτηρ, ἡ ἀπόφασις τῶν συνέδρων στηριχθεῖσα εἰς τοιαύτην ἐτυμηγορίαν ἀναιρείται.

ΑΠ. 53 116 (1842). Τὸ δικαστ. τῶν συνέδρων ἐνεργεῖ ἐντὸς τῶν καθήκοντων αὐτοῦ ἀπορρίπτον πρότασιν τῆς ὑπερασπίσεως περὶ θέσεως ζητήματος μέθης ἢ ζητήματος ἀμόνης, ὡσάκις ἡ περίστασις τῆς μέθης ἢ τῆς ἀμόνης δὲν προέκυψεν ἐκ τῆς συζητήσεως.

ΑΠ. 119 (1868). Ἀναίρεσιν ἐπαγούσης κατὰ τὸ ἄρθρον 458 § 17 τῆς ποιν. δικον. μόνον τῆς τῶν ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος διατεταγμένων ὑποκον παραβιάσεως, ἔπεται, ὅτι, μὴ διατασσομένης ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος τῆς θέσεως ἰδιαίτερων ζητημάτων περὶ πάσης τυχόν προταθείσης ἀκροατικῆς περιστάσεως, ἡ παράλειψις τῆς εἰς τοῦ ἐνόρκους θέσεως ἀκροατικῆς ζητήματος ἀναπτυχθέντος ὑπὸ τῆς ὑπερασπίσεως δὲν ἐπιφέρει ἀναίρεσιν.

ΑΠ. 78 (1860). Ὅσακις τὸ προτεινόμενον ὑπὸ τοῦ κατηγορουμένου ἀκροατικὸν ζήτημα, μὴ προκύπτει ποσῶς ἐκ τῆς συζητήσεως ἀποτελεῖ προσέτι ἰδίαν πράξιν, ἐξ ἄλλων γεγονότων, διαφόρων ὅλων τῶν τῆς ἐκ τῆς κατηγορεῖται πράξεως, ἀπαρτιζομένην, δὲν δύναται νὰ τεθῇ ἐν τοῖς ζητήμασι κατὰ τὸ ἄρθρ. 421.

ΑΠ. 84 (1876). Τοῦ ἄρθρου 430 ὁρίζοντος, ὅτι, ἐὰν ὁ κατηγορούμενος ἀνέφερε περὶ αὐτοῦ πράγματα ἔχοντα κατὰ νόμον ἐπιρροὴν εἰς τὸν καταλογισμὸν καὶ εἰς τὴν ἐπιμέτρησιν τῆς ποινῆς γίνονται καὶ περὶ αὐτοῦ ἰδιαίτερα ζητήματα, τοῦ δὲ ποινικοῦ νόμου διὰ τοῦ ἄρθρου 109 ἀπαγογιόντος πάντα τὰ εἶδη τοῦ ἐπανεκλημμένου ἀδικήματος ὑπὸ μίαν ἑνὴν διάταξιν καὶ διατάξαντος, ἵνα ὁ ἐξακολουθήσας ἐπὶ πολὺν χρόνον, ἢ διὰ πολλῶν μερικωτέρων πράξεων τὴν αὐτὴν ἀξιοποιεῖται πρᾶξιν, ἡ δὲ πολλὰ κατ' ἐκείνην τὴν πρᾶξιν, εἰς ἣν εἶνε ἐπιβεβλημένη ἡ βαρύνουσα ποινὴ, αἱ δὲ λοιπαί, ἐπιμετρούμενης τῆς ποινῆς, πρέπει νὰ θεωρηθῶσι ἐπιβαρυντικαὶ περίστασις, ἔπεται, ὅτι, τοῦ κατηγορουμένου αἰτημάτων νὰ τεθῇ ζήτημα, ἐὰν ἡ ἀποδιδόμενη αὐτῷ πρᾶξις ἦναι σειρὰ πράξεων κλοπῶν, κατὰ διαφόρους ἐποχὰς πραχθεῖσων, δέον τοῦτο νὰ τεθῇ, διότι ἐὰν διὰ τῶν μερικωτέρων πράξεων κλοπῆς ἐσκόπει μίαν καὶ ποινὴν νὰ ἐκτελέσῃ κλοπὴν, τοῦτο ἀποτελεῖ ζήτημα, ὅπερ θεὸν νὰ λυθῇ ἐκ τῶν ἐνόρκων.

ΑΠ. 29 (1863). Μὴ ὁριστάς τῆς ὑπερασπίσεως τὸ πραγματικὸν σημείον εἰς ὃ περτωρίσθῃ ἢ ὡς τετελεσμένη ἐν τῷ κυρίῳ ζητήματι ἔκτεινται πρᾶξις ὥστε νὰ κρίνῃ τὸ δικαστήριον ἂν τὰ μέχρι τοῦ σημείου τούτου γενόμενα ἀποτελῶσι τὰ ὑπὸ τοῦ νόμου ἀπαιτούμενα στοιχεῖα ἀποδείξεως καὶ νὰ δυνηθῇ ὁ πρόεδρος τῶν συνέδρων νὰ διατυπώσῃ τὸ περὶ αὐτῆς ζήτημα, δικαίως δύναται ν' ἀπορρίψῃ ἢ περὶ τῆς θέσεως ζητήματος ἀποδείξεως πρότασις τῆς ὑπερασπίσεως.

ΑΠ. 70 (1866). Μόνον ζήτημα περὶ πράγματος ἔχοντος ἐπιρροὴν εἰς τὸν καταλογισμὸν καὶ τὴν ἐπιμέτρησιν τῆς ποινῆς ἔχει συμφέρον καὶ διὰ τοῦτο καὶ δικαίωμα ὁ κατηγορούμενος νὰ ὑποβάλλῃ τοῖς ἐνόρκοις, ὅτι

λονότι ζήτημα, ὅπερ μὴ ἀρνούμενον τὴν ὑπαρξίν τῆς πράξεως, ἐφ' ἣς ἡ κατηγορία, ἐπιρροὴν ἔχει μόνον εἰς τὸν καταλογισμόν καὶ τὸ μέτρον τῆς ποινῆς αὐτῆς ταύτης τῆς πράξεως, τῆς ἐν τῷ κατηγορητηρίῳ διὰ τοῦτο δὲ καὶ ἡ ἀρνήσις τοῦ δικαστῆ. τῶν συνέδρων τοῦ νὰ θέσῃ τοιοῦτο ζήτημα ὡς ἐπιβλαβῆς τῷ κατηγορουμένῳ καθίστησιν ἀναιρέταν τὴν κατηγορίαν ζήτηματος ὅμως ἀποτελοῦντος ἀρνήσιν τῆς πράξεως ἐφ' ἣς ἡ κατηγορία (λ. χ. ζήτηματος περὶ αὐτοδικίας προκειμένης κατηγορίας κατὰ ληστεία) ἢ παράλειψις τῆς θέσεως οὐδαμῶς καθίστησιν ἀτελή τὴν ἐτυμηγορίαν, ὡς ὅλως περιττοῦ ὄντος, τῶν ἐνόρκων δυναμένων καὶ ἐν τῇ θέσει ἰδίου ζήτηματος (λ. χ. περὶ αὐτοδικίας) νὰ κηρυξοῦν ἄβωον τὸν κατηγορούμενον (λ. χ. τῆς ληστείας), ἀποφατικῶς λέγοντες τὸ περὶ πράξεως, ἐφ' ἣς κατηγορεῖται, ζήτημα, ἂν πεισθῶσιν ἐκ τῆς συζητήσεως, ὅτι δὲν ἐπράξε τὴν πράξιν ταύτην.

ΑΠ. 75 (1866). Καὶ ἀπειλῆς ζήτημα δὲν εἶναι ἀναγκαῖον νὰ τοῦτο ὑφισταμένης κατηγορίας ἐπὶ ἀποπείρα φόνου ἐκ προμελέτης ἢ ἀπρὸς ἐπιτήκευ. ἀτε- οὐδεμίαν συγγένειαν ἔχουσας τῆς ἀποπείρας, ἥς περὶ ὑπαρξίν ἀπαιτεῖται ἡ ἐπιχείρησις πράξεως περιεχούσης ἀρχὴν ἐκτελέσεως, πρὸς τὴν περὶ σκοπούμενης ἐπιχειρήσεως παρανόμου πράξεως.

ΑΠ 57 (1866). Ὁ ἐμπρησμὸς συνοδεύων ληστείαν εἶναι αὐτοτελὴς πράξις καὶ ἐπομένως δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς ἀπλῶς ἐπιβαρυντικὴ αἰτία τῆς ληστείας. Ἐπομένως ἐτυμηγορία τῶν ἐνόρκων μὴ ἀπορρῶσιν μὲν περὶ τῆς πράξεως τοῦ ἐμπρησμοῦ δεόν νὰ κηρυχθῇ ἑλλειπῆς καὶ κατ' ἀκολουσίαν νὰ διαταχθῇ ἡ ἐπάνοδος τῶν ἐνόρκων εἰς τὸ δικαστήριον τῶν διατιθέμενων πρὸς συμπλήρωσιν τῆς ἐτυμηγορίας αὐτῶν, τοῦτο δὲ μὴ γενομένου, ἀναιρέτῃ ἡ τῶν συνέδρων ἀπόφασις καὶ παραπεμπεῖται ἡ περὶ τοῦ ἐμπρησμοῦ κατηγορία εἰς ἄλλο κακούργιοδικεῖον πρὸς ἐκτέλεσιν.

ΑΠ. 31 (1869) 77 (1882) 8 (1884). Δέον τὰ ὑπὸ τοῦ κατῆ, ἐπὶ καλεσθέντα πράγματα νὰ ἀσκῶσιν ἐπιρροὴν εἰς τὴν ἐπιμέτρησιν καὶ τὸν καταλογισμόν τῆς ποινῆς, ὅθεν ἡ παράλειψις τῆς θέσεως τοῦ ζητήματος ἐξ ἧς δὲν δύναται νὰ ἐπέλθῃ βλάβη τῷ κατηγορουμένῳ δὲν ἐπάγει ἀναιρέσιν.

Τῶν ἐνόρκων παραδεξαμένων, ὅτι οἱ κατηγορούμενοι ἐκ συστάσεως ἐπὶ ἡμέραν τὸ κατὰ τοῦ παθόντος τραῦμα, τοῦντεῦθεν δ' ἐκάτερος αὐτῶν εὐθύνεται, ἀσχέτως ὅλως πρὸς τὸ τίς ὁ τραυματίας, τῶν ἐπὶ τῶν ἄρθρων 511 καὶ 512 στηριζομένων ζητημάτων, ἀφορῶντων εἰς πρὸς τὸν καθ' ἑν πολλοὶ ἀνευ συστάσεως ἐπέβαλον χεῖρα εἰς τὸν θανατωδὴς ἢ τραυματισθέντα, μὴ δυναμένων νὰ ἀσκήσωσιν ἐπιρροὴν τινὰ, οὐδὲ μιᾶς βλάβης ἐπομένως ἐπελθούσης ἐκ τῆς παραλείψεως αὐτῶν, δὲν ἐπάγει λόγος ἀναιρέσεως.

ΑΠ. 8 (1884). Ὅθεν κατηγορουμένου τινὸς ἐπὶ ἀποπείρα ἀναιρέσιν κατὰ Γ καὶ οὐκ κατὰ Σ, ἐν παρατυχόντα ἐτραυματίσας, οὐδεμίαν ἀναιρέσιν νὰ τοῦτο κατ' αἵτησιν τοῦ κατηγορουμένου ζήτημα περὶ ἀπορρῶσιν τοῦ τραυματισμοῦ κατὰ Σ, διότι οὐδεμίαν ἔχει ἐπιρροὴν εἰς τὸν καταλογισμόν.

αὐτὸν καὶ τὴν ἐπιμέτρησιν τῆς ποινῆς τὸ ζήτημα τοῦ ἐξ ἀμελείας τραυματισμοῦ Σ.

ΑΠ. 269 (1898). Ἐπειδὴ καὶ ὁ λόγος, ὅτι ὑπεβλήθη ζήτημα ἀναιρέσεως ἐναντίον τῶν ἀντιρρήσεων τοῦ κατηγορουμένου νῦν ἀναιρετεῖται, ἐστὶν ἀπορριπτέος, διότι τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων ἀπεφάνετο δι' ἀποφάσεως, δυνάμει τοῦ ἀρθρ. 430 Ποιν. Δικ. ὅτι προκύπτουσιν ἐκ τῆς συζητήσεως περιστατικὰ δικαιολογούντα τὴν θέσιν τοῦ ἐλαφρυντικοῦ ζητήματος τῆς ἀναιρέσεως.

ΑΠ. 31 (1869). Ἐπίσης τεθέντος ζητήματος τετελεσμένης ληστείας κατὰ τὸ ἐδ. 2 καὶ 3 τοῦ 363 ἀρθρου ποιν. νόμου, τιμωρουμένων δὲ τῶν ληστῶν διὰ θανάτου εἴτε ἐφόνευσαν, εἴτε ἐτραυμάτισαν κυρίως κατὰ ἀρθρ. 364, οὗσης δὲ καιρίας πληγῆς τῆς παραγαγούσης ὡς ἐνεργὸς αἰτίας τὸν θάνατον κατὰ τὸ 287 ἀρθρον, περιττὸν νὰ τεθῇ τὸ ζήτημα ἐάν ἐπὶ ηγενοῦν τραῦμα θανατηφόρον κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ληστείας οἱ κατηγορούμενοι, διότι οὔτε τὸν χαρακτήρα τῆς πράξεως, οὔτε τὸ εἶδος τῆς ποινῆς μεταβάλλει καὶ κατ' ἀκολουθίαν οὐδεμίαν ἔχει ἐπιρροὴν ἐπὶ τὸν καταλογισμὸν καὶ τὴν ἐπιμέτρησιν τῆς ποινῆς.

ΑΠ. 149 (1855). Ἐπίσης εἰ ὁ μὲν συγγόρος καίτοι κατὰ κανόνα ἀντιπροσωπεύων τὸν κατηγ. ἀναφέρει ἐλαφρυντικὰ γεγονότα ὑπὲρ αὐτοῦ, ἀλλ' ὁ κατηγορούμενος ἀποκρούει ρητῶς αὐτά, τὸ δικαστήριον τὸ ἐρεῖδόμενον μᾶλλον εἰς τὴν δόλῳσιν τοῦ κατηγορουμένου ἢ τοῦ συνηγόρου αὐτοῦ, οὐδένα νόμον παραβιάζει, μὴ τιθὲν περὶ τούτων τῶν γεγονότων ζητήματα.

ΑΠ. 453 (1864). Κατὰ τὴν ἐπὶ ἀπρομελετήτοις θανατηφόροις τραύμασι κατηγορίαν, ἰσχυριθείσης τῆς ὑπερασπίσεως ὅτι δὲν ἐπὶ ηγενοῦν τὸν θάνατον ἢ σύμπτωσιν τῶν πολλῶν τραυμάτων, οὐδ' ἐβεβαιώθη ὅτι πάντα τὰ τραύματα ἦσαν θανατηφόρα καὶ τίς ἐκ τῶν πολλῶν κατηγορουμένων ἐπὶ ηγενοῦν τὰ θανατηφόρα τραύματα, ἀναγκαῖον νὰ τεθῶσι περὶ τούτων πάντων ζητήματα, ἅτε τῆς τοιαύτης ἢ τοιαύτης αὐτῶν λύσεως ἐκείνης ἐπιρροὴν εἰς τὴν ἐπιμέτρησιν τῆς ποινῆς. Ἄλλως ἡ ἐτυμολογία τῶν ἐνόρκων, μὴ περιλαμβάνουσα πάντα τὰ τῆς δίκης πραγματικὰ γεγονότα, εἶναι ἀτελής καὶ ἐλλιπὴς καὶ ἡ ἐπὶ τῇ βάσει αὐτῆς ἐκδοθεῖσα ἀπόφασις τῶν συνέδρων ἀναιρετεῖται.

ΑΠ. 148 (1868). Κατὰ πάντα δὲ ἱκανοποιεῖται ἡ διάταξις τοῦ ἀρθρ. 429, ἐάν δύο ὧτων τῶν κατηγορουμένων καὶ ἀμφοτέρων πυροβολούντων κατὰ μὲν τὸ βούλευμα καὶ τὸ ἐγκλητήριο εἰς μόνον ἐκ τῶν δύο πυροβολισμῶν ἐπὶ ηγενοῦν τὸν φόνον τοῦ παθόντος, εἰς δὲ τοὺς ἐνόρκους ὑποβλήθῃ κύριον ζήτημα περὶ τοῦ ἀν εἰ κατηγορούμενοι ἐκ συστάσεως ἐκτέλεσαν τὸν ἀποδοθέντα αὐτοῖς φόνον διὰ τῶν πλήρων πυρτίδος καὶ πυρτίδων ὅπλων αὐτῶν, ἀνευ τινὸς ἄλλης διακρίσεως, διότι ἐνεκα τῆς συστάσεως ἢ τοῦ ἑτέρου πυροβολισμοῦ ἀποτυχία δὲν ἔχει κατὰ τοὺς ὅρους τοῦ ἀρθρ. 57 Ποιν. Ν. ἐπιρροὴν τινὰ εἰς τὸν καταλογισμὸν καὶ τὴν ἐπιμέτρησιν τῆς ποινῆς.

ΑΠ. 53 (1842). Λόγος πρὸς ἀναιρέσιν ὑπάρχει προσέτι, ἐὰν ἔγινε πα-

ἀετέραζιν τοῦ νόου καὶ ἀπορῶσα τὴν ἐλευθέραν τοῦ λογικοῦ χρῆσιν, ἢ κατὰ τ' ἄρθρα 293 καὶ 309 Π. Ν. ἐπιρροὴν εἰς τὸν καταλογισμὸν καὶ εἰς τὴν ἐπιμέτρησιν τῆς ποινῆς.

Ἐπειδὴ, ὅταν ὁ κατηγορούμενος ἀναφέρῃ ὑπὲρ ἑαυτοῦ γεγονότα, τὰ ποῖα κατὰ τὰς διατάξεις ποιν. νόμου, ἔχουν ἐπιρροὴν εἰς τὸν καταλογισμὸν καὶ εἰς τὴν ἐπιμέτρησιν τῆς ποινῆς, τίθενται καὶ περὶ τούτων ἰδιαίτερα ζητήματα, τὸ δὲ δικαστήριον τῶν συνέδρων ἐσφαλμένως ἀνέγνωσε τὸ ἄρθρ. 309 ποιν. Νόμου διὰ τῆς ἀποφάσεως ἀπορρίψαν τὴν αἴτησιν τοῦ Β. τοῦ νὰ τεθῇ τὸ περὶ ἐρεθισμοῦ ζήτημα καὶ οὕτω παρεβίασε καὶ τὴν ἀπορῶσαν τὸ δικαίωμα τῆς ὑπερασπίσεως διατάξιν ἄρθρ. 430 ποιν. δικ.

ΑΠ. 92 (1853). Ἐπειδὴ ἡ ληστεία καὶ ἡ κλοπὴ εἰσὶ πράξεις ομοειδῆς, ἔχουσαι ἀμφότεραι σκοπὸν τὴν ἐν γ' ὥσει καὶ αὐτογνωμόνως ἀφαιρῆσαι ξένης κινητῆς περιουσίας ἄνευ τῆς συγκαταθέσεως τοῦ δικαιούχου, διαφέρουσι δὲ κατὰ τοῦτο, ὅτι τῆς μὲν ληστείας τὸ οὐσιώδες στοιχεῖον εἶναι ἡ κατὰ προσώπου βία ἢ ἐπίπτωσις, ὥστε κατ' αὐτὴν ἀποβάνει ἀδιάρκον εἰς ἐγένετο ἡ ἀφαίρεσις τῶν κινητῶν ἢ δὲ κλοπῇ τῆς δὲ περιέχει τὸ ἐπιβαρυντικὸν ἐκεῖνο τῆς βίας στοιχείον, συνίσταται κυρίως εἰς τὴν ἐπὶ τῷ ἀνωτέρῳ σκοπῷ ἀφαίρεσιν ξένων κινητῶν, καὶ διὰ τοῦτο ὑπάρχει τετελεσμένη μόνον ἀφοῦ ὁ κλέπτης λάβῃ τὸ πρᾶγμα εἰς τὴν ἐξουσίαν του, καὶ ἐπισύρει ἐλαφροτέραν κατὰ κατηγοροῦ ποινὴν ὅταν, προτείναντος τοῦ συνηγόρου τῶν νῦν ἀναρρεσιόντων νὰ τεθῇ ζήτημα περὶ κλοπῆς, ὅπερ ἐστὶ περὶ τῆς πράξεως τῆς ἐν γνώσει καὶ αὐτογνωμόνως ἀφαίρεσεως τῶν ἐν τῷ ἐγκλητηρίῳ ἀναφερομένων κινητῶν, (διότι ἡ κατηγορία ἐθεώρει τὴν ἀφαίρεσιν αὐτῶν τελεθεῖσαν ἂν τοῦ ἐπιβαρυντικοῦ γεγονότος τῆς κατὰ τοῦ προσώπου βίας, τοῦ χαρακτηρίζοντος τὴν πράξιν ὡς ληστείαν), τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων ὡρεῖται νὰ θέσῃ τὸ περὶ τούτου ζήτημα· ἀπορρίψαν δὲ τὴν τοιαύτην αἴτησιν παρεβίασεν ἄρθρον 430, τοῦ ὁποίου ὁ ὅρισμός ἐστὶν οὕτως, ὅτι ἡ παραβίασις αὐτοῦ φέρει ἀνάίρεσιν.

ΑΠ. 29 (1850). Ἐπειδὴ οὐ μόνον τὸ 430 ποιν. δικ. δὲν ἀπαγορεύει, ὅταν ἐκ τῆς συζητήσεως ἀναφανῶσιν ὑπὲρ τοῦ κατηγορουμένου ἐλαφρυντικαὶ περιστάσεις, νὰ τίθενται περὶ τούτων ἰδιαίτερα ζητήματα, ἔχοντα ἐπιρροὴν εἰς τὸν καταλογισμὸν καὶ εἰς τὴν ἐπιμέτρησιν τῆς ποινῆς, κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ νόμου, ἀλλ' ἀπεναντίας ἐκ τῆς θεμελιώδους ἀρχῆς, ἣν καὶ ἡ ποιν. δικονομία καθιεροῖ, ὅτι οἱ ἔνορκοι δικάζουν καὶ μορφόνουν τὴν πεποίθησιν των ἐκ τῆς ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ γενομένης συζητήσεως, καὶ οὐχὶ ἐκ τῆς γραπτῆς προδικασίας, προκύπτει, ὅτι ὁ πρὸς ἐρεθισμὸν τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων, ὑπαρχούσης ἀμφισβητήσεως, ἔχον δικαίωμα καὶ καθήκον νὰ θέτωσιν εἰς τοὺς ἐνόρκους ἰδιαίτερα ζητήματα περὶ τῶν ἐκ τῆς συζητήσεως ἀναφερομένων ὑπὲρ τοῦ κατηγορουμένου ἐλαφρυντικῶν περιστάσεων, ὅταν αὗται συνδέωνται μετὰ τὴν κυρίαν πρᾶξιν, καὶ ἂν ὁ κατηγορούμενος ἀνθίσταται, καθότι ἡ ἔρευνα περὶ τῆς ἀνακαλύψεως τῆς ἀληθείας εἰς τὴν ποινικὴν δικαιοσύνην, ἀφορᾷ τὴν δημοσίαν τάξιν, διὰ

τοῦτο καὶ ρητῶς τὸ 417 ποιν. δικ. συνδυασμένον πρὸς 365 διατάσσιν, ὅτι ὁ πρόεδρος ὀφείλει νὰ καταβάλλῃ πᾶσαν σπουδὴν πρὸς ἀνακάλυψιν τῆς ἀληθείας, εἴτε κατὰ εἴτε ὑπὲρ τοῦ κατηγορουμένου. Ἄρα δικαστήριον τῶν νῦν ἀναιρεσιόντων ἐνώπιον τοῦ κακούργουδικείου, ἐνεκα φόρου ἀποφατισθέντος μετὰ προμελέτης, καὶ ἐκτελεσθέντος ἐσκεμμένως, τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων ἠδύνατο, ὡς ἔπραξε, καὶ τοι ἐνισταμένων αὐτῶν, νὰ θέσῃ εἰς τοὺς ἐνόρκους καὶ ἰδιαίτερον ζήτημα περὶ τῆς ἀπορριπτικῆς καὶ εἰς βρασμὸν ψυχικῆς ὁρμῆς ἀποφασισθείσης καὶ ἐκτελεσθείσης ἀνθρωποκτονίας ὑπὸ τὴν περίστασιν 2 ἐδαφ. ἀρθ. 293 ποιν. νόμου, ἂν οὐ τοῦτο προέκυψεν ἐκ τῆς συζητήσεως, ὡς παρεδίδθη τὸ δικαστήριον διὰ τῆς 128 ἀπορρίψεως, καθόσον ἡ ἀνθρωποκτονία, ἢ τῆς ἀναίρεσις συνδέεται μὲ τὴν κυρίαν πράξιν τοῦ φόρου, καὶ εἶναι τοι ποιοίησις αὐτοῦ διαφέρουσα κατὰ τὸν σκοπόν, ὅστις εἶναι ἥττον ἐγκληματικὸς κατὰ τὰς διαφόρους περιστάσεις τοῦ 293 ποιν. νόμου, ὥστε εἰς τὴν κυρίαν κατηγορίαν τοῦ φόρου ἐμπεριείχετο καὶ ἡ κατὰ τὴν συζητήσιν ἀναφανείσα ἀνθρωποκτονία, ἥτις δὲν εἶναι ἰδιαίτερας φύσεως πράξις.

Ἐπειδὴ, ἀφοῦ οἱ ἀναιρεσιόντες δὲν ἐκήρύχθησαν ἔνοχοι τοῦ φόρου δὲν ἔχουν συμφέρον νὰ προτείνωσιν ἤδη ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ τελεῖται εἰς τοὺς ἐνόρκους τὸ περὶ τούτου ζήτημα ἀναλελυμένον, ἄλλως τε ἀφοῦ ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῶν συνέδρων δὲν ἐπέφεραν ἀντίρρῃσιν τινα, ὅτι δὲν ἔπρεπε οὔτε τὸ περὶ φόρου ζήτημα, οὔτε τὸ περὶ ἀνθρωποκτονίας, ἢ τῆς ἀναίρεσεως ζήτημα νὰ τεθῶσιν ἀναλελυμένα, ὡς ἐτέθησαν, οὔτε δύνανται νὰ παραξῶσι λόγον ἀναίρεσεως, καθόσον δὲν προτείνεται, οὔτε ἀποδεικνύεται ὅτι προήλθε σύγκυσις τις εἰς τὴν ἐτοιμηγορίαν τῶν ἐνόρκων, ἐκ τῆς θέσεως τῶν ζητημάτων.

ΑΠ. 91 (1870). Ἐπειδὴ ἐκ τοῦ 421 ποιν. δικ. διαλαμβάνοντος δι' ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῶν συνέδρων ἐκδικάζεται ἡ ἐν τῷ περὶ παραπομπῆς βουλευμάτι καὶ ἐν τῷ ἐγκλητηρίῳ ἐγγράφῳ διαλαμβανόμενη πράξις τῆς κατηγορίας καὶ ἂν ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ ἀντηρῇ ὡς ἀπλόον πλημμέλημα ἢ πταῖσμα, συνδυασμένου πρὸς 417 καὶ 365 καθὼς ὁ πρόεδρος ὀφείλει νὰ καταβάλλῃ πᾶσαν σπουδὴν πρὸς ἀνακάλυψιν τῆς ἀληθείας, εἴτε κατὰ εἴτε ὑπὲρ τοῦ κατηγορουμένου καὶ μεταχειρίζεται πρὸς τοῦτο ὅλα τὰ παρὰ τοῦ εἰσαγγελέως καὶ τοῦ κατηγορουμένου προβλήματα μέτα, εἰ δὲ καὶ πρὸς 429 καὶ 430 ποιν. δικ. καθ' ὃ τὸ μὲν κύριον ζήτημα ἐπιστηρίζεται εἰς τὴν ἐν τῷ ἐπιλόγῳ τοῦ ἐγκλητηρίου ἐγγράφον πρότασιν, περὶ δὲ τῶν ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ ἀνακαλυπτομένων ἐπιβαρυντικῶν περιστάσεων, ἢ περὶ ὧν ὁ ἐγκαλούμενος ἀνέφερεν περὶ ἑαυτοῦ πραγμάτων ἐχόντων ἐπιρροὴν εἰς τὸν καταλογισμὸν καὶ εἰς τὴν ἐπιμέτρησιν τῆς ποινῆς τίθενται ἰδιαίτερα ζητήματα, δηλοῦται ὅτι ὁ πρεσβυς, ἢ ἀντιθέγοντος τινὸς τῶν διαδίκων, τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων ἐὰν πεισθῇ ὅτι ἐκ τῆς ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ συζητήσεως προέκυψεν γεγονός, ἔχοντα ὑπὲρ τοῦ κατηγορουμένου ἐπιρροὴν εἰς τὸν καταλογισμὸν ἢ εἰς τὴν ἐλάττωσιν τῆς ποινῆς, ὀφείλει νὰ θέσῃ καὶ περὶ τούτων

ζητήματα, μηδὲν ἄπαιτουμένης πρὸς θεσιν αὐτῶν τῆς συναινεσεως τοῦ κατηγορουμένου ἰδίως κατὰ τὰ 417 καὶ 412. Ὅθεν ἐπὶ τῇ προκειμένῳ κατηγορηθέντος τοῦ ἀναιρεσιέντος ἐπὶ φόνῳ ἐκ προμελέτης, ὡς ἐκ τῶν προσβαλλομένων ἀποράσεων ἀποδεικνύεται καὶ ἀναγνίσκοντας ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ ὅτι ἡ πράξις τοῦ φόνου ἐξετελέσθη μετὰ τὴν ἐγγληθεῖσαν μεταξύ αὐτοῦ καὶ τοῦ φονευθέντος ἔριν καθὰ τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων παρεδόθη, νομίμως ἀπεφάνετο τούτο ὅτι καὶ ἄνευ τῆς συναίνεσεως τοῦ κατηγορουμένου ἔπρεπε νὰ τεθῇ τὸ ὑπὸ τοῦ προέδρου τοῦ αὐτοῦ δικαστηρίου ὑποβληθὲν εἰς τοὺς ἐνόρκους ζήτημα ἀναιρέσεως, διότι δι' αὐτοῦ δὲν μεταβάλλεται ἀλλὰ τροποποιεῖται ὑπὲρ τοῦ κατηγορουμένου ἢ ἐν τῷ ἐγκλητηρίῳ περιεχομένη κατηγορία καὶ ἐλαττώνεται ἡ ποινή.

Ἐπειδὴ κατὰ 431 ποιν. δικ. εἰς τοὺς ἐνόρκους παραδίδονται ἅπαντα τὰ τῆς δικογραφίας ἔγγραφα, ἐξαιρουμένων τῶν ἐν τῇ προδικασίᾳ ληφθέντων ἀνωμοτί ἐξετάσεων ὥστε εἰν ἐδόθη ἢ ἐν τῇ προανακρίσει γενόμενῃ περὶ αὐτοψίας ἔκθεσις τοῦ ἀνακριτοῦ, τούτο δὲν ἀντίκειται εἰς τὴν ἐπὶ τῇ ἐκτίσει τοῦ ἄρθρου αὐτοῦ, ἐκτὸς τούτου καὶ ἡ παραβίασις αὐτοῦ δὲν εἶναι λόγος ἀναιρέσεως ὡς μὴ περιλαμβανόμενος εἰς τοὺς ἐν 458 ἐπιζωηνοὺς λόγους, ὅτι δὲ περιλαμβάνει ἡ ἔκθεσις καὶ πληροφορίας δοθείσας ἀπὸ διαφόρων προσώπων, δὲν ἐπρωτάθη ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῶν συνέδρων ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τῶν πρακτικῶν τῆς συνεδριάσεως αὐτοῦ καὶ χρονολογίαν 25 Αὐγούστου 1870 οὔτε ἀντίρρησης ἐγένετο περὶ τῆς παραβιάσεώς της.

Ἐπειδὴ δὲν εἶναι λόγος ἀναιρέσεως, ὁ ἰσχυρισμὸς ὅτι ἐν τοῖς πρακτικαῖς δὲν περιέχεται ἡ κατάθεσις τῶν μαρτύρων Κ. καὶ Π. καὶ Δ. ἐν τῇ αὐτῇ δὲν ἐξετάσθησαν ἐν τῇ προανακρίσει, μολοντί καὶ τούτο δὲν εἶναι ἀντιθέτως, διότι ἐν τῇ δικογραφίᾳ ὑπάρχουσιν αἱ ἐν τῇ προδικασίᾳ ληφθεῖσαι καταθέσεις.

Ἐπειδὴ ἐκ τῶν ἐν τῇ δικογραφίᾳ ὑπαρχόντων ἐπιδοτηρίων τῶν δικαστικῶν κλητῆρων Β. καὶ Π. ἀποδεικνύεται ὅτι τῷ ἐκαινοσηθῆσαν κατὰ τῆς 6 Νοεμβρίου 1869 καὶ τῆς 2 Ἀπριλίου 1870 τὰ περὶ τῆς εἰς τὴν παραπομπῆς βουλευμάτων τῶν πλημμελειοδικῶν καὶ τῶν ἐφετῶν, τὸ ὅτι ἐν τοῖς ἐπιδοτηρίοις δὲν μνημονεύεται ἡ χρονολογία τῶν βουλευμάτων αὐτῶν δὲν ἔχει ἐπιρροήν, διότι ἐξ αὐτῶν τῶν ἐπιδοτηρίων, ἀναγνίσκοντας μετὰ τῶν βουλευμάτων καὶ τοῦ ἐγκλητηρίου ἔγγραφου διαγίνεται, ὅτι τὰ κοινοποιηθέντα εἶναι τὰ περὶ τῆς εἰς δίκην παραπομπῆς του.

ΑΠ. 10 (1849). Ἐπειδὴ κατὰ ἄρθρα 429 καὶ 430 ποιν. δικ. τὸ κύριον ζήτημα, τὸ ὅποιον ὑποβάλλεται εἰς τοὺς ἐνόρκους πρέπει νὰ ἐπισημαίνεται εἰς τὴν ἐν τῷ ἐπιλόγῳ τοῦ ἐγκλητηρίου ἔγγραφου πρότασιν, καὶ εἰς τὸ τοῦ βουλευματος διατακτικόν, εἰν δὲ ἐπὶ τῆς συζητήσεως ἀναφανῶν κατὰ τοῦ κατηγορουμένου ἐπιβαρυντικαὶ περιστάσεις ἢ ἐν ὅποις ἀνέφερε περὶ αὐτοῦ πράγματα, τὰ ὅποια κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ νόμου ἔχουν ἐπιρροήν εἰς τὸν καταλογισμὸν καὶ εἰς τὴν ἐπιμέτρησιν τῆς

ποινῆς τίθενται καὶ περὶ τούτου ἰδιαίτερα ζητήματα, ὁ δὲ Μ. ὡς ἐποδεικνύεται ἐκ τοῦ διατακτικοῦ τοῦ βουλευματος καὶ ἐκ τοῦ ἐγκλητηρίου ἐγγράφου τοῦ εἰσαγγελέως, ἐκατηγορήθη ἐνώπιον τῶν συνέδρων, ὅτι ἐκ προμελέτης καὶ ἐσκεμμένως ἐξετέλεσεν ἀνθρωποκτονίαν, ὡς δὲ βραδύαυται ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθ. 223 ἀποφάσεως τῶν συνέδρων δὲν προσκυφέν ἐκ τῆς συζητήσεως, οὔτε ἐπρότεινεν ὁ ἀναιρεσίονος ὅτι ὑπῆρξε μόνον ἀπόπειρα ἀναιρέσεως, ἐπομένως οὔτε ὁ πρόεδρος τῶν συνέδρων ἐδύννατο νὰ θέσῃ ζήτημα περὶ ἀποπείρας ἀναιρέσεως, οὔτε τὸ δικαστήριον ν' ἀπορρίψῃ τὴν πρότασιν τοῦ ἀναιρεσίοντος, περὶ ἐξαλείψεως τοῦ ζητήματος τούτου, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι ἐξήγετο ἐκ τοῦ αἰτιολογικοῦ τοῦ βουλευματος καὶ τοῦ διηγηματικοῦ τοῦ ἐγκλητηρίου, ὅτι μεταξὺ τοῦ φονεθέντος καὶ τοῦ ἀναιρεσίοντος ἔλαβον χώραν ἀμοιβαῖαι ὕβρεις, ἅρα καὶ περὶ τούτου εἰς τοὺς ἐνόρκους τοῦ εἰρημένου ζητήματος τὸ δικαστήριον ἔνδ' ἐνὸς παρεβίασε τὸ δικαίωμα τῆς υπερασπίσεως· ἐξάγον ζήτημα ἐκ μέσων μὴ ἐπιτρεπομένων ἀπὸ τὸν νόμον, ἅφ' ἐτέρου ὑπερέβη τὰ καθήκοντά του ἀναπληροῦν πράγματα ἐναντίον τῶν σαφῶν καὶ οὐσιωδῶν διατάξεων ἀρθρων 429 καὶ 430 ποιν. δικ.

Ἐπειδὴ ἀναιρουμένης τῆς ὑπ' ἀριθ. 223 ἀποφάσεως ἐπεται ὅτι πρέπει νὰ συναναιρεθῇ καὶ ἡ ὑπ' ἀριθ. 224 καθότι αὕτη στηρίζεται ἐπὶ τῇ ἐπὶ τῷ κλέμνῳ παραδεχομένης παρὰ τοῦ δικαστηρίου τῶν συνέδρων διὰ τῆς πρώτης ἀποφάσεώς του, ἀρχῆς, καὶ εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς πρώτης ἐνὺ τῆς ὁποίας δὲν ἤθελεν ὑφίστασθαι ἡ τελευταία.

Ἐπειδὴ ἡ αἴτησις τοῦ ἀναιρεσίοντος νὰ διαταχθῇ ἡ ἀπόλυσις τοῦ δὲν στηρίζεται εἰς τὸν νόμον, καθότι ἂν ἡ καταδίκη του εἶναι πρῶτος μὴ ὡς πρὸς τὴν ἀπόπειραν ἀναιρέσεως, δὲν ἀπεφάνθησαν ὅμως οἱ ἐνόρκους καὶ ἐπὶ τοῦ δευτέρου παρὰ τοῦ προέδρου νομίμως τεθέντος ζητήματος τῆς ἀποπείρας τοῦ φόνου, οὐδὲ δύναται ἐκ τῆς σιωπῆς των νὰ εἰσέλθῃ ἐπὶ τῆς προκειμένης περιπτώσεως, ὅτι δὲν τὸ παρεδέχθησαν, καθότι τὸ τοιαύτη εἰκασία ἤθελεν εἶσθαι ἀπόρροια τῆς παραδοχῆς τοῦ τρίτου ζητήματος, τὸ ὁποῖον καθὸ παρανόμως ἀποφασισθὲν δὲν δύναται νὰ ἐπιβληθῇ νόμιμα ἀποτελέσματα.

Ἐπειδὴ ὅμως ἐπὶ τοῦ ζητήματος τοῦ ἐκ προμελέτης φόνου οἱ ἐνόρκους ἀπεφάνθησαν νομίμως καὶ ὠρισμένως ὑπὲρ τοῦ ἀναιρεσίοντος, ἐπομένως τὸ διὰ τῆς ἀποφάσεως κεκτημένον παρὰ τοῦ ἀναιρεσίοντος δικαίωμα δὲν δύναται νὰ ᾖ πλέον ἀντικείμενον συζητήσεως.

ΑΠ. 70 (1864). Ἐπειδὴ ὁρθῶς ἀπερρίφθη ἡ πρότασις τοῦ ἀναιρεσίοντος τοῦ νὰ τεθῇ πρὸς τοὺς ἐνόρκους καὶ ζήτημα περὶ αὐτοδίκης πρὸς τῷ κυρίῳ ζητήματι τῆς ληστείας, δι' ἣν κατηγορεῖτο· διότι κατὰ ἀρθρον 430 ποιν. δικ. μόνον ζήτημα περὶ πράγματος, ἔχοντος ἐπιρροὴν εἰς τὸν καταλογισμὸν καὶ τὴν ἐπιμέτρησιν τῆς ποινῆς ἔχει συμμερὸν καὶ διὰ τοῦτο καὶ δικαίωμα ὁ κατηγορούμενος, νὰ ὑποβάλῃ εἰς τοὺς ἐνόρκους, τούτοις ζήτημα, ὅπερ χωρὶς νὰ ἀρνήται τὴν ἐννοήσιν τῆς πράξεως, δι' ἣν ἡ κατηγορία, ἐπιρροὴν ἔχει μόνον εἰς τὸν καταλογισμὸν καὶ τὸ μέτρον τῆς ποινῆς αὐτῆς ταύτης τῆς πράξεως τῆς

περιλαμβανόμενης εἰς τὸ κατηγορητήριον τοῦ εἰσαγγελέως· διὰ τοῦτο δὲ καὶ ἡ ἀνῃστης τοῦ δικαστηρίου τοῦ νὰ θέσῃ τοιοῦτον ζήτημα, ὡς ἐπιβλαβὲς οὕτως τῷ κατηγορουμένῳ ἀτελῇ καθίσταται τὴν ἐτυμηγορίαν καὶ ἐπεισέως λόγος ἐστὶν ἀναιρέσεως τοῦ προταθέντος ὅμως ζητήματος περὶ αὐτοδικίας μὴ ὄντος τοιοῦτου ζητήματος, ἀλλ' ἀποτελοῦντος ἀνῃστην τῆς πράξεως τῆς ληστείας, δι' ἣν κατηγορεῖται ὁ ἀναιρεσείων, ἢ παράλειψις τῆς θέσεως αὐτοῦ οὐδ' ὅπως ἀτελῇ καθίσταται τὴν ἐτυμηγορίαν, ὡς ὅπως περιττῆς οὐσῃ τῆς θέσεως καὶ διὰ τοῦτο ἀβλαβούς οὐσῃ καὶ τῆς παραλήψεως τῆς δι' αὐτόν· διότι οἱ ἐνόρκοι, ἂν πεπεισμένοι ἦσαν ἐκ τῆς συζητήσεως, ὅτι ὁ ἀναιρεσείων αὐτοδικίαν καὶ οὐχὶ ληστείαν ἔπραξεν, ἠδύναντο καὶ χωρὶς νὰ ἐρωτηθῶσι διὰ τῆς θέσεως ἰδίου ζητήματος περὶ αὐτοδικίας νὰ κηρύξωσιν ἄθωον τὸν κατηγορουμένον, ἀποφαιτικῶς λύοντες τὸ περὶ ληστείας ζήτημα· τούναντίον δ' ἀποφαινώμενοι, βεβαίως τοῦτο ἔπραξεν οὐχὶ διὰ τὴν ἔλλειψιν ζητήματος περὶ αὐτοδικίας, ἀλλὰ διότι ἐπείσθησαν περὶ τῆς ληστείας.

ΑΠ. 24 (1857). Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθρ. 430 ποιν. δικ., εἰάν τις ἐγκαλούμενος ἀνέφερε περὶ ἐαυτοῦ πράγματα, τὰ ὅποια κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ νόμου ἔχουν ἐπιρροὴν εἰς τὸν καταλογισμὸν καὶ εἰς τὴν ἐπιμέτρησιν τῆς ποινῆς, γίνονται καὶ περὶ τούτων ἰδιαίτερα ζητήματα· προτεινάντων δὲ τῶν ἀναιρεσειόντων νὰ τεθῇ καὶ τὸ περὶ συνεργείας ζήτημα, τὸ ὅποιον ἔχει ἐπιρροὴν εἰς τὸν καταλογισμὸν τῆς ποινῆς, (τὴ καὶ ἐπ. ποιν. νόμου), τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων ὤφειλε νὰ θέσῃ τοῦτο. τούναντίον δὲ πρᾶξεν διὰ τῆς 32 ἀποφάσεως παρεβίασε τὴν μνησθεῖσαν διάταξιν ποιν. δικ. καὶ ἐνεκα τούτου εἶναι ἀναιρετέα ἀμφότεραι αἱ προσβαλλόμεναι ἀποφάσεις, ἥτοι ἡ ὑπ' ἀριθ. 32 καὶ ἡ ὑπ' ἀριθ. 34 καὶ ἀναιρετέα ἡ ἐτυμηγορία τῶν ἐνόρκων ἐφ' ὅσον ἀφορῶσι τὸν Ν. Κ. μόνον, καθότι ἐτέθη διὰ μεταγενετέρας ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου τῶν συνέδρων τὸ περὶ συνεργείας ζήτημα ὑπὲρ τῶν δύο ἐτέρων ἀναιρεσειόντων τοῦ Γ. καὶ Ι.

ΑΠ. 67 (1865). Ἐπειδὴ κατὰ ἄρθρ. 430 ποιν. δικ. εἰάν τις ἐπὶ τῆς συζητήσεως ἀναφανῶσι κατὰ τοῦ κατηγορουμένου ἐπιδαρύνουσαι περιστάσεις, ἢ ἂν ὁ ἐγκαλούμενος ἀνέφερε περὶ ἐαυτοῦ πράγματα, τὰ ὅποια ἔχουν ἐπιρροὴν εἰς τὸν καταλογισμὸν καὶ εἰς τὴν ἐπιμέτρησιν τῆς ποινῆς, τίθενται καὶ περὶ τούτων ἰδιαίτερα ζητήματα. Ὅθεν κατηγορηθέντος τοῦ Δ. ἐπὶ ἀναιρέσει τοῦ Π. καὶ ἐξαγγελσίᾳ ἐπὶ τῆς συζητήσεως, ὡς βεβαίως τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων διὰ τῆς ἀποφάσεως, περιστάσεων δι' ἣν ἀνθρωποκτονία τοῦ Π. ἐγένετο ἐκ προμελέτης, νομίμως ἐτέθη τὸ ζήτημα εἰάν ὁ ἀναιρεσείων ἐκ προμελέτης ἀπεράτισεν ἢ ἐσκεμμένως ἔπραξεν ἀνθρωποκτονίαν κατὰ τοῦ Π. ἀποκτείνας αὐτὸν διὰ πυροβόλου πλήρους πυρελίδος καὶ ἀπαγχονίσας αὐτόν διὰ σχοινίου. Τὸ ζήτημα δὲ αὐτὸ δὲν εἶναι, ὡς ὁ ἀναιρεσείων διατείνεται ζέον τῆς κατηγορίας, οὕτε μετεβλήθη διὰ τῆς θέσεως αὐτοῦ ἢ πρᾶξις τοῦ κατηγορουμένου, διότι ἡ πρᾶξις τῆς κατηγορίας ἦν ἡ γενομένη ἀνθρωποκτονία τοῦ Π., ἢ δὲ ἀναιρέσις καὶ ὁ φόνος δὲν διαφέρουσιν εἰμὴ κατὰ τὸ εἶδος τῆς πρὸς τὴν ἀνθρωπο-

κτονίαν ἀποφάσεως τοῦ αὐτοῦργου, τοῦτέστιν ἀποφάσεως ἀπρομελετήτου ἢ προμελετημένης καὶ ἐσκεμμένης, ἡγουν κατὰ περίστασιν ἐλαφρυνούσαν ἢ ἐπιβαρύνουσαν τὸν καταλογισμόν, καὶ κατὰ συνέπειαν τὴν ἐπιμέτρουν τῆς ποινῆς· τὸ δὲ παράπονον, ὅτι τὸ περὶ ἀπαγχονίσεως περιστατικόν διὰ περιείχετο εἰς τὴν περὶ ἀνθρωποκτονίας κατηγορίαν, δὲν δύναται νὰ ἐπιφέρῃ τὴν ἀναίρεσιν, τοῦτο μὲν διότι ἡ ἀπαγχονίσις δὲν εἶναι ἐμὴ μέτρον ἐπενεγκὸν τὴν ἀνθρωποκτονίαν, τοῦ ὁποίου ἐξαλειφόμενου, μένει διὰ τῆς ἐτυμολογίας βεβαιωμένον τὸ ἕτερον μέτρον τῆς κατηγορίας, ἡγουν ὁ πυροβολισμός· τοῦτο δὲ, διότι οὐδεμίαν παρατήρησις ὑπεβλήθη εἰς τὸ ἐκαστήριον τῶν συνέδρων παρὰ τινος κατὰ τοῦ ζητήματος· ὅθεν εἶναι ἀπαράδεκτον κατὰ πρῶτον ἤδη προτεινόμενον (458 ἐδ. τελ. ποιν. δικ.)· τέλος δὲ ὁ λόγος ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ τεθῇ πρῶτον τὸ περὶ φόνου ζήτημα δὲν εἶναι βάσιμος, διότι δὲν ὑπάγεται εἰς τινὰ τῶν περιπτώσεων ἀρθ. 428 ποιν. δικ., καὶ ἔπειτα ἡ φύσις τῆς ὑποθέσεως ἀπῆλθε λογικῶς νὰ τεθῇ πρῶτον τὸ περὶ φόνου ἀναφυὲν ζήτημα.

Ἐπειδὴ, παραπεμφθέντος τοῦ ἀναιρετείουτος διὰ τοῦ βουλευματος ἵνα δικασθῇ διὰ ἀπρομελετήτως εἰς βρασμὸν ψυχικῆς ὁρμῆς ἀπεφάσισε καὶ ἀπέκτεινε διὰ πυροβόλου, πλήρους σφαιρῶν καὶ πυρίτιδος τὸν Π. πυροβολήσας κατ' αὐτοῦ καὶ τυχόν αὐτὸν εἰς τὴν ὠμοπλάτην καὶ μηδεμίαν διατάξεως ὑπαρχούσης ἐν τοῖς βουλευμασι περὶ φόνου ἐκ προμελέτης, δὲν ἔπειτα ἐκ τῆς τοιαύτης παραπομπῆς ὅτι τὰ εἰρημένα βουλευματα περιέχουσιν ἀποφασιν ὁριστικὴν ὅτι δὲν ὑπάρχει ἀφορμὴ πρὸς κατηγορίαν κατ' αὐτοῦ ἐπὶ φόνου ἐκ προμελέτης, ὥστε ἀνυπόστατόν ἐστι τὸ παράπονον τοῦ ἀναιρεσείουτος ὅτι ὄντος ὁῦθεν δεδικασμένου διὰ τῶν εἰρημένων βουλευμάτων, ὅτι δὲν ἐγένετο φόνος ἐκ προμελέτης, δὲν ἡδύνατο νὰ τεθῇ ζήτημα περὶ τοῦτου.

Ἐπειδὴ τὸ τοῦ ἀναιρεσείουτος παράπονον ὅτι οὐκ ὁρθῶς τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων δὲν παρεδέχθη τὴν αἴτησιν αὐτοῦ τοῦ νὰ διορίσῃ ἵατορὸν νὰ γνωμοδοτήσωσιν, ἂν τὰ εἰς τὸν λαϊκὸν τοῦ φονευθέντος σημεῖα ἦσαν ἀποτέλεσμα τῆς διὰ σχοινίου ἡθῆν ἀπαγχονίσεως δὲν εἶναι ἀληθές, διότι ἐκ τῶν πρακτικῶν δὲν φαίνεται ὅτι ἐγένετο τοιαύτη αἴτησις ἄλλως τε καὶ ὁ λόγος αὐτὸς δὲν ὑπάγεται εἰς οὐδεμίαν τῶν ἐν ἀρθρῷ 458 ποιν. δικ. ὁρισμένων περιπτώσεων.

431. Τὰ ζητήματα συντίθενται ἐγγράφως, καὶ ἐγχειρίζονται εἰς τὸν [πρόεδρον] προεκατάμενον τῶν ἐνόρκων μετὰ τοῦ ἐγκλητηρίου καὶ ὄλων τῶν ἐγγράφων, ἐκ τῶν ὁποίων ὅμως ἐξαιροῦνται αἱ ἐν τῇ προανακρίσει ἐγγράφως γενόμεναι ἐξετάσεις μαρτύρων ἐκτὸς τῶν ἐν τοῖς ἀρθροῖς 116, 120, 124 καὶ 129 διαλαμβανομένων περιπτώσεων. — Γινομένων τῶν ζητημάτων, ὁ πρόεδρος τῶν συνέδρων προκαλεῖ τὴν

προσυχὴν τῶν ἐνόρκων εἰς τὰ ἐν τοῖς ἀρθροῖς 441 καὶ 458 ἀρθ. 12 καὶ 13 διατεταγμένα. Π. Δ. 384.

ΑΠ. 52 (1850). Ἐπειδὴ, ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τῶν πρακτικῶν, αἱ ἀκροατηρίου ἀναγνωσθεῖσαι ἐκθέσεις δὲν προσεβλήθησαν παρὰ τῶν ἀναιεσιόντων, ἐπομένως ὁ λόγος, ὅτι ἀνεγνώσθησαν ἄκυροι ἐκθέσεις καὶ ἐδόθησαν αὐταὶ εἰς τοὺς ἐνόρκους, εἶναι κατὰ μὲν τὸ πρῶτον μέρος αὐτοῦ ἀπαράδεκτος, καθὼς προτεινόμενος ἦδη κατὰ πρῶτον ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου (458 ἐδ. τελευταῖον Ποιν. Δικ.), κατὰ δὲ τὸ δεύτερον κατήρικτος, καθότι κατὰ τὰ ἀρθρα 393, 425 καὶ 431, πρέπει νὰ παραβῶσιν εἰς τοὺς ἐνόρκους ὅλα τὰ ἔγγραφα, ἐκτὸς ἐκείνων, ἅτινα δι' ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου ἐκηρύχθησαν ἄκυρα, καὶ τῶν ἐν τῇ προακρίσει ἐξετάσεων τῶν μαρτύρων.

ΑΠ. 159 (1867). Ἐπειδὴ ἐκ τῶν πρακτικῶν προκύπτει μὲν ὅτι ὁ πρόεδρος ἐνεχείρισε τῷ προϊσταμένῳ τῶν ἐνόρκων τὸ τεθὲν ζήτημα μετὰ τοῦ ἐκκλητηρίου καὶ τῆς σχετικῆς δικογραφίας χωρὶς νὰ ἀναφέρεται ἐν ἐξηρήθησαν αὐτῇ αἱ ἐν τῇ προακρίσει ἐγγράφως καὶ ἀνωμοτί ληφθεῖσαι μαρτυρίαι, ὡς ἀπαιτεῖ τὸ ἀρθρον 431 ποιν. δικ. καὶ ἐντεῦθεν ἐκμαίεται ὅτι αὐταὶ δὲν ἐξηρήθησαν, ἀλλὰ τοῦτο δὲν διατάσσεται ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος, ὅπερ λαμβάνει χώραν μόνον (458 § 14 Ποιν. Δικ.) ὅταν τις τῶν ἐπὶ ἀκροατηρίου ἐξετασθέντων μαρτύρων δὲν ὀρκισθῇ, ἢ ὅταν, (384 Ποιν. Δικ.) ἀναγνωσθῇ ἐπὶ ἀκροατηρίου κατάθεσις ληφθεῖσα ἐν τῇ προακρίσει, καὶ ληπτέα ὑπ' ὅφιν μαρτυρὸς τινος, ὅστις δὲν ὀρκισθῇ, καὶ ἐπὶ τοῦ προκειμένου τοιοῦτον τι δὲν ἔλαβε χώραν.

ΑΠ. 77 (1857). Ἐπειδὴ ὁ μάρτυς Ν. καίτοι ἐξετασθεὶς ἐνόρκως ἐν τῇ προακρίσει, διότι ἡ ἀνακριτικὴ ἀρχὴ εἶχε πεισθῇ ὅτι ἦτον ἀνέφικτος ἢ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ ἐμφάνισις αὐτοῦ παρέστη ὅπως αὐτοπροσώπως κατὰ τὴν αὐζήτησιν καὶ ἐξετάσθῃ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ, ὅθεν κατὰ τ' ἀρθ. 431 ποιν. δικ. δὲν ἀπητεῖτο ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος ἢ εἰς τοὺς μαρτύρους μετὰ τῶν λοιπῶν ἐγγράφων τῆς δικογραφίας παράδοσις τῆς ἐκθέσεως τῆς ἐξετάσεως αὐτοῦ.

ΑΠ. 4 (1864). Ἐπειδὴ κατὰ τ' ἀρθ. 431 Ποιν. Δικ. μετὰ τῶν εἰς τὸν προϊστάμενον τῶν ἐνόρκων ἐγχειριζομένων ἐγγράφων, δὲν περιλαμβάνονται καὶ τῆς συζητήσεως πρακτικά, οὐδὲ ἀπαιτεῖ ὁ νόμος τὴν διὰ τῶν πρακτικῶν ταύτων ἢ δι' ἄλλου τινὸς ἐγγράφου βεβαίωσιν τῆς ὑπὸ τοῦ προϊσταμένου τῶν ἐνόρκων, ἐν τῷ πρὸς διάσκεψιν ὁματίῳ, ἐκπληρώσεως τῶν ὁρισμῶν τοῦ ἀρθ. 535 Ποιν. Δικ.

ΑΠ. 24 (1857). Ἐπειδὴ ἐκ τῶν αὐτῶν πρακτικῶν προκύπτει, ὅτι ὁ ἀναγγελεὺς παρητήθη ρητῶς τῶν τριῶν μαρτύρων τῆς κατηγορίας, τοῦ μὲν Ν. μὴ ἐμφανισθέντος ποσῶς εἰς τὸ ἀκροατήριον, τοῦ δὲ Κ. καὶ τοῦ Μ. ἐμφανισθέντων, οἱ δὲ συνήγοροι τῶν ἀναιεσιόντων συνήνεγκαν ὁμολογίαν εἰς τὴν παραίτησιν ταύτην, ἄρα ὁ πρόεδρος τῶν συνεδριῶν κατὰ τὸ ἀρθ. 431 ποιν. δικ. ἀφαιρέσας ἀπὸ τὴν δικογραφίαν

τὰς καταθέσεις τούτων, καθόσον αὐταὶ δὲν ἠδύναντο νὰ ληφθῶσιν ὅψιν ἐπὶ τῆς προκειμένης δίκης.

ΑΠ. 70 (1857). Ἐπειδὴ, ὡς βεβαιοῦται ἐκ τῶν πρακτικῶν τῆς συνεδριάσεως τῶν κακουργιοδικῶν, εἰς τοὺς ἐνόρκους παρεδόθησαν αἱ ἐνόρκαι καταθέσεις τῶν δέκα μαρτύρων τῆς κατηγορίας αἱ ἀναγνωσθεῖσαι ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ, οὐχὶ δὲ, ὡς ὁ ἀναιρεσεῖων διατείνεται, αἱ κατὰ τὴν ἀνάγκησιν ἀνωμοτί ληφθεῖσαι καὶ αἱ ἐνόρκοι ἄλλα μαρτυρίαι ἀκουσθεῖσαι ὑπὸ τοῦ δικαστικοῦ συμβουλίου καὶ μὴ ἀναγνωσθεῖσαι ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ.

Ἐπειδὴ τὸ ἄρθρ. 120 ποιν. δικ. διατάττει ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος νὰ ἀναγινώσκωνται ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ, γενομένης περὶ τούτου αἰτήσεως αἱ ἔγγραφοι μαρτυρίαι τῶν ἐν τῷ ἄρθρ. 118 εἰσηγμένων δημοσίων ὑπαλλήλων, ὅπερ καὶ ἐγένετο ἐπὶ τοῦ προκειμένου, ὡς ἀναγνωσθεῖσιν ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ κατὰ τὸν νόμον τῶν ἐνόρκων καταθέσεων τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐξετασθέντων ὡς μαρτύρων δημοσίων ὑπαλλήλων, καθὰ ἀπαδεικνύουσι τὰ διαληφθέντα πρακτικά, ἂν δὲ οὗτοι ὄντες δημόσιοι ὑπαλλήλοι δὲν ἀπηλλάχθησαν διὰ Β. διατάγματος τοῦ νὰ ἐμφανισθῶσιν αὐτοπροσώπως εἰς τὸ ἀκροατήριον, καὶ ἐὰν δὲν ἐξητάσθησαν αὐτοὶ περὶ τῆς κατηγορουμένου, ὥφειλεν ὁ ἀναιρεσεῖων νὰ παραπονεθῇ περὶ τούτων ἐνώπιον τῶν συνέδρων κατὰ τὸ ἄρθρ. 458 ἐδάφ. τελευταῖον, ὅθεν δύνатаι δὲ ἤδη κατὰ πρῶτον νὰ προτείνῃ αὐτοὺς τοὺς λόγους ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου, καθότι δὲν διατάσσεται ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος ἄλλως τε οἱ προσημνησθεῖντες δέκα μαρτυρεῖς ἐξητάσθησαν ἐνῆρκος ἐν Κωνσταντινουπόλει ἔνθα διατρίβουσι, καθότι ὡς δηλοῦται ἐκ τῶν ἐκθέσεων τοῦ ἐξεταστοῦ ἦτον ἀνεπίκτος ἡ ἐμφάνισις τῶν εἰς τὸ ἀκροατήριον, ἡ δὲ ὑπὲρ τοῦ ἀνεπίκτου ἐξέτασις ἀνετέθη ἀπὸ τὸν νόμον εἰς τὴν κρίσιν τοῦ ἐξετάσαντος ὑπαλλήλου, ὥστε διαφεύγει τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Ἐπειδὴ καὶ ἂν ὑποτεθῇ, ὅτι παρεδόθη εἰς τοὺς ἐνόρκους ἡ ἐνόρκος μαρτυρία τοῦ Μ. χωρὶς ν' ἀναγνωσθῇ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ καὶ χωρὶς νὰ κοινοποιηθῇ τὸ ὄνομα αὐτοῦ εἰς τὸν κατηγορούμενον, τοῦτο δὲν καὶ οὐδεὶς τὴν ἀπόφασιν πλημμελεῖ, διότι τὸ ἄρθρον 120 ποιν. δικ. ὁρίζει, ὅτι γενομένης αἰτήσεως ἀναγινώσκειται ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ ἡ ἐνόρκος καταθέσις τοῦ μάρτυρος, δὲν ἐξάγεται δὲ ἐκ τῶν πρακτικῶν, ὅτι ἐγένετο αἰτήσις τοιαύτη καὶ ὅτι τὸ δικαστήριον ἠρνήθη τὴν ἀνάγνωσιν αὐτῆς καὶ διότι ἡ πρὸς τὸν κατηγορούμενον κοινοποίησις τοῦ μάρτυρος τοῦ ὁποίου ἡ ἐνόρκος μαρτυρία ἀναγινώσκειται ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ δὲν ἀπαρτίζεται ἀπὸ τὸν νόμον (ἄρθρ. 274 καὶ 458 § 2 ποιν. δικ.) διατάσσοντα ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος τὴν κοινοποίησιν μόνον τῶν ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ ἐξετασθέντων μαρτύρων.

ΑΠ. 43 (1895). Ἐπειδὴ ὁρίζει μὲν τὸ ἄρθρ. 431 Ποιν. Δικ. ὅτι ἐκ τῆς δεδομένης εἰς τοὺς ἐνόρκους διχογραφίας ἀφαιροῦνται αἱ κατὰ τὴν ποινικὴν ἀνωμοτί ληφθεῖσαι ἔγγραφοι καταθέσεις τῶν μαρτύρων, ἀλλ' οὐδὲ τὸ ἄρθρον τοῦτο, οὐδ' ἄλλη τις διάταξις τοῦ νόμου διατάσσει

ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητας τῆς διαδικασίας τὴν τήρησιν τῆς διατυπώσεως αὐτῆς ὥστε καὶ ἀνόματος εἶναι ἢ ἐκθεσις αὕτη θεωρηθῇ, ἐνεκα τοῦ ἀκύρου τῆς ὁροδοσίας, δὲν δύναται νὰ παραχθῇ λόγος ἀναίρεσεως ἐκ τῆς παραδόσεως αὐτῆς τοῖς ἐνόρκους.

ΑΠ. 112 (1900). Ἐπειδὴ ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ ἀρθρῶν 431 καὶ 313 Ποιν. Δικ. συνάγεται ὅτι μόνοι οἱ ὑπὸ τοῦ εἰσαγγελέως κλητευόμενοι μάρτυρες, ὅπως προφορικῶς ἐξετασθῶσιν ἐπὶ τοῦ ἀκροατηρίου δέον νὰ γνωστοποιῶνται τῷ κατηγορουμένῳ, οὐχὶ δὲ καὶ αἱ ἐνόρκως κατὰ τὴν προδικασίαν ληφθεῖσαι ἐκτάξεις, αἵτινες, κατὰ τὸ μνησθὲν ἀρθρον 431, παραδίδονται ὑπὸ τοῦ προέδρου μετὰ τῶν λοιπῶν ἐγγράφων εἰς τοὺς ἐνόρκους· διότι ταύτας ὁ κατηγορούμενος ἔχει ὑπ' ὄψει, ὡς δυναμένας κατ' ἐτήρησιν ν' ἀναγνωσθῶσιν.

ΑΠ. 52 (1844). Δύνανται τὰ ζητήματα νὰ τίθενται καὶ δι' ἄλλων πρᾶσεων παρὰ τὴν εἰς τὸν ἐπίλογον τοῦ ἐγκλητηρίου ἐγγράφου πρότασιν.

ΑΠ. 49 (1844). Ἡ τάξις τῆς θέσεως τῶν ζητημάτων ἀνήκει εἰς τὴν κρίσιν τοῦ προέδρου τῶν Συνέδρων.

ΑΠ. 59 (1844). Τὰ σύνθετα ζητήματα δὲν ἀπαγορεύεται νὰ τίθενται εἰς τοὺς ἐνόρκους.

ΑΠ. 9 (1845). Ἡ ἔνωσις τῶν ἐπιβαρυντικῶν περιστατικῶν μετὰ τὴν κυρίαν πρᾶξιν δὲν ἀπαγορεύεται. Τὸ ζήτημα ποῖοι ἐκ τῶν ληστῶν ἐξελάνισαν δὲν ἀπαιτεῖται νὰ τίθεται ὠρισμένως, καθότι πᾶσα πρᾶξις ἐκαστοῦ ἀτόμου τῆς συμμορίας καταγινώσκεται εἰς ὅλους ἐν γένει.

ΑΠ. 15 (1845). Τὰ περὶ ἐλαφρυντικῶν ἢ ἐπιβαρυντικῶν περιστατικῶν ζητημάτων πρέπει νὰ τίθενται ὠρισμένως.

ΑΠ. 52 (1845). Οἱ Σύμβουλοι δύνανται ν' ἀποποιηθῶν τὴν θέσιν ἐλαφρυντικοῦ ζητήματος, ἂν δὲν προέκυψεν ἐκ τῆς συζητήσεως.

ΑΠ. 34 καὶ 46 (1845). Αἱ κατὰ τῶν ζητημάτων παρατηρήσεις μὴ γινόμεναι ἐνώπιον τῶν κακουργιοδικῶν καλύπτονται.

ΑΠ. 57 (1845). Ὁ πρόεδρος, ἀφοῦ θέσῃ τὰ ζητήματα, δὲν χρεώτεται νὰ ἐρωτήσῃ τὸν κατηγορούμενον ἂν ἔχῃ νὰ κάμῃ παρατηρήσιν τινα.

ΑΠ. 16 (1842). Ἄν κατὰ τὴν φυσικὴν τάξιν μεταξὺ τῶν θετομένων ζητημάτων πρέπει νὰ προηγήται τὸ κύριον, τοῦτο ὅμως δὲν διατάσσεται ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητας· ὥστε ὁ πρόεδρος τῶν συνέδρων δύναται νὰ θέσῃ τὰ ζητήματα, ὅπως κρίνει ἀρμόδιον.

ΑΠ. 142 (1900). Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἀρθρον 430 Ποιν. Δικ. εἰάν ἐπὶ τῆς συζητήσεως ἀναφανῶσι κατὰ τοῦ κατηγορουμένου ἐπιβαρύνουσαι περιστάσεις ἢ εἰάν ὁ ἐγκαλούμενος ἀνέφερε περὶ αὐτοῦ πράγματα, τὰ ποῖα, κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ νόμου, ἔχουν ἐπιρροὴν εἰς τὸν καταλογισμὸν καὶ εἰς τὴν ἐπιμέτρησιν τῆς ποινῆς, γίνονται καὶ περὶ τοῦτου ἰδιαίτερα ζητήματα. Ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ὁ ἀναίρεσις ἀνέφερεν, ὡς ἀποδείκνυσι τὰ πρακτικὰ τῆς δίκης, ὅτι δέον νὰ τεθῇ εἰς τοὺς ἐνόρκους καὶ τὸ ζήτημα τῆς πλήρους ἀναίρεσις συγχύσεως τῶν αἰσθημάτων, ὅ δὲ πρόεδροι τῶν συνέδρων δὲν ἔθετε περὶ τοῦτου ζήτημα, ἐνῶ ὤφειλε

νά θέσῃ τοῦτο, ἀφοῦ τὸ τοιοῦτο ζήτημα ἔχει ἐπιρροὴν εἰς τὸν καταλογισμόν καὶ τὴν ἐπιμέτρησιν τῆς ποινῆς κατὰ τὸ ἄρθρον 86 τοῦ Ποιν. Νόμου.

Ἐπειδὴ ἡ παράλειψις τῆς θέσεως τοῦ ἀνωτέρω ζητήματος ἀποτελεῖ λόγον ἀναιρέσεως, διότι ἡ προβλεπόμενη ἀπόφασις ἐστηρίχθη ἐπὶ ἀτιμοῦς ἐτυμηγορίας καὶ συνεπῶς δὲν ἐφηρμάσθη ὁρθῶς ὁ Ποιν. Νόμος (458 § 19 Ποιν. Δικ.).

ΑΠ. 69 (1852). Ὅταν ἐν τοῖς πρακτικοῖς σημειοῦται, ὅτι ὁ πρόεδρος τῶν συνέδρων ἐγχειρίζων εἰς τὸν προτιτάμενον τῶν ἐνόρκων τὰ ζητήματα, ὑπέμνησεν αὐτοῖς τὰ ἐν τοῖς ἄρθροις 441 καὶ 458 τῆς ποιν. δικονομίας, τεκμαίρεται ὅτι ἐξήγγησεν αὐτοῖς ὅσα ἀπαιτοῦνται διὰ τῆς νόμιμον κατάρτισιν τῆς ἐτυμηγορίας.

ΑΠ. 19, 29, 21, 62 (1842). ἐν ὑπάρχει ἀκυρότης, ἂν εἰς τὰ παρὰ τοῦ προέδρου τῶν συνέδρων τεθέντα ζητήματα δὲν ὀρίζονται ὀνομαστικὰ τὰ κλαπέντα, ὅταν ἡ πρᾶξις ᾗ ἀδιαίρετος, καθὼς καὶ ὅταν φέρῃ ἡ ἐτυμηγορία ὅτι τὰ κλαπέντα συνέκειντο εἰς χρήματα καὶ ἐνδύματα.

ΑΠ. 21 (1890) Κατὰ τὸ ἄρθρον 431 Ποιν. Δικ. πάντα τὰ ἐν γραφᾷ τῆς δίκης πλὴν τῶν ἐν τῇ ἀνακρίσει ληφθεῖσων μαρτυριῶν δίδονται εἰς τοὺς ἐνόρκους ὡς δυνάμενα νὰ χρησιμεύσωσιν εἰς ἀπόδειξιν, ἐπομένως καὶ εἰς τὸ ἀκροατήριον ἐπιτρέπεται ν' ἀναγνωσθῶσιν, ὅθεν καὶ ἡ ἀνεγνώσθη ἐν μέρει ἡ ὅλη ἡ ἀπολογία τοῦ συγκατηγορηθέντος, ἀλλὰ μὴ δικασθέντος πατρὸς τοῦ ἀναιρεσέντος, οὐδεὶς νόμος παρεβιάσθη.

ΑΠ. 143 (1891). Ἐπειδὴ ὡς δηλοῦται ἐκ τῶν πρακτικῶν συνεδριάσεως ὁ Πρόεδρος τῶν Συνέδρων παραδίδων τοῖς ἐνόρκους τὰ ζητήματα μετὰ τῶν λοιπῶν τῆς δικογραφίας ἐγγράφων ἀφείλεν ἐξ αὐτῆς μόνον τὰ ἐν αἷ ἄνακριται ληφθεῖσας ἀνωμασί καταθέσεις τῶν μαρτύρων (431 Ποιν. Δικ.) ὅθεν ἐ λέγος ὅτι δὲν ἀφῆρέθη ἐκ τῆς δικογραφίας καὶ ἡ ἀνωμασί ληφθεῖσα πρόσθετος κατάθεσις τοῦ μάρτυρος Α. ἡ συνεκαμένη, ὡς ἐσχυρίζονται οἱ ἀναιρεσεῖοντες, μετὰ τῆς ἐνόρκου καταθέσεως αὐτοῦ ἐστὶν ἀπορριπτέος ὡς ἀνυπόστατος.

Ἐπειδὴ ἐκ τοῦ ἄρθρου 431 Ποιν. Δικ. καθ' ὃ μόνον αἱ ἐν τῇ προανακρίσει ἐγγράφως γεγόμεναι ἐξετάσεις μαρτύρων δὲν ἐγχειρίζονται παρὰ τοῦ προέδρου τῶν Συνέδρων εἰς τοὺς ἐνόρκους, σαφῶς προκύπτει ὅτι ἡ ἀνάγνωσις τῶν καταθέσεων τῶν συγκατηγορουμένων παρόντων ἢ ἀπώλεισάντων ὡς καὶ ἡ ἐγχείρησις αὐτῶν εἰς τοὺς ἐνόρκους ἐπιτρέπεται ἄρα ὁ λόγος ἀναιρέσεως, ὅτι δὲν ἀφῆρέθη ἐκ τῆς δικογραφίας ἡ κατάθεσις τοῦ συγκατηγορουμένου Α. τοῦ ἐν ταῖς φυλακαῖς ἀποβιώσαντος ἢς ἐγένετο χρῆσις ὑπὸ τοῦ Εἰσαγγελέως ἀπορριπτέος ἐστίν. [ὅμοιαι ΑΠ. 68 (1842) 61 (1851) 33 (1866) 30 (1884) 95 (1885) καὶ ἄλλαι].

ΑΠ. 37 (1892). Κατὰ ἄρθρον 431 Ποιν. Δικ. αἱ κατὰ τὴν προανακρίσιν ἐνόρκως ληφθεῖσαι καταθέσεις παραδίδονται μετὰ τῆς δικογραφίας εἰς τοὺς ἐνόρκους, ἀδιακρίτως εἰς ἀνεγνώσθησαν ἢ μὴ ἐν τῷ ἀκροα-

τηρίω, ἢ ἐγένετο ἢ μὴ ἄλλη τις χρῆσις αὐτῶν, ἢ ὁ Εἰσαγγελεὺς πα-
ράστη κατὰ τὴν συζητήσιν τῆς ἐξετάσεως τῶν μικρῶν.

ΑΠ. 46 (1845). Τὰ ζητήματα δὲν ἀπαιτεῖται νὰ τίθενται χωριστὰ
δὲ ἕκαστον κατηγορούμενον.

ΑΠ. 32 (1845). Εἰς τὰ ζητήματα δύναται νὰ προστεθῶσι λίξεις
μὴ ἐμπεριεχόμεναι εἰς τὸ κατηγορητήριον, ἐνυπάρχουσαι δὲ εἰς τὸ
βούλευμα.

ΑΠ. 24, 51, 66 (1846). Ὁ πρόεδρος τῶν Συνόδων ὀφείλει, ἐπὶ τῇ
αἰτήτῃ τοῦ κατηγορουμένου, νὰ θέτῃ πᾶν ἐλαφρυντικὸν ζήτημα, ἐπιρ-
ροὴν ἔχον εἰς τὸν καταλογισμὸν καὶ τὴν ἐπιμέτρον τῆς ποινῆς.

ΑΠ. 76 (1846). Τὸ ζήτημα πρέπει νὰ τίθεται συμφώνως μετὰ τὸ
βούλευμα, καὶ ὅχι τὸ ἐγκλητήριον.

ΑΠ. 148 (1846). Ἐπὶ τῇ αἰτήτῃ τοῦ ἐπὶ ληστείᾳ κατηγορουμένου
ὀφείλει τὸ δικαστήριον νὰ θέσῃ ζήτημα περὶ κλοπῆς.

ΑΠ. 31 (1817). Ὁ πρόεδρος τῶν συνόδων, ἀμφισβητούμενης τῆς
ἡλικίας τοῦ κατηγορουμένου, ὀφείλει νὰ θέσῃ ζήτημα εἰς τοὺς ἐνόρ-
κους. Τὸ τῆς διακρίσεως ζήτημα δὲν ἔχει οὐδεμίαν ἐπιρροὴν καὶ ἂν οἱ
ἐνόρκοι, ἀποφανθέντες ὅτι ὁ κατηγορούμενος συνεπλήρωσε τὸ 14 ἔτος
τῆς ἡλικίας, ἀποφανθῶσιν ὅτι οὗτος δὲν ἐνήργησε μετὰ διακρίσεως.

ΑΠ. 67 (1847). Ὁ πρόεδρος δύναται νὰ θέσῃ ἐλαφρυντικὸν ζήτημα
εἰς τοὺς ἐνόρκους προκύπτον ἐκ τῆς συζητήσεως, καὶ ἂν ὁ κατηγορού-
μενος δὲν συναινῇ.

ΑΠ. 68 (1847). Ἡ λαμβασμένη σημείωσις τῆς χρονολογίας τῆς πρά-
ξεως τοῦ ἐγκλήματος εἰς τὸ θετὸν ζήτημα, ἂν ἐκ τούτου δὲν ἐπέρχηται
βλάβη εἰς τὸν κατηγορούμενον λόγῳ παραγραφῆς τῆς πράξεως, δὲν
φέρει ἀναίρεσιν.

ΑΠ. 72 (1847). Ζήτημα μὴ ἔχον ἐπιρροὴν εἰς καταλογισμὸν καὶ
εἰς τὴν ἐπιμέτρον τῆς ποινῆς ὁ πρόεδρος δὲν ὀφείλει νὰ θέσῃ εἰς τοὺς
ἐνόρκους.

ΑΠ. 44, 52 (1848). Τὸ δικαστήριον ὀφείλει νὰ θέτῃ ζήτημα περὶ
αἰμῶνις προτεινόμενον παρὰ τοῦ συνηγόρου τοῦ κατηγορουμένου, καίτοι
ἀνομιμῶν τούτου τὴν πράξιν.

ΑΠ. 42 (1818). Τὰ ἐγγχειριζόμενα εἰς τοὺς ἐνόρκους ζητήματα δὲν
ἀπαιτεῖται νὰ ὑπογράφωνται παρὰ τοῦ γραμματέως τῶν συνόδων.

ΑΠ. 43 (1848). Ὁ πρόεδρος τῶν συνόδων ὀφείλει νὰ θέτῃ ζήτημα
εἰς τοὺς ἐνόρκους, ἂν ὁ κατηγορούμενος, μὴ συμπληρώσας τὸ 14 ἔτος
τῆς ἡλικίας του, ὅτε ἐπραξὲ τὴν ἀξιόποιον πράξιν, ἐνήργησε μετὰ δια-
κρίσεως.

ΑΠ. 10 (1849). Τὸ δικαστήριον τῶν συνόδων δὲν δύναται νὰ θέσῃ
εἰς τοὺς ἐνόρκους ζητήματα, ἅπερ δὲν βεβαιοῖ ὅτι ἐξήχθησαν ἀπὸ τὴν
συζητήσιν, ἢ ἐπιδράστησαν ἀπὸ τὸν κατηγορούμενον, ἐπὶ λόγῳ ὅτι
ταῦτα ἐξάγονται ἀπὸ τὸ αἰτιολογικὸν τοῦ βουλεύματος.

ΑΠ. 33 (1849). Ζήτημα δυνάμενον ν' ἀποδειχθῇ διὰ μόνης ἀμετα-
κλήτου ἀποφάσεως δὲν ὑποβάλλεται εἰς τοὺς ἐνόρκους.

ΑΠ. 77 (1849). Δεν απαιτείται ανάπτυξις τοῦ προέδρου ἐπὶ τῶν εἰς τοὺς ἐνόρκους ὑποβαλλομένων ζητημάτων.

ΑΠ. 102 (1849). Ἡ θέσις τῶν ζητημάτων ἀνήκει εἰς μόνην τὴν κρίσιν τοῦ προέδρου.

ΑΠ. τμδ' (1839). Ἡ ἀπλὴ ἔκθεσις τοῦ ἐνωμοτάρχου πρὸς τὴν ἀνωτέραν αὐτοῦ ἀρχὴν δὲν ἐξαιρεῖται ἀπὸ τοῦ ἀρθρον 431 ποιν. δικ. καὶ δύναται νὰ παραδοθῇ εἰς τὸν προϊστάμενον τῶν ἐνόρκων.

ΑΠ. 30 (1850). Τὸ ἀχρονολόγητον τῶν ζητημάτων δὲν εἶναι ἑλλειψις οὐσιώδους, δυναμένη νὰ δώσῃ χώραν εἰς ἀναίρεσιν.

ΑΠ. 22 (1844). Οἱ ἐνόρκοι δὲν δύναται νὰ προσθέσωσιν εἰς τὴν ἐτομῇ ἡγορίαν ἐπιβαρυντικὴν περίστασιν, μὴ τεθεῖσαν αὐτοῖς.

ΑΠ. 9. 12 (1845). Ἡ ταυτότης τοῦ κατηγορουμένου, ὡς πραγματικὸν περιστατικόν, ὑπάγεται εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τῶν ἐνόρκων.

ΑΠ. 105 (1846). Ὁ πρόεδρος τῶν συνέδρων δύναται νὰ κάμῃ εἰς τοὺς ἐνόρκους ἐξηγήσιν φέρουσαν χαρακτῆρα νομικόν, οὐχὶ δὲ καὶ πραγματικόν.

ΑΠ. ρκδ' (1837). Εἶναι οὐσιωδῶς ἀναγκαῖα ἡ σημείωσις τοῦ τόπου, ὅπου ἐπράχθη ἡ πρᾶξις, τὸ ἐγκλήμα, ἂν δὲ λείπῃ ἀπὸ τοῦ ζητήμα, καὶ εἰς τὸ κατηγορητήριον ὑπάρχει, δὲν ὑπάρχει ἀκυρότης.

ΑΠ. 73 (1843). Αἱ ἐξετάσεις τῶν συγκατηγορουμένων, οἵτινες παραστάνται καὶ καταθέτουσιν ὑπὸ ἄλλην ιδιότητα παρὰ τὴν τοῦ μάρτυρος, πρέπει νὰ ἐγχειρισθῶσι μετὰ τῶν λοιπῶν ἐγγράφων εἰς τοὺς ἐνόρκους καὶ εἶναι ἀδιάφορον, ἂν αἱ ἐξετάσεις αὗται ἀναγνωσθῶσιν ἐπὶ ἀκροατηρίου, καθότι τοῦτο δὲν ἀπαγορεύεται ἀπὸ τὸν νόμον.

ΑΠ. 86 (1850). Οὐδεμία τοῦ νόμου διάταξις ἀπαγορεύει τὴν ἀναγνώσιν καὶ παράδοσιν εἰς τοὺς ἐνόρκους τῶν ἐξομολογήσεων ἄλλων κατηγορουμένων, ἐξετασθέντων, κατὰ τοὺς νομίμους τύπους, ἐνώπιον ἑλληνικοῦ προξενείου.

ΑΠ. 75 (1851). Δεν παραδίδεται εἰς τοὺς ἐνόρκους ἔκθεσις περιέχουσα τὴν μεταξὺ μαρτύρων καὶ ὑπόπτου τινὸς ἀντιπαράστασιν.

ΑΠ. 26 (1850). Ἐγγραφὸν φέρον χαρακτῆρα ἀνακριτικῆς ἐξετάσεως δὲν παραδίδεται τοῖς ἐνόρκοις.

ΑΠ. 68 (1855). Μαρτυροῦναι ἐνόρκοι, μὴ ἀναγνωσθεῖσαι ὁμῶς, παραδίδονται εἰς τοὺς ἐνόρκους.

ΑΠ. 77 (1851). Ὁ πρόεδρος τοῦ δικαστηρίου τῶν συνέδρων, ἐγγεγραμμένων τὰ ζητήματα εἰς τοὺς ἐνόρκους, ὀφείλει νὰ ὑπομνήσῃ αὐτοῖς τὰ καθήκοντά των, καὶ ὅτι ἡ ἐτομῇ ἡγορία πρέπει νὰ καταρτισθῇ διὰ τὴν νομίμου πλειονοψηφίας. Ἄλλως, μὴ προκυπτούσης τοιαύτης ὑπομνήσεως ἐκ τῶν πρακτικῶν, ἡ ἀπόφασις εἶναι ἀναίρετέα (450 § 13 ποιν. δικ.).

432. Ἐκτεθέντων τῶν ζητημάτων εἰς τοὺς ἐνόρκους ἀποχωρεῖ ὁ κατηγορούμενος ἐκ τοῦ ἀκροατηρίου, δὲν δύνανται δὲ πλέον τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων ν' ἀποφά-

τῇ τὴν ἀναβολὴν τῆς δίκης δι' ἀκυρότητα γενομένην κατὰ τὴν συνεδρίασιν ἢ διὰ κρείσσονας ἀποδείξεις. * Οἱ ἐνόρχοι ὑπάγουν εἰς τὸ δι' αὐτοὺς παρεσκευασμένον δωμάτιον διὰ νὰ διασκεφθῶσι. Δὲν ἀποχωροῦσι δὲ ἐκεῖθεν πρὸ τοῦ τέλους τῆς διασκέψεως. Π.Δ. 433. 440. 446.

ΑΠ. 22 (1844). Ὁ πρόεδρος τῶν συνέδρων δὲν ἔχει δικαίωμα νὰ παύσῃ τοὺς ἐνόρχους εἰς τὸ δωμάτιον τῶν διασκέψεων, ἀλλὰ δὲν δύναται νὰ προταθῇ ὡς λόγος ἀναιρέσεως, ἂν οἱ καταδικασθέντες ὠφελήσαν ἐκ τούτου.

ΑΠ. 20α' (1837). Μόνος ὁ πρόεδρος τῶν συνέδρων δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα, ἄνευ τῆς συνδρομῆς τῶν ἄλλων δικαστῶν, νὰ διατάξῃ τοὺς ἐνόρχους ν' ἀποσυρθῶσιν εἰς τὸ δωμάτιον πρὸς ἀναπλήρωσιν τῆς ἐτυμηγορίας των.

ΑΠ. 8 (1844). Δύναται καὶ μόνος ὁ πρόεδρος τῶν συνέδρων νὰ παύσῃ τοὺς ἐνόρχους πρὸς διόρθωσιν λέξεων τινων τῆς ἐτυμηγορίας των, μὴ ἔχουσιν ἐπιρροὴν εἰς τὸ ἀποτέλεσμα αὐτῆς.

ΑΠ. 81 (1853). Καὶ ἂν τις τῶν ἐνόρχων ἐξέλθῃ τοῦ τῶν διασκέψεων δωματίου καὶ, κοινωνήσας μετ' ἄλλου ἐπανεέλθῃ εἰς αὐτό, δὲν ἀποβάλλεται τοῦτο λόγον ἀναιρέσεως.

ΑΠ. 26 (1884). Οὐδ' ἀπαγγέλλεται ὑπὸ τοῦ νόμου ἀκυρότης εἰς τὴν διαδικασίαν ἕνεκα τοιαύτης συγκοινωνίας τινὸς τῶν ἐνόρχων μετ' ἄλλων προσώπων, ἢ καὶ αὐτῆς τῆς πολιτικῶς ἐναγοῦσης, οὐδὲ λόγον ἀναιρέσεως ἀποτελεῖ ἠθικὴ δῆθεν πίεσις τῶν ἐνόρχων ἐκ ἐκλιπαρήσεως τῶν αὐτοῦ τῆς πολιτικῶς ἐναγοῦσης, κρατούσης ἐν ταῖς ἀγκάλας τοῦ λαοῦ αὐτῆς.

433. Διασκεπτομένων τῶν ἐνόρχων, οὐδεὶς εἰσέρχεται εἰς τὸ πρὸς διάσκεψιν δωμάτιον, ἀλλ' οὐδὲ τῶν ἐνόρχων τις δύναται νὰ ἐξέλθῃ ἐκεῖθεν ἄνευ ἀδείας τοῦ προέδρου τοῦ δικαστηρίου [τῶν κακουργιοδικῶν] τῶν συνέδρων. Κατὰ τὸν αὐτὸν καιρὸν ἀπαγορεύεται ὡσαύτως εἰς τοὺς ἐνόρχους ὅποιαδήποτε ἀνακοίνωσις πρὸς τρίτον τινά. — Πρὸς διατήρησιν τῆς ἀπαγορεύσεως ταύτης ἐκτίθεται φυλακὴ παρὰ τὴν θύραν τοῦ πρὸς διάσκεψιν δωματίου. Π.Δ. 434. 445.

* Τὸ ἐδ. 1 τοῦ άρθρου 432 δημοσιεύεται ὡς ἐτροποποιήθη ὑπὸ τοῦ Νόμου ΒΘΖ τῆς 11 [13] Φεβρ. 1901.

ΑΠ. 24 (1857). Ἐπειδὴ ἐκ τῶν πρακτικῶν τῆς συνεδριάσεως προκύπτει ὅτι ὁ εἰς τῶν ἀναπληρωτικῶν ἐνόρκων, μὴ δυνήθεντος τοῦ ἑτέρου νὰ διαμείνῃ εἰς τὴν συζητήσιν, ἔνεκεν ἀσθενείας, δὲν ἔλαβε καμμίαν συγκοινωνίαν μετὰ τοὺς δώδεκα τακτικούς ἐνόρκους, ἀποὺ εἰσῆλθον οὗτοι εἰς τὸ δωματίον τῶν διασκέψεων τῶν, καθ' ἃ ἀπαιτεῖ τὸ ἀρ. 433 ποιν. δικ. ἂν δὲ συνήρχοντο οἱ ἀναπληρωτικοὶ ὁμοῦ μετὰ τοὺς τακτικούς ἐνόρκους εἰς τὸ δωματίον τῶν κατὰ τὴν πρὸς ἀναφυγὴν νομένην ἀνακοπὴν τῆς συζητήσεως, τοῦτο δὲν ἀπαγορεύεται ἀπὸ τὸν νόμον.

ΑΠ. 81 (1853). Ἐπειδὴ ἅπαντες οἱ τῆς ἀναιρέσεως λόγοι ἀναφέρονται εἰς τὸ γεγονός, ὅτι εἰς τῶν ἐνόρκων ἐξῆλθε τοῦ τῶν διασκέψεων δωματίου κατὰ τὴν πρὸς ἀναφυγὴν τῶν ἐνόρκων γενομένην διακοπὴν συζητήσεως, καὶ κοινωνήσας μετ' ἄλλων ἐπανῆλθεν εἰς αὐτό, τὸ δὲ γεγονός τοῦτο καὶ ἀληθὲς ἐὰν ὑποτεθῇ οὐδαμοῦ ἀναφέρεται ἐν τῷ νόμῳ ὡς λόγος ἀναιρέσεως 432, 433, 344 ποιν. δικ.

ΑΠ. 107 (1856). Ἐπειδὴ ὁ ἕτερος λόγος, ὅτι ὁ προϊστάμενος τῶν ἐνόρκων ἦλθε μόνος εἰς συνέντευξιν μετὰ τοῦ προέδρου τῶν συνεδρῶν, δὲν ἀποτελεῖ παράβασιν ἐπαγομένην ἀναιρέσιν.

ΑΠ. 30 (1882). Δὲν εἶναι λόγος ἀναιρέσεως ἡ μετάβασις τῶν ἐνόρκων εἰς τὰς ἰδιαιτέρας τῶν κατοικίας καὶ ἡ μετ' ἄλλων συγκοινωνία τῶν, κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς πρὸς ἀναφυγὴν τῶν δικαστῶν ἐγκριθείσης διακοπῆς τῆς συζητήσεως.

ΑΠ. συβ' (1839) 81 (1853) 34 (1877) 80 (1879) 26 (1884). Ἡ περίστασις τῆς ἀνακοινώσεως ἐνόρκου πρὸς τρίτον ἐν τῇ ὥρᾳ τῆς διασκέψεως τῶν ἐνόρκων τιμωρεῖται μὲν κατὰ τὸ 431 ἀρ. 431, ἀλλὰ δὲν συναριθμεῖται ἐν τοῖς λόγοις τῆς ἀναιρέσεως. Πᾶσα δὲ ἄλλη ἀνακοίνωσις πρὸ τῆς διασκέψεως δηλονότι, οὐδαμῶς πρόνοιται ὑπὸ τοῦ νόμου.

ΑΠ. 37 (1848). Τοῦτο προφανὲς τυγχάνει, ὅτι τὸ ἀρ. 433 ἀπαγορεύει τὴν εἰς τὸ δωματίον τῶν διασκέψεων εἰσόδον ἄλλου καὶ τὴν ἐξ αὐτοῦ ἐξοδὸν τινος τῶν ἐνόρκων ἄνευ ἀδείας τοῦ δικαστηρίου ἐν ποινῇ χρηματικῇ ἢ ποινῇ προσωπικῆς κρατήσεως, ἀλλ' οὐκ καὶ ποινῇ ἀκυρότητος. Ὅθεν δὲν εἶναι ἀκυρωτικὴ ἡ ἐτυμηγορία διὰ τὴν ὑπὸ τῶν ἐνόρκων προκληθεῖσαν ἀδείαν τοῦ προέδρου εἰσόδον τοῦ δικαστικοῦ γραμματέως πρὸς διασάφησιν δυσανασχνησάντων λέξεων τῶν ζητημάτων, ὅς αὐτοῦ ἀντιγραφέντων.

ΑΠ. 191 (1873) 40 (1875) 27 (1887) 139 (1894) 26 (1895). Ἀλλ' οὐδὲ διὰ τὴν εἰσόδον καὶ παραμονὴν ἐν τῷ δωματίῳ τῶν διασκέψεων ἄλλου τινὸς δικαστικοῦ προσώπου ὅσον τοῦ Προέδρου πρὸς χρηματὴν ὁδηγίαν.

ΑΠ. 145 (1876). Ἡ παραβίασις τοῦ 433 δύναται νὰ περιβληθῇ διακοπῆς τῆς συζητήσεως ἐνώπιον τοῦ δικ. τῶν συνεδρῶν διὰ κατὰ τὰς περιστάσεις δύναται ν' ἀκυρώσῃ τὴν ἐπ' ἀκρατηρίου δικαστῶν ἢ ν' ἀπορρίψῃ τὴν πρότασιν. Ὅθεν τὸ δικ. τῶν συνεδρῶν οὐδεὶς πάντοτε ν' ἀποφαίνεται ἐπὶ γενομένης τοιαύτης προτάσεως.

ἀπορώσης εἰς δισταγὸν κατὰ τὴν συζήτησιν προκύψαντα (ἄρθ. 420),
 ἡ λειψὶς δὲ τοιαύτης ἀποφάσεως λόγος ἐστὶν ἀναιρέσεως.

ΑΠ. 46 (1879) 30 (1882) 23 (1885). — Δὲν ἀποτελεῖ λόγον ἀναιρέσεως ἡ κατὰ τὰ πρὸς ἀναφυγὴν διαλείμματα συγκοινωνία τῶν ἐνόρκων μετὰ τῶν ἐκτός, μὴ συναριθμουμένη ἐν τοῖς λόγοις τοῦ ἁρθρου 458.

ΑΠ. 144 (1860) 49 (1880). — Ὅτι παρὰ τὸν νόμον δὲν ἐτέθη φυλακὴ εἰς τὴν θύραν τοῦ δωματίου τῆς διασκέψεως τῶν ἐνόρκων, δὲν εἶναι λόγος ἀναιρέσεως.

ΑΠ. συδ' (1839). — Ἡ ἀνακοίνωσις ἐνόρκου τινὸς γενομένη συνεδριάζοντος τοῦ κακουργιοδικείου, δὲν προνοεῖται ἀπὸ τὸν νόμον, καὶ ἐπομένως οὔτε δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς λόγος ἀναιρέσεως.

ΑΠ. συδ' (1839). — Ἀπαγορεύεται εἰς τοὺς ἐνόρκους ὅποιαδήποτε ἀνακοίνωσις πρὸς τρίτον τινὰ ἀφ' ἧς στιγμῆς εἰσέλθωσι πρὸς διάσκεψιν.

ΑΠ. 90 (1853). — Διαρκούσης τῆς διασκέψεως τῶν ἐνόρκων ἡ συγκοινωνία αὐτῶν μετ' ἄλλων δὲν ἀποτελεῖ λόγον ἀναιρέσεως (434 ποιν. δικ.) ἀλλὰ ποινὴ ἐπιβάλλεται εἰς τὸν παραβάτην.

ΑΠ. 107 (1853). — Ἡ συγκοινωνία, ἣν ἔλαβον τυχόν οἱ ἐνόρκοι κατὰ τὴν διακοπὴν τῆς οἰκῆς μετ' ἄλλων, δὲν ἀποτελεῖ λόγον ἀναιρέσεως (438 ποιν. δικ.)

434. Ἐνόρκοι ἀντιβαίνοντες εἰς τὴν ἤδη εἰρημένην ἀπαγόρευσιν τιμωροῦνται παρὰ τοῦ δικαστηρίου τῶν κακουργιοδικῶν] συνόδων μὲ χρηματικὴν ποινὴν 10—200 δρ. — Ἄλλοι δὲ παρὰ τοὺς ἐνόρκους, παραβαίνοντες τὴν τοιαύτην ἀπαγόρευσιν, καθὼς καὶ ὁ φύλαξ τῶν συγχωρῶν τὴν παράβασιν ταύτην, τιμωροῦνται μὲ κράτησιν εἰκοσιτεσσάρων ὥρων. Π.Δ. 420.

435. Ἐν τῷ πρὸς διάσκεψιν δωματίῳ ὁ προϊστάμενος τῶν ἐνόρκων ἐκθέτει ἐνώπιον πάντων εἰς αὐτοὺς ἐκρινὼς καὶ αὐτολεξεῖ τὰ ἐξῆς. — α' Ὅτι θέλουν βασανίσαι εὐσυνειδώς τὴν κατηγορίαν καὶ διὰ τῆς βασάνου ταύτης ἐξόχως δὲ δι' ἐπιμελοῦς σταθμίσεως τῆς ἐπὶ παρουσίας αὐτῶν γενομένης δημοσίας [διασκέψεως] συζητήσεως, τῶν κατ' αὐτὴν ἐξομολογήσεων, καὶ τοῦ περιεχομένου τῶν καθυποβεβλημένων τυχόν ἄλλων ἀποδείξεων θέλουν σχηματίσει καὶ παγιώσει τὴν ἰδίαν αὐτῶν πεποιθήσιν. ὅτι ὁ νόμος δὲν ζητεῖ μὲν παρ' αὐτῶν λόγον τῶν αἰτίων, ἐπὶ τῶν ὁποίων στηρίζεται ἡ πεποί-

»θησίς/των, ἐπιβάλλει ὁμως εἰς αὐτοὺς τὸ ἱερὸν χρέος
 »τοῦ νὰ ἀκούουν, ἐνῷ σχηματίζουν τὴν πεποίθησίν των,
 »τὴν φωνὴν τῆς ἰδίας των συνειδήσεως, καὶ τὴν ἐκ των
 »συζητήσεων παραχθεῖσαν γνώμην των περὶ τοῦ βασιμῶν
 »τῆς κατηγορίας, περὶ τῆς ἀληθείας των γεγονότων,
 »περὶ τοῦ ἀξιοπίστου των μαρτύρων, καὶ τοῦ ἀξιοχρέου
 »των ἀποδείξεων· ὅτι ἰδίως ὀφείλουν νὰ μὴ λησμονή-
 »σουν, ὅτι ἡ διάσκεψις των πρέπει νὰ ἀφορᾷ μόνον τὴν
 »κατηγορίαν καὶ τὰ στηρίζοντα αὐτὴν καὶ μετ' αὐτῆς συ-
 »νεχόμενα πράγματα καὶ περιστατικά, οὐδέποτε δὲ τὰ
 »νόμιμα ἀποτελέσματα καὶ τὰς διὰ τῆς ἀποφάσεως ἐπα-
 »χθησομένας τυχόν ποινάς· καὶ ὅτι, ἐκ τοῦ ἐναντίου, ἡ
 »τελευταία αὕτη σκέψις ἀντιβαίνει εἰς τὰ ἐνορκὰ των
 »καθήκοντα, καθότι ὁ νόμος δὲν ἐπέτρεπεν εἰς αὐτοὺς
 »τὸν προσδιορισμὸν τῆς ποινῆς, ἀλλὰ μόνον τὴν λύσιν
 »τοῦ ζητήματος, ἂν ὁ κατηγορούμενος ᾖ ἢ οὐκ ἔνοχος τῆς
 »προσαπτομένης εἰς αὐτὸν πράξεως ἢ ὀχι». — Ἀντίτυπον
 τῆς ὁδηγίας ταύτης τοιχοκολλᾶται εἰς τὸ δωμάτιον τῆς
 διασκέψεως. Π.Δ. 432.

ΑΠ. 37 (1841). Κατὰ ἀριθρ. 435 καὶ ἐπ. Ποιν. Δικ. ἡ ἐτυμηγο-
 ρία των ἐνόρκων πρέπει νὰ ᾖ σαφὴς καὶ τελεία, τούτέστι νὰ ἀν-
 παρίξη περὶ τε τῆς κυρίας πράξεως καὶ περὶ ὅλων των ἐλαφρυντικῶν
 περιστάσεων αὐτῆς, καὶ νὰ μὴν ἀντιφάτῃ αὐτὴ εἰς ἑαυτήν, βεβαιώ-
 νουσα δι' ἑνὸς κεφαλαίου, ὅτι ἀρνεῖται δι' ἄλλου· ὡς ἂν εἴη
 ἐσφαλμένη, ἐλλειπὴς, ἀτακτὸς ἢ ἀντιφατικὴ, τὸ Δικ. των Συνόρων
 ὀφείλει νὰ ἀναπέμψῃ τοὺς Ἐνόρκους εἰς τὸ δωμάτιον των διασκέψεως
 διὰ νὰ διορθώσουν αὐτήν, διότι ἄλλως ἤθελεν ἐκδῶσαι ἀπόφασιν πλη-
 μελῇ, ἀναγκαζόμενον νὰ ἀναπληρώσῃ τὰς ἐλλείψεις τῆς ἐτυμηγορίας
 διὰ τῆς ἐρμηνείας τοῦ ἀσαφοῦς μέρους αὐτῆς ἢ διὰ προσθήκης ἢ ἀφαι-
 ρέσεως πραγματικῶν περιστατικῶν, καὶ οὕτω νὰ ὑπερβῇ τὰ ὅρια τῆς
 δικαιοσύνης του. Ἐὰν βεβαιουταὶ λοιπὸν δι' ἑνὸς κεφαλαίου τῆς ἐτυμηγο-
 ρίας ὅτι ὁ κατηγορούμενος εἶχε καιρὸν καὶ εὐκολίαν ἀμυνόμενος νὰ ἀντι-
 χρήσιν μικροτέρων καὶ μὴ ἀγνώστων εἰς αὐτὸν μέσων, ὥστε νὰ ἀντι-
 φύγῃ τὴν ἐπίθεσιν καὶ νὰ ματαιώσῃ τὸν σκοπὸν τοῦ προσβάλλεσθαι
 ἑτερον δὲ κεφάλαιον βεβαιώνει, ὅτι ὁ κατηγορούμενος ὑπερέβη τῆς ἐπι-
 χωρημένης ἀμύνης τὸ μέτρον ἀπὸ τὸν αἰφνίδιον καὶ ὑπερβολικὸν ὀργισμὸν

ἢ ἀπὸ τὴν ταραχὴν τοῦ νοός, ὑπάρχει ἀντίφρασις τὴν ὁποίαν οἱ ἑνορκοὶ πρέπει νὰ λύσωσι.

ΑΠ. 55 (1877), 12 (1882). Καὶ ἂν ἐν τῷ ὁωματίῳ τῶν διασκέψεων ὅν ὑπῆρχον ἀνηρτημένα αἱ ἐν τῷ ἄρθρῳ 435 ἐκτιθέμεναι ὁδηγίαι, ὅτε ἀνέγνω αὐτάς τοῖς ἐνόρκοις ὁ προϊστάμενος αὐτῶν, καθ' ὃ ἔχει καθήκον, ἀναίρεσις δὲν ἐπέρχεται, ἅτε μὴ ὀριζομένης τῆς παραλείψεως ταύτης ὡς λόγου ἀναίρεσεως.

ΑΠ. 1 (1864). Οὐδὲ ἀπαιτεῖ ὁ νόμος τὴν διὰ τῶν πρακτικῶν ἢ ἄλλου ἐγγράφου βεβαίωσιν τῆς ἐκπληρώσεως τῶν ὁρισμῶν τοῦ ἄρθρου 435.

ΑΠ. 139 (1846). Ἀπαγορεύοντος τοῦ νόμου (ἄρθρ. 435) τὴν περὶ τῶν νομίμων ἀποτελεσμάτων τῆς τῶν ἐνόρκων ἐτυμηγορίας καὶ περὶ τῶν ποινῶν δικάσκειν, ἐπιταί, ὅτι συναπαγορεύεται καὶ ἡ περὶ τῶν ἀποτελεσμάτων τούτων καὶ τῶν ποινῶν συζήτησις ἐνώπιον τῶν ἐνόρκων· ὅθεν οὐδεμίᾳ προφάσει δύναται ὁ ὑπερασπιστὴς ν' ἀνακοινοῖ τοῖς ἐνόρκοις τὰ τῆς ἐτυμηγορίας αὐτῶν νόμιμα ἀποτελέσματα, ἔχει ἐπομένως καθήκον ὁ πρόεδρος τῶν συνέδρων ν' ἀπαγορεύῃ τὴν ἀνάπτυξιν ταύτην.

436. Οἱ ἑνορκοὶ διασκέπτονται πρῶτον περὶ τοῦ κυρίου ζητήματος, καὶ ἔπειτα περὶ τῶν [παρεμπιπτόντων] πυρεπομένων τυχόν ζητημάτων.

437. Ὁ προϊστάμενος τῶν ἐνόρκων «υλλέγει περὶ ἑκάστου τῶν ζητημάτων τὰς ψήφους, καθ' ἣν ἐτάχθησαν παρὰ τοῦ προέδρου σειράν. — Ἡ ψηφοφορία συνίσταται μόνον εἰς τὴν ἐξῆς δῆλωσιν· — ἂν ὁ κατηγορούμενος ᾖ ἐνοχὸς τῆς εἰς αὐτὸν προσαπτομένης πράξεως, ἢ ὄχι. — ἂν ᾖ ἐνοχὸς τῆς πράξεως κατ' αὐτὴν ἢ ἐκείνην τὴν περίστασιν ἢ ὄχι. Π. Δ. 438.

ΑΠ. 95 (1865). Ἐπειδὴ οἱ ἐνορκοὶ ὀφείλουσι ν' ἀπαντήσωσι πρὸς ἕκαστον τῶν ζητημάτων καθ' ἣν ἐτάχθησαν παρὰ τοῦ προέδρου σειράν (437 καὶ 438 ποιν. δικ.) ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου διὰ τῆς πρώτης ἐτυμηγορίας τῶν, παραλείψαντες ἐντελῶς τὴν λύσιν τοῦ ὀγδόου ζητήματος, περὶ τοῦ ἂν ὁ κατηγορούμενος ἐξετέλεσε τὴν ἀποδοθεῖσαν αὐτῷ πρᾶξιν εἰς κατάστασιν νομίμου ἀμύνης, ἀπήντησαν εἰς τὰ ἐπόμενα περὶ τῆς ὑπερβάσεως τῆς ἀμύνης ζητήματα.

Ἐπειδὴ ἕνεκα τῆς ἀταξίας ταύτης θεωρήσαν τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων ἀτελῇ καὶ ἀσαφῇ τὴν εἰρημένην ἐτυμηγορίαν, ὁ ὅπως ἐκτράπεν αὐτὴν ἄκυρον.

Ἐπειδὴ ἐκ τῶν πρακτικῶν βεβαιοῦται ὅτι ὁ συνήγορος τοῦ κατηγορουμένου ἠγόρευσε κατὰ τὴν περὶ ἀκυρώσεως τῆς ἐτυμηγορίας συζήτη-

σιν, επομένως ανυπόστατον εξελέγχεται τὸ παράπονον ὅτι δὲν τῷ ἐδόθη ὁ λόγος κατὰ τὴν συζήτησιν ταύτην.

Ἐπειδὴ ὁ κατηγορούμενος δὲν προσκαλεῖται αὐτὸς εἰς τὸ ἀκροατήριον, εἰμὴ ἂν οὐδὲν πρὸς τὸν συνέδριον υπογράψῃ μετὰ τοῦ γραμματέως τὴν ἐτυμηγορίαν πρὸς κοινοποίησιν αὐτῆς εἰς τὸν κατηγορούμενον. Ἐὰν ἢ πρὸ τῆς κοινοποιήσεως ταύτης ἐκδοθεῖσα ἀπόφασις δὲν ἀπῆταιτο, οὐδὲ ἡδύνατο ν' ἀπαγγελλῇ παρόντος τοῦ κατηγορουμένου, ὡς ὁ ἀναίρεσίαν οὐκ ὀρθῶς διατείνεται.

Ἐπειδὴ βεβαιουμένου ἐκ τῶν πρακτικῶν ὅτι ἐκ τῶν εἰς τοὺς ἐνόρκους κατὰ τὴν πρώτην αὐτῶν ἀποχώρησιν παραδοθέντων ἐγγράφων ἀφῆλθον αἱ κατὰ τὴν ἀνάκρισιν ἀνωμοτίαι ληφθεῖσαι μαρτυρίαι καὶ ὅτι ἀναπειφθέντες οἱ ἐνόρκοι πρὸς νέαν διάσκεψιν παρέλαβον τὰ ἀνωτέρω ἐγγράφα ἤγουν τὰ εἰς αὐτοὺς ἀρχικῶς παραδοθέντα, ἀποδεικνύεται σαφῶς ὅτι μετὰ τὴν πρώτην ἀποχώρησιν τούτων δὲν περιείχοντο αἱ ἀφαιρεθεῖσαι μαρτυρίαι, οὐδὲ κατὰ τὴν δευτέραν τῶν ἐνόρκων ἀποχώρησιν οὐδὲ ἀπῆται διάταξις τοῦ νόμου ν' ἀφαιρεθῇ ἐκ τῶν ἐγγράφων τούτων καὶ ἡ ἀκυρωθεῖσα ἐτυμηγορία.

ΑΠ. 95 (1865) 137 144 (1860). Τῶν ἐνόρκων ὀρεϊλόντων ν' ἀπαντήσωσιν εἰς ἕκαστον τῶν ζητημάτων κατὰ τὴν τεταγμένην ὑπὸ τοῦ προέδρου σειράν, εἰδὲν διὰ τῆς ἐτυμηγορίας αὐτῶν παραλείψωσιν ἐντελῶς τὴν λύσιν τινὸς ζητήματος καὶ μεταβῶσιν εἰς τὰ ἐπόμενα ζητήματα, τὴν ἐτυμηγορίαν ταύτην ὡς ἄτακτον καὶ ἀτελεῖ ὀρθῶς τὸ δικαστ. τῶν συνέδριον κηρύττει ἄκυρον.

ΑΠ. 104 (1865). Ἐπίσης δὲ τὰς τὸ ὑποβληθὲν τοῖς ἐνόρκοις ζήτημα περιλαμβάνει ἐξ ὑπαμοιβῆς διάφορα ζητήματα προσοσώμενα ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ ἐδ. τοῦ ποιν. νόμου, ἢ δὲ ἐτυμηγορία ἀπαντᾷ καταφατικῶς ἐφ' ἀπάντων ἄνευ διαστολῆς τῶν διὰ τοῦ διαζευκτικοῦ μορίου χωριζομένων κώλων τοῦ συνθέτου τούτου ζητήματος, οὐδὲν ἐνεκεν ἀποβαίνει ἀδύνατον νὰ διακριθῇ ἂν οἱ ἐνόρκοι ἀπήντησαν καταφατικῶς ἐφ' ὅλων τῶν ἐξ ὑπαμοιβῆς τεθέντων τούτων ζητημάτων ἢ ἐπὶ τινὶ ἢ ἐπὶ ἐνὸς μόνου καὶ ἐπὶ τινος, τὸ δικαστήριον τῶν συνέδριον ὀρεῖται νὰ παραπέμψῃ τοὺς ἐνόρκους εἰς τὸ δωμάτιον πρὸς διόρθωσιν τῆς πλημμελοῦς αὐτῶν ἐτυμηγορίας, ὅτε μὴ δυνάμενον νὰ ἐπιβάλλῃ ποινὴν, ἐπὶ τῇ βάσει αὐτῆς εἶναι ὁ ἐντελῶς ἀδιάφορον ἂν τὰ διάφορα ἐξ ὑπαμοιβῆς ζητήματα ὑποθέτωσι τὴν αὐτὴν ἐγκληματικότητα καὶ προκαλῶσι τὴν ἐπιβολὴν τῆς αὐτῆς ποινῆς, ὥστε τὸ ἀρμόδιον νὰ ἐφαρμόσῃ τὴν προσήκουσαν ποινὴν δικαστήριον δέον νὰ γινώσκῃ ἐπὶ τινος ζητήματος οἱ ἐνόρκοι ἀπήντησαν καταφατικῶς καὶ νὰ ἦναι βέβαιον ὅτι οὗτοι ἐξετίμησαν ἕκαστον τῶν ὑποβληθέντων αὐτοῖς ζητημάτων.

ΑΠ. 75 (1862). Οἱ ἐνόρκοι ἀπορνηνόμενοι ὅτι ὁ κατηγο. ἐκ προμελέτης ἀπεφάσισε καὶ ἐσκεμμένως ἐξετέλεσεν ἀνθρωποκτονίαν, σιωπηρῶς ἀπεφώνησαν, ὅτι ἡ ἀνθρωποκτονία αὕτη δὲν ἐτελέσθη ἀπρομελετήτως καὶ εἰς βρασμὸν ψυχικῆς ὁρμῆς· δὲν ὑπάρχει επομένως ἀνάγκη νὰ παντήσωσιν εἰς τὸ περὶ τούτου ζήτημα.

ΑΠ. 73 (1864). Τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων δικαιούται ν' ἀπορρίψῃ δι' ἀποφάσεως τὴν πρότασιν τοῦ συνηγόρου περὶ τῆς ὑπὸ τοῦ προέδρου τῶν συνέδρων ἀπευθύνσεως ἐρωτήσεων πρὸς τοὺς ἐνόρκους, ἂν ὁ προετιμμένος αὐτῶν εἴγῃ συλλέξει κατὰ τὸν νόμον τὰς ψήφους αὐτῶν, ἅτε τοῦ νόμου οὔτε διατάσσοντος, οὔτ' ἐπιτρέποντος τοιαύτας συζητήσεις μετὰ τὴν τῆς ἐτυμηγορίας ἀνάγνωσιν.

438. Κατὰ τὸν εἰς τὸ προηγούμενον ἄρθρον προσ-
 διωρισμένον τρόπον γίνεται καὶ ἡ κατὰ μέρος ἀπάντησις
 πρὸς ἕκαστον τῶν ζητημάτων, τῶν ἀφορώντων τὰ παρὰ
 τοῦ κατηγορουμένου ἀναφερόμενα περιστατικά, τὰ πρὸς
 τὸν καταλογισμόν ἢ τὴν ἐπιμέτρησιν τῆς ποινῆς. Π.Δ.
 430, 437. Π.Ν.81—112.

439. Ἡ κατὰ τοῦ κατηγορουμένου ἐτυμηγορία τοῦ
 δικαστηρίου τῶν ἐνόρκων εἴμπορεῖ νὰ γίνῃ μόνον δι' ἐπτά
 τοῦλάχιστον ψήφων πρὸς πέντε. Π.Δ. 441. 458 § 13.

ΑΠ. 16 (1854) 77 (1851). Τοῦ ἄρθρου 431 ὀρίζοντος, ὅτι ὁ πρό-
 ἔδρος τῶν συνέδρων προκαλεῖ τὴν προσοχὴν τῶν ἐνόρκων εἰς τὰ ἐν ἄρθροις
 411 καὶ 458 ἀριθ. 12 καὶ 13, ἐν οἷς περιλαμβάνεται καὶ τὸ ὅτι ἡ κατα-
 δικαστικὴ ἐτυμηγορία δεόν νὰ καταρτίζεται διὰ τῆς ἐν ἄρθρῳ 439 ὀρι-
 ζομένης πλειονοψηφίας, ἐπεται, ὅτι δεόν νὰ συνάγῃται ἐκ τῶν πρακτι-
 κῶν, ὅτι ὁ πρόεδρος τῶν συνέδρων προὐκάλεσε τὴν προσοχὴν τῶν ἐνόρκων
 εἰς τὰ ἐν τοῖς ἄρθροις τούτοις ἀναφερόμενα καὶ ἐξηγήσῃ τοῖς ἐνόρκοις τί
 ἐστὶ νόμιμος πλειονοψηφία. (Coultra) 111 (1889).

ΑΠ. 33, 117 (1865). Ὅσακις ἐξάγεται ἐκ τῶν πρακτικῶν, ὅτι ὁ
 πρόεδρος προὐκάλεσε τὴν προσοχὴν τῶν ἐνόρκων εἰς τὰ ἐν τοῖς ἄρθροις
 411 καὶ 458 ἀριθ. 12 καὶ 13 ποιν. δικ. ὠρισμένα, σαφὲς καθίσταται,
 ὅτι ὑπέμνησεν αὐτοῖς καὶ τίνι τρόπῳ καταρτίζεται ἡ νόμιμος πλειονοψη-
 φία, ἅτε τοῦ ἄρθρου 441 παραπέμποντος εἰς τὸ ἄρθρον 439.

ΑΠ. 91 (1874). (Ὑψης τῆς διατυπώσεως τοῦ ἄρθρου 439 οὐσιώδους
 ὡς βεβαιούσης καὶ δικαιούσης τὴν νομιμότητα τῆς καταδίκης τοῦ κα-
 τηγορηθέντος ἐπεται, ὅτι ὅσακις ἐκ τῆς ἐτυμηγορίας τῶν ἐνόρκων δὲν
 προκύπτει ρητῶς καὶ ἀδιαφιλονεικῆτως ἂν αὕτη κατηγορησθῇ διὰ τῆς νό-
 μιμου πλειονοψηφίας, δὲν δύναται νὰ στηριχθῇ ἐπ' αὐτῆς δικαστικὴ
 ἀπόφασις.

ΑΠ. 91 (1847). Ὅσακις ἡ λέξις νομίμου δὲν ἀποτελεῖ μέρος τοῦ
 αἰματός τῆς ἐτυμηγορίας καὶ δὲν εἶναι προσέτι ὑπογεγραμμένη ὑπὸ τοῦ
 προϊσταμένου τῶν ἐνόρκων, ἔστω καὶ ἂν βεβαιούται ἐν τοῖς πρακτικοῖς ὅτι
 οὗτος ἀνέγνω τὴν ἐτυμηγορίαν καὶ προσέθηκεν ἐπὶ κεφαλίδος τὴν λέξιν
 νομίμου.

ΑΠ. 161 (1877) 118 (1895). Ὅσακις ἐν τῇ ἐτυμηγορίᾳ τῶν ἐνόρκων ἀναφέρεται ρητῶς, ὅτι αὕτη κατηρτίσθη διὰ τῆς νομίμου πλειονοψηφίας, πληροῦται ὁ σκοπὸς τοῦ νόμου.

ΑΠ. 117 (1865). Ἐπειδὴ ἡ συγκαίνωνία ἦν τυχὸν ἔλαβον οἱ ἐνόρκοι κατὰ τὴν διακοπὴν τῆς δίκης μετ' ἄλλων, δὲν ἀποτελεῖ λόγον ἀναίρετ. σεως.

Ἐπειδὴ, τῶν πρακτικῶν διαλαμβανόντων ὅτι ὁ πρόεδρος ἐπέστησε τὴν προσοχὴν τῶν ἐνόρκων εἰς ἄρθρ. 441 καὶ 458 § 12 καὶ 13 ποιν. δικ. ἀνυπόστατον ἀποθαίνει τὸ παράπονον, ὅτι ὁ πρόεδρος τῶν συνέδρων δὲν ἐπροκάλεσε καὶ δὲν ἐπέστησε τὴν προσοχὴν τῶν ἐνόρκων, εἰς τὰ διὰ τῶν ἁρθρῶν αὐτῶν ὠρισμένα, διότι ἐκ τῶν πρακτικῶν ἐξάγεται ὅτι ὁ πρόεδρος δὲν περιωρίσθη νὰ ὑπομνήσῃ ἀπλῶς τοὺς ἐνόρκους τ' ἄρθρ. αὐτά, ἀλλ' ὅτι ἐπέστησε τὴν προσοχὴν τῶν εἰς τὴν ἀναπτυχθεῖσαν παρ' αὐτοῦ ἔννοιαν αὐτῶν.

ΑΠ. 16 (1854). Ἐπειδὴ, ὡς δῆλον γίνεται ἐκ 420 καὶ 431 ποιν. δικ. ὁ νόμος ὑποτίθῃσιν ὅτι οἱ ἐνόρκοι δικασταὶ τοῦ πραγματικοῦ μόνου μέρους τῆς κατηγορίας, ἐνδέχεται νὰ μὴ γνωρίζωσιν ὡς ἐκ τῆς θέσεως τῶν τὰς κατὰ τὴν ἐνέργειαν τῶν καθηκόντων τῶν διατυπώσεως τοῦ νόμου καὶ διὰ τοῦτο ἀπαιτεῖ ὥστε ὁ πρόεδρος τῶν Συνέδρων, γινόμενων τῶν ζητημάτων νὰ προκαλῇ τὴν προσοχὴν τῶν ἐνόρκων εἰς τὰ ἐν ἁρθροῖς 441 καὶ 458 § 12 καὶ 13 διαλαμβανόμενα, ἐν οἷς περιλαμβάνεται καὶ τὸ 439, ἥτοι ὁ πρόεδρος λέγει πρὸς τοὺς ἄλλους εἰς αὐτοὺς, ὅτι ἡ κατὰ τοῦ κατηγορουμένου ἐτυμηγορία τῶν, καταδικαστικῆ οὕσα, πρέπει νὰ βεβαιωῇ ὅτι ὑπάρχει ἡ ὑπὸ τοῦ 439 ὀριζομένη πλειονοψηφία, χωρὶς νὰ ἀναφέρῃ τὸν ἀριθμὸν τῶν ψήφων· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ἐκ τῶν πρακτικῶν δὲν ἀποδεικνύεται ὅτι ὁ πρόεδρος τῶν Συνέδρων ἐπροκάλεσε τὴν προσοχὴν τῶν ἐνόρκων εἰς τὰ ἐν τοῖς εἰρημένοις ἁρθροῖς ἀναφερόμενα ἥτοι ἡ ἐτυμηγορία τῶν ἐνόρκων, καταδικαστικῆ οὕσα βεβαιώνει ὅτι ὑπῆρχεν ἡ ὑπὸ τοῦ 439 ἀπαιτούμενη πλειονοψηφία, ὅθεν καὶ ἂν ἀναφέρηται ἐν τῇ ἐτυμηγορίᾳ ὅτι κατηρτίσθη αὕτη διὰ τῆς νομίμου πλειονοψηφίας, δὲν εἶναι βέβαιον ὅτι ἡ πλειονοψηφία αὕτη εἶναι ἡ ὑπὸ τοῦ 439 ὀριζομένη, ἀφοῦ ὁ πρόεδρος τῶν συνέδρων δὲν τοὺς ἀνέφερε αὐτῆς, ὥστε νὰ γνωρίζωσιν οἱ ἐνόρκοι τί ἐστὶ νόμιμος πλειονοψηφία, ἢ ἐπὶ τῆς ἀβεβαίου ταύτης ἐτυμηγορίας ἐπελθοῦσα καταδικαστικὰ ἀπόφασις τοῦ δικαστηρίου τῶν Συνέδρων εἶναι ἀναίρετ.

440. Καταρτισθείσης τῆς ἐτυμηγορίας, ἐπιστρέφουν οἱ ἐνόρκοι εἰς τὸ ἀκροατήριον, καὶ καταλαμβάνουν τὰς ἑδρας πων.—Κατὰ παραγγελίαν τοῦ προέδρου τῶν συνέδρων, ἐγείρεται ὁ προϊστάμενος τῶν ἐνόρκων, καὶ ἐκφωνεῖ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς διασκέψεως, ὡς ἐφεξῆς.—«Τιμῶς καὶ εὐτυνευδότης λέγω, ὅτι ἡ ἐτυμηγορία τῶν ἐνόρκων

ἵνα αὕτη· Ναί, ὁ κατηγορούμενος εἶναι ἔνοχος, ὡς ἐκτε-
λέσας τὴν πράξιν (μὲ τὰ δεῖνα περιστατικά)· ἢ, Όχι, ὁ
κατηγορούμενος δὲν εἶναι ἔνοχος κτλ.» Π.Δ.432.

ΑΠ. 12 (1867). Ἐπειδὴ ὁ λόγος ὅτι ἡ ἐτυμηγορία τῶν ἐνόρκων δὲν
ἀνεγνώσθη παρὰ τοῦ προϊσταμένου αὐτῶν, ἀλλὰ παρ' ἄλλου τινος (ἐνόρ-
κου) δὲν ἀφορᾷ παραβίασιν τύπου ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος διατεταγμένου,
οὔτε νὰ ἐπιφέρῃ ἀναίρεσιν δυνάμει ἀρθρ. 458 & 18 ποιν. δικ.

ΑΠ. 29 (1854). Ἐπειδὴ, καὶ ἂν ὑποθεθῇ ὅτι ἡ πρώτη ἐτυμηγορία
τῶν ἐνόρκων δὲν ἔφερε τὴν ὑπογραφὴν τοῦ προϊσταμένου αὐτῶν, οὔτε χρο-
νολογίαν, αἱ ἐλλείψεις αὗται οὐδεμίαν ἔχουσιν ἐπιρροὴν εἰς τὴν διαδι-
κασίαν καὶ τὴν προσβαλλομένην ἀπόφασιν, ἀφοῦ οἱ συνέδριον, πεισθέντες
ὅτι ἡ ἐτυμηγορία αὕτη εἶναι ἀτελής, ἐθεώρησαν αὐτὴν ἀκυρον καὶ πα-
ρέπεμψαν τοὺς ἐνόρκους εἰς τὸ δωμάτιον τῶν διασκέψεων τῶν πρὸς κα-
τάρτισιν νέας ἐτυμηγορίας.

Ἐπειδὴ οὐδεὶς νόμος ἀπαιτεῖ νὰ τίθεται ἡ ὑπογραφὴ τοῦ προέδρου
καὶ τοῦ γραμματέως τῶν συνέδρων εἰς τὴν ἀκυρον θεωρουμένην καὶ μη-
δὲν ἀποτέλεσμα ἔχουσιν ἐτυμηγορίαν, εἰς τὴν δὲν στηρίζεται ἡ καταδι-
καστικὴ ἀπόφασις.

Ἐπειδὴ οἱ ἐνόρκοι, μετὰ τὴν ἔκδοσιν τῆς ἀτελοῦς ὡς ἀκύρου ἐτυμη-
γορίας, ἀποσυρθέντες ἐκ νέου εἰς τὸ δωμάτιον τῶν διασκέψεων τῶν, καὶ
συμπληρώσαντες τὸ πρῶτον τῆς ἐτυμηγορίας ἔγγραφον, ἠδύναντο νὰ πα-
ρουστάσωσιν αὐτὸ ὡς δευτέραν ἐτυμηγορίαν, διότι ἡ προσαγωγὴ αὐτοῦ
συμπληρωμένου, καὶ ἡ ἐγγεγραμμένη του εἰς τὸν πρόεδρον τῶν συνέδρων ἀπο-
δεικνύει ὅτι τὰ ἐν τῷ ἐγγράφῳ τούτῳ περιεχόμενα ἦσαν ἀποτέλεσμα τῆς
δευτέρας αὐτῶν διασκέψεως, καὶ ἀπετέλουν τὴν δευτέραν αὐτῶν ἐτυμη-
γορίαν, ἥτις τότε μόνον ἠδύνατο νὰ θεωρηθῇ ἀκύρος, ἂν εἶχεν ἐλλείψιν
τινα τῶν οὐσιαστικῶν πτυχῶν ἐτυμηγορίας στοιχείων· τοιαύτη δὲ ἐλλείψις
δὲν ὑπάρχει ἐν τῷ ἐγγράφῳ τούτῳ, διότι ἡ δις ἐν αὐτῷ ὑπάρχουσα ὑπο-
γραφὴ τοῦ προϊσταμένου τῶν ἐνόρκων, καὶ ἡ διπλὴ σημείωσις τῆς αὐτῆς
χρονολογίας, οὐδόλως ἀποτελοῦσι λόγον ἀκυρότητος.

Ἐπειδὴ ἡ ἐν τῷ δευτέρῳ, τρίτῳ καὶ τετάρτῳ κεφαλαίῳ τῆς ἐτυμηγο-
ρίας παράλειψις τοῦ μορίου «δὲν» οὐδεμίαν ἀσάφειαν ἐπιφέρει εἰς τὴν
ἐννοίαν τῶν κεφαλαίων τούτων, ἥτοι σαφῶς ἐξάγεται ἐκ τοῦ ἐν ἀρχῇ
ἐκαστοῦ αὐτῶν τεθέντος ἐτέρου μορίου «ὅχι» δι' οὗ ἐμφαίνεται ἀνεκδοιά-
τως ὅτι οἱ ἐνόρκοι ἔλυσαν ἀποφατικῶς τὰ τρία ταῦτα ζητήματα.

ΑΠ. 83 (1895). Ἐπειδὴ ἡ κατὰ τὸ ἀρθρον 440 Ποιν. δικ. γιγνομένη
ὑπὸ τοῦ προϊσταμένου τῶν ἐνόρκων ἀνάγνωσις τῆς ἐτυμηγορίας, ὅπως
λάβῃ γνῶσιν αὐτῆς τὸ δικαστήριον τῶν Συνέδρων καὶ κρίνῃ εἰν αὕτη
κατηρητίσθαι προσηκόντως καὶ ἐγκύρως, οὐδὲν ἄλλο δικαίωμα δύναται νὰ
προηγήσῃ εἰς τὸν ἀπόντα κατ' αὐτὴν κατηγορούμενον ἢ νὰ μένῃ ὑπὲρ
αὐτοῦ ἀμετάβλητος ἡ ἀναγνωσθεῖσα ἐτυμηγορία, νὰ μὴ μεταβληθῇ ὡς
ἐκ τῶν κατὰ τὴν ἀναγνώσιν αὐτῆς ἐνόρκων, παραπεμπομένων ἐκ νέου

εἰς τὸ πρὸς διάσκηψιν δωματίον τῶν, ἐξ οὐδεμιᾶς ὁμῶς διατάξεως τοῦ νόμου συνάγεται, ὅτι καλῶνται ἐντεῦθεν τὸ δικαστήριον τῶν Συνέδρων ν' ἀναβάλῃ τὴν δίκην ἐπὶ παρουσιαζομένῳ σπουδαίῳ τινὶ λόγῳ, ἢ καὶ νὰ διατάξῃ κρείσσονας ἀποδείξεις, ἐὰν ἐνεκεν παρεμπιπτοντος περιστάτικου πρᾶστέῃ ἀνάγκῃ τῆς προσαγωγῆς τοιούτων, πρὸς πλήρη ἀνακάλυψιν τῆς ἀληθείας, δικαιολογούσα τὴν ἀναβολὴν τῆς ὑποθέσεως. Ἰσοκατὰ τὴν ἐδίκασιν αὐτῆς προσαχθῶσιν ἀποδεικτικά μέσα μεταγενεστέρως ἀναφανέντα καὶ τελείως διαφωτίζοντα τὴν δικαιοσύνην. Ἡ δὲ περὶ τούτου ἀπόφασίς του, προδικαστικὴ οὕσα καὶ στρεφόμενη ἄλλως τε περὶ τὴν ἐκτίμησιν πραγματικῶν περιστάτικων, δὲν δύναται νὰ δώσῃ ἀφορμὴν εἰς ἀναίρεσιν οὔτε καθ' ἑαυτῆς, πολλῶν δὲ ἦτον κατὰ τῆς ἀποφάσεως τοῦ κατ' ἀκολουθίαν αὐτῆς δικάσαντος ἐτέρου δικαστηρίου, οὕτως ἡ ἀπόφασίς δὲν ὄφειλε νὰ στηριχθῇ εἰμὴ ἐπὶ τῆς ἐτυμηγορίας τῶν συγκαταόντων αὐτὸ ἐνόρκων. Ἐπομένως ὁ λόγος ἀναίρεσεως, ὅτι ἔδει ν' ἀπολυθῇ ὁ ἀναίρεσιών λόγῳ δεδικασμένου, ἐκ τῆς ἀπαλλακτικῆς ἐτυμηγορίας προερχομένου, ἀπορριπτέος καθίσταται.

ΑΠ. 21 (1842).—Ἄν, διακοπείσης τῆς συζητήσεως, οἱ ἐνόρκοι ἀποσπῶσιν εἰς τὸ δι' αὐτοὺς προσδωρισμένον δωματίον, χωρὶς νὰ κάμουν ρητὴν μνείαν εἰς τὰ πρακτικά, ὅτι, ἐπαναληφθείσης τῆς συζητήσεως, οἱ ἐνόρκοι κατέλαβον ἐκ νέου τὰς ἐδρας τῶν, τοῦτο ἐμπεριέχεται σιωπῇ πληρῶς εἰς τὴν φράσιν ἐπανελήφθη ἡ συζήτησις: τοῦτέστι κατὰ τὴν αὐτὴν τάξιν, καθ' ἣν καὶ ἤρχισε, καὶ προϋποτίθεται ἀπὸ ὅλας τὰς μεταγενεστέρας πράξεις τοῦ κακούργουδικείου, εἰς ἃς ἔλαβον μέρος οἱ ἐνόρκοι, καὶ τὰς ὁποίας ἀναφέρουν τὰ ρηθέντα πρακτικά.

ΑΠ. 19 (1860) 12 (1867).—Καὶ ἂν ἡ ἐτυμηγορία τῶν ἐνόρκων ἀναγκασθῇ ὑπὸ ἄλλου ἐνόρκου, οὐχὶ δὲ τοῦ προϊσταμένου αὐτῶν, δὲν ὑπάρχει παράβασις τύπου ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος διατεταγμένου, ἐπομένως ἀναίρεσις δὲν ἐπέρχεται.

ΑΠ. 44 (1859).—Ἐπεὶ δὲ, καὶ ἂν ὁ προϊστάμενος τῶν ἐνόρκων ἀνέγνω μὲν τὴν ἐτυμηγορίαν, ἀλλ' οὐχὶ ὁλόκληρον, ὅτε μὴ ὁρίζοντος τοῦ ἄρθρου 440 ποινὴν ἀκυρότητος.

ΑΠ. 4 (1864).—Τυπικαὶ ἐλλείψεις τῆς ἐτυμηγορίας ἐπάγουσαι ἀναίρεσιν εἶναι μόνον αἱ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 458 § 12 καὶ 13 ὁριζόμεναι, ἐν αὐταῖς δὲ δὲν συμπεριλαμβάνεται ἡ καθ' ἣν δὲν βεβαιούται, ὅτι ἀπὴν γένηται ὑπὸ τοῦ προϊσταμένου τῶν ἐνόρκων.

ΑΠ. 62 (1874).—Αἱ λέξεις αἰτιμῶς καὶ εὐσυνειδήτως λέγων διὰ ἀποτελοῦσι συστατικὸν στοιχεῖον τῆς κατὰ τὸ ἄρθ. 441 τῆς ποιν. δίκ. ἐγγράφως συντακτέας ἐτυμηγορίας, ἀλλ' ἀπλῶς ὡς τύπος τηρητέος κατὰ τὴν ἀπαγγελίαν τῆς ἐτυμηγορίας ἡ μνεία καὶ τῶν λέξεων τούτων ἀναγράφεται, ὅθεν ἡ παράλειψις αὐτῶν δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ἐπάγουσα ἀναίρεσιν.

ΑΠ. 29 (1875).—Ὁ ἐν τῷ ἄρθρῳ 440 διαγραφόμενος τύπος τοῦ προαμίου τῆς τῶν ἐνόρκων ἐτυμηγορίας δὲν διατάσσεται ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος, ἀλλ' ὡς ὑπόδειγμα προφανῶς ὁρίζεται ὑπὸ τοῦ νόμου. Ὅθεν καὶ

ἀν γένηται χρήσις φράσεων ἄλλων ἰσοδυνάμων, δὲν ἐπηρεάζεται τὸ κύρος τῆς ἐτυμηγορίας, ὅσάκις τὸ οὐσιώδες τοῦ προοιμίου τῆς ἐτυμηγορίας μένει, τοῦτέστιν ἡ τοῦ προισταμένου τῶν ἐνόρκων βεβαίωσις, ὅτι ἡ ἐτυμηγορία εἶναι ἡ ὑπ' αὐτοῦ ἐγγράφως ἐκτεθεῖσα καὶ ἀπαγγελλομένη εἰς τὸ ἀκροατήριον καὶ ὅτι, καταδικαστικὴ οὖσα, κατηγορίσθη διὰ τῆς νομίμου πλειονοψηφίας, ὑπάρχει ἐν τῇ ἐτυμηγορίᾳ.

ΑΠ. 45 (1864). Ἡ ἐν τῇ ἐτυμηγορίᾳ τῶν ἐνόρκων ὑπὸ τοῦ προισταμένου τῶν ἐνόρκων ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ, παρόντων καὶ μὴ ἀντίποντων τῶν λοιπῶν ἐνόρκων, προσθήκη λέξεων παραλειφθεῖσων ἐκ παραδρομῆς, μὴ ἔχουσιν δὲ ἐπιρροὴν τινὰ εἰς τὴν τύχην τοῦ κατηγορουμένου, δὲν ἐπιφέρει ἀναίρεσιν.

ΑΠ. 108 (1870). Ἀκυρωθείσης τῆς πρώτης ἀναγνώσεως τῆς ἐτυμηγορίας ὡς γενομένης ἐν τῇ ἀπουσίᾳ ἐνὸς τῶν συνέδρων, ἐπιτρέπεται ἡ ἐκ νέου ἀνάγνωσις αὐτῆς μετὰ τὴν τακτικὴν συγκρότησιν τοῦ δικαστηρίου, οὐδαμῶς δὲ ἀναγκαῖον νὰ παραπεμφθῶσιν οἱ ἐνόρκοι ἐκ νέου εἰς τὸ δωμάτιον αὐτῶν πρὸς σύνταξιν νέας ἐτυμηγορίας.

441. Ἡ ἐτυμηγορία τῶν ἐνόρκων πρέπει νὰ ᾔηται ἐγγράφως συντεταγμένη καὶ ὑπογεγραμμένη ἀπὸ τὸν προισταμένον αὐτῶν. — Αὕτη, ἐὰν ὁ κατηγορούμενος κηρυχθῇ ἔνοχος, βεβαίονει, ὅτι ὑπάρχει ἡ κατὰ τὸ ἄρθρον 439 ἀπαιτούμενη πλειονοψηφία, χωρὶς ὅμως νὰ φανερῶν ποτὲ τὸν ἀριθμὸν τῶν ὑπὲρ ἢ κατὰ ψηφοφορησάντων. — Ἡ ἐτυμηγορία ἀναγινώσκεται ἐπὶ παρουσίᾳ τῶν ἐνόρκων καὶ παραδίδεται εἰς τὸν πρέδρον τῶν συνέδρων. Π.Δ. 431.458.

ΑΠ. 95 (1868). Ἐπειδὴ τὸ περιστατικόν ὅτι ἡ ἐτυμηγορία τῶν ἐνόρκων δὲν ἐγράφη διὰ χειρὸς τοῦ προισταμένου τῶν ἐνόρκων δὲν ὑπάγεται, καὶ ἀληθὲς ἂν ὑποτεθῇ, εἰς οὐδεμίαν τῶν περιπτώσεων ἁρθρου 458 Π.ιν. Δικ.

ΑΠ. 11 (1854). Ἐπειδὴ ἡ πρώτη τῶν ἐνόρκων ἐτυμηγορία εἶναι καταδικαστικὴ, διότι ἀμφότεροι οἱ ἀναιρεσεύοντες ἐκηρύχθησαν ἔνοχοι ἢ ἀετῆς, ἡ δὲ ἀπόδοσις τῶν κλαπέντων πραγμάτων, τὴν ὁποίαν οἱ ἐνόρκοι παρεῖχον, ἤθελεν εἶσθαι (ὑποτιθεμένης τῆς ἐτυμηγορίας ἐγκύρου) λόγος ἐξαλείφω μὲν τὸ ἀξιοποῖνον (378 καὶ 114 ποιν. Νόμου) οὐχ ὅμως μεταβάλλων τὸν χαρακτῆρα τῆς ἐτυμηγορίας.

Ἐπειδὴ κατὰ τὰ συνδυασμένα 441 καὶ 458 § 13 ποιν. δικ. ἂν ἡ ἐτυμηγορία ᾔηται καταδικαστικὴ, δὲν ἀρκεῖ ν' ἀναφέρηται ὅτι κατηγορίσθη διὰ τῆς πλειονοψηφίας, ἀλλὰ πρέπει ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος ν' ἀπο-

μη θεωρείται ὡς ἄκυρος καὶ δὲν δύναται νὰ στηριχθῇ ἐπὶ ταύτης κα-
ταδικαστικὴ ἀπόφασις, ἐπὶ τοῦ προκειμένου δὲ ἡ ἀποφατικὴ ἀπάντησις
τῶν ἐνόρκων ἐφ' ὁλοκλήρου τοῦ οὐσιώδη ἐπιρροὴν ἔχοντος εἰς τὴν ἐπι-
μέτρην τῆς ποινῆς ζητήματος τῆς ὑπὸ τοῦ ἀρθροῦ 86 Ποιν. Νόμου
ἐκτελεσμένης μετρίας συγχύσεως τοῦ ἀναιρεσειόντος, εἶναι πρεσβῆκη ἐν τῷ
περιθωρίῳ τῆς ἐτυμηγορίας, μὴ κυρουμένη ὑπὸ τοῦ προϊσταμένου τῶν
ἐνόρκων διὰ τῆς ὑπογραφῆς τοῦ ὀνόματος καὶ τοῦ ἐπωνύμου αὐτοῦ, οἷαν
ὡναεὶ τὸ ἀρθρον 409 Πολ. Δικ. διὰ τὴν ἀποδεικτικὴν ἰσχὺν τῶν ἐγ-
γραφῶν, καθ' ὅσον τὸ ἐν τῷ περιθωρίῳ καὶ κάτωθεν τοῦ ἐν αὐτῷ γε-
γραμμένου, ὡς εἴρηται, ζητήματος γραφικὸν σημεῖον, ὡς ὑπογραφή τοῦ
πρόισταμένου δὲν εἶναι ὑπογραφή τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ ὥστε ἡ ἐλλείψις
ἐν αὐτῷ καὶ ἐγκύρου ἀπαντήσεως τῶν ἐνόρκων ἐπὶ ζητήματος ἔχοντος
οὐσιώδη ἐπιρροὴν εἰς τὸν καταλογισμὸν τῆς πράξεως καὶ τὴν ἐπιμέτρη-
σιν τῆς ποινῆς, καθίστησιν ἀναιρετέαν τὴν ἐπὶ τοιαύτης ἐτυμηγορίας
στηριχθεῖσαν καταδικαστικὴν ἀπόφασιν κατὰ τὸ ἀρθρον 458 § 12 τῆς
Ποιν. Δικ.

ΑΠ. 51 (1847). Ἡ ἐτυμηγορία πρέπει ν' ἀναφέρῃ σαφῶς καὶ ὀρι-
σμένως, ὅτι τὸ μελετηθὲν ἔγκλημα ἔμεινεν ἀνεκτέλεστον ἐκ τύχης ἢ
ἢ ἑξωτερικὰ ἐμπόδια· ἄλλως, δὲν ὑπάρχουν τὰ ἀπαιτούμενα στοιχεῖα,
ὡς νὰ στηριχθῇ ἀπόφασις συνέδρων, οἱ ὅποιοι ὑπερβαίνουν τὰ καθή-
κοντά των, συμπληροῦντες ἀτελῆ ἐτυμηγορίαν.

ΑΠ. 45 (1859). Ὅταν τὰ καὶ ὅχι τῆς ἐτυμηγορίας τῶν ἐνόρ-
κων ἴναι γεγραμμένα ἐν τῷ περιθωρίῳ χωρὶς νὰ ἴναι ὑπογεγραμμένα
παρὰ τοῦ προϊσταμένου τῶν ἐνόρκων, ἡ ἐτυμηγορία εἶναι ἄκυρος.

ΑΠ. 102 (1898). Ἐπειδὴ ἀφ' οὗ οἱ ἐνόρκοι ἀπήντησαν καταφατικῶς
εἰς τὸ ζήτημα τῆς μετρίας οἰακράξεως τῆς λογικῆς ἐνεργείας, δεχθέντες
ὅτι δὲν ἦτο ἐντελῶς ἀποκεκλεισμένη τοῦ λογικοῦ ἡ ἐνέργεια, ἔπεται ὅτι
συνεπιτυχμένως ἀπήντησαν ἀρνητικῶς ἐπὶ τοῦ πρώτου ζητήματος, ἐν ᾧ
προβλεπτο ἡ ἐρώτησις ἂν ὁ κατηγορούμενος ἐνεκα ἀναίτιου συγχύσεως
τῶν κρίσεων καὶ τοῦ νοός, ὡς ἐκ τῆς ὑποτιθεμένης προσβολῆς τῆς τι-
μῆς τῆς συζύγου του, καθ' ἣν δὲν εἶχε συνειδήσιν τῆς πράξεώς του ἢ τοῦ
ἀποπεικῶν αὐτῆς, εἶχεν ἐντελῶς ἀποκεκλεισμένην τοῦ λογικοῦ τὴν ἐνέρ-
γειαν, ὥστε περὶ τὸν ἦτο ν' ἀποφανθῶσιν ἰδιαιτέρως καὶ ἐπὶ τοῦ πρώ-
του ζητήματος.

ΑΠ. 29 (1895). Ἐπειδὴ ὁ λόγος περὶ ἄκυρότητος τῆς ἐτυμηγορίας,
ὅτι τὰ ἀναίτι, ἐν ἀμφοτέροις ταῖς ἀπαντήσεσιν αὐτῆς, δι' ὧν κηρύσσ-
εται ἔγκλος ὁ ἀναιρεσειών, εἰ καὶ γεγραμμένα ἐν τῷ περιθωρίῳ δὲν φέ-
ρουν τὴν ὑπογραφήν τοῦ προϊσταμένου τῶν ἐνόρκων ἐλέγχεται οὐχ ἦτο
τοῦ ἀπτήριτος· καθόσον τὰ περὶ ὧν ὁ λόγος ἀναίτι ὡς πανηγυρικαὶ λέ-
ξεις καὶ πρῶτα τοῦ οἰκείου στίχου, ἐγράφησαν μὲν ἐν ἀρχῇ αὐτοῦ καὶ
καὶ ἐν ὅσῃ ἐξέχουσι ὑπὸ τὰς πρώτας λέξεις τῶν ἐπομένων στίχων,
ἀλλ' αἱ οὕτως ἐξέχουσι ἀπλῶς ἀρχικαὶ λέξεις τοῦ στίχου καὶ μὴ δια-
τεῖναι τὴν κανονικὴν συνέσειαν αὐτοῦ, δὲν θεωροῦνται ὡς γεγραμμένα
ἐν περιθωρίῳ, ὥστε νὰ γρηῃσιν ἰδιαιτέρας ὑπογραφῆς.

ΑΠ. 136 (1899). 'Επειδή ὁ ἕτερος λόγος, ὅτι ἐν τῷ τελευταίῳ ζητήματι τῆς ἀμύνης προσετέθη ἐν τῷ περιθωρίῳ τῆς ἐτυμολογίας ἡ λέξις «θανατηφόρου», ἥτις δὲν βεβαιούται διὰ τῆς ὑπογραφῆς τοῦ προϊσταμένου τῶν ἐνόρκων καὶ τοῦ προέδρου τῶν συνέδρων κλπ. καὶ ἐπομένως ἡ τοιαύτη προσθήκη καθιστᾷ τὴν ἐτυμολογίαν ἄκυρον, ὁ τοιοῦτος λόγος ἐστὶν ἐπίσης ἀπορριπτέος· διότι ἀφοῦ ὁ ἀναιρεσίων ἐκπύχθη ἐνοχὸς ἀπομεινότητος θανατηφόρου τραύματος διὰ τοῦ δευτέρου ζητήματος τῆς ἐτυμολογίας, ἐν δὲ τῷ τελευταίῳ ζητήματι τῆς ἀμύνης ρητῶ, ἀναφέρεται καὶ ὅτι ἐπὶ λέξεσιν, ὅτι ὁ ἀναιρεσίων ἐξέτελεσε τὴν ἀνωτέρω πρᾶξιν, τοῦτέστι τὴν ἀναφερομένην ἐν τῷ δευτέρῳ ζητήματι τῆς ἐνοχῆς αὐτοῦ ἐπὶ ἀπομελετήτῳ θανατηφόρῳ τραύματι, ἔπεται, ὅτι ἡ ἐν τῷ περιθωρίῳ τῆς ἐτυμολογίας προσθήκη τῆς λέξεως «θανατηφόρου» δὲν καθιστᾷ αὐτὴν ἄκυρον, ἅτε μὴ ἀφορώσα εἰς οὐσιώδεις μέρος τῆς ἐτυμολογίας ἥτις, καὶ μὴ λογιζομένης τῆς τοιαύτης λέξεως, εἶναι πλήρης, ὡς περιέχουσα ἅπαντα τὰ ὑπὸ τοῦ νόμου ἀναγκαῖα στοιχεῖα πρὸς ἐπίδοξιν τῆς ὑπὸ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως καταγνωσθείσης ποινῆς.

ΑΠ. 218 (1898). 'Επειδὴ ὁ λόγος ὅτι ἡ ἐτυμολογία ἐστὶν ἀντιφατική καὶ ἀσφής, ὡς παραδεχομένη σύστασιν τοῦ ἀναιρεσίοντος, χωρὶς ν' ἀναφέρῃ μετὰ τίνων ἄλλων γνωστῶν ἢ ἀγνώστων συνέπραξεν, ἐστὶν ἀπορριπτέος, διότι ἡ τοιαύτη τῆς ἐτυμολογίας διατύπωσις ἔμεινεν οὕτω προφανῶς ἐκ τῆς ἀπειρίας τῶν ἐνόρκων, ὡς εἶχεν ἐν τῷ θελήντι αὐτοῦ ζητήματι, ἂν ὁ ἀναιρεσίων μετὰ τοῦ ἑτέρου κατηγορουμένου I. εἶναι ἐνοχοὶ ὡς ἐνεργήσαντες ἐκ συστάσεως, μὴ προσεξάντων ὅτι μετὰ τῆς ἀποφατικῆς αὐτῶν ἀπάντησιν, ὅσον ἀφορᾷ τὸν συγκατηγορούμενον, ἦν ὅλως περιττὸν νὰ ἀντιγράψωσιν ἐν τῇ ἐτυμολογίᾳ τῶν τὰ στοιχεῖα τῆς συστάσεως, τοῦτο ὅμως οὔτε ἀντιφατικὴν οὔτε ἀσφὴ καθιστᾷ τὴν ἐτυμολογίαν, διότι καὶ ἂν δὲν συνέπραξεν ὁ ἀναιρεσίων μετὰ τοῦ I. δὲν ἀποκλείεται ἡ σύμπραξις τούτου μετ' ἄλλων προσώπων, ἔστω καὶ μὴ γνωστῶν καὶ μὴ κατανοηζομένων καὶ διότι καὶ ἄνευ συστάσεως τὸ ἀδίκημα ὑφίσταται δι' αὐτὸν ἀτομικῶς κατὰ τὴν ἐτυμολογίαν, μετ' ὅλων τῶν ὑπὸ τοῦ νόμου ἀπαιτουμένων οὐσιωδῶν στοιχείων, ὅπως ἐπὶ σύρῃ τὴν ὑπ' αὐτοῦ ὀριζομένην ποινὴν.

ΑΠ. 160 (1899). 'Επειδὴ ὁ λόγος ἀναιρέσεως ὅτι ἡ καταδικαστικὴ ἀπόφασις τῶν Συνέδρων, ἐσφαλμένης στηριχθεῖσα εἰς ἀτελῆ ἐτυμολογίαν καταδικάζει τὸν νῦν ἀναιρεσίοντα εἶναι δεκτός, διότι τῷ ὄντι ἀτελής ἐξελήχθη ἡ καταδικαστικὴ ἐτυμολογία τῶν ἐνόρκων καθ' ὅσον ὡς προκύπτει ἐκ τῶν πρακτικῶν συνεδριάσεως ἐπὶ τῆς δίκης ταύτης, θεθέντων ὑπὸ τοῦ προέδρου τῶν συνέδρων δύο ζητημάτων ἀναίτιου συγχύσεως τῶν αἰσθησεων κατὰ ἀρθρ. 86 καὶ 87. Ποιν. Νόμου, οἱ ἐνοχὸι ἀπεφάνησαν μόνον ἐπὶ τοῦ πρώτου λύσαντες αὐτὸ ἀποφατικῶς, οὐχὶ δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ δευτέρου ἐν ᾧ ὤφειλον ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει κατὰ νόμον νὰ ἀπαντήσωσι καὶ εἰς τὸ δεύτερον ζήτημα, διότι οὕτως ἡ καταφατικὴ λύσις ἠθελεν εἶναι ἐπὶ πρὸς τὸν καταλογισμὸν καὶ τὴν ἐπιμέτρησιν τῆς ποινῆς. 'Οθεν ἀναιρέτῃ ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, ἡ ἐπὶ ἀτελοῦς ἐτυμολογίας στη-

ηθικός, παραπεμπτά δὲ εἰς ἕτερον Κακουργιοδικεῖον τῆς περιφερείας τῶν αὐτῶν ἐφετῶν, ἢ ἐκ νέου ἐκδίκασις τῆς αὐτῆς κατηγορίας.

ΑΠ. 86 (1858). Ἡ ἐτυμηγορία πρέπει νὰ φέρῃ τὴν ὑπογραφήν τοῦ προισταμένου τῶν ἐνόρκων, ὅστις πρέπει νὰ ὑπογράψῃ ἐπίσης, ὅχι νὰ ἀναγράψῃ, καὶ τὰς ἐν τῷ περιθωρίῳ προσθαφαιρέσεις—ἄλλως ἀκυρώνεται ἡ ἀπόφασις.

ΑΠ. 78 (1858). Ἐκτὸς ἀν' ἢ ἐν τῷ περιθωρίῳ προστεθεῖσα λέξις ἢ ἔχῃ σημασίαν τινά.

ΑΠ. 80 (1859). Ἡ ἐν τῷ περιθωρίῳ διαγραφή μὴ φέρουσα τὴν ὑπογραφήν τοῦ προισταμένου τῶν ἐνόρκων, ἐπιφέρει, ὅταν ἢ οὐσιώδης, ἀκυρότητα τῆς ἐτυμηγορίας.

ΑΠ. 100 (1852). Παρεισγραφὰ εἰς τὰς ἐτυμηγορίας δὲν συγχωροῦνται· ἀναιρεῖται μάλιστα ἡ ἀπόφασις ἢ στηριζομένη εἰς παρεισγραφὴν τοιαύτην, ἔχουσαν ἐπιρροήν.

ΑΠ. 78 (1858). Διὰ λάθην τῆς ἐτυμηγορίας πρέπει νὰ προκαλῆται, ὅχι δὲ ἢ ἐν τῇ αὐτῇ ἐτυμηγορίᾳ διόρθωσις λέξεων.

ΑΠ. 11 (1854). Ἡ νομίμως ἀκυρωθεῖσα ἐτυμηγορία δὲν δύναται νὰ ἀποτελέσῃ δεδικασμένον.

ΑΠ. 16 (1880). Ἐτυμηγορία τῶν ἐνόρκων περιέχουσα ὅτι οἱ κηρυγνόμενοι ἐκ συστάσεως σκοποῦντες ἀπρομελετήτως εἰς βίαιον ψυχικῆς ἐκτέλεσεως νὰ ἐκτελέσωσιν ἀνθρωποκτονίαν, ἀπεφάσισαν καὶ ἐπεχείρησαν ἐξωπρακτικὴν πράξιν περιέχουσαν ἀρχὴν ἐκτελέσεως, ἀπέτυχον ὁμοῦ τοῦ ἀνθρωποκτονικοῦ σκοποῦ τῶν ἐκ τύχης καὶ ἐκ περιστατικῶν ἀνεξαρτήτων τῆς θέλησώς των τραυματίσαντες μόνον τὸν παθόντα κατὰ τὴν ἀριστερὰν ὁμοπλάτην καὶ τὴν κορυφὴν τῆς κεφαλῆς του, ἡ ἐτυμηγορία εἶναι πλήρης περιέχουσα ἀπάσας τὰς παρὰ τοῦ νόμου ἀπαιτούμενας περιστάσεις πρὸς καταρισμὸν τῆς πράξεως τῆς ἀποκρίσεως ἀναιρέσεως καὶ μὴ λαμβανομένης ὑπ' ὄψιν τῆς ἐν τῷ περιθωρίῳ ἀνυπογράφου λέξεως «ἐπετέθησαν».

Βεβαιούντων τῶν πρακτικῶν τοῦ δικαστηρίου τῶν κακουργιοδικῶν ὅτι ἡ εἰς τὸν Πρόεδρον τῶν συνέδρων ἐγγειρισθεῖσα ἐτυμηγορία ἦτον ἐγγράφη, συνεταγμένη καὶ ὑπογεγραμμένη παρὰ τοῦ προισταμένου τῶν ἐνόρκων συμφώνως πρὸς ἄρθρ. 441 Ποιν. Δικ. ἡ ἐτυμηγορία εἶναι ἐγκύρος καὶ ἰσχυρά, τοῦ νόμου μὴ ἀπαιτοῦντος νὰ εἶναι γεγραμμένη καὶ ἰδίᾳ παρὰ τοῦ προισταμένου τῶν ἐνόρκων!

Τὰ πρακτικὰ τῆς συνεδριάσεως τῶν κακουργιοδικῶν δὲν στεροῦνται τῆς ἀποδεικτικῆς αὐτῶν ἰσχύος, διότι εἰσὶν ἐν μέρει ἐντυπα, οὔτε εἶναι ἡλικίου πλαστά, ὅταν τὸ περιεχόμενον αὐτῶν βεβαιούται διὰ τῆς ἀποδείξεως ὅλων τῶν εἰς τὴν συζήτησιν παρευρεθέντων καὶ εἰς τὴν ἀπόφασιν τῆς ὑποθέσεως συμπραξάντων δικαστῶν καὶ τοῦ γραμματέως, σύμφωνα τῇ διατάξει τοῦ ἄρθρ. 88 τῆς Ποιν. Δικονομίας.

ΑΠ. 178 (1893) Καὶ ἀν' ἡ ἐτυμηγορία τῶν ἐνόρκων γραφῇ δι' ἄλλου ἢ τοῦ προισταμένου τῶν ἐνόρκων, τοῦτο δὲν ἀποτελεῖ λόγον ἀκυρότητος τοῦ ἄρθρου 458 § 12 Ποιν. Δικ. ἀναγράφοντος ὡς τοιοῦτον

μόνον ὁσάκις ἡ ἐτυμηγορία δὲν εἶναι ἐγγραφὸς ἢ δὲν φέρει τὴν ὑπογραφήν τοῦ προϊσταμένου τῶν ἐνόρκων.

ΑΠ. 91 (1847) 169 (1874) 36 (1875). Τῆς ἐτυμηγορίας βεβαιούσθι ὅτι κατηρτίσθη μὲν πλειονοψηφία, ἀλλὰ μὴ ὀριζούσης, ὅτι κατηρτίσθη οὕτως τῆς παρὰ τοῦ νόμου ἀπαιτουμένης πλειονοψηφίας, ἢ ἐπὶ ταύτῃ στηριχθεῖσα καταδικαστικὴ ἀπόφασις τοῦ δικαστηρίου τῶν συνδρόμων ἐστὶν ἀναιρετέα.

ΑΠ. 126 (1864). Οὐδόλως ἀναγκαῖον αἱ ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 13 ἐδ. τοῦ ἄρθρου 458 μνημονευόμεναι λέξεις οὕσης τῆς παρὰ τοῦ νόμου ὀριζομένης πλειονοψηφίας, νὰ ἀναφέρονται αὐτολεξεὶ ἐν τῇ ἐτυμηγορίᾳ, διότι ὁ νόμος ἀπαιτεῖ εἶναι νὰ ἐξάγῃται ἐξ αὐτῆς τῆς καταδικαστικῆς ἐτυμηγορίας, ὅτι κατηρτίσθη αὕτη διὰ τῆς νομίμου πλειονοψηφίας.

ΑΠ. 93 (1876). Ἀντίκειται προφανῶς εἰς τὸ πνεῦμα καὶ εἰς τὰ γράμματα τοῦ ἄρθρου 441 ποιν. δίκον. ἡ βεβαίωσις ὅτι ἡ ἐτυμηγορία κατηρτίσθη διὰ παμψηφίας, διότι διὰ τοῦ ἄρθρου ἀπαιτεῖται νὰ βεβαιωθῇ ἡ ὑπάρξις πλειονοψηφίας, μὴ φανερούμενου ὅμως τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ὑπὲρ ἢ κατὰ ψηφισάντων, ὅπως πᾶσαι αἱ ἐτυμηγορίαι περιβάλλονται διὰ τοῦ αὐτοῦ κύρους καὶ ἐμπνέουσι τὸν αὐτὸν σεβασμὸν· ἀλλ' ὅμως οὔτε ἐπὶ ποινῇ ἀκουρότητος διατάσσεται ἡ τήρησις τοῦ τύπου τούτου, οὔτε δύναται νὰ ὑπαχθῇ εἰς ἄλλην τινὰ τῶν κατηγοριῶν τοῦ ἄρθρου 458 τῆς ποιν. δίκον.

ΑΠ. 88 (1851). Εἶναι ἀδιάφορον, ἂν ἐπὶ κεφαλῇς τῆς ἐτυμηγορίας τεθῇ ἡ οὗ ἡ λέξις ἐτυμηγορία ἢ τεθῇ ἄλλη λέξις ἀντ' αὐτῆς, ὅτε οὐδὲν ἄρθρου τῆς ποιν. δίκον. ὀρίζοντος τὰ κατὰ τὴν ἐπιγραφὴν.

ΑΠ. 66 (1881). Δὲν εἶναι ἐπίσης οὐσιώδης προσὸν τῆς ἐτυμηγορίας ἡ μνεία τοῦ τόπου τῆς συντάξεως αὐτῆς. — Ἐπειδὴ κατὰ τῆς ἐτυμηγορίας τῶν ἐνόρκων οὐδὲν ἄλλο χωρεῖ ἐνδίκον μέσον ἢ ἡ ἀναίρεσις διὰ τοῦς ὀριζομένους ἐν τῷ ἄρθρῳ 458 λόγους, ἐξ οὗ ἐπεται, ὅτι οὐδεμία ἄλλη ἀρχὴ δύναται νὰ μεταβάλῃ αὐτήν, ἀναγνωσθεῖσαν ἅπας ὑπὸ τοῦ προϊσταμένου τῶν ἐνόρκων καὶ παραδοθεῖσαν τῷ προέδρῳ τῶν συνδρόμων, ἐπεται, ὅτι εἰς μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν αὐτῆς καὶ παράδοσιν εἰς τὸν πρόεδρον δηλώσουσιν οἱ ἐνόρκοι, ὅτι κατὰ πλάνην συνετάχθη αὕτη, οὐδεμίαν ἢ ὁμολογίαν αὕτη δύναται νὰ σκῆσθαι κατὰ τῆς ἐτυμηγορίας ἐπιτροπὴν.

ΑΠ. 42 (1848) 33 (1849) 139 (1872) 16 (1880). Οὐδεὶς νόμος ἀπαιτεῖ νὰ ᾖναι γεγραμμένη ἡ ἐτυμηγορία τῶν ἐνόρκων διὰ χεῖρός τοῦ προϊσταμένου αὐτῶν.

ΑΠ. 16 (1859). Ἄν δὲ ὑποτεθῇ, ὅτι ὁ γράφας τὴν ἐτυμηγορίαν δὲν εἶναι ἐκ τῶν δικασάντων ἐνόρκων, καὶ ὅτι διὰ τοῦ μέσου τούτου ἐκοινώνησεν οὗτος μετὰ τῶν ἐν τῷ ὁματίῳ τῆς διασκέψεως ἐνόρκων, ἢ παράδοσις αὕτη τιμωρεῖται κατὰ τὸ ἄρθρ. 434 τῆς ποιν. δίκον. διὰ χρηματικῆς ποινῆς, ἀλλὰ δὲν ἐπιφέρει τὴν ἀναίρεσιν τῆς ἐτυμηγορίας.

ΑΠ. 139 (1872). Οὐδεμία διάταξις ἀπαιτεῖ, ἐπὶ ποινῇ ἀκουρότητος

ἢ φέρῃ ἢ ἐτ' ἡγογραφία δλόκληρον τὴν ὑπογραφὴν, ἥτοι δλόγραφον τὸ ὅλον καὶ ἐπώνυμον τοῦ προϊσταμένου τῶν ἐνόρκων· ὅθεν ἀρκεῖ ἡ σημεῖωσις μόνον τοῦ ἀρχτικοῦ στοιχείου τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ μετὰ τοῦ ἐπωνύμου, ὅτε ἀποτρέπουσα πᾶσαν ἀμφισβήτησιν περὶ τῆς ταυτότητος αὐτοῦ.

ΑΠ. 78 (1879). Δὲν ἀρκεῖ ἡ μονογραφία, ἀπαιτοῦντος τοῦ νόμου ὑπογραφὴν.

ΑΠ. 58 (1884). Οὐδεμίαν περὶ τοῦ τρόπου τῆς γραφῆς τῆς ἐτυμηγορίας ἀπαγορευτικὴν διάταξιν διαλαμβάνοντος τοῦ νόμου, ἐπεται, ὅτι ἡ ἐτυμηγορία τῶν ἐνόρκων δὲν εἶναι πλημμελής, ἀν' λέξεις τις ἦναι γεγραμμένη ἐν τῷ περιθωρίῳ.

ΑΠ. 45 (1859) 191 (1873) 171 (1877) 101 (1882). Δέον καὶ αἱ ἐν τῷ περιθωρίῳ τοῦ σώματος τῆς ἐτυμηγορίας διαγραφαὶ ἢ προσθῆκαι νὰ ὦσιν ὑπογεγραμμέναι ὑπὸ τοῦ προϊσταμένου τῶν ἐνόρκων, ὅπως ἔχῃ αὐτὴ κύρος καὶ ἐπομένως χρησιμεύῃ ὡς βάσις καταδικαστικῆς ἀποφάσεως.

ΑΠ. 101 (1882). Δὲν βεβαιοῦται ἀσφαλῶς καὶ κατὰ τὸν νόμιμον τρόπον, ὅτι αἱ προσθῆκαι ἐγένοντο ὑπὸ τῶν ἐνόρκων καὶ κατ' ἀκολουθίαν εἰ μόνον αὗται δὲν λαμβάνονται ὑπ' ὄψει, ἀλλὰ καὶ ὅλη ἡ ἐτυμηγορία θεωρεῖται ἄκυρος καὶ ἀνυπαρκτος, μὴ διαγινωσκόμενου ἀσφαλῶς τοῦ περιεχομένου αὐτῆς, ἐφ' ὅσον δηλαδὴ αὗται ἀνάγονται εἰς οὐσιώδη μέρη.

ΑΠ. 22 (1881). Ὑπαρχούσης ἐπομένως ἐν τῷ περιθωρίῳ οὐσιώδους προσθήκης φερούσης τὴν μονογραφὴν τοῦ προϊσταμένου, ἡ ἐτυμηγορία καθίσταται ἄκυρος [Ὁμοίαι ΑΠ. 148 (1889) 44 (1894)]

ΑΠ. 43 (1874). Ἄλλ' ἡ συγκοπὴ τῆς ὑπογραφῆς τοῦ προϊσταμένου τῶν ἐνόρκων τῆς τεθείσης ἐν τῷ περιθωρίῳ δὲν ἀποτελεῖ λόγον ἀνατρέσεως, ὅτε μόνον τῆς ἐλλείψεως τῆς ὑπογραφῆς ἐπαγούσης ἀναίρεσιν.

ΑΠ. 18 (1875). Ὅθεν αἱ ἐν τῷ περιθωρίῳ τῆς ἐτυμηγορίας ἐνυπογραφοὶ προσθῆκαι, αἱ ἀνταποκρινόμεναι πρὸς τὰς ἐν τῷ σώματι αὐτῆς σημειουμένας παραπομπάς, ὅσας οὐδεμία ἐκ τούτων προκύπτει ἀσάφεια καθιστάσα τὴν ἐτυμηγορίαν ἄκυρον, ἔχουσι καλῶς καὶ ἀν' ἐλλείπῃ τὸ ἀρχικὸν στοιχεῖον τοῦ πατρικοῦ ὀνόματος τοῦ προϊσταμένου τῶν ἐνόρκων.

ΑΠ. 32 (1875). Τὸ δὲ ἀπλῶς δυσανέγνωστον τῆς ὑπογραφῆς τοῦ προϊσταμένου οὐδαμῶς καθίστησι τὴν ἐτυμηγορίαν ἄκυρον, ἐκτὸς ἀν' βεβαιοῦται, ὅτι κατ' ἄλλον τρόπον συνείθιζε νὰ ὑπογράψῃ.

ΑΠ. 76 (1883). Ἡ ἐκ παραδόμῃς παρεισφρήσασα διαφορὰ περὶ τὴν χρονολογίαν ἐν τῇ ἐτυμηγορίᾳ δὲν καθίστησιν αὐτὴν ἄκυρον, ὅτε τοῦ νόμου οὐδαμῶς ἐπιτάσσοντος τὴν χρονολόγησιν τῆς ἐτυμηγορίας, ἀποδεδειγμένης ἐκ τῶν πρακτικῶν τῆς συνεδριάσεως.

ΑΠ. 4 (1861). Δὲν καθιστῶσιν ἄκυρωτέαν τὴν ἐτυμηγορίαν καὶ τὴν ἐξ αὐτῆς ἐπελθούσαν καταδίκην τὰ παρεισφρήσαντα εἰς τὰς τῆς ἐτυμηγορίας λέξεις ὀρθογραφικὰ σφάλματα, τὰ μὴ μεταβάλλοντα τὴν ἐννοίαν αὐτῶν.

ΑΠ. 4 (1861). Ἐπίσης δὲν καθιστῶσιν αὐτὴν ἄκυρωτέαν τὰ ἐν τῇ

λει ἐκάστης ἀπαντήσεως τῆς ἐτυμηγορίας ἐρωτηματικά σημεῖα, ὁσάκις αἱ ἀπαντήσεις τῶν ἐνόρκων εἶναι ἄλλως ἀκριδῶς καταφατικά καὶ ἡ ἐτυμηγορία τοῦ κατηγορουμένου καθαρῶς ἐκπερασμένη, ἀνεγνώσθη δὲ ἡ ἐτυμηγορία ὑπὸ τοῦ προϊσταμένου τῶν ἐνόρκων νομίμως προσκληθέντος δημοσίου παρόντων πάντων τῶν ἐνόρκων.

ΑΠ. 95 (1855). Ὅσακις ἡ ἐτυμηγορία ἐν τῇ ἀπαντῇ αὐτῇ ἐπὶ τινος ζητήματος φέρει τὴν διόρθωσιν λέξεως τινος οὐσιώδους ἐπὶ τῆς αὐτῆς λέξεως καὶ οὐχὶ ἐπὶ τοῦ περιθωρίου, καθίσταται πλημμελὲς δὲ οὗτο τοῦτο τὸ μέρος τῆς ἀπαντήσεως καὶ ἐπομένως δεόν νὰ θεωρηθῇ ὡς μὴ ὑπάρχον.

ΑΠ. 78 (1881). Δηλονότι ὅπως ἔχῃ κῦρος ἡ καταδικαστικὴ ἡ ἀθωωτικὴ ἀπόφ. τοῦ δικαστ. τῶν συνεδρῶν, δεόν νὰ στηριζέται εἰς ἐτυμηγορίαν ἔγκυρον, δηλονότι τακτικὴν κατὰ τύπους καὶ σαφῆ ὡς πρὸς τὴν ἔννοιαν τοῦ περιεχομένου αὐτῆς. Ἄν δὲ αὕτη περιέχῃ διαγραφὰς ἢ παρεισγραφὰς λέξεων ἢ γραφὴν λέξεων ἐπὶ ἄλλων ὡς πρὸς οὐσιώδες μέρος αὐτῆς, ἡ ἔννοια αὐτῆς καθίσταται ἀμφίβολος καὶ ἐπομένως δὲν δύναται νὰ στηριχθῇ ἐπὶ ταύτης ἀπόφασις τῶν συνεδρῶν.

442. Ἡ ἐτυμηγορία τῶν ἐνόρκων, παραδοθεῖσα εἰς τὸν πρόεδρον, υπογράφεται παρὰ τε αὐτοῦ καὶ παρὰ τοῦ γραμματέως.

ΑΠ. 71 (1857). Ἐπειδὴ κατὰ τὰ πρακτικά τῆς ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῶν κακούργιοδικῶν συζητήσεως τῆς προκειμένης δίκης, καταρτισθείσης τῆς ἐτυμηγορίας τῶν ἐνόρκων καὶ ἀναγνωσθείσης αὐτῆς ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ ὑπὸ τοῦ προϊσταμένου αὐτῶν, προσήχθη ὁ κατηγορούμενος καὶ ἀνεγνώσθη ἡ ἐτυμηγορία εἰς αὐτόν, ἀφοῦ ὑπεγράφη ὑπὸ τοῦ προέδρου καὶ τοῦ γραμματέως, μετὰ δὲ τὴν περὶ ἐφαρμογῆς τῆς ποινῆς συζήτησιν, διασκεπτομένων τῶν συνεδρῶν περὶ τῆς ἐπιβλητέας ποινῆς, ὁ πρόεδρος παρετήρησεν, ὅτι ἡ ἐτυμηγορία δὲν ἀνέφερεν, ὅτι δὲν κατηρτίσθη κατὰ τὴν ὑπὸ τοῦ νόμου απαιτούμενην πλειονοψηφίαν, ἵνα δὲ διορθώσῃ τὸ λάθος τοῦτο, ἔπεμψε κλητῆρας καὶ συνεκάλεσεν ἐκ νέου τέσσαρας ἐκ τῶν δωδεκα ἐνόρκων, ἀναχωρήσαντος τοῦ δικαστηρίου μετὰ τὴν οὕτω γενομένην συγκρότησιν τοῦ δωδεκαμελοῦς δικαστηρίου τῶν ἐνόρκων. ἀκυρωθείσης τῆς πρώτης ἐτυμηγορίας, παρέπεμψεν αὐτοὺς ἐκ νέου εἰς τὸ δικάσιον τῶν διασκεψέων των, ἔνθα συνετάχθη νέα ἐτυμηγορία περιέχουσα τὴν ἐν τῇ πρώτῃ παραλειφθεῖσαν ἔκφρασιν τῆς οὐσιώδους πλειονοψηφίας, ἀλλ' ἡ δικαιοσύνη αὕτη ἀντιβαίνει εἰς τὴν ὁμιλίαν τὴν ἐπὶ ταῦτα διέπουσαν τὰ τῶν ἐνόρκων δικαστήρια, καθ' ὅν ταῦτα συγκροτούμενα ἰδίως δι' ἐκάστην δίκην, ἀφοῦ ἐκπληρώσωσι τὴν ἀνατεθειμένην αὐτοῖς ἐντολὴν δημοσιεύσασιν ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τὴν ἐτυμηγορίαν καὶ διαλυθῶσιν, ἀπερχομένων τῶν ἐνόρκων εἰς τὰς οἰκίας των (ἐν τῇ συνειδήσει ὅτι ἡ ἐντολή αὐτῶν ἐπερατώθη καὶ δὲν φέρουσι πλέον

ἡν ιδιότητα τοῦ δικαστοῦ ἐπὶ τῆς εἰδικῶς ὑποβλήθεισας αὐτοῖς ὑποθέ-
σεως) δὲν δύνανται νὰ συγκροτηθῶσιν ἐκ νέου ἄνευ νέας κληρώσεως τῶν
ἐνόρκων καὶ τῆς ἐξ αὐτῶν κατὰ τὰς νομίμους διατυπώσεις συγκρο-
τήσεως τοῦ δωδεκαμελοῦς ἐνόρκου δικαστηρίου, ὅπως συμβαίνει ἐπὶ τῶν
πρὸς ἀναφυχὴν τῶν δικαστῶν, τῶν ἐνόρκων, τῶν μαρτύρων ἢ τῶν κατη-
γορουμένων ἀναγκαίων διαλειμμάτων, διότι κατὰ τὰ διαλείμματα ταῦτα,
καὶ ἐὰν ἀπέλθωσιν οἱ ἐνόρκοι εἰς τὰς οἰκίας των, πράττουσι τοῦτο συναι-
νέτως, ὅτι δὲν ἐξετέλεσαν εἰσέτι τὴν ἐντολὴν αὐτῶν, ὅτι εἰσὶ δικασταὶ
τῆς προκειμένης δίκης, ὑποκείμενοι εἰς τὰς ὑποχρεώσεις, ἃς ἐνόρκως
ἐνέλαβον. Ὅθεν τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων συγκαλέσαν ἐκ νέου τὸ
τῶν ἐνόρκων δικαστήριον μετὰ τὴν διαλύσιν αὐτοῦ, ἵνα ἐξακολουθήσῃ
τὴν ἐκδίκασιν τῆς προκειμένης δίκης, ἄνευ τηρήσεως ἄρθρου 415 ποιν.
δικ. συνδυασμένου ἄρθρ. 68—79 ὁργανισμοῦ δικαστηρίων παρεβίβασε τὰς
περὶ συγκροτήσεως τοῦ ἐνόρκου δικαστηρίου οὐσιώδεις διατάξεις ποιν.δικ.
ΑΠ. 80 (1854). Ὁ πρόεδρος τῶν συνέδρων τότε μόνον ὀφείλει νὰ ἐπι-
βλέψῃ διὰ τῆς ὑπογραφῆς του μετὰ τοῦ γραμματέως τὴν τῶν ἐνόρ-
κων ἐτυμηγορίαν, ὅταν αὕτη καταστῇ ἀναμφισβήτητος, ἥτοι κατὰ τὸ
ἄρθρον 442 ποιν. δικ. τότε μόνον ὅταν μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῆς προτεί-
νεται ὅτι οἱ ἐνόρκοι ὤφειλον ν' ἀπαντήσωσι καὶ ἐπὶ ἄλλου τινὸς ζητή-
ματος, ὁ πρόεδρος δὲν ὀφείλει νὰ τὴν ὑπογράψῃ εἰμὴ ἄφου ἀπορριφθῇ
ἡ ἐνστάσις αὐτῇ.

ΑΠ. 29 (1851). Οὐδεὶς νόμος ἀπαιτεῖ νὰ τίθεται ἡ ὑπογραφή τοῦ
προέδρου καὶ τοῦ γραμματέως τῶν συνέδρων εἰς τὴν ὡς ἄκυρον θεωρη-
θεῖσαν ἐτυμηγορίαν.

ΑΠ. 78 (1858). Δὲν εἶναι λόγος ἀναίρεσεως ἂν ὁ πρόεδρος καὶ ὁ
γραμματεὺς δὲν προσυπογράψωσιν εἰς τὰς ἐν τῷ περιθωρίῳ τῆς ἐτυμηγο-
ρίας προσθήκας.

ΑΠ. 125 (1874). Τοῦ μὲν ἄρθρου 458 ἐπάγοντος ἀναίρεσιν, ἐὰν ἡ
ἐτυμηγορία τοῦ δικ. τῶν ἐνόρκων δὲν ᾔτο ἔγγραφος, οὐδὲ παρεδόθη τῷ
δικαστ. τῶν συνέδρων φέρουσά τὴν ὑπογραφὴν τοῦ προϊσταμένου τῶν
ἐνόρκων, τοῦ δὲ ἄρθρ. 442 ὁρίζοντος, ὅτι ἡ ἐτυμηγορία τῶν ἐνόρκων,
παρὰδοθεῖσα τῷ προέδρῳ, ὑπογράφεται περ' αὐτοῦ καὶ τοῦ γραμματέως,
ἐπεὶ, ὅτι ἡ ὑπὸ τοῦ προέδρου καὶ τοῦ γραμματέως ὑπογραφὴ τῆς
ἐτυμηγορίας εἶναι οὐσιώδης αὐτῆς στοιχεῖον, ὡς καὶ ἡ ὑπογραφὴ τοῦ
προϊσταμένου τῶν ἐνόρκων, ὅτι δ' ἐπομένως μόνον διὰ τῆς συνυπάρξεως
τῶν τριῶν τούτων ὑπογραφῶν βεβαιοῦται ἡ ὑπαρξὶς αὐτῆς, ἐφ' ἧς στη-
ρίζεται ἡ ἐπιβállουσα ποινὴν τῷ κηρυχθέντι ἐνόχῳ ἀπόφασις τῶν συνέ-
δρων.

ΑΠ. 98 (1853). Ὁ νόμος θεωρῶν τὸ τῆς ἐτυμηγορίας ἔγγραφον ὡς
τὸ προυδιαίτητον ἐν τῇ διαδικασίᾳ τοῦ κακουργιοδικείου, καθὼ ἀποτελοῦν
τὴν κρίστικὴν καὶ ἀμετάκλητον ἀπόφασιν περὶ τῶν τῆς κατηγορίας κε-
καλιμένων, ἀπαιτεῖ τὰς ὑπογράφας τοῦ τε προϊσταμένου τῶν ἐνόρκων καὶ
τοῦ προέδρου τῶν συνέδρων καὶ τοῦ γραμματέως ὡς οὐσιώδη αὐτοῦ

στοιχεῖα, παρέχοντα τῇ ἐτυμηγορίᾳ τὴν πίστιν καὶ τὸ ἀμετάκλητον, ὧν ἄνευ δὲν δύναται ν' ἀποτελέσῃ τὴν βάσιν τῆς ποινικῆς καταδίκης.

ΑΠ. 93 (1847). "Ὅθεν διὰ τῶν ὑπογραφῶν τούτων ἡ ἐτυμηγορία λαμβάνει τὸν χαρακτήρα τῆς ἐπιστημότητος καὶ τῆς ἀληθείας καὶ καθίσταται νόμιμον τὴν ἀθώωσιν ἢ τὴν καταδίκην τοῦ κατηγορουμένου.

ΑΠ. 93 (1847) 98 (1853) 125 (1874). "Ὅθεν ἡ ἑλλειψὶς μὲς τῶν ὑπογραφῶν τούτων καθίσταται ἀναιρετέαν τὴν ἐπ' αὐτῆς στηριχθεῖσαν ἀπόφασιν τῶν συνέδρων.

ΑΠ. 92 (1855). "Ἄν δὲν ὑπάρχῃ δλόκληρος ἡ ὑπογραφή ὡς ἑλλειπουσῶν ἀπ' αὐτῆς τῶν τελευταίων τοῦ ὀνόματος συλλαβῶν, ἡ τοιαύτη ἑλλειψὶς ἀπλῶς διὰ μονογραφικοῦ τινος σημείου ἀναπληρουμένη, ἐμφαίνει μὲν ἀταξίαν ἢ μὴ τελείαν ἀκριβείαν περὶ τὸ ὑπογράψαι, δὲν χορηγᾷ ὅμως καὶ λόγον εἰς ἀναίρεσιν, ὅσῳκις μάλιστα οὐδεμίᾳ περὶ τῆς ταύτης τῆτος τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ ἀντίρρησις προτείνεται.

ΑΠ. 30 (1870). Καὶ ἐν τῷ περιθωρίῳ τῆς ἐτυμηγορίας δύναται νὰ τεθῇ ἡ ὑπογραφή τοῦ προέδρου καὶ τοῦ γραμματέως, ἅτε ἐπιτυχνομένου τοῦ σκοποῦ, συνισταμένου εἰς τὴν βεβαίωσιν τῆς ἐγχειρίσεως.

ΑΠ. 157 (1871) 47 (1867). Καὶ ἡ παντελής ἑλλειψὶς ὑπογραφῆς τοῦ προέδρου τῶν συνέδρων δὲν ἐπάγει ἀναίρεσιν, ἅτε μὴ συμπεριλαμβανομένη ἐν ἀρθρ. 458 ποιν. δικον., ὅποτε μάλιστα τὰ πρακτικὰ, πύρροντα τὴν ὑπογραφήν τοῦ τε προέδρου καὶ τοῦ γραμματέως, βεβαιοῦσι τὴν παράδοσιν.

ΑΠ. 54 (1864) 75 (1862) 78 (1858) 104 (1857) 35 (1866) 200 (1872) 89 (1878). "Ἄν ἐν ταῖς ἐν τῷ περιθωρίῳ τῆς ἐτυμηγορίας προσθήκαις ἑλλείπῃ ἡ ὑπογραφή τοῦ προέδρου, δὲν ὑπάρχει λόγος εἰς ἀναίρεσιν, ἅτε τῆς ὑπογραφῆς τοῦ προέδρου σκοπὸν ἐχούσης ἀπλῶς τὴν βεβαίωσιν τῆς παραδόσεως τῆς ἐτυμηγορίας.

ΑΠ. 158 (1870). "Ἐπειδὴ ἡ ἀντικατάστασις τοῦ «δὲν» εἰς τὸ «καὶ» γενομένη ἐν τῷ τελευταίῳ ζήτηματι τῆς ἐτυμηγορίας διὰ σημειώσεως εἰς τὸ περιθώριον τῶν πρακτικῶν δεόντως παρὰ τοῦ προϊσταμένου τῶν ἐνόρκων ὑπογεγραμμένης τεκμαίρεται ἄχρις ὅτου τὸ ἐναντίον δὲν ἀποδειχθῇ, ὅτι ἐγένετο πρὸ τῆς παραδόσεως τῆς ἐτυμηγορίας καὶ οὐχὶ ὡς ἡ ἀναίρεσιν διατείνεται μετ' αὐτὴν δὲν ἀπαιτεῖται δὲ ἐπὶ ποινῇ ἀναίρεσιν (458 ποιν. δικ.) νὰ τὴν ὑπογράψωσιν εἰδικῶς ὁ πρόεδρος καὶ ὁ γραμματεὺς τῶν συνέδρων, ἀφοῦ οὗτοι ὑπέγραψαν τὴν ὅλην ἐτυμηγορίαν κατὰ τὸ ἀρθρ. 442.

"Ἐπειδὴ τὸ περὶ μέθης τεθὲν εἰς τοὺς ἐνόρκους τελευταῖον ζήτημα διατυπώθη ὡς ὁ νόμος ὀρίζει, προκύπτει δὲ ὅμως ἐκ τῆς ἐτυμηγορίας τῶν, ὅτι ἀρνητικῶς ἐπ' αὐτοῦ ἀπεφάνθησαν ἀρρομένης κατὰ τὸ μέρος τοῦτο τῆς ἐτυμηγορίας διὰ τῆς λέξεως «οὐχὶ» ἐπομένως τοῦ «οὐχὶ» ἐμφαινόντος ἀρνητικὴν ψήφον ὡς περὶ τὴν μέθην δὲν εἶναι βέβαιος ὁ τελευταῖος τῶν προτάσεων λόγος, ὅτι τὸ περὶ μέθης ζήτημα οὐ μόνον ἀτελῶς καὶ ἀσφῶς ἐτέθη εἰς τοὺς ἐνόρκους, ἀλλὰ ἀσφῶς καὶ ἀτελῶς ἐλύθη ἐπ' αὐτῶν.

ΑΠ. 47 (1867). 'Επειδὴ ἡ ἐν τῇ ἐτυμηγορίᾳ τῶν ἐνόρκων παράλειψις τῆς υπογραφῆς τοῦ Προέδρου καὶ τοῦ Γραμματέως τῶν Συνέδρων, περὶ τῆς ὁρίκει το ἄρθρ. 442 ποιν. δικον. δὲν εἶναι λόγος ἀναίρεσεως, ὡς μὴ παγόμενος εἰς οὐδεμίαν τῶν περιπτώσεων ἄρθρ. 458 ποιν. δικ. ἐκτὸς τοῦ τούτου ἡ ἐτυμηγορία τῶν ἐνόρκων ἐρ' ἥς τὸ δικαστήριον τῶν Συνέδρων στηριζόμενον κατεδίκασε τὸν ἀνααιρεσέοντα εἶναι υπογεγραμμένη παρὰ τοῦ Προέδρου καὶ τοῦ Γραμματέως τῶν Συνέδρων, ἡ δὲ ἀκυρωθεῖσα ἐτυμηγορία τῶν ἐνόρκων δὲν ἀπαιτεῖται ὑπὸ ἄρθρ. 442 ποιν. δικ. νὰ υπογραφῇ παρὰ τοῦ Προέδρου καὶ τοῦ Γραμματέως τῶν Συνέδρων.

'Επειδὴ ὁ κατάλογος τῶν μαρτύρων ὡς καὶ ἡ πρὸς ἐμφάνισιν κλήσις εἶναι υπογεγραμμένοι παρὰ τοῦ ἀρμοδίου εἰσαγγελέως τῶν ἐφετῶν, τὸ εἶ οὐσανάγνωστον τῆς υπογραφῆς αὐτοῦ δὲν εἶναι λόγος ἀναίρεσεως.

ΑΠ. 98 (1853). 'Επειδὴ κατὰ 441 καὶ 442 ποιν. δικ. ἡ ἐτυμηγορία τῶν ἐνόρκων, ἣτις πρέπει νὰ φέρῃ τὴν υπογραφὴν τοῦ προϊσταμένου αὐτῶν, παραδοθεῖσα εἰς τὸν πρόεδρον τῶν συνέδρων υπογράφεται παρ' αὐτοῦ καὶ τοῦ γραμματέως, ὁ δὲ νόμος ἀπαιτεῖ τὰς τρεῖς ταῦτα: υπογραφὰς. θεωρῶν τὸ ἔγγραφον τῆς ἐτυμηγορίας ὡς τὸ σπουδαιότερον καθ' ὅλην τὴν διαδικασίαν, καθὼ ἀποτελοῦν τὴν ὀριστικὴν καὶ ἀμετάκλητον ἀπόφασιν περὶ τῶν κεφαλαίων τῆς κατηγορίας· ὅθεν αἱ τρεῖς αὗται υπογραφαὶ εἰσὶν οὐσιώδῃ τοῦ ἐγγράφου τῆς ἐτυμηγορίας στοιχεῖα, συμπληροῦντα αὐτήν, βεβαιοῦντα τὴν ταυτότητά της, καὶ παρέχοντα εἰς τὴν ἐτυμηγορίαν τὴν πίστιν καὶ τὴν ἀμετάκλητον, ἄνευ τῶν ὁποίων δὲν δύναται ν' ἀποτελέσῃ τὴν βάσιν ποιν. καταδίκης· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ἡ τῶν ἐνόρκων ἐτυμηγορία δὲν φέρει τὴν υπογραφὴν τοῦ γραμματέως Θ. ἐπομένως (458 § 17. ποιν. δικ.) εἶνε ἐλλιπὴς καὶ ἄκυρος.

ΑΠ. 43 (1865). 'Επειδὴ ὁ λόγος ὅτι ἡ εἰς τὸ περιθώριον τῆς ἐτυμηγορίας περιεχομένη προσθήκη τῶν λέξεων ἀπέπεσε κατὰ τοῦ Γ. ν., φέρει μόνον τὴν υπογραφὴν τοῦ προϊσταμένου τῶν ἐνόρκων, καὶ δὲν εἶναι προσυπογεγραμμένη ὑπὸ τοῦ τοῦ προέδρου καὶ τοῦ γραμματέως δὲν εἶναι βᾶσιμοι, οἷοι τὸ ἄρθρ. 442 ποιν. δικ. ἀπαιτεῖ μὲν νὰ υπογράφηται παρὰ τοῦ προέδρου καὶ τοῦ γραμματέως ἡ ἐτυμηγορία ἅμα παραδοθῇ εἰς τὸν πρὸς ὄρον, ἀλλὰ δὲν ἀπαιτεῖ νὰ υπογράφωνται καὶ ὅλοι αἱ ἐν τῷ περιθωρίῳ περιεχόμεναι προσθήκαι.

443. Κατὰ τῆς ἐτυμηγορίας τῶν ἐνόρκων δὲν ὑπάρχει ἄλλο ἐνδίκον μέσον, εἰμὴ ἡ ἀναίρεσις. Π. Δ. 444. 458.

ΑΠ. 122 (1870). 'Επειδὴ κατὰ 436 ποιν. δικ. οἱ ἐνόρκοι ἀποφαίνονται πρῶτον περὶ τοῦ κυρίου ζητήματος καὶ ἔπειτα περὶ τῶν παρεπόμενων ζητημάτων, ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου εἰς τὰ πρὸς τοὺς ἐνόρκους τεθέντα ζητήματα περιελήφθη καὶ τὸ ὄνομα τοῦ Χ, ἄλλ' οὗτοι διὰ τῆς πρῆτης ἐτυμηγορίας τῶν παρέλειπον ἐντελῶς ν' ἀποφκνθῶσι περὶ αὐτοῦ, καὶ τῆς παραλείψεως δὲ ταύτης οὐδόλως ἐξάγεται ὅτι ἐκήρυξαν αὐτὸν αἰών.

Ἐπειδὴ μετὰ τὴν ἑναρξιν τῆς ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ διαδικασίας τὸ μὲν δικαστήριον τῶν συνέδρων διαλύεται μετὰ τὴν ἀπαγγελίαν τῆς ὁριστικῆς ἀποφάσεώς του, τὸ δὲ δικαστήριον τῶν ἐνόρκων μέχρι τῆς ἀπαγγελίας τῆς ἐτυμηγορίας (426, 394 ποιν. δικ.) πρὸ δὲ τῆς ἀπαγγελίας αὐτῶν ἡ διαδικασία καὶ ἡ συζήτησις ἐξακολουθεῖ καὶ ἀμφότερα ἔχουσι τὸ δικαίωμα καὶ τὴν υποχρέωσιν νὰ προβῶσι εἰς τὴν ἐντελῆ ἀποφάσει τῆς ἀρξαμένης δίκης, ἀπαγγελθεῖσα δὲ ἐτυμηγορία δὲν θεωρεῖται εἰμὴ ἡ ἐξαντλούσα ἐντελῶς καὶ τακτικῶς ὁλόκληρον τὴν κατηγορίαν καὶ συμφώνως πρὸς τὰ παρὰ ταύτης τεθέντα πρὸς τοὺς ἐνόρκους ζητήματα, διότι μετὰ τοιαύτην ἐτυμηγορίαν τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων δύναται νὰ προβῇ εἰς τὴν ὁριστικὴν ἀπόφασιν, ἣν ὀφείλει νὰ ἐκδόσῃ μετὰ τὴν παράδοσιν ἐκείνης κατὰ 446, 433, ὥστε ἀπαγγελθεῖσθαι αὐτῇ τοῦ ἐτυμηγορίας ἐφ' ἧς τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων δὲν δύναται νὰ στηρίξῃ νόμιμον περὶ τῶν κατηγορουμένων ἀπόφασιν, καθῆκον ἔχει νὰ προκαλέσῃ τοὺς ἐνόρκους εἰς τὴν κατὰ νόμον συμπληρωσιν αὐτῆς.

Ἐπειδὴ ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἐκ τῶν πρακτικῶν τῆς συνεδριάσεως τοῦ δικαστηρίου τῶν συνέδρων καὶ ἐκ τῶν τεθέντων εἰς τοὺς ἐνόρκους ζητημάτων ὡς καὶ ἐκ τῶν ἐτυμηγοριῶν ἀποδεικνύεται ὅτι ὁ πρόεδρος συμφώνως μὲ τὸ τῆς παραπομπῆς βούλευμα καὶ τὸ κατηγορητήριον ἔγγραφον εἰς τὰ περὶ φόνου τοῦ Γ. ζητήματα περιέλαβε καὶ τὴν ἐρώτησιν εἰς περὶ τούτου εἶναι ἔνσχος καὶ ὁ συγκατηγορούμενος Χ., ἀλλ' οἱ ἐνόρκοι οὐδεμίαν καταφατικὴν ἢ ἀποφατικὴν ἀπάντησιν ἔδωκαν διὰ τῆς πρώτης ἐτυμηγορίας των, περιορισθέντες ν' ἀπαντήσωσιν ἐπὶ τῶν ζητημάτων τῶν ἀφορώντων τοὺς λοιποὺς συγκατηγορουμένους, μετὰ δὲ τὴν πρὸς τοὺς κατηγορουμένους γνωστοποίησιν αὐτῆς καὶ τὴν πρὸ τῆς ἐφαρμογῆς τῆς ποινῆς ἀγόρευσιν τοῦτε εἰσαγγελέως καὶ τῶν συνηγόρων τῶν κατηγορουμένων τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων διασκεπτόμενον ἐπὶ τῶν ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ ἑδρῶν του παρετήρησε τὴν ἑλλειψιν ταύτην καὶ ἐγνωστοποίησε αὐτὴν πρὸς τοὺς αὐτοὺς ἐνόρκους παραμένοντας εἰσέτι εἰς τὰς ἑδρας των πλην τριῶν οἵτινες ἐξελθόντες τοῦ ἀκροατηρίου ἀνεκλήθησαν εἰς τὰς ἑδρας των διαταγῇ τοῦ προέδρου τοῦ δικαστηρίου τῶν συνέδρων καὶ τότε αὐτοὶ μὲν παρόντων ὅλων τῶν ἐνόρκων ἐγνωστοποίησαν αὐτοῖς τὴν αὐτὴν ἑλλειψιν τῆς ἐτυμηγορίας, τὸ δὲ δικαστήριον τῶν συνέδρων μετὰ τὴν ἐκ νέου ἀγόρευσιν τοῦ εἰσαγγελέως καὶ τῶν συνηγόρων τῶν κατηγορουμένων ἐξέδωκε τὴν ὑπ' ἀριθ. 45 ἀπόφασιν δι' ἧς ἐφήρμοσε τὸν νόμον ὡς πρὸς τοὺς κηρυχθέντας ἐνόχους διέταξε δὲ τοὺς ἐνόρκους νὰ ἐπανέλθωσιν εἰς τὸ πρὸς διάσκεψιν ὁμιλίαν των, ἵνα ἀποφανθῶσι ἐπὶ τῶν ζητημάτων αὐτῶν τῶν ἀφορώντων τὸν Χ. μεθ' ὃ οἱ ἐνόρκοι διὰ μυστικῶς τῆς ἐτυμηγορίας ἀπεφώνησαν καὶ περὶ τούτου ἀπαντήσαντες καταφατικῶς μὲν ἐπὶ τοῦ β' περὶ ἀναιρέσεως ζητήματος καὶ ἐκ τῶν ἐπομένων ἐπιδαρυντικῶν περιστάσεων, ἀποφατικῶς δὲ ἐπὶ τοῦ α' περὶ φόνου ἐκ προμελέτης τὸ δὲ δικαστήριον τῶν συνέδρων συνεπῶς μὲ τὴν ἐτυμηγορίαν ταύτην διὰ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 47 ἀποφάσεως ἀπήγγειλε τὴν νομίμον ποινὴν καὶ κατὰ τοῦ Χ.

Ἐπειδὴ ἐκ τῶν ἐκτεθέντων δηλοῦται, ὅτι ἀτελοῦς οὐσὴν ὡς πρὸς τὸν Χ. τῆς πρώτης ἐτυμηγορίας τῶν ἐνόρκων οὗτοι ὤρκειον ν' ἀναπληρώσῃ τὴν ἔλλειψιν διὰ νέας ἐτυμηγορίας ὅπως ἐξακολουθῇ νομίμως ἡ κατηγορία καὶ μέχρι τῆς συμπληρώσεως τῆς ἡδύνατο νὰ ἐξακολουθῇ καὶ τὴν εκπλήρωσιν τῶν καθήκοντων των, τὸ δὲ δικαστήριον τῶν συνόδων ἰσχυρὰ τοῦ δικαιώματός του διέταξε πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον τὴν ἐπάνοδον αὐτῶν εἰς τὸ πρὸς διάσκεψιν δωμάτιόν των καὶ δὲν παρέβη, ἀλλ' ἐκείνας συνεμorfώθη μετὰ τὸ καθήκον του διότι ἄλλως δὲν ἡδύνατο νὰ ἐναρμόσῃ τὸν νόμον ἐπὶ τῆς ὑπαρχούσης κατηγορίας.

Ἐπειδὴ ἀληθῶς διαρκούσης τῆς διαδικασίας αὐτῆς ἐξῆλθον τοῦ ἀκροατηρίου τρεῖς ἐκ τῶν συνεδριζόντων ἐνόρκων ὡς ἐκ τῆς σκέψεως οὗ διὰ τῆς πρώτης ἐτυμηγορίας ἀπεπερατώθη τὸ ἔργον των καὶ διὰ τῆς πρὸ τῆς συμπληρώσεως αὐτοῦ γενομένης συγκοινωνίας των παρεβιάθη ἄνευ σκοποῦ τὸ 445 ποιν. δικ., καθ' ὃ ἀπαγορεύεται εἰς τοὺς ἐνόρκους νὰ συγκοινωνῶσι μέχρι τῆς ἀπαγγελίας τῆς ἐτυμηγορίας των, ἀλλ' ἡ παραβίασις αὕτη δὲν εἶναι λόγος ἀναίρεσεως διότι δὲν περιλαμβάνεται εἰς τὰς ἐν τῷ 458 διαγραφόμενας περιπτώσεις καθ' ἃς μόνον ἐπιτρέπεται ἡ ἀναίρεσις τῆς ἐτυμηγορίας καὶ τῆς ἐπ' αὐτῇ στηριζομένης ποινῆς ἀποφάσεως.

Ἐπειδὴ ἐπίσης εἰς τὰς περιπτώσεις ταύτας δὲν ἀναφέρεται οὔτε πρὸς ἀναίρεσιν ἰσχύει ὁ λόγος, ὅτι ἀντὶ τοῦ προϊσταμένου τῶν ἐνόρκων Α. ἀπήγγειλε τὴν ἐτυμηγορίαν ἕτερος ἐξ αὐτῶν ὁ Ν., διότι ἐκ τῶν εἰρημέων πρακτικῶν ἀποδεικνύεται ὅτι ἐκεῖνος ὡς ἐκ τῆς παρελεύσεως τῆς ἡμέρας τῆς νυκτός δὲν ἔβλεπε καὶ ἄνευ ἀντιρρήσεως τινός καὶ ἀδείας τοῦ δικαστηρίου τῶν συνόδων ἐπέτρεψε τὴν ἀνάγνωσιν ταύτην.

Ἐπειδὴ καὶ ἂν ὑποτεθῇ ὅτι τὸ πρὸς τοὺς ἐνόρκους παραδοθὲν πρακτικὸν συνεδριάσεως τῆς 4 Φεβρουαρίου 1870 πλὴν τῆς ἐνόρκου καταθέσεως τοῦ μάρτυρος Ν. περιεῖχε καὶ καταθέσεις ἄλλων μὴ εμφανισθέντων μαρτύρων ὧν χρήσις δὲν ἐγένετο κατὰ τὴν συζήτησιν, δὲν εἶναι ἡ ἀλλοιοῦτο ὁ λόγος ἀναίρεσεως, διότι δὲν διαγράφεται ὡς τοιοῦτος καὶ διότι πλὴν τῶν ἀνωμοτῶν ληφθεῖσων εἰς τὴν ἀνάκρισιν ἐξετάσεων ὅλα τὰ λοιπὰ τῆς δικογραφίας ἐγγράφα παραδίδονται εἰς τοὺς ἐνόρκους διὰ τὸ λοιπὸν 431 ποιν. δικ. ἀδιαφόρως ἂν ἐγένετο ἢ μὴ χρῆσις αὐτῶν εἰς τὴν συζήτησιν τῆς ὑποθέσεως.

Ἐπειδὴ ὁ λόγος ὅτι ἡ ἐτυμηγορία εἶναι ἀντιφατικὴ παραδεχθέντων τῶν ἐνόρκων ὅτι μετὰ προηγηθείσαν σύστασιν ἐξετελέσθη ἡ πράξις ἡπρομελητήτως καὶ εἰς βρασμὸν ψυχικῆς ὁρμῆς, δὲν εἶναι ἀληθὲς διότι καὶ ἡ ἀναίρεσις δύναται νὰ πραγμῶνται ὑπὸ πολλῶν μετὰ συναπόφασιν αὐτῶν ὅπως ἀποφατίζεται καὶ ἐκτελεῖται αὕτη ὑπὸ ἐνὸς ἀτόμου, τὸ δὲ περὶ συστάσεως 57 ἄρθρον τοῦ ποινικοῦ νόμου δὲν ἀπαιτεῖ ὡς συστατικὸν αὐτῆς στοιχεῖον τὴν προμελέτην ἀλλὰ τὴν ἀπόφασιν μεταξὺ πολλῶν πρὸς ἐκτέλεσιν ὀρισμένης κολασίμου πράξεως ὅπως παραδέχονται οἱ ἐνόρκοι διὰ τῆς ἐν λόγω ἐτυμηγορίας.

ΑΠ. 70 (1853). Ἐπειδὴ ὁ ἀναιρέσεως λόγος ὅτι διεκόπη ἡ συνεδρία-

ασιν μετά τὴν κλήρωσιν τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐνόρκων, καὶ δὲν ἔγχα-
λοῦθητεν εἰμὴ ἀφ' οὗ ἐδικάσθη ἄλλη ὑπόθεσις, καθίσταται ἀπαράδε-
κτος, καθότι δὲν ἀποδεικνύεται ἐκ τῶν πρακτικῶν τῆς συνεδρίασης
ὅτι ἔλαβε χώραν τὸ τοιοῦτον γεγονός, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ὑποθέσει ὅτι εἶναι
ἀληθὴς, δὲν ἀποτελεῖ ὁμως λόγον ἀναίρεσως, ὡς μὴ συγκαταλεγόμενον
μεταξὺ τῶν ἐν 458 ποιν. δικ. διαλαμβανόμενων λόγων ἀναιρέσεως.

Ἐπειδὴ ἡ ἐτυμηγορία τῶν ἐνόρκων δὲν ἦτο ἀτελής, ὡς ἐξέλαβε τὸ
δικαστήριον τῶν συνέδρων, ἀλλ' ἦτο τελεία καὶ τακτική, καθότι τῶν
τῶν εἰς τοὺς ἐνόρκους δύο ζητημάτων, τοῦ μὲν ἂν ὁ ἀναιρεσειὼν ἐπέ-
λεσε βιασμόν, τοῦ δὲ ἂν ἀπεισιόσθῃ νὰ ἐκτελέσῃ αὐτόν, καὶ ἐκ τῆς
ἀπέτυχεν, οἱ αὐτοὶ ἐνόρκοι δὲν ὤφειλον νὰ πράξωσιν ἄλλο εἰμὴ ν' ἀπο-
φυνθῶσιν, ἢ ἀθῶν τὸν ἀναιρεσειόντα ἀμφοτέρων αὐτῶν τῶν ἀξιοποινί-
ων πράξεων, ἢ ἔνοχον μόνον τῆς μιᾶς ἐκ τῶν δύο, ἀποκλειομένης τῆς
ἀπαντήσεως εἰς τὸ ἐν ζήτημα ἀπὸ τὴν καταφατικὴν ἀπάντησιν πρὸς
τὸ ἕτερον, ὡς μὴ δυναμένων τῶν εἰσθμένων δύο πράξεων νὰ συνυπάρ-
ξωσι ταυτόχρονα, ἀποφυνθέντες δὲ οἱ ἐνόρκοι καταφατικῶς εἰς τὸ περὶ
ἀποπειρας ζήτημα, ἠρνήθησαν σιωπηλῶς τὴν ὑπαρξίν τῆς ἐτίρας πρὸς
ξέως, καὶ δὲν ἠρῶναντο πλέον ν' ἀπαντήσωσιν εἰς τὸ περὶ τετελειωμένης
πράξεως, διότι ἂν ἀπήντων καταφατικῶς καὶ εἰς αὐτό, ἤθελον ὑποπέ-
σει εἰς ἀντίφασιν, ἂν δὲ ἤθελον ἀπαντῆσαι ἀποφατικῶς, ἡ τοιαύτη ἀπάν-
τησις καθίστατο πάντῃ ματαία, ἀφ' οὗ ἀπαξ ἀπήντησαν καταφατικῶς
εἰς τὸ περὶ ἀποπειρας, ὅθεν οὕτως τακτικῆς καὶ ἐντελοῦς τῆς ἐτυμηγο-
ρίας τῶν ἐνόρκων, καθὰ προελέχθη, ὁ κατηγορούμενος νῦν ἀναιρεσειὼν
ἀπέκτησεν ἀμετακλήτως δικαίωμα ἐπ' αὐτῆς, καὶ ἐπομένως τὸ δικα-
στήριον τῶν συνέδρων, κατὰ ἀρθ. 443 ποιν. δικ. δὲν εἶχε τὸ δικαίωμα
νὰ κηρύξῃ ἀτελεῖ τὴν ἐτυμηγορίαν τῶν ἐνόρκων, καὶ νὰ διατάξῃ αὐτοὺς
νὰ ἐπανέλθωσιν εἰς νέαν διάσχεψιν διὰ νὰ ἀπαντήσωσι καὶ εἰς τὸ ἕτερον
ζήτημα· ἀλλ' ὥφειλε, κηρυχθέντος τοῦ ἀναιρεσειόντος ὑπὸ τῶν ἐνόρκων
ἐνόχου ἀποπειρας βιασμοῦ, νὰ ἐκδώσῃ τὴν ποινικὴν ἀπόφασίν του, ἔφαρ-
μόζον τὰς περὶ ἀποπειρας διατάξεις τοῦ ποινικ. νόμου.

ΑΠ. 151 (1856). Ἐπειδὴ ἡ μὲν πρώτη ἐτυμηγορία τῶν ἐνόρκων
ἦτις ἠκυρώθη διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 24 ἀποφάσεως τῶν συνέδρων, ὡς ἀσαφὴς
περιέχει ἐν αὐτῇ τὰ νόμιμα συστατικά τῆς ἐνόχου τοῦ ἀναιρεσειόντος
ἦτοι ὅτι οἱ συμμοριῖται του, παρόντες καὶ αὐτοῦ, ἐνήργησαν ἀπόπειραν
ἐφ' οὗ κατὰ τῶν στρατιωτῶν τῆς κυβερνήσεως καὶ ἀντίστασιν κατὰ τῆς
δημοσίου δυνάμεως καὶ ὅτι αἱ πράξεις αὗται συμπεριλαμβάνονται εἰς
τὰς συμφωνηθείσας μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῶν ἐνωθέντων μετ' αὐτοῦ, ἦτοι
τῶν συμμοριτῶν, ἂν δὲ προσετέθη εἰς τὴν αὐτὴν ἐτυμηγορίαν ὅτι καὶ
περὶ ὧν ὁ λόγος πράξεις ἦσαν ἀναγκαῖαι ὡς μέσα πρὸς ἐκτέλεσιν καὶ
τῶν παρ' αὐτῶν μελετηθεισῶν πράξεων, ἢ ὡς συνέπεια συνήθη καὶ
εὐπρονόητος κλπ. ὁλόκληρος ἡ προσθήκη αὕτη ἦτο περιττὴ ὡς μὴ δι-
ναμένη νὰ ἐπηρέασῃ ὅπωςδῆποτε τὴν ζητῶς παραδεχθεῖσαν περίστασιν
τοῦ ὅτι αἱ ἐν λόγῳ πράξεις συμπεριλαμβάνονται εἰς τὰς συμφωνηθείσας
μεταξὺ αὐτῶν καὶ τῶν συμμοριτῶν, ἦτις ἐπισύρει αὐτὴ καὶ μόνη τὴν

ὀρισμένην ποινήν, ἡ δὲ δευτέρα τῶν αὐτῶν ἐνόρκων ἐτυμηγορία, ἐφ' ἣ ἐπὶ ἤρκεσαν οἱ σύνεδροι τὴν νόμιμον ποινήν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 25 ἀποφάσεως, τῶν δὲ διαφέρει κατ' οὐσίαν τῆς πρώτης, διότι καὶ αὕτη περιέχει ἐν αὐτῇ τὰ αὐτὰ συστατικά τῆς ἐνοχῆς, ἥτοι, ὅτι οἱ συμμοριῖται, παρόντος καὶ αὐτοῦ ἐνήργησαν ἀπόπειραν φόνου κατὰ τῶν στρατιωτῶν τῆς κυβερνήσεως καὶ ἀντίστασιν κατὰ τῆς δημοσίου δυνάμεως, καὶ αἱ πράξεις αὗται συμπεριλαμβάνονται εἰς τὰς συμφωνηθείσας μεταξὺ τῶν συμμοριτῶν καὶ τοῦ ἀναιρεσιόντος· αἱ δὲ προστιθέμεναι ἐν τῇ αὐτῇ ἐτυμηγορίᾳ, ὡς καὶ ἐν τῇ πρώτῃ, περιπτώσεις, διὰ τοῦ συμπλεκτικοῦ συνόρισμου καὶ εἶναι ἐπίσης περιτταί, ὡς μὴ συντελοῦσαι ὅπωςδήποτε εἰς τὸν καταλογισμόν τῆς νομίμου ποινῆς, τὴν ὅποιαν ἐπιφέρει μόνη ἡ παραδεχθεῖσα περίπτωση, τοῦ ὅτι ἡ ἀπόπειρα φόνου καὶ ἡ ἀντίστασις πραγματοποιήσονται ὑπὸ τῶν συμμοριτῶν παρόντος καὶ αὐτοῦ συμφωνηθήσονται μεταξὺ αὐτῶν. Ὅθεν οὐδὲν συμφέρον ἔχει ὁ ἀναιρεσιῶν ἐκ τῆς ζητουμένης ἀναιρέσεως.

ΑΠ. 17 (1842). Τὸ μεταγενεστέρως συμβῶν ἀτύχημα τῆς φρενοβλατίας τοῦ ἐνόρκου δὲν καθιστᾷ ἀκύρους τὰς προγενεστέρως πράξεις, εἰς ἃς ἔλαβε μέρος, ἔχων ὑγιεῖς τὰς φρένας.

ΑΠ. 141 (1846). Ἡ ἀπάντησις τῶν ἐνόρκων εἰς ζήτημα περιττὸν ἐν βλάπτει τὴν βάσιν τῆς ἐτυμηγορίας. Ὅθεν, κηρυχθέντος τινὸς ἐνόρκου ἑκατεμμένως καὶ ἐκ προμελέτης ἐκτελεσθεῖσης ἀνθρωποκτονίας εἶναι ἀσφαφὸν ἂν οἱ ἐνόρκοι ἀπαντήσωσι καὶ εἰς τὸ ζήτημα εἰς ὃ κατηγορούμενος παρευρέθη εἰς τὸν παρ' ἐνός τῶν συναιτίων πραγθέντα φόνον.

ΑΠ. 70 (1847). Ἡ ἑλλιπὴς καὶ ἀσαφὴς ἐτυμηγορία ἐπιφέρει ἀνάσσειν τῆς ἀποφάσεως. Τοιαύτη δὲ εἶναι ὅταν π. γ. κατηγορῶνται δύο ἐπὶ φόνῳ ἐκ συστάσεως, οἱ δὲ ἐνόρκοι ἀπαφαινόμενοι ἀφ' ἐνός μὲν ὅτι αὐτοὶ δὲν ὑπῆρξε καὶ ὁ εἰς εἶναι ἀθῶος, ἀφ' ἑτέρου δὲ ὅτι ἐφόνευσαν.

ΑΠ. 22 (1844). Ὁ πρόεδρος τῶν συνέδρων δὲν ἔχει δικαίωμα νὰ πτελλῇ τοὺς ἐνόρκους εἰς τὸ δωματίον τῶν διασκέψεων, ἀλλὰ δὲν δύναται νὰ προαθῇ ὡς λόγος ἀναιρέσεως, ἂν οἱ καταδικασθέντες ὠφελήθησαν ἐκ τούτου.

ΑΠ. 125 (1856). Οἱ ἐνόρκοι, ὡς ὁμαί συγκροτούσα ὀρισμένον δικαστήριον ἐνόρκων, θεωρεῖται δημοσία ἀρχή, ἡ δὲ ἐτυμηγορία τῶν εἶναι δικαστικὴ ἀπόφασις.

ΑΠ. 38 (1880). Ἡ ἐτυμηγορία τῶν ἐνόρκων μὴ εἶναι σαφὴς καὶ πλήρης καὶ μὴ ἐξαντλοῦσα τὰ ὑπὸ τοῦ προέδρου τεθέντα ζητήματα, ὥστε κηρύσσεται ἄκυρος παρὰ τοῦ Δικαστηρίου τῶν Συνέδρων.

ΑΠ. 44 (1881). Ἡ ἐτυμηγορία τῶν ἐνόρκων, εἰς ἣν δὲν ἦναι ἀτελής, ἡ ἀντιπρακτική, καθίσταται ἀμετάκλητος, οὔτε δύναται νὰ ἀκυρωθῇ ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι οἱ ἐνόρκοι μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ἐτυμηγορίας ἐδῆλωσαν ὅτι δὲν εἶναι αὕτη τὸ ἀποτέλεσμα τῆς διασκέψεώς των.

444. Ἐὰν ὁ κατηγορούμενος κηρυχθῇ ἐνοχος, καὶ ἔλοι αἱ σύνεδροι ἦναι ὁμοφώνως πεπεισμένοι, ὅτι ἡ ἐτυ-

μηγορία προήλθεν ἐξ ἀπάτης, ἔχει τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων τὸ δικαίωμα νὰ ἀναβάλῃ τὴν ἀπαγγελίαν τῆς ἀποφάσεως, καὶ νὰ παραπέμψῃ τὴν κατηγορίαν πρὸς ἐπανεπιλημμένην συζήτησιν εἰς τὴν προσεχῇ [συνεδρίασιν] σύνοδον τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐνόρκων, εἰς τὸ ὅποιον τότε δὲν εἰσέρχεται οὐδεὶς τῶν συνεδριασάντων τὸ πρῶτον. — Μετὰ τὴν ἐτυμηγορίαν τοῦ δευτέρου δικαστηρίου τῶν ἐνόρκων, ἀπαγγέλλεται ἡ ἀπόφασις ἄνευ περαιτέρω ἀναβολῆς, καὶ ἂν τοῦτο ἤθελεν ἐπαναλάβῃ τὴν ἐτυμηγορίαν τοῦ πρώτου. Π.Δ. 420. 443. Ὁργ. Δικ. 80.

ΑΠ. 192 (1865). Ἐπειδὴ ἡ δευτέρα ἐτυμηγορία τὴν ὁποίαν συνέταξαν οἱ ἐνόρκοι δὲν διαφέρει, καθ' ὅσον ἀφορᾷ τοὺς ἀναιρεσεύοντας τῇ πρώτῃ, ἅρα οὗτοι δὲν ἔχουσι συμφέρον νὰ παραπονεθῶσι ἂν τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων ἡκύρωσε καθ' ὁλοκλήριαν τὴν πρώτην ἐτυμηγορίαν ἐν ἣ ἐζητήθη ἡ συμπλήρωσις αὐτῆς μόνον ὡς πρὸς τὸν Μ, καθότι οὐδε μία ἐκ τούτου ἐπεγένετο αὐτοῖς βλάβη.

Ἐπειδὴ περὶ τοῦ πραγματικοῦ μέρους ἀποφαίνονται οἱ ἐνόρκοι δι' ἀποφαινομένων αὐτῶν, ὅτι ἐβασανίσθησαν σωματικῶς οἱ ἐν τῇ ἐτυμηγορίᾳ μνημονεύμενοι ὡς παθόντες, ὁ Ἄρειος Πάγος δὲν ἔχει ἀρμοδιότητα νὰ κρίνῃ ἂν κατὰ πλάνην ἀπεφάναντο οὕτως οἱ ἐνόρκοι ἢ ἂν τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων ὤφειλε νὰ ἀναβάλῃ τὴν ἀπαγγελίαν τῆς ἀποφάσεως καὶ νὰ παραπέμψῃ τὴν κατηγορίαν εἰς ἐπανεπιλημμένην συζήτησιν δυνάμει ἄρθρου 444 ποιν.δικ.

ΑΠ. 138 καὶ 192 (1865) 38 (1866). Τοῦ ἄρθρου 444 μὴ διακρίνοντας ἀπάτην τῶν ἐνόρκων ὡς πρὸς τὸ ὅλον τῆς ἐτυμηγορίας ἀπάτης ὡς πρὸς μέρος μόνον αὐτῆς, τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων δύναται νὰ παραπέμψῃ ἀπασάν τὴν κατηγορίαν τῶν συνέδρων εἰς ἄλλην σύνοδον, ὡς ἂν ἐτυμηγορία καὶ ἐν μέρει οὕσα μόνον πεπλανημένη ἀναγκάζει αὐτὸ νὰ παγγεῖλῃ ἀπόφασιν ἀντικειμένην εἰς τὴν πεποιθήσιν αὐτοῦ, δηλονότι νὰ ἐπιβάλῃ ποινὴν ὅπου κατὰ τὴν κρίσιν αὐτοῦ διὰ τὸ ἂν ὅσον εἶναι τὸν κατηγορούμενον τῆς ὅλης πράξεως ἢ περιστάσεων ἐπιβαρυντικῶν, οὐδεμία ποινὴ ἢ ἐλαφροτέρα ποινὴ τῆς κατὰ τῆς κατὰ τὴν ἐτυμηγορίαν ἐπιβλητέας ἔπρεπε νομίμως καὶ δικαίως νὰ ἐπιβληθῇ. Contra ΑΠ. 150 (1873).

ΑΠ. 99 (1853). Ὡς ἀναγκαῖος ὅρος ἐξαιρετικῶς παρεχομένης τῷ δικαστηρίῳ τῶν συνέδρων ἐξουσίας τῆς ἐπεμύσεως εἰς τὴν ἐκτίμησιν καὶ τοῦ πραγματικοῦ μέρους τῆς κατηγορίας ἀπαιτεῖται ἐτυμηγορία κηρύττουσα ἔναντι τὸν κατηγορούμενον, ὅ ἐστιν ἡ ἐξαίρεσις αὐτῇ καθιερωθῇ ἀποκλειστικῶς ὑπὲρ τοῦ κατηγορουμένου· ὅθεν ἂν ἀθωωθῇ ἢ κηρυχθῇ μὲν ἐνόρκος

ἀλλ' ἐν ἀμύνη διατελῶν ἢ ὑπερβᾶς τὰ ὅρια τῆς ἀμύνης θεμιτῶς κτλ. τὸ καὶ τῶν συνέδρων δὲν δύναται νὰ ἀκυρώσῃ τὴν ἐτυμηγορίαν.

ΑΠ. 41 (1856). Ἡ κρίσις τοῦ δικ. τῶν συνέδρων περὶ τῆς εἰς ἄλλην συνέδρον παραπομπῆς τῆς κατηγορίας πρὸς νέαν συζήτησιν, γενομένην ἰσὺς τῶν ὅρων τοῦ νόμου, δὲν ἀποτελεῖ λόγον ἀναιρέσεως· ἂν δὲ ἡ πεποιθὴς τῶν συνέδρων ἦται ἐσφαλμένη, τοῦτο διαφεύγει τὴν ἐξέλεξιν τοῦ Ἀρείου Πάγου.

ΑΠ. 140 (1876) 62 (1875). Ὁ κατηγορούμενος οὐδὲν ἔχει δικαίωμα νὰ προκαλέσῃ παρὰ τοῦ δικ. τῶν συνέδρων ἀπόφασιν ἀκυροῦσαν τὴν ἐτυμηγορίαν, καὶ ἂν αὕτη ἡ πεπλανημένη. Ὅθεν οὐδαμῶς δύναται νὰ παραχθῇ λόγος ἀναιρέσεως ἐκ τοῦ ὅτι τὸ δικ. τῶν συνέδρων δὲν ἐκέρυξε πεπλανημένην τὴν ἐτυμηγορίαν.

ΑΠ. 117 (1865). Οὐ μόνον πρὸ τῆς προσκλήσεως τοῦ κατηγορουμένου, ἀλλὰ καὶ μετὰ τὴν ἐναρκιν ἐτι τῆς περὶ ποινῆς συζητήσεως δύναται τὸ δικαστήριον νὰ παραπέμψῃ τὴν ὑπόθεσιν εἰς ἄλλην σύνθεον, ἅτε τοῦ νόμου μὴ ὀρίζοντός τι περὶ τοῦτου.

ΑΠ. 117 (1895). Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 444 ἄρθρον τῆς Ποιν. Δικονομίας, ἐὰν ὁ κατηγορούμενος κηρυχθῇ ἐνοχος, καὶ ὅλοι οἱ σύνεδροι εἶναι ὁμοφώνως πεπεισμένοι ὅτι ἡ ἐτυμηγορία προήλθεν ἐξ ἀπάτης, ἔχει τὸ δικαστήριον τῶν Συνέδρων τὸ δικαίωμα ν' ἀναβάλῃ τὴν ἀπαγγελίαν τῆς ἀποφάσεως καὶ νὰ παραπέμψῃ τὴν κατηγορίαν πρὸς ἐπανειλημμένην συζήτησιν εἰς τὴν προσεχῇ σύνθεον τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐνόρκων. Εἰς τὴν διάταξιν ἅρα τοῦ 444 ἁρθροῦ ὑπάγεται προδήλως πᾶσα ἐτυμηγορία, κηρυγνομένη ἐνοχος, ἥτοι ἄξιον τιμωρίας τὸν κατηγορούμενον, ἀδιαφόρως ἂν ἡ ἐπικειμένη αὐτῷ ποινὴ ἀποβαίνει συμφηριστέα εἰς προσηγηθείσαν προφυλάκισιν· καθόσον ἐκ τούτου δὲν αἱρεται οὔτε τὸ ἐκ πλάνης ἀναγνωρισθὲν ἁξιόποιον, οὔτε αἱ ἐναπολείπομεναι συνέπειαι τῆς παρεπομένης καταδίκης· ὅθεν ὁ λόγος ἀναιρέσεως, ὅτι παρανόμως ἐκέρυχθη πεπλανημένη ἡ ἐτυμηγορία, ἅτε οὕτως συμφηριστέα εἰς τὴν προφυλάκισιν τῆς δυνάμει αὐτῆς ἐπιβλητέας ποινῆς, ἐλέγχεται ἀστήρικτος.

Ἐπειδὴ μὴδενὸς ἐν τῷ νόμῳ τασσομένου ὁρίου, ἐντὸς τοῦ ὁποίου τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων ὀφείλει νὰ κηρύξῃ πεπλανημένην τὴν ἐτυμηγορίαν καὶ νὰ παραπέμψῃ τὴν κατηγορίαν εἰς τὴν προσεχῇ σύνθεον, ἔπεται ὅτι δὲν κωλύεται νὰ πράξῃ τοῦτο καὶ μετὰ τὴν ὑπὸ τοῦ γραμμάτου ἀνάγνωσιν αὐτῆς καὶ τὰς περὶ τῆς ἐφαρμοστέας ποινῆς ἀφορμὰς τῆς τε κατηγορίας καὶ ὑπερασπίσεως μέχρι τῆς ἀπαγγελίας τῆς καταδικαστικῆς ἀποφάσεως, ἥτις ἐστὶν ἀναβλητέα· δὲν πρόκειται δὲ περὶ ἐπιδιώσεως ἢ ἀκυρώσεως πλημμελοῦς ἐτυμηγορίας, ἵνα ἐξετασθῇ ἐὰν αὕτη κατέστη ἀμετάκλητος, ὡς ἀναγνωσθεῖσα ἐνώπιον τοῦ κατηγορουμένου, ἀλλὰ περὶ ἐξαιρετικοῦ μέσου, ἐρ' οὐ δὲν δύναται νὰ ἔχωσιν ἐξ ἀναλογίας ἐφαρμογὴν περιορισμοί, μὴ εἰδικῶς καὶ περὶ αὐτοῦ προνοούμενοι· οὐδ' ἡ δῆλωσις ἅρα τοῦ κατηγορουμένου περὶ ἀποδοχῆς τῆς ἐτυμηγορίας ἰσχύει ν' ἀποκλείσῃ τὴν χρῆσιν τοῦ μέσου τούτου, ἀπεριόρι-

στως ὑπὸ τοῦ νόμου ἀνατεθειμένην εἰς τὴν αὐτεπάγγελτον καὶ αὐθιγὴν
μητον ἐνέργειαν τοῦ Δικαστηρίου τῶν συνέδρων.

ΑΠ. 30 (1896). Ἐπειδὴ ὁ λόγος ἀναιρέσεως, ὅτι ἐσφαλμένως ἡ προ-
βαλλομένη ἀπόφασις ἐκήρυξεν ἐνοχον τὸν ἀναιρεσιόντα τῆς ἀποπειρᾶς
ἀναιρέσεως, ἀφ' οὗ οὗτος διὰ τῆς προγενεστέρας ἐτυμηγορίας τῶν ἐνόρ-
κων, τῆς κηρυχθείσης πεπλανημένης ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου τῶν συνέδρων
ἐκηρύχθη ἁθῶς τῆς τοιαύτης πράξεως, καὶ ἐπομένως δὲν ἡδύνατο ἐναν-
τίον τοῦ δεδικασμένου νὰ τεθῇ πάλιν τὸ αὐτὸ ζήτημα εἰς τὸ δικαστή-
ριον τῶν ἐνόρκων, εἰς ὃ παρεπέμφθη ἡ ὑπόθεσις πρὸς νέαν συζήτησιν.
ἔστιν ἀπορριπτέος, διότι τὸ κατὰ τύπους προβαλλόμενον δεδικασμένον
τοῦ ἄρθρου 84 Ποιν. Δικ. δὲν ἀποτελεῖ λόγον ἀναιρέσεως, ὡς μὴ ὑπα-
γόμενον εἰς οὐδεμίαν τῶν περιπτώσεων τοῦ ἄρθρου 458 Ποιν. Δικ.

Ἐπειδὴ κηρυχθείσης τῆς προηγουμένης ἐτυμηγορίας τῶν ἐνόρκων πε-
πλανημένης, ὡς ἀνωτέρω εἴρηται, καὶ παραπεμφθείσης ὁλοκλήρου τῆς
ὑποθέσεως πρὸς νέαν συζήτησιν, εἰς ἄλλα δικαστήριον Κακουργιωδικῶν,
κατὰ τὸ ἄρθρον 444 Ποιν. Δικ. ὁρθῶς ἡγήθη ἡ πολιτικὴ ἀγωγὴ καὶ
νομίμως αὕτη εἰσῆχθη πρὸς ἐκδίκασιν ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου τῆς πα-
ραπομπῆς, δὲν ἦτο ἐκ τοῦ νόμου ὑπόχρεως ὁ πολιτικῶς ἐνάγων νὰ πα-
ραστή κατὰ τὴν προηγουμένην συζήτησιν, καθ' ἣν ἐκηρύχθη πεπλανη-
μένη ἡ ἐτυμηγορία· ὅθεν ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου λόγος ἀναιρέσεως ἀπορρι-
πτέος καθίσταται.

445. Ἀφοῦ ἅπαξ ἀρχίσῃ ἡ ἐξέτασις τοῦ κατηγορου-
μένου καὶ ἡ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τοῦ δικαστηρίου τῶν συ-
νέδρων συζήτησις, ἐξακολουθεῖν ἀνεὺ διακοπῆς καὶ ἀνεὺ
ἐξωθεν συγκοινωνίας μέχρι τῆς ἀπαγγελίας τῆς ἐτυμη-
γορίας. — Ὁ πρόεδρος τοῦ δικαστηρίου τῶν συνέδρων δὲν
εἰμπορεῖ νὰ διακόψῃ τὴν ἐξέτασιν τοῦ κατηγορουμένου
καὶ τὴν συζήτησιν εἰμὴ μόνον κατὰ τὰ πρὸς ἀναψυχὴν
τῶν δικαστῶν, τῶν ἐνόρκων, τῶν μαρτύρων, καὶ τῶν
κατηγορουμένων ἀναγκαῖα διαλείμματα. Ποιν. Δικ. 433.

ΑΠ. 19 (1855). Ἐπειδὴ ἐκ τῶν πρακτικῶν τῆς συνεδριάσεως ἀπο-
δεικνύεται ὅτι ὁ πρόεδρος τῶν συνέδρων εἶδε πάντοτε τὸν λόγον εἰς τοὺς
συνηγόρους τῶν κατηγορουμένων, ἦδη δὲ ἀναιρεσιόντων, διὰ νὰ ἀπαν-
θῶσιν ἐρωτήσεις πρὸς τοὺς ἐξεταζομένους μάρτυρας.

Ἐπειδὴ, ἀν καὶ ὡς ἐξ αὐτῶν τῶν πρακτικῶν γίνηται ὅτι ὁ
πρόεδρος ἔλαβε καὶ τὴν γνώμην τῶν συνέδρων περὶ τῆς διακοπῆς τῆς συ-
ζητήσεως, ἡδύνατο ὁμοίως καὶ μόνος, κατὰ ἄρθρ. 445 ποιν. Δικ. νὰ δια-
κόψῃ τὴν συζήτησιν, ὡς ἔπραξε, κατὰ τὰ πρὸς ἀναψυχὴν τοῦ δικαστη-

ρίου τῶν ἐνόρκων, τῶν μαρτύρων καὶ τῶν κατηγορουμένων ἀνεγκαῖα διαλείμματα.

Ἐπειδὴ τὰ πρακτικὰ βεβαιοῦν ὅτι ὁ πρόεδρος ἐνῶ διέταξε τὴν διακοπὴν τῆς συζητήσεως, ἔλαβε καὶ τὰ ἀναγκαῖα μέτρα πρὸς ἀποφυγὴν ἀθεμίτων συνεισησεῶν τῶν ἐνόρκων μετ' ἄλλων προσώπων, ὑπομνήσας εἰς αὐτοὺς τὰ καθήκοντά των καὶ τὸν ὅρκον των ἄλλως τε ἢ περὶ ἀλείψις τοιοῦτων μέτρων δὲν ἀποτελεῖ λόγον ἀναιρέσεως, ὡς μὴ διαταραγμένων ἐπὶ ποινῇ ἀνωτέρας.

Ἐπειδὴ διὰ τὸν κατὰ τοῦ χωροφύλακος προσηνεθέντα παρὰ τῶν ληστῶν φόνον, τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων ἐθεώρησε τὴν ἐτυμηγορίαν τῶν ἐνόρκων ὡς ἀποφατικὴν, συμφώνως μὲ τὴν ἀποφατικὴν ἀπάντησιν τῶν αὐτῶν ἐνόρκων εἰς τὸ ζήτημα, ὅτι δὲν ἐπράχθη παρὰ τοῦ Ν. καὶ Κ. ἡ κατὰ τὴν 26 Ἰουνίου 1854 συμβῆσα κατὰ τοῦ χωροφύλακος Θ. ληστεία, μὴ ἐφαρμόσαν περὶ τοῦ εἰρημένου φόνου οὐδεμίαν ποινὴν ἐπομένως καὶ ἂν ὑποτεθῇ ὅτι ὑπάρχει ἀντίφασις εἰς τὴν περὶ τούτου ἐτυμηγορίαν τῶν ἐνόρκων, δὲν ἔχουν συμφέρον εἰ ἀναιρεσεύοντες νὰ προτείνωσι λόγον ἀναιρέσεως, καθότι δὲν βλάπτονται ἐκ τούτου.

Ἐπειδὴ ὁ Κ. ἐκπρόβη ἀπὸ τὸ δικαστήριον τῶν ἐνόρκων ἔνοχος συστάσεως μετὰ τοῦ Ν. καὶ ἄλλου, καὶ ὡς παρευρεθείς εἰς τὴν ἐκτέλεσιν δύο ληττειῶν, ὅτι μετεχειρίσθησαν ὅπλα κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς πράξεως, ἀρὰ τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων ὁρῶς καὶ συμφώνως ἄρθρ. 57 ποιν. νόμου ἐφήρμοσε καὶ εἰς αὐτὸν τὴν αὐτὴν ποινὴν, ἣν εἰς τὸν συστασιώτην τοῦ Ν.

ΑΠ. 11 (1896). Ἐπειδὴ δὲν ἀνεβλήθη ἡ ὑπόθεσις εἰς ἄλλην συνεδρίαν, ὡς ἐπαφαιμένως οἱ ἀναιρεσεύοντες διατείνονται, ὥστε νὰ εἶναι ἀναγκαῖα νέα κλήρωσις τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐνόρκων, ἀλλ' ὡς ἐκ τῶν πρακτικῶν συνεδριάσεως δηλοῦται, ὁ πρόεδρος τῶν συνέδρων, καθ' ὃ εἶχε δικαίωμα ἐξ ἄρθρου 445 § 2 Ποιν. Δικ., ἀπλῶς διέκοψε τὴν συζήτησιν τῆς ὑποθέσεως χάριν ἀναφυγῆς καὶ ὥρισε τὴν ἐξακολούθησιν αὐτῆς διὰ τὴν δευτέραν ὥραν τῆς ἐπομένης ἡμέρας, ἡ δὲ διακοπήσα συζήτησις ἐξακολούθησε κατὰ τὴν ὁρισθεῖσαν ἀκριβῶς ὥραν τῆς ἀκολουθοῦς ἡμέρας, καὶ ἡ τοιαύτη ἐξακολούθησις θεωρεῖται ὡς συνέχεια τῆς διακοπείσης συζητήσεως· μὴ ὀρίζοντος δὲ τοῦ νόμου τὴν διάρκειαν τῆς πρὸς ἀναφυγὴν διακοπῆς, ἔπεται, ὅτι αὕτη ἀνατίθεται εἰς τὴν κρίσιν τοῦ προέδρου.

ΑΠ. 19 (1855) 81 (1852) 24 93 (1853). Κατὰ τὸ ἄρθρον 445 τῆς ποιν. δικονομίας, ὁ πρόεδρος τῶν συνέδρων δύναται καὶ μόνος (ἀνευ ἀποστάσεως τῶν συνέδρων) νὰ διακόψῃ τὴν συζήτησιν κατὰ τὰ πρὸς ἀναφυγὴν τῶν ἐνόρκων κτλ. ἀναγκαῖα διαλείμματα.

ΑΠ. 20στ' (1838). Ἐπειδὴ, κατὰ τὸ 445 ἄρθρον ἐξ. 2 τῆς ποιν. δικονομίας, ὁ πρόεδρος τῶν συνέδρων δύναται νὰ διακόψῃ τὴν συζήτησιν πρὸς ἀναφυγὴν τῶν δικαστῶν, τῶν ἐνόρκων κτλ. πολλῶν ἄλλων δύναται ἐκβλέπον τὸ δικαστήριον νὰ τὴν διακόψῃ δι' ἀποστάσεως τοῦ καὶ νὰ τὴν ἀναβάλῃ εἰς ἄλλην συνεχῇ συνεδρίαν, διότι εἰς τὴν περίπτωσιν

ταύτην ἡ ἀνάγκη τῆς ἀναφυγῆς τῶν δικαστῶν κτλ. καθίσταται μᾶλλον κατεπείγουσα· ἐπομένως διακοπείτης ἐπὶ τοῦ προκειμένου τῆς δίκης· δὲν παραβιάσθη τὸ ἄρθρ. 445 ἐδ. 2 τῆς ποιν. δικονομίας.

ΑΠ. 10 (1851). Δὲν ὑπάρχει παράβασις τις, ὅταν τὰ πρακτικὰ βεβαιώσιν α') ὅτι ἐγένετο διακοπὴ πρὸς ἀναφυγὴν καὶ β') ὅτι ἐτίθη συλλογὴ κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς διακοπῆς ἵνα μὴ συγκοινωνήσωσιν οἱ ἑνόρκοι μὲ τρίτον τινά. Ταῦτα δὲ πράττει ὁ πρόεδρος, εἰς ἐν ὃ νόμος ἀνέλεσε τὴν ὅλην διεύθυνσιν τῆς συζητήσεως καὶ τὴν διαχείρισιν τῆς εἰσαγγελίας.

ΑΠ. 90 (1853). Ὁ πρόεδρος τῶν συνέδρων ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ διακόψῃ τὴν συζητήσιν πρὸς ἀναφυγὴν τοῦ δικαστηρίου ἢ τῶν διαδίκων, καὶ εἶναι ἀδιάφορον τίς τὸ ἐπρόκალεσεν. Ἀποφασίς περὶ τούτου δὲν ἀπαιτεῖται· ἀρκεῖ ἡ ἐν τοῖς πρακτικοῖς μνεία.

ΑΠ. 61 70 (1871). Ἡ παραβίασις τῆς διατ. τῆς 1 παραγρ. τοῦ άρθρου 445, ἐπάγουσα μόνον τὴν κατὰ τὸ ἄρθρ. 434 πειθαρχικὴν τιμωρίαν διὰ χρηματικῆς ποινῆς, δὲν χορηγεῖ λόγον εἰς ἀναίρεσιν.

ΑΠ. 13 (1851). Δύναται ὁ πρόεδρος νὰ διακόψῃ τὴν συζητήσιν διὰ τὴν ἐπομένην ἡμέραν ἕνεκα τῆς ἐλλείψεως ὕλικου καιροῦ.

ΑΠ. 13 (1851). Δὲν ὑπάρχει ὁ ἀνάγκη τῆς ἐκδόσεως ἀποφάσεως περὶ τούτου, ὅτε τῶν ἄρθρ. 417 καὶ 365 τῆς ποιν. δικον. ὁρίζοντων, ὅτι περὶ τῶν διατάξεων τοῦ προέδρου τῶν ἀφορωσῶν εἰς τὴν διεύθυνσιν καὶ τὰς τῆς συζητήσεως δὲν ἐκδίδονται ἀποφάσεις, εἰμὴ ἐσάκις οἱ διάδικοι δὲν εὐχαριστοῦνται εἰς τὰ παρὰ τοῦ προέδρου διαταχθέντα.

ΑΠ. 15 (1864). Τὰ πρακτικὰ δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ βεβαιώσιν τοῦ διέμενον οἱ ἑνόρκοι διαρκούσης τῆς πρὸς ἀναφυγὴν διακοπῆς τῆς συνεδριάσεως, ἢ ἂν ἐλήφθη ἡ θέουσα πρόνοια, ἵνα μὴ συγκοινωνήσωσι μετὰ τρίτων.

ΑΠ. 51' (1840). Δὲν ὑπάρχει νόμος ἀπαγορεύων τὴν διακοπὴν τῆς δίκης καὶ τὴν ἐξακολουθήσιν αὐτῆς εἰς τὴν προσεχῆ συνεδρίαν τοῦ δικαστηρίου, ὅταν ἦτο ἀδύνατον νὰ περαιωθῇ αὕτη εἰς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ἡμέραν ἢ συγκοινωνία δὲ τῶν ἐνόρκων ἀπαγορεύεται μετὰ τὴν θέσιν τῶν ζητημάτων.

ΑΠ. 53' (1840). Διακοπείσης τῆς συνεδριάσεως καὶ ἐπαναληφθείσης τὴν ἐπιοῦσαν, ἡ δευτέρα θεωρεῖται ὡς συνέχεια τῆς πρώτης, ὥστε ἀμφότεραι ἀποτελοῦν μίαν καὶ τὴν αὐτὴν συνεδρίαν.

ΑΠ. σκα' (1838). Κανεὶς νόμος δὲν ὑπάρχει ἀπαγορεύων εἰς τὰ δικαστήρια τῶν πλημμελειοδικῶν νὰ διακόπτωσι τὴν συζητήσιν καὶ νὰ τὴν ἀναβάλωσι διὰ τὴν ἐπομένην ἡμέραν.

ΑΠ. 24 (1853). Ὅταν ἐκ τῶν πρακτικῶν καὶ ἐκ τῆς ἀποφάσεως προκύπτῃ, ὅτι δημοσίως συνεδριάσαντος τοῦ δικαστηρίου, οἱ ἑνόρκοι ἐπισήλθον ἐκ τοῦ δωματίου των εἰς τὸ ἀκροατήριον, οἵτινες μετὰ τὴν ἀγνωσιν τῆς ἐτυμηγορίας των, εὐρεθείης αντιφατικῆς, διετάχθησαν νὰ ἐπανεέλθωσιν εἰς τὸ δωμάτιον τῶν διασκέψεων των πρὸς διόρθωσιν αὐτῆς.

ὅθεν ἐπανήλθον εἰς τὸ ἀκροατήριον ἔνθα εὐρίσκοντο οἱ σύνεδροι κτλ. ὅτε πληροφορηθέντος τοῦ προέδρου περὶ τῆς παρουσίας τῶν 12 ἐνόρκων, ὁ προϊστάμενος ἀνέγνω τὴν ἐτυμηγορίαν των, ἀκυρότης δὲν ὑπάρχει, ἐκ τούτων δὲ προκύπτει σαφῶς, ὅτι αὕτη ἀνεγνώσθη καὶ ἐν δημοσίᾳ συνεδρίᾳ, διότι τὸ δικαστήριον διατάξαν τοὺς ἐνόρκους νὰ ἀπέλθωσιν εἰς τὰ διαμείον των πρὸς διόρθωσιν τῆς ἐτυμηγορίας των δὲν ἀπεχώρησε τοῦ ἀκροατηρίου, ἀλλὰ διέμεινεν αὐτοῖς μεχριστού ἐπανήλθον οἱ ἐνόρκοι.

8'. Δημοσίευσίς τῆς ἐτυμηγορίας καὶ περαιτέρω συζήτησις μέχρι τῆς ἀποφάσεως.

446. Ἄμα παραδώσουν οἱ ἐνόρκοι τὴν ἐτυμηγορίαν των, προσκαλεῖται αὖθις ὁ κατηγορούμενος εἰς τὸ ἀκροατήριον, καὶ ὁ γραμματεὺς τὴν κοινοποιεῖ εἰς αὐτόν, ἀναγινώσκων αὐτὴν γεγωνυῖα τῇ φωνῇ. Πολ. Δικ. 432. 458.

ΑΠ. 98 (1849). Ἐπειδὴ ἂν καὶ δὲν πρέπει, κατὰ τὴν ἔννοιαν τῶν ἀρθρῶν 432 καὶ 446 Ποιν. Δικ. νὰ εὐρίσκεται ὁ κατηγορούμενος, ὡς καὶ τοῦ προκείμενου συνέδου, παρὼν ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ, ὅταν κατὰ πρῶτον ὁ προϊστάμενος τῶν ἐνόρκων ἀπαγγεῖλῃ τὴν ἐτυμηγορίαν, μόνον τοῦτο, ὡς ἐκ τῆς παρουσίας τοῦ ἀναιρεσειόντος εἰς τὴν κατὰ πρῶτον ἀπαγγελίαν τῆς ἐτυμηγορίας, οὐδὲν δικαίωμα αὐτοῦ παρεβιάσθη.

ΑΠ. 30 (1871). Ἐπειδὴ ὁ κατηγορούμενος συμφέρον ἔχει νὰ παρευληθῇ εἰς τὸ ἀκροατήριον ἕως ὅτου ἐκτεθῶσιν εἰς τοὺς ἐνόρκους τὰ ζητήματα, κατόπιν δὲ πάλιν ἀπὸ τῆς στιγμῆς, ἀφ' ἧς καταρτισθῇ ὀριστικῶς ἡ ἐτυμηγορία καὶ πρόκειται νὰ τῷ κοινοποιηθῇ πρὸς ἐκπεραίωσιν τῆς ὑποθέσεως διὸ καὶ τ' ἄρθρα 432 καὶ 446 Ποιν. Δικ. διατάττουσι τὸ μὲν πρῶτον ὅτι ἀποχωρεῖ ὁ κατηγορούμενος ἅμα τεθέντων τῶν ζητημάτων εἰς τοὺς ἐνόρκους, τὸ δὲ δεύτερον ὅτι προσκαλεῖται αὖθις εἰς τὸ ἀκροατήριον καὶ ὁ γραμματεὺς κοινοποιεῖ εἰς αὐτόν τὴν ἐτυμηγορίαν, ὅπερ προδήλως σημαίνει ὅτι προσκαλεῖται ὅταν ἡ ἐτυμηγορία περὶελθούσα ἤδη εἰς γνῶσιν τῶν συνέδρων καὶ μηδεμιᾶς ἀντιρρήσεως ἐκ μέρους των ὑπαρχούσης ἀπέβη ὀριστικὴ καὶ εἶναι ἔτοιμος πρὸς κοινοποίησιν.

ΑΠ. 404 (1857). Ἐπειδὴ ἀληθῶς ὑπῆρχεν ἀντίφασις, ὡς καὶ τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων παρεδέχθη μεταξὺ τῶν δύο περὶ βλακειᾶς ζητημάτων τῆς πρώτης ἐτυμηγορίας, διότι ἐν τῷ πρώτῳ ζητηματι παρεβλήθησαν οἱ ἐνόρκοι ὡς μὴ ἀποδεδειγμένον, ὅτι ὁ Φ. δὲν ἦτο βλάξ, ὅπερ ἐπὶ τὴν ἰδέαν ἔλαβον, ὅτι διετέλει ἐν καταστάσει βλακειᾶς, ἐν δὲ τῷ δευτέρῳ ἀποφαίνονται τὸ ἐναντίον. ὅθεν ὀρθῶς ἠκυρώθη διὰ τὸν λόγον τοῦτον ἡ ἐτυμηγορία αὕτη.

Ἐπειδὴ ἡ ἐτυμηγορία τῶν ἐνόρκων κοινοποιεῖται κατὰ 446 ποιν. δικον, εἰς τὸν κατηγορούμενον ἀφοῦ καταρτισθῇ, ἐπομένως τὰ περὶ ἄκυρος-
τητος αὐτῆς ζητήματα ἐξετάζονται καὶ ἀποφασίζονται ἐν ἀπουσίᾳ αὐτοῦ.
ὡς ἐπὶ τοῦ προκειμένου ὁρθῶς ἐγένετο ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τοῦ ἀντιφα-
κοῦ τῆς ἐτυμηγορίας· ἐάν δὲ ἐκηούχθῃ ἕνεκα τούτου ἄκυρος ἡ ἐτυμη-
γορία ὁλόκληρος, τοῦτο οὐδεμίαν ἔφερε βλάβην εἰς τοὺς ἀναιρεσεύοντες,
διότι καὶ ἡ δευτέρα εἶναι ἐντελῶς ὁμοία τῆς πρώτης, ὡς πρὸς τὰ μὴ
ἄκυρώσιμα ζητήματα, ἡ δὲ τῆς ὑπογραφῆς τοῦ προέδρου τῶν συνέδρων
ὑπὸ τὰς ἐν τῷ περιθωρίῳ προσθήκας ἑλλείψεις δὲν ἐπηρεάζει αὐτάς, οὐ-
δὲ τὴν δευτέραν ἐτυμηγορίαν, καθότι ἀναγκαῖα εἶναι ἡ ὑπογραφή
αὐτοῦ μόνον εἰς τὸ τέλος τῆς ὅλης ἐτυμηγορίας.

ΑΠ. 23 (1871). Ἐπειδὴ τὰ πρακτικὰ τῆς συνεδριάσεως βεβαιοῦσι
μόνον ὅτι ὁ γραμματεὺς τῇ παραγγέλλει τοῦ προέδρου ἀναστὰς ἀνέκοι-
νωσε πρὸς τὸν κατηγορούμενον δημοσίως καὶ γειωνυῖα τῇ φωνῇ τὴν ἐτυ-
μηγορίαν τῶν ἐνόρκων, οὐδόλως δε ποιοῦνται μνείαν τοῦ τρόπου δι' οὗ ἐγε-
νετο ἡ ἀνακοίνωσις αὕτη, ἀλλὰ προκύπτει ἀδιστακτικῶς ὅτι ἡ ἀνακοίνω-
σις αὕτη ἐγένετο δι' ἀναγνώσεως, ἐκ τῆς ἀντιγραφῆς τῶν ἐν ἄρθρῳ 446
ποιν. δικ. περιεχομένων λέξεων καὶ ὅτι κατὰ παραδρομὴν δὲν προσ-
τέθη αὐτῇ ἡ ἐν τῷ αὐτῷ ἄρθρῳ ἀναφερομένη λέξις ἀναγινώσκων,
διότι ἀνευ τῆς προσθήκης τῆς λέξεως ἀναγινώσκων αἱ λέξεις δημοσίως
καὶ γειωνυῖα τῇ φωνῇ δὲν ἔχουσιν ἔννοιαν.

Ἐπειδὴ τὸ παράπονον τοῦ ἀναιρεσεύοντος ὅτι δὲν ἦτο πασιὼν ὅτε ἔγει-
ναν ἡ περὶ ἄκυρώσεως τῆς ἐτυμηγορίας συζήτησις δὲν εἶναι βέβαιον,
διότι ὁ νόμος δὲν ἀπαιτεῖ νὰ εἶναι παρών ὁ κατηγορούμενος ὅταν οἱ ἔναρ-
κοι ἐπανεργάζονται κατὰ πρῶτον εἰς τὸ ἀκροατήριον, καὶ γίνεται ὑπὸ τοῦ
προέσταμένου αὐτῶν ἡ ἀνάγνωσις τῆς ἐτυμηγορίας τῶν ὅπως τὸ δικα-
στήριον τῶν συνέδρων λάβῃ γνῶσιν τῆς ἐτυμηγορίας αὐτῆς καὶ πεισθῇ
ὅτι αὕτη εἶναι ἔγκυρος κατὰ τοὺς τύπους καὶ πλήρως κατὰ τὴν οὐσίαν
ὡς τοῦτο προκύπτει προδήλως ἐξ ἄρθρων 432 καὶ 446 ποιν. δικ. ὡς τὸ
μὲν πρῶτον διατάττει πότε ὁ κατηγορούμενος ἀποχωρεῖ ἐκ τοῦ ἀκροα-
τηρίου, τὸ δὲ δεύτερον πότε ὁ αὐτὸς κατηγορούμενος προσκαλεῖται αὐτὸς
εἰς τὸ ἀκροατήριον.

Ἐπειδὴ ὁ ἰσχυρισμὸς τοῦ ἀναιρεσεύοντος ὅτι ἡ ἐτυμηγορία τῶν ἐνόρ-
κων εἶναι ἀντιφατικὴ ὡς παραδεχομένη ἐν τῷ πρώτῳ αὐτῆς μέρει τὴν
χρῆσιν κακώσεων, ἐν δὲ τῷ δευτέρῳ αὐτῆς μέρει ἀρνούμενη τὴν χρῆσιν
τῶν κακώσεων τούτων, δὲν εἶναι ἀκριβὴς διότι οἱ ἐνόρκοι παρεδίδθησαν
ὅτι ἐγένοντο διαιοπραγίαι καὶ κακώσεις ὅτε ὁ ἀναιρεσεύων ἐμελλε νὰ δώ-
σῃ τὴν μαρτυρίαν του καὶ ὅτι δὲν ἐγένοντο κακώσεις καὶ διαιοπραγίαι
ὅτε ἐκρατεῖτο εἰς τὴν φυλακὴν, ὥστε ἕνεκα τῆς διαφορᾶς τοῦ χρόνου καὶ
τοῦ τόπου καθ' οὗς ἐγένοντο κακώσεις, ἀπὸ τοῦ χρόνου καὶ τοῦ τόπου
καθ' οὗς δὲν ἐγένοντο διαιοπραγίαι καὶ κακώσεις, δὲν ὑπάρχει ἀντίφασις
ἐν τῇ προκειμένῃ ἐτυμηγορίᾳ.

ΑΠ. σκστ' (1838). Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 446 ποιν. δικ. ὁ κατηγορού-
μενος προσκαλεῖται εἰς τὸ ἀκροατήριον ὅμα αἱ ἔναρκοι παραδύσαντες τὴν

ετυμηγορίαν των, κατὰ δὲ τὰς περιπτώσεις, καθ' ἃς οἱ ἑνόρκοι κρίνουν ἀναγκαῖον πρὸς φωτισμὸν των νὰ ζητήσωσι διασαφῆσεις παρὰ τοῦ προέδρου τῶν συνέδρων, ἡ παρουσία τοῦ κατηγορουμένου δὲν ἀπαιτεῖται.

ΑΠ. 79 (1851). Εἰς τὰ ζητήματα, ὅσα ἤθελον προκύβει ἀπὸ τῆς ἀνγνωσεως τῆς ετυμηγορίας μέχρι τῆς υπογραφῆς τῆς, δὲν πρέπει νὰ παρευρίσκηται ὁ κατηγορούμενος.

ΑΠ. 98 (1849). 'Εξ ἄρθρων 432 καὶ 446 προκύπτει, ὅτι κατὰ τὴν ἐκ τῶν ἐνόρκων προϊσταμένου ἀπαγγελίαν τῆς ετυμηγορίας ὁ κατηγορούμενος δὲν πρέπει νὰ παρίσταται ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ· οὐχ' ἦττον ἡ παρουσία αὐτοῦ, οὐδὲν δικαίωμα αὐτοῦ παραβιάζουσα, δὲν ἐπιφέρει ἀναίρεσιν.

ΑΠ. 67 (1847). 'Αλλ' οὐχ' ἦττον ἡ παρουσία τοῦ κατηγορουμένου δὲν εἶναι ἀναγκαία· ἐπομένως καὶ ἡ τοῦ συνηγόρου ὅστις δὲν εἶναι ἡ βοηθὸς τοῦ κατηγορουμένου.

ΑΠ. 16 (1861). 'Εὰν τῆς ετυμηγορίας οὕτης ἀτάκτου ἢ ἐλλειπούς, διορθῇ ἀναγκαῖα ἡ προσθήκη ἐλλείποντος ὅρου ἐν τῷ τεθέντι ζητήματι, οὐ ἐνεκα δέον οἱ ἑνόρκοι νὰ ἀποσταλῶσιν εἰς τὸ δωμάτιον τῶν δικαστῶν πρὸς ἔκδοσιν νέας ετυμηγορίας ἢ συμπλήρωσιν τῆς παλαιᾶς, δέον τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων νὰ καλέσῃ ἐκ νέου τοὺς κατηγορουμένους καὶ, ἀκροασάμενον αὐτῶν ἐν δημοσίᾳ συνεδριάσει, προῃ εἰς τὴν προσθήκην τοῦ ἐλλείποντος ὅρου· ὁ ἐστὶ δέον καὶ ἡ νέα θέσις τῶν ζητημάτων νὰ γίνηται ὡς ἡ ἐξ ἀρχῆς θέσις εἰς τοὺς ἐνόρκους ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ κατηγορουμένου συνωδᾷ ἄρθροις 427—430 ποιν. δικον.

ΑΠ. 137 (1860). 'Ὅθεν ἐπανερχομένων τῶν πραγμάτων εἰς τὴν ἦσαν θέσιν, ὅτε κατὰ πρῶτον τίθενται τὰ ζητήματα, ἡ ὑπεράσπισις δικαιούται νὰ ἀπευθύνῃ νέας παρατηρήσεις κατὰ τῆς θέσεως τῶν ζητημάτων καὶ νὰ τεθῶσιν νέα ζητήματα συμφώνως πρὸς τὸ ἄρθρ. 430.

ΑΠ. 16 36 404 (1857). 'Ἡ μὴ παρουσία τοῦ κατηγ. κατὰ τὴν συζητησιν περὶ τοῦ προσήκοντος ἢ μὴ τῆς ἀπαντήσεως τῶν ἐνόρκων εἰς τὰ ζητήματα οὐδαμῶς ἀντιβαίνει εἰς τὸν νόμον, οὐδὲ τὴν ὑπεράσπισιν αὐτοῦ παραβιάζει, ὡς ἂν ὁ συνήγορος αὐτοῦ παρὼν ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ ἐξελήρωσε τὰ καθήκοντα τῆς ὑπεράσπιδος.

ΑΠ. 23 30 (1871) 125 (1889). Τοῦ κατηγορουμένου συμφέρον ἔχοντος νὰ παρίσταται ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ ἕως ὅτου ἐκτεθῶσιν εἰς τοὺς ἐνόρκους τὰ ζητήματα καὶ πάλιν εἴτα κατὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῆς ποινῆς, οὐ ἐνεκα τὸ μὲν 432 ἄρθρον ὀρίζει, ὅτι ἀποχωρεῖ ὁ κατηγ. ἅμα τεθέντων τῶν ζητημάτων, τὸ δὲ 446 ὅτι καλεῖται αὐθις εἰς τὸ ἀκροατήριον καὶ ὁ γραμματεὺς κοινοποιεῖ αὐτῷ τὴν ετυμηγορίαν, ὅπερ προδήλως ἐμφαίνεται, ὅτι καλεῖται ὅταν ἡ ετυμηγορία, περιελθούσα τῇ εἰς γινώσκιν τῶν συνέδρων, καὶ μηδ' αὐτῶν τούτων ἀντιλεξάντων κατέστη δεριστικὴ καὶ εἶναι ἔτοιμος πρὸς κοινοποίησιν, ἔπεται, ὅτι δὲν εἶναι ἀνάγκη τῆς παρουσίας τοῦ κατηγ. κατὰ τὴν περὶ ἀκυρώσεως τῆς ετυμηγορίας συζητησιν· ἄλλως δὲν ὑπάγεται εἰς τινὰ τῶν περιπτώσεων τοῦ ἄρθρ. 458 τῆς ποιν. δικον.

ΑΠ. 145 (1855). Δὲν ἐπέρχεται ἀναίρεσις ἐκ τῆς μὴ παρουσίας τοῦ κατηγ. ὡς οὐδὲ πάλιν ἐκ τῆς μὴ ἀποχωρήσεως αὐτοῦ ἕως οὗ οἱ ἐνόρκοι ἐπανέλθωσιν.

447. Ἐὰν ὁ κατηγορούμενος δὲν ἐκηρύχθῃ ἐνοχος, ἀποφαίνεται ὁ πρόεδρος τὴν ἐκ τῆς κατηγορίας ἀθώωσιν του, καί, ἂν ἦτο φυλακισμένος, διατάττει τὴν ἀπόλυσίν του, ἐὰν ἡ φυλάκισις δὲν πρέπη νὰ ἀκολουθήσῃ κατὰ νόμον διὰ ἄλλους λόγους. Πολ. Δικ. 1013.

ΑΠ. ρμγ' (1837). Ἐὰν ὁ κατηγορούμενος δὲν ἐκηρύχθῃ ἐνοχος, ὁ πρόεδρος τῶν συνέδρων ἀποφαίνεται τὴν ἀπὸ τῆς κατηγορίας ἀθώωσιν του, καὶ διατάττει τὴν ἀπόλυσίν του, τὸ δὲ δικαίωμα τοῦτο ἀνήκει εἰς μόνον τὸν πρόεδρον· ὅθεν τὸ δικαστήριον, ἀναμειγνυόμενον, ὑπερβαίνει τὰ καθήκοντά του.

ΑΠ. 65 (1858). Οἱ σύεδροι οὐδέποτε δύνανται νὰ ματαιώσωσι τὰ ἀποτελέσματα ἐτυμηγορίας ἀθωωτικῆς, καὶ ἂν δηλώσωσιν οἱ πλείστοι τῶν ἐνόρκων ὅτι αὕτη προῆλθεν ἐξ ἀγνοίας τῶν περὶ ἀμύνης ζητημάτων.

448. Κατ' αἰτησιν τοῦ ἀθωωθέντος, τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων, ἀκοῦσαν ἀμφοτέρους τοὺς διαδίκους, δικάζει, κατὰ τὰ ὑπὸ τοῦ ἀρθρου 86 διαταττόμενα, τὰς περὶ ἀποζημιώσεως, ἱκανοποιήσεως, καὶ πληρωμῆς ἐξόδων ἰδιωτικὰς ἀπαιτήσεις αὐτοῦ Π.Δ. 346.458.

449. Ἄν ὁ κατηγορούμενος κηρυχθῇ ἐνοχος διὰ τῆς ἐτυμηγορίας τῶν ἐνόρκων, ὁ μὲν παρὰ τοῖς κακουργιοδικαῖς εἰσαγγελεὺς κάμνει τὰς περὶ ἐφαρμογῆς τοῦ καταπατηθέντος [ἀρθρου τοῦ παρέλκουσι] ποινικοῦ νόμου προτάσεις, ὁ δὲ πολιτικῶς ἐνάγων, ἂν ὑπάρχῃ τοιοῦτος, προσέτι καὶ τὰς περὶ ἐπιδικάσεως τῆς ἀποζημιώσεως, τῆς ἰδιωτικῆς ἱκανοποιήσεως, καὶ τῆς πληρωμῆς τῶν ἐξόδων αἰτήσεις του, καθόσον, κατὰ τὸ ἀρθρον 302 κ. ἐπ., ἐγίνεν ἀγωγή περὶ αὐτῶν. — Ὁ ἰδιώτης κατήγορος, ἂν ὑπάρχῃ τοιοῦτος, ἔχει κατὰ τοῦτο τὰ δικαιώματα τοῦ παρὰ τοῖς κακουργιοδικαῖς εἰσαγγελεὺς· πρὶν ὅμως ἐκδοθῇ ἀπό-

φασιν περί ιδιωτικῆς πινος κατηγορίας, ἀγορεύει ὁ εἰσαγγελεὺς ὑπὲρ τοῦ νόμου. Π.Δ. 302. 397. 450. 458 § 7.

ΑΠ. 54 (1852). Ἄν ὁ κατηγορούμενος κηρυχθῇ ἐνόχος, γίνεται πρότασις περί τῆς ἐφαρμοστέας ποινῆς καὶ περί τῆς ἐπιδικάσεως τῆς πολιτικῆς ἀγωγῆς, ἂν τοιαύτη ὑπάρχῃ, καὶ τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων, ἀκοῦσαν τὴν ἀπολογία, ἀπαγγέλλει τὴν ποινικὴν ἀπόφασιν καὶ ἀποφαίνεται περί τῶν πολιτικῶν ἀπαιτήσεων 449—452 ποιν.δικ. Οὐδεὶς νόμος ἀπαγορεύει ν' ἀγορεύῃ καὶ ἐκ δευτέρου ὁ εἰσαγγελεὺς πρὸς ἀντίκρουσιν τῆς ἀπολογίας τοῦ κηρυχθέντος ἐνόχου ἢ τοῦ συνηγόρου του εἰς τὴν περί ἐφαρμογῆς τῆς ποινῆς συζήτησιν, δύναται δὲ νὰ λάβῃ τὸν λόγον ἐκ δευτέρου καὶ ὁ συνηγόρος μετὰ τὴν ἀγόρευσιν τοῦ εἰσαγγελεως.

450. Ὁ κατηγορούμενος ἢ ὁ συνηγόρος του, διατάττοντος τοῦ προέδρου, ἀπαγγέλλει τὴν ἀπολογία του. Ἡ ἀπολογία αὕτη πρέπει μόνον—1. νὰ προσβάλλῃ τὸ ἐφαρμοστέον τῆς παρὰ τοῦ εἰσαγγελεως τῶν κακουργισθῶν ἢ τοῦ ιδιώτου κατηγοροῦ προταθείσης ποινῆς, ἢ τὸ μέγεθος αὐτῆς, καὶ νὰ ὑποστηρίξῃ τοὺς παρὰ τῶν ἐνόχων ἀναγνωρισθέντας νομίμους συγγνώμης λόγους—2. νὰ προσβάλλῃ τὸ ἀποδεκτὸν τῶν ιδιωτικῶν ἀπαιτήσεων τοῦ πολιτικῶς ἐνάγοντος καὶ τὸ μέγεθος τῶν ζητούμενων ποσότητων. Π.Δ. 430. 449. 458.

ΑΠ. 100 (1849). Ὁ νόμος δὲν ὑποχρεοῖ τὸν πρόεδρον τῶν συνέδρων, ἐν ποινῇ ἀκυρότητος τῆς διαδικασίας, νὰ ἐρωτήσῃ τὸν κηρυχθέντα ἐνόχον ἂν ἔχῃ νὰ προσθέσῃ τι εἰς τὰ ὑπὸ τοῦ συνηγόρου αὐτοῦ λεχθέντα κατὰ τὴν συζήτησιν τῆς ἐφαρμογῆς τῆς ποινῆς.

451. Τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων, ἀκοῦσαν τὴν ἀπολογία, ἀπαγγέλλει τὴν ποινικὴν ἀπόφασιν κατὰ τὸ παρὰ τῶν νόμων τεταγμένον μέτρον. Π.Δ. 420. 458. Π.Ν. 8—20.

452. Τὸ δικαστήριον, ἀκοῦσαν τοὺς διαδίκους, ἀποφασίζει συγχρόνως ἐν τῇ ποινικῇ ἀποφάσει καὶ περί τῶν γενομένων ιδιωτικῶν ἀπαιτήσεων, κατὰ τὰ παρὰ τοῦ ἀρ-

θρου 85 διατεταγμένα. Π.Δ. 6. 302.346. 399. 458 §
7. Π.Ν. 30. 31. 32.

ΑΠ. 16 (1882). Ἐξ ἄρθρ. 6, 450 καὶ 452 ποιν. δικον. σαφῶς προκύπτει, ὅτι τὸ τῶν συνέδρων δικαστήριον μόνον μετὰ τὴν καταδίκην τοῦ κατηγ. δύναται νὰ προβῇ καὶ εἰς τὴν ἐκδίκασιν τῆς πολιτικῆς ἀγωγῆς· ἄλλως ὀφείλει νὰ παραπέμψῃ τὴν πολιτικὴν ἀγωγὴν εἰς τὸ ἀρμόδιον πολιτικὸν δικαστήριον.

ΑΠ. 47 (1881). Τοῦ ἄρθρ. 452 ὀρίζοντος, ὅτι τὸ δικ. τῶν συνέδρων ἀποφαίνεται συγχρόνως ἐν τῇ ποιν. ἀποφάσει καὶ περὶ τῶν ἰδιωτικῶν ἀπαιτήσεων, ἔπεται ὅτι ὁρθῶς δύναται νὰ εἰσαχθῇ ἐνώπιον τοῦ δικ. τῶν συνέδρων ἡ ἀγωγή τοῦ πολιτικῶς ἐνάγοντος κατὰ τοῦ κατηγορουμένου.

ΑΠ. 31 (1890). Ὁ λόγος ἀναιρέσεως ὅτι μετὰ τὴν ἐκδοσιν τῆς καταδικαστικῆς ἀποφάσεως τὸ Δικαστήριον τῶν Συνέδρων ἀπεχθιδένει τὴν δικαιοδοσίαν αὐτοῦ δὲν ἠδύνατο νὰ δικάσῃ ἐπὶ τῆς πολιτικῆς ἀγωγῆς, ἀλλὰ νὰ παραπέμψῃ αὐτὴν εἰς τὸ πολιτικὸν Δικαστήριον δὲν στηρίζεται εἰς τὸν νόμον διότι ἡ παράθεσις 452 Ποιν. Δικ., καθ' ἣν τὸ Δικαστήριον ἀποφασίζει συγχρόνως ἐν τῇ ποινικῇ ἀποφάσει καὶ περὶ τῶν γενομένων ἰδιωτικῶν ἀπαιτήσεων, οὔτε ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος διατάσσεται, οὔτε μεταξὺ τῶν ἐν ἄρθρῳ 458 Ποιν. Δικ. ἀναγραφόμενων λόγων ἀναιρέσεως συγκαταλέγεται.

453. Εἰς τὴν σύνταξιν τῆς ἀποφάσεως καὶ τῶν πρακτικῶν τῆς συνεδριάσεως, τὴν εἰς τὴν πληρωμὴν τῶν δικαστικῶν ἐξόδων καταδίκην κτλ. ἐφαρμόζονται τὰ εἰς τὰ ἄρθρα 79—91 ὥρισμένα.

ΑΠ. 4 (1850). Ἐπειδὴ κατὰ τὰ ἄρθ. 81, 397, 449 καὶ 450 ποιν. δικ. ἀπαιτῶν ὁ νομοθέτης τὴν εἰς τὴν ποινικὴν ἀπόφασιν παράθεσιν ὅλοκληρου τοῦ ἄρθρου τοῦ ποινικοῦ νόμου, ἐννοεῖ τὴν τοῦ ἄρθρου τοῦ περιέχοντος τὴν ἐφαρμοζομένην ποινὴν, διὰ νὰ φαίνεται ἐκ τῆς παραθέσεως αὐτοῦ τοῦ ἰδίου ἄρθρου, ὅτι ὁ δικαστὴς ἐφήρμοσε τὴν ἐν αὐτῷ ἀναγραφομένην ποινὴν, ὥστε μόνῃ ἡ τοῦ ἄρθρου τούτου μὴ παράθεσις ἐπιφέρει ἀναίρεσιν κατὰ τὰ ἄρθ. 263, 360, 407 καὶ 458 ποιν. δικ., ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου τὸ ἄρθ. 32 τοῦ ποιν. νόμου, τὸ ὁποῖον ἐπικαλεῖται ἀπλῶς ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, ἀφορᾷ οὐχὶ ἐφαρμογὴν τινος ποινῆς, ἀλλὰ τὴν διὰ προσωπικῆς κρατήσεως ἐκτέλεσιν, τῆς δι' αὐτῆς εἰς πρόστιμον καταδίκης καὶ εἰς πληρωμὴν τῶν ἐξόδων καὶ τελῶν, καὶ ἐπομένως ἡ παράθεσις ὅλοκληρου τοῦ ἄρθρου αὐτοῦ δὲν ἀπαιτεῖται κατὰ τὰ μνησθέντα ἄρθρα.

Ἐγκύκλιος Ὑπουργείου Δικαιοσύνης 24 Ἰουνίου 1887.

Πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς βεβαιώσεως τῶν ποινικῶν ἐξόδων καὶ τελῶν καὶ ἐν τῇ περιπτώσει, καθ' ἣν ἐναντίον τῆς καταδικαστικῆς ἀποφάσεως τοῦ κακουργιοδικείου ἐγένετο αἴτησις ἀναίρεσεως, ἐντελλόμεθα ὑμῖν τὰ ἑξῆς: α') ὁ Γραμματεὺς τοῦ κακουργιοδικείου ὀφείλει, καὶ ὅταν ἐγένετο αἴτησις ἀναίρεσεως, νὰ συντάσῃ συμφώνως πρὸς τὰ κεκαυνοισμένα, τὸν απαιτούμενον πίνακα τῆς ἐκκαθαρίσεως καὶ βεβαιώσεως τῶν ποινικῶν ἐξόδων καὶ τελῶν, ὥστε ἐπιβαρύνουσι τὸν καταδικασθέντα, καὶ νὰ ἐπισυνάψῃ τὸν πίνακα τοῦτον, προσηκόντως ὑπὸ τοῦ προέδρου τεθεωρημένον, ἐν τῇ σχετικῇ δικογραφίᾳ. β') Ὁ Γραμματεὺς τοῦ Ἀρείου Πάγου, εἰ μὲν ἡ αἴτησις ἀναίρεσεως ἀπορριφθῇ, ἀποστέλλει τὸν πίνακα τούτον εἰς τὸ ἀρμοδίον ταμεῖον, προσθέτων κάτωθι αὐτοῦ καὶ τὰ ἐξόδα καὶ τέλη τῆς ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου διαδικασίας, ἐν ᾗ περιπτώσει ἐπιβλήθησαν καὶ ταῦτα εἰς βάρος τοῦ καταδικασθέντος, εἰ δὲ ἡ αἴτησις ἀναίρεσεως γίνῃ δεκτὴ καὶ εἴτε ἀπαλλαγῇ ὁ καταδικασθεὶς τῆς ποινῆς, εἴτε παραπεμφθῇ ἡ δίκη εἰς ἄλλο κακουργιοδικεῖον, σημειοῖ κάτωθι τοῦ πίνακος τὸν ἀριθμὸν, τὴν χρονολογίαν καὶ περίληψιν τοῦ διατακτικοῦ τῆς ἀποφάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου.

454. Ὁ πρόεδρος ἀναγινώσκει γεγωνυῖα τῇ φωνῇ, ἐν δημοσίᾳ συνεδριάσει καὶ ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ κατηγορουμένου, τὴν γενομένην ποινικὴν ἀπόφασιν, ἀφοῦ πρῶτον ἀναφέρῃ τὴν ἐτυμηγορίαν τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐνόρκων, καὶ ἀναγνώσῃ κατὰ λέξιν τοὺς νόμους, ἐπὶ τῶν ὁποίων στηρίζεται ἡ ἀπόφασις αὕτη. Π. Δ. 458.

ΑΠ. 55 (1861) 248 (1873) 84 (1880) 14 (1890). Νόμοι ἀναγνώσιτοι εἶναι οὐ μόνον τὰ ἐπιβάλλοντα τὴν ποινὴν ἄρθρα, ἀλλὰ καὶ τὰ ὁρίζοντα τὸ ἀδίκημα ἢ τὴν συναιτιότητα ἢ διαγράφοντα τοὺς κανόνες, καθ' οὓς ἡ ποινὴ ἐπιβάλλεται.

ΑΠ. 4 (1850) 59 (1858). Ἀρκεῖ δὲ ἡ ἀπλὴ μνεία τῶν περὶ δικαστικῶν δαπανῶν ἄρθρων.

ΑΠ. 50 (1894) Ἐπίσης τῶν διατασσόντων τὸν συμφητισμὸν τῆς προφυλαχέως.

ΑΠ. 116 (1868). Ἡ μὴ ἀνάγνωσις τῶν νόμων δὲν ἐπιφέρει ἀνάτρεσιν, ὥς μὴ περιλαμβανομένη ἐν τοῖς λόγοις ἀναίρεσεως.

ΑΠ. 48 (1852). Ἡ ἐτυμηγορία ἀναγινώσκεται ὑπὸ τοῦ γραμματέως καὶ ἐπομένως εἰς τὴν περὶ ἐφαρμογῆς τῆς ποινῆς ἀνάγνωσιν τῆς ἀποφάσεως καὶ τοῦ νόμου ἀναφέρεται ἀπλῶς ὑπὸ τοῦ προέδρου, ἥτοι ὁ νόμος οὐκ ἀπαιτεῖ τὴν ἀναγνώσκειν ὁ πρόεδρος τὴν ἐτυμηγορίαν, ἀλλ' ἀπλῶς νὰ μνημονεύῃ αὐτήν.

ΑΠ. 29 (1845). Εἶναι περιττὸν νὰ σημειῶται εἰς τὸ διατακτικὸν τῶν συνόδων ἀποφάσεως ἢ ἐκθεσις τοῦ ὠρισμένου ἀδικήματος, ἐπειδὴ περιέχεται εἰς τὴν ἐτυμηγερίαν, ἥτις ἀποτελεῖ μέρος τῆς ἀποφάσεως τῶν συνόδων.

ΑΠ. 86 (1846). Τῆς συμπράξεως τοῦ δικηγόρου οὗτος ἀνωφελοῦ τοῦ κατηγορουμένου κατὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ποινικῆς ἀποφάσεως, τοῦ ἀρθροῦ 454 μὴ θεωροῦντος ὑποχρεωτικὴν τὴν παρουσίαν τοῦ συνηγόρου, ἔπεται, ὅτι δύναται νὰ ἀναγνωσθῇ ἡ ποιν. ἀπόφασις καὶ ἐν ἀουσίᾳ τοῦ δικηγόρου.

455. Ἀπαγγελθείσης τῆς ἀποφάσεως, ὁ πρόεδρος ὑπενθυμίζει τὸν καταδικασθέντα, ὅτι ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ζητήσῃ, ἐντὸς τῆς κατὰ νόμους προθεσμίας, ἀναίρεσιν τῆς ἐκδοθείσης ἀποφάσεως.—Εἰς τὸν αὐτὸν ἐξηγῶνται σαφῶς ὅσα ἀπαιτοῦνται διὰ νὰ ᾖναι ἀποδεκτὸν τὸ ἐνδίκον τοῦτο μέσον. Π.Δ. 359. 406. 408. 498.

456. Ἐὰν νομίζῃ τὸ δικαστήριον, ὅτι ἡ νόμιμος ποινὴ εἶναι πολλὰ αὐστηρὰ ὥς πρὸς τὴν εἰδικὴν ιδιότητα τῆς προκειμένης περιστάσεως, ἔχει τὸ δικαίωμα καὶ τὴν ὑποχρέωσιν νὰ κάμῃ αὐτεπαγγέλτως πρότασιν περὶ μετρίσεως τῆς ποινῆς, ἢ κατὰ τὰς περιστάσεις περὶ παντελοῦς χάριτος. Π.Δ. 548 § 2.

1' Ἀναίρεσις.

457. Εἰς τὴν ἀναίρεσιν ἐφαρμόζονται τὰ ἐν τοῖς ἀρθροῖς 406 καὶ 408 ὠρισμένα. Ἡ περὶ ἀναίρεσεως αἰτήσεις γίνεται ὑπὸ τοῦ παρὰ τοῖς ἐφέταις ἢ τοῖς πρωτοδικαῖς εἰσαγγελέως, τοῦ ιδιώτου κατηγοροῦ, τοῦ πολιτικῶς ἐνάγοντος καὶ τοῦ καταδικασθέντος, παρὰ τῷ γραμματεῖ τοῦ δικαστηρίου τῶν κακουργιοδικῶν, ἢ ὑπὸ τοῦ παρὰ τῷ Ἀρ. Πάγῳ, εἰσαγγελέως παρὰ τῷ γραμματεῖ τοῦ Ἀρ. Πάγου. Π.Δ. 359. 478. 481. 482.

ΑΠ. 47 (1895). Ἐπειδὴ ὁμοῦ ἰσχυρίζεται ὁ ἀνααιρεσίων διὰ τοῦ παριστῶντος αὐτὸν πληρεξουσίου, ὅτι ἐξ ἀπολύτου ἀδυναμίας οὐκ ἔστιν ἡ αἴτησις ἀναίρεσεως ἐντὸς τῆς νόμιμου προθεσμίας καὶ κατόπιν μέλει οὐ συνετάχθη ἡ ἐπιδίκως αἴτησις, διότι, ριφθεὶς ἀμέσως εἰς τὰς φυλάκας.

αὐτῶν Πατρῶν, μετεφέρθη ταχέως ὕστερον εἰς τὰς τοῦ Ρίου, χωρὶς νὰ τῷ δοθῇ καιρὸς καὶ νὰ τῷ επιτραπῇ ὑπὸ τῶν ἀρμοδίων καὶ τῶν ἀμέ-
τῳ μετὰ τὴν καταδίκην του φυλασσόντων αὐτὸν νὰ μεταβῇ εἰς τὸ γρα-
μενόν (τοῦ δικαστηρίου) ἵνα κάμῃ τὴν αἴτησιν, καὶ τοι διεμαρτύρετο μα-
ρτύρας εἰς τὸν ἐν Πάτραις ἐπιστάτην τῶν φυλακῶν, ζητῶν νὰ τῷ ἐπι-
τραπῇ καὶ τὸν ὁδηγήσῃ ἐκεῖ πρὸς τοῦτο καὶ ὅτι οὕτω παρῆλθεν ἡ βρα-
χυρότης τοῦ νόμου προθεσμίας, εἴτα δὲ μετεφέρθη εἰς Ρίον, ὅπου οὔτε
πληρεθεύουσιν πλέον δὲν τῷ ἐπέτρεπον νὰ κάμῃ, μὴ ὑπάρχοντος ἐκεῖ
συμβολαιογράφου ὡς γνωστόν, ἡναγχασμένου νό ἔλθῃ μακρόθεν.

Ἐπειδὴ τ' ἀνωτέρω περιστατικὰ ἀποτελοῦν ἀπόλυτον ἀδυναμίαν
πρὸς αὐτὰς τῆς αἰτήσεως ἀναιρέσεως ἐντὸς τῆς νομίμου προθεσμίας·
πάν δὲ τὸ ἐξ ἀδυναμίας ἐν προθεσμίᾳ μὴ πραττόμενον δὲν δύναται νὰ
ἐπιβάρυνῃ τὸν παραλείψαντα τὴν πράξιν κατὰ τὴν γενικὴν ἀρχὴν τοῦ
δικαίου, ὅτι τοῖς ἀδυνάτοις οὐδεὶς ὑποχρεοῦται ἐπομένως πρέπει νὰ ἀπο-
λείψῃ τὴν ἀδυναμίαν ταύτην ὁ ἀναιρεσέων καὶ διὰ μαρτύρων μὴ δυνά-
μιος νὰ ἔχῃ ἔγγραφον.

458. Ὡς λόγοι [ἀκυρώσεως] ἀναιρέσεως εἶναι πα-
ραδεκτοὶ μόνον.—1. ἐὰν κατεδικάσθῃ ὁ κατηγορούμενος
ἵκεν ἄλλου κακουργήματος παρὰ τὸ ἐν τῷ ἐγκλητη-
ρίῳ ἐγγράφῳ καὶ τῷ περὶ παραπομπῆς βουλευματι ση-
μαιούμενον κατὰ τὰ ἐν τῷ ἄρθρῳ 421 ὠρισμένα.—Ὡς
πρὸς τὰ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ πραττόμενα πλημμελήματα
καὶ πταίσματα ἐφαρμόζεται ὁ γενικὸς κανὼν τῶν ἄρθρων
367 καὶ 417.—2. Ἐὰν δὲν διετηρήθησαν αἱ ἐν τοῖς ἄρ-
θροις 274, 275, καὶ 413 ὠρισμέναι προθεσμιαί.—3. ἐὰν
τὸ δικαστήριον δὲν ἦτο προσηκόντως συντεθειμένον (ἄρθρ.
415)—4*—5 ἐὰν ἐγινε καταδίωξις ἐξ ἐπαγγέλματος εἰς
περίπτωσιν τινα, καθ' ἣν κατὰ τὸ ἄρθρον 22 δὲν δύνα-
ται νὰ γίνῃ καταδίωξις εἰμὴ κατ' ἐγκλησιν.—6. ἐὰν δὲν
ὤπῃρχε συνήγερτος (ἄρθρ. 26 καὶ 423).—7. ἐὰν ἐναν-
τίαν τῶν διὰ τῶν ἄρθρων 394, 395, 401, 420, 425,
448—452 διατεταγμένων, οἱ δικασταὶ δὲν ἠθέλησαν νὰ
δύσωσιν ἀκρόασιν.—8. ἐὰν, ἀπ' ἐναντίας τῶν διὰ τῶν ἄρ-
θρων 77, 78, 446 καὶ 454 διατεταγμένων, ἡ διαδικα-

* Τὸ ἐξάφιον 4 δὲν ἰσχύει καταργηθὲν ὑπὸ Νόμου ΒΚΗ' ἄρθρον 59
ἐν ἐπιθ. ἀνωτέρω.

σία δὲν ἐγίνε δημοσίως.—9. εἰάν δὲν ὠρκίσθησαν ὅλοι οἱ ἐνόρκοι, καθὰ διατάττει ὁ δικαστικὸς ὀργανισμὸς.—10. εἰάν, γενομένης ἀναβολῆς ποινικῆς τινος δίκης εἰς ἄλλην συνεδρίασιν, τὸ δικαστήριον τῶν ἐνόρκων δὲν συνετέθη ἐκ νέου.—11. εἰάν τις τῶν ἐνόρκων δὲν παρευρέθη καθ' ὅλην τὴν ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ διαδικασίαν.—12. εἰάν ἡ ἐτυμηγορία τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐνόρκων δὲν ἦτο ἐγγραφος, οὐδὲ παρεδόθη εἰς τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων φέρουσα τὴν ὑπογραφὴν τοῦ προϊσταμένου τοῦ ἐνόρκων.

13. εἰάν, κηρυχθέντος ἐνόχου τοῦ κατηγορουμένου, ἡ ἐτυμηγορία δὲν ἀναφέρει ρητῶς, ὅτι κατηρτίσθη, οὐσης τῆς παρὰ τοῦ νόμου ἀπαιτουμένης πλειονοψηφίας.—14. εἰάν τις τῶν ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ ἐξετασθέντων, ἡ τοῦλάχιστον κατὰ τὸ ἄρθρον 384 ληφθέντων ὑπ' ὄψιν, καὶ κατὰ τὰ ἄρθρα 116 καὶ 121-124 ὀρκιστέων μαρτύρων δὲν ὠρκίσθη.

15. εἰάν, ἐναντίον τῶν διὰ τῶν ἄρθρων 130 καὶ 131 διατεταγμένων, εἰς τινα κωφὸν ἢ ἄλαλον, ἢ κωφάλαλον, ἢ μὴ γινώσκοντα τὴν ἐλληνικὴν δὲν ἐδόθη παντάπασι διερμηνεύς, ἢ δὲν ἐδόθη ὁ προσήκων, ἢ ὁ δοθεὶς δὲν ὠρκίσθη προσηκόντως (ἄρθ. 133).—16. εἰάν δὲν παρευρέθησαν ὅλοι οἱ δικασταὶ καὶ ὁ γραμματεὺς ἀδιακόπως εἰς ὅλας τὰς ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ συζητήσεις.—17. εἰάν ἐγίνε παράβασις τύπου τινὸς τῆς διαδικασίας, ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος διατεταγμένου.—18. εἰάν παρελείφθη ἐν τῇ ποινικῇ ἀποφάσει ἢ παράθεσις τοῦ ἀνήκοντος ἁρθροῦ τοῦ ποινικοῦ νόμου.—19. εἰάν ἐφηρμόσθη ψευδῶς, ἢ ἐρμηνεύθη ἐσφαλμένως ὁ ποινικὸς νόμος.—Πᾶσα ἄλλη παράβασις τῶν τύπων τῆς διαδικασίας δύναται νὰ [προβληθῇ] διαρκούσης μόνον τῆς ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῶν κακουργῶν δεικνῶν συζητήσεως] νὰ προβληθῇ μόνον διαρκούσης τῆς συζητήσεως ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου αὐτοῦ τῶν συνέδρων. Π.Δ. 281, 333, 375, 398, 420, 430, 500.

§ 1

ΑΠ. 87 (1896). 'Επειδὴ (458 § 1 Ποιν. Δικ.) λόγος ἀναίρεσεως ὑπάρχει, ἐὰν καταδικασθῇ τις ἐνεκὸν ἄλλου κακούργηματος παρὰ τὰ ἐν τῷ ἐγκλητηρίῳ ἐγγράφῳ καὶ τῷ περὶ παραπομπῆς βουλεύματι σημειούμενα, ἐπὶ τοῦ προκειμένου ὁμῶς τοιοῦτόν τι δὲν συνέβη, διότι διὰ τὸ αὐτὸ κακούργημα ἐκλήθη νὰ δικασθῇ ὁ ἀναιρεσείων, ὡς καὶ παρεπέμφθη διὰ τοῦ σχετικοῦ βουλεύματος καὶ διὰ τὸ αὐτὸ καταδικάσθῃ, ἤτοι διὰ κλοπῆν, ὡς ἐξάγεται ἐκ τῶν σχετικῶν ἐγγράφων, ἡ μόνη δὲ διαφορὰ ἀφ' ἑνὸς μεταξὺ τοῦ βουλεύματος καὶ ἐγκλητηρίου, καὶ τῆς καταδικαστικῆς ἀποφάσεως ἀφ' ἑτέρου, ὡς πρὸς τὸ μέσον δι' οὗ ἡ κλοπὴ ἐξετελέσθη, ἤτοι ὅτι ἐξετελέσθη ἄνευ ἀντίκλειδος, ἐνῶ κατὰ τὸ βούλευμα καὶ τὸ ἐγκλητήριο αὕτη ἐγένετο δι' ἀντίκλειδος, οὐδόλως μεταβάλλει τὰ συστατικὰ στοιχεῖα τοῦ ἀδικήματος τῆς ἀποδοθείσης αὐτῷ πράξεως τῆς κλοπῆς, ὡς ὀρίζουσι ταύτην τὰ ἐφαρμοσθέντα ἄρθρα τοῦ Ποιν. Νόμου, ἄλλως τε ὁ τοιοῦτος λόγος εἶναι ἀπαράδεκτος δι' ἑλλειψίν συμφέροντος.

ΑΠ. 109 (1900). 'Επειδὴ τὸ τεθὲν ζήτημα τῆς συνεργείας, τελεσθείσης ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ καὶ χρόνῳ καθ' ὃν ἐτελέσθη ἡ κυρία πρᾶξις τοῦ φόνου, δὲν ἀποτελεῖ ἰδιαιτέραν καὶ ἀνεξάρτητον ὕλικήν πρᾶξιν, ἀλλ' ἰδιαιτέρον ἁπλῶς χαρακτηρισμὸν τῆς κυρίας πράξεως· ὥστε ὁ ἀναιρεσείων δὲν καταδικάσθη δι' ἄλλην πρᾶξιν, ἵνα ἐκ τούτου ἐπέλθῃ ἀναίρεσις συνωδᾶ ἄρθρῳ 458 § 1 Ποιν. Δικ.

ΑΠ. 218 (1899). 'Επειδὴ, κατὰ τ' ἄρθρα 80 καὶ 345 Ποιν. Δικ. καταχωρίζονται ἐν τοῖς πρακτικοῖς αἱ μαρτυρίαι, ὅταν δὲν εἶχον ἐξετασθῇ εἰς τὴν προανάκρισιν, ἀλλ' ὅταν ἐξητάσθησαν καταχωρίζονται μόνον αἱ διαφοραὶ, ὡς ἐγένετο ἐπὶ τοῦ προκειμένου· ἐκτὸς ὁμῶς τούτου ἡ παραβίασις τῆς κανονιζούσης τὴν σύνταξιν τῶν πρακτικῶν διατάξεως μὴ ἀναγραφομένης ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος τῆς διαδικασίας, δὲν ἀποτελεῖ λόγον ἀναίρεσεως.

'Επειδὴ, χωρισθείσης τῆς δίκης ὡς πρὸς τοὺς ἐν τῷ ἐγκλητηρίῳ ἀναφερομένους ἐτέρους δύο συστασιώτας, φυγοδίκους ὄντας, ὁρθῶς διετυπώθη τὸ κύριον ζήτημα, ὅτι ἐκ συστάσεως μετ' ἄλλων διεπράξαν τὸ ἀποδιδόμενον αὐτοῖς ἀδικήμα, οὐδ' ἀποτελεῖ ἡ μὴ ὀνομαστικὴ μνεία τῶν συστασιωτῶν τούτων ἀτέλειαν τοῦ ἐν τῷ ἐγκλητηρίῳ κυρίου ζητήματος, δυνάμενη ν' ἀποτελέσῃ τὸν ἐν § 1 ἄρθρ. 458 Ποιν. Δικ. ἀναφερόμενον λόγον ἀναίρεσεως.

ΑΠ. 219 (1899). 'Επειδὴ προκειμένου περὶ τῶν αὐτῶν ἐγγράφων, ἀπὸ κατηγορηθῇ ὅτι ἐπλαστογράφησεν ὁ αὐτὸς κατηγορούμενος νῦν ἀ-

ναιρесеίων, ἡδύνατο νὰ τελῇ καὶ ζήτημα περὶ τῆς χρήσεως αὐτῶν, χωρὶς νὰ μεταβληθῇ ἐκ τούτου ἡ κατηγορία, τῶν οὐσιωδῶν χαρακτηριστικῶν τῆς πράξεως μενόντων ἐν τῷ κατηγορητηρίῳ.

ΑΠ. 230 (1900). Ἐπειδὴ ναὶ μὲν, κατὰ ἄρθρ. 421 Ποιν. Δικ. παρὰ κακουργιοδικῆς εἰσαγγελεὺς δὲν διώκει ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῶν συνέδρων ἄλλην κατηγορίαν, εἰμὴ τὴν ἐν τῷ περὶ παραπομπῆς βουλευμάτι διαλαμβανομένην, καὶ ἡ τῆς διατάξεως αὐτῆς παραβίασις ἀποτελεῖ τὸν ὑπὸ § 1 ἄρθρ. 458 Ποιν. Δικ. προνοούμενον λόγον ἀναίρεσεως, πλὴν ἐπὶ τοῦ προκειμένου, καὶ ἂν ἐκληφθῇ ὅτι ὁ πρῶτος τοῦ ἀναιρετηρίου λόγος, ὡς διατυπύεται, εἰς τὸν μνησθέντα λόγον ἀναφέρεται, μὴ βᾶσιμος ἐστὶ διότι ἡ ἐν τῷ ἐγκλητηρίῳ ἀναφερομένη ἐγκληματική πρᾶξις, ἡ καὶ ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου τῶν κακουργιοδικῶν ἐκδόκιμοθεῖσα, ἐστὶν ἡ ἐν τῷ βουλευμάτι τῆς παραπομπῆς ἀναφερομένη.

Ἐπειδὴ ὡσαύτως μὴ βᾶσιμος καὶ ὁ δεύτερος τοῦ ἀναιρετηρίου λόγος τοῦτο μὲν, διότι ἡ ἐν τῷ ἐγκλητηρίῳ ἑλλειψις τῆς μνείας τῶν παραβιασθέντων ἄρθρ. Ποιν. Νόμου, ἡ ὑπὸ τοῦ ἄρθρ. 265 Ποιν. Δικ. ἀναγκαῖον περιεχόμενον τοῦ ἐγκλητηρίου ἀπαιτούμενη, δὲν ἀποτελεῖ λόγον τινά ἀναίρεσεως ἐκ τῶν τοῦ ἄρθρ. 458, ἅτε μὴ διατασσόμενον τοῦτο ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος, τοῦτο δέ, διότι ἐν τοῖς ὑποβληθεῖσιν εἰς τοὺς ἐν ὅρκους ζητήμασι περιέχονται πάντες οἱ ὅροι Ποιν. Νόμου, οἱ ἀναγόμενοι εἰς τὴν ἐγκληματικὴν πρᾶξιν, δι' ἣν κατεδικάσθη ὁ ἀναιρεσείων.

Ἐπειδὴ καὶ ἡ μὴ ἀνάγνωσις ἐγκύρου ἐκτροδικαστικῆς ἐλθεσεως δὲν ἀποτελεῖ λόγον ἀναίρεσεως, ἅτε μὴ ὑπαγομένη εἰς αὐθένά τῶν ὑπὸ ἄρθρ. 458 Ποιν. Δικ. ὀριζομένων λόγων ἀναίρεσεως.

ΑΠ. 248 (1899). Ἐπειδὴ, χωρισθείσης τῆς οἰκῆς ὡς πρὸς τοὺς ἐν τῷ ἐγκλητηρίῳ ἀναφερομένους ἐτέρους δύο συστατώτας, φυγοδικούς οὖτας, ὁρῶς διατυπώθη τὸ κύριον ζήτημα, ὅτι ἐκ συστάσεως μετ' ἄλλων διέπραξαν τὸ ἀποδιδόμενον αὐτοῖς ἀδίκημα, οὐδ' ἀποτελεῖ ἡ μὴ ὀνομαστικὴ μνεία τῶν συστασιωτῶν τούτων ἀτέλειαν τοῦ ἐν τῷ ἐγκλητηρίῳ κυρίου ζητήματος, δυναμένην ν' ἀποτελέσῃ τὸν ἐν ἄρθρ. 458 § 1 Ποιν. Δικ. ἀναγραφόμενον λόγον ἀναίρεσεως.

ΑΠ. 240 (1898). Ἐπειδὴ τό τε βούλευμα τῆς παραπομπῆς καὶ τὸ κατηγορητήριον τοῦ παρ' ἐφέταις εἰσαγγελέως ἀναφέρουσιν ὡς ἡδύνατο τελέσεως τῆς ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσείουτος ἀνθρωποκτονίας τὴν 20 Ἰουνίου 1897, ἣν καὶ ἡ τῶν ἐνόρκων ἐτυμηγορία ἀναφέρει. Ἄν δὲ πράγματι ὡς ἰσχυρίζεται ὁ ἀναιρεσείων, ἡ ἀνθρωποκτονία ἐγένετο τὴν 19 Ἰουνίου 1897, τοῦτο δὲν ἀποτελεῖ τὸν ὑπὸ ἄρθρου 458 § 1 Ποιν. Δικ. προνοούμενον λόγον ἀναίρεσεως, μὴ ἀποκλεισμένης ἐκ τούτου τῆς ταυτότητος τοῦ δι' ὃ κατεδικάσθη κακουργήματος, δηλονότι τῆς ἀνθρωποκτονίας τοῦ Κ. οὐδ' ἡ τοιαύτη τυχὸν παρεσδύσασα ἐν τῷ ἐγκλητηρίῳ παραδρομὴ ὡς πρὸς τὸν χρόνον τῆς πράξεως κατὰ μίαν ἡμέραν ἀποτελεῖ ἕτερον τινά λόγον ἀναίρεσεως.

ΑΠ. 137 (1900). Ἐπειδὴ ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ ἄρθ. 421 § 2 καὶ 458 § 1 Ποιν. Δικ. προκύπτει ὅτι ἀναίρεσιν ἐπάγεται μόνον ἡ μετα-

αὐτῆς εἰς τὸ κατηγορητήριον σημειουμένης κυρίας πράξεως, οὐχὶ καὶ ὁ διάφορος χαρακτηρισμὸς αὐτῆς καὶ ἡ ἐντεῦθεν ἐπίτασις τῆς ἀρχῆς τοῦ ἐγκαλουμένου· τὸναντίον μάλιστα κατὰ τὸ ἄρθρον 430 Δικ. Ποιν. ἐκ τῆς συζητήσεως ἀναφανῶσιν ἐπιβαρύνουσαι τὸν κατηγορούμενον περιστάσεις, τοιαῦται δηλονότι, ὥστε νὰ μὴ ἀποτελῶσιν ἀνεξάρτητον καὶ αὐθόπαρκτον ἐγκληματικὴν πράξιν, ἀλλὰ νὰ τροποποιῶσιν ἐπὶ τὴν εἰσαχθεῖσαν, τίθενται καὶ περὶ αὐτῶν ζητήματα· τὸ δὲ τετελεσμένον ἀδίκημα καὶ ἡ ἀπόπειρα αὐτοῦ δὲν ἀπαρτίζουσιν ἐγκλήματα ὡς τῆς διαφορὰ καὶ ἀπ' ἀλλήλων ἀνεξάρτητα, ἀλλὰ τροποποιήσιν μίαν καὶ τῆς αὐτῆς ἐγκληματικῆς πράξεως, ὡς συνάγεται καὶ ἐκ τοῦ ἄρθρ. 438 Δικ. Ποιν. κατὰ τὸ ὅποιον μεταξὺ τῶν ἐκάστοτε τιθεμένων εἰς ψήφουσαν ζητημάτων συμπεριλαμβάνεται τὸ τετελεσμένον πλημμέλημα καὶ ἡ ἀπόπειρα αὐτοῦ, ὡς ἐν καὶ τὸ αὐτὸ ἀδίκημα. Εἰσαγομένης ἐπομένως κατηγορίας διὰ τετελεσμένην πράξιν, δύναται νὰ τεθῇ ζήτημα ἀποπειρᾶς αὐτῆς καὶ ἀντιστρόφως, δὲν ἐπέρχεται ἄρχ. τῆς διαδικασίας ἀκυρότης, ἐάν τεθῇ ζήτημα τετελεσμένης ἀνθρωποκτονίας, ἐνῷ εἰσῆχθη κατηγορία ἐπὶ ἀποπειρᾶ τοιαύτης πράξεως.

ΑΠ. 238 (1898). Ἐπειδὴ τὰ στοιχεῖα τ' ἀποτελοῦντα τὸ ἀδίκημα τοῦ βιασμοῦ εἰσὶν οὐσιωδῶς διάφορα τῶν ἀποτελούντων τὸ ἀδίκημα τῆς ἀπαγωγῆς, τοῦ μὲν πρώτου θύγοντος τὴν προσβολὴν τῶν ἡθῶν τοῦ αἵματος, τοῦ δὲ δευτέρου θύγοντος τὴν προσωπικὴν αὐτοῦ ἐλευθερίαν· ὥστε τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων ὀρθῶς δὲν ἐδέχθη τὴν πρότασιν τοῦ ἀναιρεσιέντος ὅπως τεθῇ καὶ ζήτημα περὶ ἀπαγωγῆς, δι' οὗ ἤθελε μετεκληθῇ ἡ ἀρχικὴ κατηγορία, ὅπερ δὲν ἐπιτρέπεται ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος τῆς διαδικασίας κατὰ τὸ ἄρθρ. 458 § 1 Ποιν. Δικ.

§ 2

ΑΠ. 144 (1890). Μόνον τοῦ βουλευματος τῆς παραπομπῆς ἡ μὴ ἐμπρόθεσμος κοινοποίησις ἀναγράφεται ἐν ἄρθρῳ 458, § 2 Ποιν. Δικ. ὡς λόγος ἀναιρέσεως, οὐχὶ δὲ καὶ τοῦ ἐπικυρωτικοῦ βουλευματος τῶν ἑσπερίων.

ΑΠ. 15 (1901). Ἐπειδὴ, καὶ μὲν κατὰ ἐδάφ. 3 ἄρθ. 51 Ποιν. Δικ. ἡ μεταξὺ τοῦ ἀδικηθέντος καὶ δικαστῶν ἰδιαιτέρα φιλία ἢ οἰκειότης ὡς καὶ ἡ ἔχθρα πρὸς τὸν κατηγορούμενον ἀποτελεῖ λόγον ἐξαίρεσεως, ἀλλὰ κατὰ ἄρθ. 54 αἱ τῆς ἐξαίρεσεως λόγοι πρέπει τοῦλάχιστον νὰ ὦσι βεβαιωμένοι, ἐνῷ ἐπὶ τοῦ προκειμένου οὐδαμῶς βεβαιοῦνται οὐδὲ καθίσταται πιθανόν ὅτι ὑφίσταται μεταξὺ πάντων τῶν δικαστῶν Χαλκίδος καὶ τοῦ εἰσαγγελέως ἀφ' ἑνὸς καὶ ἀφ' ἑτέρου τῆς συζύγου τοῦ αἰτούντος φιλία ἢ οἰκειότης καὶ πρὸς αὐτὸν ἔχθρα τοῦ εἰσαγγελέως Χαλκίδος, ἀφοῦ μάλιστα οὗτοι ἐδήλωσαν ὅτι δὲν γινώσκουσι λόγον ἐξαίρεσεως.

§ 3

ΑΠ. 52 (1899). Ἐπειδὴ καὶ ὁ περὶ ἐξαίρεσεως τοῦ εἰς συμπλήρωσιν τοῦ δικαστηρίου λαβόντος μέρος δικηγόρου Π., οὗ τὴν οἰκίαν ἐνέπλησεν ὁ ἀποκρυβεὶς ληστής Ν. λόγος μὴ προταθεὶς ἐνώπιον τοῦ πλημμελειοδικείου, εἶναι ἀπαράδεκτος ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου τὸ πρῶτον προτεινόμενος, οὐδὲ δύναται διὰ τοῦτο ν' ἀποτελέσῃ κακὴν σύνθεσιν.

ΑΠ. 26 (1896). Ἐπειδὴ κατὰ γενικὴν ἀρχὴν τοῦ δικαίου, οὐδεὶς δύναται ἐν τῇ αὐτῇ ποινικῇ ὑποθέσει νὰ εἶναι κατήγορος συνάμα καὶ δικαστής, ὁ δὲ πρωτοδικὴς πρὸς ὃν ἐνεχειρίσθη ἡ κατὰ τοῦ ἀναιρεσεύοντος μήνυσις καὶ ὅστις ὑπὸ τὴν ιδιότητα εἰσαγγελέως, ἐξετάσας κατὰ τὸν νόμον αὐτήν, παρήγγειλε τὰς ἀνακριτικὰς ἀρχὰς νὰ ἐπιληφθῶσιν ἀνακρίσεως ἐπὶ τῆς καταγγελλείας εἰς αὐτὸν ἀξιοποίνου πράξεως, μετέσχεν ὡς δικαστής τοῦ δικάσαντος τὸν ἀναιρεσεύοντα ποινικοῦ δικαστηρίου. Ἄρα κακῶς συνετέθη τοῦτο κατὰ τὰ προειρημένα, καὶ ὁ περὶ κακῆς αὐτοῦ συνθέσεως ἔνεκα τῆς προσλήψεως τοῦ πλημμελειοδίκου Γ. λόγος τοῦ ἀναιρετηρίου εἶναι βάσιμος.

ΑΠ. 55 (1899). Ἐπειδὴ ὁ εἰς κακὴν σύνθεσιν τοῦ δικαστηρίου τῶν Συνέδρων στηριζόμενος λόγος ἀναιρέσεως ὡς μὴ λαβόντος μέρος τοῦ προέδρου αὐτοῦ Σ. ἀλλὰ τοῦ Α. ἐστὶν ἀπορριπτέος, διότι ὡς ἐκ τῶν πρακτικῶν καὶ τῆς ἀποφάσεως προκύπτει ὅτι ἔλαβε μέρος ὁ Α. κωλύμενου τοῦ προέδρου Σ. τοῦ δὲ νόμου μὴ ἀπαιτοῦντος νὰ ὀρίζωνται τὰ κωλύματα, δὲν εἶναι ἀναγκαῖον ν' ἀναφέρηται ἐν τῇ ἀπόφασί ὁ λόγος τοῦ κωλύματος ὡς ὁ ἀναιρεσεύων ἰσχυρίζεται.

ΑΠ. 138 (1900). Ἐπειδὴ ἐκ τοῦ ἀρθροῦ 263 Ποιν. Δικ. προκύπτει ὅτι ὁ ἀνακριτὴς δύναται νὰ προσληφθῇ πρὸς συγκρότησιν τοῦ δικαστηρίου τῶν πλημμελειοδικικῶν, ἀλλὰ δὲν ἐπεταὶ ἐντεῦθεν καὶ ὅτι ἡ μὴ πρόσληψις αὐτοῦ ἀποτελεῖ κακὴν σύνθεσιν τοῦ δικαστηρίου τῶν πλημμελειοδικικῶν.

Ἐπειδὴ κατὰ ἀρθ. 287 Ὁργ. Δικ. προσλαμβάνονται εἰς ἀναπλήρωσιν τοῦ πλημμελειοδικείου ἀδιακρίτως εἰρηνοδίκαι.

ΑΠ. 7 (1884). Ὁ λόγος, ὅτι μετέσχον τῆς συγκροτήσεως τοῦ δικαστηρίου δικασταί, περὶ ὧν ἐκποινοῦντο αἰτήσιν ἐξαίρεσεως οἱ κατήγοροί, δὲν ἀποτελεῖ κακὴν σύνθεσιν τοῦ δικαστηρίου, ὑφισταμένη μόνον ὁσάκις ὁ δικαστής κωλύεται ἐκ τοῦ νόμου νὰ ἐξασκήσῃ τὰ καθήκοντα αὐτοῦ, οὔτε ἄλλως δύναται νὰποτελέσῃ λόγον ἀναιρέσεως, ἢ ἀπαγγέλλοντος τοῦ νόμου ρητῶς τὴν ἀκυρότητα τῶν πράξεων, ὡς ὁ δικαστής, οὐ ἀπλῶς προετάρη ἢ ἐξαίρεσις, χωρὶς νὰ αποφασίσῃ τὸ παραδεκτὸν αὐτῆς, ἐπιχειρεῖ.

ΑΠ. 2 (1882). Κατὰ ἀρθ. 35 καὶ 36 Δικ. Ὁργαν. δὲν ἀπαιτεῖται, ἐπὶ ποιῇ ἀκυρότητος, δημοσίευσίς τῶν ὀνομάτων τῶν ἀποτελούντων τὸ Δικαστήριον τῶν Συνέδρων, οὐδ' ἡ μὴ προσήκουσα δημοσίευσίς ἀποτελεῖ τὴν ὑπὸ ἀρθ. 458 § 3 Ποιν. Δικ. προνοουμένην κακὴν σύνθεσιν, καθόσον τὸ ἀρθ. 415 Ποιν. Δικ. εἰς ὃ ἡ μνησθεῖσα παράγραφος παρακίμει, ἀπαιτεῖ τριμελὲς Δικαστήριον Συνέδρων καὶ τοιοῦτον ὑφίσταται ἐπὶ τοῦ προκειμένου.

Ὅταν πρὸς συγκρότησιν τοῦ Δικαστηρίου τῶν Συνέδρων, κωλυόμενων τῶν Συνέδρων καὶ Παρέδρων προσλαμβάνηται δικηγόρος, βεβαιῶται δὲ τὸ κώλυμα τῶν τε Συνέδρων καὶ Παρέδρων, δὲν ὑπάρχει κακὴ σύνθεσις, οὐδ' εἰδικῶς ἦτο ἀναγκαῖον ν' ἀναφέρηται τὸ κώλυμα ἐνός ἐλάστου καὶ ἡ ἔγγραφος κλήτευσίς τῶν καὶ ὅτι ἐκωλύοντο.

ΑΠ. 90 (1884). Δὲν εἶναι λόγος ἀναιρέσεως τὸ περιστατικὸν ὅτι δὲν ἀνηγορεύεται ρητῶς ἐν τῇ ἀποφάσει, ὅτι ὁ νεώτερος Πλημμελειοδίκης ἀνεπλήρωσε τὸν εἰσαγγελέα, καθὼ κωλυομένου καὶ τοῦ ἀντισαγγελέως.

ΑΠ. 4 (1885). Ὅταν βεβαιῶται ἐκ τῶν πρακτικῶν ὅτι ἔλαβε μέρος δικηγόρος κωλυομένων τοῦ τε συνέδρου καὶ τῶν ἀρμοδιωτέρων αὐτοῦ ἀναπληρωτῶν, ὁ περὶ κακῆς συνθέσεως τοῦ δικαστηρίου ὑποβαλλόμενος λόγος ἀναιρέσεως εἶναι ἀπορριπτέος.

§ 5

ΑΠ. 32 (1866). Ἐπειδὴ ὁ ἀναιρεσίων διὰ μὲν τῆς ἐτυμηγορίας τῶν ἐνόρκων ἐκηρύχθη ἔνοχος, ὅτι πρὸς τῇ ἀποπειρᾷ ἀναιρέσεως εἰς βρασμὸν ψυχικῆς ὀρμῆς ἐτραυμάτισε τὸν Κ. κατὰ τὸν δεξιὸν βραχίονα, ὅστις ἐκ τοῦ τραύματος ἐνόσησε καὶ πρὸς ἐργασίαν ἀνίκανος κατέστη πλέον τῶν τριῶν καὶ ἕλσσαν τῶν τριάκοντα ἡμερῶν, διὰ δὲ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων ἐφήρυσσε κατὰ τοῦ ἀναιρεσίοντος διὰ τὴν πρᾶξιν ταύτην τοῦ τραυματισμοῦ τὰ ἀρθ. 307 § 4, 308 § 4 καὶ 109 Ποιν. Νόμου, τιμωρήσαν αὐτὸν οὐ μόνον διὰ τὴν ἀπόπειραν, ἀλλὰ καὶ διὰ τὸν τραυματισμὸν με εἰρκτὴν ἐννέα ἐτῶν.

Ἐπειδὴ κατὰ ἀρθρον 317 Ποιν. Νόμου αἱ ἀπρομελετήτως καὶ ἐλαφίσως προσερχόμεναι σωματικαὶ βλάβαι, περὶ ὧν διαλαμβάνει τὸ ἀρθρον 308 ἀριθ. 2—4 καταδιώκονται καὶ τιμωροῦνται μόνον κατ' αἴτησιν τοῦ βλαφθέντος ἢ τῶν νομίμων ἀντιπροσώπων, ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου δὲν ἀποδεικνύεται ἐκ τῶν ἐν τῇ δικογραφίᾳ ἐγγράφων, ὅτι ὁ παθὼν Κ. ἢ ἄλλος τις νόμιμος ἀντιπρόσωπός του ἐπεχείρησεν ἐγκλήσιν κατὰ τοῦ ἀναιρεσίοντος. Ἐπομένως κατὰ παραβίαν ἀρθρου 308 Ποινικοῦ Νόμου ὁ ἀναιρεσίων κατεδιώχθη καὶ κατεδικάσθη διὰ τὴν πρᾶξιν τοῦ

τραυματισμοῦ· ἡ δὲ ἐξ ἐπαγγέλματος γενομένη καταδίωξις καὶ τιμω-
ρησις αὐτοῦ εἰς τὴν προκειμένην περίπτωσιν, καθ' ἣν δὲν ἤδυνάτο νὰ
γίνη εἰμὴ κατ' ἐγκλησιν, ἐπάγεται (458 § 5 ποιν. δικ.) τὴν ἀναίρεσιν
τῆς ἀποφάσεως.

§ 6

ΑΠ. 26 (1895). Ἐπειδὴ ὡς ἐξάγεται ἐκ τῶν πρακτικῶν, ὁ συνήγο-
ρος τοῦ κατηγορουμένου Α. ἔλαβε τὸν λόγον καὶ μετὰ τὸ πέρας τῆς ἐ-
μιλίας τοῦ ὁ πρόεδρος παρετήρησεν εἰς αὐτὸν νὰ περιορισθῇ ἐν τῷ ὁμι-
ματι καὶ μὴ ἐνδιαιτρίβῃ εἰς περιττολογίας κλπ. διότι θὰ ἀναγκασθῇ νὰ
τὸν διακόψῃ, οὕτω δὲ ὁ συνήγορος δηλώσας ὅτι οὐδὲν ἔχει νὰ προσθέσῃ
ἐπεράτωσε τὴν ὁμιλίαν του, ἄλλως καὶ ἐξηγτήθη ἡ ὑπεράσπισις κατὰ
ταῦτα, οὕτε τὸν λόγον ἀφῆρσεν ὁ πρόεδρος ἀπὸ τὸν συνήγορον τοῦ κα-
τηγορουμένου, οὕτε ἡρνήθη αὐτῷ νὰ ὑπερασπισθῇ τὸν πελάτην του,
ὥστε νὰ δύναται νὰ ὑπαγῇ ἡ τοιαύτη τοῦ προέδρου ἐνέργεια εἰς τινὰ
τῶν περιπτώσεων τῶν § 6 καὶ 7 τοῦ ἀρθρ. 458 Ποιν. Δικον., ἐξ ὧν ἡ
μὲν πρώτη ὑφίσταται, ὅταν ὁ κατηγορουμένος δὲν εἶχε συνήγορον, ἡ δὲ
δευτέρα, ὅταν προτείναντες τι τοῦ κατηγορουμένου πρὸς ὑπεράσπισίν του,
οἱ δικασταὶ δὲν ἠθέλησαν νὰ δώσωσιν ἀκρόασιν.

Ἐπειδὴ ὁ λόγος, ὅτι ὁ πρόεδρος τῶν συνεδρῶν, ὁ γραμματεὺς καὶ ὁ
εἰσαγγελεὺς εἰσῆλθον εἰς τὸ δωματίον τῶν ἐνόρκιων, ἐν ᾧ οὗτοι διεσκέ-
πτοντο ἐπὶ τῆς ὑποθέσεως, ἐκτός ὅτι δὲν βεβαιοῦται διὰ τῶν πρακτικῶν,
δὲν ἀναγράφεται ὡς λόγος ἀναιρέσεως ὑπὸ τοῦ ἀρθροῦ 458 Ποιν. Δικ.

ΑΠ. 207 (1894). Ἐπειδὴ κατὰ τὰ συνδυασμένα ἀρθρα 26 καὶ 458
§ 11 Ποιν. Δικ., λόγος ἀναιρέσεως ἐστὶν ὅταν δὲν ὑπῆρχε συνήγορος· ἡ
ἀντικατάστασις ὅμως τοῦ κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἐπ' ἀκροατηρίου δια-
δικασίας ἀποχωρήσαντος συνηγόρου δι' ἑτέρου ὑπὸ τοῦ προέδρου διορι-
σθέντος, δὲν ἀποτελεῖ ἀνυπαρξίαν τοιούτου, ὅπως στηριχθῇ ὁ ὑπὸ τῆς
μνησθείσης παραγράφου ἀναγραφόμενος λόγος· καὶ ναὶ μὲν ὁ σκοπὸς τοῦ
διορισμοῦ συνηγόρου κατὰ τὴν δίκην, ἐστὶν ὅπως οὗτος παρὼν κατὰ
τὴν συζήτησιν καὶ ἀντιλαμβανόμενος τῶν κατὰ τὴν διεξαγωγὴν
τῆς δίκης ἀναπτυχθησομένων ὑπὲρ καὶ κατὰ τοῦ κατηγορουμένου,
κανονίσῃ ἐκ τούτων τὴν ὑπεράσπισιν, πλὴν ἐκ τῆς ἀποχωρήσεως
τοῦ πρώτου καὶ διορισμοῦ ἑτέρου μὴ παρόντος κατὰ τὴν πρὸ
τοῦ διορισμοῦ τοῦ διαδικασίαν παρείχετο τῷ κατηγορουμένῳ τὸ δικαι-
ωμα νὰ ἐπιζητήσῃ ἢ τὴν ἀναβολὴν τῆς δίκης ἢ τὴν ἐπανάληψιν τῆς
διαδικασίας κατὰ τὸ μέρος, καθ' ὃ δὲν ἦτο παρὼν ὁ μεταγενεστέρως διο-
ρισθεὶς συνήγορος, τοῦτο ὅμως, ὡς προκύπτει ἐκ τῶν πρακτικῶν, δὲν ἔ-
πραξε, μὴ ἐπενεγκῶν μάλιστα ἀντίρρησην κατὰ τῆς ἀντικαταστάσεως,
ἐξ οὗ τεκμαίρεται ὅτι ἤρκεσθη εἰς τὸν ὑπὸ τοῦ νέου συνηγόρου καταρτι-
σμὸν τῆς ὑπεράσψεως, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἀναπτυχθέντων κατὰ τὴν δια-
δικασίαν, καθ' ἣν ἦτο παρὼν ὁ συνήγορος.

ΑΠ. 82 (1895). Ἐπειδὴ, ὡς προκύπτει ἐκ τῶν πρακτικῶν, μετὰ τὴν
ἀποχώρησιν τῶν διορισθέντων ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσιέντος δικηγόρων αὐτοῦ Κ.

καὶ Ι. ὁ πρόεδρος τῶν Συνόδων διώριστεν αὐτεπαγγέλτως, καθ' ὃ εἶχεν ἐκ τοῦ νόμου δικαίωμα ὡς συνήγορον τοῦ ἀναιρεσεύοντος τὸν δικηγόρον Α., ὅστις ἀποδεχθεὶς τὸν διορισμὸν τοῦτον παρέστη καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς συζητήσεως καὶ τὸν λόγον ἔλαβε πρὸς ὑπερασπίαν αὐτοῦ, οὗτοι δὲ ἐξεπληρώθη ἡ διάταξις τοῦ ἀρθ. 26 Ποιν. Δικ. καθ' ἣν εἰς τὰς ἐπὶ κακουργήματι δίκας εἶναι ἀπαραίτητος ἡ παρουσία δικηγόρου καὶ τὸ τῆς ὑπερασπίσεως δικαίωμα οὐδὲλως περιορίσθη, ἂν δὲ ὁ ὑπὸ τοῦ προέδρου διορισθεὶς δικηγόρος ἦτο ἐκ τῶν ὑπὸ τοῦ συγκατηγορουμένου τοῦ ἀναιρεσεύοντος Μ. ἐξαιρεθέντων ἐνόρκων, εἰς ὃν, ὡς ὁ ἀναιρεσεύων ισχυρίζεται, δὲν ἠδύνατο νὰ ἔχῃ τὴν ἀπαιτουμένην ἐμπιστοσύνην, δὲν παράγεται ἐντεῦθεν λόγος ἀναίρεσεως, διότι τὸ ἐδάφιον θ ἀρθρου 458 ὡς τοιοῦτον λόγον ἀναγράφει τὴν ἑλλειψιν συνηγόρου τῆς ὑπερασπίσεως καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς συζητήσεως ἢ κατὰ μέρος τι αὐτῆς, καὶ οὐχὶ τὸν διορισμὸν μὴ καταλλήλου προσώπου ὡς συνηγόρου.

ΑΠ. 125 (1892). Ἐπειδὴ ὁ λόγος ἀναίρεσεως, ὅτε παρεβιάσθη τὸ δικαίωμα τῆς ὑπερασπίσεως, ἅτε δοθέντος τοῦ λόγου τῷ πληρεξουσίῳ τῆς ἐναγομένης, ὅστις ἀνέπτυξε τὴν κατηγορίαν κατὰ τῶν κατηγορουμένων διὰ πρᾶξιν, δι' ἣν ἡ πολιτικῶς ἐνάγουσα οὕτε παρέστη, οὕτε ἀγωγὴν ἤγειρεν, ἀπορριπτέος καθίσταται· διότι, ὡς διατυπύεται, ἀποτελεῖ κακὴν παράστασιν τοῦ πολιτικῶς ἐνάγοντος, ἢ δὲ κακὴν παράστασιν δὲν ἀποτελεῖ λόγον ἀναίρεσεως.

ΑΠ. 163 (1892). Ἐπειδὴ ἀπορριπτέος τυγχάνει ὁ λόγος ἀναίρεσεως, ὅτι, παυθέντος προσωρινῶς τοῦ συνηγόρου τοῦ κατηγορουμένου ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου καὶ διορίσαντος τοῦ προέδρου ἕτερον, ἔδει νὰ ἐπαληθευθῇ ἡ διαδικασία αὐτῆς ἐνώπιον τοῦ νέου δικηγόρου τοῦ κατηγορουμένου· διότι κατὰ Ποιν. Δικ. 26, 423 καὶ 458 § θ, ἀναίρεσις τῆς αποφάσεως ἐπέρχεται, ἂν δὲν ὑπῆρχε συνήγορος· ἐπὶ τοῦ προκειμένου βεβαιούται ἐκ τῶν πρακτικῶν, ὅτι καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς δίκης ὑπῆρχε συνήγορος.

ΑΠ. 59 (1898). Ἐπειδὴ καὶ ὁ τρίτος λόγος εἶναι ἀπορριπτέος, διότι, καθ' ὃ βεβαιούται ἐν ταῖς πρακτικαῖς, δὲν ἐνεφανίσθη ἐν τῇ δίκῃ πρὸς ὑπερασπίαν τῶν κατηγορουμένων ὁ ὑπ' αὐτῶν ὀνομασθεὶς δικηγόρος, διὰ τοῦτο δὲ νομίμως καὶ κατὰ καθήκον (ἀρθ. 26 καὶ 423 Ποιν. Δικ.), ὁ πρόεδρος τῶν συνόδων διώριστεν αὐτοῖς συνήγορον ἐξ ἐπαγγέλματος τοῦ δικηγόρου Γ., ὅστις παρὼν ἐδέχθη, ἀνέλαβε, καὶ διεξήγαγε τὴν ὑπερασπίαν ἀπ' ἀρχῆς ἄχρι τέλους τῆς δίκης· ἂν δὲ τυχὸν ἐξήτησεν οὗτος τὴν ἀναβολὴν τῆς δίκης δι' οἰονδήποτε λόγον καὶ ἀπερίσθη ἢ αἰτήσας, τοῦτα ἀνagόμενον εἰς τὴν ἀνεξέλεγκτον ἐκτίμησιν καὶ κρίσιν τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας (ἀρθ. 379, 420 Ποιν. Δικ.), δὲν ἐπέρχεται ἀναίρεσις τῆς αποφάσεως, εἰς οὐδεμίαν τῶν περιπτώσεων τοῦ ἀρθ. 458 Ποιν. Δικ. ὑπαγόμενος.

ΑΠ. 128 (1883). Ἡ δὲ παραίτησις ἐνὸς ἐκ τῶν πολλῶν συνηγόρων τῶν κατηγορουμένων, ἔστω καὶ καθ' ὃν υποδείξιν τοῦ δικαστηρίου τῶν συνέδρων, λόγῳ τῆς μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ πληρεξουσίου τοῦ πολιτικῶς ἐνά-

γοντος συγγενείας, δὲν ἀποτελεῖ Ἐλλειψιν συνηγόρου ἢ περιορισμὸν ὑπερ-
ρασπίσεως, ὑπαρχόντων ἐτέρων συνηγόρων.

§ 7

ΑΠ. 66 (1898). Ἐπειδὴ ἐκ τῆς τυχὸν παραβιάσεως τῶν περὶ συνε-
φείας τῶν ἀξιοποίνων πράξεων καὶ συνεκδικάσεως ἢ χωρισμοῦ αὐτῶν
διατάξεων τῆς Ποιν. Δικ., μὴ διατασσομένων ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος,
δὲν δύναται νὰ παραχθῇ λόγος ἀναιρέσεως· ὅθεν ὁ ἐν τοῖς ἀναιρετηρίοις
ἀμφοτέρων τῶν ἀναιρεσιόντων περιεχόμενος λόγος ἀναιρέσεως, ὁ εἰς τὴν
παραβίαν τῶν διατάξεων τούτων ἀναγόμενος, ἐξελέγχεται ἀνυπόστατος.

Ἐπειδὴ δι' ἑκατέραν τῶν συνεκδικασθεισῶν ἀξιοποίνων πράξεων εἰς
ἐπέθεσαν ζήτηματα, καὶ ἰδιαιτέρως ἀπήντησαν εἰς αὐτὰ οἱ ἐνόρκαι διὰ
τῆς ἐτυμηγορίας αὐτῶν, δι' ἧς ἐκήρυξαν ἀμφοτέροισι τοῖς ἀναιρεσιόνταις
ἐνόχους τῶν πράξεων, δι' ἧς κατηγορήθησαν, ἦτοι τὸν μὲν Π. Π. ἰδι-
ποιήσεως σφραγιστοῦ χάρτου διαπιστευθέντος εἰς αὐτόν, καθ' ὃν ἡμέσιον
ὑπάλληλον, ἐξ ἧς ἐξημιώθη τὸ δημόσιον πλέον τῶν 500 δρ., τὸν δὲ Π. Δ.
κλοπῆς χερτοσήμου οὐτινος ἢ ἀξία ὑπερέβαινε τὰς 400 δρ. Οὕτω δὲ ἐ-
γούσα ἡ ἐτυμηγορία, ἦτοι κηρύξασα τοὺς ἀναιρεσιόντας ἐνόχους οὐκ
μίας καὶ τῆς αὐτῆς πράξεως, ἀλλὰ δύο διακεκριμένων πράξεων ὑφ' ἑκά-
στου τούτων διαπραχθεισῶν, συνδεομένων πρὸς ἀλλήλας μόνον διὰ
τῆς ταυτότητος τοῦ τόπου καὶ τοῦ χρόνου τῆς ἐκτελέσεως αὐτῶν, οὐκ
ἀσαφὲς εἶναι οὔτε ἀντιφατικὴ καὶ ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου λόγος ἀναι-
ρέσεως τῶν ἀναιρεσιόντων ἐξελέγχεται ἀνυπόστατος.

Ἐπειδὴ ὁ ἀναιρεσιὼν Π. Δ. οὐ μόνον δὲν ἐπεκαλέσθη κατὰ τὴν συ-
ζήτησιν ὑπὲρ ἑαυτοῦ ἐλαφρυντικόν τι γεγονός, ἔχον ἐπιρροὴν εἰς τὴν
καταλογισμὸν ἢ τὴν ἐπιμέτρησιν τῆς ποινῆς, ἵνα τεθῇ περὶ τούτου ἡ
διαίτητον ζήτημα ἀλλὰ καὶ ἀντέτεινε ρητῶς εἰς τὴν πρότασιν τοῦ εἰσαγ-
γελέως τοῦ νὰ τεθῇ ζήτημα περὶ κλοπῆς πραγμάτων κατωτέρας τῶν 400
δρ. ἀξίας, ὡς προκύπτει ἐκ τῶν πρακτικῶν· ὅθεν ὁρθῶς ἡ προσβάλλομένη
26 (1897) ἀπόφασις τῶν συνέδρων ἀπεφάνηκε ὅτι δὲν πρέπει νὰ τεθῇ τοι-
οῦτον ζήτημα καὶ ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου λόγος ἀναιρέσεως ἐξελέγχεται
ἀνυπόστατος.

Ἐπειδὴ διὰ τοῦ γενομένου ἐν τῷ τελέντι ὑπὸ τοῦ προέδρου τῶν συ-
νέδρων εἰς τοὺς ἐνόρκους ζήτηματι περὶ τῆς ἀποδοθείσης τῷ ἀναιρεσι-
οντι Π. πράξεως λεπτομεροῦς προσδιορισμοῦ τοῦ χρόνου τῆς ἐκτελέσεως
αὐτῆς, ὅστις ἐν τῷ ἐγκλητηρίῳ δὲν ὤριζετο ἀκριβῶς, δὲν μετεβλήθη ἢ
πρᾶξις, δι' ἣν κατηγορεῖτο οὗτος, ἵνα παραχθῇ ἐντεῦθεν ἐπὶ τούτῳ λόγος
ἀναιρέσεως, μὴ γενομένης δὲ κατὰ τῆς τοιαύτης θέσεως τοῦ ζητήματος
ἀντιρρήσεως παρὰ τοῦ ἀναιρεσιόντος ἢ ἄλλου τινὸς τῶν διαδίκων, δὲν
ἦτο ἀνάγκη νὰ ἐκδοθῇ περὶ τούτου ἀπόφασις τοῦ δικαστηρίου τῶν συνέ-
δρων καὶ ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου λόγος ἀναιρέσεως ἐξελέγχεται ἀνυπόστατος.

Ἐπειδὴ παραιτηθέντος τοῦ ἀναιρεσιόντος Π. τῆς αἰτήσεως, ἣν ὑπὲρ
ἐαυτοῦ διὰ τοῦ συνηγόρου του, νὰ τεθῇ ἰδιὸν ζήτημα περὶ τῆς πράξεως,

καὶ ἡς προνοεῖ τὸ ἄρθρον 485 τοῦ Ποιν. Νόμου, δὲν ἔσφαλεν ὁ πρόεδρος τῶν συνόδων, μὴ θέσας αὐτό, ἀφοῦ μάλιστα μετεβλήθη ἐντελῶς αὐτοῦ ἡ κατηγορία· καὶ ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου λόγος ἀναιρέσεως εἶναι ἀνυπόστατος.

Ἐπειδὴ διὰ τῆς ἐτυμηγορίας ἐκηρύχθη ἔνοχος ὁ ἐν Σπέτσαις γεννηθεὶς, κατὰ τὸ ἐγκλητήριον καὶ τὴν ἐνώπιον τοῦ ἀνακριτοῦ δῆλωσιν, Π. Δ. οὐδεμία ἄρα δύναται νὰ ὑπάρξῃ εὐλόγος ἀμφισβήτησις περὶ τοῦ προσώπου τοῦ κηρυχθέντος ἐνόχου, ἐκ τοῦ ὅτι ὁ ἀναιρέσιων ἐδήλωσεν, μεταβλόμενος ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῶν συνόδων, ὅτι ἐγεννήθη ἐν Ἀμφίσσῃ καὶ ὁ λόγος ἀναιρέσεως ὅτι εἶναι ἀσαφὴς ἡ ἐτυμηγορία, μὴ σαφηνίζουσα ἀρκούντως τὸ πρόσωπον τοῦ κηρυχθέντος ἐνόχου, ἐξελέγεται ἀνυπόστατος.

Ἐπειδὴ καὶ ἂν παρέστη κακῶς τὸ ὡς πολιτικῶς ἐνάγον παρασταθὲν ἀπὸ τῶν δὲν παράγεται λόγῳ τῆς πλημμελοῦς ταύτης παραστάσεως λόγος ἀναιρέσεως· ὅθεν ἀνυπόστατος εἶναι ὁ λόγος, ὅτι μὴ ἐρωτηθέντος τοῦ ἀναιρεσιόντος Π. περὶ τῆς παραστάσεως τοῦ Δημοσίου εἶναι ἀναιρεσιὰ ἡ ἀπόφασις, ὡς ἀρνηθεῖσα νὰ δώσῃ ἀκρόασιν εἰς τὸν ἀναιρεσιόντα.

ΑΠ. 108 (1900). Ἐπειδὴ ὁ λόγος ἀναιρέσεως ὅτι συλληφθέντος τοῦ μαρτυροῦ τῆς κατηγορίας Α, ὡς ψευδόρκου καὶ μὴ δοθέντος τοῦ λόγου εἰς τὸν ἀναιρεσιόντα καὶ τὸν συνήγορόν του, παρεβιάσθη τὸ δικαίωμα τῆς υπερασπίσεως, ἐστὶν ἀπορριπτέος, διότι δὲν ὑποχρεοῦται κατὰ νόμον ὁ πρόεδρος καὶ τὸ δικαστήριον τῶν συνόδων καὶ μάλιστα ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος τῆς διαδικασίας ἐπὶ τοῦ προκειμένου νὰ δώσῃ αὐτοματῶς τὸν λόγον εἰς τὸν κατηγορούμενον καὶ τὸν συνήγορόν του, μηδὲν ὡς ζητήσαντα τοῦτο, ὡς ἐκ τῶν πρακτικῶν ἐξάγεται· ἐπομένως οὐδεμία προσβολὴ ὑπάρχει κατὰ τοῦ δικαίωματος τῆς υπερασπίσεως, ἀπ' οὗ μάλιστα οὐδ' αἰτήτης ἐμεσολάβησεν ἤδη ἐκ μέρους τοῦ ἀναιρεσιόντος περὶ ἀναβολῆς τῆς δίκης, ὡς δηλοῦται ἐκ τῶν σχετικῶν πρακτικῶν αὐτῆς, ὅτε καὶ μόνον ὤφειλε τὸ δικαστήριον νὰ ἀπαντήσῃ εἰς τὴν τοιαύτην αἴτησιν.

ΑΠ. 7 (1884). Ἡ ἑλλειψὶς ἀκρόσεως προϋποτίθεται, ὅτι ὑπεβλήθη ὑπὸ τοῦ κατ' ἐξ. πρότασις ἢ αἴτησις, ἣν τὸ δικαστήριον δὲν ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν, οὐχὶ δὲ ἀπλῶς, ὅτι περιωρίσθη ἐν γένει κατὰ τοῦτον ἢ ἐκεῖνον τὸν τρόπον ἢ υπερασπίσιν αὐτοῦ.

ΑΠ. 22 (1874). Οἱ δικασταὶ δὲν παρέχουσιν ἀκρόασιν ἀποφειρόντας ἢ ἀρνούμενοι ν' ἀπορήνουνται ἐπὶ προτάσεώς τινος τοῦ Εἰσαγγ. ἢ τοῦ κατηγορουμένου.

ΑΠ. 24 (1884). Ἄν μόνον δὲν δοθῇ ὁ λόγος, δὲν ὑπάρχει ἑλλειψὶς ἀκρόσεως ἀλλ' ἂν ζητηθεῖς δὲν δοθῇ.

ΑΠ. 34 (1894). Ἐπειδὴ καὶ ἂν ὁ πρόεδρος μετὰ τὸ πέρας τῆς συζητήσεως ἐποίησατο συνοπτικὴν ἀνακεφαλαιώσιν τῆς συζητήσεως, ἀναγραφομένην ὑπὸ τοῦ καταρχηθέντος δυνάμει τοῦ ΒΟΒ' τοῦ 1892 νόμου ἀρ. 427 Ποιν. Δικον., τοῦτο δὲν ἀποτελεῖ λόγον τινὰ ἀναιρέσεως ἐκ

τῶν ἄρθρ. 458 Ποιν. Δικ., οὐδὲ τὴν ὑπὸ τῆς § 7 τοῦ μνησθέντος ἄρθρου ἐρίζομένην ἄρνησιν ἀκρόασις.

ΑΠ. 44 (1859) 48 (1861) 17 (1870). Εἰς τὸ δικαστήριον τῶν συν-
έδρων ἀνήκει ἡ ἐξέτασις καὶ ὁ προσδιορισμὸς τῆς ἐκτάσεως καὶ διαρκείας
τῶν κατὰ τὰς συζητήσεις ἀγορεύσεων τῶν συνηγόρων. Ὅθεν καὶ ἂν ὁ
πρόεδρος ἀφαιρέσῃ τὸν λόγον ἀπὸ τοῦ συνηγόρου καὶ τὸ δικαστήριον τῶν
συνέδρων ἐπιδοκιμάσῃ τὴν ἀπόφασιν τοῦ προέδρου, δὲν ὑπάρχει παρα-
θίσις τοῦ πρὸς ἀπολογίαν δικαιώματος καὶ τῶν ἄρθρων 394 καὶ 458
καθ' ὃς λόγος ἀναιρέσεως ὑφίσταται, ὅταν οὐδόλως δοθῇ ἀκρόασις τῷ
κατηγορουμένῳ οὐχὶ δὲ καὶ ὅταν δὲν ἀφελθῇ αὐτῷ νὰ ἐκτείνῃ καὶ ἀνα-
πτύξῃ τὴν ἀπολογίαν αὐτοῦ, ὅπως καὶ ὅσον ἐγκρίνει.

ΑΠ. 4 (1885). Ὁ λόγος ὅτι δὲν ἤκουσθη ὁ κατηγορούμενος κατὰ τὴν
ἐκδοσιν τῆς ἀπόφσεως δὲν εὐνύται νὰ ἀποτελέσῃ λόγον ἀναιρέσεως διότι
κατὰ τὸ ἄρθρ. 458 § 1 Ποιν. Δικ. ἀναιρέσις ἐπέρχεται ἐὰν οἱ δικασταὶ ἐν
ἡθέλησαν νὰ δώσωσιν ἀκρόασιν ἥτοι ἐὰν δὲν ἐδόθῃ ὁ λόγος ζητηθεί.

ΑΠ. 121 (1888). Ἡ μὴ τυχὸν ἐγκυρος παράστασις τοῦ πολιτικῶς
ἐνάγωντος δὲν καθιστᾷ ἀναιρετέαν τὴν ἀπόφασιν ὡς πρὸς τὸ μέρος αὐτῆς.
καθ' ὃ ἐπεβλήθη τῷ κατηγορουμένῳ ποινὴ ὡς ἐνόχῳ τῆς πράξεως, δι'
ἣν κατεδικάσθη, ὡς εἰς οὐδεμίαν ὑπαγομένην τῶν περιπτώσεων ἄρθρου
458 Ποιν. Δικ., οὐδὲ εἰς τὴν μὴ προσήκουσαν τοῦ δικαστηρίου σύνθεσιν
διότι ὁ πρὸς ὑποστήριξιν τῶν ἰδιωτικῶν ἀπαιτήσεων αὐτοῦ παριστάμενος
πολιτικῶς ἐνάγων δὲν ἀποτελεῖ μέρος τοῦ περὶ αὐτῶν καὶ τῆς δημοσίου
ἀγωγῆς δικάζοντος ποινικοῦ δικαστηρίου.

ΑΠ. 95 (1890). Οἱ λόγοι ἀναιρέσεως ὅτι ἀπουσιαζόντων μαρτύρων
κατηγορίας, ἢ ὑπερασπίσεως δὲν ἐδόθη ὁ λόγος εἰς τὴν ὑπεράσπισιν
οὔτε ἡρωτήθη αὐτὴ ἂν παραιτῆται τῶν ἀπολειπομένων μαρτύρων, ἢ
περὶ τοῦ ἂν θέλῃ τὴν ἀναβολὴν ἢ τὴν πρόσθεσιν τῆς δίκης, δὲν εἶναι
δεκτοί, διότι εἰς οὐδέναν τῶν τοῦ ἄρθρ. 458 Ποιν. Δικ. λόγων ἀναιρέσεως
ὑπάγονται. Κατὰ δὲ τὸ 7 ἐδάφ. τοῦ ἄρθρ. τούτου, λόγον ἀναιρέσεως
ἀποτελεῖ ἡ ἄρνησις ζητηθέντος λόγου, οὐχὶ δὲ καὶ ἡ μὴ δόσις μὴ τῇ
ζητηθέντος τοιαύτου. — Οὐδ' ἀποτελεῖ λόγον ἀναιρέσεως, ὡς μὴ ὑπαγο-
μενος εἰς τοὺς τοῦ ἄρθρου 458 Ποιν. Δικ., τὸ ὅτι δὲν ἦσαν ἀποκατα-
ρισμένοι ἐν ἰδιαιτέροις ὁματίαις οἱ μάρτυρες κατηγορίας καὶ ὑπερά-
σπίσεως, ἢ ὅτι ἤκουον τῶν ἐξεταζομένων μαρτύρων.

ΑΠ. 244 (1899). Ἐπειδὴ, ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τῶν πρακτικῶν συν-
δριάσεων, οἱ ἀναιρεσιόντες ρητῶς ἡτήσαντο παρὰ τοῦ δικαστηρίου τῶν
συνέδρων πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς συζητήσεως τὴν ἀναβολὴν τῆς προκει-
μένης δίκης, ἵνα κλητεύσωσι μάρτυρας ὑπερασπίσεως κατὰ τὴν νῦν
δικασίαν, τὸ δὲ δικαστήριον καίτοι ἐπεφυλάχθη ν' ἀποφανθῇ ἐπὶ τῇ
προτάσει ταύτης τῶν ἀναιρεσιόντων, ὡς ἐκ τῶν αὐτῶν πρακτικῶν
προκύπτει, ὅμως μέχρις ἀποπερατώσεως τῆς συζητήσεως παρέλειψε νὰ
ἀποφασίσῃ περὶ αὐτῆς, ὡς ἐξάγεται ἐκ τῶν ἰδίων πρακτικῶν τῆς δίκης.
Ἡ δὲ παράλειψις αὕτη θεωρεῖται ὡς ἄρνησις ἀκρόασις τοῦ δικαστηρίου
τῶν συνέδρων. Βάσιμος ἔσται ὁ λόγος ἀναιρέσεως (458 § 7 Ποιν. Δικ.).

ΑΠ. 45 (1845). 'Επειδὴ ὅταν ἡ ἐτυμηγορία τῶν ἐνόρκων ἦναι ἀτελής, ἀτακτος ἢ ἀντιφατική, τὸ δικαστήριον τῶν Συνέδρων δύναται καὶ οὔρει-
 λαι κάλλιστα νὰ πέμψῃ τοὺς ἐνόρκους ἐκ νέου εἰς τὸ δωμάτιον τῆς διασκέ-
 ψης διὰ νὰ τελειοποιήσουν ἢ τακτοποιήσουν τὴν ἐτυμηγορίαν των, δὲν
 δύναται ὁμως νὰ ὀδηγήσῃ τοὺς ἐνόρκους τί, καὶ πῶς ν' ἀποφασίσουσιν ἐπὶ
 τοῦ τεθέντος ζητήματος, καθότι τότε δὲν ἀποφασίζουν πλέον αὐτοί, ἀλλὰ
 τὸ δικαστήριον τῶν Συνέδρων, καὶ τοιοῦτοτρόπως ἐπεμβαίνει ἡ ἀναμειγνύε-
 ται τοῦτο εἰς καθήκοντα ξένα, ἥτοι εἰς τὸ πραγματικὸν μέρος τῆς κατη-
 γορίας, τὸ ὁποῖον εἶναι ἀποκλειστικῶς ἀνατεθειμένον εἰς τὴν ἀπόφασιν
 τῶν ἐνόρκων· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου οὗσης ἀτελοῦς τῆς ἐτυμηγορίας τῶν
 ἐνόρκων ἐπὶ τοῦ τεθέντος αὐτοῖς παρὰ τοῦ Προέδρου τῶν Συνέδρων δευ-
 τέρου ζητήματος, τὸ ὁποῖον εἶναι ἀνεξάρτητον ἀπὸ τὸ πρῶτον, καὶ ἀπῆλ-
 θεν ἀπόφασιν, ἂν ὁ κατηγορούμενος καὶ ἄλλοι, πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς κλο-
 πῆς, ἐφάνευσαν τὸν Ν. διὰ πυροβόλου, καὶ ἐπλήρωσαν καιρῶς εἰς τὴν
 κεφαλὴν διὰ ξίφους τὸν Δ., ἀποθανόντα καὶ τοῦτον μετὰ τινας ἡμέρας,
 καθόσον δὲν ἀπεφάνθησαν οἱ εἰρημένοι ἑνορκοί, εἴτε ἀποφατικῶς εἴτε κα-
 ταφατικῶς ἐπὶ τοῦ εἰρημένου ζητήματος, τὸ δικαστήριον τῶν Συνέδρων
 ὥρριλε μὲν νὰ πέμψῃ τοὺς ἐνόρκους ἐκ νέου εἰς τὸ δωμάτιον τῶν δια-
 σκέψεων, διὰ νὰ τελειοποιήσουν τὴν ἐτυμηγορίαν των, ἀποφασίζοντας εἴτε
 καταφατικῶς εἴτε ἀποφατικῶς, δὲν εἶχεν ὁμως δικαίωμα νὰ διατάξῃ, ὡς
 ζήτησεν ὠρισμένως διὰ τῆς ἀποφάσεώς του νὰ ἀποφασίσουν οἱ ἑνορκοί
 καταφατικῶς, διατάξαν δὲ τοιοῦτοτρόπως ὑπερέβη τὰ καθήκοντά του, ἀπο-
 φασίσαν ἐπὶ τοῦ πραγματικοῦ μέρους, τοῦ ὁποίου ἡ ἀπόφασι ὑπέκειται
 ἀποκλειστικῶς εἰς τοὺς ἐνόρκους, ἡ δὲ ὑπέρβασις αὕτη δίδει χώραν εἰς
 ἀναιρέσιν, (420 καὶ 458 § 7 Ποιν. Δικ.).

§ 8

ΑΠ. 240 (1898). 'Επειδὴ τὰ πρακτικὰ τοῦ δικαστηρίου τῶν συνέ-
 δρων ρητῶς ἀναφέρουσιν, ὅτι ἡ συνεδρίασις ἐγένετο δημοσίως καὶ ὅτι ἡ
 τὸν ἀναιρεσιζήτοντα καταδικάσασα ἀπόφασις ἀπηγγέλθη δημοσίως καὶ νὰ
 μὲν αὕτη ἀναφέρει ἀπλῶς, ὅτι ἀπηγγέλθη παραγῶχη, ἀνευ ρητῆς
 μνείας καὶ τῆς λέξεως ἀδημοσίως, ἀλλ' ὁμως ἀπὸ τῆς αὐτῆς ἀπόφασις
 ἐν ἀρχῇ μνημονεύει ὅτι δημοσίως ἐγένετο, ἀρκεῖ τοῦτο.

ΑΠ. 158 (1865). Διακοπείσης τῆς συζητήσεως τὰ μετὰ τὴν ἐπα-
 νάληψιν τῆς συνεδριάσεως συνταχθσόμενα πρακτικὰ δεόν νὰ μνη-
 μονεύσιν ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος, ὅτι ἐγένετο δημοσίως καὶ ἡ κατ' αὐ-
 τὴν συζήτησις.

ΑΠ. 24 61 (1866). 'Οσάκις ἐπομένως διαρκεῖ δίκη τις πολλὰς ἡμέ-
 ρας, ἀπαιτεῖται νὰ γίνηται ἐν ταῖς πρακτικοῖς μνεία, ὅτι πᾶσαι αἱ συ-
 νεδριάσεις ἐγένοντο δημοσίως.

ΑΠ. 24 61 (1866) 31 (1867). 'Οσάκις τὰ πρακτικὰ διαλαμβάνουσιν
 ἐν ἀρχῇ, ὅτι ἡ συνεδρίασις ἤρξατο δημοσίως, δὲν βεβαιοῦσι δὲ αὐτὰ ταῦτα
 καὶ κατὰ τὴν γενομένην διακοπὴν τῆς συζητήσεως πρὸς ἀναφυχὴν τῶν
 ἐνόρκων καὶ λοιπῶν ἐκλείσθησαν αἱ θύραι τοῦ ἀκροατηρίου ἀποχωρησάν-

των τῶν ἀκρατῶν, ἔπεται, ὅτι ἡ συζήτησις ἐπαναληφθεῖσα ἐξηκολούθησεν δημοσίως.

ΑΠ. 65 (1868). Κατὰ τὴν ἐπ' ἀκρατηρίου διαδικασίαν πρὸς τοὺς κακουργιοδικαίς ἀρχομένης τῆς συζήτησεως κατὰ τὸ 424 ἀρθρ. μετὰ τὴν ὑπὸ τοῦ προέδρου ἀφήνισιν τῶν κατὰ τοῦ κατηγορουμένου αἰτιάσεων, ἔπεται, ὅτι, κλεισθεισῶν τῶν θυρῶν κατὰ τὴν ἐν τῷ 78 ἀρθρῷ διάταξιν πρὸ τῆς στιγμῆς ταύτης, εἶναι ἀναιρετέαι ἢτε ἀπόφασις αὕτη καὶ ἡ κατόπιν καταδικαστικὴ ἀπόφασις τοῦ δικαστηρίου τῶν συνέδρων.

ΑΠ. 30 (1869). Ἀναιρέσεως ὅμως ἐπερχομένης κατὰ τὸ ὑπ' ἀριθ. 8 ἐδ. τοῦ 458 ἀρθροῦ μόνον εἰάν ἡ διαδικασία δὲν ἐγένετο δημοσίως, ἔπεται ὅτι, ἂν, διαταχθεῖσθαι τῆς κεκλεισμένων τῶν θυρῶν συζήτησεως, ἔμειναν οὐχ ἥττον πρόσωπα τινα ἐν τῷ ἀκρατηρίῳ, καίτοι μὴ μετέχοντα τῆς δίκης, λόγος ἀναιρέσεως δὲν ὑπάρχει.

§ 9

ΑΠ. 147 (1900). Ἐπειδὴ ὡς βεβαιοῦται ἐκ τῶν πρωτοτύπων πρακτικῶν τῆς συνεδριάσεως, ὁ πρόεδρος τῶν συνέδρων ἀνέγνωσεν εἰς τοὺς ἐνόρκους τὸν ἐν τῷ 53 τοῦ ΒΚΗ' Νόμου διατυπούμενον ὅρκον καὶ διὰ τὸν Ἰσραηλίτην ἐνόρκον Ε. μετὰ τὴν φράσιν ἵνα ἔχηται τὸν Θεὸν βοηθόν, προσέθηκε τὴν φράσιν ἵνα ἔχηται τὸν Θεὸν βοηθόν καὶ τὴν παλαιὰν αὐτοῦ διαθήκην, ἡ προσθήκη ὅμως καθιστᾷ τὸν ὅρκον τοῦ Ἰσραηλίου ἐνόρκου ἄκυρον, διότι ἡ διατύπωσις αὐτοῦ αὐστηρῶς πανηγυρικῶς οὔσα, δὲν ἐπιδέχεται οὔτε ἀφαίρεσιν, οὔτε προσθήκην ἄλλων λέξεων, ὥστε θεωρεῖται ὡς μὴ ὀρκισθεὶς καὶ τοῦτο ἐπάγεται ἀναιρέσιν (ἀρθρ. 458 § 9 Ποιν. Δικ.).

ΑΠ. 92 (1858) 89 (1869). Ἡ ἐν τοῖς πρακτικοῖς βεβαιώσις, ὅτι οἱ ἐνόρκοι ἔδωκαν τὸν ἐν τῷ 78 ἀρθ. τοῦ Ὁργ. τῶν Δικ. ὅρκον, ἰσοδυναμεῖ πρὸς τὴν ἐν τοῖς πρακτικοῖς ἔκθεσιν αὐτοῦ τοῦ περιεχομένου τοῦ ὅρκου.

§ 10.

ΑΠ. 199 (1893). Ἐπειδὴ, καθ' ἃ βεβαιοῦται ἐκ τῶν πρακτικῶν συνεδριάσεως τῶν ἐν Πάτραις Συνέδρων, τῇ 15 Ἰουνίου 1893 ὁ Πρόεδρος τοῦ Δικαστηρίου διέκοψε τὴν συνεδρίαν λόγῳ ἀναψυχῆς τῶν δικαστῶν κλπ. μέχρι τῆς 4 ὥρας μ. μ. τῆς αὐτῆς ἡμέρας καὶ διέλυσε τὴν συνεδρίαν τῇ ὥρᾳ δὲ ταύτῃ, προκειμένου νὰ ἐπαναληφθῇ ἡ συνεδρίασις, ἠθένθησεν ὁ πρόεδρος τῶν Συνέδρων καὶ δὲν ἐπανελήφθη ἡ συνεδρίασις, δηλώσαντος τούτου ὅτι ἡ διακοπὴ τῆς συζήτησεως θέλει παραταθῇ μέχρι τῆς 16 Ἰουνίου καὶ ὥρας 4 Μ. Μ. ἀλλὰ καὶ τῇ ἡμέρᾳ καὶ ὥρᾳ ταύτῃ ὁ Πρόεδρος ἐξηκολούθησεν ἀσθενῶν καὶ ἐπομένως δὲν κατέστη ἐπικτὴ ἡ ἐπανάληψις τῆς συνεδριάσεως πρὸς ἐξακολούθησιν τῆς συζήτησεως καὶ ἐπανελήφθη αὕτη τῇ 17 Ἰουνίου καὶ ὥρα 8 π. μ.

Ἐπειδὴ ἀφοῦ κατὰ τὴν 16 Ἰουνίου δὲν συνῆλθε παντάπασιν τὸ Δικαι.

πρώτον, ὅπως ἐξακολουθήσῃ τὴν διακοπεῖσαν συζήτησιν ἢ ὅπως ἐκ νέου διαβῇ ἢ παράτασις τῆς διακοπῆς αὐτῆς καὶ γνωστοποιηθῇ τοῦτο εἰς τοὺς διαδίκους, μάρτυρας κλπ. ἵνα γινώσκωσι πότε ἀκριβῶς ἔπρεπε νὰ ἐκτελεσθῶσιν εἰς τὸ ἀκροατήριον πρὸς ἐπανάληψιν καὶ ἐξακολουθήσῃ τῆς συζήτησης, ἢ ἐπὶ τῆς ὑποθέσεως ταύτης συνεδριάσῃ θεωρεῖται ματαιωθείσα καὶ οὐκ ἔδυνατο τὸ δικαστήριον νὰ ἐπιληφθῇ αὐθις τῆς ἐκδικάσεως τῆς ὑποθέσεως χωρὶς νὰ συγχροτηθῇ ἐκ νέου τὸ Δικαστήριον τῶν ἐνόρκων καὶ νὰς εἰσαγωγῇ τῆς ὑποθέσεως, τὸναντίον δὲ πράξαντος τοῦ Δικαστηρίου, ἢ προσβαλλομένη ἀπόφασίς του κατέστη ἀναιρέσιμα (458 ἐδ. § 10 Ποιν. Δικ.) διότι, ἂν οὐ κατ' αὐτὸ καὶ μόνον ἡ ἀπλὴς ἀνοδοχὴ εἰς ἄλλην συνεδριάσιν τὸ Δικαστήριον τῶν ἐνόρκων πρέπει νὰ συντίθεται ἐκ νέου, ἐπὶ ποινῇ ἀναιρέσεως τῆς ἀποφάσεως, κατὰ μείζονα λόγον πρέπει νὰ συντίθεται τοῦτο ἐκ νέου, προκειμένου ἀπὸ ματαιώσεως τῆς συνεδριάσεως, ὡς συνέβη ἐπὶ τοῦ προκειμένου.

§ 12

ΑΠ. 209 (1898). Ἐπειδὴ ἡ ἐτυμηγορία τῶν ἐνόρκων, ἀποδεχομένη καὶ ἐκ τῶν ἀναιρεσειόντων κατηγορουμένων ἐπὶ ἀναιρέσει ἐκ συστάσεως, ἔλαβον τὸν Β. ἡρέθισε καὶ παρώργισεν ὁ παθὼν, οὐχὶ δὲ καὶ τὸν Χ., δὲν ἔπρεπε ἀντιφατικῇ, μὴ ἀποκλειομένης ὑπὸ τοῦ νόμου τῆς τοιαύτης διατάξεως.

ΑΠ. 64 (1895). Ἐπειδὴ ἡ ἐτυμηγορία τῶν ἐνόρκων καταρτιζομένη, νομίμως καὶ ἀναγινωσκομένη ὑπὸ τοῦ προϊσταμένου αὐτῶν ἐπ' ἀκροατηρίου, εἰ-αι ὀριστικῇ καὶ ἀμετάκλητος, διότι λήγει ἡδὴ ἡ δικαιοδοσία τῶν ἐνόρκων, μηδὲν πλέον δικαιομένων νὰ ἐνεργήσωσιν ἐπὶ τῆς δικαστικῆς ὑποθέσεως (436—441 Ποιν. Δικον.). Ἐντεῦθεν δ' ἔπεται ἀναγκαστικῶς, ὅτι δὲν δύνανται ν' ἀνακαλέσωσι τὴν ἐτυμηγορίαν, μεταβάλλοντες ἢ ἀλλάζοντες οὐτε ἂν αὐτῶν, οὐτε πῇ προτάσει τοῦ προέδρου ἢ τοῦ δικαστηρίου τῶν Συνέδρων ἢ τῶν διαδίκων, ἐκτὸς ἐὰν αὕτη, περιέχουσα ἐν αὐτῇ ἀκυρότητα, ἀτελείαν, ἀσφειάν, ἢ ἀντιφάσεις, δὲν δύναται νὰ ἀκυρωθῇ ἢ ἀναιρεθῇ ἐνέκεν αὐτῶν εἰς στήριξιν τῆς ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐνόρκων, ὅποτε τοῦτο, μὴ δυνάμενον ἐπ' αὐτῆς στηριζόμενον νὰ ἀκυρωθῇ ἢ ἀναιρεθῇ, ἰσχυρὰν καὶ ἀπρόσβλητον διὰ τὰς ἐλλείψεις ταύτας ἀποδοκιμαστικὴν ἀπόφασιν (458 Ποιν. Δικ.) δικαιοῦται καὶ ὀφείλει ν' ἀκυρώσῃ διὰ τοῦτο τὴν ἐτυμηγορίαν καὶ νὰ παραπέμψῃ τοὺς ἐνόρκους εἰς τὸ βωμάτιον τῆς διασκέψεως πρὸς σύνταξιν νέας ἐτυμηγορίας τελείας καὶ σαφούς (420 καὶ 458 Ποιν. Δικ.).

Ἐπειδὴ ἐπὶ τοῦ προκειμένου, ἡ ἀκυρωθεῖσα ἐτυμηγορία, ὡς προκύπτει ἐξ αὐτῆς, οὐδεμίαν ἀκυρότητα, οὐδ' ἀτελείαν ἢ ἀσφειάν ἢ ἀντιφάσεις περιέχει, νομίμως καταρτισθεῖσα καὶ φέρουσα τὴν ἀπάντησιν τῶν ἐνόρκων ἐφ' ὅλων τῶν τεθέντων εἰς αὐτοὺς ζητημάτων καὶ τὴν ὑπαγομένην τοῦ προϊσταμένου, οὐδ' ὀφίσταται τις τῶν ἐλλείψεων τούτων ἐκ τῆς ἐτυμηγορίας, οὐδὲν οὖν οἱ ἐνόρκοι ἔλυσαν καταφατικῶς μὲν τὸ τεθὲν ζήτημα τῆς πλή-

ρους ἁλλείψεως λογικῆς ἐνεργείας τοῦ ἀναιρεσιόντος, ἀποφατικῶς διὰ τὴν οὐσιώδους ἢ μερικῆς διαταράξεως τῆς λογικῆς ἐνεργείας αὐτοῦ, διότι ἡ ἀποφατικὴ λύσις τοῦ δευτέρου τούτου ζητήματος, περιττεύοντος μετὰ τὴν καταφατικὴν λύσιν τοῦ πρώτου, οὐδεμίαν ἐπ' αὐτοῦ δύναται ν' ἀσκήσῃ ἐπιρροήν, μενουσῆς ἀκεραίας καὶ σαφοῦς τῆς ἀποφατικῆς λύσεως αὐτοῦ οὐχὶ ὀρθῶς ἄρα ἠκύρωσεν αὐτὴν δι' ἀντίφασιν τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων.

Ἐπειδὴ, οὕτως οὕτω νομίμου καὶ ἰσχυρᾶς τῆς ἐτυμηγορίας ταύτης ἡ δευτέρα ἐτυμηγορία ἀποβαίνει ἄκυρος καὶ μὴ οὕτα, ὡς ἐκδοθεῖσα μετὰ τὴν λήξιν τοῦ πρὸς ἐκδοσιν τοιαύτης δικαιώματος τῶν ἐνόρκων καὶ ἀφοῦ ὑπῆρχεν ἡδὴ τοιαύτη ἐννομος καὶ ἰσχυρά· ὥστε καὶ ἡ προσδεδειγμένη ἀπόφασις, ἐπὶ τοιαύτης ἄκυρου ἐτυμηγορίας στηριχθεῖσα καὶ εἰς εἰρκτὴν καταδικάσασα τὸν ἀναιρεσιόντα, καθίσταται ἀναρτεία, ὡς ἐφαρμόσασα τὸν Ποιν. Νόμον, καθ' ὃν οὐδεμία εἰς οὐδὲν ἐπιβάλλεται ποινὴ, μὴ κηρυττόμενον ὑπὸ τῶν ἐνόρκων ἐνοχόν ἀνερχομένην πρὸς αὐτὸν (458 § 19 Ποιν. Δικον.).

ΑΠ. 26 (1896). Ἐπειδὴ ἡ ἐτυμηγορία εἶναι ἄκυρος καθὼς ἀντιφατικὴ, διότι ἐνῷ οἱ ἐνόρκοι διὰ τῆς πρώτης ἀπαντήσεως ἐπὶ τῶν τεθέντων αὐτοῖς ζητημάτων ἀπήντησαν καταφατικῶς, ἤτοι ὅτι ὁ ἀναιρεσιών προσεπάθει νὰ περιποιήσῃ εἰς ἑαυτὸν δι' ἐκδιόσεως ἰδιωτικὸν ὄφελος καὶ οὕτω λαβεῖν τὸν ἵππον τοῦ παθόντος δι' ἀπειλῶν, δις ἀπέτεινε κατ' αὐτοῦ ὡς ἐκ τῆς δημοσίας θέσεώς του, ἐπὶ τοῦ δευτέρου ζητήματος ἀπήντησαν ὅτι εἶναι ἀποδεδειγμένον ὅτι ὁ κατηγορούμενος ἐσχόπει νὰ νοσφισθῇ τὴν ὅλην ἀξίαν τοῦ ἵππου ἐκ δραχμῶν 800 ἢ τὴν διαφορὰν ἀνερχομένην ἢ ἐν 300· οὕτω δὲ ἀμφίβολον καθίσταται ἂν οἱ ἐνόρκοι παρεδόχθησαν ἢ οὐ τὸ οὐσιώδες στοιχεῖον ὅπερ ὁ νόμος ἀπαιτεῖ διὰ τὴν ὑπόστασιν τοῦ ἀδικήματος τῆς ἐκδιόσεως, ἐφ' ᾧ ἐπεβλήθη ποινὴ εἰς τὸν ἀναιρεσιόντα, ἤτοι τὴν προσπάθειαν τοῦ περιποιήσασθαι εἰς ἑαυτὸν ἢ εἰς ἄλλον ἰδιωτικὸν ὄφελος· ἐπομένως ἀναρτεία καθίσταται ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις ὡς ἐπιβαλοῦσα ποινὴν ἀνευ ἐτυμηγορίας σαφοῦς καὶ ἐγκύρου περὶ τῆς ἐνοχῆς τοῦ ἀναιρεσιόντος κατὰ ἀρθρ. 458 § 12 Ποιν. Δικ. καὶ παραπεντὰ ἡ δίκη πρὸς νέαν συζήτησιν εἰς ἄλλο δικαστήριον δημοσίου καὶ ἰσοβάθμιον παρὰ τὸ ἐκδόν τὴν ἀναιρουμένην ἀπόφασιν κατὰ ἀρθρ. 498 Ποιν. Δικ.

ΑΠ. 182 (1900). Ἐπειδὴ, εἰν ἡ ἐτυμηγορία τῶν ἐνόρκων περίκλησις λύσεις τῶν εἰς αὐτοὺς τεθέντων ζητημάτων ἀντιφατικὰς, οὕτως ὥστε νὰ μὴ δύναται νὰ στηριχθῇ ἐπ' αὐτῆς δικαστικὴ ἀπόφασις, δύναται καὶ ὀφείλει τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων, εἴτε κατ' αἵτησιν, εἴτε ἐξ ἐπαγγέλματος, νὰ ἀκυρώσῃ αὐτὴν καὶ νὰ παραπέμψῃ τοὺς ἐνόρκους ἐκ δευτέρου πρὸς διάσκεψιν καὶ σύνταξιν νέας ἐτυμηγορίας. Τοῦτο δὲ προφανῶς δύναται νὰ πράξῃ, ἀφοῦ ἀναγνωσθῇ αὐτὴ ὑπὸ τοῦ προϊσταμένου τῶν ἐνόρκων καὶ παραδοθῇ εἰς τὸν πρόεδρον τῶν συνέδρων, διότι ἔκτετε μόνον δύναται νὰ ἔχῃ πλήρη καὶ ἀκριβῆ γνώσιν τῶν διαφόρων λεπτομερειῶν αὐτῆς, ὁ δὲ κατηγορούμενος, μὴ παρὼν μάλιστα κατὰ τὴν ποινὴν

ἀναγνώσιν, οὐδὲν ἀποκτᾶ δικαίωμα ἐκ τῆς ἀπλῆς ἀναγνώσεως ἀκού-
ου καὶ ἀντιφατικῆς ἐτυμηγορίας. Ταῦτα δὲ συνάγονται σαφῶς ἐκ τῶν
ἀποφάσεων σχετικῶν διατάξεων Ποιν. Δικ. καὶ ἰδίως ἐκ τῶν συνδυασμέ-
νων ἀρ. 420 ἐδ. 2, 432, 441 ἐδ. 3, 442—444, 446 καὶ 458 § 12
καὶ 13 Π. Δικ.

Ἐπειδὴ ἐπὶ τοῦ προκειμένου ὑπάρχει ἀντίφασις ἐν τῇ ἀκυρωθείσῃ
ἐτυμηγορίᾳ καὶ ὁρθῶς ἠκυρώθη αὕτη διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφά-
σεως, διότι ἐν ᾧ ἐλύθη δι' αὐτῆς ἀποφατικῶς τὸ ζήτημα τῆς κατὰ
ἀρθρα 96, 99 καὶ 100 Π. Ν. ἀτιμωρήτου ἀμύνης, προσέβησαν οὐχ ἡ-
σσον οἱ ἐνόρκοι εἰς λύσιν καὶ ἔλυσαν καταφατικῶς τὸ ἐπιβοηθητικῶς τε-
ταμένως παρακλόουθον τῆς ἀμύνης ζήτημα περὶ ὑπερβάσεως τῶν νομί-
μων αὐτῆς ὁρίων κατὰ τὰ ἀρθρα 100 καὶ 102 Π. Ν. ὅπερ, λυθέντος
τῆς ἀποφατικῆς τοῦ ζητήματος τῆς ἀμύνης, δὲν ὑφίστατο πλέον, ὡς
καὶ ἐκεῖνοι ἀναγκαιῶς ἐξαρτῶμενον, καὶ οὕτως ἐπῆλθε σύγκρουσις καὶ ἀν-
τίφασις καὶ ἀμφιβολία περὶ τῆς ἀληθείας τῶν κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς
πράξεως συμβάντων πραγματικῶν περιστατικῶν καὶ δὲν ἡδύνατο βεβαίως
ἡ στηριχθῆναι ἐπὶ ταιαύτης ἐτυμηγορίας ἔννομος καὶ ἔγκυρος καταδικα-
στικὴ ἀπόφασις· ἐκ δὲ τῆς καταφατικῆς λύσεως τοῦ ἀκολουθοῦντος τοῦτου
ζητήματος δὲν ἔπεται λογικῶς, ὅτι ἐλύθη καταφατικῶς καὶ τὸ τῆς ἀμύ-
νης κυρίου ζήτημα καὶ μάλιστα ἀφοῦ ρητῶς ἀπεφάνθησαν περὶ τοῦτου
οἱ ἐνόρκοι ἀποφατικῶς.

ΑΠ. 101 (1882) Κατὰ νόμον ἡ ἀπόφασις τῶν Κακουργιοδικῶν εἶναι
ἀναιρέτα, εἰάν ἡ ἐτυμηγορία τῶν ἐνόρκων δὲν εἶναι ἔγγραφος. Οὐτε δύ-
ναται αἱ οὐσιώδεις ἐλλείψεις τῆς ἐτυμηγορίας νὰ ἀναπληρωθῶσιν ἐκ
τῶν πρακτικῶν τῆς ἀποφάσεως τῶν Συνέδρων, ἢ ἄλλου τῆς διαδικασίας
παραλείπου.

ΑΠ. 88 (1887). Ἀποφαινομένων τῶν ἐνόρκων ὅτι ἡ πρᾶξις δὲν ἐξε-
τελέσθη ἐν καταστάσει νομίμου ἀμύνης, καὶ συναποφαινομένων ὅτι ἐξ
καταλείπου ὑπερβάσεως τῶν ὁρῶν τῆς ἀμύνης ἐξετελέσθη αὕτη, ὑπάρχει
ἐν τῇ ἐτυμηγορίᾳ ἀντίφασις.

ΑΠ. 2 (1855). Ἐπειδὴ ὁ αὐτουργὸς τοῦ φόνου ἀπελύθη ἔνεκα λόγου
προσωπικῶς εἰς αὐτὸν μόνον ἀναφερομένου, ἥτοι διότι ἦσαν ἀνεπίδεκτος
καταλογισμού καὶ ὁ κωφάλαος καὶ μὴ δεδιδασμένος ἄρκετά, ὥστε νὰ
ἰνωθῇ τὸ ἀξιόποιον καὶ τὰς συνεπείας τῆς πράξεώς του· ὁ λόγος δὲ
αὗτος δὲν ὑπῆρχεν εἰς τοὺς ὡς συνεργοὺς καταδικασθέντας ἀναιρεσεύοντας,
ὡς ὡς ἐπομένως ἐπεβλήθη αὐτοῖς ποινή.

Ἐπειδὴ ἂν ὁ κωφάλαος ἐκηρύχθη ὑπὸ τῶν ἐνόρκων ὡς μὴ ἄρκετά
ἀντιδιδασμένος, ὥστε νὰ ἰνωθῇ τὸ ἀξιόποιον καὶ τὰς συνεπείας τῆς πρά-
ξεώς του· ἡδύνατο ἀφ' ἑτέρου νὰ θεωρηθῇ ὡς ἔννοων τὰς συμβουλάς καὶ
καταλείψει τῶν ἀναιρεσειόντων, διότι ἡ ἀπόφασις ὡς πρὸς τὸ πρῶτον,
ἐν ἡμῶν τῇ τελείᾳ στέρησιν νοῦ καὶ φρονήσεως εἰς τὸν κωφάλαον, ὥστε
νὰ θεωρηθῇ ἀντιφατικὴ ἡ ἐτυμηγορία.

Ἐπειδὴ ὁ μάρτυς Δ. δὲν ἐχρησίμευσεν ὡς διερωτηθεὶς κατὰ τὴν συνε-
κρίσιν τοῦ δικαστηρίου, καὶ ἦν ἐξητάσθη ὡς μάρτυς.

ΑΠ. 126 (1898). Ἐπειδὴ ἐκ τοῦ ὅτι ἀνεγνώσθη ἐν τῷ ἀκουστηρίῳ κατάθεσις μάρτυρος, ληφθεῖσα ἐν τῇ προδικασίᾳ ἐνόρκως κατὰ τὰ νόμους διατυπώσεις ἀλλὰ χωρὶς νὰ βεβαιωθῇ συγχρόνως ὅτι συντελέσονται αἱ τοῦ άρθρου 124 Ποιν. Δικ. προϋποθέσεις τῆς ὁρκίσσεως τῶν μαρτύρων, δὲν παράγεται λόγος ἀνατρέσεως, εἴτε ἡναντιώθη εἰς τὴν ἐνάγκῃ αὐτῆς, εἴτε συνήνεκεν ὁ κατηγορούμενος ἢ ἄλλος τις τῶν ἐν δίκῳ, διότι τὸ άρθρ. 458 § 14 Ποιν. Δικ. ὡς λόγον ἀναρέσεως ἀναγράφει τὴν μη ὀρκισίν τῶν μαρτύρων, οὔτινες ἐξετάζονται ἐν τῷ ἀκουστηρίῳ, ἢ ὧν αἱ καταθέσεις λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν ἢ ἀναγνωσκόμεναι· οὕχ' δὲ καὶ τὴν ὀρκισίν αὐτῶν εἰς τὰς περιπτώσεις, καθ' ἃς δὲν ἐπιβάλλεται αὕτη ὑπὸ τοῦ νόμου.

ΑΠ. 59 (1896). Ἐπειδὴ ὡς προκύπτει ἐκ τῶν πρακτικῶν τῆς οἰκτ.
 ἡ μάρτυς Σ. Μ. ἐξητάσθη ἀναμαρτί καθ' ὃ πολιτικῶς ἐνάγουσα κατὰ τὴν
 ἀρθρ. 122 § 3 Ποιν. Δικ. πρὸς ὃ δὲν εἶχεν ἀνάγκην ὁ πρόεδρος τῆς συγ-
 κατάθεσεως ἢ μὴ τῶν δικαίων εἶναι δὲ πολιτικῶς ἐνάγων ὁ ὑπὸ τοῦ
 δικαστηρίου δεκτὸς γενόμενος τοιοῦτος εἴτε καλῶς, εἴτε ἐσφαλμένως ἐν
 διαφορᾷ διότι ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ὑπ' αὐτοῦ δεκτῶν εἰς παράστασιν ἐν
 τῇ δίκῃ γενομένων προσώπων ἀρχομένη ἐξακολουθεῖ καὶ περατοῦται αὐτὴ
 ἢ δὲ τυχόν πλημμελὲς παράστασις τῆς πολιτικῶς ἐναγωγῆς δὲν ἐκφέρει
 ἀναίρεσιν τῆς ποιν. ἀποφάσεως εἰς μηδεμίαν τῶν περιπτώσεων τοῦ ἀρ-
 θροῦ 458 Ποιν. Δικ. ὑπαγομένη.

ΑΠ. 117 (1900). Ἐπειδὴ τὸ ἄρθρον 458 § 14 Ποιν. Δικ., ἀπο-
ἐπικαλεῖται ὁ ἀναιρεσίμων, οὐδεμίαν ἔχει ἐφαρμογὴν ἐπὶ τοῦ προκει-
μένου, διότι αἱ ἐχθέςαι τῶν ἰατρῶν Μ. καὶ Η. δὲν εἶναι ἐχθέςαι μαρτυ-
ρικαὶ ληφθεῖσαι ἀνωμοτεὶ κατὰ τὴν προδικασίαν ἢ ἐπ' ἀκουστικῶν, ὅ-
τε ὁ νόμος ἀπαγορεύει νὰ ληφθῶσιν ὑπ' ὄψιν ἐπὶ ποινῇ ἀκυρώσεως τῆς
διαδικασίας, ἐπομένως ὁ λόγος ὅτι παρεδόθησαν καὶ αὗται εἰς τοὺς ἀπο-
κούς ἐστὶν ἀπορριπτέος.

ΑΠ. 7 (1855) 39 112 (1869) 100 (1882) 84 107 (1883) 239
(1884). Ο λόγος, ότι αι ιατροδικαστικά έγκλήματα δεν αναγνώσκοντο
ἐπ' ἀκροατηρίου, δὲν ἐπάγει ἀναίρεσιν, διότι εἰς οὐδένα τῶν ἐν τῇ
458 τῆς ποιν. δικ. ἀναφερομένων ἀνάγεται.

ΑΠ. 100 (1882). Καί ἄν ἐπὶ ἐξήτηθῃ ἡ ἀνάγνωσις αὐτῶν ἁλίσκῃ
ἐπιτροπὴ ὑπὸ τοῦ δικ. τῶν συνεδρῶν.

ΑΠ. 7 (1855) 39 112 (1869) 84 107 (1883). Ἄλλ' ἐτι πολλοὶ
καὶ ἡ ἀνάγνωσις αὐτῶν δὲν ἐζητήθη.

ΑΠ. 101 (1883). Πολλῶν ἦτοσαν ἐπάγει ἀνείρεσιν ἡ μὴ ἀνάγνωσις
τῆς ἐν τῇ ἱατροδικαστικῇ ἐκθέσει γνώμης τῆς μειονοφηθείας.

ΑΠ. 39 (1848) 85-165 (1875). Ἐξ ἄλλου καὶ ἐὰν οἱ συντάξαντες τὴν εἰς τὸ ἀρχιεπίσκοπον ἀναγνωσθεῖσαν ἱεροδικαστικὴν ἐκθυσιν ὑπομνηματίζονται δὲν ἀρκεῖται κατὰ τὸ άρθρον 101 ποιν. δικον. δὲν παρέχεται

λόγος εἰς ἀναίρεσιν καὶ διότι ὁ ὅρκος δὲν διατάσσεται εἰς ἀναίρεσιν ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 101 τῆς ποιν. δικον. ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητας καὶ διότι οἱ πραγματογνώμονες δὲν δύνανται νὰ θεωρηθῶσι μάρτυρες, ἵνα ἐκρημοσθῇ καὶ ὡς πρὸς αὐτοὺς ἡ διάταξις § 14 ἄρθρ. 458, διότι ρητῇ μεταξὺ τούτων καὶ ἐκείνων γίνεται διάκρισις ἐν τῷ νόμῳ, τῶν μὲν πραγματογνώμονων κατὰ παραγγελίαν τῆς δικαστικῆς ἀρχῆς ἀποφαινομένων ἐπὶ ἐπιστημονικοῦ ζητήματος (ἄρθρ. 98 ποιν. δικ.), τῶν δὲ μαρτύρων ὑποχρεουμένων νὰ πληροφορῶσι ζητουμένων περὶ παντὸς πράγματος, οὐ κατὰ συγκυρίαν ἀντιλήφθησαν.

ΑΠ. 202 (1900). Ἐπειδὴ καὶ ἀληθὲς ἂν ὑποτεθῇ ὅτι ἡ ἀναγνωσθεῖσα ἐκθέσις τῆς ἐνόρκου ἐξετάσεως τοῦ παθόντος συνετάχθη κατὰ παράδοσιν τῶν ἄρθρων 72—74 Ποιν. Δικ. ἡ ἀκυρότης αὐτῇ, ὥσπερ ἐπαράδοσιν κατὰ τὸ στάδιον τῆς προδικασίας διατυπώσεως οὐσιώδους μὲν ἀλλὰ μὴ ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητας διατεταγμένης, δύναται νὰ προβληθῇ ὡς ἀνεκδοκὴ τῆς συζητήσεως ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῶν συνέδρων, συνφάσῃ ἄρθρῳ 458 ἐν τέλει Ποιν. Δικ. Ὁ δ' ἐπὶ τῆς ἀναγνώσεως τοιαύτης ἐκθέσεως ἐρεϊδόμενος λόγος ἀναιρέσεως μὴ βάσιμος ἐστίν, ἅτε μὴ ἀναγόμενος εἰς οὐδένᾳ τῶν ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 458 Ποιν. Δικ. προνοουμένων λόγων ἀναιρέσεως· ὡσαύτως δὲ καὶ ἡ εἰς τοὺς ἐνόρκους παράδοσις τοιαύτης ἐκθέσεως δὲν ἀποτελεῖ λόγον ἀναιρέσεως, διότι ἡ τυχὼν μὴ τήρησις τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 431 Ποιν. Δικ. δὲν διατάσσεται ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητας.

ΑΠ. 209 (1900). Ἐπειδὴ λόγῳ τοῦ ἀδιαιρέτου τῆς εἰσαγγελικῆς ἀρχῆς, ὅπερ καθιερεῖ τὸ ἄρθρον 91 Δικαστ. Ὁργανισμοῦ καὶ περὶ οὗ οὐδεμίαν ἀντίθετον διάταξιν περιέχει ὁ νεώτερος περὶ δικαστηρίου κακουργιοδικῶν νόμος, ἡδύνατο νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὸ δικάσαν δικαστήριον τῶν συνέδρων ὁ παρὰ τῷ ἐνταῦθα ἐφετείῳ ἀντεισαγγελεὺς καὶ νόμιμος τοῦ παρ' αὐτῷ εἰσαγγελέως ἀναπληρωτῆς καὶ ἄνευ κωλύματος αὐτοῦ, ὅπερ ἐπομένως δὲν ἦτο ἀνάγκη νὰ βεβαιωθῇ διὰ τῶν πρακτικῶν ἡ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, Καλῶς ἄρα συνετέθη τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων, λαβόντος μέρος εἰς αὐτὸ ὡς εἰσαγγελεὺς τοῦ παρὰ τῷ ἐφετείῳ ἀντεισαγγελεως.

Ἐπειδὴ ὡς προκύπτει ἐναργῶς ἐκ τῶν πρακτικῶν τῆς δίκης, αὐτὰ βεβαιοῦσιν ὅτι ὁ κωφάλαλος μάρτυς Α. Τ. ὥρκισθη ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου κατὰ τὸ ἄρθρον 121 Ποιν. Δικ. καὶ ἐξητάσθη διὰ τοῦ διερμηνέως ἐν διώρισεν ὁ πρόεδρος τοῦ δικαστηρίου τῶν συνέδρων, οὐ μόνον ἡ ἐξέτασις τοῦ κωφάλαλου καὶ ἀπείρου τοῦ γράφειν μάρτυρος ἐγένετο διὰ τοῦ διερμηνέως, ὅστις ἡρμήνευσεν, ὡς ἦτο ἐπόμενον, εἰς τὸ δικαστήριον διὰ ζώσης, ὡς φέρουσι τὰ πρακτικά, ἦτοι προφορικῶς, ὅσα καθ' ἑαυτὴν ἐκινῆθη ν' ἀντιληφθῇ ὁ διερμηνεύς, ἡννόησε νὰ εἴπῃ ὁ μάρτυς, ἀλλὰ καὶ ἡ ὅρκισις αὐτοῦ ἐγένετο ἐπίσης διὰ τοῦ διερμηνέως, ὅπερ ἔχει τὴν ἐννοίαν, ὅτι εἰς τὸν μάρτυρα ἀνεκοινώθη ὑπὸ τοῦ διερμηνέως ἡ ἐννοία καὶ τὸ περιεχόμενον τοῦ ὁδομένου ὑπὸ τῶν μαρτύρων κατὰ τὸ ἄρθρον 121 Ποιν. Δικ. ὅρκου. Ἀνυπόστατοι ἄρα ἐξελέγχονται οἱ ὑποβαλλόμε-

μενοι διὰ τῶν προτάσεων λόγοι ἀναιρέσεως, ὅτι δὲν βεβαιοῦται ἐκ τῶν πρακτικῶν ὅτι ἡρμηνεύθη εἰς τὸν μάρτυρα ὁ τύπος τοῦ δοθέντος ὑπ' αὐτοῦ δικου καὶ ὅτι προκύπτει ἐξ αὐτῶν ὅτι ἐξητάσθη οὗτος ἀπ' εὐθείας καὶ οὐχὶ διὰ τοῦ διεσπληνένου διὰ ζώσης.

ΑΠ. 13 (1865). Ἡ ὅτι παραδόθη αὕτη τοῖς ἐνόρκοις μὴ ἀναγνοῦσθαις ἐπ' ἀκροατηρίου.

ΑΠ. 69 (1868). Τῶν ἀρθρῶν 425 καὶ 393 τῆς ποιν. δικ. ὁρίζοντων, ὅτι ἔγγραφα ἀποδεικτικὰ ἀναγινώσκονται καὶ ὑποβάλλονται, ὡς καὶ πᾶν ἄλλο πειστήριον, εἰς τὸν κατηγοροῦμενον, ἵνα ἀναγνωρίσῃ αὐτὰ ἢ νὰ ἐξηγηθῇ περὶ αὐτῶν, ἐπεταί, ὅτι ἡ τοῦ ἀρθρου 458 ἀριθ. 14 διαταξίς, καθ' ἣν λόγος ἀναιρέσεως εἶναι καὶ ἂν τις τῶν ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ κατὰ τὸ ἀρθρον 383 ληφθέντων ὑπ' ὄψεως καὶ κατὰ ἀρθρα 110 καὶ 121—124 ὁρκιστέων μαρτύρων δὲν ὥρκισθη, δὲν ἐπεκτείνεται καὶ ὡς πρὸς τοὺς πραγματογνώμονας, ὧν αἱ ἐκθέσεις ἀναγινώσκονται εἰς τὸ ἀκροατήριον, ἐντεῦθεν δὲ προκύπτει, ὅτι κατ' αὐτῶν ἐνστάσεις πρέπει νὰ προβάλλωνται διαρκούσης τῆς συζητήσεως.

ΑΠ. 25 (1863). Ἡ παράλειψις τῆς ὁρκίσεως τοῦ ἐν τῇ προδικασίᾳ διορισθέντος πραγματογνώμονος (οἷον ἐκτιμητοῦ τῶν κλαπέντων) καὶ τῆς περὶ ἐκτιμήσεως ἐκθέσεως αὐτοῦ ἢ τοῦ διορισμοῦ οὗο πραγματογνώμων ὡς παραβάσεις τύπων μὴ τεταγμένων ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος (ἀρθρ. 101, 103 καὶ 107 ποιν. δικ.) ἀπαράδεκτοι ὡς λόγοι ἀναιρέσεως.

ΑΠ. 6 (1880). 31 (1884). Ὁ λόγος, ὅτι ὁ τὴν ἱατροδικαστικὴν ἐκθεσιν συντάξας ἱατρός δὲν ἔλαβε πρὸς τοῦτο νόμιμον παραγγέλιον οὐδ' ὥρκισθη, ἀποτελεῖ παράβασιν, ἣτις δύναται νὰ προβληθῇ μόνον διαρκούσης τῆς συζητήσεως ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῶν συνέδρων.

ΑΠ. 2 (1861). Ἐπίσης ὁ λόγος, ὅτι ἡ ἱατρικὴ ἐκθεσις δὲν ἀναφύκει τὸν χρόνον, καθ' ὃν συνετάχθη, οὔτε ἂν ἡτοιμάσθη καὶ ὑπεγράφη ὑπὸ τοῦ ἱατροῦ, προτείνεται μόνον ἐνώπιον τοῦ δικ. τῆς οὐσίας.

ΑΠ. 79 (1862) 17 (1865) 169 (1883) 8 (1888). Οἱ λόγοι οἱ ἀφ' ὧν εἰς τὸ ἀκυρον τῆς ἀνακριτικῆς ἐξετάσεως τῶν μαρτύρων τῆς κατηγορίας, ὧν ἐξετασθέντων ἐνόρκως κατὰ τὴν προδικασίαν, ἀνεγνώσθη ἀπλῶς ἢ κατὰθεσις ἐπ' ἀκροατηρίου, βάσιν κυρίως ἔχοντες παράβασιν κατὰ τὸ στάδιον τῆς προδικασίας, δύνανται μὲν νὰ προταθῶσιν ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῶν συνέδρων, ἀλλ' οὐχὶ καὶ νὰποτελέσωσι λόγον ἀναιρέσεως.

ΑΠ. 79 (1869) 169 (1875) 163 (1883). Καὶ ἡ παραβάσις τοῦ ἀρθρου 431 καθ' ἣν δὲν ἐγχειρίζονται τοῖς ἐνόρκοις αἱ ἐν τῇ προανακρισίᾳ ἔγγραφοι ἐξετάσεις τῶν μαρτύρων δὲν συνεπάγει τὴν τῆς διδικασίας ἀκύρωσιν.

ΑΠ. 2 (1900). Ἡ μὴ ὁρκίσις τῶν πραγματογνώμων δὲν ἀποτελεῖ λόγον ἀναιρέσεως, τοῦτο μὲν διότι ὁ ὁρκος δὲν διατάσσεται ὑπὸ τοῦ ἀρ. τούτου ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος, τοῦτο δὲ διότι οἱ πραγματογνώμονες δὲν δύνανται νὰ θεωρηθῶσιν ὡς μάρτυρες, ἵνα ἐφαρμοσθῇ ὡς πρὸς αὐτοὺς ἡ

Πατάξ. ἄρθρ. 458 § 14 Ποιν. Δικ., διότι ζητή μεταξύ αὐτῶν καὶ ἐκείνων γίνεται διάκρισις ἐν τῷ νόμῳ, τῶν μὲν πραγματογνωμόνων κατὰ παραγγελίαν τῆς δικαστικῆς ἀρχῆς ἀποφαινομένων ἐπὶ ἐπιστημονικοῦ ζητήματος (98 Ποιν. Δικ.), τῶν δὲ μαρτύρων ὑποχρεωμένων νὰ πληροφωρῶσι ζητούμενοι περὶ παντὸς πράγματος, οὗτοι κατὰ τύχην ἀντελήφθησαν.

ΑΠ. 96 (1871) 90 77 (1874). Ὁ λόγος, ὅτι μάρτυς τις τῆς κατηγορίας δὲν ἐξητάσθῃ κατὰ παραδρομὴν τοῦ δικαστηρίου δὲν εἶναι ἐκ τῶν ἐπιφερόντων ἀναίρεσιν.

ΑΠ. 150 (1872). Ὁ λόγος, ὅτι τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων δὲν ἐπέτρεψεν ἐκ σφάλματος τὴν εξέτασιν μάρτυρος ὡς συγγενοῦς θῆθεν τῷ κατηγορουμένῳ δὲν εἶναι ἐκ τῶν ἐπιφερόντων τὴν ἀναίρεσιν.

ΑΠ. 168 (1872). Ὁ λόγος, ὅτι ὁ ἐξετασθεὶς μάρτυς δὲν ἠρωτήθη περὶ τοῦ ἐπαγγέλματός του δὲν εἶναι ἰσχυρὸς πρὸς ἀναίρεσιν.

ΑΠ. 61 (1873). Ὁ λόγος, ὅτι κακῶς ἐξητάσθῃ μάρτυς τις, ἐν ᾧ δὲν ἐρωτεῖτο ἐν τῷ καταλόγῳ τὸ θέμα ἐφ' οὗ ἐμελλε νὰ ἐξετασθῇ, δὲν εἶναι ἐπίσης ἰσχυρὸς πρὸς ἀναίρεσιν.

ΑΠ. 141 (1873). Ὁ λόγος, ὅτι οἱ μάρτυρες τῆς κατηγορίας καὶ τῆς ἀπορασπίσεως δὲν εὐρίσκοντο ἐν κεχωρισμένοις ἀλλήλων ὁμαθίοις, δὲν εἶναι ἰσχυρὸς πρὸς ἀναίρεσιν.

ΑΠ. 21 (1863) 141 (1873). Ὁ λόγος, ὅτι τὰ πρακτικὰ δὲν ἀναφέρονται ρητῶς τὰς ἀπευθυνθείσας τοῖς μάρτυσιν ἐρωτήσεις ὑπὲρ τοῦ κατηγορουμένου καὶ τῶν συνηγόρων αὐτοῦ, δὲν εἶναι ἰσχυρὸς πρὸς ἀναίρεσιν.

ΑΠ. 248 (1873). Οὐδαμοῦ τοῦ νόμου ὠρίσθη ὡς λόγος ἀναίρεσεως ἡ εξέτασις μάρτυρος, λάθρα παραμείναντος ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ καὶ ἀκροατομένου τῶν προεξετασθέντων μαρτύρων.

ΑΠ. 48 (1876). Ἀληθὲς μὲν, ὅτι κατὰ τὸ ἄρθρον 386 ποιν. δικ. ὁ κατηγορούμενος καὶ ὁ συνήγορος αὐτοῦ ἔχουσι τὸ δικαίωμα νὰ ποτείνωσιν ἀπ' εὐθείας τῷ μάρτυρι πᾶσαν πρὸς τὸν σκοπὸν ἀναγκαίαν ἐρώτησιν, ἀλλὰ κατὰ τὸ 385 αὐτῆς τῇ τὴν συζητήσιν διευθύνοντι προέδρῳ ὡς καθήκον ἐπιβάλλεται νὰ ποτείνωσιν πᾶσαν πρότασιν, ἥτις μὴ δυναμένη νὰ παραγάγῃ ἄλλον λόγον ἀποτελέσμα πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς δίκης, δύναται μόνον νὰ ἀνεγκλῇ ἀνωφελῆ παράτασιν τῶν συζητήσεων, μόνον δὲ, ἐὰν ὁ προτείνων δὲν εὐχαριστήσῃ, ἀποφαίνεται τὸ δικαστήριον κατὰ πρότασιν αὐτοῦ.

ΑΠ. 45 (1876). Ὅθεν ἐὰν τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων θεωρήσῃ, ὅτι αἱ ἐρωτήσεις, αἱ ἡ ὑπερασπίσις θέλει νὰ ἀπευθύνῃ πρὸς μάρτυρά τινά, δὲν ἔχουσιν ἐπιρροὴν ἢ σχέσιν τινὰ πρὸς τὴν κατηγορίαν, δικαιοῦται νὰ ἀπορρίψῃ τοῦτο.

ΑΠ. 63 (1875). Ἐπομένως μὴ ἐπιτρέψαντος τοῦ προέδρου τῶν συνέδρων εἰς τὸν κατηγορούμενον νὰ ἀπευθύνῃ πρὸς τὸν μάρτυρα ἐρώτησιν, δικαιοῦται οὗτος νὰ ἀνεχθῇ εἰς τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων, ὅπως ἐπιτρέψῃ τὴν ἐρώτησιν ταύτην, μὴ ἀνεχθεὶς ὁμως δὲν ἔχει λόγον ἀναίρεσιν.

ρέσεως, διότι αἱ ἀποφάσεις τοῦ προέδρου τῶν συνέδρων εἰς οὐδέν υπο-
κεινται ἐνδίκον μέσον.

ΑΠ. 30 (1881). Μὴ προσαχθεῖται ἡ ἀπόφασις, κηρυττούσης τὸν μά-
τυρα εἰς κατάστασιν ἀπαγορεύσεως ὡς φρενοβλαβῆ, δύναται οὗτος νὰ
ἐξετασθῇ ἐγκύρως.

ΑΠ. 64, 168 (1875). Οὐδεὶς νόμος ἀπαγορεύει νὰ κλητευθῶσι καὶ
ἐξετασθῶσιν ἐπ' ἀκροατηρίου μάρτυρες τῆς κατηγορίας μὴ ἐξετασθέντες
κατὰ τὴν προδικασίαν.

ΑΠ. 101 (1874). Οὐδεμίς τῶν νόμων διατάξις ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος
ἐπιβάλλει τῷ Εἰσαγγελεῖ τὸ καθήκον νὰ καλέσῃ εἰς τὸ ἀκροατήριον
σπουδῇποτε μάρτυρας ὁ κατηγορούμενος ἤθελεν υποδείξῃ πρὸς ὑπεράστι-
σιν αὐτοῦ, οὐδ' ἡ παράλειψις τούτου καταλέγεται ἐν τοῖς ἄλλοις νομί-
μοις τῆς ἀναίρεσεως λόγοις.

ΑΠ. 206 (1875) Ἄν ὁ Εἰσαγγελεὺς ἀγορεύων ἀνέφερε γεγονότα, πε-
ριεχόμενα ἐν τῇ καταθέσει μάρτυρος μὴ γνωστοποιηθέντος, οὐδ' ἐξετα-
σθέντος, ἢ ἐν καταθέσει ἀπὸ ἀρχῶν μὲν ἀπορροεῦσαι, ἀλλὰ μὴ ἀπο-
τελεσάσαι μέρος τῆς προδικασίας, τὸ τοιοῦτον δὲν ἀποτελεῖ λόγον πρὸς
ἀναίρεσιν Οὐδεμία τοῦ νόμου διατάξις ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος ἀπαί-
ρητῶς νὰ γίνηται μνεία ἐν τοῖς πρακτικοῖς, ὅτι οἱ ὡς πραγματογνομή-
νες προσληφθέντες δὲν εἶναι ἐξαιρέτεοι ἢ δὲν εἶναι συγγενεῖς πρὸς τοὺς
κατηγορουμένους ἢ τὸν πολιτικῶς ἐνάγοντα· εἰ δ' ὁ κατηγορούμενος ἐπὶ
λόγον πρὸς ἐξαιρέσιν τῶν πραγματογνομένων, ὁφείλει, διεξαγαγόντι
τῆς ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῶν συνέδρων διαδικασίας, νὰ προβάλλῃ
αὐτόν.

ΑΠ. 169 (1875). Ἡ δ' ἐπ' ἀκροατηρίου ἀνάγνωσις καταθέσεως μάρ-
τυρος ἐν ἄλλῃ παρὰ τὴν δικάζομένην ὑπόθεσιν ἐξετασθέντος, καὶ ἂν ἐν
ὁρῶν ἐλήφθη αὕτη χωρὶς νὰ ὑφίσταται τις ἐκ τῶν πρὸς τοῦτο νομίμων
περιπτώσεων, εἰς οὐδένά τῶν ἐν 458 ἄρθρῳ διαγραφομένων λόγων ἀναί-
ρεσεως δύναται νὰ ὑπαχθῇ.

ΑΠ. 34 (1882). Ἡ ἐλλείψις τῆς ἀναγνώσεως μαρτυρίας ἐνόρκως
ληφθείσης δὲν εἶναι ἀποχωρῶν λόγος πρὸς ἀναίρεσιν, ὅταν ὁ τὴν μαρτυ-
ρίαν αὐτὴν καταθεὶς παρίσταται αὐτοπροσώπως ἐνώπιον τοῦ δικαστη-
ρίου καὶ ἐνόρκως παρ' αὐτοῦ ἐξετάζεται, οὐδ' ἡ παράδοσις τοῖς ἐνόρκως
τοιαύτης μαρτυρίας εἶναι λόγος πρὸς ἀναίρεσιν ὁ δὲ Νόμος ἀπαγορεύει
τὴν εἰς τοὺς ἐνόρκους παράδοσιν τῶν κατὰ τὴν ἀνάκρισιν ἀνωμολή-
φθεισῶν μαρτυριῶν τῶν εἰς τὸ ἀκροατήριον ἐξεταζομένων μαρτύρων.

ΑΠ. 12 (1901). Περὶ τὸ ἄρθρον 458 § 14 Ποιν. Δικ., ὡς λόγον
ἀναίρεσεως ἀναγράφει καὶ ὅταν τις τῶν ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ ἐξετασθέντων
ἢ τοῦλάχιστον κατὰ ἄρθρον 384 Ποιν. Δικ. ληφθέντων ὑπ' ὄψιν καὶ κατὰ
τὰ ἄρθρα 121-124 Ποιν. Δικ. ὁρκιστῶν μαρτύρων, δὲν ὥρκισθῃ, τὸν
δὲ τοῦ προκειμένου, ὡς προκύπτει ἐκ τῶν πρακτικῶν τοῦ δικαστηρίου τῶν
Συνέδρων, ἀνεγνώσθῃ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ καὶ ἡ ἀπὸ 23 Νοεμβρίου 1899,
ὡς ἐνόρκως ἐξετάσις τοῦ παθόντος Γ. επικινδύνως τραυματισθέντος, δὲν
βεβαιούται ὁμως ἐν τῇ ἐκθέσει ταύτῃ τῆς ἐξετάσεως τοῦ ὅτι ὁ μάρτυς

ἔδωκε τὸν ὑπὸ ἄρθρ 121 Ποιν. Δικ. κανονιζόμενον ὅρον, ὅτι δηλ. θέλει διιλήσῃ ἀπόθως καὶ ἀπαθῶς καὶ ὅτι θέλει εἰπεῖ τὴν ἀλήθειαν καὶ μόνην τὴν ἀλήθειαν, οὐδ' ἀναφέρεται ἐν αὐτῇ τὸ Ποιν. Δικ. ἄρθρον 121, ὅπως λογισθῇ ὅτι ἔδωκεν τὸν ὑπὸ τούτου ὀριζόμενον ὅρον διότι ἐν τῇ ἐκθέσει ἀναφέρεται μὲν ἀπλῶς ὅτι ὠρκίσθη ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ εὐαγγελίου, κατὰ ἄρθρα 121 καὶ 124, δὲν ὀρίζεται ὅμως τίνος νόμου ἄρθρα εἰσὶ τὰ ἐν τῇ ἐκθέσει μνημονεύμενα· ἄρα, μὴ βεβαιουμένου ὅτι ὠρκίσθη ὁ μάρτυς, οὗτινος ἡ μαρτυρία ὡς ἑνορκος ἀνεγνώσθη, βῆσιμος ἐστὶν ἢ ἀναιρέσις.

§ 15

ΑΠ. 48 (1863) Τοῦ ἄρθρ. 458 § 15 ὀρίζοντος, ὅτι λόγος ἀναιρέσεως ὑπάρχει μόνον ὡςάκις εἰς τινα κατηγορούμενον ἢ μάρτυρα μὴ ἐγγεγρατῇ τῆς Ἑλληνικῆς δὲν ἐδόθη ποτὶς ἐρωτηθεὶς ἢ δὲν ἐδόθη ὁ προσήκων ἢ ὁ δοθεὶς δὲν ὠρκίσθη. ἔπεται, ὅτι πᾶσα ἄλλη περὶ τὴν διερωτηνοσιν παράλειψις δύναται νὰ προταθῇ μόνον διαρκούσης τῆς συζητήσεως ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῶν συνέδρων.

§ 17

ΑΠ. 270 (1900) Ἐπειδὴ, ἀπορριπτέος εἶναι ὁ λόγος ἀναιρέσεως ὅτι ἀναγνωσθέντα πρακτικὰ κατὰ τὴν ἐπ' ἀνακοπῇ δίκην τῆς ἐρήμην ἦσαν ἄκυρα, ὡς ὄντα ὑπογεγραμμένα ὑπὸ τριῶν μόνον δικαστῶν καὶ οὐχὶ ὑπὸ πέντε, ὅσοι ἀπετέλουν μέρος τοῦ πλημμελειοδικείου· διότι, κατὰ ἄρθρ. 261 Ὁργ. Δικαστηρίων, κωλυομένων ὅπωςδὴποτε νὰ υπογράψωσι τὰ πρακτικὰ τῶν ἐν ἐκείνῃ λαθόντων μέρος δικαστῶν, βεβαιούται τοῦτο ὑπὸ τῶν ὑπολειπομένων δικασάντων δικαστῶν, ὅπερ καὶ ἐγένετο ἐπὶ τοῦ προκειμένου.

ΑΠ. 95 (1883). Τὸ νὰ γίνῃ χρῆσις μιᾶς περὶ αὐτοψίας ἐκθέσεως ἐρηνοδίκου καὶ νὰ παραλειφθῇ ἡ χρῆσις τοιαύτης ἐκθέσεως ἑτέρου ἐρηνοδίκου δὲν εἶναι λόγος ἀναιρέσεως ἀποφάσεως δικασ. συνέδρων.

ΑΠ. 77 (1832) 42 (1868) 41 89 (1379). Ἐξ ἄρθ. 80, 345 καὶ 290 ποιν. δικ., προκύπτει, ὅτι αἱ μαρτυρίαι καταχωρίζονται ἐν τοῖς πρακτικοῖς, ὡςάκις οἱ μάρτυρες δὲν εἶχον ἀκουσθῇ ἐν τῇ προανακρίτει, οὐχὶ δὲ καὶ ὅτε προεξητάσθησαν, ὅτε καταχωρίζονται μόνον αἱ μεταξὺ τῶν πρώτων καὶ τῶν δευτέρων μαρτυριῶν τυχὸν ὑπάρχουσαι διαφοραί.

ΑΠ. 21 (1863) 141 (1873). Ὅθεν ὁ γραμματεὺς δὲν ὑποχρεοῦται νὰ καταχωρίσῃ τὰς ὑπὸ τῶν κατηγορουμένων ἢ συνηγόρων παρὰ τῶν μαρτύρων ζητούμενας πληροφορίες καὶ διασαφήσεις, οὐδὲ τὰς ἀπαντήσεις αὐτῶν, ἐὰν μὴ διαφέρωσι τῶν ἤδη γενομένων.

ΑΠ. 104 (1856). Ἡ ἐν τῇ πρακτικῇ καταχώρισις τῶν καταθέσεων καὶ αὐτῶν τῶν μὴ ἐξετασθέντων ἐν τῇ προδικασίᾳ δὲν διατάσσεται ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος.

ΑΠ. 96 (1890). Ἡ ἀνάγνωσις ἀκύρων ἐκθέσεων μαρτυριῶν ἐπὶ ἀκροα-

τηρίου, άνευ άντιρρήσεως τῶν διαδίκων γενομένη δὲν ἀποτελεῖ λόγον ἀναιρέσεως, εἰς οὐδεμίαν τῶν περιστάσεων ἄρθ. 458 Ποιν. Δικ. ὑπαγ. μένη, τῆς τοιαύτης ἀκυρότητος οὐσης προβλητέας ἐπ' ἀκροατηρίου.

ΑΠ. 118 (1890). Δὲν ἀποτελεῖ λόγον ἀναιρέσεως τὸ περιστατικὸν ὅτι δὲν ἐκοινοποιήθησαν ἐμπροθέσμῳ αἱ κλήσεις πρὸς τοὺς μάρτυρας. — Ὡσαύτως δὲν ἀναγράφεται ὡς λόγος ἀναιρέσεως τὸ περιστατικὸν ὅτι ἔνορκος τις ἐκλήτευθῇ ὡς μάρτυς ὑπὸ τοῦ πολιτικῶς ἐνάγοντος, ὅπως μὴ λάβῃ μέρος ὡς ἔνορκος εἰς τὴν δίκην, οὔτε ἡ περίστασις, ὅτι ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις δὲν ποιεῖται λόγον περὶ τοῦ ἀν' ἐκλήτευθῇ ὁ ἐν λόγῳ ἔνορκος ἀποτελεῖ τὸν εἰς τὸ ἄρθ. 458, § 7 λόγον ἀναιρέσεως ὃν ἐπικαλεῖται ὁ ἀναιρεσίων, ὅτι τὸ Δικαστήριον δὲν ἔδωκεν ἀκράσει καθόσον λόγος ἀναιρέσεως γεννᾶται ὅταν τὸ δικαστήριον δὲν ἀπεφάνητο ἐπὶ τῆς ἐστάσεως, οὐχὶ δὲ ὅταν ἀπέριψεν αὐτὴν ὡς ἐγένετο ἐπὶ τοῦ προκειμένου, δεχθὲν τὴν αἴτησιν τοῦ Εἰσαγγελέως τοῦ νὰ μὴ τεθῇ ἐν τῇ κληρωτῇ τὸ ὄνομα τοῦ ἐνόρκου τούτου, καθ' ὃ κληθέντος μάρτυρος συμφώνως πρὸς ἄρθ. 18 Ὁργ. Δικ. Τὸ περιστατικὸν ὅτι μάρτυς τις ἐγνωστοποιήθη ὡς Σ. γαλακτοπώλης κατὰ δὲ τὰ πρακτικὰ ἐξητάσθῃ ὁ Σ. ἔμπορος, δὲν ἀποτελεῖ λόγον ἀναιρέσεως, διότι δὲν ὑπῆρξεν ἀντίρρῃσις ὡς πρὸς τὴν ταυτότητα τοῦ γνωστοποιηθέντος μάρτυρος, καθ' ὃ μὴ δειμιᾶς ἀντιρρήσεως προταθείσης.

ΑΠ. 37 (1892). Ἐκ 458 καὶ 124 Ποιν. Δικ. ἐξάγεται, ὅτι λόγον ἀναιρέσεως ἀποτελεῖ οὐχὶ ἀπλῶς ἡ μὴ ἀνάγνωσις ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τῶν κατὰ τὴν προδικασίαν ἐνόρκως ληφθεῖσων καταθέσεων, ἀλλὰ εἰς ἐγένετο καὶ αἴτησις περὶ τούτου, ὅπερ δὲν ἰσχυρίζεται ὁ ἀναιρεσίων οὐδὲ συντρέχει ἐπὶ τοῦ προκειμένου.

ΑΠ. 68 (1892). Ὁ λόγος ἀναιρέσεως ὅτι ἡ γνωστοποίησις τῶν μαρτύρων τοῦ πολιτικῶς ἐνάγοντος ἐγένετο ἀκύρως εἰς τὴν προτέραν κοιτίαν τοῦ ἀναιρεσίοντος Α. καθ' ὃν χρόνον οὗτος προφυλακισθεὶς μετὰ βαλε κατοικίαν, ἔχων ἐφεξῆς τοιαύτην τὴν φυλακὴν, ἐνθα ἐκρατεῖτο, ἐστὶν ἀπορριπτέος· διότι (ἄρθρ. 163, 190 καὶ 413 Ποιν. Δικ.) ἡ κοινοποίησις τοῦ καταλόγου τῶν μαρτύρων ἡδύνατο νὰ γείνη εἴτε εἰς τὸν κατηγορούμενον αὐτόν, εἴτε κατ' οἶκον αὐτοῦ, οὐδόλως δὲ μετέβαλε κατοικίαν προφυλακισθεὶς.

ΑΠ. 53 (1842). Κατὰ τὸ ἐδ. 17 τοῦ 458 Ποιν. Δικ. ἐκτός τῶν παρὰ τοῦ νόμου ἀναφερομένων λόγων ἀναιρέσεως, ὑπάρχει προσέτι λόγος πρὸς ἀναίρεσιν, εἰς ἐν ἔγινε παράβασις τύπου τινὸς ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος διατεταγμένου· τὸ δὲ 430 ἄρθρον Ποιν. Δικ. διαλαμβάνον περὶ τῆς θέσεως ἰδιαιτέρων ζητημάτων, ὁσάκις ὁ ἐγκαλούμενος ἀνέφερε περὶ ἐαυτοῦ πράγματα, τὰ ὅποια ἔχουν ἐπιρροὴν εἰς τὸν καταλογισμὸν ἢ εἰς τὴν ἐπιμέτρησιν τῆς ποινῆς, δὲν φέρει τὴν ποινὴν τῆς ἀκυρότητος, ὁσάκις λαμβάνει χώραν ἄρνησις ἢ παράλειψις τῆς ἐκτελέσεως τῆς διατάξεως ταύτης, ἥτις ἀφῆθη εἰς τὴν κρίσιν τῶν Συνέδρων, ἀρκεῖ μόνον τὸ δικαστήριον νὰ ἀπεφάνηται περὶ τῆς αἰτήσεως τοῦ κατηγορούμενου, καὶ διὰ τῶν αἰτιολογιῶν τῆς ἀρνήσεώς του νὰ μὴ παρεβιάσῃ καμμίαν διάταξιν.

τοῦ νόμου, φέρουσιν ἀκυρότητα· ἀπορρίψαν λοιπὸν τὸ Δικ. τῶν Συνέδρων αἰτήσιν περὶ θέσεως ζητήματος περὶ ἀμύνης, διότι ἐκ τῆς συζητήσεως δὲν προέκυψεν, ὅτι ὁ κατηγορούμενος εὐρέθῃ εἰς κατάστασιν ἀμύνης, ἐνῆργησεν ἐντὸς τῆς δικαιοδοσίας του.

ΑΠ. 19 (1842). Ἡ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ ἀνάγνωσις τῶν ἐκθέσεων δὲν κατατίθεται ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος, οὔτε δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς τύπος οὐσιώδους (458 ἀριθ. 17 ποιν. δικον.) καθότι τὰ ἔγγραφα ταῦτα ὑπάρχοντα ἐντὸς τοῦ φακέλλου δύνανται νὰ ληφθῶσιν ὑπ' ὄψιν ἅρα ἂν δὲν ἀνεγνώσθῃ ἐκθεσις τῆς αὐτοψίας, δὲν ὑπάρχει λόγος ἀναιρέσεως.

ΑΠ. 32 (1845). Αἱ ἐκθέσεις καὶ πᾶν ἔγγραφον πρέπει νὰ προσβάλλονται πρὸ τῆς εἰς τοὺς ἐνόρκους ἀναγνώσεως των.

ΑΠ. 111 (1846). Ἡ κατὰ τῆς ἐκθέσεως ἀκυρότης μὴ προταθεῖσα ἐνώπιον τῶν συνέδρων καλύπτεται.

ΑΠ. 91 (1842). Ἐπειδὴ, διὰ νὰ ἔχῃ κύρος ἐκθεσίς τις, ἀρκεῖ ν' ἀναφῇ τὸ ὄνομα τοῦ μηνύοντος τοιοιτοτρόπως, ὥστε νὰ μὴν ἀφίνη ἀμφιβολίαν ἀμφιβολίαν περὶ τῆς ταυτότητος τοῦ προσώπου, καὶ τοιαύτη ἀμφιβολία δὲν προτείνεται ἐπὶ τοῦ προκειμένου, ἀλλὰ μόνον ὅτι λείπει ἐκ τῆς ἐκθέσεως τὸ ἐπώνυμον τοῦ μηνύοντος. Ἐπειδὴ, ἐκτὸς τούτου, αἱ τοιαύται ἀκυρότητες τῆς προανακρίσεως, κατὰ τὸν τελευταῖον παράγραφον 158 ποιν. δικ. δύναται νὰ προταθῶσι μόνον διαρκούτης τῆς ἐνώπιον τῶν ἐκλογιοδικῶν συζητήσεως.

ΑΠ. 92 (1897). Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθρον 458 § 17 Ποιν. Δικ. λόγος ἀναιρέσεως ὑπάρχει, ἐὰν ἐγένετο παράβασις τύπου τινὸς τῆς διαδικασίας ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος διατεταγμένου τοιαύτη δὲ ἀκυρότης διατίθεται διὰ τοῦ ἄρθρου 124 Ποιν. Δικ., καθ' ὃ, γενομένης αἰτήσεως, δέον ν' ἀναγινώσκηται ἐπ' ἀκροατηρίου ἢ ἔγγραφος μαρτυρία τῶν ἐν τῇ προδικασίᾳ ἐνόρκως ἐξετασθέντων μαρτύρων, περὶ ὧν μνηθεῖται ἐν τῷ αὐτῷ ἄρθρῳ· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου, ἐν ᾧ ὁ κατηγορούμενος, ὡς ἐξάγεται ἐκ τῶν σχετικῶν πρακτικῶν συνεδριάσεως, ἐζητήσατο νὰ ἀναγνώσθῃ ἐπ' ἀκροατηρίου ἢ ἐνόρκως κατὰ τὴν προδικασίαν ληφθεῖσα κατάθεσις τοῦ παθόντος, τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων ἀπέρριψε τὴν αἴτησιν ταύτην διὰ τῆς 13 ἀποφάσεώς του, λόγῳ τοῦ ὅτι ὁ παθὼν οὗτος δὲν ἔχε γνωστοποιηθῇ ὡς μάρτυς, ἐν ᾧ κατὰ τὸν νόμον δέον νὰ γνωστοποιῶνται μόνον οἱ μάρτυρες οἵτινες καλεῖνται νὰ ἐξετασθῶσι προφορικῶς ἐπ' ἀκροατηρίου (313 Ποιν. Δικ.), οὐχὶ δὲ ἐκεῖνοι ὧν μόνον αἱ ἐνόρκως ἐξετάσεις, καθ' ὃ εἰρήνται, θέλουσιν ἀναγνώσθῃ αὐτόθι, ἐπομένως ἢ προσβαλλομένη ἀπόφασις καθίσταται ἀναιρετέα, ἐπὶ τῷ τέλει τοῦ νὰ παραπαιμφθῇ ἡ δίκη πρὸς νέαν συζήτησιν κατὰ τὸ ἄρθ. 498 Ποιν. Δικ.

ΑΠ. 42 (1871) 5 (1874). Ὅθεν ἡ ἐκ τῆς ἐνώσεως δικῶν μὴ συναφῶν ἀκυρότης δύναται νὰ προβληθῇ μόνον διαρκούσης τῆς συζητήσεως ἐνώπιον τῶν συνέδρων.

ΑΠ. 74 (1875). Δηλονότι μόνον εἰς τὸ τῶν συνέδρων δικαστήριον δύναται νὰ προταθῇ ὑπὸ τοῦ κατηγ. ὁ χωρισμός.

ΑΠ. 145 (1900). Ἐπειδὴ τὸ ἔχειν τὸν διοριζόμενον σύμβουλον τὰ

πρὸς διορισμὸν προσόντα, ἀναγόμενον εἰς τὴν τοῦ διορίζοντος δικαιοδοσίαν καὶ ἔρευναν, εἰκάζεται ὑπάρχον καὶ δὲν ἀπαιτεῖται κατ' οὐδεμίαν διατάξιν τοῦ νόμου νὰ μνημονεύηται ἐν τῇ ἀποφάσει καὶ τοῖς πρακτικοῖς, δὲν προσάγει δὲ ὁ ἀναιρέσεων οὐδεμίαν ἀπόδειξιν ὅτι ὁ λαβὼν ἐπὶ τοῦ προκειμένου εἰς τὴν συγκρότησιν τοῦ δικαστηρίου τῶν συνδρῶν μέρος συνέδρος Κ. δὲν εἶχε τὰ προσόντα νὰ διορισθῇ τοιοῦτος.

Ἐπειδὴ ὡς προκύπτει ἐκ τῶν πρακτικῶν τῆς δίκης δὲν ἐζητήθη ἡ ἀνάγκη τῆς τοῦ κατὰ τὴν προαναχρῖσιν ἐνόρκως ἐξετασθέντος μάρτυρος Κ. Π. καταθέσεως, ἥτις ὅμως ἀφῆθη τοῖς ἐνόρκοις μὴ ἀφαιρεθῆσα ἐκ τῆς δικογραφίας κατὰ τὰ πρακτικά, καθ' ἃ μόνον αἱ ἀνωμοσίαι ληφθεῖσαι μαρτυρίαι ἀφηρέθησαν· μόνον δὲ ἐὰν δὲν ἀναγινωθῇ τοιαύτη ἐναρκος κατάθεσις καίπερ γενομένης αἰτήσεως, ἐπέρχεται ἀναίρεσις ὡς ἐπὶ ποινῇ ἀκυρώσεως διατασσομένης κατ' αἵτησιν τῆς ἀναγνώσεως (ἄρθρ. 124 καὶ 458 § 17 Ποιν. Δικ.).

ΑΠ. 74 (1895). Ἐπειδὴ οἱ δύο λόγοι ἀναίρεσεως α') ὅτι τοῦ ἀντικειμένου τῆς διαφορᾶς, καθ' ἣν ἐδόθη ὁ ὅρκος ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσιέντος ὄντος ἁξίας ἀνωτέρας τῶν πεντήκοντα δραχμῶν, δὲν ἐπιτρέποντο μάρτυρες πρὸς ἀπόδειξιν ἐπομένως οὔτε πρὸς ἀπόδειξιν τῆς ψευδορκίας, δυνάμει ἁρθροῦ 94 Ποιν. Δικ. καθ' ὃ ὅταν βᾶσις τοῦ ἀδικήματος εἶναι ἰδιωτικὴ τις ὑποχρέωσις, ἡ ἀπόδειξις αὐτῆς, προηγουμένη τῆς ἀξιολογουμένης πράξεως, κρίνεται κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ Πολιτικοῦ Δικαίου, καθ' ὃ ἐπὶ τοιαύτης ὑποθέσεως ὑπερβαίνουσας τὴν ἁξίαν τῶν πεντήκοντα δραχμῶν, δὲν ἐπιτρέπονται μάρτυρες, δυνάμει ἁρθροῦ 300 Πολ. Δικ. β') ὅτι ἡ ἔγγραφος ἀπόδειξις τοῦ κατηγορουμένου, ἐφ' ἧς ἐστηρίχθη ἡ κατηγορία, αὕσα ἐφ' ἀπλοῦ χάρτου καὶ συνεπῶς ἄκυρος, κατὰ τὸν περὶ Χρητοσύμου Νόμον ΑΧΚΕ', δὲν ἠδύνατο νὰ χρησιμεύσῃ ὡς ἀπόδειξις τῆς ἐνοχλῆς, εἰσὶν ἀπορριπτέοι ὡς ἀποτελοῦντες παραβάσεις διατάξεως δικονομικῆς μὴ ἀναγραφομένης ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος.

ΑΠ. 139 (1876) 28 (1880) 59 (1863) 82 14 (1863) 26 43 (1884). Ὡς λόγοι ἀναίρεσεως τῶν ἀποφάσεων τῶν συνδρῶν, προτεινόμενοι ὑπὸ τοῦ καταδικασθέντος, εἰσὶ παραδεκτοὶ μόνον οἱ ἐν ἁρθρῳ 458 ποιν. δικ. διαγραφόμενοι, εἰς οὐδεμίαν δὲ τῶν περιπτώσεων τούτων ὑπάγεται ἡ παραβίασις τῶν περὶ ἀρμοδιότητος δικονομικῶν διατάξεων· καὶ ἐπιτρέπεται μὲν ἀναίρεσις καὶ δι' ἀναρμοδιότητα, ἀλλὰ περὶ τούτου ὁ Ἀρείος Πάγος ἀποφαίνεται μόνον κατὰ πρότασιν τοῦ παρ' αὐτῷ Εἰσαγγελέως.

ΑΠ. 59 63 (1882) 26 (1884). Δὲν ἐπιτρέπεται ἀναίρεσις καὶ ἐν ἐδικάσῃ ἁλλοδαπῇ διὰ τὰ ἐν ἁλλοδαπῇ κατ' ἁλλοδαπῶν ἀδικήματα αὐτοῦ.

ΑΠ. 19 (1864). Ἀναρμοδίως λυθέντος τοῦ περὶ ἀποδόσεως τῶν κλαπέντων ζητήματος, δὲν γίνεται δεκτὴ ἡ περὶ τούτου ἀναίρεσις τοῦ κατηγορουμένου, ὅτε ἀναίρεσις λόγῳ ἀρμοδιότητος μόνον ὑπὸ τοῦ παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ εἰσαγγελέως δυναιμένης νὰ προταθῇ.

ΑΠ. 97 (1847). Τοῦ ἄρθ. 477 ἐπιτρέποντος τῷ ἐν Ἀρείῳ Πάγῳ Εἰσαγγελεῖ νὰ αἰτηθῇ ἀναίρεσις δι' ἀναρμοδιότητα, ἐπαταῖ, ὅτι ἀποκλείεται.

ἐξδόμην, ἀποτελοῦσι παραβάσεις διαδικαστικῶν τύπων, προβλητέας μόνον ἐνώπιον τῶν συνέδρων.

ΑΠ. 57 (1844). Ἐκδοθείσης σαφοῦς καὶ ἐντελοῦς ἐφ' ὧν τῶν τιθέντων ζητημάτων ἐτυμηγορίας, δε' ἧς ἡ πράξις θεωρεῖται ὡς ἀκαταλόγιστος, ἡ ἐτυμηγορία καθίσταται ἀμετάκλητος. Ἄν δὲ ἐκδοθῇ ἡ τετρα, ὁ Ἀρειος Πάγος ἀναιρεῖ καὶ ἀπολύει.

ΑΠ. 83 (1846). Εἰς τὰ ἀδικήματα τοῦ τύπου πρέπει νὰ βεβαιώσῃ καὶ δημοσίευσιν. Ἄλλως ὁ Ἀρ. Π. ἀναιρεῖ καὶ ἀπολύει.

ΑΠ. 34 (1882). Κατὰ Νόμον, ὑπάρχει λόγος πρὸς ἀναίρεσιν οὐκ αὐτὸ τὸ Δικαστήριον παραλείψῃ ἢ ἀρνήσῃ περὶ μιᾶς ἢ πλείονων αἰτήσεων τοῦ κατηγορουμένου ἢ τοῦ Εἰσαγγελέως τεινουσῶν εἰς τὴν ἐξέτασιν ἐξουσίας ἢ δικαιοῦματος παραχωρουμένου αὐτοῖς ὑπὸ τοῦ Νόμου, οὐκ ἐπὶ ἀπλῶν παρατηρήσεων τῶν διαδίκων ἢ προτάσεων μὴ δυναμένων νὰ παραγάγῃ κανέν λόγου ἄξιον ἀποτέλεσμα πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς δίκης. Συνάγεται ὅθεν ἐκ τούτων ὅτι απαιτεῖται 1) ρητὴ πρότασις τῶν διαδίκων 2) οὐκ εἰς τὸν Πρόεδρον ἀλλ' εἰς τὸ Δικαστήριον τῶν Συνέδρων ὑποβαλλομένη καὶ 3) ἀναγομένη εἰς τὴν ἐξέτασιν τῶν ἐν ἀριθμοῖς 396, 395, 401, 420, 425, 448—452 Ποιν. Δικ. αναφερομένων δικαιωμάτων καὶ τελευταῖον παράλειψιν τοῦ Δικαστηρίου νὰ ἀποφασίσῃ.

ΑΠ. 94 (1882). Ἡ ὑπέρβασις καθηκόντων ἐξ ἀναρμοδιότητος ἀποτελεῖ λόγον πρὸς ἀναίρεσιν. ἀλλὰ προτείνεται μόνον παρὰ τοῦ παρὰ τῷ Ἀρ. Πάγῳ Εἰσαγγελέως.

ΑΠ. 57 (1882). Τὸ Δικαστήριον δύναται νὰ ἐκτιμήσῃ καὶ περὶ τῆς ἡλικίας μάρτυρός τινος, τὸ δὲ ὄνθ' ἐν μὴ ὀρθὸν τῆς ἐκτιμήσεως δὲν ἀποτελεῖ λόγον ἀναίρεσεως.

ΑΠ. 46 (1883). Ἡ μὴ ἀνάγνωσις τῆς ἐκθέσεως νεκροφίαις, δὲν εἶναι λόγος ἀναίρεσεως, διότι δὲν ἀναφέρεται εἰς παράβασιν τύπου τινός τῆς διαδικασίας ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος διατεταγμένου, εἰς μόνον δὲ τὸ Δικαστήριον τῆς οὐσίας ἰδύναται νὰ προβληθῇ ὁ λόγος οὗτος.

ΑΠ. 87 (1883). Λόγος ἀναίρεσεως δύναται νὰ ᾔναι ὅταν ζητήσαντος τοῦ κατηγορουμένου νὰ τεθῇ ζήτημα ἐλαφρυντικὸν δὲν ἐπέτρεψε τὸ Δικαστήριον, οὐκ δὲ καὶ ὅταν ὁ Πρόεδρος δὲν ἔθηκε τοιοῦτον, ὁ δὲ κατηγορούμενος εἰσήγῃ.

ΑΠ. 53 (1884). Ἐὰν δὲν γνωστοποιηθῶσι πάντες οἱ ἐξετασθέντες μάρτυρες, ἐφ' ὧν ἐστηρίχθη ἡ ἐτυμηγορία, ἡ ἀπόφασις ἐστὶν ἀναιρετέα.

ΑΠ. 43 (1890). Ὁ λόγος ἀναίρεσεως, ὅτι ἐσφαλμένως ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις δὲν ἤκυσσε τὸ ἐπιδοτήριον τῆς κοινοποιήσεως τῆς ποινικῆς ἀγωγῆς, ἐνῶ δὲν ἀναφέρεται ἂν ἦσαν γείτονες ἢ σύνοικοι τοῦ ἐναγομένου οἱ προσηγορεύσαντες κατὰ τὴν τοιχοκόλλησιν τοῦ δικαγράσου τῆς ἀγωγῆς μάρτυρες ἐστίν, ἀστήρικτος διότι ὀρθῶς ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις συμφωνῶν πρὸς ἄρθρα 143 καὶ 146 Πολ. Δικ., ἐθεώρησεν ἕκαστον τὸ ἐν λόγῳ ἐπιδοτήριον, καθ' ὃ, τοῦ ἐναγομένου ὑποδίκου δηλώσαντος ἄγνοιαν γραμμάτων, ἧτοι ἀδυναμίαν τοῦ υπογράψαι, ἐγένετο τοιχο-

ἀλλήλοις τοῦ δικογράφου ἐπὶ παρουσίᾳ τῶν προσυπογραφάντων ἐπιστάτου τῶν φυλακῶν, ὑπηρετοῦ αὐτῶν καὶ τοῦ ὑποδίκου δηλώσαντος ἄγνοιαν γραμμάτων, ἥτοι ἀδυναμίαν τοῦ ὑπογράψαι, ἐγένετο ἡ τοιχοκόλλησις τοῦ δικογράφου ἐπὶ παρουσίᾳ τῶν προσυπογραφάντων ἐπιστάτου τῶν φυλακῶν, ὑπηρετοῦ αὐτῶν καὶ τοῦ ὑποδίκου Δ., οἵτινες προδήλως εἰσὶν οἱ γιόντες καὶ σύνοικοι τοῦ ἐναγομένου ὑποδίκου ἐν ταῖς αὐταῖς διατελουσιν φυλακαῖς.

Ἐπειδὴ ὁ λόγος ἀναίρεσεως ὅτι ἔδει νὰ διαταχθῇ ἔγγραφος ἀπόδειξις τῆς ἐστάσεως τοῦ ἐναγομένου ὅτι ὁ μεταξὺ τῆς ἐναγοῦσας καὶ τοῦ παύοντος συναφθεὶς γάμος ἦτο ἄκυρος μὴ πραγματοποιηθείσης ἐπισκοπικῆς ἀδείας καὶ ἱεροτελεστίας, καὶ συνεπῶς ἦν ἀπαράδεκτος ὁ περὶ τοῦτου ἐπαχθεὶς λόγος, δὲν στηρίζεται εἰς τὸν νόμον διότι ὡς πρὸς τὴν ἀπόδειξιν τοῦ γεγονότος τῆς τελέσεως τοῦ γάμου δι' ἱεροτελεστίας καὶ τῆς ἐκδόσεως ἀδείας ἐπισκοπικῆς ἡδύνατο νὰ ἐπιβληθῇ ὁ ἐπαχθεὶς ὅρκος κατὰ τὴν ἀτάξιν τοῦ ἄρθρου 351 Πολ. Δικ., οὐδ' ἀπαιτεῖτο νὰ ὁρισθῇ διὰ τὸν ἔκγονον ὁ χρόνος τῆς τελέσεως τοῦ γάμου καὶ τῆς ἐκδόσεως τῆς ἐπισκοπικῆς ἀδείας, ὁ ἀριθμὸς τοῦ ἐγγράφου αὐτῆς καὶ τὸ ὄνομα τοῦ ἐκδόντος ἐπισκόπου, ἀφ' οὗ τοιοῦτοι ἰσχυρισμοὶ δὲν ὑπεβλήθησαν εἰς τὸ Δικαστήριον τῶν Συνέδρων, ὡς προκύπτει ἐκ τοῦ σχετικοῦ πρακτικοῦ τῆς συνελεύσεως καὶ τῶν ὑποβληθεισῶν προτάσεων.

§ 18

ΑΠ 116 (1895). Ἐπειδὴ ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ἄρθρ. 458 § 2, 274 καὶ 275 Ποιν. Δικ. προκύπτει ὅτι μόνον ἡ παντελής ἔλλειψις τῆς κοινοποιήσεως τοῦ κατηγορητηρίου καὶ τοῦ καταλόγου τῶν μαρτύρων εἰς τὸν κατηγορούμενον ἀποτελεῖ λόγον ἀναίρεσεως, οὐχὶ δὲ καὶ αἱ ἀκυρότητες τῆς ἐπιδόσεως αὐτῶν, αἵτινες, μὴ προταθεῖσαι ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῶν Συνέδρων, καλύπτονται, συνωδὰ τῇ τελευταίᾳ § τοῦ ἄρθρου 458 Ποιν. Δικ. καίτοι ἐν προκειμένῳ ἡ μὴ ἐπικύρωσις ὑπὸ τοῦ ἄρθρου τῆς ὑπογραφῆς τοῦ κλητῆρος δὲν ἀποτελεῖ ἀκυρότητα τῆς ἐπιδόσεως.

Ἐπειδὴ κατὰ ἄρθρον 458 § 18 Ποιν. Δικ. μόνον ἡ ἐν τῇ ποινικῇ ἀποφασίᾳ παράλειψις τῆς παραθέσεως τοῦ ἀνήκοντος ἄρθρ. τοῦ Ποιν. Νόμου ἀποτελεῖ λόγον ἀναίρεσεως, οὐχὶ δὲ καὶ ἡ ἐν τῷ ἐγκλητηρίῳ, καίτοι ἐπὶ τοῦ προκειμένου παρατίθεται ἐν αὐτῷ τὸ τῆς ἀναίρεσεως ἄρθρ. 293 Ποιν. Νόμου.

§ 19

ΑΠ. 36 (1896). Ἐπειδὴ προκειμένου περὶ συστάσεως, ἡ ἔκφρασις τοῦ νόμου «πρὸς ἀλλήλους» μὴ οὕσα μάλιστα στοιχεῖον τῆς συστάσεως, ἀλλ' ἐπὶ διασάφεις τῶν λέξεων «συνομολογήσαντες ἀμοιβαίαν συνδρομήν» ἐπὶ ὅλῳ ἀναπληροῦται δι' ἄλλων τρυφερημάτων ἐκφράσεων, ὅσον ὡς

ἐκτίθεται ἐν τῇ ἐτυμηγορίᾳ ὅτι οἱ κατηγορούμενοι συνομολογήσαντες ἀμοιβαίαν συνδρομὴν ἐκ προμελέτης ἀπεφάσισαν κλπ. καθόσον ἐν τῇ ἐκφράσει ταύτῃ περιέχεται πλήρης ἡ τοῦ νόμου ἔννοια τῆς πρὸς ἀλλήλους συνομολογήσεως τῆς συνόριμης. Ὅθεν ἀπορριπτέος ὁ σχετικὸς λόγος ἀναιρέσεως ὅτι, μὴ ἀναφερομένων ἐν τῇ ἐτυμηγορίᾳ ἀπάντων τῶν ὑπὸ τοῦ νόμου ὀριζομένων ὄρων τῆς συστάσεως, κακῶς ἐφηρμόσθη ὁ ποινικὸς νόμος.

ΑΠ. 177 (1898). Ἐπειδὴ ἡ προηγουμένη ἀθώωσις τοῦ ἀναιρεσέντος ἀπὸ τοῦ ἐγκλήματος τῆς κλοπῆς καὶ ἡ ἥδη καταδίκη αὐτοῦ ἐπὶ τῇ αὐτῇ πράξει διὰ τῆς προσδεδωμένης ἀποφάσεως οὐδαμῶς μεταβάλλει τὴν καταγνωσθεῖσαν ποινὴν τῶν διὰ βίου δεσμῶν, ἥτις νομίμως ἐπιβάλλεται, ἀφ' οὗ ὁ ἀναιρεσίῳ ἐκηρύχθη ἔνοχος φόνου μὲ τὴν ἐλαφρυντικὴν περίπτωσιν τῆς μετρίας συγχύσεως τῆς λογικῆς αὐτοῦ ἐνεργείας. Ὅθεν ἄνευ νομίμου συμφέροντος προτείνεται τὸ δεδικασμένον τῆς ἐπὶ κλοπῇ κατηγορίας, ὡς λόγος ἀναιρέσεως.

ΑΠ. 175 (1898). Ἐπειδὴ ἡ ἐτυμηγορία τῶν ἐνόρκων δὲν βεβαιῶσθαι πρὸς ὁρθὴν ἐφαρμογὴν τοῦ νόμου ἀπαραίτητον στοιχεῖον, ὅπερ εἰς τὸ περὶ παραπομπῆς βούλευμα ὑπάρχει, ἀν' ἡ εἰς τὸ μαγαζεῖον (χρυσοποιλεῖον), εἰς δὲ τὸ πῦρ ἐτέθη, προσεγγίζουσα καὶ ἀποτεφρωθεῖσα οἰκία Μολαῦ ζῖτο κατωκημένη ἦ μὴ.

ΑΠ. 38 (1899). Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθ. 430 Ποιν. Δικ., εἰάν τις ἐκκαλούμενος ἀνέφερε περὶ ἑαυτοῦ πράγματα, ἅτινα κατὰ τὸν νόμον ἔχουσιν ἐπιρροὴν εἰς τὸν καταλογισμόν καὶ τὴν ἐπιμέτρησιν τῆς ποινῆς, δεόν νὰ γίνωνται καὶ περὶ τούτου ἰδιαίτερα ζητήματα τοιαύτην δὲ ἐπιρροὴν ἔχει προφανῶς τὸ πραγματικὸν περιστατικὸν ὅτι οἱ ἀντιστάντες κατηγορούμενοι ὑπήκουσαν πάραυτα εἰς τὴν προσταγὴν τῆς ἀρχῆς διότι κατὰ τὸ ἐφαρμοσθὲν 169 ἄρθρ. Ποιν. Νόμου ἐδ. 2 ὁ οὕτως ποινὴν ἀντιστάμενος ἀπολύεται τῆς ποινῆς, εἰάν ᾗθελεν ἀκούσῃ πάραυτα τὴν προσταγὴν τῆς ἀρχῆς.

Ἐπειδὴ ἐπὶ τοῦ προκειμένου οἱ ἀναιρεσίοντες, ὡς ἐξάγεται ἐκ τῶν σχετικῶν πρακτικῶν τῆς συνεδριάσεως, ἐπρότεινον νὰ τεθῇ ὡς ἰδιαίτερον ζήτημα καὶ τὸ περὶ οὗ ἀνωτέρω πραγματικὸν γεγονός, ἀλλὰ τὸ δικαστήριον δι' ἀποφάσεως ἀπέριψε τὴν τοιαύτην πρότασιν, ἐπὶ τῇ ἐσφαλμένῃ σκέψει ὅτι ἔδει νὰ προκύψῃ τούτο ἐκ τῆς διαδικασίας, τοῦτο δ' ἐπάγεται ἀναιρέσιν διὰ ψευδῆ ἐφαρμογὴν τοῦ προσημειωθέντος ἄρθρου Ποιν. Νόμου κατὰ τὸ ἄρθρον 458 § 19 Ποιν. Δικ., μὴ δυναμένου ὅμως τοῦ Ἀρείου Πάγου νὰ ἐφαρμόσῃ αὐτὸς ὁρθῶς τὸν Ποιν. Νόμον, ὡς διατάσσει τὸ ἄρθρον 500 Ποιν. Δικ. ἕνεκα τῆς μὴ ἐξακριβώσεως ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐνόρκων τοῦ ἀνωτέρω πραγματικοῦ περιστατικοῦ, δεόν νὰ παραπεμφθῇ ἡ ὑπόθεσις πρὸς νέαν συζήτησιν εἰς ἄλλο ὁμοεῖδὲς καὶ ἰσοδύναμον δικαστήριον παρὰ τὸ ἐχθὸν τὴν ἀναιρουμένην ἀπόφασιν.

ΑΠ. 1 (1847). Ὅταν ἡ καταδικαστικὴ ἀπόφασις δὲν διαλαμβάνῃ ὅτι ὁ ἔνοχος ἀπεφάσισεν εἰς βρασμὸν ψυχικῆς ὁρμῆς τοὺς ἐκτελεσθέντας

αὐτοῦ τραυματισμούς, ἡ ἀπόφασις ἀναιρεῖται, καὶ ἡ ὑπόθεσις πα-
ραπέμπεται εἰς ἄλλο δικαστήριον.

ΑΠ. 65 (1846). Αἱ λέξεις, αἱ εἰς ζήτημά τι περιεχόμεναι σκοπεύουν
ἐντελέσει ἀνθρωποκτονίαν, δὲν ἀρκοῦν διὰ νὰ ἐφαρμοσθῇ εἴτε τὸ
ἄρθρον 288, εἴτε τὸ ἄρθρον 293. Ὑπαρχούσης δὲ τοιαύτης ἑλλειπούς
συμφορίας, ὁ Ἀρείος Πάγος ἀναιρεῖ καὶ παραπέμπει.

ΑΠ. 81 (1846). Ὅταν γεγονός τι δὲν ἀπαρτίζῃ τετελεσμένην ἀξιο-
πρόσβην ἢ ἀπόπειραν τοιαύτην, ὁ Ἀρείος Πάγος ἀναιρεῖ καὶ
παύει.

ΑΠ. 55 (1846). Ὁ λόγος, ὅτι τὸ συμβούλιον τῶν πλημμελειοδικῶν
πρακτῆρισε κακῶς τὴν πρᾶξιν δὲν δύναται νὰ προταθῇ ἐνώπιον τοῦ
Ἀρείου Πάγου μετὰ τὴν ἀπόφασιν τῶν συνέδρων, ἅτε μένον τῆς ψευδοῦς
επιμογῆς ἢ ἐσφαλμένης ἐρμηνείας τοῦ νόμου ἐν τῇ ποινικῇ ἀποφάσει
επιμογῆς λόγον εἰς ἀναιρέσιν μετὰ τὴν ἀποπεράτωσιν τῆς δίκης, ἀλλ'
καὶ τῆς ἐν τῷ βουλευμάτι ψευδοῦς ἐφαρμογῆς ἢ ἐρμηνείας ἧτις
δύναται νὰ προταθῇ κατὰ τὴν νόμιμον προθεσμίαν μόνον δι' ἀνακοπῆς
τῆς ἀναιρέσεως.

ΑΠ. 58 (1862). Σημειοτέον οὐχ ἦττον, ὅτι οὐσιώδεις πάτης ἀποφά-
σεως μέρος ἐστὶ τὸ διατακτικὸν καὶ διὰ τοῦτο λόγος ἀναιρέσεως διὰ
ψευδῆ ἐρμηνείαν ἢ ἐσφαλμένην ἐφαρμογὴν τοῦ νόμου ὑπάρχει, ὅποτε
καὶ σάφειως ψευδὴς ἐρμηνεύσεως ἢ ἐσφαλμένως ἐφαρμοζούσης τὸν νό-
μον στηρίζεται τὸ διατακτικὸν αὐτῆς.

ΑΠ. 26 (1896). Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθ. 430 Ποιν. Δικ. εἰς ὃ ἐγκαλούμε-
νος ἀνέφερε περὶ ἑαυτοῦ πράγματα, ἅτινα κατὰ τὸν νόμον ἔχουσιν ἐπιρροὴν
ἐπὶ τὸν καταλογισμὸν καὶ τὴν ἐπιμέτροσιν τῆς ποινῆς, δέον νὰ γίνωνται καὶ
ἐπὶ τοῦτοῦ ἰδιαίτερα ζητήματα τοιαύτην δὲ ἐπιρροὴν ἔχει προφανῶς τὸ
πραγματικὸν περιστατικὸν ὅτι οἱ ἀντιστάντες κατηγορούμενοι ὑπῆκουσαν
ἐν αὐτῇ εἰς τὴν προσταγὴν τῆς ἀρχῆς, διότι κατὰ τὸ ἐφαρμοσθέν 109
§ 1 Ποιν. Νόμου ὁ οὕτω πῶς ἀνθιστάμενος ἀπολύεται τῆς ποινῆς εἰς
ὅσον ἀκούσῃ πάραυτα τὴν προσταγὴν τῆς ἀρχῆς.

Ἐπειδὴ ἐπὶ τοῦ προκειμένου, οἱ ἀναιρεσιόντες, ὡς ἐξάγεται ἐκ τῶν
πρακτικῶν τῆς συνεδριάσεως, ἐπρότειναν νὰ τεθῇ ὡς ἰδιαίτερον ζήτημα
καὶ τὸ περὶ οὗ ἀνωτέρω πραγματικὸν γεγονός, ἀλλὰ τὸ δικαστήριον διὰ
τῆς 12 ἀποφάσεως ἀπέριψε τὴν τοιαύτην πρότασιν, ἐπὶ τῇ ἐσφαλμένῃ
ἐκείνῃ ὅτι ἐδοι νὰ προκύψῃ τοῦτο ἐκ τῆς διαδικασίας, τοῦτο δ' ἐπάγεται
ἀναιρέσιν διὰ ψευδῆ ἐφαρμογὴν τοῦ προσημειωθέντος ἄρθρου τοῦ Ποιν.
Νόμου κατὰ ἄρθρ. 458 § 19 Ποιν. Δικ., μὴ δυναμένου ὁμοῦ τοῦ Ἀρείου
Πάγου νὰ ἐφαρμοσθῇ αὐτὸς ὁμοῦς τὸν Ποιν. Νόμον, ὡς διατάσσει τὸ ἄρθ.
100 Ποιν. Δικ. ἔνεκα τῆς μὴ ἐξακριβώσεως ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν-
αυτίου τοῦ ἀνωτέρω πραγματικοῦ περιστατικοῦ, δέον νὰ παραπεμφθῇ ἢ
ἀναιρέσιν πρὸς νέαν συζήτησιν εἰς ἄλλο ὁμοείδες καὶ ἰσοβάθμιον δικαστή-
ριον παρὰ τὸ ἐκδόν τὴν ἀναιρουμένην ἀπόφασιν.

ΑΠ. 59 (1898). Ἐπειδὴ τὸ ἐπὶ τῆς κατὰ Γ. ἀποπέρας ἀναιρέσεως τε-
λευτήσας ζήτημα ἐλαφρυντικῆς περιπτώσεως τοῦ ἄρθρου 293 § 3 Ποιν. Νόμου

ἐλύθη καταφατικῶς ὑπὲρ τῶν κατηγορουμένων· ἐπομένως οὐδὲν ἔχουσιν οὗτοι συμφέρον νὰ παραπονούνται δι' εἴαν δὴποτε ὑπάρχουσιν τυχόν ἡλειψιν αὐτοῦ, οὐδεμία δ' ἐντεῦθεν ἐπὶ ἤθελε κακὴ ἐρμηνεία ἢ ἐσφαλμένη ἐφαρμογὴ τοῦ Ποιν. Νόμου, ὁρθῶς ἐπιμετρηθείσης τῆς ἐπιβληθείσης ποινῆς, καὶ αὐτοῦ λαμβανομένου ὑπ' ὄψιν.

ΑΠ. 206 (1900). Ἐπειδὴ οἱ ἑνορκοὶ διὰ τῆς ἐτυμηγορίας αὐτῶν ἐνῶ ἀφ' ἐνὸς ἀποφαίνονται ὅτι ὁ ἀναιρεσειῶν κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς προκειμένης ἀξιοποιήσου πράξεως δὲν ἦτο, ἐξ ἠθικῆς αἰτίας, κύριος τῆς χρήσεως τοῦ λογικοῦ του, ἀφ' ἑτέρου ὡσαύτως ἀποφαίνονται ὅτι οὗτοι διατελῶν εἰς κατάστασιν ἀναιτίου συγχύσεως τῶν αἰσθήσεων καὶ τοῦ νοῦς του, εἶχεν οὐσιωδῶς τεταραγμένην καὶ ἡλαττωμένην τοῦ λογικοῦ του τὴν ἐνέργειαν. Ἀλλὰ τὰ ζήτηματα ταῦτα καταφατικῶς ἀποφασίζονται λυθέντα, προδήλως δὲν δύνανται νὰ συνυπάρξωσι, διότι τὸ ἐν ἀποκλείει τὸ ἕτερον. Ἐπηρεαζόντων δὲ τούτων τὸ περὶ ἐνοχῆς ζήτημα κατὰ τὰ ἄρθρα 86 καὶ 87 Ποιν. Νόμου, τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων ὡφείλει νὰ παραπέμψῃ τοὺς ἐνόρκους εἰς τὸ δωμάτιον τῆς διασκέψεως ἵνα ἐκσωσῶσιν ἐτυμηγορίαν σαφῆ, διότι, ἐπὶ ἀντιφατικῆς ἐτυμηγορίας, ὡς εἴρηται, δὲν ἡδύνατο νὰ ἐφαρμοσθῇ τὸν νόμον, οὔτε νὰ στηρίξῃ τὴν ἀπόφασίν του. Ὅθεν τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων, στηρίξαν ἐπὶ τῆς προμνησθείσης ἀπαντήσεως τῶν ἐνόρκων τὴν προσβαλλομένην ἀπόφασίν του καὶ κατὰ δικάσαν τὸν ἀναιρεσειόντα εἰς τὴν ποινὴν τῆς εἰρκτῆς, ψευδῶς ἐφάρμοσεν ἐπὶ τῇ βάσει, ἀντιφατικῆς ἐτυμηγορίας τὸν ἐν τῇ ἀπόφασει παρατεθέντα Ποινικὸν Νόμον.

ΑΠ. 3 (1847). Ὅταν τις, χωρὶς νὰ ὑπάρχῃ ἀστυνομικὴ τις διάταξις κηρύττεται ἐνοχος, ὅτι μετεκίνησεν ὁδὸν τινα ἀνορθῶς ἐπ' αὐτῇ τάφρον χωρὶς νὰ καθάρισθῃ καλῶς τὴν ἀφειθείσαν πρὸς τὸν σκοπὸν του· τὸν ὁδόν, ὁ Ἀρείος Πάγος ἀναιρεῖ καὶ ἀπολύει.

ΑΠ. 118 (1890). Ὁ λόγος ἀναιρέσεως ὅτι ἀβιωθέντος τοῦ κατηγορουμένου, νῦν ἀναιρεσειόντος, ὑπὸ τοῦ βουλευματος τῶν Πλημμελειοδικῶν ἢ παραπομπῇ αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ ἐτέρου βουλευματος τῶν Ἐφεσίων συνετελεῖται ἐκ προθέσεως καὶ ἀκύρου ἀνακοπῆς τοῦ συνδίκου τῆς πτωχεύσεως ἐγένετο ἀκύρως παρὰ τὸν Νόμον, εἶναι ἀπαράδεκτος μὴ ὑπαγόμενος εἰς οὐδέναν τῶν ἐν ἄρθρῳ 458 Ποιν. Δικ. ἀναφερομένων λόγων ἀναιρέσεως. — Ὁ λόγος ἀναιρέσεως ὅτι ἡ πρᾶξις δι' ἣν ἐκηρύχθη ἐνοχος ὁ ἀναιρεσειῶν δὲν εἶναι τιμωρητέα, μὴ ὄντων ἐφαρμοστέων τῶν ἄρθρων τοῦ Ἐμπορικοῦ Νόμου, καθ' ὃ ἐπὶ ὁμορρυθμῶν ἐταίρειων κηρυχθεῖσων εἰς κατάστασιν πτωχεύσεως τιμωροῦνται ἐπὶ χρεωκοπία οἱ ὁμορρυθμοὶ συνεταῖροι, εἴαν ἦσαν διαχειρισταί, ἐνῶ ἐπὶ τοῦ προκειμένου ὁ ἀναιρεσειῶν δὲν ἐκηρύχθη ἐνοχος ὡς διαχειριστής, εἶναι ἀπορριπτέος, διότι ὁ ἀναιρεσειῶν αὐτὸς οὐδέποτε ἐκηρύχθη εἰς κατάστασιν πτωχεύσεως διὰ τῆς ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου καὶ ἐνοχος διὰ τῆς ἐτυμηγορίας τῶν ἐνόρκων, ὥστε ὁρθῶς ἐφαρμόσθησαν τὰ ἄρθρα 596 καὶ 805 Ἐμπ. Νόμου καὶ 57 τοῦ Ποινικοῦ. Τὸ δὲ ἀρθ. 592 Ἐμπ. Νόμου προβλέπει τὴν περίπτωσιν καθ' ἣν ἐκηρύχθη εἰς κατάστασιν πτωχεύσεως τὸ εἰδικὸν πρόσωπον τῆς ὁμορρυθμίας.

παιρρίζετε καὶ οὐχὶ οἱ ἀποτελοῦντες αὐτὴν ὁμορρυθμοὶ συνεταῖροι καὶ τότε τιμωροῦνται ἐκ τῶν ὁμορρυθμῶν συνεταίρων οἱ διαχειρισταί.

§ 20

ΑΠ. 12 (1896). Ἐπειδὴ ἐὰν ὁ ὡς πολιτικῶς ἐνάγων παρασταθεῖ ἐν τῇ ποινικῇ δίκῃ παθὼν δὲν παρεστάθῃ νομίμως ἐπὶ τῷ ἀναφερομένῳ ἐν τῷ ἀναιρετηρίῳ λόγῳ ὅτι ἡ πολιτικὴ αὐτοῦ ἀγωγή μὴ κοινοποιηθεῖσα ἀπὸ τῆς νομίμου προθεσμίας δὲν εἰσῆλθῃ ἐγκαίρως πρὸς συζήτησιν, δὲν παύσεται ἐντεῦθεν λόγος ἀκυρότητας, εἰμὴ μόνον τοῦ μέρους τῆς ποινικῆς ἀποφάσεως, δι' οὗ ἐγένετο ἡ πολιτικὴ ἀγωγή παραδεκτὴ, ἀλλ' οὐχὶ καὶ τοῦ ποινικοῦ μέρους αὐτῆς, διότι ἡ πλημμελεὴς παράστασις τοῦ πολιτικῶς ἐνάγοντος δὲν δύναται νὰ ὑπαχθῇ εἰς οὐδεμίαν τῶν ἐν τῷ ἄρθρῳ 458 τῆς Ποιν. Δικον. ἀναφερομένων περιπτώσεων τῶν συνεπαγόμενων τὴν ἀναίρεσιν τῶν ποινικῶν ἀποφάσεων, ἀπ' οὗ δὲ ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἡ πολιτικὴ ἀγωγή δὲν ἐγένετο δεκτὴ, ἀλλὰ παρεπέμφθη εἰς τὰ πολιτικά δικαστήρια, ματαίᾳ καθίσταται ἡ ἐξέτασις τῶν περὶ τῆς αὐτῆς παραστάσεως.

ΑΠ. 50 (1896). Ἐπειδὴ ἐκτὸς τοῦ ὅτι τὸ εἰς τὴν Ποιν. Δικ. στηριζόμενον δεδικασμένον δὲν ἀποτελεῖ λόγον ἀναίρεσεως, εἰς οὐδεμίαν τῶν περιπτώσεων τοῦ ἄρθρου 458 αὐτῆς ὑπαγόμενον, ἀλλ' οὐδ' ὑφίσταται ἐν τοιοῦτον, διότι τὸ ἐπικαλούμενον 436 (1894) βούλευμα τοῦ συμβουλίου τῶν ἐν Λαμίᾳ Πλημμελειοδικῶν οὐδένα περὶ ἀπαλλαγῆς τοῦ ἀνααιρεσθέντος ἀπὸ τῆς πράξεως, δι' ἣν ἐκηρύχθη ἔνοχος καὶ κατεδικάσθη, ποιεῖται λόγον, οὐδὲ διάταξιν τινὰ περὶ αὐτῆς περιέχει.

ΑΠ. 87 (1895). Ἐπειδὴ ὁ εἰσαγγελεὺς, δικαιούμενος νὰ εἰσαγάγῃ καὶ ὑποστηρίξῃ τὴν κατηγορίαν εἰς τὸ δικαστήριον κατὰ τῆς προσαγωγῆς τῶν προσηκουσῶν καὶ ἀναγκάων κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ ἀποδείξεων καὶ ἀλλήλων μαρτύρων, δικαιούται συνεπῶς καὶ εἰς παραίτησιν ἀπὸ τινος τῶν ἀποδεικτικῶν τούτων μέσων, ἐὰν κρίνῃ αὐτὸ ἀλυσιτελεὲς καὶ μὴ ἀναγκαῖον εἰς τὴν δίκην (ἄρθρ. 103 Δ. Ὁργ. 366, 371, 372, 377, 418 καὶ 423 Ποιν. Δικ.). Ἡ δὲ περίπτωσις, ὅτι ἀντέτεινεν εἰς τὴν παραίτησιν ὁ ἀνααιρεσίων κατηγορούμενος, ζητήσας τὴν ἀναβολὴν τῆς δίκης, ὅπως προσέλθωσιν οἱ μὴ ἐμφανισθέντες μάρτυρες, ὧν παρητήθη ὁ εἰσαγγελεὺς καὶ ὅτι τὸ δικαστήριον ἀπέρριψε τὴν αἴτησιν του, ἀναγομένη εἰς τὴν ἐπὶ τῶν προσαγομένων ἀποδείξεων ἐκτίμησιν καὶ κρίσιν τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας, ὡς ἐπαρκῶν ἢ μὴ, δὲν ὑπόκειται εἰς τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου, εἰς οὐδένα τῶν ἐν τῷ ἄρθρῳ 458 Ποιν. Δικ. ἀναγεγραμμένων λόγων, δι' οὓς καὶ μόνους ἐπιτρέπεται ἀναίρεσις, δυναμένη νὰ ὑπαχθῇ.

ΑΠ. 118 (1895). Ἐπειδὴ ἀπορριπτέος τυγχάνει καὶ ὁ ἕτερος λόγος ἀναίρεσεως, ὅτι, προσβληθέντων ἐπὶ πλαστότητι τῶν ἐπιδοτηρίων τῆς κοινοποιήσεως τῆς πολιτικῆς ἀγωγῆς καὶ τῆς πλαστογραφήσεως τούτων ἀποδοθείσης εἰς ὠρισμένον πρόσωπον, ἔδει ν' ἀναβληθῇ ἡ ἐκδίκασις τῆς πολιτικῆς ἀγωγῆς μέχρις ἀποφάσεως τοῦ ποινικοῦ δικαστηρίου περὶ τῆς

πλκαστογραφίας· διότι ὅσον μὲν ἀφορᾷ εἰς τὴν ποινικὴν ἀπόφασιν ἢ πλημμελὲς παράστασις τοῦ πολιτικῶς ἐνάγοντος δὲν ἀποτελεῖ λόγον ἀναιρέσεως, ὅσον δὲ ἀφορᾷ εἰς τὴν περὶ τῆς πολιτικῆς ἀγωγῆς ἀπόφασιν, διότι αὕτη παραπέμπει τὴν πολιτικὴν ἀγωγὴν εἰς τὰ πολιτικὰ δικαστήρια, μὴ δικάζοντα ὁριστικῶς.

ΑΠ 93 (1898). Ἐπειδὴ ὁ λόγος ἀναιρέσεως ὅτι, περαιωθεὶς τῆς περὶ τὴν ἀποδείξιν διαδικασίας διὰ τῆς ἀπολογίας τῶν κατηγορουμένων, τὸ δικαστήριον τῶν Συνέδρων ἐπέτρεψε τὴν ἐπανάληψιν τῆς ἀποδεικτικῆς διαδικασίας καὶ τὴν ἀνάγκωσιν ἐνόρκου μαρτυρικῆς καταθέσεως, ἀποβαίνει οὐχ ἥττον ἀπορριπτέος, μὴ ὑπαγόμενος εἰς οὐδεμίαν τὴν ἐν τῷ ἄρθρῳ 458 Ποιν. Δικ. προνοουμένων περιπτώσεων, αἰτνεῖται ἀναίρεσιν.

Ἐπειδὴ ὁ λόγος ἀναιρέσεως ὅτι κακῶς παρεστάθη ὁ πολιτικὸς ἄγων κατὰ τὴν ἐκ νέου ἐκδίκασιν τῆς κατηγορίας, μετὰ διάταξιν κρίσεων ἀποδείξεων, ἀφ' οὗ μάλιστα κατὰ τὴν ἀναβληθεῖσαν συζήτησιν εἶχεν ὀρκισθῇ ὡς μάρτυς τῆς κατηγορίας, ἐστὶν οὐχ ἥττον ἀπορριπτέος καθ' ὅσον ἢ μὴ νόμιμος παράστασις τοῦ πολ. ἐνάγοντος δὲν προβλεπεται ὑπὸ τοῦ νόμου ὡς περίπτωσις ἐπιφέρουσα τὴν ἀναίρεσιν τῆς καταδικαστικῆς ἀποφάσεως, ἐμὴ ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὴν ἐπίδικασιν τῆς πολ. ἀγωγῆς, ἥτις ἐν προκειμένῳ ἀπερρίφθη.

Ἐπειδὴ ὁ λόγος ἀναιρέσεως ὅτι κατὰ τὴν ἀποδεικτικὴν διαδικασίαν ἐν γένει δὲν ἡρωτήθη ὁ πολ. ἐνάγων, ἐὰν εἶχε ν' ἀπευθόνῃ ἐρωτήσιν εἰς τοὺς μάρτυρας, ἀρνηθέντος οὕτω τοῦ δικαστηρίου ἀκρόασιν εἰς τὸν τόν, ἀποβαίνει ἀπορριπτέος, ὡς ἄνευ ἐνόμου συμφέροντος προβαλλόμενος ὑπὸ τῶν ἀναιρεσιόντων, ἅτε τῆς παραβιασθεῖσης διατυπώσεως προνοουμένης ὑπὲρ τῶν συμφερόντων τοῦ πολιτικῶς ἐνάγοντος.

Ἐπειδὴ οὐδαμοῦ τοῦ νόμου ἀπαγορεύεται ἢ ἐκ τῶν προτέρων χειρῶν γραφὸς ἢ ἐντυπος κατάρτισις τῶν πρακτικῶν τῆς συνεδριάσεως, τῇ ἐπιστικῆς συντάξεως αὐτῶν καταρτιζομένης ἀκολούθως κατὰ τὰ ἐν τῇ συνεδριάσει συμβαίνοντα, ὧν ἡ ἀκρίβεια ὡς πρὸς τοῦτο κυροῦται διὰ τῆς ἐπιτασσομένης ὑπογραφῆς ἐντός εἰκοσι τεσσάρων ὥρων παρὰ πάντων τῶν κατὰ τὴν συζήτησιν παρευρεθέντων δικαστῶν καὶ τοῦ γραμματέως (ἄρθρ. 88 Ποιν. Δικ.)· ὅθεν καὶ ὁ λόγος ἀναιρέσεως ὅτι ὁ γραμματεὺς δὲν συνέταξε τὰ πρακτικά, ὡς συνταχθέντα ἐκ τῶν προτέρων καὶ τυπωθέντα, οὕτω δὲ δὲν παρέχουσι πιστὴν εἰκόνα τῶν κατὰ τὴν συνεδρίαν λαβόντων χώραν, δὲν δύναται νὰ στηριχθῇ εἰς οὐδεμίαν διάταξιν τοῦ νόμου, καὶ ὡς τοιοῦτος καθίσταται ἀπορριπτέος.

ΑΠ. 136 (1895). Ἐπειδὴ ὁ λόγος ἀναιρέσεως εἶναι ἀπορριπτέος, ὡς πρὸς μὲν τὸ ποινικὸν μέρος τῆς ἀποφάσεως, ὡς εἰς οὐδεμίαν τῶν περιπτώσεων τοῦ ἄρθρου 458 Ποιν. Δικ. δι' ἧς καὶ μόνος ἐπιτρέπεται ἀναίρεσις, δυνάμενος νὰ ὑπαχθῇ, ὡς πρὸς δὲ τὸ εἰς τὴν περὶ ἀποφάσεως ἀπαιτῆται μέρος τῆς ἀποφάσεως, διότι τὸ ποινικὸν δικαστήριον, διὰ τὴν ἀγωγὴν τῆς πολιτικῆς ἀγωγῆς, δύναται νὰ σχηματίσῃ τὴν πεπολιτισμένην τοῦ ἐξ ὅλης τῆς ἀποδεικτικῆς διαδικασίας, μὴ περιοριζόμενον εἰς τὰ

ὑπὸ τοῦ πολιτ. ἐνάγοντος μόνον προσαγόμενα ἀποδεικτικά μέσα ἄρα δὲν ἦτο ὑπόχρεωσιν ἡ ἀπαιτήσῃ τοιαῦτα παρ' αὐτοῦ τὸ δικαστήριον καὶ ἐπ' αὐτοῦ μόνον νὰ στηρίξῃ τὴν ἀπόφασίν του· κατὰ δὲ τὰ λοιπὰ, πραγματικά δυνάμει, ἀποδεικνύεται μὴ ἀληθὴς ὁ λόγος ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, βεβαιούσης τὴν ὑπαρξίν τῶν ἀναγκαιούντων εἰς παραγῆν τῆς ἀγωγῆς στοιχείων.

ΑΠ. 40 (1899). Ἐπειδὴ, ἐκτὸς τοῦ ὅτι ἡ ὑπὸ τοῦ προέδρου τῶν Συνεδρίων παράλειψις τῆς ἀνακεφαλαιώσεως δὲν ἀποτελεῖ λόγον ἀναιρέσεως, ἀτε μὴ ἀναγραφόμενου τοιοῦτου λόγου ἐν ἄρθρῳ 458 Ποιν. Δικ., ἡ πρὸς ἀνακεφαλαιώσιν ὑποχρέωσις, ἡ ἐν ἄρθρῳ 427 Ποιν. Δικ., ἀναφερομένη καὶ μὴ ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος διατασσομένη κατηγορήθη διὰ τοῦ Νόμου ΒΟΒ' τῆς 5 Αὐγούστου 1892.

ΑΠ. 55 (1899). Ἐπειδὴ ὁ λόγος ἀναιρέσεως, ὅτι δὲν ὑπεβλήθη εἰς τὴν κατηγορούμενον ἡ ἱατρικὴ ἔκθεσις, ἵνα ὑποβάλῃ τὰς παρατηρήσεις του εἰς τὴν ἀπορριπτέας, καθόσον, ἐκτὸς τοῦ ὅτι ἐκ τῶν πρακτικῶν προκύπτει ὅτι ἡ ἔκθεσις αὕτη ἀνεγνώσθη ἐπ' ἀκροατηρίου καὶ ὁ κατηγορούμενος οὐδεμίαν ἔκαμε παρατήρησιν, δὲν εἶναι καὶ λόγος ἀναιρέσεως ἡ τοιαύτη παράλειψις, μὴ ἀναγραφομένη μεταξὺ τῶν λόγων ἀναιρέσεως ἐν ἄρθρῳ 458 Ποιν. Δικ. οὔτε ἄρθρ. 393 Ποιν. Δικ. διατάσσοντος τοῦτο ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος.

ΑΠ. 215 (1898). Ἐπειδὴ ἐὰν ὁ παθὼν δὲν ἐδικαιούτο κατὰ τὸν νόμον νὰ παρασταθῇ ὡς πολιτικῶς ἐνάγων ἐν τῇ ποινικῇ δίκῃ, δὲν παράγεται ἐντεῦθεν λόγος ἀναιρέσεως, εἰ μὴ μόνον τοῦ μέρους τῆς ποινικῆς ἀποφάσεως, δι' ἧς ἐγένετο δεκτὴ ἡ πολιτικὴ αὐτοῦ ἀγωγή, πρὸς ὑποστήριξιν τῆς ὁποίας παρεστάθη οὐχὶ δὲ καὶ τοῦ μέρους τῆς ποινικῆς ἀποφάσεως, δι' ἧς ἐπεβλήθη ποινὴ εἰς τὸν κατηγορούμενον, διότι ἡ μὴ νόμιμος παράστασις τοῦ πολιτικῶς ἐνάγοντος δὲν δύναται νὰ ὑπαχθῇ εἰς οὐδεμίαν τῶν περιπτώσεων, δι' ἧς κατὰ τὸ ἄρθρον 458 Ποιν. Δικ. ἐπέρχεται ἡ ἀναίρεσις τῶν ἀποφάσεων τῶν κακουργιοδικῶν, ἀφοῦ δὲ ἐπὶ τοῦ προκειμένου ὁ ἀναιρέσις διὰ τῆς αἰτήσεως αὐτοῦ προσβάλλει μόνον τὸ ποινικὸν μέρος τῆς ἀποφάσεως, δι' ἧς κατεδικάσθη, πάντες οἱ ἀναγόμενοι εἰς τὴν παράνομον παράστασιν τοῦ πολιτικῶς ἐνάγοντος λόγοι ἀναιρέσεως ἐξελέγχονται ἀπαράδεκτοι.

ΑΠ. 129 (1899). Ἐπειδὴ ὁ λόγος ἀναιρέσεως ὅτι ἀκύριος ἐνηργήθη ἡ προδικασία καὶ ἀληθὴς ὑπατιθέμενος δὲν ἀποτελεῖ λόγον ἀναιρέσεως τῆς καταδικαστικῆς ἀποφάσεως, ἀτε μὴ δυνάμενος νὰ ὑπαχθῇ εἰς οὐδέναν τῶν ἐν ἄρθρ. 458 Ποιν. Δικ. λόγων ἀναιρέσεως.

Ἐπειδὴ κατὰ νόμον, ὁ ὑπογραμματεὺς ἀναπληροῖ τὸν γραμματέα ἐν ἀπάσας τὰς ἐνεργείας αὐτοῦ ὡς τοιοῦτου, λόγῳ τοῦ ἀδιαιρέτου τῆς ἐπηρεασίας· ὅθεν δὲν ἦτο ἀνάγκη νὰ ἀναφέρῃ τὸ πρακτικόν, ὅτι μὴ ὑπάρχοντος γραμματέως διωρισμένου ἔλαθε μέρος ὁ ὑπογραμματεὺς.

Ἐπειδὴ ἡ ἐτοιμηγορία τῶν ἐνόρκων δὲν ἡκυρώθη ὑπὸ τοῦ προέδρου τῶν συνεδρίων, ὥστε νὰ θεωρηθῇ ἀναγκαία ἡ πρὸς τοῦτο σύμπραξις ὁλοκλήρου τοῦ δικαστηρίου τῶν συνεδρίων, ἀλλὰ μόνον διετάχθησαν οἱ ἐνορ-

και υπό του προέδρου να επανέλθωσιν εἰς τὸ δικαστήριον τῶν διασκέψεων, ὁ δὲ νὰ ἀποφανθῇ καὶ ἐπὶ τοῦ περὶ ἀμύνης ζητήματος, ἐφ' ὧν παντάπασι δὲν εἶχον ἀποφανθῇ, τοῦτο δὲ κατὰ νόμον μόνος ὁ πρόεδρος ἠδύνατο νὰ ἐνεργήσῃ· ὥστε ἀπορριπτέος ὁ σχετικὸς λόγος ἀναιρέσει τουχάνει, μὴ δυνάμενος νὰ ὑπαχθῇ εἰς οὐδένα τῶν ἐν ἄρθρ. 458 Ποιν. Δικ. διαγραφόμενων λόγων ἀναιρέσεως.

ΑΠ. 269 (1898). Ἐπειδὴ ὁ λόγος ὅτι ἐσφαλμένως τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων, ἔργον πραγματογνωμόνιον ἐκπληροῦν, ἀπεφάνετο περὶ τὴν τὴν πραγματογνωμοσύνην περὶ τῆς ἀδυναμίας τῆς χειρὸς τοῦ νῦν ἀναιρετείουτος, ἐστὶν ἀπορριπτέος, ὡς μὴ δυνάμενος νὰ ὑπαχθῇ εἰς οὐδένα τῶν ἐν ἄρθρ. 458 Ποιν. Δικ. ἀναγραφόμενων λόγων ἀναιρέσεως.

ΑΠ. 63 (1899). Ἐπειδὴ ὁ λόγος ἀναιρέσεως ὅτι ἐξητάσθησαν ἀφ' ὧν τυρες τοῦ πολιτικῶς ἐνάγοντος, μὴ γνωστοποιηθέντες τῷ κατηγορουμένῳ, ἐνῷ ὑπὸ τοῦ εἰσαγγελέως ἀλλὰ μόνον ὑπὸ τοῦ πολιτικῶς ἐνάγοντος, ἐνῷ οὗτος δὲν εἶχε νόμιμον δικαίωμα παραστάσεως εἰς τὴν δίκην διὰ τὰς πολιτικὰς του ἀπαιτήσεις, δὲν εἶναι βάσιμος, διότι ἡ πλημμελής παραστάς τοῦ πολιτικῶς ἐνάγοντος δὲν ἐπηρεάζει πρὸς ἀναίρεσιν τὸ ποινικὸν μέρος τῆς ἀποφάσεως, καθόσον ἄλλως ἢ ποινικὴ δίκη ἤθελεν ἐκπράττειν ἐκ τῶν διαθέσεων τοῦ πολιτικῶς ἐνάγοντος, δυναμένου νὰ παραιτῇται τῆς ἀγωγῆς του κατὰ πᾶσαν ἀτάτην τῆς δίκης, ἢ ἄκυρα δικόγραφα ἐπὶ τῷ δόντος καὶ οὕτω νὰ δημιουργηθῇ ἐκάστοτε λόγος ἀναιρέσεως πρὸς μεταίωσιν τῆς ποινικῆς δίκης, ἐν ᾗ κύριον πρόσωπον εἶναι μόνον ἡ κατηγοροῦσα δημοσία ἀρχή, ἀπλῶς δ' ὡς ἐπίκουρος καὶ μὴ ἀναγκαῖος δικὸς παρίσταται ὁ πολιτ. ἐνάγων, ἵνα ἐπιδιώξῃ ἀπαιτήσεις ἀποζημιώσεως ἐξαιρητικῶς ἐνώπιον τοῦ ποινικοῦ δικαστηρίου, οὐδὲ δύναται ἐπὶ τοῦ προκειμένου ὁ Ἀρειὸς Πάρος νὰ ἐξετάσῃ τὸ ζήτημα ἂν εἶχε νόμιμον δικαίωμα παραστάσεως ὁ πολιτικῶς ἐνάγων, καθόσον ἡ ἀγωγή αὐτοῦ ὡς ἀνεκκαθάριστος παρεπέμφθη εἰς τὰ πολιτικὰ δικαστήρια, κατ' ἀνάγκην δὲ ἄνευ τῆς προϋποθέσεως ταύτης δὲν δύναται νὰ κρίνῃ περὶ τοῦ νομίμου ἢ μὴ τῆς ἐξετάσεως τῶν μαρτύρων τοῦ πολιτικῶς ἐνάγοντος.

ΑΠ. 218 (1898). Ἐπειδὴ ὁ λόγος τοῦ ἀναιρετηρίου, ὅτι τὰ βουλευματα τῶν πλημμελειοδικῶν καὶ τῶν ἐφετών, δι' ὧν παρεπέμφθη ὁ ἀναιρετείουτος εἰσὶν ἄκυρα, ἐστὶν ἀπορριπτέος, διότι τοιοῦτος λόγος ἀναιρέσεως δὲν ἀναγράφεται ἐν τῷ ἄρθρῳ 458 Ποιν. Δικ. ὅπερ καθορίζει τοὺς λόγους ἀναιρέσεως κατ' ἀποφάσεων τῶν δικαστηρίων τῶν Κακουργιοδικῶν.

ΑΠ. 168 (1892). Ἐπειδὴ, (430 Π. Δ.) ἂν ἐκ τῆς συζητήσεως ἀφανῶσι κατὰ τοῦ κατηγορουμένου ἐπιβαρυντικαὶ αἰτίαι, τίθεται καὶ περὶ τούτου ζήτημα· ὥστε καὶ νομίμως ἐτέθη τὸ ζήτημα τοῦ φόνου ὑπὸ τοῦ προέδρου τῶν συνέδρων, πεισθέντος ἐκ τῆς συζητήσεως ὅτι προέκυψαν τοιαῦτα ἐπιβαρυντικὰ περιστατικά, μὴ μεταβάλλοντα τὰ ἐξ ἀντικειμένου στοιχεῖα τοῦ τῆς ἀναιρέσεως ἐγκλήματος, καὶ οὐδὲν ἑδράθη ὁ ἀναιρετείουτος ἐκ τῆς θέσεως τοιοῦτου ζητήματος περὶ φόνου.

ἀν' οὗ οἱ ἐνόρκοι ἀποφατικῶς ἔλυσαν ταῦτα. Ἄν δὲ τοῦτο προετάχθῃ τοῦ ἐν τῷ ἐγκλητηρίῳ ἀναφερομένου, τοῦτο δὲν ὑπάγεται εἰς τινὰ τῶν ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 458 Ποιν. Δικ. προσουμένων λόγων ἀναιρέσεως.

Ἐπειδὴ, καίτοι ἡ ἱατρικὴ ἔκθεσις φέρει ἐν τῇ ὁπισθίᾳ σελίδι τὴν τῆς ἡγχιερίσεως ἔκθεσιν καὶ τοῦντεῦθεν ἀνυπόστατος ἢ ἐπὶ τῆς ἐλλείψεως ταύτης ἐπιδιδόμενη ἀκυρότης, ἡ ἀνάγνωσις ἀκύρου ἱατροδικαστικῆς ἐκθέσεως δὲν ὑπάγεται εἰς τινὰ τῶν ἐν τῷ ἄρθρῳ 458 Ποιν. Δικ. ἀναγραφόμενων λόγων ἀναιρέσεως.

Ἐπειδὴ, (274, 275 καὶ 458 § 1 Ποιν. Δικ.) μόνον τὸ περὶ παραπομπῆς βούλευμα δέον νὰ κοινοποιῇται ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος τῆς διαδικασίας, οὐχὶ δὲ καὶ τὸ ἀπλῶς τοῦτο ἐπικυρώσαν βούλευμα τῶν Ἐφετῶν, ὅπερ δὲν εἶναι βούλευμα παραπομπῆς. Ὡστε οὐδ' ἡ ἀνάγνωσις τοῦ τοιοῦτου βουλεύματος τῶν Ἐφετῶν ἀναγκαῖα ἐστὶ, συνφθὰ ἄρθρῳ 124 Ποιν. Δικ. διατάσσοντι τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ τῆς παραπομπῆς βουλεύματος.

ΑΠ. 98 (1876). Ἡ δήλωσις τοῦ τόπου τῆς γεννήσεως καὶ τῆς κατοικίας τοῦ κατηγορουμένου ἐν τῇ ἐτυμηγορίᾳ, ὡς καὶ κατὰ τὰς λοιπὰς τῆς διαδικασίας ἐκθέσεις, γίνεται διὰ τὴν βεβαίωσιν τῆς ταυτότητος τοῦ κατηγορουμένου. Ὅθεν, μὴ ἀμφισβητουμένης αὐτῆς, εἶναι ἀδιάφορον ἂν ἀναφέρῃ ὡς τόπον γεννήσεως τοῦ κατηγορουμένου τὸν τῆς κατοικίας αὐτοῦ· τὸ πραγματικὸν δὲ τοῦτο σφάλμα δὲν παρέχει λόγον εἰς ἀναιρέσιν.

ΑΠ. 45 (1880). Ὁ λόγος ὅτι δὲν ἀναφέρεται ἐν τῷ ἐγκλητηρίῳ ὁ τόπος τῆς γεννήσεως καὶ τῆς κατοικίας τοῦ κατηγορουμένου ὡς καὶ ὁ χρόνος, καθ' ὃν ἐξετελέσθη ἡ ἀποδοθεῖσα αὐτῷ πράξις, δὲν παρέχει ἀφορμὴν εἰς ἀναιρέσιν, ἂν μὴ περιλαμβανόμενος ἐν ταῖς περιπτώσεσι τοῦ ἄρθρου 458· διότι μόνη ἡ σημείωσις τοῦ χρόνου τῆς πράξεως ἔχει ἐπὶ τὴν ἐπιρροὴν εἰς τὴν δίκην, ὅσῳκις ὁ κατηγορούμενος ἐπικαλεῖται τὴν παραγραφὴν τῆς ἀποδοθείσης αὐτῷ πράξεως.

ΑΠ. 107 (1880). Κατ' οὐδεμίαν τοῦ νόμου διάταξιν ἀπαιτεῖται ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος νὰ ἀναφερῇται ἐν τῷ ἐγκλητηρίῳ καὶ τῇ ἐτυμηγορίᾳ ὁ τόπος καὶ χρόνος τῆς πράξεως· μόνον δὲ ἡ ἀκριβὴς σημείωσις τοῦ χρόνου τῆς πράξεως ἔχει ἐπιρροὴν, ὅσῳκις προτείνεται ὑπὸ τοῦ κατηγορουμένου παραγραφὴ αὐτῆς.

ΑΠ. 102 (1883). Δύναται τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων νὰ διατάξῃ τὴν διόρθωσιν τῶν κατὰ πρῶτον τεθέντων ταῖς ἐνόρκοις ὑπὸ τοῦ προέδρου ζητημάτων, εἰς ἀσφάλλονται ὡς πρὸς τὸν χρόνον τῆς ἐκτελέσεως τῶν πράξεων, καὶ ἀκυρώσῃ τὴν ἐπὶ τῇ βάσει αὐτῶν πρῶτην ἐτυμηγορίαν, προκαλέσῃ δὲ τὴν ἐκδοσιν νέας ἐτυμηγορίας· ἐπὶ ζητήμασι, περιλαμβάνουσιν τὸν ἀληθῆ χρόνον τῶν πράξεων, καθ' ἃ αὗται περιεγράφησαν ἐν τε τῷ βουλ. καὶ ἐν τῷ ἐγκλητηρίῳ.

ΑΠ. 161 (1876). Κατ' οὐδεμίαν τοῦ νόμου διάταξιν ἀπαιτεῖται, ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος τῆς διαδικασίας, νὰ κλητευθῇ καὶ ὁ πολιτικῶς ἐνάγων κατὰ τὴν τοινικὴν δίκην, καθ' ἣν πρόκειται νὰ παρασταθῇ ὡς τοιοῦτος.

ΑΠ. 46 (1874) 163 (1883). 'Αλλ' ὡσαύτως ὁ νόμος δὲν ἀπαιτεῖ ποινὴν ἀκυρότητος τῆς ποινικῆς διαδικασίας, ὅσῳκις ἤθελε παραταῖ εἰς τὴν ποινικὴν δίκην ὡς πολιτικῶς ἐνάγων ὁ μὴ ἔχων πρὸς τοῦτο δικαίωμα· ὅθεν δι' ἑλλειψιν νομιμοποιήσεως τοῦ πολιτικῶς ἐνάγοντος δύναται νὰ αἰρεθῇ ἡ ἀπόφασις μόνον ὡς πρὸς τὰς περὶ πολιτικῆς ἀγωγῆς διατάξεις αὐτῆς.

ΑΠ. 144 (1883). 'Ο περὶ νομιμοποιήσεως λόγος δύναται νὰ προταῖ κατὰ πρῶτον καὶ ἐνώπιον τοῦ 'Αρείου Πάγου, ἀλλὰ μὴ συγχωρουμένων αὐτῷ νὰ ἐξετάσῃ πραγματικὰ περιστατικά, ἢ ἑλλειψίς δύναται νὰ γίνῃ δεκτὴ μόνον ἐπὶ τῇ βάσει τῶν τῷ δικαστ. τῆς οὐσίας ὑποβληθέντων γεγονότων.

ΑΠ. 50 (1874). 'Η μὴ ἀκριβὴς σημειώσις τῆς κατοικίας τῶν μαρτύρων ἐν ταῖς πρακτικαῖς, ὅσῳκις δὲν ὑπεβλήθη ἐνστάσις περὶ μὴ ταυτοτήτος μαρτύρων εἰς τὸ τῆς οὐσίας δικαστήριον, δὲν ἐπάγει ἀναίρεσιν.

ΑΠ. 174 (1874) 184 (1886). Δὲν εἶναι λόγος ἀναίρεσεως ἡ παράλειψις τῆς ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ ἀναγνώσεως τοῦ βουλεύματος τῆς παραπομπῆς (ἀρθρ. 424), ἅτε μὴ διατασσομένης ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος.

ΑΠ. 58 (1860). 'Ετι δὲ μᾶλλον ἢ μὴ ἀνάγνωσις τοῦ μεταρρυθμισθέντος βουλεύματος, ἥτις οὔτε κἂν ὑπὸ τοῦ νόμου διατάσσεται.

ΑΠ. 41 (1883). 'Ο λόγος ὅτι τὸ ἐγκλητήριο, ὁ κατάλογος τῶν μαρτύρων καὶ ἡ πρὸς ἐμφάνισιν κλήσις ἐκοινοποιήθησαν τῷ κατηγορουμένῳ ἄνευ παραγγελίας πρὸς τοῦτο, δὲν ἐπάγει ἀναίρεσιν.

ΑΠ. 41 (1883). 'Ο λόγος ὅτι ὁ κατηγορούμενος προσήχθη ἀπὸ τοῦ ἐλεύθερου καὶ ἄνευ δεσμῶν δὲν εἶναι λόγος ἀναίρεσεως.

ΑΠ. 184 (1872). 'Ο λόγος ὅτι δὲν παρετέθησαν ἐν τῷ περὶ παραπομπῆς βουλεύματι τὰ οἰκτεῖα ἄρθρα τοῦ ποιν. νόμου, προτείνεται μόνον ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας, ἀλλὰ δὲν δύναται νὰ παραγάγῃ λόγον ἀναίρεσεως.

ΑΠ. 184 (1872). 'Ο λόγος, ὅτι τὰ ἐπιδοτήρια τῶν βουλευμάτων τοῦ ἐγκλητηρίου καὶ τοῦ καταλόγου τῶν μαρτύρων εἰσὶν ἄκυρα, ὡς μὴ ἀναφέροντα τὴν κατοικίαν τῶν πρὸς οὗς γίνεται ἡ ἐπίδοσις κατηγορουμένων, προτείνεται ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας, ἀλλὰ δὲν παράγει λόγον ἀναίρεσεως.

ΑΠ. 68 (1861) 6 (1880). 'Ο λόγος ὅτι ἡ προανάκρισις ἐγένετο ὑπὸ τοῦ εἰρηνοδίκου ἢ τοῦ δημάρχου καὶ οὐχὶ τοῦ ἀνακριτοῦ δὲν ἀποτελεῖ λόγον ἀναίρεσεως.

ΑΠ. 150 (1876). 'Ο λόγος, ὅτι μετὰ τὴν κήρυξιν τῆς συζήτησεως ὡς περαιωμένης ἐπετράπη ὁ λόγος τῷ εἰσαγγελεῖ, ζητήσαντι τὴν διόρθωσιν τοῦ ἐγκλητηρίου, καὶ ὅτι ἐπὶ τῇ αἰτήσει ταύτῃ διωρῶσιν τὸ ἐν τῷ ἐγκλητηρίῳ ἐπώνυμον τοῦ παθόντος, τεθέντος τοῦ ἀληθοῦς ἐπωνύμου, δὲν ἰσχύει πρὸς ἀναίρεσιν τῆς καταδικαστικῆς ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου τῶν συνόδων, ὡς μὴ ὑπαγόμενος εἰς τινὰ τῶν περὶ πτώσεων τοῦ 458 ἄρθρου τῆς ποιν. δίκης.

ΑΠ. 21 (1863). Ἐὰν τηρηθεῖσιν τῶν ἐν τοῖς ἄρθροις 273—276 καὶ 413 κοινοποιήσεων καὶ προθεσμῶν, ἀναβληθῇ ἡ δίκη εἰς ἄλλην πρὸς τὴν ἥδη ὀρισθεῖσαν δικασίμον ἐνεκεν οὐσιώδους τινὸς λόγου (ἄρθρ. 107) δὲν ἀπαιτεῖται ἐξάπαντος ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος τῆς διαδικασίας ἐπανάληψις τῶν αὐτῶν κοινοποιήσεων καὶ τήρησις τῶν αὐτῶν προθεσμῶν, ἡ δὲ ἔλλειψις τῆς γνωστοποιήσεως νέας δικασίμου δύναται νὰ ᾖ μόνον λόγος ἀναβολῆς, προβλητέος πρὸς τῆς συζητήσεως ἐπὶ ποινῇ ἀπαράδεικτου.

ΑΠ. 19 (1880). Ἐὰν ἡ συνεδρίασις ἐγένετο βραδύτερον τῆς ὁρισμένης ὥρας, δὲν ὑπάρχει λόγος ἀναίρεσεως.

ΑΠ. 111 (1855). Ἐὰν ἐγένετο πρὸς τῆς ὁρισμένης ὥρας, δὲν ὑπάρχει λόγος ἀναίρεσεως.

ΑΠ. 85 (1851). Ἡ ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἐτυμηγορίας τῶν ἐνόρκων ἐκδομένη ποινικὴ ἀπόφασις δὲν εἶναι ἀκυρος διὰ τὴν εἰς τὴν δίκην μεταλάβειν πολιτικῶς ἐνάγοντος, οὗ ἡ ἀγωγή παρεπέμφθη εἰς τὸ πολιτικὸν δικαστήριον ἢ καὶ ἀπερρίφθη ὡς ἀπαράδεκτος δι' οἰονόηποτε ἀνατρεπτικὸν λόγον.

ΑΠ. 96 (1836). Ὁ κατηγορούμενος, δυνάμενος νὰ ἀνακόψῃ ἢ προσβάλῃ δι' ἀναίρεσεως τὸ βούλευμα ἐν τῇ ὁρισμένῃ προθεσμίᾳ, δὲν δικαιούται μετὰ τὴν καταδίκην αὐτοῦ νὰ ζητήσῃ τὴν ἀναίρεσιν τῆς ἀποφάσεως ἐπὶ τῷ ὅτι δὲν ἐξητάσθῃ ἐν τῇ προανακρίσει.

ΑΠ. 115 (1877). Ἡ μεταβολὴ τῆς ἡμερομηνίας ἐν τῷ ἐγκλητηρίῳ καὶ μάλιστα ἡ προερχομένη ἐκ προφανοῦς γραφικοῦ σφάλματος, δὲν ἐπιφέρει ἀναίρεσιν, ἄτε τῆς ἀκριβείας τῆς ἡμερομηνίας τῆς πράξεως, ἥτις πολλάκις εἶναι καὶ δυσεξέλεγκτος, μὴ οὖσης οὐσιώδους στοιχείου τῆς κατηγορίας.

ΑΠ. 29 (1866). Ἄν ἡ μήνυσις περιέχῃ ἀταξίαν τινὰ ἐν αὐτῇ, δὲν ἐκ προσβάλλεται ἐγκαίρως ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας· ἀλλ' εἶναι ἀπαράδεκτος προβαλλομένη ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

ΑΠ. 92 (1869). Αἱ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ ἀπὸ 12 Δεκ. 1841 νόμου περὶ ἀνακριτικῶν καθηκόντων τῶν Ἑλληνικῶν προξενικῶν Ἀρχῶν προβλεπόμεναι διατυπώσεις δὲν εἶναι διατεταγμέναι ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος· ὅθεν ἡ παράβασις αὐτῶν δύναται μὲν νὰ προβληθῇ εἰς τὸ δικαστήριον τῶν συνεδρῶν, ἀλλ' οὐχὶ καὶ νὰ ἀποτελέσῃ λόγον ἀναίρεσεως.

ΑΠ. 79 (1869). Ὁ κατηγορούμενος, ὅστις οὐδεμίαν βλάβην ὑπέστη ἐκ τῆς εἰς τοὺς ἐνόρκους ὑποβολῆς τινος ζητήματος, ἔστω καὶ παρανόμου, ὡς μὴ παντάπασιν ἀποφανθέντων τῶν ἐνόρκων περὶ αὐτοῦ, δὲν δύναται νὰ προβάλῃ λόγον πρὸς ἀναίρεσιν.

ΑΠ. 49 (1874). Δὲν ἀπαιτεῖται ἐν τῷ διατακτικῷ τῆς ἀποφάσεως τῶν συνεδρῶν ναναφέωνται τὰ ἀποτελοῦντα τὴν κολάσιμον πρᾶξιν πραγματικὰ στοιχεῖα, ἄτε τούτων περιεχομένων ἐν τῇ ἐτυμηγορίᾳ τῶν ἐνόρκων, ἢ ἐπὶ τῇ βάσει τὸ δικαστήριον τῶν συνεδρῶν ἀπαγγέλλει τὴν εἰς τὴν προσήκουσαν ποινὴν καταδίκην τοῦ κηρυχθέντος ἐνόχου.

ΑΠ. 108 (1882). Καὶ ἐπὶ τῇ ὑποθέσει, ὅτι ἀποφασίς τις δὲν ἔφερε

τὴν ὑπογραφήν ενός ἐκ τῶν συνέδρων, καθ' ἣν ἐποχὴν ἐλήφθη ἀντίγραφον αὐτῆς ἢ ἐγένετο ἡ ἐκθεσις τῆς ἀναιρέσεως, δὲν ἔπεται, ὅτι ἐκτὸς ὑπὲρ τοῦ ἀναιρεσέοντος δικαίωμα ἐπὶ ἀκυρότητι τῆς ἀποφάσεως, ἀφ' οὗ δὲν ἀπαιτεῖται ὁ νόμος τὴν ἐντὸς ἀνατρεπτικῆς προθεσμίας ὑπογραφήν.

ΑΠ. 170 (1866). Ἡ δὲ μὴ ἐγκυρὸς σύνταξις καὶ ὑπογραφή τῶν πρακτικῶν τῆς συνεδριάσεως καὶ τῆς ἀποφάσεως ἐπιφέρει μὲν τὴν ἐπιβολὴν πειθαρχικῶν ποινῶν εἰς τοὺς ἀμελήσαντας ὑπαλλήλους κατὰ τὸ 83 ἄρθρον, ἀλλὰ δὲν ὑπάγονται εἰς οὐδεμίαν τῶν ἐπαγουσῶν ἀναιρέσιν περιπτώσεων.

ΑΠ. 14 (1876). Ἡ βουλευτικὴ τοῦ ἐνόρκου δὲν ἀποτελεῖ λόγον ἀναιρέσεως, διότι, αὕτη διαφόρους ἔχουσα βαθμούς, δὲν ἰσοφαρίζει τῇ παντελεῖ ἑλλείψει τῆς ἀκοῆς, ὅτε ὁ ἐνόρκος ἀποβαίνει φύσει ἀνίκανος εἰς ἐκπλήρωσιν τῶν ὀρκωτικῶν καθηκόντων.

ΑΠ. 50 (1846). Τὸ δικαστήριον δὲν δύναται νὰ δικάσῃ αὐτεπαγγέλτως περὶ ἀντικειμένου ἄλλοτρίου τῆς αἰτήσεως τοῦ κατηγορουμένου.

ΑΠ. 107 (1846). Ὅταν τὸ δικαστήριον καταδικάζῃ τινὰ διὰ πᾶσιν μὴ κολάσιμον, πράττει ὑπέρβασιν καθηκόντων.

ΑΠ. 28 (1880). Δὲν περιλαμβάνεται εἰς τοὺς τῆς ἀναιρέσεως λόγους καὶ ὁ τῆς ἀναρμοδιότητος, μόνον δὲ παρὰ τοῦ εἰσαγγελέως τοῦ Ἀρείου Πάγου δύναται νὰ προταθῇ ὁ λόγος οὗτος.

ΑΠ. 15 (1880). Μόνον ἐνεκα τῆς ἐν ἄρθ. 373 Ποιν. Δικ. ἀναφερομένης ἀναρμοδιότητος, δύναται ὁ κατηγορούμενος νὰ αἰτήσῃ τὴν ἀναίρεσιν τῆς καταδικαζούσης αὐτὸν ἀποφάσεως τοῦ Πλημμελειοδικείου. — Δὲν εἶναι λόγος ἀναιρέσεως ἡ μὴ ἀκύρωσις τοῦ ὀθθεν ἀορίστου κλητηρίου θεσπίσματος.

ΑΠ. 37 (1880). Ἡ μὴ ἀνγνώρισις τῆς ἱατρικῆς ἐκθέσεως δὲν ἀποτελεῖ λόγον πρὸς ἀναίρεσιν.

ΑΠ. 106 (1882). Ὅταν δὲν αἰτῆται ἀπόφασις τοῦ Δικαστηρίου τῶν Συνέδρων, ὡς πρὸς τὰ ὑπὸ τοῦ Προέδρου παραδεχθέντα, δὲν δύναται νὰ στηριχθῇ λόγος ἀναιρέσεως.

ΑΠ. 27 (1885). Δὲν εἶναι λόγος ἀναιρέσεως τὸ περιστατικὸν ὅτι ὁ εἰσαγγελεὺς παρητήθη τῆς μαρτυρίας τοῦ ἀπολειπομένου μάρτυρος, ὃν μετὰ ταῦτα προσελθόντα πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς ἐξετάσεως τῶν μαρτύρων καὶ τῆς ἀναγνώσεως τῶν βουλευμάτων καὶ τοῦ ἐγκλητηρίου ἐξήτασε.

ΑΠ. 44 (1887). Τὸ ἄρθ. 458 Ποιν. Δικ. δὲν ἀναγράφει καὶ τὴν ἀναρμοδιότητα τοῦ δικαστηρίου τῶν συνέδρων ὡς λόγον ἀναιρέσεως, δυνάμενον νὰ προβληθῇ καὶ ὑπὸ τοῦ καταδικασθέντος, οἱ δὲ παρὰ τῷ ἄρθρῳ 477 Ποιν. Δικ. ἀναγραφόμενοι λόγοι ἀναρμοδιότητος καὶ ὑπὲρ τῆς ἀποφάσεως καθηκόντων προβάλλονται μόνον ὑπὸ τοῦ παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ εἰσαγγελέως. Ἀρα οἱ λόγοι ἀναιρέσεως ὅτι αὗ ἀναιρέσεων ἄλλοδαπὸς εἶστι καὶ ἐν τῇ ἄλλοδαπῇ ἐτελέσθησαν αἱ εἰς αὐτὸν ἀποδιδόμεναι ἐγκληματικαὶ πράξεις ἀπαράδεκτοί εἰσιν ὑπὸ τοῦ καταδικασθέντος προβαλλόμενοι.

ΑΠ. 93 (1888). Ἡ ἀναρμοδιότης δὲν περιλαμβάνεται μετὰ τῶν

ὑπὸ ἄρθρου 458 Ποιν. Δικ. ἀναφερομένων λόγων ἀναίρεσεως τῶν ἀποφάσεων τῶν Δικαστηρίων τῶν Συνόδων, οὓς κατὰ τὸ προηγούμενον ἄρθρον δικαιούται νὰ προβάλλῃ μετὰ τῶν ἄλλων καὶ ὁ κατηγορούμενος· κατὰ δὲ τὸ ἄρθρον 477 ἡ ἔνεκα ἀναρμοδιότητος ὑπερβάσις τῶν καθηκόντων τῆς υπηρεσίας παντός Ποινικοῦ Δικαστηρίου προβάλλεται ὡς λόγος ἀναίρεσεως παρὰ μόνου τοῦ παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ Εἰσαγγελέως καὶ τῇ προτάσει μόνον αὐτοῦ ἀναιροῦνται λόγῳ ἀναρμοδιότητος καὶ ὑπερβάσεως τῶν ποινικῶν δικαστηρίων.

ΑΠ. 119 (1889). Ἡ μὴ ἀνάγνωσις τῆς ἱεροδικαστικῆς ἐκθέσεως, εἰς ἣν ἐγένετο περὶ τούτου αἵτησις παρὰ τοῦ κατηγορουμένου, δὲν εἶναι λόγος ἀναίρεσεως ἐκ τῶν ἐν ἄρθρῳ 458 Ποιν. Δικ.

ΑΠ. 77 (1879). Κατ' οὐδεμίαν τοῦ νόμου διάταξιν εἶναι ἀνάγκη νὰ κοινοποιηθῇ πρὸς τὸν κατηγορούμενον ἡ ἀπόφασις τῶν συνόδων, δι' ἧς διετάχθησαν κρείττονες ἀποδείξεις, ἧς ἔλαβεν οὗτος γνώσιν, παρὼν ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ κατὰ τὴν δημοσίευσιν αὐτῆς.

ΑΠ. 43 (1864) 68 167 (1875) 148 (1877). Οὐδεμία τοῦ νόμου διάταξις ἀπαγορεύει τὴν δι' ἐνὸς ἀποδεικτικοῦ βεβαιώσιν τῆς ἐπιδόσεως ἑγγράφου πρὸς πλείονας κατηγορουμένους· ἀνάγκη μόνον νὰ βεβαιούται, ὅτι ἐπεδόθη ἀνὰ ἕν ἑγγράφον πρὸς ἕκαστον τῶν κατηγορουμένων.

ΑΠ. 44 (1900). Ἐπειδὴ κατ' οὐδεμίαν διάταξιν τοῦ νόμου ἀπαιτεῖται καὶ μάλιστα ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος τῆς διαδικασίας, ὅτε καὶ μόνον επιτρέπεται ἀναίρεσις, νὰ μνημονεύονται εἰδικῶς ἐν τῇ ἀποφάσει καὶ τοῖς πρακτικοῖς οἱ λόγοι τῶν κωλυμάτων τῶν μὴ λαμβανόντων μέρος πρὸς συγκρότησιν τοῦ δικαστηρίου τῶν συνόδων δικαστῶν, ἀναπληρουμένων διὰ τοῦτο ὑπ' ἄλλων, οὐδ' ὅτι ὁ ἀναπληρωτὴς τῶν τοιούτων δικηγόρος ἔχει πενταετὴ ὑπηρεσίαν δικηγορικὴν ὥστε ἀπορριπτέος ἐστὶν ὁ πρῶτος λόγος ἀναίρεσεως, εἰς οὐδεμίαν τῶν λοιπῶν διατάξεων ἄρθ. 458 Ποιν. Δικ. δυνάμενος νὰ ὑπαχθῇ.

ΑΠ. 54 (1845). Ὁ λόγος ὅτι πράξεις μηδεμίαν συνάφειαν ἔχουσαι πρὸς ἀλλήλας, ἀνεκρίθησαν καὶ ἐδικάσθησαν συνάμα προτεινόμενοι κατὰ πρῶτον ἐνώπιον τοῦ Α. Π. δὲν δύναται νὰ θώγῃ ἀφορμὴν πρὸς ἀναίρεσιν, διότι ἐκ τῶν παραβιάσεων, αἱ ὁποῖαι δύνανται νὰ προβληθῶσιν ἐνώπιον τοῦ δικάζοντος τὴν οὐσίαν δικαστηρίου δὲν παράγεται λόγος ἀναίρεσεως.

ΑΠ. 67 (1898). Ἐπειδὴ δὲν ἀπαιτεῖτο ὑπὸ τοῦ νόμου γνωστοποίησις παρὶ τῆς ἀναγνώσεως τῆς νεκροσκοπικῆς ἐκθέσεως. Ἐπειδὴ μόνον τὸ παραπεμπτικὸν βούλευμα, τὸ περιέχον τὴν ἀποδιδυμένην τῇ κατηγορουμένῳ πρᾶξιν, πρέπει νὰ κοινοποιηθῇ αὐτῷ (247 Ποιν. Δικ.) καὶ τοῦτο οὐχὶ κατὰ τύπον, ἀλλ' ἵνα λαμβάνων γνώσιν τῆς κατηγορίας παρασκευάσῃ τὰ μέσα τῆς υπερασπίσεώς του ὁ κατηγορούμενος· τὰ δὲ βούλευμα τῶν ἐφετῶν, ἀπλῶς ἐπικυρώσαν τὰ τῶν πλημμελειοδικῶν καὶ μὴ συντελοῦν κατ' οὐδὲν εἰς παρασκευὴν τῶν μέσων τῆς υπερασπίσεως, εἰς ἣν ἦτο ἀνάγκη νὰ κοινοποιηθῇ.

Ἐπειδὴ εἰς ἐννοεῖαν ἔλυσαν ἐπὶ μεταίῳ καὶ περὶ τῶν καὶ τὸ δευτέρον ἐλαφρυντικὸν ζήτημα ἀποφατικῶς, ἐνῶ ἐλύθη οὕτω ἤδη τὸ πρῶ-

τον, κατ' οὐδὲν ἐβλάβη ὁ ἀναιρεσίμων καὶ ἐπομένως οὐδὲν ἔχει συμφέρον νὰ παραπονηθῇ κατὰ τῆς ἀποφάσεως.

Ἐπειδὴ ἡ εἰσδοξὸς τοῦ γραμματέως παρὰ τοῖς ἐνόρκοις ἐν τῷ δοματίῳ τῆς διασκέψεως, δὲν εἶναι λόγος ἀναιρέσεως εἰς μηδεμίαν τῶν περιπτώσεων τοῦ ἀρθροῦ 458 Ποιν. Δικ. δυνάμενος νὰ ὑπαχθῇ.

ΑΠ. 54 (1897). Ἐπειδὴ ἐκτός τοῦ ὅτι ἡ τῆς νεκροψίας ἔκθεσις τοῦ ἱατροῦ Π. συντάχθη μεθ' ὁρκισιν αὐτοῦ ἐφ' ᾧ παρ' αὐτῷ ἱατροδικαστικὰς πράξεις, ὡς προκύπτει ἐξ αὐτῆς, καὶ εἶναι διὰ τοῦτο ἔγκυρος, ἀποτελοῦσα νόμιμον ἀποδείξεως μέσον, ἀλλὰ καὶ ἄκυρος ἐὰν ἦτο δὲν ἐπύγγοτο, ἀναγνωσθεῖσα, τὴν ἀναιρέσιν τῆς αποφάσεως, διότι ἡ τοιαύτη ἀνάγνωσις δὲν εἶναι ἀπηγορευμένη ἐπὶ ποινῇ μάλιστα ἀκυρώσεως τῆς διαδικασίας, οὐδ' ὑπάγεται εἰς ἄλλην τινὰ περιπτώσιν τοῦ ἀρθροῦ 458 Ποιν. Δικ., οὐδ' ἀποτελεῖ ἔκθεσιν ἐξετάσεως μάρτυρος ἐκτός ἀκροατηρίου, μὴ ληφθεῖσα ὑπὸ ἀνακριτικοῦ ὑπαλλήλου καὶ ἀπλῆ ἱατροδικαστικῇ ἔκθεσις οὐσα.

Ἐπειδὴ, ὡς προκύπτει ἐκ τῆς ἐτυμηγορίας τῶν ἐνόρκων, τὸ ζήτημα τοῦ διὰ χαλεπῶν ὀνειδισμῶν, δεινῆς ὕβρεως ἢ βαρείας αἰτίας τοῦ ἀναιρεσίοντος ὑπὸ τοῦ παθόντος ἐλύθη ἀποφατικῶς· διότι κατὰ τὴν ἐννοίαν τοῦ ἀρθροῦ 440 Ποιν. Δικ. τὸ «ὄχι» προτασσόμενον ἐν τοῖς ζητήμασι τῆς ἐτυμηγορίας τῶν ἐνόρκων ἀποτελεῖ τὸν πανηγυρικὸν τύπον τῆς ἀσπληντικῆς ἀπάντησεως τῶν ἐνόρκων, ὥστε ἐξετάζων τὴν ἀπάντησιν ὁ Ἀρετὸς Πάγος εὐρίσκει αὐτὴν ἀρνητικὴν, ὡς τὴν εὔρε καὶ τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων, οὐδὲ προκύπτει ἐξ αὐτῆς ἀντίφασις ἢ ἀσάφεια τῆς ἐτυμηγορίας.

ΑΠ. 148 (1900). Ἐπειδὴ ὁ ἀναιρεσίμων νομίμως ἐδικάσθη ἐρήμην διότι οὐδεὶς νόμος ὑποχρεοῖ εἴτε τὸν εἰσαγγελεὰ εἴτε τὸν καθ' αὐτὴν παρόντα νὰ καλέσῃ καὶ τὸν ὡς πολιτικῶς ἐνάγοντα παρεμβαίνοντα πρὸς συζήτησιν τῆς παρεμβάσεως του, ἀλλ' ὥφειλεν οὗτος παρακολουθῶν τὴν πορείαν τῆς ποινικῆς δίκης νὰ πληροφορηθῇ περὶ τῆς ἡμέρας τῆς διεξαγωγῆς αὐτῆς καὶ νὰ προσέλθῃ κατὰ τὴν δικάσιμον πρὸς ὑποστήριξιν τῶν ἀξιώσεων του· ὥστε νομίμως παρέστη ὁ ἀναιρεσιβλήτος κατὰ τὴν συζήτησιν καὶ ὑπέβαλε προτάσεις κατὰ τῆς κατ' αὐτοῦ κοινοποιηθείσης παρεμβάσεως τοῦ ἀναιρεσίοντος.

Ἐπειδὴ οἱ λοιποὶ λόγοι ἀναιρέσεως εἰσὶν ἀπορριπτέοι ὡς ἄνευ συμφέροντος προτείνόμενοι, διὸ κατὰ τὸ ἀρθρον 342 Ποιν. Δικ. ἡ ἐρήμην τοῦ πολιτικῶς ἐνάγοντος ἀπορρίψις τῆς ἀγωγῆς του οὐδὲν ἄλλο ἐπάγεται ἀποτέλεσμα εἰμὴ τὴν καταδίκην αὐτοῦ εἰς τὰ δικαστικὰ ἔξοδα· οὐδὲν οὖν οὗτος νὰ κάμῃ καὶ μετὰ ταῦτα τὰς πολιτικὰς ἀπαιτήσεις του ἐνώπιον τῶν πολιτικῶν δικαστηρίων, μηδὲνως ἐμποδιζόμενος ὑπὸ οἰουδήποτε σκεπτικοῦ ἢ διατακτικοῦ τῆς προσβαλλομένης ἐρήμην ἀποφάσεως.

ΑΠ. 21 (1890). Κατὰ ἀρθρον 458 Ποιν. Δικ. πᾶσα παραδίκαια τῆς Δικονομίας μὴ ἀναφερομένη ρητῶς ἐν τῷ ἀρθρ. τούτῳ δύναται νὰ προβληθῇ μόνον ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου τῶν Συνέδρων, τὸ δὲ περὶ τῆς καλῆς ἢ κακῆς θέσεως τῶν ζητημάτων δὲν περιέχεται ἐν τῷ ἐρήμ.

ἄρθρῳ, ἐξ ἐναντίας κατὰ τὸ ἄρθ. 428 α' κατὰ τῶν ζητημάτων παρατηρήσεις τοῦ εἰσαγγελέως ἢ τοῦ κατηγορουμένου πρέπει νὰ πρατίζονται ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου τῶν Συνέδρων.

ΑΠ. 10 (1859). Τὰ παρὰ τοῦ αὐτεπαγγέλτως διοριζομένου συνηγότου δικαιολογήματα μὴ λαμβανόμενα ὑπ' ὄψιν ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου τῶν συνέδρων δὲν εἶναι λόγος ἀναίρεσεως, ὅταν ὁ κατηγορούμενος ἀθωωθεί.

ΑΠ. ρλζ' (1837). Ἡ μὴ τήρησις τῶν ἐν τοῖς ἄρθροις 274, 275 καὶ 113 ποιν. δικ. ὠρισμένων ἐπιφέρει ἀναίρεσιν.

ΑΠ. 59 (1856). Ὁ λόγος, ὅτι ἡ κλήσις ἐγείνη διὰ τὸ ἀκροατήριον ἐν τῷ Α0. ἐφετῶν καὶ ὄχι διὰ τὸ ἐν Α0. Κακουργιοδικεῖον, εἶναι παράδικτος, προτεινόμενος, κατὰ πρῶτον ἐνώπιον τοῦ Αρ. Πάγου.

ΑΠ. 126 (1856). Ὁ Αρ. Πάγος δὲν ἐπεμβαίνει, ἀν ὁρθῶς τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων διέταξε ν' ἀναγνώσθῃ χωρίον τι τῆς ἐν τῇ ἀναίρεσει καταθέσεως μάρτυρός τινος.

ΑΠ. 5 (1843). Τὸ ἐσφαλμένον τῶν αἰτιολογιῶν δὲν εἶναι λόγος ἀναίρεσεως ἀν ἄλλως τὸ διατακτικὸν τῆς ἀποφάσεως ἦναι ὀρθόν.

ΑΠ. 137 (1898). Ἐπειδὴ ὁ λόγος ἀναίρεσεως ὅτι ἀνεγνώσθη ἱατροδικαστικὴ ἔκθεσις ἄκυρος, μὴ περιέχουσα τὸν τύπον τῆς συντάξεώς της καὶ ἀπορριπτέος διότι καὶ ἄκυρος ἀν ὑποτεθῇ ἡ ἀναγνώσθησα ἔκθεσις ἀκροφίας, δὲν ἐπέρχεται ἀναίρεσις ἐκ τῆς ἀναγνώσεως αὐτῆς μὴ δυναμένη νὰ ὑπαχθῇ εἰς οὐδεμίαν περίπτωσιν τῶν ἐν τῷ ἄρθρῳ 458 τῆς Ποιν. Δικ. ἀναγραφόμενων λόγων ἀναίρεσεως.

ΑΠ. 51 (1896). Ἐπειδὴ ὁ πρῶτος ἐν ταῖς προτάσεσι λόγος, εἰς μὴ ἀναβολὴν τῆς δίκης διὰ συλληψὶν μαρτύρων τινῶν ὡς ψευδόρκων καὶ εἰς ἀπορριπτέον ἐντεῦθεν τῆς κρίσεως τῶν ἐνόρκων κατὰ τοῦ ἀναιρεσέοντος καὶ εἰς παράλειψιν τῆς σημειώσεως τούτων ἐν τοῖς πρακτικοῖς ἀφορῶν, καὶ οὐδεμίαν τῶν περιπτώσεων τοῦ ἄρθ. 458 Ποιν. Δικ. ὑπαγόμενος, ἀποβαίνει ἐπίσης ἀπορριπτέος διὰ τοῦτο δὲ καὶ ἡ περὶ πλαστότητος τῶν πρακτικῶν, ὡς μὴ σημειουμένης ἐν αὐτοῖς τῆς εἰρημένης συλλήψεως τῶν μαρτύρων, πρότασις τοῦ ἀναιρεσέοντος δὲν εἶναι ἐξεταστήα, ἀλλὰ ματαία καὶ περιττή.

ΑΠ. 35 (1899). Ἐπειδὴ, ἐκτός ὅτι ἡ περὶ νεκροφίας ἔκθεσις τοῦ ἱατροῦ II. εἶναι ἔγκυρος, ὁρισθέντος ἐφ' ἑαυτῇ τοῦ ἱατροῦ δι' ἱατροδικαστικὰς πράξεις κατὰ τὸ ἄρθρον 101 Ποιν. Δικ., ἀλλὰ καὶ ἄκυρος ἐὰν ἡ ἀναγνώσις αὐτῆς δὲν ἐπάγεται ἀναίρεσιν τῆς ἀποφάσεως εἰς οὐδεμίαν τῶν περιπτώσεων τοῦ ἄρθρου 458 Ποιν. Δικ., δι' ἧς καὶ μόνας ἀπορρίπτεται ἀναίρεσις ὑπαγομένη.

ΑΠ. 52 (1847). Ἡ κατὰ παραδρομὴν ἡμαρτημένη σημείωσις τοῦ ἄρθρου τοῦ ποιν. νόμου ἐν τῷ ἐγκλητηρίῳ δὲν καταριθμεῖται ἐν τοῖς λόγοις τῆς ἀναίρεσεως.

ΑΠ. 136 (1860). Ἐπίσης ἡ παντελὴς ἑλλειψις μνείας τοῦ παραβαθέντος ἄρθ. τοῦ ποιν. νόμου ἐν τῷ ἐγκλητηρίῳ ἐγγράφῳ, δὲν ἐπάγει ἀναίρεσιν, ἄτε τούτου μὴ διατάσσομένου ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος, τοῦ

δὲ ἐγκλητηρίου ἐγγράφου στηριζομένου εἰς τὸ περὶ παραπομπῆς ^{βούλ.}
 λευμα, καὶ ἐπομένως τῶν τυχόν ἐλλείψεων αὐτοῦ ἀναπληρουμένων ^{ἐκ}
 τοῦ περιεχομένου τοῦ βουλευματος.

ΑΠ. 33 (1879). Ὁ λόγος, ὅτι προκειμένου περὶ ὑπεξαίρεσως
 υπερβαίνουσας τὰς 50 δραχμὰς, τὸ δικαστήριον τῶν συνεδρῶν, ^{ἐκ}
 τρεῖς μαρτυρικὴν ἀπόδειξιν παρὰ τὸ ἄρθρον 94 τῆς ποιν. δικον. ^{ἐκ}
 συνδυασμῷ πρὸς τὸ 300 τῆς πολιτ. δικον. διαιρέσαν τὴν ἐνώπιον τοῦ
 ἀνακριτοῦ δηλολογίαν τοῦ κατηγορουμένου καὶ παραδείξαντες ὡς ἀρκούν
 ἐγγράφου ἀποδείξεως ἀνυπόγραφον τινα σημείωσιν παρὰ τὴν διάταξιν
 τῆς πολιτ. δικ., εἰναι λόγος ἀναγόμενος εἰς παραβίασιν δικονομικῆς δια-
 τάξεως καὶ οὐχὶ τοῦ ἁρθρου 458.

ΑΠ. 35 (1899). Ἡ κατόπιν ἐμφάνισις καὶ ἐξέτασις, γενομένη μά-
 λιστα ἄνευ ἀντιρρήσεως τινος οἰκιστῆ, δὲν μεταβάλλει τὴν ἰδιότητα
 αὐτοῦ ὡς μάρτυρος ὑπερισπίσεως καὶ δὲν ἀποτελεῖ ἐπομένως λόγον ἀναί-
 ρεσως εἰς οὐδεμίαν τῶν περιπτώσεων ἁρθρου 458 Ποιν. Δικ. ὑπαγομένην.

ΑΠ. 13, 42 (1865). Κατὰ τὸ 458 ἄρθρον πᾶσα μὴ ἀναφερο-
 μένη ἐν αὐτῷ ὥρισμένως παράθεσις τῶν τύπων τῆς διαδικασίας δι-
 ναται νὰ προσβληθῇ μόνον διαρκούσης τῆς συζητήσεως ἐνώπιον τῶν συν-
 ὄρων, δὲν παρέχει ἐπομένως λόγον εἰς ἀναίρεσιν, ὅτι ἀνεγνώσθη ἐκθε-
 σις συνταχθεῖσα ὑπὸ μὴ ὥρισμένου ἱατροῦ.

ΑΠ. 25 (1891). Ὁ λόγος ἀναίρεσως ὅτι, γενομένης διακοπῆς τῆς
 συνεδριάσεως καὶ ἀναβολῆς τῆς δίκης μετὰ μεσημβρίαν, οἱ ἐνόρκοι συ-
 νεκοινώνησαν μετὰ τοῦ κοινοῦ, ἐστὶν ἀπαράδεκτος, μὴ δυνάμενος νὰ
 ἀναχθῇ εἰς οὐδένα τῶν ἐν τῷ ἁρθρῳ 458 Ποιν. Δικον. ἀναφερομένων
 λόγων ἀναίρεσως.

ΑΠ. 7 (1855). Ἐπειδὴ ἐκ τῶν πρακτικῶν τοῦ Κακουργιοδικείου
 ἀποδεικνύεται ὅτι κατὰ τὴν ἐπὶ ἀκροατηρίου ἐξέτασιν τῶν μαρτύρων
 Κ. καὶ Π. μόνον ὁ πρόεδρος τῶν Συνεδρῶν ἔλαβεν ἀντιπαράστασιν τῶν
 μαρτύρων τούτων μετὰ τοῦ μάρτυρος Γ. καὶ ἐνήργησεν ἐντὸς τῆς ἐξου-
 σίας ἣν τῷ παρέχουσι τὰ ἄρθρα 417 καὶ 365 ποιν. δικ. ἐντεῦθεν δὲ
 οὐδὲν δικαίωμα τοῦ δικαζομένου Μ. προσεβλήθη.

Ἐπειδὴ, ἔάν, ὡς ἰσχυρίζεται ὁ Μ., ὅτε ἐδικάζετο ἐνώπιον τοῦ Κα-
 κουργιοδικείου, ὑπῆρχεν ἐν τῇ δικαιογραφίᾳ ἐγγράφος ἐκθεσις τοῦ νομο-
 ατροῦ Π., παρεδρόθῃ εἰς τοὺς ἐνόρκους μετὰ τῶν λοιπῶν ἐγγράφων, καὶ
 ἔλαβον οὗτοι γνῶσιν αὐτῆς, ἢ μὴ ἐπὶ ἀκροατηρίου ἀνάγνωσίς της
 ἀφεῖν δὲν ἐξητήθη, δὲν παρέχει ἀφορμὴν πρὸς ἀναίρεσιν.

Ἐπειδὴ ἡ ἐκ τῆς δικαιογραφίας ἐλλείψις τῆς ἐν τῇ ἀνακρίσει μαρ-
 τυρίας τοῦ Π., καὶ ἡ ἐλλείψις τῆς ὑπογραφῆς τοῦ ἐιρηνοδίκου, εἶναι
 λόγοι ἀναγόμενοι εἰς προδικασίαν τῆς ἀνακρίσεως, καὶ ὡς τοιαῦτοι εἶναι
 ἀπαράδεκτοι, μὴ προταθέντες ἐνώπιον τοῦ Κακουργιοδικείου (458 ποιν.
 δικονομίας).

Ἐπειδὴ τὸ ὄνομα τοῦ ἰδιοκτητήματος τῶν κλαπέντων πραγμάτων ἀνα-
 φέρεται εἰς τὴν ἐτυμηγορίαν τῶν ἐνόρκων διαλαμβάνουσαν ὅτι ἡ κλοπὴ
 ἐπὶ ἀχθῇ εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Γ., ὅπερ ἐννοεῖ καὶ ἰδιοκτήμονα τῶν κλα-

αίτησιν, ἐκτὸς δὲ τούτου τὸ ὄνομα τοῦ ἰδιοκτῆμονος δὲν εἶναι ἐκ τῶν συνστατικῶν τῆς πράξεως, ἀλλ' ἀρκεῖ νὰ ὑπάρχωσι τὰ ἐν 371 ποιν. Νόμου ἀναφερόμενα στοιχεῖα, περὶ τῆς ὑπάρξεως τῶν ὁποίων ἐπὶ τοῦ προκειμένου οὐδεμίαν ἀντίρρησης.

ΙΑ'. Ἐκτελέσεις.

459. Πᾶσα παρὰ τοῦ δικαστηρίου τῶν κακουργιοδικῶν ἐκδοθεῖσα ποινικὴ ἀπόφασις ἐκτελεῖται, ἂν δὲν ἔγινεν αἴτησις περὶ ἀναιρέσεως, ἀμέσως μετὰ τὴν παρέλευσιν τῆς καμῖμου προθεσμίας. Ἐὰν δὲ ἔγινε τοιαύτη αἴτησις, ἐντὸς ἑκατοσιτεσσάρων ὥρων μετὰ τὴν κοινοποίησιν τῆς ἀπορριπτουμένης τῆς αἰτήσεως ἀποφάσεως. — Ἡ ἐκτέλεσις γίνεται, καθὼς καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν τοῦ ἀρθροῦ 405, ὡς πρὸς τὸ ποινικὸν μὲν μέρος, ἐπιμελεία τοῦ παρὰ τοῖς ἐφέταις εἰσαγγελέως ἢ τοῦ παρ' αὐτοῦ ὑποκατασταθέντος εἰσαγγελέως πρωτοδικῶν, ὡς πρὸς τὸ πολιτικὸν δὲ μέρος, ἐπιμελεία τοῦ πολιτικῶς ἐνάγοντος. Π.Δ. 354.359, 406. 466. Π. Ν. 17. Ὁργ. Δικ. 95. 103.

ΑΠ. 42 (1866). Ἐπειδὴ ἐκ τῶν ἐν τῇ δικογραφίᾳ ἀποφάσεων προκύπτουσι τὰ ἐξῆς γεγονότα, ἥτοι 1) ὅτι ὁ Μ. κατεδικάσθη διὰ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 92 τῆς 18 Δεκεμβρίου 1865 ἀποφάσεως τῶν συνέδρων εἰς εἰρκτὴν πέντε ἡμισυ ἐτῶν, ἕνεκα παραβιάσεως ἀρθ.374 § 9, 376 § 9 καὶ 111 ποιν.Νόμου· 2) ὅτι, ἐνῶ ὁ πρόεδρος τῶν συνέδρων κατὰ τὸ ἀρθρο 455 ἀπειλοῦντο εἰς αὐτὸν ὅσα ἀπαίτουνται, διὰ νὰ ἦναι παραδεκτὸν τὸ ἐν ὅλῳ τῆς ἀναιρέσεως μέσον κατὰ τῆς ἀνωτέρω ἀποφάσεως, ὁ Μ. ἐξύβρισε τοὺς τε συνέδρους καὶ ἐνόρκους, διαρκούσης ἐτι τῆς συνεδριάσεως τῆς δίκης, ἐφ' ἧς ἐξεδόθη ἡ ἂν μνημονευθεῖσα ἀπόφασις· καὶ 3) ὅτι ἕνεκα τῆς ἐξυβρίσεως ταύτης, τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων, ὡς ἀμέσως ἐδίκασεν αὐτήν, κηρύξαν αὐτὸν ἐνοχον τῆς πράξεως ταύτης διὰ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 93 18 Δεκεμβρίου 1865 ἀποφάσεως, ἀπεφῆνατο, ὅτι ἐπεκτείνεται αὐτῇ ταύτης τῆς ἀποφάσεως τὴν ἐπιβληθεῖσαν πρὸ μικροῦ, διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 92 ἀποφάσεως, εἰρκτὴν τῶν ἐτῶν 5 1/2, εἰς εἰρκτὴν 7 καὶ 1/2 ἐτῶν, ἐφαρμόσαν ἀρθ. 109 Ποιν. Νόμου.

Ἐπειδὴ οὕτω ἀποφνηνόμενον τὸ δικαστήριον δὲν παρέβιασεν τὸ ἀρθ. 108 ποιν. Νόμου, οὐτε ὑπερέβη τὰ καθήκοντα αὐτοῦ, διότι τὸ ἀρθ. 109 ποιν. Νόμου ἐφαρμόζεται καὶ ἐν τῇ περιπτώσει, καθ' ἣν ἡ προεκδοθεῖσα τυχὸν κατὰ τινος ἀπόφασις δὲν κατέστη εἰσέτι ἀμετάκλητος. Ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου, ἡ ὑπ' ἀριθ. 92 ἀπόφασις δὲν εἶχε κατασταθῇ.

ἀμετάκλητος, κατὰ τὴν ἑκδοσιν τῆς αὐθημερὸν δημοσιευθείσης ἐκείνης ὑπ' ἀριθ. 93 ἀποφάσεως, ὡς ὑποκειμένης εἰσέτι εἰς τὸ ἐνδίκον τῆς ἀναρρέσεως μέσον, τοῦ ὁποίου τὸ ἐκκρεμές ἢ ἡ χρῆσις (459 ποιν. δίκ.) ἀναστέλλει τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ποινικῶν ἀποφάσεων· ἐπομένως μὴ οὐδὲ ἀμετακλήτου τῆς ὑπ' ἀριθ. 92 ἀποφάσεως κατὰ τὴν ἑκδοσιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 93, τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων ἠδύνατο, ὡς ἐπράξε, νὰ ἐπιτείνῃ ἀπλῶς διὰ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 93 τοῦ 1865 ἀποφάσεως, ἣν εἶχε πρὸ μικροῦ ἐπιβάλλει κατὰ τοῦ Μ. ποινῆν, προσθεὶν τὸ νέον πλημμέλημα ὡς ἐπιβαρυντικὴν αἰτίαν εἰς τὴν βαρυτέραν ποινὴν, δι' ἧς ἐτιμωρήθη τὸ προηγουμένη ἀξιοποινος πρᾶξις, χωρὶς διὰ τούτου νὰ παραβιάσῃ τὸ ἄρθρον 108 ποιν. Νόμου ἢ νὰ περιπέσῃ εἰς ὑπέροχασιν καθηκόντων, ὡς εἴρηται, δυνάμει τῆς ἐξουσίας, ἣν ἐπὶ συρροῇς ἀξιοποιῶντων πράξεων διδὲ εἰς τὰ δικαστήρια τὸ ἄρθρ. 109, κατ' ἐξαίρεσιν εἰδικὴν τῆς γενικῆς διατάξεως τοῦ § 3 ἄρθ. 108.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

Διαδικασία κατὰ φυγοδίκων καὶ ἀπόντων.

Α'. Ἐπὶ πλημμελημάτων.

460. Ἐάν τις κατηγορηθεῖς ἐπὶ πλημμελήματι, δὲν ἦναι παρών, καὶ ἀγνοῖται ὁ τόπος τῆς διαμονῆς του, καὶ ἐπομένως ἐν τῇ προανακρίσει οὔτε ἐφυλακίσθη, οὔτε, ἐκδοθέντος κατ' αὐτοῦ κλητηρίου ἐπικρίματος, ἐνεφανίσθη (ἄρθρ. 193 καὶ 194), καὶ μολοντοῦτο παρεπέμφθη, κατὰ τὸ ἄρθρον 255, εἰς τὸ δικαστήριον τῶν πλημμελειοδικῶν, ἐκδίδεται κατ' αὐτοῦ καὶ ἄλλο κλητήριο ἐπικριμα ἐπιμελεία τοῦ παρὰ τοῖς πρωτοδικαῖς εἰταγγελέως ἢ τοῦ ἰδιώτου κατηγοροῦ.

461. Τὸ κλητήριο ἐπικριμα πρέπει, καθὼς καὶ πᾶσα κλήσις, νὰ ἀναφέρῃ ῥητῶς τὸ πλημμέλημα καὶ τὸν κατηγοροῦμενον, καὶ νὰ ᾔηται πρᾶσιν καὶ ἐσφραγισμένον καὶ ὑπογεγραμμένον. — Τρεῖς μῆνας τοῦλάχιστον πρὶν τῆς ἐν τῷ κλητηρίῳ ἐπικρίματι πρὸς ἐμφάνισιν ὠρισμένης δικασίμου ἡμέρας τοιχοκολλᾶται τοῦτο δημοσίως εἰς τὴν τελευταίαν κατοικίαν τοῦ κατηγορουμένου, καὶ εἰς τὴν κα-

θέδραν τοῦ δικαστηρίου τῶν πλημμελειοδικῶν, καί, ἐκτὸς
 τούτου, δημοσιεύεται εἰς ἓν ἢ καὶ πλείονα δημόσια φύλλα.
 Π. Δ. 162.

ΑΠ. 36 (1849). Ἡ διὰ τοιχοκολλήσεως εἰς τὸν διὰ δημοσίαις τοιχο-
 κολλήσεις προσδιορισμένον τόπον ἢ χωρίον κλητέυσι τῶν φυγοδικῶν
 εἶναι ἰσχυρά.

ΑΠ. 75 (1839). Κατὰ τὸ ἀρθ. 461 τῆς ποιν. δικον., τὸ κλητήριο
 ἐπίκριμα πρέπει ν' ἀναφέρῃ ρητῶς τὸ πλημμέλημα καὶ τὸν κατηγο-
 ρούμενον καὶ νὰ ᾖται προσηκόντως ἐσφαγισμένον καὶ ὑπογεγραμμένον.

ΑΠ. 15 (1845). Τὸ ἐπίκριμα μὴ ὄν συντεταγμένον μῆτε ἐπικυρω-
 κῖον παρὰ τοῦ ἐπιτετραμμένου τῆν τοιχοκολλήσιν, εἶναι ἄκυρον, καὶ
 ἐκμείνων ὁ κατηγορούμενος δὲν δύναται νὰ δικασθῇ ἐρήμην.

ΑΠ. 9 (1845). Ἐκ 460, 461 καὶ 463 ποιν. δικον. προκύπτει, ὅτι
 ἵνα δικασθῇ ἐρήμην κατηγορούμενός τις ἐπὶ πλημμελήματι, αὐτὸς ἀγνοεῖ-
 ται ὁ τόπος τῆς διαμονῆς, ὅσον νὰ ἐκδοθῇ κατ' αὐτοῦ καὶ δευτέρον

κλητήριο ἐπίκριμα τοιχοκολλώμενον τρεῖς μῆνας τοῦλάχιστον πρὸ τῆς
 δικασίμου δημοσίως, ἡ δὲ δημοσία αὕτη τοιχοκολλήσις ἐπέχει τόπον
 ἐπαύσεως πρὸς αὐτόν· ὅθεν ἀναγκαίως πρέπει συναδᾷ πρὸς τὸ ἀρθρον

191 τῆς ποιν. δικον. ὁ τῆν τοιχοκολλήσιν ἐπιτετραμμένος νὰ παρέχῃ
 ἀποδεικτικὸν κεχρονολογημένον καὶ ὑπογεγραμμένον ὑπ' αὐτοῦ, διαλαμ-
 βάνον τὴν ἡμέραν καὶ ὥραν, ὡς καὶ τὸν τόπον τῆς τοιχοκολλήσεως.

ταῦτα δὲ ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος, διότι ἄλλως δὲν ὑπάρχει ἡ νόμιμος ἀπό-
 δέξις τῆς νομίμου τοιχοκολλήσεως.

ΑΠ. 28 (1847). Ἐκ 461, 462 καὶ 194 ποιν. δικον. καὶ ἀρθ. 75
 ποιν. διατιμῆσεως δηλοῦται, ὅτι ἡ ὑπὸ τοῦ ἀρθρου 461 ἐπιταγμένη
 τοιχοκολλήσις τοῦ κλητηρίου ἐπικρίματος γίνεται εἰς τοὺς ὁρισμένους

διὰ τὰς δημοσίας τοιχοκολλήσεις ἐγγράφων ἐν τῷ δήμῳ τοποῦς ὅπου
 τελευταῖον κατῴκει ὁ κατηγορούμενος ἐπιμελεῖται τῶν δημάρχων, οὐχὶ
 αἰ εἰς τὸν οἶκον, ἐν ᾧ κατῴκει ὁ κατηγορούμενος.

462. Ἐὰν ὁ κατηγορούμενος, ἐκδοθέντος πρὸς αὐτὸν κλητηρίου
 ἐπικρίματος, δὲν ἐμφανισθῇ, δικάζεται ἐρήμην, κατὰ τὰ ἐν τοῖς ἀρθροῖς 336-341 καὶ 403 διατε-
 ταγμένα. — Ἡ κατ' ἐρήμην ἀπόφασις τοιχοκολλᾶται καὶ
 δημοσιεύεται εἰς τοὺς ἐν τῷ προηγουμένῳ ἀρθρῷ ἀναφε-
 ρομένους τοποῦς, καί, ἂν ὁ ἀπὼν δὲν κάμῃ ἀνακοπὴν ἐντὸς
 τριῶν μηνῶν ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς δημοσιεύσεως, ἐκτελεῖται
 ἐπιμελείᾳ τοῦ παρὰ τοῖς πρωτοδίκαις εἰσαγγελέως
 καὶ τοῦ πολιτικῶς ἐνάγοντος, καθὰ ὀρίζει τὸ ἀρθρον 405. —
 Εἰς τὴν ἀνακοπὴν ἐφαρμόζονται τὰ ἐν τοῖς ἀρθρ. 337-341

462.
 ρωμ.
 γὰρ

καὶ 403 ὠρισμένα, ἐκτὸς τῆς ἡδὴ προσδιορισθείσης προθεσμίας. Π.Δ. 475. 479. 544.

Β'. Ἐπὶ κακούρημάτων.

Λεγ.
Προβ.
ἔρδ.
Π. 463. Ἐάν τις, κατὰ τὴν περίπτωσιν τοῦ ἄρθρου 460, κατηγορηθῇ ἕνεκα κακούρηγματος, πράττονται πρῶτον περὶ αὐτοῦ τὰ διὰ τῶν ἄρθρων 264 κ. ἐπ. καὶ 300 διατεταγμένα, καὶ μετὰ ταῦτα ἐκδίδεται κατὰ τὸ ἄρθρον 460 καὶ 461 κλητήριον ἐπίκριμα, τὸ ὁποῖον τοιχοκολλᾶται καὶ δημοσιεύεται εἰς τε τοὺς ἐν τῷ ἄρθρῳ 461 ὠρισμένους τόπους καὶ εἰς τὴν καθέδραν τοῦ δικαστηρίου τῶν κακούρησιδων. Π.Δ. 274.465.

464. Ἐάν ὁ κατηγορούμενος, ἐκδοθέντος πρὸς αὐτὸν κλητηρίου ἐπικρίματος, δὲν ἐνεφανίσθῃ, δικάζεται κατ' ἐρήμην, ἄνευ συμπράξεως τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐνόρκων, παρὰ τοῦ τῶν συνέδρων, δηλαδὴ ἀναγινώσκεται κατὰ τὸ ἄρθρ. 424, τὸ περὶ παραπομπῆς βούλευμα μετὰ τοῦ ἐγκλητηρίου ἐγγράφου, καὶ ἔπειτα ἄρχεται ἡ συζήτησις, κατὰ τὰ ἄρθρα 377—396 καὶ 398—404. Π.Δ. 420.

ΑΠ. 8 (1860). Τὸ δικαίωμα τοῦ δικαστ. τῶν συνέδρων εἰς τὸ δικάζειν ἄνευ τῆς συμπράξεως τῶν ἐνόρκων τοὺς ἀπόντας δὲν ἐκτείνεται καὶ εἰς τοὺς παρόντας συγκατηγορουμένους. Ὅθεν ἂν δικαστήριον συνέδρων δικάσῃ μετὰ τῶν ἀπόντων καὶ παρόντα συγκατηγορούμενον ὑπερβαίνει τὰ καθήκοντα καὶ τὴν ἀρμοδιότητα αὐτοῦ καὶ ἡ ἀπόφασίς αὐτοῦ εἶναι ἀναιρέτη.

465. Εἰς τὸν ἀπόντα δὲν δίδεται ἐξ ἐπαγγέλματος συνήγορος· εἶναι δεκτὸς ὅμως ἕκαστος, ὅστις παρίσταται διὰ νὰ [δικαιολογήσῃ αὐτὸν] τὸν ὑπερασπισθῇ ἢ διὰ νὰ ἀποδείξῃ νόμιμα κωλύματα, καταστήσαντα ἀδύνατον τὴν ἐμφάνισίν του. — Ἀποδειχθείσης νομίμου κωλύσεως, δίδει τὸ δικαστήριον νέαν πρὸς ἐμφάνισιν προθεσμίαν.

παρελθούσης δὲ αὐτῆς ἀνωφελῶς, δικάζει κατ' ἐρήμην.
Π.Δ. 20. 423. 464.

466. Ἡ κατ' ἐρήμην ἀπόφασις τοιχοκολλᾶται καὶ δημοσιεύεται εἰς τοὺς ἐν τῷ ἄρθρῳ 463 ἀναφερομένους τόπους· καί, ἂν ὁ ἐρήμην καταδικασθεὶς δὲν κάμῃ ἀνακοπὴν ἐντὸς ἑξ μηνῶν ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς δημοσιεύσεως, ἐκτελεῖται, κατὰ τὸ ἄρθρον 459, ἐπιμελείᾳ τοῦ παρὰ τοῖς ἐφέταις εἰσαγγελέως ἢ τοῦ παρ' αὐτοῦ ὑποκατασταθέντος εἰσαγγελέως πρωτοδικῶν καὶ τοῦ πολιτικῶς ἐνάγοντος, καθόσον ἀφορᾷ ἑκάτερον αὐτῶν. Π.Δ. 475. 544.

ΑΠ. 44 (1857). Ἐπειδὴ οὐδεὶς λόγος προτείνεται κατὰ τῆς ἀποφάσεως, ἥτις ἄλλως ἀνακοπεῖσα κατέστη ἄκυρος καὶ ἐπομένως ἀνεπίδεκτος ἀναίρεσεως (403 καὶ 339 ποιν. δικ.).

Ἐπειδὴ τὸ ἀπαράδεκτον τῶν ἐνδίκων μέσων καὶ τὸ περὶ προθεσμιῶν αὐτῶν πρέπει νὰ ἐκπηγάζωσιν ἐκ τοῦ νόμου οὐδεὶς δὲ νόμος διατάττει, ὅτι ἡ ἀνακοπὴ τῶν ἐρήμην ἐκδεδομένων ἀποφάσεων τῶν συνόδων πρέπει ἐπὶ ποινῇ νὰ γενῇ ἐντὸς πέντε ἡμερῶν ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως αὐτῶν ἐκ τοῦναντίου τὸ ἄρθρ. 466 ποιν. δικ. ὅπερ καὶ μόνον προβλέπει περὶ τῆς ἀνακοπῆς τῶν ἐρήμην ἐκδεδομένων ἀποφάσεων τῶν συνόδων, χρηθεὶς ἐξάμηνον πρὸς τοῦτο προθεσμίαν ἀπὸ τῆς πρὸς τὸν ἐρήμην δικασθῆντα κοινοποιήσεως τῆς καταδικαστικῆς ἀποφάσεως, μετὰ παρέλευσιν τῆς ὁποίας αὕτη ἐκτελεῖται· ἐπομένως, ἀφοῦ διὰ τοῦ συντάγματος ἀνετέθη ἡ ἐκδίκασις τῶν πολιτικῶν τοῦ τύπου ἐγκλημάτων εἰς τοὺς κακουργιοδίκας, τὸ ἔνδικον τῆς ἀνακοπῆς μέσον πρέπει ἀναγκαιῶς νὰ ὑποβληθῇ εἰς τὴν μόνην διάταξιν, ἥτις προβλέπει περὶ τῆς προθεσμίας, ἐντὸς τῆς ὁποίας προσβάλλονται αἱ ἐρήμην ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου τούτου ἐκδιδόμεναι ἀποφάσεις· καθόσον μάλιστα ἐν γένει ἡ τῶν ἐνδίκων μέσων προθεσμία ρυθμίζεται πάντοτε κατὰ τὴν φύσιν τῶν προσβαλλομένων ἀποφάσεων, καὶ κατὰ συνέπειαν τὸ δικαστήριον τῶν συνόδων, κηρύττει ἀπαράδεκτον τὴν τοῦ ἐπὶ πολιτικῷ πλημμελήματι τοῦ τύπου ἐρήμην δικασθέντος ἀναίρεσιοντος ἀνακοπὴν, ὡς μὴ γενομένην ἐντὸς πέντε ἡμερῶν ἀπὸ τῆς εἰς αὐτὸν κοινοποιήσεως τῆς ἐρήμην ὑπὸ τῶν συνόδων ἐκδοθείσης ἀποφάσεως, παρεβίωσε τὰς περὶ ἐνδίκων μέσων καὶ προθεσμιῶν ἀνωτέρω διατάξεις· διότι καὶ ἐπὶ ὑποθέσει, ὅτι ὑπῆρχεν ἀμφιβολία, αὕτη δὲν ἠδύνατο νὰ ἐξηγηθῇ κατὰ τοῦ ἀνακόπτοντος καὶ νὰ ἐφαρμοσθῇ κατ' αὐτοῦ διατάξεις ἐξ ἀναλογίας, ἐπιφέρουσαι ἀποστέρησιν δικαίωματος.

ΑΠ. 44 (1857). Διὰ τοῦ Συντ. ἀνατεθείσης τῆς ἐκδίκασεως τῶν πολιτικῶν ἀδικημάτων τοῖς κακουργιοδίκαις, τὸ ἔνδικον τῆς ἀνακοπῆς μέσον πρέπει ἀναγκαιῶς νὰ ὑποβληθῇ εἰς τὴν διάτ. τοῦ 466 ἄρθρου ὡς τὴν

μόνην προβλέπουσαν περί τῆς προθεσμίας, ἐν ᾗ προσβάλλονται αἱ ἐρήμην ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου τούτου ἐκδιδόμεναι ἀποφάσεις.

Γνωμοδοτήσις Εἰσαγγελέως Ἀρ. Πάγου Δ. Τσιθανοπούλου (1897).

Ὁ Σ. μοναχὸς κατεδικάσθη ἐρήμην ἐπὶ κακουργήματι δι' ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Κεφαλληνίᾳ Συνέδρων, ἡ ἀπόφασις δ' αὕτη ἔμεινεν ἀνεκτέλεστος καὶ παρεγράφη, παρελθόντων εἴκοσι ἐτῶν, καίτοι δὲ ἐπελευθύνῃ τῆς παραγραφῆς αὐτῆς, οὗτος καταδικάζεται νὰ συλληφῇ καὶ ἐκτίσῃ τὴν ἐπιβεβλημένην ποινὴν, ὑμεῖς δέ, καίτοι ἀνομολογοῦντες τὴν παραγραφὴν, διστάζετε ν' ἀποφασίσῃτε. Ἐπὶ τοῦ ἐντεῦθεν ἀναφωμένου ζητήματος, ἀνακοινοῦμεν ὅτι ἡ γνώμη ἡμῶν ἐστὶν αὕτη: Κατὰ τὸ ἄρθρ. 549 καὶ 550 § 2 Ποιν. Δικ. αἱ ἀνεκτέλεστοι ποινικαὶ ἀποφάσεις τῶν κακουργιοδικῶν παραγράφονται μετὰ 20 ἔτη, ἂν οὐ κατατίωσι τελεσιδικοί, οἱ δ' ἐρήμην δι' αὐτῶν καταδικασθέντες κακουργοὶ σπεροῦνται τοῦ δικαιώματος ν' ἀπαιτήσωσι νέαν κατ' ἀντιμωλίαν συζήτησιν ἐπομένως δὲν δύνανται ἐμφανιζόμενοι, ν' ἀνατρέψωσι τὴν ἐρήμην ἀπόφασιν.

Ἐπειδὴ δὲ διὰ τῆς παραγραφῆς τῆς ποιν. ἀποφάσεως θεωροῦνται ὡς ἐκτελεσθεῖσαι αἱ δι' αὐτῆς ἐπιβαλλόμεναι ποιναί, εἰς τρόπον ὥστε δὲν δύνανται πλέον νὰ ἐκτελεσθῶσι κατὰ τοῦ καταδίκου, κατὰ δὲ τὸ ἄρθρ. 466 τῆς Ποιν. Δικον. αἱ ποιν. ἀποφάσεις ἐκτελοῦνται ἐπιμέλειᾳ τοῦ εἰσαγγελέως, ἔπεται ἐκ τούτου, ὅτι ὀφείλετε, ἂν πεισθῇτε ὅτι: εἰσχωρήσεν ἡ παραγραφὴ τῆς ἀποφάσεως, νὰ διατάξῃτε ὅπως ἀφεθῇ ἀκαταδίκως ὁ δι' αὐτῆς καταδικασθεὶς.

467. Συγχρόνως θεωρεῖται ὁ ἐρήμην καταδικασθεὶς ὡς ἄφαντος, καὶ διαχειρίζεται ἡ περιουσία του ὡς περιουσία τοιούτου.—Παρελθόντων πέντε ἐτῶν ἀπὸ τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν ἡ κατ' ἐρήμην ἀπόφασις κατέστη, κατὰ τὸ ἄρθρον 466, τελεσιδίκος, παραχωρεῖται ἐπὶ ἐγγυήσει ἡ περιουσία αὐτοῦ εἰς τοὺς κληρονόμους του πρὸς ἐπικαρπίαν μετὰ δὲ παρέλευσιν δέκα εἰσέτι ἐτῶν, δίδεται εἰς τοὺς αὐτοὺς ἀνευ ἐγγυήσεως ὡς ἰδιοκτησία, ἐπιφυλαττομένων τῶν περὶ ἄφαντων ὁρισμῶν τοῦ πολιτικοῦ δικαίου. Π. Δ. 468. 471. Πολ. Δ. 640 § 4. 646.

468. (*)

(*) Τὸ ἄρθρον 468 καταργεῖται ὑπὸ τοῦ ψηφίσματος τῆς 31 Ὀκτωβρίου 1862 περὶ καταργήσεως τοῦ πολιτικοῦ θανάτου καὶ ὑπὸ τοῦ Συντάγματος §. 6. 18.

469. Καὶ ἐνῷ δὲ διαχειρίζεται ἡ περιουσία κατὰ τὰ ἐν τοῖς ἀρθρ. 467 καὶ 468 διατεταγμένα, ἔχουσιν ὡσαύτως οἱ ἐνδεεῖς γονεῖς τοῦ ἀπόντος, ἢ ἡ περιλειπομένη οὐκ ὄντος καὶ τὰ τέκνα αὐτοῦ δικαίωμα διατροφῆς. — Περὶ τῆς ἐνδεείας καὶ τοῦ μέτρου τῶν πρὸς διατροφήν ἐπισημομένων ἀποφασίζουν τὰ πολιτικά δικαστήρια. Π. Δ. 550 § 3. Πολ. Δικ. 186.

470. Ἐὰν ὁ ἐρήμην καταδικασθεῖς, πρὶν τῆς ἐν τῷ ἀρθρῷ 466 πρὸς ἀνακοπὴν προσδιορισμένης προθεσμίας, ἢ καὶ βραδύτερον μὲν, ἀλλὰ πρὸ τῆς παρελεύσεως τοῦ χρόνου τῆς παραγραφῆς (ἀρθρ. 550), ἢ ἐμφανισθῇ ἐκούσιως ἢ συλληφθῇ, ἀρχεται, καὶ ἀφ' οὗ παρέλθωσιν αἱ ἐν τοῖς ἀρθροῖς 467 καὶ 468 ἀναφερόμεναι προθεσμίαι, ἢ κατὰ τοὺς συνήθεις τύπους ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐνόρκων κατ' ἀντιμωλίαν συζήτησις τῆς ὑποθέσεως εἰς τὴν παρὰ τοῦ προέδρου τοῦ δικαστηρίου τῶν κακουργιοδικῶν προσδιορισθησομένην συνεδρίασιν. Νέοι μάρτυρες ἐξετάζονται πάντοτε· οἱ δὲ παλαιεῖ τότε μόνον, ὅταν τὸ δικαστήριον, κατ' αἰτησίν τινος τῶν διαδίκων, ἢ αὐτεπαγγέλτως, τὸ διατάξῃ. Ὅθεν ἀναγινώσκονται ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ αἱ προλαβοῦσαι τῶν μαρτυριῶν ἐκθέσεις, ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος τῆς διαδικασίας. Π. Δ. 458 § 17. 475. 479. 550 § 2.

ΑΠ. 136 (1893). Ἐπειδὴ μετὰ τὴν δημοσίευσιν τῆς ἀποφάσεως δι' ἣν εἶχε καταδικασθῇ ὁ ἀναιρεσίων ἐρήμην εἰς εἰρκτὴν, συνελήφθη οὗτος κατὰ τὸν Μάρτιον τοῦ 1893, καὶ κατὰ ἀρθρον 470 Ποιν. Δικ. ἐγένετο νέα εξέτασις τῆς κατ' αὐτοῦ κατηγορίας, καὶ χαρακτηρισθεῖς τῆς πράξεως ὡς πλημμελήματος, κατεδικάσθη εἰς φυλάκισιν δύο καὶ ἡμίσεως ἐτών. Ἐξηφανίσθη ἐπομένως ἡ ρηθεῖσα ἐρήμην ἀπόφασις, ἅτε μὴ οὕσα τελεσίδικος, καὶ τὸ δικαστήριον δὲν ὤφειλε νὰ σκεφθῇ περὶ παραγραφῆς τῆς ρηθείσεως ἀποφάσεως, ἀλλὰ περὶ παραγραφῆς τοῦ δι' ὃ κατεδικάσθη ἀδικήματος, ἣν οὗτος ἐπρότεινεν.

Ἐπειδὴ κατὰ ἀρθρ. 120 ἐδ. 2 Π. Νόμου τὰ αὐτεπαγγέλτως καταδικασθέντα πλημμελήματα, ὡς τὸ περὶ οὗ πρόκειται, παραγράφονται μετὰ πέντε ἔτη, ὡς δὲ ἐξάγεται ἐκ τῆς δικογραφίας, ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως

τῆς ἐρήμην ἀποφάσεως μέχρι τῆς συλλήψεως τοῦ ἀναιρεσιέοντος, πρὶν ἐλθεῖν πλείονα τῶν πέντε ἐτῶν, χωρὶς νὰ ἐνεργηθῇ δικαστικὴ τιμωρία. Νόμος νόμιμος διακόπτουσα τὴν παραγραφὴν κατὰ ἄρθρον 121 Ποιν. Νόμου, ὅθεν τὸ Δικαστήριον οὐχὶ ὁρθῶς ἐπέβαλε ποινὴν εἰς τὸν ἀναιρεσιέοντα. διότι, κατὰ τ' ἄρθρα 119—120 Ποιν. Νόμου, διὰ τῆς παραγραφῆς, ἐξαλείφεται τὸ ἀξιοποινιστὸν ἐπομένως ἢ αἰτήσις ἀναιρεσιέως ἐπὶ βάσειμος ἐνεκα ψευδοῦς ἐρμηνείας καὶ ἐσφαλμένης ἐφαρμογῆς τῶν ποιν. σημειωθέντων ἄρθρων Π. Νόμου.

Α. Π. 136 (1893), 18 (1894). *Εξ ἁρθρου 470 ἐν συνδ. πρὸς τὸ ἄρθρ. 550 συνάγεται ὅτι, καὶ τῆς ἐρήμην ἀποφάσεως καταστάσεως ἐκτελεστικῆς καὶ κατ' ἀκολουθίαν ἀρξαμένης ἐκτοτε τῆς παραγραφῆς τῆς ποινικῆς ἀποφάσεως, οὐχ' ἦττον ὑπολογίζεται εἰς τὴν παραγραφὴν τῆς ποινικῆς ἀγωγῆς ὁ ἀπὸ τῆς τελεσιδικίας τῆς ἀποφάσεως ἕως τῆς ἐμφάνισως τοῦ κατηγορουμένου διελθὼν χρόνος, δηλονότι ἡ παραγραφὴ τῆς ποινικῆς ἀγωγῆς θεωρεῖται ἀρξαμένη ἀπὸ τῆς ἐρήμην ἀποφάσεως, καίπερ καταστάσεως ἐκτελεστικῆς. ὅθεν ὁ φυγόδικος εἶναι ἀπολύτως, ἀπὸ τῆς ἐρήμην ἀποφάσεως εἶχε συμπληρωθῇ κατὰ τὴν ἐμφάνισιν αὐτοῦ ἡ παραγραφὴ τῆς ποινικῆς ἀγωγῆς.

ΑΠ. 103 (1853). Εἶναι πάντῃ περιττὸν νὰ ἀναγνωσθῶσιν ἐν τῇ κατ' ἀντιμωλίαν συζητήσει αἱ κατὰ τὴν ἐρήμην δίκην ληφθεῖσαι ἔνορκοι τῶν κατ' αὐτὴν ἐξετασθέντων μαρτύρων μαρτυρίαι, ὅταν προσελθόντες οὗτοι κατὰ διαταγὴν τοῦ δικαστηρίου ἐξετασθῶσιν ἐκ νέου.

471. *Εὰν [καὶ παρέλκει ὁ καὶ] ὁ κατηγορούμενός, μετὰ τὴν κατ' ἀντιμωλίαν συζήτησιν, καταδικασθῇ εἰς μικροτέραν ποινὴν, ἢ ἠθωωθῇ ἐντελῶς, μένουν μολον τοῦτο τὰ ἐξόδα τῆς κατ' ἐρήμην διαδικασίας εἰς βάρος του, καὶ αἱ κατὰ τὰ ἄρθρα 467 καὶ 468 προκύψασαι συνέπειαι ἰδιωτικῶν δικαιωμάτων διατηροῦν τὸ κύρος των, ὡς πρὸς τὸ παρελθόν.—Διὰ δὲ τὸ μέλλον, λαμβάνει πάλιν ὁ κατηγορηθεὶς τὴν ἰδιοκτησίαν καὶ τὴν διαχείρισιν τῆς περιουσίας του, καὶ τὴν πλήρη ἀπόλαυσιν τῶν πολιτικῶν του δικαιωμάτων.

472. *Εὰν, κατὰ τὴν περίπτωσιν τοῦ προηγουμένου ἁρθρου, ἡ ἰδιοκτησία παρέδόθη ἤδη κατὰ τὸ ἄρθρον 467 εἰς τοὺς κληρονόμους, ἡ περιουσία του ἐπιστρέφεται εἰς αὐτὸν εἰς τοιαύτην κατάστασιν καὶ κατὰ τοσοῦτον, καθ' ὅσον εὐρίσκεται εἰσέτι εἰς τὴν διακατοχὴν τῶν κληρονόμων του.

473. Ἐναντίον τῆς κατ' ἀντιμωλίαν ἀπαγγελθείσης ἀποφάσεως δύναται ὁ καταδικασθεὶς νὰ μεταχειρισθῇ τὸ ἐνδίκον τῆς ἀναίρέσεως μέσον, κατὰ τὰ ἐν τοῖς ἄρθροις 406—408, 457 καὶ 458 διατεταγμένα· ἐναντίον δὲ τῆς κατ' ἐρήμην ἀποφάσεως μεταχειρίζονται τὸ μέσον τοῦτο μόνοι οἱ ἐν τοῖς ἄρθροις 406 καὶ 457 ἀναφερόμενοι εἰσαγγελεῖς, ὁ ἰδιώτης κατήγορος, καὶ ὁ πολιτικὸς διάδικος, καὶ μόνον εἰς τὰς ἐν τοῖς ἄρθροις 407 καὶ 458 ἀριθ. 1—5, 7, 8, 14—19, διαλαμβανομένας περιπτώσεις. Π.Δ. 477. 478. 498.

474. Ἡ ἀπουσία κατηγορουμένου τινὸς δὲν ἐμποδίζει τὴν κατ' ἀντιμωλίαν συζήτησιν ὡς πρὸς τοὺς παρόντας συνενόχους καὶ συναιτίους (ἄρθρ. 32). Εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην δύναται, κατ' αἵτησιν τῶν διαδίκων, νὰ διαταχθῇ ρητῶς ἐν τῇ ἀποφάσει ἡ εἰς τὸν ἰδιοκτήτην ἀπόδοσις τῶν [μεταξὺ τῶν ἐγγράφων] ἐν τοῖς ἀρχείοις εὐρισκομένων πειστηρίων (ἄρθρ. 83).

ΤΜΗΜΑ ΠΕΜΠΤΟΝ

Ἑνδικοὶ μέσοι.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ

Ἐν γένει.

475. Ἐκτὸς τῆς ἀνακοπῆς (ἄρθρ. 406, 462, 466 καὶ 470), δὲν ὑπάρχει κατὰ τῶν ἀποφάσεων τῶν δικαστηρίων τῶν πλημμελειοδικῶν καὶ κακουργιοδικῶν ἄλλο ἐνδίκον μέσον, εἰμὴ ἡ ἀναίρεσις καὶ ἡ ἐπανάληψις τῆς ἀνακρίσεως. Π.Δ. 476. 492. 495. 504.

ΑΠ. τλε' (1839) 20 (1842). Εἶναι γενικὴ ἀρχὴ τῆς τε Πολ. καὶ Ποιν. Δικονομίας, ὅτι ἄνευ ἐνόμου συμφέροντος δὲν συγχωρεῖται κανὲν ἐνδίκον μέσον· ὅμως συμφέρον ὑπάρχει τότε μόνον, ὅταν τὸ διατακτικὸν μέρος τῆς ἀποφάσεως περιέχῃ ἐπιβλαβὴ εἰς τὸν ἀναίρεσεί-

οντα διάταξιν· π. χ. 1. ἀπερίφθησαν αἱ αἰτήσεις τοῦ πολ. ἐνάγοντος· ὁ καταδικασθεὶς δὲν δύναται νὰ παραπονεθῇ, ὅτι ἔγινε δεκτὸς ὁ πολ. ἐνάγων.—2. ἀπηγόρευσε τὸ Δικαστήριον τὴν ἀνάγνωσιν μαρτυρίας τινὸς συμφώνως μετὰ τὴν αἴτησιν τοῦ ἀναιρεσειόντος· οὗτος δὲν ἔχει συμφέρον νὰ προσβάλῃ τὴν περὶ τούτου ἀπόφασιν.

ΑΠ. 61 (1842). Καὶ κατὰ τὴν περίπτωσιν, καθ' ἣν προαπαιτεῖται ἐγκληματικὴ καταδίωξις, ὁ εἰσαγγελεὺς δὲν ἐνεργεῖ ἐν ὀνόματί του, ἀλλ' ἐν ὀνόματι τῆς κοινωνίας καὶ τοῦ νόμου, καὶ ὥς ἐκ τούτου δὲν δύναται νὰ διαθέσῃ ἐλευθέρως καὶ νὰ συμβιβασθῇ περὶ τῶν παρ' αὐτοῦ γενομένων πράξεων καὶ προταθέντων ἐνδίκων μέσων.

ΑΠ. τπζ' (1839). Πᾶς κατηγορούμενος ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ παραιτηθῇ τῶν ἐνδίκων μέσων, τὰ ὅποια εἰς αὐτὸν χορηγεῖ ὁ νόμος πρὸς ὑπεράσπισίν του, ἢ δὲ παραιτήσας αὐτὴ ἔχει πλήρη ἰσχύν, χωρὶς νὰ ἀπαιτῇται συζήτησις καὶ ἀπόφασις περὶ τοῦ κύρους αὐτῆς, ἐκτὸς ἂν ἀμφισβητηθῇ τὸ παραδεκτὸν τῆς παραιτήσεως παρὰ τοῦ ἀντιδίκου τοῦ παραιτουμένου.—Οἱ παραιτηθέντες τῆς ἀναιρέσεως ὑποχρεοῦνται μὲν, κατὰ τὰς γενικὰς ἀρχὰς περὶ πληρωμῆς τῶν ἐξόδων διατάξεις, εἰς τὴν πληρωμὴν τῶν διὰ τῆς περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως προzeugηθέντων ἐξόδων μέχρι τῆς ἀνακλήσεως τῆς αἰτήσεώς των, ἀλλ' οὗτοι δὲν δύνανται νὰ θεωρηθῶσιν ὡς αἵτιοι τῶν ἐξόδων τῆς ἐκ περισσοῦ γενομένης συζήτησεως καὶ ἀποφάσεως, τὰ ὅποια εἶναι εἰς βῆρος τοῦ δημοσίου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Ἀναιρέσις.

Α'. Σύνοψις τοῦ δικαστηρίου.

476. Διὰ νὰ ἔχη κύρος ἡ συζήτησις καὶ ἡ ἀπόφασις, ἀπαιτεῖται νὰ ᾖναι παρόντες ἑπτὰ δικασταί, συμπεριλαμβανομένου καὶ τοῦ προέδρου, ὁ εἰσαγγελεὺς, καὶ ὁ γραμματεὺς. Π. Δ. 408. Πολ. Δικ. 805. Ὁργ. Δικ. 91.

Β'. Λόγοι πρὸς ἀναίρεσιν.

477. Ἡ ἀρμοδιότης τοῦ Ἀρείου Πάγου κανονίζεται κατὰ τὰ ἐν τοῖς ἄρθροις 41, 46, 55, 63, 263, 268, 360, 407, 458 καὶ 473 ὠρισμένα.— Ἐκτὸς τῶν ἐκεῖ διαλαμβανομένων, ὑπάρχουν καὶ οἱ ἐξῆς πρὸς [ἀκύρωσιν] ἀναίρεσιν λόγοι.—1. [ὑπέρβασις] ὑπερβάσεις τῶν κα-

καθόντων τῆς ὑπηρεσίας παρὰ τὰ ἐν τῷ ἄρθρῳ 6 ὡρι-
 μένα, [ἢ ἀναρμοδιότης] ἢ ἐξ ἀναρμοδιότητος, ἰδίως δὲ
 ὑπερβάσις τῶν καθηκόντων καὶ ἀναρμοδιότης τῶν στρα-
 τοδικῶν καὶ ναυτοδικῶν παρὰ τὰ διὰ τῶν ἄρθρων 36—
 39 διατεταγμένα. — 2. ὑπερβάσις καθηκόντων, γενομένη
 παρὰ διοικητικῶν ἀρχῶν, [ἐὰν αὐταὶ ἢ ἐπέβαλον ἐπὶ
 γενικῶν ἀστυνομικῶν διατάξεων ποινὰς] ἐὰν αὐταὶ,
 ἢ γενικὰς ἀστυνομικὰς διατάξεις, ἢ ἠπέιλησαν
 ποινὰς περὶ ἀντικειμένων ἀσυγχωρήτων καὶ μὴ ὑπαγο-
 μένων εἰς τὰ καθήκοντά των, ἢ ἠπέιλησαν ἀσυγχωρή-
 τούς ποινὰς ἐπὶ συγχωρητῶν ἀντικειμένων. — Ἀμφο-
 τέροι δὲ οἱ πρὸς ἀναίρεσιν λόγοι προβάλλονται μόνον ὑπὸ
 τοῦ παρὰ τῷ Ἀρ. Πάγῳ εἰσαγγελέως, καὶ μόνον κατὰ
 πρότασιν αὐτοῦ ἀναιροῦνται λόγῳ ἀναρμοδιότητος αἱ ται-
 αῦται ὑπερβάσεις. Π.Δ. 66. 360.407.481. 497. 505.
 Π.Ν. 697. Πολ. Δικ. 808.815.

ΑΠ. 59 (1897). Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθρ. 4 ἐδ. 6' τοῦ ΧΜΖ' Νόμου
 τοῦ ἔτους 1877 περὶ Ὁργανισμοῦ τοῦ Ἀρείου Πάγου, ὁ Ἀρ. Πάγος
 δικάζει ἐν ὁλομέλειᾳ καὶ ὅταν δικάζη ἀναίρεσιν ἔνεκεν ὑπερβάσεως
 τῆς περὶ τὴν ὑπηρεσίαν ἐξουσίας κατὰ τὰ ἐδάφια 1ον περίπτωσις δευ-
 τέρα καὶ ἐδ. 2ον τοῦ ἄρθρου 477 ποιν. δικ. ὅθεν ἡ ὁλομέλεια ἐστὶν
 ἀρμοδίᾳ νὰ δικάσῃ οὐχὶ περὶ πάσης ὑπερβάσεως καθηκόντων, ἀλλὰ
 μόνον περὶ τῆς ὑπερβάσεως, περὶ ἧς πραγματεύονται αἱ περιπτώσεις
 τοῦ ἄρθρου 477 Ποιν. Δικ. ἢ εἰς ἃς παραπεμπεῖ ὁ ΧΜΖ' νόμος, ἢτοι
 περὶ ὑπερβάσεως καθηκόντων ἐξ ἀρμοδιότητος προερχομένης ἢ περὶ ὑ-
 περβάσεως καθηκόντων γενομένης παρὰ διοικητικῶν ἀρχῶν, ἐὰν αὐταὶ
 εἰς γενικὰς ἀστυνομικὰς διατάξεις ἠπέιλησαν ποινὰς περὶ ἀντικειμένων
 ἀσυγχωρήτων καὶ μὴ ὑπαγομένων εἰς τὰ καθήκοντά των, ἢ ἠπέιλησαν
 ἀσυγχωρήτους ποινὰς ἐπὶ συγχωρητῶν ἀντικειμένων ὥστε ἡ προκειμένη
 ἀίτησις ἀναιρέσεως, καθόσον μὲν ἀφορᾷ εἰς ὑπερβάσιν καθηκόντων εἶναι
 ἀπορριπτέα, διότι δὲν πρόκειται περὶ ὑπερβάσεως καθηκόντων, οἷον
 προέλεπουσι τὰ ἀνωτέρω ἄρθ. 471 τῆς Ποιν. Δικονομίας καὶ 4 τοῦ
 ΧΜΖ' Νόμου.

Ἐπειδὴ ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὸν δεύτερον λόγον ἀναιρέσεως κατὰ τοῦ

* Ἐπιθ. ἄρθρ. 24-26 Β. Δ. 31 Δεκ. 1836 περὶ δημοτικῆς ἀστυνο-
 μίας ἐν τεύχει Ἀστυνομικῆ Νομοθεσίας.

αὐτοῦ βουλευμάτος, ὅτι ὁμολογῇ τοῦτο ἐπέταξεν εἰς τὸν εἰσαγγελεὶς νὰ δεχθῇ τὸν ιδιωτὴν κατήγορον, ὁ λόγος οὗτος εἶναι ἀπορριπτέος ὡς ἀνέκδοτος, διότι τὸ προσβαλλόμενον βούλευμα δὲν ὑποχρεοῖ τὸν εἰσαγγελεὶς νὰ υπογράψῃ τὸ κλητῆριον θέσπισμα τοῦ ιδιωτοῦ κατηγόρου, ἀλλ' ἀπλῶς ἀποφαίνεται, κατὰ τὴν ὑπ' αὐτοῦ δοθεῖσαν λύσιν, ὅτι ὑποχρεοῦται ὁ εἰσαγγελεὺς νὰ υπογράψῃ αὐτό· κατ' ἀκολουθίαν ἡ προκείμενη αἴτησις ἀναιρέσεως, καθόσον μὲν ἀφορᾷ εἰς ὑπέρβασιν καθηκόντων εἶναι ἀπορριπτέα καὶ ὡς πρὸς τὸν δευτέρον λόγον αὐτῆς, ὅσον δὲ ἀφορᾷ εἰς τὴν ὑπὲρ τοῦ νόμου ἀναίρεσιν διὰ παραβίασιν δικονομικῶν διατάξεων εἶναι δεκτὴ, καθ' ἃ εἴρηται καὶ ἀναιρέτεον τὸ προσβαλλόμενον βούλευμα ὑπὲρ τοῦ νόμου.

ΑΠ. ρτῆ (1838). Ὁ παρὰ τοῦ Ἀρείου εἰσαγγελεὺς, ἔχων τὴ δικαιοσύνη νὰ προτείνῃ τὴν καθηκόντων ὑπέρβασιν, περὶ ἧς διαλαμβάνεται τὸ ἄρθρον 477 Ποιν. Δικ. δὲν ἐξομοιοῦται μὲ τοὺς διαδίκους, ὡς εἰς τὰς ἀρ. 360, 407, 458, 473 περιπτώσεις καθ' ἃς ὑπάρχουν προσέτι ὑπερβασεῖς οἱ ἀναιρέσεως λόγοι· μάλιστα ἂν ὁ διὰ τὴν ἐν τῷ ἄρθρῳ 477 ἀναφερομένην ὑπέρβασιν καθηκόντων ἀναιρέσεως λόγος ἤθελεν ἔχει ἀπὸ τελέσματα ὡς πρὸς τὰ μέρη, δὲν ἤθελεν ἰδίως ἐπαναληφθῇ εἰς τὸ ἄρθρον 481 ὅπου πρόκειται περὶ τῆς μετὰ τὴν παρέλευσιν τῆς προθεσμίας καὶ ὑπὲρ τοῦ νόμου αἰτουμένης ἀναιρέσεως, ὡς ἐμπεριεχομένης εἰς τὴν ἐν τῷ αὐτῷ ἄρθρῳ ὑπάρχουσαν γενικὴν διάταξιν εἰς πᾶσαν ἐπὶ τῇ ὑπόθεσιν ἂν δὲ ὑποτεθῇ, ὅτι ἡ εἰς τὸ ἄρθρον τοῦτο ἐπανάλυψις αὐτοῦ δηλοῖ, ὅτι δύναται νὰ προταθῇ μὲ συνεπείας διὰ τὰ μέρη καὶ μετὰ τὴν παρέλευσιν τῆς προθεσμίας, τότε θέλει γεννηθῇ τὸ ἀτόπημα 1. τοῦ νὰ μὲν ἀορίστως ἡ τύχη τοῦ καταδικασθέντος ἀδέδαιος, χωρὶς νὰ συζητηθῇ εἰς αὐτὸν ἡ χρῆσις τοῦ αὐτοῦ ἐνδίκου μέσου· καὶ 2. τοῦ νὰ δοθῇ ἡ αὐτὴ ἐριμνησία καὶ εἰς τὴν κατὰ τὰς πολιτικὰς ὑποθέσεις δι' ἡμῶν καθηκόντων αἰτουμένην ὑπὸ τοῦ παρὰ τῷ Ἀρ. Πάγῳ εἰσαγγελεῖν προσέτι δὲ οὕτε τὸ ἄρθρον 478, εἰς ὃ γίνεται λόγος περὶ τῶν δικαίων, εἰς οὓς συγχωρεῖται ἡ ἀναιρέσεως αἰτήσις, οὕτε τὸ 482, τὸ ὁποῖον κανονίζει τὸν τρόπον, καθ' ὃν γίνεται ἡ αἴτησις, δὲν ἀναφέρονται τὸ ἄρθρον 477, μολονότι· παραπέμπουν εἰς ὅλα τὰ λοιπὰ, καθ' ἃ οἱ εἰσαγγελεῖς, αἰτοῦντες ἀναίρεσιν, ἐνεργοῦν ὡς διάδικοι.

ΑΠ. 27 (1844). Ὁ Ἀρειος Πάγος δὲν δύναται νὰ ἐπεμβῇ εἰς τὴν ἐκτίμησιν τῶν περιστατικῶν, ἐκ τῶν ὁποίων τὸ κατώτερον δικαστήριον ἐμόρφωσε τὴν πεποίθησίν του, ὅτι πρᾶξις τις ἀντιβάνει εἰς τὰ ἄρθρ. 17 καὶ 18 τοῦ περὶ ἐξουρ. νόμου.

ΑΠ. 89 (1846). Ἡ ἐκτίμησις τῶν περιστάσεων, ἐφ' ὧν στηρίζεται τὸ ποιν. δικαστήριον ἐξήγαγε τὸ συμπέρασμα, ὅτι προσβολὴ τῆς ἀφορᾷ τὸν ιδιωτικὸν βίον, δὲν εἶναι τῆς ἀρμοδιότητος τοῦ Ἀρείου Πάγου.

ΑΠ. 77 89 (1846). Εἶναι ἐκτός τῶν καθηκόντων τοῦ Ἀρ. Πάγου νὰ κρίνῃ, ἂν κατηγοροῦμένον τι τῆς ἐφημερίδος ἄρθρον ἀφορᾷ τὸν ἐν νόμοις ἢ ἰδιωτικὸν βίον τινός.

ΑΠ. 28 (1843). "Εργον τοῦ κατωτέρου δικαστηρίου εἶναι νὰ κρίνῃ εἰς ἐξουσίᾳ διὰ τὰ ἔργα τῆς ὑπηρεσίας του.

ΑΠ. 136 (1846). Εἰς τὸ κατώτερον δικαστήριον ἀπόκειται νὰ κρίνῃ, εἰς ἐν γνώσει τῆς ἀθωότητος τοῦ παρ' αὐτοῦ καταμηνυθέντος κατεργασέν αὐτόν· ἢ βεβαιώσῃ δὲ τῆς γνώσεως τῆς ἀθωότητος περιλαμβάνει τὴν ἰδέαν τῆς κακῆς πίστεως καὶ τῆς δολίαις προαιρέσεως τοῦ καταμηνυτοῦ.

ΑΠ. 2 (1898) 'Ολομέλεια. 'Επειδὴ κατὰ νόμον ΧΜΖ' ἄρθρ. 4 § 2 ἡ ὀλομέλεια τοῦ 'Αρείου Πάγου ἔχει ἀρμοδιότητα πρὸς ἐκδίκασιν αἰτήσεων ἀναρρέσεων δι' ὑπερβάσιν καθήκοντος ἐξ ἀναρμοδιότητος κατὰ ἄρθρ. 808 § 1 Πολ. Δικ. καὶ 477 § 1 Ποιν. Δικ. ἤτοι ἐὰν δικαστήριον τι παραινέσῃ ἐαυτὸ εἰς ἐντελῶς ξένα καὶ ἰδίως εἰς διοικητικὰ καὶ νομονομικὰ καθήκοντα.

'Επειδὴ ἐπὶ τοῦ προκειμένου, τὸ συμβούλιον τῶν 'Εφετῶν εἶχε τὴν ἐξουσίαν νὰ ἐπιβάλλῃ πειθαρχικὴν πρὶν τὴν πρωτοδικῇ τῆς περιφέρειας τοῦ Ψ., διότι ρητῶς τὸ ἄρθρον 300 'Οργανισμοῦ Δικαστηρίων ὁρίζει, ὅτι ἐπὶ πειθαρχικῇ ποινᾷ ἐπιβάλλονται παρὰ τοῦ δικαστικοῦ συμβουλίου τῶν δικαστηρίων τῶν ἐφετῶν ὡς πρὸς τοὺς πρωτοδικὰς κλπ. δὲν παραινέσκει ἄρα ἐαυτὸ εἰς ἐντελῶς ξένα καθήκοντα ἵνα ἔχῃ ἐφαρμογὴν τὸ ἄρθρ. 477 § 1 Ποιν. Δικ., ἢ μὴ τήρησις δὲ τῆς νομίμου διαδικασίας τοῦ ἄρθρου 302 καὶ ἐπόμενα τοῦ 'Οργανισμοῦ τῶν Δικαστηρίων δὲν ἀποτελεῖ ὑπερβάσιν καθήκοντος ἐξ ἀναρμοδιότητος.

ΑΠ. 197 (1898) 'Ολομέλεια. 'Επειδὴ ὑπερβάσις τῶν καθήκοντων τῶν τακτικῶν ποινικῶν δικαστηρίων ἐξ ἀναρμοδιότητος, κατὰ ἄρθρ. 177 ἰδῶν. 1 περίπτ. 2 Ποιν. Δικ. εἰς τὴν ὀλομέλειαν τοῦ 'Αρείου Πάγου ὑπαγομένη κατὰ ἄρθρ. 4 § 6' τοῦ ΧΜΖ' Νόμου, εἶναι ἡ ἀνάμειξις αὐτῶν εἰς ἀντικείμενα ἐντελῶς ξένα τῆς δικαιοδοσίας των, ἤτοι εἰς τὰ τῶν Στρατοδικείων καὶ Ναυτοδικείων καὶ εἰς τὰ τῶν Διοικητικῶν Ἀρχῶν ἀναγόμενα, ὡς τοῦτο προκύπτει ἐκ τε τοῦ δευτέρου μέρους τοῦ αὐτοῦ ἰδ. 4 τοῦ 477 ἄρθρου καὶ ἐκ τοῦ 2 ἑξαφίου αὐτοῦ, ἐν οἷς γίνεται λόγος ἐξ ἀντιθέτου περὶ ἀναρμοδίας ἀναμίξεως τῶν Στρατιωτικῶν καὶ Ναυτικῶν δικαστηρίων εἰς μὴ ὑπαγόμενα εἰς αὐτὰ ὑποθέσεις, καὶ τοιαύτας τῶν διοικητικῶν ἀρχῶν εἰς ἀντικείμενα, μὴ συγχωρούμενα καὶ μὴ ὑπαγόμενα εἰς τὰ καθήκοντά των καὶ τὰ τοιαῦτα ἐφ' ὧν καὶ οἱ πρὸς ἀναρρέσεις διὰ τοιαύτας ὑπερβάσεις λόγοι ἐδόθησαν, κατὰ τὸ αὐτὸ ἄρθρον, εἰς μόνον τὸν εἰσαγγελέα τοῦ 'Αρείου Πάγου, ἐν ᾧ, προκειμένου περὶ ἀπλῆς ἀναρμοδιότητος τῶν τακτικῶν ποινικῶν δικαστηρίων, ὡρίσθη ἐπὶ πταισμάτων καὶ πλημμελημάτων ἰδίου λόγου ἀνκρίσεως ὑπὸ τῶν ἐν ταῖς δίκαις διαδίκων ἐνασκούμενος (ἄρθρ. 359, 360 § 1, 406, 407 § 1 Ποιν. Δικ.), καὶ μὴ ὑπάρχων ἐν ταῖς τοῦ κακούργου δίκαις, ὥστε τοῦτο δύναται νὰ δικάσῃ πταίσματα καὶ πλημμελήματα, ἐὰν δι' αὐτὸν ὁποτε λόγον περιέλθωσιν εἰς τὴν ἐξέτασιν αὐτοῦ (ἄρθρ. 421 Ποιν. Δικ.) Ὅτι δὲ εἰς τοιαύτην ὑπερβάσιν καθήκοντων ἀπὸ τῆς εἰρημένης προκύπτει καὶ ἐκ τοῦ ὅτι ὁ Νόμος ΧΜΖ' (ἄρθρ. 4 § 6') ὑπὲρ

γαγεν εἰς τὴν ὁλομέλειαν τοῦ Ἀρείου Πάγου σὺν αὐτῇ καὶ μόνῃ τῇ τοῦ ἄρθρ. 808 § 1 Πολ. Δικ. ὑπέρβασιν, ὀριζομένην ἀκριβῶς ὡς συνσταμένην εἰς τὸ «ὅταν πολιτικὸν τι δικαστήριον παρενεύρῃ, αὐτὸ εἰς ἑνὶ λόῳ ξένα καὶ ἰδίως εἰς διοικητικὰ καὶ νομοθετικὰ καθήκοντα», ἀφῇται τὰς λοιπὰς περιπτώσεις ὑπερβάσεως καθηκόντων εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τοῦ πρώτου τμήματος, ὡς ἀφῆκεν εἰς τὴν τοῦ δευτέρου τὴν περίπτωσιν 1 ἐδ. 1 τοῦ 477 ἄρθρ. Ποιν. Δικ., τοῦθ' ὅπερ ἀρκούντως ἐμφαίνει τὴν διάνοιαν τοῦ νομοθέτου, ταυτίσαντος τὰς ὑπερβάσεις ταύτας καὶ ὑπαγόντος εἰς τὴν αὐτὴν ἀρμοδιότητα τῆς ὁλομελείας ἐξαιρετικῶς, ὅτι αἱ ὁμοίαν ὑπέρβασιν ἀφορῶσιν ἀμφότεραι ἢ τε ἄρθρ. 477 ἐδ. 1 περίπτ. 2 Ποιν. Δικ. καὶ ἡ ἄρθρ. 808 § 1 Πολ. Δικ.

Ἐπειδὴ τοῦτο οὕτως ἔχοντος, τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων, ἐξετάσαν μετὰ τὴν ἐπιβολὴν τῆς ποινῆς εἰς τὸν ὑπὸ τῶν ἐνόρκων κηρυχθέντα ἔνοχον τὴν ὑπ' αὐτοῦ προταθεῖσαν ἔνστασιν περὶ ἐξαλείψεως τῆς ποινῆς διὰ παραγραφῆς, δὲν ὑπερέβη τὰ ἑαυτοῦ καθήκοντα ἐξ ἀναρμοδιότητος, διότι δὲν ἦτο ἀπολύτως ἀναρμόδιον καὶ ξένον πρὸς τὴν τοιαύτην εξέτασιν, ἥν' οὐ ἀρμοδίως ἐπελήφθη τῆς ὑποθέσεως, ἐδίκασεν αὐτὴν καὶ ἐπέβαλε τὴν προσθήκουσαν εἰς τὸν κηρυχθέντα ἔνοχον ποινὴν, ὥστε ἀπορριπτέρος ἐστὶν ὁ ἐπὶ τοῦ ἐναντίου λόγος ἀναίρεσεως.

ΑΠ. 107 (1846). Ὅταν ἀπόφασίς τις διαλαμβανῇ, ὅτι εἰκάζεται ὅτι ἡ ἐπ' ἐκκλησίας ἀνάγνωσις νόμου τινὸς ἔλαβε χώραν, τὸ ζήτημα τοῦτο δὲν εἶναι πραγματικὸν περιστάτικόν, καὶ ὁ Ἀρ. Πάγος δύναται νὰ τὸ ἐξετάσῃ.

ΑΠ. 97 (1847). Ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 477 ἐπιτρέπουσα μόνον τῷ παρὰ τῷ Α. Π. εἰσαγγελεῖ νὰ αἰτῆται ἀναίρεσιν, δὲν ἀποκλείει ἡ τοιαύτη εἰσαγγελία τῶν κατωτέρων δικαστηρίων, οὐχὶ δὲ καὶ τὸν κατηγορούμενον, συνωδῶ τῇ ἀρχῇ, ὅτι ἡ κατηγορία οὐδὲν πλεῖστον δύναται νὰ ἔγῃ τῆς ὑπερασπίσεως δικαίωμα.

ΑΠ. 123 (1882) 14 100 113 (1883). Δὲν δύνανται ἐνεκεν οἰσότητος ποτε ἀναρμοδιότητος νὰ ζητήσωσιν οἱ διάδικοι ἀναίρεσιν· ἐπομένως καὶ ἐνεκα τοῦ λόγου, ὅτι οἱ κατηγορούμενοι κατεδικάσθησαν καὶ κατεδικάσθησαν ὑπὸ τῶν Ἑλληνικῶν ποινικῶν ἀρχῶν, ἐν ᾧ ἡ πράξις ἐτελέσθη ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ.

ΑΠ. 42 (1882). Κατὰ ἄρθρον 406 ποιν. δικ. καὶ τὰ ἐν αὐτῷ παρατεθέντα, δύναται καὶ ὁ παρὰ πλημμελειοδίκας εἰσαγγελεὺς νὰ αἰτηθῇ ἀναίρεσιν τῆς τῶν πλημμελειοδικῶν ἀποφάσεως καὶ δι' ἐφαρμόσιν τῆς ἐρμηνείας τοῦ νόμου· κατὰ δὲ τὸ ἄρθρ. 3 § 1 νόμου ΧΜΖ εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τοῦ Β' τμήματος τοῦ Ἀρείου Πάγου ὑπάγονται αἱ αἰτήσεις ἀναίρεσεως κατ' ἀποφάσεων τῶν ποιν. δικαστηρίων. Ὅθεν αἰτήσεις ἀναίρεσεως τοῦ παρὰ πλημμελειοδίκας εἰσαγγελεῖος κατ' ἀποφάσεις πλημμελήματος ἀνήκει εἰς τὸ Ε' τμήμα τοῦ Ἀρείου Πάγου καὶ οὐχὶ τὴν ὁλομέλειαν δὲν ἰσχύει δὲ νὰ ὑπογάγῃ αὐτὴν εἰς τὴν ὁλομέλειαν ἢ ἐν τῇ ἐκθέσει ἀναίρεσεως προσθήκῃ, ὅτι ὑπὲρ τοῦ νόμου ζητεῖται ἀναίρεσις τῆς ἀποφάσεως.

ΑΠ. 53 (1862). Τοῦ ἐπὶ φθορᾷ ἀμπελῶνος ἢ φυτειῶν κατηγορουμένου προτεινάντος ἐνώπιον τοῦ πταισματοδικείου τὴν ἐνστάσιν, ὅτι ἡ κυριότης καὶ κατοχὴ τοῦ κτήματος, ἐν ᾧ ἐτελέσθη ἡ προσαπτομένη αὐτῷ πράξις, ἀνήκει εἰς αὐτόν, τὸ πταισματοδικεῖον ὀφείλει, εἰ μὲν θεωρεῖ ἑαυτὸ ἀρμόδιον νὰ ἐπιληφθῇ τοῦ περὶ κυριότητος καὶ κατοχῆς παρεμπιπτόντος ζητήματος καὶ δικάσῃ αὐτὸ παρεμπιπτόντως, εἰ δὲ ἀναρμόδιον, νὰ παραπέμψῃ τὴν ἐκδίκασιν τοῦ ζητήματος τούτου εἰς τὸ ἀρμόδιον δικαστήριον καὶ νὰ ἀνάβῃ τὴν ἀπόφασιν αὐτοῦ ἐπὶ τῆς εἰρημένης κατηγορίας. Ἀλλ' ἂν θεωρήσῃ μὲν ἑαυτὸ ἀναρμόδιον νὰ ἐπιληφθῇ τοῦ ζητήματος τούτου, ἀπολύσῃ δὲ τὸν κατηγορούμενον τῆς κατηγορίας, ὑπερβαίνει τὰ καθήκοντα αὐτοῦ, ἐφ' ᾧ ἀναιρετέα ἡ ἀπόφασις αὐτοῦ.

ΑΠ. 79 (1875). Ἀλλ' ὑπὸ τοῦ ποιν. δικαστηρίου ἐπὶ ἀδικήματος πικρολὴ ποινῆς μὴ ὑπὸ τοῦ νόμου διαγραφομένης οὐδὲως ἀποτελεῖ καθήκοντων ὑπερβασιν, ἅτε οὐδὲως ἐπεμβαίνοντος εἰς ἀλλότρια καθήκοντα, ἀποτελεῖ ὅμως ψευδῇ ἐρμηνείαν καὶ κακὴν τοῦ νόμου ἐφαρμογὴν.

ΑΠ. 225 (1884). Ἡ ἐξομοίωσις τινος πρὸς στρατιωτικὸν δέον νὰ ᾖ νομίμως τρόπῳ κεκανονισμένη, μόνον δὲ τὸ περιστατικόν, ὅτι καθ' ὃν χρόνον ἐξετέλεσεν ὁ κατηγορούμενος τὴν πρᾶξιν ἐκρατεῖτο ἐν ταῖς στρατιωτικαῖς φυλακαῖς ὡς στρατιωτικὸς κατάδικος, δὲν ἀρκεῖ καὶ νὰ ἐξομοιωσῇ αὐτὸν στρατιωτικῶ. Ὅθεν ἂν οὗτος δικάσῃ ὑπὸ στρατιωτικοῦ δικαστηρίου, χωρεῖ ἀναίρεσις κατὰ τῆς ἀποφάσεως τοῦ ἀναθεωρητικοῦ τῆς ἐκδόσεως ἐπὶ ἀποφάσει τοῦ διαρκοῦς στρατοδικείου ὑποβληθείσῃ εἰς ἀναθεώρησιν αὐτοῦ.

ΑΠ. 68 (1846). Τοῦ ἄρθρου 43 ποιν. δικον. ἐπιτρέποντος τῷ προέδρῳ τῶν ἐφετῶν τὰ δικαιώματα, ἅπερ ἐν τῇ συνήθει δικαιοδοσίᾳ ἔχει ὁ ἀνακριτής, τῷ εἰσαγγελεῖ δὲ τῶν ἐφετῶν, ἅπερ ἔχει ὁ παρὰ πρωτοδ. εἰσαγγελεὺς, ἔπεται, ὅτι ὡς ὁ παρὰ πρωτοδικαῖς εἰσαγ. δύναται ἐκτὸς τῶν περιστάσεων, περὶ ὧν ὁ λόγος ἐν ἄρθροισι 186 ἄρ. 2 καὶ 3 καὶ 213 220 καὶ 228 ποιν. δικον. νὰ ἐνεργήσῃ ἀπ' εὐθείας ἢ δι' ἄλλων ἀνακριτῶν ὑπαλλήλων ἐκτὸς τοῦ ἀνακριτοῦ τὴν προανάκρισιν, νὰ κληρονομήσῃ ἀμέσως τὸν ἐπὶ πταίσματι ἢ πλημμελήματι παρόντα ὑπόδικον κατὰ τὰ ἄρθρ. 156, 160, 181 τῆς ποιν. δικον., οὕτω καὶ ὁ παρ' ἐφέταις εἰσαγγελεὺς ἐν τῇ δικαιοδοσίᾳ τοῦ 43 ἄρθρου. Ὅθεν βούλευμα, δι' οὗ τὸ ἐφετεῖον θεωρήσαν ὡς ἀφεύκτως ἀναγκαίαν τὴν σύμπραξιν τοῦ προέδρου τῶν ἐφετῶν εἰς προανάκρισιν τοῦ 43 ἄρθρου, παρέτεινε τὴν ἐξουσίαν τοῦ προέδρου καὶ περιώρισε τὴν τοῦ εἰσαγγελεως, εἶναι ἀναιρετέον ὑπὲρ τοῦ νόμου.

ΑΠ. 40 (1848). Ἡ παραδοχὴ τῆς κατὰ βουλεύματος ἀνακοπῆς μετὰ παρέλευσιν τῆς νομίμου προθέσμιαις ἀποτελεῖ ὑπερβασιν καθηκόντων, ἐφ' ᾧ ἀναιρεῖται τὸ βούλευμα τῶν ἐφετῶν, ὀρίζοντος τοῦ ἄρθρου 477, ὅτι δύναται νὰ ζητηθῇ ἀναίρεσις καὶ ἐπὶ τοῖς ἐν αὐτῷ λόγοις.

ΑΠ. 124 (1873). Τοῦ Ἀρείου Πάγου δικάζοντος ἐν ὁλομελείᾳ κατὰ τὰ ἄρθρ. 4 τοῦ ΧΜΖ' νόμου ἐνεκεν ὑπερβάσεως καθηκόντων καὶ ἀναρμόδιότητος, ἔπεται, ὅτι ὁσάκις αἰτεῖται ἀναίρεσις, διότι ποινικόν τι δι-

καστήριον ἐπιβάλλει πειθαρχικὴν ποινὴν, ἣν μόνη ἡ διοικητικὴ ἀρχὴ δικαιούται νὰ ἐπιβάλλῃ, ὁ Ἄρειος Πάγος δὲν δικάζει ἐν ὁλομελείᾳ.

ΑΠ. 170 (1883). Ἀλλ' αἱ κατ' ἀποφάσεως τῶν στρατιωτικῶν καὶ ναυτικῶν δικαστηρίων αἰτήσεις ἀναίρεσως ὑπάγονται εἰς τὴν ὁλομελειαν καθ' ὃν τρόπον αἱ παραπλήσιαι αἰτήσεις κατὰ τῶν ἀποφάσεων τῶν κοινῶν ποιν. δικαστηρίων, ὅτε οὐχὶ ὀλιγώτερον ἀναγκαιοῦσης τῇ ἐγγυήσεως τῆς ἐν ὁλομελείᾳ ἐκδικάσεως.

ΑΠ. 101 (1884). Δικάζοντος δὲ κατὰ τὸν ΧΜΖ' νόμον τοῦ δικαστηρίου τοῦ Ἀρείου Πάγου ἐν ὁλομελείᾳ, εἰς αἰτῆσαι ἀναίρεσις ἐνεκεν ὑπερβάσεως τῆς περὶ τὴν ὑπηρεσίαν ἐξουσίας κατὰ τὸ ἄρθρον 477 § 1 περιπτ. δευτέρα καὶ § 2 Ποιν. Δικ. καὶ ἰδίως ἐπὶ ὑπερβάσεως τῆς ὑπηρεσίας τῶν στρατοδικῶν καὶ ναυτοδικῶν παρὰ τὰ ἐν τοῖς ἄρθρ. 26—30 τῆς Ποιν. Δικ. (καὶ τοῖς σχετικοῖς ἄρθρ. τοῦ νόμου Φ4Β' ἀπὸ 19 Μαΐου 1860 περὶ στρατ. ποιν. νομοθ.) ὥρισμένα, οὐχὶ δὲ καὶ ἐπὶ ἀπλῆς ἀναρμοδιότητος, ἔπεται, ὅτι ὁ μόνος λόγος τοῦ ἀναιρετηρίου περὶ ὑπερβάσεως καθηκόντων τοῦ δικάσαντος στρατοδικείου καὶ ἀναθεωρητικοῦ εἰσάγεται ἀρμοδίας εἰς τὴν ὁλομελειαν, τῶν λόγων περὶ ἀναρμοδιότητος καὶ ἐν μᾶλλον τῶν περὶ ψευδοῦς ἐρμηνείας καὶ ἐφαρμογῆς τοῦ νόμου περὶ καθήκους συνθέσεως τοῦ δικαστ. καὶ περὶ παραβάσεως τύπων ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος τεταγμένων ὑπαγομένων εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τοῦ ἐ' ταμήματος εἰς ὃ καὶ παραπεμπτοὶ κατὰ τὸ ἄρθρ. 6 τοῦ εἰρημένου νόμου.

ΑΠ. 40 (1845). Ὁ Ἄρειος Πάγος δὲν δύναται νὰ ἐπεμβῇ εἰς τὴν ἐκτίμησιν τῶν ἐλαφρυντικῶν ἢ ἐπιβαρυντικῶν περιστάσεων.

ΑΠ. 52 (1845). Δὲν δύναται τις νὰ προτείνῃ κατὰ πρῶτον ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου, ὅτι πράξεις μὴ ἔχουσιν συνάφειαν πρὸς ἀλλήλας ἐδικασθῆσαν συγχρόνως.

ΑΠ. 30 (1846). Ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου δὲν δύναται νὰ γίνῃ λόγος περὶ ζητήματος, τοῦ ὁποίου τὴν θέσιν ὥφειλε νὰ ζητήσῃ, ἂν ᾔθελεν, ὁ κατηγορούμενος.

ΑΠ. 50 (1846). Τὰ δικαστήρια δὲν δύνανται νὰ δικάσουν αὐτεπαγ' μέλτωι περὶ ἀντικειμένου ἄλλοτριου τῆς αἰτήσεως τοῦ κατηγορουμένου.

ΑΠ. 107 (1846). Ὅταν τὸ δικαστήριον καταδικάζῃ τινὰ διὰ πράξεως μὴ κολάσιμον, πράττει ὑπερβάσιν καθηκόντων.

ΑΠ. 135 (1846). Ὑπερβάσιν καθηκόντων (477 τῆς ποινικῆς δικονομίας) ἀποτελεῖ ἡ ἄρνησις τοῦ πλημμελειοδικείου τοῦ νὰ δικάσῃ τὸ περὶ κατοικίης παρεμπιπτόντος ζήτημα· ὅθεν ἀναίρεσις κατ' αἴτησιν τοῦ παρὰ πλημμελειοδικαίᾳ εἰσαγγελέως καὶ παραπομπή.

ΑΠ. 40 (1848). Ὡς ὑπερβάσις καθηκόντων ἐθεωρήθη καὶ ἡ παραδοχὴ ἐκπροθέσμου ἀνακοπῆς τοῦ πολιτικῶς ἐνάγοντος κατὰ βουλευμάτων· ὅθεν ὁ Ἄρειος Πάγος ἀνῆρσε, δυνάμει τοῦ άρθρου 477, § 1, καὶ παρέπεμψεν εἰς ἄλλο δικαστήριον, διέταξε δὲ καὶ τὴν ἀποφυλάκισιν τοῦ δυνάμει τοῦ βουλευματος τῶν ἐφετῶν φυλακισθέντος.

ΑΠ. 59 (1882). Οἱ λόγοι ἐνεκεν ὑπερβάσεως ἐξ ἀναρμοδιότητος προβάλλονται μόνον ὑπὸ τοῦ παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ εἰσαγγελέως.

ΑΠ. 143 (1883). Οἱ ὑπὸ τοῦ ἀρθ. 477 ἀναγραφόμενοι λόγοι ἀνακρίσεως, ἐνεκὸν ἀναρμοδιότητος, προβάλλονται μόνον ὑπὸ τοῦ παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ εἰσαγγελέως.

ΑΠ. 77 (1884). Ὅταν τὸ πειθαρχικὸν παράπτωμα ἐγένετο, συνεπείκωντος τοῦ δικαστηρίου, εἰς τὸ δικαστήριον ἔκειτο καὶ οὐχὶ εἰς τὸ πειθαρχικὸν Συμβούλιον ἀνήκει ἡ κρίσις τοῦ πειθαρχικοῦ τούτου παραπτώματος, ἀλλ' ὁ λόγος οὗτος προτείνεται μόνον παρὰ τοῦ παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ εἰσαγγελέως.

ΑΠ. 101 (1888). Ἡ ἐνάσκησις τῆς δημοσίας ἀγωγῆς ὑπὸ τῆς καθήκοντος ἀρχῆς ἀνευ ἐγκλήσεως τοῦ παθόντος, ἐν ταῖς περιπτώσεσιν, ἐν αἷς ἀπαιτεῖται ὑπὸ τοῦ νόμου τοιαύτη, δὲν δύναται νὰ ὑπαχθῇ εἰς τὰς κυρίως καλουμένας ὑπερβάσεις καθήκοντος, καθ' ὅσον τοῦτο ἀνάγεται εἰς πλημμελίαν περὶ τὴν ἐνέργειαν αὐτῶν, οὐχὶ εἰς ἀλλοτριότητα ἐνεργείας, ἄλλως καὶ πᾶσα ἄλλη παράβασις δικονομικῆς διατάξεως θά ᾔσκητο νὰ λάβῃ τὸν εἰρημένον χαρακτηρισμόν, ὃν ἐν τούτοις ὁ νόμος ἐπεφύλαξε διὰ τὰς καθαρὰς ὑπερβάσεις τῆς ἐξουσίας τῶν δικαστηρίων καὶ τῆς ἀναμειξείας τῶν εἰς ἀλλότρια καθήκοντα, ὀνομάσας (477 Ποιν. Δικ.) ἐπὶ τὸ ἐκφραστικώτερον ὑπέρβασιν ἐξ ἀναρμοδιότητος· ὅτι δ' ἐν ταύτῃ δὲν περιλαμβάνεται ἡ ἐξ ἐπαγγέλματος καταδίκης ἐνθα ἀπαιτεῖται ἐγκλήσις, μαρτυρεῖ ἐκτὸς τούτου τὸ 477, καθόσον καθιεροῖ τὸν λόγον τῆς ὑπερβάσεως ὡς νέαν καὶ γενικὴν περίπτωσιν ἀνακρίσεως, ἐκτὸς τῶν διαλαμβανόμενων εἰς τὰ προηγούμενα ἄρθρα, ἐν ᾧ τὸν λόγον τῆς ἀνευ ἐγκλήσεως καταδικάσεως εἶχεν ἤδη παραδεχθῇ ὡς λόγον ἀνακρίσεως ἐκεῖ ἐνθα ἠθέλησε νὰ τὸν καθιερώσῃ ὡς τοιούτον, ἥτοι προκειμένου περὶ ἀποφάσεων πλημμελειοδικῶν καὶ κακουργιοδικῶν.

ΑΠ. 110 (1882). Κατὰ 477 Ποιν. Δικ. ἀμφότεροι οἱ ἐν αὐτῷ ἀναγραφόμενοι λόγοι ἀνακρίσεως, ἥτοι ὁ ἐξ ὑπερβάσεως τῶν καθήκοντων τῆς ὑπηρεσίας ἢ ἐξ ἀναρμοδιότητος, καὶ ἡ ὑπέρβασις καθήκοντων ἢ παρὰ τῶν διοικητικῶν ἀρχῶν γενομένη κλπ. προσβάλλονται μόνον ὑπὸ παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ εἰσαγγελέως, καὶ μόνον κατὰ πρότασιν αὐτοῦ ἀναιρουμένη λόγῳ ἀναρμοδιότητος αἱ τοιαῦται ὑπερβάσεις.

ΑΠ. 65 (1850). Ἐπειδὴ τὸ συμβούλιον παραδέχεται ὡς προκύψαντα ἐκ τῆς ἀνακρίσεως τῆς εἰς τὸν ἀναρρεσέοντα ἀποδιδουμένης πράξεως, τὰ ἐξῆς γεγονότα 1) διότι οὗτος ἦτο δημοαρχικὸς πάρεδρος τοῦ δήμου Μιλόαντος, προϊστάμενος τοῦ δήμου τούτου, τούτεστιν ἐκκληρῶν χρέη ἐνμάρχου· 2) ὅτι, γνωρίζων ὅτι ὁ Δ. καὶ Γ. παραπεφθόντες εἰς τὸ κακουργιοδικεῖν διὰ τοῦ 417 (1849) βουλευμένου ἐπὶ τῇ ἐν Πουργαλίῳ γενομένῃ ληστεσίᾳ τὴν 15—16 Ἰουνίου 1848 κατεδικάκοντο διὰ κατασχετηρίων καὶ βλέπων τούτους εἰς τὸ χωρίον τοῦ Μ. δι' ἱκανὸν χρόνον, αὐτε συνέλαβεν αὐτοὺς ὡς προϊστάμενός τοῦ δήμου, αὐτε καὶ ἀγγέλλει τὸ πρᾶγμα εἰς τὸν εἰσαγγελέα καὶ ἀπεισιώπησεν ἐκ συνειδήσεως τὴν παρουσίαν τῶν, εἰδοποιῶν μάλιστα αὐτοὺς ὅτι κατεδικάκοντες διὰ τὴν ἀπομακρύνονται, ἐνῷ ὤφειλε νὰ ἐκπληρώσῃ τὸ καθήκον τοῦ. Ἐπομένως τὸ συμβούλιον παραδεχθὲν τὰ ἀνωτέρω γεγονότα, τὰ

ὅποια συνδυαζόμενα μὲ τὴν εἰς τοὺς Δ. καὶ Γ. ἀποδιδουμένην ληστείαν, δι' ἣν καὶ παρεπέμφθησαν, ἀπῆρτιζον τὸ κακούργημα τῆς εἰς τὴν ληστείαν ταύτην συνεργείας, προνοουμένης καὶ τιμωρουμένης ὑπὸ τῶν περὶ τῆς ληστείας ἀρθρ. ποιν. νόμου, συνδυαζομένων καὶ πρὸς ἀρθρ. 72 § 7, καὶ ὀφείλων νὰ παραπέμψῃ τὸν ἀναιρέσειόντα, ἵνα δικασθῇ ἕνεκα παραβιάσεως τῶν νόμων τούτων, ἀπεναντίας παρέπεμψεν αὐτὸν ἀπλῶς ἕνεκεν ἀποκρύψεως τῶν Δ. καὶ Γ. καὶ μόνον ἕνεκα παραβιάσεως τῶν συνδυασμένων ἀρθρ. 74 § 1 καὶ 72 § 5 ποιν. νόμου, συνδυασμένων καὶ ἀρθρ. 363 § 1 364 καὶ 366 § 1, 2, 4 καὶ 5 Ποιν. νόμου. Ἐπομένως ἡ προκειμένη αἵτησις, καθὼς γενομένη παρὰ τοῦ κατηγορουμένου ἀναιρέσειόντος μόνου, καὶ ὡς τείνουσα πρὸς βλάβην τοῦ, κατὰ τὰ ἐκτεθέντα, εἶναι ἀπαράδεκτος.

Γ'. Ὁ αἰτῶν τὴν ἀναιρέσιν.

478. Εἰς τίνα ἐπιτρέπεται ἡ περὶ ἀναιρέσεως αἵτησις, ὁρίζουν τὰ ἀρθρα 46, 51, 62, 263, 267, 359, 406, 457 καὶ 473.

Δ'. Ἀποφάσεις, κατὰ τῶν ὁποίων γίνεσθαι αἵτησις περὶ ἀναιρέσεως

479. Περὶ ἀναιρέσεως αἵτησις δύναται νὰ γίνῃ μόνον κατὰ ἀνεκκλήτου καὶ τελεσιδίκου ποινικῆς ἀποφάσεως, ἥτις δὲν εἶναι πλέον ἐπιδεκτικὴ οὔτε ἐκκλήσεως (ἀρθρ. 352 κ. ἐπ. καὶ 359), οὔτε ἀνακοπῆς· ἐκτὸς δὲ τούτου καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν τῶν ἀρθρ. 41, 263, καὶ 268, κατὰ βουλεύματος τοῦ συμβουλίου. Π. Δ. 338. 353. 462. 470. Πολ. Δικ. 812.

ΑΠ. 157 (1867). Ἐπειδὴ (479 ποιν. δικ.), αἵτησις ἀναιρέσεως δύναται νὰ γίνῃ μόνον κατ' ἀνεκκλήτου καὶ τελεσιδίκου ποινικῆς ἀποφάσεως ἥτις δὲν εἶναι πλέον ἐπιδεκτικὴ οὔτε ἐφέσεως (352 ἐπ. 359 τῆς ποιν. δικ.) οὔτε ἀνακοπῆς· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις τοῦ Πταισματοδικείου, ἀπορρίπτουσα ἀπλῶς τὴν περὶ ἀπαράδεκτου τῆς ἀνακοπῆς τοῦ Γ., ὡς ἐκπροθέσμου ᾗθεν, ἐνσταται τοῦ παρ' αὐτῷ Δημοσίου Κατηγόρου, εἶναι ἀπλῶς προδικαστικὴ ἀπόφασις.

ΑΠ. 110 (1849). Ἐπειδὴ ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ ἀρθρῶν 418 καὶ 472 ποιν. δικ. γίνεται δῆλον ὅτι αἵτησις ἀναιρέσεως κατὰ προδικαστικῶν ἀποφάσεων τοῦ δικαστηρίου τῶν συνέδρων δύναται νὰ ζητηθῇ συνάμα μὲ τὴν ὀριστικὴν ἀπόφασιν, δι' ἧς περατοῦται ἡ ὑπόθεσις, τοῦτο δὲ γίνεται ἔτι φανερόν καὶ ἐκ 479 Ποιν. Δικ., καθὼς αἵτησις ἀναιρέσεως ἐπιτρέπεται

ται μόνον κατὰ τῶν τελεσιδικίων ἀποφάσεων, ἢ δὲ προσβαλλομένη ἀποφάσις τοῦ δικαστηρίου τῶν συνόδων, δι' ἧς ἡκυρώθησαν μαρτυρίαι τι-
νὲς κατὰ τὴν ἀνάκρισιν ληφθεῖσαι δὲν εἶναι ὀριστική, διότι δι' αὐτῆς ἡ
ὁμοθυμαδὸν ἀπεπερατώθη οὔτε ἄλλως τὸ κακούργιοδικεῖον ἀπεξεδύθη
τῆς ἐκδικάσεως αὐτῆς, ἅρα ἡ ἀπόφασις, καθὼς προδικαστικὴ μόνον συ-
νέμα μὲ τὴν ὀριστικὴν ἡδύνατο νὰ προσβληθῇ, καθ' ὅς περιπτώσεις ἐ-
πιτρέπεται ἡ αἰτήσις ἀναιρέσεως.

ΑΠ. 37 (1871). Ἐπειδὴ (479 Ποιν. Δικ.) αἰτήσις ἀναιρέσεως δύ-
ναιτο νὰ γίνῃ μόνον κατὰ τελεσιδικίου καὶ ἀνεκκλήτου ποινικῆς ἀπο-
φάσεως, ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις δὲν εἶναι
ὀριστικὴ ἀποπερατοῦσα τὴν δίκην, καθόσον δὲν κηρύττει θάνατον τὸν εἰσα-
γόμενον εἰς δίκην Χ. ἀλλ' ἀπλῶς ἀκυροῖ ὡς ἀναρμοδίως ἐκδοθέν τὸ κλη-
τήριον καὶ τὴν κατὰ συνέπειαν αὐτοῦ διαδικασίαν. Ἐὰν δὲ ἦτο ἀθω-
ωτικὴ πάλιν ἀπαράδεκτος ἦτο ἡ αἰτήσις ἀναιρέσεως γενομένη οὐχὶ παρὰ
τῶν κατὰ ἄρθρον 480 Ποιν. δικ. μόνον ἀρμοδίων προσώπων, καὶ διὰ
μόνον τὸν ἐν αὐτῷ ἀναφερόμενον λόγον. Ὅθεν ἡ κατ' αὐτῆς αἰτήσις
ἀναιρέσεως ἀπαράδεκτος ἐστὶ.

ΑΠ. 22 (1894). Ἐπειδὴ ἐκ τε τοῦ ἁρθρου 479 Ποιν. Δικ. κατὰ τὸ
ἐκπῶν αἰτήσις ἀναιρέσεως δὲν ἐπιτρέπεται ἐν γένει κατὰ παντὸς βου-
λευματος τοῦ συμβουλίου, ἀλλὰ μόνον εἰς τὴν περίπτωσιν τῶν ἁρθρῶν
263 καὶ 268, καὶ ἰδίως ἐξ αὐτοῦ τούτου τοῦ 263 ἁρθρου, ὁρίζοντος,
ὅτι ἡ πρὸς ἀναίρεσιν προθεσμία ἄρχεται κατὰ τὴν περίπτωσιν τοῦ 260
ἁρθρου, ἐπὶ τῶν βουλευμάτων δηλονότι τοῦ συμβουλίου τῶν πλημμε-
λειοδικίων, ἀπὸ τῆς παρελεύσεως τῆς πρὸς ἀνακοπὴν προθεσμίας, ἐξά-
γεται ἀποχρώτως ὅτι κατὰ τῶν βουλευμάτων τούτων τὸ μέσον τῆς
ἀναιρέσεως δὲν συγχωρεῖται ἀνεξαιρέτως, εἰμὴ ἐφ' ὅσον καὶ τὸ τῆς
ἀνακοπῆς διὸ καὶ οὐδαμῶς τοῦ νόμου ὁρίζεται προθεσμία πρὸς ἀναίρε-
σιν τῶν μὴ ὑποκειμένων εἰς ἀνακοπὴν βουλευμάτων τοῦ περὶ οὗ ὁ λό-
γος συμβουλίου, ἐξ οὗ ἐπεταί, ὅτι δὲν χωρεῖ ἐπ' αὐτῶν οὐδὲ τὸ μέσον
τῆς ἀναιρέσεως, ἄλλως ἢ θελεν ὁρισθῇ καὶ ἡ πρὸς ἐνάτηκτιν αὐτοῦ προ-
θεσμία ἀνακοπῆς δὲ κατὰ τὸ 260 ἁρθρον δὲν ἐπιτρέπεται εἰμὴ εἰς τὰς
πεπτώσεις 1, 2 καὶ 4 τοῦ 251 ἁρθρου, ἧτοι ἐπὶ ἀθωωτικῶν, παρα-
πειματικῶν καὶ τῶν παυόντων πρὸς καιρὸν τὴν περαιτέρω καταδίωξιν
βουλευμάτων, εἰς οὐδεμίαν ὁμῶς τῶν κατηγοριῶν τούτων δύναται νὰ
ὑπαχθῇ τὸ προσβαλλόμενον βούλευμα, δι' οὗ ἀπλῶς ἀπορρίπτεται ἀνα-
κοπὴ κατ' ἐντάλματος φυλακίσεως ἀπαράδεκτος ἅρα ἡ προκειμένη
κατ' αὐτοῦ περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσις.

ΑΠ. 179 (1882). Κατὰ τὸ 479 Ποιν. Δικ. ἡ περὶ ἀναιρέσεως αἰ-
τήσις δύναται νὰ γίνῃ μόνον κατ' ἀνεκκλήτου καὶ τελεσιδικίου ἀποφά-
σεως, ἧτις δὲν εἶναι πλέον ἐπιδεκτικὴ οὔτε ἐρίσεως, οὔτε ἀνακοπῆς.
Ὁ Εἰσαγγελεὺς λοιπὸν δὲν δύναται νὰ ζητήσῃ ἀναίρεσιν κατ' ἀποφάσεως
ἐρήμην ἐκδοθείσης, πρὶν κοινοποιήσῃ αὐτὴν εἰς τὸν κατηγορηθέντα καὶ
ἀνακαταβῇ τελεσιδικίως.

ΑΠ. 179 (1882). Ἀπόφασις δι' ἧς διατάσσεται ὁ χωρισμὸς τῆς δι-

κης μεταξὺ τῶν κατηγορουμένων, καὶ ἀναβάλλεται ἡ ἐκδίκασις τῆς ὑποθέσεως, μέχρι περατώσεως τῆς ἐνώπιον τοῦ πολιτικοῦ Δικαστηρίου ἐκκρεμοῦς δίκης περὶ κατοχῆς τῶν κλοπιμαίων κλπ. καὶ χωρὶς νὰ ἀπεκουθῇ τὸ Δικαστήριον τῆς ἐπὶ τῆς ὑποθέσεως ἐξουσίας του, εἶναι προδικαστικὴ, καὶ ἐπομένως ἡ κατ' αὐτῆς αἰτήσις ἀναίρεσως τοῦ Εἰσαγγελέως ἀπαράδεκτος, διότι κατὰ ἀρθ. 479 Ποιν. Δικ. ἡ ἀναίρεσις χωρεῖ κατ' ἀνεκκλήτων τελεσιδικίων ἀποφάσεων, αἵτινες δὲν εἶναι δεκτικαὶ ἀνακοπῆς ἢ ἐφέσεως.

ΑΠ. 35 (1884). Ἡ αἰτήσις ἀναίρεσως ἐστὶν ἀπαράδεκτος κατὰ ποινικῆς ἀποφάσεως ὑποκειμένης εἰς ἀνακοπὴν.

ΑΠ. 33 (1889). Κατὰ ἀρθρον 479 Ποιν. Δικ. αἰτήσις ἀναίρεσως παρὰ κατηγορουμένου ἐπιτρέπεται κατὰ δριστικῆς καὶ τελεσιδικίου ἀποφάσεως.

ΑΠ. 35 (1848) 128 (1853) 86 (1865). Ἐκ τοῦ ἀρθ. 479 συνάγεται, ὅτι ἀπόφασις, δι' ἧς ἀπερρίφθησαν ἐνστάσεις, ἢ παρεπέμφθη εἰς ἄλλο δικαστήριον ἢ ὑπόθεσις, οὐδὲν δὲ δριστικὸν καὶ τελεσιδικίον περὶ τῆς κυρίας πράξεως ἀπεφασίσθη, δὲν ὑπόκειται εἰς ἀναίρεσιν.

ΑΠ. 149 (1869). Ὅθεν ἀπόφασις, δι' ἧς τὸ πλημμελειοδικεῖον ἐκήρυξεν ἐαυτὸ ἀναρμόδιον νὰ δικάσῃ καὶ παρέπεμψε τὸν κατηγορούμενον εἰς τὸ πταισματοδικεῖον, δὲν ὑπόκειται εἰς ἀναίρεσιν.

ΑΠ. 26 (1846) 44 (1860). Ἐπίσης ἀπόφασις, δι' ἧς τὸ ποινικὸν δικαστήριον ἐκήρυξεν ἀναρμόδιον πρὸς τὸ παρὸν μόνον καὶ μέχρι οὐ δικάσῃ κατὰ τὸ ἀρθ. 11 τῆς πολιτ. δικ. ὑπὸ τοῦ ἀρμοδίου πολιτικοῦ δικαστηρίου τὸ προδικαστικὸν ζήτημα.

ΑΠ. 17 (1853). Ὡσαύτως ἀπόφασις, δι' ἧς ἀπερρίφθη ἔνστασις ἀναρμοδιότητος.

ΑΠ. 17 (1853) 147 (1856). Ἡ ἔνστασις μὴ εἰσαγωγῆς εἰς δίκην ἄνευ ἀδείας τῆς προισταμένης ὀριζήτικῆς ἀρχῆς.

ΑΠ. 74 (1852). Ἡ ἀπόφασις περὶ ἀναβολῆς τῆς δίκης

ΑΠ. 29 (1851). Ἡ ἀπόφασις περὶ προσαγωγῆς περαιτέρω ἀποδείξεων, καὶ ἐκδοθεῖσα αὐτεπαγγέλτως μετὰ τὴν περαιοσιν τῆς ἀποδείξεως διαδικασίας.

ΑΠ. 14 (1850) 97 (1860) 157 (1867). Ἀπόφασις ἀπορρίπτουσα τὴν περὶ ἀπαράδεκτου τῆς ἀνακοπῆς τοῦ κατηγορουμένου κατὰ τῆς ἐκτὸς αὐτοῦ ἐκδόσεως ἀποφάσεως πρότασιν τοῦ εἰσαγγελέως καὶ διατάσσουσα τὴν πρόσδον τῆς δίκης.

ΑΠ. 37 (1874). Ἡ ἀπόφασις ἀκυροῦσα ἀπλῶς ὡς ἀναρμόδιος ἐκδοθὲν τὸ κλητήριον καὶ τὴν κατ' ἀκολουθίαν ταύτου διαδικασίαν.

ΑΠ. 139 (1867). Ἡ ἀπόφασις δι' ἧς δὲν ἐπιτρέπεται τῇ παθόντι νὰ παρασταθῇ ὡς ἰδιώτης κατήγορος.

ΑΠ. 5 (1847). Ὅθεν ὀρίζοντος καὶ τοῦ ἀρθρου 372, ὅτι ἀποβαλλομένων τῶν παρεπιπτούσων τοῦ εἰσαγγελέως αἰτήσεων οὐδ' ἡ συνέχεια τῆς διαδικασίας διακόπτεται, οὐδ' ἡ ἀπόφασις ἀναβάλλεται ἀλλὰ μὲν ἀκέραιον τὸ δικαίωμα τῆς εἰς ἀναίρεσιν προσφυγῆς μετὰ τὴν ἀπαγγελίαν

τῆς ὁριστικῆς ἀποφάσεως, ἐπεὶ δὲν εἶναι συγκεχωρημένη οὐδὲ τῷ εἰσαγγελεῖ ἢ εἰς ἀναίρεσιν προσφυγὴ πρὸ τῆς ἀπαγγελίας τῆς δι' ἧς ἐκδικάζει οὐσιαστικῶς αὐτὴν ὁριστικῆς ἀποφάσεως, ἀλλὰ μετ' αὐτῆς συναναίρουνται καὶ αἱ προδικαστικαὶ καὶ παρεμπιπτούσαι.

ΑΠ. 34 (1879). Τοῦτο δ' ἐστὶ μᾶλλον ἐνισχύεται καὶ ἐξ ἄρθρου 78 Ποιν. Δικ. ὅπου κατ' ἐξαιρέσιν ἐπιτρέπεται καὶ πρὸ τῆς ὁριστικῆς ἀποφάσεως ἀναίρεσιν κατὰ τῆς ἀποφάσεως τῆς διαταττούσης τὴν κεκλεισμένων τῶν θυρῶν συζητησθῆναι, διότι τοιαύτη διάταξις ἤθελε περιττεῦναι ἐν καθ' ὅλων τῶν παρεμπιπτούσων ἀποφάσεων ἐπετρέπετο ἀναίρεσις.

ΑΠ. 100 (1846). Ὅσακις πρόκειται περὶ ἀποφάσεως, διαγινώσκουσιν περὶ οὐσιαστικοῦ αὐθυπάρκτου τινὸς ζητήματος ἢ ὅπωςδῆποτε ἀκούσης ἀπὸ τῆς εἰσαγγελίας εἰς τὴν ἐκδίκασιν τῆς οὐσίας, δύναται ὁ εἰσαγγελεὺς νὰ προσβάλῃ αὐτὴν δι' ἀναίρεσιν καὶ πρὸ τῆς οὐσιαστικῆς ἐκδικάσεως τῆς κατηγορίας, διότι καὶ ἡ τοιοῦτου εἶδους ἀπόφασις ὡς ἀποφασίζουσα ζήτημα τι κεχωρισμένον τῆς κυρίας δίκης καὶ ἀπεκδύουσα τὸ δικαστήριον τῆς περαιτέρω ἐκδικάσεως τῆς ὑποθέσεως εἶναι ὁριστικὴ.

ΑΠ. 49 (1897). Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθρον 479 Ποιν. Δικ. αἰτήσις ἀναίρεσιν δύναται νὰ γείνη μόνον κατ' ἀνεκκλήτου καὶ τελεσιδίκου ποινικῆς ἀποφάσεως, ἀπόφασιν δὲ ποινικὴν ἐννοεῖ ὁ νόμος τὴν κατ' οὐσίαν τῆς δίκης ἐκδοθεῖσαν, ὡς τοῦτο προκύπτει ἐκ τε τῶν εἰς α' τὸ προμνησθέν ἄρθρων παραπέμπει ἐτέρων ἄρθρων 24) 352 καὶ ἐπόμενα τῆς Ποιν. Δικ., ὅπου ρητῶς γίνεται λόγος περὶ τῶν ἐνδίκων μέσων καὶ ὁριστικῶν τῆς οὐσίας ἀποφάσεων καὶ 6) ἐκ τῶν ἄρθρων 480 καὶ 485, ἐξ ὧν τὸ μὲν ἀναφέρει περὶ ἀθωωτικῆς ἀποφάσεως, τὸ δὲ περὶ τοῦ δι' ὃ εἰς φυλάκισιν καταδικασθεὶς καὶ τὴν ἀναίρεσιν αὐτῶν χρῆζει ἀποδεικτικοῦ τοῦ δεσμοφύλακος ὅτι εὕρισκεται εἰς φυλακὰς ἤδη, καὶ προσέτι ἐκ τῶν συνδυασμένων ἄρθρων 420 καὶ 372 ἐφαρμοζομένων οὐ μόνον εἰς τὰς παρὰ τοῦ εἰσαγγελεως γενομένας αἰτήσεις ἀλλὰ καὶ εἰς τὰς παρὰ τοῦ κατηγορουμένου καὶ ἐξ ἄρθρ. 78 § 3, ἐξ ὧν ἀπάντων προκύπτει ἀδιστακτικῶς ὅτι ἡ αἴτησις ἀναίρεσιν κατὰ προδικαστικῶν ἀποφάσεων, ἐπὶ παρεμπιπτόντων ζητημάτων ἐκδοθεῖσων, δὲν συγχωρεῖται εἰ μὴ συνάμα τῇ αἰτήσῃ ἀναίρεσιν ἐναντίον τῆς ὁριστικῆς ἀποφάσεως.

Ἐπειδὴ ἐπὶ τοῦ προκειμένου, ὡς συνάγεται ἐκ τε τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως καὶ ἐκ τῆς ἐναντίον αὐτῆς αἰτήσεως ἀναίρεσιν, ἡ προσβαλλομένη αἴτησις τοῦ εἰσαγγελεως τῶν ἐν Ναυπλίῳ πλημμελειοδικῶν ἀπευθύνεται κατὰ τῆς 3865 (1896) ἀποφάσεως τοῦ αὐτοῦ πλημμελειοδικείου, ἥτις ἠκύρωσε τὸ κατηγορητήριον, ἥτοι ἀπευθύνεται κατ' ἀποφάσεως προδικαστικῆς καὶ εἶναι κατὰ τὰ προεκτεθέντα ἀπαράδεκτος.

ΑΠ. 49 (1889). Ἐπειδὴ ὡς προκύπτει ἐκ τῆς προσβαλλομένης 280 ἀποφάσεως, τὸ Πλημμελειοδικεῖον διέταξε μὲν τὴν ἄρσιν τῆς κατασχέσεως τῶν δολοφ. 7100 τῆς ἐπιβληθείσης εἰς χεῖρας τῆς ἀναίρεσιούσης Μ., ἀλλὰ δὲν ἀπεφάσισεν ὁριστικῶς εἰς τίνα πρέπει νὰ ἀποδοθῶσιν αὐταί. ἥτοι ἠγνόησε νὰ παραπέμψῃ τὴν περὶ αὐτῶν αἴτησιν εἰς τὰ ἀρμόδια

πολιτικά δικαστήρια. Ἐπομένως τῆς ἀποφάσεως ταύτης μὴ οὕτως ἐστὶν ἀπαράδεκτος κατὰ τὸ ἄρθρ. 479 Ποιν. Δικ.

ΑΠ. 2 (1899). Ἐπειδὴ κατὰ 479 ἄρθρ. Ποιν. Δικ. αἰτήσεις ἀναίρεσεως συγχωρεῖται μόνον κατὰ τῶν ἀνεκκλήτων καὶ τελεσιδικίων ποινικῶν ἀποφάσεων, ἡτοί κατὰ τῶν ἀπαγγελλουσῶν ποινὴν ἢ κατὰ τῶν ἀθωωτικῶν, ἐν ταῖς ρηταῖς ὑπὸ τοῦ ἐπομένου ἄρθρου προβλεπομέναις περιπτώσεσιν ἢ προσβαλλομένη ὁμῶς ἀπόφασις, δι' ἧς τὸ δικαστήριον τῶν ἐνταῦθα πλημμελειοδικῶν ἐκήρυξεν ἑαυτὸ ἀναρμόδιον καὶ ἀπέσχε ν' ἀποφασίσῃ ἐπὶ τῆς ὑποβληθείσης εἰς αὐτὸ ὑποθέσεως, μὴ οὕσα μὴ καταδικαστικὴ μὴτε ἀθωωτικὴ, δὲν ὑπόκειται εἰς τὸ ἐνδίκον τῆς ἀναίρεσεως μέσον· τοῦτο δὲ προσεπιβεβαιοῦται καὶ ἐξ ἄρθρ. 407 Ποιν. Δικ. καθ' ὃ ἀναγράφεται ὡς λόγος ἀναίρεσεως ἢ ἀναρμοδιότητος τοῦ πλημμελειοδικείου, ἡτοί ἐὰν τὸ πλημμελειοδικεῖον, καίπερ μὴ ὢν ἀρμόδιον προέβη εἰς ἐκδίκασιν τῆς ὑποβληθείσης αὐτῷ ὑποθέσεως καὶ οὐχὶ τῇ ἀρμοδίᾳ αὐτοῦ, ἐὰν δηλονότι ἀπέσχε νὰ δικάσῃ κηρυχθέν ἀναρμόδιον, ἐνῶ ἦτο πρὸς τοῦτο ἀρμόδιον.

ΑΠ. 180 (1895). Ἐπειδὴ κατὰ ἄρθρ. 479 Ποιν. Δικ. αἰτήσεις ἀναίρεσεως δύναται νὰ γείνη μόνον κατ' ἀνεκκλήτου καὶ τελεσιδικίου ποινικῆς ἀποφάσεως παντὸς ποινικοῦ δικαστηρίου, ἧτις δὲν εἶναι πλέον ἐπιδικαστὴ οὔτε ἐκκλήτῃ, οὔτε ἀνακοπῆς, τοιαῦται δὲ ἀποφάσεις εἰσὶ προδήλως ἐκβαίνει, δι' ὧν τὸ δικαστήριον ὁριστικῶς ἀποφαίνεται κατ' οὐσίαν ἐπὶ τῆς ποινικῆς ἀγωγῆς καὶ ἀπεκλύεται· πλέον ὅλως δι' ὅλου τῆς ὑποθέσεως αἱ δὲ προδικαστικαὶ καὶ παρεμπιπτούσαι ἀποφάσεις αὐτοῦ δὲν δύναται μόναι καὶ καθ' ἑαυτὰς νὰ προσβληθῶσι δι' ἀναίρεσεως, εἰμὴ μετὰ τῇ ὁριστικῇ. Ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ἢ προσβαλλομένη ἀπόφασις τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Καλάμαις Συνέδρων, ὡς ἐξ αὐτῆς ἐξάγεται, ἀπορρίπτεται ἀπλῶς τὴν ἐνστάσιν τῆς παραγραφῆς τοῦ ἀνααιρεσίου. ὡς καὶ τὰς λοιπὰς προτάσεις αὐτοῦ, καὶ μὴ ἀποφνημαμένη ὁριστικῶς περὶ τῆς οὐσίας τῆς ὑποθέσεως, καὶ ἐπομένως μὴ οὕσα ὁριστικὴ, ὅτε μὴ ἐξ ἐκδίκασις τῆς δικαιοδοσίας τοῦ δικαστηρίου, δὲν εἶναι δεκτικὴ ἀναίρεσεως, καὶ διὰ τὸν λόγον τοῦτον ἢ προκειμένη αἰτήσις τοῦ ἀνααιρεσίου ὄντος περὶ ἀναίρεσεως τῆς τοιαύτης ἀποφάσεως, ἐστὶν ἀπορριπτὴ ὡς ἀπαράδεκτος.

ΑΠ. 128 (1898). Κατὰ τὸ ἄρθρον 479 Ποιν. Δικ. αἰτήσεις ἀναίρεσεως δύναται νὰ γείνη μόνον κατὰ ἀνεκκλήτου καὶ τελεσιδικίου ποινικῆς ἀποφάσεως, τοῦτέστιν ἢ κατ' ἀποφάσεως ἀπαγγελοῦσης ποινὴν ἢ ἀθωωτικῆς ἐν ταῖς ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 480 Ποιν. Δικ. προβλεπομέναις περιπτώσεσιν ἢ προσβαλλομένη ὁμῶς ἀπόφασις, δι' ἧς τὸ δικαστήριον περιορίσθη μόνον εἰς τὸ νὰ κηρύξῃ ἑαυτὸ ἀπλῶς ἀναρμόδιον, δὲν εἶναι οὔτε καταδικαστικὴ οὔτε ἀθωωτικὴ καὶ ἐπομένως δὲν ὑπόκειται εἰς τὸ ἐνδίκον μέσον τῆς ἀναίρεσεως· ἢ δὲ τοῦ νόμου τοιαύτη ἐννοία ἐξάγεται ἐξ ἄρθρ. 407 Δικ., ὅπερ ἀναγράφει ὡς λόγον ἀναίρεσεως τὴν ἀναρμοδιότητα τοῦ πλημμελειοδικείου, ἡτοί ἐὰν τοῦτο, καίτοι ὢν ἀναρμόδιον, προ-

ἢ εἰς ἐκδίκασιν τῆς ὑποθέσεως, οὐχὶ δὲ τὴν ἀρμοδιότητα αὐτοῦ, ἥτοι εἰν, καίτοι· ἐν ἀναρμόδιον ἀπέσχε νὰ δικάσῃ, κηρυχθέν ἀπλῶς ἀναρμόδιον.

ΑΠ. 116 (1896). Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθρον 479 Ποιν. Δικ. αἰτήσις ἀναίρεσεως ἐπιτρέπεται νὰ γείνη μόνον κατ' ἀνεκκλήτου καὶ τελεσιδικίου ποινικῆς ἀποφάσεως, δι' ἧς ἀπεπεραιώται κατ' οὐσίαν ἡ δίκη, ἀπεκδυμένου τοῦ δικαστηρίου τῆς ἐξουσίας τοῦ νὰ ἐπιληφθῇ αὐτῆς τῆς αὐτῆς ὑποθέσεως· τοιαύτη ὅμως δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, διότι δι' αὐτῆς τὸ δικαστήριον περιορίσθη μόνον εἰς τὴν ἀκύρωσιν τοῦ κατηγορητηρίου τοῦ Εἰσαγγελέως, οὐδὲν δ' ἀπεφάσισεν ἐπὶ τῆς οὐσίας τῆς ὑποθέσεως, ὅθεν ἡ αἰτήσις ἀπορρίπτέα ἐστὶν ὡς ἀπαράδεκτος.

ΑΠ. 162 (1900). Ἐπειδὴ, κατὰ τὸ ἄρθρον 479 Ποιν. Δικ., αἰτήσις ἐπὶ ἀναίρεσεως δύναται νὰ γείνη μόνον κατ' ἀνεκκλήτου καὶ τελεσιδικίου ποινικῆς ἀποφάσεως, ἥτις δὲν εἶναι πλέον ἐπιδεκτικὴ οὔτε ἐκκλήσεως, οὔτε ἀνακοπῆς. Ἐπὶ τοῦ προκειμένου δὲ ὡς ἐξάγεται ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, ὁ ἑστρος τῶν κατηγορουμένων Κ. ἐδικάσθη ἱρήμην, ἐπομένως ἡ ἀπόφασις αὕτη, ὑποκειμένη εἰς τὸ ἐνδίκον τῆς ἀνακοπῆς μέσον, δὲν εἶναι ὀριστικὴ καὶ τελεσιδικία, ἡ δὲ κατ' αὐτῆς ἀπευθυνομένη αἰτήσις ἀναίρεσεως ἐστὶν ἀπορρίπτέα, ὡς ἀπαράδεκτος.

ΑΠ. 5 (1847). Ἐντεῦθεν ἐπεται, ὅτι δὲν ὑπόκειται εἰς ἀναίρεσιν αἱ προδικαστικαὶ παρεμπιπτούσαι, εἰμὴ μετὰ τὴν ἐκδοσιν τῆς ὀριστικῆς καὶ συγχρόνως αὐτῇ.

ΑΠ. 5 (1847). Ὅθεν δὲν ὑπόκειται εἰς ἀναίρεσιν πρὸ τῆς ὀριστικῆς καὶ αἱ τὰς παρεμπιπτούσας τοῦ εἰσαγγελέως αἰτήσεις ἀπορρίπτουσαι ἀποφάσεις.

ΑΠ. 140 (1849). Ἐπίσης ἐπεται ὅτι αἰτήσις ἀναίρεσεως κατὰ προδικαστικῶν ἀποφάσεων τοῦ δικαστηρίου τῶν συνδρόμων δὲν ἐπιτρέπεται· αἰτεῖται δ' ἡ ἀναίρεσις αὐτῶν μόνον μετὰ τῆς ὀριστικῆς, δι' ἧς περαιώται ἡ ὑπόθεσις.

ΑΠ. 196 (1872). Ἐξ ἄρθρ. 479, 480 καὶ 487 § 2 ποιν.δικ. δηλοῦται, ὅτι κατ' ἀνεκκλήτων ἀποφάσεων μόνον συγχωρεῖται ἀναίρεσις, κατ' ἐξίκεσιν δὲ τῷ παρὰ τῷ Ἀρ. Πάγῳ εἰσαγγελεῖ ἐπιτρέπεται ν' ἀπευθύνῃ αἰτήσιν ἀναίρεσεως καὶ κατ' ὀρισμένων ἀποφάσεων φερουσῶν χαρακτηριστικὰ διαταγῆς. Ὅθεν ἡ πράξις τοῦ προέδρου δι' ἧς οὗτος ἐνετείλατο δυνάμει τῶν ἄρθρων 366 καὶ 181 τῆς ποιν. δικ. τὴν ἕνεκα θορύβου ἀπαγωγὴν εἰς κράτησιν δὲν ὑπόκειται εἰς ἀναίρεσιν.

ΑΠ. 72 (1860). Τυχούσης ἐρημοδικίας, ἡ πρὸς ἀναίρεσιν προθεσμία ἀρεῖται κατὰ τὴν ἀληθῆ ἐννοίαν ἄρθρων 359 καὶ 479 ποιν. δικ. οὐχὶ ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως ἀποφάσεως, ἀλλὰ ἀπὸ τῆς παρελεύσεως τῆς πρὸς ἀνακοπὴν τοῦ κατηγορουμένου προθεσμίας.

480. Κατ' ἀθωωτικῆς ἀποφάσεως συγχωρεῖται ἡ περὶ ἀναίρεσεως αἰτήσις μόνον· 1 — ἐπιμελεῖα τοῦ παρὰ τοῖς

πρωτοδικαίς ἢ τοῖς ἐφέταις εισαγγελέως, ἢ τοῦ ιδιώτου κατηγοροῦ, ἐὰν κατὰ λάθος, ὡς μὴ ὑπάρχοντος δῆθεν ὄρου τινὸς τοῦ ποινικοῦ νόμου, ἔγινεν ἡ ἀθώωσις, ἐνῷ ὑπάρχει ὁ τοιοῦτος ὅρος.—2. ἐπιμελεία τοῦ πολιτικῶς ἐνάγοντος, ἐὰν οὗτος μετὰ τὴν ἀθώωσιν τοῦ κατηγορουμένου, κατεδικάσθῃ, κατὰ τὸ ἀρθρον 86, εἰς ἀποζημίωσιν καὶ πληρωμὴν τῶν ἐξόδων. Π. Δ. 542. Π. Ν. 1.

ΑΠ. 98 (1868). Ἐπειδὴ (480 Ποιν. Δικ.) κατ' ἀθωωτικῆς ἀποφάσεως περὶ ἀναίρεσεως αἵτησις τοῦ δημοσίου κατηγοροῦ δὲν συγχωρεῖται εἰμὴ ὅταν ἡ ἀθώωσις ἔγινεν ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι δὲν ὑπάρχει ὅρος Ποιν. Νόμου, ἐνῷ ὑπάρχει τοιοῦτος, ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ἐκ τοῦ σκεπτικοῦ, σχετιζομένου πρὸς τὸ διατακτικόν, δηλοῦται ὅτι ὁ πταισματοδίκης κηρύξας ἀπροχώρητον τὴν κατηγορίαν ἐσθρήχθη εἰς τὴν σκέψιν ὅτι ἡ πράξις δὲν τιμωρεῖται δυνάμει 378 Ποιν. Νόμου, διότι ὁ ζημιωθεὶς διὰ τῆς βλαπτικῆς τῶν ζῶων τοῦ κατηγορουμένου, ἀπεζημιώθη πρὸ τῆς εἰς δίκην εισαγωγῆς του. οὕτω δὲ ἀπέλυσε αὐτὸν τῆς κατηγορίας οὐχὶ διότι δὲν ὑπάρχει ποινικὸς ὅρος τιμωρῶν τὴν πράξιν, ἀλλὰ διότι παρεδόχθη ὅτι διὰ τῆς γενομένης ἀποζημιώσεως αποκλείεται τὸ ἀξιόποινον καὶ ἐπομένως ἡ κατὰ τῆς ἀποφάσεως ταύτης ὡς ἀθωωτικῆς αἵτησις ἀναίρεσεως ἀποβαίνει ἀπαράδεκτος.

Ἐπειδὴ ἀληθῶς ὁ πταισματοδίκης μὴ νομίμως ἀπέλυσε τὸν κατηγορούμενον, διότι κατὰ 114 Ποιν. Νόμου ἡ διὰ τὴν προξενηθεῖσαν βλάβην ἀποζημιώσις ἦν ἐκουσίως καὶ αὐθορμήτως παρέχει ὁ πράξας πρὶν ὑποβληθῇ εἰς ἐξέτασιν τῆς ἀρχῆς δὲν αποκλείει τὸ ἀξιόποινον εἰμὴ μόνον εἰς τὰς παρὰ τοῦ νόμου ὥρισμένας περιπτώσεις καὶ ἐν αὐταῖς δὲν περιλαμβάνεται ἡ διὰ βλαπτικῆς ζῶων προξενηθεῖσα βλάβη, περὶ τῆς προνοεῖ τὸ ἀπὸ 20 Ἰουνίου 1835 Β. διάταγμα, διότι τοῦτο δὲν ἀπαλλάττει τῆς ποινῆς τὸν πράξαντα μετὰ προσηγηθεῖσαν ἀποζημίωσιν, τὸ δὲ 378 Ποιν. Νόμου, ὅπερ ὁ πταισματοδίκης ἐπικαλεῖται περὶ τοῦ ἐναντίου, ἐφαρμόζεται οὐχὶ εἰς τὴν προκειμένην, ἀλλ' εἰς τὴν περίπτωσιν καθ' ἣν ὁ κλέπτης ἀπαλλάσσεται, ἐὰν πρὸ πάσης ἐξετάσεως τῆς ἀρχῆς ἐνηγγήσεν ἄνευ παρανόμου βλάβης ἢ τὴν πλήρη ἀποκατάστασιν τοῦ ὀφειλέντος πράγματος, ἢ τὴν ἐντελὴ ἱκανοποίησιν τοῦ ζημιωθέντος· ἀλλ' ὅπως δὴ ποτε καὶ ἐὰν ἔχωσι ταῦτα, ἡ περὶ αὐτῶν ἐρευνα δὲν ἔχει νόμον ἀποτέλεσμα ἐπὶ τοῦ προκειμένου, ἀφοῦ ἀπορρίπτεται, ὡς ἀπαράδεκτος ἡ περὶ ἀναίρεσεως αἵτησις.

ΑΠ. 95 (1854). Ἐπειδὴ ἡ ἀπόφασις τῶν πλημμελειοδικῶν ἀπέλυσε τῆς κατηγορίας ἐπὶ μισείᾳ τοῦ ἀνικρεσιβλήτου Δ. καὶ Π., ἐπομένως εἶναι ἀπόφασις ἀθωωτικῆ, ἥτις παρὰ τοῦ εισαγγελέως τῶν πρωτοδικῶν δύναται νὰ προσβληθῇ δι' ἀναίρεσεως μόνον ἂν ἡ ἀθώωσις ἐγένετο ἐπὶ λόγῳ ὅτι δὲν ὑπάρχει ὅρος τοῦ ποιν. νόμου κολάζων τὴν κατηγορουμένην.

νη πράξιν (480 ποιν. δικ.), ὅπερ ὁλως ἐπὶ τοῦ προκειμένου δὲν ὑπάρχει· εἶναι ἀπαράδεκτος ἡ αἵτησις ἀναίρεσως.

ΑΠ. 20 (1885). Ἐπειδὴ (480 §. 1 ποιν. δικ.) κατ' ἀθωωτικῆς ἀποφάσεως συγχωρεῖται ἡ περὶ ἀναίρεσως αἵτησις μόνον ἐπιμελείᾳ τοῦ παρὰ τοῖς ἐφέταις εἰσαγγελέως, εἴαν κατὰ λάθος ὡς μὴ ὑπάρχοντος δῆθεν ὄρου τινὸς τοῦ ποιν. νόμου, ἔγινεν ἡ ἀθώωσις ἐνῷ ὑπάρχει ὁ τοιοῦτος ὅρος. Ἐκ τῆς διατάξεως ταύτης προκύπτει ὅτι κατ' οὐδεμίαν ἄλλην περίπτωση, ἐκτός τῆς προβλεπομένης παρὰ 480 ποιν. δικ. ἀθωωτικῆς λύσεως τῆς ἀποφάσεως, ἐπιτρέπεται εἰς τὸν παρὰ τοῖς ἐφέταις εἰσαγγελέως νὰ ζητήσῃ τὴν ἀκύρωσιν αὐτῆς, ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων διέταξε νὰ παύσῃ ἡ κατὰ τῶν ἐπὶ ληστειᾷ κατηγορουμένων Κ. καὶ Μ. ἀρξάμενη διαδικασία ὡς ὑπαγομένης τῆς πράξεως αὐτῶν εἰς τὴν περὶ ἀμνηστίας ἀπόφασιν τῆς ἐν Ἀθήναις Β' ἐθνικῆς Συνελεύσεως, εἰς τὸν λόγον δὲ τοῦτον στηριζομένης τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, ἡ ἀπόλυσις τῶν προμνησθέντων κατηγορουμένων δὲν ἐγένετο δι' ἑλλειψιν ὄρου τινὸς τοῦ ποινικοῦ νόμου διὰ νὰ ᾖ παρὰ δεξιὰ ἡ αἵτησις ἀναίρεσως τοῦ παρὰ ἐφέταις εἰσαγγελέως.

ΑΠ. 191 (1866). Ἐπειδὴ (480 ποιν. δικ.) κατ' ἀθωωτικῆς ἀποφάσεως συγχωρεῖται ἡ περὶ ἀναίρεσως αἵτησις, εἴαν κατὰ λάθος, ὡς μὴ ὑπάρχοντος δῆθεν ὄρου τινὸς ποινικοῦ Νόμου, ἔγινεν ἡ ἀθώωσις ἐνῷ ὁ παρὰ τοῖς ἐφέταις εἰσαγγελέως ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου, ὁ παρὰ τοῖς πλημμελειοδικαῖς ἀντεισαγγελέως (ὅστις εἶναι μεταξύ τῶν δυναμένων νὰ ζητήσῃ κατὰ τὸ εἰρημένον ἄρθρον ἀναίρεσιν κατ' ἀθωωτικῆς ἀποφάσεως), ἐξαιτεῖται τὴν ἀναίρεσιν τῆς ἀποφάσεως τοῦ πταισματοδικείου δι' ἧς ἐκδόθη ἀθῶος ὁ Π. τῆς ἀποδοθείσης εἰς αὐτὸν ἀστυνομικῆς παραβάσεως, δι' ἣν τότε ἡ ἀθώωσις ἔγινε κατὰ λάθος, ὡς μὴ ὑπάρχοντος δῆθεν ὄρου τινὸς τοῦ ποινικοῦ Νόμου, ἐνῷ ὑπάρχει ὁ τοιοῦτος ὅρος, ἀλλὰ διότι ὁ δικαστὴς πταισματοδικῆς παρερμηνεύσας τὸ πρῶτον ἄρθ. τοῦ ἀπὸ 24 Δεκεμβρίου 1864 Β. διατάγματος καὶ τὴν ἐπ' αὐτοῦ στηριχθεῖσαν ἀστυνομικὴν διάταξιν, ἐξήγαγεν ὅτι εἰς τὴν διὰ τῆς ἀστυνομικῆς ταύτης διατάξεως ὁρισθεῖσαν ἀπαγόρευσιν, τοῦ νὰ μὴ ἀνοίγῃσι τὰ ἐργαστήρια καὶ ἐπισκολεῖα τὰς Κυριακὰς καὶ λοιπὰς συνήθεις ἑορτὰς πρὸ τοῦ τέλους τῆς ἑορτῆς λειτουργίας, δὲν συμπεριλαμβάνονται καὶ τὰ καφενεῖα· παρερμηνεία, ἣτις καὶ ἂν ὑποτεθῇ ἀληθής, δὲν εἶδε ἀσφαλῆ κατὰ τὸ εἰρημένον ἄρθρον εἰς ἀναίρεσιν ἀθωωτικῆς ἀποφάσεως.

ΑΠ. σλζ' (1898). Κατὰ τὸ 480 Ποιν. Δικ. ἡ ἀναίρεσως αἵτησις κατ' ἀποφάσεως ἀθωωτικῆς συγχωρεῖται εἰς τὸν πολιτικῶς ἐνάγοντα τότε μόνον, ὅταν οὗτος μετὰ τὴν ἀθώωσιν τοῦ κατηγορουμένου καταδικασθῇ, κατὰ τὸ ἄρθρον 86 Ποιν. Δικ., εἰς ἀποζημίωσιν καὶ πληρωμὴν τῶν ἐξόδων.

ΑΠ. ξυστ' (1840). Ἐπειδὴ ἐκ τῆς ἀπαράσεως βεβαιούται, ὅτι τὸ δικαστήριον τοῦτο ἀπέχετο νὰ δικάσῃ τοὺς κατηγορουμένους, διὰτι ἐπέσθη ἐπὶ αὐτοῖς δὲν ᾔκισαν δημόσιον ὑπρέτην, ἐπομένως δὲν συνεμορφίθῃ πρὸς ἄρθρον 84 Ποιν. Δικ., κατὰ τὸ ὅποιον ἔπρεπε νὰ τοὺς κηρύξῃ ἀθῶους.

τῆς κατηγορίας, ἀλλ' ἐντεῦθεν ὁ πολιτικῶς ἐνάγων δὲν δύναται νὰ παρ-
ρηγάγῃ λόγον ἀναίρεσως ὡς μὴ παραβλαπτομένων παντᾶσι τῶν
δικαιωμάτων του ἐκ τῆς μνησθείσης παραβιάσεως, καὶ ἐπομένως συμ-
φέρον δὲν ἔχει.

ΑΠ. ρθ' (1836) ὑλστ' (1840). Τὸ 480 Ποιν. Δικ. ὁρίζει ῥητῶς ἐπὶ
πρόσωπα ὑπὸ τῶν ὁποίων δύναται νὰ ζητηθῇ ἀναίρεσις κατ' ἀδικοῦ
κτῆς ἀποφάσεως μεταξὺ δὲ τῶν προσώπων τούτων δὲν ἀναφέρονται παν-
τελῶς οἱ εἰς τὰ πταισματοδικεῖα ἐκπληροῦντες ἔργα δημοσίου Κατ'
γόρου, καὶ ἡ σιωπὴ αὐτῆ τοῦ νόμου ἀποδεικνύει φανεράν τὴν εὐνοίαν
πρὸς τοὺς ἀθωωθέντας διάθεσιν τοῦ νόμου, ὁ ὅποιος, ἐν ᾧ περιέχεται
κυρίως εἰς ἓνα μόνον λόγον τὰ κατ' ἀθωωτικῶν ἀποφάσεων μέσα τῶν
ἀναίρεσως, ἠθέλησε ταυτοχρόνως, ὅσαςκι προσβάλληται τοιαύτη ἀντι-
φασίς νὰ ᾖναι ὠρισμένα καὶ τὰ δυνάμενα νὰ ζητήσωσι πρόσωπα.

ΑΠ. 82 (1884). Αἰτήσις ἀναίρεσως ἐπιτρέπεται παρὰ τοῦ παρ'
Πρωτοδικαίης ἢ Ἐφέταις εἰσαγγελέως ἢ τοῦ ιδιώτου κατηγοροῦ, μόνον
ἐὰν ἡ ἀθώωσις ἐγένετο κατὰ λάθος, ὡς μὴ ὑπάρχοντος ὅρου τινός, κατ'
Ποινικοῦ Νόμου.

Π. 59 (1890). Ἡ περὶ ἀπαρδέκτου τῆς αἰτήσεως ἀναίρεσως προ-
τασίς τοῦ Εἰσαγγελέως δυνάμει τοῦ ἄρθρου 480 § 2 Ποιν. Δικ., κατ'
ὃ δὲν ἐπιτρέπεται τοιαύτη τῇ μετὰ τὴν ἀθώωσιν τοῦ κατηγορουμένου
μὴ καταδικασθέντι εἰς ἀποζημίωσιν καὶ τὰ ἔξοδα πολιτικῶς ἐνάγων,
δὲν εἶναι βίσιμος, διότι τὸ ἄρθρον τοῦτο ἀφορᾷ εἰς μόνας τὰς αὐθιγὰς
δικὰς ἀποφάσεις, οὐχὶ δὲ καὶ εἰς τὰ βουλευματα, περὶ ὧν οὐδεὶς τῶν
αὐτῶ γίνεται λόγος· τοῦτο δὲ προκύπτει σαφῶς οὐ μόνον ἐκ τῆς τοιαύτης
τῆς παραλείψεως αὐτῶν ἐκ τοῦ ἄρθρου τούτου, ἀλλὰ καὶ ἐκ τοῦ ὅτι τῇ
τῷ προηγουμένῳ 479 ἄρθρῳ εἰδικῶς μνημονεύονται τὰ βουλευματα κατ'
ἀντίθεσιν πρὸς τὰς ἀποφάσεις, ὅπερ ἀρκούντως ἐμφαίνει ὅτι ἐπιτηδὲς
γένετο ἡ παράλειψις αὐτῶν ἐν τῷ ἐπομένῳ 480 ἄρθρῳ.

ΑΠ. 173 (1895). Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθ. 480 Ποιν. Δικ., αἰτήσις
ἀναίρεσως κατ' ἀθωωτικῆς ἀποφάσεως ἐπιτρέπεται μόνον, ἐὰν κατὰ
λάθος, ὡς μὴ ὑπάρχοντος ὅθεν ὅρου τινός τοῦ ποινικοῦ νόμου, ἐγένετο
ἡ ἀθώωσις, ἐνῶ ὁ ὅρος οὗτος ὑπάρχει. Ἀλλ' ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἡ
προσβαλλομένη ἀπόφασις ἐκήρυξεν ἄκυρον τὴν ποινικὴν διαδικασίαν καὶ
ἀπέλυσε τῆς ποινικῆς καταδίωξεως τοὺς κατηγορηθέντας ἐπὶ ἐξουβρίσιν
τοῦ Σουλτάνου καὶ τῆς Ὀθωμανικῆς Κυβερνήσεως, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι
δὲν ἠδύνατο νὰ γείνη καταδίωξις κατ' αὐτῶν ἐπὶ ταῖς εἰρημέναις πρὸς
ξένους ἐπὶ τῇ βάσει ἐγκλήσεως παρὰ τοῦ πρέσβους τῆς Τουρκίας καὶ
οὐχὶ παρὰ τῶν ἐξουβρισθέντων ἀπευθυνθείσης. Δὲν ἠθώωσεν ἄρα τοῦ
κατηγορουμένου ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι δὲν ὑπῆρχε διάταξις τῆς τοῦ ποινικοῦ
νόμου προβλέπουσα καὶ τιμωροῦσα τὰς ἀποδοθείσας εἰς αὐτοὺς ἀπο-
ποινοὺς πράξεις τῆς ἐξουβρίσεως ξένων ἡγετῶν καὶ ξένων Κυβερνήσεων,
ἀλλὰ τὴν ποινικὴν κατ' αὐτῶν ἀγωγὴν ἐκήρυξεν ἄκυρον ἐνεκα ἐλλεί-
ψεως τῆς προσηκούσης διὰ τὴν ἐννομὴν αὐτῆς ἐξάσκησιν ἐγκλήσεως,
ἐπὶ τῷ λόγῳ ἄρα τούτῳ δὲν ἐδικαιοῦτο ὁ παρὰ Πλημμελειοδικαίης εἰσαγ-

γελῶν· νὰ ἀπευθύνῃ αἰτήσιν ἀναιρέσεως κατ' ἀποφάσεως ἀθωωτικῆς ἢ καὶ ἀπλῶς ἀπαλλακτικῆς, ἄρα ἢ ὑπὸ τοῦ εἰσαγγελέως τῶν ἐνταῦθα Πλημμελειοδικῶν ἀπευθυνομένη αἰτήσις ἀναιρέσεως κατὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως εἶναι ἀπαράδεκτος.

ΑΠ. 46 (1897). Ἐπειδὴ διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως δὲν κατεδικάσθη, οὔτε ἠθώωθη ὁ κατηγορούμενος, ἀλλ' ἐκηρύχθη μόνον ἔκρυον τὸ κατηγορητήριον ἐπὶ τῷ λόγῳ, ὅτι ἡ ἐγκλησις δὲν ἐγίνε κατ' ἀμφοτέρων τῶν συμπραξάντων προσώπων καὶ ἐπὶ ἐκουσίᾳ ἀπαγωγῇ, ὡς ὡρίσθη ἐν τῷ κατηγορητηρίῳ ἡ πρᾶξις καὶ εἰσῆχθη πρὸς ἐκδίκασιν, ἀλλὰ κατὰ τοῦ ἐτέρου μόνον, τοῦ ἄρρενος καὶ ἐπὶ ἀκρουσίᾳ ἀπαγωγῇ καὶ βίαισιν, ἥτις ὅμως ἐγκλησις, μὴ ἀπευθυνομένη καὶ κατὰ τῆς κοινῆς, δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ὑπάρχουσα οὐδὲ κατὰ τοῦ καθ' οὐ ἐγίνε κατηγορουμένου, τοῦ εἰσαχθέντος εἰς δίκην.

Ἐπειδὴ αἰτήσις ἀναιρέσεως ἐπιτρέπεται μόνον κατ' ἀνεκκλήτου καὶ τελεσιδικίου καταδικαστικῆς ἀποφάσεως καὶ κατ' ἀθωωτικῆς ὑπὸ τοῦ εἰσαγγελέως, ἐν κατὰ λάθος, ὡς μὴ ὑπάρχοντος δῆθεν ὅρου τινος, ἐγίνεν ἡ ἀθώωσις, ἐνῷ ὑπάρχει τοιοῦτος ὅρος, (ἀρθρ. 479, 480 § 1 Ποιν. Δικονομίας), ἀλλ' ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις εἰς οὐδετέραν τῶν κατηγοριῶν τούτων ὑπάγεται, δὲν δύναται δὲ νὰ θεωρηθῇ ὡς ἀθώωσις τοῦ κατηγορουμένου ἡ ἀκύρωσις τοῦ ἐγκλητηρίου δι' ἑλλειψιν ἐγκλητέως ἐπὶ ἐκουσίᾳ ἀπαγωγῇ κατ' ἀμφοτέρων τῶν συντελεσάντων εἰς τὴν πρᾶξιν προσώπων, διότι ἐκ τῆς ἀκυρώσεως τοῦ ἐγκλητηρίου οὐδόπως ἐμποδίζεται ἡ ἐκ νέου εἰσαγωγή τῆς υποθέσεως, ἀφ' οὐ δὲν ἀπεφασίσθη αὐτὴ κατ' οὐσίαν.

Ἐπειδὴ κατὰ ταῦτα ἡ ἐμπροθέσιμος παρὰ τοῦ παρὰ πλημμελειοδικῆς εἰσαγγελέως γενομένη αἰτήσις ἀναιρέσεως, καθόσον μὲν ἀφορᾷ εἰς ἀναιρέσιν τῆς ἀποφάσεως μετ' ἀποτελεσμάτων κατὰ τοῦ κατηγορουμένου εἶναι ἀπορριπτέα ὡς ἀπαράδεκτος, καθ' ὅσον δ' ἀποβλέπει εἰς ἀναιρέσιν ὑπὲρ τοῦ νόμου δὲν δύναται νὰ ἐξετασθῇ ὑπὸ τοῦ τμήματος τούτου, καθ' ὃ ὑπαγομένη εἰς τὴν ὁλομέλειαν τοῦ δικαστηρίου κατὰ τὸ άρθρον 4. 6' τοῦ ΧΜΖ' νόμου τοῦ 1877 ἔτους.

ΑΠ. 14 (1897). Ἐπειδὴ ὡς προκύπτει ἐκ τῆς ἀπὸ 29 δεβρίου 1896 ἐκδόσεως τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Λαμῖα Πρωτοδικαῖς γραμματέως, ὁ αὐτόθι εἰσαγγελεὺς τῶν Πλημμελειοδικῶν αἰτεῖται τὴν ἀναίρεσιν τῆς ἀθῶον κηρύξεως τὸν Κ. ἀποφάσεως τοῦ Πλημμελειοδικείου Λαμίας ὑπὲρ τοῦ νόμου ἀνευ ἐτέρας αἰτήσεως.

Ἐπειδὴ, κατὰ τὸ ἀρθρον 480 Ποιν. Δικ., κατ' ἀθωωτικῆς ἀποφάσεως συγχωρεῖται ἡ περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσις εἰς τοὺς ἐν αὐτῇ ἀναφερομένους, ἐν οἷς καὶ τὸν εἰσαγγελέα τῶν Πλημμελειοδικῶν, όταν τὸ δικαστήριον ἠθώωσεν, ὡς μὴ ὑπάρχοντος δῆθεν ὅρου τοῦ Ποινικοῦ Νόμου, ἐνῷ ὑπάρχει τοιοῦτος, ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου, ὡς συνάγεται ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως τοῦ Πλημμελειοδικείου, ἠθώωσε τὸν κατηγορούμενον Κ. Α., διότι δὲν ἀπεδείχθησαν τὰ κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ πρὸς ἀποτέλεσιν τοῦ ἀποδοθέντος εἰς τὸν κατηγορούμενον ἀδικήματος

ἀπαιτούμενα ὑπὸ τοῦ νόμου στοιχεῖα, ἐν τοιαύτῃ δὲ περιπτώσει δύναται μὲν ὁ παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ εἰσαγγελεὺς νὰ ζητήσῃ τὴν ἀναίρεσιν τῶν ἀποφάσεων δυνάμει τοῦ ἐπομένου ἄρθρου 481 § 2 Ποιν. Δικ., ἀλλὰ μόνον ὑπὲρ τοῦ νόμου, ὅθεν ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἡ αἴτησις ἀναίρεσεως, εἴτε παρὰ τοῦ εἰσαγγελέως τῶν ἐν Λαμίᾳ Πλημμελειοδικῶν θεωρηθῇ γενομένη, εἴτε παρὰ τοῦ ὑποστηρίζοντος αὐτὴν εἰσαγγελέως τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἐγένετο ὑπὲρ τοῦ νόμου κατὰ τὰ προεκτεθέντα.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθρον 4 § 2 τοῦ ΧΜΖ' Νόμου περὶ τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἡ τοιαύτη αἴτησις ἀναίρεσεως, ἥτοι ὑπὲρ τοῦ νόμου, οἷα χαρακτηριζέσθαι ἡ προκειμένη, ὑπάγεται εἰς τὴν ὁλομέλειαν τοῦ Ἀρείου Πάγου.

ΑΠ. 7 (1897). Ἐπειδὴ κατὰ ἄρθρον 480 Ποιν. Δικ. κατὰ ἀθωωτικῶν ἀποφάσεων συγχωρεῖται ἡ περὶ ἀναίρεσεως αἴτησις, εἰς τὴν παρὰ τὸν ἄθωον, ὡς μὴ ὑπάρχοντος δῆθεν ὅρου τινὸς τοῦ Ποιν. Νόμου ἐγένινεν ἡ ἀθώωσις, ἐνῷ ὑπῆρχεν ὁ ὅρος οὗτος.

ΑΠ. 82 (1892). Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθρον 480 κατ' ἀθωωτικῆς ἀποφάσεως συγχωρεῖται ἡ περὶ ἀναίρεσεως αἴτησις μόνον εἰς τὴν παρὰ τὸν τοδίκαιον ἢ παρ' Ἐφέταις Εἰσαγγελέα καὶ τὸν ἰδιώτην κατῆγορον εἰς τὴν ἐγένινεν ἡ ἀθώωσις ἐπὶ λόγῳ ὅτι δὲν ὑπῆρχεν ὅρος ποινικοῦ νόμου, ἐν ᾧ ὑπῆρχε, παρὰ δὲ τοῦ πολ. ἐνάγοντος, εἰς οὗτος μετὰ τὴν ἀθώωσιν κατεδικάσθη εἰς ἀποζημίωσιν καὶ πληρωμὴν ἐξόδων.

Ἐπειδὴ ἐπομένως ὁ δημόσιος κατῆγορος δὲν ἀναφέρεται ἐν τῷ ἄρθρῳ μετὰ τῶν ἐχόντων τὸ πρὸς ἀναίρεσιν δικαίωμα κατὰ ἀθωωτικῆς ἀποφάσεως, ἡ προκειμένη αἴτησις ἀναίρεσεως κατ' ἀθωωτικῆς ἀποφάσεως ἐξασκουμένη ὑπὸ τοῦ δημοσίου κατηγόρου εἶναι ἀπαράδεκτος. [Ὁμοίαι ΑΠ. 82 (1865) 105 (1886) παγία Νομολογία].

ΑΠ. 6 (1900). Ἐπειδὴ κατὰ τὴν ὀρθὴν καὶ λογικὴν ἔννοιαν ἄρθρ. 480 § 1 Ποιν. Δικ. κατ' ἀθωωτικῆς ἀποφάσεως συγχωρεῖται αἴτησις ἀναίρεσεως οὐ μόνον, ὡς ρητῶς ἀναφέρει τοῦτο, ὅταν κατὰ λάθος, ὡς μὴ ὑπάρχοντος δῆθεν ὅρου τινὸς τοῦ Ποιν. Νόμου, ἐγένετο ἡ ἀθώωσις, ἐνῷ ὑπάρχει τοιοῦτος ὅρος, ἀλλ' ἐν γένει ὅταν ἡ ἀθωωτικὴ ἀπόφασις ἐκδοθῇ κατὰ λελανθασμένην ἐρμηνείαν καὶ ψευδοῦ ἐφαρμογῆς Ποιν. Νόμου. Τοῦτο δὲ συνέβη ἐπὶ τοῦ προκειμένου, διότι παρανόμως ἡθωώθη ὁ ἀναιρεσιβλήτος χωρὶς νὰ ἀποφανθῶσιν αἱ συνέδροι περὶ τοῦ μετέχοντος καὶ νομικοῦ χαρακτήρος νομικοῦ ζητήματος περὶ ἀποδόσεως τῶν κλαπέντων ἐκουσίως εἰς τὸν ἰδιοκτήτην πρὸ πάσης ἀνακρίσεως, ἀλλ' ὑπεβλήθη τοῦτο παρὰ τὸν νόμον εἰς τὴν κρίσιν τῶν ἐνόρκων καὶ τῇ περὶ τοῦτου ἐτυμηγορίας αὐτῶν θεωρηθείσης ὑπὸ τῶν συνέδρων ὡς ὑποχρεωτικῆς ἀπελύθη ὁ κατηγορούμενος παρανόμως, ὡς μὴ εὐστῆς ὅρου κολασίμου τῆς πράξεως ἐνεκα τῆς ὑπὸ τῶν ἐνόρκων καταφατικῆς λύσεως τοῦ ζητήματος περὶ ἀποδόσεως τῶν κλαπέντων πρὸ πάσης ἀνακρίσεως, ἐνῷ τοῦτο, ὡς εἴρηται, ἔδει νὰ ἀποφασισθῇ ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου τῶν συνέδρων. Μὴ ἔχων ὅμως ὁ Ἀρείος Πάγος βεβαιωμένον νομίμως ὑπὸ τῶν συνέδρων καὶ τὸ ἀνωτέρω περιστατικὸν περὶ ἐκουσίας ἀποδο-

εως των κλοπιμαίων πρό πάσης ἀνακρίσεως δὲν δύναται νὰ ἐφαρμόσῃ αὐτὸς τὸν Ποιν. Νόμον καὶ παραπεμπτέχ ἢ ὑπόθεσις εἰς ἄλλο Κακούργουτικόν.

ΑΠ. 24 (1860) Ἡ ἀπόφασις τοῦ προέδρου των συνεδρῶν, δι' ἧς ἀποφαίνεται ἀθῶον τὸν κατηγορούμενον, ἀπολαβεῖ μόνον των πλεονεκτημάτων τοῦ 480 Ποιν. Δικ. καὶ ἐπομένως δὲν προβάλλεται ὑπὸ τοῦ ἐισαγγελέως των ἐφετῶν ἄλλως, εἰμὴ ἔνεκα τοῦ ἐν αὐτῷ ἀναφερομένου λόγου, ὅποταν ἐκδοθῇ σύμφωνος πρὸς τὸ 447 ἄρθρον τῆς Ποιν. Δικον., ἠθελόντι ἔχουσα βάσιν ἐτυμηγορίαν κηρύττουσαν μὴ ἔνοχον τὸν κατηγορούμενον· ἀλλ' ὅσῳκις ὁ πρόεδρος ἀποφαίνεται ἀθῶον τὸν κατηγορούμενον μηδ' αὖτως στηριζόμενος εἰς ἐτυμηγορίαν ἢ στηριζόμενος εἰς ἐτυμηγορίαν ἀντιφατικὴν, ἐνεργῶν παρὰ τὰς διατάξεις τοῦ 447 ἁρθρου καὶ ὑπερβλίνων τὰ ὅρια τῆς ἐξουσίας αὐτοῦ, ἡ ἀπόφασις αὐτοῦ οὐδ' ὅλως ἐπαγεται εἰς τὰς περιοριστικὰς διατάξεις τοῦ 480 ἁρθρου τὰς ἀποσκοποῦσας εἰς τὴν κατὰ τοῦ ἐνδίκου μέσου τῆς ἀναίρεσεως περιφρούρησιν των ἀθωωτικῶν ἀπλῶς ἐτυμηγοριῶν των ἐνόρκων καὶ των πρὸς ἐκτέλεσιν αὐτῶν ἐκδιδόμενων ἀποφάσεων τοῦ προέδρου.

ΑΠ. 97 (1844), 20 (1865) Δὲν δύναται δὲ νὰ ζητήσωσιν ἀναίρεσιν ἀθωωτικῶν ἀποφάσεων καὶ οἱ ἐισαγγελεῖς ἐὰν ἀπελύθησαν τῆς κατηγορίας οἱ κατηγορούμενοι οὐχὶ δι' ἑλλειψιν ποινικῆς διατάξεως κολαφύτης τὴν ἀποδιδόμενην αὐτοῖς πρᾶξιν, ἀλλὰ δι' ἄλλον λόγον ὡς λ. χ. ὅτι ὑπῆγετο ἡ πρᾶξις αὐτῶν εἰς ἀμνηστειαν.

ΑΠ. 106 (1853), 95 (1854). Ἐπὶ δὲ μᾶλλον διότι ἠθωώθησαν, μὴ ἀποδειχθείσης τῆς κατ' αὐτῶν κατηγορίας.

ΑΠ. 68 (1843) Δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ἀθωωτικὴ ἀπόφασις ἡ δι' ἧς ἀθωοῦνται τινες οὐχὶ ὡς μὴ διαπράξας τὸ ἀδίκημα, ἐπ' ᾧ κατηγορεῖται, ἀλλ' ὡς μὴ δυνάμενος νὰ καταδιωχθῇ διὰ τὴν ἑλλειψιν ἐγκλήσεως.

ΑΠ. 75 (1875). Ἀθωωτικὴ πρέπει νὰ θεωρηθῇ ἀπόφασις ἀπολύουσα τινὰ τῆς κατηγορίας ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι δὲν πρέπει νὰ τῷ ἐπιβληθῇ ποινὴ, συμφημιστέας οὗσης ταύτης εἰς τὴν ἀπορρυλακίαν.

ΑΠ. 114 (1882). Ἀθωωτικὴ ἀπόφασις δέον νὰ θεωρηθῇ ἡ ἀποφαινομένη, ὅτι δὲν πρέπει νὰ ὑποβληθῶσιν ἐπὶ τοῦ παρόντος εἰς ἀστυνομικὴν ἐπίτησιν οἱ κατηγορούμενοι κατὰ τὸν περὶ καταδιώξεως τῆς ληστείας νόμον τοῦ 1871 ὡς συγγενεῖς ληστῶν, ὑποπτοὶ λησταποδοχῆς καὶ τὸν λόγον ὅτι δὲν ἀπεδείχθη νομίμως ἡ τοιαύτη ὑπόνοια, μὴ ἀρκούντος πρὸς τοῦτο τοῦ πρωτοκόλλου μόνου των ἐν τῷ ἁρθρῳ 26 τοῦ προεκδοθέντος νόμου ἁρχῶν.

ΑΠ. 62 (1869) Ἀθωωτικὴ δέον νὰ θεωρηθῇ ἡ δι' ἧς ἐκρημνίσθη παραγεγραμμένη ἢ ἀποδοθεῖσα τῷ κατηγορουμένῳ πρᾶξις.

ΑΠ. 55 (1854) 241, 244 (1872). Κατὰ τὸ 480 ἁρθρον ἡ ἀναίρεσις δύναται νὰ αἰτηθῇ μόνον ὅτε κατὰ πλάνην τὸ δίκαστήριον ἤθελεν ἀθωώσαι ὡς μὴ ὑπάρχοντος δῆθεν ποιν. νόμου τιμωροῦντος τὴν ἀποδειχθεῖ-

σαν πρᾶξιν, οὐχὶ ἐπομένως καὶ ὅτε δι' ἐσφαλμένην ἐρμηνείαν νόμου ἠθώωσε.

ΑΠ. 151, 162 (1877) 31 (1878) 127 (1879) 143 (1878). Κατὰ τὴν ὀρθὴν τοῦ 480 ἄρθρ. ἐρμηνείαν πᾶσα ἐσφαλμένη ἐρμηνεία ποιν. νόμου, ἥς ἐνεκεν ἐπῆλθε παράνομος ἠθώωσις, δύναται νὰ ἐπενέγκῃ ἀναίρεσιν, ἄτε προφανῶς τοῦ νόμου σκοποῦντος τὴν περιφρούρησιν μόνον τῆς κατ' οὐσίαν ἀθωωτικῆς ἀποφάσεως ἀπὸ πάσης ἀδίκου προσβολῆς, ἐκείνη δὲ ἐξουσία εἰς παραδίασιν δικονομικῶν διατάξεων, ἀλλ' οὐχὶ καὶ ἀπὸ δικαίας, στηριζομένης εἰς τὴν παραδίασιν τοῦ οὐσιαστικοῦ ποινικοῦ νόμου.

Ε'. Προθεσμίαι πρὸς ἀναίρεσιν.

481. Εἰς τὴν πρὸς ἀναίρεσιν προθεσμίαν ἐφαρμοζόνται τὰ ἐν τοῖς ἄρθροισι 41, 263, 268, 359, 406, 457, καὶ 473 ὠρισμένα. — Ἀλλὰ καὶ μετὰ τὴν παρέλευσιν τῶν προθεσμιῶν τούτων ἔχει ἀκόμη ὁ παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ εἰσαγγελεὺς τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ ζητήσῃ ἀναίρεσιν. — 1. ἐπὶ ὑπερβάσεως τῶν καθηκόντων τῆς ὑπηρεσίας εἰς ἀμφοτέρας τὰς ἐν τῷ ἄρθρῳ 477 ἀναφερομένας περιπτώσεις· καὶ — 2. εἰς πᾶσαν ἄλλην ὑπόθεσιν, ἀλλὰ μόνον ὑπὲρ τοῦ νόμου, καὶ διατηρουμένων ἀπαραμειώτων τῶν δικαιωμάτων τῶν διαδίκων. Π. Δ. 487. Πολ. Δικ. 815.

ΑΠ. 115 (1897). Ἐπειδὴ κατὰ τ' ἄρθρ. 359, 406 § 2 καὶ 481 Ποιν. Δικ. αἵτησις ἀναίρεσεως κατ' ἀποφάσεων πλημμελειοδικῶν ἐπιτρέπεται νὰ γείνη μόνον ἐντὸς πέντε ἡμερῶν ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως αὐτῆς, ἀπαράδεκτος οὕσα ἐὰν γίνη βραδύτερον, ἐν δὲ ταῖς πέντε ταύταις ἡμέραις, ὡς προκύπτει ἐκ τῆς ἐκφράσεως ταύτης τοῦ νόμου, περιλαμβάνεται καὶ ἡ τῆς ἐκδόσεως τῆς ἀποφάσεως, συνυπολογιζομένη δολοκλήρου ἀδιαιρέτως καὶ ἀνεξαρτήτως τοῦ ἐντὸς αὐτῆς χρονικοῦ σημείου, καθ' ὃ ἐξεδόθη αὕτη, ἂφ' οὗ δὲν ὀρίζεται ἡ ἐναρξίς ἀπὸ τοιούτου τινος καὶ ὥραν ὠρισμένου σημείου.

ΑΠ. ρθ' (1838). Κατὰ τὸ 181 ποιν. δικ. δύναται μὲν ὁ παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ εἰσαγγελεὺς νὰ ζητήσῃ τὴν ὑπὲρ τοῦ νόμου ἀναίρεσιν μετὰ τὴν παρέλευσιν τῆς νομίμου προθεσμίας, ἀλλ' ἐκ τούτου δὲν παράγεται καὶ δικαίωμα τοῦ νὰ προτείνῃ νέους λόγους εἰς αἴτησιν ἀναίρεσεως γενομένην ἐκτὸς τῆς προθεσμίας καὶ παρὰ τῶν ἀρμοδίων προσώπων μὲ τὸν περιορισμόν, ὅτι οἱ προτεινόμενοι λόγοι νὰ μὴ ἔχουν ἀποτέλε-

ως πρὸς τὴν τύχην τῶν κατηγορουμένων, διότι ἀφοῦ τὸ δικαστήριον ἐπιληφθῇ νομίμως τῆς παρὰ τῶν μερῶν γενομένης οἰτήσεως, δι' ἐξέφρασαν ταῦτα τὴν θέλησιν τοῦ νὰ προσβάλῃσι τὴν ἀπόφασιν δι' ἑκὼν τῶν νομίμων μέσων, δύναται καὶ αὐτεπαγγέλτως νὰ ἀναπληρώσῃ τὸν προταθέντα λόγον δι' ἄλλων ἰσχυρῶν λόγων ἀναιρέσεως.

ΑΠ. 36 (1843). Ἡ πρὸς ἀναίρεσιν προθεσμία δὲν ἄρχεται εἰμὴ μετὰ τὴν περίλευσιν τῆς προθεσμίας τῶν λοιπῶν ἐνδίκων μέσων, ὅσας τις χορηγῶνται τοιαῦτα παρὰ τοῦ νομοθέτου· κατὰ δὲ τὸ ἄρθρον 382 Ποιν. Δικ. οἱ ἕνεκα μὴ ἐμφανίσεως καταδικασθέντες μάρτυρες ἔχουσι δικαίωμα ἀνακοπῆς κατὰ τῶν τοιούτων ἀποφάσεων, τῆς ὁποίας ἡ προθεσμία, μὴ ὀρίσαντος τοῦ νομοθέτου εἰδικώτερόν τι, πρέπει νὰ ὑπολογισθῇ κατὰ τὰς γενικὰς περὶ προθεσμιῶν διατάξεις· ὅθεν οἱ εἰσαγγελεῖς δὲν δύνανται νὰ ζητήσωσιν ἀναίρεσιν κατὰ τῶν τοιαύτης φύσεως ἀποφάσεων, πρὶν παρέλθῃ ἡ πρὸς ἀνακοπὴν προθεσμία.

ΑΠ. 8 (1881). Ὁ ἰσχυρισμὸς τοῦ ἀναιρεσειόντος, ὅτι ἐντὸς τῆς πρὸς ἀναίρεσιν προθεσμίας ἤτήσατο δι' ἀναφορᾶς τοῦ παρὰ τοῦ εἰσαγγελέως ἐκδοθέντος διατάξαι τὸν γραμματέα τοῦ δικαστηρίου, ὅπως ἐγκαίρως μεταβῇ εἰς τὰς φυλακάς καὶ συντάξῃ τὴν περὶ ἀναιρέσεως ἔκθεσιν, ἀλλ' οὗτος ἀντιβῇ μετὰ τὴν προθεσμίαν, εἶναι οὐπίδως, καὶ τὸ ἐκ τοῦ ἐκπροθέτου ἀπαράδεκτον στερεῖται βάσεως, ἂν ἀποδειχθῇ ὁ λόγος οὗτος ἄληθινός, κατὰ τὸν κανόνα, καθ' ὃ εἰς τὰ ἀδύνατα οὐδεὶς ἐστὶν ὑπόχρεως.

ΑΠ. 43 (1883). Τοῦ νόμου μὴ ὀρίζοντος προθεσμίαν ἐντὸς τῆς ὁποίας πρέπει ὁ πολιτικῶς ἐνάγων νὰ κοινοποιήσῃ εἰς τὸν ἀντίδικόν του κατηγορούμενον τὴν αἴτησιν ἀναιρέσεως, δύναται νὰ ἐνεργηθῇ αὕτη ἐγκαιρῶς μέχρι τῆς ἐπ' ἀκροατηρίῳ συζητήσεως, ὅτε καθίσταται ἡ κοινοποιήσις ἀναγκασία ἵνα φροντίσῃ ὁ κατηγορούμενος περὶ τῆς ὑπερασπίσεώς του.

Τοῦ νόμου σιωπῶντος περὶ τοῦ ἂν ὁ πολιτικῶς ἐνάγων ὀφείλῃ, ἐπὶ τῇ ἀκυρότητι, νὰ κοινοποιήσῃ εἰς τὸν κατηγορούμενον ἀντίγραφον τῆς συνταγθεῖσης ἐκθέσεως, κατ' οὐδὲν ἡμάρτεν ὁ πολιτικῶς ἐνάγων κοινοποιήσας ἴδιον δικόγραφον περιέχον τὴν τε γνωστοποίησιν τῆς συνταγθεῖσης ἐκθέσεως ἐνώπιον τοῦ γραμματέως τοῦ δικαστηρίου καὶ τὴν ἡμερομηνίαν τῆς ἐκθέσεως καὶ ἀναγράφον τοὺς ἐν αὐτῇ λόγους.

ΑΠ. 134 (1878). Τοῦ νόμου περὶ στρατ. ποιν. νομοθεσίας ὀρίζοντος ἂν ἐν τῷ ἄρθρῳ 65 (περιλαμβανομένῳ εἰς τὸ τμήμα περὶ τῆς ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου αἰτήσεως ἀναιρέσεως), ὅτι αἱ διατάξεις τῶν ἁρθρῶν 48—50, 60 ἐδ. 3, 62—64, 602—510 καὶ 481 τῆς κοινῆς ποιν. Δικ. ἔχουσιν, ἐφ' ὅσον ἐφαρμόζονται, καὶ ἐπὶ τῶν ἀποφάσεων τῶν στρατ. ποινικῶν δικαστηρίων, ἀλλὰ τὴν ἐπανάληψιν τῆς ἀνακρίσεως δύναται νὰ ζητήσῃ ὁ τε καταδικασθεὶς καὶ ὁ παρὰ τῷ στρατοδικεῖῳ βασιλικῶς ἐπιτροπός, οὐδαμῶς δὲ ἐξουσιοδοτοῦντος τοῦ νόμου τὸν παρὰ τῷ ἀναθεωρητικῷ δικαστηρίῳ βασιλικὸν ἐπιτροπόν, ὅπως αἰτῇται ἀναίρεσιν τῆς ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου τούτου, εἴτε δι' ὑπέρβασιν καθηκόντων καὶ ἀναρ-

μοδιότητα τῶν στρατοδικῶν, εἴτε καὶ μόνον ὑπὲρ τοῦ νόμου, καὶ ὡς ἐναντία· ἐν τῷ ἄρθρῳ 137 ἐπιτρέποντος τῷ παρὰ τῷ στρατοδικεῖω βασιλικῷ Ἐπιτρόπῳ νὰ αἰτῇται παρὰ τοῦ ἀναθεωρητικοῦ δικαστηρίου τὴν ἀκύρωσιν τῆς ἀθωωτικῆς ἀποφάσεως τοῦ στρατοδικείου, ἀλλὰ μόνον ὑπὲρ τοῦ νόμου, ἔπεται, ὅτι ὁ μὲν παρὰ τῷ ἀναθεωρητικῷ δικαστηρίῳ βασιλικός· Ἐπίτροπος οὐδέποτε δικαιούται νὰ αἰτῇται ἀναίρεσιν ἀποφάσεως τοῦ ἀναθεωρητικοῦ δικαστηρίου· ὁ δὲ παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ Εἰσαγγελεὺς, μὴ κωλυόμενος μάλιστα ὑπὸ τινος προθεσμίας, δικαιώμα ἔχει νὰ αἰτήσῃ 1) δι' ὑπερβασιν καθηκόντων καὶ ἀναρμοδιότητα τὴν ἀναίρεσιν τῶν ἀποφάσεων τῶν στρατιωτικῶν δικαστηρίων μετὰ ἀποτελέσματος καὶ 2) ἐν πάσῃ ἄλλῃ ὑποθέσει μόνον ὑπὲρ τοῦ νόμου τὴν ἀναίρεσιν τῆς ἀποφάσεως τοῦ ἀναθεωρητικοῦ δικαστηρίου, διατηρουμένων ἀπαραιμειῶτων τῶν δικαιωμάτων τοῦ ἀδικηθέντος.

ΑΠ. 21 (1899). Ἐπειδὴ κατὰ ἄρθρ. 481 ποιν. δικ. ὁ εἰσαγγελεὺς τοῦ Ἀρείου Πάγου δύναται νὰ ζητήσῃ ἀναίρεσιν καὶ μετὰ τὴν ἐκπνευσίν τῆς ὑπὸ ἄρθ. 359 Ποιν. δικ. ὀριζομένης πενθημέρου ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς ἀποφάσεως προθεσμίας μόνον ὑπὲρ τοῦ νόμου, διατηρουμένων ἀπαραιμειῶτων τῶν δικαιωμάτων τῶν διαδίκων.

Ἐπειδὴ ἐπὶ τοῦ προκειμένου, ὡς προκύπτει ἐκ τῆς ἀπὸ 24 Φεβρ. 1899 ἐχθέσεως τοῦ γραμματέως τοῦ δικαστηρίου τούτου, ὁ παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ εἰσαγγελεὺς ζητεῖ τὴν ἀναίρεσιν τῆς ὑπ' ἄρθ. 72 καὶ ἀπὸ 19 Φεβρουαρίου ἀποφάσεως τῶν ἐν Σύρῳ Πλημμελειοδικῶν οὕτως ἁπλως ὑπὲρ τοῦ νόμου, ἀλλ' ἵνα ὁ Ἀρειος Πάγος ἐπιβάλῃ τῷ ἀθωωθέντι τὴν νόμιμον ποινὴν, ἅρα μετ' ἀποτελεσμάτων κατὰ τοῦ ἀθωωθέντος.

Ἐπειδὴ ἡ τοιαύτη αἴτησις τοῦ παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ εἰσαγγελεως, ὡς ἐκπρόεδρος, ἤτοι γενομένη μετὰ τὴν ἐκπνευσίν τῆς τοῦ ἄρθρου 359 Ποιν. δικ. πενθημέρου πρὸς ἀναίρεσιν προθεσμίας, ἀποβαίνει ἀπαράδεκτος, ὡς καὶ ὁ εἰσαγγελεὺς οὗτος αἰτεῖται διὰ τῆς πρὸς τὸ δικαστήριον τοῦτο ἐγγράφου προτάσεως.

ΑΠ. 21 (1861). Ἐκ τοῦ 65 ἄρθρου τῆς στρατιωτικῆς ποινικῆς νομοθεσίας ὀρίζοντος, ὅτι ἐφαρμόζεται ἡ διάταξις τοῦ 481 ἄρθρου τῆς ποινικῆς δικονομίας, ἐπὶ ἀποφάσεων τῶν στρατιωτικῶν δικαστηρίων, καὶ τοῦ συνδυασμοῦ τοῦ ἄρθρου τούτου πρὸς τὸ 477 ποιν. δικ., ἔπεται ὅτι ὁ παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ Εἰσαγγελεὺς ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ζητήσῃ τὴν ἀναίρεσιν ἀποφάσεως στρατιωτικοῦ δικαστηρίου ἔνεκεν ὑπερβάσεως τῶν καθηκόντων ἢ ἔνεκεν ἀναρμοδιότητος ἐν πάσῃ δὲ ἄλλῃ ὑποθέσει ὑπὲρ τοῦ νόμου μόνον, τοιούστῃ κατὰ πᾶσαν ἄλλην περίπτωσιν, καθ' ἣν διὰ τῆς ἀποφάσεως παραβιάζεται ποινικὸς ὅρος ἢ οὐσιώδης τύπος τῆς ποινικῆς διαδικασίας καὶ τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου καθίσταται ἀφώκως πρὸς ἄρθρον 487 ποιν. δικ.

ΑΠ. 38 (1866). Καὶ ἡ τοῦ παρὰ τοῖς κακούργοις Εἰσαγγελεως αἴτησις ἀναίρεσεως εἶναι πάντοτε δεκτὴ, ὑποστηριζομένη ὑπὲρ τοῦ νό-

μου καὶ ὑπὸ τοῦ παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ Εἰσαγγελέως υἱοθετοῦντος αὐτήν.

ΑΠ. 44 (1892). Κατὰ τὸ ἄρθρον 481 Ποιν. Δικ. ὁ παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ εἰσαγγελεὺς δικαιούται καὶ μετὰ τὴν παρέλευσιν τῆς νομίμου προθεσμίας νὰ ζητήσῃ ἀναίρεσιν ἀλλὰ μόνον ὑπὲρ τοῦ νόμου, χωρὶς ἐντεῦθεν νὰ ἐπηρεάζωνται τὰ δικαιώματα τῶν διαδίκων, ἀνευ ἐπομένως ἀποτελέσματος ὡς πρὸς αὐτοὺς.

ΑΠ. 140 (1865). Ἐπειδὴ κατὰ ἄρθ. 812 πολ. δικ. τὸ ἐνδίκον τῆς ἀναίρεσεως μέσον συγχωρεῖται τότε μόνον, ὅταν δὲν ὑπάρχῃ ἄλλο· ὅθεν εἶναι δεκτὸν μόνον κατὰ τῶν τελεσιδίκων γενομένων ἢ ἀνεκκλήτως ἀπηγγεμένων ἀποφάσεων.

Ἐπειδὴ ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἡ μὲν ἀναιρεσιβαλλομένη ἀπόφασις τοῦ ἐρηνοδικοῦ ἐδημοσιεύθη τὴν 30 Σεπτεμβρίου 1864, ἡ δὲ κατ' αὐτῆς αἰτήσις ἀναίρεσεως ἐγένετο τὴν 9 Ὀκτωβρίου 1864 τοιούστιν ἡ αἰτήσις ἀναίρεσεως ἐγένετο πρὶν ἢ κατασταθῇ τελεσίδικος ἡ ἀπόφασις, ὁ μόνον τοῦ ἀναιρεσιμένου νὰ προσβάλῃ αὐτὴν ἐντὸς τῶν τριάκοντα ἡμερῶν ἀπὸ τῆς ἐδημοσίευσως διὰ τοῦ ἐνδίκου μετὰ τῆς ἐφέσεως.

Ἐπειδὴ προκειμένου περὶ πειθαρχικῆς ποινῆς ἐπιβληθείσης παρὰ δικαστηρίου τὸ ἐκκλητὸν τῆς ἀποφάσεως δὲν κανονίζεται ἀπὸ τὸ εἶδος καὶ τὸ πᾶσιν τῆς πειθαρχικῆς ποινῆς, ἀλλ' εἰς πᾶσαν περίπτωσιν, αἱ ἐπιβάλλουσαι πειθαρχικὴν ποινὴν ἀποφάσεις τῶν κατωτέρων δικαστηρίων ὑπόκεινται εἰς ἐφεσιν, καθόσον ἡ σπουδαιότης αὐτῶν δὲν συνίσταται εἰς τὴν ἐπιβληθείσαν ποινὴν, ἀλλ' εἰς τὴν προσβολὴν, ἣτις προσγίνεται εἰς τὸν πειθαρχικῶς τιμωρούμενον ὑπάλληλον, τοῦτον δ' οὕτως ἐχόντων ἡ προκειμένη αἰτήσις ἀναίρεσεως καθίσταται ἀπαράδεκτος.

γ'. Αἰτήσεις ἀναίρεσεως.

482. Ἡ περὶ ἀναίρεσεως αἰτήσις, ἐὰν μὲν ὁ αἰτῶν ᾖ ὁ δημόσιος ἢ ὁ ἰδιώτης κατήγορος, ἢ ὁ καταδικασθεὶς, γίνεται παρὰ τῷ γραμματεῖ τοῦ δικαστηρίου, τῆς ἀποφάσεως τοῦ ὁποίου πρόκειται νὰ ζητηθῇ ἀναίρεσις, εἰν δὲ ὁ αἰτῶν εἶναι ὁ παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ εἰσαγγελεὺς, γίνεται παρὰ τῷ γραμματεῖ τοῦ δικαστηρίου τοῦτου (ἄρθρ. 263, 268, 361, 406, 457, καὶ 473).

ΑΠ. τίς (1839). Κατὰ τὸ 482 Ποιν. Δικ. ἡ ἀναίρεσεως αἰτήσις γίνεται παρὰ τῷ Γραμματεῖ τοῦ Δικαστηρίου, τῆς ἀποφάσεως τοῦ ὁποίου πρόκειται νὰ ζητηθῇ ἡ ἀναίρεσις, ἐκτὸς ἂν ὁ αἰτῶν τὴν ἀναίρεσιν εἶναι ὁ παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ Εἰσαγγελεὺς. Τοῦτο ἐφαρμόζεται καὶ εἰς τὰ Βουλευτά.

ΑΠ. 46' (1839). Κατὰ τὸ 482 ποιν. δικ. δὲν δύναται νὰ αἰτηθῇ ἀναίρεσις, εἴτε ἀποφάσεως εἴτε Βουλευματος, εἰμὴ παρὰ τῷ Γραμματεῖ τοῦ ἐκδόσαντος τὴν ἀπόφασιν ἢ τὸ βούλευμα δικαστηρίου· αἰτήσεις λοιπὴν γενομένη ἐνώπιον Γραμματέως ἄλλου δικαστηρίου εἶναι ἀπαράδεκτοι.

ΑΠ. 93 (1884). Ἡ τοῦ καταδικασθέντος αἰτήσις ἀναίρεσεως γίνεται παρὰ τῷ Γραμματεῖ συντασσόμενης ἐκθέσεως, οὔτε ἀπαιτεῖται κοινοποιῆται εἰς τὸν πολιτικῶς ἐνάγοντα, ἀπλῶς δὲ ἀπαρτεῖται κλητευσίς τοῦ πολιτικῶς ἐνάγοντος.

ΑΠ. 43 (1890). Κατὰ ἄρθρα 482, 483 καὶ 484 Ποιν. Δικ. ἡ περὶ ἀναίρεσεως αἰτήσις ἐξασκουμένη ὑπὸ τοῦ καταδικασθέντος συντάσσεται ἐνώπιον τοῦ γραμματέως τοῦ τὴν προσβαλλομένην ἀπόφασιν ἐκδόντος δικαστηρίου ἄνευ διακρίσεως, εἰάν ἡ αἰτήσις αὕτη ἀφορᾷ εἰς τὴν ἐπιβληθεῖσαν ποινὴν ἢ τὰς ἐπιδικασθείσας ἀποζημιώσεις τοῦ παθόντος καὶ ἄνευ ὑποχρέσεως τοῦ ἀναίρεσιέντος νὰ κοινοποιήσῃ αὐτὴν πρὸς τὸν πολιτικῶς ἐνάγοντα καὶ μόνον εἰς τὴν περὶ ἀναίρεσεως αἰτήσιν ἐκ μέρους τοῦ πολιτικῶς ἐνάγοντος καὶ τὴν ἐπίδοσιν αὐτῆς ὁρίζει ἐκτὸς τοῦ ἁρθροῦ 484 ὅτι ἐφαρμόζονται τὰ ἐν τῇ πολιτικῇ Δικονομίᾳ ὡρισμένα ὅθεν ἡ σχετικὴ ἐνστάσις τοῦ πολιτικῶς ἐνάγοντος περὶ ἀπαράδεκτου τῇ προκειμένης αἰτήσεως ἀναίρεσεως τοῦ καταδικασθέντος, ὡς μὴ γενομένη διὰ δικηγράφου, οὔτε κοινοποιηθείσης εἰς τὸν πολιτικῶς ἐνάγοντα, ἀποβαίνει ἀστήρικτος. [Ὁμοίαι ΑΠ. 93 (1884) 220 (1884) 121 (1888) 163 (1888) 134 (1889)].

ΑΠ. 9 (1868). Τοῦ περὶ στρατιωτικῆς ποινικῆς νομοθεσίας 418 Νόμου ἐπιτρέψαντος μὲν διὰ τοῦ ἁρθροῦ 64 τὴν ἀναίρεσιν κατὰ τῶν ἀποφάσεων τοῦ στρατοδικείου καὶ τοῦ ἀναθεωρητικοῦ δικαστηρίου, οὐ δὲ μὲν δὲ ποιησάμενου μνείαν τῶν προαπαιτουμένων ὅπως ἡ κατὰ τὴν δεκτὴν ἢ ἀναίρεσεως αἰτήσις, ἐπεταί, ὅτι προϋτίθετο ὁ νόμος τὴν κατὰ τὰς στρατιωτικὰς αἰτήσεις ἀναίρεσεων ἐφαρμογὴν ἁρθρῶν 482—486 ποιν. δικ. οὐδὲ συνάγεται τὸ ἐναντίον ἐκ τοῦ ὅτι ἐν § 2 τοῦ 64 ἁρθ. ὁρίζεται τὸ ἀπαράδεκτον τῆς αἰτήσεως ἀναίρεσεως, εἰάν αὕτη ἐγίνατο πρὸ τῆς παρελεύσεως τῆς διὰ τὴν αἰτήσιν ἀναθεωρήσεως προθεσμίας ἢ πρὸ τῆς ἀποφάσεως τοῦ ἀναθεωρητικοῦ, διότι σκοπὸς τοῦ νομοθέτου δὲν ἦτο διὰ τῆς § 2 τοῦ ἁρθροῦ 64 νὰ κανονίσῃ πότε εἶναι ἀπαράδεκτος ἡ κατὰ τῶν ἀποφάσεων τῶν στρατιωτικῶν δικαστηρίων αἰτήσις, ὥστε οὕτω νὰ ὑποτεθῇ, ὅτι ἐξήρесе πᾶσαν ἄλλην περίπτωσιν μὴ ἐκτὸς μνημονευθείσαν, ἀλλὰ νὰ χαρακτηρίσῃ τὰς δεκτικὰς ἀναίρεσεως ἀποφάσεις τοῦ ἀναίρεσιέντος.

ΑΠ. 1 (1861). Ὅριζοντος τοῦ ἁρθροῦ 482, ὅτι ἡ περὶ ἀναίρεσεως αἰτήσις γίνεται παρὰ τῷ γραμματεῖ τοῦ δικαστ. οὗ τῆς ἀποφάσεως πρόκειται νὰ ζητηθῇ ἀναίρεσις, ἐπεταί, ὅτι εἶναι ἀπαράδεκτος ἡ παρὰ ἄλλῳ δικαστικῷ γραμματεῖ γενομένη, ἐκτός ἂν βεβαιούται ἐν τῇ αἰτήσιν ἀναίρεσεως λόγος, ὅτι ὁ καθίστατο ἀδύνατος τῷ ἀναίρεσιέντι νὰ συμμορφωθῇ πρὸς τὴν διάταξιν τοῦ νόμου, ζητῶν διὰ πληρεξουσίου αὐ-

τῇ ἄλλως πως τὴν ἀναίρεσιν ἐνώπιον τοῦ ἀρμοδίου κατὰ νόμον γραμματεῖως.

ΑΠ. 38 (1857). Ὁ καταδικασθεὶς εἰς πρόστιμον ἐπὶ τῇ μὴ ἐκπληρωτῇ τῶν καθηκόντων αὐτοῦ ἔνορκος, δύναται νὰ συντάξῃ τὴν περὶ ἀναίρεσως τῆς ἀποφάσεως ταύτης αἴτησιν αὐτοῦ ἐνώπιον τοῦ γραμματεῖως τῶν ἐφετών, ὅσαςκις ἐνεκα τῆς λήξεως τοῦ κακουργιοδικείου δὲν παύσῃ πλέον γραμματεὺς τῶν κακουργιοδικῶν.

ΑΠ. 71 (1850). Ἡ ἀπ' εὐθείας ὑπὸ τοῦ παρὰ τῷ Δ. Π. εἰσαγγελλῶς ἄνευ ἐκθέσεως τοῦ παρὰ τῷ δικαστηρίῳ τούτῳ γραμματεῖως γενημένη αἴτησις περὶ ἀναίρεσως δὲν εἶναι δεκτὴ.

483. Τῆς αἰτήσεως ταύτης καὶ τῶν πρὸς ἀναίρεσιν λόγων συντάσσεται ἐκθεσις ὑπογραφομένη παρὰ τε τοῦ γραμματεῖως τοῦ δικαστηρίου καὶ τοῦ αἰτούντος τὴν ἀναίρεσιν· ἐὰν δὲ αὐτὸς δὲν ἤξεύρῃ νὰ γράψῃ, γίνεται μνεῖα τούτου εἰς τὴν ἐκθεσιν. — Τὴν ἐκθεσιν ταύτην μετὰ τε τῶν λοιπῶν ἀνακριτικῶν ἐγγράφων καὶ ἐνὸς ἀντιγράφου τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ἢ τῶν πρακτικῶν τῆς συνεδριάσεως, πέμπει ὁ γραμματεὺς εἰς τὸν παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ εἰσαγγελέα. — Ἀλλὰ ἐγγραφα πρὸς δικαιοδοσίαν τῆς ζητηθείσης ἀναίρεσως εἶναι μὲν δεκτά, ἀλλ' ἢ περὶ αὐτῶν δαπάνη γίνεται παρὰ τοῦ ἐμφανίζοντος. Π.Δ. 489.

ΑΠ. σιθ' (1838). Ἡ ἀναίρεσως αἴτησις, κατὰ τὸ ἄρθρον 483 Ποιν. Δικ., γίνεται δι' ἐκθέσεως συντασσομένης παρὰ τῷ γραμματεῖ τοῦ δικαστηρίου καὶ ὑπογραφομένης παρ' αὐτοῦ καὶ τοῦ αἰτούντος τὴν ἀναίρεσιν· ἢ δὲ τῶν πρὸς ἀναίρεσιν λόγων εἰς χωριστὸν ἐγγραφὸν ἐκθεσις, ἐπισυνημένη εἰς τὴν ἄνωτέρω, δὲν δύναται νὰ σχηματίσῃ ἀκρότητα, φέρουσα τὸ ἀπαράδεκτον τῆς οἰτήσεως, καθότι τὸ εἰρημένον ἐγγραφὸν ἀποτελεῖ μέρος τῆς εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ δικαστηρίου συνταχθείσης ἐκθέσεως, ἥτις κάμνει μνεῖαν αὐτοῦ. — Ἄλλως τε ἀναφορὰ διευκρινισμένη πρὸς τὸν Γραμματεῖα περιέχουσα αἴτησιν ἀναίρεσως, δὲν ἀνατῇ τὴν θέλησιν τοῦ νόμου.

ΑΠ. ρξστ' (1837). Ἡ ἀναίρεσως αἴτησις δὲν δύναται νὰ γίνῃ δεκτὴ παρὰ τοῦ Ἀρείου Πάγου εἰμὴ μόνον, ὅταν αὕτη ἐγένετο συμφώνως μετὰ τὰς περὶ τούτου διατάξεις τοῦ νόμου, τὰ δὲ 482 καὶ 483 Ποινικ. Δικ., φέρουν, ὅτι ἡ ἀναίρεσως αἴτησις γίνεται παρὰ τῷ Γραμματεῖ τοῦ δικαστηρίου, καὶ συντάσσεται ἐκθεσις ὑπογραφομένη παρὰ

τε τοῦ Γραμματέως καὶ τοῦ ἀναιρέσειοντος, εἰν δὲ οὗτος δὲν ἤθευρῃ γράφῃ, γίνεται μνεία ἐν τῇ ἐκθέσει· ἐκθεσις λοιπόν, ἣτις δὲν φέρει τὴν ὑπογραφήν τοῦ Γραμματέως, εἶναι ἄκυρος.

ΑΠ. 81 (1898). Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθρον 483 ποιν. δικ. περὶ τῆς αἰτήσεως ἀναιρέσεως καὶ τῶν πρὸς ἀναίρεσιν λόγων συντάσσεται ἐκθεσις.

Ἐπειδὴ ἐπὶ τοῦ προκειμένου τοιαύτη μετὰ λόγων ἀναιρέσεως ἐκθεσις δὲν συνετάχθη· τῆς συνταχθείσης ἐκθέσεως ὑπ' ἀριθ. 453 καὶ ἀπὸ 19 Δεκεμβρίου 1897 οὐδὲνα λόγον περιεχοῦσης, καθ' ὅσον ἐν αὐτῇ ἀναφέρεται ἁπλῶς, δι' οὗ λόγους θέλει ἐκθέσει δι' ἰδίου ὑπομνήματος ὅθεν ἀπορριπτέα καὶ ἀπαράδεκτος ἀποθάνει ἢ προκειμένη αἰτήσις Κ. περὶ ἀναιρέσεως τῆς 2717 (1897) ἀποφάσεως τῶν Πλημμελειῶν καὶ, δυνάμει τοῦ προμηθεθέντος ἄρθρου, καθ' ὃ τὴ συντασσόμενη αἰτήσις περὶ ἀναιρέσεως πρέπει νὰ περιέχῃ καὶ λόγους.

ΑΠ. 58 (1888). Ὅταν ἡ ἐκθεσις ἀναιρέσεως δὲν περιέχῃ λόγους εἶναι κατὰ τὸ ἄρθρ. 483 ποιν. δικ. ἀπαράδεκτος.

ΑΠ. 24 (1883). Κατὰ τὸ ἄρθρ. 483 ποιν. δικ. ἡ περὶ ἀναίρεσιν ἐκθεσις πρέπει νὰ περιέχῃ καὶ τοὺς λόγους, ἐφ' ὧν στηρίζεται, εἰς τὴν ἐστὶν ἀπαράδεκτος.

ΑΠ. 224 (1893). Ἐπειδὴ κατὰ ἄρθρον 483 ποιν. δικ. ἡ περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσις, εἰν ὃ αἰτῶν εἶναι ὃ καταδικασθεὶς, γίνεται παρὰ τὸν γραμματεῖ τοῦ δικαστηρίου τοῦ ἐκδόντος τὴν καταδικάζουσαν ἀπόφασιν μόνον δ' ὅταν ὃ αἰτῶν εἶναι ὃ πολιτικῶς ἐνάγων γίνεται κατὰ τὰ ἐν τῇ Πολ. Δικ. ὠρισμένα (ἄρθρ. 484 Ποιν.), καλῶς ἄρα ἐγένετο ἡ ἐπίστασις ἐνώπιον τοῦ γραμματέως ὑπὸ τοῦ καταδικασθέντος εἰς πολιτικὴν ἀποζημίωσιν καὶ ἡ περὶ ἀπαράδεκτου σχετικῇ ἐνστάσις τοῦ πολιτ. δικ. γόντος εἶναι ἀπορριπτέα.

ΑΠ. 91 (1865) 120 (1866) 62, 96, 98 καὶ 113 (1864) 46 (1838) 204 (1872) 3 καὶ 27 (1878) 82 καὶ 135 (1879) 111 (1880) 56 (1883) 20 καὶ 113 (1887) 41 (1892) 13 (1894) 151 (1895) 483, 488 καὶ 489 συνάγεται, ὅτι ἐν τῇ περὶ ἀναιρέσεως ἐκθέσει πρέπει νὰ ἀναφέρονται οἱ λόγοι, δι' οὗς ζητεῖται ἡ ἀναίρεσις, οὗς ἀρκεῖται παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ Εἰσαγγελεὺς νὰ σημειώσῃ εἰς τὴν κλήσιν, καὶ πρέπει ἀναγκαίως νὰ κοινοποιηθῇ τῷ αἰτοῦντι τὴν ἀναίρεσιν καὶ λοιπὸν διαδίκῳ· ἐπομένως ἀπορριπτέα ἡ αἰτήσις ἀναιρέσεως, ὅσακις περὶ αὐτῆς ἐκθεσις οὐδὲνα περιέχει λόγον ἀναιρέσεως.

ΑΠ. 3 (1878). Ἐπιτρέπεται ἡ συμπλήρωσις τῶν τῆς ἀναιρέσεως λόγων καὶ ἀκολουθῶς, ὅτε τοῦ ἄρθρου 483 ἐπιτρέποντος ρητῶς καὶ ἄλλοι ἐγγράφῳ πρὸς δικαιολογίαν τῆς ζητηθείσης ἀναιρέσεως.

ΑΠ. τοῦ' (1839). Ἡ τῶν πρὸς ἀναίρεσιν λόγων ἐν ἰδίῳ ἐγγράφῳ ἐκθεσις, ἐπισυνημμένη τῇ ρηθείσῃ αἰτήσῃ, δὲν δύναται νὰ παραστή ἀκυρότητα τῆς αἰτήσεως, ὅτε καὶ τοῦ ἐγγράφου τούτου ἀποτελεσθῇ μέρος τῆς ἐν τῷ δικαστικῷ γραφεῖῳ συνταχθείσης ἐκθέσεως, ἣτις καὶ γίνεται μνείαν αὐτοῦ καὶ παραπέμπει εἰς αὐτό.

ΑΠ. 11 (1861). Ἐκ τοῦ ἄρθρου 483 συνάγεται, ὅτι αἰτήσις ἀναιρέσεως

αίτησις, φέρουσα μόνον τὴν ὑπογραφήν τοῦ αἰτησμένου τὴν ἀναίρεσιν, καθίσταται ἀπαράδεκτος.

484. Εἰς τὴν περὶ ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ πολιτικῶς ἐνάγοντος, καὶ [τῆς παραδόσεως] τὴν ἐπίδοσιν αὐτῆς, ἐφαρμόζονται τὰ ἐν τῇ πολιτικῇ δικονομίᾳ ὠρισμένα. Πολ. Δικ. 819.

ΑΠ. 124 (1857). Ἐπειδὴ κατὰ ἄρθρα 479 καὶ 484 ποιν. δικ. εἰς τὴν κατὰ βουλευματος αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ πολιτικῶς ἐνάγοντος καὶ τὴν ἐπίδοσιν αὐτῆς ἐφαρμόζονται τὰ ἐν τῇ πολιτικῇ δικονομίᾳ ὠρισμένα, οὐκ ἔστιν ὅτι ἡ περὶ ἀναιρέσεως αἴτησις πρέπει νὰ γνωστοποιῇται τῷ ἀναιρεσθέντι κατὰ τὰ ἄρθρα 140, 141 καὶ 143 Πολ. δικ. ὅπερ ἐπὶ τοῦ προκειμένου δὲν ἐγένετο, ἡ δὲ παρὰ τοῦ εἰσαγγελέως διαταχθεῖσα αἴτησις δὲν ἀναπληροῖ τὴν ἔλλειψιν τῆς τοιαύτης ἐπιδόσεως.

ΑΠ. 116 (1857). Ἐπειδὴ κατὰ μὲν ἄρθρον 406 ποιν. δικ. ἡ περὶ ἀναιρέσεως αἴτησις τοῦ πολιτικῶς ἐνάγοντος δύναται νὰ γίνῃ παρὰ τῷ γραμματεῖ τοῦ δικαστηρίου, τῆς ἀποφάσεως τοῦ ὁποῦοι ζητεῖται ἡ ἀναίρεσις, κατὰ δὲ ἄρθρον 484 εἰς τὴν περὶ ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ πολιτικῶς ἐνάγοντος καὶ τὴν ἐπίδοσιν αὐτῆς ἐφαρμόζονται τὰ ἐν τῇ πολιτικῇ δικονομίᾳ ὠρισμένα. Ἐκ δὲ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν μνησθέντων ἄρθρων προκύπτει, ὅτι ἡ αἴτησις γίνεται παρὰ τῷ γραμματεῖ τοῦ ἀρμοδίου δικαστηρίου, ἀντίγραφον δ' αὐτῆς πρέπει νὰ κοινοποιῇται παρὰ τοῦ ἀναιρεσθέντος καὶ κατὰ τὰς νομίμους διατυπώσεις πρὸς τὸν ἀναιρεσθέντον. Ἐπὶ τοῦ προκειμένου ὅμως ὁ ὡς πολιτικῶς ἐνάγων παριστάμενος, ἔκαμε τὴν περὶ ἀναιρέσεως τοῦ βουλευματος αἴτησιν παρὰ τῷ γραμματεῖ τοῦ δικαστηρίου, πλὴν δὲν ἐνῆργησε τὰ τῆς κατὰ νόμον ἐπιδόσεως αὐτῆς πρὸς τὸν ἀναιρεσθέντον Γ., ταύτου δὲ μὴ γενομένου ἡ ἐν λόγῳ αἴτησις τοῦ θεωρεῖται ὡς μὴ οὕσα, καὶ τοσοῦτω μᾶλλον καθέσθον ἡ ὑπὸ ἄρθρου 409 ποιν. δικ. διατασσομένη ἐκ μέρους τοῦ εἰσαγγελέως κοινοποιήσας, ὡς ἀπορώσα τὰ τῆς κλητεύσεως τῶν ἀντιδίκων ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς ἐν πῶ ἀκρατοῦ συζητήσεως τῆς ὑποθέσεως, δὲν δύναται ν' ἀναπληρώσῃ τὴν ἔλλειψιν τῆς ὑπὸ τοῦ νόμου διατασσομένης κοινοποιήσεως τοῦ ἀναιρεσθέντος πρὸς τὸν ἀναιρεσθέντον.

ΑΠ. 43 (1883). Τὸ ἄρθρον 484 ὀρίζει, ὅτι εἰς τὴν περὶ ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ πολιτικῶς ἐνάγοντος καὶ τὴν ἐπίδοσιν αὐτῆς ἐφαρμόζονται τὰ ἐν τῇ πολιτικῇ δικονομίᾳ ὠρισμένα, παραπέμπει εἰς ἄρθρον 819 πολ. δικ. ὅπερ οὐδένα λόγον ποιεῖται περὶ προθεσμίας· ἐντεῦθεν ἔπεται, ὅτι ἡ πρὸς τὸν ἀντίδικον αὐτοῦ κοινοποίησις τῆς αἰτήσεως ἀναιρέσεως τοῦ πολιτικῶς ἐνάγοντος δύναται νὰ ἐνεργηθῇ ἐγκύρως μέχρι τῆς ἐπ' ἀκρατοῦ συζητήσεως, ὅτε καθίσταται ἀναγκαῖα ἵνα φροντίσῃ ὁ κατηγορούμενος περὶ τῆς ὑπερασπίσεως αὐτοῦ. [Ὁμοίαι ΑΠ. 87 (1846),

87 (1848), 475 (1872), 194 (1873), 74 (1887), 134 (1889) ⁴²
(1896).

ΑΠ. 124 (1883). Μή γενομένης ποσῶς γνωστοποιήσεως τῶ ἀναιρεσιβλήτῳ ὑπὸ τοῦ πολιτικῶς ἐνάγοντος περὶ τῆς ὑπ' αὐτοῦ γενομένης αἰτήσεως ἀναιρέσεως, ἡ αἴτησις ἀναιρέσεως αὐτοῦ εἶναι ἀπαράδεκτος, ἂν τε τῆς κλήσεως τοῦ εἰσαγγελέως παρὰ τῷ Ἀρειῷ Πάγι ἀπορώσῃ ἀπλῶς εἰς τὸν ὁρισμὸν ἡμέρας πρὸς συζήτησιν καὶ μὴ ἀναπληρωσῇ τὴν ὑπὸ τοῦ κυρίου διαδίκου ἀπαιτουμένην κοινοποίησιν.

ΑΠ. 228 (1900) Ἐπειδὴ ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ἀρθρ. 361, ⁴³ καὶ 484 Ποιν. Δικ. καὶ 820 Πολ. Δικ. συνάγεται, ὅτι ἡ περὶ ἀναιρέσεως αἴτησις τοῦ πολ. ἐνάγοντος γίνεται μὲν ἐνώπιον τοῦ γραμματέως τοῦ δικαστηρίου τοῦ ἐκδόντος τὴν προσβαλλομένην ἀπόφασιν, ἀλλὰ δεόν νὰ κοινοποιῇται ἡ τοιαύτη ἐκθεσις πρὸς τὸν ἀναιρεσιβλήτον, κατὰ τὰς διατάξεις Πολ. Δικ., ἵνα δυνηθῇ καὶ οὗτος νὰ μεριμνήσῃ περὶ τοῦ μέσου τῆς ὑπερασπίσεώς του, τοιαύτη ὁμως κοινοποίησις δὲν ἐγένετο ἐπὶ τοῦ προκειμένου, ἐπομένως ἡ περὶ ἀπαράδεκτου τῆς ἀναιρέσεως πρότασις τῶν ἀναιρεσιβλήτων ἐστὶ βᾶσιμος καὶ ἀπορριπτέα ἡ αἴτησις ἀναιρέσεως.

ΑΠ. 43 (1883). Σιωπῶντος τοῦ νόμου περὶ τοῦ ἂν ὁ πολιτικῶς ἐνάγων ἐφείλῃ ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος νὰ κοινοποιήσῃ τῷ κατηγ. ἀντίγραφον αὐτῆς τῆς συνταχθείσης ἐκθέσεως, κατ' οὐδὲν ἁμαρτάνει κοινοποιῶν ἴδιον δικόγραφον, περιέχον τὴν τε γνωστοποίησιν τῆς συνταχθείσης ἐκθέσεως ἐνώπιον τοῦ γραμματέως, ὁρίζον τὸν γραμματέα τοῦ δικαστηρίου καὶ τὴν ἡμερομηνίαν τῆς ἐκθέσεως καὶ ἀναγράφον τοὺς ἐν αὐτῇ λόγους.

2°. Τὸ παραδεκτὸν τῆς ἀναιρέσεως.

485. Ἡ περὶ ἀναιρέσεως αἴτησις εἶναι τότε μόνον δεκτή, ὅταν—1. ὁ ἰδιώτης κατήγορος, ὁ πολιτικὸς διάδικος, ἢ ὁ καταδικασθεὶς, ἐὰν αἰτῶσι τὴν ἀναίρεσιν, παρὰ καταθέσωσι συγχρόνως μὲ τὴν περὶ ἀναιρέσεως αἴτησιν, ἑκατὸν (*) δραχμὰς διὰ τὴν ἐνδεχομένην ἥτταν, παρὰ τῷ διὰ τοῦ 482 ἀρθροῦ ὁρισμένῳ δικαστικῷ γραμματεῖ—2 ἐὰν τις, καταδικασθεὶς εἰς τινα ποινὴν φυλάκισις ἀποδείξῃ συγχρόνως διὰ μαρτυρικοῦ τοῦ δέσμοφύλακος, ὅτι εὐρίσκεται ἤδη εἰς φυλάκισιν. Π. Δ. 455, 487, 494. Πολ. Δικ. 823.

(*) Νῦν δραχμαὶ πενήκοντα δυνάμει Νόμου 10 Αὐγούστου 1835 περὶ παραβολίου.

ΑΠ. 135 (1865). Ἐπειδὴ (485 ἐδ. 2 ποιν. δικ.) ἡ περὶ ἀναίρεσως αἰτησις εἶναι τότε μόνον δεκτὴ, ὅταν ὁ εἰς τινα ποινὴν φυλακίσεως καταδικασθεὶς ἀποδείξῃ συγχρόνως διὰ μαρτυρικοῦ τοῦ δεσμοφύλακος, ὅτι εὐρίσκεται ἤδη εἰς φυλάκισιν, ὃ δὲ νόμος ἐννοεῖ καὶ ἐκείνους, ὧν ἡ φυλακίσις ἐτετάχθη διὰ βουλευμάτος, διότι ὁ σκοπὸς αὐτοῦ εἶναι νὰ ὑποκύψῃ ὁ αἰτῶν τὴν ἀναίρεσιν εἰς τὴν διάταξιν τοῦ δικαστικοῦ συμβουλίου. Ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου οἱ Γ. καὶ Β, παραπεμφθέντες διὰ τοῦ βουλευμάτος εἰς τὸ κακουργιοδικεῖον, ὡς ὑπαίτιοι ληστείας καὶ ζητούντες τὴν ἀναίρεσιν τοῦ βουλευμάτος δὲν προσήγαγον μαρτυρικὸν τοῦ δεσμοφύλακος ὅτι εὐρίσκοντα ἤδη εἰς φυλάκισιν, ἄρα ἡ ἀναίρεσως αἴτησις αὐτῶν εἶναι ἀπαράδεκτος.

ΑΠ. 7 (1849). Ἐπειδὴ (2 § 485 ποιν. δικ.) ἡ περὶ ἀναίρεσως αἰτήσις εἶναι δεκτὴ ἔαν τις καταδικασθεὶς εἰς τινα ποινὴν φυλακίσεως ἀποδείξῃ συγχρόνως διὰ μαρτυρικοῦ τοῦ δεσμοφύλακος ὅτι εὐρίσκεται ἤδη εἰς φυλάκισιν. Ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ὁ Κ. ὅστις κατεδικάσθη διὰ τῆς τοῦ πλημμελειοδικείου ἀποφάσεως εἰς τριῶν ἡμερῶν φυλάκισιν ἐνεκα τραυματισμοῦ, γενομένου ἐξ ἀπερισκεψίας, μεταχειρισθεὶς κατ' αὐτῆς τὸ ἐνδίκον τῆς ἀναίρεσως μέσον, ἐθεδύωσε συνᾶν διὰ τοῦ ἐπισυναφέντος πιστοποιητικοῦ τοῦ ἐπιστάτου τῶν πολιτικῶν φυλακῶν ὅτι εὐρίσκειτο ἐν τῇ φυλακῇ τὴν εἰκοστὴν ἐβδόμην Νοεμβρίου π. ε. ἡμέραν καὶ ὥραν, καθ' ἣν ἔκαμε χρῆσιν τοῦ εἰρημένου μέσου, ὥστε ἡ αἴτησις οὐτα πάντα σύμφωνος τῷ νόμῳ, εἶναι παραδεκτὴ, ἂν δὲ καθ' ὃν χρόνον ἐκληθεύθη οὗτος ὑπὸ τοῦ παρα τῷ δικαστηρίῳ τούτῳ εἰσαγγελέως πρὸς τὴν ἐκλήθησιν τῆς αἰτήσεώς του, δὲν εὐρίσκετο πλέον εἰς τὴν φυλακὴν, κατὰ τὸ ἀποδεικτικὸν τοῦ ἐνεργήσαντος τὴν κλήσιν δικαστικοῦ κλητῆρος, ἡ μὴ εὐρεαίς του αὕτη δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς προελθούσα ἐξ ἀπειθείας πρὸς τὸν νόμον, καθότι ἐξῆλθε τῆς φυλακῆς ὅπου ὑπέκυψεν ἐντελῶς εἰς τὰς διατάξεις τῆς κατ' αὐτοῦ ποινικῆς ἀποφάσεως. Ὅθεν ἡ πρότασις τοῦ εἰρημένου εἰσαγγελέως τοῦ νὰ κηρυχθῇ ἀπαράδεκτος ἡ γενομένη ἀναίρεσως αἴτησις, δὲν εἶναι βάσιμος.

ΑΠ. 139 (1865). Ἐπειδὴ διὰ νὰ ἦναι δεκτὴ ἡ ἀναίρεσως αἰτήσις τοῦ εἰς τινα ποινὴν φυλακίσεως καταδικασθέντος ἀπαιτεῖται (485, ἐδ. 2 ποιν. δικ.) ὁ αἰτῶν τὴν ἀναίρεσιν κατηγορούμενος νὰ παρουσιάσῃ πιστοποιητικὸν τοῦ δεσμοφύλακος ἐξ οὗ νὰ προκύπτῃ ὅτι οὗτος κρατεῖται ἐν τὰς φυλάκας, ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ὁ ἀναίρεσίων παρουσίασε μὲν κατὰ τὴν σύνταξιν τῆς αἰτήσεως ἀναίρεσως τὸ ἀπὸ 29 Μαΐου ε. ε. πιστοποιητικὸν τοῦ δεσμοφύλακος τῶν ἐν Σύρῳ ἐξέτας φυλακῶν, ἀκολουθῶν ὡς κατέστη φυγόντος ἀπαπετεύσας τῶν φυλακῶν καὶ τοῦτο προκύπτει ἀπὸ τῆς ἐκθέσεως τοῦ δικαστικοῦ κλητῆρος Δ. τῆς 1 Δεκεμβρίου ε. ε. τοῦ μεταβάντος νὰ ἐπιδώσῃ πρὸς τὸν ἀναίρεσέοντα τὴν κλήσιν αὐτοῦ παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ εἰσαγγελέως, στηριζομένην εἰς τὴν περὶ τούτου θεδῶσιν πρὸς αὐτὸν ἐπιστάτου τῶν φυλακῶν καὶ τοῦ συμφώνου μετ' αὐτῆν πιστοποιητικοῦ τοῦ ἐπιστάτου τῶν φυλακῶν τῆς 12

Αυγούστου ε. ε. ἐπομένως μὴ διατελοῦντος αὐτοῦ εἰς τὴν φυλακὴν κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ νόμου ἢ αἰτήσις ἀναίρεσεως εἶναι ἀπαράδεκτος.

ΑΠ. 68 (1854). Ἐπειδὴ (485 καὶ 486 ποιν. δικ.) ἡ παρὰ τοῦ νόμου ἀπαιτούμενη τοῦ ἐπαρχοῦ βεβαίωσις πρέπει ν' ἀπορρέῃ ἐκ τῆς ποιοῦσας αὐτοῦ, νὰ στηρίζεται εἰς τὰς παρὰ τοῦ ἰοῦ ἐπὶ τούτῳ ληφθεῖσας πληροφορίες, καὶ νὰ θεωρῆται ὑπὸ ἰδίου του εὐθύνῃ ἐκδομένη. Ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ὁ ἐπαρχος Καλαβρύτων βεβαίωσεν τὸ περιεχόμενον τῶν πιστοποιητικῶν τοῦ ἐκ Σωποταῦ δημαρχικοῦ παρέδρου ὑπὸ τὴν ἀτομικὴν τοῦ αὐτοῦ παρέδρου εὐθύνῃ, καὶ οὐχὶ ἐξ ἰδίας πιστοποιήσεως καὶ γνώσεως, ἄρα τὰ εἰρημένα ἔγγραφα, μὴ ὄντα περιβλημένα διὰ τῶν ἐγγυήσεων ἐκείνων τὰς ὁποίας ὁ νόμος ἀπαιτεῖ, δὲν ἔχουσιν ἀποδεικτικὴν ἰσχύιν, καὶ ἐπομένως ἡ προκειμένη περὶ ἀναίρεσεως αἰτήσις τῶν εἰς ποινὴν φυλακίσεως καταδικασθέντων ἀναιρεσιῶν τῶν εἶναι ἀπαράδεκτος.

ΑΠ. 50 (1849). Ἐπειδὴ κατὰ ἀρθ. 485 καὶ 486 ποιν. δικ. ἡ περὶ ἀναίρεσεως αἰτήσις εἶναι τότε μόνον δεκτὴ ὅταν ὁ αἰτῶν τὴν ἀναίρεσιν πολιτικὸς ἐνάγων παρακαταθέσῃ συγχρόνως μὲ τὴν περὶ ἀναίρεσεως αἰτήσιν πεντήκοντα δραχμὰς διὰ τὴν ἐνδεχομένην ἦταν, ἢ ἂν ἀποδείξῃ διὰ μαρτυρικοῦ τοῦ δημάρχου τῆς κατοικίας του ἐπικυρωμένον παρὰ τοῦ ἐπαρχοῦ ὅτι ἡ περιουσία καὶ ἡ πρόσοδος του δὲν ἐξαρκεῖ ὥστε νὰ παρακαταθεθῇ ἡ ποσότης αὕτη, χωρὶς νὰ περιορισθῇ τὰ πρὸς ζωῶν αὐτοῦ καὶ τῆς οἰκογενείας του ἀπαραιτήτως ἀναγκαῖα. Ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ὁ αἰτῶν τὴν ἀναίρεσιν Κ. δὲν παρακατέθεσεν τὸ παράβολον τῶν 50 δραχμῶν οὐδὲ τὴν πενίαν του ἀπέδειξε, ὡς περὶ ὁρίζει ἡ εἰρημὴν διάταξις· τὸ δὲ προσάχθεν ἀπὸ 18 Μαΐου 1849 παρὰ τοῦ ἀναιρεσιόντος, πιστοποιητικὸν τοῦ δημάρχου Ἀθηνῶν εἶναι ἐπικυρωμένον παρὰ τοῦ Νομάρχου Ἀττικῆς μόνον διὰ τὸ γνήσιον τῆς υπογραφῆς τοῦ διαληφθέντος δημάρχου, δὲν φέρει ὅμως καὶ τὴν ἐπικύρωσιν τοῦ μνησθέντος νομάρχου περὶ τοῦ ὅτι εἶναι πέντης ὁ ἀναιρεσιῶν, ἐπομένως καθίσταται ἀπαράδεκτος ἡ ἀναίρεσεως αἰτήσις τοῦ εἰρημένου Κ.

ΑΠ. 76 (1893). Ἐπειδὴ (485 § 1 Ποιν. Δικ.) ἡ αἰτήσις ἀναίρεσεως τότε μόνον εἶναι δεκτὴ, ὅταν ὁ ἐπὶ πλημμελήματι καταδικασθεὶς ἀναιρεσιῶν, αἰτῶν τὴν ἀναίρεσιν τῆς ἀποφάσεως, παρακαταθέσῃ παρὰ τῷ ἀρμοδίῳ γραμματεῖ συγχρόνως μὲ τὴν περὶ ἀναίρεσεως αἰτήσιν καὶ τὸ νόμιμον πρόστιμον· ἀλλ' ἐπὶ τοῦ προκειμένου ὁ ἀναιρεσιῶν, καταδικασθεὶς ἐπὶ πλημμελήματι διὰ τῆς ἀποφάσεως τῶν Πλημμελειοδικῶν καὶ ζητήσας τὴν ἀναίρεσιν αὐτῆς, δὲν παρακατέθηκε παρὰ τῷ γραμματεῖ, συγχρόνως μὲ τὴν περὶ ἀναίρεσεως αἰτήσιν, ὡς προκύπτει ἐξ αὐτῆς, τὸ νόμιμον πρόστιμον· ὅτι ὁ ἀπαιτεῖται ἀναγκαιῶς καὶ ἐπιτακτικῶς ὁ σύγχρονος κατάθεσις προκύπτει καὶ ἐκ τῆς διατάξεως τοῦ ἐπομένου ἀρθ. 486, καθ' ἣν, ἐπὶ ἀνεπάρκειας τοῦ ἀναιρεσιόντος πρὸς πληρωμὴν τοῦ πρόστιμου, ὀφείλει οὗτος, βεβαίῳ ἐνόρκως ἐνώπιον τοῦ εἰρηνοδίκου τὴν ἀνεπάρκειαν, νὰ ἐπισυνάψῃ τὴν ἐνόρκον βεβαίωσιν εἰς τὴν περὶ ἀναίρεσεως αἰτήσιν. Καὶ ἀληθῶς μὲν κατέθηκε τὸ πρόστιμον εἰς τὸ

Τριφυλίας τὴν τρίτην καὶ τετάρτην ἡμέραν ἀπὸ τῆς περὶ ἀναίρεσως αἰτήσεως, ἀλλ' ἡ μεταγενεστέρα αὕτη κατάθεσις δὲν καθιστᾷ τὴν αἴτησιν παραδεκτὴν, ἐπιτακτικῶς ἀπαιτοῦντος ὡς εἴρηται τοῦ νόμου διὰ τὴν παραδοχὴν τὴν σύγχρονον παρὰ τοῦ γραμματεῖ κατάθεσιν ἢτε διὰ μετρητῶν, εἴτε καὶ διὰ γραμματίου, ἔστω, παρακαταθέσεως προγενεστέρας παρὰ τῷ δημοσίῳ Ταμείῳ.

ΑΠ. 57 (1836). Ἡ περὶ ἀναίρεσως αἰτήσις τοῦ καταδικασθέντος εἶναι τότε μόνον δεκτὴ, ὅταν παρακαταθέσῃ οὗτος μετὰ τὴν περὶ ἀναίρεσως αἰτήσιν τὸ παραβόλον διὰ τὴν ἐνδεχομένην ἦταν, καὶ ἀποδείξῃ σύγχρονως εἰς μαρτυρικῶς τοῦ δεσμοφύλακος, ὅτι εὑρίσκεται εἰς φυλάκην, τῆς δὲ παρακαταθέσεως τοῦ προστίμου ἐξαίρουται μόνον ὅσοι καταδικάσθησαν εἰς ποινὴν κακουργήματος, ἡ ἀπέδειξαν ἐγκαίρως καὶ νομίμως τὴν πηνίαν των.

ΑΠ. 8, 26, 27, 36, 50, (1851) 76, (1850), 54, 58, 82, 97 (1845) 23 (1846), 3, 5, (1853). Ἡ μὴ σύγχρονος μετὰ τὴν περὶ ἀναίρεσως αἰτήσιν κατάθεσις τοῦ παραβόλου καθιστᾷ αὐτὴν ἀπαράδεκτον.

ΑΠ. 64, 92, 9, 25, 34, 98, 52 (1852). Ἡ ἀναίρεσις αἰτήσις κατ' ἀποφάσεως πλημμελειοδικείου εἶναι ἀπαράδεκτος, ἐὰν σύγχρονως εἰν κατατεθῇ τὸ πρόστιμον ἢ ἡ ἔκθεσις τῆς περὶ πηνίας ὁρκοδοσίας.

ΑΠ. 9 (1844) 7 (1844) 36 (1853). Καὶ ἐπὶ ἀναίρεσως κατὰ βουλευματος ἀφορῶντος πλημμέλημιν, ἀπαιτεῖται ἡ κατάθεσις τοῦ παραβόλου.

ΑΠ. 16, 63 (1852). Κατὰ τὰ ἀρθρ. 479, 485 καὶ 486 τῆς ποιν. Δικονομίας, ἐπὶ κακουργήμασιν, ἡ περὶ ἀναίρεσως αἰτήσις, εἴτε κατὰ βουλευματος εἴτε κατ' ἀποφάσεως, εἶναι δεκτὴ ἄνευ τῆς καταθέσεως τοῦ προστίμου.

ΑΠ. 18 (1847). Ὁ πολιτικῶς ἐνάγων ζητῶν ἀναίρεσιν δὲν ὑποχρεοῦται νὰ καταβάλλῃ παραβόλον ἴσον μετὰ τὸ εἰς τὰς πολιτικὰς δίκας ἀπαιτούμενον.

ΑΠ. 179 (1846). Ἡ κατάθεσις τοῦ παραβόλου πρέπει νὰ γίνηται εἰς τὸν γραμματέα τοῦ ἐκδόντος τὴν ἀπόφασιν δικαστηρίου, καὶ ὅχι παρὰ τοῦ γραμματεῖ τοῦ Ἀρ. Πάγου.

ΑΠ. 90 (1886). Ἡ διάταξις τοῦ ἀρθρου 485 τῆς Ποιν. Δικονομίας ἐφαρμόζεται εἰς τὸν ζητοῦντα τὴν ἀναίρεσιν ἐπὶ ποινικῆς ἀποφάσεως, ἢ ἐπεβλήθη αὐτῷ ποινὴ, ὅχι δὲ καὶ εἰς τὸν ζητοῦντα τὴν ἀναίρεσιν κατὰ βουλευματος, δι' οὗ παρεπέμφθη εἰς δίκην, ἔστω καὶ ἂν ἐπέβληθαι δι' αὐτὸν ἡ προφυλάκισις.

ΑΠ. 480 (1888). Αἱ ἀρθρου 485 § 2 Ποιν. Δικ. διατάξεις, καθ' ὅτι καὶ εἰσὶν ἐφαρμοστέαι καὶ ἐπὶ βουλευμάτων, διότι ἀφ' ἑνὸς ὡς πρὸς τούτου ὁ Νόμος δὲν διατάττει ἐξαιρετικῶς τι, ἀφ' ἑτέρου ἐκ τοῦ εἰρημικοῦ ἀρθρου προκύπτει ὅτι ἐπὶ πάσης ἀποφάσεως περιορισμὸν προσωπικῆς ἐλευθερίας διατασσούσης, οὐκ εἶσι καὶ τὰ ἐπὶ κακουργήματι πεπραγμένα βουλευματα, ἀπαιτεῖται ἐκ μέρους τοῦ προφυλακισθέντος

ἀποδείξει, ὅτι εὐρίσκεται ἐν τῇ φυλακῇ καθ' ἣν στιγμὴν ζητεῖ τὴν ἀναίρεσιν, διὰ νὰ εἶναι αὕτη παραδεκτὴ.

ΑΠ. 91 (1898). Ἦ ἐν ἄρθρῳ 485 Ποιν. Δικ. διάταξις περὶ τῶν παϊτουμένων διὰ τὸ παραδεκτὸν τῆς περὶ ἀναίρεσεως αἰτήσεως διατυπώσεων γενικῆ οὐσα, εἶναι ἐφαρμοστέα καὶ ὅταν πρόκηται περὶ τῆς κατὰ βουλευμάτων ἀπευθυνομένης αἰτήσεως. Ὅθεν καὶ ἐπὶ τοιαύτῃ αἰτήσεως εἶναι ἀναγκαῖα ἡ ἀπόδειξις, ὅτι κρατεῖται ἐν ταῖς φυλακαῖς ὁ ἀναιρεσείων, ὅταν τὸ βούλευμα καθ' οὗ ἡ αἴτησις ἀναίρεσεως ἀπαιτῶνται πᾶσι παραπέμψῃ τὸν ἀναιρεσείοντα ἐπὶ κακουργήματι συνεπαγόμενον προφυλάκισιν· οὐδὲ ἐπεται τὸ ἐναντίον ἐκ τῆς ἐκφράσεως «καταδικασθεὶς εἰς ποινὴν φυλακίσεως», ἥς ἐποίητε χρῆσιν ὁ νόμος ἐν τῷ δευτέρῳ ἀφείῳ τοῦ 485 ἄρθρου, διότι ὡς καταδικασθεὶς πρέπει νὰ λογισθῇ καὶ ὁ ἐπὶ κακουργήματι συνεπαγόμενος προφυλάκισιν παραπεμφθεὶς, ἐπὶ τοῦ τοῦ προκειμένου μὴ προσάγοντος τοῦ ἀναιρεσείοντος μαρτυρικὸν τοῦ ἀρμοδίου δεσμοφύλακος ὅτι διαμένει ἐν ταῖς φυλακαῖς, ἡ αἴτησις ἀναίρεσεως καθίσταται ἀπαράδεκτος.

ΑΠ. 164 (1900). Ἐπειδὴ, κατὰ τὸ ἄρθρον 485 ποιν. δικ., αἰτήσεις περὶ ἀναίρεσεως εἶναι τότε μόνον δεκταί, ὅταν ὁ ἰδιώτης κατήγορος, ὁ πολιτικῶς ἐνάγων ἢ ὁ καταδικασθεὶς, παρακαταθέσῃ συγχρόνως καὶ αὐτὴν καὶ τὸ νόμιμον πρόστιμον διὰ τὴν ἐνδεχομένην ἥτταν, ἐπὶ τοῦ προκειμένου δὲ ἐκ τῆς δικογραφίας προκύπτει, ὅτι ὁ ἀναιρεσείων, καταδικασθεὶς ἐπὶ πλημμελήματι, δὲν παρεκατέθηκε σὺν τῇ αἰτήσῃ ἀναίρεσεως καὶ τὸ νόμιμον πρόστιμον· ὅθεν ἡ αἴτησις αὐτοῦ ἐστὶν ἀπαραδεκτος, νομίμως εἰσαχθεῖσα πρὸς συζήτησιν ὑπὸ τοῦ εἰσαγγελέως τοῦ Ἀρείου Πάγου καὶ ἄνευ κλητεύσεως τοῦ ἀναιρεσείοντος, συμφώνως 487 Ποιν. Δικ.

ΑΠ. 88 (1892). Ἐπειδὴ αἱ τοῦ ἄρθρου 485 Ποιν. Δικ. διατάξεις καθὼς γενικαί, εἰσὶν ἐφαρμοστέαι καὶ ἐπὶ βουλευμάτων, καθότι ὁ νόμος ὡς πρὸς τὰ βουλευματα οὐδὲν ἐξαιρετικῶς διατάσσει, μάλιστα ὁ σκοπὸς τοῦ νόμου εἶναι νὰ ὑποκύψῃ ὁ ζητῶν τὴν ἀναίρεσιν εἰς τὴν διάταξιν τοῦ Δικαστηρίου καὶ οὐχὶ νὰ δεικνύῃ ἀσέβειαν φυγοδικῶν. Ὅθεν ἐπὶ πάσῃ ἀποφάσει, περιορισμὸν τῆς προσωπικῆς ἐλευθερίας διατασσούσης, οἷα εἰσὶ καὶ τὰ ἐπὶ κακουργήματι παραπέμποντα βουλευματα, ἀπαιτεῖται ἀπόδειξις ἐκ μέρους τοῦ δι' αὐτῶν προφυλακίζομένου ὅτι, ἐκτελέσας τὴν διάταξιν τοῦ βουλεύματος εὐρίσκεται ἐν φυλακῇ καθ' ἣν στιγμὴν ζητεῖ τὴν ἀναίρεσιν, ἵνα γείνη αὕτη δεκτὴ.

ΑΠ. 190 (1894). Ἦ περὶ ἀναίρεσεως αἰτήσις εἶναι ἀπαράδεκτη, εἰάν τις, καταδικασθεὶς εἰς ποινὴν τινὰ φυλακίσεως, καὶ ζητῶν τὴν ἀναίρεσιν, δὲν ἀποδείξῃ συγχρόνως διὰ μαρτυρικοῦ τοῦ δεσμοφύλακος, ὅτι εὐρίσκεται ἤδη εἰς φυλάκισιν, καθ' ὃν χρόνον δηλονότι κάμνει χρῆσιν τοῦ ἐνδίκου τῆς ἀναίρεσεως μέσου· οὐδεμίαν δὲ τοῦ νόμου ποιοῦμένου διὰ κρίσιν, ἐννοεῖται ὅτι περιλαμβάνονται ὑπὸ τὰς λέξεις «καταδικασθεὶς καὶ φυλακίσεως» πᾶς κατηγορούμενος, τοῦ ὁποίου διετάχθη ὁ περιορισμὸς τῆς προσωπικῆς ἐλευθερίας καθ' ὅλον ὁποῦντε βαθμὸν καὶ τρόπον καὶ ἡ οὕτως

επεργομένη φυλάκισις αὐτοῦ, κατὰ τὴν γενικωτέραν ἐκδογὴν καὶ ση-
μασίαν τῆς λέξεως (ἄρθρον 181 ἐπ. Π. Ν.) εἴτε δι' ἀποφάσεως κατὰ
δικαστικῆς εἴτε καὶ διὰ βουλευμάτος παραπέμποντος τὸν κατηγορούμε-
νον εἰς δίκην καὶ διατάσσοντος τὴν προφυλάκισιν αὐτοῦ· ταῦτα δὲ
προκύπτουσι σαφῶς ἐκ τε τῆς διατάξεως κηρυκτοῦτης ἀπαράδεκτον
ἔστιν αἰτησὶν ἀναίρεσιν ἀνεῷ διακρίσεως ἂν αὕτη ἀπευθύνεται κατ'
ἀποφάσεως ἢ κατὰ βουλευμάτος, καὶ ὡς ἐκ τοῦ σκοποῦ αὐτῆς σκοπούσης
τὴν ὑπὸ τοῦ ἀναίρεσειντος σεβασμὸν πρὸς τὰ ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου
διαταχθέντα καὶ τὴν ἐκνέγκασιν αὐτοῦ εἰς ὑποταγὴν καὶ ἐκτέλεσιν.

ΑΠ. 242 (1898). Ἐπειδὴ κατὰ ἄρθρ. 485 § 2 Ποιν. Δικον. ἡ περὶ
ἀναίρεσιν αἰτησίς ἐστίν ὅτε μόνον δεκτὴ, ἐὰν τις καταδικασθεὶς εἰς
ποινὴν τινα φυλακίσεως ἀποδείξῃ συγχρόνως διὰ μαστυρικοῦ τοῦ δε-
σμοφύλακος, ὅτι εὐρίσκεται ἤδη εἰς φυλάκισιν. Ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου
προσάγεται μὲν τὸ ἀπὸ 16 Ὀκτ. 1898 πιστοποιητικὸν τοῦ δεσμοφύλα-
κος τῶν ἐν Σύρῳ ἐξεταστικῶν φυλακῶν, δι' οὗ ἀποδεικνύεται ὅτι ὁ
ἀναίρεσιν ἐκράτειτο εἰς τὰς φυλάκας ὅτε ἐποίησε τὴν περὶ ἀναίρε-
σιν αἰτησὶν τοῦ κατὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως· ἀλλὰ συγχρό-
νως βεβαιοῦται ἐκ τοῦ 10985 τηλεγραφήματος τοῦ εἰσαγγελέως τῶν ἐν
Σύρῳ Πημελειοδικῶν ὅτι οὗτος, μετὰ τὴν γενομένην αἰτησὶν ἐδρα-
πέυσεν ἐκ τῶν φυλακῶν, ἐν αἷς ἐκράτειτο, διὰ δὲ τῆς δραπέσεώς
αὐτοῦ ταύτης, οὔτε τὴν ἀπαιτουμένην εὐπείθειαν πρὸς τὴν ἀπόφασιν τοῦ
δικαστηρίου, ἀλλ' οὔτε καὶ τὸν σεβασμὸν ἐν γένει πρὸς τὴν δικαιοσύνην
ἀπέδειξεν.

ΑΠ. 184 (1898). Ἐπειδὴ αἱ τοῦ ἄρθρ. 485 Ποιν. Δικ. διατάξεις,
καθ' ὅ γε γενικαί, εἰσὶν ἐφαρμοστέαι καὶ ἐπὶ βουλευμάτων, καθ' ὅτι ὁ νό-
μος ὡς πρὸς τοῦτο οὐδὲν ἐξαιρετικῶς διατάσσει, μάλιστα ὁ σκοπὸς τοῦ
νόμου εἶναι νὰ ὑποκύψῃ ὁ ζητῶν τὴν ἀναίρεσιν εἰς τὴν διάταξιν τοῦ δι-
καστηρίου καὶ οὐχὶ νὰ δεικνύῃ ἀσέβειαν πρὸς τοῦτο φυγοδικῶν. Ὅθεν
ἐπὶ πάσης ἀποφάσεως, περιορισμὸν τῆς πρωτοπικῆς ἐλευθερίας διατάσ-
σουσῃ, εἰς εἶναι καὶ τὰ ἐπὶ κακουργήματι παραπέμποντα βουλευμάτα,
ἀπαιτεῖται ἀποδείξις ἐκ μέρους τοῦ προφυλακισθέντος ὅτι εὐρίσκεται ἐν
τῇ φυλακῇ ὅτε ζητεῖ τὴν ἀναίρεσιν, ἵνα γείνη αὕτη δεκτὴ.

ΑΠ. 178 (1898). Ἐπειδὴ, ὡς ἐξάγεται ἐκ τῆς σχετικῆς ἐκθέσεως
περὶ αἰτήσεως ἀναίρεσιν καὶ τοῦ 382 τῆς 4 Αὐγ. 1898 γραμματίου
τοῦ γραμματέως τοῦ Ἀρείου Πάγου περὶ καταθέσεως τοῦ νομίμου πα-
ράβολου, ἡ κατάθεσις ἐγένετο τὴν 4 Αὐγούστου 1898, ἐνῶ ἡ αἴτησις
ἀναίρεσιν συνετάχθη τὴν 20 Ἰουλίου 1898, ἥτοι ἡ κατάθεσις ἐγένετο
πολύ μετὰ τὴν πρὸς ἀναίρεσιν προθεσμίαν, δὲ ἀποδεικνύεται δὲ ὑπάρ-
χουσα ἐξαιρέσις τις ἐν ἄρθρ. 486 διαγραφομένη, ἥτοι μαρτυρία περὶ τῆς
πενίης τοῦ ἀναίρεσειντος, ἢ πράξις εἰς βλάβην κακουργήματος, ὅθεν ἡ
προκειμένη αἰτήσις ἀναίρεσιν ἐστὶν ἀπαράδεκτος, δυνάμει ἄρθρ. 485
Ποιν. Δικ.

ΑΠ. 80 (1881). Ἐκ τοῦ ἄρθρου 485 συνάγεται, ὅτι καὶ ἐὰν ὁ αἰ-
τῶν τὴν ἀναίρεσιν παρακατέθῃ μὲν τὸ παράβολον, ἀλλὰ μετογενέ-

στέρας, ἔστω καὶ πρὸ τῆς ἐνώπιον τοῦ Α. Π. συζητήσεως τῆς περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως, ἀπαράδεκτος ἔστιν αὕτη.

ΑΠ. 99 (1884). Κατὰ τὴν ἐννοίαν τοῦ 485 ἄρθρου τὸ παράβολον κατατίθεται συγχρόνως τῇ αἰτήσῃ ἢ καὶ κατόπιν μὲν ἀλλὰ μέχρι μὲν τῆς παρελεύσεως τῆς προθεσμίας, ἐντὸς τῆς ὁποίας ἡδύνατο νὰ γίνῃ ἡ αἴτησις.

ΑΠ. 59 (1871). Δύναται νὰ γίνῃ ἡ παρακατάθεσις τοῦ παράβολου καὶ μετὰ τὴν αἴτησιν ἀναιρέσεως εἰς δὲν συνεπληρώθη ἔτι ἡ νόμιμος πενθήμερος προθεσμία ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως τῆς ἀποφάσεως.

ΑΠ. 76 (1858). Εἶναι ἀπαράδεκτος αἴτησις ἀναιρέσεως γενομένη τῇ 9 Σεπτεμβρίου κατ' ἀποφάσεως τῆς 7 Σεπτεμβρίου, εἰς δὲν τὸ παράβολον παρακατατέθη τῇ 11 Σεπτεμβρίου.

ΑΠ. 102 (1858). Εἰς τὴν περὶ ἀναιρέσεως αἴτησιν ὅμως τοῦ πολιτικῶς ἐνάγοντος καὶ τὴν ἐπίδοσιν αὐτῆς ἐφαρμόζονται τὰ ἐν τῇ πολιτικῇ 484 ἄρθρ. ἐκ τούτου δὲ καὶ ἐκ τοῦ 482 ἄρθρ. ποιν. δικ. συνάγεται, ὅτι ἡ αἴτησις ἀναιρέσεως τοῦ πολιτικῶς ἐνάγοντος δὲν γίνεται παρὰ τῷ γραμματεῖ τοῦ δικαστ. τῆς ἀποφάσεως, οὗ πρόκειται νὰ ζητηθῇ ἀναίρεσις· ὅθεν δὲν ἐφαρμόζεται εἰς τὸν πολιτικῶς ἐνάγοντα ἡ διάταξις τοῦ 485, καθ' ἣν δεῖν νὰ παρακατατίθεται συγχρόνως τῇ αἰτήσῃ ἀναιρέσεως καὶ τὸ παράβολον παρὰ τῷ γραμματεῖ.

ΑΠ. 33 (1858). Ὅταν πολλοὶ ὁμοῦ αἰτῶσι τὴν ἀναίρεσιν ἀποφ., οἱ καταδικασθέντες δι' αὐτῆς εἰς χρηματικὴν ποινὴν ἕκαστος ἰδιαιτέρως διὰ τὴν ἰδίαν αὐτοῦ πρᾶξιν, ἀνάγκη νὰ καταβῇ ἕκαστος τὸ νόμιμον παράβολον, ὅπως γένηται δεκτὴ ἡ αἴτησις αὐτῶν.

ΑΠ. 71 (1858). Ὅτε ἐξ ἐναντίας αἰτοῦντες τὴν ἀναίρεσιν ἐδικάσθησαν καὶ καταδικάσθησαν ἐπὶ μιᾷ καὶ τῇ αὐτῇ πράξει, ὡς προκύπτει ἐκ τῆς συγχρόνου καὶ ἡνωμένης εἰσαγωγῆς καὶ συζητήσεως τῆς κατ' ἀμφοτέρων κατηγορίας καὶ τῆς καταδικῆς αὐτῶν εἰς τὴν ἀλληλέγγυον καταβολὴν τῶν δαπανῶν τῆς δίκης, ἀρκεῖ ἡ καταβολὴ ἑνὸς παραδόλου.

ΑΠ. 40 (1863). Ἡ τοῦ δεσμοφύλακος ἀποδείξις θεωρεῖται παραδεκτή καὶ προσαγομένη κατὰ τὴν ἐπ' ἀκρατηρίου τοῦ Ἀρείου Πάγου συζήτησιν τῆς περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως.

ΑΠ. 76 (1850) Μὴ προσαχθέντος τοῦ ἀποδεικτικοῦ τοῦ δεσμοφύλακος συγχρόνως τῇ αἰτήσῃ ἀναιρέσεως, καθίσταται ἡ αἴτησις ἀναιρέσεως ἀπαράδεκτος.

ΑΠ. 101 καὶ 139 (1865). Καὶ ἐμφανισθέντος ὑπὸ τοῦ κατηγορουμένου τοῦ μαρτυρικοῦ σὺν τῇ αἰτήσῃ, εἰς δὲν κατόπιν καταστῇ φυγόδίκος, δραπετεύσας ἐκ τῶν φυλακῶν, κατὰ τὴν βεβαίωσιν τοῦ δικαστικοῦ κλητῆρος τοῦ μεταθέντος πρὸς ἐπίδοσιν τῆς κλήσεως τοῦ παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ εἰσαγγελῆως, ἡ αἴτησις ἀναιρέσεως εἶναι ἀπαράδεκτος.

ΑΠ. 15, 30 καὶ 57 (1847) 36 (1853) 35 (1859) 135 (1865). Ἡ τοῦ 485 ἄρθρου διάταξις καθ' ἣν προσαχτέον καὶ μαρτυρικόν τοῦ δεσμοφύλακος πρὸς παραδοχὴν τῆς ἀναιρέσεως, ἔστιν ἐφαρμοστέα καὶ ἐπὶ βουλευμάτων παραπεμπόντων ἐπὶ κακούργηματι, τοῦ νομοθέτου προφα-

νῶς προτιθεμένου νὰ ἐξανγκάσῃ τὸν αἰτοῦντα τὴν ἀναίρεσιν νὰ ὑποκύβῃ εἰς τὴν περὶ περιορισμοῦ τῆς προσωπικῆς αὐτοῦ ἐλευθερίας διάταξιν τοῦ δικαστικοῦ συμβουλίου.

ΑΠ. 75 (1897). Ἐπειδὴ κατὰ τὴν ρητὴν διάταξιν τοῦ ἀρθροῦ 485 § 2 Ποιν. Δικ. ἡ περὶ ἀναίρεσεως αἰτήσις εἶναι ἀπαράδεκτος, εἰάν τις καταδικασθεὶς εἰς ποινὴν τινὰ φυλακίσεως καὶ ζητῶν τὴν ἀναίρεσιν δὲν ἀποδείξῃ συγχρόνως διὰ μαρτυρικοῦ δεσμοφύλακος ὅτι εὕρεται ἤδη εἰς φυλακίαν, καθ' ὃν χρόνον δηλονότι κάμνει χρῆσιν τοῦ ἐνδίκου τῆς ἀναίρεσεως μέσου, οὐδεμίαν δὲ τοῦ νόμου ποιομένου διάκρισιν, ἐννοοῦνται περιλαμβανόμενα ὑπὸ τὰς λέξεις «καταδικασθεὶς» καὶ «φυλακίσεως», τὰς κατηγορούμενος τοῦ ὁποίου διατάχθη ὁ περιορισμὸς τῆς προσωπικῆς ἐλευθερίας, καθ' οἷον ὅποτε βαθμὴν καὶ τρόπον, καὶ ἡ οὕτως ἐπερ-χομένη φυλάκισις αὐτοῦ κατὰ τὴν γενικωτέραν ἐκδοχὴν καὶ σημασίαν τῆς λέξεως (ἀρθρ. 181 ἐπ. Ποιν. Νόμου), εἴτε δι' ἀποφάσεως δικαστικῆς, εἴτε καὶ διὰ βουλευματος παραπέμποντος τὸν κατηγορούμενον εἰς δίκην καὶ διατάσσοντος τὴν προφυλάκισιν αὐτοῦ· ταῦτα δὲ προκύπτουσι σαφῶς ἐκ τῆς γενικότητος τῆς διατάξεως, κηρυττοῦσης ἀπαράδεκτον πᾶσαν αἰτήσιν ἀναίρεσεως ἀνευ διακρίσεως ἂν αὕτη ἀπευθύνεται κατ' ἀποφάσεως ἢ κατὰ βουλευματος καὶ ὡς ἐκ τοῦ σκοποῦ αὐτῆς σκοποῦ τῆς τὸν ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσείουντος σεβασμὸν πρὸς τὰ ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου διαταχθέντα καὶ τὴν ἐξανάγκασιν αὐτοῦ εἰς ὑποταγὴν καὶ ἐκτέλεσιν.

Ἐπειδὴ ἀληθῶς μὲν, ὅταν ᾖναι ἀπολύτως ἀδύνατος εἰς τὸν παραπεμπθέντα κατηγορούμενον ἡ ἐκπλήρωσις τῆς ὑπὸ τοῦ νόμου ἀπαιτουμένης διατυπώσεως, τῆς προσαγωγῆς πιστοποιητικοῦ τοῦ δεσμοφύλακος ὅτι διατελεῖ ὁ κατηγορούμενος ἐν ταῖς φυλακαῖς, δὲν εἶναι ἀπαράδεκτος ἡ γενομένη πρὸ τῆς ἐκπλήρωσεως τῆς διατυπώσεως ταύτης αἰτήσις ἀναίρεσεως, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἐκ τῶν προσαγομένων ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσείουντος πιστοποιητικῶν τοῦ ἱατροῦ καὶ τοῦ ἐν Ἀμβούργῳ Προξένου τῆς Ἑλλάδος, δὲν ἀποδεικνύεται, κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ δικαστηρίου, ἡ τοιαύτη ἀπόλυτος ἀδυναμία τοῦ ἀναιρεσείουντος τοῦ νὰ προσέλθῃ ἐνταῦθα, τοῦλάχιστον μέχρι τοῦ χρόνου τῆς συζητήσεως τῆς αἰτήσεως ἀναίρεσεως, ἀφ' οὗ μάλιστα δὲν ἔτρεχε κατ' αὐτοῦ ἡ πρὸς ἀναίρεσιν τετα-μένη ὑπὸ τοῦ νόμου προεστμία.

ΑΠ. 55 (1898). Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἀρθρον 485 Ποιν. Δικονομίας αἰτήσεις περὶ ἀναίρεσεως εἶναι τότε μόνον δεκταί, ὅταν ὁ ἰδιώτης κατήγορος, ὁ πολιτ. ἐναγὼν, ἢ ὁ καταδικασθεὶς, παρακαταθέσωσι συγχρόνως μετὰ τὴν καὶ τὸ νόμιμον παράβολον διὰ τὴν ἐνδεχομένην ἥτταν. Ἐπὶ τοῦ προκειμένου δὲ ἐκ τῆς δικαγραφίας συνάγεται ὅτι ὁ ἀναιρεσείων, ὡς ἰδιώτης κατήγορος, δὲν παρεκατέθηκε σὺν τῇ αἰτήσιν ἀναίρεσεως καὶ τὸ νόμιμον παράβολον· ὅθεν ἡ αἴτησις αὐτοῦ ἐστὶν ἀπαράδεκτος, νομίμως εἰσαχθεῖσα πρὸς συζήτησιν ὑπὸ τοῦ εἰσαγγελέως τοῦ Ἀρείου Πάγου καὶ ἀνευ κλητεύσεως τοῦ ἀναιρεσείουντος, συμφώνως τῇ διατάξει τοῦ ἀρθροῦ 487 Ποιν. Δικ.

ΑΠ. 73 (1898). Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἀρθρον 485 Ποιν. Δικ. ἵνα γίνῃ

δεκτή ἢ αἵτησις ἀναιρέσεως πρέπει νὰ ἀποδείξη, ὅ εἰς τινὰ ποινὴν φυλακίσεως καταδικασθεὶς διὰ μαρτυρικοῦ τοῦ δεσμοφύλακος ὅτι εὐρίσκειται ἤδη εἰς φυλάκισιν· διὰ τῆς ἐκφράσεως δὲ ἀκαταδικασθεὶς ἐννοεῖ ὁ νόμος οὐ μόνον τὸν δι' ἀποφάσεως ποινικοῦ δικαστηρίου καταδικασθέντα ἀλλὰ καὶ τὸν διὰ βουλεύματος τῶν δικαστικῶν συμβουλίων παραπεμπέντα, οὗ διατάχθη ἡ προφυλάκισις, ὡς ἐπὶ τοῦ προκειμένου, γενικῆς οὗσης τῆς ἀνωτέρας ἐκφράσεως ἐπὶ τε ἀποφάσεων καὶ βουλευμάτων, καθ' ὅσον καὶ οὗτος ὀφείλει νὰ ὑποκύβῃ οὐχ' ἥττον εἰς τὰς διατάξεις τοῦ προσδεδειγμένου βουλεύματος· τοῦτο δὲ ἐξαγεται ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ ἀρ. 485 πρὸς 478 καὶ ἐπ. Ποιν. Δικ., ὧν τὸ μὲν πρῶτον διαγράφει τὰς διὰ τὴν ἀναίρεσιν ἀπαιτούμενας διατυπώσεις, ἃ εὐ διακρίσεως ἀν προκτῇται περὶ ἀποφάσεων ἢ βουλευμάτων, τὸ δὲ 478 καὶ ἐπ. περιλαμβάνουσι γενικὰς διατάξεις περὶ τε ἀποφάσεων καὶ βουλευμάτων· ἡ τοιαύτη δὲ ἐνοια δύναται νὰ συναχθῇ καὶ ἐκ τοῦ ἀρθροῦ 482 Ποιν. Δικ. ὅπερ καίτοι τὴν αὐτὴν ἑκφρασιν μεταχειρίζμενον οὐ καταδικασθεὶς παραπέμπει ρητῶς εἰς τὸ ἄρθρον 263 Ποιν. Δικ. ὅπερ πραγματεύεται μόνον περὶ ἀναιρέσεως βουλευμάτων.

ΑΠ. 194 (1874) 60 καὶ 63 (1878). Ὁ νόμος ἀπαιτεῖ τὴν προσαγωγὴν πιστοποιητικοῦ τοῦ δεσμοφύλακος, ὅτε ὁ αἰτῶν κατεδικάσθη εἰς φυλάκισιν διὰ τελετιοδίκου ἀποφάσεως, οὐχὶ δὲ καὶ ὅτε παρεπέμφθη διὰ βουλεύματος εἰς τὸ κακουργιοδικεῖον καὶ διατάχθη ἡ προφυλάκισις αὐτοῦ. Οὐδόλως δὲ προκύπτει ἡ ἀντίθετος γνώμη ἐκ τῶν ἀρθρῶν 463 καὶ ἐπ. 264 καὶ ἐπ. ποιν. δικον., διότι παῦτα κανονίζοντα τὴν περὶ τῆς διαδικασίας ἐπὶ φυγῶν μετὰ τὴν παραπομπὴν αὐτῶν ἀπὸ τοῦ συμβουλίου ἐνώπιον τοῦ κακουργιοδικεῖου προϋποτιθέασιν τὴν περίπτωσιν, καθ' ἣν δὲν ἐγένετο ἀνακοπὴ ἢ ἀναίρεσις κατὰ τοῦ βουλεύματος τῆς παραπομπῆς, οὐδόλως ἀποβλέψαντα εἰς τὴν ἀποκλείσιν τῆς χρήσεως τοῦ ἐνδίκου μέσου τῆς ἀναιρέσεως ἐπὶ τῶν βουλευμάτων ἐν ἡ περιπτώσει ὁ παραπεμπθεὶς διατελεῖ φυγῶδικος.

ΑΠ. 88 (1870). Ἐξ ἐνὸς μὲν ὀρίζοντος τοῦ νόμου, ὅτι τότε μόνον ὁ κατηγορούμενος δὲν δύναται νὰ ἐπιχειρήσῃ διὰ πληρεξουσίου πράξιν τινὰ, ὅταν ὁ νόμος ἀπαιτῇ καὶ τὴν αὐτοπρόσωπον παρουσίαν του, ὡς ἐν τῇ περιπτώσει 25 ἄρθρου ποιν. δικ. ἀλλ' ἐπιτρέπαντος εἰς τοῦτον νᾶνακόφῃ ἢ ἀναιρεσιβάλλῃ τὰ κατ' αὐτοῦ ἐκδοθέντα βουλεύματα, χωρὶς τῆς ἀπαιτήσεως περὶ τῆς αὐτοπροσώπου αὐτοῦ ἐμφανίσεως παρὰ τοῦ ἀρμοδίου δικαστ. γραμματεῖ πρὸς ἐπιχειρήσιν τῶν πράξεων τούτων, ἐκ ἄλλου δὲ μόνον διὰ τὸ παραδεκτὸν αἰτήσεως περὶ ἀναιρέσεως ἀποφάσεως, ἐπαγούσης ποινῆς, ἀπαιτούμενης τῆς προσαγωγῆς μαστυρικοῦ τοῦ δεσμοφύλακος, ὅτι ὁ ἀναιρεσιῶν διατελεῖ ὑπὸ φυλάκισιν, ἐπίται, ὅτι ὁ ἐπὶ κακουργήματι κατηγορούμενος καὶ διὰ πληρεξουσίου δύναται νὰ αἰτηθῇ τὴν ἀναίρεσιν τοῦ παραπεμπτικοῦ βουλεύματος, καὶ ὅτε φυγῶδικῶν δὲν διατρίβει ἐν τῇ φυλακῇ.

ΑΠ. 35 (1861). Ἐὰν καθίσταται ἀνέφικτος εἰς τὸν ἀναιρεσιῶν τα ἢ ἐκπλήρωσις τοῦ ὅρου τῆς περὶ τῆς φυλακίσεως αἰτήσεως πρὸς

τεποιήσεως τοῦ δεσμοφύλακος, διότι διὰ λόγον νομικὸν ἢ ὑπηρεσιακὸν ἢ ἀρμοδία ἀρχὴ δὲν ἐπισπεύδει τὴν ἐκτέλεσιν τῆς καταδικαστικῆς ἀποφάσεως, δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ἀπαράδεκτος ἡ αἴτησις αὐτοῦ.

ΑΠ. 22 (1852). Δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ἀπαράδεκτος ἡ αἴτησις ἀναιρέσεως, ἐὰν ἡτήσατο αὐτὴν ἐντὸς μὲν τῆς νομίμου πενθήμερου προθεσμίας ἄλλ' ἂν οὐ ὑπέστη τὴν ποινὴν αὐτοῦ (τῆς τριημέρου φυλακίσεως), ἅτε τοῦ ἄρθρου 485 προτιθεμένου νὰ ἐξαναγκάσῃ τὸν ἀναιρεσείοντα πρὶν ἢ ποιήσῃται χρῆσιν τοῦ ἐνδίκου τῆς ἀναιρέσεως μέντοι νὰ ποδείξῃ τὸ σέβας αὐτοῦ πρὸς τὴν καταδικάσαν αὐτὸν δικαστικὴν ἀπόφασιν.

ΑΠ. 29 (1862) 7 (1849). Ἡ ἐὰν καθ' ὃν χρόνον ἐκλητεύθῃ ὑπὸ τοῦ παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ Εἰσαγγελέως πρὸς συζήτησιν τῆς αἰτήσεως αὐτοῦ δὲν εὐρίσκετο πλέον ἐν τῇ φυλακῇ, ἀποτίσας τὴν ποινὴν.

ΑΠ. 54 (1856). Δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ἀπαράδεκτος ἡ αἴτησις τοῦ ἀναιρεσείοντος, ἐὰν, ὑπάρχοντος ἤδη ἐν φυλακῇ τοῦ ἀναιρεσείοντος καὶ μόνον τῆς διαρκείας τῆς προφυλακίσεως αὐτοῦ διαταχθεί-
της, δὲν ὑπῆρχεν ἐν τῷ βουλευματι διατάξεις περὶ φυλακίσεως, ἵνα ἀπο-
κρίσθῃ ὁ ἀναιρεσείων διὰ τῆς προσαγωγῆς μαρτυρικοῦ τοῦ δεσμοφύλακος,
ὅστις ἐκτέλεσεν αὐτήν.

ΑΠ. 150 (1883). Οὐδεμιᾶς τοῦ νόμου διατάξεως ἀπαλλοττουσῆς τῆς προσαγωγῆς μαρτυρικοῦ τοῦ δεσμοφύλακος τὸν ἐν τῷ σώματι τῆς προφυλακῆς ὑπηρετοῦντα, ἐπεταί, ὅτι καὶ ὅτε τὸ Ὑπουργεῖον τῶν ἑκτελεστικῶν δὲν διέταξε τὴν ἐκτέλεσιν τῆς προσβλητομένης ἀποφά-
σεως καὶ ἔνεκα τούτου δὲν διετέλει ἐν ταῖς φυλακαῖς, ἡ αἴτησις ἀναι-
ρέσεως αὐτοῦ εἶναι ἀπαράδεκτος.

486. Τῆς ἐν τῷ προηγουμένῳ ἄρθρῳ 485 ἀριθ. 1 διατεταγμένης χρηματικῆς παρακαταθέσεως εἶναι ἀπὸ τῶν κατωτέρω μόνον οἱ ἑξῆς — 1. ὅσοι κατεδικάσθησαν εἰς ποινὴν ἐπὶ κακουργήματι. — 2. ὅσοι ἀποδείξαντες διὰ μαρτυρικῶν τοῦ δημάρχου τῆς κατ' οἰκίας των, ἐπικυρω-
μένου παρὰ τοῦ ἐπαρχοῦ, ὅτι ἡ περιουσία καὶ ἡ πρόσοδος των δὲν ἐξαρκεῖ, ὥστε νὰ παρῇ κατατεθῇ ἡ ποσότης αὐτῇ, χωρὶς νὰ περιορισθῶσι τὰ πρὸς ζωάρκειαν αὐτῶν καὶ τῆς οἰκογενείας των ἀπαραιτήτως ἀνάγκαια, βεβαιώ-
σαν αὐτὸ τοῦτο ἐνόρκως καὶ ἐνώπιον τοῦ εἰρηνοδίκου ἢ τοῦ ἀνακριτοῦ τοῦ τόπου τῆς διατριβῆς των. — Ἡ ἐκθε-
σις τῆς ἐνόρκου ταύτης βεβαιώσεως ἐπ' συνάπτεται εἰς

τὴν περὶ ἀναιρέσεως αἴτησιν. Π. Δ. 487, Πολ. Δικ. 220. 824.

ΑΠ. 136 (1836). Τὸ ἄρθρον 486 § 2 Ποιν. Δικ. ἀπαιτεῖ, πρὸς αὐτὴν δεῖξιν τῆς πενίας, μαρτυρικὸν τοῦ δημάρχου τῆς κατοικίας τοῦ πτωχοῦ, ἐπικυρωμένον παρὰ τοῦ ἐπαρχοῦ, καὶ προσέτι τὴν ἐνόρκον πτωχικῆς ταύτης καταστάσεως βεβαίωσιν ἐνώπιον τοῦ Εἰρηνοδίκου τοῦ ἀνακριτοῦ, διὰ νὰ ἀπαλλαχθῇ τῆς καταβολῆς ὁ ἀναιρεσέων μαρτυρικὸν λοιπὸν Μοιραρχίας, ὅτι ὁ ἀναιρεσέων χωροφύλαξ εἶναι ἀπορριπτὸν δὲν δύναται νὰ ἀναπληρώσῃ τὸ παρὰ τοῦ νόμου ἀπαιτούμενον μαρτυρικόν.

ΑΠ. 123 (1846). Ἐπειδὴ, κατὰ 486 § 2 καὶ 485 § 1 ποιν. νόμου, εἰς τὴν τροπολογηθέντα διὰ τοῦ ἀπὸ 10 Αὐγούστου 1836 νόμου, εἰς τὴν ἀποφάσει, ἡ πλημμελὴς καταδικασθεὶς αἰτῶν τὴν ἀναίρεσιν τῆς αὐτοῦ ἀποφάσεως, δὲν βεβαιώσῃ ἐνόρκως ἐνώπιον τοῦ εἰρηνοδίκου τὴν ἀνακρίτου τοῦ τόπου τῆς διατριβῆς του, ὅτι ἡ περιουσία καὶ ἡ ἐξουσία τοῦ δὲν ἐξαρκεῖ ὥστε νὰ παρακαταθέσῃ τὸ παράβολον τῶν ὀφειλῶν, χωρὶς νὰ περιορισθῇ τὰ πρὸς ζωάρκειαν αὐτοῦ καὶ τὴν οἰκογενείας του ἀπαραιτήτως ἀναγκαῖα, ἡ αἴτησις τῆς ἀναιρέσεως ἀπορρίπτεται ὡς ἀπαράδεκτος κατὰ τὸ 487 καὶ ὁ ἡττηθεὶς ὑποβάλλεται πρὸς πρόστιμον καὶ εἰς τὴν πληρωμὴν τῶν ἐξόδων· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου, ὁ καταδικασθεὶς ἀπὸ τὸ πλημμελειοδικεῖον διὰ τῆς 3900 ἀποφάσεως εἰς προσωπικὴν κράτησιν καὶ αἰτήσας τὴν ἀναίρεσιν αὐτῆς ἀποφάσεως καὶ τῆς 3899 ἐπὶ τῆς αὐτῆς δίκης ἐκδόσεως, διὰ νὰ ἀπαλλαγῇ τῆς παρακαταθέσεως τοῦ παραδόλου, ὡρκισθῇ ἐνώπιον τοῦ εἰρηνοδίκου Κ. ὡς γίνεται ὁμολογία ἐκ τῆς ἀπὸ 4 Σεπτεμβρίου 1846 ἐκθέσεως ὁκοδοσίας, ὅτι ἡ κατάστασις καὶ ἡ πρόσοδος τοῦ ἐξαρκούν νὰ πληρώσῃ δικαστικὰ ἐξόδα εἰς τὴν ἐνώπιον τοῦ Ἀρ. Πρωτοδικείου δίκην καὶ οὐχὶ ὅτι δὲν ἐξαρκούν νὰ παρακαταθέσῃ τὸ παράβολον χωρὶς νὰ περιορισθῇ τὰ πρὸς ζωάρκειαν αὐτοῦ, ἡ καὶ τὴν οἰκογενείας του, εἰς τὴν ἐξουσίαν, ἀπαραιτήτως ἀναγκαῖα· ὅθεν ἡ ἀπαιτούμενη διὰ τῆς ὁκοδοσίας βεβαιώσις δὲν ἐδόθη, διὰ νὰ ᾖ παραδεκτὴ ἡ αἰτήσις καὶ ἐκτελεσθῇ ἡ ἀναίρεσις.

ΑΠ. 84 (1846). Τὸ ἀποδεικτικὸν τοῦ δημάρχου πρέπει νὰ ἐκτελεσθῇ ὡς ἰσχυρὸν, ὅτι ὁ τὴν ἀναίρεσιν αἰτῶν δὲν ἔχει ἱκανὴν περιουσίαν νὰ καταβάλῃ τὸ πρόστιμον. Δὲν ἀρκεῖ λοιπὸν νὰ ἀναφέρῃ ἀπλῶς ὅτι δὲν ἔχει ἀκίνητον περιουσίαν, ἀλλὰ πρέπει νὰ ἀναφέρῃ προσέτι, ὅτι ἔχει ἄλλην περιουσίαν, καὶ ὅτι, ἂν ἔχῃ, δὲν ἐξαρκεῖ πρὸς παρακατάθεση τοῦ νομικοῦ παραδόλου 485 ποιν. Δικ.

ΑΠ. 94 (1851). Ὅταν τὸ πιστοποιητικὸν τοῦ δημάρχου διὰ τοῦ ὅτι ἡ κατάστασις καὶ ἡ πρόσοδος τοῦ ἀναιρεσέοντος δὲν ἐξαρκεῖ, ὅτι νὰ πληρώσῃ δικαστικὰ ἐξόδα, εἰς τὴν σημείωσιν ταύτην ἐμπεριλαμβάνεται πᾶν εἶδος δικαστικῶν ἐξόδων, ὡς καὶ τὸ πρόστιμον 486 ποιν. Δικ.

ΑΠ. 63 (1853). Τὸ παρὰ τοῦ δημάρχου ἐκδιδόμενον πιστοποιητικόν

πενίας (άρθρον 486 § 4 ποιν. δικον.), δὲν πρέπει νὰ περιέχῃ εἰμὴ τὴν βεβαίωσιν ἀπλῶς αὐτῆς ταύτης τῆς καταστάσεως, ὅχι δὲ καὶ σημειώσιν τῶν δικῶν.

ΑΠ. 74 (1882). Κατὰ τὸν νόμον (άρθρ. 486 § 1 Ποιν. Δικ.) οἱ ἐπὶ κακούργηματι καταδικασθέντες εἰσὶν ἀπὴλλογμένοι τῆς ἐν τῷ άρθρῳ 486 § 1 διατεταγμένης χρηματικῆς παρακαταθέσεως, τὸ δὲ ἄρθρον 486 καί τοι ἀναφέρει μόνον τοὺς ἐπὶ κακούργηματι καταδικασθέντας, ἐφαρμόζεται οὐδὲν ἥττον καὶ ὑπὲρ τῶν ζητούντων ἀναίρεσιν κατὰ βουλευμάτων παραπεμπόντων ἐπὶ κακούργηματι, καθότι τὸ ἄρθρον τοῦτο ὁρῶν τὴν παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ διαδικασίαν, κοινὴν οὖσαν ὡς πρὸς τὰς αἰτήσεις ἀναίρεσεως ἐν γένει κατ' ἀποφάσεων καταδικαστικῶν καὶ κατὰ βουλευμάτων, ἐφαρμόζεται καὶ ἐπὶ βουλευμάτων παραπεμπόντων ἐπὶ κακούργηματι, μὴ ὑπαρχούσης εἰδικῆς τινος διατάξεως ἐν τῷ Νόμῳ περὶ τοῦ παραβόλου τούτου ὡς πρὸς τὰς κατὰ βουλευμάτων αἰτήσεις ἀναίρεσεως.

ΑΠ. 74 (1865) 74 (1881). Ἡ ὑπὸ τοῦ άρθρου 486 ἐδ. 1 προνουμένη ἀπαλλαγὴ τῆς καταθέσεως τοῦ παραβόλου δὲν περιορίζεται μόνον εἰς τὴν περίπτωσιν, καθ' ἣν αἰτεῖται ἀναίρεσις παρὰ τῶν καταδικασθέντων εἰς ἐγκληματικὴν ποινὴν, ἀλλ' ἐπεκτείνεται καὶ εἰς τοὺς ἐπὶ κακούργηματι παραπεμφθέντας νὰ δικασθῶσι, ὡς γίνεται ὅλῳν ἐκ τοῦ συνδ. τοῦ άρθρ. 486 πρὸς τὸ ἄρθρ. 263, ὅπερ ἀφορᾷ εἰς τὴν περὶ ἀναίρεσεως τῶν βουλευμάτων αἴτησιν δὲν ἀπαιτεῖ τὴν κατάθεσιν παραβόλου.

ΑΠ. 22 (1853). Ἀπαιτούμενον κατὰ τὸν νόμον μαρτυρικοῦ τοῦ δημάρχου περὶ τῆς πενίας τοῦ αἰτούντος ἀναίρεσιν, δὲν ἀρκεῖ πρὸς ἀπαλλαγὴν τῆς παρακαταθέσεως τῶν 50 δραχμῶν ἀντικλητήριον τοῦ Εὐαγγελέως, δι' οὗ χορηγεῖται αὐτῷ ἡ ἀπόλαυσις τῶν δικαιωμάτων τῶν πνήτων ἐν ἀστικαῖς δίκαις.

ΑΠ. 14 (1868). Ἡ παρὰ τοῦ νόμου ἀπαιτούμενη βεβαίωσις τοῦ δημάρχου περὶ τῆς πενίας τοῦ αἰτούντος τὴν ἀναίρεσιν προσήκει νὰ ἀπορρέῃ ἐκ τῆς πεποιθήσεως αὐτοῦ, νὰ ἐρείδῃται ἐπομένως εἰς τὰς ὑπ' αὐτοῦ τοῦ τούτου ληφθείσας πληροφορίες καὶ νὰ θεωρῇται ὑπ' ἰδίαν αὐτοῦ εὐθύνην ἐκδοδομένη. Ὅθεν εἰάν ὁ ἑπαρχὸς βεβαίῳι τὸ τοῦ δημάρχου πιστοποιητικὸν ὑπὸ τὴν ἀτομικὴν ἀπλῶς τοῦ δημάρχου εὐθύνην καὶ οὐχὶ ἐξ ἰδίας πεποιθήσεως καὶ γνώσεως, μὴ δὲ περιβεβλημένον τὸ ἔγγραφον τοῦτο διὰ τῶν ὑπὸ τοῦ νόμου ἀπαιτούμενων ἐγγυήσεων, δὲν ἔχει ἀποδεδεικτὴν ἰσχὺν καὶ ἐπομένως ἡ ἐπ' αὐτοῦ στηριζομένη αἴτησις αὐτοῦ εἶναι ἀπαράδεκτος.

ΑΠ. 222 (1872) 80 (1880). Ἡ περὶ τῆς ἐνόρκου βεβαίωσεως τῆς πενίας τοῦ ἀνααιρεσέοντος ἐκθεσίς γενομένη μετὰ τὴν ἐκπνευσιν τῆς περὶ ἀναίρεσεως προθεσμίας καὶ προσαχθεῖσα κατὰ τὴν ἐπὶ ἀχροατηρίου συζητήσιν, θεωρεῖται ὡς ὑπάρχουσα, ὅθεν ἡ αἴτησις ἀναίρεσεως αὐτοῦ καθίσταται ἀπαράδεκτος.

ΑΠ. 196 (1873). Τοῦ μαρτυρικοῦ δημάρχου ἡ πρόσκτησις ἐστὶν ἀνέφικτος διὰ τοὺς ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ διατρίβοντας ὑπηκόους Ἑλλήνας,

διότι μέχρις οὗ προμηθευθῶσι τοῦτο θέλει ἀφεύκτως παρέλθει ἔνεκεν τῆς ἀποστάσεως ἢ προθεσμίας· ὅθεν ἀναγκαιῶς δεόν νὰ ἐπιτραπῇ αὐτοῖς ὅπως συμμορφωθῶσι πρὸς τὸ ἄρθρον 14 τοῦ περὶ προξενικῶν τελῶν νόμου τῆς 3 Μαΐου 1860, ὅπερ προέβλεψε μὲν περὶ τῶν τηρητέων διατυπώσεων πρὸς ἀπόλαυσιν τοῦ τῆς πενίας δικαιώματος διὰ τὴν διεξαγωγὴν τῶν ἀστυκῶν δικῶν, ἀλλὰ προσῆκον νὰ θεωρηθῇ ἐφαρμοζόμενον καὶ ἐπὶ τοῦ προκειμένου, κατὰ τοῦτο δὲ ἀπαιτεῖται ἡ βεβαίωσις πέντε ἢ τριῶν ἐκ τῶν ἐγκριτοτέρων πολιτῶν Ἑλλήνων.

ΑΠ. 60 (1884). Ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 486 καθ' ἣν οἱ ἐπὶ κακουργήματι καταδικασθέντες ἀπαλλάσσονται τοῦ παραβόλου, ὡς γενικὴ καὶ μὴ ποιούμενὴ διάκρισιν, ἐφαρμόζεται πάντοτε πρὸς διευκολύνειν τῆς ὑπερασπίσεως τῶν εἰς ἐγκληματικὴν ποινὴν καταδικασθέντων καὶ ἀναιρεσιβαλλόντων τὴν ἀπόφασιν, εἰς οἰανδήποτε αὐτῆς διάταξιν καὶ ἂν ἀνάγκηται ἢ περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσις. Ὅθεν ἀπαλλάσσεται τοῦ παραβόλου ὁ καταδικασμένος, καὶ ὅτε ἡ αἴτησις αὐτοῦ ἀφορᾷ εἰς μόνην τὴν διάταξιν τῆς ἀποφάσεως τὴν παραδεξαμένην τὴν πολιτικὴν ἀγωγὴν τοῦ ἀναιρεσιβλήτου.

ΑΠ. 99 (1884). Ἀλλ' οὐδῶς ἀπαλλάσσεται τοῦ παραβόλου ὁ πολιτικῶς ἐνάγων, τοῦ νόμου ἀπαλλάσσοντος μόνον τὸν καταδικασθέντα.

ΑΠ. 1 (1867). Τὸ ἄρθρον 95 τοῦ Συντάγματος δι' οὗ ὠρίσθη, ὅτι καὶ οἱ κατηγορούμενοι ἐπὶ πλημμελήμασι τοῦ Τύπου δικάζονται ὑπὸ τῶν ἐνόρκων, δὲν ἐπήνεγκε μεταβολὴν τινα εἰς τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 486 καὶ 493 ποιν. δικ. καθ' ἃς μόνον οἱ ἐπὶ κακουργήματι καταδικασθέντες (ὡς παραπεμφθέντες) καὶ οἱ πένητες ἀπαλλάσσονται τοῦ προστίμου.

II'. Διαδικασία

487. Ἐὰν ἡ περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσις φανῇ, κατὰ τὰ ἄρθρα 481, 485, καὶ 486, ἀπαράδεκτος, εἰσάγεται ἀνυπερθέτως ἢ ὑπόθεσις, ἐπιμελεία τοῦ παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ εἰσαγγελέως, εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ δικαστηρίου τούτου, ὅπου, ἀκουσθείσης τῆς ἐκθέσεως ἀρειοπαγίτου τινὸς καὶ τοῦ εἰσαγγελέως ἀπορρίπτεται ἡ αἴτησις, καὶ ὁ ἡττηθεὶς ἰδιώτης κατήγορος, πολιτικῶς ἐνάγων, ἢ καταδικασμένος ὑποβάλλεται εἰς πρόστιμον ἑκατὸν δραχμῶν καὶ εἰς τὴν πληρωμὴν τῶν ἐξόδων. Π.Δ. 485. 493.

ΑΠ. 142 (1865). Ἐπειδὴ τῆς αἰτήσεως ἀναιρέσεως γενομένης ἐκ προθέσμως, τὸ δικαστήριον δύναται, καὶ μὴ κλητευθέντος τοῦ αἰτούντος πρὸς συζήτησιν, ν' ἀπορρίψῃ αὐτὴν κατὰ πρότασιν τοῦ παρ' αὐτῷ εἰσαγγελέως (487 ποιν. δικ.).

Ἐπειδὴ τοῦ ἀναιρεσεύοντος αἰτήσαντος ὡς πολιτικῶς ἐνάγοντος τὴν ἀντίρρηση τοῦ βουλευμάτος κατὰ τὴν 29 Ἰουλίου ε. ε. ἤτοι μετὰ παλαισιν πολλῶν ἡμερῶν ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ βουλευμάτος, γενόμενης κατὰ τὴν 25 Ἰουνίου, ἡ πρότασις τοῦ παρὰ τῷ δικαστηρίῳ τούτῳ ἀντεισαγγελέως τοῦ ν' ἀπορριφθῇ ἡ αἰτήσις ἀναίρεσεως ὡς ἐκπροθέσιμος ὡς ἀναιρέσιμος, καὶ διὰ τοῦτο ἀπαράδεκτος οὖσα, εἶναι βάσιμος, διότι τὰ βουλευματα τῶν ἐφετῶν, ὡς ἀνακριτικὰ ἔγγραφα καθίστανται ἀπρόσβλητα ὅπου ἄλλα παρέλθωσιν εἰκοσιτέσσαρες ὥραι ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως (268 καὶ 263 ποιν. δικ.) ἐὰν ὁ πολιτ. ἐνάγων μὴ κατοικῶν εἰς τὴν ἐκ τῶν δικαστηρίων δὲν διορίσῃ αὐτόθι ἀντίκλητον πρὸς ἐπίδοσιν καὶ παραλαβὴν τῶν ἀνακριτικῶν ἔγγράφων (27 καὶ 304 Ποιν. Δικ.). Ἐπὶ τοῦ προκειμένου ὁ ἀναιρεσεύων ὁμολογῶν ἐν τῇ αἰτήσει, ὅτι κατοικῶν εἶναι Δημινιῶ δὲν ἰσχυρίζεται, ὅτι ἐκοινοποίησε, κατὰ τὰς εἰρηφ. διατάξεις διορισμὸν ἀντικλήτου πρὸς τὴν ἀρμοδίαν ἐπὶ τῆς ἀναίρεσεως ἀρχὴν, ἀλλὰ τούναντίον ρητῶς ὑποστηρίζει, ὅτι δὲν ἀπαιτεῖται νομίμως ἀντικλήτου.

ΑΠ. 126 (1857). Ἐπειδὴ ἡ προτεινομένη ὑπὸ τοῦ παρὰ τῷ δικαστηρίῳ τούτῳ ἀντεισαγγελέως αἰτήσις ἀπαράδεκτος κατὰ τῆς ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσεύοντος Μ. Ζητουμένης ἀναίρεσεως τῆς ἀποφάσεως τῶν πλημμελῶν, εἶναι ἀπαράδεκτος δυνάμει 487 ποιν. δικ. μὴ προηγηθείσης τῆς κλητεύσεως τοῦ αἰτοῦντος τὴν ἀναίρεσιν, ἀφοῦ οὗτος συνεμορφώθη πρὸς 481 καὶ 482 Ποιν. Δικ. ὁ ἐστὶν ἐξεπλήρωσε τοὺς ὅρους τοῦ ἀπαράδεκτου τῆς αἰτήσεως ἀναίρεσεως.

ΑΠ. 147 (1897). Ἐπειδὴ οὐδεμία τοῦ νόμου διάταξις ἐπιτάσσει νὰ κοινοποιῇται τὸ βούλευμα τῶν Ἐφετῶν εἰς τὸν ἐπὶ πλημμελήματι παραπομπόμενον πρὶν τῆς εἰς δίκην εἰσαγωγῆς αὐτοῦ· οὐδ' ἀναγράφεται ἐν τῷ νόμῳ λόγος ἀναίρεσεως ἐπὶ τῇ παραλείψει τοιαύτης κοινοποιήσεως. Ἐπειδὴ καὶ ὁ προτεινόμενος λόγος, ὅτι δὲν ἐτηρήθησαν αἱ περὶ τὰς κλήσεις τοῦ κατηγορουμένου νόμιμοι προθεσμίαι, ἀποβαίνει οὐχ ἥττον ἀπορριπτέος, ὡς μὴ στηριζόμενός εἰς τὸν νόμον, καθόσον ἐν τῷ 487 ποιν. δικ. ἀναγράφεται λόγος ἀναίρεσεως ἡ μὴ τήρησις τῶν περὶ τὰς κλήσεις νομίμων προθεσμιῶν μόνον κατὰ τὴν ἐρήμην δίκην, περὶ τῆς δὲν πρόκειται.

488. Ἐὰν ἡ περὶ ἀναίρεσεως αἰτήσις φανῇ, κατὰ τὰς ἀρ. 481, 485 καὶ 486 παραδεκτὴ, οἱ καταδικασθέντες, οἱ ἰδιῶται κατήγοροι, καὶ οἱ πολιτικῶς ἐνάγοντες κλητεύονται ἀνυπερθέτως, ἐπιμελεία τοῦ παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ ἀντεισαγγελέως, εἰς τὸ ἀκροατήριον κατὰ τὸν ἐν τοῖς ἀρ. 162, 163, καὶ 190—192 ὠρισμένον τύπον * Οἱ

* Ἐπιθ.: παρακατὶν Β. Δ. 22 Ἰαν. 1837 περὶ τῆς διὰ πληρεξου-

δημόσιοι κατήγοροι δὲν προσκαλοῦνται, ἀλλὰ τοὺς παρ-
στὰ ὁ παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ εἰσαγγελεύς. ** Π.Δ. 402.

ΑΠ. 60 (1893). Ἐπειδὴ, κατὰ τὸ ἄρθρον 488 Ποιν. Δικ., ἐν τῇ ἀναιρέσει αἰτήσις φανῇ παραδεκτή κλητεύεται ἐπιμελεῖσθαι κατὰ τῷ Ἀρ. Πάγῳ Εἰσαγγελέως καὶ ὁ κατὰ τὴν ἐνώπιον τοῦ Ποιν. Δικαστηρίου συζήτησιν παραστὰς πολιτικῶς ἐνάγων, ἄνευ διαστολῆς ἢ πολιτικῇ ἀγωγῇ παρεπέμφθη ἢ μὴ ὡς ἀνεκκαθάριστος εἰς τὸ πολιτικὸν δικαστήριον, τῆς τοιαύτης κατὰ τὸ ἄρθρ. 85 Ποιν. Δικ. παραπομπῆς μὴ ἰσοδυναμοῦσης μὲ ἀπόρριψιν αὐτῆς. Διότι ὁ πολιτικῶς ἐνάγων συνωδὰ ἄρθρ. 402, 394, 426 καὶ 428 Ποιν. Δικ. ὑποστηρίζει κατὰ τὴν ποιν. δίκην οὐ μόνον τὴν πολιτικὴν ἀγωγὴν ἀλλὰ καὶ τὴν πρὸς τὴν ραδοχὴν ταύτης ἐνοχὴν τοῦ κατηγορουμένου, ἔχει ἐν-εγκμον συμψύχην καὶ ἄνευ προσβολῆς τῆς δρώσης τὴν πολιτικὴν ἀγωγὴν διατάξας, ἀποκρούσῃ τὴν κατὰ τῆς ποινικῆς ἀποφάσεως αἰτήσιν ἀναιρέσεως, πομπὴν δάλλουσάν τὸ ἐπὶ τῆς ποινικῆς ἀποφάσεως ἔρεσμα τῆς βάσεως τῆς ἀγωγῆς του. Ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἄρα, μὴ ἀπορριφθεῖσας ἀλλὰ πομπὴν συμψύχης τῆς ἀγωγῆς τοῦ πολιτικῶς ἐνάγοντος ὡς ἀνεκκαθάριστος εἰς τὸ πολιτικὸν δικαστήριον, οὗτος κλητευθεὶς ὡς καὶ οἱ ἀναιρεσιόντες ὑπὸ τοῦ Εἰσαγγελέως, νομίμως παρίσταται, μὴ ὡν ἐκ τοῦ νόμου ἀποχρεῶς νὰ γνωστοποιήσῃ τοῖς ἀναιρεσιόνταις διὰ κλήσεως τὴν ἐμφάνισίν του, καὶ μὴ βλάσιμος ἢ περὶ ἀπαράδεκτου τῆς παραστάσεώς του ἐνοστήσις τῶν ἀναιρεσιόντων κατηγορουμένων.

ΑΠ. 121 (1888). Οἱ ἀναιρεσιόντες δὲν ὑποχρεοῦνται κατ' οὐδεμίαν Ποιν. Δικ. διάταξιν νὰ κοινοποιήσωσιν εἰς τὴν πολιτικῶς ἐνάγουσαν ἀπὸ τὴν γραφὴν τῆς συνταχθείσης περὶ ἀναιρέσεως ἐκθέσεως, τὸ δὲ ἄρθρον 488 μόνον τὴν ἐπιμελείαν τοῦ εἰσαγγελέως τοῦ Ἀρείου Πάγου κλητεύου τῶν πολιτικῶς ἐναγόντων θεωρεῖ ἀναγκαίαν.

ΑΠ. 77 (1866). Τῆς περὶ κλητεύσεως τῶν διαδίκων διατάξεως τοῦ 488 ἁρθροῦ αὐτῆς ἀπολύτου, ἐπεταί, ὅτι ὁ πολιτικῶς ἐνάγων, ὅστις κατὰ τὰ ἄρθρα 426, 328, 402 καὶ 394 ὑποστηρίζει ἐν τῇ ποινικῇ δίκῃ οὐχὶ μόνον τὴν ἀστυκὴν αὐτοῦ ἀπαίτησιν ἀλλὰ πρὸς ἐπιτυχίαν αὐτῆς καὶ τὴν ἐνοχὴν τοῦ κατηγορουμένου, ἐφ' ᾧ ἔχει καὶ ἴδιον δικαίωμα ἀναιρέσεως κατὰ τὰ ἄρθρα 406, 407, 457 καὶ 458, κλητεύεται ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου, οὐ μόνον ὅτε ἡ τοῦ ποινικοῦ δικαστηρίου ἀποφασίς προσβάλλεται κατὰ τὴν ἐπὶ τῆς πολιτικῆς ἀπαίτησεως διάταξιν αὐτῆς, ἀλλὰ καὶ ὅτε προσβάλλεται κατὰ τὴν ποινικὴν διάταξιν, ἀπὸ

αἰῶν ἀντιπροσώπων παραστάσεως εἰς τὸν Ἀρειὸν Πάγον τῶν ἐν φυλακῇ ὄντων.

** Ἡ τελευταία περικοπὴ ἐτέθη ὑπὸ τῆς ἐπιτροπείας τῆς ἐπεξεργασθεῖσας τὴν ἐκ τοῦ γερμανικοῦ μετάφρασιν τῆς Ποιν. Δικονομίας.

κατελοῦσαν τὴν βάσιν ἐφ' ἧς στηρίζεται ἡ πολιτικὴ αὐτοῦ ἀπαίτησις. Δύναται δὲ καὶ ἄνευ κλητεύσεως νὰ ἐμφανισθῇ.

ΑΠ. 86' (1836). Τὸ 488 ἄρθρον δὲν ἀπαιτεῖ μὲν ρητῶς τὴν τοῦ κατηγορουμένου κλητεύσιν, ἀλλὰ καὶ δὲν στερεῖ αὐτὸν τοῦ δικαιώματος νὰ ὑπερασπίσῃ ἑαυτὸν, ἂν εὐρεθῇ παρὼν αὐτοπροσώπως ἢ διὰ πληρεξουσίου ἐν τῇ συνεδριάσει, ἅτε τοῦ δικαιώματος τῆς ὑπερασπίσεως ὄντος ἐκείνου καὶ ἐπομένως μὴ δεκτικοῦ περιορισμοῦ, ἢ καθ' ὅσον τοῦτο ρητῶς ἐπιτάσσεται ὑπὸ τοῦ νόμου, ὅθεν ἐπιτρέπεται τῷ κατῃ. νὰ παραστῇ καὶ πληρεξουσίου δικηγόρου ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου εἰς ὑποστήριξιν τῆς κατὰ βουλεύματος ἀναίρεσεως αὐτοῦ.

ΑΠ. 131 (1883). Τοῦ ἄρθρου 488 ὀρίζοντες, ὅτι οἱ τε καταδικασθέντες καὶ οἱ πολιτικῶς ἐνάγοντες καὶ ἰδιῶται κατήγοροι κλητεύονται κατὰ τὸν ἐν ταῖς ἄρθροις 162, 163 καὶ 190—192 ὥρισμένον τύπον, τοῦ δὲ ἄρθρου 190 ὀρίζοντος ὡς τύπον κλητεύσεως τὴν ἐγγείρησιν τῆς κλήσεως εἰς τὸν κλητευόμενον αὐτὸν εἴτε κατ' οἶκον αὐτοῦ εἰς τινὰ τῶν συνόλων ἢ γειτόνων αὐτοῦ, ἐπεταί, ὅτι κλητευθεὶς ὁ καταδικασθεὶς ἢ ὁ πολιτικῶς ἐνάγων ἢ ὁ ἰδιώτης κατήγορος διὰ τοῦ πληρεξουσίου αὐτοῦ, ἢ κατ' οἰκίαν μάλιστα ἐν τῇ ἐδρᾷ τοῦ δικαστηρίου, δὲν θεωρεῖται κλητευθεὶς προσηκόντως ὅθεν τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου δεόντως ἀπέχῃ νὰ ἀποφύνηται ἕως ὅτου κλητευθῇ νομίμως.

489. Διὰ νὰ ἔχη κύρος ἡ κλήσις, πρέπει νὰ ἐγχειρισθῇ μετ' ἀντιγράφου τῶν πρὸς ἀναίρεσιν λόγων (ἄρθρ. 163) εἰς τοὺς ἐν τῷ προηγουμένῳ ἄρθρῳ 488 ἀναφερομένους διαδίκους τοῦλάχιστον ὀκτὼ ἡμέρας πρὶν τῆς πρὸς ἐμφάνισιν αὐτῶν προσδιωρισμένης δικασίμου ἡμέρας, ἐπιφυλαττομένης τῆς κατὰ λόγον τοῦ ἀποστήματος παρατάσεως τῆς προθεσμίας ταύτης (ἄρθρ. 163). Πολ. Δικ. 820.

ΑΠ. 135 (1857). Κατὰ τὸ ἄρθρον 489 ἵνα ἔχη κύρος ἡ κλήσις, πρέπει νὰ ἐγχειρισθῇ μετ' ἀντιγράφου τῶν πρὸς ἀναίρεσιν λόγων τοῖς ἐν τῷ ἄρθρῳ 488 ἀναφερομένοις, ὅ ἐστι τῷ καταδικασθέντι, ὅταν ὁ εἰσαγγελεὺς ἦναι ὁ τὴν ἀναίρεσιν αἰτῶν.

490. Ἡ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ συζήτησις ἀρχεταὶ ἀναγινώσκοντος ἐκθεσιν ἐνὸς τῶν ἀρειοπαγιτῶν.—Ἐπειτα ἀγορεύει ὁ τὴν ἀναίρεσιν αἰτῶν ἢ ὁ ἐπίτροπός του, καὶ

μετ' αὐτὸν ὁ κατὰ τοῦ ὁποίου ζητεῖται ἡ ἀναίρεσις ἢ ἐπίτροπος αὐτοῦ. — Ἐκτὸς τῆς ἀνταπολογίας καὶ τῆς ἐπανταπολογίας, δὲν ἐπιτρέπεται ἄλλη ἀνάπτυξις. — Ἐὰν ὁ παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ εἰσαγγελεὺς δὲν ᾔτο αὐτὸς οὐ τὸς διάδικος, ἀγορεύει ἔσχατος πάντων, μετ' οὗ ἐπιτελεῖται ἀπόφασις. Πολ. Δικ. 826.

ΑΠ. 206 (1871). Ὑπειδὴ ἡ προκειμένη αἵτησις δὲν εἶναι ἀπὸ δεκτοῦ ὡς δῆθεν μὴ περιέχουσα λόγον τινὰ ἀναιρέσεως, διότι ἂν καὶ δὲν ἀναφέρει τὰ γεγονότα φέρει ὅμως τὸν λόγον ἀναιρέσεως τῆς κατὰ συνθέσεως τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐνόρκων, ὃν ἀκολούθως συμπληροῦσι διὰ τῆς ἐκθέσεως τῶν γεγονότων καὶ τῶν ἀπαιτουμένων ἀναπτύξεων αἱ ἐν γραφοῖς προτάσεις τῶν ἀναιρεσιόντων.

491. Εἰς τοὺς θορύβους ἐφαρμοζονται τὰ ἐν τοῖς ἀρθρ. 366-370 ὥρισμένα, εἰς δὲ τὴν συζήτησιν αὐτὴν, τὰ διὰ τῶν ἀρθρων 399-402 διατεταγμένα.

492. Ἄν καί τις τῶν κατὰ τὸ ἄρθρον 488 κλητῶν θέντων διαδίκων δὲν ἐνεφανίσθη, ἄρχεται μολοντοῦτο ἡ συζήτησις, ἀναγινώσκοντος ἑκθεσιν ἐνὸς τῶν ἀρειοπαγῶν τῶν. Μὴ ἐμφανισθέντος τοῦ τὴν ἀκύρωσιν αἰτοῦντος ἢ τοῦ ἐπιτρόπου αὐτοῦ, τὸ δικαστήριον, ἀκοῦσαν τὸν εἰσαγγελέα, ἀπορρίπτει τὴν αἵτησιν, καὶ καταδικάζει τὸν πλητθέντα εἰς πρόστιμον ἑκατὸν* δραχμῶν καὶ εἰς τὴν πληρωμὴν τῶν ἐξόδων. — Ἐὰν δὲ ὁ καθ' οὗ γίνεται ἡ ἀναιρέσεως αἵτησις δὲν ἐνεφανίσθη, συζητεῖ τὸ δικαστήριον, ὡς νὰ εἶχον ἐμφανισθῇ ὅλοι οἱ διάδικοι. — Κατ' ἀμφοτέρας τὰς περιστάσεις δὲν εἶναι ἀποδεκτὴ ἡ ἀνακοπὴ τῆς κατ' ἐρήμην ἀποφάσεως. Πολ. Δικ. 827.

ΑΠ. 35 (1865). Ὑπειδὴ τὸ προσαχθὲν ἀντίγραφον πρακτικῶν συνεδριάσεων (14 96ρίου 1864) τῶν ἐν Τριπόλει κακουργιοδικίων φέρει ἐν τῷ περιθωρίῳ καὶ προσθήκας μὴ βεβαιουμένας παντάπασιν διὰ τῆς κατὰ αὐτῶν ὑπογραφῆς τοῦ ἀρμοδίου ὑπαλλήλου (ὡς ὅπως ἀνυπογράφου).

* Νῦν πεντήκοντα.

ρους) καὶ ἐχούσας ἐπιτροπὴν εἰς τὴν ἐκδίκασιν τῆς προκειμένης αἰτήσεως ἀναιρέσεως* ἐπομένως διὰ τὸ νὰ δυνηθῇ τὸ δικαστήριον τοῦτο νὰ ἀποφασίσῃ ἐπὶ ταύτης καθίσταται ἀναγκαῖον νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν τὸ πρωτότυπον τῶν εἰρημένων πρακτικῶν συνεδριάσεως.

ΑΠ. 42 (1863). Κατὰ τὸ ἄρθρον 492 μὴ ἐμφανισθέντος τοῦ τὴν ἀναίρεσιν αἰτοῦντος ἡ ἀναιρέσεως αἰτήσις ἀπορρίπτεται μὴ ἐξεταζομένων ὡς ἐν τῇ περιπτώσει τοῦ ἄρθρου 827 πολ. δικον. τῶν τῆς ἀναιρέσεως λόγων, τοῦ ἄρθρου 484 ὀρίζοντος, ὅτι μόνον εἰς τὴν σύνταξιν καὶ ἐπίδοσιν τῆς αἰτήσεως τοῦ πολιτικῶς ἐνάγοντος ἐφαρμόζονται τὰ ἐν τῇ Πολ. Δικ. ὠρισμένα.

ΑΠ. ΥΠΣ' (1841), 70 (1842), 2 (1844). Ὅριζοντος τοῦ ἄρθρ. 26 ὅτι εἰς τὰς ἐπὶ κακουργήματι δίκας διορίζεται ἐξ ἐπαγγέλματος συνήγορος εἰς τὸν κατηγορούμενον, ἐπεταὶ ὅτι καὶ εἰς τὸν ἐνεκα κακουργήματος καταδικασθέντα, ἀναιρεσιένοντα ἢ ἀναιρεσιδύλητον, διοριστέος συνήγορος ἐξ ἐπαγγέλματος. Contra PKB' (1837), 83 (1843), 97 (1870), 2 (1874), 3 (1895), 14 (1896) δὲν δύναται νὰ ἐπεκταθῇ εἰς τὰς ἀναιρέσεις ἡ διατ. τοῦ ἄρθρ. 26.

ΑΠ. 149 (1846) 79 (1852). Ὁ Ἄρειος Πάγος δικαιούται, ἀν νομίζῃ πρέπον, ν' ἀναβάλῃ τὴν συζήτησιν, ὑπαρχόντων οὐσιωδῶν λόγων.

ΑΠ. 89 (1851), 107 (1852), 75 (1854), 35 (1865). Ἐπὶ δὲ νὰ ἐκδώσῃ προδικαστικὴν ἀπόφασιν περὶ προσαγωγῆς ἐγγράφων.

θ'. Ἀπόφασις.

493. Ἐὰν ἡ περὶ [ἀκυρώσεως] ἀναιρέσεως αἰτήσις ἐκτὸς τῆς περιπτώσεως τοῦ ἄρθρ. 487, ἀπορριφθῇ ὡς ἀπαράδεκτος ἢ ἀνυποστήρικτος, καταδικάζεται ὁ ἡττηθεὶς ἰδιώτης κατηγορος καὶ πολιτικὸς διάδικος εἰς τε τὸ ἑκατὸν* δραχμῶν πρόστιμον καὶ εἰς πληρωμὴν ἑκατὸν τοῦλάχιστον εἰσέτι δραχμῶν πρὸς ἀποζημίωσιν τοῦ νικησαντος διαδίκου.—Οἱ δὲ ἡττηθέντες κατηγορούμενοι, ἐκτὸς τῶν ἐπὶ κακουργήματι καταδικασθέντων, ὑποβάλλονται εἰς μόνον τὸ πρόστιμον τῶν ἑκατὸν δραχμῶν.

ΑΠ. 62 (1900). Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθρον 480 Ποιν. Δικ. αἰτήσις ἀναιρέσεως κατ' ἀθωωτικῆς ἀποφάσεως συγχωρεῖται ἐπιμελεία τοῦ παρὰ Πρωτοδικαίᾳ ἢ Ἐφέταις Εἰσαγγελέως μόνον ἐὰν κατὰ λάθος ὡς μὴ ὑπάρχοντος δῆθεν θροῦ τινος τοῦ Παν. Νόμου ἐγένετο ἡ ἀθώωσις, ἐνῶ

* Νῦν πεντήκοντα.

ὁ ὅρος οὗτος ὑπάρχει. Ἐπὶ τοῦ προκειμένου ὁμοῦς ἡ προσβαλλομένη τοῦ Πλημμελειοδικείου ἀπόφασις δὲν ἐκήρυξεν ἀθώους τοὺς ἐπὶ παραποινίῃ βιομηχανικοῦ σήματος ἑταιρίαις ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ καθιδρυμένῃ κατηγορουμένους Α. καὶ Ε. ἀλλ' ἔκρινεν ὡς ἄκυρον καὶ ἡκύρωσε τὸ ἐγκλητήριο τοῦ εἰσαγγελέως, ἐπὶ τῷ λόγῳ κυρίως ὅτι, τῆς παθούσης ἀλλοδαπῆς ἑταιρείας μὴ ἐχούσης κατὰ τοὺς ὁρισμοὺς τοῦ ἡμετέρου νόμου νομικὴν ὑπαρξίν, δὲν προηγήθη ἡ ἀπαιτούμενη ὑπὸ τοῦ νόμου πρὸς ἐνάσκησιν τῆς ποινικῆς ἀγωγῆς προσήκουσα ἐγκλησις. Μὴ οὕτως ἄρα τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ἀθωωτικῆς, ἀπαράδεκτος καθίσταται ἡ ὑπὸ τοῦ εἰσαγγελέως τῶν ἐνταῦθα πλημμελειοδικῶν ἀπευθυνθεῖσα κατ' αὐτῆς αἰτήσις ἀναίρεσεως.

Ἐπειδὴ ἡ αἰτήσις ἀναίρεσεως τῆς πολιτικῶς ἐναγούσης ἑταιρείας, καθόσον μὲν ἀπευθύνεται κατὰ τῆς κηρυξάτης ἄκυρον τὸ ἐγκλητήριο τοῦ εἰσαγγελέως ἀποφάσεως εἶναι ἀπαράδεκτος, συμφώνως πρὸς 480 § 2 καθ' ὃ ὁ πολιτικῶς ἐνάγων δικαιούται ν' ἀπευθύνῃ αἰτήσιν ἀναίρεσεως κατ' ἀθωωτικῆς ἀποφάσεως μόνον ἐὰν οὗτος μετὰ τὴν ἀθώωσιν τοῦ κατηγορουμένου καταδικασθῇ εἰς ἀποζημίωσιν καὶ τὴν πληρωμὴν τῶν ἐξόδων καθ' ὅσον δ' ἀπευθύνεται κατὰ τῆς ἀποφάσεως τοῦ πλημμελειοδικείου, δι' ἧς ἀπερρίφθη ἡ πολιτικὴ ἀγωγή καὶ κατεδικάσθη εἰς τὴν πληρωμὴν τῶν ἐξόδων εἶναι ἐπίσης ἀπαράδεκτος, λόγω ἐλλείψεως συμφέροντος, διότι ἐν πάσῃ περιπτώσει ἀθωομένου τοῦ κατηγορουμένου, ὅα κατεδικάζεται εἰς τὴν πληρωμὴν τῶν ἐξόδων.

494. Δημόσιοι ὑπάλληλοι, ἐὰν παρίστανται ὡς τοιοῦτοι εἰς τὸ δικαστήριο πρὸς ἀναίρεσιν, ζητούμενην εἴτε παρ' αὐτῶν, εἴτε κατ' αὐτῶν, δὲν καταδικάζονται ποτὲ εἰς πρόστιμον οὐδ' ἐπιδικάζεται χάριν αὐτῶν ἀποζημίωσις. Πολ. Δικ. 830.

495. Ἐὰν ἡ περὶ ἀναίρεσεως αἰτήσις ἀπορριφθῇ ὡς ἀπαράδεκτος ἢ ἀνυποστήρικτος, δὲν δύναται πλέον νὰ γίνῃ αἰτήσις πρὸς ἀναίρεσιν τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως. Πολ. Δικ. 837. Π.Δ. 509.

ΑΠ. 16 (1857). Ἐπειδὴ ἐκ τοῦ προσαχθέντος τῶν ἀναιρεσιέντων ἐγγράφου, συνταχθέντος τὴν 9 Δεκεμβρίου 1856 ἀπὸ τὸν γραμματεῖα τοῦ πταισματοδικείου Σηροχωρίου βεβαιούται, ὅτι οἱ ἀναιρεσιέντες παρεκατέθεσαν συγχρόνως μετὰ τὴν παρ' αὐτοῦ τοῦ ἰδίου γραμματέως συνταχθεῖσαν περὶ ἀναίρεσεως αἰτησίν των τὸ νόμιμον παράβολον ἐκ δραχμῶν πεντήκοντα παρὰ τῷ γραμματεῖ, τὸ δὲ γεγονός τοῦτο ἐπικυροῦται ἐτι μᾶλλον ἐκ τῆς κατὰ παραγγελίαν τοῦ παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγι

ἐπαγγελίᾳ ἐνεργηθείσης ἐπὶ τοῦ προκειμένου διὰ τοῦ παρὰ τοῖς ἐν
 ἀλλοδαπῇ πρωτοδικαῖς ἐπαγγελίᾳ ἀναιρέσεως, ἐξ ἧς προκύπτει ὅτι ἡ
 παρακατάθεσις τοῦ παραβόλου ἐγένετο πραγματικῶς συνάμα μετὰ τὴν
 ἐκδοτὴν τῆς περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως, ἀλλ' ἀπὸ ἀπειρίαν μόνον πρὸς
 τὴν ἐκδοτὴν ὁ γραμματεὺς νὰ κάμῃ μνηστὴν τοῦτο κατὰ τὸ καθήκον του
 ἀναιρέσειόντες, οἵτινες ἐξετέλεσαν ὅ,τι ὁ νόμος ἐπιβάλλει εἰς αὐτοὺς,
 τοῦ νομίμου μέσου τῆς ἀναιρέσεως ἕνεκα τῆς ἐλλείψεως τοῦ γραμματέως.
 Ἐπειδὴ τούτων οὕτως ἐχόντων τῶν πραγμάτων ὁ Ἄρειος Πάγος
 ἀνέρεψε τὴν περὶ τοῦ ἀπαρδεύτου τῆς ἀναιρέσεως ὑπ' ἀριθ. 160
 ἀπόφασίν του προβαίνει εἰς τὴν ἐξέτασιν τῶν λόγων αὐτῆς.

Ἐπειδὴ κατὰ Β. Διάταγμα 13 Μαΐου 1835 ἐκεῖνος, ὅστις βόσκει τὰ
 κτήνη ἐπὶ ξένων γαιῶν χωρὶς νὰ ἔχῃ ἐπὶ τούτῳ δικαίωμα τιμωρεῖ-
 σθαι μετὰ πρόστιμον ἰσάτιμον μετὰ τὴν ἀποζημίωσιν, τὴν ὁποῖαν ὁ ζημιω-
 μένος δικαιούται ν' ἀπαιτήσῃ, ἡ δὲ διάταξις αὐτὴ ὑποθέτει προδήλως,
 ὅτι ὁ βοσκὴς ἐπιδραεῖ τοῦτο ἐν γνώσει, ὅτι δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα τῆς
 βοσκῆς, διότι ἄλλως ὁ καλῇ τῇ πίστει καὶ δυνάμει νομίμου τίτλου
 ἐκτεθεὶς τὸ πρὸς τοῦτο δικαίωμα παρὰ δικαιοδότην στερουμένου αὐτὸ
 ἔκτεθ' εἰς ποινικὴν καταδίωξιν ἅμα τῇ ἐνασχῆσει τοῦ δικαιοῦμα-
 τος ἐκείνου, ὅπερ ἀντιβαίνει εἰς τὰς κοινὰς περὶ συναλλαγῶν ἀρχάς,
 καὶ νὰ βεβαιωθῇ, ὅτι ἐν γνώσει τοῦ ὅτι ἐστερεῖται τοῦ πρὸς τοῦτο
 δικαιώματος τὸ ἐπιδραεῖν, ἐνῷ εἶχεν ἔγγραφον ἐνοικιάσεως τῶν δια-
 ταισιῶν βοσκῶν ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου κηρυχθέντων τῶν ἀναι-
 ρεσιόντων διὰ τῆς ἀποφάσεως τοῦ πταισματοδίκου ἐνόχων, τοῦ ὅτι ἐξή-
 λυσαν τὰς βοσκὰς τῶν Ἀγιοτῶν, ὡς ἔχοντες τὸ ποιμνιοστάσιόν των
 καὶ βόσκοντες τὰ ποιμνία των εἰς ἀγρούς τῶν θέσεων Δ. καὶ Π. ψευ-
 δῶς ἐπὶ τῇ ἐκδοτῇ αὐτῶν τὸν νόμον.

Ἀνακαλεῖ τὴν 160 (1856) ποινικὴν ἀπόφασιν.
 Ἀναίρει τὴν 264 (1858) ἀπόφασιν τοῦ πταισματοδίκου καθόσον ἀ-
 ναιρέσει τοὺς ἀναιρέσειόντας Ι. καὶ Σ. καὶ ἀπαλλάττει αὐτοὺς τῆς κατ'
 αὐτῶν κατηγορίας.

496. Ἐὰν δὲ ἡ περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσις κριθῇ βά-
 ρυτος καὶ ἀποφασισθῇ ἡ ἀναίρεσις, ἀποδίδονται τὰ κατὰ
 τὸ ἄρθρον 485 παρακατατεθέντα χρήματα, καὶ ἂν τὸ
 δικαστήριον ἐλησμόνησεν νὰ ἀναφέρῃ περὶ τῆς ἀποδόσεως
 εἰς τὴν ἀπόφασιν.—Εἰς τὴν ἐκ νέου διατεταγμένην συ-
 νέντησιν ἐφαρμόζονται τὰ ἐν τῷ ἄρθρῳ 510 διατετα-
 γμένα. Πολ. Δικ. 838.

497. Ἐὰν ἐγίνεν ἀναίρεσις ἕνεκεν ἀναρμοδιότητος
 τοῦ δικαστηρίου, ὁ Ἄρειος Πάγος ἀποφαίνεται συγχρό-

ΑΠ. 99 (1865). 'Επειδὴ ἡ 139 ἀπόφασις τῶν ἐν Σύρῳ συνέδρων διεδικεῖ ὅτι ὁ δικηγόρος Δ. προσελήφθη πρὸς ἀναπλήρωσιν τῶν κωλυομένων πλημμελειοδικῶν καὶ τῶν ἀρμοδιωτέρων αὐτῶν ἀναπληρωτῶν, ἀλλὰ τὰ πρακτικὰ ἀναφέρουσιν ὅτι οὗτος προσελήφθη ὡς κωλυομένων τῶν ἀρχαιοτέρων πλημμελειοδικῶν, ὥστε εἰς αὐτὸν ὅτι ὡς ἀναπληρωταὶ ἀρμοδιώτεροι ἐθεωρήθησαν μόνον οἱ πλημμελειοδίκαι, ἐν ᾧ ἀπαιτεῖται νὰ ποσὺπτη ἐκ τῆς ἀποφάσεως καὶ τῶν πρακτικῶν σαφῶς καὶ ἀδιατάκτως ἡ νόμιμος σύνθεσις τοῦ δικάσαντος δικαστηρίου.

'Επειδὴ (42 δίκ. ὄργ.) νόμιμοι μετὰ τοὺς πλημμελειοδικὰς ἀναπληρωταὶ τῶν κωλυομένων συνέδρων εἰσὶν οἱ παρὰ τοῖς αὐτοῖς πλημμελειοδικαῖς πάρεδροι, ὥστε μὴ προκυπτούσης ἐξ αὐτῶν τῶν πρακτικῶν καὶ ἐξ αὐτῆς τῆς ἀποφάσεως τῆς ἀπαιτουμένης ἀποδείξεως, ὅτι καὶ οἱ πάρεδροι ἐκωλύοντο, ὁ περὶ κακῆς συνθέσεως τοῦ δικαστηρίου τῶν συνέδρων λόγος εἶναι βάσιμος καὶ ἡ 139 ἀπόφασις ἀναιρετέα.

'Επειδὴ ἡ ἀποδοδομένη εἰς τὸν ἀναιρεσειόντα πρᾶξις ἀποτελεῖ πλημμέλημα κατὰ τὸ ἄρθρον 21 τοῦ περὶ ἐξουρίσεως ἐν γένει καὶ περὶ τύπου νόμου.

'Επομένως ἀναιρουμένης τῆς ἀποφάσεως τῶν ἐν Σύρῳ συνέδρων, οἵτινες ἐπελήφθησαν οὗτης, ὡς πραγθεῖσης ἐν τῇ δημοσίᾳ συνεδριάσει αὐτῶν, πρέπει νὰ παραπεμφθῇ πρὸς ἐκδίκασιν εἰς τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Ἀθήναις πλημμελειοδικῶν, ὅπου διακρίνεται, ἀλλ' ἐν τοσοῦτῳ ποιεῖται ὁ ἀναιρεσειὼν νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν ἡτοῦ θέσιν πρὸ τῆς ἐκδόσεως τῆς ἀναιρουμένης, ἐπομένως καὶ κατὰ συνέπειαν ν' ἀπολυθῇ τῆς φυλακῆς.

'Ανατρεῖ τὴν 139 ἀπόφασιν τῶν ἐν Σύρῳ συνέδρων καὶ παραπέμπει τὸν Γ. εἰς τὸ ἐν Ἀθήναις δικαστήριον τῶν πλημμελειοδικῶν, ἵνα διεκασθῇ ὡς ἑνοχὸς τοῦ ὅτι κατὰ τὴν 4 Ἰουνίου 1865 ἐν Σύρῳ ἐξεταζόμενος ὡς μάρτυς κατηγορίας εἰς τὴν κατὰ τοῦ Μ. ἐπὶ κλοπῇ κατηγορίαν ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Σύρῳ κακούργιοδικῶν δημοσίᾳ συνεδριάζοντος, δι' ἀπρεπῶν κινήματων, τρόπου ἀπειλητικοῦ καὶ διὰ τῶν φράσεων ἀνὰ μεταχειρίζεσθαι καλλιτέρας ἐκφράσεις καὶ ὁ τρόπος σὰς εἶναι ἀνάρμοστος καθύβρισε τὸν πρόεδρον τῶν συνέδρων Δ. ἀνθιστάμενος πρὸς τὰς γενομένας πρὸς αὐτὸν προτροπὰς ὅπως δεῖκνῃ τὸν ἀπαιτούμενον σεβασμὸν πρὸς τὸ δικαστήριον τῶν κακούργιοδικῶν κατὰ παραβᾶσιν ἄρθρ. 21 περὶ ἐξουρίσεως νόμου.

Διατάττει τὴν ἐκ τῆς φυλακῆς ἀπόλυσιν τοῦ ἀναιρεσειόντος ἂν δὲν κριθῇται δι' ἄλλους νομίμους λόγους.

ΑΠ. 149 (1872). Κατὰ τὴν νέαν συζήτησιν δικαιούται νὰ παραστῇ καὶ ὁ πολιτικῶς ἐνάγων, καὶ ἂν διὰ τῆς ἀναιρεθείσης ἀποφάσεως εἴχε παραπεμφθῇ ἢ ἐκκαθάρισιν τῶν ἀπαιτήσεων αὐτοῦ εἰς τὰ πολιτικὰ δικαστήρια.

ΑΠ. 24 (1847), 46 (1874), 119 (1872). 'Αν ἀναιρεθῇ ἀπόφασις μόνον ὡς πρὸς τὰς πολιτικὰς ἀπαιτήσεις παραπεμπτέα ἢ ὑπόθεσις εἰς τὰ πολιτικὰ δικαστήρια, διότι ἐξαντλήσαν ἤδη τὴν δικαιοδοσίαν αὐτοῦ δὲν δύναται πλέον τὸ ποιν. δικαστήριον νὰ ἐπιλάβηται τῆς ἐκδικάσεως τῆς πολιτικῆς ἀγωγῆς, ἀπαγομένης ὅπως ὅποτε ἐρεῖς εἰς τὰ ἀστικά δικαστήρια.

ΑΠ. 49 (1858). Καί ἀναιρεθείσης ἀποφάσεως ὡς πρὸς τὸ πολιτικὸν αὐτῆς μέρος μόνον, παραπεμπτέα ἢ ὑπόθεσις εἰς ἕτερον πταισματοδικεῖον.

ΑΠ. 182 (1846) 16 (1847). Δύναται ὁ Ἄρειος Πάγος καὶ νὰ καλέσῃ ἐνώπιον αὐτοῦ τὰ διάδικα μέρη πρὸς συζήτησιν τῆς πολιτικῆς ἀγωγῆς συνωδᾷ τῷ ἄρθρ. 832 τῆς Πολ. Δικ. καὶ κατ' ἀκολουθίαν νὰ δικάσῃ.

ΑΠ. 58 (1899). Ἐπειδὴ ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς ἀποφάσεως καὶ τῶν πρακτικῶν τῆς δίκης, τὸ πλημμελειοδικεῖον δὲν συνετέθη νομίμως, οἷσι μετὰ τοὺς τρεῖς τακτικούς δικαστὰς προσελήφθησαν καὶ δύο δικηγόροι οἱ Ἰ. καὶ Π. ὡς μὴ ὑπαρχόντων κατὰ τὴν ἀπόφασιν ἐτέρων δικαστῶν, ἀλλὰ δὲν βεβαιοῦσιν οὔτε ἡ ἀπόφασις οὔτε τὰ πρακτικὰ ἂν δὲν ὑπῆρχον εἰς τὴν ἔδραν τοῦ δικαστηρίου, ἢ δὲν ἦσαν παρόντες κατὰ τὴν σύνθεσιν αὐτοῦ, ἢ τέλος ἂν ἐκωλύοντο οἱ πάρεδροι καὶ ὁ εἰρηνοδίκης, οἷτινες, καθ' ὃ νομιμοὶ ἀναπληρωταὶ τῶν δικαστῶν, προηγούνται τῶν δικηγόρων εἰς τὴν συγκρότησιν τοῦ Πλημμελειοδικείου κατὰ ἄρθ. 27, 33 καὶ 278 Ὁργαν. Δικαστηρίων.

Ἐπειδὴ κατὰ ἄρθρ. 498 Ποιν. Δικ., εἰς ἔξινεν ἀναίρεσις τῆς ἀποφάσεως διὰ τὸν προεκτεθέντα λόγον τῆς κακῆς συνθέσεως τοῦ δικαστηρίου, ὁ Ἄρειος Πάγος ἀποφαίνεται μόνον τὴν ἀναίρεσιν, καταδικάζει τὸν ἡττηθέντα εἰς τὴν πληρωμὴν τῶν ἐξόδων καὶ παραπέμπει τὴν δίκην πρὸς νέαν συζήτησιν εἰς ὁμοεῖδὲς καὶ ἰσοβάθυιον δικαστήριον, ἄλλο παρ' ἐκεῖνο τοῦ ὁποῦ ἀνῆλθῃ ἡ ἀπόφασις.

Ἐπειδὴ κατὰ τὰ ἐκτεθέντα, ἡ προσβάλλομένη ἀπόφασις ἀναιρεῖται προδήλως ἔνεκεν ἀσυγγνώστου παραδρομῆς πρὸς τὴν σύνταξιν τῶν πρακτικῶν, ἧς ὑπαίτιος θεωρητέος ὁ συντάξας αὐτὰ ὑπογραμματεὺς, συναπαιτίου λογιζομένου καὶ τοῦ γραμματέως, ὡς μὴ ἐξακρίσαντος τὴν προσέχουσαν ἐποπτεῖαν ἐπὶ τῆς ἐργασίας τοῦ βοηθοῦ αὐτοῦ ὑπογραμματέως κατὰ τὸ ἄρθρον 124 τοῦ Ὁργανισμοῦ, δεόν ὄνεν νὰ ἐπιβληθῇ αὐτοῖς δυνάμει τοῦ ἄρθρ. 499 Ποιν. Δικ. πειθαρχικὴ ποινὴ ἐπιπλήξεως καὶ ἡ πληρωμὴ τῶν ἐξ ὑπαιτιότητός των προξενηθέντων ἐξόδων.

499. Τὸ δικαστήριον, ἢ ὁ δικαστικὸς ὑπάλληλος, ἐκ τῆς ἀσυγγνώστου παραδρομῆς τοῦ ὁποῦ προήλθεν ἡ ἀκυρότης, ἢ μπορεῖ νὰ καταδικασθῇ ἐν τῇ αὐτῇ ἀποφάσει εἰς ἀποζημιώσιν, εἰς τὴν πληρωμὴν τῶν ἐξόδων, ἐκτὸς δὲ τούτου, κατὰ τὰς περιστάσεις, καὶ εἰς πειθαρχικάς καὶ ἄλλας ποινάς. Π. Δ. 68. Π. Ν. 476. Δικ. Ὁργ. 292. Πολ. Δικ. 835.

ΑΠ. 250 (1840). Τὸ 499 ποιν. δικ. δὲν χορηγεῖ εἰς τὸν Ἄρειον Πάγον τὸ δικαίωμα νὰ ἐπιβάλῃ πειθαρχικά ποινὰς εἰς τὸ δικαστήριον, τοῦ ὁποῦ ἀναιρεῖται ἡ ἀπόφασις ἄλλως δὲ πρὸ τῆς πειθαρχικῆς ποινῆς πρέπει νὰ προηγῇται ἀπολογία.

ΑΠ. 98 (1881). 'Ο μετασχών ως αναπληρωτικός πρόεδρος τῶν συνέδρων τῆς ἐκδικάσεως κατηγορίας, μὴ ἐπιμεληθεὶς νὰ γίνῃ μνεία τοῦ κωλύματος τοῦ προέδρου ἐν τοῖς πρακτικοῖς ἢ ἐν τῇ ἀποφάσει, ἀμαρτάνει ἢ παραδρομὴ ὅμως αὕτη δὲν εἶναι ἀσύγγνωστος, διότι εἶναι μὲν ὑποθέτως ἢ γνώμη, καθ' ἣν μὴ τεκμαιρομένη ἢ ὑπαρξίς τοῦ κωλύματος δεῖν νὰ μνημονεύηται, κεκυρωμένη κατὰ τὸ πλεῖστον καὶ ὑπὸ τῆς νομολογίας καὶ τῶν συγγραφεῶν, ἀλλ' ὑπάρχει καὶ ἀντίθετος δοξα.

ΑΠ. 80 (1838). 'Επειδὴ δὲν ὑπάρχει ἔλλογος λόγος νὰ παραδεχθῇ τὴν, ὅτι διὰ τοῦ 499 ποιν. δικ. ἐσκόπει ὁ νομοθέτης νὰ ἀφαιρήσῃ κατὰ τὴν περίπτωσιν τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου τὸ δικαίωμα τῆς ὑπερασπίσεως ἀπὸ τοῦ δικαστικοῦ ὑπάλληλου, τὸ ὀριζόμενον ἐν τοῖς ἄρθροις 299 καὶ 363 'Ογ. Δικ. ἔπεται, ὅτι τὸ ἄρθρον 499 δὲν δύναται νὰ ἐρμηνευθῇ ἢ ὡς καθιεροῦν μόνον τὴν ἀρχήν, ὅτι ἐπὶ τῇ ἐν αὐτῷ διαλαμβανομένη περιπτώσει δύναται νὰ καταδικασθῶσι πειθαρχικῶς ἢ καὶ ποινικῶς οἱ δικαστικοὶ ὑπάλληλοι κατὰ τὰς εἰδικὰς περὶ πειθαρχικῆς καὶ ποινικῆς καταδικάσεως διατάξεις.

ΑΠ. 282 (1898). 'Εκ τοῦ πρωτοτύπου τῶν πρακτικῶν προκύπτει ὅτι κατὰ τὴν κατ' ἀντιμωλίαν συζήτησιν ἀνεγνωσθήσαν τὰ πρακτικὰ τῆς ἐρήμην γενομένης δίκης, τὰ περιέχοντα τὰς καταθέσεις τῶν ἐξετασθέντων μαρτύρων, ἐπὶ τῇ βῆσει τῶν ὁποίων καὶ τῆς ἄλλης διαδικασίας τὸ δικαστήριον ἐκέρυξεν ἐνοχον καὶ κατεδίκασε τὸν κατηγορούμενον ταῦτον ὥστε ἦτο ἀνακρίβες τὸ ἐνώπιον τοῦ 'Αρείου Πάγου προσαχθὲν κεκυρωμένον ἀντίγραφον τῶν εἰρημένων πρακτικῶν, διότι τοῦτο δὲν περιεῖχε τὸ μὲν ἀναγράφει αὐτὴν μέρος, ἐφ' ᾧ καὶ ἀνῆρθε ἡ εἰρημένη 6651 ἀπόφασις διὰ τῆς 261 (1898) ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου τούτου καὶ ἐπιμωρήθησαν πειθαρχικῶς, χωρὶς ν' ἀπολογηθῶσι, τὰ μέλη τοῦ πλημμελειοδικείου, ὑποχρεωθέντα καὶ εἰς τὴν δικαστικὴν δαπάνην κατὰ τὸ ἄρθρον 499 Ποιν. Δικ. ἀλλ' ἀπολογουμένων νῦν τούτων καὶ ἀποδεικνυομένου ὅτι ἡ ἀνάφρασις τῆς ἀποφάσεως περιήλθεν οὐχὶ ἐκ πταίσματος τῶν μελῶν τοῦ δικαστηρίου, ἀλλ' ἐκ παραλείψεως τοῦ ἐκόντος τὸ ἀντίγραφον δικαστικοῦ ὑπάλληλου, παραλείψαντος ἐξ αὐτοῦ τὸ οὐσιώδες τῆς δίκης τοῦτο γεγονός, τὸ ἐν τῷ πρωτοτύπῳ τῶν πρακτικῶν περιεχόμενον, ἀνακλητὰ μὲν ἐστὶν ἡ 261 ἀπόφασις ὡς πρὸς τὴν ἐπιβλήθεισαν εἰς τὰ μέλη τοῦ πλημμελειοδικείου πειθαρχικὴν ποινὴν τῆς ἐπιλήψεως καὶ τὴν δικαστικὴν δαπάνην, δικαστοὶ δὲ πειθαρχικῶς μόνον οἱ κατὰ νόμον φέροντες τὴν εὐθύνην, [Ὁμοία ΑΠ. 76 (1897)].

ΑΠ. 41 (1851), 29 (1853). 'Εν γένει δὲν εἶναι πάντοτε ἀσύγγνωστος παραδρομὴ ἢ ἐσφαλμένη ἐφαρμογὴ οὐσιαστικῶν ἢ δικονομικῶν διατάξεων.

ΑΠ. 41 (1851). Οὕτω δὲν εἶναι ἀσύγγνωστος ἡ παραδρομὴ, καθ' ἣν ἢ περὶ ἐνοχῆς ἀπόφασις τοῦ δικ. τῶν πλημμελειοδικῶν, ἥτις ὡς χωρὶς τῆς ἀποφάσεως, πρέπει νὰ φέρῃ καὶ τὰς ὑπογραφὰς τῶν δικαστῶν, ἄλλως ἄκυρος οὖσα, δὲν ἔφερεν ἐν τούτοις αὐτάς.

ΑΠ. 29 (1853). Δὲν εἶναι ἐπίσης ἀσύγγνωστος ἡ παραδρομὴ τοῦ

δικαστηρίου, ὅπερ ἐκλαμβάνον λίαν περιωρισμένην τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 78 τῆς ποιν. δικ. ἐφαλμένως ἐθεώρησεν ὅτι ἔρχει ν' ἀπαγγελοῖ ἡ δημοσία ἡ περὶ ἐφαρμογῆς τῆς ποινῆς ἀπόφασις καὶ ἐκ τούτου παρήχθη λόγος πρὸς ἀναίρεσιν.

ΑΠ. 15 (1855). 'Ἄλλ' εἶναι ἀσύγνωστος ἡ παραδρομὴ τοῦ πταιματοδίκου, ὅστις μὴ περιοριζόμενος εἰς τὴν προταθεῖσαν ὑπὸ τοῦ κατηγορουμένου ἀκυρότητα τοῦ κλητηρίου θεσπίσματος, μὴ μνημονεύοντα τὸ παραδιασθέν ἄρθρ. τοῦ ποιν. νόμου, ἀπολύει τὸν κατηγορούμενον τῆς εἰς αὐτὸν ἀποδιδομένης πράξεως ἀνευ συζητήσεως καὶ ἐκτιμήσεως τῶν ἀποδείξεων.

ΑΠ. 7 (1852). 'Ὡσαύτως ἡ τοῦ δικαστοῦ, ὅστις ὥρισε τὴν ἐπιβλήθῃσαν τῷ κατηγορουμένῳ ποινὴν λόγῳ ὁθῆεν ἐπιεικείας κάτω καὶ τοῦ ἐν τῷ ἐφαρμοσθέντι νόμῳ ἐλαχίστου ὅρου.

ΑΠ. 39 (1863). 'Ὡσαύτως ἡ τοῦ συμβουλίου τῶν πλημμελειοδίκων ὑπερ, μὴδამῶς μελέτησαν τὰ ἐκ τῆς ἀνακρίσεως προκύπτοντα, ἐξέλαβεν ὡς ἀναρμόδια τὰ ἐλληνικὰ δικαστήρια εἰς ἐκδίκασιν κακουργήματος, οὗ ὁ πρωταίτιος ἦτο Ἕλλην.

ΑΠ. 63 καὶ 69 (1847), 49 (1865), 30 (1866), 55 (1869), 28 (1889), 98 (1890). 'Ἀν ἐδόθη ὁρθὸς μὲν χαρακτηρισμός, ἀλλ' ἡ ποινὴ ἐπέβληθη μὴ συμφώνως πρὸς τὸν νόμον, ὁ 'Ἀρειος Πάγος ἐπιβάλλει τὴν νόμιμον ποινὴν.

500. 'Ἐάν, ἔνεκα παραλειφθείσης παραθέσεως τοῦ ἀνήκοντος ἄρθρου τοῦ ποινικοῦ νόμου, κατὰ τὴν περίπτωσιν τῶν ἄρθρων 41, 263 ἀριθ. 2, 268, 360 ἀριθ. 3, 407 ἀριθ. 10, καὶ 458 ἀριθ. 18, ἡ ἔνεκεν ἐσφαλμένης ἐφαρμογῆς, ἡ ψευδοῦς ἐρμηνείας τοῦ ποινικοῦ νόμου, κατὰ τὰ ἄρθρα 41, 263 ἀριθ. 3, 268, 360 ἀριθ. 6, 407 ἀριθ. 11, καὶ 458 ἀριθ. 19, ἐγίνεν ἀναίρεσις, δὲν ἀπαφίνεται ὁ 'Ἀρειος Πάγος τὴν παραπομπήν, ἀλλ' ἐφαρμόζει ἢ παρατίθῃσιν ὁρθῶς αὐτὸς οὗτος τὸ ἄρθρον τοῦ ποιν. νόμου καί, ἐάν δὲν ὑπάρχῃ κολάσιμος πράξις, [ἀπολύει] ἀθωώνει ἐντελῶς τὸν καταδικασθέντα. — 'Ἐάν εἰς τὴν τελευταίαν περίπτωσιν κατὰ τὸ ἄρθρον 86 ὑπάρχουν πολιτικαὶ ἀπαιτήσεις, ἀποφασίζει καὶ περὶ αὐτῶν ὁ 'Ἀρειος Πάγος. Πολ. Δικ. 836.

ΑΠ. 95 (1847), 120 (1856), 19 (1858), 15 (1874), 167 (1889). 'Ἀν εἰς τὴν ἀποδιδομένην τῷ κατηγορουμένῳ πράξιν ἐδόθη ἐσφαλμένος χαρακτηρισμός, δύναται ὁ 'Ἀρειος Πάγος νὰ χαρακτηρίσῃ αὐτὴν προτιχόντως καὶ νὰ ἐπιβάλλῃ τὴν πρέπουσαν ποινὴν.

17 (1842). Ἐπειδὴ ὡς γίνεται ὁ ἄλλον ἐκ τοῦ προσβαλλομένου
ἀντικείμενον τῆς μεταξὺ τοῦ Π. καὶ τοῦ Χ. διαφορᾶς ἐ-
στὶν τοῦ εἰρηνοδίκου Ἀθηνῶν ἦσαν μόνον τὰ δικαστικὰ ἔξοδα, τὰ γε-
νηθέντα εἰς τὴν προλαβοῦσαν μεταξὺ τῶν αὐτῶν διαδίκων δίκην, περὶ
τῆς συμβάσεως εἰς τὸ καπὸν τοῦ Π. βλάβης περὶ τῆς ὁποίας συνεβίβη-
σαν οἱ ρηθέντες διάδικοι, καὶ μόνον περὶ τῶν δικαστικῶν αὐτῶν ἔξο-

δων ὠρίσθη ὁ Χ. τὸν ἐπαχθέντα εἰς αὐτὸν ὑπὸ τοῦ ἀντιδίκου του φέροντα ἀρκίζουσι, ὅτι συνεβιβάσθη μετὰ τοῦ Π. νὰ διορθώσῃ μόνον τὸ καπὸτον του, καὶ δὲν συνεβιβάσθη νὰ πληρώσῃ εἰς αὐτὸν ἀρχ. διὰ δικαστικά ἔξοδα ὥστε τὸ πρῶτον μέρος τοῦ ὅρκου δὲν παρκτον σημασίαν καὶ ἐπιρροὴν εἰς τὴν δίκην, ἀλλὰ συντείνει πρὸς ἐρμηνείαν τοῦ δευτέρου προσδιορίζον τὴν ὑποθεσιν περὶ τῆς ἐγίνεν ὁ συμβιβασμός.

Ἐπειδὴ ὁ Χ. ἐκατηγορήθη ἅπαξ ἐπὶ ψευδορκίᾳ, ὅτι τὴν 3 Ἰαννουαρίου 1841 ἐνώπιον τοῦ ἐνταῦθα εἰρηνοδίκου εἰς τὴν πολιτικὴν ὑπόθεσιν, διὰ δίκου, ἐν γνώσει ὠρίσθη ψευδῶς, ὅτι δὲν ὑπεσχέθη νὰ πληρώσῃ τὸν ἀντιδικὸν τοῦ Π. ὀραγμάς 23 διὰ τὰ δικαστικά ἔξοδα, καὶ ἀπελύθη ἀπελύθη διὰ τοῦ ἀπὸ 21 Ὀκτωβρίου 1841 βουλευμάτος φέροντος, ὅτι δὲν πρέπει νὰ γινῇ κατηγορία κατὰ τοῦ Χ. ἐπὶ τῇ ρηθείσῃ ψευδορκίᾳ, καὶ δὲν εἶδυτο νὰ καταδιωχθῇ πάλιν διὰ τὴν αὐτὴν πράξιν, ἀλλὰ μόνως τὸ συμβούλιον παραπέμφαν διὰ τοῦ ἀπὸ 29 Ἰανουαρίου 1842 βουλευμάτος ἐνώπιον τοῦ κατὰ τὴν περιφέρειαν τῶν ἐν Ἀθήναις ἐρηνοδίκου κακοῦργιοδίκου τὸν Χ. διὰ νὰ δικασθῇ ὡς ὑπαίτιος, ὅτι τὴν 3 Ἰαννουαρίου 1841 ἐνώπιον τοῦ ἐν Ἀθήναις εἰρηνοδίκου εἰς πολιτικὴν δίκην ὡς ἐπὶ δίκου ἐν γνώσει ὠρίσθη ψευδῶς, ὅτι συνεβιβάσθη μετὰ τοῦ Π. μόνον νὰ διορθώσῃ τὸ καπὸτον του, καὶ ὅτι δὲν συνεβιβάσθη μετ' αὐτοῦ νὰ πληρώσῃ καὶ ὀρ. 23 διὰ δικαστικά ἔξοδα, ἐπὶ παραβάσει 266 ἀρθ. ποιν. νόμου, τοῦτέστι παραπέμφαν τὸ αὐτὸ πρόσωπον διὰ νὰ δικασθῇ περὶ τῆς αὐτῆς πράξεως, περὶ τῆς ὁποίας ἐδικάσθη ἤδη ὀριστικῶς, παρὸν τὰς περὶ τοῦ δεδικασμένου πράγματος ἀρχὰς τοῦ δικαίου καὶ τὰς οὐκ αὐτῶν οὐκ αὐτῶν διατάξεις ἀρθρῶν 84, 502 καὶ 252 ποιν. δικ.

ΑΠ. 97 (1865). Ἐπειδὴ ἡ ἐπανάστασις, ἡ τὴν τελευταίαν μετὰ πολίτευσιν ἐπενεγκούσα, ἤρξατο μὲν εἰς τινὰς ἐπαρχίας τοῦ Κράτους πρὸ τῆς 11 Ἰουλίου 1862, ἀπετελέσθη ὅμως ἐν Ἀθήναις διὰ τῆς καὶ λαοῦ καὶ τοῦ στρατοῦ ἐξεγέρσεως κατὰ τὴν νύκτα τῆς 10 πρὸς τὴν 11 Ἰουλίου διὰ τοῦτο καὶ ἡ μετὰ τὴν πολιτικὴν ἐκείνην μεταβολὴν συσταθεῖσα προσωρινὴ Κυβέρνησις, διὰ τοῦ δ' ψηφίσματος αὐτῆς ταύτην τὴν ἡμέραν, ἥτοι τὴν 11 Ἰουλίου, ὡς ἡμέραν τῆς μεταπολιτευσεως ὥρισεν. ὅθεν ἡ περὶ τῆς δίκης ληστεία διαπραχθεῖσα κατὰ τὴν προσβαλλομένην ἀποφασίν τὴν νύκτα τῆς 9—10 Ἰουλίου 1862 εἰς τὴν προγενεστέρα τῆς μεταπολιτεψεως.

Ἐπειδὴ οἱ πρὸ τῆς μεταπολιτεψεως ταύτης γεγόμεναι ἐγκλήματα πράξεις ἡμνηστεύθησαν ὑπὸ τοῦ λαοῦ καὶ τῆς συνελευσεως ἀκολουθούσης ἐν Ἀθήναις Β'. ἐθνικῆς Συνελεύσεως, ὡς ἐκ τῶν πρακτικῶν αὐτῆς τῆς 9 Ἰουλίου 1863 ἀποδεικνύεται, διότι προκειμένης συζητήσεως τῶν τῶν ἡγεμονικῶν δικαιωμάτων καὶ τῆς ἐκτελεστικῆς τοῦ Βασιλέως ἐξουσίας ψηφίσματος, ἐρωτηθεῖσα τότε ἡ Συνέλευσις ὑπὸ τοῦ προέδρου ἐπεδέχθη δι' ἀναστάσεως τὴν τροπολογίαν ταύτην «ἀμνηστία δὲν ἀπὸ μεταί εἰ μὴ μόνον εἰς τὰ καθαρώς πολιτικὰ ἐγκλήματα ἀλλ' οὐ καὶ τοῖς γουμένως ἐγένετο ἡ ἐξήγησις, ὅτι ἡ τροπολογία αὕτη, ἐξαιρουσα τὰς

ἀμνηστείας τὰ μὴ πολιτικά ἐγκλήματα, δὲν ἐννοεῖ τὰ πρὸ τῆς Ὀκτωβριανῆς μεταπολιτεύσεως γεγόμενα, ἀτινα ἡμνήστευσεν ἡ ἐπανάστασις ἀλλὰ τὰ μετ' αὐτὴν λαβίνα χώραν.

Ἐπειδὴ ἡ ἀπόφασις αὕτη τῆς συνελεύσεως οὐδεμίαν ἄλλην ἐννοίαν δύναται νὰ ἔχῃ ἢ ταύτην ὅτι ἡ ἐκτελεστικὴ ἐξουσία ὀφείλει νὰ καταδικάσῃ καὶ ἐν τῷ μέλλοντι πάσας τὰς ἀξιοποίνους πράξεις, ὅσαι μετὰ τὴν Ὀκτωβριανὴν μεταβολὴν ἐπράχθησαν καὶπραχθήσονται, πλὴν τῶν πολιτικῶν ἐγκλημάτων, τὰ ὅποια δύναται αὕτη νὰ ἀμνηστεύσῃ, δὲν δύναται δὲ νὰ καταδικάσῃ τὰς πρὸ τῆς Ὀκτωβριανῆς μεταπολιτεύσεως πράξεις, διότι ταύτας ἡμνήστευσεν ἡ ἐπανάστασις.

Ἐπειδὴ κατὰ ἄρθρ. 5 ποιν. δικ. διαδικασίᾳ δὲν γίνεται καὶ παύει ἂν ᾖ ἡ ἐξουσία αὐτῇ ἐπὶ τῇ ἀμνηστείᾳ ἡ παράβασις δὲ τῆς διατάξεως ταύτης ἀποτελεῖ ψευδὴ τοῦ νόμου ἐφαρμογὴν, ἥτις κατ' ἄρθρ. 458 § 18 δίδωσι χώραν εἰς ἀναίρεσιν, διότι ἡ ἀμνηστεία ἐξαλείφει τὸ ἀξιόποινον τῆς πράξεως, ἐπὶ πράξεων δὲ μηκέτι ἀξιοποίνων οὐδεὶς δύναται νὰ ἐφαρμοσθῇ ποινικὸς νόμος.

Ἐπειδὴ τούτων οὕτως ἐχόντων ἐσφαλμένως ἐφήρμοσε τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων τὰ ἄρθρα 57 καὶ 363 ποιν. νόμου, ἐπιβαλὼν εἰς τοὺς ἀναίρεσιόντας τὴν ὑπ' αὐτῶν προβλεπομένην ποινὴν, ἐν ᾧ ἔπρεπε ν' ἀπολύσῃ αὐτοὺς τῆς κατηγορίας, καθόσον ἡ ἀποδιδουμένη αὐτοῖς ληστεία ὑπῆρχετο εἰς τὴν ἀμνηστείαν ὡς προγενεστέρᾳ οὕσα τῆς Ὀκτωβριανῆς μεταπολιτεύσεως.

ΑΠ. 154 (1891). Κατὰ τὸ 500 Ποιν. δικ. εἰς ἐγένεον ἀναίρεσις ἐνεκα ἐσφαλμένης ἐφαρμογῆς τοῦ Ποιν. Νόμου ὃ Ἄρειος Πάγος δὲν ἀπορρίπτεται τὴν παραπομπήν, ἀλλ' ἐφαρμόζει αὐτὸς οὗτος τὸ ἄρθρον Ποιν. Νόμου.

ΑΠ. 231 (1898). Ἐπειδὴ ὅταν ποινικὴ τις ἀπόφασις ἀναίρηται ἐνεκα ἐσφαλμένης ἐφαρμογῆς ἢ ψευδοῦς ἐρμηνείας τοῦ Ποιν. Νόμου, δὲν ἀπορρίπτεται ὃ Ἄρειος Πάγος τὴν παραπομπήν τῆς υποθέσεως, ἀλλ' ἐφαρμόζει αὐτὸς οὗτος τὴν διάταξιν τοῦ Ποιν. Νόμου. Μὴ ἀποφασισθέντων οὖν τῶν πραγματικῶν τῆς δίκης ζητημάτων, ὡς πρὸς τὴν συνδρομὴν πάντων τῶν ἀναγκαιῶν στοιχείων τῆς συστάσεως ὑπὸ τοῦ δικάσαντος δικαστηρίου, δὲν δύναται ἐπὶ τοῦ προκειμένου νὰ ἐφαρμοσθῇ ὑπὸ τοῦ Ἀρείου Πάγου ἡ προήκουσα τοῦ Ποιν. Νόμου διάταξις καὶ ἀνάγκη νὰ παραπεμφθῇ ἡ υπόθεσις εἰς ἄλλο ὁμοεῖδές καὶ ὁμοίωθαι δυνάμενον πρὸς νέαν συζήτησιν αὐτῆς. [Contra ΑΠ. 232 (1898)]. [Ὁμοίαι 175 (1898) 251 (1898)].

ΑΠ. 109 (1869). Δὲν δύναται ὃ Ἄρειος Πάγος νὰ ἐφαρμόσῃ ἀντὶ τῶν ἐφαρμοσθέντων, ἄλλο ἄρθρ. τοῦ ποιν. νόμου, εἰμὴ ὅτε ἐν τῷ διατακτικῷ τῆς ἀπορίσεως ὑπάρχει παραδεδομένον γεγονός ἀκριβῶς σύμφωναν τῷ ὅρῳ τοῦ ἐφαρμοστέου ἄλλου νόμου.

ΑΠ. 1. (1847). Ἐπομένως καὶ τὸ ἄρθρον 308 ποιν. νόμου δὲν ἐφαρμόζεται ἢ ὅτε ἡ περὶ ἐνοχῆς ἀπόφασις ἐκφράζῃ ρητῶς, ὅτι ὁ συμβὰς ἐνοχισμὸς περιέχει τοιαῦτα περιστάτικα, ἐξ ὧν ἀναγκαιῶς προκύ-

πτει ὁ σκοπὸς τοῦ τραυματισμοῦ. "Οθεν ἐφαρμοσθέντος τοῦ ἄρθρου τούτου τῆς περὶ ἐνοχῆς ἀποφάσεως κηρυχάσης τὸν κατηγορούμενον ἐνοχον, ἀπλῶς ὅτι εἰς βρασμὸν ψυχικῆς ὁρμῆς ἐπυροβόλησε μετ' ἄλλων ἀγνώστων, ἐκ δὲ τῆς πυροβολήσεως συνέβη τραυματισμὸς δύο ἀνθρώπων, ἡ ἀπόφασις καθίσταται ἀναιρετέα· ἀλλ' ὁ "Αρειὸς Πάγος δὲν δύναται νὰ ἐφαρμόσῃ κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ 500 ἄρθρου τὸ προσῆκον ἄρθρον, διότι ἐν αὐτῷ ἐξ ἐνὸς ἡ ἀπεφασίς δὲν ἐκφράζει, ὅτι ὁ κατηγορούμενος εἶχεν ἀποφασιν νὰ τραυματίσῃ, ἐξ ἄλλου δὲν ἐκφράζει ἐὰν αὐτὸς πυροβολήσῃς ἐπὶ τὸν ἀπρόσέκτως ἢ ἀπερίσκεπτως, ὥστε νὰ ἐφαρμοσθῇ ἡ τῶν ἐξ ἀμελείας τραυμάτων ποινή, ἢ παντάπασι ἀνευθύνως, ὥστε νὰ ἐπέλθῃ ἀδίκως. "Οθεν ἀπαιτεῖται νέα συζήτησις ἐνώπιον ἄλλου ἀρμοδίου ποινικοῦ δικαστηρίου.

Γ'. Ἐκτέλεσις.

501. Ἡ παρά τοῦ Ἀρείου Πάγου ἐκδοθεῖσα ἀπόφασις πέμπεται ἀνυπερθέτως ὑπὸ τοῦ παρ' αὐτῷ εἰσαγγελέως εἰς τὸν εἰσαγγελέα τοῦ ἀρμοδίου δικαστηρίου τῶν ἐφετῶν ἢ πρωτοδικῶν, πρὸς ἄμεσον δημοσίευσιν καὶ ἐκτέλεσιν. — Ἐκτὸς τούτου, ἅπαντα ἀπόφασις τοῦ Ἀρείου Πάγου, καταγινώσκουσα ἀναίρεσιν, δημοσιεύεται διὰ τοῦ τύπου δαπάνῃ τοῦ ἡττηθέντος, καὶ γράφεται εἰς τὸ περιθώριον τοῦ πρωτοτύπου τῆς ἀναιρεθείσης ἀποφάσεως. Πολ. Δικ. 830.

ΑΠ. 32 (1844). Ἐκ τῶν ἐν ταῖς ἄρθρ. 351, 405, 457, 501 σαφῶν ὁρισμῶν τοῦ νόμου προκύπτει ὅτι, ἂν πλείονες ποινικαὶ ἀποφάσεις, κατὰ τοῦ αὐτοῦ προσώπου ἐκδοθεῖσαι, καταστῶσι τελεσιδίκαι, ἢ ἐκτέλεσις αὐτῶν δεόν νὰ ἄρξηται, ἅμα καταστάσῃς ἐκάστης τελεσιδίκου, ταυτέστι δεόν νὰ ἐκτελῶνται ὁμοχρόνως καὶ οὐχὶ ἀλληλοδιαδόχως. Τοῦτο δὲ συνάγεται καὶ ἐκ τοῦ ἄρθρου 185 τοῦ Ποιν. Νόμου, δι' οὗ διατάσσεται κατ' ἐξαίρεσιν ἢ ἐκτέλεσις τῆς ποινῆς τῆς ἀποδράσεως μετὰ τὴν τῶν προλαβουσῶν ἐκτέλεσιν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΡΙΤΟΝ

Ἐπαναλήψις τῆς ἀνακρίσεως.

Α'. Περιπτώσεις τῆς ἐπαναλήψεως.

502. Ἐὰν ὁ κατηγορούμενος [ἀπελύθῃ] ἀθωώθῃ

(άρθρ. 84), δὲν γίνεται πλέον ἐπανάληψις τῆς ἀνακρίσεως ὡς πρὸς τὴν πράξιν, δι' ἣν ἐγένετο ἡ [ἀπολυσίς] ἀθώωσις.

503. Ἐάν ὁ κατηγορούμενος κατεδικάσθῃ, εἰμπορεῖ νὰ ζητηθῇ, ἀλλὰ μόνον πρὸς τὸ συμφέρον αὐτοῦ, ἡ ἐπανάληψις τῆς ἀνακρίσεως, εἴτε παρ' αὐτοῦ τοῦ ιδίου, εἴτε παρὰ τοῦ εἰσαγγελέως τοῦ ἀρμοδίου δικαστηρίου τῶν ἐφετῶν ἢ τῶν πρωτοδικῶν, εἰς μόνας τὰς ἐξῆς περιπτώσεις.—1. ἐάν δύο ἄνθρωποι, ἕνεκα τοῦ αὐτοῦ πλημμελήματος ἢ κακουργήματος, κατεδικάσθησαν διὰ δύο διαφορῶν ἀποφάσεων, καὶ γίνεται ἀναμφιβόλως ὀφλόν ἐκ τῆς συγκρίσεως ἀμφοτέρων, ὅτι ὁ εἰς τῶν δύο εἶναι ἀθώος.—2. ἐάν τις κατεδικάσθῃ ἕνεκα φόνου, καὶ ὁ ὀφθὲν φονευθεὶς ζῇ ἐτι.—3. ἐάν εἰς ἡ πλείονες μάρτυρες, οἵτινες ἐμαρτύρησαν ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ κατὰ τοῦ κατηγορουμένου, ὑπεβλήθησαν εἰς δίκην ἕνεκα ψευδομαρτυρίας, ἢ ἐφυλακίσθησαν ἤδη, ἢ τοῦλάχιστον ἐξεδόθη κατ' αὐτῶν ἔνταλμα συλλήψεως. Π.Δ. 475. 505. Πολ. Δικ. 875.

ΑΠ. 14 (1880). Μία τῶν περιπτώσεων πρὸς ἐπανάληψιν τῆς ἀνακρίσεως εἶναι καὶ ἡ περίπτωσις, καθ' ἣν πλείονες μάρτυρες, οἵτινες ἐμαρτύρησαν ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ κατὰ τοῦ κατηγορουμένου, ὑπεβλήθησαν εἰς δίκην ἕνεκα ψευδομαρτυρίας ἢ ἐφυλακίσθησαν ἤδη, ἢ τοῦλάχιστον ἐξεδόθη κατ' αὐτῶν ἔνταλμα συλλήψεως (503 § 3 Ποιν. Δικ.). Ἐν δὲ τῇ περιπτώσει ταύτῃ ὁ Ἀρείος Πάγος ἀναστέλλει τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἀποφασισθείσης ποινῆς, ἐὰν αὕτη δὲν ἐξετελέσθῃ εἰσέτι, καὶ παραγγέλλει νὰ εἰσaxθῇ ἡ ἕνεκα ψευδομαρτυρίας ἀνάκρισις ὅπως κοινοποιήσῃ ἐν καιρῷ εἰς αὐτὸν τὴν ἐκδοθησομένην ἀπόφασιν (505 § 2 Ποιν. Δικ.). Ἀναστέλλομένης τῆς ἐκτέλεσεως τῆς ἀποφασισθείσης ποινῆς, ἥτις εἰσέτι δὲν ἐξετελέσθη, οὗτοι κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἀναστολῆς παραμένουσιν ὑπὸ προφυλάκισιν, ὡς κατηγορούμενοι ἐπὶ κακουργήματι καὶ προφυλακισθέντες πρὸ τῆς καταδίκης τῶν.

B'. Διαδικασία.

504. Ἡ περὶ ἐπαναλήψεως τῆς ἀνακρίσεως αἰτησις γίνεται παρὰ τῷ εἰσαγγελεῖ τοῦ Ἀρείου Πάγου.

505. Ὁ Ἀρειος Πάγος, ἐν δημοσίᾳ συνεδριάσει, προτείνοντος τοῦ παρ' αὐτῷ εἰσαγγελέως, — 1. ἐν τῇ περιπτώσει τοῦ ἄρθρου 503 ἀριθ. 1. ἀναιρεῖ ἀμφοτέρας τὰς ἀποφάσεις, καὶ παραπέμπει τὴν δίκην εἰς ὁμοεῖδές καὶ ἰσοβάθμιον δικαστήριον ἄλλο, παρ' ἐκεῖνα, τὰ ὅποια ἀπεφάναντο τὰς δύο ἀντιφασκούσας ἀποφάσεις. — 2. ἐν τῇ περιπτώσει τοῦ ἄρθρου 503 ἀριθ. 2 καὶ 3 ἀναστέλλει τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἀποφασισθείσης ποινῆς, ἐὰν αὕτη δὲν ἐξετελέσθῃ εἰσέτι, καὶ ἐπομένως, ἐν τῇ περιπτώσει τοῦ ἄρθρου 503 ἀριθ. 2, προσδιορίζει τὸ δικαστήριον τῶν Πρωτοδικῶν, ἐνώπιον τοῦ ὁποίου πρέπει νὰ βεβαιωθῇ ἡ ταυτότης τοῦ ἐτι ζῶντος καὶ δῆθεν φονευθέντος, καὶ νὰ ἀναγνωρισθῇ δι' ἀποφάσεως. — Ἐν δὲ τῇ περιπτώσει τοῦ ἄρθρου 503 ἀριθ. 3, ὁ εἰσαγγελεὺς ἐκεῖνου τοῦ δικαστηρίου τῶν Ἐφετῶν ἢ Πρωτοδικῶν, τὸ ὁποῖον πρόκειται νὰ ἐκδικάσῃ τὴν ἐνεκα ψευδομαρτυρίας εἰσαχθεῖσαν ἀνάκρισιν, παραγγέλλεται νὰ κοινοποιήσῃ εἰς τὸν Ἀρειον Πάγον τὴν ἐν καιρῷ ἐκδοθησομένην ἀπόφασιν. Π. Δ. 477. 506. Πολ. Δικ. 785. 807.

ΑΠ. 14 (1880). Ἀναστέλλομένης τῆς ἐκτέλεσεως τῆς ἀποφασισθείσης ποινῆς, ὁ καταδικασμένος παραμένει ἐν τῇ διαρκείᾳ τῆς ἀναστολῆς ὡς κατηγορούμενος ἐπὶ κακούργηματι καὶ προσφυλακισθεὶς πρὸς τῆς καταδίκης αὐτοῦ.

506. (Κοινοποιηθείσης) καθυποβληθείσης τῆς ἐν τῷ ἄρθρῳ 503 ἀριθ. 2 ἀναφερομένης περὶ ταυτότητος ἀποφάσεως, ἀναιρεῖ ὁ Ἀρειος Πάγος τὴν ποινικὴν ἀπόφασιν, καὶ παραπέμπει τὴν δίκην, πρὸς νέαν συζήτησιν.

πιν, εἰς ἄλλο παρὰ τὸ ἀπαγγεῖλαν τὴν ἀπόφασιν δικαστήριον κακουργιοδικῶν. Πολ. Δικ. 833.

507. Ἐὰν ὁ ἕνεκα ψευδομαρτυρίας εἰς ἀνάκρισιν ὑποβληθεὶς μάρτυς ἀναγνωρισθῇ ἔνοχος καὶ καταδικασθῇ, ἀναιρεῖ παραχρῆμα ὁ Ἀρειὸς Πάγος τὴν ἀπόφασιν, ἕνεκα τῆς ὁποίας ἐζητήθη ἡ ἐπανάληψις τῆς ἀνακρίσεως, καὶ διατάττει νέαν συζήτησιν τῆς ποινικῆς δίκης παρὰ τῷ ἀρμοδίῳ δικαστηρίῳ, ὅπου τότε οἱ ἕνεκα ψευδομαρτυρίας καταδικασθέντες μάρτυρες δὲν δύνανται πλέον νὰ ἐξετασθῶσιν. Πολ. Δικ. 800.

508. Ἐὰν ὁ εἰς ἀνάκρισιν ὑποβληθεὶς μάρτυς δὲν κατεδικάσθῃ, ἀπορρίπτεται παρὰ τοῦ Ἀρείου Πάγου, κατὰ πρότασιν τοῦ παρ' αὐτῷ εἰσαγγελέως, ἡ περὶ ἐπαναλήψεως τῆς ἀνακρίσεως αἴτησις, καὶ διατάττεται ἐκ νέου ἡ ἐκτέλεσις τῆς ποινῆς, ἐὰν αὕτη εἶχεν ἀνασταλῇ, κατὰ τὸ ἄρθρον 505 ἀριθ. 2.

509. Τὴν ἐν τοῖς ἄρθροις 505—507 ἀναφερομένην ἀναιρεσιν ἀποφαίνεται ὁ Ἀρειὸς Πάγος ἀκόμη καὶ δταν — 1. αἱ ἀναιρεθσόμεναι ἀποφάσεις ὑπεβλήθησαν εἰς τὴν ἐπίκρισιν τοῦ Ἀρείου Πάγου, καὶ ἀπερρίφθη ἡ ἀναιρεσις αὐτῶν. — 2. ὁ πρότερον καταδικασθεὶς δὲν ζῇ πλέον. Εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην διορίζεται ἐξ ἐπαγγέλματος εἰς τὸν ἀποθανόντα συνήγορος, ὅστις ὑπερασπίζει τὰ συμφέροντά του κατὰ τὴν διαδικασίαν. Π.Δ. 26. 495.

510. Ἐὰν εἰς τινά, κατὰ τὰ ἄρθρα 505—507, ἐκ νέου διαταχθεῖσαν συζήτησιν, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ προσαχθῶσι πλέον οἱ πρότερον ἐξετασθέντες μάρτυρες, ἀναγινώσκονται καὶ λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ, ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος τῆς διαδικασίας, αἱ τῶν μαρτύρων ἐκθέσεις. Π.Δ. 496. Πολ. Δικ. 347.

ΑΠ. 9 (1845). Οἱ μάρτυρες κατὰ τὴν δευτέραν συζήτησιν, τὴν γενομένην συνεπείᾳ παραπομπῆς τοῦ Ἀρείου Πάγου, πρέπει ἐπὶ ποινῇ

ἀκυρότητος, νὰ ἐξετάζωνται ἐκ νέου· τοῦτο ἐξάγεται ἀπὸ τὰ ἄρθρ. 496 καὶ 510 τῆς ποιν. δικονομίας.

ΑΠ. 78 (1849). Τὸ ἄρθρ. 510 ποιν. δικ. δὲν ἀπαγορεύει τὴν ἐξέτασιν νέων μαρτύρων, ὡς ἂν ἡ ὑπόθεσις δικάζεται ἐκ νέου μετὰ προηγουμένων ἀναίρεσιν.

ΤΜΗΜΑ ΕΚΤΟΝ (*)

Στρατιωτικὴ δίκη.

511-541.

ΒΙΒΛΙΟΝ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

Τέλος τῆς ποινικῆς διαδικασίας καὶ τῶν
ποινῶν ἐν γένει.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ

Ἐν γένει

Α'. Ἐπὶ [ἀπολύσεω] ἀθωώσεω

542. [Ἀπολύουσα] ἀθωωτικὴ ἀπόφασις δὲν δύναται νὰ ἐκτελεσθῇ εἰμὴ μετὰ παρέλευσιν τῆς πρὸς ἀνακοπὴν προθεσμίας, καὶ, κατὰ τὴν περίπτωσιν τοῦ ἄρθρου 480, μετὰ παρέλευσιν τῆς πρὸς ἀναίρεσιν προθεσμίας, ἐκτὸς ἐὰν ὁ ἀντίδικος καὶ ὁ εἰσαγγελεὺς ἐνδώσουν εἰς τὴν παραχρῆμα ἀπόλυσιν. Π. Δ. 337. 398. 403. 447. 462.

(*) Τὸ τμήμα τοῦτο κατηργήθη διὰ τῶν ἄρθρων 89 καὶ 103 τοῦ Συντάγματος τοῦ 1844, εἴτα δὲ καὶ διὰ τοῦ ἄρθρου 91 τοῦ ἐν ἰσχύϊ Συντάγματος «Δικαστικαὶ ἐπιτροπαὶ καὶ ἑκτακτα δικάστηρια ὑφ' ὁποίων δῆποτε ὄνομα, δὲν ἐπιτρέπεται νὰ συστηθῶσιν».

Β'. Περὶ τῶν ἐπ' αὐτονομικὴν ἐπιτήρησιν διατελούντων.

543. Ὅστις, ὑποσχὼν τὴν ποινὴν, ἐτέθη ὑπ' αὐτονομικὴν ἐπιτήρησιν, δὲν ἀπολύεται τῆς φυλακῆς, εἰμὴ ἀφοῦ ληφθῶσι τὰ ἀναγκαῖα μέτρα, κατὰ τὰ ἐν τοῖς ἀρθροῖς 34—36 τοῦ ποινικοῦ νόμου διατεταγμένα. Ποιν. Δικ. 550.

Γ'. Ἐπὶ τῆς ἐκτελέσεως ὑπάλληλοι.

544. Αἱ μὲν ποινικαὶ ἀποφάσεις ἐκτελοῦνται ἐπιμελείᾳ τοῦ εἰσαγγελέως· ἀπλῶς δὲ περὶ πταισμάτων ἀποφάσεις, κατὰ τὸ ἀρθρον 350, ἐπιμελείᾳ τοῦ ἀστυνομικοῦ, δημάρχου, ἢ δημαρχικοῦ παρέδρου. * Π. Ν. 5. Δικ. Ὀργ. 103.

ΑΠ. 46 (1843). Ἐν καὶ κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἀρθρου 544 καὶ ἐπὶ τῆς ποινικῆς δικονομίας ἀνήκει εἰς τὴν εἰσαγγελίαν ἡ ἐκτέλεσις τῶν ποινικῶν ἀποφάσεων, ἀλλ' ὅμως τὰ ἐπὶ τῆς ἐκτελέσεως ἀναφυόμενα ζητήματα ὑπάγονται εἰς τὰ δικαστήρια.

ΑΠ. 46 (1853). Εἰ καὶ κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἀρθρου 544 καὶ ἐπομένων ἀνήκει τῇ εἰσαγγελίᾳ ἡ ἐκτέλεσις τῶν ποινικῶν ἀποφάσεων, οὐχ' ἦττον τὰ ἐν τῇ ἐκτέλει ἀναφυόμενα ζητήματα, τὰ φέροντα χαρακτῆρα ἀμφισβητουμένου πράγματος, ὑπάγονται κατὰ γενικὸν κανόνα εἰς τὰ δικαστήρια καὶ θεωροῦνται ὡς παρακολούθημα τῆς δημοσίας ἀγωγῆς. Ὅθεν εἰς τὸ δικ. τῶν πλημμελειοδικῶν δύναται νὰ ὑποβληθῇ ἡ ἐκδίκασις τοῦ ζητήματος, ἂν τις καταδικασθεὶς ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ δικαστηρίου διὰ δύο ἀποφάσεων εἰς ἐννέα μηνῶν φυλάκισιν, ἤτοι εἰς ἑξ μηνῶν διὰ τῆς πρώτης καὶ τριῶν διὰ τῆς δευτέρας, ἐξέτελεσε τὴν ἐπιβληθεῖσαν ποινὴν, διατρίψας ἑξ μόνον μῆνας ἐν τῇ φυλακῇ, ὡς συγχωρευθεῖσης τῆς ἐλάσσονος εἰς τὴν μείζονα ποινὴν.

* Ἐπιθι παρακατὸν τὸν ἀπὸ 20 Σεπτεμβρίου 1839 «Κανονισμὸν περὶ ἐκτελέσεως τῆς ποινῆς τοῦ θανάτου» τὴν 8 Σεπτ. 1892 ἐγκύκλιον περὶ τοῦ τρόπου τῆς ἐκτελέσεως τῶν θανατικῶν ποινῶν, καὶ Νόμον ΒΝΘ' τῆς 31 Ἰουλίου 1892. Περὶ ἐκτελέσεως τῆς θανατικῆς ποινῆς.

ΑΠ. 118 (1870). Ἐπειδὴ ἂν καὶ κατ' ἄρθρ. 544 ποιν. δὴ εἰς τὴν εἰσαγγελίαν καὶ οὐχὶ εἰς τὰ δικαστήρια ἀνήκει ἡ ἐκτέλεσις τῶν ποινικῶν ἀποφάσεων, ἀλλ' ὅμως τὰ ἐπὶ τῆς ἐκτελέσεως ἀναφερόμενα ἐν τμήματι, ὅταν ὑπάρχῃ ἀμφισβήτησις ὑπάρχοντα κατὰ γενικὸν κανόνα εἰς τὰ δικαστήρια, καὶ θεωροῦνται ὡς παρακολούθημα τῆς κυρίας ἀγωγῆς, ὥστε ἀναφερόντος ζητήματος μεταξὺ τοῦ Ν. καὶ τοῦ εἰσαγγελλομένου ἂν ὁ ἐν φυλακῇ Ν. ἔπρεπε ν' ἀποφυλακισθῇ ἢ οὐ, οὐκ ὁρθῶς τὸ πλῆρμα μελειοδικεῖον ἐκτρώχθη ἀναρμόδιον.

Δ'. Ἐπὶ ποινῶν περιορίζουσιν τὴν ἐλευθερίαν.

545. Ἐπὶ ποινῶν, περιορίζουσιν τὴν ἐλευθερίαν, βεβαιοῦται ἡ τοῦ καταδικασθέντος παράδοσις παρὰ τοῦ ἐπιστάτου τοῦ τόπου τῆς ποινῆς. Ἡ βεβαίωσις αὕτη ἐπισυνάπτεται εἰς πᾶν φάκελλον τῶν ἐγγράφων. — Περὶ τῆς ἐκτελέσεως τῆς θανατικῆς ποινῆς συντάσσονται παρὰ τοῦ γραμματέως πρακτικά, καὶ ἐπισυνάπτονται εἰς τὸν φάκελλον τῶν ἐγγράφων. *Π.Ν.Κ.

546. Περὶ τῆς ἐκτελέσεως τῶν περιορίζουσιν τὴν ἐλευθερίαν ἀποφάσεων συντάττονται δύο βιβλία, τὸ μὲν παρὰ τοῦ ἀστυνόμου, δημάρχου ἢ δημαρχικοῦ παρέδρου περὶ πταισμάτων, ἢ παρὰ τοῦ εἰσαγγελέως περὶ πλημμελημάτων καὶ κακουργημάτων, τὸ δὲ παρὰ τοῦ ἐπιστάτου τῆς ποινικῆς φυλακῆς. — Εἰς ἕκαστον τῶν βιβλίων τούτων ἐγγράφονται ὅλαι αἱ καταδικαστικαὶ ἀποφάσεις, μετὰ τῆς ἀπαγγελθείσης ποινῆς καὶ τῆς χρονολογίας αὐτῶν, τὰ ὀνόματα καὶ ἐπίθετα τῶν καταδικασθέντων, [μετὰ τῆς ἀπαγγελθείσης ποινῆς παρέλκουν] καὶ τῆς χρονολογίας τῆς τε εἰς τὴν φυλακὴν εἰσόδου καὶ τῆς ἀπ' αὐτῆς ἐξόδου. Ἡ ἡμέρα τῆς εἰσόδου καὶ τῆς ἀπὸ τῆς φυλακῆς ἐξόδου πρέπει νὰ γράφεται ἰδιοχείρως εἰς μὲν τὸ πρῶτον βιβλίον παρὰ τοῦ ἀστυνόμου, δημάρχου

* Ἐπιθετὸν παρακατιὸν Νόμον ΒΝΘ' τῆς 31 Ἰουλ. 1892.

γου, ἢ δημαρχικοῦ παρέδρου, ἢ τοῦ εἰσαγγελέως, εἰς
 δὲ τὸ δεύτερον, παρὰ τοῦ ἐπιστάτου τῆς φυλακῆς. Π.Δ.
 553.Π.Ν. 17. Ὅργ. Δικ. 105.

Β'. Ἀναβολὴ τῆς ἐκτελέσεως.

547. Ἐκτὸς τῆς περιπτώσεως τοῦ ἄρθρου 537 καὶ
 48 ἀριθ. 2, ἀναβάλλεται ἡ ἐκτέλεσις τῆς ποινῆς καὶ
 εἰς τὰς ἐξῆς προσέτι περιστάσεις: — 1. ἐπὶ θανατικῶν ποι-
 νῶν, ἐγκύου μὲν οὔσης τῆς καταδικασθείσης, μέχρι τοῦ
 τοκετοῦ· ἐν δὲ θανατηφόροις νόσοις, ἕως οὗ ἐκλείπῃ ἡ
 πιθανότης τοῦ φυσικοῦ θανάτου· — 2. ἐπὶ ποινῶν περιο-
 ρίζουσῶν τὴν ἐλευθερίαν, ἐὰν ὁ καταδικασθεὶς εὕρισκεται
 εἰς τοιαύτην κατάστασιν, ὥστε κατὰ τὴν γνώμην ἐμ-
 πειροτεχνῶν ἡ ἐκτέλεσις ἤθελε φέρει βλάβην ἀνήκεστον
 εἰς τὴν υἰεῖαν ἢ εἰς τὰ μέλη του, μέχρις οὗ παρέλθῃ
 ὁ κίνδυνος οὗτος· — 3. ἐπὶ παραφροσύνης καὶ μανίας
 τοῦ καταδικασθέντος, ἕως ὅτου διαρκοῦν τὰ πάθη ταῦτα·
 — 4. ἐὰν ἐκ τῆς ἐκτελέσεως δύναται νὰ προκύψῃ διατά-
 ραξις τῆς κοινῆς ἡσυχίας, ἢ ἐὰν τὸ κοινὸν συμφέρον ἀπαι-
 τῇ δι' ἄλλους λόγους τὴν τοιαύτην ἀναβολήν. Π.Ν. 6.

Γ'. Τέλος τῶν ποινῶν.

α'. Θάνατος καὶ χάρις.

548. Ἡ καταγνωθεῖσα ποινὴ ἀναιρεῖται ἐντελῶς. —
 1. διὰ τοῦ θανάτου τοῦ καταδικασθέντος· εἰς μόνην δὲ
 τὴν πληρωμὴν τῶν ζῶντος ἐτι αὐτοῦ κατεψηφισμένων
 χρηματικῶν ποινῶν, προστίμων, καὶ δικαστικῶν ἐξόδων
 ὑποχρεοῦνται οἱ κληρονόμοι· — 2. διὰ βασιλικῆς χάριτος,
 καθ' ὅσον τοῦτο ἀπηγγέλλῃ διὰ τοῦ περὶ χάριτος διατάγ-
 ματος. — Αἰτήσις περὶ χάριτος ἀναβάλλει τότε μόνον
 τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ποινῆς, ὅταν τὰ ἀρμόδια δικαστήρια

ἢ οἱ ἀρμόδιοι εἰσαγγελεῖς ὑποστηρίζουν τὴν αἴτησιν, αὐτεπαγγέλτως κάμουν πρότασιν περὶ χάριτος. — 3. Διὰ παραγραφῆς τῆς ποινικῆς ἀποφάσεως. Π. Δ. § 1. 9. Π. Ν. 118 § 5. 456 § 5. 537. 549.

ΑΠ. 117 (1857), 60 (1851). Ἐν τῷ δικαιώματι τοῦ ἀνατρέπειν τὴν ποινὴν ὡς ἀδικον ἢ ὑπερμέτρως αὐστηρὰν περιέχεται ἀναγκαῖως καὶ τὸ τοῦ ἀνατρέπειν τὰ ἐπακολουθήματα αὐτῆς. Ὅθεν τοῦ ἀρθ. 548 ρητῶς ὀρίζοντος ὅτι ἡ ποινὴ ἀναιρεῖται ἐντελῶς διὰ χάριτος, καθ' ὅσον τοῦτο ἀπηγγέλθη διὰ τοῦ περὶ χάριτος διατάγματος, ἔπεται ὅτι καὶ τὰ ἐπακολουθήματα τῆς ποινῆς, ἥτοι ἡ στέρησις τῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων, ἐξαφανίζεται, ἐάν ρητῶς ὁρισθῇ τοῦτο ἐν τῷ βασιλικῷ διατάγματι.

ΑΠ. 94 καὶ 100 (1894). Τοῦ ἀρθ. 548 ὀρίζοντος ὅτι αἴτησις περὶ χάριτος ὑπὸ τοῦ ἀρμοδίου δικαστηρίου ὑποστηριχθεῖσα ἀναδίδεται τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ποινῆς, ἔπεται ὅτι δὲν ἀπαιτεῖται πρὸς τοῦτο ἡ συνκατάθεσις τοῦ ἀρμοδίου εἰσαγγελέως.

ΑΠ. 90α' (1840). Ἡ παρὰ τῶν δικαστηρίων γενομένη αἴτησις περὶ χάριτος συνεπιφέρει ἀναγκαῖως καὶ τὴν ἀναβολὴν τῆς ἐκτέλεσεως. Διὸ εἶναι ὅμως ἀνάγκη ν' ἀναφερῇται τοῦτο εἰς τὴν ἀπόφασιν.

ΑΠ. 36 (1850). Ἡ ἀπλὴ χάρις ποινῆς δὲν ἀναιρεῖ καὶ τὰς λοιπὰς συνεπείας τῆς καταδικαστικῆς ἀποφάσεως, καὶ ἰδίως τῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων. Ἄρα ἐξετάζονται ἀνωμοτὶ ὡς μάρτυρες (122, 564 ποιν. δικ.) οἱ στέρηθέντες αὐτῶν.

ΑΠ. 112 (1862). Διὰ διατάγματος ἀναιροῦνται καὶ τὰ λοιπὰ ἀποτελέσματα τῆς ποινῆς.

ΑΠ. 112 (1867). Τὸ ζήτημα δέ, ἂν τὸ Β. διάταγμα συμπεριλαμβάνῃ καὶ τὴν ἄρσιν τῶν λοιπῶν τῆς ποινῆς ἀποτελεσμάτων, εἶναι πρακτικόν.

ΑΠ. 36 (1850). Ἐπειδὴ ὡς προκύπτει ἐκ τῶν πρακτικῶν, ἐξέτασιν τοῦ μάρτυρος Τ., καὶ εἰπόντος ὅτι κατὰ τὸ 1836 κατεδικάσθη ἐπὶ στάσει εἰς εἴκοσιν ἐτῶν δεσμὰ παρὰ τοῦ ἐν Μεσολογγίῳ ἐδρεύοντος στρατοδικείου, καὶ ὅτι κατὰ συνέπειαν τῆς καταδίκης ταύτης διέμεινεν ἐν φυλακῇ τρία ἔτη, ὅτι διὰ βασιλικοῦ διατάγματος ἀπενευχθῇ αὐτὸς οὐχὶ ἀμνηστία, κατὰ τοὺς ἀναιρεσεύοντας, ἀλλὰ χάρις ἀπλῶς διὰ τὸ ὑπόλοιπον τῆς ποινῆς, τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων, κατὰ πρότασιν τῶν ἀναιρεσεύοντων, καὶ οὐδεμιᾶς ἀποδείξεως ἢ ἀντιρρήσεως προταθείσης διὰ τῆς 196 ἀποφάσεως διέταξε τὴν ἀνωμοτὶ ἐξέτασιν ὁρθῶς καὶ σύμφωνα τῷ ἀρθ. 122 § 2, 564 ποιν. δικ., καθ' ὃ ἡ ἀπλὴ χάρις τῆς ποινῆς δὲν ἀναιρεῖ καὶ τὰς λοιπὰς συνεπείας τῆς καταδικαστικῆς ἀποφάσεως, καὶ ἰδίως τῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων, περιγραφομένων ἐν ἀρθ. 23 ποιν. νόμου, ὅπου ρητῶς ὑπάρχει καὶ ἡ στέρησις τῆς ἱκανότητος τοῦ

μαρτυρεῖν ἐνὸρκως ἐνώπιον δικαστηρίου, εἰμὴ διὰ τῆς ἀποκαταστάσεως κατὰ τὰς ἐν τοῖς μνησθεῖσιν ἄρθροις ποιν.δικ. προθεσμίας καὶ διατυπώσεις.

ΑΠ. 144 (1864) Ἐπειδὴ ἡ ἀπόφασις τῶν συνέδρων παραδέχεται ὡς ἀληθές τὸ γεγονός ὅτι ὁ κατὰ τὴν νύκτα τῆς 10 πρὸς τὴν 11 Ὀκτωβρίου 1862 ἐγερεθεὶς καὶ καταλύσας τὴν δικαστήριον τοῦ Ὁθωνος λαὸς ἀπέλυσε συγχρόνως τοὺς ἐπὶ διαφόροις κολλασίμοις πράττειν ἐν ταῖς φυλακαῖς κρατούμενους ὑποδίκους καὶ καταδίκους καὶ ὅτι ὁ τότε ἐν ταῖς φυλακαῖς ἐνεκα φόνου κρατούμενος Α. ἀπελύθη ὑπὸ τοῦ λαοῦ μετὰ τῶν λοιπῶν.

Ἐπειδὴ ἡ ἐν Ἀθήναις Β' Ἐθνικῇ Συνέλευσις ἐχαρκτήρισε τὴν πρᾶξιν ταύτην τοῦ λαοῦ ὡς ἀπονομὴν ἀμνηστείας, ἐργῶ ἐκδηλωθεῖσαν (ἐπίσημα πρακτικὰ τῆς 8 Ὀκτωβρίου 1863) καὶ κατὰ τοῦ τοιοῦτου χαρακτήρισμοῦ εὐδεμία ἄλλη πρᾶξις τῆς Ἐθνικῆς Συνελεύσεως ἀπεφάνθη.

Ἐπειδὴ ἡ προμνημονευθεῖσα ἀπόφασις τῆς Ἐθνικῆς Συνελεύσεως οὕσα κατακεχωρισμένη εἰς τὰ ἐπίσημα πρακτικὰ καὶ ἐρμηνεύουσα ἀπλῶς ἐν γεγονόσι, ἰσχύει καὶ τοι. μὴ δημοσιευθεῖσα διὰ τῆς ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως, διότι οὕτως ἔχουσα δὲν ὑπάγεται εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν νόμων ἢ διαταγμάτων, τὰ ὁποῖα κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ νόμου, διὰ τὰ κατασταθῇ ὑποχρεωτικὴ ἢ ἰσχύς τῶν, ἀπαιτεῖται νὰ δημοσιευθῇ διὰ τῆς ἐφημερίδος.

Ἐπειδὴ ἴδιον τῆς ἀμνηστείας εἶναι τὸ νὰ ἐξαλείφῃ καὶ νὰ παραδίδῃ εἰς λήθην τὰ πρᾶχθέντα ἀδικήματα καὶ ἀποτελέσματα αὐτῆς, ἐπιβάλλεται ἐπομένως ἡ ἀποχὴ τῶν δικαστηρίων πάσης περὶ αὐτὰ ἐνεργείας καὶ ἐπεμβάσεως εἰς οἰονόηποτε στάδιον εὐρίσκεται ἡ ἀφορῶσα αὐτὰ δίκη (5 ποιν. δικ.).

Ἐπειδὴ ἐπομένως ἡ ἀπόφασις τῶν συνέδρων ἀπορρίψασα τὴν ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσιότουτος προταθεῖσαν περὶ ἀμνηστείας ἔνστασιν καὶ διατάξασα τὴν πρόσδον τῆς δίκης παρεβίασε τὴν ἀπαγορευτικὴν διάταξιν ἄρθρ. 5 ποιν. δικ. καὶ τὰς συνδυασμένας περὶ ἐξαλείψεως τοῦ ἀξιοποίνου τῶν πράξεων καθιερωθείσας ἀρχὰς ὑπὸ ἄρθρ. 113 καὶ ἐπὶ Ποιν. νόμου, ὅπερ ἐπιφέρει ἀναίρεσιν (458 § 13 ποιν. δικ.).

ΑΠ. 98 (1865). Ἐπειδὴ τὰ κατὰ τὴν ἐπανάστασιν καὶ τὴν μεταπολίτευσιν τῆς 10 Ὀκτωβρίου 1862 γεγόμενα παρὰ τοῦ λαοῦ, καθόσον ἡ Ἐθνικὴ θέλησις ὑπηγόρευεν αὐτὰ, ἰσχύον ἔχουσι νόμον περὶ τούτου δὲ, ἐν ἀπόρροιᾳ τῆς ἐθνικῆς θελήσεως ἦσαν τὰ γεγόμενα, δικαίωμα καὶ καθήκον εἶχον ν' ἀποφανθῶσιν οἱ μετὰ τὴν μεταπολίτευσιν ἐκείνην συνελθόντες ἀντιπρόσωποι τοῦ ἔθνους.

Ἐπειδὴ ἡ ἐν Ἀθήναις Β' τῶν Ἑλλήνων συνέλευσις κατὰ τὰ ἐπίσημα πρακτικὰ αὐτῆς ἀπεφάνητο ἐπὶ τῆς συζητήσεως τοῦ περὶ τῶν ἡγεμονικῶν δικαιωμάτων καὶ τῆς ἐκτελεστικῆς ἐξουσίας τοῦ Βασιλέως ψήφισματος ὡς ἐξῆς περὶ τῶν ἰδιωτικῶν ἐγκλημάτων τῶν ποαχθέντων πρὸ τῆς Ὀκτωβριανῆς μεταπολιτεύσεως τοῦ 1862. «Ἡ Συνέλευσις (λέγουσι τὰ πρακτικὰ αὐτῆς τῆς συνεδριάσεως τῆς 9 Ὀκτωβρίου 1863)

έρωτηθεῖσα ὑπὸ τοῦ προέδρου, παρεδέχθη δι' ἀναστάσεως τὴν τροπικὴν ταύτην, ἀμνηστία δὲν ἀπονέμεται εἰ μὴ μόνον εἰς τὰ καθόλου πολιτικά ἐγκλήματα» προηγηθείσης τῆς ἐξηγήσεως, ὅτι ἡ τροπικὴ αὕτη, ἐξαιροῦσα τὰ ἰδιωτικά ἐγκλήματα, δὲν ἐννοεῖ τὰ πρὸ τῆς 9 Ὀκτωβριανῆς μεταπολιτεύσεως γεγόμενα, ἀτινα ἡ ἐπανάστασις ἡμῶν σεν, ἀλλὰ τὰ μετ' αὐτὴν λαβόντα χώραν.»

Ἐπειδὴ ἡ ἀπόφασις αὕτη τῆς Συνελεύσεως οὐδεμίαν ἄλλην ἐννοίαν δύναται νὰ ἔχῃ ἢ ταύτην ὅτι ἡ ἐκτελεστικὴ ἐξουσία ὀρεῖται νὰ καταδιώξῃ καὶ ἐν τῷ μέλλοντι πάσας τὰς ἀξιοποίνους πράξεις ὅσαι μετὰ τὴν 9 Ὀκτωβριανὴν μεταβολὴν ἐπράχθησαν καὶ πραχθήσονται, πλην τῶν πολιτικῶν ἐγκλημάτων, τὰ ὁποῖα δύναται ν' ἀμνηστευθῶσι, ὅτι δύναται δὲ νὰ καταδιώκῃ τὰς πρὸ τῆς 9 Ὀκτωβριανῆς μεταπολιτεύσεως πραχθείσας ἀθεμίτους πράξεις, διότι ταύτας ἡμῶν σεν ἡ ἐπανάστασις.

Ἐπειδὴ κατὰ τὴν ἀπόφασιν αὐτὴν τῆς Ἐθνικῆς Συνελεύσεως ἡ ἐπανάστασις ἡμῶν σεν πάντας τοὺς πρὸ τῆς 9 Ὀκτωβριανῆς μεταπολιτεύσεως ἐγκληματήσαντας ὁπωςδήποτε, διότι τοῦτο σαφῶς ἡ λέξις τῆς ἀποφάσεως ἐκφράζει, οὐδεμίαν διάκρισιν ποιοῦσα.

Ἐπειδὴ τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων διὰ τῆς 171 ἀποφάσεως, αὐτὸν παραδεχόμενον ὅτι αἱ ἀποδιδόμεναι εἰς τὸν ἀνααιρετέοντα πράξεις ἔλαβον χώραν τὴν 9 Ὀκτωβρίου 1862 ἐθεώρησεν ὅμως ὅτι δὲν ὑπάρχει εἰς τὴν παρὰ τῆς Ἐθνοσυνελεύσεως ἀπονεμηθεῖσαν ἀμνηστία, διότι ἡ ἐπανάστασις ἐξερράγη ἐν Πάτραις τὴν νύκτα τῆς 8—9 Ὀκτωβρίου 1862, ἀλλ' ἡ ἀμνηστία περιλαμβάνει ὅλας τὰς κολασίμους πράξεις, ὅσαι προηγήθησαν τῆς 10 Ὀκτωβρίου 1862, ἥτις καὶ διὰ τὴν ἀπὸ 15 Ὀκτωβρίου 1862 καὶ ὑπ' ἀριθ. 4 ψηφίσματος τῆς προσωρινῆς κυβερνήσεως ἀνεκρύχθη ὡς ἡμέρα τῆς μεταπολιτεύσεως, τὰ δ' ἐν ταῖς ἐπαρχίαις ὑπάρξαντα κατὰ μέρος κινήματα ἐπαναστατικά ὡς τὰ ἐν Πάτραις, δὲν δύναται νὰ θεωρηθῶσιν εἰμὴ ὡς προκαταρκτικὰ μέτρα πρὸς ἐπίτευξιν τῆς ἐπιθυμητῆς μεταπολιτεύσεως, ἥτις ὅμως δὲν ἐπραγματοποιήθη, εἰμὴ διὰ τῆς ἐν τῇ πρωτεύουσῃ τὴν 10 Ὀκτωβρίου 1862 γενομένης ἐπανάστασεως.

Ἐπειδὴ κατὰ 5 Ποιν. Δικ. διαδικασία δὲν γίνεται καὶ παύει ἀπὸ τῆς ἡρώτου ἀμὰ ἐπέλθῃ ἀμνηστία ἢ παράβασις δὲ τῆς διατάξεως ταύτης ἀποτελεῖ ψευδὴ τοῦ νόμου ἐφαρμογὴν, ἥτις (458 § 19 Ποιν. Δικ.) δίδωσι χώραν εἰς ἀναίρεσιν, καθόσον ἡ ἀμνηστία ἐξαλείφει τὸ ἀξιοποίνον τῆς πράξεως· ἐπὶ πράξεων δὲ μηκέτι ἀξιοποίνων οὐδεὶς δύναται νὰ ἐφαρμοσθῇ ποινικὸς νόμος.

Ἐπειδὴ τούτων οὕτων ἔχόντων ἐσφαλμένως ἐφῆρμοντο τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων ἀριθ. 371, 375, § 5 καὶ 376 § 8 Ποιν. νόμου, ἐπὶ τὴν ὑπ' αὐτῶν προβλεπομένην ποινὴν εἰς τὸν ἀνααιρετέοντα κατηγορούμενον ἐπὶ κλοπῇ πραχθεῖσα τὴν 9 Ὀκτωβρίου 1862 ἤτοι ἐπὶ πράξει, ἥτις, ὡς πρὸ τῆς 9 Ὀκτωβριανῆς μεταπολιτεύσεως διαπραχθεῖσα, ἡμῶν σεν ὑπὸ τῆς ἐπανάστασεως κατὰ τὴν ἀπόφασιν τῆς Ἐθνικῆς Συνελεύσεως ἀντὶ ν' ἀπολύσῃ αὐτὸν τῆς κατηγορίας ὡς ἀμνηστευθέντα.

ΑΠ. 73 (1865). Ἐπειδὴ τὰ κατὰ τὴν ἐπανάστασιν καὶ μεταπολί-
τιςιν τῆς 10 Ὀκτωβρίου 1862 διαπραχθέντα ὑπὸ τοῦ λαοῦ ἰσχυρὸν ἔχου-
σι νόμου ἀμετακινήτου, καθ' ὅσον οἱ μετ' αὐτὴν συνελθόντες ἀντι-
πρόσωποι τοῦ ἔθνους, οἱ μόνοι δικαίωμα καὶ καθήκον ἔχοντες νὰ ἀπο-
φασίσαι περὶ αὐτῶν ὡς ἔργα ἐθνικῆς θελήσεως ἐθεώρησαν καὶ ἐσεβά-
σθησαν τὰ πεπραγμένα· ἐπομένως ἐξεταστέον οὐχ' ὅ,τι ἡ ἐγκυβερνεῖσα
κατὰ τὴν νύκτα ἐκείνην προσωρινὴ Κυβέρνησις ἐπραξεν ἐπαναλαβοῦσα
ἢ μέρει τὴν ὑπὸ τοῦ λαοῦ ἐκφρασθεῖσαν ἐργὴν ἀμνηστίας, ἀλλ' ὅ,τι
ἡ ἐν Ἀθήναις Β'. τῶν Ἑλλήνων Συνέλευσις ἀπεφώνησε περὶ τῆς ἐκ τῶν
φυλακῶν ἀπολύσεως τῶν ἐν αὐταῖς εὐρεθέντων ὑποδίκων καὶ καταδίκων,
τῆς γενομένης ὑπὸ τοῦ λαοῦ, ὡς εἶναι πασιδύλον, πολλαχοῦ τοῦ Κρά-
τους ἂν δηλαδὴ ἐθνικῇ θελήσει ὑπεγόρευσε δι' οἰονόηποτε λόγον τὴν
ἐκ τῶν φυλακῶν ἀπόλυσιν, καὶ ἐὰν διὰ τῆς πράξεως ταύτης ἐξεπράστη
γενικὴ ἀμνηστία καὶ ἀπαλλαγὴ ἀπὸ τῆς καταδιώξεως καὶ ποινῆς
πάντων τῶν πρὸ τῆς μεταπολιτεύσεως ὑποδίκων τε καὶ καταδίκων δια-
τελούντων.

Ἐπειδὴ ἡ Συνέλευσις ἐκείνη κατὰ τὰ ἀναγνωσθέντα καὶ ἐγκριθέντα
ὑπ' αὐτῆς πρακτικὰ τῆς, τὰ περιέχοντα κατὰ τὸ ἄρθρ. 54 τοῦ κανο-
νισμοῦ τῆς περιληπτικῆς ἔκθεσιν τῶν ἀποράσεων τοῦ ὅλου σώματος,
ἐπὶ τῆς συζητήσεως τοῦ περὶ τῶν ἡγεμονικῶν δικαιωμάτων ψηφίσματος
ἀπεφώνησε ὡς ἐξῆς περὶ τῶν ἰδιωτικῶν ἐγκλημάτων τῶν πραχθέντων
πρὸ τῆς Ὀκτωβριανῆς μεταβολῆς τοῦ 1862 αἱ συνέλευσις ἐρωτηθεῖσα
ὑπὸ τοῦ προέδρου παρεδέχθη δι' ἀναστάσεως τὴν τροπολογίαν ταύτην·
ἡ ἀμνηστία δὲν ἀπονέμεται εἰ μὴ μόνον εἰς τὰ καθαρῶς πολιτικὰ ἐγ-
κλήματα προηγηθείσης τῆς ἐξηγήσεως ὅτι ἡ τροπολογία αὕτη ἐξαι-
ροῦσα τὰ ἰδιωτικὰ ἐγκλήματα δὲν ἐννοεῖ τὰ πρὸ τῆς Ὀκτωβριανῆς με-
ταβολῆς γεγόμενα, ἀτινα ἡ ἐπανάστασις ἡμνήστευσεν, ἀλλὰ τὰ μετ'
αὐτῆς λαβόντα χώραν (ἴδε τῶν πρακτικῶν τούτων τόμ. 3, σελ. 486,
τοῦ δὲ ἐφ. Συνέλ. δι' ἧς κατὰ τὸ 56 ἄρθρ. τοῦ αὐτοῦ κανονισμοῦ δη-
στεύονται τὰ πρακτικὰ τόμ. 3 σελ. 505 καὶ τόμ. 4 σελ. 444).

Ἐπειδὴ ἡ ἐξηγησις αὕτη οὐχὶ ὡς γνώμη πληρεξουσίου, ἀλλ' ὡς ἀπό-
φαισις τοῦ ὅλου σώματος τῆς Συνελεύσεως ἐπιφερομένη ἐν τοῖς πρακτι-
κῇ αὐτοῖς, καθίστησιν ἀναμφισβήτητον, ὅτι ὁ λαὸς ἡμνήστευσε κατὰ
τὴν Ὀκτωβριανὴν ἐπανάστασιν καὶ μεταπολίτευσιν πάντα τὰ πρὸ αὐτῆς
πραχθέντα ἐγκλήματα ὡς πρὸς τὴν καταδίωξιν καὶ τὴν μηκέτι πλη-
ρωθεῖσαν ποινὴν, ἡ δὲ πράξις αὕτη τοῦ κυριάρχου λαοῦ εἶναι νόμος
ἀνεκδιάρκτος διὰ τὰ δικαστήρια, κατὰ τὰ ἐν τῇ πρώτῃ σκέψει εἰρη-
νικά.

Ἐπειδὴ ἡ εἰρημένη ἐξηγησις καὶ ἀπόφαισις τῆς συνελεύσεως ἀποτελεῖ
ἄρα ἀναπόσπαστον τοῦ ἄρθρ. 1, ἐδ. τελευταίου τοῦ ΣΗ'. ψηφίσματος
περὶ ὀρκωδοσίας καὶ δικαιωμάτων τοῦ Βασιλέως, ἐπομένως κατ' αὐτὴν
καταγενομένον τὸ ἄρθρ. τοῦτο προδήλως καὶ ἀπογεύτως ἐκφράζει ὅτι
τὸ δικαίωμα τῆς ἀμνηστίας ἀρνεῖται ἡ ἐθνικὴ συνέλευσις τῇ ἐκτελε-
στικῇ ἐξουσίᾳ, διότι τοὺς μὲν μετὰ τὴν μεταπολίτευσιν ἀναξίους ἡγεῖται

ἀμνηστίας τοὺς δὲ πρὸ αὐτῆς πράξαντας ἀξιοποιοῦναι πράξεις ὡς μὴ χρῆζοντας ἀμνηστίας θεωρεῖ, καθὼς ἀμνηστευθέντας ἤδη ὑπὸ τῆς ἐπαναστάσεως· καὶ ὅτι διὰ τοῦτο ὀφείλει ἀπέχουσα πάσης ἀμνηστίας καὶ καταδιώξει πάντα τὰ μετὰ τὴν μεταπολίτευσινπραχθέντα καὶ πραχθήσμενα ἐγκλήματα (B. 44, 3, 67 πρ.).

Ἐπειδὴ οὐδεμιᾶς νεωτέρας ἀποφάσεως τῆς ἐθνικῆς συνελύσεως ἀνερτράπη ἢ εἰρημένη ἐξήγησις, διότι τὸ ὑπὸ στοιχείον PA'. ἐρμηνευτικὸν ψήφισμα αὐτῆς ἔχει εὐθὺς θεωροῦνται κατὰ τὴν ἐν τοῖς πρακτικαῖς τῆς Συνελεύσεως τῆς 9 Ὀβρίου 1863 καταχωρισθεῖσαν ἀπόφασιν ὡς ἀξιοθέντες ἀμνηστίας ἢ χάριτος ἐν γένει οἱ πρὸ τῆς Ὀκτωβριανῆς ἐπαναστάσεως, περιπεσόντες εἰς ἀξιοποιοῦναι πράξεις κἂν τε κατάδικοι, ὑπόδικοι ἢ φυγόδικοι διετέλουν. Ἰδὲ πρακτικὰ ἐγκριθέντα τομ. 1 σελ. 328) δι' αὐτοῦ δὲ τοῦ ψηφίσματος ἐρμηνεύεται ἡ ἐξήγησις ἐκείνη τῆς Συνελεύσεως, ὅπως ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου ἀνωτέρω ἐρμηνεύθη ἐπομένως καὶ κυρωθὲν ὑπὸ τοῦ Βασιλέως οὐδόλως θέλει ἀνατρέφει αὐτήν.

Ἐπειδὴ αἱ περὶ ἀμνηστίας πράξεις, ἐξαλειφούσαι ἐπὶ ὀρισμένων περιπτώσεων καὶ ὑπὲρ ὀρισμένων ἐγκλημάτων τὸ κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ποιν. νόμου ἀξιοποιοῦναι αὐτῶν, ὑπόκεινται εἰς τὴν ἐρμηνευτικὴν ἐξουσίαν τοῦ δικαστηρίου τούτου, ὥσπερ καὶ αἱ διατάξεις τοῦ νόμου ἐκείνου.

Ἐπειδὴ κατὰ ἄρθρ. 5 ποιν. δικ. διαδικασίᾳ δὲν γίνεται καὶ παρὶς ἂν ἤδη ἤρξατο ἅμα ἐπέλθῃ ἀμνηστία, ἡ παράβασις δὲ τῆς διατάξεως ταύτης ἀποτελεῖ ψευδῆ τοῦ ποιν. νόμου ἐρμηνείαν, ἥτις κατὰ ἄρθρ. 263 § 3 δίδωσι χώραν εἰς ἀναίρεσιν, διότι ἡ ἀμνηστία ἐξαντλεῖ τὸ ἀξιοποιοῦναι τῆς πράξεως, εἰς πράξεις δὲ μὴ ἀξιοποιοῦναι οὐδεὶς δύναται ἐφαρμοσθῇ ποιν. νόμος καὶ ἐπομένως οὐδὲ νὰ διαταχθῇ εἶναι δυνάτὼν ἡ περαιτέρω καταδίωξις αὐτοῦ ἕνεκα τῆς πράξεως ἐκείνης.

Ἐπειδὴ τὴν ἀμνηστείαν ὡς πρᾶξιν ὑπαγορευομένην ὑπὸ κοινοῦ ἀμφέροντος καὶ οὐχὶ ὑπὸ εὐνοίας πρὸς τὸν κατηγορούμενον καὶ πρὸς τὸ συμφέρον μόνον αὐτοῦ, δὲν δύναται οὗτος ν' ἀπακρούσῃ αἰτούμενος τὴν ἐξακολούθησιν τῆς κατ' αὐτοῦ ποιν. καταδιώξεως.

Ἐπειδὴ τούτων οὕτως ἐχόντων, ἐσφαλμένως ἀπεφάνετο τὸ συμβούλιον τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐφετῶν ἀπορρίψαν τὴν πρότασιν τοῦ παρ' αὐτοῖς εἰσαγγελέως περὶ παύσεως τῆς κατὰ τοῦ Ν. ποινικῆς καταδιώξεως ὡς κατηγορουμένου ἕνεκα ὑπεξαίρεσεως διαπραχθείσης πρὸ τῆς Ὀκτωβριανῆς μεταπολιτεύσεως ἥτοι κατὰ τὸν Μάιον τοῦ 1862 ἢ τὴν ἐπαναστάσιν ἡμνηστειοῦσαν.

ΑΠ. 49 (1849). Ἐπειδὴ ὡς καὶ τὸ ἐφετεῖον παρεδίδυτο ἡ διὰ ἄρθρ. 1 τοῦ ἀπὸ 17 Σεπτεμβρίου 1848 Β. Δ. ἀπονεμηθεῖσα ἀμνηστία εἶναι γενικὴ καὶ περιλαμβάνει πᾶσαν ἀνευ διακρίσεως ἐγκληματικὴν πρᾶξιν, ἀλλὰ κατὰ τὸ ρητὸν τοῦ ἰδίου ἄρθρου γράμμα τὸ ἐξαιρετικὸν τοῦτο τῆς ἀμνηστίας εὐεργέτημα παρεχωρήθη μόνον εἰς ἐκείνους, οἵτινες παρεκτραπέντες εἰς ἀξιοποιοῦναι πράξεις προσῆλθον εἰς τινὰ στρατιωτικὴν ἢ διοικητικὴν ἀρχὴν τοῦ Κράτους, κατὰ τοὺς εἰς τὰ ὅπουργεῖα ὑποβληθέντας ἤδη καταλόγους, καὶ ἐτέθησαν ὑπὸ τὰς διαταγὰς τῶν ἀρμοδίων ἀρχῶν.

νά νὰ συμπράξωσιν εἰς τὴν ἀποκατάστασιν τῆς διαταραχθεῖσης δημο-
σίας τάξεως καὶ δὲν ὑπέπεσαν ἔκτοτε εἰς ἐγκληματικὰς πράξεις, ἐπομέ-
ως ὁ ἐπικαλούμενος ὑπὲρ αὐτοῦ τὸ διάταγμα τοῦτο πρέπει ἀναμφισβη-
τῶς, κατὰ τὸ ρητὸν αὐτοῦ γράμμα νὰ συμπεριλαμβάνηται εἰς κατὰ-
λογὸν τινὰ καθυποβληθέντα εἰς τὰ ὑπουργεῖα πρὸ τῆς ἐκδόσεως τοῦ δια-
τάγματος καὶ μέχρι τῆς χρονολογίας αὐτοῦ 17 Σεπτεμβρίου 1848 ἐπὶ
δὲ τοῦ προκειμένου τὸ ἐφετεῖον παραδέχεται διὰ τοῦ βουλεύματος ὅτι ὁ
ἐπὶ μοιρεῖα κατηγορούμενος Ε. σημειοῦται ἐν τῷ 5,172 τῆς 2 Δεκεμ-
βρίου 1848 καταλόγῳ τοῦ ὑποστρατήγου Μ., τοῦτέστιν παραδέχεται
ὅτι σημειοῦται εἰς κατάλογον δύο καὶ ἡμίσεως μηνῶν μεταγενέστερον
τοῦ διατάγματος, ἐπομένως ἐφαρμόσαν τὸ ἐφετεῖον ὡς ἔπραξεν ὑπὲρ τοῦ
κατηγορουμένου τούτου, τὸ εἰρημένον διάταγμα παρεδίχσεν αὐτό, καὶ
ὑπερέβη τὰ καθήκοντά του, ἐπεκτεῖναν τὸ διὰ τοῦ διατάγματος παρα-
ληφθὲν εὐεργέτημα εἰς πρόσωπον μὴ συμπεριληφθὲν εἰς κατάλογόν τινὰ
καθυποβληθέντα εἰς τὰ ὑπουργεῖα πρὸ τῆς τοῦ διατάγματος ἐκδόσεως,
ἥ δὲ παραβίασις αὕτη (263 § 3 καὶ 477 ποιν. δικ.) ἐπιφέρει ἀναίρε-
σιν τοῦ βουλεύματός.

Ἐπειδὴ ἀναιρουμένου τούτου πρέπει ἀναγκαίως νὰ παραπειρῇ ἡ
ἐκδοθεῖς ἐνώπιον ἄλλου συμβουλίου τῶν ἐφετῶν, καθότι ἡ ἀποπεράτω-
σις τῆς προκειμένης ἀνακρίσεως ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς σταθμίσεως τῶν πραγ-
ματικῶν τῆς κατηγορίας γεγονότων, ὅπερ δὲν εἶναι τῆς ἀρμοδιότητος
τοῦ Ἀρείου Πάγου, δικάζοντος ἤδη ὡς δικαστηρίου τοῦ νόμου καὶ
οὐχὶ τῆς οὐσίας.

ΑΠ. 55 (1871). Ἐπειδὴ διὰ τῆς ἐτυμηγορίας τῶν ἐνόρκων ὁ ἀναι-
ρετικὸν ἐκηρύχθη ἔνοχος πλαστογραφίας τοῦ ἀπὸ 10 Αὐγούστου 1863
ἰδιωτικοῦ ἐγγράφου ἐξοφλήσεως καὶ ἔνοχος ἐπίσης, ὅτι ἐποίησατο χοῆ-
ρον αὐτοῦ διὰ τὴν ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Καλαμῶν προσαγωγὴν
κατὰ τὴν 16 Μαΐου 1867. Ὡστε καὶ ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ὅτι οἱ ἐνόρκοι διὰ
τῆς τοιαύτης ἐτυμηγορίας παρεδίδοντο ὅτι πρὸ τῆς μεταπολιτεύσεως
ἐγένετο ἡ πλαστογραφία οὐχ ἦττον δι' αὐτῆς ἐκήρυξαν συγχρόνως ἑνα-
ρον τὸν ἤδη ἀναιρεσείοντα, ὅτι μετὰ τὴν μεταπολίτευσιν ἐν γνώσει ἐποίη-
σατο χρῆσιν τοῦ ἀνωτέρω πλαστοῦ ἰδιωτικοῦ ἐγγράφου, πλην ἡ τοιαύτη
πράξις, ἣτις μὲ εἰρκτὴν τιμωρεῖται (256 ἐδ. 2 καὶ 258 ποιν. νόμου),
ὡς γενομένη ἐν ἔτει 1867, οὐδόλως ὑπῆγετο εἰς τὴν χορηγηθεῖσαν ὑπὸ
τοῦ λαοῦ ἀμνηστειαν διὰ τὰ προγενέστερα τῆς 10 Ὀκτωβρίου ἀδικη-
ματα. Ἐνεκα δὲ τούτου τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων νομίμως τὴν μὲν
πρὸ ἀμνηστειας ἐστάσιν τοῦ ἀναιρεσείοντος ἀπέρριψε, τούτῳ δὲ ἐπέ-
θηκε τὴν ποινὴν τῆς εἰρκτῆς.

6'. Παραγραφὴ τῶν ποινικῶν ἀποφάσεων.

549. Αἱ ἀνεκτέλεστοι ποινικαὶ ἀποφάσεις τῶν μὲν
κακούργιοδικῶν παραγράφονται μετὰ εἴκοσιν ἔτη, τῶν

δὲ πλημμελειοδικῶν μετὰ δέκα, καὶ τῶν πταισματοδικῶν μετὰ δύο ἔτη, ἀφοῦ κατασταθῶσι τελεσιδικοί. Π.Δ. 5. 548 § 3 Π.Ν. 120.

ΑΠ. 161 (1889). Ἐκ τοῦ ἄρθρ. 549 ἀριθνήτως συνάγεται ὅτι ἡ παραγραφὴ ἀρχεται ἀπὸ τῆς τελεσιδικίας τῶν ἀποφάσεων, ἥτις ἐπέρχεται εἴτε διὰ τῆς παρελεύσεως τοῦ πρὸς χρῆσιν τῶν κατ' αὐτῶν ἐν δίκῃν μέσων τεταγμένου χρόνου, εἴτε διὰ τῆς ἀπορρίψεως αὐτῶν.

ΑΠ. 147 (1883). Ἐκ τῆς γενικότητος τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 549 πηγάζει ὅτι καὶ αἱ ἐπάγουσαι χρηματικὰς ποινὰς ἀποφάσεις ὑποκείμεναι εἰς τὴν ὑπ' αὐτοῦ διατασσομένην παραγραφὴν, ὅθεν δὲν ἐφαρμόζονται εἰς αὐτάς αἱ περὶ παραγραφῆς διατάξεις τοῦ ἀστικοῦ νόμου.

550. Καὶ αἱ παραγραφεῖσαι ἀποφάσεις διατηροῦσιν ἔτι τὰ ἐξῆς αποτελέσματα.—1. ὅλοι οἱ ἐπὶ κακουργήματι εἰς ποινὴν καταδικασθέντες, καὶ τινες τῶν ἐπὶ πλημμελήμασι καταδικασθέντων, διατελοῦν, κατὰ τὰ ἄρθρα 34—37 τοῦ ποινικοῦ νόμου, ὑπὸ ἀστυνομικὴν ἐπὶ τήρησιν.—2. οἱ ἐρήμην καταδικασθέντες κακοῦργοι στέροῦνται τοῦ δικαιώματος τοῦ νὰ ἀπαιτήσουν νέαν κατ' ἀντιμωλίαν συζήτησιν (ἄρθρ. 470).—3. ἐὰν ἡ στέρσις ἀστικῶν τινῶν δικαιωμάτων ἦναι συνέπεια τῆς ποινῆς, ἡ ποινὴ αὕτη μένει καὶ μετὰ τὴν παραγραφὴν (ἄρθρ. 467-469). Π.Δ. 543. 564.

551. Αἱ ἐν τῇ ποινικῇ ἀποφάσει ἀπαγγελλεῖσθαι πολιτικαὶ ὑποχρεώσεις κρίνονται κατὰ τὴν ἐν ταῖς πολιτικαῖς δίκαις μακροτέραν περὶ παραγραφῆς προθεσμίαν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Ποινικαὶ φυλακαί, ἥτοι τῶν καταδίκων.

552. Παρὰ ταῖς φυλακαῖς τῶν ὑποδίκων, κεχωρισμένοι δὲ ἀπ' αὐτῶν, ὑφίστανται, πρὸς ἐκτέλεσιν τῶν

Ἐπιθετικὰν τὸν τίτλον «Φυλακαί», εἶθ' εὐρηνται πάντα τὰ σχετικὰ πρὸς τὰς φυλακάς.

περιορίζουσιν τὴν ἐλευθερίαν ποινῶν, ἰδιαιτέραι ποινικαὶ φυλακαί.—Ὅλοι πρέπει νὰ ἦναι ἀσφαλῶς ἡσφαλισμένοι ἀλλὰ συγχρόνως καθαροὶ καὶ ὑγιεῖναι. Π.Δ. 230.

553. Οἱ ἐπιστάται τῶν φυλακῶν τῶν ὑποδίκων διορίζονται παρὰ τῆς ἐπὶ τῆς δικαιοσύνης γραμματείας· οἱ δὲ τῶν ποινικῶν φυλακῶν παρὰ τοῦ Βασιλέως.—Τὰ παρὰ τοῦ ἐπιστάτου τῆς φυλακῆς συνταττόμενα βιβλία (ἄρ. 231 καὶ 546), πρὶν γίνῃ χρῆσις αὐτῶν, μονογραφοῦνται ἐφ' ἐκάστης σελίδος, καὶ ὑπογράφονται ἐν τέλει τὰ μὲν τῶν διὰ τοὺς ὑποδίκους φυλακῶν παρὰ τοῦ ἀνακριτοῦ, τὰ δὲ τῶν διὰ τοὺς καταδίκους παρὰ τοῦ νομάρχου.

ΑΠ. 22 (1852). Οἱ ἐπιστάται τῶν φυλακῶν τῶν καταδίκων, διοριζόμενοι διὰ Β. Δ. καὶ ὑπὸ τὴν ἐπαγρύπνησιν τῶν δικαστικῶν ἀρχῶν τελούντες, λογίζονται δημόσιοι ὑπάλληλοι· τοῦτον δὲ τὴν χαρακτῆρα αὐτῶν βεβαίῳ καὶ ὁ ποινικὸς ἥμῶν νόμος, ὅστις συγκαταριθμεῖ τοὺς δημοφύλακας εἰς τοὺς δημοσίους ὑπάλληλους.

554. Οἱ μὲν ἐπιστάται τῶν φυλακῶν τῶν ὑποδίκων δὲν δύνανται νὰ παραδεχθῶν τινα εἰς φυλακὴν ἄνευ ἐντάλματος συλλήψεως ἢ φυλακίσεως· οἱ δὲ ἐπιστάται τῶν ποινικῶν φυλακῶν ἄνευ ἀποσπάσματος ἐκ τῆς ποινικῆς ἀποφάσεως· ἄλλως, ὑποβάλλονται εἰς τὴν ἐνεκεν αὐτοῦ γνῶμονος φυλακίσεως ποινὴν. Π.Ν. 322.328.

555. Ὅλοι οἱ εἰς φυλάκισιν, ὑπερβαίνουσιν τὸν μῆνα, καταδικασθέντες, ὑποχρεοῦνται εἰς ἀσχολίαν ἐν τῇ ποινικῇ φυλακῇ· καὶ οἱ μὲν ἐπὶ πλημμελήμασι καταδικασθέντες, εἰς ἐλαφρὰν ἀσχολίαν, οἱ δὲ ἐπὶ κακουργήμασιν, εἰς βαρυτέραν. — Εἰς τὰ ἐκ τῆς ἐργασίας τῶν προκύπτοντα κέρδη ἐφαρμόζονται τὰ ἐν τῷ ἄρθρῳ 27 τοῦ ποινικοῦ νόμου ὠρισμένα. Π.Ν. 9.

556. Ἡ τροφή τῶν φυλακισμένων πρέπει νὰ εἶναι ὑγιεινὴ καὶ ἀρκούσα.—Καθ' ὅσον ἡ ἐν τῇ φυλακῇ τάξις τὸ ἐπιτρέπει, δύναται νὰ δοθῇ εἰς τοὺς ὑποδίκους, ἢ εἰς

τοὺς εἰς ἀπλήν ἐπὶ πταίσματι ἢ πλημμελήματι ποινὴν καταδικασμένους, καλητέρα περιθαλψίς δι' ἰδίας αὐτῶν δαπάνης Π.Ν. 27.

557. Ἡ διαχείρισις τῆς ἐν ταῖς φυλακαῖς εὐταξίας ἀνατίθεται κυρίως εἰς τὴν κατὰ τόπον ἀστυνομίαν, ὑπὸ τὴν ἐπιτήρησιν τῶν μὲν εἰσαγγελέων διὰ τὰς φυλακάς τῶν ὑποδίκων, τῶν δὲ ἐπάρχων καὶ νομαρχῶν διὰ τὰς φυλακάς τῶν καταδίκων. — Ὅθεν οἱ εἰσαγγελεῖς, ἑπαρχοὶ, καὶ νομάρχαι ἐπισκέπτονται ἀπὸ καιρὸν εἰς καιρὸν τὰς φυλακάς, ἐρευνῶσι τὴν κατάστασιν αὐτῶν καὶ τὸν τρόπον, καθ' ὃν οἱ ἐπιστάται προσφέρονται πρὸς τοὺς φυλακισμένους, συντάττουν ἔκθεσιν τῶν γενομένων παρατηρήσεων, καὶ κατὰ τὰς περιστάσεις, φροντίζουν περὶ τῆς ἀνηκούσης τιμωρίας.

558. Περὶ τῆς ἐσωτερικῆς διακοσμήσεως καὶ διοικήσεως τῶν φυλακῶν τῶν ὑποδίκων, ὀφείλουν οἱ εἰσαγγελεῖς νὰ συντάσσωσι καὶ κοινοποιῶσιν ἰδιαιτέρας ὁδηγίας· τὸ αὐτὸ θέλουν πράττει οἱ νομάρχαι περὶ τῶν φυλακῶν τῶν καταδίκων.

559. Πᾶσα παρά τῶν ἐπιστατῶν τῶν φυλακῶν γενομένη παράβασις τῶν ἐν τῷ προηγουμένῳ ἄρθρῳ ἀναφερομένων ὁδηγιῶν καὶ ἄλλων διατάξεων τῶν νομαρχῶν καὶ εἰσαγγελέων, ἢ τῶν νομίμων ὁρισμῶν, τιμωρεῖται μὲ ποινὴν πειθαρχικὴν, καὶ χρείας καλούσης, μὲ ἐτι βαρυτέραν. — Ἡ πειθαρχικὴ ποινὴ καταγινώσκεται, ἐπὶ τῇ προτάσει τοῦ ἀρμοδίου εἰσαγγελέως, παρὰ τοῦ συμβουλίου τοῦ δικαστηρίου τῶν πλημμελειοδικῶν· καὶ πρὸς τοῦτο πέμπεται εἰς τὸν εἰσαγγελέα ἢ κατὰ τὰ ἄρθρα 557 καὶ 563 συντακτέα ἔκθεσις. Π.Δ. 560. Ὅργ. Δικ. 392.

560. Ἐάν τις φυλακισμένος παρεξέτράπη εἰς ἀπειλὰς, λοιδορίας, ἢ βίαν ἐναντίον ἄλλου φυλακισμένου, ἢ τοῦ ἐπιστάτου τῆς φυλακῆς, ἢ τινος τὴν ἐφορείαν τῆς

φυλακῆς ἐπιτετραμμένου ὑπάλληλου, ἢ κατέστη ὑπο-
 τῶς δραπετεύσεως, ὁ τοιοῦτος τιμωρεῖται, ἐν μὲν ταῖς
 φυλακαῖς τῶν ὑποδίκων, ὑπὸ τοῦ παρὰ τοῖς πρωτοδικαῖς
 εἰσαγγελέως, ἐν δὲ ταῖς τῶν καταδίκων, παρὰ τοῦ ἐ-
 νάρχου ἢ νομάρχου, δι' ἐλαττώσεως τῆς τροφῆς, ἢ δι'
 ἀσχηροτέρας καθείρξεως, ἐπιφυλαττομένης καὶ τῆς ἐπι-
 παραβάσει τῶν ἐν τῷ ποινικῷ νόμῳ ὠρισμένων, ἐπιμε-
 νεία τοῦ εἰσαγγελέως, ἐπιβλητέας ποινῆς.—Αὐτογνώμων
 τοῦ ἐπιστάτου τῆς φυλακῆς τιμωρεῖται, κατὰ τὸ ἄρ-
 ρον 559, μὲ πείθαρχικὴν ποινὴν, καθ' ὅσον δὲν ἦτο
 ἀναγκαῖα πρὸς ἀποτροπὴν ἐπικειμένου κινδύνου.

561. Ἐάν τις κατακρατῇται εἰς τόπον μὴ προσδιω-
 ρισμένον πρὸς φυλακὴν, ἢ καὶ εἰς φυλακὴν μὲν, ἀλλὰ
 κατὰ τρόπον μὴ νόμιμον, ὑπάγει ἐκεῖ προσκαλούμενος ἢ
 ἐπιτεπαγγέλτως ἕκαστος εἰσαγγελεὺς, ἢ ἄλλος τῶν ἐν
 τῷ ἄρρῳ 17 ἀναφερομένων ἐπὶ τῆς ἀνακρίσεως ὑπάλ-
 ληλων, ἐλευθερόνει παραχρῆμα τὸν αὐτογνώμονως ἢ πα-
 ρανόμως φυλακισθέντα, ἢ, κατὰ τὰς περιστάσεις, τὸν
 παραβιάσει εἰς τὸν ἀρμόδιον ὑπάλληλον· ἄλλως, τιμω-
 ρεῖται μὲ τὴν ποινὴν, τὴν ἐπιβαλλομένην εἰς τοὺς συ-
 ναίτους αὐτογνώμονος φυλακίσεως. Π.Ν. 322.324.

562. Ἐάν ὁ ἐπιστάτης τῆς φυλακῆς ἀποποιηθῇ τὸ
 ἐπιδείξαι φυλακισμένον τινά, τὸ ἐντάλμα τῆς συλλή-
 φως ἢ φυλακίσεως, ἢ τὰ βιβλία τῆς φυλακῆς, εἰς τὸν
 ἐπιτετραμμένον τὴν ἐφορείαν τῶν φυλακῶν ὑπάλληλον,
 τιμωρεῖται ἐπὶ τούτῳ καὶ μόνῳ ἕνεκεν αὐτογνώμονος φυ-
 λακίσεως. Π.Ν.328.

563. Περὶ πάσης ἐν τινι φυλακῇ ἀνακαλυφθείσης ἐλ-
 λείψεως περὶ τὴν τάξιν, ἢ παραβάσεως, συντάττεται πα-
 ραχρῆμα ἐκθesis, καὶ πέμπεται, κατὰ τὰς περιστάσεις,
 εἰς τὸν παρὰ τοῖς πρωτοδικαῖς εἰσαγγελέα, ἢ εἰς τὸν
 ἐνάρχον ἢ νομάρχην. Π.Δ.72.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΡΙΤΟΝ

*Αποκατάστασις.

564. Ἡ ἐκτέλεσις τῆς ποινῆς δὲν ἀναιρεῖ ὅλας τὰς συνεπείας αὐτῆς καὶ ἰδίως τὴν στέρησιν τῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων καὶ ἰδιαιτέρων τιμῶν. — Μόνον διὰ τῆς ἀποκαταστάσεως παύουν ὅλα τὰ ἀποτελέσματα. Π.Ν. 21. Π.Δ. 550. Δικ. Ὁργ. 47.

+ 565. * Ἡ ἀποκατάστασις δὲν γίνεται, εἰμὴ πέντε ἔτη μετὰ τὴν συμπλήρωσιν ἢ τὴν παραγραφὴν τῆς ποινῆς, καὶ μόνον ἂν ὑπάρχωσιν ἀποδεικτικὰ τῶν κατὰ τόπον ἀρχῶν, ἐπικυρωμένα παρὰ τοῦ ἐπάρχου, περὶ τῆς κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο καλῆς διαγωγῆς εἰσάγεται εἰς τὸ ἀρμοδίον δικαστήριον τῶν ἐφετῶν καί, κατὰ γνωμοδότησιν τοῦ ὑπουργικοῦ συμβουλίου καὶ ἀναφορὰν τεῦ ἐπὶ τῇ δικαιοσύνης ὑπουργείου, ἀπονέμεται παρὰ τοῦ Βασιλέως συμφώνως μὲ τὰ ἐν τοῖς ἐπομένοις ἀρθροῖς ὠρισμένα. Π. Δ. 568.

+ 566. Ἡ αἴτησις, φέρουσα τὰς ἀναγκαίας ἀποδείξεις (ἀρθ. 565), ἐγχειρίζεται εἰς τὸν παρὰ τοῖς ἐφέταις εἰσαγγελέα, καὶ δημοσιεύεται ἐν περιλήψει παρ' αὐτοῦ, προσκαλοῦντος συγχρόνως τὸν βουλούμενον νὰ κάμῃ ἀντίρρῃσιν, νὰ ἐμφανισθῇ ἐπὶ τούτῳ ἐντός τριῶν μηνῶν. Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ὀφείλουν οἱ τε παρὰ τοῖς πρωτοδικαῖς εἰσαγγελεῖς καὶ οἱ λοιποὶ ὑπάλληλοι νὰ κοινοποιήσουν εἰς

* Τὸ ἀρθρον 565 δημοσιεύεται ὡς ἀντικατεστάθη ὑπὸ τοῦ Νόμου ΥΝΓ' τῆς 18 Μαρτ. 1858. Περὶ τροποποιήσεως τῶν ἀρθ. 565 καὶ 568 τῆς ποιν. δικονομίας.

τὸν παρὰ τοῖς ἐφέταις εἰσαγγελέα, ὅ,τι γινώσκουν κατὰ τοῦ ἀναφερομένου.

567. Μετὰ τὴν παρέλευσιν τῆς ἐν τῷ προηγουμένῳ ἀρθρῷ ὠρισμένης προθεσμίας, ὅλοι οἱ ἀντιλέγοντες, ὅσοι ἐμφανίσθησαν ἤδη, καλοῦνται εἰς τὴν δημοσίαν συνεδρίασιν, καθ' ἣν, ἀφοῦ ἀγορεύσουν ὁ τε παρὰ τοῖς ἐφέταις εἰσαγγελεὺς καὶ οἱ ἤδη ἐμφανισθέντες διάδικοι, καὶ ληφθῶσιν ὑπ' ὄψιν ὅλαι αἱ ἐλθοῦσαι ἀναφοραὶ τῶν ἀρχῶν, ἀποφασίζει πρῶτον τὸ δικαστήριον, ἂν ἡ αἵτησις ἦναι παραδεκτὴ κατὰ τὸ ἄρθρον 565, καὶ ἔπειτα γνωμοδοτεῖ, ἂν ἦναι βάσιμος.

568 * Ἡ ὑπὲρ τῆς ἀποκαταστάσεως γνωμοδότησις ὑποβάλλεται ὑπὸ τοῦ παρὶ τοῖς ἐφέταις εἰσαγγελέως εἰς τὸ ἐπὶ τῆς δικαιοσύνης ὑπουργεῖον, καὶ παρ' αὐτοῦ, πρῶτον μὲν εἰς τὸ ὑπουργικὸν συμβούλιον πρὸς γνωμοδότησιν, ἔπειτα δὲ εἰς τὸν Βασιλέα πρὸς ἀπόφασιν. — Ἡ δοθεῖσα ἀποκατάστασις δημοσιεύεται, ἐπιμελεία τοῦ παρὰ τοῖς ἐφέταις εἰσαγγελέως, καὶ γράφεται εἰς τὸ περιθώριον τοῦ πρωτοτύπου τῆς καταδικαστικῆς ἀποφάσεως. Π.Δ. 565. Θ

* Ἀρθρα ἀκροτελεύτια.

569. Ὁ παρῶν νόμος ἐμβαίνει εἰς ἐνέργειαν δεκάτεσσαρας ἡμέρας μετὰ τὸν ἐν τῇ ἐφημερίδι τῆς κυβερνήσεως δημοσιευθῆσόμενον σχηματισμὸν τῶν δικαστηρίων καὶ ἀπὸ τῆς ἡμέρας ταύτης καταργοῦνται ὅλαι αἱ ἀντιβαίνουσαι εἰς αὐτὸν προλαβοῦσαι διατάξεις καὶ οἱ νόμιμοι ὀρισμοί. Ὅλαι αἱ μέχρις ἐκείνης τῆς ἐποχῆς μὴ ἐκδίκαι-

* Δημοσιεύεται ὡς ἀντικατεστάθη ὑπὸ τοῦ Νόμου ΥΝΓ' τῆς 18 Μαρτίου 1858.

Θ. Ἐξουσιοθεσίαν ἔχει ὁ Νόμος 565-568 ὅσον πρὸς
2236 ἀφ. 5.

Δημόσια Κεντρικὴ Βιβλιοθήκη Βεροῦνης

σθεῖσαι ἔτι ἀνακρίσεις θέλουν κριθῇ κατὰ τὸν παρὸντα νόμον*.

570. Εἰς τὸν Ἡμέτερον ἐπὶ τῆς δικαιοσύνης γραμματέα ἀνατίθεται ἡ ἐκτέλεσις καὶ δημοσίευσις τοῦ παρὸντος νόμου.

Ἐξεδόθη ἐν Ναυπλίῳ τῇ 10 (22) Μαρτίου 1834.

* Ἡ Ποιν. Δικ. ἐτέθη εἰς ἐνέργειαν ἀπὸ τῆς 25 Ἰανουαρίου 1835 κατὰ τὸ Β. Δ. 1 Ἰαν. 1835. Ἐν Ἐπτανήσῳ δὲ ἀπὸ 24 Μαρτ. 1866 κατὰ τὸ Β. Δ. 11 Φεβρουαρ. 1866. Ἐν Ἡπειροθεσσαλίᾳ ἀπὸ τῆς 30 Μαρτίου 1882 κατὰ τὸν Νόμον ΠΜ' τῆς 19 [20] Μαρτίου 1882 ἄρθρον 1.

NOMOI ΕΙΔΙΚΟΙ

Τροποποιοῦντες καὶ συμπληροῦντες

τῆς

Περίκλειας Δικονομίας

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Νόμος ΑΧΙς' 22 Δεκεμβρίου 1887.—Περὶ προσθήκης ἐδαφίου εἰς τὸ
ἄρθρον 2 τῆς Ποινικῆς Δικονομίας. (')

Μετὰ τὸ ὑπ' ἀριθ. 2 ἐδάφιον τοῦ δευτέρου ἁρθρου τῆς
Ποινικῆς Δικονομίας καὶ πρὸ τοῦ τελευταίου ἐδαφίου τοῦ
αὐτοῦ ἁρθρου παρεντίθεται ἐδάφιον ὑπ' ἀριθ. 3 ἔχον ὡς
ἑξῆς :

3. «ἔπραξαν ληστείαν ἐν τῇ ὁμόρῳ χώρᾳ· ἐὰν ἐν τῇ
περίπτῳσει ταύτῃ ὁ Ὑπουργὸς τῆς Δικαιοσύνης ἐγκρίνῃ
νὰ παραγγείλῃ ἐπὶ τούτῳ ἀνάκρισιν.

Νόμος ΒΣΙΗ' 8 Φεβρουαρίου 1894.—Περὶ ἀντικαταστάσεως τοῦ ἁρ-
θρου 43 τῆς Ποινικῆς Δικονομίας. (')

Νόμος ΒΙΕ' 11 Ἰουλίου 1892. Περὶ μεταρρυθμίσεως τοῦ ἁρθρου 228
τῆς Ποινικῆς Δικονομίας. (')

Εἰς τὸ ἄρθρ. 228 τῆς ποινικῆς δικονομίας προστίθεν-
ται τὰ ἐπόμενα ἐδάφια. (****)

Νόμος ΑΥΕΒ' 28 Μαΐου 1887.—Περὶ συμπληρώσεως καὶ μεταρρυθ-
μίσεως τῶν ἁρθρῶν 336, 337, 338 καὶ 341 τῆς ποινικῆς δικο-
νομίας. (*****)

1. Τὰ ἄρθρα 336, 337, 338 καὶ 341 τῆς ποινικῆς
δικονομίας ἀντικαθίστανται διὰ τῶν ἐπομένων. (*****)

(') Ἐφ. Κ. 1887 σελ. 1397.

(') Ἐφ. Κ. 1894 τεύχος Α' σ. 29. Ὁ νόμος οὗτος παραλείπεται
ὡς τεθεὶς ἐν ἁρθρ. 43.

(') Ἐφ. Κ. 1892 σελ. 782.

(****) Ἐπιθετὸν ἄρθρον 228 Ποιν. Δικ. ἐνθα ἐδημοσιεύθησαν.

(*****') Ἐφ. Κ. 1887 σ. 515.

(*****') Ταῦτα παραλείπονται, διότι ἐτέθησαν ὑπὸ τὰ σχετικὰ ἄρθ.

ΑΠ. 54 (1893). Κατὰ τὸ ἀντικατασταθὲν ὑπὸ τοῦ ΑΥΕΒ' Νόμου ἄρθρον 341 καὶ τὸ ἄρθρον 339 Ποιν. Δικ., γενομένη: ἀνακοπῆς, ἢ κατ' ἐρήμην ἀπόφασις καθίσταται ἄκυρος, ἐξαιρουμένων τῶν δικαστικῶν ἐξόδων, ἅτινα βαρύνουσι τὸν ἀνακόπτοντα, μόνον ἐὰν ὁ ἀνακόπτης ἀπειθήσας δὲν ἐμφανισθῇ, ἀπορρίπτει τὸ δικαστήριον τὴν ἀνακοπὴν τοῦ καὶ ἀποκαθίστησι τὴν ἐρήμην ἀπόφασιν.

Ὁ λόγος ἀναιρέσεως, ὅτι ἐσφαλμένως ἐφηρμόσθη καὶ ψευδῶς ἤρμαινευθῇ ὁ Νόμος ΑΥΕΒ' τοῦ 1887, ὁ συμπληρώσας καὶ μεταφραζόμενος τὰ ἄρθρα 336, 337, 338 καὶ 341 Ποιν. Δικ., ὁ μὴ ἐπιτρέπων δευτέραν ἀνακοπὴν κατὰ τῆς ἀπορριψάσης τὴν πρώτην ἀνακοπὴν ἀποφάσεως, ἐστὶν ἀπορριπτέος διὰ τε τὰ ἐν τῇ προηγουμένη αἰτιολογίᾳ τῆς παρούσης λεγθέντα, καὶ διότι ἡ ἐσφαλμένη ἐρμηνεία καὶ ψευδὴς ἐφαρμογὴ τῶν ἄρθρων Ποιν. Δικ., δὲν ὑπάγονται εἰς οὐδεμίαν τῶν περιπτώσεων τῶν ἐν ἄρθρῳ 407 Ποιν. Δικ. ἀναγεγραμμένων καὶ φερούσων ἀναίρεσιν· ἡ δὲ ἀναφερομένη περίπτωσις τοῦ ἐδ. 11 τοῦ ἄρθρου τούτου ἀφορᾷ εἰς τὴν ἐσφαλμένην ἐφαρμογὴν καὶ ψευδῇ ἐρμηνείαν Ποιν. Νόμου· οὐχὶ δὲ καὶ τῶν διατάξεων Ποιν. Δικ., αἱ δὲ ἀντικατασταθεῖσαι διατάξεις αὐτῆς ὑπὸ τοῦ μνησθέντος νόμου δὲν εἶναι διατεταγμέναι ἐπὶ ποινῇ ἄκυρότητος.

2. Αἱ ἀνωτέρω διατάξεις ἐφαρμόζονται καὶ ἐπὶ πλημμελημάτων, κατὰ τὰ ὀριζόμενα ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 403 τῆς ποινικῆς δικονομίας.

Νόμος ΒΟΒ'. 5 Αὐγ. 1892.—Περὶ ἀντικαταστάσεως τοῦ ἄρθρ. 427 τῆς Ποινικῆς Δικονομίας*.

Νόμος 10. Αὐγ. 1838.—Περὶ παραβολίου**.

1. Τὸ κατὰ τὸ ἄρθρ. 975 καὶ 823 τῆς πολιτικῆς καὶ 485 § 1 τῆς ποινικῆς δικονομίας εἰς διακοσίας καὶ εἰς ἑκατὸν δραχμὰς ὠρισμένον ἀποτυχίας πρόστιμον (παραβολίον), καταδιβάλλεται ἐν μὲν τῇ πρώτῃ περιπτώσει εἰς δραχμὰς ἑκατόν, ἐν δὲ τῇ δευτέρᾳ εἰς δραχμὰς πενήκοντα.

* Ἐφ. Κ. 1852 σ. 949. Ὁ νόμος οὗτος παραλείπεται ἐνταῦθα, διότι ἐτέθη ἐν ἄρθρ. 427.

** Ἐφ. Κ. 1838 σελ. 63.

2. *

Νόμος ΥΝΓ' 18 Μαρτ. 1858.—Περὶ τροποποιήσεως τῶν ἀρθρ. 565 καὶ 568 τῆς ποινικῆς Δικονομίας. **

Τὰ ἀρθρα 565 καὶ 568 τῆς Ποιν. Δικον. τροπολο-
γούνται ὡς ἔπεται. ***

Νόμος ΒΡΑΕ' τῆς 23 Ἰανουαρίου 1893.—Περὶ συστάσεως δικαστη-
ρίου Κακουργιοδικῶν ἐν τῇ Ἡγεμονίᾳ τῆς Αἰγύπτου. (****)

ΑΠ. 8 (1895). Ἐπειδὴ ἐκ μὲν τῶν ἀπὸ 21 Ἀπριλίου 1894 δύο ἀπο-
δεικτικῶν ἐπιδόσεως τοῦ δικαστικοῦ Κλητῆρος Σ. προκύπτει, ὅτι εἰς
τοὺς ἀναιρεσεῖστας ἐπεδόθησαν νομίμως κλήσεις τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Ἀ-
θήναις Ἐφέταις εἰσαγγελέως, δι' ὧν ἐκλήθησαν νὰ ἐμφανισθῶσι τὴν 2
Μαΐου 1894 καὶ δικασθῶσι διὰ τὰς περὶ ὧν πρόκειται πράξεις· ἐκ δὲ
τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ἐξάγεται ὅτι μὴ γενομένης τῆς δίκης
κατὰ τὴν ὁρισθεῖσαν ταύτην ἡμέραν, εἰδοποιήθησαν οἱ ἀναιρεσεῖοντες
νὰ ἐμφανισθῶσι τὴν 11 Μαΐου 1894 καὶ δικασθῶσιν ὡς ὑπαίτιοι τῶν
αὐτῶν πράξεων, καθ' ἃ προκύπτει ἐκ τῶν ἀπὸ 2 Μαΐου 1894 πρακτι-
κῶν συνεδριάσεως τοῦ αὐτοῦ δικαστηρίου, τὰ ὅποια ἔλαβε τοῦτο ὑπ'
ὄψιν, βεβασιῶν συνάμα, ὅτι περιεῖχε τὴν εἰδοποίησιν ταύτην πρὸς αὐ-
τοὺς γενομένην ὥστε προηγήθη κλήτευσίς πρὸς ἐμφάνισιν κατὰ τὴν
συζήτησιν τὴν τελεσθεῖσαν τὴν 18 Μαΐου 1894, ἐντὸς τῆς νομίμου προ-
θεσμίας γενομένη· ὁ δὲ ἰσχυρισμὸς τῶν ἀναιρεσεῖοντων, ὅτι ἡ τοιαύτη
διὰ τοῦ πρακτικοῦ εἰδοποίησις δὲν ἀναπληροῖ, οὐδὲ ἀντικαθιστᾷ τὴν διὰ
κλήσεως (νέας) κλήτευσιν τόσῳ μᾶλλον ὅσω οὐδαμῶς ἀνεγνώρισαν τὴν
τοιαύτην εἰδοποίησιν, οὐδὲ τὴν ὑπαρξίν τῶν τοιούτων πρακτικῶν γι-
νώσκουσιν, ὡς προτείνεται, οὐδεμίαν δύναται νὰ ἔχῃ ἐπιρροήν, διότι
δὲν ἰσχυρίζονται ρητῶς, ὅτι δὲν ἐγένετο ἀναβολὴ εἰς ὠρισμένην ἡμέραν
καὶ γνωστοποίησις αὐτῆς πρὸς αὐτοὺς, ἀλλ' ὅτι δὲν ἀνεγνώρισαν τὴν
εἰδοποίησιν, ὅπερ δὲν εἶναι ἀναγκαῖον, οὐδὲ γινώσκουσι τὴν ὑπαρξίν
τῶν τοιούτων πρακτικῶν, ὅπερ ἐμφαίνει, ὅτι δυνατόν μὲν νὰ ἔγειναν καὶ
νὰ ὑπάρχωσι, ἀλλ' ὅτι αὐτοὶ ἀγνοοῦσι τὴν ὑπαρξίν των, ὥστε μὴ γε-

* Περιεῖχε διάταξιν διαδοτικήν.

** Ἐφ. Κ. 1858 σ. 9.

*** Τὸ περιεχόμενον τοῦ ἀρθρου παραλείπεται ὡς δημοσιευθὲν ἐν
ἀρθροῖς 565 καὶ 568.

(****) Ὁ Νόμος οὗτος ἐδημοσιεύθη ἐν τεύχει «Διπλωματικῆ καὶ
προξενικῆ Νομοθεσίας» σελ. 319.

νομένης ρητῆς καὶ ὠρισμένης ἀρνήσεως τῆς ὑπάρξεως τοῦ πρακτικοῦ, ἔπεται, ὅτι, γενομένης ἀπαξ κλητεύσεως νομίμου, ἀναβληθείσης δὲ τῆς δίκης εἰς ὠρισμένην ἡμέραν, παρόντων τῶν κατηγορουμένων καὶ εἰδοποιηθέντων ἐπὶ τούτῳ, δὲν ἀπηγεῖτο νέα κλητεύσεις, ὡς ἐκπληρωθέντος τοῦ σκοποῦ τοῦ νόμου τοῦ νὰ λᾶθωσιν ἐγκαίρως γινώσιν τῆς δικασίμου οἱ κατηγορούμενοι.

Ἐπειδὴ ἐὰν τυχὸν ὁ πρόεδρος τῶν Συνόδων καὶ οἱ σύνεδροι δὲν διορισθῶσι δεκαπέντε τοῦλάχιστον ἡμέρας πρὸ τῆς λήξεως τῆς συνόδου, [23 Ἰανουαρίου 1893 ἄρθρ. 8 ΒΡΛΕ νόμου] δὲν ἐπέρχεται κακὴ σύνθεσις τοῦ δικαστηρίου τῶν Συνόδων διότι ἡ διάταξις αὕτη δὲν ἐτέθη ὡς προσὸν τοῦ δικάζειν τοὺς συνέδρους, ἤτοι τῆς συγκροτήσεως τοῦ δικαστηρίου τῶν συνόδων, ἀλλ' ὅπως δύνανται οἱ διοριζόμενοι νὰ λαμβάνωσι γινώσιν τοῦ διορισμοῦ, νὰ προσέρχωνται πρὸς συγκροτήσιν, καὶ ἐν περιπτώσει οἰουδὴποτε κωλύματος ἀντικαθιστῶνται καὶ μὴ ἐμποδίζεται ἡ ἐναρξίς καὶ ἐξακολούθησις τῶν συνεδριάσεων καὶ συζητήσεων τοῦ κακουργιοδικείου, ὡς προδήλως προκύπτει ἐκ τῶν σχετικῶν διατάξεων τοῦ νόμου.

Ἐπειδὴ ὁ λόγος, ὅτι ἐξεδικάσθησαν πράξεις μηδεμίαν σχεσίαν καὶ συνάψειαν πρὸς ἀλλήλας ἔχουσαι, εἰς οὐδεμίαν τῶν περιπτώσεων ἁρθρου 458 Ποιν. Δικ., δι' ἧς καὶ μόνας ἐπιτρέπεται ἀιρέσεις, ὑπάγεται, τῶν περὶ συναφείας διατάξεων Ποιν. Δικ. μὴ διατασσομένων ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος τῆς διαδικασίας.

Ἐπειδὴ καὶ ὁ λόγος, ὅτι παρανόμως ἐξητάσθησαν ὡς μάρτυρες οἱ τὴν κατ' οἶκον ἔρευναν ἐνεργήσαντες, παρὰ τὴν συνθήκην ὑπάλληλοι καὶ τοῖς ὑπεδείχθησαν τὰ κατασχθέντα ὡς πειστήρια δὲν εἶναι βέβαιοι, διότι οἱ μάρτυρες ἐξετάζονται περὶ παντὸς πράγματος συντελοῦντες εἰς ἀνακάλυψιν τῆς ἀληθείας καὶ οὐδεμία διάταξις ἀπαγορεύει τὴν εἰς αὐτοὺς ἐπίδειξιν τῶν ὡς πειστηρίων κατασχθέντων καὶ ἐὰν ἡ κατάσχισις ἐγένετο παρὰ τὰς διατάξεις τοῦ νόμου.

Ἐπειδὴ ὡς προκύπτει ἐκ τῶν πρακτικῶν τῆς δίκης, ὁ ὡς μάρτυς ἐξετασθεὶς Σ., μωαμεθανὸς τὸ θρήσκευμα δὲν ὠρκίσθη ὡς οἱ ἄλλοι ἐξετασθέντες μάρτυρες διὰ τῆς ἀνυψώσεως τῆς δεξιᾶς καὶ ἐκφωνήσεως τῶν αὐτῶν λέξεων ἀλλ' ἐπὶ τῷ Κορανίῳ καὶ ἐκφωνήσεως ἐτέρων λέξεων, διότι δὲν ἦτο ἰθαγενὴς μωαμεθανός, ὡς οὗτοι, ἀλλὰ Κερκασίος μωαμεθανός, ὠρκισθεὶς διὰ τοῦτο τὸν ὅρκον τῶν Κερκασίων μωαμεθανῶν, ὡς βεβαίον τὸ Δικαστήριον, καὶ οἱ ἀνααιρεσιόντες οὐδεμίαν προσάγουσι περὶ τοῦ ἐναντίου ἀπόδειξιν τοῦ παρὰ τοῖς μὴ ἰθαγενεῖς μωαμεθανοῖς νενομισμένου καὶ εἰθισμένου ὅρκου.

Ἐπειδὴ ὁ ἐξετασθεὶς μάρτυς Π. εἶναι μωαμεθανὸς τὸ θρήσκευμα καὶ ἰθαγενὴς καὶ ὠρκίσθη τὸν ὅρκον τῶν ἰθαγενῶν μωαμεθανῶν, ὡς προκύπτει ἐκ τῶν πρακτικῶν αὐτῆς ἡ δ' ἐν αὐτοῖς παράλειψις τῆς λέξεως «τὸ θρήσκευμα» παρὰ τῇ λέξει «μωαμεθανός» ἐνῶ εἰς τοὺς ἄλλους μάρτυρας ἀναφέρονται ἀμφοτέραι οὗται, δὲν καθιστᾷ ἀμφίβολον τὸ θρήσκευμά του, ὅπερ ἀριδῆλως ὀρίζεται διὰ μόνης τῆς λέξεως «μωαμεθα-

νόμῳ δηλωτικῆς θρησκευματος οὔσης καὶ οὐχὶ ἐθνότητος ἢ ἄλλης ιδιότητος.

Ἐπειδὴ, ἂν καὶ ἐκ τῶν πρακτικῶν τῆς δίκης προκύπτῃ ὅτι ὁ πρόεδρος τῶν συνεδρίων ἐξετέλεσε τὰ τοῦ ἄρθρ. 427 Ποιν. Δικ., ὡς ἀντεκαταστάθῃ διὰ τοῦ ΒΟΒ' τῆς 5 Αὐγούστου 1892 νόμου, ἀναμνήσας εἰς τοὺς ἐνόρκους τὰ καθήκοντά των καὶ ἀναπτύξας τὴν νομικὴν ἐννοίαν τῶν ζητημάτων ἐκάστου, οὐ, ἦττον καὶ ἂν παρελείπετο τοῦτο, δὲν ἐπερχεται ἀναίρεσις, εἰς μηδεμίαν τῶν περιπτώσεων ἄρθρ. 458 Ποιν. Δικ. δυναμένης νὰ ὑπαχθῇ τῆς παραλείψεως ταύτης.

Ἐπειδὴ ὡς προκύπτει ἐκ τῶν θεθέντων ζητημάτων καὶ τῆς ἐτυμηγορίας τῶν ἐνόρκων καὶ τῆς καταδικαστικῆς ἀποφάσεως, δὲν ἐκπηρύχθη ἐνόρκος καὶ καταδικάσθῃ ὁ ἀναιρεσιῶν Ν. δι' ἄλλας πράξεις παρὰ τὰς εἰσαγγελίας διὰ τοῦ ἐγκλητηρίου καὶ τοῦ Βουλευματος, ἀλλὰ διὰ τὰς αὐτάς, ἄλλως χαρακτηρισθείσας ἐλαφρότερον ἐπὶ συνεργείᾳ, ὅπερ ρητῶς ἐπιτρέπεται [421 καὶ 430 Ποιν. Δικ.].

Νόμος ΒΩΖ' τῆς 11 [13] Φεβρ. 1901.—Περὶ τροποποιήσεως Διατάξεων τινων τῆς Ποινικῆς Δικονομίας.

1. Τὰ ἄρθρα 207, 208, 236, 261, 262, ἐδ. α' καὶ 432 ἐδ. α' τῆς Ποιν. Δικονομίας ἀντικαθίστανται οὕτω. (*)

2. Ἐὰν ὑπάρχῃ ἤδη διατεταγμένη σύλληψις ἢ προφυλάκισις ἐπὶ πλημμελήματι παρὰ τὰς διατάξεις τοῦ προηγουμένου ἄρθρου, διατάσσεται ἡ ἀποφυλάκισις ἢ ἡ κατάργησις τῆς ἰσχύος τῶν περὶ συλλήψεως διατάξεων διὰ βουλευματος τοῦ ἀρμοδίου Συμβουλίου τῶν Πλημμελειοδικῶν.

Νόμος Μ' τῆς 28 Ἰουν. 1846. Περὶ ἐκτελέσεως τῆς θανατικῆς ποινῆς. (**)

1. Τὸ ἄρθρ. 5 τοῦ ποινικοῦ Νόμου τροπολογεῖται ὡς ἐφεξῆς.—« Ἡ θανατικὴ ποινὴ ἐκτελεῖται διὰ τῆς λαιμητόμου, ἢ διὰ τομφεκισμοῦ. »—*** « Τὸ σῶμά του ἐντα-

(*) Τὰ ἄρθρα 207, 208, 236, 261, 262 ἐδ. 1 καὶ 432 ἐδ. 1 ἐδημοσιεύθησαν ἐν τῷ χειμένῳ τῆς Ποιν. Δικονομίας.

Εφ. Κ. 1846 σ. 21.

*** Τὸ δευτερον ἐδάφειον τοῦ πρώτου ἄρθρου κατηργήθη διὰ τοῦ ψηφίσματος 31 ὁβρίου 1862 περὶ καταργήσεως τοῦ πολιτ. θανάτου.

φιάζεται ἡσύχως καὶ ἄνευ τινὸς πομπῆς διὰ τῆς ἀστυνομίας, εἰμπορεῖ δὲ καὶ κατ' ἐγκρισιν τῆς ἰδίας ἀρχῆς καὶ νὰ παραδοθῇ ζητηθὲν εἰς χεῖρας τῶν συγγενῶν διὰ νὰ ἐνταφιασθῇ παρ' αὐτῶν μὲ ἄκραν σιγὴν.»

2. « Ἡ διάταξις τοῦ § 1 τοῦ ἀνωτέρω ἄρθρου ἐφαρμόζεται καὶ εἰς τοὺς πρὸ τῆς ἐκδόσεως τοῦ παρόντος Νόμου καταδικασθέντας εἰς θάνατον».

Ψήφισμα 31 Ὀκτωβρίου 1862. Περὶ καταργήσεως τοῦ Πολιτικοῦ θανάτου. *

1. Ὁ Πολιτικὸς θάνατος μεθ' ὅλων τῶν συνεπειῶν αὐτοῦ καταργεῖται.

2. Ἀφ' ἧς δημοσιευθῇ ἡ τελεσίδικος ἀπόφασις, ὅ δι' αὐτῆς εἰς θάνατον ἢ εἰς ἰσόβια δεσμὰ καταδικασθεὶς διατελεῖ εἰς κατάστασιν νομίμου ἀπαγορεύσεως. Ἐπίσης ἐπιφορτίζονται ὡς πρὸς αὐτὸν αἱ διατάξεις τοῦ Ποινικοῦ νόμου καὶ τῆς Ποινικῆς δικονομίας περὶ τῶν ἀποτελεσμάτων τῆς εἰς πᾶσαν ἄλλην ἐγκληματικὴν ποινὴν καταδίκης.

3. Αἱ διατάξεις τῶν ἀνωτέρω ἄρθρων ἐφαρμόζονται καὶ ὑπὲρ τῶν πρὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος ψήφισματος εἰς θάνατον ἢ εἰς ἰσόβια δεσμὰ καταδικασθέντων, μὴ παραβλαπτομένων ὁμως τῶν τυχόν κεκτημένων ἀπὸ τρίτους δικαιωμάτων.

4. Τὸ ἐδάφιον 2 τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ἀπὸ 28 Ἰουνίου 1846 Νόμου, τὸ ἄρθρον 7 τοῦ Ποινικοῦ Νόμου, καὶ τὸ ἄρθρον 468 τῆς Ποινικῆς Δικονομίας, καθὼς καὶ πᾶσα ἄλλη διάταξις εἰς τὸ παρὸν ψήφισμα ἀντικειμένη, καταργοῦνται.

* Ἐφ. Κ. 1862 σ. 8.

Νόμος ΒΝΘ' 31 'Ιουλίου 1892. — Περί ἐκτελέσεως τῆς θανατικῆς ποινῆς. (*)

1. Αἱ τελεσιδίκαι ἀποφάσεις, αἱ καταγινώσκουσαι ποινὴν θανάτου ὑποβάλλονται πρὸ τῆς ἐκτελέσεώς των εἰς τὸν Βασιλέα. — Ἡ ποινὴ τοῦ θανάτου ἐκτελεῖται τῇ ἐπιμελείᾳ τοῦ ἀρμοδίου παρ' ἐφέταις εἰσαγγελέως ἐν τόπῳ καὶ χώρῳ παρ' αὐτοῦ ὀρίζεμένοις, ἐὰν ἐντὸς δύο μηνῶν ἀπὸ τῆς ὑποβολῆς τῆς ἀποφάσεως εἰς τὸν Βασιλέα δὲν μεταβληθῇ ἡ ποινὴ διὰ Β. χάριτος.
2. Κατὰ πᾶσαν ἐκτέλεσιν, ἐκτὸς τῆς ἀναγκαίας στρατιωτικῆς δυνάμεως, παρίσταται ὁ παρ' ἐφέταις ἢ ὁ παρὰ πλημμελειοδίκαις εἰσαγγελεὺς τοῦ τόπου τῆς ἐκτελέσεως, ὁ παρ' αὐτοῦ ὀριζόμενος δικαστικὸς γραμματεὺς, εἰς ἱερεὺς, καὶ ὁ ἀντιπρόσωπος τῆς δημοτικῆς ἀρχῆς τοῦ τόπου τῆς ἐκτελέσεως. Βεβαιοῦται δὲ ἡ ἐκτέλεσις δι' ἐκθέσεως ὑπογραφομένης ὑπὸ τε τοῦ εἰσαγγελέως καὶ δικαστικοῦ γραμματέως. Ἀντίγραφον τῆς ἐκθέσεως ταύτης δημοσιεύεται τῇ ἐπιμελείᾳ τοῦ εἰσαγγελέως διὰ καταχωρίσεως ἐν τῇ Ἐφημ. τῆς Κυβερνήσεως καὶ διὰ τοιοκλήσεως ἐν ταῖς πρωτευούσαις τοῦ δήμου, ἐνθα ἐξετέλεσθῃ ἡ ποινὴ, καὶ τῆς τελευταίας τοῦ καταδίκου κατ' ἐκτέλεσιν.

Αἰτιολογικὴ Ἐκθεσίς ἐπὶ τοῦ νῦν Νόμου ΒΝΘ'.

Τὸ Διάταγμα τῆς 9/24 Μαΐου 1835 καὶ ὁ συμπληρῶν τοῦτο νόμος τῆς 9 'Ιουνίου 1870, παρὰ τὸν κανόνα, ὅτι ἡ ἀπόφασις ἐκτελεῖται κατὰ τὴν τελεσιδικίαν, ἀναστέλλουσι τὴν ἐκτέλεσιν τῆς τελεσιδικίου ἀποφάσεως, τῆς καταγινώσκουσας τὴν ποινὴν τοῦ θανάτου. Πρὶν ἢ ἐκτελεσθῇ τοιαύτη ἀπόφασις, πρέπει νὰ ὑποβληθῇ ἐντὸς μηνὸς μετὰ τὴν τελεσιδικίαν εἰς τὸν Ἀνώτατον Ἀρχοντα. Ἡ διάταξις αὕτη σκοπὸν ἔχει νὰ καταστήσῃ δυνατόν τὴν ἐνάσκησιν τῆς προνομίας τῆς ἀπονομῆς

(*) Ἐφ. Κ. 1892 σ. 931.

χάριτος, διότι, ἐὰν ἡ ποινὴ ἐξετελεῖτο ἀμέσως μετὰ τὴν τελεσίδικον, ἡ ἐνάσκησις τῆς προνομίας ταύτης ἤθελεν εἶναι ἀδύνατος. Ἐν τούτοις μὴ ὀρίζοντος τοῦ νόμου τὸν τρόπον καθ' ὃν δηλοῦται ἡ θέλησις τοῦ Ἡγεμόνος, ἐν ἣ περιπτώσει δὲν ἐγκρίνει τὴν ἀπονομὴν χάριτος, ἡ ποινὴ παύει νὰ ἐκδοθῇ Β. Διάταγμα, διατάσσει τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ποινῆς, ἡ ἐπίσης διὰ Β. Δ. πρέπει νὰ δηλωθῇ ἡ θέλησις του ὅτι θεωρεῖ τὸν καταδικασθέντα ἀνάξιον Β. χάριτος. — Τὸ Β. Δ. τὸ διατάσσει τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ποινῆς ἔχει τὴν ἔννοιαν, ὅτι ἡ τελεσίδικος ἀπόφασις, ἵνα ἐκτελεσθῇ, ἔχει ἀναγκὴν ἐπικυρώσεως. Τῷ ὄντι εἰς τινὰ κράτη τῆς Γερμανίας ὡς ἐν Πρωσσίᾳ, δὲν ἐξετελοῦντο τοιαῦτα ἀποφάσεις, ἐὰν δὲ ἐπιτρέπετο ἡ ἐκτέλεσις των ὑπὸ τοῦ Ἡγεμόνος. Τοῦτο ὅμως βραδύται, ὅταν εὐεωρήθῃ ὡς ἀντικείμενον εἰς τὰς γενικὰς ἀρχὰς περὶ τοῦ κυρίου τῶν δικαστικῶν ἀποφάσεων, καὶ διὰ τοῦτο ρητῶς ἐν τῇ ποινικῇ δικονομίᾳ τῆς Γερμανικῆς Αὐτοκρατορίας ὀρίζεται, ὅτι ἡ εἰς θάνατον καταδικαστικὴ ἀπόφασις ἐκτελεῖται ἀνευ οὐδεμιᾶς ἐπικυρώσεως. Νῦν ἀπαιτεῖται πρὸ τῆς ἐκτελέσεως τῆς ἀποφάσεως νὰ ἀποφανθῇ ὁ Ἡγεμὼν, ὅτι δὲν ποιεῖται χρῆσιν τῆς προνομίας τῆς ἀπονομῆς χάριτος. Ἀλλ' ἵνα παρ' ἡμῶν ἐκφρασθῇ ἡ θέλησις αὕτη τοῦ Ἡγεμόνος ἀπαιτεῖται σιωπῶντος τοῦ νόμου, νὰ ἐκδοθῇ Β. Διάταγμα δηλοῦν ταύτην. ἢ ἐν Συνταγματικῷ Κράτει ἐκδόσις Β. Διατάγματος, μὴ διατάσσοντος τὴν ἐνέργειαν πράξεως τινὸς δὲν κρίνεται ἀναπόφευκτος. Πρὸς ἀποφυγὴν ἐκδόσεως Β. Διατάγματος ἔχοντος ἀρνητικὴν ἔννοιαν, δι' οὗ δηλαδὴ ἀπλῶς δηλοῖ ὁ Ἡγεμὼν, ὅτι δὲν ποιεῖται χρῆσιν προνομίας τινός, ἐννοεῖται, ὅτι πρέπει νὰ κανονισθῶσι τὰ τῆς ἐκτελέσεως κατὰ τοιοῦτον τρόπον, ὥστε νὰ ἐκδηλωθῇ ἡ ἀπόφασις τῆς Α. Μεγαλειότητος χωρὶς νὰ ἐκδίδωται Β. Διάταγμα.

Τοῦτο ἐπιτογχάνεται διὰ τῆς § 2 τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ Νομοσχεδίου Ἐὰν ἐντὸς δύο μηνῶν ἀπὸ τῆς ὑποβολῆς τῆς ἀποφάσεως μετὰ τῆς ποινικῆς δικογραφίας δὲν ἀπονεμηθῇ ὑπὸ τοῦ Βασιλέως χάρις, ἡ ἀπόφασις ἐκτελεῖται, διότι διὰ τῆς σιωπῆς του δηλοῖ ὁ Βασιλεὺς, ὅτι δὲν ποιεῖται χρῆσιν τῆς προνομίας του.

Ἐν τούτοις ἐνδέχεται ὁ Βασιλεὺς τὴν ἀρνήσιν του περὶ μὴ ἀπονομῆς χάριτος νὰ ἐπιθυμῇ νὰ δηλώσῃ καὶ πρὸ τῆς παρελεύσεως τῶν δύο μηνῶν, ἵνα ἡ ἀπόφασις ἐκτελεσθῇ ταχύτερον. Τοῦτο γίνεται διὰ τῆς ἐπιστροφῆς τῆς δικογραφίας εἰς τὸν Ὑπουργὸν τῆς Δικαιοσύνης.

Ἐν τῷ ἄρθρῳ 1 ἐγένετο καὶ ἑτέρα καινοτομία. Τὸν τόπον τῆς ἐκτέλεσεως τῆς θανατικῆς ποινῆς ὀρίζει ὁ Εἰσαγγελεὺς, εἰς ὃν κατὰ νόμον ἀνήκει ἡ ἐκτέλεσις τῆς ἀποφάσεως, ἐν ᾧ κατὰ τὸν ποινικὸν νόμον οὐδὲν ὀρίζεται δι' ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου. Ἡ μεταρρύθμισις αὕτη εὐεωρήθη ἀναγκαία, διότι πολλάκις καθίσταται δυσχερὴς ἡ ἐκτέλεσις τῆς ποινῆς ἐν ᾧ τόπῳ ὀρίζουσιν αἱ ἀποφάσεις. Ἐνίοτε μάλιστα, ἐνεκα τῆς μεταφορᾶς τοῦ καταδίκου μακρὰν τοῦ τόπου τῆς φυλακῆς, ἡ ἐκτέλεσις τῆς ποινῆς ταύτης λαμβάνει χαρακτῆρα ἀντικείμενον εἰς τὸν διὰ τῆς ἐκτελέσεως ἐπιδιωκόμενον σκοπὸν.

Διὰ τοῦ ἄρθρου 2 ὁρίζονται τὰ πρόσωπα, τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ παρί-
 τανται κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν. Ἀφ' οὗ διὰ τοῦ ἄρθρου 1 ὁ Εἰσαγγελεὺς
 εἰθεὶς τὸν τόπον καὶ τὸν χώρον τῆς ἐκτελέσεως, δὲν διατάσσεται ὁ
 ὅπως ἐκτελεσθῇ αὕτη δημοσίᾳ, ἔπρεπε νὰ ληφθῇ πρόνοια καὶ περὶ τῆς
 περὶ τὰς ἐκτελέσεως ὥρισμένου ἀριθμοῦ προσώπων κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν, ἐν ᾗ
 περιπτώσει ἤθελε προσδιορισθῇ ὑπὸ τοῦ Εἰσαγγελεως ἡ ἐκτέλεσις ἐν
 χώρῳ περιφράκτῳ ἔνθα ἐν θά ἦτο δυνατόν νὰ ἐπιτραπῇ εἰσόδος εἰς τὸ
 κοῖνον. Τὸ σύστημα τῆς ἐν περιφράκτῳ χώρῳ ἐκτελέσεως τῆς θανατι-
 λῆς ποινῆς ἰσχύει ἐν Γερμανίᾳ, Νορβηγίᾳ, Ἀγγλίᾳ καὶ ἀλλαχοῦ. Ὅπως
 παρ' ἡμῶν ἐκτελεῖται ἡ ποινὴ, δὲν ἐπέρχονται τὰ ἐκ ταύτης προσδοκώ-
 μενα ἀποτελέσματα, ἀπ' ἐναντίας μάλιστα θανάτου τις εἰπεῖν, ὅτι ὁ
 πανηγυρικὸς τρόπος τῆς ἐκτελέσεως ἐπιβρᾷ ἐπιθλαβῶς ἐπὶ τινων χα-
 ρακτηρῶν. Καίτοι θεωρῶ λυσιτελέστερον τὸ σύστημα τῆς ἐν περιφράκτῳ
 χώρῳ ἐκτελέσεως τῆς θανατικῆς ποινῆς, οὐχ ἦττον ἀπέσχον νὰ καθιε-
 ρώσω τοῦτο ἀπολύτως καὶ ἐπρωτίμῃσιν νὰ ἀφεθῇ τοῦτο εἰς τὴν ἐκτίμη-
 σιν τῶν ἐπιτετραμμένων τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ἀποφάσεων, διότι ἐνίοτε
 εἶναι ἀδύνατος ἡ ἐν περιφράκτῳ χώρῳ ἐκτέλεσις.

Ἐγκύκλιος Ὑπουργείου Δικαιοσύνης τῆς 8 Σεπτ. 1892.

Ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 206 τῆς 5 Αὐγούστου 1892 φύλλῳ Ἐφημ. Κυβερ-
 νέσεως, ἐδημοσιεύθη ὁ ΕΝΘ' Νόμος 31 Ἰουλίου 1892, δι' οὗ κανονί-
 ζεται ὁ τρόπος τῆς ἐκτελέσεως τῆς θανατικῆς ποινῆς. Κατὰ τὸ ἄρθρον
 1 αἱ τελεσιδίκαι ἀποφάσεις πρὸς τῆς ἐκτελέσεως αὐτῶν ὑποβάλλονται
 εἰς τὸν Βασιλέα, ἐκτελοῦνται δὲ τῇ ἐπιμελείᾳ τοῦ ἀρμοδίου παρ' Ἐφε-
 ταις Εἰσαγγελεως ἐν τόπῳ καὶ χρόνῳ παρ' αὐτοῦ ὁριζομένου, εἰάν ἐντός
 δύο μηνῶν ἀπὸ τῆς υποβολῆς τῆς ἀποφάσεως πρὸς τὸν Βασιλέα δὲν με-
 ταβληθῇ ἡ ποινὴ διὰ Β. χάριτος. Τὸ δ' ἄρθρον 2 ὁρίζει, τίνα πρόσωπα
 παρίστανται κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν καὶ πῶς βεβαιοῦται αὕτη.

Ὁ περὶ οὗ πρόκειται Νόμος ἀνατίθει τῷ παρ' Ἐφεταῖς Εἰσαγγελεῖ
 τὸν κατὰ βούλησιν αὐτοῦ προσδιορισμὸν τοῦ τόπου καὶ τοῦ χρόνου, καθ' ὃς
 ὡς ἐκτελεσθῇσεται ἡ θανατικὴ ποινὴ, κύριον σκοπὸν ἔχει νὰ παύσῃ τὸ
 ἄπονον ἀφ' ἑνὸς μὲν τῆς πανηγυρικῆς, οὕτως εἰπεῖν, περιαγωγῆς εἴτε
 διὰ ξηρᾶς, εἴτε διὰ θαλάσσης τῶν ὀργάνων τῆς ἐκτελέσεως μετὰ τῶν
 καταδίκων, ἀφ' ἑτέρου δὲ τῆς μεγάλης δαπάνης ἣν ἐπῆγετο ἡ ὑπὸ τοῦ
 πρῶτον ἰσχύοντος ἄρθρου 48 Ποιν. Νόμου, ἐπιβαλλομένη ὑποχρέωσις
 τῆς εἰς τὸν τόπον, ἔνθα τὸ δικαστήριον ὥρισε τὴν ἐκτέλεσιν, μεταγωγῆς
 τῶν τε ὀργάνων τῆς ἐκτελέσεως καὶ τῶν καταδίκων.

Ἐν τούτοις, καὶ τοι τὸ ἐν τῷ ἄρθρῳ 1 τοῦ νόμου ἀναγραφόμενον
 δικαίωμα τοῦ Εἰσαγγελεως φαίνεται ἀπόλυτον, ὅμως ἡ πρακτικὴ εφαρ-
 μογὴ αὐτοῦ υποδεικνύει ὡς ἐπιβεβλημένην εἰς τὸν Εἰσαγγελεῆ τὴν ὑπο-
 χρέωσιν ὅπως πρὸ πάσης ἐπὶ τοῦ θέματος ἀποφάσεως εἰδοποιῇ τὸ Ὑπουρ-
 γεῖον, τοῦτο δὲ διότι πολλὰς λόγους δημοσίας ἀσφαλείας ἢ ἀνωτέρου δη-

μοσίου ἢ κοινωνικοῦ συμφέροντος, οὐς κάλλιον εἶνε εἰς θέσιν νὰ ἐκτελεῖ ἡ Κυβέρνησις, δυνατόν νὰ ἐπιβάλλωσι τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ποινῆς ἐν ἄλλῳ τόπῳ ἢ τῷ ὑπὸ τοῦ Εἰσαγγελέως θεωρουμένῳ πρὸς τοῦτο ἀναγκαίῳ, ὅτε ἐννοεῖται τὸ Ὑπουργεῖον δύναται συνεννοοῦμενοι μετὰ τοῦ Εἰσαγγελέως νὰ ἐρίξῃ τὸν καταλλήλοτερον τόπον, ἐνθα δεόν νὰ ἐκτελεσθῇ ὁ ἀπόφασις.

Τὸ ἄρθρον 2 τοῦ Νόμου ὀρίζει τὰ πρόσωπα, ἅτινα ἀναγκαστικῶς πρέπει νὰ λαμβάνωσι μέρος κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ποινῆς, δὲν αποκλείει τὴν παρουσίαν καὶ ἑτέρου προσώπου ἐπὶ τοῦ τόπου τῆς ἐκτελέσεως. Ἀποκρίνεται κατ' ἀκολουθίαν τῷ παρ' Ἐφέταις Εἰσαγγελεῖ, ἢ τῷ παριστάμενῳ κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν ὑποκαταστάτῃ, τὸ δικαίωμα νὰ ἐπιτρέπῃ τὴν παρουσίαν καὶ ἄλλων προσώπων, ἂν ἐνεκα τοῦτου δὲν ἐπίκειται διατάραξις τῆς κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τάξεως καὶ ἡσυχίας ἢ τῆς δημοσίας ἀσφαλείας.

Κατὰ τὰ λοιπά, καθόσον δὲν κατηργήθησαν διὰ τοῦ ἀνωτέρω Νόμου θὰ ἐφαρμοζονται, τὰ μέχρι τοῦδε κρατοῦντα νόμιμα κατὰ τὰς ἐκτελέσεις τῶν θανατικῶν ποινῶν ἐννοεῖται ὅτι περὶ πάσης ἐκτελέσεως δεόν νὰ εἰδοποιεῖται τὸ Ὑπουργεῖον ἀποστελλομένου αὐτῷ ἀντιγράφου τῆς ἐκθεσεως, περὶ ἧς ὁμιλεῖ τὸ ἄρθρον 2.

Ἐγκύκλιος Ὑπουρ. Δικαιοσύνης 20 Σεπτ. 1836. Κανονισμός περὶ ἐκτελέσεως τῆς ποινῆς τοῦ θανάτου.

Α'. Εἰκοσιτέσσαρες τοῦλάχιστον ὥρας πρὸ τῆς ἐκτελέσεως τῆς ποινῆς τοῦ θανάτου, ὁ εἰσαγγελεὺς, ἢ, εἰς ἔλλειψιν αὐτοῦ, ὁ ἀντiskeυελεὺς ὀφείλει νὰ εἰδοποιήσῃ ἐπισήμως τὴν ἀνωτάτην ἀρχὴν τῆς πόλεως περὶ τῆς ἡμέρας, τῆς ὥρας, καὶ τοῦ τόπου τῆς ἐκτελέσεως προσκαλῶν αὐτήν. — 1. νὰ διατάξῃ τὸν ἀναγκαῖον ἀριθμὸν τῶν χωροφυλάκων, οἵτινες μέλει λαμβάνει νὰ συντροφεύουσιν τὸν κατάδικον ἀπὸ τὸ δεσμοτῆριον μέχρι τοῦ τόπου τῆς καταδίκης, καὶ νὰ παρευρεθῶσι πρὸς διατήρησιν τῆς εὐταξίας. — 2. νὰ στείλῃ τὸν ἀπαιτούμενον ἀριθμὸν στρατιωτῶν τῆς γκαμιζίας, ὅσοι νὰ περιφρουρήσουν τὸν τόπον τῆς ἐκτελέσεως τῆς ποινῆς, καὶ ἡρετῶς καθύστερ, νὰ προσδιορίσῃ ἀπόσπασμα ἐκ τῶν αὐτῶν στρατιωτῶν, διὰ νὰ συνοδεύουσιν τὸν κατάδικον μέχρι τοῦ τόπου τῆς ἐκτελέσεως. Β'. Συγχρόνως ὁ εἰσαγγελεὺς, ἢ, εἰς ἔλλειψιν αὐτοῦ, ὁ ἀντiskeυελεὺς εἰδοποιεῖ τὴν ἀνωτέραν δικητικὴν ἀρχὴν τῆς πόλεως προσκαλῶν αὐτήν. — 1. νὰ φροντίσῃ διὰ νὰ στηθῇ ἡ λαϊκότητος. — 2. νὰ στείλῃ τὴν ἀμείραν (ἂν ἔναι ἀνάγκη ἀμείρας) διὰ νὰ παραλάβῃ τὸν κατάδικον ἀπὸ τὸ δεσμοτῆριον. — 3. νὰ δώσῃ τὰς ἀναγκαῖας διαταγὰς καὶ ὅτι, ὅσοι εἰς τὸν ἀστυχῶμον.

Γ'. Διατάσσει τὸν δεσμοφύλακα νὰ παραδῶσῃ τὸν κατάδικον εἰς τὴν μελλομένην νὰ τὸν ἀναλάβῃ φρουράν.

Δ'. Ἐγκύκλιος ἐκτελέσεως δὲν ἐτροποποιήθη ὑπὸ τοῦ Νόμου ΒΝΘ'.

Δ'. Καί τελευταῖον, διατάττει τὸν ἀνήκοντα γραμματεῖα τοῦ δικαστηρίου, ὅστις μέλλει νὰ παρευρεθῇ εἰς τὸν τόπον τῆς καταδίκης, νὰ ἐνεργήσῃ τὰ παρὰ τοῦ ἄρθρου 545 τῆς ποινικῆς δικονομίας ὡρισμένα.

Ε'. Εἰς τῶν ἱερέων, κατ' ἐκλογὴν τῆς προϊσταμένης ἐκκλησιαστικῆς ἀρχῆς, ἢ καὶ αὐτοῦ τοῦ καταδίκου, χρεωστῇ νὰ συνοδεύσῃ τὸν κατάδικον ἀπὸ τὸ δεσμωτήριον μέχρι τοῦ τόπου τῆς ἐκτελέσεως. Περὶ τοῦ τοῦ εἰδοποιεῖται ἐν καιρῷ ἡ ἐκκλησιαστικὴ ἀρχὴ ἀπὸ τὴν διοικητικὴν.

Σ'. Ὁ εἰσαγγελεὺς, ἢ, εἰς ἔλλειψιν αὐτοῦ, ὁ ἀντισαγγελεὺς ὀφείλει πάντοτε νὰ ᾖ παρὼν εἰς τὴν ἐκτέλεσιν, ἰστάμενος ἢ εἰς τὸν τόπον αὐτὸν τῆς καταδίκης, ἢ εἰς ἀπόστασιν 200—300 βημάτων, καὶ ὀπισθεν τῆς περιφρουρήσεως τὸν τόπον στρατιωτικῆς γραμμῆς, ὥστε ἐν περιπτώσει προσκομμάτων ἢ δυσκολιῶν, μὴ δυναμένων νὰ διαλυθῶσιν ἀπὸ τὸν ἀστυνομον, νὰ διδῇ αὐτὸς τὰς πρὸς ἐξομάλυνσιν ἀναγκαίας διαταγὰς.

Ζ'. Ὁ ἀστυνόμος ἐπαγρυπνεῖ εἰς ὅλα τὰ τῆς ἐκτελέσεως.

Η'. Ἀμα φθάσῃ ὁ κατάδικος εἰς τὸν τόπον τῆς καταδίκης, παραδίδεται εἰς τὸν δῆμιον, ὅστις, ἔχων καὶ τοὺς ἀναγκαίους βοηθοὺς, ἐνεργεῖ τὰ περαιτέρω μετὰ τὴν μεγαλητέραν ταχύτητα καὶ εὐστοχίαν.

Θ'. Μετὰ τὴν ἐκτέλεσιν ἐνεργοῦνται τὰ παρὰ τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ ποιν. νόμου διαταττόμενα ὡς πρὸς τὸν ἐνταφιασμὸν τοῦ σώματος.

Νόμος ΒΙΔ' 11 'Ιουλίου 1892. — Περὶ ὑπολογισμοῦ τοῦ χρόνου τῆς προφυλακίσεως ἐν τῇ καταγινωσκομένῃ ποινῇ. (*)

1. Ὁ χρόνος τῆς προφυλακίσεως ὑπολογίζεται ὑπὲρ τοῦ καταδικασθέντος εἰς φυλάκισιν, εἰρκτὴν ἢ πρόσκαιρα δεσμά. Τὸ δικαστήριον ἐν τῇ ἀποφάσει, τῇ καταγινωσκύσει τὴν ποινὴν, προτδιορίζει τὸν χρόνον, καθ' ὃν ὁ καταδικασθεὶς διετέλεσεν ἐν προφυλακίσει ἐφ' ἣ πράξει κατεδικάσθη, ἀφαιρεῖ τοῦτον ἐκ τῆς ἐπιβληθείσης ποινῆς καὶ ὀρίζει τὸν χρόνον τῆς διαρκείας αὐτῆς. Ἐντεῦθεν ὁ χρόνος δὲν μεταβάλλεται τὸ εἶδος τῆς ποινῆς. — Ἐὰν ὁ χρόνος τῆς φυλακίσεως ᾖ ἴσος πρὸς τὴν ἐπιβληθεῖσαν ποινὴν, ἢ μείζων ταύτης, ὁ καταδικασθεὶς ἀπολύεται.

2. Ἐὰν ὁ κατηγορούμενος θεωρῇ ἐσφαλμένως γενομένον τὸν ὑπολογισμὸν τοῦ χρόνου τῆς προφυλακίσεως αὐτοῦ, δύναται νὰ αἰτήσῃται ἀκριβέστερον αὐτοῦ ὑπολο-

(*) Ἐφ. Κ. 1892 σ. 782.

γισμὸν δι' αἰτήσεως εἰσαγομένης ἀνυπερθέτως διὰ τοῦ ἀρμοδίου Εἰσαγγελέως, προκειμένου μὲν περὶ πλημμελήματος, εἰς τὸ δικάσαν πλημμελειοδικεῖον, προκειμένου δὲ περὶ κακουργήματος, εἰάν μὲν ἐξακολουθῇ ἡ σύνοδος εἰς τὸ δικάσαν δικαστήριον τῶν συνόδων, εἰάν δὲ ἡ σύνοδος ἐληξεν, εἰς τὸ δικαστήριον τῶν Ἐφετῶν, εἰς τὴν περιφέρειαν τοῦ ὁποίου ὑπῆγετο τὸ δικάσαν κακουργιοδικεῖον. Τὰ δικαστήρια ταῦτα ἐξετάζουσι τὴν αἴτησιν ἐκ ἐπαγγέλματος, καὶ ἂν δὲν παραστῇ ὁ κατηγορούμενος. Ἡ διαδικασία διεξάγεται ἐφ' ἀπλοῦ χάρτου.

ΑΠ. 136 (1899). Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθρον 1 τοῦ Νόμου ΒΙΔ' τοῦ 1892 μόνον ὁ χρόνος καθ' ὃν διετέλεσεν ὁ καταδικασθεὶς ἐν προφυλακίσει, ἐφ' ἣ πράξει καταδικάσθῃ, ἀφαιρεῖται ἀπὸ τῆς ἐπιβληθείσης εἰς αὐτὸν ποινῆς, ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ὁρθῶς ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις ἀπεφάνητο, ἀφαιρέσασα ἀπὸ τῆς ἐπιβληθείσης εἰς τὸν ἀναιρεσείοντα ποινῆς, τὸν χρόνον, καθ' ὃν οὗτος διετέλεσεν ἐν προφυλακίσει διὰ τὴν προκειμένην πρᾶξιν, δι' ἣν καταδικάσθῃ, πᾶσα δὲ ἄλλη προηγουμένη φυλάξις αὐτοῦ δὲν δύναται νὰ ὑπολογισθῇ εἰς τὴν ἐπιβληθεῖσαν ἤδη ποινὴν ὡς μὴ ὁπωρῶσα εἰς τὴν προκειμένην πρᾶξιν.

ΑΠ. 131 (1896). Ἐπειδὴ ὡς προκύπτει ἐκ τῶν ἐν τῇ δικεογραφίᾳ ἐγγράφων, ὁ ἀναιρεσείων ἐκηρύχθη ἔνοχος ἐπὶ βιασμῷ καὶ καταδικάσθῃ εἰς εἰρκτὴν διὰ τῶν ἐν αὐτῇ ὑπαρχουσῶν ὑπ' ἀριθ. 4 καὶ 35 τοῦ 1891 δύο ἀποφάσεων τοῦ δικαστηρίου τῶν Συνόδων, αἵτινες εἰσὶν ἀμετάκλητοι καὶ τελεσιδίκαι, ὡς μὴ ὑποκείμεναι πλέον εἰς τὸ ἐνδίκον τῆς ἀναιρέσεως μέσον, τοιοῦτων λοιπὸν οὐσῶν ἀμφοτέρων τῶν καταδικαστικῶν ἀποφάσεων, ἐπεταὶ ὅτι ὁ Νόμος ΒΙΔ' ἐν ὁ ἀναιρέσειων ἐπικαλεῖται ἐξαιτούμενος νὰ ὑπολογισθῇ ὁ χρόνος τῆς προφυλακίσεώς του εἰς τὴν καταγνώσθεϊσαν αὐτῷ, ὡς εἴρηται, ποινὴν, καίτοι εὐεργετικὸς καὶ ἔχων ὡς τοιοῦτος ἐν γένει ἀναδρομικὴν δύναμιν, δὲν δύναται νὰ ἐφαρμοσθῇ ἐπὶ τοῦ προκειμένου, διότι εἶναι μεταγενέστερος τῶν ὡς ἀνωθεν ἀμετακλήτων ἀποφάσεων. Ἐπομένως ὁρθῶς τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Πύργῳ Συνόδων ἡρμήνευσε τὸν νόμον ΒΙΔ', καὶ ἀπέριψε τὴν αἴτησιν τοῦ ἀναιρεσείοντος.

ΑΠ. 136 (1899). Ἐπειδὴ κατὰ ἄρθρον 1 Νόμου ΒΙΔ' μόνον ὁ χρόνος καθ' ὃν διετέλεσεν ὁ καταδικασθεὶς ἐν προφυλακίσει, ἐφ' ἣ πράξει καταδικάσθῃ, ἀφαιρεῖται ἀπὸ τῆς ἐπιβληθείσης εἰς αὐτὸν ποινῆς, ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ὁρθῶς ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις ἀπεφάνητο, ἀφαιρέσασα ἀπὸ τῆς ἐπιβληθείσης εἰς τὸν ἀναιρεσείοντα ποινῆς τὸν χρόνον, καθ' ὃν οὗτος διετέλεσεν ἐν προφυλακίσει διὰ τὴν προκειμένην πρᾶξιν.

δὲ ἦν κατεδικασθῇ, πᾶσα δὲ ἄλλη προηγουμένη φυλάκισις αὐτοῦ δὲν δύναται νὰ ὑπολογισθῇ εἰς τὴν ἐπιβληθείσαν ἤδη ποινὴν, ὡς μὴ ἀφορῶσα εἰς τὴν προκειμένην πράξιν.

ΑΠ. 247 (1898). Ἐπειδὴ κατὰ ἀρθρ. 1 Νόμου ΒΙΔ' ὁ χρόνος τῆς προφυλάξεως ὑπολογίζεται ὑπὲρ τοῦ καταδικασθέντος εἰς φυλάκισιν, ἀρκτὴν ἢ πρόσκαιρα δεσμὰ. Τὸ δικαστήριον ἐν τῇ ἀποφάσει τῇ καταγινωσκούσῃ τὴν ποινὴν, προσδιορίζει τὸν χρόνον καθ' ὃν ὁ καταδικασθεὶς διετέλεσεν ἐν προφυλάξει· ἐφ' ἣ πράξει κατεδικασθῇ, ἀφαιρεῖ τοῦτον ἐκ τῆς ἐπιβληθείσης ποινῆς καὶ ὀρίζει τὸν χρόνον τῆς διαρκείας αὐτῆς· ἐπὶ τοῦ προκειμένου δὲ, ὡς ἐξάγεται ἐκ τῶν ἐν τῇ δικογραφίᾳ ὑπαρχουσῶν ἐκθέσεων τῶν δικαστικῶν κλητῆρων, ὁ ἀναίρεσίαν προϋφυλάχισθαι τῇ 92 Νοεμβρίου 1896 καὶ ἀπεφυλάχισθαι τῇ 30 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς καὶ ἑτοῦς, ὥστε διετέλεσεν ἐν προφυλάξει ὅκτω ἡμέρας, κίττις κατὰ τὸν ἀνωτέρω νόμον, ἔπρεπε ν' ἀφαιρεθῶσιν ἀπὸ τῆς καταγινωσκείσης ποινῆς τῶν ὁκτῶ μηνῶν· ἀλλ' ὡς προκύπτει ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τὸ πλημμελειοδικεῖον οὐδαμῶς ἀπεφύνατο περὶ τῆς ἀφαιρέσεως τοῦ εἰρημένου χρόνου τῆς προφυλάξεως τοῦ ἀναίρεσίοντος, οὕτω δὲ κατέστησεν ἀναιρετέαν τὴν ἀπόφασιν που ταύτην κατὰ τὸ ἀρθρον 407 ἐδ. 11 Ποιν. Νόμου.

Ἐπειδὴ ὁ ἰσχυρισμὸς τοῦ ἀναίρεσίοντος ὅτι δεόν νὰ ἀφαιρεθῇ ἀπὸ τῆς καταγινωσκείσης ποινῆς καὶ ὁ χρόνος ὁ ἀπὸ τῆς καταδικῆς μέχρι τῆς ἐκδόσεως τῆς ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου τούτου, δὲν δύναται νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν καὶ ν' ἀφαιρεθῇ κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἀποφάσεως, καθόσον συνεπεὶς τῆς αἰτήσεως ἀναίρεσεως, ὁ Ἀρειὸς Πάγος κέκληται ν' ἀποφανθῇ περὶ τῆς ἐφαρμογῆς μόνον τοῦ Ποιν. Νόμου ὑπὸ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως.

ΑΠ. 196 (1898). [Ὁλομέλεια]. Ἐπειδὴ ἐκ τοῦ συνόλου τοῦ περὶ ὑπολογισμοῦ τοῦ χρόνου τῆς προφυλάξεως ἐν τῇ καταγινωσκομένῃ ποινῇ ΒΙΔ' Νόμου, ἰδίως δὲ ἐκ τῆς ἐν τῷ 1 ἀρθρῷ διατάξεως, καθ' ἣν τὸ δικαστήριον διὰ τῆς καταγινωσκούσης τὴν ποινὴν ἀποφάσεως αὐτοῦ προσδιορίζει τὸν χρόνον τῆς προφυλάξεως τοῦ καταδικασθέντος, ἀφαιρεῖ αὐτὸν ἐκ τῆς ἐπιβληθείσης ποινῆς καὶ ὀρίζει τὸν χρόνον τῆς διαρκείας ταύτης, σαφῶς συνάγεται, ὅτι ὁ νόμος οὗτος ἔχει ἐφαρμογὴν ἐπὶ τῶν μετὰ τὴν δημοσίευσιν αὐτοῦ ἐκδικαζομένων ἀξιωματικῶν πράξεων, οὐδαμῶς δὲ καὶ ἐπὶ τῶν πρὸ τῆς δημοσίευσίν αὐτοῦ τελεσιδικῶς ἐκδικασθεισῶν, διότι ὡς πρὸς ταύτας, ὀρίζοντος τοῦ ἀρθρ. 84 Ποιν. Δικ. ὅτι, ὅταν ἡ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ ἀπαγγελθεῖσα καταδικαστικὴ ἢ ἀθωωτικὴ ἀπόφασις καταστῇ τελεσιδικος, δὲν συγχωρεῖται πλέον ἢ εἰς τὴν διδικασμένην πράξιν ἐπάνοδος, ἀδύνατος ἀποβίνει· ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ ΒΙΔ' Νόμου, ἀφ' οὗ τὸ δικαστήριον δὲν δύναται τὸν ἐπὶ πράξει κατηγορηθέντα καὶ τελεσιδικῶς καταδικασθέντα ἢ ἀθωωθέντα νὰ δικάσῃ καὶ αὐθις ἐπὶ τῇ αὐτῇ πράξει καὶ ἐκδόσῃ καταδικαστικὴν κατ' αὐτοῦ ἀπόφασιν, ὡς, ὡς ἀπαιτεῖ τὸ ἀρθρον 1 τοῦ νόμου, νὰ προσδιορίξῃ τὸν χρόνον τῆς προφυλάξεως, νὰ ἀρτιοῇ αὐτὸν ἐκ τῆς ἐπιβληθείσης ποινῆς καὶ

νά ὀρίξῃ χρόνον τῆς διαρκείας ταύτης· ὅθεν τὸ δικαστήριον τῶν Πλημμελειοδικῶν, ἀφαιρέσαν διὰ τῆς 913 ἀποφάσεως τὸν χρόνον τῆς προφυλακίσεως τοῦ καταδικασθέντος 1., διὰ τῆς 27 (1888) τελεσιδικίου ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Καλάμαϊς Συνέδρων ἐκ τῆς ἐπιβληθείσης αὐτῷ ποινῆς προσακίρων δεσμῶν, ψευδῶς ἡμενηνοῦ καὶ ἐσφαλμένως ἐφήρμοσε τὸ ἄρθρ. 1 τοῦ ΒΙΔ' Νόμου, ὅπερ ἐπάγεται τὴν ὑπὲρ τοῦ νόμου ἀναίρεσιν, (407 § 11 καὶ 481 § 2 Ποιν. Δικ.).

Ἐπειδὴ κατὰ ἄρθρον 2' τοῦ ΒΙΔ' Νόμου, ἡ περὶ ὑπολογισμοῦ τοῦ χρόνου τῆς προφυλακίσεως αἰτήσις τοῦ καταδικασθέντος εἰσάγεται, ἐπὶ μὲν πλημμελήματος, εἰς τὸ δικάσαν πλημμελειοδικεῖον, ἐπὶ δὲ κακουργήματος, ἐὰν μὲν ἐξακολουθῇ ἡ σύνοδος, εἰς τὸ δικάσαν δικαστήριον τῶν συνέδρων, ἐὰν δ' ἡ σύνοδος ἔληθεν, εἰς τὸ δικαστήριον τῶν ἐρετῶν, εἰς οὗ τὴν περιφέρειαν ὑπῆγετο τὸ δικάσαν κακουργιοδικεῖον. Ὅθεν τὸ πλημμελειοδικεῖον, θεωρήσαν διὰ τῆς ἀποφάσεως ἐαυτοῦ ἀρμόδιον ν' ἀποφασίσῃ ἐπὶ τῆς περὶ ὑπολογισμοῦ τοῦ χρόνου τῆς προφυλακίσεως ἀπὸ 7 Μαρτίου ἐ. ἔ. αἰτήσεως τοῦ ἐπὶ κακουργήματι καταδικασθέντος 1. διὰ τῆς 27 (1888) τελεσιδικίου ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Καλάμαϊς συνέδρων, παρεῖχε τὸ ἄρθρον 2' τοῦ ΒΙΔ' Νόμου, τοῦθ' ὅπερ ἐπάγεται τὴν ὑπὲρ τοῦ νόμου ἀναίρεσιν (407 § 1 καὶ 481 § 1 Ποιν. Δικ.).

Β. Διάταγμα 16 86ρίου 1836.—Περὶ τῆς ἐπὶ κακουργήματι καταδικαστῶν κληρικῶν, στρατιωτικῶν καὶ ναυτικῶν.

1. Ἄμα κατασταθῇ ἀμετάκλητος (irrevocable) ἡ κατὰ κληρικοῦ, στρατιωτικοῦ, ἢ ναυτικοῦ τινος ποινὴν κακουργήματος καταγινώσκουσα ἀπέφασις, ὁ ἀρμόδιος εἰσαγγελεὺς συντάττει εἰδοποίησιν, ἀποτεινομένην πρὸς τὴν ἱερὰν Σύνοδον, ἢ πρὸς τὴν ἐπὶ τῶν Στρατιωτικῶν, ἢ τὴν ἐπὶ τῶν Ναυτικῶν Γραμματεῖαν τῆς Ἐπικρατείας καὶ τὴν παραδίδει, ἢ τὴν στέλλει πρὸς ἓνα τῶν κλητῶν τῶν ἐν τῇ ἑδρᾷ τῶν εἰρημένων ἀρχῶν, διὰ νὰ γένῃ κατὰ τάξιν ἡ ἐπίδοσις.

2. Ἡ εἰδοποίησις πρέπει νὰ ᾔηται προσηκόντως χρονολογημένη, υπογεγραμμένη παρὰ τοῦ εἰσαγγελέως, καὶ ἐσφραγισμένη μὲ τὴν ἐπίσημον αὐτοῦ σφραγίδα· θέλει δὲ

* Ἐρ. Κ. παλ. 1836 σ. 307.

διαλαμβάνει.— 1) Τὸ ὄνομα, τὸ ἐπώνυμον, τὸ ἀξίωμα, τὴν κατοικίαν καὶ πᾶν ἄλλο οὐσιῶδες ἀπαιτούμενον πρὸς ἀκριβῆ χαρακτήρισιν τοῦ καταδικασθέντος κληρικοῦ, στρατιωτικοῦ ἢ ναυτικοῦ.— 2) Τὴν καταγνωσθεῖσαν ποινὴν.— 3) Πρόσκλησιν πρὸς τὴν ὑπερτάτην ἐκκλησιαστικὴν, ναυτικὴν, ἢ στρατιωτικὴν ἀρχήν, τοῦ νὰ ἐνεργήσῃ τὴν διὰ τοῦ ἄρθρου 44 τῆς ποινικῆς δικονομίας, ἢ διὰ τοῦ σημερινοῦ νόμου, διατασσομένην καθαίρεισιν ἐντὸς τῆς ὁρισμένης προθεσμίας.

3. Ἡ εἰδοποίησις αὕτη ἐπιδίδεται, ἐπὶ μὲν κληρικῶν, εἰς τὸν πρόεδρον τῆς ἱερᾶς Συνόδου, ἐπὶ δὲ στρατιωτικῶν καὶ ναυτικῶν, εἰς τὸν ἐπὶ τῶν Στρατιωτικῶν ἢ ἐπὶ τῶν Ναυτικῶν Γραμματέα τῆς Ἐπικρατείας ἰδίαις γερσίν· οὗτοι δὲ χρεωστοῦν νὰ ὑπογράφουν τὴν τῆς ἐπιδόσεως ἀπόδειξιν, τὴν ὁποίαν ὁ κλητὴρ ἀποστέλλει πρὸς τὸν παραγγείλαντα εἰσαγγελέα.

Ἡ. Ἡ ἱερὰ Σύνοδος, καὶ ἡ ἐπὶ τῶν Στρατιωτικῶν, ἢ ἐπὶ τῶν Ναυτικῶν Γραμματεία, ἐκτελεσθείσης τῆς καθαιρέσεως, στέλλουν πρὸς τὸν εἰσαγγελέα ἔγγραφον περὶ τούτου εἰδοποίησιν, διὰ νὰ ἐνεργήσῃ τὰ πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς ποινικῆς ἀποφάσεως.

Β. Δ' ἄταγμα 22 Ἰαν. 1837.—Περὶ τῆς διὰ πληρεξουσίων ἀντιπροσώπων παραστάσεως εἰς τὸν Ἀρ. Πάγ. τῶν ἐν φυλακῇ ὄντων.

Οἱ κατὰ τὸ ἄρθρον 488 τῆς Ποινικῆς Δικονομίας κλητευόμενοι ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου κατάδικοι, ἐὰν ὦσιν ἐν φυλακῇ, θέλουν παρίστασθαι μόνον διὰ πληρεξουσίου, διοριζομένου κατὰ τὰς ἐν γένει διατάξεις τῆς Δικονομίας.

* Ἐφ. Κ. 1837 σ. 5.

Β. Διάταγμα 24 Σεπτεμβρίου 1837.—Περί αποζημιώσεως τῶν ἐν ποινικᾷ ὑποθέσει προσκληθέντων μαρτύρων*.

Ἐκαστος εἰς ποινικᾷ ὑπόθεσις προσκληθείς ἢ προσαχθείς μάρτυς ἔχει δικαίωμα εἰς τὴν παρὰ τῆς ποινικῆς διατιμῆσεως ὀριζομένην ἀποζημιώσιν λόγῳ τῶν ἐξόδων τῆς πορείας καὶ διαμονῆς του, καὶ ἐάν διὰ λόγους ἀνεξαρτήτους τῆς θελήσεώς του δὲν ἠμπόρεσε νὰ ἐμφανισθῇ ἐγκαίρως, ἢ ἐμφανισθῇ νὰ ἐξετασθῇ παρὰ τῆς δικαστικῆς ἀρχῆς ἐνώπιον τῆς ὁποίας προσεκλήθη.

Νόμος ΓΕΔ' 30 Ἀπρ. 1858.—Περί τῆς τῶν πολιτικῶν πλημμελημάτων καὶ τῶν τοῦ τύπου διαδικασίας.**

1. Τῶν πλημμελημάτων, ὅσα, κατὰ τὸ ἄρ^ο 93*** τοῦ Συντάγματος δικάζονται ὑπὸ τῶν ἐνόρκων, ἢ προδικασία μέχρι τῆς εἰς τὸ ἀκροατήριον τῶν κακουργιοδικῶν εἰσαγωγῆς αὐτῶν γίνεται κατὰ τὰς περὶ πλημμελημάτων διατάξεις τῆς ποινικῆς δικονομίας, καὶ περατοῦνται ἢ δι' ἀπ' εὐθείας κλήσεως εἰς τὸ ἀκροατήριον, ἢ διὰ βουλευματος παραπομπῆς· κατ' ἀμφοτέρας τὰς περιπτώσεις συντάσσεται ἐγκλητήριο, κατὰ τὸ ἄρθρον 265 τῆς ποιν. δικονομίας, ὅπερ, ὡς καὶ ἡ πρὸς ἐμφάνισιν κλήσις, ἐπιδίδεται εἰς τὸν κατηγορούμενον κατὰ τὴν ἐν τῷ ἄρθρ. 163 τῆς Ποιν. Δικονομίας ὀριζομένην προθεσμίαν.

2. Ἡ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ κατ' ἀντιμωλίαν διαδικασία γίνεται ὅπως καὶ ἐπὶ κακουργημάτων, κατὰ τοὺς ὁρισμοὺς τῆς Ποιν. Δικονομίας.—Ἐὰν δὲ κατὰ τὴν συζήτησιν ἀναφανῇ, ὅτι ἡ πράξις φέρει χαρακτῆρα κακουργή-

* Ἐφ. Κ. παλ. 1837 σ. 431.

** Ἐφ. Κ. 1858 σελ. 14

*** 95 τοῦ νῦν ἰσχύοντος Συντάγματος.

ματος, τὸ δικαστήριον τῶν Συνέδρων διατάσσει τὴν προφυλάκισιν τοῦ κατηγορουμένου, καὶ ἀναβάλλει τὴν δίκην εἰς ἄλλην συνεδρίαν, ἵνα ὁ εἰσαγγελεὺς συντάξῃ νέον ἐγκλητήριον, κοινοποιήσῃ αὐτό, τὸν κατάλογον τῶν μαρτύρων καὶ νέαν κλήσιν πρὸς τὸν κατηγορούμενον, καὶ παρέλθωσιν αἱ ἐπὶ κακουργημάτων προθεσμῖαι κατὰ τὰς διατάξεις τῆς Ποιν. Δικονομίας. — Ἐὰν δὲ ὁ κατηγορούμενος ζητήσῃ τὴν πρόσδον τῆς δίκης, τὸ δικαστήριον ὑπείλει νὰ παραδεχθῇ τὴν αἵτησίν του ταύτην καὶ νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν συζήτησιν τῆς ὑποθέσεως.

3. Ἄν ὁ κατηγορούμενος προσηκόντως κλητευθεὶς δὲν ἐμφανισθῇ, δικάζεται ἐρήμην ὑπὸ μόνων τῶν Συνέδρων, ἀναγινωσκομένου τοῦ περὶ παραπομπῆς βουλευματος, ἂν ὑπάρχῃ, μετὰ τοῦ ἐγκλητηρίου ἐγγράφου, καὶ γενομένης τῆς περαιτέρω συζητήσεως κατὰ τὰ ἄρθρα 377—396 καὶ 398—304 τῆς ποιν. δικονομίας. — Ἡ ἐπίδοσις τῆς ἐρήμην ἀποφάσεως καὶ ἡ κατὰ τὴν ἀνακοπὴν διαδικασία γίνονται κατὰ τὰ ἐν τοῖς ἄρθροις 337—341 ὠρισμένα· ἀλλ' ἡ ἀνακοπὴ γίνεται ἐνώπιον τοῦ γραμματέως τῶν κακουργιοδικῶν, μετὰ δὲ τὴν λήξιν τῆς Συνοδοῦ, καθ' ἣν ἐξεδόθη ἡ ἐρήμην ἀπόφασις, ἡ ἀνακοπὴ γίνεται ἐνώπιον τοῦ γραμματέως τῶν πλημμελειοδικῶν τῆς κατοικίας τοῦ ἀνακόπτοντος, ἢ τῆς ἑδρας τοῦ λήξαντος κακουργιοδικείου, ὁ δὲ γραμματεὺς πέμπει τὴν ἐκθεσιν τῆς ἀνακοπῆς πρὸς τὸν ἀρμόδιον εἰσαγγελεατῶν ἐφετών.

4. Ἡ κατ' ἀντιμωλίαν ἀπόφασις ἐκτελεῖται ἅμα δημοσιευθῇ, ἡ δὲ κατ' ἐρήμην ἅμα καταστῇ τελεσίδικος· κατὰ τὰ λοιπὰ ἐφαρμόζεται τὸ ἄρθρον 459 τῆς ποιν. δικονομίας.

5. Ἐὰν ὁ κατηγορούμενος ἐμφανισθεὶς ἐνώπιον τοῦ κακουργιοδικείου ἀποχωρήσῃ, μετὰ τὴν κατὰ τὸ 71 *

* Νῦν Νόμος ΒΚΗ' 1892 περὶ δικαστῆς κακουργιοδικῶν, ἄρθρον 47.

ἄρθρον τοῦ δικαστικοῦ ὀργανισμοῦ ἐναρξίν τῆς κληρώσεως τῶν ἐνόρκων, ἡ διαδικασία ἐξακολουθεῖ ὡτανεὶ ὁ κατηγοροῦμενος ἦτο παρών, καὶ ἡ ἐκδοθησομένη ἀπόφασις δὲν ὑπόκειται εἰς ἀνακοπὴν.

6. Ἐὰν ἡ ἀνακοπὴ δὲν δύναται νὰ δικασθῇ κατὰ τὴν αὐτὴν Σύνοδον τῶν κακουργιοδικῶν, δικάζεται κατὰ τὴν ἀμέσως ἐπομένην ὑπὸ κακουργιοδικείου τῆς αὐτῆς περιφέρειας, μετὰ προηγουμένην κλήτευσιν τοῦ ἀνακόπτοντος εἰς συνεδρίασιν προσδιωρισμένην ὑπὸ τοῦ Εἰσαγγελέως τῶν ἐφετῶν.

7. Ἡ τῆς ἀναιρέσεως αἴτησις γίνεται ὑπὸ τῶν ἐν τῷ ἄρθρῳ 406 τῆς ποιν. δικονομίας ἀναφερομένων, εἴτε παρὰ τῷ γραμματεῖ τῶν κακουργιοδικῶν, εἴτε κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ εἰρημένου ἄρθρου καὶ κατὰ τὰς αὐτόθι ὥρismένας διατυπώσεις καὶ προθεσμίας, ἐπιτρέπεται δὲ καὶ κατὰ τῶν τελεσιδικίων ἐρήμην ἀποφάσεων. — Ὡς λόγοι ἀναιρέσεως ἰσχύουσιν οἱ ἐν τῷ ἄρθρῳ 458 πλὴν τοῦ β' ἐδαφίου ἀναφερόμενοι καὶ ἡ παράλειψις τῶν ἐν τῷ 1 ἄρθρῳ τοῦ παρόντος Νόμου προθεσμιῶν.

8. Τὰ ἐν τῷ παρόντι νόμῳ πλημμελήματα εἴτε κατ' ἀμεσον κλήσιν εἴτε ἐκ παραπομπῆς εἰσαγόμενα ἐνώπιον τοῦ κακουργιοδικείου δικάζονται παρ' αὐτοῦ, καὶ ἂν κατέστη ὥριμος ἡ δίκη μετὰ τὴν ἐναρξίν τῆς Συνόδου.

9. Οἱ περὶ φυγοδικίων καὶ ἀπόντων ὀρισμοὶ τῶν ἄρθρων 460 - 462 τῆς ποιν. δικονομίας ἰσχύουσι καὶ ἐπὶ τῶν ὑπὸ κακουργιοδικῶν κατὰ τὸν παρόντα νόμον δικοζομένων πλημμελημάτων, ἡ δὲ ἀνακοπὴ καὶ ἡ ἐρήμην δίκη γίνονται κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ παρόντος Νόμου τηρουμένης καὶ τῆς διατάξεως τοῦ πρώτου ἄρθρου τοῦ παρόντος νόμου περὶ συντάξεως ἐγκλητηρίου.

Νόμος ΣΗ' 13 'Απριλίου 1867. — Περί λειπομαρτύρων ενώπιον τοῦ δικαστηρίου τῶν κακούργιοδικῶν. (*)

1. Κλητευθέντος μάρτυρός τινος ενώπιον τοῦ δικαστηρίου τῶν κακούργιοδικῶν καὶ μὴ ἐμφανισθέντος, τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων δύναται, προτείνοντας τοῦ εἰσαγγελέως ἢ τοῦ κατηγορουμένου, ἐνὸς φ δὲν ἐξετασθῇ εἰσέτι ὁ πρῶτος μάρτυς, ν' ἀναβάλλῃ τὴν συζήτησιν τῆς κατηγορίας εἰς ἑτέραν τινὰ συνεδρίαν.

2. (**)

3. Ὁ εἰσαγγελεὺς ὀφείλει, καίτοι διαταχθείσης τῆς διὰ βίας προσαγωγῆς τοῦ μάρτυρος, νὰ κλητεύσῃ ἐκ νέου αὐτόν, ἂν δὲ καὶ πάλιν δὲν ἐμφανισθῇ οὗτος ἢ δὲν προσαχθῇ βιαίως, καταδικάζεται, εἴτε ἀναβληθῇ πάλιν ἡ δίκη εἴτε μὴ, κατὰ τὸ προηγούμενον ἄρθρον, εἰς τὴν ποινὴν τῆς ὑποτροπῆς.

4. Ὁ καταδικασθεὶς μάρτυς δύναται ἐντὸς ἀνατρεπτικῆς προθεσμίας 14 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς εἰς αὐτὸν κοινοποιήσεως τῆς καταδικαστικῆς ἀποφάσεως νὰ κάμῃ ἀνακοπὴν κατὰ τὰ ἐν τῷ ἄρθρῳ 338 τῆς ποινικῆς δικονομίας ὡρισμένα. Ἡ ἀνακοπὴ αὕτη εἰσάγεται παρὰ τοῦ εἰσαγγελέως εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ δικαστηρίου τὴν ἡμέραν ἐκείνην, καθ' ἣν πρόκειται νὰ δικασθῇ ἡ κυρία ὑπόθεσις, καὶ γίνεται ἡ κατ' ἀντιμωλίαν συζήτησις μετὰ τὴν συζήτησιν τῆς κυρίας ὑποθέσεως, κατὰ τὰ ἐν τοῖς ἄρθροις 339, 341, καὶ 382 τῆς ποινικῆς δικονομίας ὡρισμένα. Ἐν ὅλῳς ὁ καταδικασθεὶς μάρτυς δὲν ἔκαμεν ἀνακοπὴν, ἢ ἀπόφασις ἐκτελεῖται.

5. Ὁ εἰσαγγελεὺς, ὅστις ἤθελε παραβῇ τὰς διατάξεις

(*) Ἐφ. Κ. 1867 σ. 164.

(**) Τὸ ἄρθρον 2 ἀντικατεστάθη ὑπὸ τοῦ Νόμου ΒΚ'.

τῶν ἀνωτέρω ἄρθρων, τιμωρεῖται πειθαρχικῶς παρὰ τοῦ ὑπουργείου τῆς Δικαιοσύνης.

6. Πᾶσα ἄλλη διάταξις, ἀντιβαίνουσα εἰς τὰς τῶν ἀνωτέρω ἄρθρων, καταργεῖται.

Νόμος ΒΚ' 17 Ἰουλίου 1892.—Περὶ τροποποιήσεως τοῦ ἄρθρ. 2 τοῦ ἀπὸ 13 Ἀπριλίου 1867 ὑπὸ τὰ στοιχεῖα ΣΗ' περὶ λιπομαρτυρῶν ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῶν κακουργηδικῶν νόμου. (*)

Τὸ ἄρθρ. 2 τοῦ νόμου ΣΗ' τῆς 13 Ἀπρ. 1867 ἀντικαθίσταται διὰ τοῦ ἐπομένου.

2. Ἀποφασισθείσης τῆς ἀναβολῆς, τὸ δικαστήριον καθοδικάζει τὸν μὴ ἐμφανισθέντα μάρτυρα εἰς φυλάκισιν μέχρι τριῶν μηνῶν, καὶ ἐν ὑποτροπῇ, εἰς φυλάκισιν μέχρις ἑνὸς ἔτους, καὶ εἰς τὴν πληρωμὴν ὧρων τῶν ἐκ τῆς μὴ ἐμφανίσεως αὐτοῦ προξενηθέντων ἐξόδων, καὶ διατάσσει τὴν διὰ βίας προσαγωγὴν αὐτοῦ. Μη ἐγκριθείσης ὁμολογίας ἀναβολῆς, ἐφαρμόζονται αἱ διατάξεις τοῦ ἄρθρου 381 καὶ ἐπομένων τῆς ποινικῆς δικονομίας.

Δικαιοστάσιον.**

ΑΠ. 140 (1897). Ἐπειδὴ ὁ ὑπὸ τοῦ ἐμφανιζομένου ἀναιρεσείοντος Α. προτεινόμενος λόγος ἀναιρέσεως, ὅτι δὲν ἐτηρήθησαν αἱ πρὸς ἐκδοκὰς τῆς ὑποθέσεως νόμιμοι προθεσμῖαι, ὡς ἀνασταλεῖσθαι διὰ τοῦ Β' τῆς 14 Μαρτίου 1897 Νόμου, δὲν εἶναι βῆσιμος, διότι διὰ μὲν τοῦ νόμου τούτου ἐπετράπη, ἵνα διὰ Βασιλικῶν Διαταγμάτων διατάσσεται ἐν μέρει ἢ ἐν ὅλῳ ἢ καὶ κατ' ἐπαρχίας ἢ νομοῦς ἢ ἀναστολὴ τῶν νομίμων προθεσμιῶν· διὰ δὲ τοῦ πρὸς ἐκτέλεσιν αὐτοῦ ἐκδοθέντος πρῶτου Β. Διατάγματος τῆς 6 Ἀπριλίου ἐ. π. (ἄρθ. 1 § 1), ἀνεστάλησαν ἐπὶ ἑνα μῆνα εἰ νόμιμοι προθεσμῖαι κατ' ὅλον τὸ Κράτος, οὐχὶ ὅπως ἐν γένει πᾶσαι, ἀλλ' ἐξαιρέσει τῶν πρὸς εἰσαγωγὴν οἰκῆς· τοῦτο δὲ ἐπα-

(*) Ἐφ. Κ. 1892 σ. 812.

** Οἱ Νόμοι καὶ τὰ Β. Διατάγματα περὶ δικαιοστασίου ἐδημοσίευσθαι ἐν Τ ε σ υ χ ε ι, «Πολιτικὴ Δικονομία» σελ. 1554.

νελήφθη καὶ κατόπιν διὰ τοῦ ἀπὸ 3 Μαΐου Β. Δ., δι' οὗ ἤρθη ἡ ἐξαί-
 ρησις αὕτη διὰ μόνον τοὺς νομοὺς Ἀρτης, Τρικκάλων καὶ Λαρίσης, 5
 Ἰουνίου δι' οὗ ἐπεξετάθη ἡ τῆς ἐξαιρέσεως ἄρσις καὶ εἰς τὸν νομὸν
 Φθιώτιδος καὶ Φωκίδος, 30 Ἰουνίου, 31 Ἰουλίου, 31 Αὐγούστου καὶ 29
 Σεπτεμβρίου, δι' οὗ ἐπεξετάθη ἡ ἰσχὺς τῶν εἰρημένων διαταγμάτων μέχρι
 τῆς 15 Σεπτεμβρίου ἐ. ἑ. συμπεριλαμβανομένης, ἔπαυσε δὲ ἔκτοτε πᾶσα ἀνα-
 στολή καθ' ὅλον τὸ Κράτος πλὴν τῶν νομῶν Ἀρτης, Τρικκάλων καὶ
 Λαρίσης καὶ τῆς ἐπαρχίας Σκοπέλου κατὰ μεταγενέστερον διάταγμα
 τῆς 14 Σεπτεμβρίου ἐ. ἑ., ὥστε, μὴ ἀνασταλῆσιν τῶν πρὸς εἰσαγωγὴν δι-
 κης νομίμων προθεσμιῶν ἐν τῇ περιφερείᾳ τῶν ἐν Ναυπλίῳ Ἐφετῶν,
 νομίμως καὶ ἐγκύρως ἐξεδικάσθῃ ἐν αὐτῇ ἡ κατὰ τοῦ ἀναιρεσειόντος
 αὐτῇ δίκη, μετὰ παρέλευσιν αὐτῶν εἰσαχθεῖσα καὶ ἐκδικασθεῖσα.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Καταρισμός

τῆς

Χωροφυλακῆς

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Β. Διάταγμα τῆς 29 Ὀκτωβρίου [10 Νοεμβρίου] 1833. (*)

Κανονισμὸς ὑπηρεσίας τοῦ Βασιλικοῦ σώματος
τῆς Χωροφυλακῆς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ

Σχέδεις τῆς χωροφυλακῆς μετὰ τὰς διαφόρους ἀρχάς.

Καθήκοντα τῆς Χωροφυλακῆς ὡς πρὸς τὰς Γραμματείας.

1. Τὸ Βασιλικὸν σῶμα τῆς Χωροφυλακῆς εὐρίσκεται ὑπὸ τὴν ἀρμοδιότητά·

Α. Τῆς ἐπὶ τῶν Στρατιωτικῶν Γραμματείας, καθόσον ἀφορᾷ τὸν ὀργανισμόν, τὸ προσωπικόν, τὴν πειθαρχίαν, τὸ ὑλικόν (ἱματισμόν, ἀποσκευὴν καὶ ὅπλισμόν) καὶ τὸν μισθὸν καὶ στρατωνισμόν.

Β. Τῆς ἐπὶ τῶν Ἑσωτερικῶν Γραμματείας, καθόσον ἀφορᾷ τὴν κοινὴν ἡσυχίαν καὶ εὐταξίαν.

Γ. Τῆς ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης Γραμματείας, καθόσον ἀφορᾷ τὴν ἐνέργειαν τῆς Δικαστικῆς ἀστυνομίας καὶ τῶν δικαστικῶν ἀποφάσεων.

Δ. Τῆς ἐπὶ τῶν Ναυτικῶν Γραμματείας, καθόσον ἀφορᾷ τὴν ἐπαγρύπνησιν εἰς τοὺς ναύτας καὶ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῶν λιμένων καὶ ναυπηγικῶν ἐργαστασίων.

2—4. ()**

5. Θέλει γνωστοποιεῖται πάντοτε εἰς τὴν ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης Γραμματείαν ἡ ὑπηρεσία, τὴν ὁποίαν θέλουν ἐκτελεῖ οἱ

(*) Τὸ παρὸν Β. Διάταγμα ἔχει ἰσχὺν Νόμου ἄτε ἐκδοθὲν ἐπὶ τῆς ἀπολύτου Μοναρχίας.

(**) Τὰ ἄρθρα 2—4 παραλείπονται ὡς ἄσχετα.

ἀξιωματικοὶ τῆς χωροφυλακῆς, ὡς βοηθητικοὶ ὑπάλληλοι τῆς δικαστικῆς ὑπηρεσίας.

6. Ἡ ἐπὶ τῶν Ναυτικῶν Γραμματεία λαμβάνει ἀναφορὰς ἀπὸ τὴν χωροφυλακὴν περὶ ἐνεργηθειῶν παρ' αὐτῇ συλλήψεων λειποτακτησάντων ναυτῶν καὶ στρατιωτῶν τοῦ ναυτικοῦ.

Ὅταν ὁραπετεύσουν κατάδικοι ἀπὸ τὸ Ναυπηγεῖον καὶ συλληφθοῦν ἀπὸ τὴν χωροφυλακὴν, γίνεται ὡσαύτως ἡ περὶ τούτου ἀναφορὰ εἰς τὴν ἐπὶ τῶν Ναυτικῶν Γραμματείαν.

7. Αἱ κατὰ συνέπειαν τῶν προσηγηθέντων διευθυνομένοι ἀναφοραὶ πρὸς τὰς ἐπὶ τῶν Ναυτικῶν, τῆς Δικαιοσύνης καὶ τῶν Ἑσωτερικῶν Γραμματείας, συντάττονται ἐν περιλήψει καὶ σχηματίζουν κατὰ τὴν σειρὰν τῶν διαφόρων Ἀρχῶν, τὰς ἐβδομαδιαίας ἀναφορὰς τῆς ὑπηρεσίας ἐκάστης μοιραρχίας αὐταὶ ἐβδομαδιαῖαι ἀναφοραὶ πέμπονται τακτικῶς διὰ τοῦ ἀρχηγοῦ τοῦ σώματος τῆς χωροφυλακῆς εἰς τὰς ἀνηκούσας Γραμματείας, αἱ ὁποῖαι κοινοποιοῦν ὡσαύτως εἰς αὐτὸν τὴν γενικὴν ἐποψίν περὶ τῆς ἐτησίου ὑπηρεσίας τῶν ἐνωμοτιῶν.

Ἰσα τῶν τοιούτων ἐβδομαδιαίων καὶ ἐτησίων ἀναφορῶν καὶ διατάξεων θέλουν διευθύνεσθαι ἀπὸ τὸν ἀρχηγὸν τοῦ σώματος τῆς χωροφυλακῆς καὶ τὰς ἀνηκούσας Γραμματείας εἰς τὴν ἐπὶ τῶν στρατιωτικῶν.

8. Ἐκτὸς τῶν τοιούτων διευθυνομένων ἀναφορῶν πρὸς τὴν ἐπὶ τῶν Ἑσωτερικῶν Γραμματείαν, θέλουν γνωστοποιεῖσθαι εἰς αὐτὴν ἄνευ τῆς παραμικρᾶς ἀναβολῆς, ὅσα συμβεβηκότα ἐκ τῆς φύσεώς των ἡμποροῦν νὰ ταράξουν τὴν δημόσιον ἡσυχίαν. Αὗται αἱ ἀναφοραὶ διευθύνονται ἀμέσως καὶ ἄνευ ἀναβολῆς ἱεραρχικῶς ἀπὸ τὴν ἐνωμοτίαν εἰς τὴν ὑπομοιραρχίαν, ἀπὸ αὐτὴν εἰς τὴν μοιραρχίαν, καὶ ἀπὸ τὴν μοιραρχίαν εἰς τὸν ἀρχηγὸν τοῦ σώματος, ὅστις τὰς διευθύνει εἰς τὴν ἐπὶ τῶν Ἑσωτερικῶν Γραμματείαν.

Τοιαῦτα ἔκτακτα συμβάντα εἶναι πρωτίστως·

Βίαιαι κλοπαὶ ἐνεργούμεναι ἀπὸ περισσοτέρους τῶν δύο ἀνθρώπων.

Ἐγκλήματα πυρπολήσεως καὶ ὁλοφονίας.

Προσβολαὶ καθ' ὁδοιπόρων, ταχυδρόμων, παραπομπῶν

Βασιλικῶν χρημάτων ἢ πολεμεφοδίων, κυρίευσις καὶ διαρπαγὴ δημοσίων ταμείων καὶ ἀποθηκῶν.

Σύλληψις ψευδοστρατολόγων, κατασκόπων, οἱ ὁποῖοι ἤθελαν εὐρεθῆ καταμετροῦντες φρούρια ἢ τόπους ἢ πληροφρούμενοι περὶ τῆς δυνάμεως καὶ τῶν κινήσεων τῶν στρατευμάτων.

Ἡ κατάσχεσις τῆς ἀλληλογραφίας τῶν ἢ ἄλλων ἀντικειμένων, τὰ ὅποια ἡμποροῦν νὰ χορηγήσουν ἐνδείξεις ἢ ἀποδείξεις τῶν γενεμένων ἐπιχειρήσεων κατὰ τῆς ἐσωτερικῆς ἢ ἐξωτερικῆς ἀσφαλείας τοῦ Βασιλείου.

Ἡ πρόσκλησις εἰς στάσιν ἢ ἐπανάστασιν κατὰ τῆς Κυβερνήσεως· αἱ στασιαστικαὶ συναθροίσεις πρὸς διαρπαγὴν γεννημάτων καὶ καταστροφὴν τῶν καρπῶν.

Αἱ ἐπαναστάσεις.

Ἡ ἀνακάλυψις ἐργοστασιῶν, καὶ ἐργαλείων κιθόηλοποιῶν, καὶ ἡ σύλληψις αὐτῶν.

Αἱ ἐπιχειρηθεῖσαι ἢ ἐκτελεσθεῖσαι ὁλοφρονίαι δημοσίων ὑπαλλήλων.

Αἱ ἐνοπλοὶ ἢ ἀεπλοὶ συστάσεις, αἱ ὅπεραι θεωροῦνται ὡς ἐπαναστατικαὶ ἀπὸ τοὺς νόμους.

Ἡ διανομὴ χρημάτων, οἶνου, μεθυστικῶν ποτῶν ἢ ἄλλων δοκιμῶν πρὸς παρακίνησιν τῆς λειποταξίας, ἢ πρὸς παρεμπόδισιν τῆς ἐπιστροφῆς τῶν στρατιωτικῶν εἰς τὸ σῶμα τῶν.

Ἡ ὁδηγία ἢ ἐκτέλεσις προσβολῶν κατὰ τῆς ἐνόπλου δυνάμεως τοῦ Κράτους, ἥτις εἶναι ἐπιφορτισμένη τὰς παραπομπὰς κατηγορουμένων, ἢ καταδίκων.

Αἱ συνάξεις, ἐχόρσμαι ἢ προσβολαὶ συνηθροισμένων ἢ ὠργανισμένων συσσωματώσεων ληστῶν πρὸς καταστροφὴν καὶ διαρπαγὴν τῶν ἰδιοκτησιῶν.

Ἡ ἀνακάλυψις κεκρυμμένων ἀποθηκῶν ὀπλῶν, ἀπειλητικῶν γραφῶν, σημείων καὶ συνημάτων διὰ συσσωματώσεις, ἐγγράφων, τοιχοκολλημάτων, ἀπειλῶν πυρπολήσεως, τὰ ὅποια παρακινοῦν εἰς στασιασμόν, ἀπείθειαν, ὁλοφρονίαν καὶ διαρπαγὴν.

Ἐν γένει ὅλα τὰ συμβῆντα, τὰ ὅποια ἀπαιτοῦν ἀποφασιστικὰ μέτρα πρὸς ἀπάντησιν, ἢ καταστολὴν τῆς ταραχῆς.

Αὗται αἱ ἄμεσαι ἀναφοραὶ περὶ πράξεων καὶ συμβῆντων ἐκ-

τάκτου φύσεως, πρέπει να εκθέτονται και εις τὰς συνήθεις αναφορὰς τῶν φυλακῶν.

9—10.*

Σχέσεις τῆς Χωροφυλακῆς μετὰ τὰς δικαστικὰς, πολιτικὰς καὶ στρατιωτικὰς Ἀρχάς.

ΤΜΗΜΑ Α'.

Γενικοὶ ὁρισμοί.

11. Ἡ ἐκτέλεσις τῆς ὑπηρεσίας τῶν πολιτικῶν Ἀρχῶν διὰ τῆς χωροφυλακῆς, καθόσον ἀφορᾷ τὴν χρῆσιν τῆς δημοσίου ταύτης ἐνόπλου δυνάμεως, ἡμπορεῖ νὰ γίνῃ μόνον δι' ἐπισήμων ἐγγράφων αἰτήσεων. Τὰ ἐγγράφα ταῦτα δὲν πρέπει νὰ περιέχουν κατ' οὐδένα λόγον προστακτικὰς ἐκφράσεις, ὡς διατάττομεν, θέλομεν, ἐπιφορτίζομεν, προσκαλοῦμεν κτλ.

12. Αὗται αἱ αἰτήσεις θέλουν διευθύνεσθαι πάντοτε πρὸς τὸν Διοικητὴν τῆς χωροφυλακῆς τοῦ τόπου, ὅπου πρέπει νὰ ἐκτελεσθοῦν καί, ὅταν ὁ διαληφθεὶς Διοικητὴς ἀποποιῇται τῆς ἐνέργειάν των, πρὸς τὸν ἀξιωματικόν, ὑπὸ τοῦ ὁποίου αἱ ἀμέσους διαταγὰς εὐρίσκεται ἐκεῖνος, ὅστις ἀπεποιήθη τῆς ἐκτέλεσιν τῆς αἰτήσεως.

Αἱ τοιαῦται ἐγγράφοι αἰτήσεις ἡμποροῦν νὰ ἐκδίδωνται καὶ νὰ ἐνεργῶνται εἰς τὴν ἐπαρχίαν, ὅπου εὐρίσκεται ὁ ἐκδίδων καὶ οἱ ἐκτελοῦντες αὐτάς.

13. Ἐνόπλος δύναμις πρέπει νὰ ἐπιτρέπεται εἰς ἐκεῖνον, οἱ ὁποῖοι ἔχουν τὸ τοιοῦτον δικαίωμα διὰ τῶν ἐνεστώτων νόμων ἢ διὰ ἐκδεδομένων διαταγμάτων.

14. Αἱ περιπτώσεις καθ' ἃς ἡμπορεῖ νὰ προσκληθῇ ἡ χωροφυλακὴ προσδιορίζονται διὰ τῶν νόμων καὶ κανονισμῶν ἢ διὰ διαιτηρῶν διαταγῶν ὑπηρεσίας.

15. Αἱ αἰτήσεις πρέπει νὰ περιλαμβάνουν τὸν ἐπιτρέποντα τοῦτο νόμον, τὴν αἰτίαν, τὴν διαταγὴν, τὴν δίκην, ἢ τὰ

* Τὰ ἄρθρα 9—10 παραλείπονται ὡς ἄσχετα.

δικητικὰ ἔγγραφα, δυνάμει τῶν ὁποίων προσκαλεῖται ἡ χωροφυλακὴ.

16. Αἱ πολιτικαὶ Ἀρχαὶ ἡμποροῦν νὰ διαγράφουν μέτρα, τὰ ὅποια πρέπει νὰ ληφθοῦν· ὁὖν συγχωρεῖται ὅμως εἰς αὐτάς κατ' αὐθέντα τρόπον νὰ παρεμβαίνουν εἰς τὰς στρατιωτικὰς ἐκτελέσεις, τῶν ὁποίων ἡ διάταξις ἀπόκειται εἰς τὸν Δικητὴν τῆς χωροφυλακῆς.

17. Αἱ προσκλήσεις πρέπει νὰ γίνωνται ἐγγράφως, φέρουσαι τὴν ὑπογραφὴν καὶ ἡμερομηνίαν κατὰ τὸν ἀκόλουθον τύπον.

ΕΝ ΟΝΟΜΑΤΙ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

«Συμφώνως μὲ τὸν κανονισμὸν τῆς ὑπηρεσίας τῆς χωροφυλακῆς καὶ δυνάμει τοῦ (νόμου, ἀποφάσεως, κανονισμοῦ) παρακαλοῦμεν τὸν (βαθμὸν καὶ διαμονὴν) νὰ διατάξῃ, νὰ ἐνεργήσῃ... νὰ μεταβῇ εἰς... νὰ συλλάβῃ κ.τ.λ. καὶ νὰ μᾶς γνωστοποιήσῃ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς αἰτήσεως, τὴν ὁποίαν κάνομεν ἐν ὀνόματι τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος.»

Ἐκδοθὲν τὴν.....

18. Ὅταν ἡ χωροφυλακὴ προσκαλῆται πρὸς ὑποστήριξιν τῶν Ἀρχῶν, πρὸς ἐκτέλεσιν διατάγματος, ἢ ὁποιοῦδήποτε μέτρου, ὁὖν θέλει χρησιμεύει, εἰμὴ πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς ἐνεργείας τῆς αἰτήσεως, καὶ πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς ἀπαιτουμένης ἀπαντήσεως τυχούσης ἐναντιότητος ἢ ἐμπεδίων.

19. Δὲν ἐπιτρέπεται ἡ ἀπασχόλησις τῆς χωροφυλακῆς ἀπὸ τὰς ἐργασίας ἢ τὰ χρέη τῆς εἰς μετακινήσεις ἐγγράφων πολιτικῶν ἢ στρατιωτικῶν Ἀρχῶν. Ἀνίσως ὅμως σημαντικὰ συμβάντα ἀπαιτοῦν τὴν κατεπεύγουσαν ἐπίσημον κοινοποίησιν εἰδήσεως πρὸς τινὰ τῶν πολιτικῶν ἢ στρατιωτικῶν Ἀρχῶν, ἢ ὅποια ὁὖν ἡμπορεῖ νὰ εἰδοποιηθῇ ταχύτερον δι' ἄλλης ὁδοῦ, τότε ἡ χωροφυλακὴ χρεωστεῖ νὰ φέρῃ τὰ ἔγγραφα. Διὰ τὰς τριαύτας ὅμως ἐξαιρέσεις τῶν κανονισμένων θέλει γίνεσθαι πάντοτε ἀναφορὰ εἰς τὴν ἐπὶ τῶν Στρατιωτικῶν καὶ Ἑσωτερικῶν Γραμματεῖαν.

20. Ἡ χωροφυλακὴ χρεωστεῖ νὰ γνωστοποιῇ ἀμέσως εἰς τὰς πολιτικὰς Ἀρχάς ὅλας τὰς ἀφορώσας εἰδήσεις τὴν ὁ-

μύσειν εὐταξίαν περὶ τῶν ὑπείων ἤθελεν εἰδοποιηθῇ· ἀφ' ἑτέρου μέρους αἱ πολιτικαὶ Ἀρχαὶ πρέπει νὰ διευθύνουν εἰς τὴν χωροφυλακὴν τὰς κοινοποιήσεις καὶ αἰτήσεις, τὰς ὁποίας κρίνουν ἀναγκαῖας διὰ τὸ συμφέρον τῆς ὑπηρεσίας.

21. Αἱ κοινοποιήσεις μεταξὺ τῶν διαφόρων Ἀρχῶν καὶ τῆς χωροφυλακῆς πρέπει νὰ γίνωνται ἐγγράφως καὶ νὰ φέρουν ὑπογραφήν καὶ ἡμερομηνίαν.

22. Ὄταν χωροφύλαξ ἔχῃ ἀνάγκην σφραγίδος, ἡ πολιτικὴ Ἀρχὴ τῆς ἐπαρχίας, ὅπου τύχη αὕτη ἢ περίπτωσις, θέλει ἐκτελεῖ τὴν σφράγισιν, καὶ ὁ χωροφύλαξ δὲν εἶναι ἡναγκασμένος νὰ δώσῃ λόγον περὶ τοῦ περιεχομένου εἰς τὸ ἐγγράφον.

23. Οἱ Πρόεδροι τῶν βασιλικῶν δικαστηρίων, οἱ Ἐπίτροποι τῆς ἐπικρατείας Εἰσαγγελεῖς καὶ οἱ Νομάρχαι, ἡμποροῦν νὰ προσκαλοῦν τοὺς διοικητὰς τῆς χωροφυλακῆς τοῦ νομοῦ, ὡςάκις τὸ κρίνουν ἀναγκαῖον διὰ νὰ συνενεῶνται μετ' αὐτοῦ περὶ ὑπηρεσίας.

Ἀνίσως ὅμως τὸ βασιλικὸν δικαστήριον δὲν εὕρισκεται εἰς τὴν μητρόπολιν τοῦ νομοῦ, οἱ διαληφθέντες πρόεδροι καὶ ἐπίτροποι δὲν ἡμποροῦν νὰ προσκαλέσων, εἰμὴ τὸν διοικοῦντα ἀξιωματικὸν τῆς χωροφυλακῆς τῆς ἐπαρχίας.

Οἱ Ἐπαρχοὶ ἡμποροῦν ὡσαύτως νὰ προσκαλοῦν οἱ ἀνάγκην ὑπηρεσίας τὸν ὑπερκόμην τῆς χωροφυλακῆς, ὅστις κατοικεῖ εἰς τὴν μητρόπολιν τῆς ἐπαρχίας.

24. Ὄταν οἱ ἀξιωματικοὶ τῆς χωροφυλακῆς εὕρισκωνται εἰς ἀνάγκην νὰ ζητήσουν συμβουλὰς ἀπὸ τὰς Ἀρχάς, ἀνταμόνουν ἐπὶ τούτῳ τοὺς εἰς αὐτάς διορισμένους ὑπαλλήλους τῆς Κυβερνήσεως.

25. Αἱ ἐγγράφοι, καθὼς καὶ αἱ προφορικαὶ κοινοποιήσεις περὶ τινος ἀντικειμένου ὑπηρεσίας, θέλουν διευθύνεσθαι πάντοτε ἀπὸ τὰς Πολιτικὰς Ἀρχάς πρὸς τὸν διοικητὴν τῆς χωροφυλακῆς τοῦ σταθμοῦ ἢ τῆς ἐπαρχίας· αὗται αἱ Ἀρχαὶ ἡμποροῦν νὰ ἀποτείνωνται πρὸς τὸν ἀμέσως ἀνώτερον ἀξιωματικὸν κατὰ βαθμὸν, μόνον ὅταν ἔχουν νὰ διευθύνουν παράπονα περὶ ἀναβολῆς ἢ παραμελήσεως μέτρου τινός.

26. Περί ὧν τῶν παρεκβάσεων ἀπὸ τοὺς ἐνεστώτας ὅροι

ομοῦς θέλει γίνεσθαι ἀναφορά πρὸς τὴν ἐπὶ τῶν Στρατιωτικῶν καὶ τῶν Ἑσωτερικῶν Γραμματεῖαν.

ΤΜΗΜΑ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Σχέσεις τῆς χωροφυλακῆς μετὰ τὰ Δικαστήρια.

27. Οἱ μείραρχοι τῆς χωροφυλακῆς τοῦ νομοῦ εἰδοποιεῦν ἀμέσως τοὺς ἐπιτρόπους τῆς ἐπικρατείας εἰς τὰ Βασιλ. δικαστήρια, καὶ ἐν ἀπουσίᾳ, ἢ ἀσθενείᾳ, τοὺς ἀντικατασταίνοντας αὐτοὺς, περὶ συμβάντων, τὰ ὅποια ὡς ἐκ τῆς φύσεώς των, δίδουν αἰτίαν δικαστικῆς καταδιώξεως.

Οἱ ἀξιωματικοὶ οὗτοι δὲν εἶναι ὑποχρεωμένοι νὰ κάμουν ἀναφοράς ἀποφατικάς, π. χ. ὅτι τὸ δεῖνα ἢ δεῖνα συμβάν δὲν ἐκκολούθησε.

28. Τὰ δικαστικὰ ἐντάλματα ἡμποροῦν νὰ γνωστοποιῶνται εἰς τοὺς ἐνόχους, καὶ νὰ ἐκτελῶνται διὰ τῆς χωροφυλακῆς.

29. Οἱ χωροφύλακες ἡμποροῦν νὰ χρησιμεύσουν ὡς κομιστὰι δικαστικῶν διατάξεων, μόνον εἰς περίπτωσιν κατεπειγούσης καὶ ἀναπνεύκτου ἀνάγκης.

30. Ἡ χωροφυλακὴ ἡ ὅποια προσκαλεῖται εἰς περίπτωσιν θανατώσεως καταδικασμένων ἐγκληματιῶν ἀπὸ τὰ Βασιλικά δικαστήρια, ἡμπορεῖ νὰ χρησιμεύσῃ μόνον ὡς ὑπερασπιστικὴ φυλακὴ καὶ ἔνοπλος δικαστικὴ δύναμις, ἡ ὅποια παρעוריסκεται πρὸς διατήρησιν τῆς εὐταξίας, πρὸς ἐμπόδισιν συστάσεων καὶ ὑπεράσπισιν τῶν ὑπαλλήλων τοῦ δικαστηρίου, εἰ ὅποιοι εἶναι ἐπιφορτισμένοι τὴν ἐκτέλεσιν τῶν δικαστικῶν ἀποφάσεων.

ΤΜΗΜΑ ΤΡΙΤΟΝ

31—86.

* Τὰ ἄρθρα 31—86 παραλείπονται ὡς ἄσχετα.

ΤΜΗΜΑ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

Περὶ τῶν ἀξιωματικῶν τῆς χωροφυλακῆς ὡς βοηθητικῶν
ὑπαλλήλων τῆς ἀστυνομίας.

87. Οἱ ἀξιωματικοὶ τῆς βασιλικῆς Χωροφυλακῆς μεταβαί-
νουν ὡς ἐξεταστικοὶ ὑπάλληλοι εἰς τὴν μητρόπολιν τῆς ἐπαρ-
χίας των διὰ νὰ δέχωνται τὰς καταμηνύσεις καὶ τὰ παράπονα,
νὰ ἐξελέγχουν τὰ πταίσματα καὶ ἐγκλήματα, καὶ νὰ συνά-
ζουν ὅλας τὰς ἀποδείξεις, πρὸς ἀνεύρεσιν τῶν αὐτουργῶν. Διὰ
νὰ περιορίζονται ὅμως ἐνταυτῷ ἐντὸς τῆς περιφερείας τῆς προ-
διοριζομένης ἐξουσίας διὰ τῶν ὁρισμῶν τῶν νόμων, χρεωστεύ-
ναι διακρίνουν καλῶς τὴν ἔννοιαν τῶν λέξεων ἐγκλημα, πται-
σμα, καὶ ἀπλῇ ἀστυνομικῇ παράβασις.

Ἡ ἔννοια καὶ τὰ διακρίνοντα τὰ διαληφθέντα τρία εἰδῆ
ἀξιοτιμωρήτων πράξεων εἶναι προσδιωρισμένα εἰς τὸν ποινικὸν
κώδικα.

88. Εἰς ἀστυνομικὰς παραβάσεις οἱ ἀξιωματικοὶ τῆς χω-
ροφυλακῆς δὲν ἤμποροῦν νὰ δεχθοῦν παράπονα καὶ ἀναφοράς·
ἐξ ἐναντίας πρέπει νὰ παραπέμπουν τοὺς κατηγοροὺς ἢ κατα-
μηνυτάς πρὸς τὸν διευθυντὴν τῆς ἀστυνομίας, πρὸς τὸν ὄντι-
γέροντα ἢ τοὺς συμβετηθεὺς του, οἱ ὅποιοι θεωροῦνται ὡς ἐξε-
ταστικοὶ ὑπάλληλοι πρὸς ἀποδεχθὲν παρομειῶν παραπόνων καὶ
ἀναφορῶν.

89. Ἀνίσως αἱ παραβάσεις ὑπάγονται εἰς διορθωτικὰς ἢ
ἐγκληματικὰς πεινάς, τότε οἱ ἀξιωματικοὶ τῆς χωροφυλακῆς
δέχονται ὡς ἐξεταστικοὶ ὑπάλληλοι τὰ διευθυνόμενα πρὸς αὐ-
τοὺς παράπονα ἢ τὰς καταμηνύσεις περὶ παρομειῶν πταισμά-
των ἢ ἐγκλημάτων, μόνον ὅμως ἐκείνων, ὅσα ἀνάγονται εἰς
τὴν περιφέρειαν τῆς ἀρμοδιότητος τῶν συνήθων χρεῶν του.

90. Καταμηνύσεις ἤμποροῦν νὰ γίνωνται ἐγγράφως ἢ προ-
φορικῶς ἀπὸ τοὺς κατηγοροὺς ἢ καταμηνυτάς.

Εἰς τὴν πρώτην, καθὼς καὶ εἰς τὴν δευτέραν περίπτωσιν
καταστρώνει ὁ ἀξιωματικὸς τῆς χωροφυλακῆς πρωτόκολλον περὶ
τῆς ὅλης υποθέσεως, τὸ ὅποιον υπογράφεται ἀπὸ τὸν κατήγο-

τον ἢ καταμηνυτήν, ἀπὸ τὸν ἀξιωματικὸν τῆς χωροφυλακῆς καὶ ἀπὸ δύο μάρτυρας.

Ὅταν ὁ κατήγορος, ὁ καταμηνυτής, ἢ ὁ πληρεξουσίου των ἤμπερῃ ἢ δὲν θέλῃ νὰ ὑπογράψῃ, σημειώνεται τότε ρητῶς εἰς τὸ πρωτόκολλον.

Τὸ ἔγγραφο τῆς πληρεξουσιότητος πρέπει νὰ ἐπισυνάπτεται εἰς τὴν κατηγορίαν ἢ καταμνήνυσιν.

91. Οἱ ἀξιωματικοὶ τῆς χωροφυλακῆς ἤμπορουν νὰ ἀναλάβουσαν μίαν κατηγορίαν ἢ καταμνήνυσιν, ἣτις διευθύνεται δι' ἐνὸς πληρεξουσίου, μόνον ὅταν ὁ ἐπιφέρων τὴν πληρεξουσιότητα ἀποδείξῃ ρητῶς καὶ θετικῶς, ὅτι ἔχει τὴν ἐξουσίαν νὰ καταμνήνυσῃ τὸ πταῖσμα, διὰ τὸ ὁποῖον διηυθύνθη ἡ κατηγορία ἢ ἡ καταμνήνυσις.

92. Ὅταν κατηγορία ἢ καταμνήνυσις δεθῇ εἰς τὸν ἀξιωματικὸν τῆς χωροφυλακῆς ἐντελῶς συντεταγμένη, δὲν ἤμπορεῖ πλέον μήτε ὁ ἴδιος νὰ προσθέσῃ τι μήτε δι' ἄλλου νὰ κάμῃ προσθήκας, ἀλλὰ πρέπει νὰ περιορίζεται εἰς τὸ νὰ παρασημειώσῃ ἐκαστον φύλλον, νὰ ἐπισυνάπτῃ αὐτὴν εἰς τὸ συντασσόμενον περὶ τῆς ὅλης ὑποθέσεως πρωτόκολλον καὶ νὰ ὑποχωρῇ εἰς αὐτὸ τὰς τυχούσας προσθήκας ἢ μεταβολάς. Ὅταν διευθυνθῇ κατηγορία ἢ καταμνήνυσις ὑπογεγραμμένη, πληροφρεῖται ὁ ἀξιωματικὸς τῆς χωροφυλακῆς, ἂν ἡ ὑπογραφή ἦναι πραγματικῶς ἐκείνη τοῦ κατηγόρου, τοῦ καταμηνυτοῦ ἢ τοῦ πληρεξουσίου.

93. Ὁ ἀξιωματικὸς τῆς χωροφυλακῆς ὁ ὁποῖος εἶναι προσκεκλημένος νὰ δεχθῇ κατηγορίαν ἢ καταμνήνυσιν, πρέπει νὰ ἐκθέσῃ τὸ πταῖσμα σαφῶς μὲ ὅλα τὰ περιστατικά, τὰ ὁποῖα αἰκλύνουν ἢ ἐπιβαρύνουν τὸ πταῖσμα καὶ ἤμπορουν νὰ ὁδηγήσων πρὸς ἀνεύρεσιν τῶν ἐνόχων· ὑπογράφει ὁ ἴδιος καθὼς καὶ εἰ ἄλλοι τὴν κατηγορίαν ἢ καταμνήνυσιν, συμφώνως μὲ τὸ ἄρθρον 90.

94. Οἱ ἀξιωματικοὶ τῆς χωροφυλακῆς χρεωστοῦν νὰ διευθύνουν πρὸς τὸν Ἐπίτροπον τῆς ἐπικρατείας, τὰς ὁποίας ἀνεδέχθησαν κατηγορίας ἢ καταμνήνυσεις ὡς ἐξεταστικοὶ ὑπάλληλοι, καὶ ἡ ἀρμοδιότης αὐτῶν δὲν ἐκτείνεται ἐπέκεινα. Προσωρινῶς ἐξέτασιν ἤμπορουν νὰ κάμουν, ὅταν πρόκηται κίνδυνος εἰς

τὴν ἀναβολήν, ἢ ὅταν εἰς ἐπ' αὐτοφώρῳ πταίσματα ἢ καὶ εἰς ἄλλα πταίσματα ἢ ἐγκλήματα, συμβάντα εἰς τὸ ἐσωτερικὸν οἰκίας τινος, προσκληθῇ ἀπὸ κάτοικον αὐτῆς, πρὸς ἐξέτασιν τοῦ πταίσματος ἢ ἐγκλήματος.

95. Ἐπ' αὐτοφώρῳ πταίσματα εἶναι·

Ὅταν ἐν ἐγκλήματι συμβῇ κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν·

Ἀμέσως μετὰ τὴν πράξιν·

Ὅταν ὁ κατηγορηθεὶς εὐρεθῇ καταδιωκόμενος ἀπὸ δημοσίου κραυγᾶς.

Ὅταν ὁ κατηγορούμενος, ἅμα συμβῇ τὸ πταῖσμα εὐρεθῇ μὲ ἐργαλεῖα, ὅπλα, σκεύη, ἔγγραφα καὶ ἄλλα ἐνοχοποιητικὰ εἶδη, τὰ ὅποια δηλοποιοῦν, ὅτι αὐτὸς εἶναι αἷτιος ἢ συνένοχος τοῦ πταίσματος.

96. Ὅταν συλληφθῇ πταίστης ἐπ' αὐτοφώρῳ, μεταβαίνειν ἀνυπερθέτως εἰς ἀξιωματικοὺς τῆς χωροφυλακῆς ἐπιτοπίως διὰ τὰ συντάξουν περὶ αὐτοῦ πρωτόκολλον εἰς τὸ ὅποιον ἐκθέτουν τὴν ὑπόθεσιν καὶ τὴν θέσιν, ὅπου συνέβη, καὶ σημειοῦν ἐνταυτῷ τὰς μαρτυρίας τῶν κατοίκων, τῶν γειτόνων, καθὼς καὶ τῶν συγγενῶν καὶ ὑπηρετῶν, τελευταίων καὶ ὅλων τῶν ὑποκειμένων, τὰ ὅποια ἤμπορουν νὰ δώσουν πληροφερίας.

Εἰδοποιῶν ἀμέσως τὸν Ἐπίτροπον τῆς Ἐπικρατείας, ὅτι μετέβησαν εἰς ἴδιοι ἐπιτοπίως.

Ἦμπορουν νὰ μεταχειρισθῶν πρὸς τοῦτο ἓνα γραφεῖα, τὸν ὁκόνουν νὰ ἐκπληρώσῃ καλῶς καὶ πιστῶς τὰ προκείμενα χρέη περὶ τοῦ ὁποίου γίνεται ἀναφορὰ εἰς τὸ πρωτόκολλον.

97. Οἱ ἀξιωματικοὶ τῆς χωροφυλακῆς ὑπογράφουν τὰς θείσας μαρτυρίας, αἱ ὅποιαι προσυπογράφονται καὶ ἀπὸ ἐκείνους οἱ ὅποιοι τὰς ἐχορήγησαν.

Ὅταν αὐτοὶ ἀποπειῶνται νὰ ὑπογράψουν, γίνεται περὶ τοῦτου ἀναφορὰ εἰς τὸ πρωτόκολλον.

Ἦμπορουν νὰ ἀπαγορεύσουν εἰς τὸν καθένα νὰ ἀπομακρυνθῇ ἀπὸ τὴν οἰκίαν ἢ ἀπὸ τὸν τόπον πρὸ τοῦ νὰ κλεισθῇ τὸ πρωτόκολλον, διατάττειν τὴν σύλληψιν τῶν παραβαινόντων τὴν παραγγελίαν ταύτην, καὶ τὴν ἀποστολὴν εἰς τὸ φυλακτήριον· δὲν ἤμπορουν ὁμῶς νὰ ἐπιβάλλουν εἰς αὐτοὺς καμμίαν ποινὴν.

καὶ διευθύνειν ἀναφράν περί τούτου πρὸς τὸν Ἐπίτροπον τῆς Ἑπικρατείας.

Συγχρόνως ἀφαιρῶν ὅλα τὰ παρευρισκόμενα ὅπλα καὶ λειπὰ, ὅσα ἤμπορεῦν νὰ συνεισφέρουν πρὸς ἀναζήτησιν καὶ ἀνακάλυψιν τῆς ἀληθείας· χρεωστοῦν νὰ δεκνύουν τὰ τοιαῦτα εἰς τὸν κατηγορουμένον, νὰ ζητοῦν ἐξηγήσεις ἀπ' αὐτόν, νὰ ὑποβάλλουν τὸ πρωτόκολλον πρὸς ὑπογραφήν καὶ εἰς περίπτωσιν ἀποπειρήσεως νὰ κάμνουν ἀναφράν περί τούτου εἰς τὸ αὐτὸ πρωτόκολλον.

98. Ἄν τὸ ἔγκλημα ἦναι φύσεως τοιαύτης, ὥστε ἡμπορεῖ νὰ ἀποδειχθῇ δι' ἐγγράφων ἢ ἄλλων σκευῶν εὐρισκόμενων παρὰ τῷ κατηγορουμένῳ, τότε οἱ ἀξιωματικοὶ τῆς χωροφυλακῆς πηγαίνουν ἄνευ ἀναβολῆς εἰς τὴν κατοικίαν αὐτοῦ, διὰ νὰ φροντίσουν τὴν ἀναζήτησιν ἐκείνων τῶν ἀντικειμένων, τὰ ὅποια φκίνονται εἰς αὐτοὺς ἀναγκαῖα πρὸς ἀνακάλυψιν τῆς ἀληθείας· εἶναι ὅμως ρητῶς ἀπηγορευμένον νὰ ἐμβαίνουν εἰς τὰς εἰκίας διὰ νυκτός, κατὰ τὸ ἄρθρον 89· πρέπει νὰ περιορίζωνται εἰς τὸ νὰ λαμβάνουν τὰ προσδιοριζόμενα μόνον μέτρα εἰς τὸ ἄρθρον 90.

99. Ὅταν εὑρεθῶν εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ κατηγορουμένου ἐγγραφα ἢ ἄλλα ἀντικείμενα, τὰ ὅποια ἡμπορεῦν νὰ χρησιμεύσουν πρὸς διέλεγχιν ἢ ἀθώωσιν, συντάττουν πρωτόκολλον καὶ περιλαμβάνουν τὰ ἀντικείμενα ταῦτα ἢ τὰ ἐγγραφα.

Εἶναι ὑποχρεωμένοι νὰ κλείσουν καὶ νὰ σφραγίσουν τὰ ἀφαιρεθέντα ἀντικείμενα, καὶ ὅταν δὲν ἦναι ἐπιδεκτικὰ ἐπιγραφῆς μὲ μελάνην, θέτονται ἐντὸς ἀγγείου ἢ σάκκου, περὶ τὰ ὅποια δένουν λωρία χαρτίου, καὶ τὰ σφραγίζουν μὲ τὴν ἰδίαν των σφραγιᾷ καθὼς καὶ μὲ ἐκείνην τοῦ κατηγορουμένου, ἂν τὸ ἐπιθυμῇ αὐτός, καὶ μὴ τρόπον, ὥστε χωρὶς παραβίασιν τῆς σφραγιδος νὰ μὴν ἡμπορῇ νὰ ἀφαιρεθῇ τι ἀπὸ τὰ ἐν τῷ ἀγγεῖῳ ἢ σάκκῳ εὐρισκόμενα ἀντικείμενα.

Ἀνίσως τὰ ἀντικείμενα ἦναι τοιούτου ὅγκου, ὥστε νὰ μὴ ἡμπορεῦν νὰ ἀφαιρεθῶν ἀμέσως, θέτονται τότε ὑπὸ τὴν ἐπιστάσιαν ἐνὸς φύλακος, τὸν ὁποῖον ὀρκίζουν ἐπὶ τούτῳ.

100. Εἶναι ρητῶς ἀπηγορευμένον εἰς τοὺς ἀξιωματικούς τῆς χωροφυλακῆς νὰ ἐμβαίνουν εἰς ἄλλην εἰκίαν παρὰ ἐκείνην

τοῦ κατηγορουμένου, ἐκτός εἰς ξενοδοχεῖα, καπηλεῖα, ἢ ἄλλο ἀνοικτὸν δημόσιον οἶκημα, τῶν ὁποίων ἡ εἴσοδος εἶναι ἐπιτετραμμένη καὶ διὰ νυκτός, μόνον μέχρι τῆς ὥρας κατὰ τὴν ὁποίαν αὐτὰ τὰ μέρη πρέπει νὰ μένουν ἀνοικτὰ κατὰ τὰς ἀστυνομικὰς διατάξεις.

101. Ὅταν τύχη περίπτωσις αἰ ἀξιωματικοὶ τῆς χωροφυλακῆς νὰ ὑποπτεύσουν ὅτι εἰς ἄλλο οἶκημα, παρὰ τὴν κατοικίαν τοῦ κατηγορουμένου ἤμπορουν νὰ εὑρεθῶν ἐγγράφα ἢ ἀντικείμενα πρὸς ἐξέλεγχιν ἢ ἀθώωσιν αὐτοῦ, εἰδοποιοῦν ἀμέσως τὸν Ἐπίτροπον τῆς Ἐπικρατείας.

102. Ὅταν ἡ οἰκία τοῦ κατηγορουμένου κηται ἐκτός τῆς ἐπαρχίας, ὅπου αἱ ἀξιωματικοὶ τῆς χωροφυλακῆς ἐκτελοῦν τὴν συνήθη των ὑπηρεσίαν, δὲν ἤμπορουν τότε νὰ ἐνεργήσουν ἐκεῖ κάμμιαν ἀναζήτησιν, ἀλλὰ πρέπει νὰ εἰδοποιήσουν περὶ τούτου τὸν ἐπίτροπον τῆς Ἐπικρατείας.

103. Ὅλαι αἱ διαληφθεῖσαι ἐργασίαι ὑπηρεσίας ἐκτελοῦνται παρουσίᾳ τοῦ κατηγορουμένου, ὅταν συλληφθῇ, ἢ παρόντος ἐνὸς πληρεξουσίου, ὅταν ὁ κατηγορούμενος δὲν ἤμπορῇ νὰ ἦναι παρὼν, ἢ δὲν θέλῃ νὰ ἦναι παρὼν.

Ἐπὶ τούτῳ δεικνύονται εἰς αὐτὸν τὰ ἀντικείμενα, ὥστε νὰ ἤμπορῇ νὰ τὰ ἀναγνωρίξῃ, νὰ τὰ ἀπαρνηθῇ, ἢ ἂν πρόκηται αἰτία, νὰ προβάλῃ τὰς ἀμφιβολίας του· ὅταν ἀποποιηθῇ τὴν ἐξομολόγησιν, ὁ ἀξιωματικὸς τῆς χωροφυλακῆς κάμνει ἀναφορὰν περὶ τούτου εἰς τὸ πρωτόκολλον.

Ὅταν δὲν ἦναι παρὼν κανεὶς πληρεξούσιος, εἶναι ἀναποφεύκτως ἀναγκαῖα ἡ παρουσία δύο μαρτύρων.

104. Εἰς πταῖσμα ἢ ἐγκλημα φωραθὲν ἐπ' αὐτοφώρῳ, αἱ ἀξιωματικοὶ τῆς χωροφυλακῆς συλλαμβάνουν τὸν κατηγορούμενον· ἂν δὲν ἦναι παρὼν αὐτός, ἐκδίδουν διαταγὴν ἐμφανίσεως· πρέπει νὰ φέρῃ τὴν ὑπογραφὴν καὶ τὴν σφραγίδα τοῦ ἐκδίδοντος τὴν διαταγὴν ἀξιωματικοῦ, καὶ νὰ περιγράψῃ ὅσον τὸ δυνατόν ἀκριβέστερα τὸν κατηγορούμενον διὰ νὰ ἀσφαλίσῃ τὴν σύλληψιν αὐτοῦ καὶ νὰ ἀποφύγῃ πᾶσαν ἀλλαγὴν.

Ἡ καταμήνυσις, ἡ κατηγορία δὲν εἶδει αἰτίαν βασίμου ὑποψίας πρὸς ἐκδόσιν διαταγῆς ἐμφανίσεως ἐναντίον κτηματίου τινός· ὁ τοιοῦτος ἤμπορεῖ νὰ φυλακισθῇ, ἂν ἦναι παρὼν, ἢ ἐν

ἀπουσία του νὰ ἐκδοθῇ διαταγὴ ἐμφάνισως, ὅταν ἀναφανοῦν ἰσχυραὶ αἰτίαι ὑποψίας κατὰ τοῦ ὑποκειμένου.

Ὅταν ὁ κατηγορούμενος ᾖ ἀπὼν, πρέπει νὰ περιέχῃ ἡ διαταγὴ τῆς ἐμφάνισως τὴν παραγγελίαν μετὰ τὴν σύλληψιν αὐτοῦ νὰ τὸν ὁδηγήσουν ἔμπροσθεν τοῦ ἐπιτρόπου τῆς Ἐπικρατείας.

Ὁ νόμος δὲν ἐπιτρέπει τὸν βοηθητικὸν ἀστυνομικὸν ὑπάλληλον νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν ἐξέτασιν μετὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς πράξεως.

Διὰ τοὺς ἀγύρτας, ἀνεστίους καὶ ὑποδίκους ἀρκεῖ ἡ κατηγορία ἢ ἡ μαρτυρία πρὸς σύλληψιν αὐτῶν, ἢ πρὸς ἐκδόσιν διαταγῆς ἐμφάνισως τῶν τοιούτων.

105. Οἱ ἀξιωματικοὶ τῆς χωροφυλακῆς χρεωστοῦν νὰ ἐξετάζουν ἀμέσως τοὺς ὁδηγηθέντας ἔμπροσθέν των.

106. Δι' ὅλας τὰς διαλαμβανόμενας ἐργασίας τῆς ὑπηρεσίας των εἰς τὰ ἀρθρα 97, 98, 99, 103, 104, καὶ 105, ζητοῦν πρὸς βοήθειαν τὸν διευθυντὴν τῆς ἀστυνομίας τοῦ τόπου ἢ, εἰς ἑλλείψιν αὐτοῦ, τὸν ἀστυνόμενον ἢ τὸν βοηθὸν του, ἢ ἐν ἀπουσίᾳ αὐτοῦ, ὡς κατοίκους κτηματίας τῆς ἐπιτοπίου κοινότητος.

Ἀνίσως δὲν ἡμπορέσουν νὰ εὑροῦν μάρτυρας, ἐν ἐμποδίζεται ἡ συνταξὶς τοῦ πρωτοκόλλου του.

Ὑπογράφουν εἰ ἴδιοι τὰ πρωτόκολλα των, προσυπογράφονται δὲ καὶ τὰ καλεσθέντα πρὸς βοήθειαν ἄτομα· ὅταν ᾖναι ἀδύνατον, ἢ ἀποποιηθοῦν αὐτοὶ νὰ ὑπογράψουν, πρέπει νὰ γίνῃ ἰδιαιτέρα ἀναφορὰ περὶ τούτου εἰς τὸ πρωτόκολλον.

107. Ὅταν πρόκειται λόγος περὶ ἐγκλήματος, τοῦ ὁποίου ἡ ἐξέλεγχξις ἀπαιτεῖ ἰδιαιτέρας γνώσεις, ὡς π. χ. εἰς διάρρηξιν, βαρεῖαν πληγὴν, βίαιον θάνατον κτλ. τότε οἱ ἀξιωματικοὶ τῆς χωροφυλακῆς πρέπει νὰ προσκαλοῦν ἐκείνους, εἰ ὁποῖοι διὰ τῶν ἐπιστημονικῶν των γνώσεων, διὰ τῆς τέχνης ἢ τοῦ ἐπαγγέλματός των, εἶναι ἱκανοὶ νὰ κρίνουν περὶ τῆς φύσεως καὶ τῶν περιστάσεων τοῦ ἐγκλήματος καὶ ἐπὶ τούτῳ τοὺς ὁρκίζουσιν, ὅτι θέλουν κάμει τὴν ἐκθεσὶν των καὶ θέλουν δώσει τὴν γνώμην των ἐν συνειδήσει καὶ τιμῇ· ἐν ταύτῳ δὲν πρέπει νὰ παραμελήσουν κἀνὲν τῶν ἀνω σημειωθέντων μέτρων, καὶ θέλουν φροντί-

ζει τὴν σύνταξιν ὅλων τῶν ἐνδείξεων, αἱ ὁποῖαι ἡμποροῦν καὶ δοτηγῆσιν πρὸς ἀνακάλυψιν τῆς ἀληθείας.

108. Ὅσακις προσκληθεὺν ἀξιωματικοὶ τῆς χωροφυλακῆς διὰ νὰ ἐξετάσουν πταῖσμα ἢ ἐγκλήματι, ἂν καὶ μὴ ἐπ' αὐτοφώρῳ φωραθέν, τὸ ὅποιον ὅμως συνῆθ' ἐντὸς οἰκίας, ἀκολουθοῦν εἰς τὴν ἐξέτασιν καὶ ἐξέλεγχξιν αὐτοῦ τοὺς αὐτοὺς τύπου ὡς τοῦτο γίνεται εἰς πταῖσμα ἢ ἐγκλήματι ἐπ' αὐτοφώρῳ.

109. Οἱ ἀξιωματικοὶ τῆς χωροφυλακῆς ἐνεργεῖν τὰς πρὸς αὐτοὺς ζητήσεις, ὅταν γίνωνται ἀπὸ τὸν ἰδιοκτήτην τῆς οἰκίας, ἢ καὶ ἀπὸ ἑνα τῶν πρωτίστων ἢ λοιπῶν ἐνοικιαστῶν.

110. Ἐπειδὴ οἱ ἀξιωματικοὶ τῆς χωροφυλακῆς εἰς τὴν ἐκτέλεσιν παρομοίων δικαστικῶν ἐργασιῶν ἐμφανίζονται ὡς δοθητοὶ ἀστυνομικοὶ ὑπάλληλοι τοῦ ἐπιτρόπου τῆς ἐπικρατείας, χρεωστεῖ αὐτός, ἂν παρευρεθῇ ἐπιτοπίως κατὰ τὴν ἐξακολουθησιν τῶν ἐργασιῶν, πρὸς ἐξέλεγχξιν ἐνὸς πταίσματος ἢ ἐγκλήματος συμφώνως μὲ τὴν περίπτωσιν τοῦ ἀρθροῦ 94, καὶ ἐξακολουθήσῃ ἀμέσως τὰς ἀνηκούσας ἐργασίας εἰς τὴν δικαστικὴν ἀστυνομίαν.

Εὐθὺς ὅπου εἰδοποιηθῇ ὁ ἐπίτροπος τῆς Ἐπικρατείας ἡμπορεῖ νὰ ἐπιτρέψῃ εἰς τὸν ἀξιωματικὸν τῆς χωροφυλακῆς τὴν ἐξακολουθήσιν τῆς ἐξετάσεως, ἢ ἀνίσως τὴν ἤρχισεν ὁ ἰδιοκτήτης ἡμπορεῖ νὰ ἐπιφορτίσῃ τὸν ἀξιωματικὸν μὲ ἓν μέρος τῶν ἀνηκόντων εἰς τὴν ἀρμοδιότητα αὐτοῦ ἐργασιῶν.

111. Ἀμα οἱ ἀξιωματικοὶ τῆς χωροφυλακῆς τελειώσουν συμφώνως μὲ τὴν περίπτωσιν τοῦ ἀρθροῦ 94, τὰς ἐργασίας τῶν προσωρινῶν ἐξετάσεων, τὰς ὁποίας ἔχουν τὴν ἐξουσίαν νὰ κάμουν, χρεωστοῦν νὰ παραδώσουν ἀμέσως εἰς τὸν ἐπίτροπον τῆς Ἐπικρατείας τὰ πρωτόκολλα καὶ ὅλας τὰς παρ' αὐτῶν γεγεμένους ἐξετάσεις, ὅλα τὰ κατασχεθέντα ἔγγραφα καὶ ἀντικείμενα, ἢ τὸν εἰδοποιεῖν περὶ τῶν ληφθέντων μέτρων πρὸς φυλάξιν καὶ διατήρησιν τῶν ἀντικειμένων τούτων.

112. Οἱ ἀξιωματικοὶ τῆς χωροφυλακῆς, καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς δικαστικῆς ἀστυνομίας κεῖνται ὑπὸ τὴν ἀνωτέραν ἐπιστάσιαν τῶν ἐπιτρόπων τῆς Ἐπικρατείας.

113. Ἐπειδὴ ὁ πρωτίστος σκοπὸς τῆς Βασ. χωροφυλακῆς, εἶναι ἡ ἀσφαλὴς διατήρησις τῆς εὐταξίας καὶ ἡ ἐκτέλεσις

τῶν νόμων, χρεωστοῦν καὶ εἰ ἀξιώματικοὶ τοῦ σώματος τούτου ἐκτὸς τῶν ἐργασιῶν, τὰς ὁποίας ἐνεργεῦν, ὡς βοηθητικοὶ ἀστυνομικοὶ ὑπάλληλοι, νὰ πέμπουν ἀνευ ἀναβολῆς πρὸς τὸν ἐπίτροπον τῆς Ἐπικρατείας τὰ πρωτόκολλα, τὰ ὅποια καταστρέφονται ἀπὸ τοὺς ἐνωματάρχας καὶ χωροφύλακας ἐν καιρῷ τῆς ὑπηρεσίας των, καὶ ἡμποροῦν νὰ χρησιμεύσουν πρὸς ἐξέλεγχιν ἐγκλημάτων ἢ πταισμάτων, τῶν ὁποίων ἀνεφάνησαν ὑποψίαι. Εἰς αὐτὰ τὰ πρωτόκολλα ἐπισυνάπτονται καὶ ὅσαι εἰδήσεις ἡμποροῦν νὰ συνεισφέρουν πρὸς ἀνακάλυψιν τοῦ πρωταιτίου ἢ τῶν συνενόχων. Ἐπίσης παραδίδουν εἰς τὸν διευθυντὴν τῆς ἀστυνομίας ἢ τὸν δημογέροντα τοῦ τόπου ὅπου συμβαίνουν ἀπλᾶι παραβάσεις, τὰ πρωτόκολλα καὶ τὰς εἰδήσεις, τὰ ὅποια ἀφορῶσι τοὺς κατηγορουμένους διὰ τὰς παραβάσεις ταύτας.

114—116 *

Περὶ τῆς συνήθους ὑπηρεσίας τῶν Ἐνωμοτιῶν.

117. Αἱ διηνεκεῖς καὶ συνήθεις ἐργασίαι τῶν ἐνωμοτιῶν τῆς Βασιλικῆς χωροφυλακῆς εἶναι αἱ ἀκόλουθοι.

1. Περιφέρονται καὶ ἐκτελοῦν περιπόλους εἰς τοὺς μεγάλους καὶ μικροὺς ὁδούς καὶ εἰς ὅλα τὰ μέρη τῆς προσδιωρισμένης ἐνώριας, καὶ ἐπικυρόνουν τούτο καθ' ἡμέραν εἰς τὸ βιβλίον τῆς ἐβδόμαδιαίας ὑπηρεσίας διὰ τοῦ δημογέροντος, τοῦ βοηθοῦ του ἢ ἄλλων γνωστῶν ὑποκειμένων.

2. Συνάζουσιν καὶ ἐκθέτουν ὅλας τὰς δυνατὰς εἰδήσεις περὶ ἐγκλημάτων καὶ πταισμάτων καθὲς εἰδούς, καθὼς καὶ περὶ τῶν πρωταιτιῶν καὶ συνενόχων αὐτῶν καὶ γνωστοποιοῦν αὐτὰ εἰς τὰς ἀρμοδίους Ἀρχάς.

3. Ἀναζητοῦν καὶ καταδιώκουν τοὺς κακούργους.

4. Συλλαμβάνουσιν τοὺς φωραθέντας ἐπ' αὐτοφώρῳ, καθὼς καὶ τοὺς χαρακτηριζομένους ὡς ἐγκληματίας ἀπὸ τὴν κοινὴν φωνήν.

5. Συλλαμβάνουσιν ὅσους ἀπαντήσουν μὲ αἵματωμένα ὅπλα,

* Τὰ ἄρθρα 114—116 παραλείπονται ὡς ἄσχετα.

μέ κλεμμένα σκεύη ἢ μέ ἄλλα ἀντικείμενα ἐνδοικνύοντα τὴν πρᾶξιν ἐγκλήματός τινος.

6. Συντάττουν πρωτόκολλα περί τῶν γενομένων ἐξομολογήσεων ἀπὸ τοὺς κατόικους, γείτονας, συγγενεῖς, φίλους ἢ ἄλλα ὑποκείμενα, τὰ ὅποια εἶναι εἰς στάσιν νὰ χορηγήσουν μαρτυρίας, ἀποδείξεις, ἢ εἰδοποιήσεις περί τῶν πρωταιτίων καὶ συνενόχων ἐγκλημάτων, ἢ πταισμάτων.

7. Συντάττουν πρωτόκολλα περί πυρκαϊῶν, διαρρηξέων, φόνων καὶ ὅλων τῶν λοιπῶν ἐγκλημάτων, τῶν ὅποιων φαίνεται εἶγματα.

8. Συντάττουν πρωτόκολλα ὡσαύτως περί ὅλων τῶν νεκρῶν, εἰ ὅποιοι εὐρεθῶν εἰς δρόμους, ἀγρούς, ἢ εἰς νερά, καὶ εἰδοποιεῖν ἀμέσως περί τούτου τὰς ἀρμοδίους Ἀρχάς ἢ τὸν ὑπομείραρχον τῆς χωροφυλακῆς τῆς ἐπαρχίας, ὃ ὅποιος εἰς ταύτην τὴν περίπτωσιν, ἅμα λάβῃ εἰδήσιν περί τούτου εἶναι ὑποχρεωὸς νὰ μεταβῇ ἀτομικῶς ἐπιτοσίως.

9. Πρὸς τούτοις ὁδηγοῦν εἰς τὴν πλησιεστέραν τοπικὴν Ἀρχὴν ἀνθρώπους κωλυωμένους, ἀσθενεῖς, φρενοβλαβεῖς, ὑποχονδριακοὺς, ἢ ἄλλως παθόντας ἢ ἐκτεθειμένους εἰς προσεχὴ κίνδυνον, εὐρεθέντας εἰς ἀγρούς, ἐπὶ δημοσίων ὁδῶν κειμένους ἢ περιπλανωμένους εἰς κακὴν στάσιν, καθόσον τὸ συγχωρεῖ ἡ ὑγεία των· ἐκτὸς τούτων ὅμως κἀμύνουν ἀμέσως τὴν περί τούτου ἀναφορὰν των, καὶ λαμβάνουν φροντίδα καὶ τὰ ἀναγκαῖα μέτρα πρὸς ἀπαλλαγὴν μεγαλειτέρου κινδύνου.

10. Ἐμποδίζουσιν τὰ λαθρεμπόρια καὶ περιλαμβάνουσιν τὰς λαθρεμπορευομένας πραγματείας, συντάττοντες πρωτόκολλον περί τῆς γενομένης περιλαβῆς· συλλαμβάνουσιν τοὺς λαθρεμπόρους καὶ λοιποὺς ἐγκληματίας τοιοῦτου εἶδους καὶ τοὺς αἰετοῦν εἰς τὰς ἀρμοδίας Ἀρχάς.

11. Διακλύουσιν πᾶσαν ἐνοπλὴν σύστασιν καὶ φυλακίζουν τοὺς πρωταιτίους τοῦ στασιαστικοῦ κινήματος.

12. Διακλύουσιν πᾶσαν σύστασιν θεωρουμένην ἀπὸ τοὺς νόμους ὡς ἐπαναστατικὴν, καὶ συλλαμβάνουσιν καθὲς ὑποκείμενον, τὸ ὅποιον ἔλαβε μέρος εἰς αὐτήν.

13. Διακλύουσιν πᾶσαν ταραχῶδη σύναξιν, ἂν ᾖ καὶ ὁπλός, κατὰ πρῶτον μέ λόγους, ἔπειτα μέ προφορικῶς διατα-

γας, καὶ τελευταῖον ἂν καταντήτῃ ἀναγκαῖον, διὰ τῆς βαθ-
μῆδός χρησεως τῆς ἐνόπλου βίας, κατὰ τὰς περιστάσεις.

14. Συλλαμβάνουσιν κάθε ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος ἐπιχειρεῖ-
ται νὰ ταραξῇ τὴν κοινὴν ἡσυχίαν διὰ παρενοχλήσεως τῶν πο-
λιτῶν εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῆς θείας λατρείας, καθὼς καὶ τοὺς
μεταχειριζομένους δύναμιν ἢ βίαν ἐναντίον τῆς ἀσφαλείας τῶν
ἀτόμων καὶ τῆς ιδιοκτησίας.

15. Συλλαμβάνουσιν τοὺς καταστροφεῖς τῶν ὁσῶν, δένδρο-
φυτειῶν, καρπίμων δένδρων καὶ λοιπῶν γεωπονικῶν φυτειῶν,
καθὼς καὶ τῶν γεννημάτων τοὺς ἄνευ ἀδείας φέροντας πυρο-
βόλα κυνηγούς, ἅμα συλληφθῶσιν μὲ αὐτά.

16. Συντάττουν πρωτόκολλα περὶ τῶν ὑποκειμένων, τὰ
ἅποια εὐρεθῶν ὡς παραβάται τῶν διατάξεων τῆς ἀγρονομικῆς
ἀστυνομίας καὶ τῶν θηρευτικῶν νόμων.

17. Ἐκτελοῦν τὴν ἀστυνομίαν εἰς τοὺς μεγάλους δρόμους,
διατηροῦν ἐλευθέραν τὴν κοινωνίαν καὶ τὰς οἰοδούς, καὶ ἀνα-
φέρουν ἐπὶ τούτῳ ὅλας τὰς παραβάσεις εἰς τὰς ἀρμοδίους
Ἀρχάς.

18. Ἐπαγρυπνοῦν εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῶν διατάξεων περὶ
πλωτῶν ποταμῶν, διὰ πλοίων ἢ σχεδίων, περὶ γεφυρῶν ἐπὶ
πλοίων, περὶ διορύγων, φυτειῶν πλησίον ἐπιχωμάτων καὶ λι-
μένων· καταστρόνουν πρωτόκολλα περὶ παραβάσεων τῶν δια-
τάξεων τούτων καὶ γνωστοποιοῦν τοὺς αἰτίους εἰς τὰς ἀρμο-
δίους Ἀρχάς.

19. Συλλαμβάνουσιν ὅσους τύχουν κόπτοντας ἢ βλάπτοντας
καθ' ὅποιονδήποτε τρόπον τὰ εὐρισκόμενα δένδρα πλησίον τῶν
δρόμων, εἰς δημοσίους περιπάτους, ὁχυρώματα ἐσωτερικὰ ἢ
ἐξωτερικὰ τῶν πόλεων ἢ ἄλλων μερῶν· προσέτι καὶ τοὺς κα-
ταστρέφοντας ἢ βλάπτοντας τὰς εὐρισκομένας εἰς τὰ διαλη-
φέντα μέρη ἀρχαιότηας, δημοσίους ὑδραγωγούς, βρύσεις καὶ
λοιπὰ ἀντικείμενα τῶν δημοσίων κτημάτων χρησιμεύοντα εἰς
γενικὴν ὠφέλειαν.

20. Ὑποχρεώνουσιν τοὺς ὁδηγούς τῶν ἐξευγμένων ἁμαξῶν ἢ
ὄνων ζευγῶν, καθὼς καὶ τοὺς ὁδηγούς τῶν φορτηγῶν νὰ μέ-
νουν πλησίον αὐτῶν, ὅταν εὐρίσκωνται εἰς δημοσίας ὁδούς ἢ
πλατείας· συλλαμβάνουσιν καὶ ὁδηγοὺς ἔμπροσθεν τοῦ δημογέ-

ροντες ἢ τοῦ βοηθοῦ του τοὺς παρεμποδίζοντας ὅποιανδήποτε δημοσίαν διδοῦν.

21. Συλλαμβάνουν ἐκείνους, οἱ ὅποιοι ἀσυλλογίστως ἢ ἀπρὸς σέκτως τρέχοντες ἐπιπποι ἢ μὲ ἀμάξας ἢ καθ' ὅποιανδήποτε ἄλλον τρόπον πληγώσουν κἀνένα ἢ προξενήσουν ὅποιανδήποτε ζημίαν εἰς δημοσίας ὁδοὺς ἢ ἄλλα κινὰ μέρη.

22. Ὑπερασπίζονται τὴν γεωπονίαν καὶ συλλαμβάνουν κάθε ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος ἤθελε προξενήσει ζημίας εἰς ἀγρούς, ὄαση ἢ εἰς τοίχους, φραγμούς, φράκτας καὶ τάφρους, τὰ ὅποια χρησιμεύουν ὡς περιοχαί, καὶ ὅταν τὰ πταίσματα ὄν περιλαμβάνουν καὶ πράξεις κλοπῆς· ὡσαύτως συλλαμβάνουν ἐκείνους, οἱ ὅποιοι εὗρεθῶν ὡς κλοπεῖς γεννημάτων ἢ ἄλλων ἀντικειμένων καλλιεργημένου τόπου.

23. Λαμβάνουν ἀμέσως τὰ εὗρεθέντα ὑνία εἰς ὁδοὺς, δρόμους, πλατείας, δημόσια μέρη, ἢ εἰς ἀγρούς ἀφειθείας ἡλάγρας, σιδηρᾶς ραβδούς, κλίμακας καὶ ἄλλα σκεύη ἢ ὅπλα, τὰ ὅποια ἔμπορεύν νὰ μεταχειρισθῶν κλέπται, καὶ τὰ παραδίδουν εἰς τὰς τοπικὰς Ἀρχάς, γνωστοποιούντες τοὺς ἰδιωκτῆτας αὐτῶν.

24. Ἐπαγρυπνοῦν εἰς τὴν ἐλευθέραν διδοῦν τῶν ζωστροφιδῶν, καὶ συλλαμβάνουν τοὺς παρενοχλοῦντας αὐτήν.

25. Ἐξασφαλίζουν τὴν ἐσωτερικὴν κοινωνίαν τοῦ βασιλείου, ὥστε νὰ ἔμπορῶν ὅλοι οἱ ἔμποροι, τεχνῖται καὶ λοιποὶ ὁδοιπόροι νὰ διαβαίνουν ἀσφαλῶς.

26. Παρευρίσκονται εἰς πολυαρίθμους συνάξεις τοῦ πλήθους, π. χ. πανηγύρεις, ἐτησίους ἀγοράς, ἐορτὰς καὶ δημοσίας τελετὰς, καὶ ἐπαγρυπνοῦν εἰς τὴν διατήρησιν τῆς εὐταξίας καὶ ἡσυχίας· πρὸς τὸ ἐσπέρας κάμνουν περιπόλους εἰς τὰς ὁδηγούσας εἰς αὐτὰ τὰ μέρη ὁδοὺς καὶ δρόμους, καὶ προφυλάττουν ἀπὸ προσβολῆς τοὺς ἐπιστρέφοντας εἰς τὰ ἴδια.

27. Συλλαμβάνουν τοὺς λειποτάκτας, καθὼς καὶ τοὺς μὴ φέροντας διαβατήρια, τακτικὰς ἀφίσεις ἢ φύλλα ὁδοιπορικῆς στρατιωτικῆς.

28. Ἀποπέμπουν τοὺς ὑπαξιωματικοὺς καὶ στρατιώτας, τῶν ὁποίων ἡ ἀδεια ἐτελείωσεν, εἰς τὰ σώματά των, καὶ ἀναγκάζουν τοὺς ἀργοποροῦντας νὰ μησεύουν. Ἐπὶ τούτῳ οἱ εὐρισκόμενοι εἰς ἀδειαν ὑπαξιωματικοὶ καὶ στρατιῶται χρεώ-

τοῦν νὰ ἐμφανίζουν τὰς ἀδείας των εἰς τὸν διοικούντα τὴν ἐνωμοτίαν τῆς ἐπαρχίας, ὅπου μεταβαίνουν· αὐτὸς ὑπογράφει τὴν ἀδειαν καὶ λαμβάνει σημειῶσαι περὶ τοῦτου.

29. Ἀκολουθεῖν τὰ βαδίζοντα στρατεύματα διὰ τῆς ἐπαρχίας των εἰς τὰ ὀπίσθια καὶ εἰς τὰ πλευρά, συλλαμβάνειν τοὺς βλαπτόντας καὶ τοὺς ἐγκαταλείποντας τὴν ὁδόν, καθὼς καὶ τοὺς κάμνοντας ἀταξίας κατὰ τὴν πορείαν ἢ εἰς τὸ κατάλυμα, καὶ παραδίδουσι αὐτοὺς εἰς τὸν ἀρχηγὸν πῶν στρατευμάτων.

30. Ἐπαγρυπνεῖν τοὺς ἐπαίτας, ἀγύρους καὶ ἀέργους ἀνθρώπους, διὰ τὸ ὅτι οἱ εἶναι ὑπόχρεοι εἰς δημογέροντες νὰ εἰσάγουν εἰς τὴν χωρεφυλακὴν καταλόγους τῶν τοιούτων ὑποκειμένων, τὰ ὅποια πρέπει νὰ εὐρίσκωνται εἰς τὴν ἰδιαιτέραν ἀστυνομικὴν ἐπαγρύπνησιν.

31. Συλλαμβάνειν τοὺς ἐπαίτας εἰς περιστατικά καὶ περιπτώσεις, τὰ ὅποια τοὺς καθιστοῦν ἀξιοτιμωρήτους, καὶ τοὺς ὀληγοῦν ἀνευ ἀναβολῆς ἐνώπιον τοῦ εἰρηνοδίκου, διὰ νὰ ἐνεργήσῃν τὰ δέοντα κατ' αὐτῶν κατὰ τὰς ἐνεστώσας διατάξεις.

32. Συλλαμβάνουν ἐκείνους, οἱ ὅποιοι εἰς δημοσίας πλατείαις, εἰς πανηγύρεις καὶ ἐτησίους ἀγοράς κ.τ.λ. παίζουν κενὰ παιγνίδια, τὰ ὅποια εἶναι ἐμποδισμένα ἀπὸ τοὺς νόμους καὶ ἀπὸ τὰς ἀστυνομικὰς διατάξεις.

33. Μεταφέρουν τοὺς συλληφθέντας, κατηγορηθέντας ἢ καταδικαστοὺς, καὶ τότε ἡ δύναμις τῆς συνοδείας πρέπει νὰ εἶναι ἐπὶ τοὺς μὲ τὸν ἀριθμὸν τῶν ἐνόχων καὶ μὲ τὰς δυσκολίας, καὶ ὅποια ἡμπορεῖ νὰ ἀπαντηθεῖν ἐκ καιρῷ τῆς μετακομίσεως.

34. Συλλαμβάνειν κάθε ὁδοιπρὸν ἢ ἄλλον εὐεθέντα ἐκτὸς τοῦ τύπου τῆς διαμονῆς του, ὅστις περιφέρεται ἐντὸς τοῦ βασιλείου χωρὶς διαβατήριον ἢ ἄλλην ἐπαρκεῦσαν ἀπόδειξιν κατὰ τὰς ἐνεστώσας διατάξεις, ἢ μὲ διαβατήριον ἐναντίον τῶν κανόνων, καὶ χρεωστοῦν νὰ τὸν ὁδηγήσιν ἀμέσως ἐνώπιον τοῦ δημογέροντος ἢ τοῦ βοηθοῦ του τῆς πλησιεστέρας κοινότητος.

Κατὰ συνέπειαν τούτου οἱ στρατιωτικοὶ τῆς χωρεφυλακῆς, ἐπαικουῆς ποτε βαθμοῦ, θεωροῦν τὰ διαβατήρια τῶν ὁδοιπρῶν καὶ κένει εἰς αὐτῶν εἰς ἡμπορεῖ νὰ ἐναντιωθῇ εἰς τοῦτο, ὅταν ὁ ἀξιωματικὸς, ὑπαξιωματικὸς ἢ ἀπλὺς χωρεφύλαξ ἦναι ἐν τῇ στρατιωτικῇ του στολῇ καὶ ἐμφανίζεται ὡς τοιούτος.

35. Ἡ χωροφυλακὴ χρεωστεῖ νὰ φέρῃται εἰς τὴν ἐκτέλεσιν ταύτης καὶ πάσης ἄλλης ὑπηρεσίας, καθὼς ἐν γένει καὶ ἐκτὸς τῆς ὑπηρεσίας μὲ κοσμιότητα χρεωστεῖ νὰ φέρῃται πρὸς ἕκαστον, ἂν ᾖ καὶ τῆς κατωτάτης τάξεως, μὲ τὴν ὑπόληψιν εἰς τὴν ὁποίαν ἔχει δικαίωμα ὡς πολίτης τοῦ κράτους, καὶ δὲν πρέπει νὰ κάμνῃ καμμίαν πράξιν, ἢ ὁποῖα νὰ ἡμπορῇ νὰ παρασταθῇ ὡς δυναστεία, ὕβρις ἢ κατὰχρησις τῆς ἐξουσίας.

118. Αἱ διάφοροι αὗται συνεχεῖς ἐργασίαι ἐνεργεῦνται πάντοτε ἀπὸ τὰς ἐνωμοτίας τῆς χωροφυλακῆς, χωρὶς νὰ ᾖ ἀνάγκη προσκλήσεώς τινος ἀπὸ μέρους τῶν διοικητικῶν ὑπαλλήλων, τῆς δικαστικῆς ἀστυνομίας ἢ ἄλλης ἰδιαιτέρας διαταγῆς. Περὶ ὅλων τῶν συνεχῶν τούτων ἐργασιῶν γίνεται σημείωσις εἰς τὰ ἡμερολόγια τῶν ἐνωμοτιῶν.

Ἐπὶ τούτῳ πρέπει ἕκαστος χωροφύλαξ νὰ κρατῇ ἰδιαιτέρον βιβλίον περιπόλων, εἰς τὸ ὁποῖον σημειώνεται κάθε περιπόλος μὲ τὴν παρατήρησιν «Περίπολος ἡμέρας ἢ νυκτός» ἀπὸ τὸν ἐνωμοτάρχην ἢ διοικητὴν τοῦ σταθμοῦ δι' ἕκαστον χωροφύλακα ἀπερχόμενον εἰς ὁποιαδήποτε ὑπηρεσίαν. Μετὰ τὴν σημείωσιν ταύτην πρέπει νὰ ἐκτελῇται κατ' ἀκρίβειαν ἡ περιπόλος καὶ νὰ καταχωρῇται ἀπὸ τὸν χωροφύλακα πᾶσα ἐργασία τῆς ὑπηρεσίας καὶ κάθε συμβάν. Τὸ βιβλίον τοῦτο πρέπει νὰ καθυπευθάλλεται εἰς ὑπογραφήν τῆς ἀστυνομικῆς καὶ τοπικῆς Ἀρχῆς, καὶ αὗται εἶναι ὑπόχρεοι νὰ ἐπικυρόνουν, ὅπου ἀνήκει, τὴν ἡμέραν καὶ τὴν ὥραν τῆς παρυσιαστικῆς τῆς περιπόλου. Δὲν εἶναι συγχωρημένον ὅμως νὰ γίνηται ἡ ἐπικύρωσις αὕτη ἀπὸ ὑπηρέτας ἢ κλητέρας τῶν Ἀρχῶν κτλ.

Τὰ βιβλία ταῦτα τῶν περιπόλων, καθὼς καὶ τὰ ἡμερολόγια τῶν ἐνωμοτιῶν, εἰς τὰ ὁποῖα χρεωστεῖ ὁ ἐνωμοτάρχης ἢ ὁ διοικητὴς τοῦ σταθμοῦ νὰ καταχωρίσῃ ὅλας τὰς σημειωθείσας εἰς τὰ προλαβόντα βιβλία περιπόλους ὁλοκλήρου τῆς χωροφυλακῆς μὲ τὰς ἐνεργουμένας ἐνταυτῷ ἐργασίας τῆς ὑπηρεσίας, χρησιμοῦνται ἱκανά διὰ τῆς ἐπὶ τῶν Στρατιωτικῶν Γραμματείας εἰς τὰς ἐνωμοτίας, διὰ νὰ εἰδεται κατὰ μῆνα ἐν πρωτοτύπῳ εἰς τὸν μείραρχον, καὶ τὸ ἄλλο νὰ εὑρίσκεται εἰς χεῖρας τῶν διοικητῶν τῶν ἐνωμοτιῶν, εἰ ὁποῖοι χρεωστοῦν νὰ σημειοῦν εἰς τὰ ἡμερολόγια ταῦτα καὶ τὰς ἡμέρας, καθ' ἃς

εἰ ὑπομείραρχοι ἐνεφανίσθησαν εἰς τὰς ἐνωμοτίας ἢ εἰς τοὺς τόπους τῆς συνεντευξέως δι' ἐπιθεώρησιν ἢ δι' ἄλλην ὁποιανδήποτε ὑπηρεσίαν.

119. Αἱ περιγραφαὶ τῶν χαρακτηριστικῶν τῶν ἀγυρτῶν, κλεπτῶν, φονέων, ταραξιῶν τῆς κοινῆς ἡσυχίας ἢ ὁραπετευσάντων ὑποκειμένων ἀπὸ εἰρκτᾶς, ἢ μέρη καταδίκης, καθὼς καὶ εἶναι τῶν λειποτακτῶν καὶ ἄλλων ὑποκειμένων, κατὰ τῶν ὁπείων ἐδόθη διαταγὴ συλλήψεως, πρέπει νὰ παραδίδονται εἰς τὴν χωροφυλακὴν, ἢ ὁποῖα εἰς περίπτωσιν συλλήψεως, τοὺς ὁδηγεῖ ἀπὸ ἐνωμοτίαν εἰς ἐνωμοτίαν ἕως εἰς τὸ σημειωνόμενον μέρος παραδόσεως διὰ τῆς εἰρημένης περιγραφῆς.

120. Πρὸς ἀνέυρεσιν τῶν καταδιωκόμενων ἀτόμων δι' ἐνταλμάτων συλλήψεως, ἢ τῶν ὁπείων ἢ συλλήψεις εἶναι νομίμως διατεταγμένη, ἢ χωροφυλακὴ κάμνει ἀναζητήσεις εἰς τὰ ξενδοσχεῖα, καπηλεῖα καὶ εἰς ὅλα τὰ ἀνήκοντα μέρη εἰς τὸ ὄρησιον, ὅπου ἀκολουθεῖ τοὺς διαληθθέντας ὁρισμούς εἰς τὸ ἄρθρον 121 καὶ 122.

121. Οἱ ξενδοσχοὶ καὶ κάπηλοι εἶναι ὑπόχρεοι νὰ δεικνύουν τὰ βιβλία τῶν διαβατῶν εἰς τὴν χωροφυλακὴν, ὡς αὐτὴ τὰ ζητεῖ, καὶ νὰ χρηγοῦν εἰς αὐτὴν ὅλας τὰς εἰδήσεις καὶ πληροφορίας, αἱ ὁποῖαι ἡμποροῦν νὰ εὐκολύνουν τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν χρεῶν τῆς ὑπηρεσίας των.

122. Ἡ οἰκία ἐκάστου πολίτου εἶναι ἄσυλον, εἰς τὸ ὁποῖον ἔν ἡμπορεῖ νὰ εἰσέλθῃ ἡ χωροφυλακὴ, χωρὶς νὰ ἐνοχοποιηθῇ ὡς καταχρωμένη τὴν δύναμιν, ἐξαιρουμένων τῶν ἐξῆς περιπτώσεων·

α'. Ἐν καιρῷ τῆς ἡμέρας ἡμπορεῖ νὰ εἰσέλθῃ εἰς μίαν οἰκίαν, ὅταν προϋποτεθῇ, ὅτι ὁ νόμος συγχωρεῖ τοῦτο ρητῶς, ἢ ὅταν ἐπιφορτίζεται μετὰ τὴν ἐπίσκεψιν οἰκίας τινος δι' ἐκδόδομένης ἐπὶ τούτῳ ἰδιαιτέρας ἀδείας παρὰ τῆς ἀρμοδίου Ἀρχῆς.

β'. Ἐν καιρῷ νυκτὸς ἡμπορεῖ νὰ ἐμβῇ, μόνον εἰς περιπτώσιν πυρκαϊᾶς, πλημμύρας ἢ κραυγῆς ἀπὸ τὸ ἐσωτερικὸν τῆς οἰκίας πρὸς βοήθειαν. Εἰς ὅλας τὰς λοιπὰς περιπτώσεις χρεωστεῖ νὰ περιμένῃ τὴν αὐγὴν, καὶ τότε λαμβάνει τὰ προσδιοριζόμενα μέτρα κατὰ τὸ ἄρθρ. 123.

Ἡ διάρκεια τῆς νυκτὸς προσδιορίζεται ὡς ἀκολουθῶς ἀπὸ

1 Ὀκτωβρίου μέχρι 31 Μαρτίου ἀπὸ τὰς 8 ὥρας τῆς ἑσπέρας ἕως τὰς 6 τὸ πρωί.

Ἀπὸ 1 Ἀπριλίου μέχρι 30 Σεπτεμβρίου ἀπὸ τὰς 9 τὸ ἑσπέρας ἕως τὰς 5 τὸ πρωί.

123. Ἄν ἴσως πρόκειται αἰτία ὑποβίας, ὅτι καταδικωμένος τις δι' ἐντάλματος συλλήψεως, ἢ κατηγορούμενος ἐκ πταίσμα ἢ ἐγκλήμα, κατὰ τοῦ ὑποκείνου δὲν ἐξεδόθη ἀκόμη καμία διαταγή, κατέφυγεν εἰς οἰκίαν πολίτου τινός, ἢ χωροφυλακὴ ἢμπορεῖ μόνον νὰ παρατηρῇ τὴν οἰκίαν ταύτην, ἢ καὶ νὰ τὴν περικυκλώσῃ περιμένουσα τὴν διαταγὴν διὰ νὰ ἐμβῇ εἰς τὴν οἰκίαν καὶ νὰ συλλάβῃ τὸν καταφυγόντα εἰς αὐτήν.

124. Ὅταν οἱ ὑπαξιωματικοὶ καὶ χωροφυλάκες κατὰ συνέπειαν τῶν διαληφθεισῶν διατάξεων, συλλαμβάνουν ὑποκείμενα, εἶναι ὑπόχρεοι νὰ τὰ ὀδηγοῦν ἀμέσως ἐνώπιον τοῦ πλησιεστέρου ὑπαλλήλου τῆς δικαστικῆς ἀστυνομίας, καθυπεβάλλοντες καὶ τὰ περιληφθέντα ὅπλα, σκεύη, ἐγγραφα καὶ ἄλλα ἀντικείμενα ἐνδεικτικὰ τῆς πράξεως.

125. Ὅλα τὰ συνταττόμενα πρωτόκολλα ἀπὸ τὰς ἐνωμητίας γίνονται διπλᾶ· ἐκ τούτων παραδίδεται τὸ ἐν ἐντὸς 24 ὥρῶν εἰς τὴν ἀρμοδίῳ Ἀρχήν, τὸ ἄλλο διευθύνεται εἰς τὸν ὑπομείραρχον τῆς ἐπαρχίας, ὁ ὁποῖος ἀφοῦ προσκαλέσῃ τὴν προσήκον τῶν ὑπαξιωματικῶν καὶ χωροφυλάκων ὡς πρὸς τὰ ἀπαντηθέντα σφάλματα ἢ τὰς ἐλλείψεις εἰς τὴν σύνταξιν τῶν πρωτοκόλλων τούτων, τὰ διευθύνει πρὸς τὸν μείραρχον συνωδυνόμενα μετὰ τὰς παρατηρήσεις του.

Περὶ ἐκτάκτου ὑπηρεσίας τῶν Ἐνωμητιῶν.

126. Ἡ ἐκτακτος ὑπηρεσία τῆς χωροφυλακῆς συνίσταται α'. Εἰς χορήγησιν βοήθειας ἐνόπλου.

Αὕτη ἀνήκει εἰς τοὺς ἐπιστάτας· τῶν τελωνειῶν πρὸς εἰσπραξίν τῶν φόρων τῆς εἰσαγωγῆς καὶ ἐξαγωγῆς, πρὸς καταστολὴν λαθρεμποριῶν ἢ εἰσόδου ἐμποδισμένων πραγματειῶν ἐντὸς τῶν συνόρων τοῦ Βασιλείου.

Εἰς τοὺς διωρισμένους ὑπαλλήλους καὶ δημοσίους ὑπηρετάς πρὸς διαφύλαξιν καὶ καλλιέργειαν τῶν δασῶν. Εἰς τοὺς εἰσπρα-

κτορας τῶν δημοσίων προσόδων καὶ ἄλλων διορισμένων ὑπαλλήλων πρὸς εἰσπραξίν ἀμέσων καὶ ἐμμέσων φόρων.

Εἰς τοὺς δημοσίους ὑπηρετάς καὶ ἄλλους ἐκτελεστάς τῶν διαταγῶν τῆς δικαιοσύνης, εἰς κομιστάς ἐγγράφων ὑπηρεσίας, περὶ τῶν ὁποίων εἶναι αὐτοὶ ὑπόλογοι.

β'. Εἰς χορήγησιν συνεδίων διαταττομένων διὰ νόμων ἢ διατάξεων.

Αἱ προσκλήσεις πρὸς ἐκτέλεσιν ἐκτάκτου ὑπηρεσίας γίνονται ὡς ἀκολουθῶς· εἰς τὰς μητροπόλεις τῶν νομῶν πρὸς τοὺς κοιράρχους, εἰς ἐκεῖνας τῶν ἐπαρχιῶν πρὸς τοὺς ὑποκοιράρχους. ὅπου εὐρίσκονται ὑποκοιράρχοι, καὶ εἰς τὰ ἄλλα μέρη πρὸς τοὺς διοικητάς τῶν ἐνωμοτιῶν.

127. Οἱ προσκληθέντες ὑπαξιωματικοὶ καὶ χωρεφύλακες, εἰ ὅποισι χρεωστοῦν νὰ χορηγήσουν ἐσθήθειαν εἰς τοὺς διαληφθέντας δημοσίους ὑπηρετάς καὶ ἐκτελεστάς, ἢμποροῦν νὰ ὑπογράφουν τὰ συνταττόμενα παρ' αὐτῶν πρωτόκολλα, ἀφεῶ λάβουν γνῶσιν τῶν περιεχομένων εἰς αὐτά.

128. Εἰς περίπτωσιν πυρκαϊᾶς, πλημμύρας καὶ ἄλλων συμβεβηκότων τοῦ αὐτοῦ εἴδους, μεταβαίνει ἡ χωρεφυλακὴ ἐπιτοπίως εἰς τὴν πρώτην εἰδησιν ἢ τὸ πρῶτον σημεῖον. Ἀνίσως δὲν εὐρίσκεται ἐκεῖ ἀστυνομία ἢ ἄλλη πολιτικὴ ἀρχή, εἰ ἀξιωματικοὶ τῆς χωροφυλακῆς ἢ εἰ ἐνωμοστάρχαι λαμβάνουσιν ὅλα τὰ ἀναγκαῖα μέτρα πρὸς ἐνέργειαν τῶν δεόντων, ἢμποροῦν νὰ προσκαλέσουν τοὺς κατοίκους πρὸς ἀτομικὴν ὑπηρεσίαν, οἱ ὅποιοι εἶναι ὑπόχρεοι νὰ ὑπακούουν, ἀνευ ἀναβολῆς καὶ νὰ χορηγοῦν ἵππους, ἀμάξας καὶ ἄλλα ἀντικείμενα δυνάμενα νὰ συντελέσουν πρὸς σωτηρίαν ἀτόμων καὶ ἰδιοκτησιῶν. Εἰς τὰ πρωτόκολλα πρέπει νὰ γίνεται ἀναφορά περὶ τῶν ἀποποιήσεων καὶ ἀναβολῶν, αἱ ὁποῖαι ἀπαντῶνται εἰς παρεμβάσεις περιπτώσεις.

Εἰς περιπτώσεις πυρκαϊᾶς ἢ χωροφυλακὴ συντάττει λεπτομερεστάτας ἀναφοράς περὶ τῶν αἰτίων τῶν, καὶ ἂν σημειώνεται διὰ τῆς κοινῆς φήμης ἄτεμόν τι ὡς ἔνεχεν, τὸ συλλαμβάνει καὶ τὸ ὁδηγεῖ ἐνώπιον τοῦ ἐκτελεστοῦ τῆς δικαστικῆς ἀστυνομίας τῆς ἐπαρχίας.

129. Οἱ χωροφύλακες γνωστοποιοῦν ὅσον τὸ δυνατόν πυρκαϊῶν ἀναρχνεῖσαν μακρόθεν καὶ φροντίζουν, ὥστε ἀπὸ τὰ γει-

τονικά μέρη, ὅθεν διαβαίνουσιν, νὰ χρηγηῇται ὅσον τάχιστα ἢ ἀπαιτουμένη βοήθεια· αὐτοὶ ὅμως οἱ τοιοῦτοι χρεωστοὺν τότε νὰ διπλασιάζουν τὴν προσοχὴν των, ὥστε νὰ μὴ συμβοῦν εἰς τὸ διάστημα τοῦτο ἐγκλήματα εἰς τὸ μέρος τῆς πυρκαϊᾶς ἢ εἰς τὰ πλησιόχωρα, πρὸ πάντων κατὰ τῶν κατοίκων, οἱ ὅποιοι συνέδραμον εἰς βοήθειαν.

130—137.*

138. Ἀνίσως σημειωθῶν εἰς αὐτοὺς ἐγκληματῖαι, ἀγύρται καὶ ἀνέστιοι ἄνθρωποι, ἐπιχειρίζουν νὰ τοὺς προσθάσουν καὶ νὰ τοὺς συλλάβουν. Ἀφοῦ βεβαιωθῶν περὶ τῆς ὑπάρξεως τῶν ὑποκειμένων διὰ τῆς ἐξετάσεως τῶν ἐγγράφων των καὶ διὰ τῆς ἐρωτήσεως τῶν ὀνομάτων, τοῦ ἐπαγγέλματος, τῆς διαμονῆς των καὶ τῶν τόπων, ὅθεν ἔρχονται, συλλαμβάνουν ἐκείνους, οἱ ὅποιοι φαίνονται ὑποπτοὶ παίσματος ἢ ἐγκλήματός τινος ἢ ἀγυρτίας καὶ συνάπτουν περὶ τούτου πρωτόκολλον. Ἐξεναντίας ἀφίνουν ἀμέσως ἐλευθέρους ἐκείνους, οἱ ὅποιοι εἶχον μόνον σημειωθῇ ὡς τυχεδιῶνται καὶ ἀνέστιοι καὶ ἀποδειχθῇ τὸ ἐναντίον διὰ τῆς ἐξετάσεως τῆς διαγωγῆς καὶ τῶν ἐμπεριλαμβανομένων εἰς τὰ ἀποδεικτικά των.

Τὸ πρωτόκολλον τῆς συλλήψεως πρέπει νὰ περιλαμβάνῃ ἀκριβῆ κατάλογον τῶν εὑρεθέντων ἐγγράφων καὶ σκευῶν παρὰ τῇ ὑπόπτῳ, πρέπει νὰ ὑπογράφεται ἀπὸ τὸν συλλαμβανόμενον, εἰ δυνατόν καὶ ἀπὸ δύο κατοίκους ἐκ τῶν πλησιεστέρων εἰς τὸν τόπον τῆς συλλήψεως. Ἀνίσως φανερώσουν ὅτι δὲν θέλουν νὰ ὑπογράψουν ἢ ὅτι δὲν ἡμποροῦν, γίνεται περὶ τούτου ἀναφορὰ εἰς τὸ πρωτόκολλον. Οἱ ἀξιωματικοὶ καὶ χωροφύλακες ὁδηγοῦν μετὰ τούτου τοὺς ἐνόχους ἐνώπιον τοῦ ἐκτελεστοῦ τῆς δικαστικῆς ἀστυνομίας τῆς ἐπαρχίας, παραδίδοντες τὸ πρωτόκολλον, τὰ ἐγγράφα, καὶ σκεύη.

139. Οἱ ὑπαξιωματικοὶ καὶ χωροφύλακες πληροφοροῦνται ὡσαύτως εἰς τὰς ἐκδρομὰς καὶ περιουσίας των, ἂν οἱ εἰς ἀδελφὰν εὑρισκόμενοι στρατιωτικοὶ δὲν κάμνουν ἀταξίας ἢ δὲν ταράττουν τὴν κοινὴν ἡσυχίαν· εἰς περιπτώσιν παραπόνων τοὺς συλ-

* Τὰ ἄρθρα 130—137 παραλείπονται ὡς ἄσχετα.

λαμβάνουν κατ' ἐγγράφον πρόσκλησιν τοῦ ἀμεγέροντος ἢ τοῦ βιηθεύ του, περὶ τοῦ ὁποίου γίνεται ἀναφορὰ εἰς τὸ κρατούμενον πρωτόκολλον. Οἱ στρατιωτικοὶ οὗτοι ὁδηγοῦνται ἐνώπιον τοῦ ὑπομειράρχου τῆς ἐπαρχίας, ὁ ὁποῖος κατὰ τὰ περιστατικά τοὺς φυλακίζει καὶ ἰδεῖ λόγον τούτου ἀνευ ἀναβολῆς εἰς τὸν μείραρχον, διευθύνων καὶ τὸ πρωτόκολλον τῆς συλλήψεως.

140. Ὅσας παραδίδονται κατηγορούμενοι ἢ κατὰδικοὶ ἀπὸ ἐνωμοτίας εἰς ἐνωμοτίαν, ὁ ἀξιωματικὸς τῆς χωροφυλακῆς, ὁ ὁποῖος ἐκδίδει τὴν διαταγὴν τῆς παραπομπῆς, χρεώσται νὰ σημειώῃ καὶ τὸν ἀριθμὸν τῶν χωροφυλάκων ἐκ τῶν ὁποίων πρέπει νὰ συνίσταται· ἐνταυτῷ σημειώνει καὶ τὸ ὄνομα τοῦ ἀξιωματικοῦ, ἢ τοῦ χωροφύλακος, ὁ ὁποῖος ἔχει τὴν διοίκησιν τοῦ ἀποσπάσματος καὶ εἶναι ἐπιφορτισμένος μετὰ τὴν παράδοσιν τοῦ ὑποκειμένου εἰς τὸν συνήθη σταθμὸν τῆς ἐνωμοτίας.

Ὅταν εἰ κατηγορούμενοι ἢ εἰ κατὰδικοὶ μετατεθοῦν κατὰ συνέπειαν δικαστικῆς διαταγῆς, πρέπει νὰ ἐπισυνάπτεται πάντοτε εἰς τὴν διαταγὴν τῆς μεταθέσεως ἀντίγραφον τῆς προσλήψεως τοῦ ἐκτελεστοῦ τῆς δικαστικῆς ἀστυνομίας, μετὰ σημείωσιν τῶν ἀναφερομένων ἐγγράφων, τὰ ὁποῖα συναποστέλλονται· τὰ ἐγγράφα ταῦτα σφραγίζονται καὶ παραδίδονται εἰς τὸν διοικητὴν τοῦ ἀποσπάσματος, ὁ ὁποῖος σημειώνει τὴν παραλαβὴν των ἐπὶ τῆς διαταγῆς μετὰ τὰς λέξεις:

«Παρέλαβον τὴν διαταγὴν καὶ τὰ ἐνδιαλαμβανόμενα ἐγγράφα».

Τὰ χαρακτηριστικὰ τῶν ὁδηγουμένων ἐπισυνάπτονται εἰς τὸ τέλος τῆς διαταγῆς.

141. Αἱ διαταγαὶ τῆς παραδόσεως, ἢ τῆς ὑδοιορίας τῶν κατηγορουμένων ἢ κατὰδικων, ὅσοι καὶ ἂν ᾖναι ὁ ἀριθμὸς αὐτῶν, πρέπει νὰ ᾖναι χωριστὰ δι' ἑκάστην ἄτομον, ὥστε ἀνεῖς ἀσθενήσῃ τις ἐξ αὐτῶν καθ' ὅσον νὰ ἡμπορῇ νὰ ἀποδοθῇ εἰς κανὲν νοσοκομεῖον, χωρὶς νὰ ἐμπεδισθῇ ἡ πορεία τῶν λοιπῶν.

142. Καθ' ἑκάστην νύκτα αἱ κατηγορούμενοι ἢ κατὰδικοὶ πρέπει νὰ διανυκτερεύουν εἰς τὴν φυλακὴν.

Ὁ ἀρχηγὸς τοῦ ἀποσπάσματος παραδίδει τοὺς κατηγορουμένους ἢ κατὰδικούς εἰς τὸν ἐπιστάτην τῆς εἰρηκτῆς ἢ εἰς τὸν δε-

μισφύλακα, καὶ ἐγγράφει δι' αὐτοῦ εἰς τὸ βιβλίον τοῦ δεσμο-
τηρίου ἐνώπιόν του, τὰς ληφθείσας διαταγὰς, τὴν ἐπικύρωσιν
τῆς παραδόσεως τῶν παραπεμπόμενων εἰς τὸν δεσμοφύλακα μὴ
σημείωσιν τοῦ τόπου τῆς φυλακίσσεως των.

Τὸ ὅλον πρέπει νὰ ὑπογράφεται ἀπὸ τὸν χωροφύλακα, κα-
θὼς καὶ ἀπὸ τὸν δεσμοφύλακα, ὁ ὁποῖος δίδει ἀντίγραφον αὐ-
τοῦ πρὸς τὸν ἀρχηγὸν τοῦ ἀποσπάσματος πρὸς ἀσφάλειάν του.

143. Ὅταν τύχη εἰς τὸν σταθμὸν τῆς ἐνωμοτίας νὰ μὴ
ὑπάρχῃ εἰρκτὴ ἢ δεσμοκτήριον, εἰ κατηγορούμενοι ἢ κατὰ-
δικοὶ πρέπει νὰ τεθεῖν εἰς τὸ φυλακτήριον τοῦ καταλύματος
τῆς χωροφυλακῆς, ὅπου φυλάττονται ἀπὸ τοὺς χωροφύλακας
τοῦ σταθμοῦ μέχρι τοῦ μισευμοῦ των τὴν ἐπαύριον, ἢ τὴν
προσδιωρισμένην ἡμέραν πρὸς ἐντευξίν των ἐνωμοτιῶν. ἂν ὅμως
εἰ παραπεμπόμενοι ἦναι διαφόρου γένους, αἱ γυναῖκες παρα-
δίδονται εἰς τὴν ἐπαγρύπνησιν τῶν τοπικῶν Ἀρχῶν, αἱ ὁποῖαι
φροντίζουν διὰ τὴν ἐνοικίασίν των.

144. Ὁ ἀρχηγὸς τοῦ ἀποσπάσματος, ὁ ὁποῖος φροντίζει
τὴν διανυκτέρευσιν τῶν παραδοθέντων εἰς αὐτόν, δίδει τὴν δια-
ταγὴν τῆς παραδόσεως καὶ τὰ ἀναφερόμενα εἰς αὐτὴν ἐγγράφει
εἰς τὸν διοικητὴν τῆς ἐνωμοτίας, ὁ ὁποῖος τὰ περιλαμβάνει καὶ
εἶναι ὑπόχρεως νὰ καταχωρήσῃ εἰς τὸ ἡμερολόγιόν του τὰ ὀνο-
ματα τῶν φυλακισμένων, τὸν ἀριθμὸν τῶν παραληφθέντων ἐγ-
γράφων καὶ τὸν τόπον εἰς τὸν ὁποῖον θέλουν ἀποσταλῇ, καὶ
ἐκτοτε μένει ὑπόλογος τῆς παραδόσεώς των.

Ἡ προσδιωρισμένη καταχώρησις γίνεται πάντοτε ἐν πα-
ρουσίᾳ τοῦ ἀρχηγοῦ τοῦ ἀποσπάσματος, ὁ ὁποῖος συνώδευσεν
τοὺς ὑπὸ φύλαξιν, ὑπογράφει ἐπὶ τοῦ βιβλίου μετὰ τοῦ διοικη-
τοῦ τῆς ἐνωμοτίας καὶ ἐν ἀπουσίᾳ αὐτοῦ, μετὰ τοῦ ἐκτελούν-
τος τὰ χρεῖα αὐτοῦ χωροφύλακος.

Ὅταν ἐν ἐλλείψει εἰρκτῆς ἢ δεσμοκτηρίου, ἐνικισθῶν εἰ
κατηγορούμενοι ἢ κατὰδικοὶ εἰς τὸ φυλακτήριον τῆς ἐνωμοτίας,
ὁ ἀρχηγὸς τοῦ ἀποσπάσματος, ὅστις ἐπαρξάτωσθαι τὴν
ἐνοικίαν ταύτην, καταχωρεῖ ἀπόδειξιν τοῦτου εἰς τὸ ἡμερολό-
γιόν του ἢ βιβλίον τῆς ὑπηρεσίας.

145. Παρουσία τῆς φυλάττεται εἰς ὅλας τὰς ἐνωμοτίας
ἡ τελευταία συνοδία λαμβάνει, μετὰ τὴν παράδοσιν τῶν κατη-

χορευμένων ἢ καταδικῶν εἰς τὸν ὠρισμένον τόπον, γενικὸν ἀποδεικτικὸν περὶ τῶν παραδοθέντων ὑποκειμένων, καθὼς καὶ τῶν ἀναφερομένων ἐγγράφων. Μετὰ τὴν ἐπιστροφὴν τῶν εἰς τὸν σταθμὸν ὁ ἀρχηγὸς τοῦ ἀποσπάσματος κάμνει σημειώσιν τοῦ ἀποδεικτικοῦ τούτου εἰς τὸ βιβλίον του, καὶ ἐνόει τὸ ἀποδεικτικὸν μὲ ἄλλα ἐγγράφα ἀφορῶντα τὴν ὑπηρεσίαν τῆς ἐνωμοτίας, διὰ τὰ ἡμπορῇ τὰ καθυπεβάλη, χρείας τυχεύσης.

146. Ἀνίσως ἡ παραπομπὴ τῶν κατηγορουμένων, καταδικῶν κτλ. ἐκτελεῖται δι' ἐντεύξεως τῶν ἐνωμοτιῶν, ὁ ἀρχηγὸς τῆς συνοδίας, ὁ ὁποῖος φροντίζει τὴν παράδοσιν ἢ τὸ σημείον τῆς ἐνώσεως, ἀφ' οὗ πληροφρηθῇ περὶ τῆς ὑπάρξεως τῶν παραδοθέντων ὑπὸ τὴν ἐπιστάσιν του ὑποκειμένων ἀπὸ τὸν ἀρχηγὸν τῆς νέας συνοδίας, καὶ μετὰ τὴν παράδοσιν ὅλων τῶν διαλαμβανόμενων ἐγγράφων εἰς τὴν διαταγὴν τῆς παραδόσεως, καταχωρεῖ ἀποδεικτικὸν παραλαβῆς περὶ τοῦ ὅλου εἰς τὸ βιβλίον τῆς ὑπηρεσίας.

Ὅταν ὁ ἀριθμὸς τῶν παραπεμφθέντων ὑποκειμένων εἰς τὸν τόπον τῆς ἐντεύξεως, ἢ ἰδιαιτέραι περιστάσεις ἀπαιτοῦν ἐνίσχυσιν τῆς δυνάμεως, ὁ ἀρχηγὸς τοῦ ἀποσπάσματος, ὅστις θέλει ἐξακολουθήσει τὴν παραπομπήν, ἡμπορεῖ νὰ ζητήσῃ ἐκ τῶν παρόντων χωροφυλάκων τὸν ἀναγκαῖον ἀριθμὸν πρὸς ἐξασφάλισιν τῶν ὑπὸ φύλαξιν εὐρισκομένων.

147. Οἱ ἐπιφορτισμένοι χωροφύλακες μὲ παράδοσιν τινα, εἴτε γίνῃ αὕτη δι' ἐντεύξεως τῶν ἐνωμοτιῶν, εἴτε ἐξακολουθήσουν τὴν συνοδίαν ἕως εἰς τὸν σταθμὸν τῆς πρώτης ἐνωμοτίας, πρέπει νὰ ἐπιστρέφουν αὐθημερὸν εἰς τὸν σταθμὸν τῶν, καθ' ὅσον δὲν πρόκειται ἐμπόδιον ἐξ αἰτίας τῆς ὑπηρεσίας ἢ τῆς ἀποστάσεως τῶν σταθμῶν. Εἰς καμμίαν περίπτωσιν ὅμως δὲν ἡμποροῦν νὰ ὑπερβῶν τὸν σταθμὸν τῆς πρώτης ἐνωμοτίας, χωρὶς ρητὴν διαταγὴν τοῦ μοιράρχου.

148. Οἱ διοριζόμενοι ὑπαξιωματικοὶ καὶ χωροφύλακες δι' ὑπηρεσίαν παραδόσεως ἢ ἐντεύξεως τινος, ὅταν δὲν ἔχουν νὰ ἐπιστρέψουν φυλακισμένους, δὲν ἐπ' ἀνέχονται ποτὲ διὰ τῆς αὐτῆς ὁδοῦ· χρεὶς τῶν εἶναι νὰ περιφέρονται εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ τόπου, νὰ ἐπισκέπτονται τὰς ἐρημίας, νὰ ἀνερευνοῦν τὰ ὄρη καὶ ὑποπτα μέρη, καὶ νὰ λαμβάνουν εἰς τὰς ἐπαύσεις καὶ

μεμονωμένας οικίας ὅλας τὰς δυνατάς πληροφορίας, αἱ ὁποῖαι ἡμποροῦν νὰ τοὺς χορηγήσουν ἐπωφελῆ τεκμήρια καὶ ἀγγελίας.

149. Οἱ ἐφιπποὶ ὑπαξιωματικοὶ καὶ χωρεφύλακες, εἰ ὁποῖοι εἶναι ἐπιφορτισμένοι μὲ παραπομπὴν κατηγορουμένων ἢ καταδικῶν, μένουσιν πάντοτε ἐφιπποί, ἐντελῶς ὀπλισμένοι καὶ φυλάττοντες τὴν στρατιωτικὴν θέσιν. Οἱ πεζοὶ ὑπαξιωματικοὶ καὶ χωρεφύλακες φέρουσιν ἐπίσης ἐντελῆ ὀπλισμέν καὶ ἀποσκευὴν.

Ὅταν οἱ ὑπόδικοι κατὰ συνέπειαν ἀνωτέρων διαταγῶν μετακουίζωνται εἰς κλεισμένας ἀμάξας, ἡ συνοδία τῶν χωρεφύλακων συγκάθεται μετὰ τῶν υποδικῶν. Ὅταν ὅμως ἡ μετακίνησις γίνεται εἰς ἀνοικτάς ἀμαξίας, ἡ συνοδία βαδίζει πλησίον τῆς ἀμάξης, λαμβάνουσα ὅλα τὰ ἀναγκαῖα ἀσφαλιστικὰ μέτρα. Οἱ ὁδηγοὶ τῶν ἵππων δὲν πρέπει νὰ ὁδηγοῦν ταχύτερα παρὰ ὅ,τι ἔχει ἀνάγκη. ἡ συνοδία διὰ νὰ βαδίζῃ μὲ ἀνεσιν, καὶ χρεωστοῦν νὰ ὑπακούουσιν εἰς κάθε φωνὴν ἢ ζητηθεῖσαν βοήθειαν. Δὲν εἶναι συγχωρημένον εἰς τοὺς ὑποδικούς νὰ κάμουν κἀνὲν σχῆμα ἢ κίνησιν πρὸς παραβίασιν ἢ δραπετεύσιν, καὶ χρεωστοῦν αὐτοὶ νὰ ὑπακούουσιν ἀμέσως εἰς κάθε ὁδηγίαν τῆς συνοδείας, ἐπὶ κινδύνῳ νὰ μεταχειρισθοῦν οἱ χωρεφύλακες τὰ ὅπλα τῶν κατ' αὐτῶν κατὰ τὰς περιστάσεις, αἱ ὁποῖαι σημειοῦνται ἰδίως εἰς τὸ ἄρθρ. 227.

150. Πρὸ τοῦ νὰ ἐξέλθουν ἀπὸ τὸ δεσμοτῆριον τὰ ὑποκείμενα, τῶν ὁποίων εἶναι διατεταγμένη ἡ παράδοσις ἀπὸ ἐνωμοτίαν εἰς ἐνωμοτίαν, οἱ ὑπαξιωματικοὶ καὶ χωρεφύλακες πρέπει νὰ βεβαιωθοῦν κατὰ πρῶτον, ἂν ἔχουν πλησίον τῶν κοπτερῶν ἐργαλεῖα ἢ ὄργανα τὰ ὁποῖα ἡμποροῦν νὰ χρησιμεύσουν εἰς τὸ νὰ ἐνεργήσουν τὴν δραπετεύσιν τῶν. Ἄν ἦναι εἰς στάσιν νὰ ὑποφέρουν τοὺς κόπους τῆς ὁδοιπορίας, καὶ ἂν ἔχουν τὰ ἀναγκαῖα σκευὴ ἐνδυμασίας καὶ ὑποδήσεως.

151. Ὅταν εἰς ἓκ τῶν παραδοθέντων ὑποκειμένων εἰς τὴν χωρεφύλακὴν ἀσθενήσῃ ἢ φθάσῃ ἀσθενῆς εἰς σταθμὸν ἐνωμοτίας, ὅπου δὲν ὑπάρχει οὔτε δεσμοτῆριον, οὔτε νοσοκομεῖον, παραφυλάττεται τότε εἰς τὸ φυλακτῆριον τοῦ καταλύματος τῆς χωρεφύλακῆς· ἡ ἀναγκαῖα βοήθεια χορηγεῖται εἰς αὐτὸν παρὰ τοῦ προεδρεύοντος τὴν τοπικὴν Ἀρχὴν ἢ τοῦ βοηθοῦ του. μὲ-

νον ὅμως ἔως ὅτου νὰ ἡμπορῇ νὰ μετακομισθῇ χωρὶς κίνδυνον εἰς τὸ πλησιέστερον δεσμωτήριον ἢ νοσοκομεῖον.

Ὅταν εἰς ἐκ τῶν παραπεμπόμενων κατηγρομένων ἢ καταδικῶν ἀπὸ πεζὴν χωρεφυλακὴν ἀσθενήσῃ καθ' ὁδόν, ὁ προεδρεύων τὴν τοπικὴν Ἀρχὴν τοῦ πλησιεστέρου μέρους ἢ ὁ βοηθὸς του εἶναι ὑπόχρεως, κατὰ πρόσκλησιν τοῦ ὑπαξιωματικοῦ ἢ χωρεφύλακος νὰ φροντίσῃ τὰ μέσα τῆς μετακομίσεως τοῦ ἀσθενοῦς μέχρι τοῦ πλησιεστέρου σταθμοῦ, δεσμωτηρίου ἢ νοσοκομεῖου κειμένου εἰς τὴν διεύθυνσιν τῆς ὁδοῦ· ἂν ἦναι δεσμωτήριον ὁ ἀσθενὴς οὗτος ἐνοικίζεται εἰς ἐν οἶκημα ἀσθενῶν ὑπὸ τὴν ἐπιστάσιν τοῦ δεσμοφύλακος, ὁ ὁποῖος δίδει ἀποδεικτικὸν περὶ τούτου· ἂν ἦναι πολιτικὸν νοσοκομεῖον, ἐνοικίζεται εἰς ἀσφαλὲς μέρος, ὑπὸ τὴν ἐπαγρύπνησιν τῆς τοπικῆς Ἀρχῆς.

Εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην τὰ χαρτῖα, ἀντικείμενα ἀποδείξεων καὶ ἄλλα ἀναφερόμενα εἰς τὴν ὑπόθεσιν ἐγγράφα, ἂν ὑπάρχουν, μένουσιν εἰς χεῖρας τοῦ διοικούντος τὴν χωρεφυλακὴν τῆς ἐπαρχίας ὑπαξιωματικοῦ, καὶ μετὰ τὴν ἀνάρρωσιν τοῦ ὑποφλαξίν εὐρισκομένου ὑποκειμένου, συναποστέλλονται μετὰ τὴν διαταγὴν τῆς παραδόσεως, μετὰ ὀηλοποιητικὸν τῆς εἰσόδου καὶ ἐξόδου ἀπὸ τοῦ νοσοκομεῖου, ἢ τῶν λόγων τῆς παραταθείσης διαμνητῆς του εἰς τὸ δεσμωτήριον, ἢ εἰς τὸ φυλακτήριον τῆς χωρεφυλακῆς.

Οἱ διοικηταὶ τῶν ἐνωμοτιῶν θέλουσιν φροντίζειν, ὥστε οἱ εἰσερχόμενοι ἐξ αὐτῶν εἰς πολιτικὰ νοσοκομεῖα, νὰ μὴ διατρέβων εἰς αὐτὰ περισσότερον τοῦ ἀπαιτουμένου καιροῦ διὰ τὴν ἀνάρρωσιν των.

152. Ὅταν τὰ ἐπισυναπτόμενα ἐγγράφα εἰς διαταγὴν τῆς παραδόσεως ἀποβλέπουσιν συγχρόνως πολλὰ ὑποκείμενα, ἐκ τῶν ὁποίων μένει ἐν ὀπίσω οἱ ἀσθενεῖαι, δὲν πρέπει νὰ ἐμποιέζηται διὰ τοῦτο ἡ μετακόμισις τῶν λοιπῶν, μήτε νὰ μένουσιν ὀπίσω τὰ ἀναφερόμενα ἐγγράφα· ἀλλ' ἐξ ἐναντίας εἰς τὴν διαταγὴν τῆς παραδόσεως τοῦ ἐπομένου ἀτόμου πρέπει νὰ γίνεταί ἀναφορὰ περὶ τῶν αἰτιῶν, αἱ ὁποῖαι ἀνέβαλον τὴν μετακόμισιν ἑνὸς ἢ περισσοτέρων ἀτόμων.

153. Ὅταν τύχῃ νὰ ἀραπετεύσῃ τις ἐκ τῶν ἐνοικισθέντων κατηγρομένων ἢ καταδικῶν εἰς νοσοκομεῖον δεσμωτη-

ρίου, ἢ ἄλλων νασοκρμείων, ὁ διοικητὴς τῆς ἐνωμοτίας τῆς χωρεφυλακῆς, μετὴν πρώτην εἰδῆσιν περὶ τούτου, διατάττει τὴν ἀναζήτησιν καὶ καταδίωξιν αὐτοῦ· μεταβαίνει εἰς τὸν τόπον τῆς δραπετεύσεως καὶ ἐξετάζει, ἂν ὑπῆρχε συνεννόησις, ἢ ἂν συνέβη ἀπὸ μόνην ἀπροσεξίαν τοῦ δεσμοφύλακος· συντάττει τὸ πρωτόκολλον τῶν ἐξετάσεών του, καὶ τὸ διευθύνει ἀμέσως μετὰ λοιπὰ ἀφορῶντα ἐγγράφα τὸν δραπέτην πρὸς τὸν ὑπομείραρχον τῆς ἐπαρχίας, καὶ αὐτὸς τὸ στέλλει πρὸς τὸν μοίραρχον, ὅστις δίδει λόγον εἰς τὴν ἀρμόδιον Ἀρχήν.

154. Εἰς περίπτωσιν ἀποβιώσεώς τινος τῶν κατηγορουμένων ἢ καταδίκων εἰς τὸ στρατιωτικὸν ἢ πολιτικὸν νασοκρμεῖον, ὁ διοικητὴς τῆς ἐνωμοτίας λαμβάνει δηλοποιητικὸν τοῦ θανάτου του, διὰ τὸ ἐπισυνάψῃ εἰς τὰ ἄλλα πρωτόκολλα, τὰ ὅποια ἀποβλέπουν τὸν ἀποθανόντα, καὶ φροντίζει τὴν ἀποστολὴν τοῦ ὅλου, ἐντὸς εἰκοσιτεσσάρων ὥρων, πρὸς τὸν ὑπομείραρχον τῆς χωρεφυλακῆς τῆς ἐπαρχίας, ὁ ὁποῖος τὰ διευθύνει πρὸς τὸν μοίραρχον.

155. Ὁ μοίραρχος, ἀφοῦ συνάξῃ ὅλα τὰ ἀναφερόμενα ἐγγράφα εἰς τὸν δραπετεύσαντα, ἢ ἀποθανόντα, τὰ ἐξαποστέλλει ἄνευ ἀναβολῆς, πρὸς τὴν ἐπὶ τῶν στρατιωτικῶν γραμματεῖαν, ἂν αὐτὸς ἦτο στρατιωτικός. Πρὸς τὴν ἐπὶ τῶν ναυτικῶν, ἂν ἦτο ναυτικός. Τελευταῖον, ἂν τὸ ὑποκείμενον εἶχε κατηγορηθῇ δι' ἐγκλημα τῆς ἀρμοδιότητος τῶν βασιλικῶν δικαστηρίων ἢ τοῦ ἀνεκκλήτου δικαστηρίου, διευθύνονται πρὸς τὸν ἐκτελεστὴν τῆς δικαστικῆς ἀστυνομίας, ὁ ὁποῖος ἐξέδωκε τὴν διαταγὴν πρὸς παράδοσιν, διαφύλαξιν ἢ φυλάκισιν, ἢ πρὸς ἐκείνον, ὅστις ἐνήργησε τὴν μετάθεσιν, καὶ ἂν ἦτο καταδίκη, τῆς πρὸς τὸν ἐπίτροπον ἐπικρατείας, εἰς τὸ κριτήριον ἢ τὸ δικαστήριον, τὸ ὁποῖον ἔκαμε τὴν ἀπόφασιν.

Ὡσαύτως γνωστοποιεῖται ἡ δραπέτευσις ἢ ἡ ἀπεβίωσις ὑπὸ φυλάξιν εὐρισκομένου ὑποκειμένου, εἰς τὴν Ἀρχὴν πρὸς τὴν ὑποίαν αὐτὸς διευθύνετο.

156. Ὅταν στρατιωτικὸς τις ἀποθάνῃ εἰς τὸ δεσμοτήριον, ἢ δραπετεύσῃ ἀπὸ αὐτοῦ, ὁ διοικῶν τὴν χωρεφυλακὴν τῆς ἐπαρχίας ὑπαξιωματικός, χρεωστᾷ νὰ καταστρώσῃ ἀκριβῆ κατάλογον τῶν ἀπολειφθέντων χρημάτων καὶ σκευῶν, καὶ σπ

καίωται μὲ προσοχὴν τὸ ὄνομα καὶ ἐπώνυμον τοῦ στρατιωτικοῦ αὐτοῦ, τὸν τόπον τῆς γεννήσεώς του, τὸν νομὸν καὶ τὴν ἐπαρχίαν, καὶ τὸ σῶμα εἰς τὸ ὁποῖον ὑπηρετήσεν.

Ὁ κατάλογος καταστρόνεται τριπλοῦς, καὶ ὑπογράφεται ἀπὸ τοῦ ἐπιστάτου τοῦ δεσποτηρίου, ὅστις κρατεῖ εἰς χεῖρας ἕνα τῶν καταλόγων τούτων.

Τὰ σκευὴ καὶ τὰ χρήματα παραδίδονται ἄνευ ἀναβολῆς, ἐντεῦξιν τῶν ἐνωμοτιῶν, εἰς τὸ πλησιέστερον στρατιωτικὸν νοσοκομεῖον, μὲ τὸ δεύτερον ἴσον τοῦ καταλόγου εἰς χεῖρας τοῦ ἐπιστάτου τοῦ νοσοκομείου, ὁ ὁποῖος, βεβαιούμενος περὶ τῆς ἀκριθείας του, ἐπικυρόνει τὴν παραλαβὴν ἐπὶ τοῦ τριπλοῦ καταλόγου, ὅστις μένει τότε εἰς χεῖρας τοῦ διοικητοῦ τῆς ἐνωμοτίας τῆς ἐπαρχίας, ὅπου εὑρίσκεται τὸ στρατιωτικὸν νοσοκομεῖον, διὰ τὴν χρησιμοποίησιν πρὸς ἀσφάλειαν τοῦ ὑπαξιωματικοῦ τούτου. Ὁ κατάλογος αὗτος καταχωρεῖται εἰς τὸ βιβλίον τῶν διαταγῶν τῆς ἐνωμοτίας. Εἰς ἑλλειψιν στρατιωτικοῦ νοσοκομείου εἰς τὸν νομὸν, παραδίδονται τὰ διαληφθέντα σκευὴ κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον εἰς χεῖρας τοῦ διευθυντοῦ τοῦ πλησιέστερου πολιτικοῦ νοσοκομείου, προϋποτιθεμένου ὅτι τὸ νοσοκομεῖον τοῦτο εἶναι ἐξ ἐκείνων, τὰ ὁποῖα δεχονται ἀσθενεῖς στρατιωτικούς.

157. Ὃταν ὁ ἐπιστάτης τοῦ δεσποτηρίου δηλοποιήσῃ ὅτι ἀποθανὼν ἢ ὀραπετεύσας στρατιωτικὸς δὲν ἔχει μῆτε σκευὴ, μῆτε χρήματα, ὁ διοικῶν τὴν χωροφυλακὴν ὑπαξιωματικὸς συντάττει πρωτόκολλον περὶ τῆς δηλοποιήσεως ταύτης, τὸ ὁποῖον ὑπογράφει ὁ ἐπιστάτης τοῦ δεσποτηρίου, καὶ καταχωρεῖ τὴν περίληψιν αὐτοῦ εἰς τὸ βιβλίον τοῦ δεσποτηρίου.

Τὸ πρωτόκολλον διευθύνεται ὡσαύτως πρὸς τὸν μείραρχον. 158. Οἱ ὑπαξιωματικοὶ καὶ χωροφυλακες πρέπει νὰ λαμβάνουν ὅλα τὰ μέτρα διὰ τῶν ὁποίων καθίσταται ἀδύνατος ἡ ἀπαρτέυσις τῶν ὑπὸ φύλαξιν εὑρισκομένων ὑποκειμένων. Πᾶσα ἀληθότης, ἥτις δὲν εἶναι ἀναγκαία πρὸς ἐξασφάλισιν τοῦ ἀτόμου τοῦ κατηγορουμένου, εἶναι ρητῶς ἀπηγορευμένη· ὁ νόμος ἀπαγορεύει ὅλους καὶ ἰδίως ἐκείνους εἰς τοὺς ὁποίους εἶναι ἐμπιστευμένη ἡ ἐνοπλος δύναμις, νὰ μεταχειρίζωνται κακῶς ἢ ὕβριστικῶς τοὺς ὑπὸ φύλαξιν εὑρισκομένους, ἢ νὰ μεταχειρισθῶν

ὅποιανδήποτε βίαν κατ' αὐτῶν καθόσον δὲν γίνη ἀντίστασις ἢ ἐπανάστασις ἀπὸ μέρος αὐτῶν· καὶ τότε μόνον εἶναι συγχωρητέον νὰ μεταχειρισθῶν δύναμιν κατὰ τῆς ἀπαντωμένης ἐναντιώσεως εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῶν χρεῶν ταν.

159. Εἰς περίπτωσιν δραπετεύσεως πολλῶν, ἐκ τῶν παραπεμπομένων ἀπὸ ἓν καὶ τὸ αὐτὸ ἀπόσπασμα καὶ ἀκολουθούντων τὴν αὐτὴν διεύθυνσιν τοῦ δρόμου, πρέπει πάντοτε νὰ ἀποδίδονται εἰ ἐναπολειφθέντες εἰς τὸ προσδιορισμένον μέρος μὲ τὰ ἀναφερόμενα ἔγγραφα. Ἀνίσως ὅμως κατορθώσουν νὰ δραπετεύσουν ὅλοι οἱ παραπεμπόμενοι, τότε στέλλονται τὰ ἔγγραφα μὲ τὸ συνταχθέν πρωτόκολλον περὶ τῆς φυγαδεύσεως τῶν ὑποκειμένων πρὸς τὸν ὑπομοίραρχον τῆς χωροφυλακῆς τῆς ἐπαρχίας, ὁ ὁποῖος ἐνεργεῖ ὅλας τὰς δυνατάς ἐξετάσεις περὶ τῆς φύσεως καὶ τῶν περιστάτικῶν τοῦ συμβάντος, αἱ ὁποῖαι ἡμπορῶν νὰ βεβαιώσουν ἂν ὑπῆρξε συνεννόησις ἢ μόνον ἀμέλεια τῶν χωροφυλάκων.

Καθ' ὅλας τὰς περιπτώσεις ὁ ἀξιωματικὸς αὐτὸς διατάττει τὰς ἀναζητήσεις καὶ καταδιώξεις, τὰς ὁποίας κρίνει ἀναγκαίαις πρὸς μεταφυλάκισιν τοῦ δραπετεύσαντος, διεύθυνει τὸ περὶ τοῦ πρωτόκολλον εἰς τὸν ἐπίτροπον τῆς Ἐπικρατείας καὶ εἰσποιεῖ τὸν μοίραρχον.

Ὡσαύτως γίνεται περὶ τούτου ἀναφορά, ἄνευ ἀναβολῆς πρὸς τὴν ἐπὶ τῶν στρατιωτικῶν Γραμματείαν.

Τὰ χαρακτηριστικὰ τῶν δραπετεύσαντων στέλλονται κατὰ τὸν προσδιορισμὸν τοῦ ἄρθρου 155.

Ὁ οἰκιστὴς τῆς ἐνωμοτίας, ὅστις ἐχορήγησε τὴν συνείδησιν διὰ τοὺς καταδίκους, κάμνει ἀναφορὰν περὶ τῶν συμβάντων δραπετεύσεων εἰς τὸ ἡμερολόγιον καὶ σημειώνει τὰ ὀνόματα τῶν ἐπιφορτισθέντων χωροφυλάκων μὲ τὴν παραποιμήν.

160. Κάθε ὑπαξιωματικὸς ἢ χωροφύλαξ, ὅστις ἀποδειχθῇ ὡς δανεισθεὶς ἢ δεχθεὶς ὑπ' ὅποιονδήποτε πρόσχημα χρήματα ἢ σκεύη ἀπὸ τινος τῶν ὑπὸ τὴν ἐπιστάσιν του παραπεμπομένων ὑποδίκων ἢ καταδίκων, ἀποβάλλεται ἀπὸ τὴν ὑπηρεσίαν καὶ τιμωρεῖται ἀκόμη μὲ τὰς ἀνηκούσας ποινάς.

161. Δὲν πρέπει κανεὶς χωροφύλαξ νὰ συγχωρῇ ἐλευθέραν κοινωνίαν εἰς ὑπόδικον παραδοθέντα ὑπὸ τὴν φύλαξίν του, ἂν

ἵνα ἐκ τῶν συστρατιωτῶν του, ἢ νὰ συγχωρῇ ἐπίσκεψιν ἢ νὰ ὑποφέρῃ νὰ δοθῶν εἰς αὐτὸν ζωστροφίαι ἢ ἄλλα πράγματα, εἰμὴ ἀνίσως ἵνα ἀεδομένη ἀνωτέρα, ἄδεια περὶ τούτου· ὡσαύτως δὲ εἶναι συγχωρημένον εἰς ἓνα χωροφύλακα νὰ λάβῃ σχέσιν μὲ τινα τῶν ὑποδίκων, ἢ νὰ ἐξακολουθῇ παραλαβούσας σχέσεις μὲ αὐτόν.

Πᾶσα παραμέλησις τοῦ παρόντος κανονισμοῦ θέλει τιμωρεῖσθαι μὲ ἀπλοῦν περιορισμὸν, καὶ πᾶσα ἐξεπίτηδες χάρις ὡς πρὸς τοὺς ὑποδίκους μὲ στενὸν περιορισμὸν· εἰς ἐπανάληψιν ὅμως καὶ μὲ ἐπιβαρύνοντά περιστατικά, ἀκόμη κυστηρότερα.

162. Οἱ ὑπαξιωματικοὶ καὶ χωροφύλακες εἶναι ὑπόχρεοι νὰ φροντίζουν τὴν ἀκριβῆ χορήγησιν τῶν ζωστροφῶν εἰς τοὺς φυλακτομένους, ἣτις πρέπει νὰ γίνεται κατὰ τὴν ὁδοιπορίαν των γνωστοποιῶν εἰς τοὺς δημογέροντας ἢ εἰς τοὺς βεηθούς των τὰς γινόμενας ἢ γενομένας καταχρήσεις, διὰ νὰ ἡμποροῦν νὰ τὰς ἀπαντήσουν ἀμέσως.

163. Εἰς τοῦτο πρέπει νὰ ἐπιστατοῦν καὶ οἱ ἀρχηγοὶ τῶν ἐνωμοτιῶν, ὅταν εὐρίσκωνται στρατιωτικοὶ εἰς τὸ φυλακτήριον ἢ τὸ δεσμωτήριον ἢ βεβαιώνονται ἂν οἱ φύλακες τῶν εἰρκτῶν τούτων χορηγῶν εἰς αὐτοὺς ἀκριβῶς τὴν κανονισμένην τροφήν· ἂν ἴσως τὸ ἄχυρον ἀνανεῶνεται κατὰ τὰς ὥρισμένας ἐποχὰς καὶ ποσότητας, καὶ ἂν τὰ εἰρήματα ἔχουν τὰ ἀναγκαῖα ἐπιπλά. Εἰς περίπτωσιν διευθύνσεως παραπόνων ἀπὸ μέρους τῶν φυλακισμένων, οἱ διοικηταὶ τῶν ἐνωμοτιῶν χρεωστοῦν νὰ βεβαιώνωνται περὶ τῆς θετικότητος τοῦ πράγματος καὶ νὰ ἀναφέρουν εἰς τοὺς ἀνωτέρους των τὰς ἀπαντηθείσας καταχρήσεις. Οἱ Μείραρχοι γνωστοποιοῦσιν ἀμέσως τὰς καταχρήσεις εἰς τοὺς μεάρχας καὶ εἰς τὸν ἀρχηγὸν τοῦ σώματος.

164—216.

Γενικοὶ ὅρισμοί.

217. Ἐν τῶν πρωτίστων χρεῶν τῆς βασιλικῆς χωροφυλακῆς εἶναι νὰ ὑπερασπίζεται τὴν ἀτομικὴν ἀσφάλειαν, ἐπομένως χρεωστεῖ βοήθειαν εἰς καθένα, ὃ ὑποῖος ἤθελε τὴν καλέσει πρὸς

* Τὰ ἄρθρα 164—216 παραλείπονται ὡς ἄσχετα.

βοήθειαν ἐν καιρῷ κινδύνου· εἰς ἕκαστον στρατιωτικὸν τοῦ σώματος τῆς χωροφυλακῆς, ὃ ὑποῖος δὲν ἤθελεν ἐκτελέσει τὸ τοιοῦτον χρέος, ὅπου εἶναι δυνατόν, θέλει προσαφθῇ λησμονησία τῶν χρεῶν τοῦ εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ὑπηρεσίας τοῦ.

218. Κατὰ τὴν ἐνέργειαν τῶν χρεῶν τῆς γένει καὶ ἰδίῳ ὡς πρὸς τὴν κοινὴν πίστιν τῶν εἰδοποιήσεων καὶ ἀναφορῶν τῆς ὑπηρεσίας, ἡ χωροφυλακὴ ἀπολαμβάνει τὰ αὐτὰ δικαιώματα, τὰ ὅποια καὶ οἱ λοιποὶ δημόσιοι ὑπάλληλοι.

Κάθε παράπονον διευθυνόμενον ἐναντίον τῆς διαγωγῆς τινὸς τῶν χωροφυλάκων, πρέπει νὰ ἐξετάζεται ἀμέσως κατ' ἀκριβείαν καὶ νὰ τιμωρῆται ὁ ἐνοχος κατὰ τὴν αὐστηρότητα τῶν νόμων.

219. Πᾶσα πράξις τῆς χωροφυλακῆς, ἥτις προσβάλλει τὴν ἀτομικὴν ἐλευθερίαν τῶν πολιτῶν, θεωρεῖται ὡς κατάχρησις τῆς δυνάμεώς της.

Οἱ διὰ τοιαύτας πράξεις ἐνοχοποιούμενοι ἀξιωματικοί, ὑπαξιωματικοί καὶ χωροφύλακες θέλουν τιμωρεῖσθαι διὰ τῶν ἐνεστώτων ποινικῶν Νόμων, καὶ ἐκτὸς τούτου, κατὰ τὰς περιστάσεις θέλουν ἀποβάλλεσθαι ἀπὸ τὴν ὑπηρεσίαν.

220. Ἐκτὸς τῶν προσδιωρισμένων περιπτώσεων διὰ τῶν νόμων εἰς ἐγκλήματα φωραθέντα ἐπ' αὐτοφώρῳ, δὲν ἔμπορεῖ ἡ χωροφυλακὴ νὰ συλλάβῃ κανένα, εἰμὴ κατὰ συνέπειαν διαταγῆς, ἢ προσκλήσεως ἐκδεδομένης παρὰ τῆς ἀρμοδίου Ἀρχῆς.

Κάθε ἀξιωματικός, ὑπαξιωματικός ἢ χωροφύλαξ, ὃ ὑποῖος ἐναντίον τοῦ ὅρισμου τούτου, ἐκδῶσει διαπαγὴν πρὸς σύλληψιν τινός, τὴν ὑπογράφει, τὴν ἐνεργήσει ἢ διατάξει τὴν ἐκτέλεσιν αὐτῆς, θέλει μεταχειρίζεσθαι κατὰ νόμους καὶ θέλει τιμωρεῖσθαι ὡς αἷτιος τῆς αὐθαιρέτου συλλήψεως.

221. Ἡ αὐτὴ ποινὴ ἐπιβάλλεται καὶ εἰς ἕκαστον στρατιωτικὸν τοῦ σώματος τῆς χωροφυλακῆς, ὅστις εἰς περίπτωσιν συλλήψεως τοῦ ἐγκληματίου ἐπ' αὐτοφώρῳ, ἢ εἰς ὑποκινῶν ποτε ἄλλην περίπτωσιν συλλήψεως ἐπιτετραμμένης παρὰ τῶν νόμων, ἤθελεν ὁδηγήσει ἢ φυλάξει ἐν ἄτομον εἰς μὴ νόμιμον δεσποτήριον ἢ μὴ σημειωμένον ἐπισήμως ὡς τοιοῦτον διὰ τῆς δικητείας Ἀρχῆς.

222. Ἐκαστον ὑπακείμενον συλληφθὲν ἐπ' αὐτοφώρῳ

παρά τῆς χωρεφυλακῆς, κατὰ τὰς σημειούμενας περιπτώσεις ἐν τῷ ἀριθ. 117 τοῦ παρόντος κανονισμοῦ, κατὰ τοῦ ὁποίου δὲν ἐξεδόθη οὔτε ἐνταλμα συλλήψεως, οὔτε ἀπόφασις ἐπιθέσεως διοικητικῆς ἢ ἐγκληματικῆς ποινῆς, ὁδηγεῖται ἀμέσως ἐνώπιον τοῦ ἀστυνομικοῦ ὑπαλλήλου· δὲν ἔμπορεῖ ὅμως νὰ διευθυνθῇ εἰς κέντρον φυλακτῆριον ἢ δεσμωτήριον, εἰμὴ κατὰ συνέπειαν διαταγῆς ἐκδοδομένης ἐπὶ τούτῳ παρὰ τοῦ ἀστυνομικοῦ ὑπαλλήλου.

223. Μόνον ὅταν αἱ ἀπουσίαι τοῦ ἀστυνομικοῦ ὑπαλλήλου, ὁ συλληφθεὶς ἐπ' αὐτοφώρῳ, δὲν ἔμπορῇ νὰ ἐξετασθῇ ἀμέσως συγχωρεῖται νὰ φυλαχθῇ εἰς ἐν οἶκημα τῆς δημογεροντίας, εἰς ὅτου νὰ ἔμπορέσῃ νὰ ὁδηγηθῇ ἐνώπιον τοῦ ἀστυνομικοῦ ὑπαλλήλου, τὸ ὁποῖον δὲν ἔμπορεῖ νὰ διαρκέσῃ ὑπὸ κέντρον πρόκλημα περισσότερον τῶν 24 ὥρῶν. Ὁ ἀξιωματικός, ὑπαξιωματικός ἢ χωρεφύλαξ, ὁ ὁποῖος ἤθελε φυλάξῃ περισσότερον τὸν κατηγόρουμένον, χωρὶς νὰ τὸν ὁδηγήσῃ ἐνώπιον τοῦ ἀστυνομικοῦ ὑπαλλήλου, θέλει θεωρεῖσθαι ὡς ἔνσχος αὐθαγιέτου συλληφθεὶς.

224. Ἐκαστον ἄτομον, τὸ ὁποῖον ἤθελεν ὑβρίσει ἢ ἀπειλήσει ἓνα στρατιωτικὸν τοῦ σώματος τῆς χωρεφυλακῆς ἐν καιρῷ τῆς ἐκτελέσεως τῶν χρεῶν του, θέλει συλλαμβάνεσθαι καὶ ὁδηγεῖσθαι ἐνώπιον τοῦ ἀστυνομικοῦ ὑπαλλήλου τῆς ἐπαρχίας, ὅπου νὰ τιμωρηθῇ κατὰ τὴν αὐστηρότητα τῶν νόμων.

225. Ἡ χωρεφυλακὴ ἐν γένει, καθὼς καὶ ἕκαστον ἄτομον τοῦ σώματος τούτου, ὅταν εὐρίσκεται εἰς ὑπηρεσίαν, ἢ ὅταν μετέλθῃ στολὴν καὶ ὑπλισμὸν ἐκτελῇ ἐργασίαν τινὰ τῆς ὑπηρετίας, θεωρεῖται ὡς πρὸς τοῦτο, καθὼς καὶ ἰδίως ὡς πρὸς τὸ ἀπαρτίσθαι καὶ τὴν τιμωρίαν τῆς γινομένης ἀντιστάσεως καὶ τῶν ὁφειλῶν, ὡς καὶ οἱ διορισμένοι εἰς θέσεις στρατιωτικοὶ καὶ σκοποῦ, καὶ καθεὶς, διατηρῶν τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ παραπονεθῇ ἀκούσθαι, εἶναι ὑπόχρεως νὰ ὑπακούῃ ἀπολύτως εἰς τὰς προστάσεις καὶ διατάξεις τῆς χωρεφυλακῆς.

226. Ὅταν προσβληθῇ ἡ χωρεφυλακὴ ἐν καιρῷ τῆς ἐκτελέσεως τῶν χρεῶν της, τότε προσκαλεῖ « Ἐν ὀνόματι τῶν νόμων » τὴν βεληθειάν τῶν παρευρισκομένων πολιτῶν, διὰ νὰ ἀποβλήτῃ τὴν κατ' αὐτῆς ἐνεργουμένην προσβολήν, καθὼς καὶ διὰ

νὰ ἐνεργήσῃ τὰς προσκλήσεις καὶ διαταγὰς μὲ τὰς ὁποίας εἶναι ἐπιφορτισμένη.

227. Οἱ στρατιωτικοὶ τῆς χωροφυλακῆς, προσκαλούμενοι πρὸς ἐκτέλεσιν τῶν νόμων, τῶν ἀποφάσεων, διαταγμάτων, διαταγῶν τοῦ δικαστηρίου ἢ τῆς ἀστυνομίας, ἢ πρὸς διάλυσιν ὀχλαγωγίας ἢ ὀχλαγωγικῆς συστάσεως, ἢ διὰ νὰ συλλάβουν τοὺς στασιαστὰς, πρωταιτίους ἢ τοὺς συμπράκτορας αὐτῶν, ἡμποροῦν νὰ μεταχειρισθῶν τὰ ὅπλα τῶν μόνον εἰς τὰς ἀκολουθεῖν αὐτοῦ περιπτώσεις.

α') Ὅταν ἐνεργῇται βία ἢ ἐναντίωσις κατ' αὐτῶν.

β') Ὅταν δὲν δύνανται ἄλλως νὰ ὑπερασπισθῶν τὸν τόπον, τὸν ὁποῖον κατέχουν, τὴν θέσιν ἢ τὰ ἄτομα τὰ ὅποια παρεῴθησαν ὑπὸ φύλαξίν των ἢ τελευταῖον ὅταν ἡ ἀντίστασις ᾖ τοιαύτη, ὥστε δὲν ἡμπορεῖ ἄλλως νὰ κατατροπωθῇ, εἰμὴ διὰ τῆς ἀναπτύξεως τῆς δυνάμεως τῶν ὀπλων.

228. Εἰς περίπτωσιν ἐπαναστάσεως καὶ ὅταν δὲν εἶται δυνατόν νὰ καταδαμασθῇ ἄλλως ἢ βιαιότατις, εἰμὴ διὰ τῆς δυνάμεως τῶν ὀπλων, δὲν πρέπει νὰ κάμῃ χρῆσιν αὐτῶν ἡ χωροφυλακὴ πρὸ τοῦ νὰ προσκαλέσῃ ἡ διοικητικὴ Ἀρχὴ τοὺς στασιαστὰς «Ἐν ὀνόματι τῶν νόμων» νὰ ἀπέλθουν εἰρηνικῶς εἰς τὰ ἴδια.

Ἀνίσως ἡ ἀντίστασις διαρκῇ μετὰ τὴν πρόσκλησιν ταύτην ἐπαναληφθεῖσαν τρίς, ἄνευ ἀναβολῆς καὶ ἄνευ εὐδεμίας εὐθὺς διὰ τὰς συνεπείας, θέλει μεταχειρίζεσθαι τὴν βίαν τῶν ὀπλων κατὰ τῶν στασιαστῶν καὶ οἱ συλληφθέντες θέλουν δοῦν γεῖσθαι ἐνώπιον τῆς ἀστυνομικῆς Ἀρχῆς διὰ νὰ ἐξετασθῶν καὶ νὰ τιμωρηθῶν κατὰ τὴν αὐστηρότητα τῶν νόμων.

Τελευταῖον εἰς ἑλλειψιν ἢ εἰς ἀπουσίαν τῆς τοπικῆς Ἀρχῆς, ἡ χωροφυλακὴ ἀφοῦ ἐπὶ ματαίῳ ἐξαντλήσῃ ὅλα τὰ μέσα τῆς πειθούς, καὶ μετὰ τρίς ἐπαναληφθεῖσαν πρόσκλησιν «Ἐν ὀνόματι τῶν νόμων» ἔχει τὴν ἐξουσίαν, ἄνευ εὐθύνης διὰ τὰς συνεπείας, νὰ καταστείλῃ τὴν ἀντίστασιν διὰ τῆς δυνάμεως τῶν ὀπλων.

229. Ἀνίσως ἡ ἐπανάστασις λάβῃ τοιοῦτον χαρακτήρα καὶ τοιαύτην δυνάμιν, ὥστε ἡ χωροφυλακὴ εὐρίσκεται πολλὰ ἀδύνατος διὰ νὰ τὴν καταδαμάσῃ διὰ τῶν ὀπλων, τότε ἐκθί-

τι τὴν εὐσταντῆς πράξεως μὲ σημειώσιν τῶν πρωταιτίων καὶ τῶν συμπρακτῶν τῆς στάσεως.

230. Οἱ στρατιωτικοὶ τοῦ σώματος τῆς χωροφυλακῆς, οἱ ὅποιοι ἀποποιῶνται τὴν ἐνέργειαν τῶν νομίμων αἰτήσεων τῆς πολιτικῆς Ἀρχῆς, ἀποβάλλονται κατὰ τὰς ἀναφοράς, αἱ ὁποῖαι διευθύνονται ἐπὶ τούτῳ πρὸς τὴν ἐπὶ τῶν στρατιωτικῶν Γραμματεῖαν, ἐκτὸς τῶν ποινῶν, αἱ ὁποῖαι ἡμπεροῦν νὰ ἐπιβληθεῖν εἰς αὐτοὺς, ἂν διὰ τῆς ἀποποιήσεώς των ἦλεν κινδυνεύσει ἡ κοινὴ ἀσφάλεια.

231. Ὅσακις ἡ χωροφυλακὴ προσκληθῇ εἰς ὑποινδῆποτε ὑπηρεσίαν, καταστρώνει περὶ τούτου πρωτόκολλον, καὶ εἰς περιπτώσιν ἀποτυχίας, διὰ νὰ ἡμπορῇ νὰ ἀποδείξῃ διὰ τούτου, ὅτι μετέβη ἐπιτοπίως καὶ ὅτι ἔκαμε τὰς ἀπαιτούμενας ἀναζητήσεις.

232. Ἐπειδὴ χρέος τῶν δασονομικῶν ἐπιστατῶν εἶναι εἰς καιρὸν ἀνάγκης, νὰ συμπράττουν μετὰ τῆς χωροφυλακῆς πρὸς συντήρησιν τῆς εὐταξίας καὶ τῆς κοινῆς ἀσφαλείας, καθὼς καὶ αἱ ἐνωμοτίαι τῆς χωροφυλακῆς χρεωστεῖν νὰ χρηγῶν ἐνοπλίου βεβήθειαν πρὸς καταστολὴν δασονομικῶν ἐγκλημάτων· οἱ δασονομικοὶ ὑπάλληλοι, καθὼς καὶ οἱ διοικηταὶ τῆς χωροφυλακῆς χρεωστεῖν πρὸς ἀλλήλους τοὺς σταθμοὺς τῶν δασονομικῶν ἐπιστατῶν καὶ τῶν ἐνωμοτιῶν καὶ τὰς θέσεις τῆς χωροφυλακῆς διὰ νὰ ἐξασφαλίσουν ἐκ συμφώνου τὴν ἐνέργειαν τῶν μέτρων καὶ προσκλήσεων, ὅσακις πρέπει νὰ πράττουν συγχρόνως.

233. Οἱ ἀγροφύλακες τῶν κοινοτήτων εἶναι ὑπὸ τὴν ἐπιτοσίαν τῶν ἀρχηγῶν τῶν ἐνωμοτιῶν τῆς χωροφυλακῆς, οἱ ὅποιοι κρατοῦν ἰδιαιτέρον πῖνακα, εἰς τὸν ὁποῖον καταχωροῦν τὰ ὀνόματα, τὴν ἡλικίαν καὶ τὴν κατεικίαν τούτων τῶν ἀγροφυλάκων.

234. Οἱ ἀξιωματικοὶ καὶ ὑπαξιωματικοὶ τῆς χωροφυλακῆς βεβαιώνονται κατὰ τὰς περιοδείας των, ἂν οἱ ἀγροφύλακες ἐτελοῦν μὲ ἀκριβείαν τὰ χρέη των καὶ κάμνουν τὰς ἀνηκούσας κοινοποιήσεις εἰς τοὺς ἐπάρχους περὶ τῆς διαγωγῆς καὶ τοῦ ἡλίου ἐκάστου αὐτῶν.

235. Εἰς κατεπειγούσας περιπτώσεις καὶ διὰ σημαντικούς λόγους, ἡμποροῦν οἱ ὑπαξιωματικοὶ τῆς χωροφυλακῆς νὰ προσκαλέσων τοὺς ἀγροφύλακας τῆς ἐνορίας των, καθὼς καὶ οἱ ἀξιω-

ματικοὶ ἐκείνους τῆς ἐπαρχίας, εἴτε πρὸς σύμπραξιν εἰς τὴν ἐκτέλεσιν ἐκδοδομένων διαταγῶν, εἴτε πρὸς διαχείρισιν τῆς ἀστυνομίας καὶ κοινῆς ἡσυχίας· εἶναι ὁμῶς ὑπὸ χρεοὶ νὰ εἰσποιῦν τοὺς δημογέροντας καὶ ἐπάρχους περὶ τῶν προσκλήσεων τούτων, καὶ νὰ τοὺς σημειοῦν τὰς πρωτίστας αἰτίας τοῦ μέτρου τούτου.

236. Οἱ ἀξιωματικοὶ καὶ ὑπαξιωματικοὶ τῆς χωροφυλακῆς εἰς καιρὸν ἀναγκῆς διευθύνουν εἰς τοὺς δημογέροντας τὰ χαρακτηριστικὰ τῶν ἀτόμων, μὲ τῶν ὁποίων τὴν σύλληψιν εἶναι ἐπιφορτισμένοι, διὰ νὰ τὰ παραδώσουν αὐτοὶ εἰς τοὺς ἀγροφυλάκας.

237. Οἱ ἀγροφυλάκες εἶναι ὑπὸ χρεοὶ νὰ γνωστοποιῦν εἰς τοὺς δημογέροντας καὶ αὐτοὶ εἰς τοὺς ἀξιωματικούς καὶ ὑπαξιωματικούς, ὅ,τι ἤθελαν ἀνακαλύψει ἐναντίον τῆς συντηρήσεως τῆς εὐταξίας καὶ τῆς κοινῆς ἡσυχίας· κοινοποιῦν εἰς αὐτοὺς ὅλα τὰ πταίσματα καὶ ἐγκλήματα, τὰ ὁποῖα ἤθελαν συμβῆ εἰς τὴν περιφέρειάν των.

238—283*

* Τα ἄρθρα 238—283 παραλείπονται ὡς ἄσχετα.

Καταδίωξις
τῆς
Δημοκρατίας.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Σ Η Μ Ε Ι Ω Μ Α

Ἡ καθ' ὅλον τὸν ὑπὲρ ἀνεξαρτησίας ἀγῶνα ἀναστροφή ὁλοκλήρου τοῦ Ἑλληνικοῦ πληθυσμοῦ ἐν τοῖς ὅπλοις παρήγαγε πνεῦμα στρατιωτικὸν καὶ τὰ μάλιστα φιλότιμον. Οἱ ὀπωσδήποτε περιπεσόντες εἰς ἀδικήματα καθιστάμενοι φυγόδικοι ἐτρέποντο ἀνά τὰ ὄρη καὶ στρατολογούμενοι καὶ ἄλλους ἀπετέλουν ληστρικὰς συμμορίας. Καὶ νὰ μὲν συνήθως αἱ συμμορίαι αὗται ἀπλᾶ κλοπὰς καὶ ἐκδιάσεις διέπραττον, τοιαύτας οἶαι καθ' ἐκάστην συμβαίνουσιν ἐν ταῖς εὐρωπαϊκαῖς μεγαλοπόλεσιν ὑπὸ λωποδυτῶν καὶ ἀγροτῶν, οὐχ ἦττον ἐνίοτε εἰτε ἐξ ἐκδικήσεως εἰτε ἐξ ἄλλων λόγων οἱ λησταὶ προέβαινον καὶ εἰς φόνους. Ἐντεῦθεν δὲ ἐκπονημεῖτο ἡ χώρα ὥς ἐστερημένη δημοσίας ἀσφαλείας.

Πρὸς διόρθωσιν τοῦ ἀτόπου τούτου ἡ Κυβέρνησις κατεδιώξε συντόμως τὴν ληστείαν ἀλλ' ἡ καταδίωξις αὕτη ἀπέβαινε ἀτελεσφόρητος, ἰδίως ἐνεκα τῆς ὑποστηρίξεως τῶν ληστῶν ὑπὸ τῶν ἀγροτῶν καὶ τῶν ποιμένων. Ὅθεν ἐδέχθησαν ὅπως ἔκτακτα ληφθῶσι μέτρα. Πρὸς τοῦτο ἤδη ἀπὸ τοῦ 1836 ἐλήφθησαν Νομοθετικῶς ἔκτακτα μέτρα. Τοιαῦτα εἰσι: Β. Διάταγμα 10 Νοεμ. 1836. Περὶ εὐθύνης τῶν δῆμων διὰ ληστείας. Β. Διάταγμα 6 Σεπτεμβρ. 1838 καὶ Β. Διάταγμα 7 Φεβρ. 1840. Περὶ παρατάσεως καὶ τροπολογίας τοῦ περὶ εὐθύνης τῶν δῆμων Νόμου (ἦτοι Β. Δ. 10 Νοεμ. 1836). Ὁ Νόμος ΡΟΒ' τῆς 1 Φεβρ. 1867 Περὶ καταδιώξεως τῆς ληστείας. Πάντες οἱ Νόμοι οὗτοι δὲν ἰσχύουσι σήμερον, ὅτε προσωρινῶς ἐκδοθέντες καὶ παρελθόντος τοῦ χρόνου τῆς ἰσχύος αὐτῶν.

Τοῦναντίον ὁ Νόμος ΤΟΔ' 27 Φεβρ. 1871 καὶ ὁ τροποποίησας αὐτὸν ΓΙΕ' 29 Μαΐου 1871 ἰσχύουσι καὶ νῦν διότι διὰ τοῦ Νόμου ΩΕΗ' 27 Νοεμ. 1880 ἐπετράπη τῇ Κυβερνήσει ἵνα διὰ Β. Διατάγματος θέτῃ εἰς ἐνέργειαν προσωρινὴν τοὺς Νόμους τούτους. Τοιαῦτα Β. Διατάγματα ἐξεδόθησαν πολλὰ. Κιταχωροῦμεν ἐνταῦθα τὰ τελευταῖα.

Β. Διάταγμα 517 'Ιουνίου 1896. Περί θέσεως προσωρινῶς εἰς ἐνέ-
ργειαν τῶν ἀπὸ 27 Φεβρουαρίου καὶ 29 Μαΐου 1871 νόμων ΤΟΔ'
καὶ ΥΙΕ' περὶ καταδιώξεως τῆς ληστείας.

Οἱ ἀπὸ 27 Φεβρουαρίου καὶ 29 Μαΐου 1871 ὑπὸ στοιχείᾳ
ΤΟΔ' καὶ ΥΙΕ' νόμοι περὶ καταδιώξεως τῆς ληστείας τίθεν-
ται προσωρινῶς εἰς ἐνέργειαν. — Ὁ χρόνος τῆς προσωρινῆς ἰσχύος
τῶν νόμων τούτων, ἀρχόμενος ἀπὸ τῆς κατὰ νόμον λήξεως τοῦ
ἔτους, καθ' ὃ ἰσχύουσιν οἱ εἰρημένοι νόμοι, δυνάμει τοῦ ἀπὸ 4
'Ιουνίου π.ἔ. Ἡμετέρου διατάγματος, ὁρίζεται εἰς ἓν ἔτος.

Β. Διάταγμα 29 Μαΐου 1897. Περί θέσεως προσωρινῶς εἰς ἐνέ-
ργειαν τῶν ἀπὸ 27 Φεβρουαρίου καὶ 29 Μαΐου 1871 νόμων ΤΟΔ' καὶ ΥΙΕ'
περὶ καταδιώξεως τῆς ληστείας.

Οἱ ἀπὸ 27 Φεβρουαρίου καὶ 29 Μαΐου 1871 ὑπὸ στοιχείᾳ
ΤΟΔ' καὶ ΥΙΕ' νόμοι περὶ καταδιώξεως τῆς ληστείας τίθεν-
ται προσωρινῶς εἰς ἐνέργειαν. — Ὁ χρόνος τῆς προσωρινῆς ἰσχύος
τῶν νόμων τούτων, ἀρχόμενος ἀπὸ τῆς κατὰ νόμον λήξεως
τοῦ ἔτους, καθ' ὃ ἰσχύουν οἱ εἰρημένοι νόμοι, δυνάμει τοῦ ἀπὸ 5
'Ιουνίου π.ἔ. Ἡμετέρου διατάγματος, ὁρίζεται εἰς ἓν ἔτος.

Β. Διάταγμα 30 Μαΐου 1 'Ιουν. 1898. Περί θέσεως προσωρινῶς εἰς
ἐνέργειαν τῶν ἀπὸ 27 Φεβρουαρίου καὶ 29 Μαΐου 1871 νόμων ΤΟΔ'
καὶ ΥΙΕ' περὶ καταδιώξεως τῆς ληστείας.*

Οἱ ἀπὸ 27 Φεβρουαρίου καὶ 29 Μαΐου 1871 ὑπὸ στοιχείᾳ
ΤΟΔ' καὶ ΥΙΕ' νόμοι περὶ καταδιώξεως τῆς ληστείας τίθεν-
ται προσωρινῶς εἰς ἐνέργειαν. — Ὁ χρόνος τῆς προσωρινῆς ἰσχύος
τῶν νόμων τούτων, ἀρχόμενος ἀπὸ τῆς κατὰ νόμον λήξεως τοῦ
ἔτους, καθ' ὃ ἰσχύουν οἱ εἰρημένοι νόμοι δυνάμει τοῦ ἀπὸ 30
Μαΐου π.ἔ. Ἡμετέρου διατάγματος, ὁρίζεται εἰς ἓν ἔτος.

* Ἀληθῶς αἱ διατάξεις τῶν Νόμων τούτων εἰσὶ ὀρχόντοι καὶ ἐν
πολλοῖς ἀπάδουσι πρὸς τὰς ἐπιεικεῖς ἀρχὰς τῶν σημερινῶν Ποινικῶν Νο-
μοθεσιῶν οὐχ ἦτον ἐν Ἑλλάδι ἐνεκα τοπικῶν λόγων καὶ ἰδίως ἐνεκα
τῆς ἐλλείψεως ἀξίας λόγου ἀστυνομίας εἰσὶν ἀπαραίτητοι.

* Ὁμοιον Β. Διάταγμα 27 Μαρτίου 1900 καὶ 30 Ἀπριλίου 1901.

Νόμος ΤΟΔ' τῆς 27 Φεβρουαρίου 1871. Περὶ καταδιώξεως τῆς ληστείας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ

Ἐπικήρυξις καὶ ποιναὶ ληστῶν καὶ συνεργῶν.

1. Ἡ ἐπικήρυξις τῶν ληστῶν γίνεται διὰ Β. διατάγματος ἐπὶ τῇ βάσει δικαστικοῦ ἐντάλματος, στηριζομένου ἐπὶ ἐκθέσεως συντεταγμένης ὑπὸ τοῦ ἀρμοδίου νομάρχου, τοῦ εἰσαγγελέως τῶν πρωτοδικῶν, καὶ τοῦ διοικητοῦ τῆς μοίρας.

2. Πλὴν τῶν τεταγμένων κατὰ τοῦ ἐγκλήματος τῆς ληστείας ποινῶν, πᾶσα ἐνώσις δύο ἢ πλείονων πρὸς ἐκτέλεσιν ληστρικῶν πράξεων, οὐχὶ ἐξ ἐλευθέρως θελήσεως παραλειφθεῖσων, ἐπάγει τὴν ποινὴν τοῦ θανάτου μὲν κατὰ τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς ἐνώσεως τῶν ἐπικεκνηρυγμένων ληστῶν, τὴν τῶν ἱσχυρίων δὲ δεσμῶν κατὰ τῶν συμμοριτῶν. Οἱ τελευταῖοι οὗτοι ἀπαλλάσσονται τῆς ποινῆς, ἂν πρὸ πάσης ληστρικῆς πράξεως ἀποστώσι τῆς ἐνώσεως καὶ συνάμα καταγγείλωσιν αὐτήν· ἂν δὲ δὲν καταγγείλωσιν αὐτήν, τιμωροῦνται διὰ τῆς ποινῆς τῆς ἀποπειρας τῶν συμφωνηθεῖσων πράξεων. — Μὲ θάνατον τιμωρεῖται πᾶς ληστής ἐνόπλιος ἀνθιστάμενος.

ΑΠ. 206 (1893). Ἐπειδὴ κατὰ τὰ ἄρθρα 2 καὶ 3 Νόμου ΡΟΒ' τοῦ 1867 περὶ καταδιώξεως τῆς ληστείας σύνταξις ἀπονέμεται ἐν μόνῃ τῇ περιπτώσει καθ' ἣν ὁ πολίτης ἐτραυματίσθῃ ἐν συμπλοκῇ μετὰ ληστῶν, τὸ δὲ Ἐφετεῖον ὀρθῶς ἡρμήνευσεν οὕτω τὸν νόμον, συνάμα δὲ ἐκφέρει αἰτιολογίαν, ὅτι ὅταν ὁ πολίτης ἐφονεύθῃ τυχαίως ὑπὸ ληστῶν δὲν ἀποκτᾶται δικαίωμα σύντάξεως.

3. Ἡ ὑπὸ ληστῶν χάριν ἐκδιάσεως ἄρπαγῇ τιμωρεῖται μὲ θάνατον. Εἰς πρόσκαιρα δεσμὰ καταδικάζονται λησταὶ ἀπολύσαντες ἐκούσιως ἄνευ λύτρων τὸν ἄρπαγέντα.

4. Ὁ λαθὼν γινῶσιν τοῦ τόπου τῆς διατριβῆς ληστοῦ ἢ ληστρικῆς συμμορίας, ἐὰν ἐγκρίτως δὲν ἀναγγείλῃ τοῦτο εἰς τὸν ἐπὶ τῆς καταδιώξεως ἀξιωματικὸν ἢ ὑπαξιωματικόν, ἢ εἰς

τὴν πλησιεστέραν στρατιωτικὴν, διοικητικὴν, ἢ δημοτικὴν ἀρχήν, τιμωρεῖται μετὰ φυλάκισιν ἕως ἔως ἐξ μηνῶν.

5. Ὁ ἐν γνώσει καὶ ἄνευ κινδύνου τῆς ἰδίας ἐαυτοῦ ἢ τῶν συγγενῶν ζωῆς τροφοδοτῶν ληστὴν τιμωρεῖται μετὰ φυλάκισιν τοῦλάχιστον τριῶν ἐτῶν. Μετὰ δεσμὰ πρόσκαιρα ὁ νοσούντα ληστὴν νοσηλείων ἢ θεραπεύων.

6. Ὁ ἀναγγέλλων εἰς ληστὴν ἢ ληστρικὴν συμμορίαν πᾶς καταδικαστικὰ μέτρα τῆς ἀρχῆς τιμωρεῖται μετὰ εἰρκτῆν.

7. Ὁ ἄνευ ἀποχρῶντος λόγου καὶ δικαιολογημένης ἀνάγκης ἐρχόμενος εἰς συνέντευξιν μετὰ ληστοῦ ἢ ληστρικῆς συμμορίας τιμωρεῖται μετὰ φυλάκισιν τοῦλάχιστον ἑνὸς ἔτους.

ΑΠ. 52 (1899). Ἐπειδὴ ὡς ἐκηρύχθησαν διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ἔνοχοι οἱ ἀναιρεσεῖοντες τὴν ἀξιώσεινον πρᾶξιν τῆς ἀποκρύψεως τοῦ ληστοῦ Ν. δὲν ἐτετέλεσαν ἐφ' ἑαυτῶν, ἀλλ' ἐν συνεχείᾳ καὶ διαρκῶς ἐπαναλαβόντες αὐτήν, καθ' ἣν ἐξ ἀρχῆς ἔσχον ἐγκληματικὴν προθέσιν καὶ ἀπόφασιν, ἐμμείναντες εἰς τὸν ἐγκληματικὸν αὐτῶν σκοπὸν, καὶ ἀποκρύψαντες αὐτὸν ἀπὸ τοῦ ἔτους 1893 μέχρι τῆς 9 Ἀπριλίου 1898 ὥστε ἡ πρᾶξις ἔπαυσεν ἐκτελούμενη μόνον κατὰ τὴν τελευταίαν ταύτην ἡμέραν καὶ ἐπομένως ἔκτοτε ἤρξατο ἡ παραγραφὴ αὐτῆς κατὰ τὸ ἄρθρον 121 Ποιν. Νόμου, ἀποτελούσης κατὰ τὰ ἐκτεθέντα συνεχεῖς ἀδίκημα, ἀλλ' ἔκτοτε δὲν παρῆλθεν ὁ κατὰ τὸ ἄρθρον 420 § 2 Ποιν. Νόμου ἀπαιτούμενος πρὸς παραγραφὴν χρόνος τῶν πέντε ἐτῶν, τῆς πράξεως τιμωρουμένης ἐξ ἐπαγγέλματος, ἐπομένως ἀπορριπτέος ἐστὶν ὁ εἰς παραγραφὴν τῆς πράξεως ταύτης στηριζόμενος λόγος ἀναιρεσεως.

Ἐπειδὴ αἱ πράξεις, δι' ἃς ἐκηρύχθησαν ἔνοχοι καὶ καταδικάσθησαν οἱ ἀναιρεσεῖοντες, προβλέπονται καὶ τιμωροῦνται ἡ μὲν τῆς ἀποκρύψεως τοῦ ληστοῦ Ν. ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 74 § 1 ἐν συνδυασμῷ πρὸς ἄρθρον 7 § 5 Ποιν. Νόμου μετὰ φυλάκισιν τὸ πολὺ δύο ἐτῶν, ἡ δὲ τῆς ἄνευ ἀποχρῶντος λόγου καὶ δικαιολογημένης ἀνάγκης συνεντεύξεως μετὰ τοῦ αὐτοῦ ληστοῦ μετὰ φυλάκισιν τοῦλάχιστον ἑνὸς ἔτους, ἥτοι μετὰ φυλάκισιν ἀπὸ ἑνὸς μέχρι πέντε ἐτῶν ὑπὸ ἄρθ. 7 ΤΟΔ' νόμου ὥστε ἡδύνατο τὸ δικαστήριον τῶν πλημμελειοδικῶν ἐπιμετροῦν τὴν ποινὴν νὰ ἐπιβάλλῃ τοιαύτην μέχρι πέντε ἐτῶν φυλάξεως κατὰ τὴν βαρύτερον τιμωρουμένην πρᾶξιν τῆς συνεντεύξεως, τῆς ἑτέρας, τῆς ἀποκρύψεως, θεωρουμένης ὡς ἐπιβαρυντικῆς περιστάσεως, συμφώνως πρὸς τὸ ἄρθρον 109 Ποινικοῦ Νόμου. οὕτω δὲ καὶ ἐπράξε τὸ πλημμελειοδικεῖον ἐπιβαλὼν ποινὴν φυλάξεως, εἰς μὲν τὸν Θ. τριῶν ἐτῶν, εἰς δὲ τὸν Ε. τεσσάρων ἐτῶν, καὶ ἀληθῶς μὲν ἐν τῇ ἀποφάσει δὲν γίνεται λόγος τῆς τοιαύτης ἐφαρμογῆς ἄρθρου 109 Ποιν. Νόμου, ὅπερ οὐδὲ παρετέθη, ἀλλὰ τοῦτο μὴ ἀντικείμενον τῷ νόμῳ καὶ μὴ ἀποτελοῦν ἐπομένως ἐσφαλμένην ἐφαρμογὴν ἢ ψευδῆ ἐρμηνείαν Ποιν. Νό-

μου, ἀνάγεται εἰς ἀπλήν ἀτέλειαν τοῦ αἰτιολογικοῦ τῆς ἀποφάσεως καὶ διὰ τοῦτο δὲν καθιστᾷ τὴν ἀπόφασιν ἀναιρετέαν δι' ἄλλο τι, εἰμὴ καθ' ὅσον παρελείφθη ἡ τοῦ ἄρθρου τούτου παράθεσις κατὰ τὸ ἄρθρον 407 § 10 καὶ ἄρθρον 81 Ποιν. Δικ. ὅθεν κατὰ τοῦτο καὶ μόνον ἀποβαίνει δικτὴ ἡ τῆς ἀναιρέσεως αἵτησις καὶ ἀναιρετέα ἡ ἀπόφασις.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Ποινὰ καὶ ἀμοιβὰ τῶν ἐπὶ τῆς καταδιώξεως τῆς ληστείας.

8. Πᾶς δημότης ἡλικίας 20-50 ἐτῶν ὀφείλει, τῇ προσκλήσει τοῦ δημάρχου, νὰ ὑπηρετῇ ὑπὸ τὴν διευθύνειν τοῦ στρατιωτικοῦ ἀποσπασματάρχου εἰς περιπολίας πρὸς καταδιώξιν τῆς ληστείας, τρεῖς ἡμέρας κατ' ἀνώτατον ὅρον καθ' ἑκαστον μῆνα, καὶ ἐντὸς μόνον τοῦ ἔτους, εἰς ὃν ἀνήκει, πλὴν ἐκτάκτων περιστάσεων, ἡ ἐκτίμησις τῶν ὁπείων ἀπόκειται εἰς τὴν κρίσιν τοῦ δημάρχου. Ὁ ἀπειθὴς εἰς τὴν πρόσκλησιν τιμωρεῖται μὲ πρόστιμον 5—50 δραχμῶν. Ἐξαιρούνται τῆς ὑποχρεώσεως οἱ ἐν τῷ ἄρθρῳ 36 τοῦ δημοτικοῦ νόμου μνημονευόμενοι. — Ἡ ἐξακριβωσις τῶν ὑποχρέων καὶ ὁ προσδιορισμὸς τῆς σειρᾶς τῆς ὑπηρεσίας αὐτῶν ἀνήκει εἰς τὸν δήμαρχον. Πᾶσα δὲ κατὰ τοῦτο παραχθισομένη ὑπ' αὐτοῦ ἀδικία τιμωρεῖται πειθαρχικῶς διὰ πρόστιμου 25—100 δραχμῶν.

9. Διοικητικοί, δικαστικοί, καὶ στρατιωτικοί ἢ ἄλλοι ὑπάλληλοι δημοσίου ἢ ὑπηρεταί, ἐπιτετραμμένοι τὴν καταδιώξιν τῆς ληστείας, ἡ καλούμενοι ἀρμοδίως εἰς ἐνέργειαν μέτρων ἀναγομένων εἰς τὴν καταδιώξιν αὐτῆς, καὶ ὀλιγωροῦντες περὶ τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν καθηκόντων τούτων, τιμωροῦνται μὲ φυλάκισιν τοῦλάχιστον τριῶν μηνῶν. Ἡ καταδίκη συνπάγει τὴν ἀπὸ τῆς ὑπηρεσίας ἐκπτώσιν καὶ τὴν πρόσκαιρον ἀνικανότητα πρὸς ἀνάκτησιν ἀρχῆς ἢ ἄλλης δημοσίας ὑπηρεσίας ἐπὶ τρία ἔως ἑξ ἔτη. Ἡ καταδίκη τῶν στρατιωτικῶν συνεπάγει τὴν εἰς ἀγρίαν μετὰθεσιν δι' ἀπελύσεως ἐκ τῆς θέσεως. — Αἱ ποινὰ αὗται καταγινώσκονται ὑπὸ τοῦ ἀρμοδίου δικαστηρίου καὶ ὅταν ἀκόμη οἱ ἀνωτέρω δημόσιαι λειτουργοὶ ἤθελον τιμωρηθῇ πειθαρχικῶς ὑπὸ τῶν προϊσταμένων αὐτῶν. — Τὰ περὶ στρατιωτικῶν

πειθαρχικῶν ποινῶν νενεμεθετημένα διατηροῦνται ἐν πλήρει ἰσχύϊ, ἀλλ' ὁ ὑπουργὸς τῶν στρατιωτικῶν ὀφείλει ἐπὶ τῶν ἐν τῇ § 4. τοῦ παρόντος ἄρθρου παραβάσεων νὰ ὑποβάλλῃ εὐθὺς μετὰ τὴν ἐκδοσιν τῆς ἀποφάσεως αὐτοῦ τὰ ἔγγραφα εἰς τὸ ὑπουργικὸν συμβούλιον, εἰς τὸ ὁποῖον ἀπόκειται νὰ διατάξῃ, ἂν ἐγκρίνῃ, περαιτέρω ἀνάκρισιν ὡς καὶ τὴν εἰσαγωγὴν εἰς δίκην τοῦ κατηγορουμένου στρατιωτικοῦ.

10. Δήμαρχοι, δημαρχεῦντες πάρεδροι, εἰδικοὶ πάρεδροι, καὶ ἀστυνόμοι, ἐν ταῖς περιφερείαις τῶν ὁποίων ὁμολογουμένως ὑποκρύπτονται ἢ διαιτῶνται λησταί, γινώσκοντες τοῦτο καὶ μὴ λαμβάνοντες μετὰ τῶν ἐπὶ τῆς καταδιώξεως τῆς ληστείας τὰ πρὸς ἐγκαιρον καταδείξιν καὶ καταδιώξιν αὐτῶν μέτρα, ἀναλογα πρὸς τὴν ιδιότητα ἐκάστου καὶ κατὰ τὸ μέτρον τῶν ἀνάγκων καὶ τὰ εἰς τὴν ἐξουσίαν αὐτῶν μέσα, τιμωροῦνται ὑπὸ τῶν πληρμελειῶδικῶν μὲ φυλάκισιν τοῦλάχιστον ὅς μηνῶν καὶ μὲ προσωρινὴν παῦσιν τριῶν μέχρις ἑξ μηνῶν. Ἡ αὕτη ποινὴ ἐπιβάλλεται εἰς τοὺς διαληφθέντας ὑπαλλήλους καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν, καθ' ἣν γινώσκοντες τοὺς ὑπεβάλλοντας, ὑπακρύπτοντας ἢ τροφεδοτοῦντας ληστας ἐν τῇ δικαιοδοσίᾳ των δὲν καταγγέλλουσιν αὐτούς.

11. Ἐν ἀπουσίᾳ τῆς στρατιωτικῆς ἀρχῆς, ὁ δήμαρχος ὀφείλει νὰ λαμβάνῃ ἀφ' ἑαυτοῦ τὰ πρὸς καταδιώξιν πρόσφορα μέτρα κατὰ τὸ προηγούμενον ἄρθρον, εἰδοποιῶν ἀμελλητί καὶ τὴν πλησιεστέραν στρατιωτικὴν καὶ διοικητικὴν ἀρχήν· ἄλλως ὑπόκειται εἰς τὴν ἐν αὐτῷ ὠρισμένην ποινήν.

12. Διὰ τὴν ἀποτελεσματικὴν καταδείξιν, τὴν σύλληψιν, ἢ τὸν φόνον ἐκάστου ληστοῦ, ὁρίζεται διὰ τοῦ περὶ ἐπικηρύξεως διατάγματος χρηματικὴ ἀμοιβή.— Ὅσάκις ἡ καταδείξις ἀποβαίνει ἄνευ ἀποτελέσματος, ἀπόκειται εἰς τὸν ὑπουργὸν τῶν ἐσωτερικῶν ν' ἀποφαίνεται, ἂν καὶ κατὰ πόσιν ὁ καταδεικνύτης δικαιούται εἰς ἀμοιβήν.

ΑΠ. 211 (1875) Ἐπειδὴ, ὡς ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ἐξάγεται, οἱ ἀναιρεσιόντες τὴν προκειμένην κατὰ τοῦ δημοσίου ἀπείτησιν αὐτῶν στηρίζουσιν οὐχὶ εἰς εἰδικὴν τινα μετ' αὐτοῦ συμφωνίαν, ἀλλ' εἰς τὸν νόμον, τοῦτέστιν εἰς τὰ ἀπὸ 23 Ἰαν. 1840 καὶ 8 Φεβρ. 1841 βασιλ. διατάγματα, δι' ὧν ὁρίζεται ἐν γένει ἀμοιβὴ πρὸς ὃν τινα

σύνληψιν ἢ φονευσὴν ληστῆν ἢ καταδείξῃ ἀποτελεσματικῶς τὴν πωλεῖν αὐτοῦ ἐπὶ τῇ βῆσει δὲ ταύτῃ τὸ ἐφετεῖον σκεφθὲν ὁρθῶς ἀπεφάνητο, ἐπὶ τὰ περὶ ὧν ὁ λόγος βασι. διατάγματα μὴ δημοσιευθέντα νομίμως διὰ τῆς ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως, κατὰ τὸ περὶ δημοσιεύσεως τῶν νόμων καὶ διαταγμάτων προίσχον βασι. διάταγμα τῆς 1 Φεβρ. 1823, δὲν εἶναι ὑποχρεωτικά πρὸς τὸν δημόσιον ἐπομένως αὐδ' οἱ ἐνάγοντες καὶ νῦν ἀναιρετικοὶ ἤδυναντο ν' ἀπαιτήσωσι δικαίωμα ἀμοιβῆς διὰ τὴν σύλληψιν τοῦ ληστοῦ, ἀφοῦ δὲν ἰσχυρίσθησαν, ὡς ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ἐξάγεται, ὅτι νομίμως ἐκοινοποιήθησαν πρὸς αὐτοὺς τοὺς τὰ ἐνημέρια βασι. διατάγματα καὶ ὅτι ἐντεῦθεν κατηργήθη σύμβασις μεταξὺ αὐτῶν καὶ τοῦ δημοσίου περὶ πληρωμῆς τῆς περὶ ἧς ὁ λόγος ἀμοιβῆς· αὐδ' ἡ πρὸς ἄλλους οἰκειοθελῶς παρὰ τοῦ δημοσίου δοθεῖσα ἀμοιβὴ διὰ τὴν σύλληψιν ληστῶν δύναται νὰ προσδώσῃ εἰς τοὺς ἀναιρεσειόντας δικαίωμα, ὅπερ δὲν ἀπέκτησαν ἐκ τοῦ νόμου ἢ συμβάσεως, ὡς ὁρθῶς ἀποφαίνεται τὸ ἐφετεῖον.

Ἐπειδὴ τὰ περὶ ὧν ὁ λόγος βασι. διατάγματα, περιέχοντα κατὰ τὸν γενικὸν ἐπαγγελίαν ἀμοιβῆς, βαρύνουσιν τὸν δημόσιον ταμεῖον καὶ ἢ κανονίζοντα εἰδικὴν τινα μεταξὺ δημοσίου καὶ ὠρεσμένων πολιτῶν ὡρικὴν σχέσιν, ὡς τοιαῦτα δὲ τόπον νόμου ἐπέχοντα, ἵνα ὥσιν ὑποχρεωτικά, ἐχρῆζον δημοσιεύσεως κατὰ τὸ προμνησθὲν τῆς 1 Φεβρουαρίου βασι. διατάγμα, ὡς ὁρθῶς ἀπεφάνητο τὸ ἐφετεῖον, ὅπερ καὶ αὐτεπαγγέλτως ἤδυναντο νὰ ἐξετάσῃ τὸ τῆς δημοσιεύσεως τῶν εἰρημένων διαταγμάτων θέμα, ὡς ἀποτελοῦν ἀναγκαῖον ὅρον τῆς ἰσχύος αὐτῶν.

Ἐπειδὴ ὁρθῶς τὸ ἐφετεῖον ἀπέκρουσε τὸν ἰσχυρισμὸν τῶν ἀναιρεσιόντων ὅτι αἱ ὑπὸ τῶν ἐπιταγῶν διοικητικῶν καὶ στρατιωτικῶν ἀρῶν γινόμεναι ἐπαγγελίαι ἀμοιβῆς ἐπὶ τῇ σύλληψιν ληστῶν, ἔστω καὶ ὡς αἱ διαταγῆς τοῦ ἐπὶ τῶν ἐσωτερικῶν ὑπουργείου προελθοῦσαι, δὲν ὑποχρεοῦσι τὸν δημόσιον· διότι ἡ διαταγὴ, ἵνα παραγάγῃ νομίμως συντάξις, πρέπει νὰ ἐκδίδηται ἐντὸς τῶν διαγραφόμενων ὑπὸ τοῦ νόμου ὅρων τῆς ἀρμοδιότητος τῆς ἐκδίδουσας αὐτὴν ἀρχῆς, δὲν ὑπάρχει δὲ νόμος ἀπονέμων τῷ ὑπουργῷ τὴν τοιαύτην ἐξουσίαν τοῦ νὰ ὑποσχηται ἑλκόντι ἀμοιβὴν ἐκ χρημάτων δημοσίων μὴ στηριζομένην εἰς νόμον ἢ εἰς εἰδικὸν βασι. διάταγμα πρὸς ἐκτέλεσιν νόμου ἐκδοθέν.

Ἐπειδὴ ὁ νόμος 161 Β (Β'. 3) καὶ 161 Πανδ. (50.17) ὅν οἱ ἀναιρεσιόντες ἐπικαλοῦνται ὡς παραβιασθέντα, ἰσχυριζόμενοι ὅτι ἀφοῦ ἡ ἰσχύς τῶν βασι. διαταγμάτων ἐξήρτατο ἀπὸ τὸν ὅρον τῆς δημοσιεύσεως αὐτῶν, ὅν μόνον τὸν δημόσιον ἤδυναντο νὰ ἐκπληρώσῃ, ὁ ὅρος οὗτος, κατὰ τὸν προμνησθέντα νόμον, πρέπει νὰ θεωρηθῇ ὡς πρὸς αὐτοὺς ἐκπληρωμένος, δὲν ἔχει ἐφαρμογὴν ἐπὶ τοῦ προκειμένου, διότι δὲν πρόκειται περὶ συμβάσεως ὑπὸ ὅρον, ἀλλὰ περὶ ἰσχύος νόμου, ὅν μόνον ἡ προσήκουσα δημοσίευσις καθίστησιν ὑποχρεωτικὴν· ἀφοῦ δὲ τὰ προμνησθέντα διατάγματα ἐξεδύνατο πρὸ τοῦ συντάγματος, ὅτε ἡ τε νομοθετικὴ καὶ ἡ ἐκτελεστικὴ ἐξουσία συγκεντροῦντο εἰς χεῖρας τοῦ Βασιλέως, εἰς αὐτὸν

ἀπέκειτο καὶ ν' ἀνακαλέσῃ τὸ ὑπ' αὐτοῦ θεσπισθέν, μὴ διατάσσον τῇ δημοσίευσιν αὐτοῦ δι' οὗ προδιέγραψε τρόπον διὰ τοῦ ἀπὸ 1 Φεβρ. 1838 βασ. διατάγματος.

Ἐπειδὴ ὁ ἀπὸ 1 Φεβρ. 1867 νόμος δὲν εἶχεν ὑπ' ὧν τὰ βασ. διατάγματα 1840 καὶ 1841, οὐδὲ παραπέμπει εἰς αὐτὰ ὡς πρὸς τὰς ἡδη προσδιωρισμένας χρηματικὰς ἀμοιβὰς (αἵτινες βεβαίως εἶναι αἱ δι' εἰδικῶν διαταγμάτων ὁρισμέναι) ἐπομένως δὲν παρηρμήνευσε τὸν εἰρημένον νόμον τὸ ἐφετεῖον ἀπορρίψαν τὸν τῶν ἀναιρεσειόντων ἰσχυρισμόν.

ΑΠ. 171 (1893). Ἐπειδὴ κατὰ ἄρθρον 12 νόμου ΤΔ' διὰ τὴν ἀποτελεσματικὴν κατάδειξιν, τὴν σύλληψιν ἢ τὸν φόνον ἐκαστοῦ ληστοῦ, δορίζεται διὰ τοῦ περὶ ἐπικηρύξεως διατάγματος χρηματικὴ ἀμοιβή, ἐπομένως ὁ ἐνεργήσας κατάδειξιν ληστοῦ ἧτις ἀπέβη τελεσφόρος διὰ τῆς συλλήψεως ἢ τοῦ φόνου αὐτοῦ δὲν δικαιούται νὰ ζητήσῃ ἀμοιβὴν διὰ τὴν κατάδειξιν καὶ τὴν σύλληψιν ἢ τὸν φόνον εἰς ὃν καὶ οὗτος τυχὼν συνέπραξε, διότι ἐν τῇ, κατὰ τὴν ἔκφρασιν τοῦ νόμου, ἀποτελεσματικῇ καταδείξει, περιέχεται καὶ ἡ ἔννοια, τῆς συμπληρωματικῆς τῆς καταδείξεως πράξεως, τῆς συλλήψεως ὁληνῶσι ἢ τοῦ φόνου.

ΑΠ. 206 (1893). Ἐπειδὴ τὸ Ἐφετεῖον ἐρμηνεύσαν τὴν ἐπικαλουμένην ὑπὸ τῆς ἀναιρεσιούσης ἀπόφασιν ἐδέχθη ὅτι αὕτη κρίνασα μεταξὺ τριῶν δὲν ἀποτελεῖ δεδικασμένον ἐν τῇ προκειμένῃ δίκῃ, ἢ δὲ τυχὼν κακῇ ἐκτιμήσει ἢ παρερμηνείᾳ τοῦ περιεχομένου τῆς ἀποφάσεως δὲν ὑπόκειται εἰς τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρ. Πάγου.

13. Περὶ τῆς ἀμοιβῆς διὰ τὴν σύλληψιν, ἢ τὸν φόνον συντάσσεται ἐντὸς 15 ἡμερῶν πρωτόκολλον ὑπὸ τοῦ νομάρχου ἢ ἐπαρχου, τοῦ εἰσαγγελέως τῶν πρωτοδικῶν, ἢ τοῦ εἰρηνοδίκου τῆς πρωτευούσης, τῆς ἐπαρχίας, τοῦ διοικητοῦ τῆς μετρ. ἢ τῆς ὑπομοιραρχίας, καὶ τοῦ ἐπὶ τῆς καταδιώξεως ἀστυνομάρχου, καὶ τοῦ εἰκείου δημάρχου. — Τὸ πρωτόκολλον τοῦτο ὑποβάλλεται ἀμέσως εἰς τὸ ἐπὶ τῶν ἐσωτερικῶν ὑπουργείων, ὅπου ἀποφαίνεται ἐπ' αὐτοῦ ἐντὸς τῶν ἐπομένων εἰκοσίων ἡμερῶν. — Πικρελθούσης τῆς προθεσμίας ταύτης, κατατίθεται ὑπὸ τοῦ νομάρχου ἢ ἐπαρχου εἰς τὸ συμβολαιογραφεῖον τοῦ τόπου καὶ χρησιμεύει ὡς μόνον ἀποδεικτικὸν μέσον ἐγερθισομένης τυχὼν ἀγωγῆς κατὰ τοῦ δημοσίου. — Πᾶς ὁδός, τῶν ἀνωτέρω ὑπαλλήλων τιμωρεῖται μὲ φυλάκισιν, εἰάν δὲν ὑπάρχῃ δεινότης τις τοῦ δικαίου παραβάσεως. — Πᾶς ὁδός, ἐπίσης χορηγεῖ εἰς τὸν ἀδικηθέντα ἀγωγὴν ἀποζημιώσεως. Πᾶς ὑπάλληλος ἐκ τῶν ἀνωτέρω, δικαιοῦμενος εἰς ἀμοιβὴν, δὲν συμπράττει εἰς τὴν σύνταξιν τοῦ διαληφθέντος πρωτοκόλλου.

14. Τὸ περὶ ἀμοιβῆς τοῦ καταδίκου πρωτόκollon συντάσσεται ὡσαύτως ὑπὸ τῶν ἀνωτέρω δημοσίων λειτουργῶν, ἀλλὰ παραλείπεται ἡ μνεῖα ἐν αὐτῷ τοῦ ὀνόματος τοῦ καταδείκτου. Τὸ δ' ἔνταλμα τῆς πληρωμῆς ἐκδίδεται καὶ ἐξοφλεῖται ἐπ' ὀνόματι τοῦ νομάρχου ἢ τοῦ ἐπαρχοῦ, καὶ παρ' αὐτοῦ λαμβάνει ὁ καταδείκτης τὴν ἀμοιβήν, ἐκτὸς ἐὰν οὗτος συγκατατεθῇ εἰς τὴν ὀήλωσιν τοῦ ὀνόματος του, ἢ προστήσῃ ἕτερον ἂνθ' ἑαυτοῦ, ὅτε μνημονεύεται τὸ ὄνομα τοῦ καταδείκτου ἢ τὸ ὄνομα τοῦ ἀντιπροσώπου ἐν τῷ πρωτοκόλλῳ, καὶ ἐπομένως τὸ ἔνταλμα ἐκδίδεται κατὰ τὸ περιεχόμενον αὐτοῦ.

15. Ὁ ἀποκαλύψας τὸν καταδείκτην ἀνευ τῆς συγκαταθέσεώς του ὑπάλληλος τιμωρεῖται μὲ φυλάκισιν.

16. Ὁ καταδείκτης συμμορίας ληστρικῆς ἀποκτᾷ δικαίωμα ὁρισμοῦ ἐπὶ πενταετίαν ἐθνοφύλακος μὲν μὲ μνησιαὶν μισθὸν δραχ. 30, ἐὰν ἐκ τῆς καταδείξεως προῆλθε φόνος ἢ σύλληψις ἐνός τοῦλάχιστον ληστοῦ· ἡδηγοῦ δὲ μὲ μνησιαὶν μισθὸν δραχμῶν 50, ἐὰν προῆλθε φόνος ἢ σύλληψις πλειοτέρων ληστῶν ἢ ἐνός ἀσχιληστοῦ.

17. Ἡ ὠρισμένη ἀμοιβὴ διὰ τὴν σύλληψιν ἢ τὸν φόνον ληστοῦ δύναται νὰ ὀσθῇ καὶ ὅταν ὁ ληστής φονευθῇ ἐντὸς τῆς ὀθωμανικῆς ἐπικρατείας καὶ ὑπ' ἄλλοδαπῶν, ἀλλὰ μόνον ἐὰν ὁ φόνος λαβῇ χώραν ἐντὸς τῶν παρορίων ἐπαρχιῶν αὐτῆς. Ὁ τρόπος τῆς ταυτότητος τοῦ ληστοῦ καὶ τῆς πραγματοποιήσεως τῆς ἀμοιβῆς κανονίζεται διὰ Β. διατάγματος.

18. Πολίτης ἢ ἐθνοφύλαξ, πληγωθεὶς ἐν συμπλοκῇ μετὰ ληστῶν, λαμβάνει παρὰ τοῦ δημοσίου πρὸς ἴσιν καὶ διὰ τὰς ἡμεραρχίας του δραχ. 200—500· ἀλλ' ἐὰν κατασταθῇ διαρκῶς ἀνίκανος πρὸς ἐργασίαν, λαμβάνει ἐκ τοῦ δημοσίου ταμεῖου, ἐὰν μὲν ἦ ἑγγάμος, σύνταξιν μνησιαὶν δραχ. 50, ἐὰν δ' ἄγαμος, δραχ. 30· ἡ σύνταξις αὕτη μεταβαίνει εἰς τὴν χήραν καὶ τὰ ὄρφανά τοῦ συνταξιούχου κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ περὶ σύνταξεως τῶν πολιτ. ὑπαλλήλων νόμου· ἂν δὲ ἦναι ἄγαμος, ἢ σύνταξις μεταβαίνει εἰς τοὺς γονεῖς· ἐν ἐλλείψει δ' ἀμφότερων τῶν γονέων, εἰς τὰς ἀγάμους ἀδελφάς καὶ τοὺς ἀνηλίκους ἀδελφούς του. Τὰ περὶ σύνταξεως ἐφαρμόζονται καὶ εἰς τοὺς ὑπαξιωματικούς καὶ στρατιώτας.

19. Ἡ χήρα πολίτου ἢ ἐθνικοφύλακος στρατιώτου ἢ ὑποξιοματικοῦ φονευθέντος ἐν συμπλοκῇ μετὰ ληστῶν, ἢ ἀποθανόντος ἐκ πληγῆς, ἣν ἐν τριαύτῃ συμπλοκῇ ὑπέστη, ἐφόσον διατελεῖ ἐν τῇ χηρείᾳ αὐτῆς, λαμβάνει μηνιαίαν σύνταξιν δρ. 30· τὰ δὲ τέκνα αὐτοῦ λαμβάνουσι, τὰ μὲν ἄρρενα μέχρι τῆς ἐνηλικιότητος, τὰ δὲ θήλεα μέχρι τοῦ γάμου δρ. 15 ἑκαστον. —Τὰ θήλεα προικίζονται προσέτι παρὰ τοῦ δημοσίου ταμείου διὰ δραχμῶν 500 ἑκαστον, πληρωτέων μετὰ τὴν τέλεσιν τοῦ γάμου.

20. Πᾶς καταδεδεικτὴς, εἰς συνεπίᾳ τῆς γενομένης παρ' αὐτοῦ καταδείξεως ἔλαβε χώραν καταδίωξις, κατόπιν πάθῃ ὑπὸ τῶν ληστῶν, εἰς μὲν ὑποστῇ ἀπλῶς τραῦμα, λαμβάνει λόγῳ ἐξόδων τῆς ἰάσεως δρ. 100 καὶ ἀποζημιῶσιν ἡμεραργίας δρ. 100 μέχρι 300· ἂν δὲ κατασταθῇ ἀνίκανος διὰ βίου πρὸς ἐργασίαν, λαμβάνει ἐκ τοῦ δημοσίου ταμείου σύνταξιν, εἰς μὲν ἡ ἔγγαμος, δρ. 50 κατὰ μῆνα, εἰς δὲ ἡ ἄγαμος, δρ. 30, καὶ εἰς ἀπολῆσιν τὴν ζωὴν, σύνταξις ἐκ δρ. 20 διδεται εἰς τὴν χήραν αὐτοῦ. Τὰ θήλεα ὁρφανὰ προικίζονται ὑπὸ τοῦ δημοσίου μετὰ τὴν τέλεσιν τοῦ γάμου με δρ. 500 ἑκαστον.

ΑΠ. 125 (1897). Ἐπειδὴ κατὰ ἄρθρον 20 ΤΟΔ' Νόμου περὶ καταδίωξεως τῆς ληστείας, τότε μόνον ὁ παθὼν ὑπὸ ληστῶν, συνεπίᾳ τῆς ὑπ' αὐτοῦ γενομένης καταδείξεως καὶ καταδίωξεως αὐτῶν δικαιούται εἰς σύνταξιν, εἰς μὲν καταστῇ διὰ βίου ἀνίκανος πρὸς ἐργασίαν, τὰ δ' ἐφετεῖον, εἰπὼν τοῦτο, ὁρθῶς ἡρμήνευσε τὸν ρηθέντα νόμον, συναγαγὼν δὲ ἐκ τῆς ἐκθέσεως τῶν πραγματογνωμόνων, κατὰ τὴν ἀνεξέλεγκτον αὐτοῦ κρίσιν, ὅτι ὁ ἀναιρεσίῳ δὲν κατέστη διὰ βίου ἀνίκανος πρὸς ἐργασίαν, ὁρθῶς ἀπεφάνητο ὅτι δὲν δικαιούται εἰς σύνταξιν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΡΙΤΟΝ

Ἐκτόπισις ὑπόπτων λησταποδογῆς καὶ εὐθύνη βλαχοποιμένων.

21. Συγγενεῖς ἀνιόντες, σύζυγος, τέκνα, ἀδελφοὶ καὶ ἀδελφαί, πενθερός καὶ πενθερά ληστοῦ ἐπικεκηρυγμένου ἐκτοπίζονται ἀπὸ τῆς Στερεᾶς Ἑλλάδος εἰς τὰς νήσους ἢ τὴν Πελοπόννησον καὶ τὰνάπαλιν, ἐνθα δύνανται νὰ ἐκλέξωσι τόπον δια-

μονής. Ἡ νῆσος Εὐβοία θεωρεῖται ὡς ἀποτελούσα μέρος τῆς Στερεᾶς Ἑλλάδος.

22. Ἡ ἐκτόπισις διατάσσεται ὑπὸ τῆς διοικητικῆς καὶ στρατιωτικῆς ἀρχῆς. — Τριάκοντα δὲ ἡμέρας πρὸ τῆς ἐκτοπίσεως κινεῖται ἡ διαταγὴ πρὸς τοὺς ἐκτοπιστέους διὰ δικαστικοῦ ἀληθῆρος παρελθούσης τῆς προθεσμίας ταύτης, πραγματοποιεῖται ἡ ἐκτόπισις ἀνυπερθέτως, πλὴν ἂν ἐκλείψῃ ἐν τῷ μεταξύ ὁ λόγος τῆς ἐκτοπίσεως. Ὁ ἐκτοπιστέος δύναται ν' ἀνακόψῃ τὴν διαταγὴν ταύτην, ἥ ἐν ταῦτοις δὲν ἀναστέλλεται ἡ ἐκτέλις, ἐνώπιον παντός εἰρηνοδίκου, προτείνων ἐν τῇ ἀνακοπῇ τὸν λόγον αὐτῆς καὶ τὰ πρὸς ἀποδείξιν αὐτοῦ μέσα· ὁ εἰρηνοδίκης διευθύνει τὴν ἀνακοπὴν ἀνευ ἀναβολῆς εἰς τὴν ἐκδοῦσαν τὴν διαταγὴν διοικητικὴν ἀρχήν, ἥτις διαβιβάζει αὐτὴν ἀνυπερθέτως πρὸς τὸν ἀρμοδίον εἰσαγγελέα μετὰ τῶν ἀναγκαίων πληροφοριῶν. Ὁ εἰσαγγελεὺς ὀφείλει ἐντός τριῶν ἡμερῶν ἀπὸ τῆς παραλαβῆς τῆς ἀνακοπῆς νὰ ἐκδώσῃ τὰς ἀπαιτούμενας κλήσεις πρὸς τὸν ἀνακόπτοντα καὶ τοὺς προταθέντας τυχόν παρ' αὐτοῦ μάρτυρας, ὧν ὁ ἀριθμὸς δὲν δύναται νὰ ᾖ ἀνώτερος τῶν τριῶν, καὶ εἰσάγει τὴν ὑπόθεσιν ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῶν πληρομειοδικῶν τὴν πρώτην δικάσιμον μετὰ παρέλευσιν τῶν νομίμων προθεσμιῶν. — Τὸ δικαστήριον ἀποφασίζει ἐπὶ τῆς ἀνακοπῆς μετὰ συζήτησιν, καθ' ἣν εἶναι παραδεκτὸν πᾶν μέσον ἀποδείξεως τῶν ἰσχυρισμῶν τοῦ ἀνακόπτοντος. Ἡ ἀπόφασις εἰς αὐτὸν ἐνδίκον μέσον ὑπόκειται πλὴν τῆς ἀνακοπῆς.

23. Ὁ ἐκτοπισθεὶς ἐπανερχόμενος ὅθεν ἐξετοπίσθη αὐτονομῶς τιμωρεῖται μὲ φυλάκισιν μέχρι ἐξ μηνῶν, καὶ, ἐν ὑπερπῇ, μὲ φυλάκισιν ἀπὸ τριῶν μηνῶν μέχρι ἐνὸς ἔτους.

24. Ἀποθανόντος, φονευθέντος, συλληφθέντος, προσελθόντος, ἢ προσφυγόντος τοῦ ληστοῦ εἰς ἄλλο Κράτος, ἐπανερχόμενος εἰς τὰ ἴδια, δυνάμει ἀδείας τοῦ ἐπὶ τῶν ἐσωτερικῶν ὑπουργοῦ, εἰ ἐκτοπισθέντες συγγενεῖς αὐτοῦ. — Ἐν ἐλλείψει πραγματικῶν ἀποδείξεων περὶ τοῦ θανάτου ἢ τῆς προσφυγῆς τοῦ ληστοῦ εἰς τὴν ἀλλοδαπήν, ἡ ἐκτίμησις τῶν περὶ τούτων ἐνδείξεων ὑπόκειται εἰς τὸν ὑπουργὸν τῶν ἐσωτερικῶν.

25. Εἰς τοὺς βλαχτοποιμένους καὶ τοὺς πρὸς αὐτοὺς ἐξομολογμένους σκηνίτας ἐκ τῶν κτηνοτρόφων, ὡς καὶ εἰς τοὺς συγγε-

νεῖς τῶν ἐπικεκηρυγμένων ληστῶν, πλὴν τῶν ἀνωτέρω, μέχρι τετάρτου βαθμοῦ συμπεριλαμβανομένου, περὶ ὧν βραβεῖαι περὶ λησταποδοχῆς ὑπάρχουσιν ὑπόνοιαι, ἐπιβάλλεται ἀστυνομικὴ ἐπιτήρησης ἐπὶ ἐξ μῆνας μέχρις ἐνὸς ἔτους· ἡ αὐτὴ ποινὴ ἐπιβάλλεται καὶ εἰς τοὺς ἀπλοὺς ποιμένας καὶ ἀγροφύλακας καὶ νοτήτο· τινος, ἐὰν εἰς τὴν περιφέρειαν αὐτῆς συμβῇ ληστεία καὶ ὑπάρχωσι βραβεῖαι κατ' αὐτῶν ὑπόνοιαι συνεργεῖται.

26. Ἡ κατὰ τὸ προηγούμενον ἄρθρον ἀστυνομικὴ ἐπιτήρησης ἐπιβάλλεται παρὰ τοῦ ἀρμοδίου δικαστηρίου τῶν πλημμελειοδικῶν, τῇ καταγγελίᾳ συμβουλίου συγκειμένου ἐκ τοῦ νομάρχου ἢ ἐπαρχοῦ προεδρεύοντος, τοῦ διοικητοῦ τοῦ μεταβιβατικοῦ, τοῦ διοικητοῦ τῆς μείρας ἢ ὑπομνηρχείας, καὶ τοῦ σχολικοῦ δημάρχου, συντασσομένου ἐπὶ τούτῳ πρωτοκόλλου. Κατὰ τῆς ἀποφάσεως οὐδὲν ἐνδίκον μέσον ἐπιτρέπεται πλὴν τοῦ τῆς ἀναγκαστικῆς. — Ἀποθανόντος, φανευθέντος, συλληφθέντος, ἢ προσφυγόντος εἰς ἄλλο Κρατὸς τοῦ ληστοῦ, ἐπὶ ὑπεθαλφείᾳ τοῦ ὁποῖου ὑπῆρχον ὑπόνοιαι, αἵρεται κατὰ τὸν ἐν τῷ ἄρθρῳ 24 ὁριζόμενον τρόπον ἢ ἐπιβληθεῖσα ἀστυνομικὴ ἐπιτήρησης, καὶ τοὶ μὴ παρελθόντες τοῦ διὰ τῆς ἀποφάσεως τοῦ πλημμελειοδικείου ὁρισθέντος χρόνου. Παρατείνεται δὲ καὶ ἐπαναλαμβάνεται ἐνεκα τῶν αὐτῶν λόγων καὶ κατὰ τὸν ἀνωτέρω ὁριζόμενον τρόπον.

27. Πᾶσαι αἱ ἐντὸς τοῦ δήμου παραθερίζουσαι ἢ παραχρῆμα μάζουσαι ποιμενικαὶ ὁμάδες (τσζελιγκάτα) εὐθύνονται, ἀναλόγως τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ποιμνίων καὶ μέχρι τοῦ ποσοῦ τῶν 300 ὄρ., εἰς ἀποζημιώσεις παντός ὑπὸ ληστῶν ζημιωθέντος ὁποσδήποτε. Ἐπὶ τούτῳ εἰς τὸ τέλος τῆς θερινῆς ἢ χειμερινῆς ἐξουμνίας, πρὶν ἀπελθῶσιν ἀπὸ τῶν θερινῶν εἰς τὰς χειμερινὰς νεμάς καὶ τὰν ἀπάλιν, ἐκάστη ὁμάς προσφέρει ἀξιοχρεῶν ἐγγυητὴν ἐνὸς ποσίου τοῦ συμβουλευτικοῦ γραφείου, ὑπόχρεων πρὸς ἀπότισιν τῆς ζημιᾶς καὶ μὴ δυνάμενον νὰ ἐπικαλεσθῇ τὸ εὐεργήτημα τῆς εὐχρηστίας. Εἰς τὴν ἀρνηθεῖσαν ἢ μὴ ἐυνηθεῖσαν νὰ παράσχη ἐγγυητὴν ὁμάδα ἀπαγορεύεται ἢ μεταβάσῃ ἀπὸ τῶν θερινῶν εἰς τὰς χειμερινὰς νεμάς καὶ τὰν ἀπάλιν. — Τὸ ποσὸν τῆς ἐγγυήσεως καὶ τὸ ἀξιοχρεῶν αὐτῆς ἀποφασίζονται ὑπὸ τῆς ἀρμοδίας δικαιοκρατικῆς ἀρχῆς. — Ὡς ἐγγυητὴς γίνεται δεκτὸς καὶ ὁ ἀρχηγὸς

τῆς ποιμεικῆς ὁμάδος (τείλιγκας). Ἀπαλλάττονται τῆς προ-
κειμένης εὐθύνης αἱ λαιπαὶ ὁμάδες, ὅταν ἀποδειχθῇ, ὅτι μέλη
μίας ἢ πλείονων ἐκ τῶν ἐν τῷ ἐτήμῳ ὁμαδῶν συνήργησαν ὑποσ-
τάσασθαι εἰς τὴν ἐπιζημίωσιν ληστρικὴν πράξιν, καὶ ἂν μόνον ἐτρο-
φιάτησαν τοὺς διαπραξάντας αὐτὴν ληστές. Ἐν τοιαύτῃ πε-
ριπτώσει εὐθύνεται εἰς πλήρη ἀποζημίωσιν τοῦ παθόντος μόνη
ἡ ὁμάς εἰς τὴν ὁποίαν τὰ μέλη ταῦτα ἀνήκουσιν.

28. Δὲν ὑπάγονται εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν σκληνιτῶν βλα-
χοποιμένων ὅσοι ἐξ αὐτῶν ἀπεκατασταθῶσιν ἐν τινι χωρίῳ καὶ
κατοικίσωσιν αὐτόθι μονίμως καὶ διαρκῶς τὴν εἰκογένειάν των.

29. Ἡ κυβέρνησις θέλει προνοήσῃ ὑπὲρ τῆς προσωρινῆς
συντηρήσεως τῶν ἐκτοπιζομένων, ὡς καὶ τῶν εἰς ἐπιτήρησιν
ἀστυνομικὴν ὑπεβαλλομένων.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

Ἐκδίκασις τοῦ ἐγκλήματος τῆς ληστείας.

30. Τοῦ πλημμελήματος τῆς συνεργείας εἰς ληστείαν, ὡς
καὶ τοῦ κακούργηματος τῆς συνεργείας ἢ συναιτιότητος αὐτοῦ,
κατάσσεται ὁ χωρισμὸς τῆς δίκης ἀπὸ τοῦ κυρίου ἐγκλήματος
ἢ ἀβουλεύματος. Ἐν τοιαύτῃ δὲ περιπτώσει τὸ πλημμέλημα
ἀναγέται εἰς τὸ ἀρμόδιον πλημμελειοδικεῖον.

31. Ἐὰν ἀπὸ τῶν φυλακῶν ἢ τῶν εἰρκτῶν ἀπεδράσῃ λη-
στής, καὶ δὲν ὑπάρχῃ δεινότερα τις τοῦ δικαίου παράβασις,
παρατίθεται πᾶς δεσμοφύλαξ ἢ φύλαξ καὶ ὁ ἐπὶ κεφαλῆς τῶν
στρατιωτικῶν ἀρχιφύλαξ μὲ φυλάκισιν τοῦλάχιστον τριῶν μη-
νῶν καὶ συγχρόνως ἀπεβάλλονται τῆς ὑπηρεσίας. Ὁ δὲ ἀξιω-
ματικός, εἰς ὃν ἀνήκει ἡ ἄμεσος διοίκησις ἢ ἐπιτήρησις, τίθε-
ται εἰς ἀργίαν δι' ἀπολύσεως ἐκ τῆς θέσεως.

32. Ἡ καταγινώσκουσα κεφαλικὴν ποινὴν ἀπόφασις ἐκτε-
λεῖται ἐντὸς εἴκοσιν ἡμερῶν ἀπὸ τῆς τελεσιδικίας αὐτῆς, ἂν δὲν
ἀπομνηθῇ Β. χάρις.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΕΜΠΤΟΝ

Εἰδικαὶ διατάξεις

33. Ὁ ἐπικηρυχθεὶς ληστής διατελεῖ εἰς κατάστασιν νόμιμου ἀπαγορεύσεως, νόμιμος δὲ κηδεμὼν πρὸ διοίκησιν τῆς περιουσίας του εἶναι ὁ οἰκεῖος δῆμαρχος. — Ἄπαντα ἡ περιουσία τοῦ ἐπικηρυχθέντος ληστοῦ εἶναι ὑπέγγυος εἰς τε τὰς ἀπαιτήσεις τῶν ζημιωθέντων καὶ τὰς τοῦ δημοσίου, ὅταν ἀφαιρῇ τὰ ἔξοδα τῆς καταδιώξεως. — Ἐκκαθαρίζονται δὲ αὗται προσωρινῶς ὑπὸ τοῦ προέδρου τοῦ ἀρμοδίου δικαστηρίου τῶν πρωτοδικῶν (ἄρθρ. 921 τῆς πολιτικῆς οἰκονομίας), ἡ δὲ περὶ τούτου προέξις αὐτοῦ ἀποτελεῖ τίτλον πρὸς ἐγγράφην ὑποθήκης. — Δι' ἐν ἰσχύϊ περὶ καταδιώξεως τῶν πρὸς τὸ δημοσίον καθυστερούντων διατάξεις ἐφαρμοζόνται ἐπὶ τῆς κατασχέσεως καὶ ἐκπτώσεως τῆς περιουσίας τοῦ ἐπικηρυγμένου ληστοῦ πρὸς πληρωμὴν τῶν ἀνωτέρω ἀπαιτήσεων. Ἡ πρὸς εἰσπραξίν τῶν ἀπαιτήσεων τῶν ζημιωθέντων καὶ τοῦ δημοσίου καταδιώξις γίνεται μετὰ τὴν ὀριστικὴν ἐκδίκασιν τῆς ὑποθέσεως.

34. Λησταὶ οὐχὶ ἐπέκεινα τῶν τριῶν, συλλαβόντες καὶ προσαγαγόντες ἀρχιληστήν ἢ φονεύσαντες αὐτόν, εἰάν προσέλθωσιν ἐντὸς 10 ἡμερῶν ἀπὸ τοῦ φόνου εἰς μίαν τῶν ἀρχῶν τοῦ Κράτους δημοσίαν ἢ δημοτικὴν, τιμωροῦνται μὲ εἰρκτὴν. Τὰ ὅλας τὰς ἐγκληματικὰς πράξεις, ὧν κατέστησαν εἰς χάριν, αὐτὰ κρατοῦσι καὶ περὶ παντός ληστοῦ, ὅστις ἤθελε συλλάβῃ καὶ προσαγάγῃ ἢ φονεύσῃ ληστήν ἐπικηρυγμένον καὶ προσέλθῃ ἐντὸς δέκα ἡμερῶν ἀπὸ τοῦ φόνου εἰς μίαν τῶν ἀρχῶν τοῦ Κράτους.

Ἡ προκειμένη διάταξις δὲν ἰσχύει ἐπέκεινα τῶν ἐξ μηνῶν ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος νόμου, οὐδ' ἐφαρμόζεται εἰς τοὺς μετ' αὐτὴν ἐπιδοθησομένους εἰς τὸν ληστρικὸν βίαν ὡς καὶ εἰς τοὺς φονεῖς, οὔτινες μετὰ τὸν φόνον κατέστησαν λησταί. — Διὰ Β. διατάγματα δύνανται νὰ ἐξαίρωνται τῇ διατάξει ταύτῃ ἀρχιλησταὶ καὶ λητταὶ ἐκ τῶν ἐπικηρυγμένων.

Ἀκροτελεύτιον ἄρθρον.

Ἡ πρὸς καταδιώξιν τῆς ληστείας τεταγμένη στρατιωτικὴ δύναμις τοποθετηθήσεται εἰς μονίμους στρατιωτικούς σταθμούς. — Ὁ ἀριθμός, ἡ θέσις, καὶ ἡ περιφέρεια τῶν σταθμῶν ὁρισθήσεται διὰ Β. διατάγματα, αἱ δὲ ἐντὸς τῆς περιφέρειας ἐκαστοῦ αὐτῶν ἐνέδραι καὶ λοιπαὶ στρατιωτικαὶ κινήσεις θέλουν ἐνεργεῖσθαι χωρὶς νὰ εἰσέρχωνται εἰς περιπολοῦντες στρατιῶται ἐν τοῖς χωρίοις. — Ἡ πρὸς ἀνέγερσιν τῶν οἰκοδομημάτων τῶν μονίμων σταθμῶν, ἢ ἐπισκευὴν καὶ ἐπέκτασιν ὑπαρχόντων κτιρίων ἀπαιτούμενη δαπάνη καταλογισθήσεται ἐπὶ τοῦ κεφ. 3 ἄρθρ. 1 τοῦ εἰδικοῦ προϋπολογισμοῦ τοῦ ἐπὶ τῶν ἐσωτερικῶν ὑπουργείου τοῦ ἔτους 1871. — Ἡ κυβέρνησις δύναται νὰ προβῇ ἀσκήσῃ στρατιωτικὸν κατ' ἐκλογὴν ἀποδεδειγμένως ἀριστεύσαντας καὶ φρονεύσαντας ἢ συλλαβόντας ληστὴν ἐπικεκρυγμένον, ὅσάκις χρεύει θέσις ἐν τῷ στρατῷ. — Αἱ ἐν τοῖς ἄρθροις 21 καὶ 22 ὁριζόμεναι περὶ ἐκτοπίσεως διατάξεις ἐφαρμόζονται μετὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως· αἱ δὲ περὶ συντάξεως τῶν χερῶν καὶ ὀφθαλμῶν ἐν τοῖς ἄρθροις 18, 19, καὶ 20 ἀπὸ τῆς 1 Ἰανουαρίου τ. ε. — Ἡ ἰσχὺς τοῦ παρόντος νόμου ὁρίζεται εἰς τέσσαρα ἔτη.

Νόμος ΓΙΕ' 29 Μαΐου 1871. Περὶ τροποποιήσεως ἄρθρων τινῶν τοῦ περὶ καταδιώξεως τῆς ληστείας νόμου

1. Ἀγάμου ὄντος τοῦ κατὰ τὸ ἄρθρον 10 τοῦ ΤΟΔ' περὶ καταδιώξεως τῆς ληστείας νόμου φρονεύνοντος, ἢ ἀποθανόντος, ἡ σύνταξις οἰδεταὶ εἰς τοὺς γονεῖς, ἢ, ἐν ἑλλείψει τούτων, εἰς τὰς ἀγάμους ἀδελφάς καὶ τοὺς ἀνηλικίους ἀδελφούς αὐτοῦ.

2. Ἡ ἐν ἄρθρῳ 31 τοῦ αὐτοῦ νόμου ὁριζομένη ποινὴ τῆς εἰρητῆς μεταβάλλεται εἰς φυλάκισιν, συνεπάγουσαν τὴν διὰ βίου στέρησιν τῶν ἐν τοῖς ἄρθροις 21 καὶ 23 τοῦ ποινικοῦ νόμου ὁριζομένων δικαιωμάτων. Ἐφαρμόζεται δὲ ἡ διάταξις τοῦ εἰρημένου ἄρθρου καὶ ἐν ἡ περιπτώσει ἡ σύλληψις καὶ προσαγωγή, ἢ ὁ φόνος ἀρχιλήστοῦ ἢ ληστοῦ ἐνεργηθῇ, τῇ συμπράξει μετὰ

πολιτῶν ἢ στρατιωτικῆς δυνάμεως ἢ διὰ καταδείξεως. — Ἡ διάρκεια τῆς ἰσχύος τῆς προκειμένης διατάξεως παρατείνεται ἐπὶ δύο ἔτη.

3. Τὰ προηγούμενα ἄρθρα θεωροῦνται ἰσχύοντα ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ ΤΟΔ' νόμου.

Νόμος ΧΙΘ' τῆς 20 Ἰουνίου 1877. Περί καταδιώξεως τῆς ληστείας.

1. Ἐντὸς ἐνὸς ἔτους ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως τοῦ παρόντος νόμου ὁ περὶ καταδιώξεως τῆς ληστείας προσωρινὸς νόμος ΤΟΔ' τῆς 20 Φεβρουαρίου 1871, (οὗ τὸ κείμενον ἔπεται), δύναται, ἐπὶ θούσης ἀνάγκης, νὰ τεθῇ προσωρινῶς εἰς ἐνέργειαν διὰ Βασ. Διατάγματος.

2. Ὁ χρόνος τῆς προσωρινῆς ἰσχύος τοῦ εἰρημένου νόμου, ρητῶς ἐν τῷ Β. Διατάγματι ὀριζόμενος, δὲν θέλει ὑπερβαίνει τὸ ἔτος.

Νόμος ΩΞΗ' 27 Νοεμβρίου 1880. Περί καταδιώξεως τῆς ληστείας.

1. Ἐπιτρέπεται εἰς τὴν ἐκτελεστικὴν ἐξουσίαν ἵνα διὰ Β. Διατάγ. προκαλουμένου παρὰ τοῦ ὑπουργικοῦ συμβουλίου, τεθῇ προσωρινῶς εἰς ἐνέργειαν τοὺς περὶ καταδιώξεως τῆς ληστείας νόμοις τῆς 27 Φεβρουαρίου καὶ 29 Μαΐου 1871, ὧν τὸ κείμενον ἔπεται.

2. Ὁ χρόνος τῆς προσωρινῆς ἰσχύος τῶν ρηθέντων νόμων θέλει ὀρίζεσθαι διὰ τῶν πρὸς τοῦτο ἐκδιδόμενων Βασ. Διαταγμάτων καὶ δὲν θέλει ὑπερβαίνει ἐκάστοτε τὴν διάρκειαν ἐνὸς ἔτους.

3. Ἡ ἰσχύς τῶν περὶ ἐπικηρύξεως ληστῶν Β. Διαταγμάτων δύναται ν' ἀνασταλῇ προσωρινῶς, ἐὰν δι' ἐκθέσεως συντεταγμένης ὑπὸ τοῦ ἀρμοδίου νομάρχου, τοῦ εἰσαγγελέως τῶν πρωτοδικῶν καὶ τοῦ δικηγόρου τῆς μείρας, κριθῇ τὸ ἀνασταλτικόν τοῦτο μέτρον δεδικαιολογημένον.

4. Αἱ διατάξεις τοῦ ἁρθρου 34 τοῦ ἀπὸ 27 Φεβρουαρίου 1871 νόμου καὶ τοῦ ἁρθρου 2 τοῦ ἀπὸ 29 Μαΐου τοῦ αὐτοῦ ἔτους ὁμοίᾳ ἰσχύουσι καὶ κατὰ τὸν χρόνον τῆς διὰ Βασ. Διατ.

προσδιορισθησομένης διαρκείας τῆς ἰσχύος τῶν λοιπῶν διατάξεων τῶν αὐτῶν νόμων.

Β. Διάταγμα 19 Αὐγούστου 1867. Περί χρηματικῶν ἀμοιβῶν ἐπὶ τῇ καταδείξει ληστρικῶν συμμοριῶν.

Εἰς τοὺς καταδεικνύοντας μὲ ἀποτέλεσμα τὸν τόπον τῆς φωλεᾶς σιασδῆποτε ληστρικῆς συμμορίας θέλει χρηγηεῖσθαι χρηματικὴ ἀμοιβὴ ὀραχῶν 500 δι' ἓνα ἕκαστον τῶν φονευθέντων ἢ συλληφθέντων ληστῶν τῆς συμμορίας ταύτης.

Πᾶσα προγενεστέρα διατάξις ἀντιβαίνουσα εἰς τὴν παροῦσαν ἀκυροῦται.

Β. Διάταγμα 10 Αὐγούστου 1870. Περί κανονισμοῦ τοῦ τρόπου τῆς βεβαιώσεως τοῦ δικαιώματος τοῦ καταμηνύσαντος τὸν τόπον τῆς διαμονῆς ληστῶν πρὸς λήψιν τῆς νενομισμένης ἀμοιβῆς.

Θέλοντες νὰ κανονίσωμεν ἀσφαλέστερον τὰ τῶν χρηματικῶν ἀμοιβῶν πρὸς τοὺς καταδείκτας ληστῶν, καὶ νὰ ἄρωμεν τὰς ἐγχειρομένας συνήθως ἀμφιβολίας καὶ τὰς ἐκ τούτων ἐπερχομένας ἀναβολὰς εἰς τὴν ἄμεσον πληρωμὴν αὐτῶν.

Ἰδόντες τὰ ἀπὸ 23 Ἰανουαρίου 1840, 8 Φεβρουαρίου 1841, καὶ ἀπὸ 16 Αὐγούστου 1867 Β. διατάγματα,

1. Ἡ πολιτικὴ ἢ στρατιωτικὴ ἀρχή, ἥ ὁ ἀποσπασματάρχης, πρὸς ὃν γίνεται κατάδειξις τοῦ τόπου τῆς φωλεᾶς ληστοῦ ἢ ληστρικῆς συμμορίας, ὀφείλει ἀμέσως νὰ συντάξῃ σύντομον ἐκθέσιν, ὁλοῦσαν τὸ ὄνομα καὶ ἐπώνυμον τοῦ καταδείκτου καὶ τοῦ ληστοῦ ἢ τῆς ληστρικῆς συμμορίας, τὴν ἡμερομηνίαν τῆς καταδείξεως καὶ τὴν ὑπογραφήν τοῦ συντάττοντος τὴν ἐκθέσιν. Ἡ ἐκθέσις δὲ ὀφείλει νὰ σφραγίσῃ ἀμέσως, καὶ, μὲ ἐπιγραφήν «ἐκθέσις καταδείξεως ληστοῦ», νὰ πέμψῃ δι' ἀναφορὰς ἀπλῆς διευρύνσεως πρὸς τὸ ὑπουργεῖον τῶν ἐσωτερικῶν.

2. Ὁ περιέχων τὴν ἐκθέσιν ὀφθαλλὸς θέλει μένει ἐσφραγισμένος ἐν τῷ ὑπουργείῳ, θέλει δὲ ἀποσφραγισθῇ ἐν περιπτώσει

καθ' ἣν ἡ συνεπεία τῆς καταδείξεως ἐνεργηθεῖσα καταϊώξει
φέρῃ ἀποτέλεσμα, ἵνα ἐπὶ τῇ βάσει αὐτῆς διαταχθῇ ἡ πληρω-
μὴ τῆς ἐπὶ τῇ καταδείξει προσδιωρισμένης χρηματικῆς ἀμοιβῆς
εἰς ὅντινα ἀνήκει.

3. Οὐδεμία χρηματικὴ ἀμοιβὴ ἐπὶ καταδείξει ληστοῦ ἢ
ληστῶν ἐπιτρέπεται ἄνευ ἐκθέσεως συντεταγμένης καὶ κατ-
τεθειμένης κατὰ τὸ ἄρθρον τοῦ παρόντος διατάγματος.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ΦΥΛΑΚΑΙ

I

Νόμοι.

II

Β. Διατάγματα.

III

Ἐγκύκλιοι.

* Β. Διάταγμα 31 Δεκεμβρίου 1836. Περὶ σωφρονιστικῆς φυλακῆς.

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

Περὶ τῆς οὐδότηδεως καὶ τοῦ ὁκοποῦ τῆς σωφρονιστικῆς
φυλακῆς.

*1. Θέλει συστηθῇ ἀνυπερθέτως σωφρονιστικὴ φυλακὴ, τὰ
πρὸς συντήρησιν τῆς ὑπὸ τῆς ἐξουδᾶ θέλουσι πέσει εἰς βάρος τοῦ
προϋπολογισμοῦ τῶν Ἑσωτερικῶν καὶ τῆς Δικαιοσύνης.

2. Ἐντὸς τῆς φυλακῆς ταύτης θέλουσι πληρῶναι τὸν χρόνον
τῆς ποινῆς των, ὅσοι καταδικάζονται εἰς ὁσμὰ πρόσκαιρα, εἰς
εἰρκτὴν, καὶ εἰς φυλάκισιν, ἐπέκεινα τοῦ ἑνὸς ἔτους. Οἱ δὲ εἰς
ἀπλὴν φυλάκισιν ἑνὸς ἕως πέντε ἐτῶν ἐπανορθωτικῶς καταδι-
καζόμενοι, πρέπει νὰ εὐρίσκωνται παντάπασι κεχωρισμένοι ἀπὸ
τοὺς πρώτους.

3. Ἡ φυλακὴ αὕτη θέλει συνίστασθαι ἀπὸ χωρίσματα*
1) Διὰ τοὺς εἰς ὁσμὰ διὰ βίου καὶ πρόσκαιρα καταδικαζομέ-
νους. 2) Διὰ τοὺς εἰς εἰρκτὴν καταδικαζομένους. 3) Διὰ τοὺς
μὲ ἐπανορθωτικὴν φυλάκισιν παιδευομένους. — Τὰ δὲ τρία αὐτὰ
χωρίσματα τῶν καταδικῶν πρέπει πάλιν νὰ διαχωρίζωνται αὐ-
στηράτατα διὰ τὴν ἰδιαιτέραν καθειρῶν τῶν οὗς γενῶν, καὶ
μάλιστα τριουτοτρόπως, ὥστε νὰ ἐμποδίζηται τὸ ἀμοιβαῖον
βλέμμα μεταξὺ τῶν ἀρρένων καὶ τῶν τοῦ θήλεος γένους κατα-
δικῶν ὁμοίως καὶ τὰ παιδιὰ τὰ μικρότερα τῶν 14 ἐτῶν πρέ-

* Ἐφημ. Κυβερ. 1836 σελ. 159. Τὸ Διάταγμα τοῦτο ἔχει ἰσχὺν
Νόμου ἄτε ἐκδοθὲν ἐπὶ τῆς ἀπολύτου Μοναρχίας.

** Τὰ ἄρθρα 1—16 τροποποιῶνται ὑπὸ τῶν νεωτέρων περὶ φυλα-
κῶν Νόμων.

πει νά εὐρίσκωνται κεχωρισμένα ἀπό τοὺς ἄνδρας καὶ τὰς γυναῖκας.

4. Εἰς ἕκαστον τῶν τμημάτων τούτων θέλουν ὑπάρχει εἰκίσκοι (κελλία) διὰ τοὺς καταδίκους. Ἐκαστος καταδικὸς θέλει κατέχει συνήθως ἴδιον εἰκίσκον (κελλίον) χωριστόν· ἂν δὲ ἡ ἀνάγκη ἐξάπαντος τὸ ἀπαιτήσῃ, ἡμποροῦν νά καταλύσουν εἰς τὸν αὐτὸν εἰκίσκον καὶ δύο, ἀλλ' ὅχι ποτὲ πλείότεροι τῶν τριῶν.

5. Θέλουν κατασκευασθῇ διάφοροι πρόδομοι διὰ τὴν ἐργασίαν.

6. Θέλουν κατασκευασθῇ ἰδιαιτέροι εἰκίσκοι πρὸς ἐκτέλεσιν τῶν πειθαρχικῶν ποινῶν.

7. Θέλουν ὑπάρχει τὰ ἀναγκαῖα νοσοκομεῖα πρὸς θεραπεία τῶν νοσούντων καὶ λουτρόν πρὸς ἐκκάθαρσιν αὐτῶν.

8. Ἐντὸς τοῦ καταστήματος θέλει ὑπάρχει καὶ ἐκκλησία πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς θείας λειτουργίας καὶ διδασκαλίαν.

9. Ὅλα τὰ τοῦ καταστήματος εἰκήματα καὶ εἰκίσκοι (κελλία) θέλουν κατασκευασθῇ ἀναλόγως μὲ τὸν προσδιορισμὸν τῶν λαμβανομένων ἐξαιρέτως ὑπ' ὄψιν ἀπάντων τῶν μέτρων, δι' ὧν πρέπει νά προληφθῇ ἡ δραπέτευσις τῶν καταδικῶν.

10. Ἐκτὸς τῶν ἀναφερομένων ἐν ταῖς προηγουμέναις ἔθρεϊς εἰκίσκων, θέλουν παρασκευασθῇ ἀνάλογα εἰκήματα ἐκτὸς τοῦ καταστήματος διὰ τὸ προσωπικὸν τῆς ὑπηρεσίας, περὶ οὗ διαλαμβάνει τὸ ἄρθρον 13.

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Περὶ τῆς διοικήσεως καὶ ἐφορείας τοῦ καταστήματος.

11. Ἡ ὑπερτάτη ἐπιτήρησις καὶ διοίκησις τῆς σώφρονιστικῆς φυλακῆς ἀνατίθεται εἰς τὸν Ἡμέτερον ἐπὶ τῶν Ἑσωτερικῶν γραμματέα· ἡ δὲ ἄμεσος αὐτῆς ἐπαγρύπνησις εἰς ἐφορείαν συγκατεμένην ἀπὸ τὸν ἀνήκοντα δικαιοκτῆν, τὸν πρόεδρον καὶ τὸν εἰσαγγελέα τοῦ πρωτοδικείου, εἰς τὴν ὁποίαν ἐναπόκειται ν' ἀποφασίσῃ περὶ πειθαρχικῶν ποινῶν καὶ παραπόνων τῶν καταδικῶν· περὶ τῆς πολλῆς ἐργασίας αὐτῶν καὶ περὶ τῶν σκληρῶν

ἔργων, τῶν καταλλήλων εἰς τὸν νόμιμον σκοπὸν τῆς ποινῆς, καὶ τοῦτο μετὰ προηγηθεῖσαν ἐξέτασιν καὶ γνωμοδότησιν τοῦ ἐπιθεωρητοῦ καὶ κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ παρόντος διατάγματος. Θέλει δὲ ἐπαγρυπνεῖ πρὸς τεύτοις ἡ ἐφορεία, ὥστε αἱ παραχωρηθεῖσαι ἐξαίρεσις διὰ τοὺς ἐπανορθωτικῶς παιδευμένους νὰ μείνωσι μὲ εὐσχημεν αὐστηρότητα ἐντὸς τῶν ὁρίων, τὰ ὅποια ἡ βαρύτης τοῦ νόμου καὶ αὐτοῦ τοῦ τύπου τῆς ποινῆς ἀπαιτεῖ τῶ ὄντι, καὶ ὥστε αἱ ἐν τῷ παρόντι διατάγματι συγκαταβάσεις, αἱ τεθεῖσαι πρὸς ἀμειβὴν καὶ προτροπὴν τῶν καταδίκων εἰς τὸν ἠθικὸν βίον, νὰ ἐνεργῶνται μετὰ συνέσεως.

12. Τῆς ἐφορείας ταύτης τὰ μέλη θέλουσι ἐπισκέπτεσθαι ἀπαξ τῆς ἐβδομάδος τοὐλάχιστον τὴν φυλακὴν, καὶ τοὐλάχιστον ἀπαξ τοῦ μηνὸς συνέρχεσθαι εἰς συνεδρίασιν· τὸ δὲ πρωτότελλον τῶν παρατηρήσεων, τῶν συζητήσεων καὶ ἀποφάσεων τῶν θέλει ἐξαποστέλλει ἐκάστοτε χωρὶς ἀναβολὴν ἐν ἐπικυρωμένῳ ἀντιγράφῳ κατ' εὐθείαν εἰς τὸν Ἡμέτερον ἐπὶ τῶν Ἑσωτερικῶν γραμματέα. Ἡ ἐφορεία αὕτη κάμνει τὰς ἀποφάσεις αὐτοῦ ἀπολύτου πλειψηφίας, καὶ χωρὶς νὰ ἀναμειχθῇ ποσῶς εἰς τὴν διοίκησιν τοῦ καταστήματος, δοκιμᾷ πρὸ πάντων τὴν κατάργησιν τῶν καταχρήσεων καὶ σφαλμάτων διὰ τῆς ἀνηκούσης συνεντεύξεως μὲ τὸν ἐπιθεωρητὴν, ἐνεργοῦσα ἀμειβὴ τὴν ὑπηρεσίαν τῆς.

13. Τὸ οἰκονομικόν, ἡ ἀστυνομία, ἡ ἐσωτερικὴ διοίκησις, καὶ ἡ ἐπιστάσις ἐπὶ τοῦ προσωπικοῦ τῆς ὑπηρεσίας τοῦ καταστήματος, ἀνατίθεται εἰς ἓνα ἐπιθεωρητὴν, λαμβάνοντα ἀμέσως ἀπὸ τὴν Γραμμ. αὐτὴν τῶν Ἑσωτερικῶν τὰς ἀναγκαίους διατάγας καὶ ὁδηγίας καὶ ἀναφερόμενον πρὸς αὐτὴν ὡσαύτως, ἐν ὅσῳ τοῦτο κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ παρόντος διατάγματος εἰν ἤθελε γενῆ πρὸς τὴν ἐφορίαν. Εἰς ἰδιαιτέρας ὑπάλλληλος ἀνεύθυνει τὰ τοῦ λογιστικοῦ, ὅστις, θεωρούμενος ὡς ἐλεγκτὴς τοῦ οἰκονομικοῦ καὶ τοῦ ταμείου τοῦ καταστήματος, ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸν ἐπιθεωρητὴν, καὶ εἶναι συνυπεύθυνος μὲ αὐτόν, καὶ ἐγγυᾶται μὲ ὅλην του τὴν περιουσίαν. Εἰς ἐπὶ τῶν ἔργων ἐπιστάτης θέλει ἐπιφορτισθῇ τὴν διεύθυνσιν τῶν ἐργασιῶν τῶν καταδίκων. Περὶ δὲ τῆς διατροφῆς, ἐνδυμασίας, τοῦ ὕπνου καὶ τῆς καθαριότητος αὐτῶν, φροντίζει εἰς ἐπιμελητῆς, ἔχων ὑπ'

αὐτὸν τοὺς ἀναγκαίους ὑπηρετάς. Εἰς ἰδιαιτέρος κλειδοποιός ὅστις δύναται νὰ μετέρχηται τὸ ἔργον τοῦ ἐντὸς τοῦ ἔθους. θέλει φροντίζει τὰς συμπιπτούσας κλειθροεργασίας τῆς σωφρο-
νιστικῆς φυλακῆς διοριζόμενος καὶ ὀρκιζόμενος πρὸς τοῦτο. — Ὁ
ἐπιθεωρητής, ὁ ἐπιμελητής, καὶ εἰ ὑπηρεταί, πρέπει νὰ κατε-
κῶσιν ἐντὸς τοῦ καταστήματος· ὁ δὲ ἐπὶ τοῦ λογιστικοῦ, ὁ ἐπὶ
τῶν ἔργων, καὶ ὁ κλειδοποιός, ἡμποροῦν νὰ ἔχωσι καὶ ἐκτὸς
κατεικίαν. — Ὁ στρατιωτικὸς σκοπὸς τῆς φυλακῆς εἰδοταὶ ἀπὸ
τὴν φρουράν.

14. Ἀπαντες εἰ διαλαμβανόμενοι εἰς τὸ προηγούμενον ἄρ-
θρον διορίζονται παρὰ τοῦ Βασιλέως, ἐπὶ τῇ προτάσει τῆς ἐπι-
τῶν Ἑσωτερικῶν Γραμματείας, ἐξαίρουμένων τῶν ὑπηρετῶν,
εἴτινες καθυποβάλλονται εἰς τὴν ἔγκρισιν τοῦ γραμματέως
τῶν Ἑσωτερικῶν παρὰ τοῦ ἐπιθεωρητοῦ τοῦ καταστήματος.
Ὁ βαθμὸς καὶ ὁ μισθὸς τῶν ὑπαλλήλων καὶ ὑπηρετῶν θέλει
κανονισθῇ παρ' ἡμῶν δι' εἰδικῶν διατάγματος.

15. Πρὸς τέλεσιν τῆς θείας λειτουργίας, καὶ πρὸς θρη-
σκευτικὴν ἀδασκαλίαν διορίζεται εἰς ἱερεὺς.

Τοὺς δὲ ἀσθενοῦντας ἐπισκέπτεται ὁ κατὰ καιρὸν ἱατρός
τῆς διοικήσεως.

16. Ὁ Ἡμέτερος ἐπὶ τῶν Ἑσωτερικῶν γραμματεὺς θέ-
λει ὑποβάλλει εἰς Ἡμᾶς κατ' ἔτος ἰδιαιτέραν ἑκθεσιν περὶ τῆς
καταστάσεως τῆς φυλακῆς.

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

Περὶ τῆς ὑποδοχῆς καὶ τοῦ τρόπου τῆς μεταχειρίσεως
τῶν καταδίκων εἰς τὴν δωδρονιστικὴν φυλακὴν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ

Γενικοὶ ὁρισμοί.

17. Ὁ ἐπιθεωρητής σημειοῖ εἰς βιβλίον, ἐπὶ τούτῳ διω-
ρισμένον, τὰ χαρακτηριστικὰ ἐνὸς ἐκάστου καταδίκου, ὅστις

εἰσέρχεται εἰς τὴν φυλακὴν, καθὼς καὶ τὴν κατ' αὐτοῦ ἐκδοθεῖσαν καταδίκην.*

18. Οἱ καταδίκαι ἀιχνοῦσιν εἰς τοὺς οἰκίσκους τῶν ἡσύχως καὶ σιωπηλῶς· πᾶσα περὶ τοῦτο παράβασις τιμωρεῖται μὲ πειθαρχικὴν ποινὴν.**

19. Οἱ καταδίκαι ἀιχνοῦσιν εἰς τοὺς οἰκίσκους τῶν, ἐν καιρῷ μὲν θέρους, ὄχι πλέον τῶν ἐννέα ὥρῶν, ἐν καιρῷ δὲ χειμῶνος, ὄχι πλέον τῶν ὀδώδεκα.

20. Οἱ καταδικασθέντες εἰς δεσμὰ καὶ εἰς εἰρκτὴν, φέρουσιν ἰδιαιτέραν, καὶ ἀπ' ἄλλήλων διαφέρουσιν ἐνδυμασίαν, ἐπιφυλαττομένης τῆς ἐκτελέσεως τοῦ ἄρθρου 9 τοῦ Ποιν. Νόμου περὶ τῶν εἰς δεσμὰ καταδικασθέντων.

21. Ἀπαγορεύεται εἰς τοὺς καταδίκους πᾶν εἶδος χαρτοπαιγνιδίου, ἢ ἄλλως τυχεροῦ παιγνιδίου.

22. Καὶ τὰ πνευματώδη ποτὰ εἶναι ἀπηγορευμένα εἰς τοὺς καταδίκους, ἐκτός ἂν ἤθελε διατάξῃ τὴν χρῆσιν αὐτῶν ὁ ἰατρός.***

23. Ὅσα πράγματα ἤθελεν ἔχει μεθ' ἑαυτοῦ ὁ εἰσερχόμενος εἰς τὴν φυλακὴν καταδίκης, μὴ ἀναγκαῖα εἰς τὴν ἀτομικὴν αὐτοῦ χρῆσιν, καταγράφονται ἐπὶ παρουσίᾳ αὐτοῦ, καὶ πωλοῦνται διὰ πληρωμὴν τῶν χρεῶν τοῦ, ἢ φυλάττονται κατὰ μέρος, διὰ νὰ τῷ ἐπιστραφῶν, ὅταν ἐξέλθῃ τῆς φυλακῆς.

24. Πᾶν χρηματικὸν δάνειον μεταξὺ τῶν καταδίκων εἶναι ἀπηγορευμένον.

Παρουσίως ἀπαγορεύεται αὐστηρότατα εἰς ὅλους τοὺς ὑπαλλήλους τοῦ καταστήματος νὰ δώσωσι τι εἰς τοὺς καταδίκους ἢ νὰ λάβωσι τι παρ' αὐτῶν· καὶ τοῦτο ἐπὶ πειθαρχικῇ ποινῇ καὶ ἀποβολῇ τῆς ὑπηρεσίας.

25. Ἐὰν καταδίκος εἴπῃ ὕβριστικούς λόγους πρὸς ὑπἄλληλον τινα τῆς φυλακῆς, οὗτος ἀναφέρεται ἀμέσως περὶ τούτων εἰς τὸν ἀνώτερόν του, ἀποφύγων πᾶσαν ἀπόκρισιν· ρητῶς

* Ἐγκύκλιος 25 Φεβρ. 1886 καὶ 2 Ὀκτωβρ. 1885.

** Ἐγκύκλιος 24 Μαΐου 1893.

*** Ἐγκύκλιος 6 Ἀπριλίου 1890.

ἀπαγορεύονται ὅλαι αἱ κατὰ τῶν καταδίκων σκληραὶ καὶ ὑβριστικαὶ ἐκφράσεις ἐκ μέρους τῶν ὑπαλλήλων τῆς φυλακῆς, καθὼς καὶ πᾶσα μεταξὺ αὐτῶν οἰκειότης.

26. Εἰς τοὺς προδρόμους τῆς ἐργασίας εἶναι πάντοτε τοιχοκολλημένοι οἱ νόμοι καὶ οἱ κανονισμοί, ὅσοι ἀφορῶσι τοῖς καταδίκους· ἀπαξ δὲ τῆς ἐβδομάδος ὅλα ταῦτα θέλουν ἀναγινώσκεσθαι καὶ ἐρμηνεύεσθαι παρὰ τοῦ ἐπιστάτου πρὸς γνῶσιν τῶν καταδίκων.

27. Ὁ ἐπιθεωρητὴς τῆς φυλακῆς κρατεῖ βιβλίον ὑπὸ τῷ ὀνόματι, *βιβλίον διαγωγῆς*, ἐν ᾧ καταγράφει πᾶσαν ἐπαινὸς ἢ ψόγου ἀξίαν πράξιν τῶν καταδίκων, καὶ πᾶσαν κατ' αὐτῶν ἐπιβληθεῖσαν ποινὴν. — Συγχωρεῖται εἰς ἕκαστον καταδίκον νὰ λάβῃ γνῶσιν τοῦ βιβλίου τούτου, ἀλλὰ δὲν θέλει γίνεσθαι ἄνευ ἐγκρίσεως τῆς ἐφορείας οὐδεμία ἐν αὐτῷ καταγραφή.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Περὶ ἐργασίας τῶν καταδίκων.

28. Οἱ κατάδικοι ὑποβάλλονται εἰς ἐργασίας κατὰ τὰ ἄρθρα 9, 10, 11 καὶ 12 τοῦ ποιν. νόμου· ἀλλ' εἰς καταδίκους ἔχοντας ἡλικίαν μικροτέραν τῶν 14 ἐτῶν, πρέπει νὰ ἐπιβῇ προσταγή, ὥστε νὰ λάβωσι τὴν ἀναλογουσαν εἰς τὸ ἐξῆς δι' αὐτοὺς διδασκαλίαν τοῦ σχολείου, καὶ νὰ μάθωσιν ἐργόχειρόν τι. Τὸ μέτρον τοῦτο θέλει ἐκταυθῇ γενικῶς ἐφ' ὅλους τοὺς νέους καταδίκους τοὺς ὑπὲρ τὰ 14 ἔτη ἔχοντας, καὶ εἰς τὸν πολιτικὸν βίον ἐπιστρέφοντας, ἐνόσω δηλαδὴ διὰ τοῦ μέτρου τούτου δὲν ματαιεῖται ὁ κύριος σκοπὸς τῆς ποινῆς.

29. Κατὰ τὸν καιρὸν τῆς ἐργασίας πρέπει νὰ βασιλεύῃ εἰς τοὺς ἐπὶ τούτῳ προδρόμους βαθυτάτη σιωπή, ἐξαιρουμένων τῶν ἀναγκαιῶν εἰς τὴν ἐργασίαν αὐτῶν ἀισαφήσεων.

30. Τὸ προϊόν τῆς ἐργασίας τοῦ καταδίκου ἀνήκει εἰς τὴν κυβέρνησιν· ἡ τιμὴ τοῦ ἔργου ἕκαστου κανονίζεται παρὰ τῆς ἐφορείας καὶ διανέμεται ὡς ἐφεξῆς. — Τὸ ἡμῖς μένει διὰ τὸ κατὰστημα, τὸ ἐν τέταρτον τίθεται εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ

καταδίκου πρὸς ἐμψύχωσιν τῆς φιλοπονίας του, τὸ δὲ τελευταῖον τέταρτον ἀποτελεῖ συνήθως τὰ ἀποτελεσματικὰ κεφάλαια, τὰ ὅποια θέλουν χρησιμεύσει πρὸς ὄφελος τοῦ καταδίκου, ὅταν αὐτὸς ἐξέλθῃ τῆς φυλακῆς· ὅταν δὲ ὁ καταδικὴς ἔχῃ οἰκογένειαν, ἥτις ἀποδεχόμενος χρήζει βοήθειας, τότε δύναται κατ' ἔγκρισιν τῆς ἐφορείας, νὰ διατεθῇ ὑπὲρ αὐτῆς τὸ ἥμισυ τοῦ ἐσχάτου τούτου τετάρτου. Ἐν περιπτώσει ἀπεσιώσεως καταδίκου, ἄνευ διαδόχων, τὰ ἀποθεματικὰ ταῦτα κεφάλαια μένουσιν πρὸς ὄφελος τοῦ καταστήματος (ὅρα ἄρθρον 27 τοῦ ποινικοῦ νόμου).

31. Οὐδείς ἐκ τῶν ὑπαλλήλων τῆς φυλακῆς δὲν ἤμπορεῖ πτωρὶ νὰ λάβῃ κέρδος ἀπὸ τὰ προμηθευόμενα εἰς τοὺς καταδικούς πράγματα, εὔτε νὰ μεταχειρισθῇ αὐτὰ εἰς ἐργασίας διὰ λογαριασμὸν του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΡΙΤΟΝ

Ποινικαὶ διατάξεις.

32. Αἱ ποιναὶ τῶν ἐνδιαλαμβανομένων εἰς τὸ παρὸν κεφάλαιον παραβάσεων ἐπιβάλλονται παρὰ τῆς ἐφορείας ἐπὶ τῇ προτάσει τοῦ ἐπιθεωρητοῦ τῆς φυλακῆς, καὶ ἐκτελοῦνται παρὰ τοῦ τελευταίου τούτου.

33. Οἱ ἐν τῇ φυλακῇ τιμωροῦνται ἔνεκα κραυγῆς, ἀπειθείας, ὕβρεων καὶ ἐριδῶν. — 1) Εἰς ἔρημον ἢ σκοτεινὸν εἰκίσκον, καὶ εἰς δίαιταν ἄνοψον (*regime du pain et de l'eau*) μέχρι ἐξ ἡμερῶν. — 2) Ἐνεκα βίας, συνοδευομένης μὲ αἰκισμοὺς μεταξύ τῶν καταδίκων, εἰς τὴν αὐτὴν ποινὴν μέχρι δέκα ἡμερῶν. ἐν ὑποτροπῇ δὲ μέχρις εἴκοσιν ἡμερῶν. — 3) Ἐνεκα ἀπειλητικοῦ, ἢ ὕβριστικοῦ τρόπου πρὸς τοὺς ἀνωτέρους εἰς τὴν αὐτὴν ποινὴν μέχρις ἐνὸς μηνός. — Ἐνεκα ὑφαιρέσεως εἰς σκοτεινὸν εἰκίσκον καὶ δίαιταν ἄνοψον μέχρι δέκα ἡμερῶν, καὶ περιπλέον εἰς πρόστιμον μέχρι τοῦ τετραπλοῦ τῆς τιμῆς τοῦ ὑφαίρεθέντος πράγματος. Τὸ πρόστιμον θέλει λαμβάνεσθαι ἀπὸ τοῦ διδόμενου εἰς τὸν καταδικὸν μέρος τοῦ ἡμερουσίου κέρδους του. Ἐν ὑποτροπῇ δὲν (δὲ) ἔμπορεῖ νὰ διπλασιασθῇ ἡ ποινή. — 5) Ἐνεκα ἀποπαιήσεως ἐργασίας, εἰς σκοτεινὸν εἰκίσκον

καὶ διαίταν ἄνοψον, μέχρι τῆς ὑποταγῆς τοῦ ἀπειθεύοντος. — 6) Ἐνεκα ἐκουσίας βλάβης πραγμάτων, εἰς σκοτεινὸν οἰκίσκον, καὶ διαίταν ἄνοψον μέχρι τριῶν ἡμερῶν ἢ δὲ ἀποξήμωσι γίνεται δι' ἀφαιρέσεως ἐκ τοῦ ρηθέντος μέρους τοῦ κέρδους. — 7) Ἐνεκα ἀποπειρας δραπετεύσεως, εἰς σκοτεινὸν οἰκίσκον καὶ διαίταν ἄνοψον, μέχρις ἐνὸς μηνός.

34. Ἡ διάρκεια τῆς ποινῆς τοῦ σκοτεινοῦ οἰκίσκου δὲν ἐμπορεῖ ποτὲ νὰ ᾔηται πλέον τῶν ἑκατὸ ἡμερῶν κατὰ συνέχειαν ἢ δὲ τῆς εἰς ἄνοψον διαίταν καταδίκης, ποτὲ πλέον τῶν τριῶν ἡμερῶν κατὰ συνέχειαν, οὐδὲ τῶν εἴκοσι ἡμερῶν ἐντὸς ἐνὸς μηνός.

35. Ἐὰν κατὰδικὸς τις πράξῃ ἄλλα παρὰ τὰ ἐν τῷ παρόντι κεφαλαίῳ προβλεπόμενα καὶ ἀπαγορευόμενα διὰ τοῦ ποιν. νόμου ἐπὶ ποινῇ ἀνομήματα, τιμωρεῖται κατὰ τοὺς ὅρους τοῦ ἰδίου ποιν. νόμου.

36. Ὅταν κατὰδικὸς τις φέρεται κακῶς, καὶ μὲ τρόπον ἐκθέτοντα εἰς κίνδυνον τὴν ἀσφάλειαν τῆς φυλακῆς, ὁ ἐπιθεωρητὴς τοῦ καταστήματος ἔχει τὴν ἐξουσίαν νὰ ἐνεργῇ εὐθὺς προσωρινῶς τὴν εἰς σκοτεινὸν οἰκίσκον κράτησιν αὐτοῦ. Χρεωστὲς ὅμως νὰ ἀναφέρῃ περὶ τούτου εἰς τὴν ἐφορείαν ἐντὸς 24 ὥρων.

37. Ἡ ἐφορεία ἔχει τὴν ἐξουσίαν νὰ διατάξῃ τὴν δέσμευσιν τῶν φυλακισμένων, ὡς ἀνάγκη ἢ ἀσφάλεια τῆς φυλακῆς τοῦ ἀπαιτήσῃ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

Περὶ τῆς διατροφῆς καὶ τοῦ ἱματισμοῦ τῶν καταδίκων.

38. Οἱ φυλακισμένοι λαμβάνουσιν ὡς τροφήν. — 1) Τὸ πρόγευμα ἑκατὸν δράμια ἄρτου. — 2) Τὸ γεῦμα, ζωμόν, λάχανα, καὶ ἑκατὸν δράμια ἄρτου. 3) Τὸ δεῖπνον, ζωμόν, καὶ ἑκατὸν δράμια ἄρτου. Τὰς Πέμπτας καὶ Κυριακάς ἕκαστος κατὰδικος λαμβάνει τὸ γεῦμα ἐντὸς τῆς συνήθους τροφῆς καὶ 80 δράμια κρέας, ἐξαιρουμένων τῶν μηνῶν τοῦ θέρους.*

* Ἐγκύκλιος 6 Ἀπριλ. 1890.

39. Οἱ ἐν τῷ νοσοκομείῳ κατάδικοι λαμβάνουσι τὴν παρὰ τοῦ ἱατροῦ διαταχθεῖσαν τροφήν.

40. Ἐκαστος κατάδικος ἔχει ἰδιαίτεράν κλίνην, συνιστάμενήν. — 1) Ἐκ μιᾶς στιβάδος (paillasse). — 2) Ἐκ δύο σινδονίων. — 3) Ἐξ ἐνός μαλλίνου ἢ βαμβυκεροῦ σκεπάσματος. — Τὰ σκεπάσματα καὶ τὰ στρώματα θέλουν πλύνεσθαι τοῦλάχιστον οἷς τοῦ ἔτους, καὶ ἕκαστος κατάδικος θέλει τινάσσει τὸ ἱκόν του ἀπαξ τοῦλάχιστον τῆς ἐβδομάδος· εἰς τοῦλάχιστον τοῦ μηνὸς θέλουν πλύνεσθαι τὰ σινδόνια.

41. Ἡ ἐν τῷ ἄρθρῳ 20 ἀναφερθεῖσα ποινικὴ ἐνδύμασις εἰσιζέται. — 1) Διὰ μὲν τοὺς εἰς δεσμὰ καταδικασμένους, εἰς ἐνδύμασιν στακτεράν (gris) μὲ ράβδους κιτρίνους ἐνός δακτύλου πλάτους καὶ 6 δακτύλων ἀποστάσεως ἀπ' ἀλλήλων. — 2) Διὰ δὲ τοὺς εἰς εἰρκτὴν καταδικασμένους μὲ μαύρας ράβδους τοῦ αὐτοῦ πλάτους καὶ τῆς αὐτῆς ἀποστάσεως. — Αἱ ἐνδύμασις αὗται θέλουν εἶσθαι, τὸ μὲν χειμῶνα βαμβακεραὶ, τὸ δὲ θέρος λιναί.

42. Οἱ εἰς φυλάκισιν καταδικασμένοι θέλουν φέρεи τὰ ἰδιά των ἐνδύματα· ἀλλ' ἐὰν ταῦτα ἦναι εἰς κακὴν κατάστασιν, ἢ ἐπιθεωρητῆς τοῦ καταστήματος θέλει φροντίσει περὶ τῆς διορθώσεως αὐτῶν, ἢ θέλει δώσει εἰς αὐτοὺς νέα, ἀναλογοῦντα εἰς τὴν κατάστασιν τῆς ποινῆς αὐτῶν, ἐπὶ πληρωμῇ ἀπὸ τὰ κέρδη τῆς ἐργασίας των, ὀδομένη κατ' ὀλίγον ὀλίγον.

43. Ἐκτός τούτου ἕκαστος κατάδικος, εἴτε ἀνὴρ, εἴτε γυνή, λαμβάνει τὰ ἀκόλουθα. — 1) Ἐνα ζευγὰρι παπούτσι. — 2) Τρία ζευγάρια βαμβακερὰς σκάλτσαις. — 3) Ὑποκάμισα. — 4) Ρινόμακτρα δύο. — 5) Δύο λαιμοδέτες. — 6) Δύο νυκτερινούς πῖλους. — 7) Μίαν σκούπαν τῶν ἐνδυμάτων. — 8) Μίαν σκούπαν τῶν ὑποδημάτων. — 9) Ἐν κτένιον. — 10) Ἐν κεράμειον ἀγγεῖον ὕδατος. — 11) Ἐνα κεράμειον νιπτήρα. — 12) Μίαν ἀρίδα. — 13) Ἐν σκαμνίον. — 14) Δύο χειρόμακτρα. — 15) Ἐν σάκιον. — Οἱ ἄνδρες λαμβάνουσι πρὸς τούτοις δύο ζευγάρια ἐσωδράκια, καὶ αἱ γυναῖκες δύο ἐσωφούστανα (jupe). τέλος διδεται τὸν χειμῶνα εἰς ἕκαστον κατάδικον μία κάπτα.

44. Αἱ ἐνδύμασις αὗται θέλουν συνίστασθαι, διὰ μὲν τοὺς

εἰς εἰρκτὴν καὶ δεσμὰ καταδικασμένους ἄρρενας ἀπὸ τ' ἀκού-
λουθα ἱμάτια· —1 βραχίον· —1 γελέκιον· —1 χιτωνίσκον· —1
σκοῦφον, ὅλα ἐκ τῆς προσδιορισθείσης ὕλης· —Διὰ δὲ τὰς εἰς
τὴν αὐτὴν ποινὴν καταδικασμένας γυναῖκας εἰς τὰ ἐξῆς· —1
φουστάνιον· —1 χιτωνίσκον· —1 περιστήθιον· —1 σκοῦφον, ὅλα
ἐκ τῆς προσδιορισθείσης ὕλης.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΕΜΠΤΟΝ

Περὶ τοῦ τρόπου τῆς ὑποδογῆς τῶν καταδικῶν καὶ τῆς ἐσωτερικῆς
ἀστυνομίας.

45. Ὄταν ὁ καταδικὸς εἰσέρχεται εἰς τὴν φυλακὴν, τὸν
ἐπισκέπτεται ἀμέσως ὁ ἰατρός, καί, ἀμέσως μετὰ τὴν ἐπίσκεψιν
ταύτην, τὸν φέρουσιν εἰς τὸν λουτρόν· μετὰ τὸν λουτρόν, τὸν
κουρεύουσιν καὶ τὸν ἐνδύουσιν κατὰ τοὺς ὁρισμοὺς τῶν ἄρθρ. 41,
42, 43 καὶ 44.

46. Ἀφοῦ ἐνδύθῃ ὁ καταδικὸς, φέρεται εἰς τὸ γραφεῖον
τοῦ ἐπιθεωρητοῦ, διὰ νὰ καταγραφῶσι τὰ χαρακτηριστικά του
κατὰ τὰ ἐν τῷ ἄρθρῳ 17 διαλαμβανόμενα· ἕκαστος καταδικὸς
λαμβάνει εὐθὺς ἓνα ἀριθμόν. Συγχρόνως ἐγχειρίζεται εἰς ἕνα
στον καταδικὸν βιβλιάριον, τὸ ὁποῖον περιέχει τὴν καταγραφὴν
ὅλων τῶν δεθέντων εἰς αὐτὸν πραγμάτων, διὰ τὴν διατήρησιν
τῶν ὁπείων λογίζεται ὑπεύθυνος.

47. Οἱ καταδικοὶ, τοὺς ὁποίους ὁ ἰατρός ἀναγνωρίζει ὡς
ἀσθενεῖς, φέρονται εἰς τὴν φυλακὴν τοῦ νοσοκομείου, * εἰ δὲ ὑγι-
εῖς κλείονται εἰς τὸ δι' αὐτοὺς προσδιωρισμένον ταῖμα κατὰ
τὴν διάταξιν τῆς ποινικῆς ἀποφάσεως, καὶ ἐπιφορτίζονται παρὰ
τοῦ ἐπιθεωρητοῦ ἐργασίαν ἀνάλογον μὲ τὸ εἶδος τῆς καταδί-
κης, τὸ φύλον, τὴν ἡλικίαν, τὴν εὐφυίαν καὶ τὸν σωματικὸν
τῶν ὁργανισμόν.

48. Ράκη καὶ ἄλλα ἄσχημα πράγματα, ὅσα εἰς τὴν φυλακὴν
καὶ φέρουσιν μεθ' ἑαυτῶν εἰς τὸ κατάστημα, καὶ τὰ ὁποῖα εἰς
ἐμπορεῖν νὰ χρησιμεύσωσι κατὰ τὰ ἐν τῷ ἄρθρῳ 23 ὁρισμένα.

* Ἐγκύκλιος 7 Δεκ. 1892.

καίονται, ἐπιτηροῦντος τοῦ ἐπιστάτου, καὶ παρόντος τοῦ κα-
ταδίκου.

49. Ἐὰν οἱ κατάδικοι δὲν φέρονται φρονίμως, καί, διατα-
χθέντες παρὰ τοῦ ἐπιστάτου, δὲν ὑπακούσωσιν, ἢ δὲν ὑπάγω-
σιν εἰς τοὺς εἰδικούς των, ἢ στρατιωτικὴ φυλακὴ ἡμπορεῖ νὰ
διαταχθῇ, γενομένων ἐπὶ ματαίῳ τριῶν παραινήσεων, νὰ μετα-
χειρισθῇ κατ' αὐτῶν τὴν δύναμιν.

50. Οἱ κατάδικοι δὲν ἡμπορεῦν νὰ κοινωνῶσι μετὰ τῶν
συγγενῶν καὶ φίλων των ἄνευ ἀδείας τοῦ ἐπιστάτου. Πᾶσα δὲ
παρὰ τοῦτο συγχωρηθεῖσα συνέντευξις, πρέπει νὰ γίνεταί εἰς
τὸν ἐπὶ τούτῳ προσδωρισμένον τόπον. Ὁ κατάδικος θέλει εἶναι
χωρισμένος ἀπὸ τοὺς προσερχομένους διὰ διπλῶν διφράκτων,
τοιουτοτρόπως, ὥστε πᾶσα ἀφῇ ἢ παραδόσις πραγμάτων νὰ ᾔηται
ἀδύνατος.*

51. Ἐχει ὁ ἐπιστάτης τὴν ἀδειαν νὰ ἐξερευνήσῃ (soul-
ler), εἰς τὸ νομίση καλόν, ὅλους ἐκείνους, ὅσοι εἰσέρχονται
εἰς τὸ κατάστημα ἢ ἐξέρχονται αὐτοῦ. Ἡ ἐξερεύνησις αὕτη
πρέπει νὰ γίνεταί παρ' ἀτόμων τοῦ αὐτοῦ φύλου.

52. Αἱ ἐπισκέψεις δὲν ἡμποροῦν νὰ διαρκέσωσι πλέον τῆς
ἡμισείας ὥρας, καὶ νὰ ἐπαναληφθῶσι παρὰ τῶν αὐτῶν ἐντὸς
τοῦ αὐτοῦ μηνός, ἄνευ τῆς ἀδείας τῆς ἐφορείας.

53. Τὰ γράμματα, καὶ ὅ,τι ἄλλο διδεται ἐξωθεν διὰ τοὺς
καταδικούς, τὰ λαμβάνει ὁ ἐπιστάτης, καὶ ἀφοῦ τ' ἀνοίξῃ καὶ
θεωρήσῃ, τ' ἀποδίδει εἰς αὐτόν, εἰς ἰσχυρὰ αἰτία δὲν τὰ ἀπα-
γερεῖ. Ἐπανορθωτικῶς καταδικασμένοι, ἡμποροῦν νὰ γράψωσιν
εἰς τοὺς γνωστούς ἢ συγγενεῖς των, ἄλλ' εἶναι χρεῖα νὰ ζητή-
σων πρὸς τοῦτο τὴν ἀδειαν τοῦ ἐπιθεωρητοῦ, πληρόντες τὰς
ῥάδας τοῦ γραφίσματος ἀπὸ τὸν πόρον τῆς ἐργασίας των.

54. Τὰς ἐργασίμους ἡμέρας οἱ κατάδικοι ἐγείρονται τῆς
κλίνης. — Τὴν 5 ὥραν κατὰ Μάιον, Ἰούνιον, Ἰούλιον καὶ Αὐ-
γούστου. — Τὴν 6, κατὰ Μάρτιον, Ἀπρίλιον, Σεπτέμβριον καὶ
Ὀκτώβριον. — Τὴν 6 1/2 ἢ 7 κατὰ Νοέμβριον, Δεκέμβριον,
Ἰανουάριον καὶ Φεβρουάριον.

* Ἐγκύκλιος 2 Δεκ. 1893.

55. Ἡ χρῆσις τῶν ἐργασίμων ὥρων προσδιορίζεται ὡς ἑρ-
 ξῆς. Τὸ φθινόπωρον καὶ τὸν χειμῶνα (ἀπὸ 1 Ὀκτωβρίου με-
 χρι 31 Μαρτίου) Πρὸ τοῦ γεύματος ἐργασία. Ἀπὸ τὰς 8 ἕως
 τὰς 9 πρόγευμα καὶ ἀνάπαυσις. Ἀπὸ τὰς 9 ἕως τὴν 1 ἐργασία
 ἢ διδασκαλία. Ἀπὸ τὴν 1 ἕως 2 1)2 γεῦμα καὶ ἀνάπαυσις.
 Ἀπὸ τὰς 2 1)2 ἕως τὰς 6 ἐργασία. Ἀπὸ τὰς 6 ἕως τὰς 7 δε-
 πνον καὶ ἀνάπαυσις. Ἀπὸ τὰς 7 ἕως τὰς 9 ἐργασία.—Τὴν ἀνοι-
 ξιν καὶ τὸ θέρος (ἀπὸ 1 Ἀπριλ. ἕως 30 Σεπτεμβρίου) Πρὸ τοῦ
 γεύματος ἐργασία. Ἀπὸ τὰς 8 ἕως τὰς 9 πρόγευμα καὶ ἀνάπα-
 υσις. Ἀπὸ τὰς 9 ἕως τὰς 2 ἐργασία ἢ διδασκαλία. Ἀπὸ τὰς
 2 ἕως τὰς 4 γεῦμα καὶ ἀνάπαυσις. Ἀπὸ τὰς 4 ἕως τὰς 7 1)2
 ἐργασία. Ἀπὸ τὰς 7 1)2 ἕως τὰς 8 1)2 δεῖπνον καὶ ἀνάπαυσις.

56. Ἀνά πᾶσαν τριμηνίαν κευρεύονται οἱ κατάδικοι.

57. Ὑχῆσαντος τοῦ πρώτου προῖνου κώδωνος, οἱ κατὰ-
 δικοὶ ἐγείρονται τῆς κλίνης, ἐνδύονται, σαρώνουν τοὺς οἰκίσκους
 των, συγυρίζουν τὰ στρώματά των, καθαρίζουσι τὰ ἐνδύματα
 των, πλύνουσι τὰς χεῖρας καὶ τὴν ὄψιν, κτενίζονται καὶ ἀνεί-
 γουσι τὰ παράθυρά των, ὥστε νὰ ᾔναι ἑτοιμοὶ νὰ ἐξέλθωσι,
 ὅταν ὁ ἐπὶ τῶν ἔργων ἀνοίξῃ τοὺς οἰκίσκους των.

58. Ὑχῆσαντος τοῦ δευτέρου κώδωνος, ὅστις θέλει κρούει
 ἡμίσειαν ὥραν μετὰ τὸν πρῶτον, ἀνοίγει ὁ ἐπὶ τῶν ἔργων μετὰ
 τῶν βοηθῶν αὐτοῦ τοὺς οἰκίσκους τῶν διαφόρων τμημάτων τοῦ
 καταστήματος ἀμέσως μετὰ τὴν ἀνοίξιν τῶν θυρῶν, ὁ κατάδικος
 ὑπάγει καὶ πλύνει τὰ ἀγγεῖά του, γεμίζει τὴν στάμναν του,
 ἐπιστρέφει εἰς τὸν οἰκίσκον του, καὶ στέκει ἑτοιμὸς εἰς τὴν
 θύραν αὐτοῦ, χωρὶς νὰ εἰσέλθῃ εἰς οἰκίσκον ἄλλον.

59. Οἱ κατάδικοι, ἀφοῦ τελειώσωσιν ὅλα τὰ ἐν τῷ προη-
 γουμένῳ ἄρθρῳ ὠρισμένα, ὁδηγοῦνται ἀπὸ τὸν ἐπὶ τῶν ἔργων
 εἰς τοὺς προδόμενους τῆς ἐργασίας.—Πρὶν ἀρχίσωσι τὰ ἔργα, ὁ
 ἐπὶ τῶν ἔργων ἢ κατάδικος ὠρισμένος ἀπὸ τὸν ἐπιστάτην
 ἀναγινώσκει προσευχὴν· τὸ αὐτὸ γίνεται καὶ εἰς τὸ τέλος πά-
 σης ἡμερουσίου ἀσχολίας. Τὴν ἑσπέραν πάσης ἐργασίμου ἡμέ-
 ρας ἢ κατάδικος, πρὶν ἀναχωρῆσαι εἰς τὸν οἰκίσκον του χρεώ-
 σται νὰ βάλῃ εἰς τὴν ταξιν τὰ ἐργαλεῖα καὶ τὸ ἔργον του.

60. Ὑχῆσαντος τοῦ ἑσπερινοῦ κώδωνος ὑπάγουσιν οἱ κατὰ-
 δικοὶ ἐν τάξει καὶ ἄνευ θορύβου εἰς τὰς θύρας τῶν οἰκίσκων

των, ὅπου διαμένουν, ἕως ὅτου τοὺς κλείσῃ ὁ ἐπὶ τῶν ἔργων. Εἶναι δὲ ἀπηγορευμένον εἰς αὐτοὺς νὰ ἔχωσι φῶς εἰς τοὺς οἰκίσκους των.

61. Ὁ ἐπὶ τῶν ἔργων καὶ οἱ ὑπηρεταὶ θέλουν εἰσθαι εἰς ἄκρον ἄγρυπνοι, ὥστε οὐδεὶς καταδίκος νὰ κοινηνῇ μὲ ἄλλον ἀπὸ τὸν οἰκίσκον. Εἶναι ἀπηγορευμένον εἰς τοὺς καταδίκους νὰ εἰσέρχωνται τὴν ἡμέραν εἰς τοὺς οἰκίσκους των, χωρὶς τὴν ἄδειαν τοῦ ἐπιστάτου τοῦ καταστήματος καὶ τὴν συναδίαν ἐνὸς φύλακος. — Ὁ φέρων τὴν τροφὴν τῶν εἰς σκοτεινὸν οἰκίσκον κρατουμένων ἐπιστάτης θέλει ἀποφεύγει πᾶσαν μετ' αὐτῶν συνομιλίαν καὶ δὲν θέλει δώσῃ ποτὲ ἀκρόασιν εἰς ὅσα ἤθελον τοῦ εἰπῇ. Ἐκτός ἂν ἤθελον ζητήσῃ νὰ ὁμιλήσωσι μὲ τὸν ἐπιστάτην τοῦ καταστήματος.

62. Οἱ πρόδομοι τῆς ἐργασίας θέλουν σαρόνεσθαι ἀπὸ ἑνα τῶν καταδίκων κατὰ σειράν, ὅστις θέλει φροντίζει συγχρόνως καὶ τὴν καθαριότητα τῶν εἰς κακὴν χρῆσιν πραγμάτων.

63. Ὁ ἐπιστάτης τοῦ καταστήματος ἐπιτηρεῖ πάντοτε τοὺς καταδίκους εἰς τὴν τράπεζαν, βοηθούμενος εἰς τούτο ἀπὸ τοὺς ὑπηρετάς, φροντίζει τὴν διατήρησιν τῆς εὐταξίας, καὶ προσέχει ὥστε καὶ τὰ ἀγγεῖα καὶ τὰ βρώματα νὰ ᾔναι καθαρά.

64. Ἐχήσαντες τοῦ κώδωνος, ἀνοίγουν αἱ θύραι τοῦ δωματίου τῆς τραπέζης καὶ οἱ καταδικοὶ καθήνται ἐν τάξει εἰς τὴν τράπεζαν, λαμβάνων ἕκαστος τὴν προσδιωρισμένην του θέσιν. Μετὰ ταῦτα φέρονται τὰ φηγητὰ καὶ παραδίδεται εἰς ἕκαστον ἡ μερὶς αὐτῶν.

65. Ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους τοῦ φαγητοῦ οἱ καταδικοὶ φυλάττουν βαθυτάτην σιωπὴν καὶ δὲν ἡμποροῦν νὰ ὁμιλήσωσιν εἰμὴ τότε μόνον, ὅταν ᾔναι ἀνάγκη νὰ διευθύνωσι ζητησὶν τινα ἀφορῶσαν τὴν τράπεζαν αὐτήν. Μετὰ τὸ τέλος τῆς τραπέζης δίδεται ἡ διαταγὴ νὰ σηκωθῶσι, καὶ οἱ καταδικοὶ σηκωνόμενοι ὁ εἰς μετὰ τὸν ἄλλον, παραδίδουν εἰς τὸν ἐπὶ τούτῳ ὑπηρετὴν τὰ σκεύη τῆς τραπέζης. Μετὰ δὲ ταῦτα ἀναχωροῦσιν εἰς τὴν αὐλήν, εἰάν συγχωρῇ τούτο ὁ καιρὸς, εἰδὲν ἂν εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον τοῦ δωματίου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΚΤΟΝ

Περὶ τῆς θείας λειτουργίας καὶ τῆς διδασκαλίας.

66. Κατὰ πᾶσαν Κυριακὴν ἢ ἑορτὴν τελεῖται περὶ τὴν 10 ὥραν πρὸ μεσημβρίας ἡ θεία λειτουργία εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ καταστήματος· μετὰ δὲ τὴν μεσημβρίαν γίνεται πάλιν εἰς τὴν ἐκκλησίαν διδασκαλία χριστιανική.

67. Οἱ κατὰδικοι πορεύονται εἰς τὴν ἐκκλησίαν με εὐταξίαν καὶ σιωπὴν, καὶ τηροῦσιν ἀκριβῶς τὰ διατεταγμένα παρὰ τοῦ ἐπιστάτου τοῦ καταστήματος, ὅστις ἐπιτηρεῖ αὐτοὺς αὐτοπροσώπως εἰς τὴν ἐκκλησίαν.

68. Οἱ κατὰδικοι, ὅσοι κωλύονται τοῦ νὰ παρευρεθῶσιν εἰς τὴν θείαν λειτουργίαν, μένουσι κλεισμένοι εἰς τοὺς οἰκίσκους των.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΒΔΟΜΟΝ

Ἀχροτελεύτιοι ὅρισμοί.

69. Περὶ τοῦ τρόπου καθ' ὃν πρέπει νὰ καταστρώνεται ὁ ἐτήσιος προϋπολογισμὸς τοῦ καταστήματος, καὶ νὰ κρατῶνται τὰ περὶ ἐσόδων καὶ ἐξόδων τοῦ καταστήματος βιβλία καὶ ἐν γένει περὶ τοῦ λογιστικοῦ, καθὼς καὶ περὶ τῶν ἐργασιῶν καὶ ἐργοστασιῶν τοῦ καταστήματος, προσέτι καὶ περὶ τῆς ἐσωτερικῆς διευθύνσεως καὶ ἀστυνομίας, ἐνόσω ὀηλονότι περὶ αὐτῆς δὲν ὠρίσθη ἐν τῷ παρόντι διατάγματι, περὶ τούτων ὅλων θέλομεν ἐκδόσει ἰδιαιτέραν ἀπόφασιν.

70. Οἱ ὅρισμοί τῶν ἄρθρων 552 μέχρι τοῦ 563 αὐτοῦ τῆς ποινικῆς δικονομίας, θέλουσι ἐφαρμοσθῇ ἀκριβῶς καὶ ἐπὶ τῆς κεντρικῆς σωφρονιστικῆς φυλακῆς, ἐνόσω ὀηλονότι δὲν ἔπαυον οὗτοι τροποποιήσιν τινα διὰ τοῦ παρόντος διατάγματος, καὶ ἔχουν ἀναφορὰν εἰδικὴν ὡς πρὸς τὰς φυλακάς.

71. Κατὰ τὸ ἄρθρον 12 τοῦ ποινικοῦ νόμου καὶ τοῦ ἄρθρ.

555 τῆς ποινικῆς δικονομίας καμει χρεία νὰ ἐπασχολῶνται εἰς ἐργασίαν καταλλήλων καὶ οἱ καταδικασθέντες ἐπέκεινα τοῦ ἐνὸς μηνὸς εἰς τὰς φυλακὰς τῶν πρωτοδικείων· ἡ δὲ Γραμματεία τῶν Ἐσωτερικῶν συνέννοσμένη μὲ τὴν ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης, θέλει συντάξει τὸ ἀγληγορώτερον τὰς ἀναγκαίους, ὁδηγίας, τόσον περὶ τοῦτου ὅσον καὶ διὰ τὸν ἐσωτερικὸν κανονισμόν τούτων τῶν φυλακῶν.

72. Ἐπειδὴ κατὰ τὰς γενομένας δοκιμὰς εἰς ἄλλους τόπους, πίπτουσιν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰς νέα ἐγκλήματα, ὅσοι ἀναγκασθέντες νὰ μείνωσιν ἐπὶ πολὺν καιρὸν εἰς δημόσιόν τινα φυλακὴν, καὶ μὴ ἔχοντες ἰδίαν περιουσίαν, ἐπανέρχονται εἰς τὸν πολιτικὸν βίον, ἐπειδὴ ἐλλεῖπει εἰς αὐτοὺς συνήθως ἔργον σταθερὸν εἰς πορισμὸν τῶν πρὸς ζῆν ἀναγκαίων, διὰ τοῦτο πρέπει νὰ γενῇ σπουδὴ διὰ τὴν σύστασιν ἰδιωτικῶν ἐταιριῶν, αἱ ὁποῖαι νὰ φροντίζουν διὰ τὴν ἀνάλογον ἐργασίαν τειούτων ἀτόμων καὶ νὰ λαμβάνωνται μάλιστα ὑπ' ὄψιν, ὅταν τυχαῖως δημόσιαι ἐργασίαι. Ἐν ἐλλείψει δὲ αὐτῶν νὰ ὑποχρεῶνται οἱ ἀνήκοντες ὄημοι, διὰ νὰ φροντίζουν περὶ αὐτῶν.

Νόμος ΑΣΝΓ' 26 Ἰουλίου 1885. Περί διοικήσεως τῶν φυλακῶν τῶν διὰ χρεὶν κρατουμένων.*

1 Διὰ τὴν διοίκησιν τῆς ἐν ἐκάστη ἑδρᾷ Πρωτοδικείου συνισταμένης φυλακῆς, πρὸς κρατησιν τῶν διὰ χρεὶν συλλαμβανόμενων κατὰ τὰς διατάξεις τῆς πολιτικῆς δικονομίας καὶ τὰς τῶν νόμων περὶ εἰσπραξέως τῶν δημοσίων ἐσόδων τοῦ Κράτους καὶ περὶ τῶν πρὸς τοὺς δῆμους καθυστερούντων διορίζεται ὑπὸ τοῦ ἐπὶ τῶν Ἐσωτερικῶν ** Ὑπουργοῦ εἰς ἐπιστάτης μὲ βαθμὸν Ὑπουργικοῦ γραφῆως γ' ἢ β' τάξεως καὶ μὲ μισθὸν 60—80 δραχμῶν τὸν μῆνα. — Δύναται νὰ ἀνατεθῇ ἡ ὑπηρεσία αὕτη εἰς τοὺς διευθυντὰς σωφρονιστηρίων ἢ τοὺς ἐπιστάτας ποινικῶν ἢ ἐξεταστικῶν φυλακῶν.

* Ἐφ. Κυβερν. 1885 α' σελ. 262.

** Τῆς Δικαιοσύνης δυνάμει Νόμου ΑΦΚ' 1887.

2. Αἱ διατάξεις τῶν ἄρθρων 1, 6, 7, 8, 12, 13, 15, 16 καὶ 17 τοῦ νόμου ΑΡΪΓ' περὶ προσόντων καὶ πειθαρχικῆς τιμωρίας τῶν δημοσίων λειτουργῶν ἐσχύουσι καὶ ὡς πρὸς τὸν διορισμόν, τὴν πειθαρχικὴν τιμωρίαν καὶ τὴν παῦσιν τῶν διὰ τοῦ παρόντος νόμου διοριζομένων ὑπαλλήλων, πλὴν τοῦ ὅρου τοῦ διαγωνισμοῦ, ὅσον ἀφορᾷ τὸν ἀρχικὸν διορισμόν.

3. Αἱ περὶ ἐλευθερώσεως φυλακισμένων διατάξεις τῶν ἄρθρων 181 καὶ ἐπόμενα τοῦ ποινικοῦ νόμου ἐφαρμόζονται καὶ ἐπὶ προσωπικῶς κρατουμένων, ἀλλ' ἀντὶ τῶν ἐν τῷ ἄρθρῳ 181 ἐδάφιον 1 ποινῶν τῶν εἰρκτῶν θέλει ἐπιβάλλεσθαι φυλάκισις τοῦλάχιστον ἐνός ἔτους — Τὸ δημοσίον οὐδεμίαν ὑπέχει εὐθύνην ἀπεζημιώσεως ἐν περιπτώσει ἀποδράσεως τῶν προσωπικῶς κρατουμένων.

4. Τοὺς ἐπιστάτας ἀναπληροῦσιν, ἀπόντας ἢ κωλυμένους ἢ μήπω ἐγκαταστάντας, διοικητικὴ ὑπάλληλοι ὀριζόμενοι ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Ἑσωτερικῶν, καὶ ἐν κατεπειγούσῃ περιπτώσει ὑπὸ τῆς διοικητικῆς ἀρχῆς, ἀνευ τινὸς προσθέτου ἀπολαβῆς.

Νόμος ΑΣΝΖ' 26 Ἰουλ. 1885. — Περὶ φυλακῶν ἐν γένει καὶ τῆς διοικήσεως αὐτῶν.

1. Αἱ φυλακαὶ διαιρεῦνται. — α') Εἰς ἐξεταστικὰς. — β') Εἰς ἐπανορθωτικὰς. — γ') Εἰς ποινικὰς. — δ') Εἰς σωφρονιστήρια. — ε') Εἰς φυλακὰς ὑποδίκων καὶ καταδίκων γυναικῶν. — Ἐν τοῖς καταστήμασι τῶν ἐξεταστικῶν φυλακῶν κρατοῦνται οἱ ὑπόδικοι. Δύνανται ὅμως νὰ κρατηθῶσιν οὗτοι καὶ εἰς ἄλλην φυλακὴν καταδίκων ἐν γένει λόγῳ ἀσφαλείας, ἐλλείψεως χώρου ἢ ὑγείας, τῇ ρητῇ παραγγελίᾳ τοῦ παρ' Ἐφέταις Εἰσαγγελέως. — Ἐν τοῖς καταστήμασι τῶν ἐπανορθωτικῶν φυλακῶν κρατοῦνται οἱ ἐκτίοντες ποινὴν φυλακίσεως μέχρι τῶν 3 ἐτῶν. Ἐπιτρέπεται ὅμως ἢ λόγῳ ἀσφαλείας, ὑγείας, ἢ ἐλλείψεως χώρου μεταφορὰ τῶν τειούτων καταδίκων εἰς ποινικὰς φυλακὰς ἢ σωφρονιστήρια διατασσομένη ὑπὸ τοῦ ἐν τῷ τόπῳ τῶν φυλακῶν Εἰσαγγελέως. — Οἱ καταδικοί, οἱ ἐκτίοντες ποινὴν ἐγκληματικὴν ἢ φυλακίσεως ἀνωτέρας τῶν τριῶν ἐτῶν, κρατοῦνται

ἢ ἐν ταῖς ποινικαῖς φυλακαῖς ἢ ἐν τοῖς σωφρονιστηρίοις. Ὅθεν, ἅμα ἡ καταδικαστικὴ ἀπόφασις κατασταθῇ ἀμετάκλητος, διατάσσεται ὑπὸ τοῦ ἀρμοδίου Εἰσαγγελέως ἡ μεταφορά τῶν τοιούτων καταδικῶν εἰς ποινικὴν φυλακὴν ἢ σωφρονιστήριον. — Μεταφορὰ καταδικῶν ἀπὸ μιᾶς εἰς ἑτέραν ποινικὴν φυλακὴν ἢ σωφρονιστήριον, διατάσσεται ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Ἑσωτερικῶν * ἀλλὰ μόνον τῇ προτάσει τῶν ἐφοριῶν τῶν φυλακῶν, ἐνθα ὑπάρχουσι τοιαῦται, ἢ ἄλλως τῶν ἀρμοδίων νομαρχῶν.

2. Διὰ Β. Δ. μεταβαλλομένῳ ἐκάστῳ κατὰ τὸ μέτρον τῆς ἀνάγκης, θελεῖ προσδιορισθῇ τίνα δημόσια καταστήματα ἢ ἰδιωτικαὶ οἰκίαι θέλουσι χρησιμεύσει ὡς καταστήματα μιᾶς ἐκάστης τῶν κατηγοριῶν τῶν φυλακῶν. Ἐν ἀνάγκῃ ἐν καὶ τὸ αὐτὸ κατάστημα δύναται νὰ χρησιμεύσῃ καὶ εἰς πλείους κατηγορίας φυλακῶν, ὅτε λαμβάνεται ἡ δυνατὴ φροντίς τοῦ ἀποχωρισμοῦ τῶν εἰς ἐκάστην κατηγορίαν ὑπαγεμένων φυλακισμένων. **

3. Τὰ σωφρονιστήρια διέπονται ὑπὸ τῶν διατάξεων τοῦ περὶ σωφρονιστικῶν φυλακῶν διατάγματος τῆς 31 Δεκεμβρίου 1836. Εἰς δὲ τὰς ἐξεταστικὰς, τὰς ἐπανορθωτικὰς καὶ τὰς ποινικὰς φυλακὰς ἐφαρμόζονται αἱ περὶ διοικήσεως αὐτῶν διατάξεις τῆς Ποινικῆς Δικονομίας. — Ἐπιτρέπεται δὲ ἡ διὰ Β. διατάγματος καὶ εἰς τὰς ποινικὰς φυλακὰς *** εἰσαγωγή τῶν διατάξεων τοῦ ἀπὸ 31 Δεκεμβρίου 1836 διατάγματος, εἴτε ἐν συνόλῳ, ὅτε ἡ ποινικὴ φυλακὴ χαρακτηρίζεται ὡς σωφρονιστήριον, εἴτε καὶ ἐν μέρει. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἡ ὑπὸ τοῦ ἀρθροῦ 11 τοῦ μνησθέντος διατάγματος ὀριζομένη ἐφορία τῶν φυλακῶν ἀποτελεῖται, ἐν οἷς μὲν μέρεσι δὲν ὑπάρχει νομαρχίας, ὑπὸ τοῦ ἐπαρχοῦ, προεδρεύοντος τοῦ προέδρου τῶν Πρωτοδικῶν, ἐν εἰς δὲ μέρεσι δὲν ὑπάρχει δικαστήριον, ὑπὸ τοῦ ἐπαρχοῦ προεδρεύοντος τοῦ εἰρηναίου καὶ τοῦ δημάρχου.

4. Πρὸς διεύθυνσιν μιᾶς ἐκάστης τῶν ἀνωτέρω φυλα-

* Νῦν τῆς Δικαιοσύνης δυνάμει Νόμου ΑΦΚ' 1887.

** Β. Δ. 12 Αὐγ. 1885.

*** Κατὰ τὸν Νόμον ΑΤΔ' 1885 καὶ εἰς ἐπανορθωτικὰς φυλακὰς.

κῶν διορίζεται ὑπὸ τοῦ ἀρμοδίου Ὑπουργοῦ τὸ ἐξῆς προσω-
πικόν.*

*Ἐν τῷ Σωφρονιστηρίῳ Κερκύρας.***

Εἰς διευθυντῆς με βαθμὸν Ὑπουργικοῦ γραμματέως	
Α' τάξεως καὶ μηνιαῖον μισθόν.	Δρ. 240
Εἰς ἱερεῖς.	» 72
Εἰς ἰατρούς.	» 100
Εἰς γραφεὺς με βαθμὸν Ὑπουργικοῦ γραφέως Β'	
τάξεως.	» 80
Εἰς ἀρχιφύλαξ.	» 80
Ὅκτὼ φύλακες τεχνῖται.	» 70
» » »	» 60
Εἰς κουρεῖς	» 20

Ἐν τῷ Σωφρονιστηρίῳ Κεφαλληνίας.

Εἰς διευθυντῆς με βαθμὸν Ὑπουργικοῦ γραμματέως	
Β' τάξεως καὶ μηνιαῖον μισθόν.	Δραχμ. 150
Εἰς ἱερεῖς.	» 50
Εἰς ἰατρούς.	» 50
Ἐννέα φύλακες.	» 55
Μία γυναικοφύλαξ	» 50

Ἐν τῷ Σωφρονιστηρίῳ Ζακύνθου.

Εἰς διευθυντῆς με βαθμὸν Β' τάξεως Ὑπουργικοῦ	
γραμματέως καὶ μηνιαῖον μισθόν.	Δραχμ. 150
Εἰς ἱερεῖς.	» 50

* Β. Δ. 30 Σεπτεμ. 1892 δι' οὗ ἡ ἱατρικὴ καὶ φαρμακευτικὴ ὑπηρεσία τῶν φυλακῶν ἀνατίθεται εἰς στρατιωτικοὺς.

** Καὶ αἱ φυλακαὶ Συγγροῦ θεωροῦνται ὡς τὸ σωφρονιστήριον Κερκύρας κατὰ Νόμον ΑΦΚ' 1887.

Εἰς ἱατρός	»	50
Ὅκτω φύλακες	»	55
Εἰς ψάλτης	»	6
Εἰς κουρεύς	»	25
Μία γυναικοφύλαξ	»	30

Ἐν ταῖς ποινικαῖς φυλακαῖς Αἰγίνης.

Εἰς διευθυντῆς με βαθμὸν Ὑπουργικοῦ γραμματέως		
Α' τάξεως καὶ μηνιαῖον μισθόν	Δραχμ.	200 *
Εἰς ἱατρός	»	50**
Εἰς ἱερεὺς	»	50
Εἰς ψάλτης	»	6
Εἰς ἀρχιφύλαξ	»	80
Τρεῖς φύλακες Α' τάξεως	»	60
» Β' »	»	50
Εἰς κουρεύς	»	10

Ποινικὴ φυλακὴ Ἰθάκης.

Εἰς ἐπιστάτης με βαθμὸν Ὑπουργικοῦ γραμματέως		
Γ' τάξεως καὶ μηνιαῖον μισθόν	Δραχμ.	70
Εἰς ἀρχιφύλαξ	»	60
Εἰς ἱερεὺς με ἀμειβήν	»	20
Εἰς ἱατρός	»	30
Δύο φύλακες με μισθόν	»	40
Εἰς κουρεύς με ἀμειβήν	»	15

Ἐν ἐκάστη τῶν λοιπῶν καθιερωμένων καὶ προσδιορισθη-
σομένων ποινικῶν φυλακῶν εἰς ἐπιστάτης με βαθμὸν ὑπουργι-

* Κατὰ Νόμον ΑΦΙΗ' 1887 ὁ διευθυντῆς ἔχει βαθμὸν ὑπουργικοῦ
γραμματέως 6' τάξεως μισθόν δὲ δραχ. 150.

** Κατὰ Νόμον ΑΤΛ' 1885 ὁ μισθὸς τοῦ ἱατροῦ δύναται διὰ Β.Δ.
να αὐξηθῇ εἰς δραχ. 100.

καὶ γραφείως γ' ἢ β' τάξεως καὶ μισθὸν μηνιαῖον δραχμῶν 45—60—80 καὶ εἰς βοηθὸς με βαθμὸν γραφείως γ' τάξεως καὶ μηνιαῖον μισθὸν δραχμῶν 60, δύο ἕως πέντε φύλακες με μηνιαῖον μισθὸν δραχμῶν 50 ἕως 60 ἑκαστος.

Ἐν ἐκάστῃ γυναικείᾳ φυλακῇ — Μία ἐπιστάτρια, ἥς ὁ μισθὸς θέλει προσδιορίζεσθαι ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Ἑσωτερικῶν οὐχὶ ἀνώτερος τῶν δραχμῶν 50. Ὅπου τὰ χρέη τῆς ἐπιστατρίας ἐκτελεῖ ἡ ἰδιοκτήτρια τοῦ καταστήματος τῶν φυλακῶν, οὐδεμίᾳ ἄλλῃ, πλὴν τοῦ μισθώματος, δίδεται αὐτῇ ἀντιμισθία ἢ ἀποζημίωσις.

Ἐν ἐκάστῃ ἐξεταστικῇ φυλακῇ — Εἰς ἐπιστάτης με βαθμὸν ὑπουργικοῦ γραφείως γ' ἢ β' τάξεως καὶ μηνιαῖον μισθὸν δραχμῶν 60—80 καὶ εἰς φύλαξ με μηνιαῖον μισθὸν δραχμῶν 50.

Ὅπου ὑφίσταται ἀνάγκη, διορίζεται ἱατρός καὶ ἱερεὺς δι' ἀποφάσεως τοῦ ἀρμοδίου ὑπουργείου. — Ὁ μισθὸς τοῦ μὲν ἱατροῦ ὀρίζεται μέχρι δραχμῶν 150 διὰ τὰς Ἀθήνας καὶ μέχρι δραχμῶν 50 διὰ τὰ λοιπὰ μέρη, τῶν δὲ ἱερέων μέχρι δραχμῶν 30. Ὡσαύτως, ὑπαρχούσης ἀνάγκης, διορίζεται ὑπηρέτης με μισθὸν μέχρι δραχμῶν 40. — Ἐν εἰς μέρεσιν ὑπάρχουσι πλείονα τοῦ ἑνὸς καταστήματα φυλακῶν, δύναται νὰ διευθυνη πάντα ταῦτα ὁ διευθυντὴς τοῦ ὑπάρχοντος τυχὸν ἐκεῖ σωφρονιστηρίου ἢ ἐπιστάτης ποινικῆς φυλακῆς.

5. Τοὺς διευθυντὰς τῶν σωφρονιστηρίων καὶ τοὺς ἐπιστάτας τῶν φυλακῶν ἐν γένει, κωλυομένους ἢ ἀπόντας, ἀναπληροῦσιν ἕτεροι δημόσιοι ὑπάλληλοι ἢ ὑπηρέται, διοριζόμενοι προκειμένου μὲν περὶ φυλακῶν καταδικῶν ἐν γένει, ὑπὸ τῶν ἀρμοδίων νομαρχῶν ἢ ἐπαρχῶν, προκειμένου δὲ περὶ ἐξεταστικῶν φυλακῶν ὑπὸ τοῦ παρὰ Πρωτοδικαίᾳ Εἰσαγγελέως.

6. Ὡς πρὸς τὸν διορισμὸν καὶ τὸν προβιβασμὸν τῶν διευθυντῶν, ἐπιστατῶν καὶ βοηθῶν φυλακῶν ἰσχύουσιν αἱ διατάξεις τῶν ἀρθρῶν 1, 2, 13 ἐδ. α', 14 ἐδ. δ', 15 καὶ 6 τοῦ περὶ προσόντων τῶν δημοσίων λειτουργῶν ἀπὸ 14 Μαΐου 1884 νόμου, ἐκτὸς τῶν περὶ διαγωνισμοῦ ἐν γένει διατασσόμενων. Διορίζονται προσέτι εἰς τὰς ἀνωτέρω θέσεις καὶ οἱ χρηματι-

πάντες δήμαρχοι ἢ δημοστυνόμοι. * Φύλακες δὲ δύνανται νὰ διορισθῶσι.—α'.) "Απαντες οἱ ἐν τῷ στρατῷ ὑπηρετήσαντες, ἂν φέρωσιν ἄφεισιν ἐξαίρετου ἢ ἀμέμπτου διαγωγῆς καὶ ἀγωνίαν ἡλικίαν ἐλάσσονα τῶν ἐξήκοντα ἐτῶν.—β'.) "Απαντες οἱ διατελέσαντες ὡς φύλακες σωφρονιστηρίων ἢ φυλακῶν, ἔχοντες ἢ ἡλικίαν ἐλάσσονα τῶν 60 ἐτῶν.

7. Ὡς πρὸς τὴν πειθαρχικὴν καταδίωξιν ἀπάντων τῶν ἀνωτέρω ὑπαλλήλων καὶ ὑπηρετῶν ἐφαρμόζονται τὰ ἄρθρα 6, 7, 8 καὶ 10 τοῦ περὶ πειθαρχικῆς τιμωρίας τῶν δημοσίων λειτουργῶν νόμου τῆς 14 Μαΐου 1884.—Τὰς πειθαρχικάς ποινὰς ἐπιβάλλουσιν αἱ ἐφορίαι τῶν φυλακῶν, ἐν αἷς φυλακαῖς εὐρίσκονται τοιαῦται, ἄλλως οἱ ἀρμόδιοι νομάρχαι ἢ ἐπαρχοί, προκειμένου περὶ φυλακῶν καταδίκων, καὶ οἱ εἰσαγγελεῖς, προκειμένου περὶ ἐξεταστικῶν φυλακῶν. — Τοὺς ἀρχιφύλακας ἢ φύλακας τῶν φυλακῶν, δύνανται νὰ τιμωρήσωσι πειθαρχικῶς καὶ οἱ προϊστάμενοι αὐτῶν διευθύνται ἢ ἐπιστάται.

8. Ὡς πρὸς τὴν παῦσιν τῶν ὑπαλλήλων καὶ ὑπηρετῶν τῶν φυλακῶν ἰσχύουσιν αἱ διατάξεις τῶν ἄρθρων 12, 13 ἐδ. 2 καὶ 17 τοῦ μνησθέντος περὶ προσόντων κ. τ. λ. νόμου τῆς 14 Μαΐου 1884. Ἀλλ' ἐκτὸς τούτων δύνανται νὰ παυθῶσι καὶ ἐπὶ τῇ βάσει ἡτιολογημένων προτάσεων τῶν ἐφοριῶν τῶν φυλακῶν, ἐν αἷς ὑφίστανται τοιαῦται, ἢ τῶν ἀρμοσίων νομαρχῶν, ἐπαρχῶν ἢ εἰσαγγελεῶν.

9. Ὁ ἀπὸ 19 Ἀπριλίου 1884 ΑΡΠΗ' νόμος περὶ διαιρέσεως καὶ διοικήσεως τῶν φυλακῶν, καὶ πᾶσα ἄλλη ἀντιβαίνουσα εἰς τὸν παρόντα νόμον ἐιάταξις καταργεῦνται, εἰ δὲ δυνάμει τοῦ καταργουμένου νόμου ὁρισμένοι ὑπαλλήλοι καὶ ὑπηρεταὶ θεωροῦνται αὐτοδικαίως πεπαυμένοι ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος νόμου, καὶ ἂν δὲν εἰδοποιθῶσι περὶ τῆς ἀπολύσεως. Αἱ δὲ κατὰ τὸν καταργούμενον νόμον βαθμολογίαι αὐτῶν δὲν λαμβάνονται ὑπ' ὄψει δι' ἐτέρους κλάδους ὑπηρεσίας.

* Ἡ περικοπή διορίζονται—δημαστυνόμοι, κατηργήθη ὑπὸ τοῦ Νόμου ΑΦΚ' 1887.

Νόμος ΑΤΔ' 21 Δεκεμ. 1885. Περί μεταρρυθμίσεως τοῦ ΑΣΝΖ' νόμου περί φυλακῶν ἐν γένει καὶ τῆς διοικήσεως αὐτῶν.

Δύναται νὰ ἐπιτραπῇ διὰ Β.Δ. ἡ ἐν μέρει ἐφαρμογὴ τῶν διατάξεων τοῦ ἀπὸ 31 Δεκεμβρίου 1836 περί σωφρονιστικῶν φυλακῶν Β. Δ. καὶ ἐν ἐπανορθωτικαῖς φυλακαῖς, ἐν αἷς, ἐν τειαυτῇ περιπτώσει, δύναται νὰ κρατῶνται κατὰδικαι, ἐκτίοντες ὑπόλοιπον ποινῆς μέχρι πέντε ἐτῶν.* Ὁ μισθὸς τοῦ παρὰ τῷ σωφρονιστηρίῳ Αἰγίνης ἱατροῦ δύναται νὰ αὐξηθῇ διὰ Β.Δ. μέχρι δραχ. 100. — Αἱ ἀντιβαίνουσαι εἰς τὸν παρόντα νόμον διατάξεις τοῦ περί φυλακῶν ἐν γένει καὶ τῆς διοικήσεως αὐτῶν ΑΣΝΖ' νόμου τῆς 26 Ἰουλίου 1885 καταργεῦνται.

Νόμος ΑΦΚ' ** τῆς 28 Μαΐου 1887. Περί φυλακῶν.

1. Ἡ ἀνωτάτη διοίκησις καὶ ἐπιτήρησις τῶν φυλακῶν ἐν γένει ἀνατίθεται εἰς τὸ ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης Ὑπουργεῖον. Ἐκ τῶν ὑπαλλήλων τῶν φυλακῶν οἱ μὲν ἔχοντες τὸν βαθμὸν ὑπουργικῆς γραμματέως διορίζονται διὰ Β.Δ. ἐπὶ τῇ προτάσει τοῦ ὑπουργοῦ, οἱ δὲ κατωτέρου βαθμοῦ καὶ προσέτι οἱ ἱατροί, οἱ ἱερεῖς, οἱ φύλακες καὶ οἱ ὑπηρεταὶ δι' ἀποφάσεως τοῦ ὑπουργοῦ. — Ὁ ὅρκος τῆς ὑπηρεσίας δίδεται ὑπὸ μὲν τῶν διευθυντῶν τῶν σωφρονιστηρίων ἐνώπιον τοῦ πρωτοδικείου, ὑπὸ δὲ τῶν ἐπιστατῶν τῶν φυλακῶν ἐνώπιον τοῦ εἰσαγγελέως τῶν πρωτοδικῶν, καὶ ὑπὸ τῶν φυλάκων καὶ ὑπηρετῶν ἐνώπιον τοῦ οἰκείου διευθυντοῦ ἢ ἐπιστάτου.

2. Συνιστάται ἐν τῷ Ὑπουργείῳ τῆς Δικαιοσύνης θέσις ἀγενικοῦ ἐπιθεωρητοῦ τῶν φυλακῶν ἔχοντος τὸν βαθμὸν καὶ τὸν μισθὸν εἰσαγγελέως παρ' ἐφέταις καὶ διοριζομένου ἐπὶ πενταετίαν. Διορίζεται δὲ ἐν τῇ θέσει ταύτῃ ὁ ἔχων τοῦλάχιστον τὰ προσόντα ἐφέτου. Εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ γενικοῦ ἐπιθεωρητοῦ τῶν φυλακῶν ὑπηρετοῦσιν εἰς ὑπουργικὸς γραμματεὺς καὶ

* Β. Δ. 10 Ἰαν. 1886.

** Ἐφημ. Κυβερν. 1887 σελ. 517.

οὗο γραφεῖς ἐκ τῶν διατελούντων ἐν τῷ Ὑπουργείῳ τῆς Δικαιοσύνης εἰς τὸ προσωπικὸν τοῦ ὁποῖου προστίθενται εἰς γραμματεὺς α' τάξεως, καὶ εἰς γραφεὺς α' τάξεως. — Ἐν ἀπουσίᾳ ἢ κωλύματι τοῦ γενικοῦ ἐπιθεωρητοῦ διευθύνει τὴν ὑπηρεσίαν αὐτοῦ εἰς τῶν ἄλλων ἀνωτέρων ὑπαλλήλων τοῦ Ὑπουργείου ὁριζόμενος ὑπὸ τοῦ ὑπουργοῦ.

3. Εἰς τὸν γενικὸν ἐπιθεωρητὴν ἀνατίθεται ἡ ἐποπτεία τῶν πεινικῶν καὶ ἐξεταστικῶν φυλακῶν τοῦ Κράτους καὶ τῶν διὰ τὰ χρέη κρατουμένων. — Αἱ ἐφορεῖαι τῶν φυλακῶν, αἱ διοικητικαὶ ἀρχαὶ καὶ οἱ εἰσαγγελεῖς ὑποβάλλουσι δι' αὐτοῦ εἰς τὴν ἀπόφασιν καὶ ἐγκρίσιν τοῦ ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης Ὑπουργοῦ τὰς περὶ διοικήσεως καὶ βελτιώσεως τῶν φυλακῶν καὶ περὶ τῶν ἀπανῶν ἐκθέσεις καὶ προτάσεις αὐτῶν καὶ τὰς παρ' αὐτῶν ἐκδιδόμενας περὶ τῆς ἐσωτερικῆς ἐν ταῖς φυλακαῖς τάξεως ὁδηγίας.* — Αἱ περὶ διορισμοῦ καὶ παύσεως τῶν ὑπαλλήλων ἐν γένει καὶ τῶν ὑπηρετῶν τῶν φυλακῶν προτάσεις εἰσηγοῦνται εἰς τὸν ὑπουργὸν ὑπὸ τοῦ ἐπιθεωρητοῦ τῶν φυλακῶν. — Ὁ γενικὸς ἐπιθεωρητὴς ὀφείλει κατὰ διετίαν νὰ ἐπισκέπτηται ἀπασας τὰς φυλακὰς τοῦ Κράτους καὶ νὰ ὑποβάλλῃ εἰς τὸν ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης ὑπουργὸν ἐκθέσεις περὶ τῆς καταστάσεως αὐτῶν καὶ προτάσεις περὶ τῶν ἀναγκαίων βελτιώσεων καὶ μεταρρυθμίσεων καὶ περὶ παντὸς ὅτι ἀνάγεται εἰς τὴν ἐσωτερικὴν αὐτῶν διοίκησιν. Τεταῦται ἐπισκέψεις καὶ ἐπιθεωρήσεις ἐνεργοῦνται παρ' αὐτοῦ καὶ ἐκτάκτως, κατὰ τὰς παρουσιαζομένας ἀνάγκας, κατ' ἐντολὴν τοῦ ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης ὑπουργοῦ.

4. Ὁ γενικὸς ἐπιθεωρητὴς τῶν φυλακῶν ἐκδίδει τὰς ἀναγκαῖας ὁδηγίας πρὸς ἐφαρμογὴν εἴτε ἐν συνόλῳ εἴτε ἐν μέρει τῶν διατάξεων τοῦ ἀπὸ 31 Δεκεμβρίου 1836 Β. Διατάγματος περὶ σωφρονιστικῆς φυλακῆς, ἀναλόγως τῶν μέσων καὶ τῶν εὐκολιῶν, ἃς παρέχει ἕκαστον κατάστημα φυλακῶν. Οὐδέμια μεταγωγὴ κατακίτου ἀπὸ μιᾶς εἰς ἄλλην φυλακὴν ἐνεργεῖται ἄνευ ἐγκρίσεως αὐτοῦ.**

* Ἐγκύκλιος 10 Ὀκτ. 1892.

** Ἐγκύκλιος 25 Σεπτ. 1892—7 Σεπτ. 1885—11 Ὀκτ. 1892—

5. Ὁ γενικός ἐπιθεωρητὴς τῶν φυλακῶν ἔχει καὶ τὴν ἀπονεμεμένην διὰ τοῦ περὶ σωφρονιστικῆς φυλακῆς διατάγμα-
τος τῆς 31 Δεκεμβρίου 1836, τῶν ἀρθρῶν 557—560 τῆς ποι-
νικῆς δικονομίας καὶ τοῦ ἀρθροῦ 7 τοῦ ἀπὸ 26 Ἰουλίου 1885
ΑΣΝΖ νόμου ἐξουσίαν εἰς τὰς ἐφορίας τῶν φυλακῶν, τοὺς νο-
μάρχας, τοὺς εἰσαγγελεῖς καὶ τοὺς διευθυντὰς τῶν φυλακῶν,
ἢ καὶ ὅττοι ἀσχοῦσιν ἀπ' εὐθείας.

6. Ἡ ὑπηρεσία τοῦ ποινολογίου ἀνατίθεται εἰς τὸν γενι-
κὸν ἐπιθεωρητὴν τῶν φυλακῶν· θέλουσι δὲ παραδεθῇ αὐτῷ ὑπὸ
τοῦ παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ εἰσαγγελέως πάντα τὰ εἰς τὴν
ὑπηρεσίαν ταύτην ἀνήκοντα ἐγγράφα καὶ εἰς αὐτὸν θέλουσιν
ὑποβάλλεσθαι τοῦ λοιποῦ αἱ περιλήψεις τῶν καταδικαστικῶν
ἀποφάσεων, κατὰ τὰ ὀριζόμενα διὰ τῶν ἀπὸ 27 Μαΐου 1871
καὶ 17 Ὀκτωβρίου 1872 Β. Διαταγμάτων καὶ τῶν πρὸς ἐκ-
τέλεσιν αὐτῶν ἐκδιδομένων ὁδηγίων.

7. Τοῦ ἀρθροῦ 6 τοῦ ἀπὸ 26 Ἰουλίου 1885 ΑΣΝΖ νό-
μου ἀπαλείφεται ἡ τελευταία περίσδος ἀπὸ τῆς λέξεως «διορι-
ζονται» μέχρι τῆς λέξεως «δημαστυνόμοι». — Πλὴν δὲ τῶν ἐν
τῷ ἀρθρῷ τούτῳ ὀριζομένων διορίζεται διευθυντὴς σωφρονιστη-
ρίου, ἐπὶ τῇ προτάσει τοῦ γενικοῦ διευθυντοῦ τῶν φυλακῶν,
καὶ ὁ ἔχων διπλωμα τῆς νομικῆς ἢ τῆς ἱατρικῆς σχολῆς τοῦ
ἐθνικοῦ ἢ ξένου Πανεπιστημίου ἢ τῆς πρῶτης Ἰονίου Ἀκαδη-
μίας καὶ ἐπὶ τριετίαν μετελθὼν τὸν δικηγόρον ἢ τὸν ἱατρόν.

8. Αἱ ἐγερθεῖσαι ἐν Ἀθήναις δαπάναις τοῦ Ἀνδρέου Σουγ-
γραῦ φυλακαὶ τάσσονται εἰς τὴν τάξιν τῶν σωφρονιστηρίων,
ἐφαρμόζονται δὲ περὶ τοῦ προσωπικοῦ αὐτῶν τὰ ὀριζόμενα ἐν
τῷ ἀρθρῷ 4 τοῦ ΑΣΝΖ νόμου περὶ σωφρονιστηρίου Κερκύ-
ρας. Ὁ μισθὸς τοῦ ἱατροῦ ὀρίζεται εἰς δραχ. 150 κατὰ μῆνα,
διορίζονται δὲ, ἐπὶ τῇ προτάσει αὐτοῦ, καὶ δύο νοσοκόμοι ἐπὶ
μισθῷ δραχ. 80 κατὰ μῆνα. — Ὁ γενικός ἐπιθεωρητὴς τῶν
φυλακῶν ἔχει τὴν ἄμεσον καὶ διαρκῆ ἐποπτείαν τοῦ σωφρονι-
στηρίου τούτου, ὁ δὲ διευθυντὴς συμμεροφροῦται ἀκριβῶς πρὸς
τὰς ὁδηγίας αὐτοῦ.

17 Νοεμ. 1892—29 Σεπτ. 1893—11 Ὀκτ. 1893—13 Ἀπρὶλ. 1893
—22 Ἰουν. 1893.

9. Τὸ προσωπικὸν τοῦ ἐπὶ τῶν Ἑσωτερικῶν Ὑπουργείου ἐλαττοῦται κατὰ ἓνα τμηματάρχην καὶ δύο ὑπουργικοὺς γραμματεῖς πρώτης τάξεως.

10. Αἱ διατάξεις τοῦ παρόντος νόμου ἰσχύουσιν ἀπὸ τῆς 1 Ἰανουαρίου 1888, ἀφ' ἧς καταργεῖται καὶ πᾶσα διάταξις ἀντικειμένη εἰς αὐτάς. Ὁ γενικὸς διευθυντὴς τῶν φυλακῶν δύναται νὰ διορισθῇ καὶ πρότερον, ἀλλὰ τὰ καθήκοντα αὐτοῦ περιορίζονται διὰ τὸ ἐνέστωις ἔτις εἰς τὴν ὀργάνωσιν τῶν σωφρονιστικῶν φυλακῶν Συγγροῦ καὶ εἰς τὴν προπαρασκευαστικὴν πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ παρόντος νόμου ἐργασίαν.

Νόμος ΑΦΙΗ' 27 Μαΐου 1887. *Περὶ τῆς ἐν μέρει τροποποιήσεως τοῦ ἀρθρου 4 τοῦ νόμου ΑΣΝΖ' περὶ φυλακῶν ἐν γένει καὶ τῆς διοικήσεως αὐτῶν.

Ἐν ταῖς σωφρονιστικαῖς φυλακαῖς Αἰγίνης διορίζεται διευθυντὴς ἐπὶ βαθμῶ ὑπουργικοῦ γραμματέως 6' τάξεως καὶ μηνιαίῳ μισθῷ δραχμῶν 150, τροποποιουμένου κατὰ τοῦτο τοῦ ἀρθρου 4 τοῦ νόμου ΑΣΝΖ' περὶ φυλακῶν ἐν γένει καὶ τῆς διοικήσεως αὐτῶν.

Νόμος ΒΥΚΒ' τῆς 16 Ἀπριλίου 1896. Περὶ τοῦ Ἑφηβείου Ἀβέρωφ.

1. Τὸ παρὰ τῆς Α. Μεγαλειότητος τῆς Βασιλίσσης Ὀλγας, ὡς πρεσβόρου τῆς ἐν Χριστῷ Ἀδελφότητος, δωρηθὲν τῇ Κυβερνήσει τῆς Ἑλλάδος Ἑφηβείον Ἀβέρωφ, ὅπερ ὡκοδόμηθη δαπάναις τοῦ φιλοπάτριδος Γεωργίου Ἀβέρωφ καὶ ἐδωρήθη ὑπ' αὐτοῦ τῇ Α. Μεγαλειότητι τῇ Βασιλίσσει ἐπὶ ταῖς ἐορταῖς τῶν ἀργυρῶν γάμων τοῦ Βασιλέως Γεωργίου καὶ τῆς Βασιλίσσης Ὀλγας, τάσσεται εἰς τὴν τάξιν τῶν σωφρονιστικῶν φυλακῶν τοῦ Κράτους.

2. Ἀνήλικοι μὴ ὑπερβάντες τὸ 18 ἔτος τῆς ἡλικίας αὐτῶν, καταδικασθέντες δὲ εἰς ἐγκληματικὴν ἢ ἐπανορθωτικὴν

* Ἐφ.μ. Κυβερν. 1885, II σελ. 441.

ποινὴν φυλακίσεως πλέον τοῦ μηνὸς ἐκτίνουν τὴν ποινὴν αὐτῶν ἐν τῷ Σωφρονιστηρίῳ τούτῳ, ὑποβαλλόμενοι εἰς αὐστηρὰν πειθαρχίαν ὑπὸ τὸ σύστημα, κατὰ μὲν τὴν ἡμέραν συμβιώσεως, κατὰ δὲ τὴν νύκτα ἀπομονώσεως, ἀλλ' εἰ κηρυχθέντες ὑπὸ τῆς ἐφορευτικῆς ἐπιτροπῆς ἀδιόρθωτοι ὑποβάλλονται εἰς πλήρη ἀπομόνωσιν, μὴ δυναμένην νὰ ὑπερβῇ τὸν μῆνα. — Οἱ ἐν τῷ σωφρονιστηρίῳ ἀνήλικοι διδάσκονται τὰ τῆς πρωτοβαθμίου ἐκπαιδεύσεως μαθήματα, ἐκμανθάνοντες ὑποχρεωτικῶς βιοποριστικὸν ἐπάγγελμα κατὰ τὰ προηγούμενα καὶ τὰς κλίσεις αὐτῶν.

3. Ἡ δικίκασις τοῦ Ἐφηβείου Ἀθέρωφ ἀνατίθεται εἰς ἐφορείαν· αὕτη δὲ ἀποτελεῖται ὑπὸ τοῦ Εἰσαγγελέως καὶ τοῦ Ἀντιπροέδρου τοῦ Ἀρείου Πάγου, τοῦ Εἰσαγγελέως τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν, τοῦ Νομάρχου Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας, τοῦ τμηματάρχου τοῦ Ὑπουργείου τῆς Δικαιοσύνης, τοῦ τμήματος τῶν φυλακῶν, καὶ ἐνὸς ἐτέρου μέλους, διοριζομένου διὰ Β. διατάγματος τῇ προτάσει τοῦ ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης Ὑπουργοῦ, μετὰ γνώμης τῆς ἐν Χριστῷ Ἀδελφότητος. — Τῆς Ἐφορείας ἀποφασίζούσης κατὰ πλειονοψηφίαν, προσδρῦει ὁ Εἰσαγγελεὺς τοῦ Ἀρείου Πάγου. — Ὑπὸ τὴν ἐφορείαν ἐγκαθίσταται καὶ ἐπιτηρητικὴ ἐπιτροπὴ, ἀποτελούμενη ἐκ τῶν μελῶν τῆς ἐν Χριστῷ Ἀδελφότητος, ἧς τὰ καθήκοντα θέλουσι κανονισθῇ διὰ Β. διατάγματος.

4. Ἡ ἐφορεία ἐπισκέπτεται δις τοῦ μηνὸς τὸ σωφρονιστήριον καὶ ἐπιβλέπει ἂν ἐφαρμόζεται ὁ νόμος καὶ ὁ ἐσωτερικὸς κανονισμὸς τοῦ Σωφρονιστηρίου, καὶ ὑποβάλλει εἰς τὸν διευθυντὴν τὴν περὶ τούτου γνώμην αὐτῆς, εἰς δὲ τὸν Ὑπουργὸν τῆς Δικαιοσύνης ἐκθεσιν κατὰ μῆνα περὶ τῆς καταστάσεως τοῦ Σωφρονιστηρίου, ὑποδεικνύουσα τὰς τυχόν παρουσιαζομένας ἐλλείψεις.

5. Οἱ Εἰσαγγελεῖς τοῦ Κράτους ὀφείλουσιν, ὅμα καταδικαστικὴ ἀπόφασις καταστῇ ἀμετάκλητος, νὰ πέμπωσι τὸν καταδικασθέντα ἀνήλικον εἰς τὸ ἐν Ἀθήναις Ἐφηβεῖον Ἀθέρωφ καὶ ἀντίγραφον τῆς καταδικαστικῆς ἀποφάσεως, νὰ εἰδοποιῶσι δὲ περὶ τούτου καὶ τὸ Ὑπουργεῖον τῆς Δικαιοσύνης.

6. Ἀνήλικοι, μὴ ὑπερβάντες τὸ 18 ἔτος τῆς ἡλικίας αὐτῶν

καὶ καταδικασθέντες εἰς φυλάκισιν ἑλαττον τοῦ μηνός, ἐκτί-
νουσι τὴν ποινὴν ἐν ταῖς φυλακαῖς τῶν υποδίκων καὶ εἰς χωρι-
στὸν ὀωμάτιον, πλην τῶν καταδικασθέντων δι' ἀποφάσεως τῶν
ἐν Ἀθήναις ποινικῶν δικαστηρίων, εἴτινες ἐκτίνουσι τὴν ποι-
νὴν αὐτῶν ἐν τῷ Ἐφηβείῳ.

7. Οἱ ἐν τῷ Σωφρονιστηρίῳ ἐκτίνοντες τὴν ποινὴν αὐτῶν
ἀνήλικοι, ὑπερβάντες τὸ 18 ἔτος τῆς ἡλικίας, πέμπονται εἰς
ἕτερον ἐντελῶς κεχωρισμένον τμήμα τῶν αὐτῶν φυλακῶν,
ὅπως διανύσωσι τὸ ὑπόλοιπον τῆς ποινῆς αὐτῶν. Ἐν τῷ αὐτῷ
τοῦ Σωφρονιστηρίου τμήματι ἐκτίνουσι τὴν ποινὴν αὐτῶν καὶ
οἱ καταδικασθέντες ἀνήλικοι, οἱ ὑπερβάντες τὸ 18 ἔτος τῆς
ἡλικίας αὐτῶν, ἐὰν κατεδικάσθησαν εἰς φυλάκισιν ἐλάσσονα τῶν
τριῶν ἐτῶν, δι' ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις ποινικῶν δικα-
στηρίων.

*8. Τὰ ἐκ τῆς ἐργασίας τῶν ἐν τῷ Ἐφηβείῳ καταδίκων
εἰσπραττόμενα χρήματα ἀνήκουσι κατὰ τὸ ἡμισυ εἰς τὸ Κρά-
τος καὶ κατὰ τὸ ἕτερον ἡμισυ εἰς τὸν κατάδικον.

Τὸ εἰς τὸ Κράτος ἀνήκον ποσὸν κατατίθεται εἰς τινὰ τῶν
ἐν Ἀθήναις Τραπεζῶν εἰς πρώτην ἀναζήτησιν καὶ χρησιμεύει
εἰς ἀποκλειστικὴν χρῆσιν τοῦ Ἐφηβείου, ὀριζομένην ὑπὸ τῆς
Ἐφορίας τούτου. Διὰ Β. Διατάγματος κανονίζεται ὁ τρόπος
τῆς ἀναλήψεως καὶ διαχειρίσεως τῶν χρημάτων.

Ἐπίσης τὸ εἰς τὸν κατάδικον ἀνήκον ποσὸν κατατίθεται,
ἅμα συμπληρωθῇ κατ' ἀνώτατον ὅρον τὸ ποσὸν 20 δραχμῶν,
εἰς τινὰ τῶν ἐν Ἀθήναις Τραπεζῶν εἰς πρώτην ἀναζήτησιν,
ὀνομαστί δι' ἑκάστον κατάδικον. Τὸ ποσὸν τοῦτο ἀποδίδεται εἰς
τὸν κατάδικον μετὰ τὴν ἀπότισιν τῆς ποινῆς, δύναται ὅμως
καὶ πρὸ τούτου νὰ δοθῇ μέχρι τοῦ 1)2 εἰς τὴν εἰκογένειαν αὐ-
τοῦ, κατ' αἰτήσιν του καὶ μετὰ ἔγκρισιν τῆς Ἐφορίας τῶν
φυλακῶν.

9. Τὸ προσωπικὸν τοῦ Σωφρονιστηρίου σύγκειται ἐκ τῶν
ἐξῆς: Ἐξ ἐνὸς Διευθυντοῦ, ἔχοντος βαθμὸν τμηματάρχου Β'

* Τὸ ἄρθρ. 8 δημοσιεύεται ὡς ἐτροποποιήθη ὑπὸ τοῦ Νόμ. ΒΥΚΘ' τῆς 5 [6] Ἀπριλ. 1900. Περὶ τροποποιήσεως τοῦ ἄρθρ. 8 τοῦ ΒΥΚΒ' Νόμου περὶ Ἐφηβείου Ἀδέρωφ.

τάξεως ἐπὶ μηνιαίῳ μισθῷ δραχμῶν 300. Ἐξ ἐνὸς ἀρχιφύλακος, ἐπὶ μηνιαίῳ μισθῷ δραχμῶν 150. Ἐξ ἐνὸς λογιστοῦ, ἐκτελοῦντος καὶ χρῆν γραμματέως, ἐπὶ μηνιαίῳ μισθῷ δραχ. 150. Ἐξ ἐνὸς ἱερέως, ὄντος συγχρόνως καὶ διδασκάλου, ἐπὶ μηνιαίῳ μισθῷ δραχμῶν 200. Ἐξ ἐνὸς ἱατροῦ, ἐπὶ μηνιαίῳ μισθῷ δραχμῶν 100. Ἐξ ἐξ φυλάκων ἐπὶ μηνιαίῳ μισθῷ δραχμῶν 70. Ἐκ 3 τεχνουργῶν ἐπὶ μηνιαίῳ μισθῷ δραχμῶν 70. Ἐξ ἐνὸς κηπουροῦ ἐπὶ μηνιαίῳ μισθῷ δραχμῶν 60. Ἐξ ἐνὸς μαγειροῦ ἐπὶ μηνιαίῳ μισθῷ δραχμῶν 70. Ἐξ ἐνὸς κουρέως ἐπὶ μηνιαίῳ μισθῷ δραχμῶν 25. Ἐκ δύο νοσοκόμων ἐπὶ μηνιαίῳ μισθῷ δραχμῶν 70. Ἐξ ἐνὸς ἱματιοφύλακος ἐπὶ μηνιαίῳ μισθῷ δραχ. 70. Ἐκ δύο πλυντριῶν ἐπὶ μηνιαίῳ μισθῷ δραχ. 50.

10. Ἵνα διορισθῇ τις Διευθυντὴς τοῦ Σωφρονιστηρίου, ζέον νὰ ἔχῃ ἡλικίαν τοῦλάχιστον 30 καὶ οὐχὶ μείζονα τῶν 60 ἐτῶν καὶ νὰ φέρῃ δίπλωμα τοῦ Ἐθνικοῦ ἢ ξένου Πανεπιστημίου· δύναται ὅμως νὰ διορισθῇ καὶ ἀνώτερος ἀξιωματικὸς ἐν ἀποστρατείᾳ. — Ἀρχιφύλαξ διορίζεται ὁ ἔχων ἀπολυτήριον Γυμνασίου, δύναται ὅμως νὰ διορισθῇ τοιοῦτος καὶ κατώτερος μὴ ἐν ἐνεργείᾳ ἀξιωματικὸς, ἢ καὶ ἐπὶ δεκαετίαν ὑπηρετήσας συνεχῶς ἐν τῷ Σωφρονιστηρίῳ ὡς φύλαξ. — Ὁ διορισθησόμενος ὡς ἀρχιφύλαξ δέον νὰ ἔχῃ ἡλικίαν 30 ἕως 50 ἐτῶν. Λογιστὴ διορίζεται ὁ ἔχων ἀπολυτήριον Γυμνασίου καὶ γνώσεις διπλογραφίας ἢ καταστιχογραφίας. — Ὁ ἱερεὺς τοῦ Σωφρονιστηρίου δέον νὰ ᾖ προλύτης τῆς Θεολογίας ἢ διδάκτωρ τῆς φιλοσοφίας διακούσας τὰ μαθήματα τῆς Θεολογίας. — Φύλακες ἐν τῷ Σωφρονιστηρίῳ διορίζονται οἱ ἀφυπηρέτησαντες ἐκ τῶν τάξεων τοῦ στρατοῦ ὑπαξιωματικοί, φέροντες ἀφεισὶν διαγωγῆς ἐξαίρετου ἢ ἀμέμπτου καὶ γνωρίζοντες ἀνάγνωσιν καὶ γραφήν, ὡς καὶ τὰς τέσσαρας πράξεις τῆς ἀριθμητικῆς, ἔχοντες δὲ ἡλικίαν 30 ἕως 50 ἐτῶν· μετὰ πενταετὴ εὐδόκιμον ὑπηρεσίαν, τῇ προτάσει τῆς Ἐφορείας, ἢ μισθοδοσία τῶν φυλάκων δύναται ν' αὐξηθῇ κατὰ δέκα δραχμάς· ἐφεξῆς δὲ ἀνὰ ἐκάστην τριετίαν κατὰ δέκα ἐπίσης δραχμάς, μέχρι τῆς συμπληρώσεως τοῦ ἀνωτάτου ὅριου τοῦ μισθοῦ τῶν δραχμῶν 100 κατὰ μῆνα. — Οἱ νοσοκόμοι δέον νὰ ἔχωσιν ὑπηρετήσαι ἐν τινι δημοσίῳ ἢ ἰδιωτικῷ νοσοκομείῳ ἐπὶ τινα χρόνον.

11. Ὁ Διευθυντής, ὁ ἱερεὺς καὶ ὁ λογιστὴς τοῦ Σωφρονιστηρίου διεξίενται καὶ ἀπελύονται διὰ Β. διατάγματος, προτάσει τῆς Ἐφορείας, τὸ δὲ λοιπὸν προσωπικὸν δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Δικαιοσύνης, προτάσει τῆς αὐτῆς Ἐφορείας.

12. Ἡ ὄρκισις τοῦ μὲν Διευθυντοῦ, ἱερέως καὶ Λογιστοῦ γίνεται ἐνώπιον τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Δικαιοσύνης, τοῦ δὲ λοιποῦ προσωπικοῦ ἐνώπιον τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ Σωφρονιστηρίου.

13. Ἡ τροφοδοσία τῶν καταδικῶν εἶναι ἡ αὐτὴ πρὸς τὴν ἰριζομένην ἐν τῷ Β. διατάγματι τῆς 31 Δεκεμβρίου 1836 καὶ διὰ τὰ λοιπὰ Σωφρονιστήρια τοῦ Κράτους.

14. Διὰ Β. διατάγματος κανονισθῶσιν τὰ δικαιώματα καὶ τὰ καθήκοντα τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ Σωφρονιστηρίου, τὰ περὶ πειθαρχίας καὶ τὰ περὶ ἐσωτερικῆς λειτουργίας τοῦ Σωφρονιστηρίου, ἀναφορικῶς πρὸς τὴν δίκαιαν, τρεφὴν καὶ ἐργασίαν τῶν καταδικῶν, τὰ περὶ προστασίας αὐτῶν μετὰ τὴν ἀπόλυσιν αὐτῶν ἐκ τοῦ Σωφρονιστηρίου καὶ περὶ παντὸς ἄλλου μέτρου, ἀναγκαίου διὰ τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ νόμου τούτου.

15. Ὁ Ὑπουργὸς τῆς Δικαιοσύνης ὀφείλει περὶ τὰς ἀρχὰς Δεκεμβρίου ἐκάστου ἔτους νὰ ὑπεβάλλῃ εἰς τὴν Α. Μ. τὸν Βασιλέα ἐκθεσιν περὶ τῆς λειτουργίας τοῦ Σωφρονιστηρίου.

Νόμος ΒΨΟΓ' τῆς 12 Δεκεμ. 1900. Περί κέντρικων γυναικείων φυλακῶν.

1. Τὸ παρὰ τῆς Α. Μ. τῆς Βασιλίσσης Ὀλγας δωρηθὲν τῷ Ἑλληνικῷ Κράτει κτίριον, ὅπως χρησιμεύσῃ διὰ γυναικείας φυλακῆς, λαμβάνει τὴν ἐπωνυμίαν «Κεντρικαὶ γυναικεῖαι φυλακαί».

2. Ἐν ταῖς φυλακαῖς ταύταις ἀποτίνουσι τὴν ποινὴν αἱ καταδικασθεῖσαι γυναῖκες εἰς ἰσόβια, πρόσκαιρα δεσμὰ, εἰρκτὴν ἢ φυλάκισιν, ἢς τὸ ὑπόλοιπον, μετὰ τὴν ἀφίεσιν τοῦ χρόνου τῆς προφυλάξεως, ὑπερβαίνει τοὺς ἑξ μῆνας. Ἐπίσης καὶ αἱ ὑπὸ τῶν ἐν Ἀθήναις δικαστηρίων καταδικασθεῖσαι καὶ εἰς ποινὴν ἐλάσσονα τῶν ἑξ μηνῶν, ὑπολογιζομένην ἀπὸ τῆς τελευτῆς τῆς καταδικαστικῆς ἀποφάσεως.

Ἐν ταῖς αὐταῖς φυλακαῖς κρατοῦνται αἱ τῆς περιφέρειας τοῦ ῥικαστηρίου τῶν ἐν Ἀθήναις Πλημμελειοδικῶν ὑπόδικαι γυναῖκες.

3. Ἡ ἐργασία ἐν ταῖς φυλακαῖς εἶναι δι' ἀπάσας τὰς καταδικαίους ὑποχρεωτική. Ἐπίσης καὶ ἡ στοιχειώδης παιδείσις εἰς τὰς μικρὰν ἡλικίαν ἔχουσας.*

4. Ἡ διοίκησις τῶν Κεντρικῶν γυναικείων φυλακῶν ἀνατίθεται εἰς ἐφορείαν, ἀποτελουμένην ὑπὸ τοῦ εἰσαγγελέως καὶ τοῦ ἀντιπροέδρου τοῦ Ἀρείου Πάγου, τοῦ εἰσαγγελέως τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν, τοῦ εἰσαγγελέως τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν, τοῦ γενικοῦ γραμματέως τοῦ Ὑπουργείου τῆς Δικαιοσύνης, ἢ τοῦ ἀρχαιοτέρου τμηματάρχου τοῦ αὐτοῦ Ὑπουργείου, καὶ ἐνὸς ἑτέρου μέλους διοριζομένου διὰ Β. Διατάγματος, τῇ προτάσει τοῦ ἐπὶ τῆς δικαιοσύνης Ὑπουργοῦ, μετὰ γνώμῃ τοῦ ἐν Χριστῷ Ἀδελφότητος.

Τῆς ἐφορείας προεδρεύει ὁ εἰσαγγελεὺς τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἢ τοῦτου κωλυομένου, ὁ κατὰ βαθμὸν ἐπόμενος αὐτῷ ἐκ τῶν μελῶν. Θεωρεῖται δ' αὕτη ἐν ἀπαρτίᾳ, εἰς τὴν εἶναι παρόντα τρία, τοῦλάχιστον, τῶν μελῶν αὐτῆς, καὶ ἀποφασίζει κατὰ πλειοναψηφίαν.

Ὑπὸ τὴν ἐφορείαν ἐγκαθίσταται καὶ γυναικεῖα ἐπιτηρητικὴ ἐπιτροπὴ, ἀποτελουμένη ἐκ τῶν μελῶν τῆς ἐν Χριστῷ Ἀδελφότητος, ἧς τὰ καθήκοντα κανονισθῇσονται διὰ Βασιλικῆς Διατάγματος.

5. Τὰ ἐκ τῆς ἐργασίας τῶν καταδικῶν εἰσπραττόμενα χρήματα ἀνήκουσι κατὰ τὸ ἡμῖς εἰς τὸ Κράτος, ὅπως διατίθενται εἰς τὰς ἀνάγκας τῶν φυλακῶν τούτων, καὶ κατὰ τὸ ἑτέρον ἡμῖς εἰς τὴν κατάδικον.

Κατὰ τὰ λοιπὰ ἐφαρμόζεται ὁ νόμος ΒΨΚΘ' τῆς 6 Ἀπριλίου 1900.

6. Τὸ προσωπικὸν τῶν Κεντρικῶν γυναικείων φυλακῶν ἀποτελεῖται ἐκ τῶν ἑξῆς:

* Ἐφημ. Κυβερν. ἀριθρ. 285 τοῦ 1900.

Ἐκ μιᾶς Διευθυντρίας ἐπὶ μηνιαίῳ μισθῷ δραχμῶν	250
Ἐξ ἑνὸς ἱερέως	» » » » 100
Ἐκ μιᾶς ἀρχιφύλακος	» » » » 150
Ἐκ τριῶν φυλάκων (γυναικῶν) ἐπὶ μηνιαίῳ μισθῷ δραχ.	60
Ἐκ τριῶν φυλάκων τεχνουργῶν	
γυναικῶν	» » » 70
Ἐκ μιᾶς νοσοκόμου	» » » » 70
Ἐκ θυρωρῶν	» » » » 60
Ἐξ ἑνὸς βοηθοῦ δι'	
ἐξωτερικῆν ὑπηρεσίαν	» » » » 60

7. Ὁ λογιστὴς τοῦ Σωφρονιστηρίου Ἀβέριωφ ἐκπληρεῖ τὰ αὐτὰ καθήκοντα καὶ εἰς τὰς κεντρικὰς γυναικεῖας φυλάκας ἐπὶ ἐπιμισθίῳ δραχμῶν 50 κατὰ μῆνα. Διορίζεται δὲ καὶ εἰδικὸς ἱατρός ἐπὶ μηνιαίῳ μισθῷ δραχμῶν 50.

8. Διευθύντρια διορίζεται ἡ ἔχουσα διπλώμα τοῦ Ἀρσκειοῦ ἢ ἄλλου ὁμοταγοῦς διδασκαλείου καὶ ἡλικίαν ἄνω τῶν 40 ἐτῶν.

Ἀρχιφύλαξ καὶ φύλαξ διορίζεται ἡ ἔχουσα ἡλικίαν 30 ἔως 55 ἐτῶν καὶ γινώσκουσα γραφὴν, ἀνάγνωσιν καὶ ἀριθμῆσιν. Νοσοκόμος δὲ ἡ ὑπηρετήσασα ὡς τοιαύτη ἐν τινι δημοσίῳ ἢ ἰδιωτικῷ νοσοκομείῳ ἐπὶ τινα χρόνον.

9. Ἡ Διευθύντρια διορίζεται καὶ παύεται διὰ Β. Διατάγματος προτάσει τῆς ἐφορείας, τὸ δὲ λοιπὸν προσωπικὸν δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Δικαιοσύνης, προτάσει τῆς αὐτῆς ἐφορείας.

10. Ἡ τροφδοσία τῶν καταδίκων εἶναι ἡ αὐτὴ πρὸς τὴν ὑφιστάμενην ἐν τῷ Β. Διατάγματι τῆς 31 Δεκεμβρίου 1836 διὰ τὰ Σωφρονιστήρια τοῦ Κράτους.

Εἰς τοὺς ὑπαλλήλους τῶν φυλάκων χορηγεῖται ἡ αὐτὴ τροφδοσία, δαπάνη τοῦ Δημοσίου.

11. Διὰ Β. Διατάγματος κανονίζονται τὰ καθήκοντα τῆς ἐφορείας τῶν φυλάκων, τῆς ἐπιτηρητικῆς ἐπιτροπῆς, τῆς διευθυντρίας καὶ τοῦ λοιποῦ προσωπικοῦ, τὰ τῆς ὁρίσεως αὐτῶν, τὰ περὶ τῆς πειθαρχίας καὶ ἐσωτερικῆς ἐν γένει λειτουργίας τῶν φυλάκων, ἐν σχέσει πρὸς τὴν ἀσφάλειαν, διαίταν, τροφήν, ἐργασίαν, ἐκπαίδευσιν καὶ μόρφωσιν τῶν καταδίκων, καθὼς καὶ

τὰ περί προστασίας αὐτῶν μετὰ τὴν ἀπόλυσιν ἐκ τῶν φυλακῶν, καὶ ἐν γένει περί παντὸς μέτρου ἀναγκαίου διὰ τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ νόμου τούτου.

12. Ὁ Ὑπουργὸς τῆς Δικαιοσύνης ὀφείλει κατὰ μῆνα Δεκέμβριον ἐκάστου ἔτους νὰ ὑπεβιβάσῃ πρὸς τὴν Αὐτῆς Μεγαλειότητα ἐλθεσιν περί τῆς λειτουργίας τῶν Κεντρικῶν γυναικείων φυλακῶν.

Β. Διάταγμα 23 Αὐγούστου 1885.—Περί ἐκτελέσεως τοῦ περί φυλακῶν ἐν γένει καὶ τῆς διοικήσεως αὐτῶν ΔΣΝΖ' νόμου *

1. Ὁ διορισμὸς τοῦ προσωπικοῦ τῶν ἐπανορθωτικῶν, τῶν ποινικῶν καὶ τῶν σωφρονιστικῶν φυλακῶν ὑπάγεται εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τοῦ ἐπὶ τῶν Ἑσωτερικῶν ** Ὑπουργείου, ὃ δὲ τοῦ προσωπικοῦ τῶν ἐξεταστικῶν φυλακῶν εἰς τὴν τοῦ ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης. Καὶ εἰ μὲν φέροντες βαθμὸν Ὑπουργικοῦ γραμματέως ὑπάλλληλοι διορίζονται διὰ Β. Δ., εἰ δὲ φέροντες κατώτερον βαθμὸν καὶ εἰ μὴ βαθμολογούμενοι διὰ τοῦ νόμου διορίζονται δι' ὑπουργικῆς ἀποφάσεως. — Ἡ ὀρκισις τῶν ὑπαλλήλων τούτων γίνεται, τῶν μὲν ὑπαγομένων εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἑσωτερικῶν ἐνώπιον τοῦ ἀρμοδίου νομάρχου ἢ ἐπαρχου, τῶν δὲ ὑπαγομένων εἰς τὴν τοῦ ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης ἐνώπιον τοῦ ἀρμοδίου παρὰ πρωτοδικαίς εἰσαγγελέως. Οἱ φύλακες καὶ οἱ ὑπηρεταὶ τῶν ἐπανορθωτικῶν καὶ τῶν ποινικῶν, καθὼς καὶ οἱ ὑπηρεταὶ τῶν ἐξεταστικῶν φυλακῶν, ὀρκίζονται ἐνώπιον τῶν προϊσταμένων αὐτῶν διευθυντῶν ἢ ἐπιστατῶν φυλακῶν, οἱ δὲ φύλακες τῶν τελευταίων φυλακῶν ἐνώπιον τοῦ εἰσαγγελέως.

2. Αἱ διατάξεις τῶν ἄρθρων 11—15, 32—34, 36 καὶ 37 τοῦ περί σωφρονιστικῆς φυλακῆς Β. Διατάγμ. ἐπιτρέπουμεν νὰ ἐφαρμόζωνται καὶ ἐν ταῖς ποινικαῖς φυλακαῖς. Τὰ διὰ τῶν ἄρθρων 13, 17, 27 καὶ 36 τοῦ αὐτοῦ διατάγματος καὶ τῶν

* Ἐφημ. Κυβερν. σελ. 325. Ἐπιθι καὶ Νόμον ΑΦΚ' 1887 σχεδὸν ἀντικαθιστῶντα τὸ Διάταγμα κατὰ τὰ ἄρθρ. 1—2.

** Νῦν τῆς Δικαιοσύνης.

ἀρθρων 231, 546, 554 καὶ 562 τῆς Ποινικῆς Δικονομίας ὁριζόμενα καθήκοντα τοῦ ἐπιθεωρητοῦ, τοῦ ἐπὶ τοῦ λογιστικοῦ ὑπαλλήλου, τοῦ ἐπιμελητοῦ καὶ τοῦ ἐπιστάτου ἐκτελοῦσιν οἱ προϊστάμενοι τῶν σωφρονιστηρίων καὶ τῶν φυλακῶν, οἵτινες δύνανται ν' ἀναθέσωσι τινὰ τῶν καθήκοντων τούτων, πλὴν τῶν ἀναφερομένων ἐν τῷ ἄρθρῳ 36 τοῦ διατάγματος καὶ ἰδίως τοῦ ἐπιμελητοῦ, ὁ μὲν διευθυντὴς τοῦ Σωφρονιστηρίου Κερκύρας εἰς τὸν γραφεὰ αὐτοῦ, οἱ δὲ λοιποὶ εἰς τοὺς ἀρχιφύλακας ἢ φύλακας.

3. Οἱ ἀρχιφύλακες καὶ οἱ φύλακες ἐκτελοῦσι τὴν ἐσωτερικὴν ὑπηρεσίαν τῆς διοικήσεως καὶ ἀστυνομίας τῶν σωφρονιστηρίων καὶ τῶν φυλακῶν κατὰ τὰς διατάγας τῶν διευθυντῶν καὶ τῶν ἐπιστάτων αὐτῶν. Εἰς τὸν ἀρχιφύλακα δὲ ἀνατίθεται καὶ ἡ ἐπιμέλεια τῆς διαφυλάξεως τῶν σκευῶν καὶ τῶν ἐπιπλῶν τοῦ καταστήματος καὶ τῶν τυχόν ἐπὶ τούτῳ κατατεθειμένων πραγμάτων τῶν κρατουμένων, τὰ ὅποια ὀφείλουσι νὰ προσλαμβάνωσι καὶ παραδίδωσιν ἐν καιρῷ ἐπὶ ἀποδείξει. Ἐν ταῖς ἐξεταστικαῖς φυλακαῖς τὰ χρέη ταῦτα ἐκτελοῦσιν οἱ ἐπιστάται αὐτῶν. Οἱ ἀρχιφύλακες καὶ οἱ φύλακες τῶν σωφρονιστηρίων καὶ τῶν φυλακῶν, καθὼς καὶ αἱ ἐπιστάτριαι τῶν γυναικείων φυλακῶν ὀφείλουσι καὶ νὰ διανυκτερεύωσιν ἐν αὐταῖς, οἱ δὲ διευθυνταὶ καὶ οἱ ἐπιστάται δύνανται νὰ κατεικῶσιν ἐκτὸς τῶν καταστημάτων τούτων.

4. Πρὸς διατροφήν τῶν ἐν τοῖς σωφρονιστηρίοις ἐνδεῶν ὑποδίκων καὶ καταδίκων χρηγοῦνται ἡμερησίως ἐκ τοῦ δημοσίου 300 δράμια ἄρτου δευτέρας ποιότητος καὶ ὅσα ἀξίας λεπτά. * Ὡσαύτως δὲ τὰ ἐξόδα τῆς πλύσεως τῶν ἐνδυμάτων αὐτῶν, τὰ ὅποια οὐκ δύνανται νὰ ὑπερβῶσι τὴν δραχμὴν κατὰ μῆνα. Ἡ προμήθεια τοῦ ἄρτου καὶ ἡ ἐργασία τῆς πλύσεως διατεθήσονται διὰ μειοληπτικῆς δημοπρασίας. ** — Πρὸς νοσήλευσιν τῶν ἀσθενούντων ἐκ τῶν ὑποδίκων τε καὶ καταδίκων

* Ἰδὲ Ἑγκ. 4 Δεκ. 1890.

** Ἰδὲ Ἑγκ. 5 Αὐγ. 1892. Ἑγκ. 1 Αὐγ. 1888. Ἑγκ. 17 Νοεμ. 1893. Ἑγκ. 7 Ἰουνίου 1893. Ἑγκ. 10 Μαΐου 1893.

δύνανται διὰ κοινῆς ἀμφοτέρων τῶν Ὑπουργείων* — προκειμένου περὶ φυλακῶν ἀπὸ κοινοῦ συντηρουμένων—ἢ δι' εἰδικῆς ἐκάστου—προκειμένου περὶ εἰδικῆς φυλακῆς—ἀποφάσεως νὰ συσταθῶσι θεραπευτήρια ἐντὸς τῶν καταστημάτων τῶν φυλακῶν καὶ ἐν τῷ σωφρονιστηρίῳ Αἰγίνης. Τὰ δὲ περὶ διατηρήσεως τῶν θεραπευτηρίων κανονίζονται δι' ὑπουργικῆς ἀποφάσεως.

Β. Διάταγμα 10 Ἰαν 1886. Περὶ ἐφαρμογῆς καὶ ἐν ταῖς ἐπανορθωτικαῖς φυλακαῖς τοῦ περὶ σωφρονιστικῶν φυλακῶν Β. Δ. τῆς 31 Δεκεμβρίου 1836 καὶ περὶ συντηρήσεως τῶν ὑποδίκων καὶ καταδικῶν ἐν γένει.**

1. Ἐπιτρέπομεν τὴν ἐν μέρει ἐφαρμογὴν τῶν διατάξεων τοῦ περὶ σωφρονιστικῶν φυλακῶν Β. Διατάγματος τῆς 31 Δεκεμβρίου 1836 καὶ ἐν ταῖς ἐπανορθωτικαῖς φυλακαῖς Χαλκίδος, Λαμίας, Ἀμφίσης, Βόλου, Τρικκάλων, Καρδίτσας, Ἀρτης, Μεσολογγίου, Λευκάδος, Πατρῶν, Πύργου, Ναυπλίου, Κυπαρισσίας, Καλαμῶν, Σπάρτης, Τριπόλεως, Κερκύρας καὶ Σύρου, συμφώνως τῷ ἡμετέρῳ διατάγματι τῆς 23 Αὐγ. 1885.

2. Ἡ συντήρησις τῶν ὑποδίκων καὶ καταδικῶν ἐν τοῖς σωφρονιστηρίοις Κερκύρας, Κεφαλληνίας καὶ Ζακύνθου ἐξακολουθήσει ἐνεργουμένη κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ Β. Διατάγματος τῆς 31 Δεκεμβρίου 1836.

3. Ἡ συντήρησις τῶν ἐνδεῶν ἐκ τῶν ἐν ταῖς λοιπαῖς τοῦ Κράτους φυλακαῖς ἐν γένει κρατουμένων ὑποδίκων τε καὶ καταδικῶν ἐξακολουθήσει ἐνεργουμένη ὡς καὶ μέχρι τοῦδε, συνφῶν τῷ ἄρθρῳ 4ῳ τοῦ ἡμετέρου διατάγματος τῆς 23 Αὐγούστου 1885.

* Νῦν μόνον τοῦ τῆς Δικαιοσύνης.

** Ἐφ. Κυβερν. 1886 σελ. 37.

Β. Διάταγμα 30 Σεπτεμ. 1892. Περί ἀναθέσεως τῆς στρατιωτικῆς * καὶ φαρμακευτικῆς ὑπηρεσίας τῶν φυλακῶν τοῦ Κράτους εἰς τοὺς ὑγειονομικοὺς καὶ φαρμακευτικοὺς ἀξιωματικοὺς τοῦ στρατοῦ.**

1. Ἡ τε ἰατρικὴ καὶ ἡ φαρμακευτικὴ ὑπηρεσία τῶν φυλακῶν, ποινικῶν, ἐπανορθωτικῶν καὶ ἐξεταστικῶν, ἀνατίθεται εἰς τοὺς ὑγειονομικοὺς καὶ φαρμακευτικοὺς ἀξιωματικοὺς τοῦ στρατοῦ. — Ἐν αἷς πόλεσι δὲν ὑπάρχει ἰδρυμένον στρατιωτικὸν φαρμακεῖον, ἐξυπηρετούμενον ὑπὸ φαρμακευτικῶν ἀξιωματικῶν, ἀλλὰ τὴν φαρμακευτικὴν ὑπηρεσίαν τοῦ στρατιωτικοῦ θεραπευτηρίου ἐκτελεῖ ὁ διευθύνων τοῦτο ὑγειονομικὸς ἀξιωματικός, παρασκευάζων ὁ ἴδιος τὰ ὑπ' αὐτοῦ ἀναγραφόμενα φάρμακα, ἢ τε ἰατρικὴ καὶ φαρμακευτικὴ ὑπηρεσία τῶν φυλακῶν ἀνατίθεται εἰς τὸν διευθύνοντα τὸ θεραπευτήριον ὑγειονομικὸν ἀξιωματικόν.

2. Ἐν αἷς πόλεσι δὲν ὑπάρχει στρατιωτικὸν θεραπευτήριον, ἡ ἰατρικὴ ὑπηρεσία τῶν φυλακῶν ἀνατίθεται εἰς ἰδιώτην ἰατρὸν, προμηθεύονται δὲ τὰ εἰς τὰς φυλακὰς ἀναγκαζούντα φάρμακα ἐξ ἰδιωτικοῦ φαρμακείου ἐπὶ τῇ βάσει προηγηθείσης μειοψηφικῆς δημοπρασίας.

3. Ἄν ἐνεκα λόγων ἐξαιρετικῶν ὁ Ὑπουργὸς τῆς Δικαιοσύνης ἀναθέσῃ εἰς ἰδιώτην ἰατρὸν τὴν ἰατρικὴν ὑπηρεσίαν φυλακῶν ὑπαρχουσῶν ἐν ἡ πόλει ὑπάρχει ἰδρυμένον στρατιωτικὸν φαρμακεῖον, ἐξυπηρετούμενον ὑπὸ φαρμακευτικοῦ ἀξιωματικοῦ, ὑποχρεῖται οὗτος νὰ ἐκτελῇ ἐν τῷ στρατιωτικῷ φαρμακείῳ τὰς ὑπὸ τοῦ ἰδιώτου ἰατροῦ ἀναγραφόμενας συνταγὰς.

4. Οἱ τε ὑγειονομικοὶ καὶ οἱ φαρμακευτικοὶ ἀξιωματικοί, εἰς οὓς ἀνατίθεται ἡ ἐκτέλεσις τῆς ἰατρικῆς ἢ τῆς φαρμακευτικῆς ὑπηρεσίας τῶν φυλακῶν ἢ καὶ ἀμφοτέρων τῶν ὑπηρεσιῶν τούτων, διορίζονται διὰ πράξεως τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Δικαιοσύνης, καταχωριζομένης εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως. — Ὅταν ἐν τῇ αὐτῇ πόλει διαμένουσι πλείους τοῦ ἐνὸς ὑγει-

* Διόρθωσον· ἰατρικῆς.

** Ἐφ. Κυβερ. 1892 σελ. 1311.

νομικοί αξιωματικοί, διορίζεται ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Δικαιοσύνης ὁ ὑποδεικνυόμενος ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Στρατιωτικῶν. — Ὅσακις μετατίθεται τις τῶν οὕτω διορισθέντων ὑγειονομικῶν ἢ φαρμακευτικῶν αξιωματικῶν, ὁ Ὑπουργὸς τῶν Στρατιωτικῶν εἰσποιεῖ ἐγκαίρως τὸν ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης, ὅπως ἀπαλλασσομένου τοῦ μετατεθέντος διορισθῇ ὁ διαδεχόμενος αὐτόν.

5. Ἐπὶ τῇ ἐκτελέσει τῆς ἱατρικῆς ὑπηρεσίας τῶν φυλακῶν, ἐν αἷς πόλεσιν ὑπάρχει ἰδρυμένον στρατιωτικὸν φαρμακεῖον, εἰ ὑγειονομικοὶ αξιωματικοί, εἰς οὓς ἀνατίθεται ἡ ὑπηρεσία αὕτη, λαμβάνουσι κατὰ μῆνα ἀποζημιώσεις δραχμῶν εἴκοσι, ὅσαιδήποτε καὶ ἂν ᾖσιν αἱ ἐν τῇ πόλει φυλακαί· ἐπὶ δὲ τῇ ἐκτελέσει τῆς φαρμακευτικῆς ὑπηρεσίας τῶν φυλακῶν λαμβάνουσιν εἰ φαρμακευτικοὶ αξιωματικοὶ ἀποζημιώσεις μηνιαίας δραχμῶν εἴκοσι. — Ἐν αἷς πόλεσι τὴν τε ἱατρικὴν καὶ φαρμακευτικὴν ὑπηρεσίαν τῶν φυλακῶν ἐκτελεῖ ὁ διευθύνων τὸ στρατιωτικὸν θεραπευτήριον ὑγειονομικὸς αξιωματικὸς, λαμβάνει οὗτος ἐπὶ τῇ ἐκτελέσει ἀμφοτέρων τῶν ὑπηρεσιῶν τούτων ἀποζημιώσεις κατὰ μῆνα δραχμῶν τριάκοντα.

6. Οἱ ὑγειονομικοὶ αξιωματικοὶ εἰς οὓς κατὰ τὰς ἀνωτέρω διατάξεις ἀνατίθεται εἴτε μόνῃ ἢ ἱατρικῇ ὑπηρεσίᾳ τῶν φυλακῶν, εἴτε ἢ τε ἱατρικῇ καὶ ἢ φαρμακευτικῇ, διὰ τῆς ἀποδοχῆς τοῦ διορισμοῦ τῶν ἀποδέχονται τὰς διὰ τοῦ παρόντος διατάγματος ὀριζομένης ἀποζημιώσεις καὶ λογίζονται παρητημέναι πάσης ἀνωτέρας ἀποζημιώσεως ὀριζομένης ἐν νόμῳ ἢ Β. Διατ. διὰ τοὺς ἰατροὺς τῶν φυλακῶν.

Β. Διάταγμα τῆς 7 Ἰανουαρ. 1901. Περὶ ἐφαρμογῆς ἐν μέρει ἐν ταῖς ἐπανορθωτικαῖς φυλακαῖς Λαρίσσης τῶν διατάξεων τοῦ περὶ σωφρονιστικῶν φυλακῶν Β. Διατάγματος τοῦ 1836.

Ἐχόντες ὑπ' ὄψιν τὸν νόμον ΑΤΑ' τῆς 21 Δεκεμ. 1885 περὶ μεταρρυθμίσεως διατάξεων τοῦ ΑΣΝΖ' νόμου περὶ φυλακῶν καὶ τῆς ἐισιγήσεως αὐτῶν.

Ἐπιτρέπομεν τὴν ἐν μέρει ἐφαρμογὴν τῶν διατάξεων τοῦ

περί Σωφρονιστικῶν φυλακῶν Β. Διατάγματος τοῦ 1836 καὶ ἐν ταῖς ἐπανορθωτικαῖς φυλακαῖς Λαρίσσης.

Β. Διάταγμα 29 Μαρτίου 1891. Περί συστάσεως ἰδίου τμήματος παιδῶν ἐν ταῖς σωφρονιστικαῖς φυλακαῖς Συγγροῦ.*

Α') Ἐν ταῖς σωφρονιστικαῖς φυλακαῖς Συγγροῦ οἱ ἐλάσσονα τῶν 14 ἐτῶν ἡλικίαν ἄγοντες παῖδες ἀποχωρίζονται τῶν λοιπῶν καταδίκων, ἀποτελοῦσιν ἴδιον τμήμα ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «τμήμα παιδῶν».

Β') Θέλουσι μεταχθῆ εἰς τὰς φυλακάς Συγγροῦ ἐκ τῶν λοιπῶν φυλακῶν τοῦ Κράτους καταδικοὶ ἄγοντες τὴν μνημονευθεῖσαν ἡλικίαν, οἱ ὧν νὰ συμπληρωθῇ ὁ ἀριθμὸς τῶν ἑκατὸν παιδῶν, ὅσους δύναται νὰ περιλάβῃ τὸ τμήμα, εἰς καὶ κατὰ νόμον ἀρμόδια ἐφορευτικὰ ἐπιτροπὰ ἐγκρίνωσι τὴν μεταγωγὴν. Οἱ καταδικοὶ παῖδες ὑποβάλλονται εἰς ἐργασίαν, διδάσκονται δὲ ἐν σχολείῳ συνιστωμένῳ ἐν τῷ τμήματι, ἀναλόγως τῆς ἀναπτύξεως αὐτῶν.

Γ') Ἐν τῷ σχολείῳ διδασκῶνται ἡ ἱερὰ ἱστορία, ἡ κατ' ἑκείνην, ἡ χριστιανικὴ ἠθικὴ, ἡ ἀνάγνωσις, ἡ γραφή, ὁ ἀριθμητικὴ, ἡ γεωγραφία καὶ ἡ ἱστορία τῆς Ἑλλάδος. Εἰσαχθῶνται δὲ ἡ ραπτικὴ, ἡ λεπτουργικὴ, ἡ ψηκτροποιία, ἡ τυπογραφικὴ, ἡ ὑπόδηματοποιία, ἡ κατασκευὴ ἐνετικῶν φανῶν.

Πᾶσα δὲ ἄλλη τέχνη δύναται νὰ εἰσαχθῇ μόνον τῇ ἐγκρίσει τοῦ ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης Ὑπουργείου.

Δ') Ἐπιτρέπομεν τῇ ὑπὸ τὴν προεδρείαν τῆς Α. Μ. τῆς Βασιλίσσης διατελούσης ἐν Χριστῷ Ἀδελφότητι τῶν κυριῶν τὴν ἐπιμέλειαν περὶ τῆς διανοητικῆς καὶ σωματικῆς ἀναπτύξεως τῶν ἐν τῷ τμήματι τῶν παιδῶν καταδίκων, ἀναθέτομεν δὲ αὐτῇ καὶ τὴν ἐν τῷ σχολείῳ, διὰ τῶν ἰδίων αὐτῆς μελῶν ἢ διὰ διδασκάλων ὁριζομένων τῇ ἐγκρίσει τοῦ ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης Ὑπουργοῦ, διδασκαλίαν, ὑπὸ τὸν ὅρον νὰ τηρῇ ἀπαρεγκλίτως τὰ άρθρα 28, 55 καὶ 66 τοῦ ἀπὸ 31 Δεκεμβρίου 1836 Β. διατάγματος καὶ τοὺς ἐν ἰσχύι κανονισμοὺς.

* Ἐφημ. Κυβερ. 1891 σ. 397.

Β. Διάταγμα τῆς 26 Δεκ. 1900. Περί ὀργανισμοῦ τῶν «Κεντρικῶν γυναικείων φυλακῶν».

Ἐχοντες ὑπ' ὄψιν τὸ ἄρθρον 11 τοῦ νόμου ,ΒΨΟΓ' περὶ κεντρικῶν γυναικείων φυλακῶν, διατάσσομεν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ

Ἐφορεία.

1. Πλὴν τῶν γενικῶν καθηκόντων τῶν ἐπιβαλλομένων εἰς τὰς ἐφορείας τῶν φυλακῶν καὶ τῶν ἐν τῷ διατάγματι τούτῳ ἐν ἐκάστη εἰδικῇ περιπτώσει ὀριζομένων, ἡ ἐφορεία καθήκον ἔχει :

Νὰ διδῇ τὰς ἀναγκαίαις διὰ τὴν ἀσφάλειαν, πειθαρχίαν καὶ κανονικὴν λειτουργίαν τῶν φυλακῶν ὁδηγίας καὶ νὰ λαμβάνῃ πᾶν πρόσφορον μέτρον πρὸς περιστολὴν οἰασοῦποτε καταχρήσεως.

2. Ἡ ἐφορεία συνεδριάζει ἐν τῷ Ἐφηβείῳ Ἀθέρωφ κατὰ τὰς ἐν ἄρθρῳ 3 τοῦ διατάγματος περὶ ὀργανισμοῦ τοῦ Ἐφηβείου Ἀθέρωφ ἡμέρας.

Καθήκοντα γραμματέως τῆς ἐφορείας ἐκπληροῖ ὁ γραμματεὺς τῆς ἐφορείας τοῦ Ἐφηβείου Ἀθέρωφ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Ἐπιτηρητικὴ Ἐπιτροπὴ.

3. Ἡ ἐπιτηρητικὴ ἐπιτροπὴ ἀποτελεῖται ἐκ τριῶν κυριῶν, συμπεριλαμβανομένης καὶ τῆς προέδρου, λαμβανομένων κατὰ τὸ ἄρθρον 4 τοῦ ,ΒΨΟΓ' νόμου, ἐκ τῶν μελῶν τῆς ἐν Χριστῷ Ἀδελφότητος.

Ἡ πρόεδρος καὶ τὰ μέλη τῆς ἐπιτροπῆς διορίζονται ἐπὶ τριετίαν διὰ Β. Διατάγματος, ἐκδιδομένου τῇ προτάσει τοῦ ἐπὶ

τῆς Δικαιοσύνης Ὑπουργοῦ, δύνανται ὅμως ν' ἀντικατασταθῶσι καὶ πρὸ τῆς τριετίας, ἐὰν ἐκπληρῶσιν ἀμελῶς ἢ πλημμελῶς τὰ ἐαυτῶν καθήκοντα.

4. Πλὴν τῶν ἐν τῷ διατάγματι τούτῳ εἰδικῶς ὀριζομένων καθηκόντων, ἡ ἐπιτηρητικὴ ἐπιτροπὴ καθῆκον ἔχει : Νὰ ἐπιτηρῇ τὴν ἐκπαίδευσιν καὶ ἠθικὴν καὶ θρησκευτικὴν μόρφωσιν τῶν καταδίκων. Νὰ ἐπιβλέπῃ τὴν ἐν γένει οἰκονομίαν καὶ καθαριότητα τοῦ καταστήματος, τῶν ὑπαλλήλων καὶ καταδίκων, τὰς ἐμαστιοθήκας, τὰς ἀποθήκας τῶν φυλακῶν καὶ τὴν διδομένην εἰς τὰς καταδικαίους τρεφὴν. Νὰ συντάσσῃ ἀπὸ κοινοῦ μετὰ τῆς Διευθυντρίας τὸ ὁφολόγιον τῶν καταδίκων καὶ τὰ προγράμματα τῶν παραδιδομένων μαθημάτων. Νὰ ἐφοδιάζῃ διὰ βιβλίων τὴν βιβλιοθήκην τῶν καταδίκων, νὰ μεριμνᾷ περὶ τῆς ἐνδουμασίας τῶν ἀπολυομένων ἐκ τῶν φυλακῶν, ἐὰν πρὸς τοῦτο ἐν ἀρκῶσι τὰ χρήματα αὐτῶν. Νὰ μεριμνᾷ περὶ τῆς καταλλήλου τοποθετήσεως τῶν ἀπολυομένων καὶ τῆς ἐξασφαλίσεως τῆς ἐν τῷ μέλλοντι ἀνεξαρτησίας αὐτῶν.

Ἡ ἐπιτηρητικὴ ἐπιτροπὴ συνεδριάζει αἰς τοῦ μηνός.

5. Ἡ ἐπιτηρητικὴ ἐπιτροπὴ καθῆκον ἔχει ἐν πάσῃ περιπτώσει, συνεννοουμένη μετὰ τῆς ἐφορείας, ν' ἀναφέρῃ πρὸς τὸ ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης Ὑπουργεῖον πᾶσαν παράλειψιν καθήκοντος ἀναγομένης εἰς τοὺς κλάδους τῆς ὑπηρεσίας οὗς εἰδικῶς ἐπιτηρεῖ.

Πάντα τὰ ζητήματα τα ἀφορῶντα τὰς γυναικείας φυλάκας ἀναφέρονται ὑπὸ τῆς ἐπιτηρ. ἐπιτροπῆς πρὸς τὴν ἐφορείαν κατὰ τὰς κατὰ δεκαπενθημερίαν συνεδριάσεις ταύτης.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΡΙΤΟΝ

Προσωπικὸν τῶν φυλακῶν.

ΤΜΗΜΑ ΠΡΩΤΟΝ

Γενικαὶ διατάξεις.

6. Ἡ μὲν Διευθύντρια τῶν φυλακῶν ὀρκεῖται ἐνώπιον τοῦ ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης Ὑπουργοῦ, τὸ δὲ λοιπὸν προσωπικὸν τῶν

φυλακῶν ἐνώπιον τοῦ Γενικοῦ Γραμματέως ἢ τοῦ ἀρχαιοτέρου Τμηματάρχου τοῦ αὐτοῦ Ὑπουργείου.

7. Αἱ σχέσεις τῶν ὑπαλλήλων πρὸς τὰς καταδικούς περι-
ρίζονται εἰς τὰς ἐπιβαλλομένας πρὸς ἐκπλήρωσιν τῶν καθή-
κοντων αὐτῶν.

Ἀπαγορεύεται εἰς τὰς ὑπαλλήλους νὰ διδῶσιν εἰσαγγέλην
εἰδήσεις πρὸς τὰς καταδικούς ἢ νὰ ὑπόσχωνται ἢ διδῶσιν ἐλ-
πίδας περὶ ἀπονομῆς Β. χάριτος.

8. Ἀπαγορεύεται αὐταῖς ν' ἀναλάβωσι τὴν ἐκπλήρωσιν
καὶ ἄλλων καθηκόντων ἐκτὸς τῶν διὰ τοῦ διατάγματος τούτου
ὀριζομένων, ἢ νὰ ἀσχῶσιν ἴδιον ἐπάγγελμα.

Ἐπίσης ἀπαγορεύεται α') νὰ συμμετέχωσι καθ' εἰσὶν ἡ-
ποτε τρόπον ἀμέσως ἢ ἐμμέσως εἰς ἐργολαβίας ἢ εἰσπληρο-
ἐπιχειρήσιν ἀφορῶσαν τὰς φυλακάς· β') νὰ μεταχειρίζονται
πρὸς ἴδιαν χρῆσιν, ἄνευ τῆς ἀδείας τοῦ ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης
Ὑπουργοῦ, εἰσπληροῦν πρᾶγμα ἀνήκον εἰς τὰς φυλακάς· γ')
νὰ μεταχειρίζονται τὰς καταδικούς εἰς τὰς προσωπικὰς αὐτῶν
ὑπηρεσίας· δ') νὰ ἀγοράζωσιν ἢ δανείζονται παρὰ τῶν κατα-
δικῶν εἰσπληροῦν πρᾶγμα ἢ νὰ πωλῶσι πρὸς αὐτάς ἢ νὰ δα-
νείζονται παρ' αὐτῶν· ε') νὰ ἐξάγωσιν ἢ ἐπιτρέπωσι τὴν ἐξα-
γωγὴν ἐκ τῶν φυλακῶν εἰσπληροῦν ἀντικειμένου ἀνήκοντος εἰς
τὴν κατάδικον ἢ εἰς τὰς φυλακάς, ἄνευ τῆς ἀπαιτουμένης ἀ-
δείας· ς') νὰ εἰσάγωσιν εἰς τὰς φυλακάς καὶ διδῶσι πρὸς τὰς
καταδικούς εἰσπληροῦν πρᾶγμα, ἢ νὰ ἐκτελῶσιν εἰσπληροῦν
παραγγελίαν αὐτῶν· ζ') νὰ ἔρχονται ἐντὸς τῶν φυλακῶν ἐπι-
σκεψαί, ἄνευ τῆς κατὰ τὸ διάταγμα τοῦτο ἀδείας τοῦ Ὑπουρ-
γοῦ τῆς Δικαιοσύνης, δι' ἧς ἐπιτρέπεται εἰς ξένους ἢ ἐπίση-
μους τῶν φυλακῶν.

Ἀπαγορεύεται ἐπίσης εἰς τὰς ὑπαλλήλους, πλὴν τῆς
Διευθυντρίας, νὰ εἰσέρχωνται ἐν ταῖς φυλακαῖς πρὶν ἢ ἀναιτῶ-
σιν αὐταί, ἢ νὰ ἐξέρχωνται μετὰ τὸ κλείσιμον τῶν θυρῶν.

9. Αἱ ὑπαλλήλοι εὐθύνονται διὰ πᾶσαν φθορὰν εἰσπληροῦν
πράγματος ἀνήκοντος εἰς τὰς φυλακάς, ἐὰν αὕτη προῆλθεν ἐκ
κακῆς χρήσεως αὐτοῦ.

Ἐπίσης εὐθύνονται διὰ τὰς ὑπὸ καταδίκου ἐκ κακῆς χρῆ-
σεως αὐτοῦ.

πως γενόμενος φθοράς, εάν προήλθον εξ αμελείας τῆς ὑφειλομένης ἐπιβλέψεως ἢ ὅθεν ἀνέφερρον, ἅμα ἔλαβον γινῶσιν ταύτης.

10. Ἀπαγορεύεται εἰς τὴν Διευθύντριαν ν' ἀπομακρύνηται τῶν φυλακῶν, ἀπουσιαζούσης τῆς ἀρχιφυλάκος, καὶ τῆς ἀπαλιν.

11. Ἡ Διευθύντρια καὶ αἱ λοιπαὶ ὑπάλληλοι τῶν φυλακῶν κατοικοῦσιν ἐν αὐταῖς, πλην τῶν τεχνουργῶν.

12. Εἰς κατεπειγούσας περιπτώσεις ἡ Διευθύντρια δύναται νὰ χορηγήσῃ 48ωρον ἄδειαν ἀπουσίας εἰς τὴν ἀρχιφυλάκα, τὰς φυλάκας καὶ λοιποὺς ὑπάλληλους τῶν φυλακῶν. Αἱ ἄδειαι αὐταὶ δίδονται ἐγγράφως καὶ ἀνακοινούνται εἰς τὴν ἐπιτηρητικὴν ἐπιτροπὴν καὶ τὸ ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης Ὑπουργεῖον.

13. Δὲν ἐπιτρέπεται ἐντὸς τοῦ αὐτοῦ ἔτους ἀρχομένου ἀπὸ τῆς 1 Ἰανουαρίου νὰ χορηγηθῇ ἄδεια ἀπουσίας ὑπὲρ τὰς 30 ἡμέρας ἐν συνόλῳ.

Αἱ ἄδειαι δίδονται ἐγγράφως ὑπὸ τοῦ ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης Ὑπουργοῦ μετὰ προηγουμένην ὑπὲρ ταύτης γνωμοδότησιν τῆς Ἐφορείας.

14. Οἱ ὑπάλληλοι τῶν φυλακῶν πλην τοῦ ἱερέως, ἱατροῦ, καὶ λογιστοῦ τιμωροῦνται πειθαρχικῶς ὑπὸ τῆς Διευθύντριας ἐν ἐπιπλήξεως ἢ προστίμου ὄραχ. ἕκαστ' ἐκὰς διὰ πᾶσαν παράβασιν ἀναγομένην εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν καθηκόντων αὐτῶν.

15. Τὸ ἄρθρον 293 τοῦ Ὁργανισμοῦ τῶν Δικαστηρίων ἀρμολύζεται καὶ ἐπὶ τῶν ὑπαλλήλων τῶν γυναικειῶν φυλακῶν διὰ πᾶσαν παράβασιν καθήκοντος ἐξ αμελείας, ὀκνηρίας ἢ καυρότητος, ἢ ἐνεκὰ διαγωγῆς ἀσυμβιβάστου τῇ ἐκπληρώσει τῶν ἀνατεθειμένων αὐταῖς καθηκόντων.

Αἱ πειθαρχικαὶ ποιναὶ ἐπιβάλλονται ὑπὸ τῆς Ἐφορείας, κατ' αἵτησιν τῆς Ἐπιτηρητικῆς Ἐπιτροπῆς ἢ τῆς Διευθύντριας, καὶ αὐτεπαγγέλτως.

16. Πάσης πειθαρχικῆς ποινῆς προηγείται ἡ προφορικὴ ἢ ἐγγράφος ἀπολογία τοῦ ὑπαλλήλου κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ ἀσκούντος τὴν πειθαρχικὴν ἐξουσίαν. Ἐάν ὁ ὑπάλληλος εἶναι παρὼν δὲν εἶδεται πρεθεσμία, ἀλλὰ καλεῖται ἀμέσως εἰς ἀπολογία. Ἡ προφορικὴ ἀπολογία καταχωρίζεται ἐν περιλήψει ἐν τῇ ἀποφαστικῇ τῆς ἀπεφάσεως.

17. Αἱ πειθαρχικαὶ ἀποφάσεις, ἀθωωτικαὶ ἢ καταδικαστικαὶ ὑποβάλλονται ὑπὸ τῆς ἐφορείας πρὸ τῆς ἐκτελέσεως αὐτῶν εἰς τὸ ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης Ὑπουργεῖον, ὅπερ ἔχει τὰ ἐν ἄρθρῳ 307 τοῦ Ὁργ. τῶν Δικαστηρίων δικαιώματα, πλὴν τῆς περιπτώσεως, καθ' ἣν ἐπεβλήθη ἐπίπληξις ἢ πρόστιμον μέχρι 10 δραχμῶν, ὅτε τὸ Ὑπουργεῖον δύναται νὰ ἐπιτείνῃ μόνον τὴν ποινὴν. Ἐπίσης, ἐὰν ἐπεβλήθη πρόστιμον ἀνωτέρον τῶν 10 δραχ. ἢ βαρυτέρα ταύτης ποινὴ, τὸ Ὑπουργεῖον, μεταρρυθμίζον τὴν ἀπόφασιν, δὲν δύναται νὰ ἐπιβάλῃ ποινὴν κατωτέραν τοῦ προστίμου τῶν 10 δραχμῶν.

Ὁ τιμωρηθεὶς διὰ προσωρινῆς παύσεως ἀπέχει τῆς ἐκπληρώσεως τῶν καθηκόντων αὐτοῦ μέχρι τῆς ἐκδόσεως τῆς ἀποφάσεως τοῦ ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης Ὑπουργείου.

ΤΜΗΜΑ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Ἡ Διευθύντρια τῶν φυλακῶν.

18. Ἡ διευθύντρια διευθύνει ἅπαντας τοὺς κλάδους τῆς ὑπηρεσίας τῶν φυλακῶν. Αἱ ὑπάλληλοι αὐτῶν ὑπόκεινται εἰς τὰς διαταγὰς τῆς Διευθυντρίας.

19. Ἡ διευθύντρια εὐθύνεται προσωπικῶς διὰ τὴν ἀσφάλειαν τῶν φυλακῶν καὶ ἀκριβῆ ἐκτέλεσιν τῶν νόμων, τοῦ διατάγματος τούτου καὶ τῶν ἰδιαίτερων κανονισμῶν.

Τηρεῖ τὸ κατὰ τὸ ἄρθρον 553 τῆς ποινικῆς δικονομίας ὁριζόμενον βιβλίον, ἐγγράφουσα ἐν αὐτῷ ἰδιωχείᾳ τὴν ἐναρξίν καὶ λήξιν τῆς ποινῆς ἐκάστης καταδικου.

Διανέμει τὴν ὑπηρεσίαν μεταξὺ τῶν φυλακῶν καὶ λοιπῶν ὑπαλλήλων.

Κατατάσσει τὰς καταδικους εἰς τὰ κατὰ νόμον διαμερίσματα, προσδιορίζει τὰ κελλία αὐτῶν καὶ τὰς καθ' ἐξουσίαν εἰς τὰς καταδικους ἀνατιθεμένας ὑπηρεσίας.

Ὅριζει τὰς ὥρας τῆς καθαριότητος τῶν καταδικῶν ἀναλόγως τοῦ ἀριθμοῦ αὐτῶν καὶ τῶν πρὸς τοῦτο μέσων τῶν φυλακῶν.

Βεβαιῶται ἐὰν αἱ ὑπάλληλοι ἐκπληρῶσι τὰ καθήκοντα αὐτῶν καὶ ἂν εὐρίσκωνται εἰς τὰς θέσεις αὐτῶν κατὰ τὰς προσδιορισθείσας ὥρας, καταγγέλλουσα εἰς τὴν ἐπιτηρητικὴν ἐπιτροπὴν τὰς ἀμελῶς ἐκπληρῦσας ταῦτα.

Παρίσταται κατὰ τὴν κατάκλισιν τῶν καταδίκων καὶ βεβαιῶται αὐτοπροσώπως μετὰ τὸ κλείσιμον τῶν κελλίων, ἐὰν ἐκάστη κατάδικος εὐρίσκηται ἐν τῇ θέσει αὐτῆς.

Ἐπίσης μετὰ τὴν κατάκλισιν ἐπισκέπτεται τὸ νοσοκομεῖον, ἐὰν ὑπάρχωσιν ἀσθενεῖς.

20. Ἡ διευθύντρια τηρεῖ ἡμερολόγιον, ἐν ᾧ σημειοῖ κατὰ χρονολογικὴν τάξιν τὰ ἐν τῇ φυλακῇ συμβαίοντα μετὰ τῶν παρατηρήσεων αὐτῆς καὶ βιβλίον τῆς ἠθικῆς ποιότητος τῶν καταδίκων. Τὰ βιβλία ταῦτα ὑποβάλλονται εἰς τὴν ἐπιτηρητικὴν ἐπιτροπὴν κατὰ τὰς συνεδριάσεις αὐτῆς.

21. Ἡ διευθύντρια ὀρίζει τὰς ὥρας, καθ' ἃς καθ' ἐκάστην αἱ ὑπάλληλοι ἀναφέρουσι πρὸς αὐτὴν περὶ τῶν συμβάντων κατὰ τὸ διάστημα τῆς ὑπηρεσίας των καὶ δίδει πρὸς αὐτάς τὰς ἀναγκαίαις ὁδηγίας.

22. Τὴν 15 ἐκάστου μηνὸς συντάσσεται ὑπὸ τῆς διευθυντρίας κατάλογος τῶν καταδίκων, ὧν ἡ ποινὴ λήγει κατὰ τὸν ἐπόμενον μῆνα. Ὁ κατάλογος οὗτος ἀποστέλλεται πρὸς τὸν ἀρμόδιον εἰσαγγελέα, ἵνα ἐπιθεωρηθῇ παρ' αὐτοῦ.

23. Τὴν διευθύντριαν ἀπουσιάζουσιν ἀναπληροῖ ἡ ἀρχιφύλαξ καθ' ὅλα αὐτῆς τὰ καθήκοντα.

ΤΜΗΜΑ ΤΡΙΤΟΝ

Ἀρχιφύλαξ.

24. Ἡ ἀρχιφύλαξ διατελεῖ ὑπὸ τὰς ἀμέσους διαταγὰς τῆς διευθυντρίας καὶ ἐκτελεῖ πᾶσαν εἰδικὴν ὑπηρεσίαν τῶν φυλακῶν ἀνατεθειμένην ὑπ' αὐτῆς. Ἐκτὸς τούτου· α') κατὰ τὰς ἐπιτάξεις ἀναγινώσκει εἰς ἐπήκοον πασῶν τῶν κρατουμένων ἠθικὰ καὶ ἡθικὰ ἀναγνώσματα· β') μεριμνᾷ περὶ τῆς ἀσφαλείας τῶν φυλακῶν καὶ τῆς καθαριότητος αὐτῶν, ἐπισκε-

πτομένη τὰς διαφόρους αἰθεύσας, τὰ κελλία, τὰς θύρας, τὰ κλείθρα, τὰς κιγκλίδας κλπ. γ') ἐπιβλέπει ἅπαντα τὰ ἐκ τῶν φυλακῶν ἐξαγόμενα ἢ ἐν ταύταις εἰσαγόμενα εἶδη, τὰ πρὸς τὰς ὑπαλλήλους διὰ τὴν ὑπηρεσίαν τῶν φυλακῶν διδόμενα ἐκ τῶν ἀποθηκῶν, ἢ τὰ εἰς ταύτας παρὰ τούτων ἐπιστρεφόμενα· δ') λαμβάνει μετὰ τὸ κλείσιμον τῶν κελλίων τὰς ἀναφοράς τῶν φυλάκων καὶ νοσοκόμων, τὰς ὁποίας παραῖτις εἰς τὴν διευθυντρίαν· ε') ἔχει τὴν εἰδικὴν ἐπίβλεψιν τῆς παραλαβῆς καὶ τῆς διανομῆς τῆς τροφῆς· ς') τηρεῖ ἡμερολόγιον ἡριθμημένον καὶ μονογεγραμμένον ὑπὸ τῆς προέδρου τῆς ἐπιτηρητικῆς ἐπιτροπῆς, ἐν ᾧ ἐγγράφονται τὰ καθ' ἑκάστην ἡμέραν τελούμενα ἐν ταῖς φυλακαῖς ἐν σχέσει πρὸς τὰς ὑπ' αὐτὴν ὑπαλλήλους καὶ καταδίκους.

25. Ἡ ἀρχιφύλαξ ἐκπληροῖ καὶ καθήκοντα ἱματισφύλακος εὐθυνομένη διὰ πᾶσαν ἐργασίαν ἀφορῶσαν εἰς τὴν ἱματισθῆκην καὶ τὴν πλύσιν. Προσλαμβάνει οὖν ὡς βοηθὸν διὰ τὰ καθήκοντα ταῦτα μίαν ἢ πλείονας καταδίκους, κατ' ἐκλογὴν αὐτῆς.

ΤΜΗΜΑ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

Λογιστής.

26. Εἰς τὸν λογιστὴν ἀνατίθεται ἅπασα ἡ λογιστικὴ ὑπηρεσία τῶν φυλακῶν, τηροῦντα πρὸς τοῦτο, ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν τῆς διευθυντρίας, τὰ ἀναγκαῖα λογιστικὰ βιβλία, κατὰ τὰς ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Δικαιοσύνης ἀρθροσκοπούμενας ὁδηγίας.

ΤΜΗΜΑ ΠΕΜΠΤΟΝ

Ἱερεὺς.

27. Ὁ ἱερεὺς ἐκπληροῖ ἀκριβῶς πάντα τὰ θρησκευτικὰ αὐτοῦ καθήκοντα. Τὸν ἱερέα ἀπουσιάζοντα ἢ ἀσθενοῦντα ἀναπληροῖ ὁ παρ' αὐτοῦ ὑποδειχθεὶς ἱερεὺς καὶ ὑπὸ τῆς ἐπιτηρητικῆς ἐπιτροπῆς προηγουμένως ἐγκριθεὶς.

28. Αἱ κατάδικοι αἱ μὴ ἀνήκουσαι εἰς τὴν Ἀνατολικὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν δύνανται νὰ ζητήσωσι πρὸς ἐκπλήρωσιν τῶν θρησκευτικῶν καθηκόντων τὴν συνδρομὴν ἱερέως τῆς θρησκείας, εἰς ἣν ἀνήκουσιν.

Αἱ κατάδικοι αὗται ἀπαλλάσσονται τῆς ὑποχρέωσης νὰ ἐκκλησιάζωνται ἢ νὰ παρίστανται εἰς τὰ ἀναγνώσματα καὶ τὰς ἑορτὰς τὰς ἀποκλειστικῶς ἀναφερομένας πρὸς τὰ δόγματα τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας.

29. Μόνον αἱ ἀσθενεῖς καὶ αἱ ἐν τῷ προηγουμένῳ ἄρθρῳ ἀναφερόμεναι ἀπαλλάσσονται τῆς ὑποχρέωσης νὰ ἐκκλησιάζωνται καὶ παρίστανται κατὰ τὰς θρησκευτικὰς διδασκαλίας.

ΤΜΗΜΑ ΕΚΤΟΝ

Ἱατρός.

30. Ὁ Ἱατρός ὀφείλει νὰ ἐπισκέπτηται τὰς φυλακὰς ἀπαξ τοῦλάχιστον τῆς ἡμέρας κατὰ τὰς ὑπὸ τῆς Ἐπιτηρητικῆς Ἐπιτροπῆς ὁρισθείσας ὥρας, ἐν ἀνάγκῃ δὲ καὶ συχνότερον. Ἐπίσης ὀφείλει νὰ μεταβαίνει εἰς τὰς φυλακὰς, ὡσάκις προσκαλεῖται ὑπὸ τῆς Διευθυντρίας.

31. Ὁ ἱατρός εὐθύνεται ἰδιαιτέρως διὰ τὴν καθαριότητα τοῦ νοσοκομείου, ὑποβάλλει καθ' ἑκάστην πρὸς τὴν διευθυντρίαν κατὰστασιν ἐμφαινίονσαν τὰς ἐν τῷ νοσοκομείῳ ἐπεληψίας μεταβολὰς κατὰ τὸ παρελθὸν εἰκοσιτετράωρον διάστημα, τὴν ὥραν τῆς εἰσόδου καὶ ἐξόδου τῶν ἀσθενῶν, τὸν ἀριθμὸν αὐτῶν, τὸ εἶδος τῆς ἀσθενείας καὶ τὴν δι' ἑκάστον ἀσθενῆ παραγγελθεῖσαν διαίταν.

Τῇρεϊ βιβλίον, ἐνθα ἐγγράφει τὴν κατὰστασιν τῆς ὑγείας τῶν καταδίκων κατὰ τὴν εἰσόδον αὐτῶν, τὰς ἐπελθούσας μεταβολὰς κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἐν ταῖς φυλακαῖς διαμονῆς, τὸ εἶδος τῆς ἀσθενείας, τὰς αἰτίαις, τὴν διάρκειαν ταύτης καὶ τὸν τρόπον τῆς θεραπείας.

Ἀπασαι αἱ ὑπὸ τοῦ ἱατροῦ διδόμεναι βῆληγαι δίδονται ἐγγράφως.

Τὸν Ἱατρὸν κωλυόμενον ἀναπληροῖ τῇ προτάσει αὐτοῦ ὁ ὑπὸ τῆς ἐφορείας ἐγκριθεὶς Ἱατρός, ὅστις ὑποβάλλεται εἰς ἀπάσαις τὰς ὑποχρεώσεις τῶν γυναικείων φυλακῶν.

32. Τὰ φάρμακα κατασκευάζονται ὑπὸ τοῦ ἱατροῦ, βοηθούσης τῆς παρ' αὐτῷ νοσοκόμου.

33. Ἐὰν δὲν ὑπάρχωσι φάρμακα ἐν τῷ νοσοκομείῳ τῶν φυλακῶν, ταῦτα κατασκευάζονται ὑπὸ τοῦ στρατιωτικοῦ φαρμακείου. Αἱ περὶ τούτου λεπτομέρειαι κανονισθήσονται ὑπὸ τῶν Ἡμετέρων ἐπὶ τῶν Στρατιωτικῶν καὶ τῆς Δικαιοσύνης Ὑπουργῶν.

ΤΜΗΜΑ ΕΒΔΟΜΟΝ

Νοσοκόμος.

34. Ἡ νοσοκόμος ἐκτελεῖ τὰς παράγγελλας καὶ τὰς συνταγὰς τοῦ ἱατροῦ. Σημειοῖ πάντα τὰ ἐκτάκτως συμβαίνοντα εἰς τὰς ἀσθενεῖς καὶ παρουσιάζει ταῦτα εἰς τὸν ἱατρὸν. Ἐν στιγμαῖς κρίσεως τῆς ἀσθενοῦς, εἰδοποιεῖ τὸν ἱερέα καὶ βοηθεῖ εἰς τὴν ἐκτελεσιν τῶν θρησκευτικῶν καθηκόντων.

Ὅταν αἱ ἀνάγκαι τοῦ νοσοκομείου ἀπαιτήσωσι προσθήκην βοηθῶν, παρέχει ταύτας ἡ διευθύντρια ἐκ τῶν πρὸς τὸ ἔργον τοῦτο καταλλήλων μεταξύ τῶν κρατουμένων. Ἐν περιπτώσει δὲ κολλητικῆς νόσου προσκαλεῖται ἐξωθεν νοσοκόμος ἐπὶ ἡμερομισθίῳ.

ΤΜΗΜΑ ΟΓΔΩΟΝ

Τεχνουργοί.

35. Αἱ τεχνουργοὶ ἔχουσι δικαίωμα καὶ καθήκοντα φύλακας καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς ἐργασίας. Παραδίδουσιν εἰς ἑκάστην τῶν ὑπ' αὐτάς ἐργαζομένων καταδικῶν καθ' ἑκάστην ἡμέραν τὰ ἀναγκαῖα ἐργαλεῖα καὶ ὕλικά, παραλαμβάνουσαι πάντα μετὰ τὴν λήξιν τῆς ἐργασίας.

Οὐδὲν ὕλικόν, ἢ σκεῦος, ἢ ἐργαλεῖον, ἐπιτρέπεται νὰ ἐξαχθῇ ἐκ τοῦ τεχνουργείου.

Καταγράφουσιν ἰδιωχείρως ἐν τῷ ἐπὶ τούτῳ βιβλίῳ πᾶσαν συντελεσθεῖσαν ἐργασίαν καὶ παραδίδουσι ταύτην εἰς τὴν διευθύντριαν.

ΤΜΗΜΑ ΕΝΝΑΤΟΝ

Φύλακες.

36. Αἱ φύλακες ἐκπληροῦσιν ἀκριβῶς καὶ μετ' ἐπιμελείας τὰ εἰς αὐτὰς ἀνατιθέμενα καθήκοντα καὶ τὰς ὑπὸ τῆς διευθυντρίας ἢ τῆς ἀρχιφύλακος ὀδομένας διαταγὰς, καθὼς καὶ τὰ ὑπὸ τοῦ ἐσωτερικοῦ κανονισμοῦ συνταχθεσμένου ὑπὸ τῆς διευθυντρίας, ἐκ συνεννόησεως μετὰ τῆς ἐπιτηρητικῆς ἐπιτροπῆς, ὁρισθησόμενα.

37. Αἱ φύλακες σημειοῦσιν ἐν ἡμερολογίῳ, ἡριθμημένῳ καὶ μονογεγραμμένῳ ὑπὸ μέλους τῆς ἐπιτροπῆς, πᾶν ὅ,τι ἄξιον λόγου συμβαίνει κατὰ τὸ διάστημα τῆς ὑπηρεσίας αὐτῶν.

ΤΜΗΜΑ ΔΕΚΑΤΟΝ

Θυρωρός.

38. Καθήκοντα θυρωροῦ εἰσὶ τὰ ἐπόμενα. Νά ἔχῃ διαρκῶς κλεισμένας τὰς ἐξωτερικὰς θύρας τῶν φυλακῶν καὶ τὴν θύραν τὴν συγκοινωνοῦσαν μετὰ τῆς ἐξωτερικῆς αὐλῆς· νὰ μὴ ἀπομακρύνεται τῆς θέσεως ἄνευ τῆς ἀδείας τῆς διευθυντρίας καὶ πρὶν ἢ ἀναπληρωθῇ ὑπὸ φύλακος· νὰ ἐπιτρέπῃ τὴν εἰσόδον μόνον εἰς τοὺς ἐκπληροῦντας καθήκοντα καὶ τοὺς ἐπισκέπτας, ἐν ἀμφισβησίᾳ δὲ περὶ τῆς ταυτότητος αὐτῶν, ἀπευθύνεται πρὸς τὴν διευθύντριαν· ἐπίσης εὐθύνεται διὰ τὴν εἰσαγωγὴν ἢ ἐξαγωγὴν παντὸς ἀντικειμένου, μὴ ἐπιτρεπομένου κατὰ τὸ διάταγμα τοῦτο ἢ τοὺς κανονισμούς, δύναται δὲ νὰ λάβῃ καὶ ἅπαντα τὰ πρὸς τοῦτο κατάλληλα μέτρα.

Ἀπαγορεύει τὴν ἐξόδον εἰς τὰς ὑπαλλήλους ἄνευ ἐγγράφου ἀδείας τῆς διευθυντρίας.

Δὲν ἐπιτρέπει τὴν ἐξόδον καταδίκου, ἐὰν δὲν ἐπιδείχῃ τὸ

ἔγγραφον τῆς ἀπολύσεως ἢ τῆς παραδόσεως πρὸς τὴν στρατιωτικὴν ἀρχήν.

Ἐγγράφει ἐν βιβλίῳ, ἄνευ κενῶν καὶ διαγραφῶν, τὴν ὄραν τῆς ἐξόδου καὶ ἐπιστροφῆς ἀπασῶν τῶν ὑπαλλήλων.

Ἀναφέρει εἰς τὴν διευθύντριαν πᾶν ὅ,τι συνέβη τὴν προτεραίαν ἄξιον λόγου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

Κατάδικοι.

ΤΜΗΜΑ ΠΡΩΤΟΝ

Εἵσδος αὐτῶν.

39. Ἡ κατάδικος παραδίδεται πρὸς τὴν διευθύντριαν ὑπὸ τοῦ ἐπὶ κεφαλῆς στρατιωτικοῦ ἡποσπάσματος, συντασσομένης ἐκθέσεως, ἣτις ἀποστέλλεται πρὸς τὸν ἀρμοδίον εἰσαγγελέα.

Ὁ ἀρμοδίος εἰσαγγελεὺς ἀποστέλλει πρὸς τὴν διευθύντριαν ἀντίγραφον τῆς καταδικαστικῆς ἀποφάσεως καὶ ἀπόσπασμα τῆς ὑπὸ τοῦ Ἀρείου Πάγου ἐκδοθείσης τυχὸν ἀποφάσεως. Ὑπὸ τὸ ἀντίγραφον τῆς καταδικαστικῆς ἀποφάσεως ἢ κατὰ τὸ περιῶρον ταύτης σημειοῖ ὁ ἀρμοδίος εἰσαγγελεὺς τὴν ἐναρξίν καὶ λήξιν τῆς ποινῆς ἰδιοχείρως.

40. Ἡ κατάδικος εἰσερχομένη εἰς τὰς φυλακὰς διέρχεται πρῶτον διὰ τοῦ γραφείου τῆς διευθυντρίας. Ἐγγράφεται εἰς τὸ Μητρώον, κατὰ τὰ ἐν ἀρθρῷ 18 § 2 διατασσόμενα. Ὁδηγεῖται εἰς τὸ λουτρόν. Ἐνδύεται τὴν στολὴν τοῦ καταστήματος, λαμβάνει τὸν ἀριθμὸν αὐτῆς καὶ ὀδηγεῖται εἰς τὸ κελίον τῆς.

41. Ἡ εἰσελθοῦσα κατάδικος ἀπομονοῦται ἐπὶ μίαν ἐβδομάδα ἐντὸς τοῦ κελλίου τῆς, ἐπισκέπτεται δ' αὐτὴν ἡ διευθύντρια, ὁ ἱερεὺς τῶν φυλακῶν, ἡ ἐπιτηρητικὴ ἐπιτροπὴ, οὕτως ὥστε νὰ μὴ ἔχῃ ὀλιγωτέρας τῶν δὺς ἐπισκέψεων καθ' ἑκάστην.

Ἡ διευθύντρια διδάσκει αὐτῇ τὸν ὀργανισμόν τῶν φυλακῶν, καθὼς καὶ τὰ καθήκοντα τῶν κρατούμενων.

42. Ὅσakis εἰσέρχονται πλείονες τῶν δύο καταδίκων συγχρόνως, ἡ διδασκαλία τοῦ ἐσωτερικοῦ ὀργανισμοῦ γίνεται ἐν κοινῇ αἰθούσῃ, καθὼς καὶ ἡ διδασκαλία τοῦ ἐξέως ἢ τῆς διδασκάλου.

43. Ἡ κρατούμενη μετὰ δοκιμασίαν καὶ διδασκαλίαν μιᾶς ἐβδομάδος εἶναι ἐλευθέρα νὰ ἐκλέξῃ τὸ ἐπάγγελμα εἰς ὃ θέλει νὰ ἐπιδοθῇ, ἐκ τῶν ἐν ταῖς φυλακαῖς διδασκομένων, μετὰ τοῦτο δὲ κατατάσσεται μετὰ τῶν ὑποτέχνων αὐτῇ εἰς τὸ οἰκεῖον τμήμα.

44. Εἰς τὰς κρατούμενας χρηγοῦνται ὑπὸ τοῦ καταστήματος δύο στολαί, χειμερινὴ καὶ θερινή, κατασκευαζόμεναι ἐξ ὑφάσματος χρώματος βαθυκυάνου μὲ λευκά τετραγωνίδια, ἐν ταῖς φυλακαῖς ὑφαινομένου, τέσσαρα ζεύγη ἀσπρόρουχων, τέσσαρα νυκτενδύματα, ὡδέκα ρινόμακτρα, ἐξ ἀπόμακτρα, δύο ζεύγη ὑποδημάτων καὶ ποδὶα ὑπηρεσίας.

Αἱ κρατούμεναι ἀλλάσσουσιν ἀπαξ τῆς ἐβδομάδος, κατὰ Σάββατον, ἀσπρόρουχα καὶ τινδόνες.

45. Ὅσα πράγματα φέρεי ἡ κατάδικος ἐφ' ἑαυτῆς εἰσερχομένη εἰς τὰς φυλακάς, παραδίδονται εἰς τὴν ἱματιοφύλακα, ἥτις τὰ μὲν ῥάκη καταστρέφει ἐν πυρῇ, συντασσόμενῳ πρωτοκόλλου, ὑπὸ τῆς διευθυντρίας καὶ ἀρχιφύλακος, τῶν δὲ λοιπῶν καταγεγραφομένων παρουσίᾳ τῆς καταδίκου σχηματίζει δέμα, ὅπερ ἀπολυμαίνόμενον καὶ φέρον τὸν ἀριθμὸν τῆς κρατούμενης, τίθεται εἰς ἴδιον διαμέρισμα τοῦ καταστήματος· ταῦτα παραδίδονται εἰς τὴν κατάδικον, ὅταν, μετὰ τὴν ἀπότισιν τῆς ποινῆς, ἐξέλθῃ τῶν φυλακῶν.

ΤΜΗΜΑ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Δίαιτα τῶν καταδίκων.

46. Ἦχοντες τοῦ ἐγερτηρίου κώδωνος, αἱ κρατούμεναι ἐγείρονται, ἐξέρχονται τῶν κελλίων τῶν ὑπὸ τὴν ἐπιβλεψιν φύλακος, νίπτονται, κτενίζονται, καθαρίζουσι τὰ ἐνδύματα αὐ-

τῶν, διπλώνουσι τὰς κλίνας των καὶ τακτοποιοῦσι τὰ τοῦ δω-
ματίου των.

47. Ὡρα ἐγέρσεως τῶν κρατουμένων ὀρίζεται τὸν μὲν χειμῶνα ἢ 6 π. μ. τὸ δὲ θέρος ἢ 5 π. μ. τὴν δὲ μεσημβρίαν μία ὥρα ἀναπαύσεως κατὰ τὸν χειμῶνα ἢ 12 καὶ 30' — 1 30' οὓο δὲ ὥραι κατὰ τὸ θέρος αἱ 12 30' — 2 30'.

Ἡ ἐργασία αὐτῶν ἀρχεται τὸν μὲν χειμῶνα τῇ 8 π. μ. καὶ λήγει τῇ 5 μ. μ. τὸ δὲ θέρος ἀρχεται τῇ 7 π. μ. καὶ λήγει τῇ 7 μ. μ.

48. Πᾶσαι αἱ ἀσκήσεις καὶ πᾶσα κίνησις τῶν κρατουμένων ἤτοι ἡ κατάκλισις, ἡ ἔγερσις, τὸ φαγητόν, ἡ ἐργασία, ἡ ἐκκλησίασις, αἱ περίπατοι, ἡ καθαριότης κλπ. τελοῦνται διὰ κωδωνοκρασίας.

49. Κατὰ πᾶσαν Κυριακὴν καὶ ἐπίσημον ἐορτὴν τελεῖται λειτουργία εἰς ἣν ὑποχρεωτικῶς παρευρίσκονται καὶ αἱ ὑπάλληλοι μετὰ τῆς διευθυντρίας.

50. Ἐκάστη κατὰδικος ὑποχρεοῦται εἰς τὴν διατήρησιν τάξεως καὶ καθαριότητος ἐν τῷ κελλίῳ τῆς δι' ὃ παρέχονται ταύταις πάντα τὰ ἀναγκαῖα πρὸς καθαρισμόν.

51. Ἡ καθαριότης καὶ ἡ τάξις εἰς τὸ σῶμα καὶ τὴν ἐνδυμασίαν ἐπιβάλλονται μετὰ πολλῆς ἐπιμελείας καὶ αὐστηρότητος. Κατὰ Σάββατον λούονται.

52. Ἡ νοσηλεία ἐν τοῖς κελλίοις τῶν καταδικῶν ἀπαγορεύεται.

53. Αἱ κρατούμεναι ὀφείλουσιν ἄκραν ὑπακοὴν εἰς τὰς ὑπαλλήλους κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ὑπηρεσίας των.

54. Αἱ ἐργασίαι αἱ προϋποθέτουσαι ἐμπιστοσύνην δίδονται εἰς τὰς καταδικούς αἵτινες διήλθον τὸ τρίτον τῆς ποινῆς καὶ ἔδειξαν χρηστὴν διαγωγὴν.

55. Ἀπαγορεύονται αἱ φωναί, τὰ ἄσματα, πᾶς θόρυβος, ὡς καὶ πᾶσα διὰ σημείων συνεννόησις μεταξὺ τῶν κρατουμένων.

56. Αἱ κρατούμεναι, ὑποτεδῆποτε λάβωσιν ἀνάγκην τοῦ ιερῶς καὶ τῆς διευθυντρίας, ἀπευθύνονται πρὸς τὴν ἀρχιφύλακα. Δύνανται δὲ νὰ ὑποβάλωσι δι' ἀναφορᾶς τὰ παράπονά των εἰς τὴν διευθύντριαν καὶ τὴν ἐπιτροπὴν πρὸς τοῦτο ὑπάρ-

χει κιβώτιον ἀνηρτημένον εἰς ἕκαστον διάδρομον τοῦ ὁποίου τὴν κλεῖδα κρατεῖ μέλος τῆς Ἐπιτηρητικῆς Ἐπιτροπῆς.

57. Αἱ κρατούμεναι ἐξέρχονται ὑπὸ τὴν ἐπιτήρησιν τῆς πρὸς τοῦτο φύλακος εἰς τὴν αὐλὴν καθ' ὥρισμένας ὥρας. Ἡ ὥρα καὶ ἡ διάρκεια τῶν περιπάτων ὀρίζονται κατὰ τὰς ἐποχάς, ὑπὸ τῆς Διευθυντρίας τῆς Ἐπιτηρητικῆς Ἐπιτροπῆς, καὶ τοῦ ἱατροῦ.

58. Κατὰ τὰς κακοκαιρίας ἡ διευθύντρια ὀρίζει τὸν χρόνον τῶν ἀνέσεων ἐν τῷ ἐστιατορίῳ, τοῖς τεχνουργείοις ἢ ὅπου ἀλλαχοῦ κρίνει καλόν.

59. Αἱ ἐπισκέψεις τῶν συγγενῶν ὀρίζονται ἀπαξ τῆς ἐβδομάδος τὴν μετameσημέριαν τῆς Κυριακῆς διὰ τὰς ἐλαφροποίνους, κατὰ δεκαπενθημερίαν διὰ τὰς βαρυποίνους.

60. Κατὰ τὰς ἐπισκέψεις ταύτας ἐν τῷ διαλεκτηρίῳ τῶν φυλακῶν παρευρίσκεται πάντοτε ἡ ἐπὶ τούτῳ τεταγμένη φύλαξ. Ἀπαγορεύεται ἐπὶ αὐστηρᾷ τιμωρίᾳ νὰ δίδωσιν αἱ κρατούμεναι ἢ νὰ λαμβάνωσι τι παρὰ τῶν ἐπισκεπτομένων.

61. Τὰς ἐπικινδύνως νοσούσας δύνανται νὰ ἐπισκέπτωνται ἐν τῷ νοσοκομείῳ ὁ πατήρ, ἡ μήτηρ, οἱ ἀδελφοί, σύζυγος καὶ τὰ τέκνα ὅταν καὶ ὅπως ὀρίσῃ ὁ ἱατρός καὶ ἡ διευθύντρια.

ΤΜΗΜΑ ΤΡΙΤΟΝ

Ἀμοιβαὶ καὶ ποιναί.

62. Αἱ ἀπονεμόμεναι ἀμοιβαὶ εἰσὶ :

α') συχνότεραι ἐπισκέψεις συγγενῶν.

β') ἀπονεμὴ βιβλίου θρησκευτικοῦ ἢ ἀγίου εἰκονίσματος.

γ') χορῆσις βιβλίων ἐκ τῆς βιβλιοθήκης.

63. Αἱ ἐπιβαλλόμεναι ποιναὶ εἰσὶ :

α') στέρησις ἐπισκέψεων συγγενῶν.

β') δαίεται δι' ἄρτου μόνον καὶ ὕδατος μέχρι τριάντα ἡμερῶν. Ἡ δαίματα αὕτη δὲν δύναται νὰ ὑπερβῇ κατὰ συνέχειαν τὰς δύο ἡμέρας.

Ἐὰν ἐπιβληθῇ τοιαύτη ποινὴ ἀνωτέρα τῶν δύο ἡμερῶν, διακόπτεται ἐπὶ μίαν ἡμέραν κατὰ πᾶσαν τρίτην ἡμέραν, ἵνα

πάλιν ἐπαναληφθῇ μέχρι συμπληρώσεως τῆς ἐπιβληθείσης ποινῆς.

γ') ἐγκλείσεις καὶ ἀπομόνωσις ἐντὸς τῶν πρὸς τοῦτο ὠρισμένων πειθαρχικῶν κελλίων ἐφ' ὠρισμένον χρόνον.

δ') Ὁμοίως τοιαύτη ποινὴ μετ' ἀνόψου διαίτης.

64. Ἡ τιμωρία διακόπτεται ὅταν ὁ ἰατρός εὕρῃ τὴν κρατουμένην ἀσθενῆ, καὶ ἐπαναλαμβάνεται μετὰ τὴν ἴασιν αὐτῆς.

65. Αἱ ποιναὶ αὗται ἐπιβάλλονται ὑπὸ τῆς ἐπιτηρητ. ἐπιτροπῆς κατὰ πρότασιν τῆς διευθυντρίας.

Ἡ διευθύντρια ἔχει ἐπίσης τὸ δικαίωμα νὰ ἐπιβάλλῃ πειθαρχικὰς ποινάς, ἐν οὐδεμιᾷ ὅμως περιπτώσει ἡ ποινὴ τῆς ἀνόψου διαίτης καὶ τῆς ἐγκλείσεως ἐντὸς πειθαρχικοῦ κελλίου δύναται νὰ ὑπερβῇ τὰς δύο ἡμέρας.

ΤΜΗΜΑ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

Μάγειρος.

66. Καθήμενος μαγείρου ἐκτελεῖ κατὰδικος ἐκλεγομένη ὑπὸ τῆς διευθυντρίας ἐκ συνεννόησεως μετὰ τῆς ἐπιτηρητικῆς ἐπιτροπῆς.

Αὕτη τηρεῖ αὐστηρῶς τὰς τοῦ ὁψελογίου καθημερινὰς σημειώσεις αἵτινες ἀνήρτηνται εἰς τὸ μαγειρεῖον.

Σημειοῖ μετὰ τῆς διευθυντρίας τὸ ποσὸν τοῦ εἰσερχομένου ὑλικοῦ εἰς τὸ μαγειρεῖον καθ' ἑκάστην προσλαμβάνει βοηθὸς ἐκ τῶν κρατουμένων, ἐκλεγόμενος ὑπὸ τῆς διευθυντρίας καὶ τοῦ ἰατροῦ, ἐγκρίσει τῆς ἐπιτηρητικῆς ἐπιτροπῆς, μία δὲ τούτων παρασκευάζει ἀποκλειστικῶς τὴν τροφὴν τῶν ἀσθενῶν.

ΤΜΗΜΑ ΠΕΜΠΤΟΝ

Ἔργασία τῶν καταδίκων.

67. Τὸ εἶδος τῶν διδασκόμενων καὶ ἀσκουμένων τεχνῶν ὁρίζεται δι' ἀποφάσεως τῆς διευθυντρίας μετὰ τῆς ἐπιτηρητικῆς ἐπιτροπῆς, κυρουμένης ὑπὸ τοῦ ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης Ὑπουργοῦ.

68. Αἱ μαθητευόμεναι δὲν ἀμείβονται κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς μαθητείας, ἥτις ὀρίζεται διὰ πράξεως τοῦ ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης Ὑπουργοῦ, κατὰ πρότασιν τῆς διευθυντρίας.

69. Αἱ ἀρνούμεναι νὰ ἐργασθῶσι κατὰδικοὶ τιμωροῦνται πειθαρχικῶς, κλειόμεναι συγχρόνως εἰς τὰ κελλῖα αὐτῶν κατὰ τὰς ἐργασίμους ὥρας, καθὼς καὶ τὰς Κυριακὰς καὶ ἐπισήμες ἐορτὰς κατὰ τὰς ὥρας τῆς ἀναπαύσεως.

Ἐποχρεοῦνται δὲ ἵνα κατὰ τὰς ὥρας τῆς ἐγκλείσεως ἐκτελῶσι τὴν παρεχομένην αὐταῖς ἐργασίαν.

70. Εἰς τὰς ἀσθενικῆς κράσεως καταδικους δύνανται δι' ἀποφάσεως τῆς διευθυντρίας μετὰ τῆς ἐπιτηρητικῆς ἐπιτροπῆς νὰ ἐλαττωθῶσιν ἐφ' ὠρισμένον χρόνον αἱ ὥραι τῆς ἐργασίας. Τὰς ὥρας ταύτας διέρχεται ἡ κατάδικος εἰς τὸ κελλῖον αὐτῆς.

ΤΜΗΜΑ ΕΚΤΟΝ

Εἴσοδος ξένων εἰς τὰς φυλακάς.

71. Οὐδεὶς, πλὴν τῶν κατὰ τὸν νόμον Β'ΦΟΓ' ἐκπληρούντων καθήκοντα προσώπων, καὶ τῆς εἰσαγγελικῆς ἢ ἀνακριτικῆς ἀρχῆς, δύναται νὰ ἐπισκέπτηται τὰς φυλακάς ἄνευ ἀδείας τοῦ ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης Ὑπουργοῦ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΕΜΠΤΟΝ

Γενικὴ διάταξις.

72. Αἱ λεπτομέρειαι αἱ μὴ ὑπὸ τοῦ διατάγματος τούτου προβλεπόμεναι, διὰ τὴν τροφήν, ἀσφάλειαν, πειθαρχίαν καὶ καθαριότητα τῶν φυλακῶν, κανονίζονται, τῇ προτάσει τῆς διευθυντρίας, διὰ πράξεως τῆς ἐπιτηρητικῆς ἐπιτροπῆς, κυρουμένης ὑπὸ τοῦ ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης Ὑπουργοῦ.

Κανονισμός τῶν ἐξόδων τῆς διατροφῆς καὶ λοιπῶν ἀναγκῶν τῶν εἰς ἐξεταστικὰ φυλακὰς κρατουμένων ὑποδίκων τῆς 19 Αὐγ. 1847.

1. Πρὸς τροφήν ἐνὸς ἐκάστου τῶν ἐνδεῶν κρατουμένων ὑποδίκων χορηγοῦνται ἄνευ διακρίσεως τοῦ γένους αὐτῶν, ἐκ τοῦ δημοσίου, τριάκοντα λεπτὰ καθ' ἡμέραν, ἂν ἔχῃ ἡλικίαν ἀνωτέραν τῶν 12 ἐτῶν, καὶ λεπτὰ εἴκοσιν, ἂν ἔχῃ κατωτέραν αὐτῆς.

2. Ἄν διὰ τοπικὰς ἢ καιρικὰς περιστάσεις ἡ τοιαύτη χορηγία ἤθελεν εἶσθαι ἀνεπαρκὴς συνήθως ἢ πρὸς καιρὸν τινα, ἢ ἂν τις τῶν κρατουμένων ὑποδίκων, ἀνήκων εἰς ἀνωτέραν τινὰ κοινωνικὴν τάξιν, ἤθελε καταφύγει εὐλόγως εἰς τὸ τροφοδοτεῖσθαι παρὰ τοῦ δημοσίου, ὁ ἀρμόδιος εἰσαγγελεὺς ὀφείλει ν' ἀναφέρῃ εἰς τὸ ὑπουργεῖον ἀκριβῶς, διδὼν συγχρόνως καὶ τὴν περὶ αὐξήσεως γνώμην του, διὰ τὰ περαιτέρω.

3. Ὅσakis μεταφέρονται φυλακισμένοι ἐνδεεῖς ὑπόδικοι ἀπὸ ἓνα τόπον εἰς ἄλλον, λαμβάνει ἕκαστος αὐτῶν ἐν τρίτον περιπλέον τῆς κατὰ τὸ ἄρθρον 1 χορηγίας.

4. Εἰς ἕκαστον ὑπόδικον χορηγοῦνται, ἐκτὸς τῆς ἡμερησίας διατροφῆς, καὶ λεπτὰ 35 δι' ἐκάστην τῶν τριῶν πρώτων ἡμερῶν τοῦ Πάσχα.

5. Περὶ τῆς ἐνδείας τοῦ αἰτοῦντος νὰ διατραφῇ παρὰ τοῦ δημοσίου ὑπόδικος ἀπαιτεῖται νὰ βεβαιωθῇ προηγουμένως ὁ ἀρμόδιος εἰσαγγελεὺς, εἴτε παρὰ τῆς δημοτικῆς ἀρχῆς τῆς περιφέρειας, εἰς ἣν κατοικεῖ ἢ διαμένει ὁ τοιοῦτος ὑπόδικος, εἴτε ἐξ ἄλλης ἀξιοπίστου πηγῆς, ἂν τὸ πρῶτον μέσον ἀπαντᾷ προσκόμματα ἢ μακρὰν ἀναβολήν. Ἐννοεῖται δὲ ὅτι, καθ' ἣν περιπτώσιν ὁ ὑπόδικος ἤθελεν εὐπορεῖ, κατὰ τὰς ληφθεῖσας πληροφορίες, ὀφείλει νὰ διατρέφεται, νὰ ἐνδύεται, καὶ ὑποδύεται ἐξ ἰδίων του.

6. Ἐπειδὴ οἱ πλείστοι τῶν ὑποδίκων, ἀπαγόμενοι εἰς τὰς φυλακὰς, φέρουν μεθ' ἑαυτῶν χρήματα, ταῦτα, εἰάν δὲν χρησιμοποιεῖν ὡς πειστήρια (διότι περὶ τῶν τοιούτων ὑπάρχουν ἤδη αἱ ἀποχωρῶσαι ὁδηγίαι), μετροῦνται παρὰ τοῦ φυλακίτου ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ εἰσαγγελέως καὶ τοῦ ὑποδίκου, πρὸς ὃν εἶδεται

ἀντίγραφον ἐπικυρωμένον τῆς ἀπαιτουμένης νὰ συντάσσεται ἐπὶ τούτῳ πράξεις, ὑπογραφομένης παρὰ τῶν τριῶν. Ἐκ δὲ τῶν οὕτως εὐρισκομένων καὶ ἀριθμουμένων χρημάτων διατρέφεται, ἐνδύεται, καὶ ὑποδίνεται ὁ ὑπόδικος μέχρι τῆς καταναλώσεως τῶν, τρεφόμενος τὸν λοιπὸν χρόνον τῆς κρατήσεώς του παρὰ τοῦ δημοσίου· καὶ ἂν πρὸ αὐτῆς τῆς καταναλώσεως ἐξέλθῃ τῆς φυλακῆς, ἀποδίδονται εἰς αὐτὸν ἐπὶ ἀποδείξει τὰ περισσεύματα, ἅτινα συμψηφίζονται μὲ τὰ ἐξόδα τῆς δίκης του, καθ' ἣν περὶ πτωσιν κατεδικάσθη. Τὰ ἐπέκεινα τῶν δραχμῶν πεντήκοντα εὐρεθέντα εἰς τινὰ ὑπόδικον μετρητὰ χρήματα παρακατατίθενται εἰς τὸ ἀρμόδιον ἐπαρχιακὸν ταμεῖον, ἐπὶ ἐκδόσει γραμματίου παραλαβῆς, εἰς ὃ θέλει γίνεται μνεῖα τοῦ ὀνόματος τοῦ ὑποδίκου εἰς ἣν ἀνήκουν. Τὸ αὐτὸ θέλει γίνεται ὁσάκις εἰς τὸν ὑπόδικον εὐρεθῶσι πράσιμα ἀντικείμενα ἀξίας, περὶ ὧν προηγουμένως ἀπαιτεῖται, ἐπίσης ὡς ἀνωτέρω, νὰ συντάσσεται ἔκθεσις περιγραφικὴ αὐτῶν· τὰ τελευταῖα ἀποδίδονται εἰς τὸν ὑπόδικον ἐξελθόντα, ἀφοῦ εἰσπραχθῶσι τὰ ἐξόδα τῆς διατροφῆς αὐτοῦ, ἂν δὲν ἔφερε μεθ' ἑαυτοῦ χρήματα, διὰ νὰ πληρωθῶσιν ἐντεῦθεν αὐτά.—Ἡ φιλανθρωπία ὅμως ὑπαγορεύει ὥστε ὁ ὑπόδικος ἐξελθὼν τῆς φυλακῆς, εἴτε δι' ἀθωωτικοῦ βουλευματος, εἴτε ἐπὶ προσωρινῇ ἀπολύσει, νὰ ἔχῃ τὰ τῆς πρώτης ἀνάγκης ἐπὶ τινὰς ἡμέρας· διὰ ταῦτα ἐκ τῶν εὐρεθέντων αὐτῷ χρημάτων θέλουν τηρεῖσθαι ἀνέπαφα μέχρι δεκαπέντε δρ. διὰ νὰ παραδίδωνται εἰς αὐτὸν ἐξελθόντα, ἐπὶ ἀποδείξει.

7. Ὅσα ἀναγνωρισθῶσιν ὡς ἰδιοκτησία τοῦ ἀπολυθέντος ὑποδίκου, θέλουν χρησιμεύσει εἰς τὴν εἰσπραξίν τῶν καταβληθέντων δι' αὐτὸν ἐξόδων τῆς διατροφῆς του· ὅταν δὲ ὁ ὑπόδικος ἤθελε καταδικασθῇ, τότε εἰσπράττονται ἐξ αὐτῶν τὰ ἐξόδα τῆς δίκης καὶ τὰ πρόστιμα· εἰς πᾶσαν ὅμως περίπτωσιν θέλουν ζητοῦνται ὁδηγίαι ἡμῶν περὶ τοῦ τρόπου τῆς ἀπαλλοτριώσεως τῶν τοιούτων πειστηρίων, ἐκτός ὅταν ᾧσι ταῦτα χρήματα.

8. Τὰ ἐξόδα τοῦ πρὸς πόσιν καὶ τὴν σωματικὴν καθαριότητα τῶν ὑποδίκων ἀναγκαιῶντος ὕδατος πληρόνεται ἀπὸ τὴν ἡμερουσίαν χορηγίαν τῆς διατροφῆς ἐκάστου (ἄρθρ. 1). τὰ ὑπερὰ ἐκπίπτουν κατ' ἀναλογίαν τῶν ἡμερῶν, ὅσας διετράφη ἕκαστος. Διὰ νὰ μὴ γίνεται ἐπαισθητὴ εἰς τοὺς ὑποδικούς ἡ

τοιαύτη δαπάνη, ὀφείλουν οἱ κ. κ. εἰσαγγελεῖς νὰ μισθώσωσιν ἐπίτηδες ὑδροφόρον μὲ μετρίαν τινὰ ἀντιμισθίαν κατὰ μῆνα· ἀλλ' ὅπου προσδιώρισαμεν ἤδη ἢ προσδιορίσωμεν τὸν ἀνώτερον ὅρον τῆς τοιαύτης δαπάνης, θέλει τηρεῖσθαι οὗτος ἀκριβῶς μέχρι ἀνατρεπτικῆς διαταγῆς ἡμῶν, ἐκτὸς ὅταν οἱ εἰσαγγελεῖς δυνήθωσι νὰ συμφωνήσωσι μετριώτερον ποσὸν τοῦ ὁρισθέντος.

9. Τὰ πλυστικά τῶν ἐνδύματων καὶ στρωμάτων τῶν ἐνδεῶν ὑποδίκων, καὶ τὰ ἐξόδα τοῦ φωτισμοῦ τῶν προαυλίων, περασμάτων, καὶ τῶν μερῶν ἐκείνων, ὅσα ἀπαιτεῖται νὰ φωτίζωνται χάριν ἀσφαλούς τηρήσεως τῶν φυλακῶν, πληρόνονται ἐκ τοῦ δημοσίου. Ἐπειδὴ ὅμως τὰ τοιαῦτα ἐξόδα, μεταβαλλόμενα κατὰ τὰς περιστάσεις, δὲν δύνανται νὰ προσδιορισθῶσιν ἐκ τῶν προτέρων, θέλουσιν ἐξακολουθεῖ νὰ πληρόνωνται ὡς μέχρι τοῦδε, ἐπὶ τῇ βάσει ἀποδείξεων τῶν χορηγητῶν τῶν ἀντικειμένων ἢ τῆς ἐργασίας.

10. Τὰ ὑποδῆματα τῶν ἀνυποδῆτων καὶ τὰ ἐνδύματα τῶν γυμνητευόντων ἐνδεῶν ὑποδίκων ἀγοράζονται δαπάνη τοῦ δημοσίου, ἀλλὰ τὰ τελευταῖα, μετὰ τὴν ἐξόδον αὐτῶν, ἀπαιτεῖται νὰ καταλείπωνται εἰς τὸν φυλακίτην, ὅστις ἐγγράφει αὐτὰ εἰς ἐπίτηδες κρατούμενον βιβλίον, καί, ἀφ' οὗ πλυθῶσι, τὰ ἐναποθέτει εἰς τι μέρος διὰ νὰ χρησιμεύσωσιν εἰς ἄλλους τῆς αὐτῆς ἀνάγκης. Τὰ τοιαῦτα ἐξόδα α') γίνονται μετὰ προηγουμένην ἐγκρίσιν ἡμῶν, ἐκτὸς ἂν προκειμένου νὰ μεταφερθῇ εἰς ἄλλας φυλακὰς ὁ ὑπόδικος, δι' ὃν ἡ δαπάνη, εἶναι ἀπαραίτητον νὰ ὑποδεθῇ προηγουμένως, καὶ β') πληρόνονται διὰ καταστάσεως, εἰς ἣν ἐμφαίνονται ὁ ὑπόδικος, τὰ ἀγορασθέντα εἶδη, ἢ ὑπογραφῇ ἐκείνου, ὅτι ἔλαβε ταῦτα πρὸς χρῆσιν του. Ἡ τοιαύτη κατάστασις ἐκτὸς τῶν ἀποδείξεων τῶν χορηγητῶν θέλει συνοδεύεσθαι προσέτι καὶ μὲ ἀντίγραφον τῆς πρὸς ἀγοράν τῶν ἀντικειμένων ἐγκρίσεως ἡμῶν, ἢ μὲ ρητὴν ἐπὶ τῆς καταστάσεως βεβαιώσιν τοῦ ἀρμοδίου εἰσαγγελέως, ὅτι τὸ ἐξόδον ἐγένετο ὀφθέν ἐνεκα τῆς ἐνεργηθείσης μεταφορᾶς τοῦ ὑποδίκου· μετὰ τοιαύτας δικαιολογήσεις δύναται νὰ ἐκδοθῇ καὶ πληρωθῇ τὸ ἀνῆκον ἐντάλμα.

11. Τὰ ἐξόδα τῆς θεραπείας τῶν νοσούντων ὑποδίκων θέλουσιν ἐξακολουθεῖ νὰ πληρόνωνται κατὰ τὸν μέχρι τοῦδε πρόπον.

τηρευμένων τῶν περὶ προσδιορισμοῦ ἀντιμισθίας τῶν ἱατρῶν καὶ ἐκπεσμοῦ τῆς ἀξίας τῶν φαρμάκων, διαταγῶν τοῦ ὑπουργείου.

12. Πᾶσα κατάστασις ἢ ἀπόδειξις γενομένης ὁσπάνης ἀνάγκη νὰ φέρῃ τὸ ἐθεωρήθη τοῦ ἀρμοδίου εἰσαγγελέως, ὅστις καθίσταται ἐκ τούτου ὑπεύθυνος δι' αὐτήν, ἂν ἐγένετο καθ' ὑπέρβασιν ἢ ἄνευ ἀνάγκης.

13. Τὰ ἐξόδα τῆς τροφῆς πληρόνονται κατὰ δεκαήμερον ἢ κατὰ μῆνα, καθὼς φανῇ εὐλογώτερον εἰς τὸν ἀρμοδίον εἰσαγγελέα, πάντοτε ὁμῶς ἐπὶ τῇ βάσει καταστάσεως συνταχουμένης κατὰ τὸ ἐσώκλειστον δείγμα, καὶ ἐξηγμένης ἀπὸ τοῦ βιβλίον τῶν ὑποδίκων, περὶ οὗ διαλαμβάνει ἡ ὑπ' ἀριθ. 4120 ἀπὸ 16 Ἰουν. 1845 ἐγκύκλιος τοῦ ὑπουργείου πρὸς τοὺς παρ' ἐφέταις εἰσαγγελεῖς, ἡτις ἐξακολουθεῖ ἰσχύουσα, τὰ δὲ λοιπὰ ἐξόδα, ὅσα χορηγοῦνται ἐκ τοῦ δημοσίου, πληρόνονται κατὰ μῆνα διὰ περιεκτικῆς ὧλων καταστάσεως, εἰς τὴν ὑπείαν ὁμῶς δὲν πρέπει νὰ συμπεριλαμβάνωνται τὰ τῆς θεραπείας, τὰ ὅποια ἐπίσης πληρόνονται μηνιαίως διὰ χωριστῶν ἐνταλμάτων.

14. Πᾶσα ὁσπάνη μὴ γενομένη ἐντὸς τῶν ὁρῶν τοῦ παρόντος ἐπιβαρύνει τὸν ἐνεργήσαντα αὐτὴν εἰσαγγελέα.

15. Ὅλαι αἱ προγενέστεραι διαταγαὶ καὶ ὁδηγαί, ὅσαι ἀντιβαίνουν εἰς τὸν παρόντα, καταργοῦνται.

Ἐγκύκλιος 76 τῆς 27 Ἰουλίου 1845. Περὶ τῆς ἀπολύσεως παντὸς καταδίκου ἅμα τῇ παρελεύσει τῆς ποινικῆς διαρκείας.

Κατὰ τὸ ἄρθρον 327 τοῦ ποιν. Νόμου εἰ ἐπιστάται τῶν ποινικῶν φυλακῶν, εἴτινες ἤθελον κρατῆσαι ἀδικαιολογήτως εἰς τὴν φυλακὴν καταδίκον ὑπὲρ τὸν ὁρισθέντα τῆς ποινῆς χρόνον, τιμωροῦνται μὲ βραδείας ποινᾶς ὡς ὑπαίτιοι παρανόμου κατακρατήσεως. Ὅφειλετε ἐπομένως νὰ παραγγείλητε τὸν δεσμοφύλακα τῶν ἐν τῇ περιφερείᾳ σας ποιν. φυλακῶν ν' ἀπολύῃ πάντας ἐν γένει τοὺς καταδίκους εὐθὺς μετὰ τὴν παρέλευσιν τῆς ποινικῆς διαρκείας, ἐπὶ τῇ ἀνωθι σημειωθείσῃ ποινῇ καθ' ὅσον ὁ ἄφροξ τὰ δικαστικὰ ἐξόδα, τὰ ὅποια καταψήφίζονται εἰς βάρες τῶν ἐπὶ ζωοκλοπῇ, ἢ ἄλλαις παραβάσεσι ποινικῶν

ὀρισμῶν καταδικαζομένων, ὀφείλετε νὰ συννενοήσθε μετὰ τοῦ ταμίου τῆς Διοικήσεώς σας διὰ νὰ ἐφαρμόζωνται πρὸς καταναγκασίν των τὰ μέτρα, τὰ διαγραφόμενα εἰς τὰ ἄρθρα 23 καὶ 24 τοῦ ἀπὸ 11 (23) Μαρτίου 1835 Β. Διατάγματος περὶ ἐγκαθαρίσεως, καταλογισμοῦ, ἀπολήψεως κλπ. τῶν ἐξόδων τῆς ποινικῆς δικαιοσύνης.

Παρατηρητέον δ' ὅτι οἱ δημόσιοι χρεῶσται, ὅποιασδήποτε φύσεως καὶ ἂν ᾖναι τὸ χρέος των, δὲν εἶναι οὔτε νόμιμον, οὔτε φιλόφθωρον νὰ κρατῶνται εἰς ἄλλην παρά τὴν πολιτικὴν φυλακὴν, παρεκτός ἂν μὴ ὑπαρχούσης τσαύτης, ᾗναι προσδιωρισμένον ἐν τῇ ποινικῇ φυλακῇ ἰδιαίτερον ὁματίον.

Ἐγκύκλιος 15520 τῆς 2 Ἰουνίου 1873. Περὶ δεσμῶν τῶν καταδίκων.

Τὴν προσεχὴν τῆς Κυβερνήσεως ἐφείλκυσε πρὸ πολλοῦ ἄτοπον, ὅπερ συμβαίνει ἐν πάσαις σχεδὸν ταῖς τοῦ Κράτους κεντρικαῖς φυλακαῖς καὶ τὸ ὅποῖον, ἐνῷ ἀντικρὺς ἀντιστρατεύεται πρὸς ρητὰς διατάξεις ὀριστικῶν ἀποφάσεων καὶ τοῦ ποιν. Νόμου, ἐκτίθησιν αὐτὴν τῶν φυλακῶν τὴν ἀσφάλειαν, δυνατόν δὲ νὰ συνεπαγάγῃ καὶ ποτε καὶ συνεπείας πάνυ ἐπιβλαβεῖς πρὸς τὴν δημοσίαν τάξιν ἐν γένει.

Τὸ ἄτοπον, ὃ αἰνιττόμεθα, εἶναι ἡ εὐκλεία, μεθ' ἧς οἱ ποινῇ δεσμῶν ἐκτίοντες καταδίκαι κατορθοῦσι ν' ἀπαλλάσσωνται τούτων κατὰ βούλησιν, τοσούτον ἐντέχνως ἀπυκρῦπτοντες τὴν πρᾶξιν αὐτῶν, ὥστε ἀπατῶσι καὶ τὸν ὀξυδερκέστερον ὀφθαλμόν.

Πολλαὶ καὶ διάφοροι κατὰ καιροὺς ἐπηνέχθησαν εἰς τὰ θέσμὰ ταῦτα τροποποιήσεις, ἀλλὰ πάσας ἐλάχιστε ἐματαιώσε τῶν καταδίκων τὸ ἐφευρετικὸν πνεῦμα καὶ ἡ ἀδάμαστος ὑπομονή. Καὶ ἡμεῖς, ὅπως καὶ οἱ ἡμέτεροι προκατόχοι, περὶ πλείστου ποιοῦμενοι τῶν δικαστικῶν ἀποφάσεων τὴν πλήρη καὶ αὐστηράν ἐκτέλεσιν, οὐχ ἥσσαν δὲ κηδόμενοι τῆς τῶν φυλακῶν ἀσφαλείας, ἅμα καὶ τῆς ἀπειλουμένης δημοσίας τάξεως, διάφορα ἐλάβομεν μέτρα πρὸς κατάπαυσιν τοῦ κακοῦ. ἀλλὰ καὶ τῶν μέτρων τούτων καταστάσεων ἀτελεσφόρων, πρόσφορον

ἐθεωρήσαμεν νὰ παρακαλέσωμεν τὸ ἐπὶ τῶν Στρατιωτικῶν Ὑπουργείον ν' ἀναθέσῃ εἰς ἀξιωματικούς τοῦ στρατοῦ τὴν ἐξεύρεσιν μέσου τινός, οἱ' οὐ τὰ δεσμὰ νὰ κατασταθῶσι μόνιμα.

Ἐπιτροπὴ ἐξ ἀρμοδίων ἀξιωματικῶν συσταθεῖσα, ἐξήτασεν ἐμβριθῶς ἅπαντα τὰ μέχρι τοῦδε ἐφαρμοσθέντα συστήματα δεσμεύσεως τῶν καταδίκων, κατέληξε δὲ εἰς τὸ συμπέρασμα, ὅτι τὸ μὲν ἐν χρήσει ἤδη τοιοῦτο τυγχάνει ὃν τὸ ἀσφαλέστερον εὐδεμῖα δὲ περὶ περιστολῆς τοῦ κακοῦ ὑπάρχει ἐλπίς, ἐὰν οἱ οἰκεῖοι τῶν φυλακῶν ἐπιστάται μὴ ἐπιθεωρῶσι συνεχῶς καὶ μετὰ πλείστης ὕψης προσοχῆς τοὺς φέροντας δεσμὰ καταδίκους πρὸς βεβαίωσιν τῆς καταστάσεως αὐτῶν καὶ ἐὰν μὴ ἐφιστῶσι σύντονον προσοχὴν πρὸς ἀφαίρεσιν τῶν πρὸς καταστροφὴν τῶν δεσμῶν ἐπιτηδεῶν ἐργαλείων, τὰ ὅποια κατορθοῦσι νὰ προμηθεύωνται.

Ἐγκύκλιος 75 τῆς 29 Σεπτ. 1879. Περί τῆς ἐννοίας τοῦ ἄρθρου 109 τοῦ Ποινικοῦ νόμου καὶ τῶν πρὸς αὐτὸ σχετικῶν, ὅσον ἀφορᾷ τὴν συγχάνευσιν τῶν ποινῶν τῶν καταδίκων.

Ἀνακοινούμεν ὑμῖν κάτωθι τῆς παρούσης τὴν ἐκθεσιν τοῦ παρὰ τῷ Ἀρ. Πάγῳ εἰσαγγελέως πρὸς τὸ καθ' ἡμᾶς ὑπουργεῖον.

«Διὰ τοῦ ὑμετέρου ἐγγράφου αἰτεῖτε, κ. Ὑπουργέ, ἡτις λογημένην γνώμην περὶ τοῦ ζητήματος, εἰ τις καταδικασθεὶς ἐπὶ ἀντιστάσει κατὰ τῆς ἀρχῆς τὴν 18 Νοεμ. 1876 εἰς τριῶν μηνῶν φυλάκισιν, ἦν καὶ ἐξετέλεσεν, ὕστερον δὲ καταδικασθεὶς ὡς ἐνοχὸς ὁμοίως πράξεως πρᾶχθεῖσης πρὸ τῆς πρώτης καταδίκης, ἦτοι τὴν 7 Νοεμβρίου 1876 εἰς τετράμηνον φυλάκισιν, καὶ τεθείς διὰ τοῦτο εἰς τὰς φυλακάς τὴν 28 Ἰουνίου 1879 ἡμέραν τῆς δευτέρης καταδίκης, νομίμως ἀπελύθη, αἰτήσῃ τοῦ εἰσαγγελέως, τῶν φυλακῶν τὴν 14 ἰσταμένου μηνός πρὸ τοῦ ὑποστῆναι πλήρη τὴν ποινὴν τῶν τεσσάρων μηνῶν.

Τὸ ἄρθρον 365 τῆς Γαλλικῆς Ποινικῆς Δικονομίας λέγει, ὅτι καὶ τὸ τοῦ ὑμετέρου Ποιν. Νόμου 109, τοῦτο δηλαδή, ὅτι ὁ ἐνοχὸς πολλῶν κακουργημάτων ἢ πλημμελημάτων τιμω-

ρεῖται μόνῃ τῇ βαρυτέρᾳ ποινῇ δέχονται ὁ οἱ ἐρμηνευταὶ πάντες, ὅτι κατὰ τὴν διατάξιν ἐκείνην ἔξεστι τῷ δικαστῇ ἐπιτείνειν τὴν βαρυτέραν ποινὴν ἐντὸς πάντοτε τοῦ ἀνωτάτου ὅρου αὐτῆς κατὰ τοῦ ἐνόχου πολλῶν πράξεων τοῦτέστι δι' ἐρμηνείας δέχονται, ὅτι ἐννοεῖ ἡ εἰρημένη διατάξις αὐτῶν ὅ,τι τὸ ἡμέτερον ἄρθρον 109 τοῦ Π. Ν. ρητῶς περιέχει λέγον, ὅτι αἱ λοιπαὶ πράξεις ἐπιμετρουμένης τῆς βαρυτέρας ποινῆς πρέπει νὰ θεωρῶνται ὡς ἰδιαίτεραι ἐπιβαρυντικαὶ περιστάσεις· ἄρα τὴν αὐτὴν ἔχοντες κατὰ τοῦτο νομοθεσίαν τὰ αὐτὰ δυνάμεθα εἰπεῖν περὶ τοῦ ἄρθρου 109 κατὰ τε τὴν ἐφαρμογὴν καὶ ἐκτέλεσιν, ἥτινα καὶ τὸ 'Ακυρωτικὸν καὶ οἱ συγγραφεῖς τῆς Γαλλίας λέγουσι περὶ τοῦ ἄρθρου 365. Κατ' αὐτοὺς δὲ καὶ ὅταν εὐχὴ συγχρόνως, ἀλλὰ κατὰ διαφόρους χρόνους δικάζονται αἱ πάσης καταδίκης προηγηθεῖσαι πράξεις, δὲν τιμωροῦνται ἐκαστὴ ἰδίᾳ ποινῇ, ἀλλὰ συγχωνεύονται αἱ ἐπιβλητέαι τῇ ἐπιβληθείσῃ ἢ ᾗ παρατεينوμένη μόνον, ἐὰν πᾶσαι αἱ ποιναὶ τῆς αὐτῆς φύσεως εἰσὶν· ἐὰν δὲ τύχη νὰ καταδικασθῇ τις διὰ δύο ἢ πολλῶν ἀποφάσεων ἕνεκα διαφόρων προηγηθεισῶν πάσης καταδίκης πράξεων εἰς διαφόρους ποινάς, κατὰ τὸ 'Ακυρωτικόν, ἐὰν μὲν διαφόρου εἶδους ὣσιν αἱ ποιναὶ π. χ. ἡ μὲν εἰρηκτὴ, ἡ δὲ φυλάκισις, ἐκτελεῖται μόνῃ ἡ βαρυτέρου εἶδους ποινὴ, ἥτοι ἡ εἰρηκτὴ, ἡ δὲ ἐλαφροτέρα, ἥτοι ἡ φυλάκισις μένει ἀνεκτέλεστος· εἰδὼς ἡ ἐκτέλεσις ἀμφοτέρων ἀντίκειται τῷ ἄρθρῳ 365 τῆς αὐτῆς ποιν. δικονομίας, ὅπερ ὡς εἴρηται, τῷ ἡμετέρῳ ἄρθρῳ 109 τοῦ Π. Ν. ὅμοιον ἐστὶ καὶ κατὰ τοῦτο, συμφωνοῦσι καὶ οἱ Γάλλοι ὑπομνηματισταὶ καὶ συγγραφεῖς τῷ 'Ακυρωτικῷ· ἐὰν ὅμως αἱ πολλαὶ ἀπαγγεληθεῖσαι διὰ διαφόρων ἀποφάσεων ποιναὶ τῆς αὐτῆς ὡς φύσεως, εἰον φυλακίσεως ποινὰ διαφόρου διαρκείας, κατὰ τὸ 'Ακυρωτικόν, ὅλαι ἐκτελεῖνται, ἐὰν μὴ ὑπερβαίνωσι τὸν ἀνώτατον ὅρον τῆς πενταετίας, ἀνεκτέλεστοι δὲ μένουσι μόνον, καθ' ὅσον ὑπερβαίνουσιν αὐτόν· ἐπομένως, ὅτε μὲν πρόκειται περὶ ἐκτελέσεως εὖς ἀποφάσεων, ὧν ἡ μὲν κατεδίκασεν εἰς φυλάκισιν τριῶν ἐτῶν, ἡ δὲ εἰς φυλάκισιν τεσσάρων ἐτῶν, συγχωνεύονται ἀμφότεραι εἰς μίαν φυλάκισιν περιριζομένην εἰς πέντε ἔτη· ὅτε δὲ πρόκειται περὶ δύο ἀποφάσεων, ὧν ἡ μὲν κατεδίκασεν εἰς φυλάκισιν εὖς ἐτῶν, ἡ δὲ εἰς φυλά-

κισιν τριῶν ἐτῶν ἢ ἥττονα, αἱ ποιναὶ ἀμφοτέραι, ὡς μὴ ὑπερβαίνουσιν τὴν πενταετίαν, ὁλοσχερῶς ἐκτελεῦνται. Τοῦτο ὁμῶς ἀποδοκιμάζουσι διάσημοι τῆς Γαλλίας νομομαθεῖς συγγραφεῖς ὡς ἀντιβαίνειν εἰς τὴν δικαιοσύνην καὶ φίλανθρωπίαν, αἵτινες ὑπηγόρευσαν τὸ ἄρθρον 365, καὶ οὐδὲν δικαιολογεῖ τὸ μὴ κρατεῖν καὶ ἐπὶ ὁμειδῶν ποινῶν ὅ,τι καὶ ἐπὶ ἑτεροειδῶν, τοῦτέστι τὸ ἐκτελεῖσθαι τῶν ἀπαγγελλομένων δύο ἢ πολλῶν ποινῶν φυλακίσεως μόνην τὴν βαρυτέραν, κἂν πᾶσαι συναριθμούμεναι μὴ ὑπερβαίνωσι τὸν ἀνώτερον ὅρον τῆς φυλακίσεως, ἥτοι τὴν πενταετίαν. Τὴν γνώμην δὲ ταύτην ὀρθοτάτην νομίζων καὶ ἐγώ, λέγω, ὅτι ὁ εἰρημένος καταδίκος ὀφείλειν ὑποστῆναι ἑνὸς μόνου μηνὸς φυλάκισιν, ἀφ' οὗ ἡ δευτέρα ἀντίστασις προηγήθη τῆς ἀποφάσεως τῆς καταδικασάσης αὐτὸν διὰ τὴν πρώτην ἀντίστασιν εἰς τρίμηνον φυλάκισιν καὶ ταύτην ἐξετέλεσε, διότι τῶν δύο ποινῶν τῆς φυλακίσεως μίαν ὀφείλειν ὑποστῆναι, τὴν βαρυτέραν, ἥτοι τὴν τετράμηνον καὶ ταύτην ὡς ὑποστὰς ὀφείλει θεωρηθῆναι, ἐὰν πρὸς τῇ ποινῇ τῶν τριῶν μηνῶν ὑποστῇ μόνον ἑνὸς μηνὸς ἔτι φυλάκισιν ἐκ τῶν λοιπῶν τεσσάρων. Πάντες δὲ καὶ Ἀκυρωτικὸν καὶ συγγραφεῖς ἀρμοδίαν λέγουσιν Εἰσαγγελίαν κρίνειν περὶ τῆς εἰρημένης συγχωνεύσεως τῶν ποινῶν, ὡς ἀναγομένης καὶ αὐτῆς εἰς τὰ τῆς ἐκτελέσεως τῶν ἀποφάσεων, ἣν ὁ Νόμος τῇ Εἰσαγγελίᾳ ἀνέθηκε· μόνον δὲ ἐπὶ διαφωνίας μεταξὺ εἰσαγγελέως καὶ καταδίκου εἰσάγεται τὸ περὶ συγχωνεύσεως ζήτημα εἰς τὸ ἀρμοδίον Δικαστήριον, ὅπερ ὁμῶς κατὰ τοὺς Γάλλους δὲν δύναται νὰ συγχωνεῖ παρατεῖνον τὴν ἀπαγγελλομένην δι' ἀποφάσεως τελεσιδικίου ποινὴν κατὰ τὸ δοκῶν αὐτῷ, διότι οὐδεὶς νόμος συγχωρεῖ τοῦτο τῷ Δικαστηρίῳ κατὰ τελεσιδικίων ἀποφάσεων, ἀλλ' ἀποφαίνεται μόνον ποῖα κατὰ τὰς ἀποφάσεις ταύτας ἡ ποινὴ, ἣν ὁ καταδίκος ὀφείλει ὑποστῆναι, καὶ ποῖα, ἣν οὐκ ὀφείλει, ὡς μὴ ὀφείλων κατὰ νόμον ὑποστῆναι ἢ μίαν καὶ μόνην ποινὴν δι' ὅλας τὰς πάσης καταδίκης προηγηθείσας πράξεις· π. χ. ἐπὶ τῶν δύο ποινῶν φυλακίσεως, περὶ ὧν πρόκειται, ἐὰν διεφώνουν εἰσαγγελεὺς καὶ καταδίκος καὶ ὁ μὲν ἤξιον ὑποστῆναι τοῦτον καὶ τὰς δύο ποινάς, τοῦτέστι πρὸς τῇ τῶν τριῶν μηνῶν καὶ πλήρη τὴν φυλάκισιν τῶν τεσσάρων μηνῶν, ὁ δὲ καταδίκος, ὅτι πρὸς τῇ τῶν τριῶν μηνῶν μό-

νον ἑνὸς μηνὸς φυλάκισιν ὀφείλει ὑποστῆναι, τὸ δικαστήριον δὲν ἠδύνατο συγχωνεῦσαι τὰς δύο ποινὰς εἰς τρίτην τινὰ ὑπ' αὐτοῦ κατὰ πρῶτον ἀπαγγελλομένην π.χ. εἰς πέντε μηνῶν φυλάκισιν, ἀλλὰ μόνον ἐξῆν αὐτῷ ἢ κατὰ τὸ Ἀκυρωτικὸν εἰπεῖν, ὅτι καὶ αἱ δύο ποιναὶ ἐκτελεστέαι, ἢ κατὰ τοὺς συγγραφεῖς Γάλλους, ὅτι μόνον φυλάκισιν τεσσάρων μηνῶν ὀφείλει ὑποστῆναι ὁ καταδίκος, ὅσον ἡ βαρυτέρα ἐστὶ ποινή. (Περὶ ὧν τῶν εἰρημένων ἴδε Hélie, Théorie du Dode pénal No 390-403 καὶ Morin Répertoire du droit Criminel. Cumul de peines § 2).

Ἐγκύκλιος 2 τῆς 30 Δεκ. 1881. Περὶ λογίσεως τῆς ἐνάρξεως τῆς διὰ Β. χάριτος μεταβαλλομένης ποινῆς ἀπὸ τῆς ὁριστικότητος τῆς σχετικῆς δικαστικῆς ἀποφάσεως.

Ἐγερθέντος ζητήματος, ἂν ἡ ἐκτίσις τῆς ἀπὸ τοῦ θανάτου ποινῆς μεταβληθείσης διὰ Β. χάριτος εἰς τὴν τῶν προκαίρων δεσμῶν κλπ. ποινῆς ἀρχηται ἀπὸ τῆς ὁριστικότητος τῆς σχετικῆς ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου τῶν συνέδρων, τοῦθ' ὑπὲρ ἀπεδέχεται ἐν τῇ ἐφαρμογῇ τὸ Ὑπουργεῖον τοῦτο, ἢ ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τοῦ περὶ τῆς ὑπὸ λόγον μεταβολῆς Β. Διατάγματος, τὸ ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης Ὑπουργεῖον ἀνεκοίνωσεν ἡμῖν, διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 15973 ἐγγράφου του, τὸ ὑπ' ἀριθ. 17710 καὶ ἀπὸ 2)14 Νοεμβρίου 1836 Β. Δ. διαλαμβάνον περὶ τοῦ χρόνου τῆς ἐνάρξεως τῶν διὰ Β. χάριτος μεταβαλλομένων ποινῶν.

Τὰ ἐγγραφα ταῦτα ἀνακοινούμεν ὑμῖν κάτωθι τοῦ παρόντος, πρὸς γνῶσιν καὶ ὁδηγίαν σας.

Εἰς ἀπάντησιν τοῦ ἀπὸ 15 τοῦ λήγοντος μηνὸς ὑπ' ἀριθ. 43338 ἐγγράφου ὑμῶν, λαμβάνομεν τὴν τιμὴν νὰ κοινοποιήσωμεν ὑμῖν ὀπισθογράφως τὸ ἀπὸ 2)14 Νοεμβρίου 1836 Β. διατάγμα, κοινοποιηθὲν ἑκπότε εἰς τοὺς παρ' Ἐφέταις Εἰσαγγελεῖς διὰ τῆς ἀπὸ 11 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς καὶ ἑτοὺς ὑπ' ἀριθ. 13372 ἐγκυκλίου τοῦ ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης Ὑπουργείου, ἐξ οὗ θέλετε παρατηρήσει, ὅτι ἡ ἐκτέλεσις τῶν κατωτέρων ποινῶν, εἰς ἃς διὰ Β. χάριτος μεταβάλλονται αἱ μεγαλειότεραι ποιναὶ, λογίζεται ἀρχαιμένη ἀφ' ἧς ἡ καταδικαστικὴ ἀπόφασις κατέστη

ἀμετάκλητος καὶ ἤρξατο ἡ ἐκτέλεσις αὐτῆς· οὐδεμία δὲ ἐν τῷ διατάγματι τούτῳ γίνεται διάκρισις, ὅταν διὰ τῆς Β. χάριτος μεταβάλλεται ἡ τοῦ θανάτου ποινὴ εἰς ἄλλην κατωτέραν, καὶ οὔτε ἐν τῇ πολυετῇ ἐφαρμογῇ ὑπεστηρίχθη ποτὲ ἡ ἐναντία ἀρχή.

Β. Διάταγμα 2[14] Νοεμβρίου 1836.

Εἰς τὴν ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης Γραμματεῖαν δηλοποιεῖται διὰ τούτου, πρὸς ἀπεφυγὴν πάσης ἐσφαλμένης καὶ εἰς τοὺς Ἡμετέρους σκοποὺς ἀντιβαίνειν ἐρμηνεύσεως, ὅτι θέλομεν, ὥστε ἡ ποινὴ μὲ δεσμὰ ἢ μὲ κἀθειρξιν, εἰς τὴν ὑποῖαν Ἡμεῖς μεταβάλλομεν τὰς παρὰ τοῦ Δικαστηρίου ἀποφασισθείσας μεγαλειτέρας ποινάς, νὰ λογαριάζεται ὡς ἐκάστοτε ἀρχίζουσα ἀπὸ τὴν ἡμέραν τῆς ἀποφάσεως τοῦ Δικαστηρίου.

Ἐγκύκλιος 37 τῆς 7 Σεπτ. 1885. Περί μὴ καταλογισμοῦ εἰς τὸν χρόνον τῆς ἐκτίσεως τῆς ποινῆς τοῦ χρονικοῦ διαστήματος, καθ' ὃ ὁ κατάδικος διατελεῖ ἐκτὸς τῶν φυλακῶν διὰ διακοπὴν τῆς ποινῆς ἢ διὰ νοσηλείαν.

Ἐπιστρέφεται πρὸς τὸ ἐπὶ τῶν Ἑσωτερικῶν Ὑπουργείων, εἰς ὃ λαμβάνομεν τὴν τιμὴν νὰ παρατηρήσωμεν, ὅτι ἡ ἐκτὸς τῶν φυλακῶν ἐνδιαίτησις τοῦ καταδίκου, ἔστω καὶ ἀδεία τοῦ Διευθυντοῦ τῶν φυλακῶν, δὲν παρέχει αὐτῷ δικαίωμα καταλογισμοῦ τοῦ χρόνου τούτου εἰς τὸν χρόνον τῆς ποινῆς, διότι ὁ νόμος ἀπαιτεῖ πραγματικὸν περιορισμὸν τῆς προσωπικῆς ἐλευθερίας. Ἐπομένως εἰς οὐδὲν δύναται νὰ ὠφεληθῇ ὁ κατάδικος ὁ ἐκτὸς τῶν φυλακῶν δι' οἵονδήποτε λόγον ἐνδιαιωμένος, εἴτε ἐκ καταχρήσεως εἰσαοδήποτε, εἴτε ἐκ δραπετεύσεως, ἀφοῦ ὁ ἐκ τῆς διακοπῆς τῆς ποινῆς, ἕνεκα σπουδαίων νόσου λόγων, χρόνος δὲν ὑπολογίζεται ὑπὲρ τῶν ἀπολαυνόντων τὸ δικαίωμα τῆς διακοπῆς καταδίκων, ὅταν ἡ νοσηλεία τοῦ πάσχοντος καταδίκου δὲν γίνεται ἐν τῷ ἐπὶ τούτῳ ὁριζομένῳ ἐν ταῖς φυλακαῖς νοσηκομείῳ ἢ ἐν ἰδιαιτέρᾳ εἰκίᾳ ὑπὸ φρουρῇ ἐκ στρατιωτικῆς δυνάμεως περικυλισμένῳ, κατὰ τὸ ὑπ' ἀριθμὸν 7118 ἔγγραφόν μας πρὸς τὸν Εἰσαγγελεὰ τῶν ἐν Πάτραις Ἐφετῶν, οὗ ἀντίγραφον ἐγ-

κλείομεν ὥδε, πολλῶ δὲ μᾶλλον δὲν δύναται νὰ ὑπολογισθῇ ὁ χρόνος, καθ' ὃν καταδίκος ἐνδικοιτᾶται ἐλεύθερος ἐκ τῶν φυλακῶν δι' ἄλλους ἀνεξετάστους λόγους.

Ἐπιστρέφεται πρὸς τὸν αὐτὸν κ. Εἰσαγγελεᾶ τῶν ἐν Πατραις Ἐφετῶν μετὰ τῶν συνημμένων, παρακαλούμενον, προκειμένου περὶ τὸς σπουδαίου μέτρου, ἀναστέλλοντος τὴν ἐκτέλεσιν δικαστικῶν ἀποφάσεων καὶ δυναμένου νὰ δώσῃ ἀφορμὴν εἰς καταχρήσεις, νὰ ἀναθέσῃ τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ καταδίκου, περὶ οὗ πρόκειται, εἰς τρεῖς ἰατροὺς, ἐξ ὧν ὁ εἰς νὰ ᾖ στρατιωτικὸς, εἴτινες δι' ἐκθέσεώς των νὰ θεβαιώσωσι τὴν ἐνεστῶσαν κατάστασιν τοῦ πάσχοντος καὶ τὸν κίνδυνον, ὃν τυχόν διατρέχει οὗτος, ἐν ᾗ περιπτώσει δὲν διακοπῇ ἡ προτεινομένη ποινή.

Ἐὰν ἐκ τῆς ἰατρικῆς ἐκθέσεως βεβαιωθῇ, ὅτι ὁ πάσχων διατρέχει κίνδυνον, ἐξακλουθῶν νοσηλευόμενος ἐν φυλακαῖς, τότε καὶ μόνον δύναται νὰ δικαιολογηθῇ ἡ διακοπὴ τῆς ποινῆς καὶ πρὸς τοῦτο θέλετε συνεννοηθῇ μετὰ τοῦ Νομάρχου Ἀχαΐας καὶ Ἡλίδος, ὅπως ἐκτελεσθῶσι τὰ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 547 τῆς Ποιν. Δικονομίας ἐπιτασσόμενα. Ἄλλ' ἐν τριαύτῃ περιπτώσει, θέλει ληφθῇ πρόνοια νὰ ἐξασφαλισθῇ ἡ ἐκτὸς τῶν φυλακῶν διαμονὴ καὶ φύλαξις τοῦ καταδίκου τούτου καὶ ἡ εἰς τὰς φυλακὰς ἐπαναγωγὴ αὐτοῦ, εὐθύς ὡς ἡ ὑγεία του μεμαρτυρημένως βελτιωθῇ.

Ἐγκύκλιος 17115 τῆς 2 Ὀκτ. 1885. Περί τροφοδοσίας καὶ λοιπῆς συντηρήσεως καταδίκων καὶ ὑποδίκων.

Διαβιβάζοντες ὑμῖν ἀντίτυπον τῆς ἀπὸ 27 Σεπτεμβρίου ὑπ' ἀριθ. 50 ἐγκυκλίου τοῦ ἐπὶ τῶν Ἑσωτερικῶν Ὑπουργείου, παρακαλοῦμεν νὰ ἐνεργήτε καὶ ὑμεῖς συμφώνως πρὸς τὰ δι' αὐτῆς ἐπιστελλόμενα ἐφ' ὅσον ἀφορῶσιν εἰς τὴν τροφοδοσίαν καὶ λοιπὴν διατήρησιν τῶν τε καταδίκων καὶ τῶν ὑποδίκων, προστίθεμεν δ' ὅτι ἡ ἐξακρίθωσις τῆς ἐνδείας τῶν ὑπὸ τοῦ Δημοσίου τροφοδοτουμένων ὑποδίκων θέλει ἐξακλουθεῖ γιγνομένη καθ' ὃν τρόπον ὤρισεν τὸ ἄρθρον 5 τοῦ ἀπὸ 19 Αὐγούστου 1847 κανονισμοῦ τοῦ Ὑπουργείου τούτου, ἔχοντος αὕτω :

«Περὶ τῆς ἐνδεΐας τοῦ αἰτοῦντος νὰ διατραφῇ παρὰ τοῦ δημοσίου ὑποδίκου, ἀπαιτεῖται νὰ βεβαιῶται προηγουμένως ὁ ἀρμόδιος Εἰσαγγελεὺς, εἴτε παρὰ τῆς δημοτικῆς ἀρχῆς τῆς περιφερείας εἰς ἣν κατοικεῖ ἢ διαμένει ὁ ταιεῦτος ὑπόδικος, εἴτε ἐξ ἄλλης ἀξιοπίστου πηγῆς, ἂν τὸ πρῶτον μέσον ἀπαντᾷ προσκύμματα ἢ μικρὰν ἀναβολήν. Ἐννοεῖται δ' ὅτι καθ' ἣν περίπτωσιν ὁ ὑπόδικος ἤθελεν εὐπορεῖ, κατὰ τὰς ληφθείσας πληροφορίας, οφείλει νὰ διατρέφῃται, νὰ ἐνδύηται καὶ ὑπεδένῃται ἐξ ἰδίων του».

Πρὸς ἀσκήτην τοῦ ἀπαιτουμένου ἐλέγχου περὶ τὰς πρὸς συντήρησιν τῶν καταδίκων δαπάνας, ὀρίζομεν, ἵνα αἱ κατὰ μῆνα συντασσόμεναι καταστάσεις διὰ τὴν πληρωμὴν τοῦ χρηρηγηέντος αὐτοῖς ἄρτου καὶ ὀψων, καθὼς καὶ τοῦ ἐξόδου τῆς πύσεως τοῦ ἱματισμοῦ αὐτῶν, θεωρῶνται ὑπὸ τῆς οἰκείας ἐφορείας τῶν σωφρονιστικῶν, ποινικῶν καὶ ἐπανορθωτικῶν φυλακῶν, εἰς πίστωσιν ὅτι εἰ ἐν αὐταῖς ἐμπεριλαμβανόμενοι ὑπῆρξαν κατὰ τὸ σημαζόμενον χρονικὸν διάστημα ἐν ταῖς φυλακαῖς, ὅτι συντηροῦνται ὑπὸ τοῦ Δημοσίου, ὅτι ἔλαβον τὰ σημεϊούμενα ἄρτον τε καὶ ὄψα, καὶ ὅτι ἐπλήθυσαν, συμφώνως πρὸς τὸν οἰκεῖον κανονισμόν, τὰ ἱμάτια αὐτῶν.

Ὅπου δὲν ὑπάρχει καθεσταμένη ἐκ τοῦ νόμου ἐπιτόπιος ἐφορεία, τὴν θεώρησιν ταύτην θέλουσιν ἐνεργεῖ ὁ Φρούραρχος, ὁ Ἰατρός, ὁ Εἰρηνοδίκης καὶ ὁ Δήμαρχος, ὅπου δὲ δὲν ὑπάρχουσιν αἱ δύο τελευταῖαι, θέλουσιν ἐνεργεῖ αὐτὴν αἱ δύο πρῶτοι. Ἡ δὲ ἐφορεία τῶν στερουμένων ἐπιτοπίου τοιαύτης φυλακῶν, θέλει ἐνεργεῖ ἐπιθεώρησιν τῶν αὐτῶν καταστάσεων.

Ἐγκύκλιος 20629 τῆς 25 Νοεμ. 1885. Περὶ τακτικῆς ἐπιθεωρήσεως τῶν φυλακῶν παρὰ τῶν Εἰσαγγελέων πρὸς πρόληψιν τῶν συμβαινοῦσων ἐν αὐταῖς φονικῶν σκηνῶν.

Μετὰ λύπης παρατηρήσαμεν ἐξ ἐπανειλημμένων τηλεγραφημάτων καὶ ἐγγράφων τῶν ἀρμοδίων Εἰσαγγελέων ὅτι πολλὰ τῶν φυλακῶν συμβαίνουσι συμπλοκαὶ καὶ ρήξεις, μεταξὺ καταδίκων καὶ ὑποδίκων φονικαί, ἐμβάλλουσαι εἰς δικαίαν ἀγανάκτησιν καὶ ἀνησυχίαν τὰς ἀρχάς· πρῶτιστον δὲ ἐπὶ τῶν συμ-

δαινόντων ἐρώτημα γεννάται, πῶ εὖρον εἰ ἐν ταῖς φυλακαῖς καταδίκαι καὶ ὑποδίκαι τὰ φονικά ὄργανα, ἢ πόθεν ἐπρομηθεύθησαν ταῦτα, ἢ δὲ πιθανωτέρα εἰς τοῦτο ἀπάντησις ἐστίν, ὅτι τὰ τοιαῦτα συμβαίνουσι, καὶ ὅν θέλουσιν ἐκλείψει μ' ὅλας τὰς ἐπανειλημμένας τῶν Ὑπουργείων διαταγὰς, ἐὰν μὴ γίνηται τακτικὴ καὶ ἀγρυπνος τῶν φυλακῶν ἐπιθεώρησις καὶ ἐπιτήρησις παρὰ τῶν κ. Εἰσαγγελέων καὶ ἀρχιφυλάκων τακτικῶς μὲν κατὰ δεκαπενθημερίαν, κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 557 τῆς Ποινικῆς Δικονομίας, ἐκτάκτως δὲ ὑσάκις τοῦτο ἐπιβάλλει ἡ ὑπηρεσία, καὶ ἂν ἐκεῖνη δὲν περιορίζεται εἰς τυπικὴν μόνον ἐρευναν ἢ ἐξέτασιν τῶν φυλακῶν, ὡς συνήθως συμβαίνει.

Ἐκ τῶν εἰς τὸ Ὑπουργεῖον ἐσχάτως ὑποβληθέντων ἐγγράφων, προκύπτει, ὅτι τοιαῦται φονικαὶ σκηναὶ συνέβησαν ἐν ταῖς φυλακαῖς Ρίου καὶ κατ' ἐπαναλήψιν ἐν τῇ σωφρονιστηρίῳ Κεφαλληνίας, χθὲς δὲ καὶ ἐν ταῖς φυλακαῖς Ἰθάκης.

Τοιαύτη πραγμάτων κατάστασις ὑπερφαίνει τὴν παντελῆ ἔλλειψιν ἐπιτηρήσεως τῶν φυλακῶν ὑπὸ τῶν ἀρμοδίων ἀρχῶν, προκλυῖσα εὐλόγως τὴν αὐστηρὰν τιμωρίαν τῶν ἀμελούντων ἢ παραλείπόντων νὰ ἐκπληρώσωσι τὸ τεσσῶτον σοβαρὸν καὶ ἀπαραίτητον καθήκον αὐτῶν, ἀρχῶν, περὶ ἀδιαλείπτου ἐπιτηρήσεως τῶν φυλακῶν.

Ἐπιθυμοῦντες νὰ τεθῇ τέρμα εἰς τοιαύτην ἀνώμαλον ἐν ταῖς φυλακαῖς κατάστασιν, παραγγέλλεσθε κύριοι, νὰ ἐπισκέπτησθε προσωπικῶς καὶ τακτικῶς κατὰ δεκαπενθημερίαν τὰς φυλακάς, καθ' ὃ ἔχετε ἀπαραίτητον καθήκον, νὰ διατάσσητε νὰ γίνηται ἐξέτασις ἐν ὅλῃ τῇ ἀποσκευῇ τῶν ὑποδίκων καὶ καταδίκων καὶ σωματικὴ ἀκόμη ἐρευνα, ἵνα οὕτως ἀνευρίσκωνται καὶ κατάσχωνται τὰ ὑποκρυπτόμενα φονικά ὄργανα ἢ ἄλλα εἰς αὐτὴν ἐρευνῇ εἰσέλας, συνάμα δὲ νὰ συνεννοηθῇτε μετὰ τῶν ἀρμοδίων φρουραρχείων, ὅπως καὶ ταῦτα ἐκδῶσιν αὐστηρὰς διαταγὰς πρὸς τοὺς τεταγμένους πρὸς φρουρῆσιν τῶν φυλακῶν ἀξιωματικούς καὶ ἄλλους τούτων ἀρχιφυλάκας καὶ παραγγεῖλωσιν τοῦτους ὑσάκις παραλαμβάνωσι τοὺς φυλακισμένους κατὰ τὴν καθ' ἑκάστην γινουμένην ἀλλαγὴν τῶν φρουρῶν, νὰ ἐρευνᾶσιν ἐπιμελῶς καὶ ἐξετάζωσι τακτικῶς τοὺς φυλακισμένους καὶ τὰ πράγματα αὐτῶν, καὶ πανταχοῦ ὅπου ὑπάρχει

ὀνόνοια ὅτι ὑποκρύπτονται τοιαῦτα φονικά ἔργα λεία. Ἰδίως δὲ νὰ ἐφιστάται ἡ προσοχὴ τῶν ἀρχιφυλάκων καὶ φρουρῶν τῶν φυλακῶν, καὶ αὐτῶν ἀκόμη τῶν ἐπιστάτων, ἐπὶ τῶν ἐπισκεπτῶν τῶν φυλακισμένων, διότι συνήθως διὰ τούτων ἢ τῶν τρεφοδοτῶν, εἰσάγονται τ' ἀπηγορευμένα σιτηρὰ ὄργανα, ὅπως οὕτως ἀνευρίσκονται εὐκόλως καὶ κατὰσχονται πάντα ταῦτα.

Εἰς τὴν ἐκλυτον ταύτην κατάστασιν περιῆλθον αἱ φυλακαί, διότι τινὲς τῶν κ.κ. Εἰσαγγελέων θεωροῦσι πάρεργον τὴν θεωρησιν τῶν φυλακισμένων, σπανίως δ' ἐπισκέπτονται τὰς φυλάκας, οὐδ' ἐξετάζουσι, καθ' ὃ ἔχουσι σπουδαίον καθήκον, τὰς ἀνάγκας αὐτῶν. Ἐὰν τὸ καθήκον αὐτῶν τοῦτο ἐξετέλουν πεπόντως, δὲν ἤθελον ποτὲ τολμήσει οἱ ἐπισκέπται τῶν φυλακῶν ἢ ἄλλοι ἐν αὐταῖς ὑπηρετοῦντες νὰ εἰσκομίζωσιν, οὐδὲ οἱ φυλακισμένοι νὰ δεχθῶσι, μαχαίρας καὶ ἄλλα σιτηρὰ ὄργανα· διότι ἤξευρον ὅτι ὁ ἀγρυπνος τοῦ Εἰσαγγελέως ὀφθαλμὸς ἤθελεν ἀνακαλύψει ταῦτα καὶ ἤθελε τιμωρήσει τοὺς κατέχοντας αὐτὰ καταδίκους ἢ ὑποδίκους διὰ στενωτέρας φυλακίσεως ἢ διὰ μεταγωγῆς τοῦ πταιστού εἰς ἄλλας φυλάκας.

Ἐν τούτοις ἀξιοῦμεν ὅπως εἰς τὸ μέλλον οἱ μὲν παρὰ Πλημμελειοδικαῖς Εἰσαγγελεῖς ἐπισκέπτωνται τακτικῶς καὶ ἀνελλιπῶς τὰς φυλάκας κατὰ δεκαπενθήμεριαν, ἐκτάκτως δὲ ἰσάκεις αἱ ἀνάγκαι τῆς ὑπηρεσίας ἀπαιτοῦσι τοῦτο· ἐξετάζωσιν ἐπισταμένως τὰ ἐν αὐταῖς συμβαίνοντα καὶ τὰς ἀνάγκας αὐτῶν, καὶ ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰς ἀναγκαίας προτάσεις, οἱ δὲ παρ' Ἐφετάις κ. Εἰσαγγελεῖς θέλουσιν ἐπιτηρεῖ ἀμελητέι εἰς τὴν ἀκριβῆ τῶν διατασσμένων ἐκτέλουν.

Ἐγκύκλιος 22541 τῆς 4 Ἰανουαρ. 1886 Περί μὴ εἰσαγωγῆς ἀσθενῶν καταδίκων ἐν τοῖς θεραπευτηρίοις τῶν σωφρονιστηρίων, ἀνευ ἐγκρίσεως τῶν Ἐφορεῶν τῶν φυλακῶν.

Κεινοποιοῦντες ὑμῖν ἐν ὀπισθογράφῳ τὸ ἀπὸ 29 Δεκεμβρίου π. ἔ. ὑπ' ἀριθ. 36026 ἔγγραφον τοῦ ἐπὶ τῶν Ἑσωτερικῶν Ὑπουργείου πρὸς τὸν Νομάρχην Ζακύνθου, παρακαλοῦμεν ὑμᾶς, ἵνα ὡς μέλη τῶν Ἐφορευτικῶν τῶν φυλακῶν Ἐπιτροπῶν, κατὰ τὸ ἀπὸ 31 Δεκεμβρίου 1836 Β. Διάταγμα, οὕτω

νος ἢ ἐν μέρει ἐφαρμογή καὶ ἐν ἐπανορθωτικαῖς φυλακαῖς ἐπε-
τρέπη διὰ τοῦ ἀπὸ 21 Δεκεμβρίου 1885 ΑΤΑ' νόμου, συντε-
λέσητε εἰς τὴν ἀκριβῆ ἐκτέλεσιν τῶν διὰ τοῦ εἰρημένου ἐγγρά-
φου ἐπιστελλομένων, ἐφαρμόζοντες τὰ αὐτὰ μέτρα, ἐφ' ὅσον
τοῦτο εἶναι ἐφικτόν, καὶ διὰ τὰς δαπάνας πρὸς τροφοδοσίαν
καὶ λοιπὴν συντήρησιν τῶν ὑποδίκων.

Ἐκ τῶν ὑπ' ὄψιν ἡμῶν καταστάσεων τῆς συντηρήσεως
τῶν ἐν τῷ αὐτῷ Σωφρονιστηρίῳ κρατουμένων παρατηροῦμεν
μετὰ λύπης, κύριε Νομάρχα, ὅτι οὐδεμίαν ἀσκήτε ἐπιτήρησιν
περὶ τὴν οἰκίαν τοῦ καταστήματος τούτου, καὶ ὅτι ἀνεξέτα-
σται διαβιβάζετε πρὸς τὸ Ὑπουργεῖον τοὺς προσαγομένους ὑμῖν
λ)σμούς τῆς γενομένης διὰ τὴν συντήρησιν τῶν καταδίκων δα-
πάνης καὶ ὑποστηρίζετε τὴν πληρωμὴν αὐτῆς. Οὕτω δὲ ἐν
ταῖς μνησθεῖσαις καταστάσεσιν ὑποσυνάπτονται ὀνομαστικαί
κατάλογοι τῶν ὑπὸ νοσηλείαν διατελούντων καταδίκων, οἱ οὗς
γίνονται ἐξαιρετικαὶ καὶ ἱκανῶς σημαντικαὶ δαπάναι, ἀνερχο-
μένων τῶν νοσηλευμένων εἰς τὸ τέταρτον περίπου τοῦ ἀριθ-
μοῦ τῶν καταδίκων, οἱ πλείους δ' ἐξ αὐτῶν σημειοῦνται ὡς
νοσηλευόμενοι οὐχὶ μόνον καθ' ὁλόκληρον τὸν μῆνα, ἀλλὰ
καθ' ὁλοκλήρους τοὺς δύο μῆνας, σφόδρα δὲ πιθανὸν νὰ ἐνο-
σηλευντο τὰ αὐτὰ πρόσωπα, καὶ κατὰ προηγουμένους μῆνας
καὶ πιθανώτερον ἐτέρωθεν νὰ μὴ ἦναι ἐλάσσων ἡ ἀνάλογια τῶν
νοσηλευμένων ὑποδίκων.

Τοιαύτη κατάστασις ἐλέγχει, κύριε Νομάρχα, προφανῆ κα-
τάχρησιν, λαμβάνουσαν σκανδαλωδῶς χώραν ἐν τῷ Σωφρο-
νιστηρίῳ, ἡ ὁποία εἶναι ἄπορον καὶ λυπηρὸν πῶς δὲν ἐφείλκυσε
τὴν προσοχὴν ὑμῶν καὶ τὴν ἐνέργειαν τῶν δεόντων πρὸς κατα-
στολὴν τῆς καὶ πρὸς παραδειγματικὴν τιμώρησιν τῶν δραστῶν
αὐτῆς καὶ τῶν ἀνεχομένων αὐτῇ.

Σκοποῦντες νὰ μὴ ἐπιτρέψωμεν τὴν ἐπὶ τὸ μέλλον ἐξακο-
λουθήσιν τῆς προφανοῦς καταχρήσεως ταύτης, ὀρίζομεν, ὅπως
οὐδεὶς εἰσάγεται, ἢ μεῖνῃ ἐκ τῶν ἡδὴ εἰσηγμένων, ἐν τῷ थे-
ραπευτηρίῳ τοῦ Σωφρονιστηρίου, ἄνευ ἐγκρίσεως ὑπὸ τῆς ἐφο-
ρείας τοῦ καταστήματος τῆς περὶ σπουδαίας καὶ χρηζούσης
ἐν τῷ θεραπευτηρίῳ ἀσθενείας ἐπαρκῶς ἡτιολογημένης ἐνδεί-
ξεως τοῦ ἱατροῦ, νὰ μὴ ἐπιτρέπηται ἡ παράτασις τῆς νοση-

λείας πέραν πενθημέρου χρονικοῦ διαστήματος, ἄνευ νέας ἀπο-
 χρώντως ἡτιςλογημένης ἱατρικῆς ἐνδείξεως καὶ ἐγκρίσεως ἐπί-
 σης αὐτῆς ὑπὸ τῆς ἐφορείας, ἢ ὑποία, ἵνα ἐν ἐπιγνώσει ἀποφαί-
 νηται ὀφείλει νὰ ἐπισκέπτηται συχνάκις τὸ κατάστημα καὶ
 ἐξετάζῃ καὶ ἐξελέγχῃ μετὰ λεπτομερείας καὶ αὐστηρότατα τὰ
 πάντα. Αἱ τοιαῦται ἐνδείξεις, φέρουσαι τὴν ἐγκρίσιν τῆς ἐφορείας,
 θέλουσιν ὑποσυνάπτεσθαι εἰς τὴν κατάστασιν τῶν ἐξόδων.

Αἱ καταστάσεις τῆς τροφοδοσίας καὶ συντηρήσεως τῶν
 καταδίκων ἐν γένει, ὑγιῶν τε καὶ ἀσθενῶν, θέλουσι φέρει ἐνυ-
 πόγραφον θεώρησιν τῆς ἐφορείας τοῦ Σωφρονιστηρίου.

Ἐγκύκλιος 3299 τῆς 25 Φεβρ. 1886. Περί τηρήσεως βιβλίων τῶν
 ἐν ταῖς φυλακαῖς ὑποδίκων.

Ὡς ἐκ μικρᾶς πείρας ἐλάβομεν ἀφορμὴν νὰ παρατηρήσω-
 μεν, ἐν ταῖς φυλακαῖς δὲν τηρεῖται ἀκριβὲς καὶ ὁμοιόμορφον
 βιβλίον τῶν ἐν αὐταῖς κρατουμένων ὑποδίκων, ἀλλ' ἕκαστος
 τῶν ἐπιστάτῶν καταρτίζει κατὰ βούλησιν ἀτελὲς τι φυλλάδιον,
 ἐξ οὗ οὐδεμίαν δύναται ν' ἀρυσθῇ ἡ ὑπηρεσία πληροφορίαν καὶ
 περὶ τῆς διατηρήσεως καὶ φυλάξεως τοῦ ὑποδίκου οὐδεμίαν ὑπάρ-
 χει ἐγγύησις.

Ἐπιθυμοῦντες νὰ ἐκλίπῃ ἐν τῷ μέλλοντι ἡ ἀταξία αὕτη,
 κατηρτίσαμεν ἐντυπα καὶ καλῶς δεδεμένα βιβλία ὑποδίκων,
 ἐξ ὧν ἀποστέλλομεν ὑμῖν ἀνὰ ἓν, ἵνα ἀριθμῆσθε καὶ μονο-
 γραφήσθε ὑμεῖς, θεωρήσθε τοῦτο κατὰ τὴν τελευταίαν αὐ-
 τοῦ σελίδα καὶ εἰτα παραδώσθε ἐπὶ ἀποδείξει, ὑποβληθησο-
 μένῃ ἡμῖν, πρὸς τὸν ἐπιστάτην τῶν ἐξεταστικῶν φυλακῶν τοῦ
 παρ' ᾧ διατελεῖτε. Πλημμελοδικείου, παρ' οὗ θέλετε ἀπαι-
 τῆσαι τὴν ἐντὸς ὀκτῶ τῶ ἑξαδύτερον ἡμερῶν ἐγγραφήν ἐν τῷ
 εἰρημένῳ βιβλίῳ πάντων τῶν ἐν ταῖς φυλακαῖς ὑποδίκων καὶ
 τὴν συμπλήρωσιν ἀπασῶν τῶν ἐν αὐτῷ σελῶν, μεριμνήσθε
 ὅ' ὅπως τοῦτο τηρεῖται μετὰ πάσης ἀκριβείας καὶ φυλάσσηται
 ἐπιμελῶς, καθ' ἕκαστην δ' ἐνεργουμένην παρ' ὑμῶν ἐπίσκε-
 ψιν τῶν φυλακῶν βεβαιοῖτε ἐν τῇ συντασσομένῃ ἐκθέσει σας,
 ἂν ἐξελέγξαντες εὗρετε ἀκριβῶς τηρούμεναν καὶ ἐν καλῇ κατα-
 στάσει τὸ βιβλίον τῶν ὑποδίκων.

Ἐγκύκλιος 13617 τῆς 18 Αὐγούστου 1886. Περί ταχείας γνωστοποιήσεως πάσης μεταβολῆς ἐπερχομένης εἰς τὴν κατάστασιν τῶν καταδίκων.

Πλειστάκις τὸ Ὑπουργεῖον ἐξέδωκε διαταγὰς ὅπως πᾶσα μεταβολὴ ἐπερχομένη εἰς τοὺς καταδίκους, οἷον θάνατοι, μεταγωγαί, ἀποδράσεις κτλ. ἀνακοινῶνται ἀμέσως αὐτῷ. Δυστυχῶς αἱ διαταγαὶ αὗται δὲν ἐκτελοῦνται ἐπιμελῶς καὶ τακτικῶς, κατὰ τὸ πλεῖστον δὲ τὸ Ὑπουργεῖον ἐπὶ πολὺν χρόνον διατελεῖ ἐν ἀγνοίᾳ τῶν μεταβολῶν τούτων, λαμβάνον γινώσιν αὐτῶν πολ- λάκις τυχαίως. Παραγγέλλομεν λοιπὸν ὑμῖν ὅπως ἐντέλλητε τοῖς ὑπὸ τὴν δικαιοδοσίαν ὑμῶν κυρίοις παρὰ Πλημμελειοδίκαις Εἰσαγγελεῦσι -ν' ἀναγγέλλωσιν ἡμῖν ἀμελλητί πᾶσαν τοιαύτην μεταβολὴν ἐπερχομένην εἰς τὴν κατάστασιν τῶν καταδίκων καθιστῶντες τοὺς ἐπιστάτας τῶν φυλακῶν ὑπευθύνους πρὸς τοῦτο, καταδιώκοντες δὲ αὐστηρῶς αὐτοὺς διὰ πᾶσαν αὐτῶν περὶ τοῦτο ἀμέλειαν.

Ἐγκύκλιος 11881 τῆς 27 Ἰουνίου 1888. Περί τῆς κατὰ μῆνα ὑποβολῆς πίνακος περὶ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἐν ταῖς φυλακαῖς διὰ χρέος κρατουμένων.

Παρακαλοῦμεν ὑμᾶς νὰ παραγγεῖλητε εἰς τοὺς ἐπιστάτας τῶν φυλακῶν, τῶν διὰ χρέη κρατουμένων, ὅπως κατὰ τὴν πρώτην ἐκάστου μηνὸς καταρτίζωσι καὶ πέμπωσιν ὑμῖν ἀκριβῆ, κατὰ τὸ συνημμένον ὑπόδειγμα, πίνακα περὶ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἐν αὐταῖς κρατουμένων, ὃν θέλετε ὑποβάλλει ἡμῖν.

Ἐγκύκλιος 14111 τῆς 1 Αὐγ. 1888. Περί προκαταβολῆς ἐξόδων διατροφῆς τῶν προσωποκρατουμένων ὀφειλετῶν τοῦ Δημοσίου.

Κατὰ τὸ ἄρθρον 45 τοῦ ἀπὸ 29 Μαΐου 1871 ΓΛΣ' νόμου περὶ εἰσπράξεως τῶν δημοσίων ἐσόδων ἀπὸ Δημόσιον δὲν ὑποχρεοῦται εἰς προκαταβολὴν ἐξόδων διατροφῆς τῶν προσωπο-

κρατουμένων ὀφειλετῶν, ἐκτός ἂν ὁ ὀφειλέτης ζητήσῃ τοῦτο ἐγγράφως».*

Πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς διατάξεως ταύτης τοῦ νόμου εἰ ἐπιστάται τῶν φυλακῶν τῶν διὰ χρέη κρατουμένων ὀφείλουσιν ἅμα ὡς παραδίδοσθαι αὐτοὺς ὑπὸ ὀφειλέτου πρὸς τὸ Δημόσιον ἐγγράφος αἴτησις περὶ καταβολῆς τῶν τῆς διατροφῆς ἐξόδων νὰ ὑποβάλλωσι ταύτην τάχιστα καὶ ἀπ' εὐθείας πρὸς τὸν ἀρμοδίον Ταμίαν, ὅστις, συμφώνως πρὸς τὰς δεθείσας ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν ὁδηγίας, θέλει καταβάλλει κατὰ μῆνα τὰ κεκαλονισμένα ἐξόδα τῆς διατροφῆς, ὅσας δὲ ἀπαντῶσιν ἀντίρρησιν ἢ δυσκολίαν τινὰ ἐκ μέρους τοῦ Ταμίου ἀναφέρωσι περὶ τούτου ἐν μὲν ταῖς Πρωτευούσαις τῶν Νομῶν τῷ Νομάρχῃ, ἐν δὲ ταῖς ἑοδαῖς τῶν ἄλλων Πρωτοδικείων τῷ Εἰσαγγελεῖ, ἵνα τηλεγραφικῶς γνωστοποιῇται παρ' αὐτῶν τῷ Ὑπουργεῖῳ τῶν Οἰκονομικῶν ἢ ἄρνησις ἢ ὁ ὀλιγωρία τοῦ Ταμίου καὶ προκαλῶνται αἱ δεῦσαι διαταγαί.

Οἱ ἐπιστάται τῶν φυλακῶν ἐνδὲν δικαίωμα ἔχουσι ν' ἀπολύωσιν ἐπὶ τῇ μὴ καταβολῇ ἐξόδων διατροφῆς τὸν κρατηθέντα ὀφειλέτην, διότι περὶ τῆς ἐνεκα τοιούτου λόγου ἀποφυλακίσεως ἀρμοδῖος εἶναι ν' ἀποφασίζῃ, κατὰ τὰ ἄρθρα 1022 καὶ 1023 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας, ὁ Πρόεδρος τῶν Πρωτοδικῶν, πρὸς ὃν δύναται νὰ προσφύγῃ ὁ ὀφειλέτης, τοῦναντίον δὲ πράττοντες οἱ ἐπιστάται ὑπόκεινται εἰς τὰς ποινὰς τὰς ὀριζομένας ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 58 τοῦ προσημειωθέντος ὙΛΤ' νόμου.

Ἀνακαλοῦμεν, ἐκ συνεννοήσεως πρὸς τὰ Ὑπουργεῖα ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν καὶ τῶν Ἑσωτερικῶν, πᾶσαν ὁδηγίαν ἀντικειμένην πρὸς τ' ἀνωτέρω, καὶ ἰδίως τὴν δεθείσαν διὰ τῆς ἀπὸ 28 Φεβρουαρίου 1886 ὑπ' ἀριθ. 4751 ἐγκυκλίου τοῦ ἐπὶ τῶν Ἑσωτερικῶν Ὑπουργείου πρὸς τοὺς Νομάρχας περὶ τοῦ ὅτι εἰ ἐπιστάται τῶν φυλακῶν ἀποχρεῶνται ν' ἀπολύωσι τὸν διὰ χρέος πρὸς τὸ Δημόσιον κρατούμενον, ἂν ἐντός εἴκοσιν ἡμερῶν ἀπὸ τῆς ἐγγράφου αἰτήσεως αὐτοῦ δὲν καταβλήθωσι τὰ ἐξόδα τῆς διατροφῆς».

* Ἴδε τὸν νόμον ὙΛΤ' ἐν τεύχει «Διοικητικῆ ἐκτέλεσις» σελ. 5.

Ἐγκύκλιος 3861 τῆς 24 Φεβρ. 1890. Περὶ τῶν ἀποστελλομένων εἰς τοὺς Νομάρχας καταλόγων τῶν συλλαμβανομένων φυγοδίκων καὶ φυγοποιῶν.

Αἰτῆσαι τοῦ ἐπὶ τῶν Ἑσωτερικῶν Ὑπουργείου ἐντελλόμεθα ὑμῖν ἵνα εἰς τοὺς στελλημένους παρ' ὑμῶν εἰς τοὺς Νομάρχας κατὰ τὸ τέλος ἐκάστου μηνὸς καταλόγους τῶν συλλαμβανομένων φυγοδίκων καὶ φυγοποιῶν, περιλαμβάνητε ἀντικρὺ τοῦ ὀνόματος ἐκάστου αὐτῶν σημείωσιν περὶ ἐκείνων, εἴτινες ἀπελύθησαν μετὰ τὴν ἐξέτασιν τῶν ὑπὸ τοῦ ἀνακριτοῦ, διότι δὲν ἐκρίθησαν προφυλαχιστέοι, ὥς καὶ περὶ ἐκείνων εἴτινες ἀπελύθησαν ἐντὸς τοῦ μηνὸς διὰ βουλευμάτων ἀπαλλοττωτικῶν ἢ παύοντες πρὸς καιρὸν τὴν καταδίωξιν. Ἄν δὲ καὶ ἐκ τῶν φυγοποιῶν ἀπελύθη τις, θέλετε ὡσαύτως σημειοῖ, ἀντικρὺ τοῦ ὀνόματος, τὸν λόγον τῆς ἀπολύσεως.

Αἱ πληροφορίαι αὗται εἰσὶ λίαν χρήσιμοι καὶ οὐσιώδεις εἰς ἀκριβεστέραν κατάρτισιν τοῦ γενικοῦ πίνακος τοῦ κατὰ μῆνα δημοσιευομένου περὶ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν συλληφθέντων ἢ προσελθόντων φυγοδίκων καὶ φυγοποιῶν.

Ἐγκύκλιος 22707 τῆς 3 Μαρτ. 1890. Περὶ προσδιορισμοῦ τῶν λεμβουχικῶν ἐπιβιβάσεως καὶ ἀποβιβάσεως τῶν μεταγομένων ὑποδίκων ἢ καταδίκων ἐν ταῖς ἡμέραις Μεσολογίου καὶ Στυλίδος.

Κατόπιν τῆς ἀπὸ 15 Σεπτεμβρίου π. ἔ. ὑπ' ἀριθ. 17269 ἐγκυκλίου ἡμῶν, ἀναγνωρίζοντες τὰς δυσκολίας τῆς ἐν ταῖς ἡμέραις Μεσολογίου καὶ Στυλίδος ἐπιβιβάσεως καὶ ἀποβιβάσεως τῶν μεταγομένων ὑποδίκων ἢ καταδίκων καὶ τῶν συνοδευόντων αὐτοὺς ὀπλιτῶν, ὀρίζομεν τὰ κατ' ἄτομον πληρωτέα λεμβουχικά δι' ἐκάστην ἐπιβίβασιν ἢ ἀποβίβασιν ἐν ταῖς ἄνω ἡμέραις, συμφώνως καὶ πρὸς τὸ ἀπὸ 26 Ἰουλίου π. ἔ. Β. Διάταγμα, προκλήθην διὰ τὸν κανονισμὸν τῆς στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας, εἰς δραχμὴν μίαν ἐπὶ ἀτόμων ἑνὸς μέχρι τριῶν, εἰς λεπτά δὲ πενήτηκοντα ἀπὸ τεσσάρων ἀτόμων καὶ ἄνω, εἰσδηλοῦν καὶ ἂν ἢ ὁ ἀριθμὸς αὐτῶν.

Ἐγκύκλιος 6348 τῆς 6 Ἀπριλ. 1890. Περὶ ἀπαγορεύσεως τῆς εἰσαγωγῆς «Χασίς» ἐν ταῖς φυλακαῖς.

Πέμπομεν ὑμῖν ἐσωκλείστως ἀντίτυπον τῆς ἀπὸ 27 Μαρτ. ἐ.ξ. ὑπ' ἀριθ. 22 ἐγκυκλίου τοῦ ἐπὶ τῶν Ἑσωτερικῶν Ὑπουργείου πρὸς τοὺς Νομάρχας περὶ ἀπαγορεύσεως τῆς χρήσεως τοῦ «Χασίς». Ἐπειδὴ δὲ ἐπληροφορήθημεν, ὅτι ἡ ὀλεθρία αὕτη διὰ τὰ ἀποτελέσματα αὐτῆς οὐσία εἰσάγεται ἐνίοτε λάθρα καὶ ἐν τοῖς τῶν φυλακῶν, συνιστῶμεν ὑμῖν νὰ καταστήσητε αὐστηρῶς προσεκτικὸς τοὺς ὑπαλλήλους τῶν φυλακῶν εἰς τὴν παρεμπόδισιν πάσης τοιαύτης εἰσαγωγῆς, τὴν κατόχου τοῦ «Χασίς» καὶ τὴν πρὸς ἡμᾶς καταγγέλιαν τοῦ κατόχου ἢ τοῦ ἐπιχειροῦντος ὅπως ὥποτε τὴν εἰσαγωγὴν αὐτοῦ ἐν ταῖς φυλακαῖς.

Τὸ Ὑπουργεῖον, σκοποῦν νὰ λάβῃ μέτρα κατὰ τῆς διαδεδομένης χρήσεως τοῦ χασίς ὡς ἐπιβλαβούς, ἔκρινε σκόπιμον νὰ ζητήσῃ προηγουμένως τὰς πληροφορίες καὶ τὴν γνώμην τοῦ Ἰατροσυνοδίου.

Ἐπειδὴ δὲ κατὰ τὴν ἐκθεσιν αὐτοῦ, ἥς ἀπόσπασμα παρατίθεμεν κάτωθι τῆς παρούσης, ἡ χρῆσις τοῦ χασίς παραγεῖ ὀλεθρία ἀποτελέσματα, ὀφείλομεν ν' ἀπαγορεύσωμεν αὐτὴν αὐστηρῶς. Ἐπὶ τούτῳ δ' ἐντελλόμεθα, ἵνα προσκαλέσητε πάσας τὰς δημοτικὰς καὶ ἀστυνομικὰς ἀρχὰς τοῦ ὑπὸ τὴν διαίκτησιν σας Νομοῦ νὰ ἐκδώσωσι δυνάμει τῆς παρούσης, τῶν ἄρθρων 24—26 τοῦ περὶ δημοτικῆς Ἀστυνομίας Νομοῦ καὶ τοῦ ἄρθρου 8 τοῦ ἀπὸ 29 Μαρτίου 1835 Β. Διατάγματος, ἀστυνομικὴν διατάξιν, δι' ἧς ν' ἀπαγορεύσωσι τὴν χρῆσιν τοῦ χασίς ἐν ταῖς καφενεῖαις καὶ ὅπου ὥποτε ἀλλαχοῦ, ἐπὶ ταῖς προνομιεῦταις ὑπὸ τῶν ἄρθρων 564 καὶ 697 τοῦ Ποινικοῦ Νομοῦ ποιναῖς καὶ διὰ κλείσεως τῶν καταστημάτων, ἐνθα ἤθελεν ἀνακαλυφθῇ ἡ χορήγησις τοῦ χασίς εἰς τοὺς ἐν αὐτοῖς, νὰ ἐπιστηθῇ δὲ προσοχὴ ἀγρυπνός ὑπὸ τε τῶν ἀστυνομικῶν ὀργάνων καὶ τῆς χωροφυλακῆς, πρὸς ἣν θέλωσι κοινοποιηθῇ ἡ τε παρῶσα καὶ αἱ ἐκδοθησόμεναι ἀστυνομικαὶ διατάξεις, ὅπως δι' ἐνδελεχοῦς ἐξετάσεως καὶ ἐρεῦνης καταστήσωσιν ἐνεργὸν τὴν ἀπαγόρευσιν διὰ τῆς ἀμέσου καταδιώξεως τῶν παραβάτων καὶ τῆς κλείσεως τῶν καταστημάτων αὐτῶν.

«Αδυστηρὰ ἐπιστημονικὴ παρατήρησις, γενεσμένη ἐν ταῖς θερμαῖς χώραις (ἐν Ἀφρικῇ, ἐν Περσίᾳ, ἐν Ἰνδίαῖς, ἐν Τουρκίᾳ) ἐνθα αἱ μεθυστικαὶ ιδιότητες τῆς ἰνδικῆς καννάβεως καὶ τοῦ ἐξ αὐτῆς κατὰ διαφόρους τρόπους σκευαζομένου χασίς (haschisch) εἶναι ἐκπαλαὶ γνωσταί, ἡ δὲ χρῆσις αὐτοῦ λίαν διαδεδομένη, ἔδειξε πρὸ πολλοῦ ὅποια εἶναι τὰ ὀλέθρια τῆς χρήσεως τοῦ χασίς ἀποτελέσματα. Ἐκ τῶν γενεσμένων ἐν Ἰνδίαῖς ὑπὸ Ἀγγλῶν ἱατρῶν (Ο' Birest, Raleigh, Ο' Shaugnessy, Es'dade) παρατηρήσεων, ἐκ τῶν πειραμάτων τοῦ Leautaud, ἐκ τῶν παρατηρήσεων τοῦ Mongieri, ἐκ τῶν πολυαριθμῶν πειραμάτων τοῦ M. Moreau (ἐκ Tours) καὶ ἐκ τῶν ὑπ' αὐτοῦ τούτου γενεσμένων παρατηρήσεων κατὰ τὸ ἀνὰ τὴν Ἀνατολὴν ταξιδιόν του, ἐκ τῶν πειραματικῶν ἐρευνῶν τοῦ V. Schroff καὶ Frommüller καὶ ἐξ ἄλλων παρατηρήσεων ἄλλων ἐρευνητῶν συνάγονται τὰ ἐξῆς ἀσφαλῆ περίσματα·

α') Ὅτι τὸ χασίς διαταράσσει τὴν λειτουργίαν τοῦ πεπτικῆς καὶ κυκλοφορικῆς συστήματος. β') Ὅτι βλάπτει τὴν αἴσθησιν καὶ τὴν κίνησιν. γ') Ὅτι διαταράσσει τὰς ψυχικὰς λειτουργίας, καὶ δ') Ὅτι παρ' ἄλλοις τῶν ἀνθρώπων ἄλλως ὑποτυπύται ἡ τοῦ χασίς ἐνέργεια.

«Ἡ ἐπὶ τοῦ κυκλοφορικῆς συστήματος ὁρᾷσις φέρει ἐνίοτε τὴν συγκοπήν, ἡ δὲ τῶν ψυχικῶν λειτουργιῶν διαταραχὴ ἄγει μέχρις ὑψίστης μανίας. Αἱ διαταραχαὶ τοῦ νευρικοῦ συστήματος, ἃς διεγείρει ἐν τῇ ζωικῇ οἰκονομίᾳ ἡ τοῦ χασίς χρῆσις, εἶναι ἰδιαίτους. Τὰ ἰνδαλματα καὶ αἱ ρεπαὶ τῶν διὰ χασίς μεθυσκομένων δεικνύουσι συχνότατα τὴν συνήθη πνευματικὴν ἐνασχόλησιν καὶ τὸν ἠθικὸν χαρακτῆρα τοῦ μεθυσθέντος, ἢ ὑποτυπύουσι τὰ διανοήματα καὶ τὰ πάθη ὑφ' ὧν κατέχεται ὁ ἄνθρωπος κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς μέθης· ἢ καθ' ἣν στιγμὴν τὰ συμπτώματα τῆς δηλητηριάσεως ἤρξαντο ἐκδηλοῦμενα. Οἱ χασισταὶ γενόμενοι μανιακοὶ δύνανται νὰ πράξωσι παντοειδῆς βικιότητος καὶ φόνους.

» Ἐκ τῆς τοιοῦτοτρόπου τοῦ χασίς ἐνεργείας κατὰ τὴν ἔξεσιν αἱ αὐτοῦ μέθην ἢ δηλητηριάσιν, τῆς ὑπεγειρούσης ὀπλοῦν τοὺς λογισμοὺς καὶ τὰ πάθη, ὑφ' ὧν κατέχεται ὁ μεθυσκόμενος, γίνεται εὐνόητον διὰ τὴν μεταξὺ φαυλοβίων ἢ ἐν φ-

λακαῖς κρατουμένων συμβαίνουσιν ἐκ τῆς χρήσεως τοῦ χασις ἔριδες, βιαιοπραγίαι καὶ φόνοι καὶ πόσον εἶναι κινδυνώδης ἡ τοῦ χασις χρῆσις παρὰ τῇ κοινωνικῇ ταύτῃ ἰλῷ.

» Ἄλλοτε ἢ ἐκ τοῦ χασις μέθη φέρει τὸν μεθυσθέντα εἰς αὐτοκτονίαν ἢ εἰς τὴν ἐκτέλεσιν πράξεων ἀπαγορευμένων ὑπὸ τῆς ἠθικῆς.

» Πάντες αἱ συγγραφεῖς εἶναι σύμφωνοι στηριζόμενοι ἐπὶ πολυαριθμῶν παρατηρήσεων παρὰ τοῖς ἀνατολικοῖς λαοῖς, ὅτι ἡ ἐπὶ μακρὸν χρῆσις τῆς οὐσίας ταύτης (haschisch) ἐξασθενεῖ καὶ ἀτρεφεῖ τὸ σῶμα, ἀμβλύνει τὸν νοῦν καὶ φέρει τὴν ὑποχονδρίαν, τὸν ἰδιωτισμὸν καὶ τὴν μανίαν. Οἱ χασισταὶ ἔχουσι τὸ βλέμμα ἀπλανές, ἀνευ ἐκφράσεως, τὴν φυσιογνωμίαν βλακώδη. Κατὰ τὰς στατιστικὰς παρατηρήσεις τῶν φρενοκομείων Καίρου καὶ Βεγκάλης, αἱ πλείστοι τῶν μανιακῶν βλακῶν ἐγένοντο τοιοῦτοι ἐκ τῆς καταχρήσεως τοῦ χασις.

» Εἶναι λοιπὸν ἀναμφίλεκτον, ὅτι ἡ τοῦ χασις χρῆσις ὄρα ὀλεθρίως, ὑποσκάπτουσα μικρὸν καὶ κατ' ὀλίγον τὴν εὐεξίαν σώματός τε καὶ πνεύματος καὶ ἀποβαίνουσα πηγὴ κακοῦ εἰς τὴν κοινωνίαν.

» Τοῦτων οὕτως ἐχόντων καὶ ταιαύτης οὐσας τῆς ἐκ τῆς χρήσεως τοῦ χασις βλάβης τῆς κοινωνίας, ἐννοεῖται οἷσθεν ὅτι τὸ Ἱατροσυνέδριον εἶναι γνώμης οὐ μόνον ν' ἀπαγορευθῇ ἀμέσως καὶ αὐστηρῶς ἡ χρῆσις αὐτοῦ ἐν ταῖς φυλακαῖς καὶ ταῖς καφενείαις καὶ ἐν ἀνάγκῃ νὰ κλεισθῶσιν ἐκ τῶν τελευταίων τούτων τὰ χρησιμοποιηθέντα τοῦ χασις εἰς τοὺς θαμῶνας, ἀλλὰ καὶ νὰ ἀπαγορευθῇ νομοθετικῶς ἡ χάριν ἐμπορίας καὶ οὐχὶ ἐπὶ σκεπῶν θεραπευτικῶν εἰσαγωγὴ εἰς τὴν ἡμετέραν χώραν τῆς Ἰνδικῆς καννάβως καὶ τῶν ἐξ αὐτῆς σκευασμάτων καὶ ἡ καλλιέργεια αὐτῆς ἐν Ἑλλάδι.

» Τὸ Ἱατροσυνέδριον φοβεῖται σπουδαίως, ὅτι ἡ τοῦ χασις χρῆσις, ἐὰν δὲν παρεμποδισθῇ νῦν, παρεισδύουσα λάθρα καὶ βαθμηδὸν καὶ διαδιδομένη ὅλοῦν εἰς εὐρύτερον κύκλον οὐ μόνον παρὰ τοῖς κοινωνικοῖς περιτρίμμασι τῆς ἑλληνικῆς κοινωνίας, ἀλλὰ καὶ παρ' αὐτῷ τῷ λαῷ, ἔξει μετ' οὐ πολὺ τὰ ὀλέθρια ἐκεῖνα ἀποτελέσματα, ὧν συνοπτικὴν ἀλλὰ πιστὴν εἰκόνα ἐδῶκαμεν ἀνωτέρω, καὶ ὅτινα παρατηρήθησαν ἐν ταῖς θερμαῖς

χώραις καὶ κατέστησαν ὀυστοχεῖς μυριάδας ἀνθρώπων. Εἰσέ-
 ρθω δ' ἐν παρόδῳ ὅτι οὐχὶ νῦν τὸ πρῶτον παρατηρεῖται ἡ τοῦ
 χάσις χοῆσις παρὰ τοῖς ἐν ταῖς φυλακαῖς κρατουμένοις ἐν Ἑλ-
 λάδι, ἀλλὰ πρὸ πολλοῦ γίνεται τοῦτο, ὡς ἐξάγεται ἐκ τινος
 περὶ χάσις διατριβῆς, δημοσιευθείσης ἐν ἔτει 1885 ὑπὸ τοῦ
 τότε ἱατροῦ τῶν φυλακῶν κ. Γ. Παπαδασιλείου.

Ἐγκύκλιος 25245 4 Δεκ. 1890. Περί διανομῆς τοῦ δεκαλέπτου τῶν
 ὄψων ὑποδίκων καὶ καταδίκων.

Ἀναγκαῖον κρίνομεν νᾶ ἐπιστήσωμεν τὴν προσεχὴν ὑμῶν
 περὶ τὴν διανομὴν τοῦ δεκαλέπτου τῶν ὄψων τῶν ἐν ταῖς φυ-
 λακαῖς ὑποδίκων καὶ καταδίκων, διότι εὐλόγους ἔχμεν ὑπο-
 νοίας ὅτι διάφοροι καταχρήσεις συμβαίνουνσι παρὰ τῶν χρηστούν-
 των τοῦτο ἐργολάβων ἐν συνεννόησει μετὰ τῶν ἐπιστατῶν τῶν
 φυλακῶν, π.χ. ἄλλοι μὲν τούτων κερδοσκοποῦσι προεξοφλοῦν-
 τες ἐπὶ μῆνα καὶ πλέον τὸ δεκαλέπτου τῶν κρατουμένων, ἄλ-
 λοι δὲ ἐν συνεννόησει μετὰ τῶν ἐπιστατῶν περιλαμβάνουσιν
 ἐν ταῖς ὑπεβαλλομέναις πρὸς ἐκδρασί τῶν χρηματικῶν ἐνταλ-
 μάτων καταστάσεις καταδίκους ἢ ὑποδίκους μεταχθέντας πρὸ
 τοῦ τέλους τοῦ μηνὸς εἰς ἄλλας φυλακὰς, ἢ ἀποτίσαντας τὴν
 ποινὴν ἢ καὶ ἀποβιάσαντας, οὕτω δὲ νοσφίζονται δεκαλέπτα
 μηδόλως παρ' αὐτῶν προκαταβληθέντα, καὶ ἄλλοτε ἄλλα μη-
 χανεύονται πρὸς ζημίαν ἢ τῶν κρατουμένων ἢ τοῦ δημοσίου,
 καὶ πάντα ταῦτα, διότι ὅτεν καταβάλλεται ἡ προσήκουσα ἐπι-
 βλεψίς ὑπὸ τῶν κατὰ τύπους ἐφοριῶν τῶν φυλακῶν, ἢ τῶν
 Εἰσαγγελέων.

Ἀλλὰ πλὴν τούτων καὶ ἄλλαι καταχρήσεις λαμβάνουσι
 χώραν περὶ τὸν ὑπολογισμόν τοῦ χρόνου τῆς ἐνάρξεως τῆς
 διατροφῆς ὑποδίκων ἢ καταδίκων, ἢ ἐξ ἄλλων φυλακῶν μετα-
 γομένων τοιούτων, διότι ὅτεν λαμβάνεται παρ' ὑμῶν φροντίς,
 ὅπως ἐξακριβῶται ἐγκαίρως ἡ ἡμέρα μέχρι τῆς ὁποίας ἐτρο-
 ποδοτήθη ὁ ἐξ ἄλλης φυλακῆς μεταγόμενος, οὐδὲ ἀντιπαρα-
 βάλλονται πρὸς ἀλλήλας αἱ πρὸς ἐκδρασί ἐνταλμάτων ὑπεβαλ-
 λόμεναι ὑμῖν καταστάσεις ὑποδίκων καὶ καταδίκων, ἵνα βε-
 βαιῶται μὴ ὁ ὑπόδικος ὅστις μετέστη εἰς τὴν τάξιν τῶν κατα-

αίων σημειῶται διὰ τὰς αὐτὰς ἡμέρας ἐν ταῖς καταστάσεσι τῆς τραπεζεύσεως τῶν ἐπιστατῶν, τῶν τε ἐξεταστικῶν φυλακῶν καὶ τῶν πεινικῶν.

Καὶ τέλος ἔχμεν ἀφορμὰς νὰ πιστεύωμεν ὅτι, ἄνευ οὐδεμιᾶς ἐξετάσεως ἂν ὁ ὑπόδικος ἢ καταδίκος εἶναι ἐνδεής, τραπεζοδοτοῦνται πάντες ἐκ τοῦ δημοσίου ταμείου ἐναντίον τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρ. 4 τοῦ ἀπὸ 23 Αὐγ. 1885 Β. Διατάγ. περὶ ἐκτελέσεως τοῦ ΔΣΝΖ' νόμου περὶ φυλακῶν καὶ τοῦ ἄρθρ. 5 τῶν ἀπὸ 19 Αὐγ. 1847 ὁδηγιῶν τοῦ Ὑπουργείου τοῦτου δι' ὧν ὠρίσθη ὁ τρόπος τῆς ἐξακριβώσεως τῆς ἐνδείας τοῦ αἰτούντος νὰ διατραφῇ παρὰ τοῦ Δημοσίου ὑποδίκου ἢ καταδίκου, ἐνεκα δὲ τῆς ὀλιγωρίας τῶν ἀρμοδίων παρατηρήθη πολλάκις ὅτι ὑπόδικοι ἢ καταδικοὶ εὐποροὶ καὶ εὐχερῶς δυνάμενοι νὰ συντηρηθῶσιν ἐξ ἰδίων τραπεζοδοτοῦνται εἰς βάρος τοῦ Δημοσίου.

Ἐγκύκλιος 19114 τῆς 5 Αὐγ. 1892. Περί ἐγκρίσεως λεπτῶν ἐξήκοντα κατὰ μῆνα πρὸς πλῆσιν τῶν ἐνδυμάτων ἐκάστου καταδίκου ἢ ὑποδίκου καὶ ἐνεργείας μειοδοτικῆς δημοπρασίας πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον.

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 4 τοῦ ἀπὸ 23 Αὐγ. 1885 Β. Δ. ἐκδοθέντος πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ περὶ φυλακῶν ἐν γένει καὶ τῆς διακρίσεως αὐτῶν ΔΣΝΖ' νόμου, τὰ ἔξοδα τῆς πλύσεως τῶν ἐνδυμάτων τῶν ἐν ταῖς φυλακαῖς κρατουμένων ἐνδεῶν ὑποδικῶν καὶ καταδικῶν ὅν δύνανται νὰ ὑπερβῶσι τὴν δραχμὴν κατὰ μῆνα, ἢ δ' ἐργασία τῆς πλύσεως διατίθεται διὰ μειοληπτικῆς δημοπρασίας. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ δι' ἐργολάβων ἐκτέλεσις τῆς πλύσεως ἀπέτυχε, διότι, μὴ καταβληθείσης παρὰ τῶν ἀρμοδίων ἀρχῶν τῆς προσήκουσας μερίμνης πρὸς ἀνάπτυξιν τοῦ συναγωνισμοῦ, ὅν ἐδόθησαν συμφέρουσαι προσφοραί, τὸ Ὑπουργεῖον ὥρισεν ἔκτοτε ἵνα καταβάλληται εἰς ἑκάστον τῶν ἐν ταῖς φυλακαῖς ἐνδεῶν κρατουμένων τὸ ἀντίτιμον τῶν πλυντικῶν αὐτῶν, θεωρησάν ἐπαρκές πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον τὸ ποσὸν τῶν λεπτῶν ἐξήκοντα μηνιαίως, ἥτοι λεπτῶν δύο καθ' ἑκάστην ἡμέραν κρατήσεως ἐκάστου ἐνδεοῦς καταδίκου ἢ ὑπο-

δίκου, ἵνα διὰ τοῦ ποσοῦ τούτου μεριμνῶσιν αὐτοῖς οὗτοι περὶ τῆς καθαριότητος αὐτῶν.

Ὡς παρετηρήσαμεν ὁμῶς ἐκ τῶν πρὸς τὸ Ἐλεγκτικὸν Συνέδριον ὑποβαλλομένων στελεχῶν τῶν ὑπὸ τῶν δευτερευόντων ἡμῶν διατακτῶν ἐκδοθέντων χρηματικῶν ἐντάλμάτων, τινὲς τούτων προσέβησαν εἰς τὴν ἐκδοσιν χρηματικῶν ἐντάλμάτων πρὸς πληρωμὴν πλυντικῶν, ὑπολογίσαντες δραχμὴν μίαν μηνιαίως δι' ἑκάστον κρατούμενον, ἐνῷ οὐδεμία περὶ τούτου ἐγκρίσις τοῦ Ὑπουργείου προηγεῖτο, βασιζόμενοι ἀπλῶς εἰς τὴν ὑπὸ τῶν ἐφοριῶν τῶν φυλακῶν θεώρησιν τῶν καταστάσεων διὰ τὸ ἀνωτέρω ποσόν, γενομένην ἐκ παρερμηνείας βεβαίως τοῦ ἀρθρ. 4 τοῦ προμνησθέντος Β.Δ. καθ' ὃ ὠρίσθη τὸ ποσὸν τῆς δραχμῆς, οὐχὶ ὡς ἀντίτιμον καταβαλλόμενον τῷ καταδικῶ ἢ ὑποδίκῳ, ἀλλ' ὡς ἀνυπέροβλητον ὅριον τῆς δαπάνης διὰ τὴν πλῆσιν τῶν ἐνδυμάτων αὐτῶν καὶ μάλιστα μετὰ τὴν ἐνέργειαν μειοληπτικῆς δημοπρασίας.

Ἐπιθυμοῦντες νὰ ἐκλίπη τὸ ἄτοπον τοῦτο, συνάμα δὲ νὰ ἀρθῶσι καὶ τὰ καθ' ἑκάστην ὑποβαλλόμενα ἡμῖν παρὰ τῶν κρατουμένων παράπονα περὶ σχετικῶν καταχρήσεων τῶν ἐπιστατῶν τῶν φυλακῶν καὶ καθυστερήσεως τῶν πλυντικῶν αὐτῶν, ἐντελλόμεθα ὅπως ἀφ' ἐνός μὲν μὴ ἐγκρίνητε ἐν τῷ μέλλοντι εἰμὴ λεπτὰ ἐξήκοντα κατὰ μῆνα, ἤτοι λεπτὰ δύο καθ' ἡμέραν κρατήσεως δι' ἑάστον τῶν ἐνδεῶν ὑποδίκων ἢ καταδίκων καὶ ἐνεργῆτε ἐν καιρῷ τὰς πληρωμὰς ὑμεῖς αὐτοὶ αὐτοπροσώπως, ἀφ' ἑτέρου δὲ προκηρύξτε ἀπὸ κοινοῦ καὶ ἐνεργήσετε μειοληπτικὰς δημοπρασίας περὶ τῆς ἀπὸ τῆς ἐγκρίσεως τῶν πρακτικῶν μέχρι τέλους τοῦ ἔτους 1893 πλῆσεως τῶν ἐνδυμάτων τῶν ἐν ἐκάστη τῶν ὑπὸ τὴν δικαιοδοσίαν ὑμῶν φυλακῶν κρατουμένων καὶ ὑποβάλλετε ἡμῖν πρὸς ἐγκρίσιν ἢ μὴ τὰ συνταχθησόμενα πρακτικὰ μετὰ τῆς ἐπ' αὐτῶν ἡτιςλογημένης γνώμης σας.

Ἀλλὰ πλὴν τούτων ἐνῷ παράπονα διαβιβάζονται ἡμῖν, ὅτι ἐν ταῖς φυλακαῖς συμβαίνουν καταχρήσεις περὶ τὴν διανομὴν τοῦ δεκαλέπτου τῶν ὧων, ἀφ' ἑτέρου τινὲς τῶν Εἰσαγγελέων, ὅσοι ἐκ πλείονος πρὸς τὴν ὑπηρεσίαν ζήλου ἐμποροῦνται, εἰσάγουσιν ὡς ἐσοδὸν εἰς τὰ δημόσια Ταμεῖα περισσεύματα

ἐκ τῆς παρ' αὐτῶν αὐτοπροσώπως ἐνεργουμένης διανομῆς τοῦ δεκαλέπτου, ὅτι καθ' ἣν ἐποχὴν ἐνεργεῖται ἡ πληρωμή, πολλοὶ τῶν κρατουμένων δὲν διατελοῦσιν ἐν ταῖς φυλακαῖς, ὡς ἀπολυθέντες δι' αἰανδῆποτε νόμιμον αἰτίαν ἢ μεταχθέντες.

Ἐπιθυμοῦντες νὰ ἐπεκτείνωμεν τὸ παράδειγμα τῶν εὐαριθμῶν τούτων Εἰσαγγελέων, παρακαλοῦμεν ὅπως τοῦ λοιποῦ ἡ διανομὴ τοῦ δεκαλέπτου τῶν ὧν ἐνεργεῖται αὐτοπροσώπως παρὰ τῶν Εἰσαγγελέων μὲν εἰς τὰς ἐξεταστικὰς φυλακὰς, παρὰ τῶν Νομαρχῶν δὲ εἰς τὰς λοιπὰς τοιαύτας καὶ παρὰ τῶν ἐφριῶν τῶν φυλακῶν εἰς τὰς ἐν ταῖς μέρεσιν, ἐν εἰς ἐδρεύει Εἰσαγγελεὺς ἢ Νομάρχης καὶ ταῦτα ἐφ' ὅσον οἱ χορηγοῦντες τὸν ἄρτον τῶν φυλακῶν ἐργολάβοι δὲν ἔχουσιν ἀναλάβει διὰ συμβολαίων τὴν κατὰ ἡμέραν παρεχὴν εἰς τοὺς κρατούμενους καὶ τοῦ δεκαλέπτου τῶν ὧν.

Ἐγκύκλιος 23323 τῆς 18 Σεπτ. 1892. Περί εἰσαγωγῆς δι' ἀπ' εὐθείας κλήσεως εἰς τὸ Πλημμελειοδικεῖον τῶν ἐπὶ τῶν φυλακῶν ὑπαλλήλων, τῶν παραβαινόντων τὰ καθήκοντα αὐτῶν.

Περιῆλθεν εἰς γνῶσιν ἡμῶν, ὅτι οἱ ἐπὶ τῶν φυλακῶν καὶ οἱ ἐν σχέσει πρὸς αὐτοὺς, κατὰ τὰς κειμένας τῶν Νόμων διατάξεις, δικαιοητικοὶ ὑπαλλήλοι συνεχῶς περιπίπτουσιν εἰς ἐπιμέμητους πράξεις, αἵτινες οὐ μόνον ἀμέλειαν περὶ τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν ἀνατιθεμένων αὐτοῖς καθηκόντων μαρτυροῦσι, ἀλλὰ καὶ ὑπέρβασιν τῶν τῆς ἀνατιθεμένης αὐτοῖς ἐξουσίας ὀρίων, ἅτινα τόσῳ σαφῶς διαγράφονται ἐν τοῖς σχετικαῖς Νόμοις καὶ Διατάγμασι περὶ φυλακῶν. Ἐπὶ παραδείγματι, περιῆλθεν εἰς γνῶσιν ἡμῶν ὅτι τινὲς τῶν εἰρημένων ὑπαλλήλων, περὶ τῆς ἰδίας αὐτῶν εὐκολίας μεριμνῶντες, ἐξάγουσιν ἐκ τῶν φυλακῶν καταδικούς ἀμφοτέρων τῶν φύλων, ὅπως χρησιμεύσωσιν αὐτοῖς δι' ἰδιωτικὰς τῶν ἀνάγκας, εἴτε ὡς φύλακες, ὡς ἐκ τούτου δὲ καὶ ὡς ἐκ τῶν παρεχομένων τοῖς καταδικαίς ἀδειῶν ἐπὶ διαφόροις προφάσεσιν ἐπέρχεται τὸ ἄτοπον νὰ διαγῶσιν ἐλευθέρως οὐκ ὀλίγοι καταδικοὶ ἐν ταῖς πόλεσι, πρὸς κοινὸν σκάνδαλον καὶ ἔντελῃ τοῦ Νόμου περιφρόνησιν. Τὰ γεγονότα ταῦτα, ἀτυχῶς οὐχὶ ἀπυῆθη ἀπὸ τινος, εὐλόγως ἐφείλκυαν τὴν προσο-

χὴν τοῦ καθ' ὑμᾶς Ὑπουργείου, ὑπαγορεύουσι δὲ τὴν ἀνάγκην τῆς λήψεως συντόνων καὶ αὐστηρῶν μέτρων πρὸς ἄρσιν αὐτῶν.

Πρὸς τοῦτο δὲ, ἀνεξαρτήτως τῆς ἐπιβαλλομένης ὑμῖν ἐπιβίβσεως, ἐντελλόμεθα ὑμῖν, ὅπως, ἐπὶ τῇ καταγγελίᾳ ταιούτων πράξεων, τιμωρουμένων κατὰ τὸ ἄρθρον 487 τοῦ ποινικοῦ Νόμου, προσάγωνται οἱ ὑπαίτιοι αὐτῶν, συνωδὰ ταῖς σχετικαῖς τῆς Ποινικῆς Δικονομίας διατάξεις, δι' ἀπ' εὐθείας κλήσεως ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῶν Πλημμελειοδικῶν, πρὸς ταχύτεραν ἐκδίκασιν τῶν παρ' αὐτῶν διαπραττομένων παραβάσεων καὶ ἐφαρμογὴν κατ' αὐτῶν τῶν ἀναγραφομένων ἐν τῷ Νόμῳ ποινῶν.

Ἐγκύκλιος 23761 τῆς 26 Σεπτ. 1892. Περί πληρωμῆς μισθοῦ καὶ ἀποζημιώσεως εἰς τοὺς χωροφύλακας τοὺς φυλάττοντας καταδικούς ἢ ὑπόδικους ἐκτὸς τῶν φυλακῶν παρ' αὐτῶν τούτων τῶν φυλατομένων.

Ἀφορμὴν λαμβάνοντες ἐξ ὑπόβληθέντος ἡμῖν ἐγγράφου τοῦ Ὑπουργείου τῶν Στρατιωτικῶν περί τινος καταδικου I. Βλασαρά, ὅστις καθ' ὃν χρόνον ἐνοσηλεύετο ἐν τῷ δημοτικῷ νοσοκομείῳ Σύρου κατέβαλε τῷ φυλάττοντι αὐτὸν χωροφύλακι ἀποζημιώσιν μίαν δραχμὴν καθ' ἑκάστην ἐντολὴ τῆς Μοιραρχίας, παρέχουмен ὑμῖν τὰς κατωτέρω ἐπὶ τοῦ θέματος διασαφήσεις καὶ ὁδηγίας.

Προκειμένου μὲν περὶ τῆς περιπτώσεως τῆς προβλεπομένης παρὰ τοῦ ἄρθρου 227 τῆς ποινικῆς δικονομίας ὀρίζεται παρὰ τούτου σαφῶς, ὅτι ὑπόδικοι, κατὰ τῶν ὁρίων δὲν ἔχει εἰσέτι ἐκδοθῆ ἐντάλμα φυλακίσεως, δύνανται νὰ ἐπιτηρῶνται καὶ ἐν τῇ εἰκία των, ἰδίᾳ των ὅμως δαπάνῃ, ὑποχρεούμενοι συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 36 τῆς ποινικῆς διατιμῆσεως νὰ καταβάλλωσιν εἰς τοὺς φρευροῦντας τούτους χωροφύλακας δραχμὴν μίαν, καθ' ἡμέραν δι' ἑκάστον.

Ἐκτὸς ὅμως τῆς περιπτώσεως ταύτης ὁ Νόμος οὐδαμοῦ προβλέπει, ὅτι ὑπόδικοι ἢ καταδικοὶ δύνανται ἐπὶ οἰκῇ ποτε αἰτίᾳ νὰ κρατῶνται ἀλλαχοῦ, ἢ ἐν τοῖς ἐπὶ τούτῳ ὀριζομένοις καταστήμασι φυλακῶν τῶν ὑποδικῶν καὶ καταδικῶν.

Ἐν τούτοις τὸ καθ' ἡμᾶς Ὑπουργεῖον, λαβὼν ὑπ' ὄψει καὶ προγενεστέρας ἐγκυκλίους τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἑσωτερικῶν πρὸς τοὺς Νομάρχας τοὺς Κράτους, περὶ ἀδιακόπου ἐκτελέσεως τῆς ποινῆς ἐξέδωκε τὴν ἀπὸ 16 Ἰουλίου ἐ.ε. ὑπ' ἀριθ. 16171 ἐγκυκλίον πρὸς τοὺς κ. Νομάρχας τοῦ Κράτους ἐν ᾗ ρητῶς ὁρίζει τὰς περιπτώσεις καθ' ἃς λόγῳ φιλανθρωπίας καὶ ἐξ ἀναλογίας τοῦ ἀρθρου 548 § 2 τῆς ποινικ. Δικονομίας, δύναται νὰ ἐπιτραπῇ ἡ ἐκτὸς τῶν φυλακῶν νοσηλεία καταδίκου τινός. Ὡς λόγῳ χάριν ἂν οὔτε ἀσθενῶσι βαρέως καὶ δὲν ὑπάρχωσιν ἐν τῇ φυλακῇ τὰ κατάλληλα πρὸς νοσηλείαν τῶν μέσα, ἡ παρίσταται ἀνάγκη ἐγγχειρίσεως, ἥτις δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἐκτελεσθῇ ἐν τῇ φυλακῇ, πάντοτε δὲ μετὰ προηγουμένην πιστοποιήσιν τριῶν ἰατρῶν περὶ τῆς παρουσιαζομένης ἀνάγκης καὶ γνωμοδότησιν τῆς Εἰσαγγελικῆς καὶ Διοικητικῆς Ἀρχῆς.

Ἀπὸ ὅμως διὰ τῆς ἀνω μνημονευθείσης ἐγκυκλίου ἡμῶν παρέχεται τοιαύτη εὐκλεία εἰς τοὺς καταδίκους, αὕτη δὲ ἐπαναλαμβάνομεν λόγῳ φιλανθρωπίας καὶ μόνον γίνεται, ὅτε ἐπεταὶ ἐκ τούτου, ὅτι τὸ δημόσιον ὑπεχρεῖται καὶ νὰ ἀποζημιώσῃ τοὺς φυλάττοντας τοὺς χωροφύλακας, ἀρκεῖ ὅτι οὔτε ἀποσπῶνται ἐκ τῆς τακτικῆς αὐτῶν ὑπηρεσίας, πρὸς βλάβην ταύτης, καὶ τοῖς ἀνατίθεται εἰδικὴ τοιαύτη.

Φρονοῦμεν κατ' ἀκλουθίαν ὅτι εἰς ὁμοίας τῇ ἀνω ρηθείσῃ περιστάσεις ὁ φρουρούμενος καταδικὸς ὑποχρεῖται ν' ἀποζημιώσῃ τὸν φρουροῦντα χωροφύλακα, ὅστις δὲν θέλει μισθοδοτεῖσθαι ὑπὸ τοῦ Δημοσίου κατὰ τὸν χρόνον τοῦτον εὐδὲ θέλει ἀναγράφεσθαι ἐν ταῖς πρὸς τῆς Μοίρας του συντασσόμεναις μισθοδοτικαῖς καταστάσεσι. Μόνον ἐν περιπτώσει, καθ' ἣν ὅτε κ. Εἰσαγγελεὺς καὶ ὁ κ. Νομάρχης ἤθελον βεβαιώσῃ τὴν ἀπὸλυτον πενίαν τοῦ καταδίκου, δύναται νὰ ἐπιβαρυνθῇ τὸ δημόσιον καὶ διὰ τὴν πληρωμὴν τοῦ χωροφύλακος, ὅτε δεῖν νὰ εἰσδοποῖται περὶ τούτου ἐκάστητε ἡ ἀρμοδίᾳ Μαιραρχία. Ἐντελλόμεθα ὑμῖν τὴν ἀκριβῆ ἐφαρμογὴν τῶν ἀνω διατασσόμενων.

Ἐγκύκλιος 24529 4 Ὀκτ. 1892. Περὶ ἐφοριῶν τῶν φυλακῶν.

Ἀνακοινοῦμεν ὑμῖν, ὅτι διὰ Β. Δ. τῆς 24 Σεπτεμβρίου

ἐ.ἑ. καταχωρισθέντος ἐν τῷ ἀπὸ 26 ἰδίου μηνὸς ὑπ' ἀριθ. 349 φύλλῳ τῆς Ἑφημ. τῆς Κυβερνήσεως, ἀπερὶ κανονισμοῦ τῶν τῆς ἐκτελέσεως τῶν δι' εἰδικῶν Νόμων ἀνατεθειμένων εἰς τοὺς Ἐπαρχικοὺς καθηκόντων» ἐν ἄρθρῳ 5, ὠρίσθησαν τὰ ἐξῆς περὶ τῶν Ἐφοριῶν τῶν φυλακῶν, ἐν εἰς μέρεσι μέχρι τοῦδε ὁ Ἐπαρχικός ἀποτελεῖ μέλος τούτων.

Α') Ὁ εἰρηνοδίκης ἀποτελεῖ μέλος τῆς κατὰ τὸ ἄρθρον 3 § 6' ἀπὸ 26 Ἰουλίου 1885 ΑΣΝΖ' Νόμου περὶ φυλακῶν ἐν γένει καὶ τῆς διοικήσεως αὐτῶν, Ἐφορίας τῶν φυλακῶν, ὅπου ἐδρεύει Πρωτοδικεῖον.

Β') Προεδρεύει αὐτὸς τῆς κατὰ τὴν ἀνωτέρω διατάξιν τοῦ εἰρημένου Νόμου Ἐφορίας τῶν φυλακῶν, ὅπου δὲν ἐδρεύει Πρωτοδικεῖον, ἐὰν ὁ ἀποτελῶν μέλος αὐτῆς ἀξιωματικός, ὡς ὀρίζεται ἐν ἄρθρῳ 6 τοῦ ἄνω Διατάγματος, ἔχῃ βαθμὸν κατώτερον τοῦ λοχαγοῦ.

Κατ' ἀκλουθίαν ἐπεξηγούντες τὸ ἀνωτέρω ἄρθρον 5, ὀρίζομεν ὅτι ἐν μὲν τῇ ἑδρᾷ ἐκάστου Νομοῦ, ὡς μέχρι τοῦδε, ἡ Ἐφορία τῶν φυλακῶν θέλει ἀποτελεῖσθαι ἀπὸ τὸν κ. Νομαρχὴν ὡς Πρόεδρον καὶ τοὺς Πρόεδρον τῶν Πρωτοδικῶν καὶ Εἰσαγγελεῖα τούτων ὡς μελῶν· ἐν τοῖς λοιποῖς μέρεσι, ἐνθα ἐδρεύει Πρωτοδικεῖον, ἡ Ἐφορία τῶν φυλακῶν σύγκειται ἀπὸ τὸν Πρόεδρον τῶν Πρωτοδικῶν ὡς Πρόεδρον ταύτης καὶ τοὺς Εἰσαγγελεῖα τούτων καὶ Εἰρηνοδίκην ὡς μελῶν· ὅπου δὲ δὲν ὑπάρχει Πρωτοδικεῖον, αὕτη ἀποτελεῖται ἀπὸ τὸν Εἰρηνοδίκην τοῦ τόπου ἐνθα εὐρίσκονται αἱ φυλακαί, ὡς Πρόεδρον καὶ τοὺς Δήμαρχον καὶ Φρούραρχον τοῦ τόπου τούτου ὡς μελῶν, ἐκτὸς ἂν ὁ Φρούραρχος ἔχῃ τὸν βαθμὸν τοῦ λοχαγοῦ, ἢ ἀνώτερον, ὅτε προεδρεύει αὐτὸς τῆς Ἐφορίας.

Ἐγκύκλιος 26038 τῆς 19 Ὀκτ. 1892. Περὶ πληρωμῆς παρὰ τῶν μεταγομένων ἐπὶ τῇ αἰτήσει τῶν καταδίκων καὶ τῆς μισθοδοσίας τῶν μεταγόντων αὐτοὺς ὀπλιτῶν.

Κοινοποιούμεν ὑμῖν κατωθὶ τὴν ὑπ' ἀριθ. 66483 καὶ ἀπὸ 12 Ὀκτωβρίου ἐ.ἑ. ἐκδοθεῖσαν μετὰ προηγουμένην μεθ' ἡμῶν συνεννόησιν, διαταγὴν τοῦ ἐπὶ τῶν Στρατιωτικῶν Ὑπουργείου

πρὸς ἀπάσας τὰς Μοιραρχίας. Κατ' αὐτὴν οἱ μεταγόμενοι ἐκαστοτὲ κατάδικοι ἀπὸ μιᾶς φυλακῆς εἰς ἄλλην, ἐπὶ τῇ αἰτήσῃ των, ὀφείλουσι νὰ καταβάλλωσι ὄχι μόνον τὸν ναύλον ἢ τὰ ἀνώγρια αὐτῶν τε καὶ τῶν συνοδεούντων τούτους χωρεφυλάκων, ἀλλὰ καὶ τὴν παρά τοῦ ὁμηροῦ καταβαλλομένην εἰς τοὺς χωρεφυλάκας μισθοδοσίαν τῶν ἡμερῶν, καθ' ἃς ἀπομακρύνονται τῆς ὑπηρεσίας των συνοδεύοντες τούτους.

Ὅσακις διατάσσεται ὑπὸ τοῦ ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης Ὑπουργείου ἡ μεταγωγή ἐκ μιᾶς φυλακῆς εἰς ἑτέραν πολιτικοῦ καταδίκου τῇ αἰτήσῃ του, ἐκτὸς τῶν ἐξόδων τῆς μεταγωγῆς αὐτοῦ καὶ τοῦ συνοδοῦ του, ἅτινα ὑποχρεῖται νὰ καταβάλῃ, θέλει εἰς τὸ μέλλον καταβάλλει καὶ τὰς ἀποδοχὰς τοῦ συνοδοῦ ἄχρι τῆς ἐπιστροφῆς, ἵνα μὴ ἐπιβαρύνηται τὸ ὁμόσιον μὲ ἀποδοχὰς ὀπλίτου ἀπομακρυνομένου τῆς ὑπηρεσίας αὐτοῦ.

Διατάσσομεν ἐπομένως ὅπως, προκειμένου νὰ μετενεχθῇ κατάδικος, ἡ εἰσεία Μοιραρχία ποιῆται λόγον περὶ τούτου εἰς τὴν ἡμερησίαν διαταγὴν αὐτῆς, κατονμαζύουσα τοῦνομα τοῦ μετενεχθισμένου καὶ τὸ τοῦ συνοδοῦ ὀπλίτου. Εἰς δὲ τὴν μισθοδοτικὴν κατάστασιν θέλει φέρεται οὗτος ὀνᾶμει μεταβολῆς (εἰς συνοδεῖαν ἀπὸ Ν. Ν. μὲ Ν. Ν.) ἂνευ ἀποδοχῶν ἀπὸ τῆς ἀναχωρήσεως ἄχρι τῆς ἐπιστροφῆς.

Τὸ ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης Ὑπουργεῖον παρεκλήθη, ὅπως κοινοποιῇ ἡμῖν τὴν περὶ μεταγωγῆς καταδίκου διαταγὴν τοῦ πρὸς τὴν εἰσείαν Μοιραρχίαν, ἵνα εἰδοποιῶνται περὶ τούτου τὸ τε στρατιωτικὸν Λογιστήριον Τμήμα Α' καὶ τὸ σχετικὸν ἐπιμελητήριον.

Ἐγκύκλιος 29646 τῆς 17 Νοεμβρίου 1892. Περί τῶν φυλακῶν ἐν αἷς πρέπει κατὰ νόμον νὰ ἐκτίωσι τὴν ποινὴν οἱ κατάδικοι.

Κατὰ τὸ ἄρθρον 1 τοῦ ἀπὸ 26 Ἰουλίου 1885 νόμου περὶ φυλακῶν ΛΣΝΖ', οἱ ὑπόδικοι κρατοῦνται ἐν ταῖς ἐξεταστικαῖς φυλακαῖς, εἰ δὲ κατάδικοι, ἂν μὲν κατεδικάσθησαν εἰς ἐπανορθωτικὴν ποινὴν εἰς τὰς ἐπανορθωτικὰς φυλακάς, ἂν δὲ εἰς ἐγκληματικὴν εἰς τὰς ποινικὰς φυλακάς ἢ Σωφρονιστήρια. Δύναται δὲ ὁ Εἰσαγγελεὺς τῶν Ἐφετῶν νὰ παραγγείλῃ τὴν κράτησιν ὑποδίκου εἰς φυλακὰς καταδίκων, λόγῳ ἀσφαλείας ἢ ἐλλείψεως

χώρου. Ὅθεν, ὡς προβλέπει παρακατιόν τὸ εἰρημένον ἄρθρον, εὐθὺς ὡς καταδικασθῇ τις, ἀναλόγως τῆς ποινῆς τοῦ εἰσαχθέντος παρὰ τοῦ παρ' Ἐφέταις κίκειου κ. Εἰσαγγελέως εἰς τὰς ἐπανορθωτικὰς ἢ ποινικὰς φυλακὰς. Ἀπαξ ὁμῶς εἰσαχθεὶς εἰς αὐτάς δὲν ὄνεται πλέον νὰ μεταχθῇ δι' ὠρισμένους λόγους εἰς ἄλλας φυλακὰς, εἰμὴ μόνον ἐγκρίσει ἡμῶν, ὡς ρητῶς ἀναφέρει ἐν τέλει τὸ προειρημένον ἄρθρον. Καὶ ὁ νεώτερος δὲ νόμος περὶ φυλακῶν ΑΦΚ' τῆς 28 Μαΐου 1887 ἐπαναλαμβάνει ἐν ἄρθρῳ 4 ὅτι οὐδεμία μεταγωγὴ καταδικίου ἀπὸ μιᾶς φυλακῆς εἰς ἄλλην ἐνεργεῖται ἄνευ ἐγκρίσεως ἡμῶν.

Κατ' ἀκολουθίαν ἐντελλόμεθα ὑμῖν ὅπως εἰς τὸ ἐξῆς, ἂν ὑπάρχῃ ἀνάγκη μεταγωγῆς καταδικίου τινὸς ἀπὸ ἐνὸς τόπου εἰς ἄλλον, εἴτε διὰ νὰ δικασθῇ δι' ἄλλην τινὰ ἀξιόποινον πρᾶξιν, εἴτε καλουμένου τούτου ὡς μάρτυρος, ἢ δι' οἰκνότητος ἄλλην αἰτίαν, ζητῆται πάντοτε προηγουμένως ἡμετέρα ἐγκρίσις, καθόσον ἐκτὸς τῶν παρὰ τῶν ἄνω εἰρημένων νόμων διατασσόμενων δεόν νὰ γίνηται καὶ ἡ λίσυσα περὶ τούτου μνεῖα εἰς τὰ ἐπὶ τούτῳ ἐν τῷ καθ' ἡμᾶς οἰκίῳ τυτμήματι κρατούμενα βιβλία. Ἐν τέλει ἐπιπροσέτομεν ὅτι καὶ ἄλλη τυχὸν ἀρχὴ ἂν παραγγεῖλῃ ὑμῖν ἐνεκὸν ὠρισμένων λόγων τὴν μεταγωγὴν καταδικίου τινὸς δεόν ἐκάστοτε ν' ἀναφέρητε ἡμῖν καὶ ἀναμνήστε τὰς διαταγὰς μας.

Ἐγκύκλιος 31427 τῆς 7 Δεκεμ. 1892. Περὶ τῶν περιπτώσεων τῆς ἐκτὸς τῶν φυλακῶν κρατήσεως ἢ νοσηλείας ὑποδίκων.

Ἐπὶ τῷ ἀπὸ 2 Δεκεμβρ. ἐ.ε. καὶ ὑπ' ἀριθ. 7737 ἐγγράφῳ σας περὶ τοῦ ἐν ταῖς φυλακαῖς πάσχοντος ὑποδίκου Ν. Λαθούρου ἀνακινούμεν ὑμῖν τὰ ἐξῆς. — Ἐάν μὲν ὁ εἰρημένος ὑπόδικος δὲν ὑπάγῃται εἰς τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 236 τῆς ποινικῆς Διανομίαις ὄνεται συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 237 ταύτης ν' ἀπολυθῇ προσωρινῶς κατ' ἀπόφασιν τοῦ Συμβουλίου τῶν Πλημμελειοδικῶν δι' ἀξιοχρεῖον ἐγγυήσεως μέχρι τῆς ἐπ' ἀκροατηρίῳ ἡοιστικῆς συζητήσεως, ἄλλην περίπτωσιν κρατήσεως ἢ νοσηλείας ἐκτὸς τῶν φυλακῶν δὲν προβλέπει ὁ νόμος. — Ἐν πούτοις ὑπ' ὄψει ἔχοντες τὴν παρουσιαζομένην τυχὸν περίπτωσιν, καθ' ἣν βεβαιοῦται ἡ ἐπικίνδυνος κατάστασις ὑποδίκου τινὸς ἢ ἡ πάθη-

σίς του ἐκ μεταδοτικοῦ τινος νοσήματος καὶ ἡ ἀπόλυτος ἀνάγκη, ὅπως νοσηλευθῇ οὗτος ἐκτός τῶν φυλακῶν, φρονούμεν ὅτι σχετικῶς πρὸς τὰς ἀπὸ 16 'Ιουλίου ἐ. ἔ. ὑπ' ἀριθ. 16171 πρὸς τοὺς Νομάρχας τοῦ Κράτους καὶ ὑπ' ἀριθ. 23761 τῆς 25 Σεπτεμβρίου ἐ. ἔ. πρὸς τοὺς Νομάρχας καὶ Εἰσαγγελεῖς Πλημμελειοδικῶν ἡμετέρας ἐγκυκλίους, καθ' ἃς ἐξ ἀναλογίας τοῦ ἀρθροῦ 548 § 2 τῆς Ποινικῆς Δικονομίας ἐπετράπη ἡ ἐκτός τῶν φυλακῶν νοσηλεία καταδίκου τινός, ἂν τρεῖς ἐπιστήμονες ἰατροί, ὧν ὁ εἰς στρατιωτικός, ἐπὶ τούτῳ ὀρκιζόμενοι πιστοποιήσωσι περὶ τῆς ἐπικινδύνου καταστάσεως τῆς ὑγείας του, δύναται ἡ Εἰσαγγελικὴ ἀρχή, εἰς ἣν ἔχει παρὰ τοῦ Νόμου ἀνατεθῇ ἡ ἐπιτήρησις τῶν υποδίκων, νὰ ἐξελέγχῃ ἐκάστοτε τὴν σοβαρὰν ἢ μὴ καταστάσιν τοῦ ἐξαίτουμένου τὴν ἐκτός τῶν φυλακῶν νοσηλείαν του υποδίκου συμφώνως τῇ ἄνω εἰρημένη πιστοποιήσει τῶν ἰατρῶν καὶ ἐγκρίνῃ ἢ ἀπορρίπτῃ τὰς τοιαύτας αἰτήσεις τῶν υποδίκων.

Ἐγκύκλιος 8635 τῆς 13 Ἀπριλίου 1893. Περὶ μεταγωγῆς καταδίκων.

Κοινοποιούντες ὑμῖν κατωτέρω τὴν ὑπὸ σημερινὴν χρονολογίαν ἐκδοθεῖσαν διαταγὴν μας πρὸς τὸν κ. Διευθυντὴν τῶν ἐνταῦθα σωφρονιστικῶν φυλακῶν Συγγροῦ, παρακαλοῦμεν ὅπως ἀνακοινώσῃτε ταύτην τοῖς οἰκείοις διευθυνταῖς ἢ ἐπιστάταις τῶν φυλακῶν πρὸς γνῶσιν καὶ συμβούφωσιν των.

Ἐπὶ τῷ ἀπὸ 9 Ἀπριλίου ἐ. ἔ. καὶ ὑπ' ἀριθ. 258 ἐγγράφῳ σας πληροφοροῦμεν ὑμᾶς, ὅτι, συμφώνως τῇ ἀπὸ 17 Νοεμβρίου π. ἔ. ὑπ' ἀριθ. 29646 ἡμετέρᾳ ἐγκυκλίῳ πρὸς τοὺς παρὰ Πλημμελειοδικαίαις κ. κ. Εἰσαγγελεῖς, προκειμένου περὶ μεταγωγῆς καταδίκου τινός ἀπὸ ἐνὸς τόπου εἰς ἄλλον, εἴτε διὰ νὰ δικασθῇ δι' ἄλλην τινὰ ἀξιόπαινον πρᾶξιν, εἴτε καλουμένου τούτου ὡς μάρτυρος εἰς ποινικὴν τινὰ ὑπόθεσιν, ἔσεν πάντοτε νὰ ζητητῇ προηγουμένως ἡ ἡμετέρᾳ ἐγκρίσις, ὡς δεῖξει τὸ ἀρθρον 4 τοῦ ἀπὸ 28 Μαΐου 1887 Νόμου ΑΦΚ περὶ φυλακῶν, ἐκτός δὲ τούτου, ὅπως γίνηται καὶ ἡ θέουσα μνεία εἰς τὰ ἐπὶ τούτῳ ἐν τῷ καθ' ἡμᾶς οἰκείῳ τμήματι κρατούμενα βιβλία.

Ἐπὶ τῆς ἐκτιθεμένης ὁμῶς ὑποθέσεως δὲν πρόκειται περὶ μεταγωγῆς καταδίκου ἀπὸ μιᾶς φυλακῆς εἰς ἄλλην, ἀλλὰ περὶ προσκλήσεως τούτου πρὸς ἐξέτασιν παρ' ἀρχῆς εὐρισκομένης ἐν τῷ αὐτῷ τῆς φυλακῆς τόπῳ καὶ ἐπαναγωγῆς του εἰς τὰς φυλακάς μετὰ τὸ πέρας τῆς ἀνακρίσεως.

Κατ' ἀκολουθίαν καὶ συμφῶνως τοῖς ἄνω ἐκτιθεμένοις, ὅσαί-
κις ἐν τῷ μέλλοντι ἀπευθύνονται ὑμῖν αἰτήσεις παρὰ τῆς ἐπι-
τοπίου δικαστικῆς ἀρχῆς ἐξόδου καταδίκου τινὸς ἐκ τῶν φυλα-
κῶν λόγῳ ἀνακρίσεως καὶ ἐπαναγωγῆς τοῦ ἐν αὐταῖς μετὰ τὸ
πέρας ταύτης ἢ διαβιβάζονται ὑμῖν αὗται διὰ τοῦ ἀρμοδίου κ.
Νομάρχου, ὡς προέδρου τῆς ἐφορείας τῶν φυλακῶν, θέλετε
ἐκτελεῖ ἀμέσως ταύτας ὅπως μὴ προσκόπητῃ ἡ ἀνακριτικὴ ὑπη-
ρεσία.

Ἐγκύκλιος 11143 τῆς 10 Μαΐου 1893.

Ἀφορμὴν λαμβάνοντες ἐξ ὑποβαλλεμένων ἡμῖν παρὰ δια-
φόρων καταδίκων παραπόνων κατὰ τῶν ὀψοπωλῶν τῶν φυλα-
κῶν, ὅτι παρέχουσιν αὐτοῖς πολλάκις οὗτοι τρόφιμα κακῆς
ποιότητος καὶ οὐχὶ ἐπὶ τῇ βράσει τῆς ἀστυνομικῆς διατιμῆσεως
ὡς καὶ ἐξ ἀναφορῶν τῶν κατὰ καιροὺς ἀρχιφυλάκων τῶν φυ-
λακῶν, ὅτι αἱ ἐν λόγῳ ὀψοπωλῆαι εἰσάγουσι πολλάκις ἐν αὐ-
ταῖς εἶδη ἀπηγορευμένα παρὰ τοῦ ὅρου 4 τῆς ἀπὸ 4 Αὐγού-
στου π. ἔ. ὑπ' ἀριθ. 18961 ἡμετέρας ἐγκυκλίου, ἐντελλόμεθα
ὑμῖν, ὅπως ἐπιστήσητε τὴν προσοχὴν σας ἐπὶ τῶν εἰρημένων
ὀψοπωλῶν πρὸς ἀκριβῆ συμμόρφωσίν των πρὸς τοὺς διὰ τῆς
ἄνω μνημονευμένης ἐγκυκλίου ὀριζομένους ὅρους συμφωνιῶν,
τιμωροῦντες τοὺτους διὰ προστίμων ἐπὶ τῇ ἐλαχίστῃ παραβάσει
τῶν μετ' αὐτῶν συμφωνιῶν μας, καὶ προβαίνοντες εἰς τὴν ἀπο-
βελγὴν των ἐκ τῆς ἐργολαβίας ἐν ἣ περιπτώσει τιμωρηθῶσιν
οὗτοι τρεῖς ἐντὸς βιμήνου συμφῶνως τῷ ἄρθρῳ 10ῳ τῆς εἰρη-
μένης ἐγκυκλίου μας.

Καὶ ἐπὶ τῶν ἐπιστατῶν δὲ καὶ λοιπῶν ὑπαλλήλων τῶν
φυλακῶν δεόν νὰ ἐνασκήτε ἄγρυπνον ἐπιτήρησιν, ὅπως ἐν ἣ
περιπτώσει φωραθῶσιν οὗτοι παραβαίνοντες τὰ καθήκοντά των
ἢ συνεταιριζόμενοι μετὰ τῶν ὀψοπωλῶν πρὸς λαθραίαν εἰσγα-

τὴν ἐν αὐταῖς ἀπηγορευμένων εἰδῶν, ἀμέσως καταγγέλλονται ἡμῖν οὗτοι καὶ προβαίνομεν εἰς τὴν ἐκ τῆς ὑπηρεσίας ἀπόλυσιν των.

Ἐγκύκλιος 12084 τῆς 24 Μαΐου 1891.

Πληροφορούμεθα, ὅτι πολλάκις οἱ ἐπιστάται τῶν φυλακῶν, χαρίζομενοι εἰς τινες τῶν κρατουμένων καταδίκων ἢ ὑποδίκων ἐπιτρέπουσι τὴν εἰς τὴν ἐπίστασιν διαμονὴν των ἀντὶ τῶν δι' αὐτοὺς προωρισμένων δωματίων τῶν φυλακῶν.

Ἐκτὸς ὅμως τούτου ἔχομεν ὑπ' ὄψει καὶ παρὰ τινων τῶν κ. Νομαρχῶν ἢ Εἰσαγγελέων ἐκδοθείσας διαταγὰς πρὸς τοὺς εἰρημένους ἐπιστάτας, δι' ὧν παραγγέλλονται οὗτοι ὅπως κρατήσωσιν ὠρισμένους καταδίκους ἢ ὑποδίκους ἐν τῇ ἐπίστασι.

Ἐπειδὴ τὸ τοιοῦτον, οὐ μόνον ἀντίκειται πρὸς τὰ ἐνδιαλαμβανόμενα ἐν ἀρθροῖς 18 τῶν ἀπὸ 31 Δεκεμβρίου 1836 καὶ 2 τοῦ ἀπὸ 23 Αὐγούστου 1885 Β. Διαταγμάτων περὶ διοικήσεως τῶν φυλακῶν, καθ' ἃ οἱ ἐν αὐταῖς κρατούμενοι ὀφείλουσι νὰ διαμένωσιν ἐν τοῖς δωματίοις των, ἀλλὰ καὶ δικαίων παρὰ τὸν νόμον ἀφορμὴ δύναται νὰ γείνη παρὰ τοῖς λοιποῖς κρατουμένοις καὶ ἀντιζηλιῶν καὶ ἐρίδων μεταξὺ τούτων πρόξενος, ἀφ' ἑτέρου δὲ καὶ νὰ διευκρύνῃ καὶ τὴν μελετωμένην τυχὸν ἀπόδρασιν κρατουμένου τινὸς ἐν τῇ ἐπίστασι, μὴ δυναμένης τῆς φρουρᾶς νὰ ἐπιβλέπῃ διαρκῶς τούτον, ὡς ἐκ τῆς συνεχοῦς μετὰ τῶν ὑπαλλήλων τῶν φυλακῶν ἀναμιξεώς του, ἐντελλόμεθα ὑμῖν ὅπως διατάξῃτε τάχιιστα τὴν ἐν τοῖς εἰρημένους δωματίοις εἰσαγωγὴν τῶν τυχόν ἐν τῇ ἐπίστασι κρατουμένων καταδικῶν καὶ ὑποδικῶν, καταγγέλλητε δ' ἡμῖν εἰς τὸ μέλλον πάντα ἐπιστάτην μὴ συμμορφούμενον πρὸς τὰ διατασσόμενα, παύσητε δὲ καὶ ὑμεῖς χορηγοῦντες τοιαύτας ὡς ἄνω ἀδείας.

Ἐὰν ὅμως ἐνεκεν ἐξαιρετικῶν καὶ μόνον λόγων θεωρηθῇ παρὰ τοῦ εἰρημένου Εἰσαγγελέως τῶν Πλημμελειοδικῶν ἀναγκασία ἢ προσωρινὴ διαμονὴ καταδίκου τινὸς ἢ ὑποδίκου ἐν τῇ ἐπίστασι, εἴτε ὡς ἐκ τῆς νεαρᾶς ἡλικίας τούτου, εἴτε ὡς κρατουμένου ἐν τῇ φυλακῇ ἄλλων τινῶν, μεθ' ὧν οὗτος ἔχει παλαιὰς σχέσεις καὶ εἶναι δυνατόν ὡς ἐκ τῆς μετ' αὐτῶν συναντήσεως

του νά διασπλευθῇ ἡ ἡσυχία τῶν φυλακῶν, εἴτε ἐνεκεν ἄλλων τυχόν λόγων τάξεως, τότε δύναται καὶ μόνον ὁ εἰρημέσις κ. Εἰσαγγελεὺς νά χορηγήσῃ τοιαύτην ἄδειαν, ὅφειλει ὅμως νά εἰδοποιήσῃ ἡμᾶς ἀνυπερθέτως περὶ τούτου, ἐκθέτων λεπτομερῶς καὶ τοὺς λόγους, δι' οὓς ἐπέτρεψε τὴν ἐν τῇ ἐπιστάσει προσωρινὴν διαμονὴν κρατουμένου τινός.

Ἐγκύκλιος 13109 τῆς 7 Ἰουνίου 1893.

Ἄν καὶ πολλακίς, ἀφορμὴν λαβόντες ἐξ ὑπεβληθέντων ἡμῖν παραπόνων παρὰ τῶν ἐν ταῖς φυλακαῖς κρατουμένων, ἐπεστήσαμεν τὴν προσοχὴν ὑμῶν ἐπὶ τῆς ποιότητος τοῦ χορηγούμενου αὐτοῖς ἄρτου, ἐν τούτοις, ὡς φαίνεται, ὅν ἐλήφθησαν αὐστηρά μέτρα πρὸς διαρκὴ ἐξέλεγχσιν τῶν χορηγητῶν ἀπὸ πάσης καταχρήσεως, καθόσον ἐσχάτως νέει πάλιν ἀναφορὰ τῶν καταδικῶν παριστῶσιν ἀθλίαν τὴν ποιότητα τοῦ διδομένου αὐτοῖς ἄρτου, πρὸς βεβαίωσιν δὲ τούτου πέμπουσιν ἡμῖν οὗτοι καὶ δείγματα ὄντως ἀχρήστου πρὸς βρῶσιν ἄρτου.

Ὡς γνωρίζετε, κατὰ τὰ μετὰ τῶν χορηγητῶν τοῦ ἄρτου συμβόλαια ἡμῶν, οὗτοι ὑποχρεοῦνται πρὶν ἢ παραδώσωσι τὸν καθημερινὸν ἄρτον ἐν ταῖς φυλακαῖς ν' ἀποστείλωσιν ὑμῖν δείγμα τούτου, εἰς ὑμᾶς δὲ ἐναπόκειται ἐκάστοτε νά ἐπιτρέπητε τὴν διανομὴν τούτου ἢ νά τὸν ἀπορρίψετε, ἀναγκάζοντες τὸν προμηθευτὴν νά χορηγήσῃ ἄλλον καλῆς ποιότητος ἐπιβάλλοντες αὐτῷ κατὰ τὰς περιστάσεις πρόστιμον καὶ κηρύττοντες αὐτὸν ἐν τέλει ἐκπτώτον ἐπὶ παραβάσει τῶν ὑποχρεώσεών του.

Κατ' ἀκολουθίαν τῶν ἀνω ὁρῶν ὄντων ρητῶν, μὴ δυναμένου δὲ τοῦ χορηγητοῦ νά προβῇ εἰς κατάχρησιν τινα, ἂν αὐστηρῶς ἐκπληρῶνται οὗτοι διὰ τῆς καθημερινῆς ἀγρύπνου ἐπιβλέψεως τῆς ἐφορείας τῶν φυλακῶν, φρονούμεν ὅτι πᾶν βᾶσιμον παράπονον τῶν καταδικῶν ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἀφορᾷ κακὴν ἐπίβλεψιν ἐκ μέρους τῶν ἐπιτετραμμένων ταύτην, διό καὶ καθιστῶμεν ὑμᾶς προσεκτικοὺς εἰς τὸ μέλλον ὅπως ἀγρύπνως ὅπως ὀφεί ἐχοντες τὰς μετὰ τῶν χορηγητῶν συμφωνίας ἡμῶν ἐπιτηρήτε εἰς τὴν χορήγησιν τοῖς καταδικαῖς παρὰ τούτων ἄρτου κα-

λῆς ποιότητες, καθόσον ἡμᾶς καὶ μόνους θέλομεν θεωρήσει ὑπευθύνους διὰ πᾶσαν τυχόν εἰς τὸ ἐξῆς κατάχρησιν παρὰ τούτων γινομένην.

Ἐγκύκλιος 14163 τῆς 22 Ἰουνίου 1898.

Κατόπιν τῆς ἀπὸ 11 Ἰουνίου ἐ. ἔ. ὑπ' ἀριθ. 13281 ἡμετέρας ἐγκυκλίου, κοινοποιούμεν ὑμῖν κατωτέρω τὴν ταύταριθμον τῷ παρόντι παραγγελίαν μας πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελεὰ τῶν ἐν Ναυπλίῳ Ἐφετῶν, πρὸς γινῶσιν καὶ συμμόρφωσίν σας.

Εἰς τὸ ἀπὸ 18 Ἰουνίου ἐ. ἔ. ὑπ' ἀριθ. 3746 τηλεγράφημά σας ἀπαντώντες, παρατηροῦμεν ὑμῖν, ὅτι οὐδόλως δικαιολογεῖται ἡ παρ' ὑμῶν παραγγελθεῖσα μεταγωγὴ τῶν καταδικῶν Νικολ. Κριπωτοῦ καὶ Δημ. Κριπωτοῦ ἐκ τῶν φυλακῶν Τριπόλεως εἰς τὰς ἐν Σπάρτῃ τοιαύτας, καθόσον, κατὰ μὲν τὴν β' παράγραφον τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ἀπὸ 26 Ἰουλίου 1885 ΑΣΣΝ' νόμου περὶ φυλακῶν, ὁ Εἰσαγγελεὺς τῶν Ἐφετῶν δύναται νὰ διατάξῃ τὴν μεταγωγὴν ὑποδικῶν εἰς φυλακὰς καταδικῶν, λόγῳ ἀσφαλείας, ἐλλείψεως χώρου κλπ. κατὰ δὲ τὴν 3ην παράγραφον τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου, δύναται ὁ οἰκεῖος Εἰσαγγελεὺς τῶν Πλημμελειοδικῶν νὰ παραγγεῖλῃ τὴν μεταγωγὴν καταδικῶν τινός, κρατουμένου εἰς ἐπανορθωτικὴν ποινὴν, εἰς φυλακὰς ποινικὰς, λόγῳ ἀσφαλείας. Ἐν δὲ τῇ § 4ῃ τοῦ ἄνω ἐισημένου ἄρθρου, εἰ καταδικοὶ εἰς ἀποτίαντες ποινὴν ἀνωτέραν τῶν πέντε ἐτῶν κρατοῦνται εἰς Σωφρονιστήρια ἢ ποινικὰς φυλακὰς καὶ κατ' ἀκολουθίαν φέρεται ἐν τέλει τῆς § ταύτης, ὅτι, ἅμα ἀπόφασίς τις καταστῇ ἀμετάκλητος, μεταγέται παρὰ τοῦ οἰκείου Εἰσαγγελεως τῶν Πλημμελειοδικῶν τοῦ τόπου, ἐνθα κατεδικάσθη τις εἰς ἐγκληματικὴν ποινὴν, εἰς ἄλλας ποινικὰς φυλακὰς.

Ἐκ τοῦ ἄνω παρατιθεμένου ἄρθρου οὐδαμῶς προκύπτει ὅτι εἴχετε δικαίωμα τῆς μεταγωγῆς τῶν ἐν λόγῳ καταδικῶν εἰς τὰς φυλακὰς Σπάρτης, διότι κατὰ τὴν β' ἄνω § οὔτε ὑπόδικοι εἶναι οὗτοι, ἀφοῦ διὰ τῆς ὑπ' ὄψιν ὑμῶν ἀναφορᾶς των ἐμφαίνεται ὅτι εἶχον καταδικασθῇ οὗτοι εἰς φυλακίσιν ἐξῆκα καὶ ἐπτὰ μηνῶν, κατὰ δὲ τὰ ἐνδιαλαμβανόμενα ἐν τῇ γ' ἄνω § δὲν ἐπρό-

κειτο νὰ μεταχθῶσιν οὔτοι εἰς ποινικὰς φυλακὰς ὡς ταραχο-
ποιοί, καθόσον αἱ φυλακαὶ Σπάρτης εἰσὶν ἐπανορθωτικαί, οὐδὲ
κατὰ τὴν δ' § εἶχον καταδικασθῇ οὔτοι εἰς ἐγκληματικὴν
ποινὴν καὶ ἔδει νὰ μεταχθῶσιν εἰς ποινικὰς φυλακὰς, καὶ ἐκ
τοῦ ἀπὸ 11 Μαΐου ἐ. ἔ. δὲ ὑπ' ἀριθ. 3010 ἐγγράφου σας πρὸς
τὸν κ. Εἰσαγγελέα τῶν ἐν Τριπόλει Πλημμελειοδικῶν οὐδὲ-
λως ἐμφαίνεται αἰτιολογία τις δεδικαιολογημένη διὰ τὴν με-
ταγωγὴν τῶν ἐν λόγῳ καταδίκων, μόνην ἐξ τοιαύτης εὐρύσκει-
μεν, ἥτις ὅθεν εἶναι ἐπαρκής, τὴν ἐν τῇ ἀναφορᾷ τῶν καταδίκων
τούτων πρεβαλλομένην, δηλαδὴ ὅπως εὐρίσκωνται πλη-
σιον τῶν συγγενῶν τῶν καὶ οὐδὲν πλέον.

Κατ' ἀκολουθίαν ἐντελλόμεθα ὑμῖν, ὅπως εἰς τὸ μέ-
λον αὐστηρῶς συμμορφωθῆτε πρὸς τὰ ἐνδιαλαμβανόμενα ἐν
ταῖς ἀπὸ 17 Νοεμβρίου π. ἔ. ὑπ' ἀριθ. 29646 καὶ 8635 τῆς
13 Ἀπριλίου ἐ. ἔ. ἡμετέραις ἐγκυκλίσι πρὸς τοὺς Εἰσαγγε-
λεῖς τῶν Πλημμελειοδικῶν καὶ Νομάρχας τοῦ Κράτους, ὧν ἀν-
τίτυπα ἐπέμψαμεν ὑμῖν διὰ τοῦ ἀπὸ 11 Ἰουνίου ἐ. ἔ. ὑπ' ἀριθ.
13281 ἐγγράφου μας, καὶ ζητῆτε πάντοτε προηγουμένως τὴν
ἡμετέραν ἐγκρίσιν πρὸς μεταγωγὴν καταδίκου τινὸς ἀπὸ μιᾶς
φυλακῆς εἰς ἄλλην, καθόσον ἐκτὸς τοῦ ὅτι ρητὴν περὶ τούτου
ποιούσι μνησίαν οἱ περὶ φυλακῶν νόμοι καὶ μεγάλη ἀνωμαλία
δύναται νὰ προκύψῃ ἐν τῇ εἰκείῳ τμηματι τοῦ καθ' ἡμᾶς
Ἰπουργείου ἐκ τῆς μὴ γνώσεως τῆς μεταγωγῆς καταδίκου
τινὸς, ὑπάρχουσι δὲ καὶ περιπτώσεις, αἱ μόνον ἢ ὑπηρεσία τοῦ
Ἰπουργείου δύναται νὰ γνωρίζῃ, καθ' ἃς, ἐνεκεν ὠρισμένων
λόγων τάξεως ἢ χωρητικότητος τῶν φυλακῶν, δεῖν νὰ παρα-
κωλυθῇ ἢ εἰς φυλακὴν τινα μεταγωγὴ καταδίκου τινός.

Ἐγκύκλιος 17365 τῆς 29 Ἰουλ. 1893.

Ἄν καὶ πολλάκις ἐπεστήσαμεν τὴν προσοχὴν ὑμῶν ἐπὶ
τῶν κρυφὰ εἰσαγομένων ἐν ταῖς φυλακαῖς οἰκτοπνευματωδῶν
ποτῶν καὶ φονικῶν ὀργάνων παρὰ τῶν διαφόρων ἐπισκεπτῶν
καταστήσαντες ὑμᾶς προσεκτικoὺς εἰς τὴν ἀγρυπνίαν ἐπίβλεψιν
καὶ σωματικὴν ἐρευναν τῶν τε καταδίκων καὶ ἐπισκεπτῶν
καὶ κατάσχεσιν παντὸς εἶδους ἀπηγορευμένου ἐν αὐταῖς, ἐν

τούτοις ἐσχάτως ἀνηγγέλθησαν ἡμῖν διαφοραὶ συμπλοκαί, αἵτινες ἐλάβον χώραν ἐν τισὶ φυλακαῖς τοῦ Κράτους μεταξύ τῶν καταδίκων, κατὰ τὰς ὑποίας οὗτοι μετεχειρίσθησαν φονικὰ ὄπλα, τραυματίζαντες ἐπικινδύνως ἄλλους συγκαταδίκους τῶν.

Ἐκ τούτων ἀφορμὴν λαμβάνοντες παρατηροῦμεν μετὰ λύπης, ὅτι δὲν ἐνασκεῖται παρὰ τῶν ἐφορειῶν τῶν φυλακῶν ἢ παρὰ τοῦ Β. Διατάγματος τοῦ 1836 καὶ νεωτέρων νόμων περὶ φυλακῶν ἐπιβαλλομένη ταύταις ὑποχρέωσις ἐπιτηρήσεως τῶν καταδίκων καὶ συνεχὺς ἐπισκέψεως τῶν φυλακῶν, οὐδὲ καταβάλλεται ἡ δέουσα μέριμνα παρὰ τῶν ἄνω ἐφορειῶν εἰς πᾶν ὅ,τι ἀφορᾷ εἰς τὴν κανονικὴν λειτουργίαν τῶν φυλακῶν.

Ἐπιθυμοῦντες ὅπως εἰς τὸ ἐξῆς ἐκλείψῃ ἐντελῶς πᾶσα συμπλοκή ἐν ταῖς φυλακαῖς, ἥτις πόλλάκις ὡς προκινεσάμεν, ἐπέφερε δυσάρεστα ἀποτελέσματα, καὶ κατ' ἀκολουθίαν καὶ τὸ σκινὸν τῆς παρὰ τῶν καταδίκων ἀποκρύψεως φονικῶν ὀργάνων, ἐντελλόμεθα ὑμῖν πρῶτον μὲν ὅπως μεριμνήσητε ἐν συνεννόησει μετὰ τῶν κατὰ τόπους κ. κ. φρουράρχων καὶ ὀρισθῶσιν ἐν τῷ μέλλοντι αἱ ὥραι ἐπισκέψεως τῶν καταδίκων, ἥτις θὰ ἐπιτρέπηται μόνον τρίς τῆς ἐβδομάδος καὶ ἀνὰ οὗς μόνον ὥρας καθ' ἡμέραν, ἐκτελεῖται τακτικὴ σωματικὴ ἔρευνα ἐπὶ ἐκάστου ἐπισκέπτου ὡς καὶ ἐπὶ τῶν καταδίκων, καὶ παρίσταται διαρκῶς κατὰ τὰς ὥρας τῆς ἐπισκέψεως ὁ ἐπιστάτης τῶν φυλακῶν ἢ ἐν ἀνάγκῃ ὁ ἀρχιφύλαξ τούτων, δεῦτερον δὲ καταβάλλεται παρ' ἡμῶν ἡ δέουσα ἐπαγρύπνησις πρὸς κανονικὴν λειτουργίαν τῶν φυλακῶν καὶ ἀποφυγὴν πάσης ἐν αὐταῖς ἀταξίας διὰ συγχῶν ἐν αὐταῖς ἐπισκέψεων, ὡς καὶ ἀγρύπνευ ἐπιβλέψεως τῶν ὑπαλλήλων τῶν φυλακῶν. Ἐν τέλει καθιστῶμεν ὑμῖν γνωστόν, ὅτι θέλομεν ζητήσῃ παρ' ὑμῶν ἀπολογίαν διὰ πάντα ἐν τῷ μέλλοντι τυχόν φόνον ἐν αὐταῖς ἢ τραυματισμὸν μεταξύ τῶν καταδίκων, ὡς μὴ συμμερρωθέντων ὑμῶν πρὸς τὰς ἄνω ἐκδοθείσας διατάγας μας.

Ἐγκύκλιος 22070 τῆς 29 Σεπτ. 1893.

Ἐπειδὴ πόλλάκις παρίσταται ἀνάγκη νὰ διαταχθῇ ἐν τάχει παρὰ τοῦ εἰκείου κ. Εἰσαγγελέως τῶν Πλημμελειοδικῶν ἡ

μεταγωγῇ καταδίκου τινὸς ἀπὸ τῆς ἐν τινι τόπῳ φυλακῆς εἰς ἄλλην, ὅπως δικασθῇ δι' ἄλλην τινὰ ἀξιόποιον πρᾶξιν, ἵνα μὴ ἐπέρχεται ὡς ἐκ τῆς ἀναμενομένης ἡμετέρας ἐγκρίσεως βραχύ-της πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς εἰρημένης μεταγωγῆς, τροποποιούμεν τὴν ὑπ' ἀριθ. 29644 ἡμετέραν ἐγκύκλιον τῆς 17 Νοεμβρίου 1892, καθ' ἣν ἔδει πάντοτε νὰ ζητῇται προηγουμένως ἡ ἄδεια ἡμῶν διὰ πᾶσαν ἀνεξαιρέτως μεταγωγὴν, ἐγκρίνομεν δὲ ὅπως ἐν τῇ μνημονευμένῃ, ἀλλὰ καὶ μόνον ταύτῃ, ἀνὼ περιπτώ-σει, καθ' ἣν δηλαδὴ θέον νὰ μεταχθῇ κατάδικός τις ὅπως δι-κασθῇ, ἐκτελῇται ἡ μεταγωγὴ τούτου παρὰ τοῦ οἰκείου κ. Εἰσαγγελέως, ἄνευ προηγουμένης ἁδείας ἡμῶν, μεριμνῶντος ὅμως τούτου ὅπως μετὰ τὸ πέρας τῆς δίκης ἐπαναχθῇ ὁ κατὰ-δικος εἰς ἃς πρότερον ἐκρατεῖτο φυλακὰς, χαρακτηριζομένης οὕτω τῆς μεταγωγῆς ταύτης μᾶλλον ὡς προσωρινῆς τοποθετή-σεως τούτου μέχρις ἐκδικάσεως τῆς κατ' αὐτοῦ ὑποθέσεως, εἰ-δοποιούμεθα δὲ καὶ ἡμεῖς συγχρόνως περὶ τῆς ἐκτελέσεως ταύ-της, ὅπως γίνηται ἡ θέουσα μνεῖα ἐν τοῖς καθ' ἡμᾶς βιβλίοις τῆς κινήσεως τῶν φυλακῶν.

Ἐγκύκλιος 23022 τῆς 11 Ὀκτ. 1893. Περὶ τῆς ἐννοίας τῆς ἐγκ. ἀριθ. 22070 τῆς 29 Σεπτ. 1893.

Κοινοποιούμεν ὑμῖν ὑποθετογράφως τὸ ταυτόχρονον καὶ ταυ-τάριθμον τῷ παρόντι ἐγγραφόν μας πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελέα τῶν ἐν Ἀμφίσσῃ Πλημμελειοδικῶν, πρὸς γνῶσιν καὶ αὐστηράν συμμόρφωσίν σας.

Σχετικῶς τῷ ὑπ' ἀριθ. 7938 ἐγγράφῳ σας τῆς 7 Ὀκτ. παρατηροῦμεν ὑμῖν, ὅτι ἡ ὑπ' ἀριθ. 22070 ἐγκύκλιος ἡμῶν ἀφορᾷ μόνον τοὺς καταδίκους, οἵτινες θέον νὰ μεταχθῶσιν ἀπὸ τόπου εἰς τόπον ὅπως δικασθῶσι, καὶ οὐχὶ ὡς μάρτυρες εἰς τινὰ δίκην, δι' ἣν περὶ τῶν τελευταίων θέον πάντοτε νὰ προηγήται ἐγκρίσις ἡμῶν, ὅπως ἐξετάζεται πρῶτον ἂν ἦναι πράγματι σπουδαία ἡ κατάθεσις των καὶ θέον νὰ διαταχθῇ ἡ μεταγωγὴ των, ἢ δύνανται καὶ νὰ παραλειφθῇ αὕτη ὡς μὴ εὐσιώδης.

Ἐγκύκλιος 26808 τῆς 17 Νοεμ. 1893. Περί ἐκμισθώσεως ὀψοπω-
λείων.

Ληγούσης τῆς ἐκμισθώσεως τῶν ὀψοπωλείων τῶν φυλακῶν
τὴν 31 τοῦ ἐλευσομένου μηνὸς Δεκεμβρίου ἐντελλόμεθα ὑμῖν,
ὅπως ἐν συνεννόησει μετὰ τῶν Οἰκονομικῶν Ἐφορῶν προκηρύ-
ξητε καὶ ἐνεργήσητε πλειοδοτικᾶς δημοπρασίας πρὸς μίσθωσιν
τῶν ἐν ταῖς φυλακαῖς τῆς περιφερείας σας ὀψοπωλείων ὑπὸ τοῖς
ἐξῆς ὅροις·

1) Ἡ μίσθωσις τῶν ὀψοπωλείων, ἀρξομένη ἀπὸ τῆς ἐγ-
κρίσεως τῶν πρακτικῶν τῆς δημοπρασίας, θέλει διαρκέσει μέ-
χρι τέλους τοῦ ἔτους 1894.

2) Τὰ παρὰ τῶν ὀψοπωλῶν πωλούμενα ὄψα, πλὴν τοῦ
ἄρτου, θέλουσιν εἶσθαι πρώτης ποιότητος καὶ καλῶς ἐξυγισμέ-
να, θὰ πωλῶνται δὲ ἐπὶ τῇ βάσει διατιμῆσεως αὐτῶν συντασ-
σομένης εἰς τὴν ἀρχὴν ἐκάστου μηνὸς παρὰ τῆς Ἐφορείας τῶν
φυλακῶν καὶ τοῦ ἀστυνόμου.

3) Ἡ ποιότης καὶ τὸ βάρος τῶν πωλουμένων ὄψων ὑπό-
κεινται εἰς τὴν ἐξέλεγχιν τῆς Ἐφορείας τῶν φυλακῶν, τοῦ
Φρουράρχου καὶ τοῦ Ἱατροῦ, ἐν ᾗ δὲ περιπτώσει βεβαιωθῇ
παρ' αὐτῶν ὅτι ἡ τρεσποπώλης ἔχει εἰς τὸ ὀψοπωλεῖον ὄψα καὶ
ἄλλα τρόφιμα ἐφθαρμένα καὶ ἐπιβλαβῆ εἰς τὴν ὑγίαν, ταῦτα
μὲν καταστρέφονται ἀμέσως, καλεῖται δ' αὐτὸς ν' ἀντικατά-
στησῃ ταῦτα δι' ἐτέρων καλῆς ποιότητος, ἐν ἀμελείᾳ δὲ ἡ
ἀπειθεία τούτου, προμηθεύεται ταῦτα ἡ Ἐφορεία ἐκ τῆς ἀγο-
ρᾶς δι' ἐνὸς τῶν μελῶν τῆς εἰς βάρος τοῦ ἐργολάβου.

4) Ἀπαγορεύεται τῷ ἐργολάβῳ ἡ ἐν ταῖς φυλακαῖς εἰσα-
γωγὴ φονικῶν ὄπλων, αἰνίου ἢ εἰσπονευματωδῶν ποτῶν, πλὴν
ἐὰν δι' ὠρισμένην ποσότητα ἐκ τῶν εἰρημένων ποτῶν λάβῃ
αὐτὸς διὰ τοῦ ἐπιστάτου τῶν φυλακῶν ἐγγράφον ἐντολὴν τοῦ
οἰκείου ἱατροῦ χάριν ἀσθενεῶς καταδίκου.

5) Ἐπιτρέπεται ἡ παρὰ τῶν συγγενῶν τῶν κρατουμένων
παροχὴ μόνον εἰς αὐτοὺς τροφίμων, ὧν τὴν εἰσαγωγὴν δὲν δύ-
νεται νὰ ἐμπέδισῃ ὁ ἐργολάβος.

6) Ὁ ἐργολάβος ὀφείλει νὰ ἐνεργῇ ἐν τῷ ὀψοπωλείῳ πύ-

σας τὰς ἀναγκαίας ἐπισκευὰς καὶ νὰ διατηρῇ τοῦτο πάντοτε ἐν καλῇ καὶ καθαρᾷ καταστάσει.

7) Ἀπαγορεύεται ἡ ἐκχώρησις τῶν ὀψοπωλείων παρὰ τῶν ἀναλαβόντων ταῦτα εἰς ἄλλα πρόσωπα.

8) Πᾶσα παράβασις παρὰ τοῦ ἐργολάβου τῶν ἀνωτέρω ὄρων τιμωρεῖται δι' ἀποφάσεως τῆς Ἐφορείας ἢ τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Δικαιοσύνης μὴ ὑποκειμένης εἰς ἐφεσιν διὰ προστίμου δραχμῶν ἕως πενήκοντα, ἐν ἣ ὁ περιπτώσει τιμωρηθῇ οὗτος τρίς ἐντὸς διμήνου ἀποβάλλεται τῆς ἐργολαβίας ἄνευ οὐδενὸς δικαιώματος πρὸς ἀποζημίωσιν αὐτοῦ ἐκ μέρους τοῦ δημοσίου.

9) Τὸ μίσθωμα τοῦ ὀψοπωλείου θέλει προκαταβάλλεσθαι καθ' ἑξαμηνίαν εἰς τὸ ἀρμόδιον ἐπαρχιακὸν Ταμεῖον, ἐπὶ ἐκδόσει γραμματίου παρακαταθήκης, θέλει δὲ ἀποδίδεσθαι παρὰ τοῦ Ταμείου καὶ διατίθεσθαι ἐν ὅλῳ ἢ ἐν μέρει παρὰ τῆς Ἐφορείας τῶν φυλακῶν δυνάμει ἐγγράφου πράξεως αὐτῆς ἐγκειμένης παρὰ τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Δικαιοσύνης πρὸς ἀγορὰν καὶ παροχὴν ἐνδουμάτων εἰς τοὺς μείζονα ἀνάγκην ἔχοντας καὶ δημογεγενημένους ἀπόρους καταδίκους ἢ ὑποδίκους τῶν αὐτῶν φυλακῶν, ἢ καὶ δι' ἄλλας οὐσιώδεις ἀνάγκας τῶν εἰρημένων κρατουμένων.

10) Ὅπως γίνη τις δεκτὸς πρὸς συναγωνισμόν εἰς τὴν ἀνω δημοπρασίαν ὀφείλει νὰ παρουσιάσῃ τῇ Ἐφορείᾳ γραμμάτιον, ὅτι κατέβαλεν εἰς τὸ Ἐπαρχιακὸν Ταμεῖον ποσὸν δραχμῶν τοῦλάχιστον πεντακοσίων λόγῳ ἐγγυήσεως.

11) Μετὰ τὸ πέρας τῆς δημοπρασίας, τὴν παρὰ τοῦ Ὑπουργείου ἔγκρισιν τοῦ αποτελέσματος αὐτῆς, καὶ τὴν σύνταξιν τοῦ σχετικοῦ συμβολαίου, ἀποδίδονται τὰ γραμματῖα εἰς τοὺς μειοδότης ὧν αἱ προσφοραὶ ἀπερρίφθησαν καὶ διατάσσεται ἡ πρὸς τούτους παρὰ τῶν ταμιῶν ἐπιστροφή τῶν παρ' αὐτοῖς κατατεθέντων ποσῶν, δι' ἐγγράφου τῶν κατὰ τύπους Ἐφορειῶν φυλακῶν.

12) Ἐὰν ὁ ἀναδειχθεὶς ἐργολάβος δὲν καταβάλλῃ ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς ἐγκρίσεως τῆς δημοπρασίας τὸ μίσθωμα τῆς πρώτης ἑξαμηνίας, ἢ κατὰ τὸν πρῶτον μῆνα τῆς δευτέρας ἑξαμηνίας τὸ μίσθωμα τῆς ἑξαμηνίας ταύτης, κηρύσσεται διὰ πράξεως τῆς Ἐφορείας τῶν φυλακῶν ἐκπτώτος τῆς ἐργολαβίας.

τὸ δὲ κατατεθὲν παρ' αὐτοῦ εἰς τὸ Ταμεῖον πρὸς τῶν δραχ. πεντακοσίων λόγῳ ἐγγυήσεως μένει εἰς ὄφελος τοῦ δημοσίου.

13) Ἐν ἡ περιπτώσει ἀποφασισθῇ ἡ εἰσαγωγή συσσίτιον ἐν τινι φυλακῇ, ἡ μισθώσις τοῦ ὀψοπωλείου ταύτης θεωρεῖται αὐτοδικαίως λειυμένη καὶ πρὸ τῆς λήξεως ταύτης.

14) Τὰ πρακτικὰ τῆς δημοπρασίας ὑπόκεινται εἰς τὴν ἐγκρίσιν τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Δικαιοσύνης, ἅμα δὲ τῇ πρὸς τὸν πλειοδοτήσαντα ἐργολάβον κοινοποιήσει τῆς ἐγκρίσεως, ὅφειλει οὗτος νὰ ἐφοδιάσῃ τὸ τροφοπωλεῖον διὰ πάντων τῶν εἰδῶν τῶν ἐν τῇ διατιμῇσι σημειουμένων, ὡς ἀναγκαιούντων τοῖς κρατουμένοις.

Νοεῖται οὖν ὅτι ἐν αἷς φυλακαῖς ὑφίστανται ὀψοπωλεῖα δυνάμει συμβολαίου, διὰ ταύτας δὲν θέλει ἐνεργηθῇ δημοπρασία μέχρι τῆς λήξεως τῆς μισθώσεως τούτων ἢ τῆς δι' ἄλλους νομίμους λόγους ἀποβολῆς τοῦ ἐργολάβου.

Ἐν τοῖς Σωφρονιστηρίοις Κερκύρας, Ζακύνθου, Κεφαλληνίας καὶ Συγγροῦ, ἐνθα λειτουργεῖ συσσίτιον, δὲν θέλει ἐνεργηθῇ ἡ ἀνωτέρω δημοπρασία.

Ἐγκύκλιος 28009 τῆς 2 Δεκεμ. 1893.

Ἀφορμὴν λαμβάνοντες ἐξ ὑποβληθέντων ἡμῖν ἐγγράφων Εἰσαγγελέων τινῶν παρὰ πλημμελειοδίκαις, δι' ὧν ἐκθέτουσιν οὗτοι, ὅτι πολλαὶς ὑπάλληλοι τῆς δικαστικῆς ἀρχῆς ἀποσταλέντες εἰς τὰς φυλακάς πρὸς ἐκτέλεσιν ὑπηρεσίας, ἡμποδίσθησαν νὰ εἰσελθῶσιν ἐν αὐταῖς παρὰ τῶν φρουρούντων στρατιωτῶν, ὑπομινῆσκμεν ὑμῖν, ὅτι κατὰ τοὺς σχετικούς περὶ φυλακῶν νόμους ἡ φρουρῆσις τῶν φυλακῶν τοῦ Κράτους ἔχει ἀνατεθῇ εἰς τὴν στρατιωτικὴν ἀρχήν, κωλυμένην κατὰ τοὺς οἰκείους κανονισμούς νὰ ἐπιτρέπῃ ἐκάστῳ τὴν ἐν ταῖς φυλακαῖς εἰσόδον καὶ ἐξόδον.

Ἡ ἀπαγόρευσις αὕτη, οὕτω κανονισθεῖσα, προλαμβάνει πᾶσαν κατάχρησιν, ἥτις δυνατόν νὰ λάβῃ ἐν ταῖς φυλακαῖς χώραν, ἐμποδίζει μελετωμένην τυχὸν ἀπόδρασιν καταδικου διὰ συνεννόησεως μετὰ τῶν προσερχομένων, ὡς καὶ τὴν εἰσαγω-

γὴν φοινικῶν ὄπλων ἐν ταῖς φυλακαῖς καὶ συνεπῶς καὶ τοὺς ἐν αὐταῖς διαπληκτισμοὺς καὶ ἔριδας μεταξὺ τῶν κρατουμένων.

Ἀφ' ἐτέρου ὁμῶς ὑπάρχουσι περιστάσεις, καθ' ἃς ἀνάγκη παρίσταται ὅπως ἐπιτραπῇ ἢ ἐν ταῖς φυλακαῖς εἰσελθῶς τινος ἔνεκα διαφορῶν ἀφορμῶν. Καὶ ὅσον μὲν ἀφορᾷ τοὺς ἀπλοῦς ἐπισκέπτας, διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 17365 τῆς 29 Ἰουλίου ἐ. ἔ. πρὸς τοὺς Νομάρχας τοῦ Κράτους καὶ τοὺς Εἰσαγγελεῖς τῶν Πλημμελειοδικῶν ἡμετέρας ἐγκυκλίῳ, ὠρίσθησαν αἱ ἡμέραι καὶ ὁ τρόπος τῆς προσελεύσεως τούτων πρὸς ἐπίσκεψιν τῶν κρατουμένων. Ἐπειδὴ ὁμῶς πολλάκις παρουσιάζεται ἐκτακτος ἀνάγκη εἰσελθεῖν δικαστικῶν ὑπαλλήλων ἐν ταῖς φυλακαῖς, πρὸς ἐκτέλεσιν ὑπηρεσίας, λ. χ. ὅπως κοινοποιήσωσι δικόγραφόν τι εἰς τινα κρατούμενον ἢ κλῆσιν ὅπως ἐμφανισθῇ οὗτος ἐνώπιον τοῦ κ. Ἀνακριτοῦ καὶ ἄλλων ὁμείας φύσεως ὑποθέσεων, διὰ μερικῶν πρὸς τὰς δικαστικὰς ἀρχὰς διαταγῶν μας, αἵτινες ἀνεκοινώθησαν καὶ τῷ ἐπὶ τῶν Στρατιωτικῶν Ἰπουργεῖῳ, ὠρίσαμεν ὅτι ἐπὶ τοιούτων περιπτώσεων ὅσον ὁ ἐκάστοτε προσερχόμενος ὑπάλληλος νὰ φέρῃ σημειῶσιν ὑπογεγραμμένην παρὰ τοῦ κ. Εἰσαγγελέως ἣν θέλει παρουσιάζει ἐκάστοτε τῷ ἀρχιφύλακι τῶν φυλακῶν, ὅστις ἐν ταιαύτῃ περιπτώσει ὀφείλει νὰ ἐπιτρέψῃ τὴν εἰσοδὸν τῷ προσερχομένῳ ἢ τὴν παράδοσιν τινος κρατουμένου, ὅπως προσαχθῇ οὗτος εἰς τὸ ἀνακριτικὸν γραφεῖον.

Τὸ μέτρον τοῦτο, τόσῳ εὐκόλῳ καὶ ἀπλοῦν συγχρόνως, ἐν ᾧ ἀφ' ἑνὸς ὅν παρεμποδίζει παντάπασιν τὴν πρόεσόν τῆς ἀνακρίσεως ἐν ποινικῇ τινι ὑποθέσει ἢ τὴν ἐγκαιρὸν κοινοποίησιν ἐγγράφου τινὸς τοῖς κρατουμένοις, ἀφ' ἐτέρου μεγάλην παρουσιάζει ἐγγύησιν εἰς πᾶσαν ἐνδεχόμενην κατάχρησιν ἢ ἀπάτην τινὸς πρὸς ἐλευθέρωσιν φυλακισμένου καὶ οὐσιωδῶς ἐξασφαλίζει τὴν φρουρῆσιν τῶν φυλακῶν.

Κατ' ἀκολουθίαν ἐντελλόμεθα ὑμῖν, ὅπως λαμβάνοντες ὑπ' ὄψει τὰ ἄνω ἐκτιθέμενα, μεριμνήσητε, ὅπως ὁσάκις παρίσταται ἀνάγκη ἀποσταλῆς ὑπαλλήλου τινὸς εἰς τὰς φυλακὰς πρὸς ἐκτέλεσιν ὑπηρεσίας, ἐφοδιάζητε τοῦτον μὲ τὴν μνημενευθεῖσαν σημειώσιν ὑμῶν πρὸς τὸν ἀρχιφύλακα τῶν φυλακῶν, ὅπως τῷ ἐπιτρέψῃ τὴν ἐν αὐταῖς εἰσοδόν. Ἐπιπροσθέτομεν ὅτι καὶ εἰ ὑπάλληλος

τῶν φυλακῶν θέλουσι ἐφοδιασθῇ διὰ διαρκῶν ἀδειῶν ἐλευθέρως ἐν ταῖς φυλακαῖς εἰσόδου τῶν, ὡς θέλουσι παρευσιάζει τῷ ἀρχιφύλακι τούτων, ὅσας ἐζητηθῶσι παρ' αὐτοῦ αὐταί.

Ἐν τέλει θέλετε φροντίσαι ὅπως ἀπὸ κοινοῦ συμπράττῃτε καὶ ἐν συμποσίᾳ μετὰ τῶν κατὰ τόπους στρατιωτικῶν ἀρχῶν πρὸς κανονικὴν λειτουργίαν τῶν φυλακῶν καὶ ἀσφαλῆ φρουρῶν τούτων, συμφώνως ταῖς διδομέναις ἄνω ὁδηγίαις, ἀπεφεύγοντες ἐνεκεν ἐπουσιῶδων λόγων πᾶσαν μετ' αὐτῶν σύγκρουσιν ἐπὶ τῆς προκειμένης ὑποθέσεως.

Τύπος τῆς ἐκθέσεως τῶν ἐπισκέψεων τῶν φυλακῶν ἐγκριθεῖς διὰ τοῦ ἀπὸ 23 Μαΐου 1839 ἐγγράφου τῆς ἐπὶ τῆς δικαιοσύνης γραμματείας.

Ἐν.....Σήμερον.....Μαΐου τοῦ.....ἔτους, ὁ παρὰ τοῖς ἐν...πλημμελειοδικαῖς εἰσαγγελεὺς...καὶ ὁ παρὰ τοῖς ἐν...ιδίοις ἀνακριτῆς.....μεταβάντες εἰς τὰς ἐνταῦθα ἐξεταστικὰς φυλακὰς διὰ τὰ ἐπισκεφθῶμεν αὐτάς, καὶ πρῶτον παρατηρήσαντες τὰ βιβλία τῆς ὑπηρεσίας τοῦ ἐπιστάτου τῶν φυλακῶν εὗρομεν αὐτὰ (τακτικά), ἀκλουθῶς ἐπισκεφθέντες τὰ ὡματια, καὶ ἐξετάσαντες ἕνα ἕκαστον τῶν ὑποδίκων, ὅν εὗρομεν οὐδεμίαν αἰτίαν παρατηρήσεων.—Ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐν αὐταῖς κρατουμένων προσώπων ἀναβαίνει εἰς.....ἐξ ὧν

Α'. Κατεδικασθησαν, καὶ μένουσιν εἰς αὐτάς ἄχρις οὗτοῦ ἐκδικασθῶσιν αἱ περὶ ἀναίρεσεως αἰτήσεις τῶν, οἱ

1...φυλακισθεῖς τὴν...Φεβρ. ἐ.ἔ.

2...τὴν...Νοεμβρίου 1838.

3....} μεταφερθέντες ἀπὸ τὰς ἐν...φυλακὰς τὴν...Ἀπρι-

4....} λίου ἐ. ἔ.

Β'. Παρεπέμψθη διὰ βουλεύματος εἰς τὰ ἀρμόδια δικαστήρια ὁ

5...φυλακισθεὶς τὴν 7 Νοεμ. 1837.

Γ'. Ἀπελύθησαν διὰ βουλεύματος, ἀλλὰ κρατοῦνται εἰς τὰς φυλακὰς, διότι ἐγένεν ἐκ μέρους τοῦ εἰσαγγελεως ἀνακοπή, οἱ

6....} φυλακισθέντες τὴν...Ἀπριλίου ἐ.ἔ.

7....}

Δ'. Ἀπεπερατώθη ἡ ἀνάκρισις, καὶ καθυπεβλήθη εἰς τὸ συμβούλιον, ἀλλ' εἰσέτι δὲν ἐξεδόθη βούλευμα περὶ τῆς πράξεως τοῦ φυλακισθέντος

8....τὴν....Μαΐου ἐ. ἔ.

Ε'. Δὲν ἀπεπερατώθη εἰσέτι ἡ ἀνάκρισις τοῦ

9....φυλακισθέντος τὴν 12 Μαΐου ἐ. ἔ.

Ζ'. Εὐρίσκεται εἰς τὰς φυλακὰς ὁ

10....φυλακισθεὶς τὴν...Νοεμβρίου 1838, ὅστις, ἄθωωθείς δι' ἀποφάσεως τῶν ἐνταῦθα συνέδρων, μέλλει νὰ παραδοθῇ εἰς σωφρονιστικόν τι κατὰστημα. — Ὅθεν συνετάχθη ἡ παροῦσα ἔκθεσις, ἣτις ὑπεγράφη παρὰ τε τοῦ εἰσαγγελέως καὶ τοῦ ἀνακριτοῦ.

Ὁ εἰσαγγελεὺς.

Ὁ ἀνακριτής.

Τ Ε Λ Ο Σ

ΠΙΝΑΞ ΤΩΝ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

(Οἱ ἀριθμοὶ ἐμφαίνουσι τὰς σελίδας).

Σημείωμα.....	6
Ν. ΒΚΗ' 20 'Ιουλ. 1892 περὶ δικαστηρίου κακουργιοδικῶν...	7
ΚΕΦ. Α'. Γεν. Διατάξεις.....	7
» Β'. Δικαστῆρ. κακουργιοδικῶν.....	8
» Γ'. » συνέδρων.....	8
» Δ'. » ἐνόρκων.....	18

Ποινικὴ Δικονομία.

BIBΛION Α'. Ἀντικείμενον Ποινικῆς Δικονομίας.....	59
» Β'. Περί τῶν κατὰ τὴν ποιν. διαδικασ. παρίσταμένων	88
ΚΕΦ. Α'. Περί τῶν ἐπὶ τῆς ἀνακρίσεως ὑπαλλήλων.....	88
» Β'. Περί κατηγόρων.....	91
» Γ'. Κατηγορούμενοι, συνήγοροι καὶ ἀντίκλητοι.....	96
» Δ'. Περί ἀρμοδιότητος τῶν δικαστηρίων.....	98
» Ε'. Περί δικαιοδοσίας ἰδιαζούσας.....	107
» Σ'. Κανονισμὸς ἀρμοδιότητος τῶν ἐπὶ τῆς ἀνακρίσεως ὑπαλλήλων καὶ δικαστηρίων.....	119
» Ζ'. Ἐξαίρεσις δικαστῶν καὶ ἀνακριτικῶν ὑπαλλήλων....	124
» Η'. Παραπομπὴ ἀπὸ δικαστηρίου εἰς δικαστήριον.	134
» Θ'. Ἀγωγή κατὰ δικαστ. ὑπαλλήλων καὶ ὑπηρετῶν.....	141
BIBΛION Γ'. Διαδικασία ποινικῶν ὑποθέσεων.....	143
ΤΜΗΜΑ Α'. Γεν. ὁρισμοὶ περὶ ποιν. δικαστηρίων.....	143
α') Προανάκρισις.....	143
β') Διαδικασία ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ.....	147
ΤΜΗΜΑ Β'. Περί ἀποδείξεως.....	175
α') Γεν. ὁρισμοί.....	175
β') Ἐνδείξεις.....	180
γ') Αὐτοψία.....	180

δ') Πραγματογνώμονες	181
ε') Όμολογία	188
ς') Μάρτυρες	188
ΤΜΗΜΑ Γ'. Προανάκρισις	222
ΚΕΦ. Α'. Προεισαγ. ανάκρισις τῶν ἐξ ἐπαγγέλματος διωκομένων ἀξιοποιῶν πράξεων	222
» Β'. Διαδικασία ἐνώπιον τῶν ἀνακριτῶν	251
» Γ'. Φυλάκισις καὶ φυλακαὶ ὑποδικῶν	260
» Δ'. Προσωρινὴ δι' ἐγγυήσεως ἀπόλυσις	270
» Ε'. Ἀποφάσεις τοῦ δικαστικοῦ συμβουλίου	273
» ς'. Ἐγκλητήριον καὶ παράδοσις αὐτοῦ	305
» Ζ'. Προανάκρισις τῶν δι' ἐγκλήσεως διωκομένων ἀξιοποιῶν πράξεων	323
» Η'. Προανάκρισις ἐπὶ ἰδιωτικῶν κατηγοριῶν	324
» Θ'. Προδικασία πολιτικῆς ἀγωγῆς	330
» Ι'. Προδικασία ἐπὶ τῆς ἀποδείξεως τῆς διαδιδομένης προσάψεως ρητῶν πράξεων	344
» ΙΑ'. Προδικασία ἐπὶ νοθεύσεως ἐγγράφων	348
ΤΜΗΜΑ Δ'. Διαδικασία ἐν τῷ ἄκροατηρίῳ	350
ΚΕΦ. Α'. Παρὰ πταισματοδικαίς	350
» Β'. » πλημμελειοδικαίς	393
» Γ'. » κακούργιοδικαίς	452
» Δ'. Διαδικασία κατὰ φυγοδικῶν καὶ ἀπόντων	626
ΤΜΗΜΑ Ε'. Ἐνδίκαι μέτρα	633
ΚΕΦ. Α'. Ἐν γένει	633
» Β'. Ἀναίρεσις	634
» Γ'. Ἐπανάληψις τῆς ἀνακρίσεως	690
ΒΙΒΛΙΟΝ Δ'. Τέλος τῆς ποιν. διαδικασίας καὶ τῶν ποινῶν ἐν γένει	694
ΚΕΦ. Α'. Ἐν γένει	694
» Β'. Ποινικαὶ φυλακαὶ καταδικῶν	704
» Γ'. Ἀποκατάστασις	709

*Νόμοι εἰδικοί τροποποιούντες καὶ συμπληροῦντες
τὴν Ποινικὴν Δικονομίαν.*

N. ΑΧΙΣΤ' 22 Δεκεμβρίου 1887 περὶ προσθήκης ἐλαφίου εἰς τὸ ἄρθρον 2 τῆς Ποινικῆς Δικονομίας	713
N. 10 Αὐγ. 1838 περὶ παραβολῆς	714
N. ΒΡΑΕ' 23 Ἰαν. 1893 περὶ συστάσεως δικαστηρίων Κακούργιοδικῶν ἐν Αἰγύπτῳ	715
N. ΒΩΖ' 11 Φεβρουαρίου 1901 περὶ τροποποιήσεως διατάξεων τῆς Ποινικῆς Δικονομίας	717
N. Μ' 28 Ἰουν. 1846 περὶ ἐκτελέσεως τῆς θανατικῆς ποινῆς	717

Ψήφισμα 31	Ὁκτ. 1862 περὶ καταργήσεως τοῦ Πολιτ. θανάτου.	718
N. BNO' 31	Ἰουλ. 1892 περὶ ἐκτελέσεως τῆς θανατ. ποινῆς..	719
N. BIA' 11	Ἰουλ. 1892 περὶ ὑπολογισμοῦ τοῦ χρόνου τῆς προ- φυλακίσεως ἐν τῇ ποινῇ.....	723
B. Δ. 16	Ὁκτ. 1836 περὶ τῆς ἐπὶ κακουργήματι καταδίκης τῶν κληρικῶν, στρατιωτικῶν καὶ ναυτικῶν.....	726
B. Δ. 22	Ἰαν. 1837 περὶ τῆς διὰ πληρεξουσίων ἀντιπροσώπων παραστάσεως εἰς τὸν Ἀρειὸν Πάγον τῶν ἐν φυλακῇ ὄντων.....	727
B. Δ. 24	Σεπτ. 1837 περὶ ἀποζημιώσεως τῶν εἰς ποιν. ὑποθέ- σεις προσκαλουμένων μαρτύρων.....	728
N. YEA' 30	Ἀπριλ. 1858 περὶ τῆς τῶν πολιτ. πλημμελημάτων καὶ τῶν τοῦ τύπου διαδικασίας.....	728
N. ΣΗ' 13	Ἀπριλ. 1867 περὶ λειπομαρτύρων ἐνώπιον τοῦ δικα- στηρίου τῶν κακουργιοδικῶν.....	731

Καταδικασμοὶ τῆς Χωροφυλακῆς. Β. Δ. 29 Ὁκτ. 1833.

Σχέσεις χωροφυλακῆς μετὰ διαφόρους ἀρχάς.....	737
---	-----

Καταδίωξις τῆς ληστείας.

N. TOA' 27	Φεβρ. 1871 περὶ καταδίωξεως τῆς ληστείας.....	777
ΚΕΦ. Α'.	Ἐπικήρυξις καὶ ποινὰι ληστῶν καὶ συνέργων.....	779
» Β'.	Ποινὰι καὶ ἀμοιβαὶ τῶν ἐπὶ τῆς καταδίωξεως τῆς λη- στείας.....	781
» Γ'.	Ἐκτόπισις ὑπόπτων λησταποδοχῆς καὶ εὐθύνῃ βλα- χοποιουμένων.....	786
» Δ'.	Ἐκδίκασις τῆς ληστείας.....	789
» Ε'.	Εἰδικαὶ διατάξεις.....	790
N. YIE' 29	Μαΐου 1871 περὶ τροποποιήσεως ἀρθρῶν τοῦ περὶ ληστείας νόμου.....	791
N. XIA' 20	Ἰουν. 1877 περὶ καταδίωξεως τῆς ληστείας.....	792
N. OEH' 27	Νοεμ. 1880 » » ».....	792
B. Δ. 49	Αὐγ. 1867 περὶ χρηματικῶν ἀμοιβῶν ἐπὶ καταδίωξει ληστρικῶν συμμοριῶν.....	793

Φυλακαί.

B. Δ. 31	Δεκεμβρ. 1836 περὶ σωφρονιστικῆς φυλακῆς.....	797
ΜΕΡΟΣ Α'.	Περὶ συστάσεως καὶ σκοποῦ τῆς σωφρονιστ. φυλακῆς	797

» Β'.	Περὶ διοικήσεως καὶ ἐφορείας τοῦ καταστήματος...	798
» Γ'.	Περὶ τῆς ὑποδοχῆς καὶ τοῦ τρόπου τῆς μεταχειρίσεως τῶν καταδικῶν εἰς τὴν σωφρονιστικὴν φυλακὴν.	800
N. ΑΣΝΓ'	26 Ἰουλίου 1885 περὶ διοικήσεως τῶν φυλακῶν τῶν διὰ χρέη κρατουμένων	811
N. ΑΣΝΖ'	26 Ἰουλίου 1885 περὶ φυλακῶν ἐν γένει καὶ τῆς διοικήσεως αὐτῶν	812
N. ΑΦΚ'	26 Μαΐου 1887 περὶ φυλακῶν	818
N. ΒΥΚΒ'	16 Ἀπριλ. 1896 περὶ τοῦ Ἑφηβείου Ἀξέρωφ.	821
N. ΒΨΟΓ'	12 Δεκ. 1900 περὶ κεντρικῶν γυναικείων φυλακῶν.	825
B. Δ. 23	Αὐγ. 1885 περὶ ἐκτελέσεως τοῦ περὶ φυλακῶν ἐν γένει καὶ τῆς διοικήσεως αὐτῶν ΑΣΝΖ' νόμου	828
B. Δ. 10	Ἰαν. 1886 περὶ ἐφαρμογῆς καὶ ἐν ταῖς ἐπανορθωτικαῖς φυλακαῖς τοῦ περὶ σωφρονιστικῶν φυλακῶν B. Δ. 31 Δεκεμβρίου 1836	830
B Δ. 30	Σεπτ. 1892 περὶ ἀναθέσεως τῆς ἱατρικῆς καὶ φαρμακευτικῆς ὑπηρεσίας τῶν φυλακῶν τοῦ Κράτους εἰς ἀξιωματικοὺς τοῦ στρατοῦ	831
B. Δ. 29	Μαρτίου 1891 περὶ συστάσεως ἰδίου τμήματος παίδων ἐν ταῖς φυλακαῖς Συγγροῦ	833
B. Δ. 26	Δεκ. 1900 περὶ ὀργανισμοῦ τῶν Κεντρικῶν γυναικείων φυλακῶν	834

ΠΙΝΑΞ ΧΡΟΝΟΛΟΓΙΚΟΣ

1833

B. Δ. 22 'Οκτ. περί κανονισμού τῆς χωροφυλακῆς. *

1836

B. Δ. 31 Δεκ. περί σωφρονιστικῆς φυλακῆς. 797

B. Δ. 18 'Οκτ. περί τῆς ἐπὶ κακουργήματι καταδίκης κληρικῶν,
στρατιωτικῶν καὶ ναυτικῶν. 726

1837

B. Δ. 22 'Ιαν. περί τῆς δι' ἀντιπροσώπων παραστάσεως εἰς τὸν
"Ἀρειον Πάγον τῶν ἐν φυλακῇ. 727

B. Δ. 21 Σεπτ. περί ἀποζημιώσεως τῶν εἰς ποιν. ὑποθέσεις προσ-
καλουμένων μαρτύρων. 728

1838

N. 10 Αὐγ. περί παραβολίου. 714

1846

N. M' 28 'Ιουνίου περί ἐκτελέσεως τῆς θανατικῆς ποινῆς. 717

1858

N. ΥΕΔ' 30 'Απριλίου περί τῆς τῶν πολιτικῶν πλημμελημάτων
καὶ τῶν τοῦ τύπου διαδικασίας. 728

1862

Ψήφισμα 31 'Οκτ. περί καταργήσεως τοῦ πολιτικοῦ θανάτου. ... 718

1867

N. ΣΗ' 13 'Απριλίου περί λειπομαρτύρων ἐνώπιον τῶν κακουρ-
γιδικῶν. 731

B. Δ. 19 Αυγούστου περί χρηματικῶν ἀμοιβῶν ἐπὶ καταδείξει ληστρικῶν συμμοριῶν.....	793
---	-----

1871

N. ΥΙΕ' 29 Μαΐου περί τροποποιήσεως ἄρθρων τοῦ περί ληστείας νόμου	791
N. ΤΟΔ' 27 Φεβρ. περί καταδιώξεως τῆς ληστείας.....	777

1877

N. ΧΙΘ' 20 Ἰουν. περί καταδιώξεως τῆς ληστείας.....	792
---	-----

1880

N. ΩΞΗ' 27 Νοεμ. περί καταδιώξεως τῆς ληστείας.....	792
---	-----

1885

N. ΑΣΝΓ' 26 Ἰουλ. περί διοικήσεως τῶν φυλακῶν τῶν διὰ χρέη κρατουμένων.....	814
N. ΑΣΝΖ' 26 Ἰουλ. περί φυλακῶν ἐν γένει καὶ τῆς διοικήσεως αὐτῶν	812
B. Δ. 23 Αὐγ. περί ἐκτελέσεως τοῦ Ν μου ΑΣΝΖ'.....	

1886

B. Δ. 10 Ἰαν. περί ἐφαρμογῆς τοῦ Β. Δ. τοῦ 1836.....	
--	--

1887

N. ΑΧΙΣΤ' 22 Δεκ. περί προσθήκης ἐδαφίου εἰς τὸ ἄρθρον 2 τῆς Ποιν. Δικονομίας.....	743
N. ΑΦΚ' 26 Μαΐου περί φυλακῶν.....	816

1891

B. Δ. 29 Μαρτίου περί συστάσεως τμήματος παιδῶν εἰς φυλακὰς Συγγροῦ	833
--	-----

1892

N. ΒΝΘ' 31 Ἰουλ. περί ἐκτελέσεως τῆς θανατικῆς ποινῆς.....	719
N. ΒΙΔ' 11 Ἰουλ. περί ὑπολογισμοῦ τοῦ χρόνου τῆς προφυλακί- σεως ἐν τῇ ποινῇ.....	723

Χρονολογικὸς

901

B. Δ. 30 Σεπτ. περὶ ἀναθέσεως τῆς ἱατρικῆς καὶ φαρμακευτικῆς ὕπηρεσίας τῶν φυλακῶν εἰς ἀξιωματικούς τοῦ στρατοῦ..	831
N. BKH' 20 'Ιουλ. περὶ δικαστηρίου κακούργιοδικῶν.....	7

1893

N. BPAE' 23 'Ιαν. περὶ συστάσεως δικαστ. κακούργ. ἐν Αἰγύπτῳ	715
--	-----

1896

N. BYKB' 16 'Απριλ. περὶ τοῦ 'Εφηβείου 'Αθέρωφ.....	821
---	-----

1900

N. BΨOG' 12 Δεκ. περὶ κεντρικῶν γυναικείων φυλακῶν.....	825
B. Δ. 26 Δεκ. περὶ ὀργανισμοῦ τῶν κεντρικῶν γυναικ. φυλακῶν.	834

ΠΙΝΑΞ ΑΛΦΑΒΗΤΙΚΟΣ

(Οἱ ἀριθμοὶ ἐμφαίνουσι τὰ ἄρθρα, ὅταν ὁμοῦς προτάσῃται αὐτῶν τὸ ας) ἐμφαίνουσι τὰς σελίδας).

Α.

- Ἐργὴ πολιτικὴ 6-11, κατὰ δικαστικῶν ὑπαλλήλων 65, 66. Παραίτησις ταύτης 306.
- Ἐρώδις 84, 346, 447, 471, 502, 542.
- Ἐκροατήριον 75-79, 398, 399. Προεισαγωγικῆς ἀνακρίσεως 160, 161, Πταισματοδικῶν 330, Πλημμελειοδικῶν 363, ἔναρξις δίκης ἐπὶ αὐτὸ 374, Ἐγγράφοι μαρτυρίαι πότε ἀναγινώσκονται 384, Κακουργιοδικῶν 409, Ἀρείου Πάγου 490.
- Ἐλλοδαποὶ 1, 2, 4, Φυλακίζονται ἐπὶ πλημμελήμασι 208, Καταβάλλουσιν ἐγγύησιν 283.
- Ἐμνηστία 5.
- Ἐναβολὴ πολιτικῆς ἁγωγῆς 8, τῆς δίκης 53, 167, ἐπὶ κακουργιοδικῶν 276, ἐπὶ νενοθευμένων ἐγγράφων 317, 321, συζητήσεως κατηγορίας 379, ἐκτελέσεως ἀποφάσεων 547, 548.
- Ἐναίρεσις 78, βουλευμάτων Πρωτοδικῶν 263, 359, 360, 362, 406, 408, 477, ἀποφάσεως Κακουργιοδικῶν 457, 458, 473, 478-487, 493-500.
- Ἐνάκλησις ἰδιωτικῆς κατηγορίας 301.
- Ἐνακοπὴ βουλευμάτων Πρωτοδικῶν 260, 262, ἐρήμην ἀποφ. πταισμ. 338, 342, ἐρήμην ἀποφ. πλημμελ. 403, 463, ἐρήμην ἀποφ. κακουργιοδικῶν 466, Ἀρείου Πάγου 492.
- Ἐνάκρισις 13, 16, 32, 33, 502.
- Ἐνακριταί 17, 19, προτίμησις ἐνός ἐξ αὐτῶν 31, πότε ἐνεργοῦσι κατ' ἐπιτροπὴν τοῦ Προέδρου τῶν Ἐφετῶν 43, 49, 74, 183, πότε ἐνεργεῖ αὐτεπαγγέλτως ἢ μὴ 184, 187-190, κλήσεις αὐτοῦ 194, 198,

ἀνακριτικὰς πράξεις ἐπιτρέπει εἰς τινὰ εἰρηνοδίκην ἢ ἄλλον ἀνακριτὴν 201, 202, περὶ πάσης ἀνακριτικῆς πράξεως εἰδοποιεῖ τὸν εἰσαγγελεὰ 204, 205, ἔνταλμα φυλακίσεως 228, πότε προτείνεται εἰς τὸ δικάστικόν συμβούλιον τῶν Πρωτοδικῶν τὴν ἔκδοσιν βουλευματος 250, 297, 298. Μονογραφεῖ τὸ ἐπὶ νοθεύσει κατηγορούμενον ἔγγραφον 316, 319.

Ἀναρμοδιότης 35, πταισματοδίκου 347, λόγοι ἀναιρέσεως 360, 407.

Ἀνασταλτικὸν ἀποτελέσθαι ἀνακριτῆς βουλευμάτων 262, αἰτήσεως ἀναιρέσεως ἀποφ. κακούργ. 459, ἐφέσεως ἀποφ. πταισμ. 257.

Ἀν ἰγραφα ποιν. δικογράφων 43.

Ἀντίκλητοι 27, 291, 304.

Ἀντιλήπτορες 25, 115.

Ἀντιμωλία ἐπὶ πταίσματι 344, 345, κακούργ. 471, 474, 550.

Ἀπαγόρευσις 81.

Ἀπόδειξις 74, 75, 92, 94, γνωμοδ. πραγματογνωμόνων 107, συκοφαντίας καὶ ὁδρεως 307, 308, 310, 293.

Ἀποκατάστασις 564, 566.

Ἀπολογία ἐπὶ πλημμελ. 394, κακούργ. 426, 450.

Ἀπόλυσις κατηγορουμένου, 212, 213, 259, δι' ἐγγυήσεως 236, 237, 245, 252, 261.

Ἀπόφασις 12, 63, ἀπαγγέλλεται δημοσίως 77, 78, 81, 82, 85, 84, 88, συμβουλ. πρωτοδ. 247, 249, πταισματοδ. 336-341, 346-349, ἐκτέλεσις 351, ἐφέσις 353, ἀναιρέσις 559, πλημμελ. 363, 394, 395, 397, 398. Ἀναίρεσις 403, 405, 406, 408, κακούργ. 415, 416, 444, 453, 454, ἀναιρέσις 457, 458, 459, ἐρήμην 406, κατ' ἀντιμωλίαν 470, 471, ἀναιρέσις αὐτῆς 473, Ἀρείου Πάγου 493 ἐπ., 501.

Ἀρείος Πάγος 46, 48, 63, 66, 362, 476, διαδικασίᾳ 487, ἀπόφασις 493, 494-501, 506-509.

Ἀρμοδιότης 29, 33-35, 45-50, τῶν κατὰ δικαστ. ὁπαλλ. ἀγωγῶν 66, συμβουλ. πρωτοδικῶν 250, πταίσματος. 333, πλημμελ. 373, συνόδων 419, ἐνόρκων 420, Ἀρείου Πάγου 477.

Ἀστυνόμος 17, 21.

Αὐτοψία 96-99, ἐπὶ πλημμελ. καὶ κακούργημ. 176, 189, 201, 202.

Ἀφάντος 467.

B.

Βασιλόπαιδες 116.

Βούλευμα 78, 249.

Γ.

Γραμματεῖς ἐπικρατείας, 36, 118, 119, δικαστηρίων 51 53, ἀγωγαὶ κατ' αὐτῶν 65, 72-74, συντάσσουν πρακτικὰ συνεδριάσεων 80, 88, 90, 91, ὑπογράφουν, 108, 109, 210, δέχοντας αἰτήσεις ἀναίρεσως 482, 499, εἰρηνοδικῶν καὶ πταισματοδικῶν 141, 288, 330, 345, 355, 361, πρωτοδικέων καὶ πλημμελειοδικέων 241, 260, 361, 545, ἐφετείων 41, κακουργιοδικῶν 277, 442, 446, 457, Ἄρ. Πάγου 361, 406, 457.

Δ.

Δήμαρχος προανακρίνων 17, 21.

Δημοδιότης διαδικασίας 72, 78, 248, 360, 407, 458.

Διαδικασία 5, 23, 48, 64, 67, 68, 76-91, 79, 183, 187, 240, συμβουλ. πρωτοδ. 248, ἐφετῶν 262, πταισματοδικῶν 330, 338-341, 344, 345, πλημμελειοδικῶν 363, 408, κακουργιοδικῶν 413, 422, 463, Ἄρ. Πάγου 487, 504.

Διάδικοι 27, 46, 50-52, 62, 73, 78, 90, ἐξαίρουσι πραγματογνώμονας 100, 132, 173, 220, 263, 485, ἐπὶ πταισμάτων 359, 374, 403, 404, 406, 428, 448, 452, αἰτοῦντες ἀναίρεσιν 485, 487-489, Ἄρ. Πάγου 488-490, 492, 567.

Δικαιοδοσία, 36, 512.

Δικασταὶ 36, 48, 49, 51-59, ἀγωγαὶ κατ' αὐτῶν 65, 66, 88, 92, 96, 131, 388, 389, 425. Εἰρηνοδίκαι 53, 139, 141, 201, 330, 334, πρωτοδίκαι 358, 396, ἐφέται 14, 41, σύνεδροι 425, ἑνωτικοὶ 417, 425, 427, 432 436, Ἄρεοπαγῆται 487, 490.

Δικαστήρια, ἀρμοδιότης αὐτῶν 29-35, 37, 39, 45, 48, 58, 60, 61, 66, ἀγωγαὶ κατ' αὐτῶν 65, 77, 78, 85, 86, 95, πότε διαρίζουν πραγματογνώμονας 99, 107, 108, 128, 132, 305, 320, 321, 499.

Δίκη ποινικὴ 11, 21, 167, πολιτικὴ 307, 321.

Ε.

- Ἐγγράφα 90, 134, 165, 273, 277, 393.
 Ἐγγράφος προανάκρισις 142, 154, 155.
 Ἐγγύηδις 144, 236-246, ἰδιωτ. κατηγορῶν 283, 289.
 Ἐγκλησις, 22, 278, 23, 279, 280, 407, 458.
 Ἐγκλητήριον 264, 274, 300.
 Εἰδαγγελεῖς 46, 54-56, 62, κατ' αὐτῶν ἀγωγή 65, 66, 78, 89, 50.
 132, μήνυσις αὐταῖς ἄξιον. πράξεων 149, 153-161, 166, 167,
 177, 178, παραγγέλλουσιν ἀνάκρισιν 184-186, 190, 204-206,
 216, 240, 244, 287, 288, 301, 561. Πλημμελειδικῶν 15-17,
 21, 24, 55, 249-264, 278, 279, 309, 311, 312, 331, 354-359,
 368, 371, 377, 379, 381-388, 394, 397, 401, 405, 501, 503,
 557-563. Κακούργιοδικῶν 277, 413, 415, 418, 421, 423,
 426, 428, 449, 457, 459, 466, 473. Ἐφετῶν 13-15, 41,
 41, 43, 55, 153, 266, 267, 274, 280, 300, 480, 501, 503,
 505, 566, 567, Ἀρείον Πάγον 48, 62, 359, 361, 457, 482,
 476, 487, 488, 490, 492, 501, 504, 505.
 Εἰδηγητής, 358, 490.
 Ἐκθεσις 72-74, 136, 79, 89, 96, 97, 109, 100, 134, 152-154,
 173, 181, 182, 198, 203, 241.
 Ἐκτέλεσις ἀποφασ. πταισμάτων. 337, 351, πλημμελ. 405, κακούργ.
 459, Ἀρ. Πάγου 501, 547, 548, 544, 545, 562.
 Ἐνάγων 250, 260, 263, 302, 303-306, 331, 342, 388, 389, 394,
 402, μὴ ἐμπανιζομένου 404, 405, 413, 425, 426, 449, 417,
 459, 466, 473, 480, 482.
 Ἐνταλμα συλλήψεως 209 ἐπ. 213 ἐπ. 414, 415, φυλακίσεως 228,
 229, 321.
 Ἐξαιρέσις δικαστῶν καὶ ἐπὶ τῆς ἀνακρίσεως ὑπαλλήλων 51-61,
 πραγματογνωμόνων 100, μικτόρων 112-115, ἐρμηνέως 132.
 Ἐξοδα 82, 86, 89.
 Ἐπανάληψις ἀνακρίσεως 502-504, 508.
 Ἐρευνα κατ' οἶκον ἐπὶ πταισμάτων 139, ἐπὶ κακούργ. καὶ πλημμελ.
 169-173, 189, 199-201.

- Ἐρημοδικία πταισμάτων 336, πλημμελ. 403, 404, 462, κακούργη-
μάτων 464, 465, 492.
Ἐρμηνεία ψευδῆς λόγου ἀνκισέσεως 263, 360, 407, 458.
Ἐρμηνεὺς 129-133, 458.
Ἐτυμολογία 439-446.
Ἐξέδρις 353-357.
Ἐξετάζω 13, 14, 41, 42, 55, 66, 262, 409, 565, 568.

Z.

- Ζητήματα 400, 420, 428-431.

H.

- Ἡμεδαποὶ 3, 207, 208.

Θ.

- Θόρον βος 181, 182, 189, 367-370, 417, 491.

K.

- Κακούργημα 30, 42, 149
Κακουρτοδικεῖον 21, 29, 42, 128, 409-411.
Κανονισμὸς ἀρμοδιότητος 46.
Κατάδικοι 353, 354, 467-472, 550, 555, 556.
Καταδίωξις 20-22, 28, 184, 186, 253.
Κατάσχεσις 172-180, 189, 201, 202, 297.
Κατασχέτηριον 221, 222
Κατηγορία 20, 264-267, 272-275, 284, 289, παρὰ πταισματο. 292,
293 πλημμελειοδικαίαις 294 ἐπ. Κακούργ. 300, 301, 313, 314,
342, 343, 371, 377, 394, 420, 423, 426, 444.
Κατηγοροὶ 21, 343, ἰδιῶται 24, 25, 248, 250, 283, 288-298, 300,
301, 305-308, 316-321, 331, 332, 337, 342, πλημμελειοδι-
κῶν 401, κακουρτοδικῶν 413, 418, 426, 449, 457, 460, Ἀρ.
Πάγου 480, 482.
Κατηγορούμενοι 29, 80, 105, 127, 131, ἐν τῇ προανακοίσει ἐπὶ
πταισμάτων 138, 144, 146, 148, 161-167, 176, 190-197,
209, 220, 236, 237, 240, 241, πλημμελημάτων 294, 299, κα-

κουργημάτων 300, 309-316, 336, 346, 379, 383, 386, 390, 393, 394, 403.

Κλήτευσ 138, 144-147, 161-163, ἀνακριτοῦ 190-193, 212, 194, ἰδιωτ. κατηγορία 292-299, φυγοδίκων 460-463, παρὰ Ἄρ. Πάγου 488, 489.

Κλητῆρες 19, 146, 370, 377.

Κλητήριον ἐπίκριμα 193, 460, θέσπισμα 162, ἰδιωτ. κατηγοροῦ 293, 299

Κωδοὶ 129, 130.

Λ.

Λιπομαρτύριον 195, 197, πταισματ. 334, πλημμελ. καὶ κακούργ. 380-382.

Μ.

Μάρτυρες 72-76, 112-131, 138, 146, 148, πλημμελ. καὶ κακούργ. 162, 163, 274, 166, 175, 276, 195, 196, 201, 202, 299, 303, 314, 315, 334, 335, 374, 378-392, 413.

Μηνύσεις 142, 152-155.

Ν.

Νόθενσις 316-320

Νομάρχης 36, 118, 119, 553, 557-563.

Ξ.

Ξένος 2, 4, 283.

Π.

Παραγγελία 185-187, 201, 202.

Παραπομπή 60-64, 159, 182, 259, 444.

Πλημμέλημα 25, 30, 41, 119, 33.

Πλημμελειοδικεῖον 21, 29, 32, 33, 40, 53, 55, 206, 237, 240, 294, 357, 363, 372, 373, 460.

Ποινὴ 116, 120, 124, 131, 164, 358, 470.

Πραγματογνώμονες 98-110, 128, 175.

Προανάκρισις 69-75, 93, 134, 175-177, 206, κακούργ. καὶ πλημμελημάτων 278-301, 307-321, 343.

Προδικαδία 135, 69, 149.

Πρόεδροι 51-53, 65, 88, 210, 388, 389, ἐφετείων 41-43, 66, 411, 128, 366 378, 383-385, 392 396, συνέδρων 26, 273, 414-417, 423 424, 427, 431, 434, 440, 442, 445, 447, 450-455, ἐνόρκων 431, 435-441.

Προθεσμία 163, ἀναίρεσις 359, 406, 457, ἐφέσεως 355, ἀνακοπή· βλ. Ἀνακοπή.

Πρόξενοι 118, 208.

Πρόστιμον 4, 74, 88, 223, 467, 492, 494, 499.

Πρωτοδικεῖον 66, 505.

Πταίσματοδικεῖον 21, 55, 128, 230, 333, 336, 341-362.

Σ.

Συζήτησις 32, 77-78, 90, 248, 378-393, 399-404, Κκκουργ. 424, 445, Ἄρ. Πάγου 490, 492.

Συμβούλια Πρωτοδικῶν 247-263, 297, 298, 559, ἐφετείων 262, 268, 272.

Συνεδριάσεων πρακτικά 80, 88, 90, 91, 453.

Σύνεδροι 66, 419-421, 428, 444, 448, 451, 456.

Συνήγοροι 25, 26, 423, 115, 165, 273, 397, 450, 465.

Τ.

Ταυτότης φυλακισθησμένου 225, 505.

Υ.

Υῤορις 308, 387, 5-10, 14, 15, 19, 20, 25.

Υπάλληλοι διοικητικοί 115, 494, 499, ἐπὶ τῆς ἀνακρίσεως 15-21, 29, 31, 46, 48, 49, 65, 72-74, 78, 96, 99 107, 119, 128, 135-140, 143, 151-160, 225, 271, 288, 292-294, 331, 343, 351, 356, 354, 561, 566.

Υπουργὸς Δικαιοσύνης 15, 62, 119, 410, 537, 565, 568.

Φ.

Φυγόδικοι 460, 469, 474.

Φυλακαὶ ὑποδίκων 207, 230, ποινικαὶ 552, σωφρονιστικαὶ 357, 366.

Φυλακιζόμενοι 224-227, 212, 259, 261, 374, 560, 561.

Φυλάκιδις 140, 141, σύλληψις ἐπὶ πλημμελ. κακούργ. 159, ἐπὶ θορύβου 181, 182, διαρκούσης τῆς προδικασίας 207-208, κατὰ τὴν συνεδρίασιν 210, τρόπος συλλήψεως 223, παραβάσεως 235. Βλέπε καὶ *Ἑρταλμα*.

X.

Χάρις 456, 548.

Χειραψία 123.

Χωροφύλακες 19, 17, 157.

Ψ.

Ψῆφος 249, 395, 396, 437, 439.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας